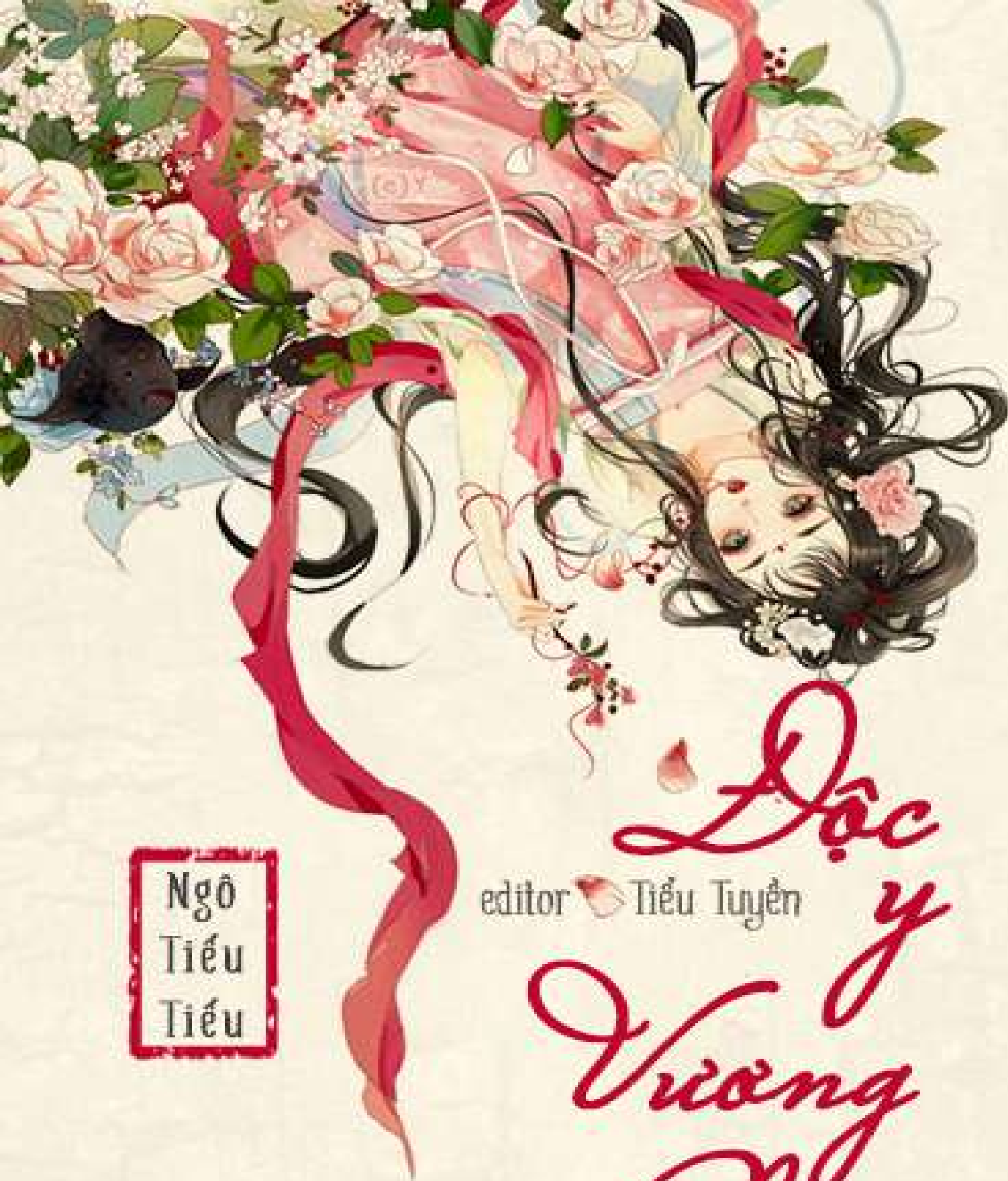

Ngô
Tiểu
Tiểu

editor Tiểu Tuyên

Độc y Vương Phi

cover by cungquanghang

TRUYỆN ĐƯỢC SỬU TÂM TẠI TANVUNGUYETLAU.WORDPRESS.COM

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130: End](#)

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Diệt quốc.

Đây là chuyện cỡ nào kinh tâm động phách, quê hương ngày xưa an nhàn mỹ lệ, bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Khắp nơi là bầu không khí khói lửa chiến hỏa, tường đổ vách xiêu, màu khói đen dày đặc, ngọn lửa không ngừng cháy cao lên, thật giống như Hỏa Long bay lượn.

Tiếng la khóc, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, còn kèm theo tiếng nữ nhân cầu khẩn.

Nhưng là những điều này không ngăn cản được vận mệnh của nô lệ vong quốc, trở thành dê bò mặc cho người chém giết.

Quốc phá, người người trở thành tù nhân.

"Dẫn tới."

Một đạo thanh âm lạnh lẽo như ma quỷ vang lên.

Vân Phượng quốc Tiểu công chúa Phượng Lan Dạ bị kéo đi vào, nàng chỉ có mười hai tuổi, nhiều nhất cũng chỉ là một đại hài tử không buồn không lo, trải qua lễ tẩy rửa của chiến hỏa, giờ phút này sắc mặt nàng tái nhợt, đầu tóc rối bời, trước kia đôi mắt to xinh đẹp, nay chỉ còn vẻ sợ hãi và chờ đợi, sững sờ nhìn nam tử thủ lĩnh đang ngồi trên cao.

Một thân y phục cấm bào đỏ thắm, thắt lưng thêu hình con trăn, được làm bằng tơ lụa, Ngọc quan (cái tròn tròn bằng ngọc để cố định tóc) buộc tóc, trên ngũ quan tuyệt mỹ, ánh mắt lười biếng, mài kiếm gầy nhẹ, đôi môi mỏng vẽ lên đường cong mềm mại đáng yêu, nhưng lại nhẫn nại giống như độc xà, âm lạnh tàn ác từ trong xương.

Hắn chính là kẻ thù của nàng, giết thân nhân nàng, cướp đi con dân của quốc gia nàng.

Suy nghĩ của nàng từ từ tích tụ, lòng đầy tràn ngập hận ý, nhưng bây giờ thì cái gì đều không làm được, chỉ có thể hung hăng cắn môi của mình, cắn đến ra máu, từng giọt không ngừng rơi trên mặt đất, nhưng nàng không có một chút cảm giác nào.

Trong đại điện không khí yên lặng chết chóc, mấy đạo ánh mắt rơi vào trên người của nàng, giống như nhìn một món đồ chơi, hay một pho tượng gỗ.

Vận Mệnh một công chúa của quốc gia thua trận, đơn giản chính là bị tưởng thưởng cho các thuộc hạ, hoặc trở thành quân kỹ.

Tù binh tốt nhất trong mấy loại đó là làm một chiến lợi phẩm, bị mang về.

Hiện tại đang lưu hành, đại quốc vì muốn chứng tỏ mình nhân từ, giữ lại một hoặc hai người của quốc gia mất nước, để cho người trong thiên hạ nhìn thấy, bọn họ là kẻ nhân từ.

Bỗng nhiên ngoài điện vang lên tiếng kêu bén nhọn.

"Công chúa, cứu ta, cứu ta."

Tiếp theo còn có tiếng ồ ồ của nam tử đang tức giận mắng, cùng thanh âm bật tai: "Kêu la cái gì, gia gia nguyện ý để mắt đến ngươi, là phúc khí

của người, người vẫn kêu gào, như thế này chắc hẳn sẽ sung sướng hơn làm thần tiên." (TT: tên khốn này, súng đâu rồi...đâu rồi ta bắn chết hẳn)

Phượng Lan Dạ nghe một cái đã biết tiếng kêu này là tỳ nữ Hoa Ngạc của nàng, nô lệ mất nước, nữ nhân chỉ cần hơi có vẻ thù mị đều chạy không khỏi kết quả bị giày xéo đùa bỡn.

Mà nàng nếu không phải còn quá nhỏ, lại là công chúa một nước, chỉ sợ sớm đã bị thảm sớm dưới độc thủ.

Nhưng Hoa Ngạc, lại như hoa như ngọc như thế?

Phượng Lan Dạ ánh mắt trợn to, ngừng đầu lên nhìn về phía nam tử trên, sắc bén kêu lên: "Các người đều là những thứ súc sinh, thả nàng, thả nàng ra."

Nam tử nhíu mày, ánh mắt càng âm hàn lạnh lẽo, tiếng ra lệnh vang đến ngoài điện: "Nữ nhân mới vừa rồi, đem làm phần thưởng đi, để cho các huynh đệ nào nhìn trúng cũng có thể ném thử."

"Không nên a."

Ngàn người thưởng vạn người cười, đây là chuyện bi thảm nhất trên đời.

Hoa Ngạc, là ta hại người.

Nàng đã không còn là công chúa của Vân Phượng quốc rồi, chỉ là một tù nhân, nhưng dám tức giận mắng người cao cao tại thượng kia, đây chính là kết quả của sự trừng phạt, mà nàng tình nguyện sự trừng phạt này nên ở trên người của nàng, mà không phải trên người Hoa Ngạc.

"Van cầu người, van cầu người thả nàng ra."

Sự kiêu ngạo không còn nữa, tự ái không còn nữa, quỳ gối khóc lóc đến bi ai, nước mắt từng giọt như những hạt trân châu.

Giờ phút này nàng chính là một kẻ cầu xin đáng thương.

Nhìn bộ dạng nàng như vậy, trong đại điện cười ầm lên, tựa hồ như vừa chiếm được sự vui sướng rất lớn.

"Công chúa, cũng bất quá chỉ là nữ nhân mà thôi."

"Quá nhỏ, nếu không cũng có thể ném thử."

"Cũng không phải là không thể, thật đúng là còn không có hưởng qua nữ nhân mười hai tuổi, nhất định vô cùng **."

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, chẳng qua là không ai ngăn cản bị kích bên ngoài, tiếng kêu của Hoa Ngạc thảm thiết vô cùng.

Phượng Lan Dạ biết, là chuyện gì xảy ra, mà nàng không ngăn cản được những điều này, sống còn có cái ý nghĩa gì, thân là nô lệ mất nước, có lẽ người kế tiếp sẽ là nàng, mặc dù nàng không ngăn cản được những chuyện này, nhưng tuyệt đối không thể để cho bọn họ ô nhục mình.

Chủ ý đã quyết định, không hề suy nghĩ nhiều nữa, thân thể nho nhỏ như mũi tên rời cung xông ra ngoài, đánh thẳng vào cột đồng trên đại điện.

Trong lúc nhất thời, cả điện yên tĩnh lại, không biết là người nào mở miệng nói câu đầu tiên là:

"Tính tình cũng rất cương trực."

Phượng Lan Dạ chỉ nhìn thấy trước mặt tràn đầy ánh sao bắn ra bốn phía, rồi từ từ rơi vào trong bóng tối.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Thế kỷ hai mươi mốt.

Thang máy đang không ngừng lên cao, lầu một, lầu hai, lầu ba.

Cho đến lầu hai mươi mốt thì dừng lại, cửa chậm rãi mở ra.

Hai bên cửa có vài chục tên hộ vệ áo đen mặt không chút thay đổi, đợi người bên trong thang máy vừa xuất hiện, liền đưa tay ra ngăn cản đường đi, lạnh lùng hỏi: "Có hẹn trước hay không."

Hạ Mạn vươn ra một bàn tay nhỏ nhỏ nhẹ nhàng hất tay người kia ra, khéo môi nhất câu, đôi mắt sát khí thị huyết, khéo môi mỉm cười, cái gì cũng không nói, giơ một cước lên hướng về phía người vừa hỏi dùng hết sức đá qua.

Một người nam nhân cao lớn lập tức bị đá bay ra ngoài, đụng vào bàn chiếu dài cách đó không xa, phát ra một tiếng oanh vang dội.

Những khác hộ vệ khác sửng sốt thật nhanh lao đến, bao vây xung quanh nàng.

Lão Đại áo đen bị đánh bay đi ra ngoài bò dậy che ngực tức giận kêu to: "Đánh, đánh mạnh cho ta."

Mười mấy người vừa nhận được lệnh, xông lên, Hạ Mạn vốn vẫn đang đứng ở chính giữa không động đậy, đột nhiên thân ảnh lóe lên đã đứng trên đỉnh đầu của một gã áo đen trong nhóm, mà mười mấy quả đấm kia cũng

cùng lúc đánh tới trên người đồng bọn, lập tức vang lên mấy đạo thanh âm đau đớn, oán trách tức giận mắng.

Đứng ở đằng xa lão Đại nhìn trước mắt hết thấy, nén giận mắng lên: "Đúng là một đám phế vật."

Hạ Mạn mới mặc kệ những tên lưu manh này, thân hình nhảy xuống, rơi vào chỗ cách nơi này hơn ba thước, giơ tay lên, túi vải trắng trên vai tung bay ra ngoài, rơi thẳng đến trên người mười mấy tên kia.

Những người đó đầu tiên là khó hiểu, chờ đến khi thấy đồ vật bên trong, sắc mặt đại biến, bị làm cho hoảng sợ thụt lui về phía sau.

Chỉ thấy trong đại sảnh bóng loáng, răn độc, bò cạp, nhện độc, bò ra khắp nơi.

Trong đại sảnh tiếng kêu la không ngừng, chẳng những mười mấy hộ vệ áo đen kia chạy trốn tán loạn, mà ngay cả tiểu thư chiêu đãi trước đại sảnh cùng tất cả đều chạy vào bên trong, tiếng hét chói tai không ngừng.

Hạ Mạn con người chột lóe lên hàn quang, bọn họ cũng biết sợ, có biết nàng từ nhỏ đã cùng những thứ động vật này làm bạn, mà hết thấy những điều này cũng do cái kẻ gọi là đại sư ở bên trong ban tặng, bởi vì hắn nói nàng mạng khắc phụ khắc mẫu, cho nên làm hại nàng bị ném vào ngàn dặm rừng hoang, nếu không phải sư phụ nhặt được nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ở trong bụng của dã lang.

Đáng tiếc sư phụ là một hòa thượng, chỉ có thể nuôi lớn nàng, dạy nàng hết thấy những điều nên dạy dích, duy chỉ có tình thương là không thể.

Mà nàng kể từ khi trong lúc vô tình nghe lén được sư phụ cùng sư huynh nói chuyện, trong lòng liền chôn xuống một mối thù, vốn là sư phụ từng điều tra hỏi thăm thân thế của nàng, muốn đem nàng đưa trở về, không nghĩ tới cha mẹ nàng cự tuyệt.

Hiện tại sư phụ đã chết, nàng cũng không còn gì để vườn bậu.

Hạ Mạn thân hình rớt xuống, mặc kệ có tiếng kêu khủng hoảng phía sau.

Xông thẳng vào tận cùng bên trong gian phòng hào nhoáng, cái kẻ hại cả nhà của người khác vẫn cặm no mặc ấm sống vui vẻ, ở phòng tốt nhất, còn nhiều hộ vệ đánh thuê như vậy, mạng của hắn là mạng, mạng người khác không phải là mạng sao?

Trong căn phòng xa hoa.

Một người nam nhân trung niên mập mạp, ngồi trên ghế lông cừu, nghe được thanh âm phía ngoài, kéo cái ghế ra thật nhanh chuẩn bị đi ra ngoài xem xét xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng bình một tiếng đã bị một cước đá văng ra.

Hạ Mạn dường như là hung thần ác sát xông thẳng vào, nhanh như thiểm điện một chiêu đã nắm lấy cổ của nam nhân trong phòng, ánh mắt âm trầm thị huyết, lạnh lùng mở miệng.

"Hôm nay chính là ngày chết của ngươi."

"Ngươi là ai? Tại sao muốn giết ta."

"Hạ Mạn, một người bị người nói là khắc phụ khắc mẫu, khắc tử khắc đệ là không được tốt lành, hiện tại chúng ta thử nhìn xem, người nào sẽ chết trước."

Tiếng nói của nàng vừa rơi xuống, không đợi nam nhân kia mở miệng, liền một cước đá tới, đem nam nhân kia đá bay ra ngoài, chẳng qua là nam nhân này đúng vào một khắc cuối cùng đã vươn tay gắt gao bắt được nàng, hai người thân thể đụng vào trên vách tường thủy tinh, từ trên lầu cao rơi xuống.

Mà lúc này, phía dưới tòa nhà, tràn đầy là ký giả sẵn tin, còn có cảnh sát, người ta tấp nập chen chúc thành một đoàn.

Ba thước bên dưới đã lót niêm, triển khai hành động cứu người.

Nhưng Hạ Mạ là hoàn toàn không muốn sống nữa, nếu không nàng vận lực để giảm tốc độ rớt xuống, mặc dù không thể hoàn toàn không có chuyện, nhưng ít ra có thể giữ được một cái mạng.

Chẳng qua là nàng không muốn sống ở trong phòng giam vượt qua những ngày còn lại, không bằng trở về, không bằng trở về, trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ như thế trong đầu.

Bình, bình

Thanh âm của hai vật nặng rơi xuống đất, Hạ Mạ ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời xanh lam bao la, mây vẫn trắng như vậy, nhưng bản thân mình đã từ từ lâm vào trong bóng tối, bên tai vang lên rất nhiều tiếng thét kinh hoàng chói tai, nhưng những thứ này cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Trời đất một mảnh trắng xoá, đục ngầu không rõ, như sương mù bao phủ, vắng vẻ lờ lờ tựa như không nhìn rõ thế giới.

Hạ Mạ cúi đầu nhìn bản thân mình, chân đạp mây bay, toàn thân nhẹ nhàng phiêu diêu lay động ở trong trời đất, theo mơ hồ có thể thấy được phía trước thăm thẳm.

Trong đầu hiện lên nghi hoặc, nàng đã chết rồi sao? Bây giờ là một quỷ hồn sao? Thì ra là nơi này chính là đường xuống hoàng tuyền, chẳng qua là, vì sao không có quỷ sai vậy, trên con đường này ngay cả bóng dáng một người cũng không có, xem ra đường xuống hoàng tuyền cũng tịch mịch a.

Sương mù nặng nề, Hạ Mạ một đường đi về phía trước, con đường này tựa hồ vĩnh viễn không có điểm cuối, nhưng lòng của nàng càng ngày càng

rõ ràng, không một chút sợ hãi, ngược lại hoàn toàn như được giải thoát, trên mặt của nàng, mang vẻ đăm đăm xa cách, ánh mắt là không gợn sóng sợ hãi.

Nàng bây giờ đã hoàn toàn buông xuống, sự phụ trước khi chết, tâm nguyện duy nhất chính là nàng không còn suy nghĩ ma quỷ trong đầu, một lần nữa vì mình mà sống tốt, nhưng hiện tại đã không cần, hết thấy cũng trôi qua, trong lòng của nàng, không có cha mẹ, không có huynh đệ tỷ muội, ngay cả người chiếu cố nàng cũng đã chết, nàng còn có cái gì tiếc nuối đây?

Đi hết một đoạn đường, mơ hồ thấy được phía trước có một cánh cửa thủy tinh đang lay động tựa như nước gợn, tạo ra từng con sóng nhợt nhạt, một vòng rồi lại một vòng lớn hơn, sau đó tĩnh lặng trở lại nhưng chỉ trong chốc lát, rồi lại kinh hoàng tạo ra đợt sóng nhộn nhạo tiếp.

Hạ Mạn đi thẳng đến phía trước cửa thủy tinh, bốn phía không có một bóng người, trừ cái cửa đung đưa kia, tựa hồ còn có một vách tường nữa, vì nàng mới vừa đứng lại, liền thấy bên kia cửa dường như mơ hồ có bóng người đang đứng nhưng nhìn không rõ, so sánh với nàng thì thấp một ít, gầy một chút, người nọ cũng đang dùng sức nhìn nàng, còn đưa tay cố gắng đẩy ra cánh cửa này.

Hai người đang nghi hoặc không giải thích được, bỗng nhiên giữa không trung vang lên một đạo thanh âm cứng cáp có lực.

"Hoan nghênh nhị vị đi tới Thời Không Chi Môn, trở thành người hữu duyên của một ngàn năm qua."

Hạ Mạn sợ hết hồn, lùi ra phía sau hung hăng mở miệng: "Người nào?"

Người đối diện cũng đồng thời hỏi như thế.

Hai người ngừng đầu lên nhìn khắp nơi để đánh giá, lúc này dựa vào bên trong vách tường thủy tinh hiện ra một gương mặt mơ hồ, nhẹ nhàng cười mở miệng.

"Ta là thời không lão nhân."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Lời của hắn vừa rơi xuống, cánh cửa thủy tinh vẫn đang đưa lại mở ra, chỉ thấy ở cửa bên này Hạ Mạn một thân sát cơ (ý muốn giết người) nặng nề đang đứng, mà cửa bên kia lại đứng một thân ảnh sát khí, Phượng Lan Dạ cực kỳ bi thương, đôi mắt nàng đen nhánh lấp lánh như ánh sao nửa đêm, nhưng vẫn khó lòng che dấu sự tuyệt vọng, giống như đang tràn ra từ một cái giếng sâu khôn cùng.

"Người là ai?"

Phượng Lan Dạ nhướng mày kỳ quái hỏi, Hạ Mạn nhướng mày, lạnh lùng mở miệng: "Hạ Mạn."

"Ta là Phượng Lan Dạ."

Phượng Lan Dạ một đôi mắt đẹp nhìn Hạ Mạn từ trên xuống dưới, ăn mặc thật kỳ quái a, nhìn qua giống như nam nhân, nhưng vừa mở miệng, lại phát hiện là một nữ tử.

Hai người đang nói chuyện, thì thời không lão nhân tựa hồ như không chịu nổi tịch mịch mở miệng: "Có duyên quen biết, đúng là không dễ a, nắm chắc tay nào."

Lời của hắn vừa nói xong, Hạ Mạn cùng Phượng Lan Dạ ai cũng không muốn cử động, nhưng tựa hồ có một cổ lực đẩy rất mạnh dẫn dắt các nàng, đưa tay ra nắm lẫn nhau.

"Người mạnh không " Phượng Lan Dạ thanh âm khàn khàn mở miệng trước.

Hạ Mạn gật đầu, rút tay đang cầm tay Phượng Lan Dạ trở về, chân chính đánh giá nữ hài tử này, mặc dù không lớn, tuy nhiên bộ dáng rất đẹp, lớn lên hẳn là một mỹ nhân, còn có y phục nàng mặc giống như đồ hóa trang, giờ phút này vẻ mặt nhìn qua dường như rất đau đớn trong lòng, hơn nữa còn tuyệt vọng.

Hạ Mạn đang suy nghĩ, bỗng nhiên trên tay dâng lên một dòng điện rất mạnh, chấn động làm toàn thân tê rần, lúc này hàng loạt hình ảnh như thủy triều tỏa ra, thật giống như đang xem phim điện ảnh, trí nhớ của hai người chuyển đổi qua đầu óc lẫn nhau.

Hạ Mạn cùng Phượng Lan Dạ sợ hết hồn, đồng thời vung tay, ngừng đầu lên nhìn cái bóng mơ hồ trên vách tường thủy tinh, trăm miệng một lời nói.

"Chúng ta đã chết rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này."

Thời không lão nhân cười mở miệng: "Hài tử, các người không có chết, chẳng qua là lúc này có duyên với từ trường của Thời Không Chi Môn, cho nên mới phải tới đây một lần, hiện tại cũng nên trở về đi thôi, trở về đi thôi."

Phượng Lan Dạ cùng hạ Mạn nghe xong ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới các nàng còn không có chết, còn sống, nghĩ đến tình cảnh ở nơi của mình, không khỏi hoảng hốt tinh thần, hai người đồng thời lắc đầu: "Ta không muốn trở về."

Nhưng là tất cả tựa hồ cũng không phải do các nàng quyết định, có một sức mạnh lớn nhắc chân các nàng lôi kéo hai người vượt qua qua, lúc thân hình của cả hai sượt qua nhau, cửa thủy tinh trong suốt kia đang từ từ đóng lại, dung hợp thành trạng thái vốn có, phía trên ẩn chứa gợn sóng thành từng vòng tròn khuếch tán ra.

Lúc này, Hạ Mạn cùng Phượng Lan Dạ đồng thời phát hiện.

Các nàng đi nhầm đường, vội vàng xoay người lại: "Chúng ta đi lầm hướng rồi."

Gương mặt trong suốt trên vách tường đã biến mất, tiếng cười sảng lãng của thời không lão nhân tràn ngập ở giữa không trung, ống tay áo trường bào, vung lên kinh phong thổi qua, hai người theo u đạo đi về phía trước.

"Thời Không Chi Môn đã đóng, cùng trở về đi thôi, trở về đi thôi, trở lại đúng quỹ đạo của mình đi."

Hạ Mạn cùng Phượng Lan Dạ không giải thích được lời nói thế là ý gì, nhưng thân thể đã bị khống chế đi về phía trước rồi, Hạ Mạn thì không sao cả, nhưng Phượng Lan Dạ mặc dù sợ, vẫn nhớ thương tộc nhân của mình, không nhịn được kêu to lên.

"Tỷ tỷ, ta là Tiểu công chúa Vân Phượng quốc, người nhất định phải bảo vệ tộc nhân của ta."

Thanh âm xa xa gần gần truyền đến, Hạ Mạn nhẹ nhàng lông mày, trong mắt chợt lóe lên lạnh lẽo.

Tiểu công chúa phải không? Nghĩ như thế, trong đầu của nàng liền tự nhiên chiếu ra hình ảnh trong trí nhớ của Phượng Lan Dạ, những thứ hình ảnh thê thảm không nỡ nhìn, còn có hình ảnh Phượng Lan Dạ đứng cột hôn mê.

Nguyên lai là công chúa mất nước, bản thân cũng khó bảo toàn, còn muốn bảo vệ những tộc nhân kia, thật là tội gì phải như thế.

Hạ Mạn vẻ mặt nhợt nhạt, sắc mặt nhàn nhạt, tựa như không có chút nào phản ứng nào, ngoại trừ ánh mắt lạnh ra nét mặt không có biểu hiện gì, từ từ đi qua lối đi thật dài, nhìn thấy bầu trời xanh thẳm yên bình và mặt biển

như một tấm gương, có một sức mạnh dẫn dắt nàng đi về phía trước, cứ đi như thế, cho đến lúc mất đi ý thức. . . .

Bầu trời bao la gió nhẹ mây bay, cũng không nhìn thấy bóng người nào, chỉ nghe đến một đạo thanh âm trong trẻo mạnh mẽ.

"Cuối cùng tất cả đã trở về đúng chỗ rồi, Phượng Lan Dạ, tự giải quyết cho tốt đi, sứ mạng cuối cùng mà người cần hoàn thành, " nói xong liền không có một tiếng vang nào nữa, thật giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

Hạ Mạn chỉ cảm thấy thân thể có chút chìm, đầu óc có chút mơ hồ, từ từ bản khoảnh khi nàng ngày càng rõ ràng, mình đã trở thành Tiểu công chúa Phượng Lan Dạ của Vân Phượng quốc sao? Căn cứ trí nhớ lúc trước, như vậy nàng bây giờ đang ở trên đại điện nghị sự của Vân Phượng quốc? Nghĩ tới đây, đột nhiên mở mắt, còn chưa kịp nhìn thấy rõ cảnh vật chung quanh, thì nghe một đạo thanh âm lạnh lùng thị huyết vang lên.

"Người đâu, kéo ra ngoài chém."

Hạ Mạn theo bản năng muốn cử động, nhưng thân thể quá mềm yếu một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai binh tướng đi tới, chẳng lẽ mạng nàng nên mất ở lần này sao? Như thế nào mà còn làm khổ nàng phải đi đến đây một lần, ông trời thật đúng là nhiều chuyện a, khoe môi hiện lên nụ cười tự giễu.

Vốn nàng cho là mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ, tuy nhiên lúc hai người này đang định đem nàng kéo ra ngoài, thì nghe được một tiếng nói khác vang lên.

"Chậm đã, nàng sẽ là tù binh."

Thanh âm này cuốn hút mang theo trầm ấm vui đùa, thật giống như cơn gió mát sau giờ ngọ ngày hè, rất thoải mái, nhưng cũng rất lạnh.

Đây là ý thức cuối cùng của Hạ Mạn trước khi nàng ngất đi lần nữa, không phải là sợ, mà do cái thân thể này quá yếu đi.

Một lần nữa tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày thứ hai, nàng ngủ ở trên một cái giường gỗ lê, kế đó có bình phong hoa hải đường, gió từ một khung cửa sổ thổi vào, màn lụa màu trắng nhẹ nhàng lay động tạo ra những gợn sóng tròn nhẹ lan tỏa, phiêu dật thật giống như đang đặt mình ở trong đám mây mù.

Không khí mát mẻ ở bên trong, ẩn chứa mùi vị nước biển, phía dưới giường lớn khe đục đưa, cho thấy nàng hiện tại đang ở trên một con thuyền.

Hạ Mạn mở to đôi mắt xinh đẹp, lẳng lặng tiêu hóa toàn bộ thông tin ở trong đầu.

Nàng đã thành Tiểu công chúa Phượng Lan Dạ của Vân Phượng quốc, vốn ở trong điện nghị sự Vân Phượng quốc đục đầu vào cột trụ, sau đó hình như có kẻ muốn giết nàng, nhưng cuối cùng lại có người ngăn cản, người kia là ai, hiện tại nàng đang ở nơi nào?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Hạ Mạn, không, bắt đầu từ bây giờ, nàng là Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ trên ngũ quan non nớt bao phủ vẻ đằm đằm, thờ ơ nhưng khi nhìn kỹ ánh mắt của nàng, có ẩn chứa sát khí.

Nàng từ nhỏ ở trong núi lớn lên, trừ sư phụ ra thứ nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là rắn độc bò cạp và nhện độc, cho nên tâm tính so với chúng cũng không khá hơn chút nào.

Phượng Lan Dạ ngay ngắn lần qua lần lại suy nghĩ đến nhập thần, chợt nghe bên giường hẹp có thanh âm reo lên, tiếp theo là một tiếng nói mừng rỡ.

“Công chúa, người đã tỉnh?”

Người nói chuyện chính là tỳ nữ Hoa Ngạc của Phượng Lan Dạ, một đôi mắt tiều tụy sưng đỏ mở to, đang từ trên xuống dưới đánh giá công chúa, xác định công chúa thật sự đã tỉnh, không khỏi vô cùng vui mừng mà rơi nước mắt, mặc dù nàng bị Tấn vương điện hạ kia hạ lệnh ban thưởng cho một đám người, nhưng cuối cùng bởi vì chuyện của công chúa, nên nàng chỉ bị một người làm nhục thôi, đây tựa hồ đã là kết cục tốt nhất cho nàng. (TT: hix hoàn cảnh của hai người thảm quá)

Mỗi quốc gia bị diệt vong, cũng sẽ có một thành viên hoàng thất bị bắt làm tù binh mang về, mà mọi hoàng thất trong Vân Phượng quốc đều bị giết rồi, cho nên Tiểu công chúa mới may mắn tránh thoát một kiếp, Hoa Ngạc vui mừng lau nước mắt.

Phượng Lan Dạ lẳng lặng nhìn nàng, lại không thấy thương tâm, cũng không có thống khổ, vẻ mặt có chút lạnh không vui mở miệng.

“Khóc cái gì, không phải đã không chết sao?”

Hoa Ngạc nghe công chúa nói, ngây ngẩn cả người, trên mắt của nàng vẫn còn có giọt lệ, miệng mở rộng không nhúc nhích nhìn Phượng Lan Dạ.

Công chúa hình như không giống với lúc trước, ánh mắt của nàng lạnh lùng, âm u, nhưng cô đơn cũng không có thương tổn, hình dạng như vậy của nàng khiến cho Hoa Ngạc hoài nghi, nàng ta là công chúa của nàng sao? Nhưng thật tình nhìn kỹ, chính là công chúa mà, nhưng mà tại sao phải có bộ dạng như vậy?

“Công chúa, người làm sao vậy?”

Hoa Ngạc cẩn thận mở miệng, chẳng lẽ công chúa là bị kích thích, cho nên đầu óc có vấn đề, công chúa đáng thương a, Hoa Ngạc nước mắt lần nữa lại chảy xuống.

Nhưng mà Phượng Lan Dạ cũng không nhìn lại nàng, chỉ đang từ từ ngồi dậy, chống tay nhìn ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, khí trời rất trong.

Trong khoang thuyền, thật lâu vẫn không âm thanh vang lên, bầu không khí lạnh lẽo khó thở, Hoa Ngạc trong mắt từ từ hiểu rõ rồi biến thành sợ hãi, càng ngày càng mãnh liệt, rõ ràng công chúa đang ở trước mắt, nhưng lại cảm thấy như đang ở cách mình rất xa, bộ dạng như vậy của công chúa, nàng chưa bao giờ nhìn thấy lần nào cả, nàng hầu hạ công chúa đã mười năm, nàng ta là người thế nào hình dáng tính tình ra sao, nàng làm sao mà không biết.

Trước kia hoạt bát ngang bướng, cả ngày giống như chim sơn ca vui vẻ, kể từ sau khi bị diệt quốc, nàng đã biến thành như thế này.

Có điều ở trên người công chúa nàng nhìn không thấy được bất kỳ sự bi thương thống khổ nào, công chúa ngoại trừ vẻ ngoài lạnh lùng ra, tựa hồ đã sớm quên mất mối thù diệt quốc.

Hoa Ngạc vừa sợ vừa nghi ngờ, Phượng Lan Dạ cũng thu hồi ánh mắt nhìn phía trước, từ từ quay đầu lại.

“Chúng ta bây giờ đang ở trên thuyền, là ai đã cứu ta vậy?”

Thanh âm của nàng có chút lạnh, mặc dù rất nhẹ, nhưng khiến người ta không dám có một tia nghi ngờ, Hoa Ngạc thu hồi tâm thần, cung kính mở miệng: “Công chúa, nghe nói là Tứ hoàng tử của Thiên Vận hoàng triều Sở Vương điện hạ đã cứu công chúa, hiện tại chúng ta đang ở trên thuyền lớn của Sở Vương điện hạ.”

“Ừ.”

Phượng Lan Dạ đáp một tiếng rồi không nói gì nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ còn sót lại sự mệt mỏi, dường như đang lâm vào trầm tư, làm nàng lộ ra một loại khí chất xinh đẹp làm cho người ta đắm chìm trong đó.

Hoa Ngạc tuy không nói ra lời nào, nhưng trên trực giác cho nàng biết người trước mắt cùng công chúa lúc trước cách xa nhau cả vạn dặm, chẳng lẽ bởi vì bị đung vào cột nên ảnh hưởng đến đầu óc, nàng không nhịn được liền hỏi thử.

“Công chúa, người có nhức đầu hay không, hoặc hoảng hốt?”

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn Hoa Ngạc, lớn lên xinh đẹp bức người, tuổi khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc trên người một bộ quần áo uốn lượn, trên đầu chải búi tóc đơn giản, lúc này trên gương mặt tràn đầy tiêu tụy, ánh mắt sững sờ, đầu tóc cũng có chút rối, vừa nhìn thấy nàng, Phượng Lan Dạ tự động nhớ tới nữ nhân này lúc trước đã gặp phải chuyện gì, bị những người đánh thắng trận kia cưỡng bạo, đối với nữ nhân mà nói,

đây thật là chuyện rất không may mắn, sắc mặt của nàng cuối cùng cũng hòa hoãn một chút.

“Ta không sao.”

Nàng có chuyện gì, có việc chính là cái Tiểu công chúa kia, hiện tại nàng ta đang sống ở trong thân thể của Hạ Mạn, không biết cuộc sống ở hiện đại của nàng ta thế nào? Có thể bị đưa vào trong nhà giam rồi hay không, Phượng Lan Dạ chỉ nghĩ một chút, sau đó thì không vì những thứ kia lẫn quẩn ở trong đầu nữa.

Trong phòng bầu không khí chìm xuống, thanh âm của Hoa Ngạc lần nữa lại vang lên: “Công chúa, Văn Hành đã bị bọn họ giết.”

Phượng Lan Dạ nhăn lông mày một chút, trong đầu hiện ra người gọi là Văn Hành, trước kia là tên thị vệ đi theo nàng, không nghĩ tới lại bị giết, đáy lòng có một chút thương hại, người mất nước, không khác gì dê đờ làm thịt, hắn chết cũng là một loại hạnh phúc.

“Ừ, biết rồi.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, tỏ vẻ là mình biết rồi, nàng không sợ hãi không buồn, không bị thương cũng không bị đả kích, Hoa Ngạc lại một lần nữa sợ ngây người, nàng hầu như đã khẳng định là công chúa đã chịu kích thích gì đó, cho nên đầu óc có vấn đề, dĩ vãng nàng là rất thương yêu những thị vệ tỳ nữ như bọn họ, bằng không cũng sẽ không vì nàng bị ban thưởng mà phản ứng dữ dội đập đầu vào cột, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt của công chúa, lại không thấy một chút thương tâm, Hoa Ngạc đang kinh nghi vạn phần. Thì cửa bị gõ hai cái, hai người đồng thời nhìn qua, chỉ thấy từ ngoài cửa đi tới một nam tử tuấn lãng mặt không chút thay đổi, mi tâm lạnh lùng quét nhìn hai người bên trong gian phòng một cái, cuối cùng nhìn Phượng Lan Dạ đang ngồi ở trên giường.

“Chủ tử chúng ta muốn gặp Cửu công chúa.”

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc biết chủ tử trong lời hăn nói là người nào, Sở Vương Nam Cung Liệt.

“Được.”

Phượng Lan Dạ nhẹ giọng trả lời, liền không nhìn nam tử trước cửa nữa, thì làm như không thấy hăn đưa tay lấy y phục động thủ mặc quần áo, bất đắc dĩ vì lần đầu tiên y phục cổ đại, tay chân lại có chút luống cuống, nhưng vì bộ dạng bình tĩnh thông dong của nàng, còn có phong phạm và khí độ nhẹ nhàng ở nơi như thế này, khiến cho nam tử trước cửa kinh ngạc không dứt, nam tử này là Kê Kiện thủ hạ đắc lực của Sở Vương Nam Cung Liệt, hăn vốn cho là sẽ thấy một công chúa thương tâm thống khổ phần hận, nhưng là giờ phút này chứng kiến thì đã hoàn toàn ngoài dự đoán của hăn, Cửu công chúa này tuổi còn nhỏ, thế nhưng có thể giữ được vẻ bình thản như vậy, tựa hồ đã từ trong nỗi đau đớn to lớn kia mà trưởng thành, quả nhiên là không dễ.

Kê Kiện đi ra ngoài, ném lại một câu: “Nhanh lên một chút, đừng làm cho chủ tử của chúng ta sốt ruột chờ.”

Trên giường, Phượng Lan Dạ còn đang phấn đấu cùng y phục cổ đại, thì Hoa Ngạc đang trong cơn kích thích phục hồi tinh thần lại, vội vàng đi qua hầu hạ công chúa, bất kể công chúa như thế nào, thì nàng ta vẫn là công chúa của nàng a.

“Công chúa, nô tỳ hầu hạ người.”

Phượng Lan Dạ vốn là muốn cự tuyệt, bất quá nhìn một chút y phục mình tự mặc, thật sự lộn xộn bất nhã, đành đứng lên, mặc cho Hoa Ngạc định đoạt, đợi đến khi nàng hầu hạ tốt hết thấy, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Ngoài cửa, hai thị vệ đứng gác, thấy Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đi ra, trong mắt chợt lóe lên kinh hoảng, bất quá trước mắt các nàng là người

của Sở Vương, cho nên bọn họ cũng không dám có chút nào khinh thường, hai người cẩn thận mở miệng: “Mời đi theo chúng ta.”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Phượng Lan Dạ đi theo phía sau hai người sỏi bước lên thang lầu xây bằng đá bạch ngọc, hướng chỗ ở của Sở Vương điện hạ đi tới.

Thì ra là chỗ ở của các nàng, là dưới tầng một của thuyền, mà Sở Vương Nam Cung Liệt thì ở tầng 2, vị trí tốt nhất để quan sát hết toàn cảnh, xa xa gần gần mênh mông vô bờ sóng xanh, gió nhẹ thổi qua liền tạo nên những sóng gợn li ti, xa xa có đàn chim biển màu trắng nhẹ nhàng đáp một chút lên mặt nước rồi lại bay dựng lên, mặt biển và bầu trời như hòa làm một, giống như một bức tranh xinh đẹp.

Gió biển mang theo không khí tươi mát đập vào mặt Phượng Lan Dạ, nàng khẽ nhắm mắt một chút, hít sâu, trong lòng cô tịch giờ khắc này tựa hồ cảm nhận được sự ấm áp, nhưng khi mở mắt ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, dẫn Hoa Ngạc đi theo phía sau thị vệ, tới bên ngoài cửa nơi ở của Sở Vương điện hạ liền lẳng lặng đứng chờ.

Hai gã thị vệ, có một người đi vào bẩm báo.

Khó có được cơ hội ở trên cao, Phượng Lan Dạ quay đầu mọi nơi để đánh giá những điểm chuyển động trên mặt biển, phát hiện phía sau cách đó không xa, mấy chục con thuyền lớn chi chít đi theo, từ xa tới gần, thông thả đập sóng một đường mà đi.

Mà ở phía trước cách chỗ các nàng rất xa, tựa hồ cũng có thuyền lớn, chẳng qua là đã đi khá xa rồi, lúc này nàng nhìn không rõ ràng, bây giờ cần thận nhìn lại, chỉ còn có mấy đạo bóng trắng.

Phượng Lan Dạ đánh thẳng nghĩ đến nhập thần, thị vệ vào trong bẩm báo đã đi ra, cẩn thận mở miệng.

“Vào đi thôi, Sở Vương điện hạ đang chờ công chúa đấy?”

trong ánh mắt của thị vệ kia có một chút đùa cợt, kèm theo nụ cười mập mờ không rõ ở khóe môi.

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tiếp, nhẹ nhàng cuối đầu, đi vào, Hoa Ngạc phía sau muốn theo nàng vào, lại bị thị vệ đưa một cái tay ngăn cản lại, lạnh lùng mở miệng.

“Chủ tử có lệnh, chỉ để cho một mình công chúa đi vào.”

Hoa Ngạc nóng lòng ở phía sau kêu một tiếng: “Công chúa.”

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn nàng một cái, cũng không có nói cái gì, sau đó quay lại đi vào bên trong, cửa đóng lại phía sau lưng.

Chỉ thấy gian phòng ở của Sở Vương điện hạ, hết sức nam tính hóa, hai mặt cửa sổ có chấn song, treo rèm vải, gió nhẹ thổi qua, làm rèm bay nhẹ, hết sức phiêu dật, một cái giường rộng rãi êm ái được đặt ở phía bắc của phòng, lót thảm quý giá khắp gian phòng, trong phòng này trừ giường, còn có một giá sách, phía trên bày đầy đủ các bộ sách, Phượng Lan Dạ tùy ý liếc mắt một cái, thì thấy phần lớn sách đều là binh pháp, xem ra Sở Vương điện hạ, đối với binh pháp hơi có chút nghiên cứu.

Phượng Lan Dạ vẫn đứng thẳng ở nơi đó, làm Kê Kiện không nhịn được thét lên tiếng ra lệnh.

“Thấy Sở Vương điện hạ, còn không hành lễ.”

Nàng là công chúa một nước nhỏ, hiện tại cũng chỉ là tù nhân, nhưng lại thần nhiên không sợ hãi, trấn định tự nhiên đánh giá hết thảy, ngay cả hành

lẽ cũng không có, chuyện này làm hai gã thủ hạ Kê Kiện cùng Kê Khang tức giận.

Phượng Lan Dạ nhíu nhẹ lông mày một chút, lạnh lùng nhìn về phía Kê Kiện, lóe lên sự thù địch, làm cho Kê Kiện cảm thấy bất an, một nữ hài mười hai tuổi khí thế lại mạnh mẽ như vậy, thật quái dị.

Sở Vương Nam Cung Liệt lúc này mới mở miệng.

“Tốt lắm, hai người các người cũng lui xuống đi.”

“Chủ tử.”

Kê Kiện cùng Kê Khang hai người đồng thời kêu lên tiếng, nữ nhân này nhìn một cái liền thấy không phải là nhân vật tốt gì, nàng có thể giết chủ tử hay không?

“Đi xuống đi.”

Nam Cung Liệt mài kiếm nhướng lên, hai đám lửa giận tỏa ra, Kê Kiện và Kê Khang đi theo chủ tử bao nhiêu năm, nhìn thấy liền biết đó là điềm báo sự tức giận, vội vàng ôm quyền lên tiếng thôi lui: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trong không gian yên tĩnh, Phượng Lan Dạ từ từ đem tầm mắt chuyển qua chỗ vừa có tiếng nói chuyện.

Một người mài kiếm mắt sáng, cương nghị lạnh lùng, trong đôi mắt đen nhánh lóe ra một điểm lửa cháy lan ra đồng cỏ, mắt không chớp cũng không nháy ngó chừng nàng, nàng không ngừng suy đoán, đánh giá, một ít thân y phục cấm bào đỏ thắm tươi đẹp đến chói mắt nhưng lại không lộ vẻ tục tĩu, ngược lại còn hiện ra rõ ràng dã tâm cùng khí phách.

Phượng Lan Dạ nhẹ cúi người một chút, tiếng nói trong sốt âm ái vang lên.

“Tham kiến Sở Vương điện hạ.”

Nàng bình tĩnh, đúng mực thỏa đáng, không vội không gấp, nàng sở dĩ lễ phép như thế là bởi vì trước mắt, bản thân mình còn rất yếu.

Nam Cung Liệt khoe môi nở nụ cười nghiền ngẫm, nha đầu này có chút ý tứ, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khi nhìn thấy hắc, kẻ thù diệt quốc của nàng giết thân nhân của nàng, thế nhưng sắc mặt không thay đổi, đến tột cùng là tâm kế quá sâu, hay là không sợ chết?

Bất quá nàng đã thành công khơi dậy hứng thú của hắc, xem ra hắc mang theo nàng là không có sai.

“Ngồi đi.”

Nàng vô lễ, hắc cũng không có tính toán, người trong thiên hạ ai không biết, Sở Vương Nam Cung Liệt vẫn là tướng quân dũng mãnh phi thường, là chiến thần trên sa trường, nếu là người ở lâu trên sa trường, tự nhiên là sẽ không so đo lễ tiết, cho nên tất cả những chuyện đó, hắc cũng không có tức giận.

Phượng Lan Dạ tùy ý đi tới vừa ngồi xuống, lạnh lùng mở miệng.

“Là người đã cứu ta phải không?”

Bên trong thanh âm nhàn nhạt lại không thấy có một tia cảm kích, cũng không có kích động, lời này chẳng qua giống như trần thuật, tự hồ chỉ là muốn xác định mà thôi.

Nam Cung Liệt nhướng mày, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn nàng từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Bốn vương giao cho người một nhiệm vụ, chỉ cần người hoàn thành, Bốn vương sẽ tha tội nhân của người.”

Thanh âm khàn khàn đè nén vút bỏ sự rung động trong lời nói..., Phượng Lan Dạ nhướn mày, hẳn cứu nàng nguyên lai là vì lợi dụng nàng, khéo môi vẽ ra vòng cung nụ cười như có như không đường, nhưng nàng cũng không nói gì, chẳng qua chỉ bình tĩnh nhìn Sở Vương điện hạ.

Có lẽ nàng sẽ giúp hắn, mà có lẽ sẽ không, hiện tại nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Về phần những tội nhân kia, liên quan gì đến nàng, nàng không phải là Bồ Tát phổ độ chúng sanh, bản thân mình vốn bị vút bỏ, ngay cả tình một đêm cũng không hưởng thụ qua, nàng như vậy, có cần thiết đi quản sự chết sống của người khác sao?

Phượng Lan Dạ đứng lên, trong trẻo lạnh lùng mở miệng: “Ta có thể đi trở về không?”

Sở Vương Nam Cung Liệt nhìn nàng, một tia tức giận lơ lửng ở trong đáy mắt, nha đầu này thế nhưng có thể hoàn toàn coi thường hắn, đầu tiên là ngay cả hành lễ cũng không có, bây giờ đối với nhiệm vụ hắn phân công, không từ chối, cũng không nói đồng ý, thật giống như mọi chuyện không liên quan đến nàng, Sở Vương điện hạ gặp qua vô số người, lần đầu tiên mới không thấy rõ suy nghĩ của người khác, mà lại là một tiểu nha đầu mười hai tuổi, chuyện này truyền đi ra ngoài không phải là để cho người ta chê cười hay sao, nhưng ở một mặt khác mà nói, hẳn cảm giác đây là một chuyện tốt? Nàng tuyệt đối là một viên quân cờ tốt nhất! Nghĩ tới đây, Nam Cung Liệt trong lòng lửa giận ẩn nhẫn xuống, phát tay.

“Đi xuống đi.”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Kể từ sau khi lần đó Nam Cung Liệt triệu kiến các nàng, sau này cũng không gặp các nàng nữa, chỉ phân phó Kê Kiện, có chuyện gì thì tận lực thỏa mãn các nàng.

Thuyền vẫn đi ở trên biển mênh mông vô bờ, lúc gió êm sóng lặng, Phượng Lan Dạ từ trong khoang thuyền đi ra, đứng dọc theo mạn thuyền để thưởng thức cảnh tượng nơi xa, ngoài việc có thị vệ canh chừng ngoài cửa sợ các nàng bỏ chạy, thì các nàng hai tương đối tự do nhiều lắm.

Thời gian gần mười ngày trôi qua, Hoa Ngạc đã có thói quen với bộ dạng của công chúa như vậy .

Công chúa không thích nói chuyện, cá tính rất lạnh, phần lớn thời giờ dùng để đọc sách, nàng chưa bao giờ biết công chúa luôn luôn hiếu động, lại có một mặt nhã nhặn lịch sự như thế, còn đắm chìm ở trong sách nữa, nàng đoan trang, trầm ổn nội tâm như vậy, trước kia Hoàng hậu nương nương vẫn hi vọng công chúa có thể trầm tĩnh một chút, nhưng là đều không thể khiến cho nàng thay đổi tâm tính, không nghĩ tới bây giờ công chúa lại giống như Hoàng hậu nương nương kỳ vọng, công chúa đùng phải cật một lần, lại đem tính tình thay đổi.

Hoa Ngạc chỉ có thể nghĩ như vậy, bất quá công chúa như vậy cũng không có cái gì là không tốt.

Hiện tại các nàng hai nữ tử yếu đuối, có thể làm cái gì chứ? Công chúa nghĩ thông suốt, cũng là một chuyện tốt.

Chỉ cần công chúa không có chuyện gì, ít nhất Vân Phượng quốc còn có một chút hi vọng, nếu như nàng mà có chuyện, Vân Phượng quốc còn hi vọng gì đây?

"Công chúa, trở về đi thôi, gió đã bắt đầu thổi."

Hoa Ngạc nhẹ nhàng mở miệng, Phượng Lan Dạ vẫn như cũ không có nhúc nhích lặng lẽ nhìn nơi xa, một lát sau mới từ từ xoay người lại hướng khoang thuyền đi tới.

Nàng chưa bao giờ có thói quen cùng người khác chung đụng, nhưng nay ở chung với một tỷ nữ như Hoa Ngạc đã thành thói quen.

Có đôi khi thói quen thật là một chuyện đáng sợ, bất quá cuộc sống độc lập bao nhiêu năm, làm cho nàng rất ít khi chủ động biểu lộ ra ngoài, cho nên Hoa Ngạc tựa hồ có chút sợ nàng.

Phượng Lan Dạ đi vào gian phòng, ngồi lên trên giường, lần này nàng không giống với những lần trước, không đọc sách, cũng không có ngủ, mà đang ngồi xếp bằng ở trên giường, đôi mắt khẽ nhắm lại, hai tay hợp thành chữ thập chuẩn bị làm cái gì, Hoa Ngạc kỳ quái đứng ở bên giường nhìn, Phượng Lan Dạ mắt không có mở mắt, nhẹ nhàng nói.

"Ở ngoài giữ cửa, đừng làm cho người khác quấy rầy đến ta."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc mặc dù không biết công chúa đang làm cái gì, nhưng nếu đã phân phó, thì nàng dĩ nhiên phải làm theo.

Phượng Lan Dạ chuẩn bị bắt đầu tập Huyền Thiên tâm pháp, bộ tâm pháp là kiếp trước sư phụ nàng truyền thụ cho nàng, bởi vì trong lòng cừu hận quá nặng, cho nên tâm pháp kia chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp, không thể phát ra uy lực lớn nhất.

Bộ tâm pháp nay tổng cộng chia làm ba giai đoạn sơ cấp, trung cấp cùng cao cấp, nghe sư phụ nói, tu luyện đến giai đoạn cao cấp thật sự rất ít người, người bình thường có thể tu luyện đến giai đoạn sơ cấp, đã là việc không phải dễ, hơn nữa còn đòi hỏi phải có tấm lòng quảng đại mới có thể tu luyện thành công, nếu như trong lòng có cừu hận hẹp hòi bất mãn phẫn nộ, với những điều đó chứa ở trong lòng thì tầng tâm pháp này, vĩnh viễn chỉ ở lại giai đoạn sơ cấp.

Mà ở hiện đại nàng chính là người như vậy, nên vẫn chỉ ở giai đoạn sơ cấp.

Phượng Lan Dạ toàn bộ tinh thần đã nhập định, từ từ đọc thầm tâm pháp, tự hướng dẫn chân khí điều tức, Giá tâm pháp thật ra là một loại tĩnh công vận hành chân khí, thông qua ngưng thần điều tức, nuôi dưỡng chân khí đã thông kinh mạch của toàn thân, khiến cho âm dương hơi thở điều hòa, phát huy ra năng lượng vốn có của nó, do đó khiến cho công lực đại tăng.

Nơi ở hiện tại của nàng là chỗ tuyệt đối không cho phép kẻ yếu tồn tại, mặc dù không muốn giết người phóng hỏa, nhưng phải làm để không bị người khác khi dễ, cho nên tuyệt đối không thể yếu ớt.

Một canh giờ qua đi, Phượng Lan Dạ chỉ cảm thấy quanh thân nhẹ nhàng hơi thở sáng khoái, tinh lực dư thừa, trên gương mặt đọng vài giọt mồ hôi, trên đầu bốc lên sương mù nhột nhột, rồi từ từ tản đi.

Hoa Ngạc ngạc nhiên nhìn tất cả mọi việc, thật lâu sau cũng không lên tiếng được, công chúa đang làm cái gì vậy?

Công chúa tựa hồ đang luyện công, nhưng từ trước cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy công chúa luyện công a, Hoa Ngạc mang vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ.

Phượng Lan Dạ thu lại thân thể rồi bước xuống giường, nhàn nhạt mở miệng: "Đi chuẩn bị cho ta một thùng nước, ta muốn tắm rửa."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc phục hồi tinh thần lại, hiện tại công chúa mặc dù lời nói mềm nhẹ, làm việc khiêm tốn, nhưng là mỗi tiếng nói cử động của nàng, lại tựa hồ như mang theo năng lực vô cùng lớn, khiến người ta không dám có chút hoài nghi nào, hơn nữa mười ngày qua chung đụng, nàng đã thăm dò, công chúa cũng không có mất trí nhớ, đầu óc vẫn rất bình thường, chẳng qua là tính cách của nàng hoàn toàn cùng trước kia không giống mà thôi, người luôn hiếu động khi nào thì xuất hiện vẻ nhã nhặn lịch sự như nước, ưu nhã bức người, lúc không có chuyện gì thì thích đọc sách, thưởng thức phong cảnh trên biển.

Phượng Lan Dạ đứng dậy tự rót cho mình một chén nước, giữa đầu uống cạn, liền ngồi vào một bên đọc sách, những quyển sách này là lấy từ bên trong gian phòng của Sở Vương điện hạ mang tới, có một ích sách binh pháp, cũng có một ít sử ký, tóm lại bất kể là sách gì, nàng xem cũng rất say sưa, trước kia lúc ở chùa miếu, sách trong Tàng Thư các, bị nàng xem sạch sẽ, kể từ khi sư phụ dạy nàng biết chữ, nàng trừ đọc sách, chính là ở trong núi tập võ, mặc dù võ nghệ không có tiến bộ, nhưng đối với y thuật lại có rất nhiều thành tựu, tỷ như, nàng ở trong núi mấy năm, cùng độc vật giao thiệp với nhau, chưa từng bị trúng độc lần nào, đây cũng là bởi vì nàng đã chế ra giải độc đan.

Hoa Ngạc vừa đi vào, liền thấy công chúa đang tự nhiên nhẹ nhàng chìm mất ở bên trong ánh hoàng hôn, vẻ mặt sáng bóng treo, hai hàng lông mi như cánh bướm đều nhau thỉnh thoảng nhấp nháy, tựa như hai cây quạt nhỏ phe phẩy, ưu nhã đến nói không ra lời, người khác nhìn thấy không dời đi được ánh mắt, hẳn là so sánh với trước kia xinh đẹp gấp mấy lần.

Nàng đứng đó chờ dẫn ngu ngơ , cho đến Phượng Lan Dạ thấy mệt mỏi, ngừng đầu lên trông thấy nàng, những mùi cảm thấy kỳ quái.

"Hoa Ngạc, ngươi đang ở đây làm gì? Mọi thứ chuẩn bị tốt chưa?"

Tiếng gọi này, khiến cho Hoa Ngạc phục hồi tinh thần lại, nhìn lại nước nóng ở trong tay, đều đã có lạnh rồi, không khỏi một trận xấu hổ, nàng thể nhưng nhìn công chúa đến ngây người, vội vàng cúi đầu luống cuống tay chân rót nước vào trong thùng, trong gian phòng có một thùng gỗ đặc biệt dùng để tắm rửa, bởi vì nước lạnh rồi, nên phải đi chuẩn bị một ít nước nóng nữa để hầu hạ công chúa tắm rửa.

Phượng Lan Dạ mới mười hai tuổi vẫn không thể nhận là một nữ nhân, vóc người non nớt, trước ngực nhô lên hai gò đất nho nhỏ, nhan sắc như nụ hoa đang nở rộ, bất quá, cũng không khó nhìn ra khi lớn lên nhất định là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, lại phối hợp thêm vẻ thuần khiết tự nhiên, bất kể là khi nào thì thần thái cũng thản nhiên thông dong, cuối cùng sẽ trở thành nhất đại tuyệt thế thiên kiều.

Hoa Ngạc khước môi lộ ra nụ cười yếu ớt, nàng tựa hồ đã gặp được hy vọng để các tộc nhân được cứu rồi.

Mặc dù công chúa không một lần nhắc tới bọn họ, nhưng là nàng biết, công chúa nhất định sẽ hoàn thành cái sứ mạng này.

"Công chúa, nước mau lạnh, đứng lên đi."

Hoa Ngạc lên tiếng nhắc nhở công chúa đang tựa vào bên cạnh thùng mà ngủ thiếp đi, sợ nàng cảm lạnh ngã bệnh, Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên gật đầu, cứ để đó cho Hoa Ngạc hầu hạ nàng .

Thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua, mặt trăng như một chiếc khay ngọc phát ra ánh sáng nhẹ, bao phủ ở cả trên biển, gió nhẹ tạo nên vô số rung động, phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Hai người ăn xong bữa tối, Hoa Ngạc không nhịn được mở miệng: "Công chúa, chúng ta đến mũi thuyền thưởng thức trăng sáng đi, giờ phút này ban đêm nhất định rất đẹp."

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu, trải qua mấy ngày nay, nàng quan sát thấy không ít binh lính trong mắt lộ ra tia sáng đo tham lam trắng trợn, mặc dù hiện tại các nàng có Sở Vương điện hạ che chở, nhưng là nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nàng tin tưởng, Sở Vương chưa chắc sẽ vì hai người các nàng mà đi trừng phạt những thủ hạ kia, kẻ thiết thời sẽ chỉ là các nàng, mà Huyền Thiên tâm pháp của nàng còn không có tu luyện tốt, cho nên hết thảy cẩn thận vẫn tốt nhất.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Phượng Lan Dạ đứng dậy đi tới một bên giường trước, tiếp tục xem sách.

Hoa Ngạc có chút thất vọng, mấy ngày liên tiếp ở nơi này trong khoang thuyền nhỏ nhỏ này, bọn họ sắp buồn chết rồi, nhưng công chúa chẳng những không buồn bức, hơn nữa còn tự đắc vui mừng được như vậy.

Hoa Ngạc đang suy nghĩ lung tung, Phượng Lan Dạ tựa hồ biết nàng đang suy nghĩ gì, nhàn nhạt mở miệng.

"Người muốn xem trăng, thì đừng để bị thiết thời, nếu không, ai cũng không giúp được người."

Nàng nói xong tiếp tục xem sách, nhưng lại làm cho Hoa Ngạc ngây dại, công chúa là đang quan tâm nàng sao? Trong mắt đã ngân ngấn lệ, kể từ khi bản thân xảy ra sự việc kia, nàng vẫn không dám nghĩ đến, mỗi khi trở về nửa đêm luôn hoảng sợ tỉnh lại, nhưng vì công chúa nên ngoài mặt vẫn duy trì tĩnh táo, sợ khiêu khích công chúa đau lòng.

Công chúa nói rất đúng, trên thuyền lớn này chỉ có hai nữ nhân các nàng, những binh lính kia vừa nhìn thấy các nàng đi ra ngoài, kia trong mắt liền hiện lên ánh sáng dâm dục nóng bỏng, cho nên cẩn thận một chút vẫn tốt, hiện tại ai cũng không bảo vệ được các nàng, chỉ có tự mình bảo vệ mình mà thôi.

"Công chúa, ta biết rồi."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Cứ như vậy ba ngày đã trôi qua, thủ hạ của Sở Vương Kê Kiện cũng xuất hiện.

Cuộc sống ở trên thuyền giữa biển khơi của các nàng, mặc dù Kê Kiện không có thường xuyên đến xem, nhưng vẫn có thuộc hạ đem tình huống của bên này bẩm báo cho hắn.

Những tin tức này, khiến cho hắn đủ thỏa mãn và hài lòng, Tiểu công chúa mười hai tuổi của Vân Phượng quốc, là một nha đầu thông minh, xem ra chủ tử đem nàng mang qua đây là một quyết định đúng đắn.

“Cửu công chúa, phía trước chính là kinh đô An Giáng thành của Thiên Vận hoàng triều, đợi một lúc thuyền lớn cập bờ sẽ có xe ngựa đưa các người đi đến chỗ của mình.”

Phượng Lan Dạ sắc mặt bình tĩnh gật đầu, hiện tại thân phận của mình là nô lệ mất nước, bọn họ làm sao an bài thì nàng sẽ nhận như thế, bất quá đợi đến khi nàng đem Huyền Thiên tâm pháp tu luyện thành công, vậy thì miễn luận bàn những việc của nàng.

Hoa Ngạc ở bên cạnh không nhịn được khẩn trương hỏi tới: “Kê thị vệ, các người muốn đem chúng ta ném tới nơi nào chứ?”

“Nô nhai.” (Đường phố của nô lệ)

Kê Kiện nói xong liền quay đầu đi ra ngoài, phía sau Hoa Ngạc bất an nhìn Phượng Lan Dạ, chỉ thấy công chúa bình tĩnh sửa sang lại dáng vẻ của

mình, không để cho có nửa điểm không thỏa đáng, ánh mắt của nàng có thể trấn an lòng người cực điểm, Hoa Ngạc cuối cùng cũng bình tĩnh một chút, nhưng mà vẫn có chút sợ.

“Công chúa, đó là cái chỗ nào đây? Có phải là thanh lâu sở quán hay không?”

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên quét mắt nhìn nàng một cái, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu nhẹ phui y phục, ngạo mạn mở miệng.

“Không có chuyện gì, người đừng lo lắng, chắc là đường phố để cho vong quốc nô ở lại.”

Từ cái tên của nó cũng có thể hiểu được, nô nhai, đây là nơi để cho những người mất nước ở lại.

“À”

Chỉ cần không phải xóm cô đầu là tốt rồi, các nàng mặc dù là vong quốc nô, nhưng công chúa là thân thể ngàn vàng, có thể nào lại bị cái loại khuất nhục này đây? Hoa Ngạc giúp Phượng Lan Dạ ngồi vào trước bàn trang điểm, chải đầu và xử lý tóc cho nàng, vẫn một kiểu tóc đơn giản cho công chúa, rồi cắm hai cây trâm linh lung lên, cả người thanh tươi xinh đẹp dù không có thêm món trang sức nào khác nữa.

Mặc trên người một bộ quần áo màu ngà, kiểu dáng đơn giản chắc chắn, vải vóc thô lậu, nhưng các nàng bây giờ còn có cái tư cách gì để mà xa hoa.

Cũng may công chúa không so đo, cũng không có kêu khổ, Hoa Ngạc trong lòng cuối cùng cũng có một chút kiên định.

Thuyền lớn rất nhanh cập bờ, bên bờ ngựa xe tấp nập, dòng người như nước thủy triều, xe ngựa xa hoa đứng thành hàng thẳng tắp.

Sở Vương Nam Cung Liệt đã sớm được người đón đi, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc bị dẫn lên bờ, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa đơn giản.

Lúc hai người đi qua boong tàu, binh sĩ dọc theo bờ từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng huýt gió, huýt sáo, vỗ tay cười cợt.

Ai cũng biết hai nữ nhân này, một người là Tiểu công chúa của Vân Phượng quốc, một người là nô tỳ, lớn lên cũng rất xinh đẹp, bất quá Thiên Vận hoàng triều trị quân cực kỳ nghiêm, đối với nô lệ bị mang về cũng không quá hà khắc, nên đã nghiêm cấm binh lính xâm phạm những nô lệ mất nước này.

Phượng Lan Dạ một đường thản nhiên đi xuyên qua, đối với con người cùng sự việc quanh mình, nàng hờ hững không nhìn.

Nhưng Hoa Ngạc thì rất khẩn trương vươn tay nắm lấy nàng, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, khom lưng xuống đi theo phía sau bóng dáng nho nhỏ của Phượng Lan Dạ, một đường chạy thẳng tới chiếc xe ngựa kia.

Hai người lên xe ngựa, liền có một gã thị vệ đánh xe đưa các nàng rời đi.

Phía sau, nổ ra vô số tiếng cười châm biếm, thanh âm của nó toàn bộ bị ném vào không khí.

Trên xe, Hoa Ngạc ngừng đầu lên, xoa xoa tay bất an, cho tới bây giờ, nàng vẫn rất khẩn trương, vừa nghĩ tới những nam nhân kia với đôi mắt ánh lên tia sáng dâm ô, nàng liền không nhịn được thân thể run rẩy, trong mắt có ẩn lệ sợ hãi.

Phượng Lan Dạ bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi mở miệng.

“Người phải tập cho mình có thói quen với những ánh mắt như vậy, sau này e rằng sẽ thường xuyên nhìn thấy những ánh mắt này.”

Nàng nói xong vén rèm nhìn ra bên ngoài, đường phố cổ đại nàng còn không có nhìn thấy bao giờ, sống ở đâu thì yên ở đấy, tốt nhất cũng nên ngắm nghía một chút.

Hai bên đường phố, các vật thể kiến trúc không cao, tối đa cũng được hai ba tầng, phần lớn cửa hàng đều là một tầng, chiêu bài rực rỡ muôn màu ở hai bên đường phố, trên đường, có ca hát ngâm thơ, có xiếc ảo thuật, có bán đồ ăn vặt, cũng có tiếng la hét của người bán rong, bán phấn son bột nước, tóm lại phi thường náo nhiệt.

Phượng Lan Dạ nhìn một hồi thì buông rèm xuống, Hoa Ngạc đã đỡ hơn nên nhìn công chúa.

“Công chúa, sau này chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, mặc cho xe ngựa đem hai người các nàng kéo qua con đường chật chội, phồn hoa nhất khu vực, hướng đường phố vắng vẻ hơn mà đi.

Nô nhai, tên đã nói lên ý nghĩa, người ngụ ở chỗ này, tất cả đều là nô lệ vong quốc, hoặc là con tin

Xe ngựa rốt cục cũng ngừng lại, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc xuống xe, đứng ở trước cái cửa thấp bé, nhìn vào thấy một cái sân trống rỗng thứ gì cũng không có, bên trong nó có ba gian phòng song song, mặc dù không có ngã trái ngã phải, nhưng cũng đã loang lổ suy tàn rồi, trên nền đất trong viện tro bụi rơi đầy xuống, trên đất còn có cả cành lá khô.

Thị vệ đánh xe, giảm thấp thanh âm xuống mở miệng.

“Nếu cần cái gì, có thể âm thầm đi tìm Sở Vương điện hạ.”

Phượng Lan Dạ nhướn lông mày một chút, giống như không nghe thấy, nhắc chân đi vào, thật ra thì chỉ nhìn một cái, nàng liền thích nơi này, mặc dù tất cả đều đồ nát suy tàn , nhưng là một nơi riêng biệt, các nàng muốn làm việc gì cũng dễ dàng hơn nhiều lắm.

Hai người mới vừa sải bước lên thềm đá, phu xe ngựa cũng lập tức đánh xe rời đi.

Chợt nghe một đạo tiếng cười to đầy mê hoặc truyền qua đây, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc dừng bước nhìn qua.

Chỉ thấy kế bên không xa trước cửa viện, một cô gái đang nghiêng người, nàng ta mặc một thân váy áo mỏng màu hồng, tóc đen như mực, được vấn thành từng lọn tóc uốn lượn rời rạc, một cành ngọc trâm cài nghiêng một bên, từ rất xa nhìn lại, cả người giống như một vầng mây đỏ điểm lệ vô cùng.

Chỉ tiếc là ở nơi môi trường này lại có kiểu dáng như vậy, Phượng Lan Dạ khéo môi kéo nhẹ một chút, chuẩn bị đi vào nhà, không muốn gặp cái người vừa gọi các nàng lại.

“Uy, mọi người sau này là hàng xóm rồi, các người tên gọi là gì?”

Phượng Lan Dạ nhíu mày, nàng không thích cùng người xa lạ giao thiệp với nhau, cho nên không thèm quan tâm để ý đến, nhắc chân lên liền đi vào trong, phía sau thanh âm kia có chút then quá thành giận, lớn lối kêu lên.

“Kênh cái gì mà kênh, không phải là công chúa mất nước sao? Thủ đô bị diệt, còn nông cuồng, ta Vụ Tiễn so với các người mạnh hơn nhiều, quốc gia của ta hoàn hảo vẫn còn tốt ở đây?”

Nàng tự nhiên ở bên ngoài nổi dóa, đáng tiếc không ai để ý tới nàng.

Phượng Lan Dạ đi vào phòng, ý bảo Hoa Ngạc đóng cửa lại, đúng lúc nghe được thanh âm lạnh lạnh khắc bạc cảm rằm kia, hai người đi qua một cái sân vừa phải và một hành lang u tối, đi vào tận cùng bên trong có ba gian phòng ốc đồng thời xem xét một phen, phòng ốc mặc dù cũ, nhưng bên trong vẫn còn có một chút vật dụng trong nhà đã từng dùng qua, ngay cả phòng bếp cũng rất đầy đủ, bàn ăn và chén đĩa cũng có một ít, nhưng mà kế tiếp chi phí sinh hoạt phải làm sao bây giờ?

Phượng Lan Dạ nhíu lông mày, mặc dù nàng lúc trước đeo một chút đồ trang sức, có thể duy trì một thời gian ngắn, nhưng không thể lâu dài, xem ra các nàng phải nghĩ biện pháp kiếm bạc mới được.

Trước mắt phải đem phải đem trong ngoài quét dọn một lần, Phượng Lan Dạ nghĩ đến liền làm, lập tức phân phó Hoa Ngạc, hai người cùng đi ra cửa sửa sang lại sân, ai biết trên tường cao trong sân có một người đang ngồi nghênh ngang, chính là nữ nhân khi nãy ở trước cửa quở trách các nàng, tên gọi là Vụ Tiễn.

Vừa nhìn thấy hai người các nàng xuất hiện, liền mặt lạnh kêu lên.

“Uy, có người như các người vậy hay sao? Chúng ta sau này sẽ là hàng xóm, tại sao lại không để ý tới ta?”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Phượng Lan Dạ cúi đầu tự dọn dẹp đồ trong sân, thật giống như không nghe thấy giọng nói của Vụ Tiễn, nhưng mà Hoa Ngạc đi theo phía sau nàng thì nường mãi không nhin được mở miệng.

“Người muốn làm cái gì?”

“Tên, ” Vụ Tiễn trưng ra bộ dạng không đạt mục đích không bỏ cuộc, trên ngũ quan quyến rũ xinh đẹp của nàng, đôi mắt tròn đen như trân châu, hiện lên ngạc nhiên và nghi ngờ, mắt không chớp cũng không nháy nhìn Phượng Lan Dạ, tiểu nha đầu này thật tính lớn hơn tuổi a, người bình thường gặp phải tình trạng lúc này đã sớm khóc đến thê thảm vô cùng rồi, ngay cả bản thân mình lúc mới tới nơi này, cũng khóc ba ngày ba đêm, hãy nhìn người ta xem, tuổi còn nhỏ thế nhưng Thái Sơn áp đỉnh lại không động nửa điểm thanh sắc, thần nhiên tự đắc với hết thảy mọi thứ ở trước mắt, thật là làm cho nàng bội phục.

Hoa Ngạc nường mãi, thật là sợ cô nãi nãi này, vội vàng mở miệng.

“Hoa Ngạc.”

Lời nói của nàng vừa rơi xuống, Vụ Tiễn khi khi cười một tiếng, quơ quơ cặp chân của mình bĩu môi, nàng không có rảnh rồi để đi hỏi tên một nha đầu làm gì? Đưa tay lên chỉ chỉ Phượng Lan Dạ.

“Ta không có hỏi người, nàng tên gọi là gì?”

Hoa Ngọc cảm thấy khó xử, vội vàng cúi đầu nhặt cành cây khô trong sân, lúc này Phượng Lan Dạ mới ngẩng đầu lên, nhìn người đang ngồi trên đầu tường một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Phượng Lan Dạ.”

Nói xong lại bước đi nhặt nhánh cây, đồng thời quay đầu phân phó Hoa Ngọc đi tìm cho mỗi người một cây chổi, đem lá rụng ở trong sân quét đi.

Hai người lo làm công việc của mình cũng không thềm để ý tới nữ nhân trên đầu tường đang tỏ vẻ hứng thú dạt dào, nữ nhân này chắc là rảnh rỗi đến bị khùng, hay cảm thấy quá cô độc rồi, tóm lại nàng ta không hề có ý định rời đi, bản thân còn tự nói.

“Ta là Tam công chúa Tư Mã Vụ Tiễn của Kim Xương quốc, sau này mọi người sẽ là bằng hữu, nếu đã là bằng hữu thì tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau .”

Nàng nói xong cười lên quyến rũ, quay đầu ra ngoài sân kêu lên.

“Tiểu Đồng, tiểu Khuê, lập tức tới đây giúp đỡ sửa sang lại sân.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, ở sân bên cạnh truyền đến tiếng nói: “Công chúa, người lại nhiều chuyện.”

Tư Mã Vụ Tiễn buột miệng cười, nhướn mày khiển trách: “Nhanh lên một chút tới đây hỗ trợ, sau này mọi người chính là hàng xóm rồi, còn cầu nhau nữa thì ta phạt các người đi quét đường cái.”

Nàng vừa nói xong, hai tiểu nha đầu bên dưới tường liên tục lên tiếng: “Biết rồi, công chúa.”

Rất nhanh liền có người từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, Phượng Lan Dạ ngẩng đầu nhìn lại, cũng là hai tiểu nha đầu mi thanh mục tú, vừa gặp, các

nàng liền mang vẻ mặt hòa khí tươi cười, không đợi Phượng Lan Dạ nói chuyện, động tác gọn gàng đưa tay thu dọn.

Lúc này Hoa Ngạc đã tìm cây chổi đi tới, vừa nhìn có người hỗ trợ tự nhiên là cao hứng , nàng rất nhanh liền cùng hai nha đầu thân thiết, ba người tuổi tác không chênh lệch lắm nên rất hợp ý.

Phượng Lan Dạ nâng người lên đi tới bên tường, nhân thủ đã đủ rồi, sân cũng không lớn sẽ nhanh chóng được thu dọn sạch sẽ.

Trong sân đúng lúc có một cây hoa quế cao to, hoa quế lúc này đã tàn hết chỉ còn lại lá vàng lộn xộn rụng rớt xuống sân.

Dưới tàng cây có một bàn đá, và mấy cái ghế đá, đợi đến khi hoa quế nở, khung cảnh trước mắt sẽ đầy hương hoa.

Hoa Ngạc đã dẫn hai tiểu nha đầu kia lấy nước, rửa sạch bàn ghế đá, rồi lại đi tẩy rửa đồ vật ở trong phòng.

Trong sân yên tĩnh lại, Phượng Lan Dạ thật lâu mới mở miệng.

“Xuống đây ngồi một chút đi.”

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng lành lạnh thật giống như gió thoảng, không mang theo một chút hỉ nộ ai nộ (buồn vui giận hờn), đôi mắt sáng trong như ngọc lưu ly, lạnh và rét.

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn bộ dạng của tiểu nha đầu như vậy, trong lòng điên cuồng thoáng cái đã bị dẹp yên, thân thể vừa động, liền từ trên tường cao nhảy xuống, khi nàng nhảy, Phượng Lan Dạ liền thấy rõ, Tư Mã Vụ Tiễn thì ra là biết võ công, mặc dù không phải rất lợi hại, nhưng cũng đủ để tự vệ.

Lớn lên xinh đẹp còn có võ công, nghĩ đến cuộc sống của nàng cũng không phải khổ sở lắm, chẳng qua là bị bắt làm con tin ở đây, nên trong lòng rất khó chịu, giờ khắc này Phụng Lan Dạ lại đối với Tư Mã Vụ Tiên dâng lên chút đau lòng, bởi vì hoàn cảnh hai người thật sự quá giống, cũng là khi đối diện với lợi ích của gia tộc thì sẽ bị bỏ rơi.

Tư Mã Vụ Tiên ngồi xuống xong, liền hướng bên trong phòng gọi.

“Tiểu Đồng, nấu một ít nước sôi, đi về chỗ chúng ta lấy một ít ngân châm bạch tới đây, pha cho ta cùng Phụng muội muội một chén.”

Cứ như vậy thời gian chưa đầy một nén hương, Phụng Lan Dạ lập tức biến thành muội muội của nàng.

Tiểu Đồng ở bên trong vừa lên tiếng trả lời thì người đã chạy vội ra, trở về trong viện của mình lấy trà qua, tiểu Khuê cùng Hoa Ngạc thì đi nấu nước sôi.

Phụng Lan Dạ chẳng nói chẳng rằng ngồi ở trước bàn đá đánh giá Tư Mã Vụ Tiên, nhìn lâu cũng chưa thấy nàng có chút bi thương nào, nhưng từ trong đáy mắt có thể nhìn ra nàng đang cô quạnh.

“Người ở chỗ này có tốt không?”

Phụng Lan Dạ nhẹ giọng hỏi, mặc dù nàng đậm mật, quạnh quẽ, nhưng trước mắt cần phải hiểu rõ tình huống của nơi này và tất cả việc ở nô nhai, nên nếu nàng nói như vậy thì Tư Mã Vụ Tiên sẽ thật vui vẻ nói cho nàng biết.

Quả nhiên thanh âm của nàng vừa rơi xuống, Tư Mã Vụ Tiên liền cao hứng nhường mãi.

“Tốt, có cái gì không tốt, nói cho người biết, chờ người quen thuộc nơi này, người sẽ phát hiện cũng được tự do nhiều lắm, nơi này không ai quản

lý người, trừ lúc Thiên Vận hoàng triều phái quan binh đến dò xét ra, thì một chút phiền toái cũng không có, hơn nữa nếu như chúng ta không làm sai, những người đó cũng không dám đặc biệt nhắm vào chúng ta, cho nên người cứ an tâm chút ít đi.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, vậy thì tốt.

Lúc này tiểu Đồng đã mang lá trà tới, cầm nó đi vào trong, rất nhanh liền có trà đưa ra .

Hai người uống trà dưới tàng cây, Tư Mã Vụ Tiễn đem chuyện con đường này trên dưới đều nói hết cho Phượng Lan Dạ, khiến cho nàng đổi với cục diện hiện tại có chút hài lòng.

Trên con đường này, trừ vong quốc nô, thì chính là con tin của những nước đã quy hàng Thiên Vận hoàng triều, đại khái tổng cộng có mười mấy người, cũng ở chỗ này, tuy nói là có chút ngư long hỗn tạp, nhưng trước mắt gần đây vẫn bình an vô sự , bất quá Tư Mã Vụ Tiễn đặc biệt dặn dò Phượng Lan Dạ.

“Người biết không? trên con đường này có một tên Bá Vương, chính là Cao Bân con tin của Dương Địch quốc, người này bình thường đặc biệt háo sắc, thấy nữ nhân xinh đẹp thì ngay cả mạng cũng không cần, cho nên các người hãy cẩn thận một chút, nên tận lực tránh xa hắn.”

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Tư Mã Vụ Tiễn, liền nhú lông mày nhìn nàng, Tư Mã Vụ Tiễn lập tức hiểu nàng muốn nói gì, liền cười đắc ý.

“Hắn dám đánh chủ ý với ta sao?” Tư Mã Vụ Tiễn giơ giơ lên quả đấm của mình, tỏ vẻ nàng là kẻ không chịu thiệt thòi, nói xong còn kề sát vào bên người Phượng Lan Dạ, nhỏ giọng nói thầm: “Bên cạnh ta còn có thị vệ rất lợi hại đấy, lần trước hắn hung hăng bị đánh một trận, dù bây giờ thấy ta trong lòng cũng không dám lộn xộn.”

Phượng Lan Dạ gật đầu một cái, tỏ vẻ mình đã biết rồi.

Từ đầu tới đuôi nàng rất ít mở miệng, Tư Mã Vụ Tiễn nghĩ do nàng quá thương tâm, không muốn nói chuyện, cho nên không ngừng an ủi nàng.

“Phượng muội muội, người đừng suy nghĩ nhiều quá, diệt cũng đã diệt rồi. Người là một nữ tử yếu đuối có thể làm cái gì, không bằng nghĩ thoáng hơn một chút.”

Phượng Lan Dạ có chút buồn cười, nàng chẳng qua là không thích nói chuyện thôi, từ trước cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, nàng bây giờ đối với cuộc sống cũng có cái nhìn hứng thú hơn.

Ngồi đối diện, Tư Mã Vụ Tiễn thấy nàng không nói chuyện, lại tiếp tục mở miệng: “Phượng muội muội, sau này chúng ta sẽ là bằng hữu, có cái gì khó khăn người có thể tìm ta.”

Lần này Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng nói chuyện: “Biết rồi.”

Nàng thật sợ Tư Mã Vụ Tiễn, sợ nàng dây dưa không dứt, bất quá có thể thấy được, nàng cũng không có ý xấu, là một người có lòng nhiệt tình, chẳng qua là quá quạnh quẽ, cho nên bắt được một người liền không dứt tỏ vẻ bản thân mình rất quan tâm.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Trong ngoài viện đã thu dọn sạch sẽ, nhưng lại phát hiện có rất nhiều đồ cần phải mua, nên rất cần bạc.

Trước mắt các nàng thiếu nhất chính là bạc rồi, vong quốc nô còn có thể có cái gì là của mình đây, trừ cành trầm vàng trên đầu cùng với mấy đoá châu sai, không còn vật nào khác nữa.

Hoa Ngạc đem chuyện này bẩm báo cho Phượng Lan Dạ, nàng nhú lông mày, nhàn nhạt mở miệng.

"Đem cây trầm vàng lúc trước ta đeo lấy ra đem bán đi, mua một chút đồ cần phải mua"

Thật ra thì nàng biết các nàng còn có đường sống khác, là hướng Sở Vương điện hạ tỏ vẻ thành ý, như vậy các nàng nhất định sẽ có cuộc sống ăn tốt ở tốt, từng bó bạc lớn được đưa đến và cũng không có người nào dám khi dễ các nàng.

Nhưng Phượng Lan Dạ từ trước đến giờ không phải là cái loại người hướng thế lực ác cú đầu, cho nên nàng tình nguyện bản thân mình khổ một chút, cũng không muốn thiếu Nam Cung Liệt bất kỳ thứ gì.

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc lĩnh mệnh xoay người lại chuẩn bị đi làm chuyện này, thì bất ngờ cửa viện bị mở ra, thì ra là tỳ nữ tiểu Đồng của Tư Mã Vụ Tiễn, nàng

ta cầm trong tay hai mươi lượng bạc, một đường chạy vào, cười hì hì mở miệng.

" Công chúa của chúng ta nói, sợ các người có chỗ khó khăn, cho nên lệnh cho nô tỳ cầm hai mươi lượng bạc tới đây, để cho các người mua những thứ đồ cần thiết trước."

Hoa Ngạc nghe thế, mừng rỡ gật đầu, đang chuẩn bị nhận lấy.

Thì Phượng Lan Dạ lạnh mặt, quét mắt nàng một cái, Hoa Ngạc liền cử động một chút cũng không dám.

"Cám ơn tấm lòng của công chúa các người, chúng ta tự mình sẽ nghĩ biện pháp."

Cuộc sống sau này cũng không thể mãi dựa vào sự trợ giúp của người khác, hơn nữa các nàng cùng Tư Mã Vụ Tiễn mới vừa quen biết, mặc dù biết nàng ta có lòng giúp người, nhưng ai biết sau lưng có mục đích gì hay không, ở vào vị trí hiện giờ, nàng nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Phượng Lan Dạ nói xong, tiểu Đồng cả cười: " Công chúa chúng ta đã sớm đoán được ý tứ của Cửu công chúa rồi, cho nên để nô tỳ chuyển lời cùng Cửu công chúa, đây chỉ là cho người mượn dùng tạm, chờ các người dư dả một chút, thì trả lại cho công chúa chúng ta."

Hoa Ngạc vừa nghe, sợ chủ tử cự tuyệt nữa, không nhận được kêu một tiếng: "Công chúa."

Phượng Lan Dạ thở dài một hơi, nàng còn có thể nói cái gì chứ? Tình huống trước mắt, thôi thì đi một bước tính một bước vậy, liền gật đầu: "Được rồi, phiền toái tiểu Đồng cùng đi với người, mua một chút đồ đi."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc lập tức cao hứng nhanh nhẹn đi đến, nhận bạc trong tay tiểu Đồng, hai nha đầu liền đi ra ngoài.

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên, nhìn giữa không trung, mây xa xa mờ mịt như vậy, thật giống như một luồng lụa mỏng, bầu trời nằm trên đám mây trắng kia càng nổi bật lên màu xanh thẫm, trong sạch phát sáng tựa như vừa được nước rửa qua.

Cuộc sống sau này của các nàng cũng là một mảnh bao la mờ mịt, thờ dài một hơi, nàng xoay người lại đi vào trong phòng.

Hoa Ngạc cùng tiểu Đồng rất nhanh đã trở lại, mua tất cả chăn niệm màn chiếu, rèm cửa sổ vân vân, còn có một chút gạo muối tương dấm.

Phượng Lan Dạ cũng không nghĩ tới Hoa Ngạc có thể suy nghĩ chu đáo mua đầy đủ đến như vậy, nhưng mà cuối cùng lại nghe Hoa Ngạc nói là do tiểu Đồng bảo nên mua những món đồ này.

Cho tới giờ khắc này, Phượng Lan Dạ không phải không thừa nhận, các nàng đúng là đã nợ Tư Mã Vụ Tiễn, bất kể nàng ta xuất phát từ động cơ gì, ít nhất trong giờ phút này nàng ta thật lòng giúp đỡ.

"Tiểu Đồng, trở về nói cho chủ tử các người biết, ta rất cảm ơn nàng."

"Được, ta đây đi trở về, " tiểu Đồng lên tiếng rời đi.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc nhìn hết thấy trước mắt, giống như mình đang ở trong giấc mộng, các nàng mới tới Thiên Vận hoàng triều ngày thứ nhất, liền gặp được Tư Mã Vụ Tiễn, còn thu xếp ổn thỏa mọi thứ, những ngày kế tiếp chỉ cần nghĩ biện pháp kiếm ra tiền là được.

Bóng đêm lạnh như nước, sương mù dày đặc, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Hai người yên lặng dùng bữa tối, trong viện kế bên của Vụ Tiễn thanh âm cũng không có vang lên nữa, mặc dù thời gian mới gần ngùn có một ngày, nhưng Phượng Lan Dạ hiểu rõ cá tính nữ nhân này, nàng là cái loại nữ nhân không chịu được nhàm chán, giờ phút này an tĩnh như vậy, chứng tỏ nàng ta đã không còn ở trong viện.

Sau khi ăn xong, Hoa Ngạc đề nghị.

"Công chúa, chúng ta đi ra ngoài tản bộ đi."

Phượng Lan Dạ nhượng lông mày, nơi này so với trên thuyền lớn, đã tương đối an toàn hơn, các nàng không thể vẫn ở mãi trong viện, cũng nên hiểu rõ ràng tình huống bên ngoài, hơn nữa bên ngoài tựa hồ rất náo nhiệt, trái ngược với sự yên lặng ban ngày, giọng nói, tiếng cười thỉnh thoảng vang lên, điều này gợi lên sự hứng thú của nàng, liền gật đầu.

"Tốt, đi ra ngoài tản bộ đi."

Hoa Ngạc không nghĩ tới công chúa lại đồng ý, hai người cho tới nay vẫn ở trong không gian phong bế, nay nghĩ đến chuyện ra ngoài đi dạo phố, Hoa Ngạc thật sự cao hứng, bóng ma trong lòng dường như cũng tan đi rất nhiều, vươn tay vịn Phượng Lan Dạ, vội vàng mở miệng.

"Công chúa, đi thôi."

Phượng Lan Dạ không nhanh không chậm đi ra ngoài, lạnh nhạt quét nhìn người bên cạnh một cái.

"Xem ra người sắp buồn bực đến chết."

Tiếng nói trong trẻo, không còn lạnh lùng như trước, Hoa Ngạc hoài nghi bản thân mình nghe lầm, không khỏi ngẩng đầu nhìn vào bóng đêm, chẳng lẽ là do ánh trăng hôm nay đẹp sao? công chúa trước nay vẫn lạnh lùng lại nói ra lời nói ôn nhu như nước vậy.

"Công chúa, nô tỳ không có chuyện gì, nô tỳ là sợ người quá sức buồn bực thôi."

Mặc dù nàng quả thật buồn sắp chết, nhưng một mặt khác bởi vì sợ công chúa buồn quá mà thôi, hiện tại hai nữ nhân đáng thương các nàng sống nương tựa lẫn nhau, nàng không hy vọng công chúa xảy ra một chút gì ngoài ý muốn.

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Hoa Ngạc, lòng có được một chút ấm áp, quay đầu đi ra ngoài.

Trên đường cái, đèn lồng sáng rực.

Nhìn xa xa, sẽ thấy bóng người như đung đưa, nhưng lại hết sức náo nhiệt, khó trách lúc còn ở trong viện, lại nghe được tiếng ồn ào bên ngoài.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc kinh ngạc nhìn nhau một cái, không nghĩ tới ban đêm Nô Nhai lại giống như chợ đêm vậy, phi thường náo nhiệt, ban ngày thoát nhìn là nơi hoang vu vắng vẻ, nhờ ánh đèn sáng loáng chiếu rọi mà nó không còn thô lương giống như trong cảm nhận tí nào, ngược lại càng vinh hoa thập lý.

Mười dặm đường phố, bóng người ghép chặt với nhau.

Bên đường phố có rất nhiều hàng bán đồ ăn vặt, có ca hát tạp kỹ, còn có người ở bên đường làm xiếc nữa.

Hoa Ngạc cùng Phượng Lan Dạ đi ở trong đám người, thỉnh thoảng đánh giá những người này, có rất nhiều người mặc quần áo đắt tiền, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh, có nam nhân trong tay thậm chí còn ôm mỹ nữ, thỉnh thoảng thì thầm một ít lời lẽ tục tĩu, còn lớn lối cười to.

Phượng Lan Dạ nhăn lông mày, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bởi vì nghĩ quá nhập thần, cho nên vô ý đụng phải người khác, lập tức có

một đạo thanh âm bén nhọn lớn lối vang lên.

"Người nào đặng ta?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Chẳng qua là lơ đãng đụng một cái thôi, lại không có chuyện nghiêm trọng gì, sao người đó lại nói chuyện như hung thần ác sát vậy, đôi mắt của Phượng Lan Dạ không khỏi hơi trầm xuống, u ám vô cùng ngừng đầu lên nhìn lại.

Đèn lồng chiếu rọi , người vừa lên tiếng là một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, váy áo màu vàng chập chờn buông xuống trông xa như áo của tiên nữ, thắt màu trắng lụa mỏng, nổi bật lên bộ ngực cao vút, nhìn lên một chút, mặt mũi như Hoa Phù Dung, rực rỡ tựa ánh bình minh, tóc đen trên đầu cắm một cây trâm phi thúy quý giá bên trên còn khảm nạm con phượng hoàng bạch ngọc, cả người nàng rất chói lọi.

Chẳng qua là lúc này trên gương mặt thiên kiều bá mị bao phủ vẻ giận dữ, con ngươi toát ra ngọn lửa nóng bỏng, hai tay chống nạnh, lạnh lùng nhìn Phượng Lan Dạ đe dọa, tựa hồ nàng vừa làm cái chuyện đại nghịch bất đạo gì đó.

"Chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt khó hiểu, ánh mắt một lần nữa nhìn nữ nhân đối diện, khóe môi xả ra nụ cười lạnh.

"Người không có mắt sao? Tại sao lại đụng vào người của ta."

Phượng Lan Dạ còn chưa kịp nói chuyện, Hoa Ngạc ở một bên giành trước một bước mở miệng: "Người là người nào a? công chúa chúng ta cũng không phải cố ý ?"

"Công chúa?"

Nữ nhân kiều my kia liền khi khi cười một tiếng, lông mày dài nhỏ chau lên, cất bước đi tới bên người Phượng Lan Dạ, sau đó dạo bước xung quanh nàng, lấy tư thế đưa mắt từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Công chúa thì thế nào? Bất quá chỉ là vong quốc nô."

Phượng Lan Dạ lui về phía sau một bước kéo ra khoảng cách, nàng không thích tư thế hiện tại, lùi đến khi có thể đối mặt nhìn nhau, mới không nhanh không chậm mở miệng.

"Chẳng lẽ ngươi không phải sao."

Khóe môi rõ ràng là cười, nhưng nụ cười kia lạnh giá như băng tuyết tuôn chảy.

Vẻ mặt không tự ti cũng không kêu ngạo, thanh âm đậm mạc xa cách.

Cô gái đối diện tựa hồ ngu ngơ một chút, sau đó lửa giận bốc lên vạn trượng, khuôn mặt như Phù Dung không nhìn được vạn vẻ biến hình.

Lúc này bên đường phố người tụ lại càng ngày càng nhiều, tất cả đều mở to hai mắt chế giễu.

Trong đó có người còn làm chuyện tốt lạnh nhạt mở miệng: "Trầm Thanh Ế, không nghĩ tới khả năng của ngươi cũng chỉ có như vậy, ngay cả tiểu hài tử cũng không đối phó được."

Dứt lời, tiếng cười lớn vang lên đầy đường, Trầm Thanh Ế mặt trong nháy mắt đen thành một mảnh, khóe môi vẽ ra nụ cười giận dữ.

"Ta mà sợ nàng, xem ta dạy dỗ nàng như thế nào."

Nàng dứt lời, quay sang nha đầu vừa cao vừa lớn ra lệnh: "Mộc Hàm, dạy dỗ nha đầu này cho ta."

Nha đầu kia vừa nghe lệnh, đã sớm đi tới, thân hình cao lớn, vượt quần cuốn tay áo, lộ ra cánh tay trắng kiêu, bàn tay to như cái quạt, vung lên cao, người vây xem trong nháy mắt yên lặng, người người trong mắt hiện lên vẻ chế nhạo, mang bộ dáng xem náo nhiệt.

Những người này vô cùng máu lạnh, giờ phút này nàng cùng Trầm Thanh Ế chẳng qua là thú vui của bọn họ mà thôi.

Nàng trả đòn sẽ đúng như mong muốn của những người này, sắc mặt trầm xuống, con ngươi hiện lên thị huyết, mặc dù không có Huyền Thiên tâm pháp hộ thân, nàng cũng còn là con sói hung ác, con báo Thị Huyết, ai có thể khi dễ được rồi nàng, ngón tay nắm chặt, chờ đợi nữ nhân kia đến gần.

Gương súng sáng sàng, mắt thấy sẽ đánh nhau. Không gian yên tĩnh lạnh lùng, bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm trong trẻo nhu hòa: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đám người vây xem vừa nghe đến thanh âm này liền giạt ra giải tán, Trầm Thanh Ế sắc mặt trong nháy mắt đang đỏ bừng, bỗng biến thành màu sắc bình thường, cười đến mềm mại nịnh hót.

Phượng Lan Dạ buông lỏng tay nhướng mày, trong đêm tối, ánh mắt của nàng xinh đẹp thị huyết, lạnh lùng suy đoán.

Người tới là người nào? Rõ ràng lời nói ra ôn nhu như gió xuân, nhưng lại khiến cho những thứ người không có hảo ý này giống như đàn chim bay tứ tán, còn khiến cho Trầm Thanh Ế nữ nhân đang sinh sự việc không đâu lập tức thay đổi nét mặt, điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, người này hoặc là thân phận tôn quý, hoặc là bản lĩnh quá lợi hại.

Dưới ánh sáng lóng lánh lạnh lẽo, Phượng Lan Dạ thấy rõ người đó, cũng đoán được thân phận của kẻ đến, xem ra là người hiển hách, một thân cẩm bào thượng hạng đắt tiền, thắt lưng bằng tơ lụa khảm ngọc bích, quần áo màu xám trắng làm nổi bật được ngũ quan nhu hòa nhã nhặn của hần, giống như cơn gió mát đầu thu thổi vào mặt, làm người ta thân thể nhẹ nhàng tinh thần sáng khoái.

Mâu quang nhu hòa ấm áp của hần, không liếc nhìn Trầm Thanh Ế, mà lại rơi xuống dưới người Phượng Lan Dạ, nhưng câu nói thốt ra là nhằm vào Trầm Thanh Ế .

"Trầm Thanh Ế, người vừa khi dễ người mới tới."

Trầm Thanh Ế rõ ràng là ngẩn người ra, nhanh chóng nhích thân thể mềm mại đáng yêu đi lại gần, nói ra lời nói giống như không có xương.

"Tam hoàng tử, ta không có khi dễ nàng, là nàng đụng vào ta, ngay cả nói xin lỗi cũng không có."

Phượng Lan Dạ nhìn nàng làm bộ dịu dàng, thật muốn nôn, cũng không thèm nhìn đến bọn họ nữa, quay đầu về phía sau nhìn Hoa Ngạc gật đầu một cái, ưu nhã lách người đi qua, nàng không nhìn Trầm Thanh Ế, cũng không nhìn Tam hoàng tử kia.

Thiên Vận hoàng triều, hoàng tử hoàng tôn không có quan hệ gì đến nàng?

Phía sau, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp ánh mắt rơi vào thân ảnh nhỏ bé như đang suy nghĩ, người ngày không phải là quá lạnh lùng bình tĩnh hay sao, nghe nói nàng là công chúa mất nước của Vân Phượng quốc, theo lý giờ phút này hần nên là một nha đầu khóc hết nước mắt, mà không nên là nha đầu thản nhiên lạng lẽ như vậy, nàng mới ít tuổi, vốn nên núp ở trong ngực cha mẹ mà làm nũng, lại phải nhận chịu nỗi đau diệt quốc, Nam Cung Tiếp không nhịn được mở miệng.

"Người có khỏe không?"

Phượng Lan Dạ đi tới, căn bản không rảnh mà để ý biết, thật ra thì nàng biết hẳn hỏi chính là người nào? Chẳng qua là không muốn để ý tới thôi.

Bốn phía có rất nhiều người núp ở ngoài vùng ánh sáng nhìn lén, lúc này không khỏi ghen hòng nhìn trôn trối, tiểu nha đầu đến tột cùng là không biết, hay là quá đơn thuần, chẳng lẽ nàng không biết hành động lần này của nàng sẽ tự mang đến tai nạn cho mình sao? Bọn họ là vong quốc nô, mà người ta là hoàng tử tôn quý.

Thủ hạ Trữ Cảnh ở phía sau Tam hoàng tử sắc mặt đã sớm thay đổi, lạnh lùng kêu lên.

"Lớn mật, chủ tử chúng ta đang nói chuyện với người đấy?"

Phượng Lan Dạ ánh mắt đột nhiên trầm xuống, quanh thân tàn bạo, chậm rãi quay đầu, sát khí Thị Huyết lạnh lẽo chống lại Trữ Cảnh đang nói chuyện, Trữ Cảnh trong nội tâm run lên, chính là ánh mắt này, sẽ làm cho người ta cảm giác như mình đang ở trong hầm băng, không đủ áo che thân lạnh thấu xương.

Sao lại thế này, rõ ràng là một tiểu nha đầu, mà có sự khí phách đến bức này.

Trữ cảnh tức giận đang định phát tác, chủ tử trước mặt hẳn đã lên tiếng.

"Tốt lắm, không có chuyện của người."

Hắn nhướng mày nhìn Phượng Lan Dạ thân thiện cười cười, Phượng Lan Dạ ánh mắt thị huyết đã phai nhạt xuống, chỉ dâng lên sự hồ hững, xoay người rời đi, từ đầu tới đuôi cũng không mở miệng.

Hoa Ngạc đi theo phỉ sau của nàng bị hù dọa đến mặt và đầu cổ đầy mồ hôi, vươn tay kéo kéo ống tay áo Phượng Lan Dạ, nhỏ giọng nói thầm: "Chủ tử, người ta là Tam hoàng tử?"

"Vậy thì thế nào?"

Phượng Lan Dạ chẳng nói chẳng rằng, không phải là xuất thân cao quý một chút sao? Người với người vốn nên ngang hàng, nàng cũng không để ý đến việc phân biệt của cổ đại các nàng, nếu không phải giờ phút này còn chưa có tu luyện xong Huyền Thiên tâm pháp, cái thủ hạ lớn lối kia, nàng đã nghĩ hảo hảo chào hỏi hân một bữa, bất quá nàng sẽ nhớ hân.

Hoa Ngạc im lặng, công chúa kể từ sau khi đụng vào cột thì đã trở thành một người như vậy, nàng cũng cố nén lại không hỏi tại sao?

Thân ảnh của hai người hòa vào trong dòng người, cho đến không còn nhìn thấy nữa, mấy người phía sau mới phục hồi tinh thần lại.

Trầm Thanh Ế cũng bị nha đầu mới vừa rồi dọa, giờ phút này nhanh chóng lắc mông hướng Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp làm nũng.

"Tam hoàng tử, người nhìn nữ nhân này có phải thiếu dạy dỗ hay không?"

"Tốt lắm, nàng ta chẳng qua là quá nhỏ, người cần gì cùng nàng so đo, lần sau không cho khi dễ nàng."

Nam Cung Tiếp nói xong quay đầu đi cũng không thèm nhìn tới Trầm Thanh Ế một cái, liền dẫn thị vệ Trữ Cảnh mở ra con đường đi thẳng.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Đêm lạnh như nước, đã mau chóng gần đến tháng mười rồi, không khí bắt đầu lạnh lẽo.

Thiên Vận hoàng triều vị trí địa lý lại nằm về Bắc phương, phía Tây giáp với sông lớn, phía Bắc là dãy núi Hàn sơn chạy ngang qua, trên đỉnh Hàn sơn có một thung lũng, quanh năm tuyết phủ, dòng sông lớn chảy ngang qua chân núi dãy Hàn sơn, vì trên núi có tuyết đọng quanh năm không thay đổi, nên khiến cho độ ẩm trong nước hơi thấp hơn nơi khác, vì vậy khiến cho vị trí địa lý của Thiên Vận hoàng triều rất là lạnh, vừa mới đến tháng mười liền cảm nhận được giá rét.

Hoa Ngạc vươn cánh tay ra ra xoa xoa thân mình, để sưởi ấm.

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên quét nhìn nàng một cái, trong bụng hiểu rõ, nhiệt độ như vậy đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ, bởi vì nàng từ nhỏ lớn lên ở trên núi, quanh năm suốt tháng mặc một bộ y phục đơn bạc, cơ thể sớm đã thành thói quen, mặc dù xuyên qua, nhưng là cũng không cảm thụ được rét lạnh.

Những chuyện này Hoa Ngạc không có biện pháp so sánh, nàng vốn sinh trưởng ở Vân Phượng quốc Nam Phương trời luôn ấm áp, bốn mùa như xuân, lần này tới đây, khó tránh việc chịu không được.

Hiện tại nên đi dạo cũng đã đi dạo, không bằng trở về đi thôi.

Chợ đêm thật ra thì cũng không còn cái gì nữa, nàng đi dạo hơn phân nửa liền thấy rõ tình huống, thật ra thì Nô Nhai này, cũng không đơn thuần

là nơi ở của mười mấy vong quốc nô cùng con tin các nàng, thật ra thì còn có một số người, vẫn là gia quyến của tội thần Thiên Vận hoàng triều.

Mở hàng quán trên vỉa hè đường cái, giở kỹ năng trêu chọc , còn có người đứng dựa cửa ngắm nghía vậy gọi khách nhân tới để bán mình, tất cả đều là người nhà của tội thần, bọn họ muốn tiếp tục cuộc sống, chỉ có thể coi đây là kế sinh nhai.

Phượng Lan Dạ chỉ cảm thấy trái tim băng giá, nhân tình đậm đặc.

Nhìn thấy tình cảnh của những người này, không khỏi nghĩ đến bản thân mình, còn có Trầm Thanh Ế lúc này vừa gặp phải, chỉ sợ nàng ta sẽ không bỏ qua cho nàng.

Mà nàng từ trước đến giờ không phải là người bị động, mặc dù trước mắt không có năng lực gì, Huyền Thiên tâm pháp còn chưa luyện thành công, không đủ để đối phó với người khác.

Nhưng nàng còn có một bản lĩnh khác, chỉ có nàng biết.

Đó là chế độ, từ nhỏ nàng cùng các loại độc vật giao tiếp với nhau, cái dạng kỳ độc gì cũng làm ra được, cho nên phải chuẩn bị chút ít để phòng thân.

Nơi này ngư long hỗn tạp, hạng người nào đều có, chuyện gì cũng có thể phát sinh, mà nàng ít nhất phải có năng lực để tự bảo vệ mình cùng Hoa Ngạc không bị người ta khi dễ.

Nghĩ tới đây, nàng liền xoay người đi về: "Trở về thôi."

Hoa Ngạc vội vàng gật đầu, đuổi theo thân thể nhỏ bé của nàng, hai người cùng nhau đi theo con đường cũ mà quay về.

Mắt thấy đã tới viện của mình, bỗng nhiên bên đường phố có một đoàn người vây quanh, tất cả đều lặng lẽ không lên tiếng, mà người nọ ở trung tâm đám đông đánh ra tiếng đàn phiêu dật như nước, ưu nhã động lòng người, tràn ngập ở trong bóng đêm.

Hay cho một khúc tri âm tri kỷ, làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, như tận mắt nhìn thấy tất cả.

Phượng Lan Dạ không khỏi hiếu kỳ đi về phía trước, Hoa Ngạc theo sát nàng, trong bụng thật tò mò.

Là ai ở chỗ này đánh đàn, trước mặt nhiều người như vậy mà có thể bắn ra được thanh âm hay mà không có một tia bất loạn.

Kỳ quái nhất chính là những người đang nghe như si như say, không gây ra chút âm thanh nào, thật giống như ở chỗ không người.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đi tới, mượn ánh trăng sáng giống như tấm màn lụa mỏng, nhìn vào trong, chỉ thấy bên đường phố trên bãi đất trống, một thân màu trắng gấm bào, nam tử cao quý nho nhã đang ngồi ngay ngắn ở phía trên, chính là người lúc nãy giúp nàng giải vây, Tam hoàng tử của Thiên Vận hoàng triều, giờ phút này hẩn khếp nhẹ mi mắt, hoàn toàn đắm chìm trong tiếng đàn, mười ngón tay nhỏ dài, tung bay như ngọc châu từ trong chậu rơi đổ xuống ra phát ra tiếng đàn dễ nghe.

Phượng Lan Dạ lặng lẽ thưởng thức, nàng lúc nhỏ đồ vật tiếp xúc đầu tiên chính là đàn, đàn là đồ chơi của nàng, cũng là vũ khí của nàng.

Ở hiện đại sư phụ tặng nàng một cây đàn, mặc dù không phải hết sức trân quý, nhưng nàng rất là yêu thích, còn làm bạn với nàng hơn mười năm.

Nếu như nói ở hiện đại còn có cái gì nàng lưu luyến, thì chỉ có cây đàn kia.

Một khúc kết thúc, mọi người thật giống như thần thờ trở về.

Phượng Lan Dạ không tự chủ được vỗ nhẹ tay hai cái, thanh âm này ở trong bóng đêm có vẻ đột ngột, rất nhiều người quay đầu nhìn sang, vừa nhìn thấy chủ tớ hai người các nàng, liền mang vẻ mặt khinh thường.

Nha đầu nhỏ như vậy mà cũng hiểu đàn sao, chẳng lẽ là muốn hấp dẫn sự chú ý của Tam hoàng tử, lại còn vỗ tay, thật là chán?

Có nữ nhân đứng bên người Phượng Lan Dạ khinh thường hừ lạnh: "Người cũng có hiểu hay sao mà lại vẫn vỗ tay, không biết là Tam hoàng tử không thích bị quấy rầy sao?"

Phượng Lan Dạ chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhướng lông mày lạnh lùng nhìn sang, ánh trăng chiếu vào đôi mắt của nàng, đen nhánh sâu thẳm, như hàn đàm vạn trượng, hù dọa được kẻ vừa lên tiếng không dám nói thêm một câu nào nữa.

Hoa Ngạc sợ công chúa trở thành kẻ thù chung của mọi người, nhanh nhẹn vươn tay ra kéo áo Phượng Lan Dạ.

"Công chúa, chúng ta trở về đi thôi."

Nàng mặc dù nghe tiếng đàn rất động lòng người, nhưng không biết người đó đàn ra cái gì, công chúa mặc dù có học đàn, nhưng nàng ta cũng không hiểu rõ bao nhiêu, người luôn luôn tinh táo không nóng không vội, không biết tại sao lúc này lại vọng động vỗ tay, nên rời đi trước vẫn hơn.

Lúc này, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đang ngồi dưới đất khoe môi hiện lên nụ cười, một đôi mắt lạnh như nước nhìn thẳng nàng.

"Người hiểu đàn."

Những lời này là khẳng định, hẳn có thể dễ dàng nhìn ra tia sáng trong mắt nàng, không giống những nữ nhân vây quanh kia, tủy ông bắt tại tửu (*), trên mặt hẳn thần sắc càng phát ra ôn nhuận, miệng nhếch lên tiếp tục nói.

"Có thể phê bình một hai tiếng hay không."

Phượng Lan Dạ nhìn thẳng hẳn, nhìn được vẻ thật tình trong mắt của hẳn, liền không nhanh không chậm mở miệng: "Tiếng đàn nhẹ nhàng như nước, nhu hòa uyển chuyển, có thể nói là kỹ thuật đàn hiếm thấy, chỉ tiếc?"

"Đáng tiếc cái gì?"

Thế nhân đều biết Nam Cung Tiếp đam mê âm nhạc, yêu đàn thành si, giờ phút này vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ..., cũng biết lời nói kế tiếp của nàng rất mấu chốt, từ trước đến giờ Nam Cung Tiếp là người nho nhã bình tĩnh giờ phút này lại có chút ít nôn nóng.

Phượng Lan Dạ thật cũng không nghĩ làm khó hẳn, nên nhượng mài nhàn nhạt nói.

"Tiếng đàn mặc dù êm tai, nhưng lại quá cố ý biến hóa, hơn nữa thiếu hụt một phần hào hùng, nên không thể đạt tới sự toàn vẹn."

Trong bóng đêm lạnh lẽo, mọi người vây quanh nghe cô bé mười hai tuổi, với sắc mặt thản nhiên chỉ điểm cho Tam hoàng tử của Thiên Vận hoàng triều, làm họ không khỏi nghị luận rối rít.

Tam hoàng tử ngẩn ra, hoàn toàn lâm vào ngu ngơ.

Phía sau thị vệ Trữ Cảnh nắm chặt bội kiếm bên hông, trợn mắt nhìn về phía Phượng Lan Dạ, hẳn đã sớm không ưa cái tiểu nha đầu không có chút nào giống như trẻ con này, bây giờ nàng còn cuồng vọng đến vậy, tiếng đàn

của chủ tử bọn họ họ người nào nghe được mà không nói khúc chỉ có ở trên trời, nhân gian chỉ nghe thấy vài lần.

"Lớn mật, nô tài cuồng vọng điều ngoa, dám đối với tiếng đàn của chủ tử chúng ta nói xằng nói bậy."

Trữ Cảnh tiếng nói vừa dứt, Nam Cung Tiếp phục hồi tinh thần lại, người luôn luôn ôn nhuận như nước, sắc mặt phút chốc thay đổi, tiếng nói lạnh nhạt âm u vang lên: "Càn rỡ, lui ra."

Trữ Cảnh sửng sốt, quay đầu nhìn chủ tử một cái, hắn rất ít khi tức giận, Thiên Vận hoàng triều ai mà không biết Tam hoàng tử là một người tính tình nhu hòa, xưa nay là người dễ giao thiệp nhất, đối với hạ nhân cũng không hề trách phạt, càng không làm khó, ngay cả những huynh đệ của mình có chỉ trích, hắn cũng rất ít để ý tới, nhưng bây giờ hắn lại vì một câu nói của hạ nhân mà nổi giận.

Trữ Cảnh thật là có chút không quen, bất quá vẫn nghe lời lui xuống.

Lúc này đám người vây quanh xem không biết là ai lên tiếng.

"Người nói được lợi hại như thế, vậy người hãy đàn ra một khúc cho chúng ta nghe một chút?"

"Đúng vậy a, tiếng đàn của Tam hoàng tử chúng ta nghe qua rất êm tai, nếu lời người nói là thật, như vậy hãy đàn ra nghe một chút?"

Trong lúc nhất thời tiếng ồn ào không ngừng vang lên, lần này đến lần khác rơi xuống, Phượng Lan Dạ nhíu mày, căn bản không rảnh mà để ý đến, liền xoay người dẫn Hoa Ngạc rời đi.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đột ngột đứng lên mở miệng: "Có thể mời khảy một bản hay không."

(*) Túy ông bất tại tửu: ý là người say không phải do rượu, có thể hiểu là ý nghĩ không như lời nói, hoặc nghĩ một đằng làm một nẻo.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Phượng Lan Dạ quay đầu lại, ánh trăng trong vắt chiếu vào ánh mắt của nàng, nó sâu thẳm như hồ nước mênh mông không thấy đáy đồng thời giá lạnh như băng tuyết, mặt mũi nàng lại càng không có nửa điểm giao động, khóe môi nhất câu.

"Ta không thích dùng đàn của người khác."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, những người đứng vây xung quanh xem rất kinh ngạc, thật không ngờ tiểu nha đầu này lại rất cuồng vọng, nàng có biết, người nàng đang nói chuyện là ai chẳng? hoàng tử tôn quý của Thiên Vận hoàng triều, mặc dù hãn so với mấy người con trai nổi trội hơn của hoàng thượng, không có bao nhiêu thực quyền, nhưng nếu so sánh với thứ vong quốc nô như các nàng không biết cao quý gấp bao nhiêu lần.

Mỗi người có cảm giác như hút phải khí lạnh, chờ đợi Tam hoàng tử tức giận, mặc dù hãn rất ít khi tức giận, nhưng mà lần này tiện công chúa mất nước thật sự quá kiêu ngạo rồi, đừng nói là Tam hoàng tử, ngay cả những người như bọn họ cũng nhìn ra nàng cuồng vọng ngạo mạn, may mắn có thể thấy được đàn của Tam hoàng tử, nên biết được mình có cớ nào vinh quang, mà nàng thế nhưng lại nói không thích đàn của người khác.

Tất cả mọi người đều im lặng, ánh mắt nhìn có chút hả hê, chớp mắt đã thấy nha đầu kia đi ra ngoài, mọi người cùng nhau quay đầu nhìn về Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp.

Chỉ thấy trên ngũ quan nho nhã lập thể của hắc chợt lóe lên lo lắng, hướng về phía bóng lưng đang đi xa kêu lên.

"Nếu như người có khai ra tiếng đàn so sánh với bốn hoàng tử còn cao minh hơn, như vậy danh cầm ‘ Lục ý ’ này sẽ tặng cho cô nương."

Nam Cung Tiếp tiếng nói vừa dứt, thị vệ Trữ cảnh ở phía sau mặt liền biến sắc, vội vàng kêu lên: "Chủ tử, đây cũng là vật yêu thích nhất của người."

Bất quá Nam Cung Tiếp làm như không nghe thấy, một cây đàn thì thế nào, những năm gần đây, mỗi ngày hắc đều ở chỗ này đánh đàn, chính là mong muốn gặp được tri âm, có thể chỉ điểm cho bản thân mình, bởi vì tiếng đàn của hắc đã không có cách nào tiến bộ nữa, mà hắc thì tìm không chỗ yếu điểm, trên thực tế hắc biết còn có rất nhiều thiếu sót, nhưng đến tột cùng là thiếu cái gì thì hắc lại không có câu trả lời.

Mới vừa rồi một lời của nàng đã thức tỉnh hắc, bản lãnh thường thức đã có như thế, thì tài đánh đàn của nhất định là Thiên Hạ Vô Song .

Danh cầm tặng tri âm, có gì mà không thể?

Tam hoàng tử lời vừa thốt ra, đám người vây quanh xem vang lên tiếng nghị luận ong ong, những người này cũng biết Tam hoàng tử quý giá nhất chính là cây ‘ Lục ý ’ cầm này, không ngờ chỉ vì nghe người ta đánh một khúc đàn, mà vứt bỏ danh cầm, thế nhân nói hắc yêu nhạc thành si, quả nhiên là không giả a.

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Nam Cung Tiếp..., dưới chân cước bộ đã ngừng lại.

Hoa Ngạc đi ở phía sau nàng, vội vàng nhỏ giọng mở miệng: "Công chúa, chúng ta nên trở về đi thôi."

Cầm kỹ của công chúa nàng đã nghe làm sao mà không biết, chỉ có thể coi là hiểu biết sơ sài, dĩ nhiên câu hiểu biết sơ sài này là do Hoàng hậu nương nương nói, nàng tuy nghe nhưng không hiểu đến tột cùng là như thế nào?

Đáng tiếc Phượng Lan Dạ thật giống như không nghe thấy lời nói của Hoa Ngạc..., đàn ‘Lục ý’ đã đưa tới hứng thú cho nàng, từ xa xưa là của Tư Mã Tương Như, mà hiện vị Tam hoàng tử này lại có, tuy là cùng tên, không biết so với danh cầm Lục ý của Tư Mã Tương Như thì như thế nào, bất quá nhìn Tam hoàng tử thân phận tôn quý, thì cây đàn này cũng không phải là phạm vật.

Ở hiện đại nàng rất khát vọng có một cây đàn tốt, nếu như Tam hoàng tử đã vui lòng dâng tặng thì tại sao lại không lấy chứ?

Phượng Lan Dạ không nhanh không chậm quay đầu nhìn về phía Nam Cung Tiếp.

Nam nhân này trên dung nhan ôn nhuận như ngọc ấm, lộ ra vẻ thật tình, con người lóe ra sự nóng bỏng, tựa hồ thật sự rất muốn nghe nàng đàn một khúc.

Một khúc đổi lại danh cầm ‘lục ý’, làm sao mà nghe ra giống như đang lừa nàng vậy, nhưng mà?

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng như nước nhường mải, lạnh lùng mở miệng: "Lời nói của người có thật không?"

Nam Cung Tiếp gật đầu, bên cạnh tiếng nghị luận một lần nữa lại vang lên, rất nhiều người đều cho rằng, nữ nhân này mặc dù kỹ thuật đàn có lợi hại, cũng không thật lòng chiếm vật của Tam hoàng tử yêu mến, ai ngờ nữ nhân này lại mở miệng hỏi, chắc là thật sự muốn danh cầm ‘Lục ý’, họ không khỏi mở to mắt, trong đó là vẻ ngạc nhiên dày đặc, đồng thời cũng dâng lên sự chờ đợi.

Họ muốn nghe xem Tiểu công chúa mất nước này có thể đàn ra tiếng đàn cao thâm đến dạng nào.

Chẳng qua chỉ là hài tử choai choai, tiếng đàn khó có thể vượt qua Tam hoàng tử, nghĩ như thế, nên không có người nào thừa nhận nha đầu này cả.

Phượng Lan Dạ không nhìn mâu quang của những người đó, liền trực tiếp đi tới, vị trí của Tam hoàng tử, mâu quang chỉ liếc một cái, liền có một ít đám lửa nhảy lên, mặc dù chưa từng thấy ‘ lục ý ’ của Tư Mã Tương Như là dạng trân quý như thế nào, nhưng danh cầm trước mặt mình nhìn thấy, thân đàn được chế tạo từ một loại gỗ quý hiếm, mặt đàn được điêu khắc bức long phượng đồ rất tinh tế, bóng loáng và nồn nà, sinh động độc đáo, không nhiễm một hạt bụi trần, có thể thấy được người trước mắt là yêu cây đàn này vô cùng, không ngờ hẳn vì nghe mình đàn ra một khúc, mà chịu từ bỏ danh cầm, quả nhiên yêu đàn đến si. Nàng cùng hẳn có thể nói là tri âm.

Nếu như thế tại sao lại không đàn ra một khúc để đổi lấy một cây danh cầm.

Phượng Lan Dạ vẽ ra trên một ý cười lấp lánh, dưới bóng đêm, nụ cười trong suốt trước mặt thật hư ảo giống như hoa trong kính, làm hơn mười người nhìn đến ngốc si.

Tiểu nha đầu thật không ngờ lại tao nhã đến vậy, đợi một thời gian nữa chỉ sợ sẽ là tuyệt thế mỹ nhân.

Nhưng Nam Cung Tiếp cũng không bị dáng vẻ bên ngoài của nàng mê hoặc, trong đồng tử phát sáng lóng lánh nguyên do là si mê đối với tiếng đàn.

"Mời"

Phượng Lan Dạ nhẹ gật đầu một chút, thân thể nhỏ nhắn từ từ đi qua, Nam Cung Tiếp bước qua nhường đường, mà người vây xem cũng yên tĩnh

nhìn trước mắt hết thấy.

Ánh đèn như sa mỏng, đánh vào dung nhan xinh đẹp tươi mát của cô gái nhỏ nhỏ, trầm tĩnh, không tự ti không kiêu ngạo, đoan trang tao nhã ngồi vào vị trí lúc trước của Nam Cung Tiếp, đưa tay lên nhật ‘ Lục ý ’, bàn tay trắng nõn tinh tế một tắc một tắc khẽ vỗ chạm vào mặt, nhẵn nhụi, bóng loáng, không có một chút tỳ vết, quả nhiên là bảo cầm thượng hạng.

Bảy sợi dây đàn được làm bằng gân của con thường luồng, trắng như bạc, đưa tay nhấn một cái, một thanh âm vang lên, thanh thúy dễ nghe.

Chỉ thử một âm, mà lòng của nàng dâng nhẹ lên cảm xúc vui mừng.

Không thèm nhìn nhóm người bên cạnh, mười ngón tay thon dài, đặt nhẹ lên huyền cầm.

Tiếng đàn du dương mênh mông vang lên, lao thẳng đến chín tầng mây, như rồng bay lên trời, kích động êm tai, rồi lại trầm xuống lơ lửng triền miên xa xôi, mọi người tựa hồ thấy được trước mắt vũ điệu của hai con Cự Long, nó còn thỉnh thoảng bay lên không ngao du, thỉnh thoảng còn hợp sức với nhau xoay tròn, rung động đến tâm can, làm cho người ta phải say mê lưu luyến không thể chối từ, thế gian không gì đẹp hơn hay hơn khúc cái này.

Tất cả mọi người đều đắm chìm vào trong đó.

Càng ngày càng nhiều người vây chung quanh, nhưng lại yên tĩnh như đi vào nơi không người, ngay cả thở cũng không dám thở quá mạnh, sợ quấy nhiễu tiếng đàn tuyệt đẹp.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, lại càng kinh ngạc hơn, khúc này chỉ ứng với trên trời có, nhân gian có mấy người được nghe thấy?

Khúc đàn phẳng phất như vượt qua nhân thế ngàn năm, mà lại nhanh chóng tựa một cái chớp mắt.

Mọi người chỉ cảm thấy, đẹp, đẹp không sao tả xiết, nghe, động lòng người chí cực.

Đông, một tiếng cuối cùng đã rơi xuống mặt đất.

Bốn phía giống như bị hóa đá, Phượng Lan Dạ đứng dậy nhẹ nhàng phủi y phục của mình, ngừng đầu nhìn lên cũng không nói lời nào, vẫn đứng tại chỗ cũ của Nam Cung Tiếp nàng nói.

"Tam hoàng tử, khúc này có đổi được này một thanh lục ý hay không?"

Một lời vừa thốt ra, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, những thứ người xem náo nhiệt, trong ánh mắt sự ảnh hưởng vẫn chưa tiêu tán, thậm chí bên trong thân thể có một sức lực mạnh mẽ, dường như mới bị tiếng đàn này tinh lọc, giờ phút này mới hồi phục tinh thần, không biết là người nào vỗ tay trước, sau đó thì càng ngày càng nhiều người vỗ tay, cuối cùng tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Tiếng trầm trồ khen ngợi thành một mảnh, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, hai mắt lại càng sáng lên, khom lưng cầm lấy danh cầm ‘ lục ý ’.

"Được, danh cầm xứng tri âm, đàn này theo lý nên thuộc về ngươi, nó đi theo ta thật là ủy khuất."

"Tam hoàng tử khách khí."

Phượng Lan Dạ khẽ cúi thân thể, mặc dù ngoài miệng khách khí, nhưng tay bên dưới thì không có khách khí chút nào, nhận lấy cây đàn đang đưa đến, quay đầu đi về phía đám người, Hoa Ngạc đang mở to hai mắt nhìn nàng, đem đàn để vào trong tay của nàng xong hai người thản nhiên đi ra

ngoài, đám người vây xung quanh xem cũng tự động vãn ra nhường được, phía sau tiếng nghị luận rối rít.

"Nghe nói đây là Cửu công chúa Vân Phượng quốc."

"Không nghĩ tới tuổi còn nhỏ, mà cầm nghệ lại cao vượt bậc như thế, chỉ sợ trong thiên hạ khó có thể có người sánh được."

"Các người không biết sao? Vân Phượng quốc nhưng là nơi địa linh nhân kiệt, ta còn nghe nói đó cũng là quê hương của Phượng Hoàng, vừa nhìn Tiểu công chúa là biết."

Lời lẽ tán thưởng vẫn vang lên ko dứt, nhưng phía sau những người nọ đang ẩn giấu một đôi ánh mắt tham lam như sói, đang nhìn chăm chăm vào hai thân ảnh đi xa, khuất dần trong đêm tối.

Hoa Ngạc cho đến khi đã rời khỏi thật xa, mới thực sự tỉnh táo lại, nàng còn hoài nghi mới vừa rồi là mình nằm mơ, một tay ôm đàn, một tay dùng sức bấm vào cánh tay của mình, cho đến khi cơn đau đớn truyền tới, mới phát ra tiếng kinh hô.

"Trời ạ, vừa rồi thực sự đã xảy ra chuyện gì? Công chúa, những thứ này người học từ lúc nào, nô tỳ tại sao lại không biết cầm kỹ của người lợi hại như thế?"

Phượng Lan Dạ không có nói chuyện, mặt mũi ẩn ở trong bóng tối, nhìn không rõ lắm, khóe môi vẽ ra nụ cười như có như không.

Có ai biết nàng từ nhỏ thông khổ vì không ai làm bạn, trừ rắn độc dã thú, thì chính là đàn, cả ngày lẫn đêm, trong cuộc đời của nàng có chiếm một địa vị rất quan trọng.

Huyền Thiên tâm pháp không có tu luyện thành công, nếu như tu luyện thành công, đàn này chẳng những là âm nhạc để chơi, mà còn là vũ khí cho

nàng giết người.

Âm sát tất công.

Huyền Thiên tâm pháp khổng chế tiếng, ngưng tụ ra một cỗ nội lực cường đại, hấp thụ hết thủy vật thể cột nhả quanh mình, xoay tròn thành một quả cầu to lớn, sau đó bắn đi ra ngoài, khi đó mỗi một âm cũng là một thanh lợi khí giết người.

Nếu như quanh mình có hoa, thì hoa chính là hoa đao, nếu có thủy, thủy chính là thủy đao.

Về phần uy lực, luyện thành sơ cấp Huyền Thiên tâm pháp, uy lực chưa đủ lớn, nếu như là trung cấp, uy lực kinh người, trong vòng 50m tất cả mọi vật đều bị liên lụy, nếu như là cao cấp, thì sẽ vô địch thiên hạ rồi, chẳng qua là trung cấp cùng cao cấp, trừ người có tính chất thiên phú thì mới luyện thành, người như nàng căn bản khó có thể làm được.

Phượng Lan Dạ đang nghĩ đến nhập thần, Hoa Ngạc còn đang ngạc nhiên hỏi tới: "Công chúa, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Phượng Lan Dạ xoay người, quay đầu nhìn nàng, trong đôi mắt mặc dù không có sóng giao động lạ, nhưng Hoa Ngạc ngay tức khắc cảm nhận được sự lạnh lẽo, lập tức cảm miệng, cúi đầu, biết điều một chút đi theo phía sau công chúa trở về nơi ở của các nàng sau đó thuận tay đóng kín cửa.

Bóng đêm đã rất khuya, hay là nên đi ngủ sớm một chút thôi.

Không nghĩ tới ngày đầu tiên tiến vào ở Nô Nhai, lại có được một thanh danh cầm có một không hai.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Ánh sáng thanh thuần mang theo vết lốm đốm bị tổn hại khi chiếu xuyên qua rèm cửa sổ tiến vào trong gian phòng, điểm thêm một ít ngân quang, thật giống như tấm thảm hoa, gió lạnh từ khe hở thổi vào, làm cho ngọn đèn bên trong gian phòng không ngừng lay động, đem cái bóng của một đạo thân ảnh bé nhỏ kéo dài, khổng lồ vô cùng.

Phượng Lan Dạ đứng ở trước cửa sổ nhẹ nhàng vuốt ve Lục ý cầm trong tay, cho tới bây giờ nàng còn có chút không thể tin chắc, thanh ‘lục ý’ danh cầm lại trở thành vật sở hữu của mình.

Nhưng mà những cảm nhận trong tay đích thực không có một chút giả nào cả, cho tới nay lòng của nàng chưa hề tin tưởng, nhưng bởi vì tay đụng chạm vào đàn, nên mới tìm được sự chắc chắn.

Phượng Lan Dạ nhếch môi cười yếu ớt, nàng nhìn cây đàn trong tay mà có vẻ mặt ôn nhu hiếm thấy, tựa như cây đàn này chính là thân nhân của nàng.

Bên trong gian phòng, yên tĩnh an bình.

Bỗng nhiên từ bên ngoài phòng một tiếng kêu bén nhọn tuyệt vọng vang lên, ở trong bóng đêm lạnh lẽo lại rõ ràng như vậy.

"Công chúa, cứu cứu ta."

Đây là thanh âm của Hoa Ngạc, Phượng Lan Dạ mặt liền biến sắc, động tác gọn gàng bỏ cây đàn trong tay xuống, khom lưng cúi người rút Ngân

Nguyệt loan đao buộc trên đùi ra, đây là vũ khí phòng thân trước kia của Phượng Lan Dạ, thân hình nhún một cái, giống như con con báo lao nhanh ra, cửa vừa kéo người đã chạy vội đi ra ngoài.

Hoa Ngạc, là người gần gũi nàng nhiều nhất trong cuộc sống hơn mười tám năm của nàng, trừ sư phụ ra, mặc dù nàng chưa bao giờ tỏ vẻ cái gì, nhưng trong lòng đã chấp nhận nàng ta, cho nên tuyệt đối sẽ không cho phép người nào xúc phạm tới nàng ấy.

Trong đêm tối, Phượng Lan Dạ ánh mắt tựa như quỷ như ma, Thị Huyết vạn phần.

Ở giữa sân, Hoa Ngạc quần áo thì xốc xếch đang bị một người cao lớn đem đặt ở trên bàn đá, một tay đã che miệng nàng, một tay đang xé y phục của nàng, trong miệng còn cười tục tĩu không dứt, hẳn đặc ý vạn phần mở miệng nói.

"Không nghĩ tới một tiểu nha đầu mà da thịt cũng mềm mịn, gia hôm nay nếm thử người trước, rồi sẽ làm chủ tử thu nhận người, sau này sẽ có gia thương người."

Gương mặt Hoa Ngạc đang ẩn trong bóng tối, nhưng Phượng Lan Dạ lại thấy rất rõ ràng nàng sợ hãi, tuyệt vọng, nước mắt không tiếng động rơi xuống, thân thể liều mạng giãy dụa dữ dội, lại không thể hung hãn lay động được nam tử đang thực hiện hành vi tàn bạo đối với nàng, tay của hắn đã thô lỗ lột cái yếm bên trong của nàng xuống, hai bầu ngực rất tròn trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, thoáng chốc kích thích ánh mắt nam tử kia, hô hấp của hắn nặng nề, thân thể ép xuống để nhanh chóng bỏ qua những động tác thừa thãi.

Phượng Lan Dạ vừa chuyển động, tựa như một con báo hoang đã hung mãnh, động tác rất mạnh, ẩn vào trong bóng tối rồi chợt hiện ra, trong tay Ngân Nguyệt loan nha lóe lên, tiếp theo chỉ nghe một tiếng kêu rống thảm

thiết, nam tử cao lớn kia lập tức ăn một đao ở phía sau lưng, đau đến thét lên, xoay mình thẳng người quay lại, thì đao thứ hai của Phượng Lan Dạ đã tới, tựa như gai bạc, thoáng cái đã kề vào cổ của nam tử đó, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt thị huyết, tựa như một con dã thú.

Nam tử thở hào hển động cũng không dám động, cẩn thận từng li từng tí mở miệng.

"Người làm gì?"

Phượng Lan Dạ lạnh lùng nhìn hắn, đôi mắt lóe lên ánh sáng rét lạnh như đầm băng, khiến cho nam tử lạnh run một cái, hai chân không nhịn được như đang nhũn ra, mặc dù công chúa Vân Phượng quốc không lớn, nhưng giờ phút này nàng giống như một Tu La thị huyết, toàn thân đầy sát khí, làm hắn sợ đến mức không dám động đậy.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng lưỡi đao có bao nhiêu lạnh lẽo, có bao nhiêu lợi hại, nó đang không ngừng rỉ máu, những giọt máu kia xuất phát từ trên thân người của hắn, phía sau lưng hắn đã ăn một đao.

Nếu như hắn cử động, chỉ sợ nàng sẽ một đao kết liễu tánh mạng hắn.

Mà chuyện phát sinh, bất quá chỉ trong nháy mắt, có thể thấy được nha đầu này thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn.

Phượng Lan Dạ không hề nữa nhìn nam tử tàn bạo này nữa, quay đầu nhìn về chỗ bàn đá mà lúc này bị Hoa Ngạc áp đảo lên, nàng ta nước mắt đang ràn rụa, lúc này Hoa Ngạc tựa hồ cũng bị công chúa hù dọa sắp xỉu, một đôi mắt xinh đẹp đen nhánh lóe lên kinh ngạc, khó có thể tin, quên luôn việc thân thể mình đang trần truồng.

"Còn không mặc quần áo vào."

Phượng Lan Dạ quát lạnh một tiếng, Hoa Ngạc đã phục hồi tinh thần lại, luống cuống tay chân từ trên bàn đá bò xuống , nắm lấy y phục mặc vào, mắt thấy Hoa Ngạc đã mặc xong quần áo che đi thân thể, Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn lưỡi dao đang kề lên cổ của nam tử kia, trong trẻo lạnh lùng mở miệng.

"Người là ai?"

"Cao Bân."

Cao Bân con tin của Dương Địch quốc cũng không phải là hạng người vô năng, bình thời công phu không tệ, nhưng lại bị nha đầu này đến gần người, mà hắn hoàn toàn không hay biết gì cả, trong bụng hoảng sợ, thanh âm run rẩy mở miệng.

"Người muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì? Lời này hắn là ta nên hỏi người mới phải" Phượng Lan Dạ tùy giọng hừ mũi, khinh thường châm biếm.

Cao Bân là kẻ mà nàng đã nghe nói qua , Tư Mã Vụ Tiên từng nhắc nhở các nàng, chẳng qua là không nghĩ nhanh như vậy liền bị nhắm trúng, nam nhân này quả nhiên sắc dục bằng trời, dám công khai ở trong viện dờ trò cường bạo, chẳng lẽ hắn thật cho là ở chỗ này có thể làm gì thì làm sao.

Thân thể Cao Bân to lớn, mập mạp cường tráng nhưng cũng chỉ bất quá như thế, khi đối mặt với cái chết, so với con kiến hôi cũng không bằng.

Cao Bân nghe lời nói của Phượng Lan Dạ, đã tỉnh táo lại một chút, từ trong kinh hoảng của lúc trước phục hồi tinh thần lại, hắn nhớ tới ngoài cửa viện còn có hai thủ hạ, nha đầu lợi hại, cũng là do mình nhất thời khinh thường, nghĩ kỹ dù nàng có bản lĩnh chẳng lẽ có thể một mình địch lại ba người nam nhân bọn họ.

Ý niệm trong đầu Cao Bân vừa xuất hiện, hắc liên hướng ra phía ngoài hét lớn: "Người."

Tiếng hét của hắc còn chưa xong, đao bạc trong tay Phượng Lan Dạ chợt lóe lên, nhanh như thiểm điện xẹt qua cánh tay hắc, hạ thủ không chút lưu tình, roẹt một tiếng, huyết nhục mơ hồ, áo liền dính máu, lưỡi đao lại một lần nữa di chuyển đến cổ của Cao Bân.

Cửa viện bùm một tiếng bị đá ra, từ ngoài cửa xông tới hai kẻ cao lớn giống như thủ hạ, vẻ mặt kinh hãi nhìn hết thấy trong viện.

Hoàn cảnh lúc này hết sức quỷ dị, trăng sáng bị mây đen che kín, ánh sáng thoáng chốc mờ vô cùng.

Hai người kia từ từ đi về phía trước, khẩn trương hỏi tới: "Vương gia, người không sao chứ."

Cao Bân bị đau đến đổ mồ hôi lạnh, trên lưng cùng cánh tay đều bị lợi khí gây thương tích, giờ phút này đang chảy máu, hắc cảm nhận được thân thể mình trống rỗng vô lực, cả người đã có chút ít chịu đựng không được rồi, thật sự nếu không rời đi, chỉ sợ mình sẽ bị chảy máu quá nhiều mà chết.

Vừa nghĩ tới cái chết, hắc liên nhịn không được run rẩy, nhìn lưỡi đao kề trên cổ mình, và tiểu nha đầu vẻ mặt lạnh lùng, thần sắc bình tĩnh, tim sợ hãi đập mạnh.

"Người đến tốt cùng là muốn làm gì? Chỉ cần nói ra, sau này ta sẽ làm theo là được."

Cao Bân cầu khẩn , cái chết đã làm cho hắc không còn một chút sắc tâm nào nữa, Phượng Lan Dạ cười lạnh: "Sau này cách ta xa một chút, nếu không thì kết quả không chỉ có như vậy đâu."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, lưỡi đao lại lóe lên tia sáng, Cao Bân lần nữa bị đau thét lên.

"Cô nãi nãi, ta không dám, ta không dám, không dám nữa, người bỏ qua cho ta đi."

Thân thể hắn đã mềm nhũn giống như cây bông, phịch một tiếng ngã nằm trên mặt đất.

Thân thể Phượng Lan Dạ cũng không có cử động, lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, hơi hột mở miệng: "Biến, đừng bao giờ cho ta nhìn thấy người xuất hiện ở nơi này, người còn muốn thử nữa sao."

Kỳ thực nàng hoàn toàn có thể một đao kết liễu nam nhân này, mà nàng cũng đang muốn làm như thế, nhưng nàng vẫn chưa quên thân phận giờ phút này của mình, nàng là vong quốc nô của Vân Phượng quốc, mà Cao Bân tuy là con tin, nhưng thân phận so sánh với nàng hắn chiếm ưu thế hơn, có lẽ nàng rất dễ dàng đối phó Cao Bân, thậm chí hai thủ hạ của hắn, nhưng lại không thể đối phó với mấy trăm quan binh đánh tuần tiễu ở bên ngoài của Thiên Vận hoàng triều, hống chi Vân Phượng đã mất, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết sẽ đi đâu, cho nên lần này mới bỏ qua cho Cao Bân.

Cao Bân vừa được thả ra, liền lăn một vòng thoát ra ngoài, nhưng khi hắn vừa mới thoát khỏi phạm vi nguy hiểm, thói cũ liền phát tác, quay đầu ra lệnh cho hai thủ hạ.

"Lên, bắt tiễu tiện nhân này lại cho ta, ta nhất định phải giết nàng mới có thể giải được mối hận trong lòng."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Cao Bân ra lệnh một tiếng, hai tên thủ hạ lập tức như lang như hổ đánh tới, Phụng Lan Dạ lui về phía sau một chút, linh hoạt giống như một con hồ ly, khóe môi của nàng cười như không cười, vào lúc này mây đen đã bay qua, ánh sáng rực rỡ đầy trời trút xuống mặt đất, chiếu vào mắt đáy của nàng, trong đó toát ra hai đám lửa nhỏ.

Cao Bân nhìn thấy thế giết mình một cái, thân thể càng mềm nhũn, hân vội vàng vịn cửa đứng lên, trong lòng sợ hãi càng ngày càng nhiều.

Nếu như hai thủ hạ của hắn bắt không được nha đầu này, chỉ sợ càng thêm đắc tội với nàng, hắn không khỏi có chút hối hận đối với việc ra lệnh của mình, nhưng đồng thời đáy lòng cũng hết sức khát vọng có thể bắt được cái nha đầu này, để giết nàng giải hận.

Mặc dù hắn là con tin của một nước, bất quá ở tại Thiên Vận hoàng triều, hắn cũng không cảm thấy là đến đây chịu tội như con tin khác, ngược lại còn thấy ưa thích nơi này, có bao giờ hắn gặp phải loại đối đãi này đâu, bây giờ lại bị một công chúa mất nước đâm ba đao, nếu như truyền ra ngoài, không phải là làm cho người ta cười đến rụng răng sao, cho nên nhất định phải bắt được nha đầu này, Cao Bân đang nắm chặt cửa, khuôn mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trong lòng không ngừng khẩn cầu .

Khi hai thủ hạ của hắn nhào tới, thì thân thể của Phụng Lan Dạ khéo léo khom lưng chui qua, giống như một con rắn nhỏ, lúc lướt qua người của một trong hai tên khuyển tay nàng xẹt qua, ánh đao lóe lên, một trong hai

người ăn phải một đao thét lên, thân thể loạng choạng lui về phía sau một bước.

Phượng Lan Dạ tung ra một chiêu đã đắc thủ, nhưng cũng không có dừng lại, thân hình vừa chuyển động, đã vòng qua sau lưng tên còn lại, giơ tay chém xuống, lại đâm thêm một đao nữa, tất cả hành động của nàng xảy ra rất nhanh chỉ trong chớp mắt, nàng đã thu thập được hai người, không đợi đến khi Cao Bân kịp phản ứng, nàng nhẩy một cái đã chạy tới bên người Cao Bân, cánh tay nàng vừa chuyển động, phịch một tiếng Cao Bân đã nằm ngửa trên mặt đất, lúc này nàng một cước giẫm lên người hấn tay chém xuống, lần này là cao bân bắt đầu.

Đao bạc đâm xuống hoàn toàn không có chút nào lưu tình, nếu như ba đao trước nàng đánh ra chỉ mang tính cảnh cáo nên khá nhẹ, thì một đao này đâm xuống rất là nhẫn tâm, làm máu chảy ra nhanh như nước.

Cao bân không nhìn được sợ hãi kêu to, hiện tại hấn rất hối hận, hấn không nên dây vào tiểu ma đầu này, nàng là hung thần ác sát, ông trời ạ, ai tới cứu ta với, hiện tại hấn chỉ có thể trông cậy vào binh sĩ tuần tra của Thiên Vận hoàng triều, nếu không nha đầu này nhất định sẽ giết hấn.

"Cứu mạng a, cứu mạng a, ai tới cứu ta với, ai tới cứu ta với."

Trong bóng đêm, tiếng thét này vang dội đến chín tầng mây, rất nhanh đã kinh động đến nhiều người, một đội quan binh cỡi ngựa chạy nhanh tới, dừng ở ngoài cửa viện, nhanh chóng tung mình xuống ngựa.

Phượng Lan Dạ cũng không có nghĩ đến chuyện lấy tánh mạng của hấn, cho nên mặc kệ tất cả, khom lưng xuống không nhanh không chậm nhổ Ngân Nguyệt nha đao ra, ngoan độc đá cho Cao Bân thêm một cước nữa, tên nam nhân này đau đến sắp ngất xỉu, tiếng kêu thê thảm lại phát ra lần nữa, đợi đến khi Phượng Lan Dạ thu hồi một cước kia và rời đi, hấn mới

xoay người ra bên ngoài không ngừng run rẩy sợ hãi, vừa thấy có quan binh đi vào, hăn phát ra thanh âm bi thương kêu rên.

"Cứu ta, cứu ta."

Nói xong một câu này liền ngất đi.

Chịu trách nhiệm ở nô nhai này chính là định quốc tướng quân Tây Môn Vân của Thiên Vận hoàng triều, những người ở nơi này nói dễ nghe một chút là con tin và vong quốc nô, còn nói khó nghe thì chính là tù phạm, chẳng qua là cùng cư trú trên một con đường mà thôi.

Bình thường là do phó tướng Yên Hành dưới trướng Tây Môn vân chịu trách nhiệm đi tuần tra, nhưng tối nay Yên Hành đã lĩnh mệnh ra ngoài làm việc rồi, cho nên Tây Môn Vân mới dẫn người tuần tra thay hăn, không ngờ đang đi thì nghe được có tiếng kêu cứu, chắc lại có kẻ sanh sự.

Định quốc tướng quân Tây Môn Vân, chẳng những quan chức tương đối cao, hơn nữa tại triều dã danh tiếng cũng vô cùng tốt, là mục tiêu lôi kéo của các vị hoàng tử, nhưng hăn không có bất kỳ hứng thú với phe phái nào của hoàng gia, cho nên trước mắt là mọi người vẫn rất kiêng kỵ không dám chọc giận hăn mới là khôn ngoan, hăn làm người rất chính trực, bình sanh ghét nhất chuyện bản thân là tù phạm mà còn không có ý thức tự giác, tối ngày sinh sự gây chuyện không đâu.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Một đạo tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Nghe thấy thanh âm này, liền biết người tới cứng găng như sắt và lạnh lùng đến thấu xương, tính tình cũng thà chết chứ không chịu khom lưng....

Phượng Lan Dạ đang cúi đầu dùng một miếng vải trắng chùi vết máu trên Ngân Nguyệt loan đao, ngừng đầu lên mượn ánh trăng nhìn qua.

Chỉ thấy ở bên trong nhóm người, đứng đầu là một kẻ quanh thân áo giáp màu bạc, đầu đội khôi giáp cùng màu, ngân giáp phát ra ánh sáng sinh động, anh khí bức người, ngũ quan cương nghị lập thể, mài kiếm như đao, một đôi mắt đen nhánh sâu không lường được, ánh sáng lạnh lẽo đang trôi nổi, hắn quét mắt nhìn toàn cảnh trong viện, từ người bị thương trên mặt đất đến thân hình trước cửa của Cao Bân, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Phượng Lan Dạ, con người đen chột lóe lên sắc bén, chậm rãi mở miệng.

"Là người đã thương bọn họ?"

Trong thanh âm mang theo vẻ khó tin.

Một hài tử choai choai mà có thể đánh bị thương ba đại nam nhân cao lớn.

Phượng Lan Dạ còn không có trả lời, thì hai thủ hạ của Cao Bân bị nàng đâm trọng thương vội vàng mở miệng: "Tây Môn tướng quân, người cần phải làm chủ cho chúng ta, nha đầu này quá ác độc, Vương gia của chúng ta bị nàng đâm vài đao đấy?"

Tây Môn Vân mài kiếm nhướng lên, tựa hồ rất kinh ngạc, bất quá hắn thân là định quốc tướng quân, sự miễn tiện tự nhiên không thể so với kẻ tầm thường, như chuyện vừa mới xảy ra, hắn chỉ nhìn một cái liền xem như không có chuyện gì, đối với Cao Bân cũng không có nửa điểm đồng tình, hắn chỉ cảm thấy hứng thú với công chúa mất nước của Vân Phượng quốc, thật không ngờ lại có bản lĩnh như vậy, hắn không khỏi nhìn nàng với ánh mắt khác, đáng tiếc tiểu nha đầu này cũng không có nhìn hắn, mà chỉ đi tới đỡ nha đầu bị khi dễ đứng dậy.

Tây Môn Vân ra lệnh cho hai thủ hạ Cao Bân : "Còn không đỡ chủ tử các người đi trị thương."

Hai người kia không dám nói thêm nữa cái gì, luôn miệng dạ dạ, dìu nhau đi tới cửa trước, nâng chủ tử lên rồi đi.

Trong sân khôi phục lại sự an tĩnh, Tây Môn Vân nhìn hai tiểu nữ tử yếu đuối, nhàn nhạt mở miệng: "Sau này cẩn thận đề phòng một chút."

Hắn làm như đã quên, là người nào mới vừa rồi đã thương ba đại nam nhân, sau đó xoay người dẫn một đội binh tướng đi ra ngoài.

Phía sau, Phượng Lan Dạ nhẫn nại để không đáp trả lại hắn, nam nhân này thế nhưng không có trách cứ hay làm khó các nàng, xem ra là một người chánh trực.

Một tướng quân, mà trên người không có nửa phần thói xấu, xem ra Thiên Vận hoàng triều đúng là nơi không tệ.

Bên cạnh Hoa Ngạc vang lên tiếng nói: "Công chúa, người không sao chứ."

Tối hôm nay Hoa Ngạc cuối cùng cũng hiểu rõ chủ tử của mình, mặc dù sự ác độc tàn nhẫn trên người công chúa làm cho nàng kinh hãi, nhưng đồng thời nàng cũng cực kỳ cao hứng, bởi vì công chúa chẳng những có thể tự vệ, mà còn bảo vệ được nàng, mặc dù nàng không biết rõ ẩn tình thật sự trong những chuyện này, công chúa bỗng dưng có tài đánh đàn cao siêu, hơn nữa thân thủ còn cực cao, dù có khó hiểu nàng cũng rất vui vẻ chấp nhận mọi chuyện.

"Không có chuyện gì, thì chúng ta đi vào tắm rửa rồi ngủ đi."

"Dạ " Hoa Ngạc gật đầu, trải qua chuyện bị lăng nhục lúc trước, đến lúc này nàng mới hết giao động, hiện tại tâm tình đã bình phục nhiều, liền đứng lên đóng kỹ cửa viện lại, quay về cùng Phượng Lan Dạ đi vào phòng ngủ, rửa mặt nghỉ ngơi, xem đêm nay như không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Hoa Ngạc dậy sớm để thu dọn mọi thứ ở trong viện, dẹp sạch những chỗ còn loang lổ vết máu, bắt nồi lên nấu một nồi cháo trắng, mùi hương của cháo bay đi ra ngoài, rất thơm.

Công chúa còn không có dậy, đêm qua nàng nhất định là mệt muốn chết rồi, rốt cuộc thì nàng vẫn còn là một hài tử mười hai tuổi.

Hoa Ngạc vừa làm việc vừa suy nghĩ, khéo môi không tự chủ lộ ra nụ cười, buổi tối hôm qua thấy hành động của công chúa, nàng bỗng nhiên không còn sợ nữa, đối với tương lai cũng không thấy mù mịt xa vời, công chúa thật sự đã không giống với lúc trước?

Trên cửa viện, vang lên tiếng đập cửa, có người gõ cửa gấp gáp, làm Hoa Ngạc phục hồi tinh thần lại, không kiên nhẫn lên tiếng hỏi: "Người nào vậy?"

Mới sáng sớm, không biết là người nào mà vội vàng gõ cửa như thế, Hoa Ngạc sững sờ đứng lên, chờ chực, chỉ nghe được ngoài cửa vang lên thanh âm vừa lo lắng vừa vui mừng: "Ta, Tư Mã Vụ Tiễn."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Hoa Ngạc vừa nghe được là hàng xóm cách vách, Tam công chúa Kim Xương quốc Tư Mã Vụ Tiễn, thì nhanh chóng đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Tư Mã Vụ Tiễn thật giống như một đạo cuồng phong bão tố, xông thẳng vào trong, đi theo phía sau nàng là hai nha đầu, Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê, ba người ba ánh mắt đồng loạt ngó chừng Hoa Ngạc.

"Nghe nói hôm qua tên khốn kia đã tới?"

Hoa Ngạc nhú mào một chút, tin tức của Tam công chúa cũng thực là nhanh a, tối hôm qua hình như nàng ta không có ở trong viện, thế nhưng mới sáng sớm đã nhận được tin tức rồi, bất quá vừa nghe đến câu hỏi của các nàng, Hoa Ngạc liền nghĩ đến chuyện buổi tối hôm qua, cho nên tâm tình không được tốt lắm, mở miệng nói như đưa đám.

"Ừ, cái tên tiện nam nhân đó nên bị đày xuống mười tám tầng Địa Ngục, thật muốn đem hắn đi thiên đao vạn quả."

Hoa Ngạc tức giận nghiêng răng nghiêng lợi mắng, vừa nhìn thấy nàng về mặt, Tư Mã Vụ Tiễn cùng tiểu Đồng tiểu Khuê liền liên tưởng những thứ gì, hai tiểu nha đầu lập tức vây đến bên cạnh nàng, khẩn trương hỏi tới.

"Hoa Ngạc tỷ tỷ, không có xảy ra chuyện gì chứ?"

Hoa Ngạc khẽ giật mình một cái, tỉnh táo một chút, nhanh chóng thu lại tâm tình buồn bực bất an của bản thân, trước mắt chuyện gì cũng suy nghĩ

kỹ một chút, xem có phải là bằng hữu thực hay không?

Không nghĩ tới trên con đường này, thế nhưng làm cho người cư ngụ không yên lòng, là nơi ngư long hỗn tạp hạng người gì cũng đều có, nhưng mà bây giờ nàng không cần lo lắng nữa rồi, bởi vì công chúa tuyệt đối không phải là người dễ bị khi dễ như vậy, nghĩ tới đây, khéo môi Hoa Ngạc lộ ra nụ cười, giọng nói dễ chịu hơn một chút.

"Không có chuyện gì, chuyện cũng qua rồi? Hôm qua buổi tối không thấy được các người, các người đi đâu?"

Theo lý thuyết các nàng vẫn là con tin, không được tùy ý rời đi mới phải, nhưng mà hôm qua cả một đêm cũng không có trở về, chuyện này không thể không làm người ta sinh nghi.

Tiểu Đồng vừa nghe Hoa Ngạc hỏi..., tùy ý mở miệng: "Chúng ta đi?"

Bất quá lời của nàng còn chưa nói xong, liền bị Tư Mã Vụ Tiễn cắt đứt, nàng tiếp lấy lời của Tiểu Đồng: "Đi quý phủ của bằng hữu ta mà thôi, các người không có chuyện gì ta liền yên tâm, Tiểu Đồng Tiểu Khuê chúng ta trở về đi thôi, Bốn công chúa mệt mỏi."

Nàng nói xong quay đầu dẫn hai tiểu nha đầu rời đi, Hoa Ngạc bắt gặp nàng đang hung hăng trợn mắt nhìn tiểu Đồng mới vừa rồi lăm mồm, trong bụng có chút hiểu rõ, nói vậy như vậy các nàng ấy vẫn có điều bí mật riêng, số phận của mỗi người ở chỗ này đều là u ám, nàng cần gì phải để ý tới chuyện của người khác, chỉ cần không ai đến trêu chọc các nàng là tốt rồi, cho nên mắt thấy Tư Mã Vụ Tiễn đi ra ngoài, nàng cao giọng mở miệng: "Tam công chúa đi thông thả."

Hoa Ngạc đi tới đóng kỹ cửa xong, liền xoay người hướng về phía gian phòng đi vào.

Sáng sớm ánh sáng yếu ớt tinh tế, chiếu vào trên giường, gió nhẹ thổi qua, làm đung đưa màn lụa mới tinh, hoa huệ được thêu bên trên nó giống như đang sống và đang trôi lơ lửng trên dòng nước biển xanh trong.

Trên giường có một người đang nằm, gương mặt nhỏ nhắn chui ra từ trong chăn, mềm mại xinh đẹp, da thịt thì trắng mịn, đầu lông mày dài nhỏ, lông mi dày đen nhánh bao phủ lấy ánh mắt lạnh lẽo, đôi môi nhuộm hồng như cánh hoa anh đào, Hoa Ngạc thấy vậy nhìn đến nhập thần, nghĩ tới chuyện buổi tối hôm qua, rõ ràng là một người nhỏ bé, lại có thể dũng mãnh vô cùng, chẳng những bảo vệ bản thân còn có thể bảo vệ nàng, nghĩ tới đây, Hoa Ngạc thật giống như thấy được hi vọng, có một ngày nàng cùng công chúa có trở lại Vân Phượng quốc, nơi ấy hoa thơm cỏ lạ, bốn mùa như xuân.

Hoa Ngạc đang suy nghĩ lung tung, thì người trên giường giật mình, đột nhiên mở mắt ra, yên lặng sâu kín nhìn nàng, thật lâu cũng không nói một câu nào, làm cho Hoa Ngạc bị hù dọa đến nhảy dựng, vội vàng cung kính mở miệng.

"Công chúa, sao vậy?"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt không thay đổi, chỉ nhàn nhạt hỏi thăm: "Người không sao chứ?"

"Không có chuyện gì, công chúa yên tâm đi, nô tỳ chuyện gì cũng không có."

Mặc dù nhớ tới trong lòng rất khó chịu, nhưng hiện tại lòng của nàng đã có hi vọng, bởi vì ... loại hi vọng này, mà những cảm giác khó khăn sống không bằng chết trước kia, giờ phút này tựa hồ chẳng còn quan trọng nữa.

"Ừ."

Phượng Lan Dạ cũng không nói thêm cái gì nữa, xốc chân đứng dậy, Hoa Ngạc lập tức tiến lên hầu hạ nàng, trong không gian yên tĩnh, chỉ có thanh âm xột xoạt của quần áo, bầu không khí thật khó thở, gặp phải tình huống như thế nhiều lần, nên Hoa Ngạc xem như đã tập thành thói quen, kể từ khi công chúa đung đầu vào cột, tính tình so với trước đây có khác biệt quá lớn, phần lớn thời gian rất ít nói chuyện, nàng tựa hồ thích yên lặng để suy nghĩ hơn.

"Mới vừa rồi là người nào tới?"

Bỗng nhiên Phượng Lan Dạ mở miệng, lúc này ngủ mơ mơ màng màng hình nghe được có ai đang nói chuyện.

Hoa Ngạc lôi nàng ngồi ở trước gương đồng xử lý đầu tóc, vừa bấm báo: "Là Tam công chúa ở viện kế bên, mới vừa rồi có tới thăm chúng ta xem thế nào? Nghe nói không có việc gì thì trở về bên đó?"

Hoa Ngạc nói xong, dừng động tác trong tay lại một chút, nhìn chủ tử trong kính, thanh khiết tươi đẹp và lạnh lùng, như một đoá hoa sen nở trên mặt nước, vẻ mặt không có một chút phản ứng nào, vươn ra một bàn tay mảnh khảnh nhẹ tay trêu chọc sợi tóc mai đang thả xuống, thấy Hoa Ngạc không nói lời nào, lấy làm kỳ quái mở miệng: "Rồi sao?"

"Các nàng cả đêm hôm qua cũng không có trở về."

Hoa Ngạc thì thầm một câu xong liền không hề nói gì nữa, Phượng Lan Dạ Tâm cũng cúi đầu xuống, cuộc sống ở những nơi như thế này, ai cũng sẽ không muốn cho người khác biết bí mật của mình, cho nên tốt nhất là cứ duy trì khoảng cách với họ, nếu có làm cái gì thì nên làm hình thức bên ngoài thôi, còn trong lòng thì phải có chừng mực, những chuyện này nàng đều hiểu rõ.

Hai người mới vừa thu thập xong, chuẩn bị dùng đồ ăn sáng.

Thì bên ngoài cửa viện lại vang lên thanh âm, Phượng Lan Dạ nhú mào, một tia lạnh lùng không dễ dàng phát giác hiện lên.

Nàng cho là bản thân mình ở chỗ này không có bao nhiêu người quen biết, trừ Tư Mã Vực Tiễn ngoài ra còn ai có hứng thú như vậy không biết, mới sáng sớm đã chạy tới? Quay đầu phân phó Hoa Ngạc.

"Đi xem một chút là ai? người không cần thiết thì cứ đuổi hẳn đi đi."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc lĩnh mệnh, xoay người đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ tự mình đứng dậy, đi dùng đồ ăn sáng.

Nàng cũng không phải là công chúa thân thể ngàn vàng, chuyện gì cũng có thể tự mình làm cả.

Không bao lâu đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, một chén cháo gạo trắng, một cái đĩa súp rau cải, một đĩa đậu phộng, đang ăn ngon thì Hoa Ngạc dẫn một người từ ngoài cửa đi vào, bởi vì lưng hướng về phía ánh sáng, cho nên nàng không thấy rõ người đến là ai, cho đến khi Hoa Ngạc đi đến bên cạnh nhường lối che ánh sáng lại, Phượng Lan Dạ mới nhìn rõ kẻ tới là người phương nào?

Thiếp thân thị vệ của Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, vẻ mặt lạnh lùng mở miệng: "Chủ tử chúng ta muốn gặp người?"

Phượng Lan Dạ không nhanh không chậm tiếp tục ăn điểm tâm của mình, Trữ Cảnh sửng sốt không nói nên lời, sắc mặt càng lúc càng khó coi, con đôi mắt lóe ra tia lửa, tựa hồ muốn nổi giận.

Ánh mắt của hắn không hù dọa được Phượng Lan Dạ, nhưng mà lại hù dọa được Hoa Ngạc, nàng vội vàng nhỏ giọng nói thầm: "Công chúa?"

Phượng Lan Dạ đã ăn xong một chén cháo trắng, mới chậm rãi mở miệng.

"Chủ tử các người muốn gặp ta, vậy thì sao?"

Câu hỏi này làm cho Trữ Cảnh sửng sốt, cái gì làm sao a, chủ tử bọn họ muốn gặp nàng, đương nhiên là nàng nên đi theo hắc tử gặp chủ tử rồi, cái gì gọi là thì sao ở đây? vẻ mặt của nữ nhân này thiếu chút nữa làm hắc tử ngất xỉu, rõ ràng chỉ là hài tử không ra gì, mà còn là một nô lệ mất nước, vậy mà nàng dám chiếm vật yêu mến của chủ tử, với vẻ mặt đương nhiên, hiện tại chủ tử muốn gặp nàng, thì nàng ta lại hỏi "vậy thì sao"?

Trữ Cảnh sắc mặt trầm xuống, không khách khí phát tác .

"Cái gì "vậy thì sao", bây giờ lập tức đứng lên đi với ta đến gặp chủ tử nhà chúng ta, chủ tử chúng ta ở trong trà lâu chờ người?"

Hắc tử cũng không biết chủ tử tại sao lại muốn gặp nha đầu này, chỉ là một nô lệ mất nước, tuy nói tài đánh đàn của nàng không tệ, nhưng cũng không đáng để nhìn nàng cao như thế, chủ tử còn muốn ở trong trà lâu mời nàng uống trà, hắc tử giận nhất chính là nha đầu này thế nhưng vẻ mặt làm như không ở có liên quan, còn rất kiêu ngạo, tựa hồ không muốn để ý tới bọn họ.

"Xem ra các hạ là đã quên, chúng ta chỉ là vong quốc nô, không có lệnh chúng ta không thể tự mình rời khỏi nơi này, cho nên kính xin trở lại nói với chủ tử nhà các người, ta không thể đến chỗ hẹn, có chỗ nào bất kính xin tha lỗi."

"Người có ý gì?"

Trữ Cảnh ánh mắt tròn tròn, mặc dù cấp trên có lệnh vong quốc nô không được phép một mình rời khỏi Nô Nhại, nhưng gần đây lệnh cấm đã thư thả đi rất nhiều, hơn nữa là chủ tử bọn họ muốn gặp nàng, ai dám nói gì

chứ, hắn không tin nữ nhân này có không biết, nếu biết mà không làm, chỉ có một nguyên nhân, nàng là không muốn gặp chủ tử bọn họ, Trữ Cảnh nghĩ đến đây, mặt đã đen lại.

"Không nghĩ tới đường đường bên người hoàng tử, lại có một thị vệ ngu xuẩn như vậy, thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào."

Phượng Lan Dạ nhỏ nhẹ lẩm bẩm, tựa hồ rất khó xử.

Lời của nàng vừa rơi xuống, sừ một tiếng, ánh đao hiện lên, bị nhục nhả Trữ Cảnh đã rút bội đao bên hông ra, trong nháy mắt đã gác ở trên vai Phượng Lan Dạ, hắn gầm lên: "Người là ai, lại dám nói ta ngu xuẩn, có tin ta một kiếm kết liễu người hay không?"

Phượng Lan Dạ sắc mặt không thay đổi, nàng chưa bao giờ sợ chết, từ kiếp trước cho đến kiếp này, không biết là do cuộc sống tàn bạo với nàng, hay bởi vì nàng không có gì để lưu luyến, nên khi đối mặt với tử vong, nàng luôn thản nhiên như vậy.

Nhưng mà lại làm cho Hoa Ngạc sợ hãi, một bước xông qua ôm lấy bắp đùi của Trữ Cảnh hét rầm lên.

"Đừng giết công chúa chúng ta, đừng giết nàng."

Phượng Lan Dạ nhìn lướt qua Hoa Ngạc, mặc dù trong lòng có chút ấm áp, nhưng vẫn im lặng như cũ, Trữ Cảnh phụng mệnh tới mời nàng, làm sao có thể giết nàng chứ? Chẳng qua là trong lòng tức giận nên đe dọa nàng thôi, hắn cho là nàng cũng giống như những người tham sống sợ chết sao? Phượng Lan Dạ khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh.

"Ta cho rằng người nên trở về phục mệnh với chủ tử người được rồi đó, đừng làm cho hắn sốt ruột chờ lâu."

Thanh âm rất lạnh, khí độ ung dung quý phái, không tự ti cũng không kiêu ngạo, cho tới giờ khắc Trữ Cảnh không thể không thừa nhận, nữ nhân này thật rất cuồng rất kiêu ngạo, ngay cả một đại nam nhân khi đối mặt với bảo kiếm gác ở trên cổ, đều khó thể thản nhiên trấn định như nàng, nên hẳn không bội phục cũng không được, Trữ Cảnh oán hận tức giận thu lại bảo kiếm, xoay người nhắc chân bước nhanh ra ngoài.

Bên trong phòng khách, Hoa Ngạc thân thể mềm nhũn, ngồi trên mặt đất wow một tiếng khóc rống lên, Phượng Lan Dạ vẻ mặt không khỏi bất đắc dĩ, nhìn nàng.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Trong khách sảnh, Phượng Lan Dạ tự rót cho mình một ly trà để uống, nàng không ngăn cản Hoa Ngạc khóc, cũng không khuyên lơn.

Nàng biết trong lòng Hoa Ngạc có bóng ma, mặc dù cho tới bây giờ khi ở trước mặt nàng vẫn biểu hiện bình thường, nhưng một cô bé tử tế gặp loại chuyện này, sao có thể xem như không có chuyện gì xảy ra được? Cho nên lúc này Hoa Ngạc khóc cũng xem là một loại phát tiết.

Hoa Ngạc khóc được một lát, quả nhiên đã khá hơn, nàng lau nước mắt nhìn chủ tử đang ngồi ở bên trong phòng khách uống trà, thanh âm khàn khàn mở miệng.

"Công chúa, mới vừa rồi hù chết nô tỳ, nếu như công chúa xảy ra chuyện gì, người nói xem nô tỳ phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ nhìn thấy nàng đã có thể khống chế tâm tình của bản thân tốt hơn, mới để chén trà xuống, nhếch môi nở nụ cười nhàn nhạt.

"Ta không có việc gì."

Nói xong nàng đứng lên hướng vào bên trong phòng đi tới, còn bỏ lại một câu: "Dùng đồ ăn sáng một chút đi, đừng để cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta."

"Ừ, nô tỳ biết rồi."

Hoa Ngạc từ trên mặt đất bò dậy, nàng biết công chúa muốn trở về phòng luyện công rồi, thời gian gần đây, nàng thường xuyên thừa lúc không ai ở đây mà luyện công.

Kể từ khi công chúa đung đầu vào cột đến nay, có rất nhiều hành động và sự biến hoá kỳ lạ lộ ra, nhưng là may là có công chúa ở đây, công chúa sẽ bảo vệ nàng, nếu như chuyện buổi tối hôm qua phát sinh một lần nữa, nàng thật không có biện pháp để sống, may là tránh được một kiếp, hơn nữa công chúa nhìn qua thật là lợi hại.

Hoa Ngạc nghĩ đến sự tàn bạo tối hôm qua của công chúa, tâm tình cũng thay đổi tốt hơn, nên đứng dậy thu dọn một phen, liền ngồi ở bên trong phòng khách ăn sáng, vừa vì công chúa mà gác cửa.

Phượng Lan Dạ đang ở bên trong gian phòng tu luyện Huyền Thiên tâm pháp, sơ cấp của Huyền Thiên tâm pháp có chín tầng đẳng cấp, mà trước mắt nàng đã tu luyện đến cấp thứ năm, nên sẽ không mất bao lâu thời gian là có thể tu luyện thành tầng tâm pháp sơ cấp, đến lúc đó mặc dù không thể muốn làm gì thì làm, nhưng cũng có thể tự vệ, người bình thường muốn thương tổn nàng, cũng không phải dễ dàng.

Nói đến Huyền Thiên tâm pháp này, thật ra thì nó có một đoạn duyên duyên cùng nàng, ngày đó bộ bí quyết này đặt ở bên trong Tàng Bảo Các, bởi vì nó có niên đại rất xưa, lại vô cùng sâu sắc khó hiểu một chút, cho nên sư phụ bọn họ đều đòi hỏi rất nghiêm khắc, ai cũng cảm thấy đảm đương không nổi, chỉ có nàng bởi vì không có việc gì để làm, cho nên không lúc rảnh rỗi thì sớm tối nghiên cứu tường tận, vậy mà lại ngộ ra một bộ chân lý, sau đó sư phụ dùng nguyên văn trên kinh thư, làm cho nàng hiểu rõ một chút, nhìn tận mắt nàng tu luyện thành tâm pháp, mới tin tưởng thì ra thế gian thật sự có tâm pháp kỳ diệu như vậy.

Phượng Lan Dạ tu luyện được một canh giờ, thì thu tay lại, trên gương mặt xinh đẹp đổ ra những giọt mồ hôi, khiến cho da thịt trắng mịn trong

suốt, thật giống như bị vừa bị nước rửa qua, nó mang theo một chút trong trẻo sáng bóng , như đoá Phù Dung nổi trên mặt nước, cặp mắt đen kia lại càng phát ra ánh sáng ngọc chói mắt, trên đỉnh đầu nàng từng làn khói trắng tinh tế quần lên, tụ thành một mảnh khí dày.

Ngoài cửa vang lên giọng nói, Phượng Lan Dạ vẫn không động dậy, chỉ nhẹ chau lại lông mày lắng nghe.

Hắn là thị vệ kia đã quay lại, không biết hắn vừa tới đây làm gì? Phượng Lan Dạ vừa suy đoán, vừa cầm khăn lụa trắng trong tay lau đi những giọt mồ hôi trên mặt, nhích người bước xuống đất mang giày vào.

Thanh âm của Hoa Ngạc ở ngoài cửa vang lên: "Công chúa, Tam hoàng tử đã tới."

Phượng Lan Dạ đưa tay định kéo cửa một cái, thì dừng lại vài giây, Tam hoàng tử tới đây làm cái gì? Trong thời gian này, nàng không muốn dính dấp cùng bất kỳ người nào trong hoàng thất, các nàng bây giờ nên sống mịt mờ một chút thì tốt hơn.

Bất quá Tam hoàng tử lại nhiều lần tới đây, chỉ sợ những điều các nàng mong muốn không dễ thực hiện.

Phượng Lan Dạ trong mắt chột lóe lên vẻ không vui, nhưng cũng không nói gì, đưa tay lên kéo cửa ra, Hoa Ngạc đứng ngoài cửa mang vẻ mặt lo lắng, thấy công chúa đi ra ngoài, liền thở phào nhẹ nhõm.

"Công chúa?"

Phượng Lan Dạ người đã bước ra ngoài, vì phòng ngủ cùng phòng khách rất gần nhau, nên chỉ đi vài bước liền nhìn thấy bên trong phòng khách đang ngồi một người, chính là người tặng đàn tối hôm qua Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, hắn mặc một bộ cẩm bào xám trắng, eo buộc đai lưng ngọc, bên hông mang một ngọc bội thượng đẳng, chân mang giày màu đen

có thêu chỉ vàng, hai chân vén lên, thản nhiên ngồi đó, mang theo sự thanh tao lịch sự và tự nhiên, hẳn thấy Phượng Lan Dạ đi ra, trong mắt hiện lên vẻ ân cần.

"Nghe nói buổi tối hôm qua có xảy ra chút chuyện, các người không có sao chứ?"

Phượng Lan Dạ không tự chủ nhú mày, xem ra ở Nô Nhai này không có được nửa điểm bí mật, hoặc là đã bị quá nhiều người chú ý, chuyện xảy ra lúc nửa đêm, mà sáng sớm đã có hai nhóm người tới đây rồi, cái này không phù hợp với chuyện mình là người mới và cũng khiêm tốn rất nhiều rồi.

"Không có chuyện gì, đa tạ Tam hoàng tử phí tâm."

"Cao Bân cái gã hỗn trưởng, phải nên sớm chịu giáo huấn rồi, " Nam Cung Tiếp sắc mặt có chút lạnh, bất quá lúc nhìn Phượng Lan Dạ thì lại ôn nhã như ngọc.

Phượng Lan Dạ không để ý tới lời của hắn, hiện tại nàng quan tâm chính là hắn lặp đi lặp lại nhiều lần muốn gặp nàng, là có chuyện gì?

Là hồi hận đem đàn đưa cho nàng, muốn lấy về, hay là còn có chuyện lạ khác.

Nếu nàng nghĩ hắn đến đây để lấy lại đàn, chỉ sợ là nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, Phượng Lan Dạ rất bình tĩnh ngồi vào chỗ đối diện với Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, Hoa Ngạc sớm tay chân lạnh lợi dâng trà lên, rồi đứng hầu bên người Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ chậm chậm mở miệng: "Không biết Tam hoàng tử tới đây có chuyện gì?"

Nam Cung Tiếp uống xong trà, thì để xuống áng trà bằng sứ trắng, nhàn nhạt khẽ cười .

Ánh sáng nhu hòa chiếu vào trên mặt của hần, ngũ quan thanh tú, ôn nhuận như ngọc ấm, trong mắt là loé ra hai đám lửa nhỏ, nhìn Phượng Lan Dạ từ trên xuống dưới, từ từ mở miệng.

"Ta muốn hỏi Cửu công chúa một chút, buổi tối hôm qua công chúa khúc nhạc công chúa đàn tên gọi là gì?"

Tối hôm qua hần trở về suy nghĩ một đêm, cũng không có đem khúc kia ghi chép lại, đây là chuyện chưa từng có trước đây.

Thế nhân đều biết Nam Cung Tiếp si mê âm luật, nhưng không biết hần lại có sự thiên phú về phương diện này, ở phương diện âm luật có thể nói là một thiên tài rất có thành tựu, dù là loại âm sắc gì chỉ cần hần nghe qua một lần cũng có thể chính xác viết xuống từ khúc, nhưng ngày hôm qua khúc mà nàng đàn ra làm cho hần không thể nào nhớ được, không biết có phải do mình lúc ấy nghe quá mê mẩn, hay do từ khúc kia ảo diệu vô cùng, làm người ta khó nắm trong tay, cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên mới sáng sớm hần đã lệnh cho Trữ Cảnh tới đây mời Cửu công chúa đến trà lâu chỉ giáo, nhưng lại không ngờ tiểu nha đầu thậm chí rất có ngạo khí, một chút mặt mũi cũng không cho hần, bất quá Nam Cung Tiếp không thềm để ý với mấy cái lễ nghi này.

Phượng Lan Dạ cũng là ngây ngẩn cả người, vốn nàng cho là Tam hoàng tử tới đây vì hồi hận đem đàn đổi khúc, không ngờ hần chỉ vì muốn biết mình đã đàn ra khúc gì?

Thật ra thì cái thủ khúc kia là lúc nàng không có chuyện gì làm tự mình sáng tác ra, căn cứ vào cách vận dụng âm luật của đời Tống, sáng tác khúc chỉ là chuyện giết thời gian, nàng cũng không nghĩ qua có một ngày được coi trọng như thế, sau khi sửng sốt, trên gương mặt nàng có chút ít nụ cười, nhẹ nhàng phác thảo trên môi nói.

"Thủ khúc kia tên Long Phượng Ngâm, nếu như Tam hoàng tử thích, không bằng ta đem từ phổ viết xuống, Tam hoàng tử có cần không?"

"Long Phượng Ngâm."

Nam Cung Tiếp lập lại một lần, chợt cảm thấy được trong miệng tràn đầy hương thơm, nhớ tới tối hôm qua tiếng đàn kia rung động đến tâm can, quả thật có khí thế của Rồng ngâm Phượng Ngâm, đáy mắt trong trẻo của hắn hiện lên dòng khí nóng: "Làm phiền Cửu công chúa."

Phượng Lan Dạ quay đầu phân phó Hoa Ngạc: "Có giấy bút hay không? Chuẩn bị mang tới đây."

"Công chúa xin chờ một chút."

Hoa Ngạc vội vàng gật đầu, may là hôm qua có mua một bộ, là Tiểu Đồng bảo nàng mua, nàng vốn không muốn mua nó, không nghĩ tới hôm nay lại có chỗ dùng đến.

Bên trong phòng khách, Phượng Lan Dạ không nói thêm cái gì, chỉ cúi đầu vuốt vuốt bộ bạch ngọc trà sứ bên cạnh, tay nàng cảm thấy có chút thô ráp, làm cho người ta có thể dễ dàng cảm thụ ra đây là loại thứ phẩm kém chất lượng, nhưng bây giờ các nàng có tư cách gì nói vậy? Hiếm có nhất chính là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp không có so đo, thật ra khiến người bất ngờ.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Hoa Ngạc rất nhanh mang tới văn chương bút mực, đặt và trải ra ở trên bàn, một bên mài mực, một bên cung kính mở miệng: "Công chúa, đã chuẩn bị xong."

Phượng Lan Dạ đứng dậy đi qua đó, khẽ nâng bút lông, ngưng mài hơi suy nghĩ một chút, liền soàn soạt bắt đầu viết chữ trên giấy, vẻ mặt yên ổn, nhẹ nhàng như nước.

Khoản thời gian một nén hương, nàng liền ném bút lông, đưa tay lên ý bảo Hoa Ngạc, đem trang giấy đưa cho tam hoàng tử điện hạ.

‘ thanh phong ngâm, mỹ nhân như rượu, túy ngoạ đông sương nguyệt, nô vụ giá vân, bách diệp thiên kiều diện, đoạn trường khiên quyển, nhất diệp lan chu tái nhân khứ, thử thì tình khổ... ’ (Ta bất tài ko edit được đoạn này nên giữ nguyên hán việt)

Ánh mắt đầu tiên của Nam Cung Tiếp là chú ý tới một bàn tay xinh đẹp viết chữ nhỏ, sau đó là đến từ khúc, thật là trăm mùi hương trong miệng, thanh âm trong trẻo, ý vị của vần điệu còn quẩn quýt trên đầu lưỡi, nhin không được bật lên tán thưởng. (TT: ta chạy, hai vị mà còn tả thêm cảm nhận âm nhạc nữa ta sẽ bỏ cuộc ko edit --")

"Thật là từ khúc hay."

"Có thể lọt vào mắt của tam hoàng tử thì quá tốt."

Phượng Lan Dạ nhẹ giọng ứng hoà một câu, liền không nhìn tam hoàng tử Nam Cung Tiếp nữa, chậm rãi đứng dậy, động tác kia ý là muốn tiễn khách.

Mặt của Trữ Cảnh lại khó coi, nha đầu kia thật sự là không làm cho người ta cáu giận là không chịu nổi mà, mỗi lần quay về là cho người ta một cái kinh ngạc rất lớn, sau đó còn bày ra vẻ mặt làm cho người nổi máu điên lên, a a, Trữ Cảnh ở trong lòng dùng sức gắng thở, hết lần này đến lần khác tức giận mà không thể phát, bởi vì hắn vẫn chưa quên đến cảnh cáo của chủ tử, nếu hắn còn dám sinh sự, về sau sẽ không cho hắn đi theo.

Nam Cung Tiếp không phải là kẻ ngốc, tất nhiên biết ý tứ của Phượng Lan Dạ, hơn nữa hắn đã có được thứ mà hắn muốn có, nên liền đứng dậy cáo từ.

Phượng Lan Dạ hài lòng dặn dò Hoa Ngạc: "Đưa tam hoàng tử đi ra ngoài."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc cúi người xuống một chút, tiễn Nam Cung Tiếp đi ra ngoài.

Nam Cung Tiếp đi đến trước cửa thì ngừng lại, dường như nhớ tới cái gì liền mở miệng: "Nếu các người có chuyện gì, hãy phái người đi Nam Cung phủ báo cho ta biết."

Hoa Ngạc vừa nghe lời này vội vàng cảm tạ, ở nơi này có chỗ dựa vững chắc vẫn tốt hơn, liền thanh mở miệng.

"Cám ơn tam hoàng tử, cảm ơn tam hoàng tử."

Trữ Cảnh đối với sự cảm tạ của Hoa Ngạc làm bộ lơ đãng, thật ra thì hắn quay đầu nhìn vẻ mặt của tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ, nhìn thấy nàng không chút biểu tình, hắn thật sự hết chỗ nói rồi.

Bất quá Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp cũng không có khó chịu, còn phụ họa với Hoa Ngạc nói: "Ta cùng Cửu công chúa là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn tất nhiên phải tận lực hỗ trợ."

Nói xong liền dẫn Trữ Cảnh đi ra ngoài, Hoa Ngạc theo chân đưa bọn họ ra khỏi viện.

Trong phòng Phượng Lan Dạ nheo lại đôi mắt, ánh sáng lấp động trong con ngươi âm u, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Bằng hữu sao? Nam Cung Tiếp người này thật sự rất đáng giá để kết giao bằng hữu, bất quá ở vào vị trí của các nàng như bây giờ, nếu như cùng tam hoàng tử qua lại, chỉ sợ vì chưa chắc mang đến chuyện tốt.

Phượng Lan Dạ nhớ tới một màn ở trên thuyền lớn, lời nói của Sở vương Nam Cung Liệt vẫn vang ở bên tai.

Chỉ cần người ẩn núp ở bên người các hoàng tử khác, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý hướng đi của bọn họ, nếu hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ thả tộc nhân của người.

Tính mệnh của bất luận tộc nhân nào cũng không quan hệ với nàng, đầu tiên chỉ mỗi cái thân phận trên danh nghĩa này nàng đã không thể tiếp nhận, nếu còn phải ở tại bên người hoàng tử khác, thì nàng sẽ là gian tế tội ác tà trời, so với phản đồ không có gì khác biệt, nàng thật sự muốn trở thành người có hành vi ti bỉ vô sỉ như vậy sao? Chỉ vì Sở Vương điên hạ đã cứu nàng à?

Phượng Lan Dạ đang muốn nghĩ đến nhập thần, thì Hoa Ngạc đi đến.

"Công chúa, đang nghĩ cái gì đấy?"

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, trước mắt vẫn không nên nghĩ những chuyện xa vời như vậy, ngẫm lại phải suy nghĩ làm cách nào để sinh

tồn yên ổn ở Nô Nhai mới là chuyện cần thiết.

Thứ nhất phải có bạc, thứ hai không thể để cho bất luận kẻ nào khi dễ đến các nàng.

"Hoa Ngạc, các người đi mua đồ, thì đến những nơi nào mua?"

Dựa theo quy củ, những người như các nàng không được rời xa phạm vi của Nô Nhai, nhưng đêm qua khi đi dạo một vòng, nàng cũng không phát hiện có cái gì gọi là cửa hàng, có chăng cũng chỉ là một ít hàng bán vỉa hè, hàng gánh.

"Cách bức tường có một ngã tư đường, cái gì cũng đều có, thật ra thì quan binh của Thiên Vận hoàng triều cũng không có ngăn cản chúng ta đi ra ngoài, công chúa đừng lo lắng, bất quá nghe Tiểu Đồng nói, ở Thiên Vận hoàng triều giá cả cũng phân chia theo khách hàng, phụ cận hoàng cung đều là hoàng thân quốc thích, sau đó tới phụ cận hoàng thành, mấy cái ngã tư đường phồn hoa cũng đều là phủ đệ của quan to trong triều, những nơi đó đều là địa bàn của quý tộc, những người có thân phận thấp giống như chúng ta làm sao dám đến nơi đó, chúng ta chỉ cần đi lại ở trong này hoặc là ngã tư đường phụ cận sẽ không có việc gì, những chỗ này vốn là khu dân nghèo, là nơi ở của người hạ đẳng."

Hoa Ngạc nói xong, mang về mặt bất đắc dĩ, tình cảnh trước mắt của các nàng đúng thật là không có gì tốt.

"Công chúa, người có phải muốn mua vật gì không? Nô tỳ giúp người đi mua là được."

Phượng Lan Dạ không nói gì, thản nhiên nhướng mày hỏi: "Có hiệu thuốc hay không?"

"Cái này thì có, bất quá đều là một ít dược liệu giá cả thấp, dược liệu quý báu cấm buôn bán ở trong này, hơn nữa chủ quán cũng sẽ không nhập vào,

vì bán không được."

"Ừ, ta đã biết."

Phượng Lan Dạ khẽ gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, nàng mua thuốc là muốn tiến hành làm một ít độc dược phòng thân, chỉ cần có dược là được, mặc dù không có dược liệu đại độc trân quý, nhưng vẫn có thể nghiên cứu chế tạo một ít phòng thân vẫn được, nhưng mà lấy đâu ra bạc đây?

"Hoa Ngạc, ta không phải còn dư một chút trang sức sao? Lấy ra đi cầm, ta có chuyện cần dùng đến."

Hoa Ngạc thất thanh kêu lên: "Công chúa, như vậy sao được?"

Công chúa một chút trang phục đều không có, chỉ còn một ít đồ trang sức đeo tay thôi, nếu lấy đi cầm, sau này đi ra ngoài mang cái gì đây? Mặc dù là vong quốc nô, nhưng vẫn là công chúa của một quốc gia, sao có thể một chút trang sức cũng đều không có được?

"Tốt lắm, ta không thích mang mấy thứ kia, không cần phải quan trọng vậy, nên có thì tự nhiên lúc đó sẽ có, mọi việc không cần cưỡng cầu."

Phượng Lan Dạ vốn liền không thích mang những món trang sức tinh xảo hoa lệ, nàng nhớ rõ dường như có một cây Phượng sai, mặc dù không phải vô giá, bất quá cũng không phải vật tầm thường, chỉ cần nó cũng có thể đổi chút bạc, có thể trang trải sinh hoạt hàng ngày, thứ hai, mua được những thứ có công dụng khác, cố sao mà không làm.

"Công chúa, cây Phượng sai kia là lễ vật do Hoàng hậu nương nương đưa cho công chúa, công chúa thật muốn làm vậy sao?"

"Ừ, đi làm đi."

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới Hoa Ngạc nữa, xoay người đi vào trong phòng đọc sách, phía sau Hoa Ngạc thật bất đắc dĩ, chỉ phải đi theo nàng vào phòng, lấy ra món trang sức đáng thương kia, dùng vải bao lại, lấy ra đi cầm...

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Trong tiểu viện thực im lặng, Phượng Lan Dạ đang ở bên trong gian phòng đọc sách, đang xem một ít kinh thư cổ đại, khi nàng cùng Hoa Ngạc sửa sang lại phòng thì tìm được, để dành giết thời gian lúc nhàm chán.

Nàng đã có thói quen sống một mình, cho nên chưa bao giờ cảm thấy được buồn hoặc chán, một quyển sách, cũng có thể tự đắc vui vẻ chơi đùa cả ngày cũng không cảm thấy buồn.

Ánh nắng giữa trưa, ấm áp chiếu xạ ở bên trong gian phòng, ngồi cạnh cửa sổ đang mở có thể dễ dàng thấy rõ tình huống bên trong viện, hết thảy cảnh vật như mặt nước, yên tĩnh, tốt đẹp.

Bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện, ầm một cái, có người đá văng cánh cửa, một đám người tuôn vào, đứng ở trong sân nói chuyện ồn ào nhốn nháo, hùng hùng hổ hổ.

Phượng Lan Dạ nhíu mày, mũi nhọn vừa hiện lên trong đáy mắt, thì người đã xuống giường, mang giày đi ra ngoài.

Trong viện đứng một đám người, cầm đầu là nữ nhân mặc một thân quần áo màu xanh xinh đẹp, trên ngực thêu một cành mẫu đơn viền kim tuyết ánh sáng loá mắt, nâng bộ ngực sữa lên với vẻ vô cùng cao ngạo, cái eo nhỏ nhắn đến mức không thể còn nguyên vẹn nếu có người nắm chặt, thực là trời sinh vưu vật.

Nữ nhân này đúng là người tối hôm qua nàng đụng vào, hình như tên là Trầm Thanh Ế, không nghĩ lại tới nhanh như vậy, không biết nàng ta đến

đây là muốn gì?

Phượng Lan Dạ quét nhìn qua, bên cạnh nàng ta là một đám hung thần ác sát, trừ bỏ nha đầu cao lớn to con tối hôm qua, còn lại đều là nam tử, gương cung bạt kiếm, chỉ chờ nữ tử phía trước ra lệnh một tiếng, liền tiến lên thu thập tiểu nha đầu này.

Nữ tử áo xanh đúng là vong quốc công chúa của Tương quốc Trầm Thanh Ế, buổi tối hôm qua ăn một cục tức, nên vẫn ghi hận trong lòng.

Không nghĩ tới sáng sớm liền nhận được tin tức, Vương gia Cao Bân của Dương Địch quốc lại bị nha đầu này đánh bị thương nặng, đến bây giờ còn không có tỉnh lại, người trên Nô Nhai này ai mà không biết Cao Bân cùng Trầm Thanh Ế là lão bằng hữu, nhìn thấy hấn ăn thiệt thòi, hơn nữa bản thân mình lúc trước cũng gặp chuyện với nha đầu này, món nợ lớn như thế sao có thể không tính toán, nên nàng dẫn theo một đám người đến tìm Phượng Lan Dạ tính toán sổ sách.

Những người ở phía sau nàng, trừ bỏ nha đầu bên người cùng một hạ nhân, những kẻ còn lại đều là người của Dương Địch quốc.

"Phượng Lan Dạ, người dám can đảm đả thương Cao Bân."

Trầm Thanh Ế phẫn hận mở miệng, sắc mặt âm độc, đối với chuyện tiểu nha đầu trước mắt đả thương Cao Bân cùng hai tên thủ hạ, nàng lấy làm khó tin, tiểu nha đầu này, tuy rằng vẻ mặt lạnh lùng, ngay cả khi đối mặt với nhiều người như vậy cũng không nhìn thấy nàng ta khiếp đảm, nhưng mà nàng tin tưởng, một nha đầu chưa dứt sữa, mà có thể đả thương ba đại nam nhân, dù có như thế nào nàng cũng không tin, chỉ có một loại khả năng, là do Cao Bân cùng hai tên thủ hạ kia nổi lên tính háo sắc, trúng mỹ nhân kế của người ta, mới có thể ăn lớn thiệt thòi như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Phượng Lan Dạ dưới ánh mặt trời lạnh lùng như tượng gỗ, không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng: "VẬY

thì thế nào? Người chạy đến nơi đây chính là vì chuyện này sao?"

Nàng khiêu mi một chút, đầu lông mày hiện lên lệ khí, lạnh lùng bắn về phía Trầm Thanh Ế.

Buổi tối hôm qua khi hai người giao thủ, Trầm Thanh Ế không thấy được nha đầu kia có cái gì đặc biệt, nhưng bây giờ là ban ngày, chỉ thấy nàng ta tuổi tuy nhỏ, mặc y phục vải thô đơn giản, một thân ngông nghênh tao nhã, thần thái lãnh liệt, mặt mày trong trẻo tươi đẹp, dáng người nho nhỏ mảnh khảnh, dưới ánh mặt trời như một đóa hoa tuyệt sắc yêu kiều, kinh người xinh đẹp, có thể dễ dàng thấy được khi nàng ta trưởng thành, thì tuyệt sắc đến cỡ nào, Trầm Thanh Ế thấy rõ phong thái của Phượng Lan Dạ, trong lòng không khỏi thêm phần hận vì ghen tị, càng vênh váo hung hăng.

"Đúng vậy, ta cùng Cao Bân là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, Trầm Thanh Ế ta tuyệt đối sẽ không ngồi xem mặc kệ."

Phượng Lan Dạ nhường mày, thanh âm càng phát ra trong trẻo lạnh lùng: "Như vậy người chuẩn bị làm như thế nào để vì bằng hữu của người mà xuất đầu đây?"

Sự hờ hững xem như không có gì quan trọng của nàng, trong chốc lát đã làm cho Trầm Thanh Ế cùng mấy người phía sau phải kinh ngạc, nha đầu kia không biết sợ hãi sao? Thật ra thì khí thế của nàng đã làm bọn hắn phải chịu áp lực.

Trầm Thanh Ế cười lạnh một tiếng, thân mình lui về bên cạnh nhường lối, tựa hồ như lười cùng Phượng Lan Dạ đấu võ mồm, bởi vì nha đầu này từ đầu tới đuôi cứ lạnh lùng, nếu nói thêm nữa, người bị tức cũng chỉ có Trầm Thanh Ế nàng thôi, đối với điểm này, nàng rất biết hiểu lấy bản thân.

"Lên, hảo hảo thu thập nha đầu kia cho ta, nàng chính là kẻ đã thương Vương gia các người, Vương gia đến bây giờ còn không có tình lại?"

Trầm Thanh Ế lời nói vừa rơi xuống, những người đó quả nhiên bị khơi mào sát khí, hơn mười người thân mình như hổ cánh tay như vượn, vụt vụt đi tới, mang theo vẻ mặt hung thần ác sát.

Ánh mắt của Phượng Lan Dạ lạnh lùng âm trầm, bàn tay nắm chặt, có ý định chờ họ đến trút giận.

Buổi tối hôm qua Cao Bân sở dĩ bị thương nặng, thứ nhất bởi vì Cao Bân chủ quan, thứ hai là vì trời tối, mà nàng thì thích ứng với việc hoạt động trong bóng tối, còn người khác thì sự nhanh nhẹn độ nhạy cảm sẽ chậm lại rất nhiều, nhưng bây giờ là ban ngày, người tới lại nhiều, hơn nữa nhìn sơ cũng không phải hạng người vô năng, cho nên chỉ sợ nàng không dễ dàng tránh thoát.

Mắt thấy mười mấy người vừa xông tới, thì cửa viện chi nha một tiếng bị đẩy ra, bên ngoài có người vọt vào.

Thì ra là Tư Mã Vụ Tiễn ở kế bên, đi bên cạnh nàng là một nam tử bày ra khuôn mặt lạnh lùng, ngũ quan trong sáng, cao gầy, không nói được một lời đi theo Tư Mã vụ tiễn vào sân.

Tư Mã Vụ Tiễn vừa xông vào liền chạy thẳng đến trước mặt Trầm Thanh Ế, một phen tóm lấy cánh tay của nàng ta, lực đạo dưới tay vừa nặng vừa độc, Trầm Thanh Ế đau đến thét lên.

"Tư Mã Vụ Tiễn, người làm gì?"

Tư Mã Vụ Tiễn cười lạnh, thanh âm tàn bạo mở miệng: "Các người đang làm cái gì đó? Lại tới đây khi dễ người mới tới phải không? Người cho người là cái gì, chỉ là một vong quốc nô, tại sao không có một chút nào đồng tình với người khác, tất cả mọi người đã lưu lạc đến tình cảnh này, người còn cả ngày gây sự?"

"Mắc mớ gì tới người?"

Trầm Thanh Ế tuy rằng bị Tư Mã Vụ Tiễn nắm rất chặt, cánh tay lại đau đớn, nhưng vẫn ngang ngạnh kêu gào.

"Tư Mã Vụ Tiễn, đừng tưởng rằng ngươi là người của An vương gia, thì ta sợ ngươi."

Trầm Thanh Ế lời nói vừa rơi xuống, Tư Mã Vụ Tiễn cũng không khách khí, vung tay lên liền thưởng cho nàng ta một cái tát, đánh đến Trầm Thanh Ế mắt nổ đom đóm, trên gương mặt quyến rũ như hoa phù dung, lập tức hiện ra dấu tay năm ngón rõ ràng, hai lỗ tai còn vang lên tiếng ong ong, nàng thụt lùi hai bước rồi đứng lại, chỉ tay vào Tư Mã Vụ Tiễn một chữ cũng nói không nên lời, chỉ biết thở hào hển mà nói lắp bắp vài tiếng.

"Ngươi, ngươi, ngươi?"

Ngay cả tiếng "khi dễ người" cũng đều nói không ra được, trên con đường này, Tư Mã Vụ Tiễn là người nàng luôn luôn kiên dè, bởi vì nàng ta chính là con tin, mà Kim Xương Quốc vẫn là một quốc gia chư hầu của Thiên Vận hoàng triều, hơn nữa nàng ta ở nơi này còn có một chỗ dựa vững chắc, An vương Nam Cung Quân, nghe nói Nam Cung Quân rất thích vị công chúa này, hẳn vốn muốn nạp nàng làm trắc phi, tiếc rằng người ta không muốn, nếu làm thì chỉ làm An vương phi, nhưng con tin của một quốc gia nhỏ bé thì không có cái phân lượng này, cho nên nàng vẫn còn ở tại Nô Nhai.

Vì vậy ai cũng biết Tư Mã Vụ Tiễn luôn luôn tâm cao khí ngạo, rất ít người hợp ý nàng ta, không ngờ công chúa mất nước của Vân Phượng quốc, lại lọt vào mắt của nàng, nên đã ra tay tương trợ.

"Ngươi cái gì ngươi? Ngươi, còn có các ngươi, lập tức rút khỏi viện này cho ta, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình."

Ngón tay ngọc của Tư Mã Vụ Tiễn một lần rồi một lần chỉ qua đó, mặt của Trầm Thanh Ế hết xanh rồi lại trắng, đi thì rất là mất mặt, không đi, Tư

Mã Vụ Tiễn này tuyệt đối không phải là người dễ đối phó, hơn nữa các nàng chưa chắc đánh thắng được thi vệ thủ hạ của nàng ta, nghe nói tên thi vệ này võ công cực kỳ lợi hại, người bình thường căn bản không phải đối thủ.

Nghĩ đến bản thân vài ba lần tìm nha đầu này gây phiền toái đều chịu lỗ, buổi tối hôm qua thì có tam hoàng tử che chở cho nàng, hôm nay lại nhảy ra một Tư Mã Vụ Tiễn, mệnh của nàng ta sao có thể tốt đến như vậy, Trầm Thanh Ế giận dữ hung hăng trừng mắt về phía Phượng Lan Dạ.

Lúc này vẻ mặt của Phượng Lan Dạ hoàn toàn là bộ dáng của người đứng xem, dường như mọi việc đang phát sinh ở đây một chút cũng không có quan hệ đến nàng, mà nàng chỉ là một người qua đường giáp đứng xem náo nhiệt mà thôi, hai tay khoanh ở trước ngực, khí định thần nhàn nhìn mọi chuyện xảy ra ở trong viện, một câu cũng không có nói.

Điều này làm cho Trầm Thanh Ế tức đến nổi thở không được, ánh mắt lợi hại như đao phong, thẳng tắp chọc thủng người của Phượng Lan Dạ.

Trong viện, lập tức rơi vào thế giằng co, ai cũng không cử động, Tư Mã Vụ Tiễn đang căm tức nhìn Trầm Thanh Ế, hai tròng mắt ngoan độc của Trầm Thanh Ế thì lại nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, mà đám thủ hạ thì nhìn Trầm Thanh Ế, chờ đợi lệnh của nàng ta, đánh hay rút lui?

Bên trong đang yên lặng âm u thì ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa đều bước, tiếng bước chân rất nhanh, trong nháy mắt đã tiến vào sân.

Chính là binh lính tuần tra khu phố này của Thiên Vận hoàng triều, cầm đầu là một nam tử thân mặc giáp thiết trụ màu đen, không phải là người tối hôm qua.

Hắn vừa đi vào, sắc mặt liền đen kịt, quét mắt một vòng nhìn Tư Mã Vụ Tiễn cùng Trầm Thanh Ế hai người, tiếng nói nghiêm khắc như chuông ngân.

"Ở đây có chuyện gì?"

Trầm Thanh Ế là người phản ứng đầu tiên, vừa nhìn thấy người thủ lĩnh này, liền gào khóc lên, vọt qua, đưa tay định bắt lấy người tới, bất quá người nọ nghi ngờ nên duỗi ra cánh tay cản lại, lạnh lùng mở miệng: "Có chuyện gì từ từ nói."

"Yên tướng quân, người nhất định phải làm chủ cho ta a, Tư Mã Vụ Tiễn đánh ta, nàng vừa mới vào liền đánh ta, giống y như con chó điên."

Người thủ lĩnh này là thủ hạ đắc lực của Đại tướng quân Tây Môn Vân phó tướng Yên Hành, nghe xong lời nói của Trầm Thanh Ế, liền quay đầu nhìn Tư Mã Vụ Tiễn, nữ nhân này luôn luôn mạnh mẽ cao ngạo, không chịu thua bất luận kẻ nào, nghe nói ngay cả mặt mũi của An vương cũng vút, An vương thích nàng, có rất nhiều người biết, nhưng nữ nhân này ngay cả trắc phi của An vương cũng không thèm làm, không biết có phải do nàng ta không thích An vương, hay là chê vị trí trắc phi quá thấp.

"Tam công chúa, xảy ra chuyện gì?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Trong viện yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn Tư Mã Vụ Tiễn, chỉ thấy nữ nhân này vẻ mặt lạnh lùng, không nhanh không chậm dạo bước đi tới trước mặt Yên Hành, cười một tiếng.

“Chẳng lẽ Yên phó tướng không thấy rõ chuyện xảy ra trước mắt là cái gì sao? Nếu như không phải có Bốn công chúa, chỉ sợ tiện nhân kia đã hại thêm một cái mạng rồi, Yên phó tướng hẳn nên cảm tạ Bốn công chúa mới phải, tuy nói là vong quốc nô, nhưng vẫn là một mạng người, chức trách của các người chẳng phải là giám thị lấy những người này sao? nếu thực sự xảy ra án mạng, chẳng lẽ các người một chút trách nhiệm cũng không cần gánh.”

Lời nói của Tư Mã Vụ Tiễn đầu tiên rất chậm chạp, nhưng đến gần cuối thì giống như người gây sự, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng bức người, tầm mắt nàng còn nhìn chăm chăm Yên Hành.

Yên Hành ngẩn ra, dù biết rằng lời nói của Tư Mã Vụ Tiễn rất đúng, nhưng hãy nhìn xem bộ dạng hung hăng gây sự của nàng, không đem nàng hạ xuống đài thì còn gì mặt mũi, nghĩ thế nên gương mặt hắt trầm xuống, so sánh với áo giáp màu đen trên người còn đen hơn, cảm tức nhìn Tư Mã Vụ Tiễn.

“Người thật to gan, thật không ngờ dám nói những lời lẽ như vậy cùng bốn tướng.”

Vẫn ở một bên Trầm Thanh Ế nghe được lời Yên Hành nói..., tựa hồ thấy được hi vọng, lập tức xé môi nở nụ cười đắc ý, ngay cả gương mặt đau đớn cũng đã quên, nín hót mở miệng.

“Yên tướng quân, người xem, nàng ngay cả người cũng không để vào trong mắt rồi, huống chi là ta.”

Yên Hành tuy biết nữ nhân này không có lòng tốt, nhưng lời này đã nâng hỏa khí lên càng lớn hơn, tay hắt cầm bội kiếm bên hông định rút ra, thì thủ hạ thị vệ của Tư Mã Vụ Tiễn thấy chủ tử sẽ bị thiệt thòi, nên đưa tay lên lôi công chúa lui về phía sau, còn bản thân thì nắm bảo kiếm ở bên hông, trợn mắt nhìn.

Trong tiểu viện trống rỗng, gió thổi mạnh mẽ, sát khí sâu nặng, có người khẩn trương, có người mang bộ dạng xem kịch vui, nhưng tóm lại ai cũng không nói không động.

Đột nhiên một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Tốt lắm, các người muốn đánh thì đi ra ngoài đánh, Đừng làm ô uế sân của ta.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều quay đầu, nhìn về phía người nói chuyện đứng ở trước cửa viện môn, Phượng Lan Dạ ngáp một cái, tựa hồ có chút nhàm chán, không nhìn được nên mở miệng.

Yên Hành bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, trong bụng chán nản, xem ra lại đụng tới một nữ nhân không đem hấn để vào trong mắt.

Trên con đường này, có một Tư Mã Vụ Tiễn đã đủ mệt, nay lại thêm một Phượng Lan Dạ, hết lần này tới lần khác hấn vẫn còn đang suy nghĩ không biết nên đối xử với nàng như thế nào, bởi vì sáng sớm hấn đã nhận được khẩu lệnh của tướng quân, sau này cần chiếu cố tiểu nha đầu này nhiều một chút, hấn thật sự không rõ hôm qua đã xảy ra chuyện gì, mà một người luôn

luôn lạnh nhạt chính trực vô tư như tướng quân, vậy mà có hành động cá nhân, để cho hãn chiểu cố tiểu nha đầu này, chẳng lẽ là tướng quân động lòng, bất kể là cái gì, tóm lại hãn là không thể động tới nha đầu này, nếu không phải vậy hãn thật muốn đem nàng tháo thành tám khối.

Yên Hành đang sắc mặt đen thêm, trăm mối lo nghĩ, bên cạnh Trầm Thanh Ế như tìm thấy cơ hội liền kêu lên.

“Yên tướng quân, người nhìn người nhìn, nha đầu này thế mà dám can đảm nói chuyện như thế cùng tướng quân, tướng quân mau hạ lệnh, lập tức đem nàng bắt lại, nhốt vào đại lao, để cho nàng biết rõ bản thân mình là thân phận gì?”

Trầm Thanh Ế tiếng nói vừa dứt, mọi người chỉ nghe tiếp bốp một cái vang lên, căn bản họ không thấy rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Trầm Thanh Ế lão đảo nghiêng một bên, trong miệng phát ra thanh âm đau đớn, đợi đến lúc mọi người nhìn rõ, thì thấy một nửa mặt khác của Trầm Thanh Ế cũng xuất hiện năm dấu tay đỏ lôm, cùng cái dấu tay trên mặt lúc nãy rất là cân xứng, cả khuôn mặt sưng đỏ như cái bánh bao lớn, nàng ngậy ngấn cả người, không rõ sao Yên tướng quân lại không đối phó Phượng Lan Dạ, hay nữ nhân đại nghịch bất đạo Tư Mã Vụ Tiên, vì sao phải đánh nàng, nước mắt rưng rưng cắn môi.

“Yên tướng quân? Người đánh ta.”

Vẻ mặt mềm mại cực kỳ, dường như mau chóng chịu không nổi đả kích như vậy, nha đầu Mộc Hàm của nàng vọt tới, đỡ lấy nàng, đau lòng kêu lên: “Công chúa.”

Yên Hành trầm mặt lạnh lùng quở trách: “Lập tức rút trở về cho ta , sau này không cho phép kẻ nào khiêu khích gây sự, còn tái phạm một lần căn cứ luật đánh nặng hai mươi đại bản, nghiêm trị không tha.”

Lời nói lạnh lẽo của hắn vừa rơi xuống, Trầm Thanh Ế rùng mình một cái, nàng không rõ nguyên nhân bên trong chuyện này là gì, tuy nhiên cũng không dám chất vấn lời nói của vị Yên tướng quân này ..., ở con đường này hắn có danh hiệu là ‘ thiết huyết Lãnh Diêm La ’, nếu như phạm phải tội, mà rơi vào trong tay của hắn, nhất định da tróc thịt bong, cho nên hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nhưng thiệt thòi lần này nàng tuyệt đối sẽ không chịu để yên , Phượng Lan Dạ người chờ.

Trầm Thanh Ế dẫn một đám người chật vật chạy đi ra ngoài, phía sau mười mấy kẻ người vượn tay dài đến thắt lưng ngay cả đánh rắm cũng không dám để lại một cái, chạy trốn giống như chuột qua đường.

Trong viện, Tư Mã Vụ Tiễn cười lên mãn nguyện, còn nhân tiện vỗ mồm lên vai Yên Hành, gật đầu tán dương.

“Không tệ không tệ, thì ra là Yên tướng quân cũng có lúc hiểu lấy đại nghĩa như thế , xem ra sai lầm trên của người còn có cơ hội để sửa đổi.”

Yên Hành sắc mặt xanh mét, rộng to lên tiếng: “Tư Mã Vụ Tiễn, người đừng đắc ý, tốt nhất không nên rơi vào trong tay của ta, đến lúc đó ai cũng cứu không được người.”

Nói xong vung tay lên dẫn vài tên binh sĩ phía sau rời đi, Tư Mã Vụ Tiễn nhìn một đội người đã đi xa, hứ một cái, lẩm bẩm nói nhỏ: “Hung cái gì hung, chẳng lẽ ta sợ người sao.”

Thị vệ phía sau nàng không nhịn được than thở: “Công chúa, người đừng vốn chuyện nữa.”

Yên Hành phó tướng kia rất nguy hiểm, nếu là thật sự có nhược điểm gì rơi vào trên tay của hắn, chỉ sợ công chúa sẽ không có kết quả tốt, hắn thật đúng là rất lo lắng.

Tư Mã Vụ Tiễn quay đầu liếc xéo người phía sau một cái: “Văn Lang, người biết ta không sợ chết, đã sớm không cần một mạng hèn mọn này.”

Ánh mặt trời tà tà chiếu vào trong mắt của nàng, ánh mắt đầy đau lòng cùng cô đơn, còn có vẻ nguội lạnh mù mịt.

Phượng Lan Dạ thở dài ngấn đầu, nhìn về phía kẻ lớn lối vô cùng, quanh thân sắc bén làm cho người ta không dám tới gần Tư Mã Vụ Tiễn, thì ra nội tâm rất là yếu ớt, nàng chẳng qua chỉ dùng sự lớn lối bên ngoài để che dấu nỗi đau bị cha mẹ vứt bỏ thôi, cái loại cảm giác này người khác không biết, nhưng nàng biết, đau từ trong xương kéo dài đến tứ chi, miễn là còn sống, còn thở, thì đau đớn này còn tồn tại.

“Có muốn đi vào ngồi một chút hay không.”

Phượng Lan Dạ hiếm khi mở miệng mời, nàng nói xong liền xoay người đi vào trong phòng, phía sau Tư Mã Vụ Tiễn há hốc mồm, nhưng cũng rất cao hứng.

Tiểu nha đầu này dường như cực kỳ khó khăn mới nghĩ đến việc mời người khác, nàng liền xoay người đi theo Phượng Lan Dạ vào nhà, lúc này ngoài cửa xông vào hai cái thân ảnh, chính là hai nha đầu Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê của Tư Mã Vụ Tiễn, vừa rồi Tư Mã Vụ Tiễn sai các nàng đi báo cho Yên Hành, những người cỡi ngựa đó đã nhanh chóng chạy tới, mà các nàng thì chạy bộ nên bây giờ mới về tới, thở không ra hơi nhìn đánh giá công chúa một cái, cùng nhau kêu lên.

“Công chúa, người không sao chứ.”

“Bốn công chúa có thể có chuyện gì? Thật là sai hai người các người đi gọi người, mà cũng có thể mãi chậm chạp đến bây giờ.”

Tư Mã Vụ Tiễn quay đầu nhắc làn váy bước lên thềm đá, mà phía trước Phượng Lan Dạ đã bước một chân vào bên trong phòng khách, ánh mắt hạ

xuống, nguyên lai là Tư Mã Vụ Tiễn đã phái người đi báo cho Yên tướng quân, mới có thể đến nhanh chóng như thế, nếu không lúc này chỉ sợ không dễ dàng kết thúc như thế, trong lòng nàng cảm thấy đã nợ ân tình của Tư Mã Vụ Tiễn, nếu như có một ngày, nàng có năng lực, nàng nhất định sẽ trả lại nàng ấy phần ân tình này.

Hai người kẻ trước người sau đi tới chính sảnh, bên trong phòng khách không có ai, rất an tĩnh.

Bởi vì Hoa Ngạc đã đi ra ngoài làm việc, Phượng Lan Dạ bảo Tư Mã Vụ Tiễn ngồi vào chỗ của mình, tự mình đi pha trà.

Tư Mã Vụ Tiễn vừa nhìn thấy, đã sớm trợn mắt nhìn Tiểu Đồng một cái: “Còn không mau đi giúp đỡ, tại sao có thể để cho Cửu công chúa làm.”

“Dạ, công chúa.”

Tiểu Đồng vội vàng chạy đi qua, giúp Phượng Lan Dạ ngồi xuống, rồi tự mình cùng Tiểu Khuê đi pha trà mang tới đây.

Chính sảnh rất an tĩnh, Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ hai người ngừng mắt mà nhìn, trong không khí yên tĩnh tản mát ra cảm giác ấm áp, ai cũng không muốn phá vỡ sự yên lặng này, cho đến khi Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê đem trà mang tới, hai người mới nở nụ cười, nụ cười này, trong lòng cả hai như có dòng nước ấm chảy qua, lần này không giống như trước đây, tựa hồ cho tới giờ khắc này hai người mới thả lỏng tâm, trong lòng dạ biết rõ, sau này hai người các nàng là bằng hữu.

“uống trà.”

Tư Mã Vụ Tiễn đối khách làm chủ dẫn đầu nâng trà lên, ý bảo Phượng Lan Dạ cùng uống, sau đó quay đầu phân phó Văn Lang cùng Tiểu Đồng Tiểu Khuê ở phía sau: “Các người đi ra ngoài coi chừng cửa đi.”

“Dạ, công chúa.”

Ba người lui xuống, bên trong phòng khách, Tư Mã Vụ Tiễn cân nhắc đều muốn nói ra, từ từ thả ra chén trà trong tay, nhìn về phía Phượng Lan Dạ.

“Phượng muội muội, sau này chúng ta phải khắp nơi cẩn thận, nơi này cũng không có thái bình, người cũng biết Hạo Vân để có thập tử ngũ nữ, tuy nói thái tử đã bị giết, Thụy Vương thì bị đầy, nhưng trong kinh trước mắt còn có vài tên hoàng tử, đại vị chưa định, sóng ngầm ba đào biến hoá khôn lường, mà những thứ tù nhân chúng ta, càng phải thận trọng hơn, lúc nào cũng phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng bao giờ biến mình thành vật hy sinh trong cuộc chiến tranh giành hoàng quyền.”

Lời nói thâm thía này, Tư Mã Vụ Tiễn không biết vì sao lại nói ra, có lẽ nàng đã thật xem Phượng Lan Dạ tiểu nha đầu cá tính quái gở lạnh nhạt này trở thành muội muội của mình, bản thân nàng không sợ chết, nhưng nàng không muốn nhìn thấy nàng ta nhỏ như vậy đã phải gặp gỡ những chuyện như vậy, nhưng Phượng muội muội nhất định không phải người tầm thường, lần đầu đến nơi này, liền nổi bậc làm cho người ta chú ý, đây cũng không phải là chuyện tốt, khiêm nhường âm thầm một chút mới là tốt nhất.

“Cám ơn, ” Phượng Lan Dạ nhận lấy phần ân tình này của nàng, Tư Mã Vụ Tiễn thật sự đã xem nàng là bằng hữu rồi, chỉ có bằng hữu mới có thể thành thật với nhau, chỉ có bằng hữu mới có thể nhắc nhở nàng nên thu bớt sự nổi trội.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ ở chính sảnh thảo luận thêm một chút, thì cáo từ đi trở về, trước lúc rời đi còn không quên dặn dò Phượng Lan Dạ: "Phượng muội muội, có chuyện gì, người cũng có thể tìm ta, dù sao thì ta so với người vẫn ở đây một thời gian dài rồi, có một số việc ta vẫn biết nhiều hơn người."

Phượng Lan Dạ gật đầu một cái xem như đồng ý, rồi đưa Tư Mã Vụ Tiễn đi ra ngoài, mắt thấy mấy người các nàng đã ra khỏi sân, Tiểu Đồng còn tỉ mỉ giúp nàng đóng kỹ cửa viện, khi nàng vừa định xoay người trở về phòng, liền nghe được ngoài cửa viện chi nha vang lên một tiếng, ngừng đầu lên nhìn lại, thì ra Hoa Ngạc đã trở về, vừa đi vừa chu môi trách móc.

"Công chúa, mới vừa rồi là Tam công chúa đã tới sao?"

"Ừ, " Phượng Lan Dạ khẽ gật đầu, cũng không nghĩ sẽ nói thêm cái gì, nên xoay người đi vào trong nhà, Hoa Ngạc theo sát phía sau bước vào trong nhưng vẫn không quên hỏi tới : "Công chúa, các nàng tới đây làm gì? Còn có trong viện dường như có chút lộn xộn, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Vừa mới nói đến đó, nàng liền khẩn trương lên, chạy vội tới bên người Phượng Lan Dạ, kiểm tra xem trên người nàng có bị thương hay không.

Phượng Lan Dạ nhướn lông mày: "Ta không sao, là cái nữ nhân buổi tối hôm qua ta đụng vào tìm đến cửa muốn gây phiền toái, nhưng mà đã không sao"

Phượng Lan Dạ mặc dù nói sơ lược, nhưng Hoa Ngọc vẫn bị kinh sợ: "Người đàn bà kia vừa nhìn cũng biết không phải là người tốt lành gì, không ngờ lại tới cửa tìm chúng ta gây phiền toái, mọi người đều giống nhau cũng là vong quốc nô, tại sao nàng ta lại kiêu ngạo ương ngạnh như vậy?"

Lời của Hoa ngọc đã nhắc nhở Phượng Lan Dạ, Trầm Thanh Ế vì sao dám lớn lối như thế, chỉ sợ sau lưng nàng ta có người thế lực mạnh giúp đỡ, cho nên mới dám lớn lối như thế, người đó chắc là có địa vị quyền quý trong triều? Chỉ sợ là thành viên của hoàng thất, bằng không bằng thân phận của Trầm Thanh Ế, nàng quả quyết nàng ta không dám lớn gan đâm đâm tới cửa tìm nàng tính sổ như thế, nàng ta bị Tư Mã Vụ Tiễn đánh, lại bị Yên Hành quăng một bạt tai, các khoản nợ đó, sợ rằng bọn họ sẽ tính trên đầu của nàng, tình cảnh sau này của các nàng càng khó hơn.

Phượng Lan Dạ Tâm đáy lòng xuống chìm, mặc dù nàng không muốn gây chuyện, nhưng mà chuyện cứ tìm tới tận cửa, trước mắt nàng nên làm như thế nào để phòng bị đây, nghĩ tới đây liền nhớ đến việc phân phó Hoa Ngọc đi làm.

"Món đồ trang sức đó cầm được bao nhiêu bạc?"

"Dạ " Hoa Ngọc vừa nghe công chúa hỏi, lập tức từ trong lòng ngực móc ra ngân phiếu, trên khuôn mặt mang vẻ bất đắc dĩ: "Những kẻ ăn tươi nuốt sống người kia, biết rõ chúng ta không có cách nào chuộc đồ, cho nên xuống lòng dạ đen tối muốn nuốt chúng ta, cây trâm phượng kia còn có khác mấy thứ đồ trang sức đeo tay, tổng cộng chỉ được ba trăm lượng ngân phiếu? Thật ra thì cây trâm phượng kia là đồ rất quý giá đấy?"

Hoa Ngọc tức giận hung hăng nói, nhưng nàng lại hoàn toàn không có nửa điểm biện pháp, đành đem ngân phiếu đưa tới trên tay Phượng Lan Dạ.

Có thể có ba trăm lượng cũng không tệ rồi, nếu như ông chủ kia lòng dạ đen thêm một chút, thì dù là hai trăm lượng, hoặc một trăm lượng, các nàng cũng phải cầm, cho nên mới nói ông chủ kia chẳng qua là lòng dạ hiểm độc, còn chưa đến mức lòng lang dạ sói, đã có ba trăm lượng bạc, một phần sẽ dùng để mua thuốc, một phần có thể duy trì sinh hoạt hằng ngày trong một thời gian ngắn, còn chuyện sau này, sau này hãy nói đi, An Giáng thành này chỉ sợ ngay lập tức sẽ phong vân, ai biết tình hình sau này sẽ thế nào?

"Buổi tối theo ta đi một chuyến đến tiệm thuốc."

"Dạ."

Hoa Ngạc lên tiếng đáp, Phượng Lan Dạ liền đứng dậy đi vào phòng trong, trước đây nàng một ngày luyện Huyền Thiên tâm pháp một canh giờ, nhưng là chuyện xảy ra vào ngày hôm nay, làm cho nàng trong lòng hiểu rõ, nàng không thể trì hoãn nữa rồi, cho nên nhất định phải gấp tăng thời gian tu luyện tâm pháp này, chỉ cần tu luyện thành sơ cấp tâm pháp, người bình thường sẽ không thể gây thương tổn được nàng.

"Đừng để cho người quấy rầy đến ta, cũng đừng gọi ta."

Sau khi ném lại một câu liền vào trong phòng, Hoa Ngạc lĩnh mệnh, ở bên ngoài thu dọn sân, kiên luôn gác cửa cho công chúa.

Vầng trăng đầu đêm mang theo ánh sáng lạnh, xuyên thấu qua cây cối cao lớn hai bên đường phố, thả xuống mặt đất những bóng sáng loang lổ.

Trên đường phố, thanh âm tiếng rao hàng, la hét, rơi hết chỗ này đến chỗ kia, làm cảnh tượng chợ đêm càng thêm náo nhiệt .

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc tránh xa những người đó, hướng về một con phố khác của Nô Nhai mà đi.

Hoa Ngạc không rõ công chúa muốn mua gì thuốc, tại sao lại không để cho nàng đi mua chứ?

"Công chúa, người tại sao lại không để cho nô tỳ đi mua vậy?"

"Đừng có nói nhiều, ở phía trước dẫn đường đi."

Phượng Lan Dạ quát lạnh một tiếng, Hoa Ngạc liền không dám nói thêm nữa, chỉ cảm thấy chủ tử cổ quái không thôi, một bộ dạng bí hiểm, cộng thêm cử chỉ lại càng biến hoá kỳ lạ, bất quá nàng thông minh thì không nên hỏi thêm nữa, nên cước bộ cũng nhẹ nhàng đi phía trước dẫn đường.

Dọc theo đường đi quả nhiên không có người nào ngăn trở, điều này làm cho Phượng Lan Dạ thở phào nhẹ nhõm, trong những loại dược mà nàng muốn mua có mấy thứ là thuốc cấm, nghiêm cấm vong quốc nô mua bán, mọi chuyện cần phải cẩn thận mới thỏa đáng.

Con đường này lân cận Nô Nhai, một đường phố đơn sơ, hoàn toàn khác xa với Nô Nhai ồn ào, ở đây ban đêm vắng ngắt, thỉnh thoảng chỉ có một hai bóng người đi qua, tất cả đều rất vội vã, dưới chân không hề có ý định dừng lại.

Lúc Hoa Ngạc đem Phượng Lan Dạ dẫn vào tiệm thuốc, thì bên trong quầy người bán thuốc đang gục đầu ngủ, vừa nhìn thấy có người đến mua thuốc, liền lấy lại tinh thần, bận rộn chào hỏi các nàng.

"Khách nhân muốn cái gì?"

Bên trong quầy hàng thuốc men bày la liệt, cũng chỉ là một chút ít thuốc có giá tiền thấp, bởi vì nơi này là khu của người có địa vị thấp và nghèo khó nhất An Giáng thành, có rất nhiều dân chúng ngã bệnh mới không nỡ đại phu, liền tự mình mua chút ít thuốc mang về dùng, cho nên mới có một hiệu thuốc như vậy.

"Bán cho ta thuốc theo danh sách này."

Phượng Lan Dạ tiếng nói hơi có vẻ trầm thấp, từ trong tay áo lấy ra một toa thuốc, chính là lúc này nàng mới viết ra.

Người bán thuốc nhận lấy, đầu tiên là lơ đãng, sau đó khi nhìn thấy rõ tên của mấy loại thuốc đó, sắc mặt hẳn liền thay đổi, ánh mắt chợt lóe lên vẻ khó hiểu, sau đó nhanh chóng ngừng đầu lên dòm ngó khắp nơi, nhỏ giọng nói thầm: "Cô nương, người đây không phải là hại người sao? Trên toa này có vài loại cấm thuốc đấy? Mau lấy đi, chúng ta ở đây không bán những loại thuốc này."

Hoa Ngạc vừa nghe lời nói của tên bán hàng, sắc mặt liền thay đổi, công chúa thế sao lại mua thuốc cấm, nàng ta muốn làm cái gì? Trong lòng không khỏi khẩn trương, vươn tay nắm lấy thân thể Phượng Lan Dạ, nhỏ giọng mở miệng: "Công chúa, người muốn làm cái gì vậy?"

Phượng Lan Dạ cũng không thèm để ý tới Hoa Ngạc, chỉ quay đầu nhìn vào bên trong quầy, không nói thêm một lời nào, cầm ngân phiếu một trăm lượng đặt ở trên mặt quầy, lạnh lùng mở miệng: "Ta tin tưởng nơi này có bán, người xem nhiều đây có đủ hay không?"

Trời ạ! thật sự là một trăm lượng ngân phiếu, tên bán hàng kia nhất thời không làm chủ được, nhanh chóng cầm lấy toa thuốc đi vào xin chỉ thị, không bao lâu thì trở lại, liền phân phó một người đi ra ngoài giữ cửa, tự mình động thủ hốt thuốc, cân thuốc, liên tiếp nhiều động tác thần tốc như nước chảy mây trôi, rất nhanh đã phối xong toa thuốc, đưa tới trong tay Phượng Lan Dạ cẩn thận dặn dò.

"Cô nương, sao khi ra khỏi cửa này đã không liên quan đến chúng ta nữa rồi, Người hãy cẩn thận một chút."

Thuốc đã mua được, Phượng Lan Dạ không nói thêm cái gì, lập tức cầm thuốc rời đi.

Bóng đêm càng khuya, bóng trăng chìm dần về phía tây, xuyên qua lâu các cũ nát, chiếu ra cái bóng lạnh lẽo của nó, Phượng Lan Dạ nghe thấy thanh âm vù vù của gió thổi, hai người quần áo đơn bạc, cước bộ nhẹ nhàng bước đi trở về.

Hoa Ngạc trong lòng khẩn trương nên tay đổ đầy mồ hôi, nếu như bị người ta tra xét được thuốc này có vấn đề, chỉ sợ nàng cùng chủ tử chạy không khỏi trách nhiệm.

Mà triều đình đã có nghiêm lệnh, trừ một chút ít thuốc men thường dùng, những người như các nàng này một khi bị bắt được có giấu thuốc cấm, thì sẽ bị phán tội chết.

Vậy mà công chúa dám công khai mua thuốc cấm mang về, đây không phải là đùa với lửa hay sao? Nhưng mà nàng cái gì cũng không dám hỏi, chỉ đi phía trước dẫn đường.

Bỗng nhiên, trong đêm tối vang lên một trận thanh âm bén nhọn do lợi khí (vũ khí lợi hại) ma sát vào nhau, đặc biệt rõ ràng.

Dưới bóng trăng mờ lung, lờ mờ có mấy đạo thân ảnh Hắc y nhân với khuôn mặt mờ hồ, đang bao vây một người, lưỡi dao sắc bén trong tay khúc xạ ra sát khí nồng đậm, ngoài ra quanh thân những hắc y nhân kia tràn ngập hơi thở giết chóc, thật giống như Địa Ngục Tu La đạp bụi trần mà đến, để bắt hồn đoạt phách con người.

Đối với sự cố bất thì li2ng trước mắt, Hoa Ngạc khẩn trương muốn hét chói tai, thì Phượng Lan Dạ đã nhanh chóng đưa tay lên che miệng của nàng, ánh mắt lạnh lùng trừng liếc nàng.

Chuyện của người khác thì có quan hệ gì đến các nàng đâu? Bình tĩnh lắc đầu, ý bảo Hoa Ngạc đi mau, nơi đây không nên ở lâu, rất nhanh sẽ có binh sĩ tuần tra tới đây, ngàn vạn lần các nàng không thể để bại lộ hành

tung của bản thân, hai người tiếp tục nường theo đường phố lắc mình nhanh chóng rời đi.

Mắt nhìn thấy đã muốn vượt qua nơi đó, bỗng nhiên một đạo ánh sáng màu bạc hiện lên, bính một tiếng vang thật lớn, ngân quang sáng quắc chiếu sáng hai bên đường phố, hai nữ nhân đồng thời dừng lại cước bộ nhìn qua, chỉ thấy dưới ánh sáng bạc kia, là một đạo thân ảnh thon dài bay vút qua, trong bóng đêm thật là quý mị, tựa như thế ngoại thần tiên, ống tay áo rộng rãi chuyển động nhẹ nhàng thả xuống, ưu nhã mà cao quý, ánh sáng bạc mới vừa rồi chính là từ trong cơ thể hắt phát ra, nhìn lại chung quanh hắt, hơn mười đạo thân ảnh tất cả đều bị chấn động, lúc này vật lộn để bò dậy, mà nam tử kia khoe môi mỏng đang nở nụ cười trong trẻo, nụ cười sung sướng kia tựa như đám mây trong đêm tối, nó không kéo dài đến đuôi mắt, nên làm cho quanh thân người ta rét run, cảm giác như bản thân mình đang ở trong một hầm băng.

Phượng Lan Dạ Tâm trong lòng hoảng hốt, nam nhân này sinh đẹp tựa như một cây hoa anh túc, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang theo độc khí nguy hiểm trí mạng.

Phải nhanh chóng rời đi nơi này mới là điều quan trọng, ý niệm trong đầu nàng vừa loé, liền vội vàng lôi Hoa Ngạc rời đi, đáng tiếc dường như đã chậm một bước, chỉ nghe bên tai vang lên thanh âm lạnh lẽo yêu ma: "Đứng lại."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Đợi đến lúc Phượng Lan Dạ kịp phản ứng, thì nàng đã bị đối phương chế trụ, không thể động đậy nửa phân, trên cổ truyền đến cảm giác đau nhói như kim châm, sự lạnh lẽo nhanh chóng từ da thịt truyền đến trái tim.

Chẳng lẽ tối nay chính là ngày chết của nàng sao? Nàng khẽ ngẩng đầu lên, ánh trăng chiếu vào trong đáy mắt của nàng, phát ra lóng lánh rực rỡ, trong suốt xinh đẹp và quyết liệt, sắc mặt lạnh đến tái nhợt, thật giống như một đoá hoa lê trong đêm đông, yêu kiều quý dị.

Nàng nhìn về phía người trên đỉnh đầu nhưng vẫn không nói lời nào, người này gương mặt ẩn ở bên trong vùng nửa sáng nửa tối, nhưng lại làm cho người ta thấy tươi đẹp.

Phượng Lan Dạ mặc dù xuyên qua không được bao lâu, nhưng cũng đã nhìn thấy mấy người nam nhân xuất sắc, Sở Vương Nam Cung Liệt cuồng phóng khí phách, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp ôn nhu nho nhã, ngay cả cái vị tướng quân mới gặp tối hôm qua, cũng là người cương nghị tuấn lãng.

Nhưng tất cả bọn họ ai cũng không bằng được nam tử trước mặt này.

Lông mày của hắn dài nhỏ, đôi mắt màu đen như bảo thạch, dưới đáy mắt ẩn chứa màu xanh biếc của ao đầm, con ngươi trong suốt tựa như một mặt hồ mà nàng có thể thấy bóng hình của mình trong đó, nhưng nó lại sâu không lường được, làm cho người ta chỉ cảm nhận hàn khí từ lòng bàn chân lan toả toàn thân, chỉ cần một ánh mắt của hắn, đã làm lòng người kinh đảm

chiến (sợ đến mất mật), đáng tiếc Phượng Lan Dạ từ nhỏ cùng dã thú và rắn độc làm bạn, trên cõi đời này dù người có đáng sợ đến đâu đi nữa, thì cũng không bằng dã thú khát máu tàn bạo, ánh mắt của bọn nó là lợi khí đoạt hồn người nhất thế giới.

Nàng có thể đối mặt với ánh mắt của dã thú, nên khi tiếp xúc với ánh mắt của nam tử này, nàng không cảm thấy sợ hãi.

Bất quá không thể phủ nhận, dung mạo của nam tử này ngay cả nữ nhân cũng cảm thấy không bằng, nhưng nó lại không có một chút mùi vị son phấn nào, ngược lại còn cao ngạo thanh khiết, lạnh tựa hàn đàm, làm người ta không dám dò xét nhiều, môi như cánh hoa anh đào khẽ nhếch lên, để lộ ra nụ cười âm ngao tàn nhẫn, ánh mắt băng hàn gắt gao chói chát nàng.

Hai người cứ đứng yên giằng co không nhúc nhích như vậy, bàn tay bạch ngọc đang ra sức bóp cổ Phượng Lan Dạ, hắn đưa mắt từ trên cao nhìn xuống nàng, quanh người trừ thanh âm của gió thổi lá rụng ra, không còn tiếng vang nào khác nữa, Hoa Ngạc lại càng không dám cử động chút nào, chỉ sợ mình mà phát ra một thanh âm vang lên thôi sẽ làm cho người này nổi giận, mà giết chết công chúa.

Ngay cả thủ hạ của nam tử này, cũng không dám nói thêm câu nào, hắn chỉ lẳng lặng đứng nhìn hết thấy trước mắt.

Trong đôi mắt của nam tử yêu mỹ lạnh lùng, chợt lóe lên vẻ đắc ý rồi biến mất, nha đầu này không sợ hắn a.

Thế gian này kẻ có thể坦然 nhìn thẳng vào mắt hắn, mà không có lùi bước, chỉ có nàng là người đầu tiên cũng là duy nhất.

Từ nhỏ hắn đã có một đôi mắt mê hoặc lòng người, hơn nữa khi hắn tức giận, thì ánh mắt đó lại càng biến hoá khôn lường, làm cho người chứng kiến, ai cũng kinh hãi đảm chiến, hai chân như nhũn ra, đáng tiếc nha đầu

này nhỏ như vậy, mà trong cơ thể dường như có một loại năng lượng khổng lồ, có thể chống lại ánh mắt mê hoặc lòng người mà hãn phóng ra.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, ánh mắt hãn từ từ thay đổi, bầu không khí lạnh lẽo cứng nhắc cũng biến hóa ngay lập tức .

Sức lực trên tay nam tử giảm xuống, Phượng Lan Dạ thở phào nhẹ nhõm, nàng cảm thấy mồ hôi lạnh đã đổ đầy lưng, dính vào ở trên người, khi gió thổi qua, làm nàng không nhịn được khẽ rung mình một cái.

Mới vừa rồi, nàng đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết, nam tử này nếu như muốn giết nàng, cũng dễ dàng như giết chết một con kiến.

Hãn rốt cuộc là ai?

Lại có nội lực mạnh đến như vậy, còn ánh mắt của hãn nữa, tựa hồ có nguyên nhân nào đó?

Phượng Lan Dạ dù đang suy đoán, nhưng vẫn như cũ cái gì cũng không nói.

Đúng lúc này, thì vang lên tiếng gót giày sắt dẫm đạp, tuôn trào như sóng.

Tiếng gió ngửa đều đặn đang phi nhanh tới đây, trong bóng đêm lạnh lẽo, làm bụi đất tung bay lên cao.

Phượng Lan Dạ Tâm đáy lòng hoảng hốt, những kẻ đang tới nhất định là quan binh tuần tra của Thiên Vận hoàng triều, buổi sáng hôm nay mới đụng độ Yên phó tướng quân, chẳng lẽ tối nay nàng nhất định sẽ chạy không thoát sao?

Ý niệm vừa mới loé lên trong đầu, thì chợt cảm thấy sức lực trên cổ buông lỏng, nam tử đang khoá chặt nàng đột nhiên buông tay, đôi tay thon

dài hoàn mỹ nhấc lên, kéo tay nàng bay lên trời, nhẹ nhàng như mây trôi, trong nháy mắt đã vượt ra xa chừng mười trượng, mà Hoa Ngạc ở phía sau nàng, cũng bị tên thủ hạ của nam tử mang theo, mọi người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Phượng Lan Dạ thật nhanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vó ngựa ngừng vang, có mấy quan binh đang ngồi trên lưng ngựa, cầm đầu chính là người chịu trách nhiệm tuần tra đường phố phụ cận, phó tướng Yên Hành.

Mọi người tung mình từ lưng ngựa lập tức nhảy xuống, trên đường phố vắng lặng, một bóng người cũng không có, ngoại trừ huyết khí tràn ngập, thì mấy chục tên Hắc y nhân lúc này xuất hiện cũng đã bị giết chết hết.

Phượng Lan Dạ cảm thấy hít thở không thông, thân thủ thật là nhanh, mới vừa rồi đang lúc hấn không chế mình không buông, mà còn có thể ra lệnh cho người khác trong chớp mắt giết mười mấy tên thích khách, kẻ này đến tột cùng là người phương nào?

Nếu như là kẻ địch của hoàng gia, chỉ sợ kinh thành sẽ nổi lên tình phong huyết vũ, nếu như hấn không phải là địch nhân, như vậy sẽ là ai?

Sưu, sưu, vài cái búng người, thì thân thể Phượng Lan Dạ đã ở trên ngã tư đường phố, cách viện của nàng không xa.

Thân hình của nam tử kia xoay tròn đáp xuống, tựa như đoá hoa sen nhảy múa trong gió, áo bào trắng tuyết ý tung bay, từ từ đáp xuống mặt đất, nhẹ nhàng buông tay thả thân thể Phượng Lan Dạ ra, tên thủ hạ kia cũng buông Hoa Ngạc xuống.

Phượng Lan Dạ vừa được tự do, thân thể di chuyển, nhanh chóng lui lại hai bước, trên khuôn mặt xinh đẹp trong sáng bức người, là đôi mắt lạnh lẽo như hàn đàm đóng băng.

"Người đến tột cùng là ai"

"Ngọc Đăng, tối nay ta đã cứu người một mạng, sau này nếu có lúc phải dùng tới, tất nhiên sẽ đến tìm người."

Hắn nói xong, thân thể nhúng một cái liềm nhảy ra xa hơn một trượng, phía sau, Phượng Lan Dạ lạnh giọng quát lên.

"Người thiếu chút nữa giết ta, còn muốn ta trả lại ân tình cho người."

Người này quả nhiên là cuồng vọng không ai bì nổi, lại càng ngạo nghễ độc tài, tự cao tự đại.

Bóng người kia đã tung bay ra ngoài, chỉ còn nhìn thấy một điểm trắng, nhưng thanh âm truyền vào trong tai nàng lại rất rõ ràng.

"Trong tay người cầm là cái gì? Nếu không phải ta, chỉ sợ hai cái mạng nhỏ của các người đã không còn, cho nên người đã nợ ta, khi nào cần dùng đến, tất nhiên sẽ đến đây tìm người."

Nói xong, bốn phía chỉ còn một mảnh trống vắng, không một chút tiếng động nào nữa.

Bên đường phố, vẫn rất náo nhiệt, mọi người ai cũng không có chú ý tới một chuyện ngẫu nhiên xảy ra ở góc đường, Phượng Lan Dạ mím chặt môi, đôi mắt sắc bén như đao, tức giận nhìn chăm chú vào bóng đêm lạnh lẽo, cái người tên Ngọc Đăng này, đến tột cùng là ai chứ? Hắn nói một chút cũng không có sai, nếu như không phải hắn ra tay, chỉ sợ tối nay nàng cùng Hoa Ngạc chỉ có một chữ chết.

Hoa Ngạc trong cơn hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, đi lên phía trước giật ống tay áo của Phượng Lan Dạ, ý bảo nàng nhanh chóng đi về.

Trên tay các nàng vẫn còn cầm thuốc cấm dấy? Hơn nữa đường phố bên cạnh vừa mới chết một nhóm người, chỉ sợ những thứ binh lính tuần tra kia sẽ điều tra đến chỗ của các nàng, nhưng thuốc này phải làm sao bây giờ?

"Công chúa, thuốc này phải làm sao bây giờ, chỉ sợ bọn họ sẽ tra xét nơi này ."

"Không có chuyện gì, người yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng dẫn Hoa Ngạc trở về, đem thuốc mua được tối nay, dùng bao bố buộc lại chôn bên dưới tàng cây ở sân sau, đợi đến khi các nàng làm xong công việc, thì nghe được ngoài cửa viện, tiếng vó ngựa vang lên trên đường cái, tiếng thét chói tai, lộn xộn .

Bão táp đã tới.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc đứng ở bậc hai của thềm đá trước cửa, không run không sợ, đôi mắt trong suốt cuộn cuộn từng con sóng, ánh trăng chiếu lên nàng như đang phủ trên người một tầng lụa mỏng, mờ ảo như tiên.

Nàng giơ tay lên lệnh cho Hoa Ngạc đi mở cửa, Hoa Ngạc gật đầu, mặc dù vẫn có chút ít khấn trương, nhưng khi trải qua cuộc sống gặp được nhiều điều không may, đã khiến cho nàng thân nhiên thông dong hơn nhiều lắm.

Mở ra cửa viện, bên ngoài phần phật một tiếng tràn vào vô số binh tướng, trong tay đang cầm cây đuốc giơ cao, Hoa Ngạc bị chen chúc xô đẩy vào một góc, ánh lửa từ cây đuốc, chiếu sáng hết mỗi một góc trong sân, trong không gian nhỏ hẹp, bóng của cành lá loang lổ, điểm một ít ánh sáng bạc như nước.

Phượng Lan Dạ dạo bước đi xuống bậc thang, đứng ở trước mặt mọi người, không tự ti không kiêu ngạo nhìn về phía tướng lĩnh cầm đầu.

"Yên tướng quân, đêm hôm khuya khoắt xông vào viện như vậy, chẳng lẽ Bốn công chúa đã phạm vào tội lớn gì à?"

Quanh thân nàng khí thế hào hùng, đôi mắt lạnh lùng ma quái kia, không có một tí e ngại hoảng sợ.

Yên Hành có chút sửng sốt, thân là phó tướng, vào nam ra bắc, được chứng kiến biết bao nhiêu tù binh tù nhân trọng phạm, nhưng là có rất ít người giống như nàng thân nhiên trấn định như vậy, ngay cả một đại nam

nhân khi nhìn thấy "thiết huyết Lân Diêm La" như hắc, cũng phải rung mình một cái, nhưng nàng một chút cũng không có.

Nàng rốt cuộc là hạng người gì? Yên Hành đang nhớ lại lời dặn dò của tướng quân, vẻ thâm trầm tàn bạo trước mặt hơi hòa hoãn một chút, ôm quyền trầm giọng nói: "Tối nay có thích khách xuất hiện, để tránh thích khách ẩn thân ở trong Nô Nhai này, theo luật toàn bộ phải bị lục soát."

Tiếng nói vừa dứt, hắc cũng không nói nhiều thêm nữa, vung tay lên, phía sau lập tức lóe ra hơn mười đạo thân ảnh như lang như hổ, lao thẳng vào trong phòng và sân sau.

Lúc này Hoa Ngạc từ phía sau đi tới, vươn tay đỡ lấy Phụng Lan Dạ, mặc dù cách một lớp áo, nhưng Phụng Lan Dạ vẫn có thể cảm nhận được đầu ngón tay của nàng lạnh như băng, mang theo một chút run rẩy, Phụng Lan Dạ vẻ mặt bình tĩnh ngắt xuống một cái, để nhắc nhở nàng cần phải bình tĩnh, nơi các nàng chôn thuốc cấm không thể nào bị phát hiện được, mà mục đích của những người này là lục soát thích khách, không phải là những chuyện khác, cho nên các nàng đại khái không cần phải lo lắng.

Thời gian trôi qua được một lúc, thì cuộc lục soát hoàn tất, từng binh lính tới đây bấm báo.

"Tướng quân, hậu viện không có."

"Tướng quân, trong phòng không có."

Yên Hành đợi thủ hạ đến bấm báo xong, gạt đầu một cái, thật ra thì hắc biết hai nha đầu này không thể nào cả xảy ra chuyện gì, hơn nữa những kẻ thích khách kia chưa chắc dám ẩn thân ở nơi này, trên ngũ quan cương nghị của hắc khóe môi giật giật một chút, khiến cho mặt sắc nhu hòa thêm mấy phần, ngừng đầu lên nhìn về phía Phụng Lan Dạ.

"Công chúa nên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Nói xong liền lui về sau hai bước, dẫn người đi ra ngoài, trong viện bên cạnh rất nhanh vang lên tiếng gõ cửa, xa xa gần gần đều không dứt đoạn.

Tối nay này chắc chắn đường phố này sẽ không được yên bình, Phượng Lan Dạ phất cổ tay ý bảo Hoa Ngạc đóng cửa viện lại, đôi mắt của nàng vẫn tối tăm như trước chột lóe lên sự nghi ngờ rồi biến mất, Yên Hành, dường như đối với nàng rất khách khí, cũng không cố ý gây khó dễ nàng, đối với một vong quốc nô mà nói, thái độ của hãn tửa hồ đã vô cùng khiêm tốn rồi, hãn tửa vì sao phải làm như vậy, là ai ở sau lưng chỉ điểm hãn tửa, Sở Vương hay tướng quân Tây Môn Vân?

Hoa Ngạc đóng kín cửa xong đi tới, nhỏ giọng "Công chúa, gió đã bắt đầu thổi rồi, coi chừng cảm lạnh, đi vào nghỉ ngơi đi."

"Ừ, " hai người liền xoay người lại, ánh trăng chiếu xuống trước cửa, làm hai đạo thân ảnh bị kéo dài, quý dị như ma, gió nhẹ thổi qua, đêm lạnh càng thêm tịch mịch.

Những ngày kế tiếp, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc ở trong sân không ra khỏi cửa, cổng cũng không mở, trong mấy ngày này cũng chỉ có Tam công chúa Tư Mã Vụ Tiên là tới tìm các nàng một lần, hàn huyên cả canh giờ vì đang rồi rãnh, sau đó liền đi trở về viện, đối với chuyện đêm hôm đó, Tư Mã Vụ Tiên cũng đem suy đoán của mọi người trên đường mà nói với Phượng Lan Dạ, cái dạng thiêu diệt gì cũng đều có, trên giang hồ , trên triều đình , còn có báo thù,Phượng Lan Dạ nghe thấy cũng sửng sờ không nói nên lời vì kinh ngạc.

Ai nói nữ nhân mới nhiều chuyện, theo nàng thấy, những người ở nơi đây còn bà tám hết chỗ nói luôn, bất quá đối với chuyện đêm hôm đó, nàng cũng nghĩ mãi mà không ra đầu mối.

Cái người tên Ngọc Tiên kia rốt cuộc là ai? Xinh đẹp đến ngay cả nữ nhân cũng cảm thấy không bằng, nhưng hết lần này tới lần khác toàn thân

hắn rất lạnh lùng băng giá, giở tay nhấc chân mang theo sự cao quý vô cùng, thật giống như Tu La nhiếp hồn đến từ Địa Ngục, mang theo vẻ đẹp yêu dị mê hoặc lòng người, nhưng lúc hắn quay đầu nhìn lại, hiện ra sự trong suốt lạnh lẽo, tựa như hương thơm của Liên Chi trên Tuyết Sơn, một người tại sao có thể đem nhiều thứ tinh túy như vậy nhuộm vào một thân đây?

Bất quá nàng chỉ cầu nguyện, sau này sẽ không tiếp xúc với hắn nữa, bởi vì hắn không phải là người mà nàng có thể nắm trong tay, nhất là ở tình thế trước mắt, sự xuất hiện của hắn, chỉ càng thấy rõ mặt yếu đuối của nàng thôi.

Trong thời gian mấy ngày, nàng cùng Hoa Ngạc núp ở trong viện, đem thuốc cấm mua được chế thành độc dược, độc hoàn và độc phấn, mặc dù không phải là loại đại độc lợi hại, nhưng nếu chỉ dùng để phòng thân thì hoàn toàn có chỗ dùng nhất định.

Hoa Ngạc đối với bản lãnh mới của công chúa lại càng thêm kinh ngạc không dứt.

"Công chúa, làm sao người có thể chế ra những thứ này, nô tỳ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy a?"

Hai người đang ở dưới ánh nắng rực rỡ giữa trưa, phơi thuốc viên, đợi lát nữa có thể bỏ vô lọ để dùng.

Phượng Lan Dạ không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, ta cũng không phải là công chúa kia của các người, nàng đến từ hiện đại, tự nhiên có một số việc không giống như vậy, bất quá người thông minh thì không nên nói gì, nếu như Hoa Ngạc biết nàng không phải là chủ tử của nàng ta, không biết sẽ khóc thành bộ dáng gì, cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa?

Chủ tớ hai người bận rộn đến xế chiều, cuối cùng đem việc nên làm dọn dẹp xong, sau khi thu dọn hoàn thành, bên trong viện đã khôi phục sự bình

thường, nhưng trong không khí vẫn còn ẩn mùi thuốc nhè nhẹ.

Mấy ngày nay trừ chế thuốc ra, thì chính là luyện công, Huyền Thiên tâm pháp của nàng đã luyện đến tầng thứ tám, hiện tại chỉ cần lần sau tăng lên một tầng nữa, thì nàng đã tu luyện thành tầng sơ cấp của tâm pháp.

Sau bữa tối, Phượng Lan Dạ đang ở bên trong gian phòng tu luyện, Hoa Ngạc thì đang khâu giá thêu thù đồ ở dưới ánh đèn cho nàng, một cái quần không biết lúc nào đã bị rách đi, Hoa Ngạc liền ở chỗ đó thêu lên một lá sen xanh đậm, làm cho nó hết sức trang nhã.

Ngoài phòng, trời đen nhánh một mảnh, gió vũ vào trên bệ cửa sổ, tuôn rơi thanh âm, như muốn tiết lộ ra mấy phần biến hoá kỳ lạ, mấy phần thần bí, còn tạo cho người ta cái loại cảm giác hít thở không thông.

Hoa Ngạc không yên lòng nhìn ra ngoài mấy lần, một cái bóng cũng không thấy, nhưng lại kim thêu đâm rách cả tay, trên ngón tay tràn ra một vài giọt máu, ở dưới đèn nó trở nên quỷ dị khó lường.

Trên giường, công chúa đang nhắm mắt trong tu luyện nội công tâm pháp, cả cái giường lượn lờ sương mù, thật giống như một đám mây trắng từng tầng bao quanh người nàng, mặt của nàng, thì sáng bóng lấp lánh, đôi mi rậm che lại đôi mắt như ngọc lưu ly, tạo ra bóng râm nho nhỏ, khiến cho ngũ quan lập thể càng phát ra xinh đẹp, thật giống như một đóa hoa sen nở rộ trong bích hồ, kinh người thoát tục.

Hoa Ngạc nhìn đến ngây người, quên mất việc tiếp tục di chuyển kim châm thêu tiếp, cho đến khi cửa viện vang lên một thanh âm kinh thiên động địa, mang theo một cỗ mưa gió cuồng bạo sắp đến.

Người ở trên giường đột ngột mở mắt ra, đôi mắt như vì sao lúc nửa đêm, ánh sáng lạnh loé lên rồi biến mất, nhìn không được chút suy nghĩ nào của nàng, chỉ nghe thanh âm lạnh lùng.

"Đi xem một chút là ai?"

Chỉ sợ lai giả bất thiện, Phượng Lan Dạ trong biết rõ ràng, nên thả đôi chân xuống đất để mang giày, Hoa Ngạc cũng phục hồi tinh thần lại, nàng cảm thấy dưới chân nhẹ nhàng, nhưng nửa điểm sức lực cũng không có, đành miễn cưỡng gắng sức đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ động tác nhanh chóng đi theo phía sau nàng ra ngoài.

Cửa viện vừa mở, một đám người như lang như hổ vọt vào trong, Hoa Ngạc bị đụng một cái ngã nhào sang bên cạnh.

Những người đó lao thẳng tới trước người Phượng Lan Dạ, bao vây lấy nàng, người thủ lĩnh vung tay lên, liền có người bước đến phía trước kéo lấy thân thể nàng, vừa lôi vừa túm, không có chút nửa điểm thương hương tiếc ngọc.

Hoa Ngạc phục hồi tinh thần lại, xông qua kéo lôi những người đó, hét rầm lên: "Các người là người nào? Muốn đem công chúa của ta dẫn đi đâu?"

Hai người bị nàng kéo lấy, giơ chân lên một cước liền đá nàng ngã lăn ra đất, hùng hùng hổ hổ kêu lên.

"Chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc, hiện tại ta mang nàng đi sông bạc."

"Sông bạc?"

Đôi lông mày nhỏ của Phượng Lan Dạ nhướng lên, sắc mặt tàn bạo vô cùng.

Cái sông bạc này nàng đã nghe Tư Mã Vụ Tiễn đề cập tới, được xây dựng ngầm ở Nô Nhai, đồ trường được dựng dưới lòng hồ, trò chơi nơi này không chỉ là xúc xắc, bài cừ, mạt chược, mà còn một loại trò chơi phải đánh cược cả nhân mạng, nghe nói trò này là bắt người ta cùng với dã thú

hung mãnh thị huyết trong rừng rậm giao đấu, những thứ Vương Tôn quý tộc kia, từ đó vơ vét tài sản, nhỏ thì tửu lầu cửa hàng, lớn thì nhà cửa đất đai, ùn ùn dâng lên, sinh mạng ở chỗ này thấp hèn như cỏ dại.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Trăng sáng sao thưa, bên đường phố có rất nhiều người đứng xem náo nhiệt, nhưng không có ai dám tiến lên để hỏi tới những chuyện này, hơn nữa những thứ người lãnh huyết vô tình này làm gì có chuyện sẽ ra tay tương trợ .

Hoa Ngạc xô cánh cửa ra, lại chạy đuổi theo người phía trước, một lần nữa bị một cước đá văng ra, trơ mắt nhìn công chúa bị một đám người mang đi, nàng quỳ rạp trên đất than thở khóc lóc đến thảm thương, đáng tiếc không có người nào để ý đến nàng, nàng khóc một lát, mới nhớ tới phải tìm người giúp đỡ, lập tức chạy tới cửa viện kế bên, liều mạng đập cửa, đáng tiếc bên trong viện không ai, nếu như có người, thì đã sớm đi ra.

Hoa Ngạc vẫn chưa từ bỏ ý định, nên sức lực càng phát ra mạnh mẽ, nàng dùng đầu đi xô cửa, hiện tại chỉ có Tư Mã công chúa có thể cứu chủ tử các nàng, nếu không còn có ai cứu được nữa chứ, chủ tử của nàng phải làm sao bây giờ?

Sòng bạc, đó là cái nơi khát máu như thế nào sao nàng lại không biết, là ai lại độc ác hãm hại các nàng như vậy?

Trên đường phố, sóng người bắt đầu phân tán đi, chỉ có Hoa Ngạc tóc tai bù xù, thống khổ ngã phục trên mặt đất, hết đường xoay sở.

Phượng Lan Dạ lúc này đang bị hai người xô đẩy, nàng đi được hai bước thì dừng lại cước bộ, quay đầu lạnh lùng trừng mắt nam tử phía sau.

"Ta tự mình có chân, không cần phải các người áp giải ."

Khí thế hào hùng, mạnh mẽ như Thái Sơn áp đỉnh, cũng hù dọa được những thủ hạ kia không dám lộn xộn nữa, nhưng trong miệng bọn hăn vẫn hùng hùng hổ hổ, dẫn nàng một đường đi về hướng sông bạc.

Sông bạc được xây trên một bãi đất trống ở nơi vắng vẻ phía sau Nô Nhai, trên đất trống có một gò đá vụn, xung quanh cành lá sum suê, hoa cỏ thì thừa thớt, nhẹ lay động ở trong gió, dưới ánh trăng, càng thêm mấy phần thê lương, mấy phần rét lạnh.

Một con đường lát gạch nổi thẳng hướng xuống sông bạc bên dưới lòng đất, hai bên là tường đá bóng loáng, trên vách điêu khắc các bức họa dã thú, răng nanh của sư tử, miệng to đầy máu của Mãnh Hổ, lưỡi dài đỏ của Mãng Xà, còn có loài thú hung ác nhất trong lòng sông, cá sấu, cảnh tượng như vậy ở hai bên người một đường đi dọc xuống, làm cho người ta nhìn thấy máu huyết sẽ căng lên, kinh hãi đảm chiến, nếu là người nhát gan, chỉ sợ giờ phút này chân đã sớm nhũn ra đi đứng không nổi, đáng tiếc tiểu nha đầu đi ở phía trước, không chút nào khiếp đảm, mặt vẫn không đổi sắc đi theo mấy tên đại hán bước vào trong.

Ánh sáng từ cây đuốc, làm nổi bật được gương mặt u ám khó đoán của nàng, đôi mắt lạnh lùng phản chiếu từ ánh sáng ngọn đuốc làm cho nó lấp lánh như những ngôi sao, càng thêm mê hoặc người.

Mấy người đi phía sau không nhịn được sinh lòng tiếc hận, nha đầu nhỏ như vậy, rốt cuộc là đã đắc tội với ai a, lại muốn mang nàng tới cùng hổ và sư tử liều mạng, đây chẳng phải là đem một người sống sờ sờ đưa vào miệng cọp hay sao?

Đoạn cuối con đường đột nhiên rộng mở ra, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào náo nhiệt.

Trên đất trống rộng rãi, phía trên lầu cao khoảng ba mét có lan can bạch ngọc được điêu khắc, nền đất chính giữa được lát đá đen bóng loáng, trên

nóc nhà đèn Lưu Ly chiếu xuống, sinh động loang loáng.

Bốn phía sòng bạc, thiết kế mười mấy gian phòng trang nhã rất khác biệt, xuyên thấu cửa phòng đang mở rộng, nàng nhìn thấy bên trong từng đợt giọng nói sóng sau cao hơn sóng trước, tiếng ồn ào, trêu chọc, còn có tiếng nữ nhân dân đang kêu to cầu khẩn, khắp nơi là một mảnh đòi truy

Ở phía ngoài nhã gian, bày hai hàng ghế dài, cũng để cho một ít công tử của quan to trong triều theo phía sau Vương Tôn quý tộc, đợi chờ vượt môn ngựa, khắp nơi chỗ nào cũng có, lúc này bọn họ ngồi ở phía ngoài, thỉnh thoảng uống trà rồi trêu chọc, đùa giỡn thành một mảnh.

Trong sòng bạc rộng lớn, tiếng ồn ào mãnh liệt náo nhiệt dị thường.

Phượng Lan Dạ vừa xuất hiện, thì đèn Lưu Ly trên đỉnh đầu cũng không biết từ đâu mà phát ra, chiếu vào trên người của nàng.

Nàng cứ bình tĩnh như vậy đứng ở nơi đó, trong tầm mắt của mọi người, lông mày bao phủ sự nhẹ nhàng, đôi mắt sáng như sao, khóe môi nhất câu nở ra nụ cười kinh tâm động phách.

Nụ cười này, phảng phất tựa như đoá hoa hồng nhuộm máu đến từ thế giới bên kia, bị thôi thúc mà đến đây để đoạt mệnh người.

Trong tình cảnh này mà nàng vẫn cười được.

Trên sòng bạc to lớn, thoáng cái im lặng không tiếng động, chỉ nghe được thanh âm hút lấy không khí ra, chính là ai cũng nói không ra lời.

Bỗng nhiên một đạo thanh âm đột ngột vang lên, kêu gào chói tai.

"Phượng Lan Dạ, ngươi vẫn còn cười được, đợt một chút xem ngươi có khóc không?"

Lời vừa nói ra, cả sòng bạc ồ lên, mọi người tựa hồ như lấy lại được sự hứng thú với con mồi, nhiệt tình lại dâng cao, kèm theo tiếng nghị luận rối rít.

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên, lần theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy bên trong một căn phòng cửa đã rộng mở, một nữ tử nhu mì đến tận xương, đang rúc vào trên người một nam tử, nam tử này cử chỉ quyến rũ lười biếng và chán ghét, ánh mắt lộ ra sự sắc bén tàn bạo, hắn đang cắn trái nho trong tay nữ tử rồi từ từ nuốt vào trong miệng, ánh mắt như có như không quét nhìn Phượng Lan Dạ một cái.

Nam tử này hắn là Tấn vương Nam Cung Trác, nữ tử kia chính là người khắp nơi tìm cách để gây sự với nàng Trầm Thanh Ế, thì ra là núi dựa sau lưng của nàng ta là Tấn vương, khó trách bày ra vẻ ương ngạnh như thế, muốn làm gì thì làm, nhưng mà vậy thì thế nào? Nếu như nàng ta đã chọn đối đầu với nàng, chung quy nên trả giá thật nhiều một chút.

Phượng Lan Dạ khoé môi vẽ ra nụ cười âm lãnh, không nhanh không chậm theo lối đi, bước vào trong.

Những kẻ vốn đang thảo luận lấy cái gì để đặt cược, tranh giành thắng thua của những quý nhân công tử, thì lúc này tất cả đều dừng lại động tác, đồng loạt nhìn này về phía tiểu nha đầu không biết sợ hãi, thản nhiên trấn định kia, chỉ thấy nàng một đường đi tới trước cửa phòng của Tấn vương Nam Cung Trác thì ngừng lại, chậm rãi thi lễ.

"Tham kiến Tấn vương điện hạ, không biết Tấn vương điện hạ sai người ta đem Lan Dạ mang tới đây, có ý muốn như thế nào?"

Đôi mắt của Nam Cung Trác tối sầm lại, loé lên sự tức giận, nhưng hắn cũng không nói nhiều thêm câu nào, ngón tay thon dài trắng trẻo sờ nhẹ chén Lưu Ly trong suốt, bên trong chén màu vàng của rượu ngon bay ra

hương thơm vị ngọt, hẳn cũng không vội vả thưởng thức, chẳng qua là nhẹ lay động nó.

Lúc này bốn phía vô cùng an tĩnh, thật giống như là chỗ không người, tất cả đều chỉ chờ lệnh của vị Vương gia trước mắt.

Phượng Lan Dạ vẻ mặt vẫn bình tĩnh, trong bụng cũng đã hiểu rõ, chỉ sợ sông bạc dưới lòng đất này chính là tài sản của Nam Cung Trác, nó làm cho hẳn có được một số lượng lớn tiền tài nhân lực.

Trầm Thanh Ế thấy Nam Cung Trác thật lâu cũng không nói câu nào, không nhin được làm nũng .

"Vương gia, đừng cùng nàng nhiều lời, thả hổ ra đi, ta muốn xem một chút nàng ta có bao nhiêu lợi hại, có thể chịu qua được một nén hương thời gian hay không"

Thì ra ở sông bạc này có một quy định, mãnh thú chi khấu hạ (ở trong lồng cùng thú dữ), chỉ cần có thể sống qua một nén hương thời gian, chẳng những có thể bình an vô sự, mà còn có thể nhận được một số tiền thưởng lớn của sông bạc.

Nam Cung Trác lười biếng lạnh nhạt nhìn thẳng Phượng Lan Dạ, đôi mắt hoa đào hiện lên vẻ tựa tiểu phi tiểu, nhẹ nhàng mở miệng.

"Người dám không?"

Phượng Lan Dạ nhìn vào trong phòng, trừ Tấn vương Nam Cung Trác cùng Trầm Thanh Ế, vẫn còn có một đạo thân ảnh khác, Liệt Vương diện hạ mặc bộ quần áo gấm như lửa đỏ, thì ra hẳn cũng ở bên trong trong, lòng nàng không khỏi hơi trầm xuống, cảm thấy không khí lạnh đã bắt đầu nóng lên, người cũng đã bị bắt tới đây, còn nói cái gì dám hay không dám, cũng không phải là giống nhau hay sao? Bất quá nàng sẽ không để cho kẻ hãm hại nàng hoàn hảo không tổn hao gì .

"Lan Dạ chỉ muốn cùng Tấn vương đánh cược."

"Đánh cược?"

Lúc này đã là lúc nào, mà nàng vẫn có thể mang vẻ mặt thản nhiên nói tới đánh cược, đáy mắt của Nam Cung Trác hiện lên vẻ tán thưởng, nha đầu này lá gan khá lớn, gặp chuyện đủ bình tĩnh, thật là có chút hợp tâm ý của hắn.

"Đánh cược gì?"

"Đánh cược nàng, " Phượng Lan Dạ cũng không quanh co lòng vòng, ngón tay thon dài chìa thẳng vào trong ngực Nam Cung Trác, Trầm Thanh Ế lúc này đang như chim nhỏ nép vào người, sau đó gần từng chữ mở miệng: "Nếu như ta may mắn qua được một nén hương thời gian, như vậy xin Tấn vương điện hạ đồng ý, cũng để cho nàng đi vào trong đó ngồi một nén hương"

Lời vừa nói ra, toàn trường vắng lặng, người người đều không dám lên tiếng, đồng loạt ngó chừng Nam Cung Trác, sau đó nhìn Trầm Thanh Ế đang nằm ở trong lòng ngực của hắn, chỉ thấy Trầm Thanh Ế cuối cùng cũng kịp phản ứng, sớm nhin không được hét rầm lên: "Không, tại sao lại muốn để cho ta đi vào đó."

Phượng Lan Dạ nhếch môi khẽ cười, lạnh lẽo mở miệng: "Không tiền đánh cược làm sao có nhã hứng, nếu đây là đề nghị của Trầm cô nương, thì nên tham gia chơi một chút chứ?"

Vẻ mặt của Trầm Thanh Ế trắng bệch, sắc mặt ảm đạm tựa như tro tàn, ngừng đầu lên kéo tay áo cấm bào của Tấn vương Nam Cung Trác, nhu hoà khỏ sở cầu khẩn: "Vương gia, Thanh Ế không muốn đi vào."

"Nếu đã chơi, cũng nên bỏ ra một chút chứ sao."

Nam Cung Trác một lời này đã đem Trầm Thanh Ế đánh vào mười tám tầng Địa Ngục, nàng ta hoa dung thất sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân thể mềm như cây bông, không thể động đậy được chút nào.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Bên trong sông bạc, không khí náo nhiệt chưa từng có tăng vọt đến như vậy, bốn phía tiếng kêu tiếng la náo loạn cả lên, từng đợt thanh âm rơi vào ở bên trong đại sảnh, bay vọng lên trên đỉnh đầu, quanh quẩn ở trong nóc nhà có treo đèn Lưu Ly, chiếu xuống sông bạc rộng lớn, làm cho nó sáng như ban ngày.

Phượng Lan Dạ một mực nhìn sang, chỉ thấy những vị khách cá cược, gương mặt méo mó giấu trong tay áo, đôi mắt khát máu, có người còn quên cả hô hấp thét lên chói tai, thật giống như trong tay vừa nắm phần thắng bằng khoán nhà, khế đất, cảm giác như chim bay trên trời, ai cũng bất chấp việc Vương gia hoàng tử ở chỗ này, tiếng hô sóng sau cao hơn sóng trước.

"Bắt đầu đi, bắt đầu đi."

"Đặt cược, đặt cược, lần này chơi lớn một chút."

Phượng Lan Dạ khước môi bắt đầu cười lạnh, quay đầu nhìn về phía sau, đôi mắt hoa đào u ám của Nam Cung Trác đang có dòng nước lạnh lẽo chảy xuôi theo, quý dị như có vô số yêu tà ở bên trong đang toát ra, tóc đen nhẹ thả, dùng kim châm buộc lên, khuôn mặt thì tà ác, thật giống như câu hồn sứ giả đến từ Quỷ Vực, cấm bào màu nâu thêu tơ vàng mặc ở trên người, càng nổi bật thêm ngũ quan trắng trẻo, cả người tươi đẹp âm nhu quyến rũ như độc xà, một cánh tay nhẹ lay động rượu ngon trong chén vàng, đưa tới khước môi khẽ nhấp một cái, sau đó tàn bạo quả quyết vung tay lên, bên người lập tức có thủ hạ cung kính lĩnh mệnh.

"Dạ, Vương gia, " hắc xoay người bước nhanh rời khỏi đây, những thứ con bạc kia vây xem quanh cửa, vừa nhìn thấy Tấn vương gia ra lệnh, càng thêm kích động, tiếng quát tháo vang động một mảnh, sóng sau cao hơn sóng trước.

Bên cạnh Nam Cung Trác có hai người đi tới đây, sắc mặt lạnh nhạt, thần thái băng hàn vung tay lên ra lệnh Phượng Lan Dạ: "Đi thôi."

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới hai người bọn họ, mà chỉ đưa tay lên đẩy hai người kia ra, đứng thẳng bình tĩnh nhìn Nam Cung Trác, còn có Sở Vương Nam Cung Liệt đang ở phía sau hắc nữa, người nam nhân này trên ngũ quan đường hoàng chứa đầy khí phách, hai hàng lông mày rậm nhẹ chau lại, đôi mắt sáng càng thêm lạnh, thật giống như vầng trăng trên bầu trời đêm giá lạnh, bất quá từ đầu tới đuôi hắc không nói một lời nào, lúc này đang cúi đầu nhẹ nhàng thưởng thức rượu ngon trong tay, ánh đèn chiếu vào nửa bên mặt của hắc, như mờ như ảo, làm người ta nhìn không rõ lắm, Phượng Lan Dạ không khỏi tự giấu bản thân.

Chẳng lẽ nàng còn trông cậy vào người này đến cứu nàng sao, ở nơi này nàng chỉ có thể dựa vào bản thân mình? (TT: nàng đừng buồn, hai tên xấu xa này nàng không cần bận tâm bọn nó, cố nhịn rồi nàng sẽ gặp người tốt)

Thật không biết, ngày đó hắc vì sao lại có lòng tốt mà cứu nàng một mạng, hay kẻ cứu nàng là một người khác?

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Phượng Lan Dạ, nhưng mà nàng cũng không rảnh bận tâm nữa, ngừng đầu lên nhìn thẳng Nam Cung Trác, gằn từng chữ mở miệng.

"Nếu quả thật ta có thể giúp người thắng cuộc tranh tài này, ta muốn lấy được món tiền thưởng kia" nàng lạnh lùng mở miệng, nếu nhất định phải gánh chịu bao nhiêu mưa gió thế này, nếu nhất định trốn không xong, thì tại sao lại không đánh cược một ván, có lẽ với người khác mà nói, những thứ

dã thú máu tanh là khát máu đáng sợ đến cỡ nào, nhưng đối với nàng mà nói, thì tính là cái gì đâu? Nàng từ nhỏ tiếp xúc được nhiều nhất chính là bọn chúng, nàng quen thuộc tập tính của chúng, hiểu rõ ngôn ngữ hình thể của chúng, hoàn toàn có thể cùng bọn chúng trở thành bằng hữu, cho nên những mãnh thú này căn bản sẽ không làm được cái gì, trước kia nàng chỉ muốn khiêm nhường mà sống, nhưng cho tới cuối cùng thì sao, cũng không bởi vì nàng tránh né thối lui mà chấp nhận cái kết thúc hoàn mỹ cho nàng, như vậy sau này, nàng còn có cần thiết hạ thấp bản thân mình nữa sao? Nếu như mưa gió đã nổi lên, như vậy nên điên cuồng hơn nữa đi, nàng sẽ làm những người ở trước mắt nhận được kết quả mà họ nên có .

Phượng Lan Dạ tuyệt quyết xé môi cười một tiếng, ánh mắt như có như không quét qua Trầm Thanh Ế, nữ nhân này chính là người đầu tiên bị khai đao.

Trầm Thanh Ế nhìn phía ngoài cửa, người kia quanh thân lạnh lùng thì huyết tàn bạo, ngay cả lòng sợ chết cũng không có, nàng không nên khiêu khích nha đầu này, chẳng lẽ tối nay kẻ có kết cuộc bi thảm là nàng sao, cả người không còn sức lực từ trước ngực Nam Cung Trác trượt xuống, thân thể vô lực như bông vải mềm , nhưng lúc này bên trong gian phòng trang nhã căn bản không có ai chú ý tới nàng.

Nam Cung Trác và Nam Cung Liệt là hai kẻ tâm cơ thâm trầm, âm hiểm xảo trá, hai nam nhân này dù Thái Sơn có sập xuống vẫn bất động thanh sắc, không ngờ lại bị hoảng sợ, một ngụm rượu đang uống vào trong miệng bị sặc, phải ho khan hai tiếng, cuối cùng hơi có chút chật vật ngừng đầu lên nhìn nhau một cái, đôi mắt khó có thể tin, đồng thời cũng hoài nghi bản thân mình nghe lầm.

Nha đầu này nói thắng cuộc tranh tài này, nàng nói nàng có thể ở trong miệng hổ tránh thoát được thời gian một nén hương.

"Tốt."

Nam Cung Trác một ngụm đồng ý, nếu như nha đầu này thật có thể tránh thoát trong thời gian một nén hương, tiền thưởng đó nàng xứng đáng được, hơn nữa vì sự mạnh mẽ thân nhiên của nàng, thanh âm trong trẻo tuyệt quyết của nàng, hẳn nguyện ý cho thêm nàng hai nghìn hai tiền thưởng.

"Hai nghìn hai."

"Được."

Phượng Lan Dạ xoay người, không gió nhưng tay áo đã bay lên, cuộn cuộn tạo thành độ cong hoàn mỹ, dưới ánh đèn chiếu rọi xuống gương mặt càng phát ra kiều diễm, bóng hình trùng điệp, thật giống như đoá hoa đang ngập trong sương mù, khi nở rộ càng đẹp không sao tả xiết.

Phía sau hai thủ hạ Nam Cung Trác theo sát nàng, một đường từ trên cao đi xuống, hướng về phía giữa đại sảnh rộng rãi có lồng bảo hộ đi tới.

Chỉ nhìn thấy nơi cửa, có hai mươi tên hán tử tướng người cao lớn tay chân thô thiển, đồng lòng hợp lực mang ra một chiếc lồng sắt cách nàng khoảng bốn thước, lồng sắt này rộng khoảng ba thước, bên trên nó được bao phủ tấm vải bố màu đen, nhìn không rõ lắm đồ vật bên trong, nhưng một tiếng gầm thét vang trời phát ra, thanh âm rống giận chấn động cả đại sảnh, mọi người đều rối rít hoảng sợ mà tránh, làm cho đất ở dưới chân tựa hồ cũng lắc lư, những bàn trà cao ở trước mặt cũng bị lay động, nước tràn cả trên mặt bàn.

Mọi người nhìn lại Phượng Lan Dạ, chỉ thấy nàng sắc mặt thân nhiên, mặt mày phẳng lặng, thần sắc không thay đổi chút nào, đi đứng linh hoạt, thậm chí so sánh với thị vệ hộ tống nàng còn lạnh lùng bình tĩnh hơn.

Bỗng nhiên, ánh đèn bốn phía đại sảnh đều tắt hết, một mảnh đen tối, vô số đèn Lưu Ly đồng loạt chiếu vào trên người Phượng Lan Dạ.

Nàng nhú lại ánh mắt một chút, khóe môi xé ra nụ cười lạnh băng, và cũng trong trẻo như ánh sáng ngọc.

Mọi người chỉ cảm thấy lồng ngực cứng lại, chưa từng thấy một người nào như nàng, lại không có một tia sợ hãi như vậy, ngay cả một đại nam nhân, giờ phút này cũng bị dọa sợ đến đi đứng không nổi, nửa bước cũng khó mà nhấc chân, trước đây bọn họ có chứng kiến nhiều lần, những kẻ đó phải cần người khác đẩy vào lòng sắt, rất ít người tự mình bước vào bên trong.

Nha đầu này tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại giống như một thanh bảo kiếm được cất dấu, trong nháy mắt quanh thân tràn ngập đủ loại màu sắc, ai cũng dời không ra được tầm mắt.

Trong bóng tối không biết có bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm vào trong sảnh.

Trùng hợp lại có một căn phòng, bên trong bị ánh đèn nhu hòa bao phủ mọi thứ, bên trên một đỉnh đồng tinh xảo, huân hương bay ra, quần quanh lượn lờ, trong không khí này có thể nghe thấy tiếng hô hấp.

Có một người đang nằm nghiêng ở trên giường êm trong phòng, tiếng hô, tiếng âm ỹ đỉnh tai nhức óc phía ngoài, dường như hoàn toàn không có liên quan đến hắn, hắn vẫn có thể ngủ rất an ổn và kiên định, hàng lông mày như kiếm, sống mũi rất cao, đôi mắt hẹp dài đang nhắm nghiền, đôi lông mi uốn cong lên vừa dài vừa dày, tinh tế nhẹ nhàng như hai cây quạt nhỏ, đôi môi giống như đoá hoa mai đang nở rộ, lộ ra mùi thơm sâu kín, lộ ra hơi thở tinh khiết sạch sẽ, thật giống như một đứa trẻ đang bình thản yên lặng ngủ thiếp đi.

Mặc trên người một bộ cẩm bào màu xanh tím quý giá, màu sắc kia làm nổi bật lên ngũ quan xinh đẹp tinh tế như điêu khắc như ảo một của hắn, tóc đen trên đầu chỉ dùng vải lụa găm buộc lại, tóc đen tự nhiên từ vai thả

xuống trước mặt, một làn nhỏ nhẹ khẽ thổi qua trên ngực của hắn, rồi nhẹ nhàng mỉm cười bỏ đi, dường như nó không đành lòng quấy nhiễu đến hắn.

Tuyệt thế dung mạo như vậy, quả nhiên khi gần liền với ánh sáng hoa mỹ trong trời đất, lại càng phát ra khí chất tiên nhân, nhưng hết lần này tới lần khác còn mang theo hơi thở trong sạch như trẻ con, làm người ta không dám không tôn trọng. (TT: ta sắp xỉu khi edit sắc đẹp của ca, không phải do sắc đẹp mà do tử ngữ của ta bị vất cạn kiệt)

Mặc dù phía ngoài âm ỹ thành một mảnh, nhưng bên trong gian phòng trang nhã, nhưng không có một chút tiếng nói nào, hai gã thủ hạ thật giống như cái bóng đứng ở trong góc, không nói một lời.

Bỗng nhiên một thủ hạ dựa vào cửa sổ không nhìn được phát ra một tiếng gọi khẽ.

"Vương gia, thì ra là nàng?"

Người này tiếng nói vừa dứt, liền cảnh giác lên, vội vàng ngậm miệng, nhưng mà đã muộn, người đang nhắm hai mắt ngủ cao mày lại, đột ngột mở mắt ra, đôi mắt kia đen nhánh khôn cùng, sâu thẳm như đại dương mênh mông, điểm một chút ánh sáng u tối, mang theo cái lạnh của băng thiên tuyết địa, làm người ta không nhìn được phải rung mình một cái, tựa như Tu La từ trong địa ngục đi ra.

Nam tử mới vừa lên tiếng hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nhận tội: "Thuộc hạ đáng chết, quấy nhiễu Vương gia nghỉ ngơi."

Nam tử khẽ chuyển động, một tay chống đỡ giường êm, lười biếng đứng dậy, ưu nhã quay đầu nhìn ra ngoài, cũng không có lên tiếng trách cứ thủ hạ mình .

Ngay giữa đại sảnh của sông bạc, đã có người đến kéo tấm vải màu đen lên, một con hổ cao lớn uy mãnh, màu sắc sặc sỡ, đang chồm lên gầm gú,

hai cái chân trước thỉnh thoảng đập lên cửa sắt, há miệng to như chậu máu, hướng giữa không trung mạnh mẽ kêu lên một tiếng, răng nanh bén nhọn, đầu lưỡi đỏ như máu thè ra, trên thân nó chỗ nào cũng chứng tỏ địa vị mãnh thú nơi núi rừng, nhưng là giờ phút này nó lại bị một lồng sắt nhỏ nhỏ vây khốn, có thể thấy được trong lòng nó có bao nhiêu là tức giận, hai móng không chút lưu tình bới đào cửa, nhìn chăm chăm thân ảnh ở ngoài lồng sắt, tinh tế như Hàn Mai, lạnh lùng thanh u, cũng không bởi vì Mạnh Hổ trước mắt mà hoảng sợ, cùng lúc trong đại sảnh, tất cả mọi người bị một màn trước mắt hù dọa rồi, cơ hồ có thể thấy móng nhọn của Mạnh Hổ trước mắt sẽ xé nát thân thể non nớt của tiểu nha đầu này, tình cảnh thê thảm sắp xảy ra họ không nỡ nhìn.

Bên trong gian phòng trang nhã, ánh mắt nam tử này thật giống như hàn băng ngàn năm ngưng tụ, mặc dù lạnh lùng nhìn động tĩnh bên ngoài, nhưng là thân thiết thân thuộc hạ của hắn, đã cảm nhận được trên người Vương gia phát ra một tia giao động, mặc dù lạnh giá, nhưng đây là hiện tượng hiếm thấy.

"Vương gia, có muốn cứu hay không?"

"Lắm mờm, " nam tử khẽ quát, ánh đèn mỏng manh trong đại sảnh, chiếu lên trên người thon dài gầy gò của hắn, như sóng nước bắt đầu chuyển động, bốc lên ra một mảnh sương khói mê mông, vầng sáng bao phủ toàn thân của hắn, trong mắt của hắn chợt loé lên mũi nhọn rồi biến mất, xẹt qua trời cao, đốt đốt sáng buồng tim của hắn.

Nha đầu này không cần người hỗ trợ, hắn cơ hồ chỉ nhìn một cái là có thể khẳng định, về phần tại sao lại có sự khẳng định này? Hắn còn nghĩ không ra, hãy để cho hắn xem một chút, nàng có đáng giá cho hắn ra tay hay không?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Bên trong gian phòng trang nhã, nam tử mà lúc trước trong nháy mắt còn trong sáng như trẻ con, thanh khiết tựa trích tiên, vậy mà chỉ trong nháy mắt vừa rồi lại tựa như Tu La địa ngục, kẻ này chính là người con mà đương kim Hạo Vân đế sủng ái nhất Thất hoàng tử Tề vương Nam Cung Diệp, mẫu phi của Nam Cung Diệp mất sớm, nên hẳn rất được Hạo Vân đế yêu thương, năm tuổi liền phong vương, mười tuổi ban thưởng Vạn Hộ Hầu, Hạo Vân đế hoàn toàn không để ý sự phản đối của đại thần trong triều, cũng không để ý quy định của tổ chế, phàm là hoàng tử phải lập nhiều chiến công mới có thể vừa Phong vương lại được phong hầu.

Khi chiếu chỉ trực tiếp được ban xuống thì ở Thiên Vận hoàng triều, ai không biết ai không hiểu, địa vị của Nam Cung Diệp ở trong lòng của hoàng đế là như thế nào.

Trước mắt ngôi vị thái tử vẫn đang bỏ trống, nên các vị Vương gia hoàng tử nào mơ ước đến nó đều vụng trộm âm thầm động tay động chân, rồi rít kéo bè kết phái, bên trong vua và dân nổi lên ba đào biến hoá kỳ lạ, tất cả mọi người đều cho là Tề vương sẽ hành động để chiếm giữ ngôi vị này, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, họ không thấy hắn kéo bè kết phái, cũng không thấy hắn đối với ngôi vị hoàng đế biểu hiện được nửa phần nhiệt tình, nên cũng khiến cho họ buông lỏng cảnh giác một chút, hắn chẳng những không trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của các vị vương gia, mà ngược lại là nhân vật hay bị các vị Vương huynh mượn hơi, ai cũng muốn dốc sức lôi kéo hắn đứng về phía mình, dưới con mắt của Hạo Vân đế hay trên triều đình, hắn cũng giống Tây Môn Vân là người làm cho người ta không dám tùy tiện trút giận hay động vào.

Ánh mắt của Nam Cung Diệp ẩn chứa mũi nhọn khiếp người đang ngó chừng thân ảnh mảnh mai như trúc ở trong sảnh, rõ ràng xinh xắn nhỏ bé, nhưng lại lộ ra ngạo khí từ trong xương, nàng vẫn đứng cô đơn ở phía ngoài lồng sắt cao lớn, đối mặt với sự khiêu khích của Mãnh Hồ cuồng thú, tấm lưng kia vẫn đứng thẳng, im ắng tựa như Tùng, chưa từng cong lưng đi nửa phần.

Nam Cung Diệp từ trong người nàng thấy được bản thân mình khi còn bé, mặc dù hãn được phụ hoàng sủng ái, nhưng là quanh thân mình lúc nào cũng có thể lực ngầm đến hãm hại hãn, khiến cho hãn vô số lần phải từ trong hiểm cảnh mà nhặt lại được mạng sống, hãn cô độc hoảng sợ cố gắng thoát ra từ trong con sóng huyết hải, giống như một con sói bị thương đang cố gắng bảo toàn mạng sống của mình, hiện tại hãn cuối cùng đã thành công dùng biểu hiện bên ngoài để che dấu bản thân mình, bất quá cho tới bây giờ hãn đối với ngôi vị hoàng đế chưa từng có hứng thú, hãn không thể hiểu nổi, tại sao cái chỗ ngồi kia lại có mị lực lớn như vậy, khiến cho huynh đệ chém giết lẫn nhau, huyết nhục tương tàn.

Đêm hôm đó biến cố ở Đông Ung Môn, thái tử hoàng huynh bị giết hại, Ngũ hoàng huynh Thụy Vương bị trục xuất khỏi kinh thành, trọn đời không cho phép trở lại An Giáng thành, phải ở lại nơi Bắc cảnh lạnh lùng khiếp đó.

Tất cả những điều này là vì hoàng quyền hay sao, chính vì cái địa vị này, mà hãn bị hãm hại, dù cho hãn không ham muốn ngôi vị kia, thì người khác vẫn cho là hãn có hành động mờ ám, cho nên mới xảy ra những trận ám sát lớn nhỏ để giết chết hãn, mà hãn cùng với những kẻ âm hiểm này giao đấu, tựa như con sói phải một mình chạy xuyên qua cánh rừng đen tối để tìm được ánh sáng, phải vì bản thân mình mà giành được một con đường sống, mà tất cả những chuyện này cũng do phụ hoàng cao quý của mình ban cho, không biết là hãn hồ đồ, hay tự cho là dưới sự che chở của hãn, thì không ai có cam đảm tổn thương con trai mình.

Tóm lại sau rất nhiều chuyện xảy ra không giải quyết được gì, thì hẳn cũng hiểu được đạo lý bảo toàn cho bản thân.

Nam Cung Diệp đang suy nghĩ nhập thần, thì trong đại sảnh, lại bắt đầu phát ra tiếng kinh hô nhiệt liệt, quấy nhiễu đến suy nghĩ của hắn, hắn quay đầu nhìn xuống, chỉ thấy thân ảnh xinh đẹp kia đã đi vào lồng sắt.

Lúc này trong không gian rộng lớn, một chút tiếng động cũng không có, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, trong lòng họ suy nghĩ, chưa bao giờ họ cảm thấy bản thân mình tàn nhẫn như lúc này, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Bên trong gian phòng trang nhã, Nam Cung Diệp thanh âm cao nhã bằng hàn vang lên: "Mang cung đến."

Cung tiễn được làm bằng gỗ đen, trên hai đầu có vàng ròng bao phủ, lóe ra ánh sáng sinh động rực rỡ, một mũi tên màu bạc được lắp vào, trên đầu mũi tên ánh sáng giá lạnh tỏa ra như thác đổ.

Nhưng bộ cung tiễn lưu tinh truy Nguyệt kia còn không có bắn ra, thì ở trên sòng bạc, tất cả mọi người đã bị sợ đến ngây người, nhìn vào trong cái lồng sắt đen khổng lồ kia, lúc trước con Mãnh Hổ này còn cuồng bạo rống to vì tức giận, nhưng lúc này lại ngồi xồm xuống, nằm úp sấp lên chân trước, đối mặt với thân thể xinh xắn lạnh lợi kia, một người một hổ mắt đối mắt, ai cũng không có nhúc nhích.

Không khí trong sân rất quái lạ, chưa từng có người nào làm được những chuyện đang diễn ra trước mắt, tất cả mọi người ngừng thở, nhìn quang cảnh không thể tin nổi ở trước mặt mình.

Tấn vương Nam Cung Trác lại càng cảm thấy ngạc nhiên hơn, nơi này là trường đấu người đấu hổ đấu sư tử, người người đều sợ những thứ mãnh thú đó, nhưng tiểu nha đầu này chẳng những không hãi sợ, mà nhìn kỹ lại,

Mãnh Hổ đó tựa hồ cũng không có làm khó nàng, thật là nằm ngoài dự đoán, nha đầu này quả nhiên là kỳ nhân.

Nam Cung Trác con người chợt lóe lên ánh sáng, nàng ta đã hoàn toàn gọi lên sự hứng thú của hắn.

Sở Vương Nam Cung Liệt cũng hết sức chăm chú nhìn những điều đang diễn ra trong sân, nha đầu kia không có làm gì cả, nhưng là con hổ đó lại không có nửa điểm làm khó nàng, chẳng lẽ nàng ta thật sự có thể đối thoại cùng hổ.

Đây cũng là một nhân vật nguy hiểm, sau đề nghị lần trước của mình, nàng ta không có cho hắn bất kỳ câu trả lời nào, có thể thấy được nàng không muốn để cho hắn sử dụng, bây giờ lại lộ ra sự kỳ lạ như thế, chỉ sợ đã lọt vào mắt Tấn vương, như vậy?

Con người của Nam Cung Liệt chợt lóe lên vẻ thị huyết lan toả đến hơi thở, hung hăng ngó chừng thân ảnh kia.

Trong lồng sắt đen lạnh lẽo, móng vuốt chân trước của Mãnh Hổ như vũ khí, nó khê lung lay đầu, há cái miệng to như chậu máu, lộ ra hai cái răng nanh loang loáng dưới ánh đèn Lưu Ly, đầu lưỡi dử tợn đỏ như máu thỉnh thoảng thè ra thụt vào, mỗi lần đều phun ra khí nóng mang theo một mùi hôi tanh khó chịu, nhưng Phượng Lan Dạ vẫn không nhúc nhích, đôi mắt màu đen của nàng, phản chiếu bóng dáng của Mãnh Hổ, còn trong mắt hổ thì có hình bóng của nàng, hai kẻ này cứ như vậy gần sát nhau, người cùng thú dùng ánh mắt để trao đổi nhãn nhử lẫn nhau.

Nàng từ trong ngôn ngữ hình thể của Mãnh Hổ có thể hiểu, nó là một con hổ vẫn hoang dã bị bắt tới đây, nó cũng từng tuyệt thực qua một thời gian ngắn, hiện tại bất luận là thân thể hay là trong lòng, đều tương đối hung bạo, Phượng Lan Dạ ánh mắt ôn hòa, từ từ trấn an con hổ này, nhẹ nhàng vươn một cái tay vuốt ve đầu của nó, khiến cho nó bình tĩnh trở lại.

Nàng biết cử động bây giờ của nàng là nguy hiểm cỡ nào, bởi vì ... con hổ vằn này đang trong cơn giận dữ, giờ phút này chỉ cần hơi kích thích nó chút xíu thôi, thì nó sẽ nổi điên lên, một ngụm cắn và nuốt sạch nàng.

Phượng Lan Dạ mặc dù sắc mặt trấn định, khóe môi nhẹ nở nụ cười, đôi mắt ôn hòa trong suốt, bàn tay mềm nhẹ vuốt ve Mãnh Hổ, nhưng trên thực tế, phía sau lưng của nàng mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, lạnh lẽo như vừa bị hắt nước, cực kỳ khó chịu, nàng không lo lắng bị Mãnh Hổ gây thương tích, bởi vì nàng trên người nàng có thuốc mê, còn không đến mức khiến cho mình mạng tang trong miệng hổ, nhưng nàng cũng không muốn bị bại lộ chuyện mình bí mật chế độc, như vậy mặc dù có thể thoát thân khỏi miệng hổ, chỉ sợ còn tội danh khác sẽ rơi trên người nàng.

Thời gian một nén hương, mắt thấy đã muốn trôi qua, Phượng Lan Dạ thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong sông bạc, đã có giọng nói vang lên, rồi tiếng nghị luận và thanh âm trầm trồ khen ngợi bắt đầu náo loạn cả lên.

Bất quá lại không thể ảnh hưởng đến một người một hổ ở trong lồng, bộ dáng các nàng vẫn thản nhiên như cũ trước mặt rất nhiều người.

Ở bên trong mọi người, chỉ có một người khủng hoảng thất thố thét chói tai cầu khẩn .

"Vương gia, người hãy cứu ta đi, ta không muốn vào trong lồng sắt, cái con hổ kia nhìn thật là đáng sợ."

Trầm Thanh Ế đang cầu khẩn, nếu bản thân mình mà đi vào, chỉ sợ phải chết không thể nghi ngờ, mặc dù cái nha đầu Phượng Lan Dạ kia không có gặp chuyện gì, nhưng không có nghĩa là bản thân mình cũng không có chuyện, nàng ta căn bản là yêu quái, nhưng nàng chỉ là một người bình thường a.

Tấn vương Nam Cung Trác giống như bị bịt tai không nghe thấy, giờ phút này vẻ mặt hắn hoàn toàn tập trung vào thân người ở bên trong lồng sắt, hắn rất tò mò, nàng sao có thể làm được chuyện hòa bình ở chung với mãnh hổ chứ?

Bỗng nhiên, trong gian phòng trang nhã Sở Vương Nam Cung Liệt chuyển động, lấp tên giường cung nhắm ngay lồng sắt màu đen mà bắn đi. (TT: cái tên khốn này, ta sẽ chống mắt xem báo ứng của người)

Mũi tên kia giống như sao băng trong gió cuốn mưa bay, bá đạo xé không khí bay qua, nhắm ngay cái mõng của Mãnh Hổ.

Con hổ này tại sao có thể ngoan ngoãn như thế, hắn cũng muốn xem một chút, sau khi bị công kích, nàng còn có thể dễ dàng sai khiến nó hay không?

Nam Cung Liệt một mũi tên vừa bắn đi ra ngoài, Tấn vương Nam Cung Trác không đồng ý kêu lên: "Người đang ở đây làm cái gì?"

Mũi tên này của hắn ta sẽ bắn rơi đi biết bao nhiêu tài lộ của mình, nếu như nha đầu kia thắng, tiền đánh cuộc tối nay ở sòng bạc, đủ để cho hắn mua nửa ngôi thành trì, mà bây giờ Sở Vương bắn một mũi tên vào con hổ, phá hỏng tài lộ của hắn, Nam Cung Trác làm sao mà không giận, sắc mặt lập tức đại biến, quay đầu căm tức nhìn Sở Vương điện hạ.

Nam Cung Liệt lơ đãng nhún vai một cái, lạnh lùng mở miệng: "Nhị hoàng huynh cần gì lo lắng, nếu nàng có bản lãnh huấn luyện hổ, như vậy nó trúng tên thì như thế nào, nàng ta chỉ cần thu phục nó là được."

Một lời rơi xuống, hai người cùng nhìn qua, mắt thấy mũi tên kia đã tiến thẳng tới gần Mãnh Hổ.

Vù vù xé gió, lực đạo mạnh mẽ như tia sáng phá vỡ bão táp, bay nhanh tới, mắt thấy đã bắn trúng Mãnh Hổ trong lồng.

Phượng Lan Dạ kinh hãi, bàn tay đã đặt lên thuốc mê trên cánh tay, giờ phút này nàng cũng không thể quản nhiều như vậy nữa, chỉ có thể bảo toàn tánh mạng trước, con hổ này nếu bị bắn trúng, tất nhiên sẽ nổi điên, nàng nếu không làm nó hôn mê, thì chỉ có một con đường chết.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, thì lại có một mũi tên màu bạc khác bắn qua đây, truy tinh cản nguyệt, tốc độ cực kỳ nhanh, mũi tên chuẩn xác vô cùng trúng vào mũi tên phía trước, cả hai mũi tên đồng thời bị lệch đi phương hướng, gào thét vượt qua sau lưng Mạnh Hổ, con hổ này chỉ đơng đưa cái đầu một chút, vẫn biết điều như cũ đứng ở trong lao.

Lúc này tất cả mọi người ở bên trong sông bạc đều đã đứng lên, một màn mạo hiểm mới vừa rồi, hù dọa mỗi người bọn họ hô hấp không thông, giờ phút này tiếng kêu oanh một tiếng, vang dội cả sảnh đường.

Một nén hương thời gian đã hết.

Một người đứng ở trên đài cao đã phát lên cây cờ nhỏ màu đỏ, tối nay sông bạc hoàn toàn thẳng lớn, tất cả mọi người cá cược đều bị thua sạch, nhưng mà trong bọn họ lại không có người nào hối hận, những hình ảnh kinh tâm động phách này sẽ là chuyện khó quên trong cuộc đời sau này của họ.

Phượng Lan Dạ bị mang đi ra ngoài, trước khi rời đi, nàng còn đưa tay sờ đầu con hổ vẫn một cái, thật giống như bảo nó biết điều nghe lời một chút vậy, khóe môi nàng chột lóe lên nụ cười lạnh rồi biến mất.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Bên trong gian phòng trang nhã, Nam Cung Trác hướng về phía Nam Cung Liệt cười đến quỵến rũ, âm khí tà mị mười phần.

"Là ai lại dám bắn mũi tên của hoàng đệ thế?"

Lời của hắn vừa rơi xuống, sớm đã có thủ hạ từ đằng xa chạy đến bẩm báo.

Nam Cung Trác vừa nghe, sắc mặt liền biến hóa, khóe môi nhếch lên rồi hạ xuống, nhẹ nhàng mở miệng: "Thì ra là Thất hoàng đệ hôm nay cũng ở đây, Bốn vương còn tưởng rằng là ai đây? Ở Thiên Vận đại khái cũng chỉ có hắn là không sợ hãi điều gì thôi."

Sở Vương Nam Cung Liệt vừa nghe thế, liền biết kẻ bắn đi mũi tên của hắn là người phương nào, Tề vương Nam Cung Diệp?

Lúc này Phượng Lan Dạ đã bị mang tới, đang đứng ở trước cửa nhã gian, trấn định mở miệng: "Tấn vương điện hạ chẳng lẽ đã quên chuyện đánh cược sao?"

Lời vừa nói ra, kia Trầm Thanh Ế đã sớm ôm bắp đùi của Tấn vương điện hạ, kêu khóc lên: "Vương gia, ta không đi, ta không đi, con hổ đó nó sẽ ăn ta, nó sẽ ăn ta, nữ nhân này là một yêu quái, nàng là yêu quái, con hổ kia không ăn nàng, nhưng sẽ ăn ta."

Trầm Thanh Ế sắc mặt trắng bệch, liều mạng lắc đầu, vẻ quỵến rũ rực rỡ lúc trước đã không còn nữa, đầu tóc đen xốc xếch, nước mắt nước mũi dính

trên gương mặt, thật đúng là muốn bao nhiêu nhếch nhác thì có bấy nhiêu nhếch nhác.

Nhưng mà Tấn vương Nam Cung Trắc luôn luôn xem nữ nhân như y phục, huống chi bản thân mình đã nói ra lời hứa, sau có thể lật lọng, vì vậy hăn vung tay lên, lập tức có hai thủ hạ đem Trầm Thanh Ế kéo đi ra ngoài.

Nữ nhân này một đường bị mang đi, dọc đường không ngừng cầu khẩn, đau khổ vùng vẫy, thật giống như áp giải nàng đi lên đoạn đầu đài.

"Cứu ta a, cứu ta a, ta không muốn chết, ta không muốn chết."

Sòng bạc một lần nữa an tĩnh lại, những người này đều biết Trầm Thanh Ế vẫn là người của Tấn vương điện hạ, Tấn vương thật sự muốn đem nữ nhân này đưa vào hồ lung hay sao? Thật là đầy đủ oán hận.

Mọi người rồi rít suy đoán, rồi lại rồi rít nghị luận, lúc này Trầm Thanh Ế hận không thể đem mình vì hoảng sợ mà chết đi, hoặc ngất đi, còn tỉnh táo mà bị Mãnh Hồ ăn, chỉ nghĩ đến đây thôi, nàng liền đau đến không muốn sống nữa, đồng thời cũng vô cùng hối hận vì đã trêu chọc nữ nhân kia, nàng ta là ma quỷ, ác ma, yêu quái, nàng không nên đấu với nàng ta.

Nhưng mà càng sợ hãi, thì bản thân hết lần này tới lần khác lại rất thanh tỉnh, Trầm Thanh Ế rõ ràng cảm giác được bản thân mình sắp ngất xỉu, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng, nàng cầu khẩn kêu gào, nhưng không biết họ là hạng người gì lại không có một chút nào để ý tới nàng, trong ánh mắt của bọn họ có thương hại, có đồng tình, nhưng cũng không có bất cứ người nào vì nàng mà cầu tình.

Ở bên trong lồng sắt, Mãnh Hồ lắc lư qua lại, thỉnh thoảng nó còn gầm thét, không còn an tĩnh giống như lúc trước, giờ phút này nhìn nó càng thêm cuồng bạo hơn so với lúc mới thả ra, thỉnh thoảng còn run run lông bờm, ngửa mặt lên trời rống lên chấn động, ngay vào lúc này, Trầm Thanh Ế nửa chết nửa sống lại bị ném vào, cửa sắt trong nháy mắt bị đóng lại.

Mãnh Hổ nhảy cao lên, chân trước liền đè thân hình đau khổ giãy dụa của Trầm Thanh Ế xuống, miệng to như chậu máu nhắm ngay cánh tay của Trầm Thanh Ế cắn xuống, một mảng thịt lớn nháy mắt bị xé xuống, lộ ra mảnh xương màu trắng, bên trong sòng bạc, có rất nhiều người không dám nhìn, đều quay đầu nhìn về nơi khác, tuy nói rằng trước giờ tập mãi đã thành thói quen rồi, nhưng khi nhìn đến một đầu thú dữ đang ăn thịt người, đều cảm thấy kinh sợ.

Lần này trong trò đánh cược thú, so sánh với bất kỳ lần nào đều kinh tâm động phách hơn, bởi vì không phải là hạ nhân của vong quốc nô như bình thường, mà là hai nữ tử yếu đuối.

Trong lồng sắt, Trầm Thanh Ế đã đau đến ngất đi, khi tất cả mọi người đều cho là nàng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, thì không biết vì sao Tấn vương Nam Cung Trác đã lấp tên vào cung bắn, ba phát bắn đủ ba mũi tên, một mũi tên nhắm ngay cổ họng Mãnh Hổ, hai mũi tên còn lại nhắm ngay mắt hổ, sừ sừ sừ ba tiếng bay qua, chỉ thấy con hổ vẫn lúc trước uy phong, phịch một tiếng té ở bên trong lồng sắt, phát ra một tiếng rống lên thật lớn.

Hành động lần này cũng không phải vì Nam Cung Trác đau lòng Trầm Thanh Ế, mà bởi vì đường đường nữ nhân của Tấn vương sau có thể để cho mãnh hổ ăn thịt, cho dù là y phục, cũng chỉ có hăn mới có tư cách quyết định sinh mệnh của nàng.

thanh âm lạnh lùng trầm thấp của Nam Cung Trác vang lên: "Mộ Thanh, lập tức đưa nàng đi xem đại phu."

"Dạ, Vương gia."

Mộ Thanh lập tức lĩnh mệnh lui ra, bên trong sòng bạc, dòng người từ từ giải tán, khi bước qua bọn họ, thỉnh thoảng còn có người chỉ chỗ, phần lớn là nhắm vào Phượng Lan Dạ, chuyện tối nay đối với bọn họ mà nói là một

kỳ tích, ai mà nghĩ tới một tiểu nha đầu mười hai tuổi có thể cùng hồ ở chung, lại dễ dàng bước ra khỏi miệng hồ.

Phượng Lan Dạ nhìn hết thấy sự việc trước mắt, rồi lạnh lùng nhếch môi: "Tấn vương điện hạ, ta đã có thể trở về hay không?"

"Được " Nam Cung Trác gật đầu một cái, rồi quay qua phân phó một gã thủ hạ khác: "Mộ Trường, lập tức mang hai nghìn hai ngàn phiếu ra đây, đưa Cửu công chúa trở về."

"Dạ, Vương gia."

Mộ Trường lĩnh mệnh đưa Phượng Lan Dạ trở về, từ đầu cho đến cuối, Phượng Lan Dạ cũng không có nhìn Sở Vương Nam Cung Liệt một cái nào, bởi vì lúc trước mũi tên lúc đầu là do nam nhân này bắn ra, đối với việc vì sao hẳn phải bắn mũi tên này, lòng nàng thấy lạnh lẽo không thể giải thích được? Mắt thấy đã sắp đi ra khỏi sông bạc, Phượng Lan Dạ quay đầu, mâu quang như có như không chuyển hướng về hướng mũi tên lạ bắn ra, người bắn mũi tên đó rốt cục là ai đây?

Phía ngoài sông bạc, sóng người đã tản đi.

Phượng Lan Dạ cảm thấy dưới chân loạng choạng, quanh thân đầy mồ hôi lạnh, ở trong đêm lạnh lẽo, nàng không tự chủ được nhẹ run rẩy một chút.

Chợt có một chiếc xe ngựa xa hoa từ đằng xa chạy nhanh tới, liềm cửa bị hất lên, liền có người từ trên xe ngựa nhảy xuống, thì ra là Kim Xương quốc Tam công chúa Tư Mã Vụ Tiễn, theo sát phía sau nàng có một gã nam tử bước xuống, là thuộc hạ Văn lang của nàng, ngoài ra còn có một nam tử quý khí bức người, ôn nhuận như ngọc, thanh tú duyên dáng, mặc dù trong đêm tối, nhưng cũng có thể nhìn ra phong tư bất phàm của hắn, người này chẳng lẽ là Lục hoàng tử An vương gia, ý niệm này vừa thoáng qua Phượng Lan Dạ liền cung kính thi lễ.

"Tham kiến An vương điện hạ."

Người quả nhiên là An vương Nam Cung Quân, hắc hơi nướng lông mày, vẻ mặt bình tĩnh đánh giá Phượng Lan Dạ một cái, gật đầu ý bảo nàng đứng lên.

Tư Mã Vụ Tiên đã sớm chạy tới, ôm cổ Phượng Lan Dạ.

"Người không sao chứ, không có sao chứ."

Lời nói ấm áp, mềm mại quan tâm, còn có cái ôm nong nóng, Phượng Lan Dạ thoáng một cái như bị hòa tan, ngồi phịch ở trong lòng Tư Mã Vụ Tiên không có nhúc nhích, chỉ im lặng lắc đầu, rồi nhẹ nhàng mở miệng: "Ta không sao rồi, ta không sao."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, chúng ta trở về đi thôi, Hoa Ngạc rất là sợ hãi, nếu người không trở về, nàng ta sẽ điên mất."

"Ừ, "

Phượng Lan Dạ gật đầu, bị Tư Mã Vụ Tiên nắm tay đi về phía xe ngựa, phía sau Mộ Trường không nhịn được kêu lên: "Cửu công chúa, hai nghìn hai trăm thưởng của người."

Nói xong liền cầm hai nghìn hai trăm phiếu đưa tới trước mặt Phượng Lan Dạ, cung kính dâng lên.

Khuya hôm nay, nha đầu này đã vì sông bạc trắng được một số lớn tiền tài, món tiền này chỉ là một chút lợi rất nhỏ.

Phượng Lan Dạ cũng không khách khí, đưa tay lên nhận lấy, hai nghìn hai trăm phiếu này là nàng nên có, số tiền này là nàng lấy mạng để đặt cược, không phải là tiền không rõ ràng.

Bất quá ngược lại với vẻ thân nhiên của nàng, thì An vương Nam Cung Quân cùng Tư Mã Vụ Tiễn quả nhiên bị dọa.

"Phượng muội muội, người nói người đã ở trong lồng sắt cùng con hổ qua một nén hương sao?"

Phượng Lan Dạ nhẹ gật đầu, cũng không có nói thêm cái gì, bước trước lên xe ngựa, Tư Mã Vụ Tiễn sững sờ đi theo nàng lên xe, những thúmãnh thú kia nàng có biết, bọn nó vừa bị đánh vừa chịu đói, nên khi người bình thường đi vào, chỉ có thể bị thương nặng hoặc bị cắn đến chết, rất ít người có thể hoàn hảo vô khuyết tiêu sái mà đi ra ngoài, nhưng Phượng muội muội một chút tổn hại cũng không có, nàng ta thật không phải người bình thường a, Tư Mã Vụ Tiễn than nhẹ một tiếng, bên ngoài xe ngựa, đôi mắt của An vương Nam Cung Quân con người chợt lóe lên, nhìn con đường lúc sáng lúc tối mà họ đang đi.

Xe ngựa đem Phượng Lan Dạ đưa đến ngoài cửa viện, Hoa Ngạc tội nghiệp đang ngồi dựa ở trên cửa, không có chút sức lực nào, bộ dạng nửa chết nửa sống, vừa nhìn thấy công chúa từ trên xe ngựa bước xuống, đã sớm chạy tới, lôi kéo nàng vừa khóc vừa nhảy .

"Công chúa, người không có chuyện gì sao? Người không có chuyện gì thật sự là quá tốt, ta sắp bị hù chết, nếu như người có chuyện gì không hay xảy ra, ta cũng không sống nữa"

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chúng ta vào đi thôi."

Lúc này, Tư Mã Vụ Tiễn cũng từ trên xe ngựa bước xuống, nhưng An vương cũng không có lộ diện, Tư Mã Vụ Tiễn cùng hắn nói hai câu, thì xe ngựa liền chạy đi, trước cửa viện, Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn Tư Mã Vụ Tiễn: "Cám ơn người."

Mặc dù nàng ta không có giúp được cái gì, nhưng ít nhất trong nháy mắt mới vừa rồi, đã làm cho nàng cảm nhận được sự ấm áp, kiếp trước, nàng

chỉ cầu mong, trong lúc nàng cần, thì có một người có thể cho nàng một chút ấm áp, chỉ một chút xíu thôi, hiện tại nàng rốt cục đã cảm nhận được, cho nên càng phải quý trọng tình nghĩa giữa nàng và Tư Mã Vụ Tiễn.

"Không có chuyện gì, Hoa Ngạc sớm một chút hầu hạ chủ tử người đi nghỉ ngơi, nàng nhất định đã mệt muốn chết rồi."

"Ừ, cảm ơn Tam công chúa."

Hoa Ngạc vội vàng nói cảm ơn, vươn tay dìu Phượng Lan Dạ đi vào sân.

.....

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Trong tiểu viện ánh đèn mờ lung, màn sương mỏng nhẹ ngưng kết ở trên cành cây, trong đêm tối, gió nhẹ thổi qua, vang lên những thanh âm rơi xuống mặt đất.

Bên trong gian phòng, Hoa Ngọc hầu hạ chủ tử tắm rửa, cho đến khi nàng hoàn toàn ổn thoả, mới để cho Phượng Lan Dạ lên giường nghỉ ngơi, bản thân mình nằm trên giường êm ở phía ngoài bình phong, nhưng vẫn chưa yên tâm nên hỏi một lần nữa: "Công chúa, người không có chuyện gì sao?"

"Ừ, " Phượng Lan Dạ trả lời với nàng, biết nàng đang rất sợ.

Một lát, lại nghe nàng nói nữa: "Công chúa, ta thật sợ hãi."

"Ngủ đi, ta muốn ngủ."

Bên ngoài có tiếng thở dài nhẹ nhàng, Phượng Lan Dạ mở to hai mắt, nhìn màn lụa hoa văn trên đỉnh đầu, nhưng không có nhúc nhích, sao có thể ngủ được chứ, nàng đang suy nghĩ đến một chuyện, cuối cùng là người nào bắn mũi tên kia, khiến cho nàng tránh thoát được một kiếp, nếu không có mũi tên đó, chỉ sợ giờ phút này nàng thân đã vùi lấp trong đại lao, bởi vì nếu nàng dùng thuốc mê, những người đó nhất định sẽ kết tội nàng mưu đồ bất chính, giấu diếm thuốc cấm, nhưng trong tình trạng lúc đó không thể không làm vậy, nếu không sẽ mất đi cái mạng nhỏ, cho nên mũi tên đó thật tới quá kịp thời rồi, nhưng đến tột cùng là người nào đang âm thầm bắn

mũi tên giúp nàng, chẳng những giúp nàng một mũi tên, còn có thể làm cho Tấn vương cùng Liệt Vương không cách nào trừng trị hẳn.

Linh quang trong đầu Phượng Lan Dạ chợt lóe lên, chẳng lẽ kẻ ẩn náo đó cũng là người trong hoàng thất?

Như vậy thì hẳn là ai đây? vì sao phải giúp nàng, nàng không nhớ rõ bản thân mình có quen biết người nào trong hoàng thất của Thiên Vận hoàng triều, bỗng nhiên ánh sáng trong đầu lóe lên, chẳng lẽ người nọ là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp?

Suy nghĩ tới lui đến nửa đêm, thì không chịu được cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, mọi người trong An Giáng thành, ai cũng biết những chuyện xảy ra đêm hôm qua bên trong sông bạc, đối với Tiểu công chúa của Vân Phượng quốc tràn ngập sự tò mò, họ rối rít suy đoán nàng làm như thế nào để tránh thoát Mãnh Hổ , trong lúc nhất thời, bên trong kinh thành rộng lớn, từ lâu quán trà, chủ đề nghị luận đều cũng là chuyện này, làm cho Phượng Lan Dạ trở thành một nhân vật truyện kỳ tại An Giáng thành .

Mà tất cả những thứ này, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc không hề biết, các nàng vẫn an phận đợi chờ ở trong sân trải qua cuộc sống bình lặng của mình, không cùng người ngoài tiếp xúc.

Sáng sớm, tiểu Đồng liền tới gõ cửa, Hoa Ngạc biết đêm qua công chúa ngủ muộn, nên đi nhanh ra phía ngoài để mở cửa, chỉ thấy tiểu Đồng hấp tấp xông vào, thần thần bí bí mở miệng.

"Hoa Ngạc, biết không? công chúa nhà các người đã thành anh hùng rồi, hiện tại cả An Giáng thành đang bàn luận về nàng đâu, nói nàng ở cùng hổ trong lồng sắt, lắt sinh mạng từ trong miệng hổ, còn có người ta nói nàng là tiên nhân hạ phàm đấy?"

"Tiên nhân hạ phạm, cùng ở chung với hổ, đây là ý gì?"

Hoa Ngạc một chút cũng không hiểu được, chuyện buổi tối hôm qua, công chúa không có nói cho nàng biết, nàng ấy luôn luôn không nói nhiều, chỉ nói không có chuyện gì, sau đó thì nàng cũng không có hỏi nữa, bây giờ nghĩ lại, tối hôm qua, không ngờ công chúa lại trải qua khảo nghiệm sinh tử lớn như vậy, trong hốc mắt của Hoa Ngạc đã đầy tràn liễu nước mắt, nhưng không có chảy xuống.

"Hoa Ngạc, người làm sao vậy? Đừng thương tâm, hiện tại đã không có chuyện gì rồi."

"Ừ, chúng ta chỉ muốn bình an mà sống, tại sao lại gặp phải chuyện như vậy?"

Hoa Ngạc không cam lòng mở miệng, công chúa chỉ muốn trải qua một cuộc sống bình yên, tại sao luôn gặp phải những chuyện này, hiện tại mọi người đều biết chủ tử lợi hại như thế, chỉ sợ cuộc sống sau này càng khó khăn hơn.

Hoa Ngạc đang nghĩ đến nhập thần, thì Tiểu Đồng đã đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta muốn tới đây nói cho các người biết một tiếng, người cũng đừng phiền não, không có chuyện gì không có chuyện gì, còn có công chúa nhà chúng ta mà, công chúa nhất định sẽ trợ giúp các người."

"Ừ, ta thay mặt công chúa cảm ơn công chúa các người."

Hoa Ngạc vội vàng lên tiếng, đi tới đóng cửa để quay vào trong, thì bình một tiếng bị văng đụng vào tường, ngừng đầu lên nhìn lại, thì ra là một người đã chặn lại đường đi, tới vô ảnh đi vô tung, im hơi lặng tiếng, sắc mặt Hoa Ngạc chợt lóe lên một cái, bất quá người này nàng biết.

"Kê thị vệ, người ở nơi này làm gì?"

Người đến là thị vệ Kê Kiện cận thân của Sở Vương điện hạ, hăn mặt không chút thay đổi nhú mày kiểm một chút, lạnh lùng mở miệng.

"Chủ tử chúng sẽ lập tức tới gặp Cửu công chúa."

"A, Sở Vương muốn gặp công chúa chúng ta."

Hoa Ngạc há miệng một chút, muốn nói cái gì đó, nhưng biết điều nên im lặng, nhận mệnh đi vào trong phòng gọi chủ tử, nàng ấy còn đang ngủ sao? Buổi tối hôm qua mặc dù nàng ấy nói mệt mỏi muốn ngủ, nhưng nàng biết công chúa không có ngủ, chỉ là không biết công chúa phiền lòng chuyện gì, mà nàng cũng không có hỏi, bởi vì có hỏi công chúa sẽ không nói cho nàng biết .

"Công chúa, , Sở Vương điện hạ đã tới, muốn gặp người."

Người ở trên giường giật mình, đôi mắt đột nhiên trợn to, ánh sáng lạnh từ nơi sâu kín bắn ra, tích tụ thành một mảnh băng, khóe môi nhất câu lạnh lẽo cười.

"Hăn tới đây làm gì?"

Mặc dù ban đầu là hăn cứu nàng một mạng, nhưng chuyện xảy ra hôm qua, nàng không đặt sự mang ơn ở trong lòng như trước nữa, người nam nhân này có lẽ từ đầu tới đuôi đều đang lợi dụng nàng, đem nàng biến thành một con cờ, nhưng tối hôm qua hăn rốt cuộc muốn làm gì? Muốn hại chết nàng sao?

Phượng Lan Dạ vừa hỏi xong, cả người đã đứng dậy, Hoa Ngạc hầu hạ nàng, thu dọn rửa mặt chải đầu xong, thì mơ hồ nghe được phía bên ngoài có tiếng nói.

"Chủ tử, các nàng sẽ lập tức ra ngay."

Quả nhiên là Sở Vương Nam Cung Liệt đã tới, Phượng Lan Dạ không kiêu ngạo không xiểm nịnh dẫn Hoa Ngạc đi ra ngoài.

Bên trong phòng khách, Sở Vương Nam Cung Liệt hai tay chấp ở phía sau, đang đánh giá cách bày trí trong khách sảnh, nghe được có tiếng bước chân liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngũ quan lập thể của hắn rất rõ ràng, trên gương mặt góc cạnh đó, mài kiếm khê nhú, mang theo khí phách sắc bén, một thân cầm y hoa lệ, càng nổi bật lên khí thế của hắn, đáy mắt u ám khó hiểu như có điều suy nghĩ, thật giống như nước biển cuộn cuộn dâng trào không liên tiếp.

Phượng Lan Dạ chậm rãi thi lễ: "Tham kiến Sở Vương."

"Đứng lên đi."

Nam Cung Liệt vung tay lên, trầm ổn nội liễm, nhìn một cái có thể thấy phong độ của một vị đại tướng, hắn quay người ngồi vào vị trí chủ tọa trong phòng khách, đưa ánh mắt nhìn ý bảo Phượng Lan Dạ ngồi xuống, phất tay lên để cho những người trong phòng khách lui ra ngoài.

Hoa Ngạc dâng trà xong, liền theo Kê Kiện cùng Kê Khang hai gã thủ hạ lui ra ngoài.

Bên trong phòng khách, chỉ có Nam Cung Liệt cùng Phượng Lan Dạ hai người yên lặng uống trà, trong không khí tràn ngập hương trà thoang thoảng.

Trên trực giác Phượng Lan Dạ biết bản thân nên làm những gì, nghĩ thế liền đứng dậy, nhàn nhạt mở miệng: "Không biết ngày hôm nay Sở Vương tới cửa là vì chuyện gì?"

"Chuyện lần trước Bốn vương nói với người, người đã suy xét kỹ chưa, thay ta ẩn nấp ở bên người những hoàng tử khác, để biết được những tin

tức có lợi, khi xong chuyện, Bốn vương sẽ thả người của Vân Phượng quốc ra."

Phượng Lan Dạ bình tĩnh nhìn người đang nói chuyện, không có lộ ra bất cứ ý kiến gì, .

Tánh mạng của những người đó không có quan hệ đến nàng, bây giờ ở bên trong An Giáng thành, bản thân nàng giống như đang đi trên băng mỏng, chẳng lẽ chính là vì phải bảo vệ những kẻ tộc nhân kia sao? Thật là buồn cười cực kỳ, bất quá nàng tò mò, tối hôm qua hẳn tại sao phải bắn mũi tên kia? Chẳng lẽ hẳn thật sự không nghĩ sẽ đưa nàng vào chỗ chết.

"Tối hôm qua, Sở Vương vì sao phải bắn mũi tên kia?"

Nam Cung Liệt thần sắc khê biến, không ngờ Phượng Lan Dạ lại hỏi đến chuyện này, nên chầm chậm mở miệng.

"Bốn vương tin tưởng, cho dù Mạnh Hồ bị thương, người cũng có biện pháp đối phó với nó, một khi thành công, sẽ khơi lên hứng thú thật lớn với Tấn vương, như vậy thì người có thể ẩn núp bên người Tấn vương."

Phượng Lan Dạ vẽ mặt biến đổi, thì ra hẳn bắn mũi tên kia, là vì muốn làm cho Tấn vương cảm thấy hứng thú đối với mình, nhưng chẳng lẽ hẳn không biết, mũi tên kia thiếu chút nữa lấy mạng của nàng? (TT: sax hẳn biết thừa đấy chứ tên khốn kiếp)

Lúc này dù nói thêm cái gì nữa cũng không có ý nghĩa, Phượng Lan Dạ chợt nhớ tới một chuyện.

Cá tính của Sở Vương như vậy, có thật bởi vì một ý niệm nhân từ mà cứu nàng một mạng hay không, nghĩ thế nàng không khỏi bật thốt lên.

"Ngày đó thật sự là người đã mở miệng cứu ta."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Bên trong chính sảnh, ánh sáng màu cam rực rỡ từng sợi tinh tế chiếu vào trong phòng, trên bệ cửa sổ có treo một chiếc Phong Linh nhẹ nhàng va chạm vào nhau, phát ra thanh âm dễ nghe.

Sở Vương Nam Cung Liệt vẻ mặt lạnh lùng, ẩn ở bên trong ánh sáng, con ngươi sâu u lóe lên một cái khiến cho thần thái hắc trở nên khó hiểu.

"Hiện tại người có nguyện ý giúp đỡ Bốn vương hay không."

Nam Cung Liệt không có phủ định câu hỏi, mà chỉ trực tiếp mở miệng hỏi lại.

Phượng Lan Dạ chậm rãi gật đầu, nếu như đã thiếu hẳn một lần ân tình, như vậy nàng tự nhiên sẽ trả lại cho hẳn phần ân nghĩa này, mặc dù lúc đó hẳn cứu nàng là có mục đích khác.

Nguyên nhân cũng không phải vì những tộc nhân đó, mà bởi vì từ trước đến giờ nàng là người ân oán rất rõ ràng, có ân thì phải trả, đồng thời có cừu oán tất báo.

"Được, ta sẽ giúp cho người, nhưng mà phải làm như thế nào đó là chuyện của ta."

Thanh âm của Phượng Lan Dạ có chút lạnh, tựa như một dòng nước băng hàn, bất quá trong đôi mắt đen của nàng ánh sáng lóe lên hai cái, tiếp tục mở miệng: "Nếu như ngày đó người cứu ta không phải là Sở Vương điện hạ."

Ánh sáng càng phát ra ngàn dặm, mang theo một nụ cười quý dị, giọng nói lộ ra vẻ đặc ý ham muốn cái gì đó chưa dứt.

Nam Cung Liệt chỉ cảm thấy lòng trầm xuống, ngừng đầu lên nhìn về phía nha đầu này, rõ ràng còn nhỏ như vậy, nhưng tại sao có thể gây cho người ta một cổ áp lực tàn bạo thị huyết như thế?

Phượng Lan Dạ cúi đầu vuốt vuốt ngón tay ngọc mãnh khảnh của mình, nàng cũng không thèm nhìn người đang ngồi ở giữa phòng nữa.

Nam Cung Liệt đứng lên, dẫn người đi ra ngoài: "Bốn vương chờ tin tức của người."

"Hoa Ngạc, đưa Vương gia ra ngoài."

Hoa Ngạc thật nhanh lên tiếng đáp lại, rồi tiễn Nam Cung Liệt cùng Kê Kiện Kê Khang rời đi, ba người tới vô ảnh đi vô tung, và cũng không có từ cửa chính mà đi.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ ngồi ngay ngắn ở trước bệ cửa sổ, có thanh âm dễ nghe của Phong Linh vang lên, bàn tay trắng nõn của nàng khẽ vuốt dây đàn của danh cầm ‘ lục ý ’, lòng không nhịn được liền khảy đàn, tiếng đông đông vang lên, thanh âm dài như nước, phá không mà vang xa.

Hoa Ngạc sau khi đưa Sở Vương điện hạ về, liền đi tới đứng dựa vào cửa, khuôn mặt mê mang nhìn công chúa đánh đàn.

Phượng Lan Dạ chỉ bắn có mấy khúc điệu, liền dừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía Hoa Ngạc.

"Đã đưa đi."

"Ừ, bọn họ chạy tới đây làm gì?"

Hoa Ngạc đi tới bên người Phượng Lan Dạ, cung kính hỏi thăm, nàng vẫn không biết Sở Vương Nam Cung Liệt muốn Phượng Lan Dạ làm chuyện gì, cho nên mới phải hỏi như vậy.

Phượng Lan Dạ cũng không muốn để cho nàng biết, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, biết được càng ít càng tốt.

"Không có chuyện gì, tại hắc ăn no không có chuyện gì làm, chúng ta không cần để ý."

Phượng Lan Dạ đứng lên đi tới bên giường, Huyền Thiên tâm pháp của nàng gần đây, đã sắp thành công rồi, chỉ còn một ngày cuối cùng nữa thôi, hôm nay hắc có thể đột phá được: "Người đi ra ngoài coi chừng dùm ta."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc không hề nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài, canh giữ ở trong viện.

Phượng Lan Dạ khoanh chân ngồi trên giường ở gian phòng, bắt đầu tu luyện tâm pháp.

Gió mát từ phía ngoài thổi qua cửa sổ, làm tấm rèm màu trắng nhẹ bay lên, hương hoa theo đó âm thầm len lỏi vào, bên trong gian phòng, dấy lên sương mù, sương mù dày đặc, càng ngày càng đậm hơn, làm cho người ta nhìn không rõ lắm cảnh vật quanh mình, trên chiếc giường rộng rãi, từng tầng mây trùng điệp bao vây mọi thứ bên trong, trên dung nhan diễm lệ, giống như vừa bị nước rửa qua, sáng bóng lóng lánh, sương mù cứ lượn lờ trên đỉnh đầu của nàng, thỉnh thoảng xoay tròn xung quanh, đôi môi đỏ thắm của nàng mấp máy, một quả cầu trắng từ từ chuyển động trên không trung của căn phòng, càng ngày càng mau, càng lúc càng lớn, cuối cùng khi đôi mắt của Phượng Lan Dạ đột ngột mở ra, kèm theo là một đôi tay trắng trẻo tinh xảo vung ra, khối cầu trắng trong nháy mắt hóa thành vô số viên châu tròn ngọc sáng bóng, rồi hoá thành lưỡi dao nước, bắn về phía bốn

phương tám hướng, chỉ nghe thanh âm búp bùm vang khắp bên trong phòng.

Trong viện Hoa Ngạc bị sợ hết hồn, nhanh chân từ bên ngoài vọt đi vào.

Chỉ thấy bên trong gian phòng, khắp cả nơi bừa bãi, khắp nơi đều có dấu vết của nước, rất nhiều thứ bị thủng những lỗ hình tròn nho nhỏ.

"Công chúa, đây là?"

"Không có gì, thu dọn một chút đi."

Tiếng nói của Phượng Lan Dạ hiếm khi thấy được một ít giao động, Huyền Thiên tâm pháp của nàng rất cực cũng tu luyện thành công, mặc dù là tâm pháp sơ cấp, nhưng cũng đủ tự vệ rồi, trừ phi là gặp cao thủ võ công cao cường, nếu không người bình thường muốn thương tổn nàng, rất khó.

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không dám thử dò xét thêm cái gì, đừng thấy công chúa chỉ có mười hai tuổi, nàng bây giờ không còn giống như trước kia, ngoại trừ tướng mạo giống nhau, thì những chuyện khác một chút cũng không giống.

Trong lúc nhất thời gian phòng trở nên an tĩnh để thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên ngoài viện vang lên tiếng gõ cửa, rất gấp gáp, Phượng Lan Dạ ý bảo Hoa Ngạc đi mở cửa, còn mình thì không nhanh không chậm sửa sang lại gian phòng.

Một lát sau, Hoa Ngạc mang theo mấy người nữa đi vào, cung kính ở phía ngoài bẩm báo.

"Công chúa, là người của Tấn vương phủ, nói Vương gia muốn đón công chúa qua đó."

"Tấn vương phủ?"

Phượng Lan Dạ dừng động tác lại một chút, sửa sang đầu tóc rồi bước ra, chỉ thấy bên ngoài cửa, phía sau Hoa Ngạc có mấy người đang đứng, cầm đầu là một hán tử khoẻ mạnh tướng ngũ đoản (mình và tay chân đều ngắn), mặc dù vóc người không cao, nhưng ánh mắt sắc bén, quanh thân nội liễm, có thể thấy được người này võ công không kém.

"Tiểu nhân tham kiến Cửu công chúa."

Người nọ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh hành lễ, Phượng Lan Dạ suy đoán, hẳn chắc là quản gia của Tấn vương phủ ..., tuyệt đối không phải là một gã sai vặt hạ nhân tầm thường.

"Người là người phương nào?"

"Tiểu nhân quản sự Tần Trần của Tấn vương phủ."

Tần Trần bình tĩnh mở miệng, đối với tiểu nữ tử trước mặt này, hẳn đã ít nhiều hiểu biết chút đỉnh, nghe nói tối hôm qua, nàng ở bên trong sông bạc tài nghệ can đảm kinh người, dám cùng hổ ở chung, có thể thấy được là một cô nương có thiên phú kỳ lạ, Vương gia đối với nàng có hứng thú cũng không kỳ quái, hẳn chỉ phụng mệnh tới đây mời nàng thôi.

"Thì ra là Tần quản sự, không biết Vương gia muốn gặp ta là có chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ xa lạ khách khí hỏi thăm, ở Tấn vương phủ mà có thể làm đến chức quản sự, có thể thấy được Tần Trần này không phải là nhân vật tầm thường, bất quá việc này có liên quan gì đến nàng đâu? Mặc dù nàng đồng ý phải trợ giúp Nam Cung Liệt, nhưng không có nghĩa là mình phải đi theo con đường mà họ muốn nàng đi.

"Chuyện của chủ tử, tiểu nhân làm sao biết được, xin Cửu công chúa đừng làm khó dễ tiểu nhân?"

Tần Trăn lúc đầu hơi sửng sốt, bất quá liền nhanh chóng khôi phục bộ dạng như bình thường, cung kính mở miệng.

Phượng Lan Dạ nhượng mài suy tư, Tần Trăn chỉ phụng mệnh làm việc, nàng cần gì phải làm khó hắn, hơn nữa nếu nàng đã đáp ứng trợ giúp Nam Cung Liệt, thì tại sao không đi thử một lần?

"Tốt, vậy thì đi thôi."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Đài ngọc gác son, rường cột chạm trổ, thật là một bức tranh phủ đệ đẹp không sao tả xiết.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đi theo phía sau Tần quản sự, bước vào Tấn vương phủ.

Cầu nhỏ nước chảy, danh hoa tuyệt thế, sân viện chông chất phức tạp, nhưng những con đường đá xanh u tối thì lại sắp đặt có trật từ, lúc nào cũng có thể thấy được hầu gái mặc y phục hoa lệ ra vào, mỗi một chỗ một nơi, đều được điêu khắc tinh tế mà thành, ngay cả hạ nhân là lão ma ma cũng mặc y phục áo tơ trong người, có thể thấy được Tấn vương phủ rất xa hoa, nhìn lại Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc quần áo hai nữ nhân này có vẻ khó coi.

Bất quá thần sắc của hai người cũng rất là thản nhiên, trải qua rất nhiều chuyện, lòng cũng từ từ lắng đọng đi xuống, cũng nhận rõ một sự thực, thân phận của các nàng là gì, mà thân phận của người ta là gì.

Tần quản gia vẫn ở phía trước dẫn đường, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người cung kính chào hỏi hân, đợi đến khi đoàn người bọn họ đi xa, mới đi đến gần nhau, nhỏ giọng nghị luận về thân phận của Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc .

Tần Trăn ở Tấn vương phủ địa vị quả nhiên không thấp, điều này có thể nhìn thấy từ thái độ của những hạ nhân đối với hắn, Phượng Lan Dạ đang suy tư, thì chợt nghe phía trước có tiếng nói vang lên, nàng vội vàng ngừng

đầu lên nhìn lại, thì ra là bọn họ đã đi tới một cây cầu bạch ngọc, lúc này ở bên cầu, đang có mấy mỹ nhân đứng dựa vào lan can đá chạm khắc để chơi đùa.

Tần Trăn đi ở phía trước đã sớm cung kính hành lễ với một người .

"Tham kiến Tô trắc phi."

Phượng Lan Dạ dóc dáng nhỏ bé, cho nên không nhìn được người ở phía trước, chỉ nghe được một thanh âm sang sảng vang lên: "Tần Trăn, người mau đứng lên đi, đa lễ quá."

Nói chuyện tự nhiên tùy ý, xem ra là người hiền hoà.

Tần Trăn đứng thẳng người lại, lúc này người vừa mới nói chuyện, đã đi tới, dừng lại ở trước mặt bọn họ.

Phượng Lan Dạ đã nhìn thấy được, nữ nhân gọi là Tô trắc phi kia gương mặt như hoa Phù Dung, kiều diễm mỹ lệ, giở tay nhắc chân liền mang theo một cổ hào phóng, gương mặt khi cười một tiếng có thêm hai má lúm đồng tiền, rất là mê người.

Phượng Lan Dạ đang nhìn đến nhập thần, thì một đám nữ nhân vây xung quanh Tô trắc phi, trong đó có một nữ nhân xinh đẹp mặc quần áo màu xanh sắc mặt lạnh lùng mở miệng khiển trách.

"Tiểu nha đầu này là ai ? Thật không có lễ phép rồi, nhìn thấy trắc phi nương nương cũng không biết hành lễ, thật không có quy củ."

Tần Trăn sắc mặt ngẩn ra, nhanh chóng phản ứng kịp, cung kính đáp lời: "Đây là Cửu công chúa Phượng Lan Dạ của Vân Phượng quốc."

"Vong quốc nô tìm tới nơi này của chúng ta làm gì?"

Thanh âm của nữ tử áo xanh càng thêm sắc bén, bên cạnh có ít người cũng phụ họa : "Đúng vậy a, Tần quân gia, nơi này là nơi nào? Tấn vương phủ tại sao có thể tùy tiện để người có thân phận thấp đi vào."

Phượng Lan Dạ nhướng lông mày một chút, cũng không có nói cái gì, nhưng mà Hoa Ngạc ở bên cạnh không nhìn được, khuôn mặt đầy oán giận, những nữ nhân này nói chuyện thật khó nghe, thân phận các nàng làm sao mà thấp chứ, nếu không phải Thiên Vận hoàng triều tiêu diệt quốc gia của các nàng , công chúa các nàng là thân thể ngàn vàng đó.

Những cô gái kia thất chủ bất thiết (*), người một lời nàng một câu nói mãi không xong, Tần Trần vội vàng mở miệng..

"Các chủ tử, đây là mệnh lệnh của Vương gia, Vương gia muốn gặp Cửu công chúa."

"Vương gia tại sao lại muốn gặp nàng?"

Tô Băng Tiệp sửng sốt một chút, vươn tay ngăn cản tiếng ồn ào ở phía sau, bốn phía thoáng một cái yên tĩnh lại, nàng cười nhẹ nhàng nhìn Phượng Lan Dạ: "Người đừng để ý, các nàng nói chuyện không có ác ý."

Phượng Lan Dạ sắc mặt tối sầm lại, Tô trắc phi này không biết là quá đơn thuần, hay quá thâm trầm, những nữ nhân này nói những lời khó nghe như vậy, còn nói không có ác ý, có phải là muốn giết người phóng hỏa, mới gọi có ác ý không? bất quá nàng cũng mặc kệ những thứ người này, có thể trở thành trắc phi hoặc tiểu thiếp của Tấn vương phủ, những nữ nhân này nhất định là có chút lai lịch, hiện tại nàng vẫn nên ít gây chuyện mới tốt, Phượng Lan Dạ nghĩ tới đó khẽ gật đầu, cũng không có tỏ thái độ gì.

Tô Băng Tiệp sửng sốt một chút, không nghĩ tới nha đầu này cuồng ngạo như thế, mình là một trắc phi nói chuyện với nàng, mà nàng ta lại lớn lối, từ đầu tới đuôi không chịu hành lễ, cũng không kính cẩn nghe lời, chỉ mang một bộ yên tâm thoải mái, tình cảnh này khiến cho người luôn luôn quen

được tăng bốc như Tô Băng Tiệp rất khó chịu, bất quá nàng cũng không phải là hạng người không có năng lực, nên chỉ thoáng sửng sốt, trong nháy mắt liền hồi phục trở lại như cũ, cười híp mắt mở miệng.

"Tần Trăn, còn không mang Cửu công chúa đi gặp Vương gia, đừng làm cho gia sốt ruột chờ, đến lúc đó lại trách đến trên đầu của thiếp thân"

"Dạ, nương nương."

Tần Trăn vội vàng đáp lại, hẳn đúng là sợ những nữ nhân ở trong phủ này, cả đám người ai cũng đều có chút lai lịch, là Vương gia dùng để mượn hơi những thế lực trên triều đình mà đón họ vào phủ, giống như rễ cây, không chỉ một mà trăm đường nối kết, cho nên bình thường hẳn cũng không muốn chọc đến những nữ nhân này.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc theo phía sau Tần Trăn bước đi, vừa là lướt thướt tha, vừa như một cành Hàn Mai đón gió, ngông nghênh thản nhiên.

Đợi đến khi các nàng đi xa, một đám nữ nhân ở phía sau lúu rúu nghị luận giống như một bầy chim sẻ.

"Vương gia đem vong quốc nô đón vào phủ là có ý gì?"

"Đúng vậy a, các nàng cũng xứng vào Vương Phủ sao."

Thất chủ bất thiết (**), ồn ào nhốn nháo, đứng ở giữa đám nữ nhân Tô Băng Tiệp đợi cho đến khi mọi người nói xong, mới nhắc tay lên một cái ngăn trở lời nói kế tiếp của mọi người ..., bốn phía liền rơi vào an tĩnh, chúng nữ đồng loạt nhìn Tô Băng Tiệp.

(*)(**): Thất chủ bất thiết: bảy miệng tám lưỡi, có nghĩa là tranh nhau mà nói

Tô Băng Tiệp, là nữ nhi của Binh Bộ Thị Lang, mặc dù địa vị không phải là cực phẩm nhất, nhưng lực lượng của gia tộc nàng thì không thể khinh thường, huống chi cậu nàng vẫn là cận thần của Thái Úy đại nhân, người ở trong triều bình thường cũng không dám đắc tội với Tô gia của nàng.

Không nghĩ tới ngày hôm nay lại ở trước mặt một vong quốc nô mà mất mặt, Tô Băng Tiệp từ đầu đến chân toàn là lửa giận, chẳng qua nàng là người luôn luôn thâm trầm, vô cùng giỏi về tâm cơ, thích dùng bộ dạng đơn thuần khả ái để che dấu sự thâm trầm của mình, cho nên mới không có phản ứng gì.

"Tiểu tử, lập tức đi vào viện của gia ở để thăm dò rõ ràng cho ta, ngày hôm nay gia muốn gặp công chúa mất nước kia để làm gì?"

Tô Băng Tiệp nhỏ giọng nói thầm, nàng bên người có một nha hoàn thanh tú cơ trí lập tức vâng lệnh, lắc mình đi theo con đường của đoàn người vừa rời khỏi.

Phía sau, nữ tử áo xanh vừa nói chuyện khắc bạc lúc nãy, vẻ mặt mang đầy lửa giận, nhìn Tô Băng Tiệp mở miệng.

"Tỷ tỷ, nha đầu này thật là thiếu dạy dỗ, tỷ tỷ tâm tính thiện lương, chúng ta nhìn mà tức giận thay tỷ."

Nữ tử áo xanh vóc người đầy đặn, châu tròn ngọc sáng, gương mặt lại càng quyến rũ, nàng tên Trầm Trân Châu, là nữ nhi của tứ phẩm quan viên Chiêm Sự Phủ, mà Chiêm Sự Phủ chuyên trông coi mọi việc bên trong hoàng cung biệt uyển, tuy nói quan chức không lớn, nhưng mà chức vị cũng là có thực quyền, cũng được rất nhiều người đến nịnh bợ, cho nên Trầm Trân Châu ở Tấn vương phủ cũng là một chủ tử điều ngoa, đối với nàng cùng Tô Băng Tiệp, Tấn vương Nam Cung Trác luôn luôn mắt nhắm mắt mở, cho nên hai người các nàng nghiêm nhiên trở thành đương gia chủ

tử ở trong phủ, hạ nhân và nô tài trong Vương Phủ đều rất sợ các nàng, bình thường rất cung kính, không dám làm ra nửa điểm sai lầm.

"Tốt lắm, xem một chút Vương gia gọi nàng vào phủ làm gì? Chắc không phải chuyện đại sự gì."

Tô Băng Tiệp nói đến đây thì dừng lại, không nói thêm gì nữa, khéo môi nhưng hiện lên nụ cười mang ý vị thâm trường.

Trầm Trân Châu vừa nghe tới sớm đã vui mừng, vươn tay kéo tay Tô Băng Tiệp, cười hì hì đề nghị.

"Tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia uống trà chờ tin tức đi."

"Ừ, đi thôi, cùng đi uống trà nào."

Tô Băng Tiệp ra lệnh một tiếng, phía sau một đám áo hồng váy xanh, diễm lệ xinh đẹp, cất tiếng cười lên như sóng vỗ vào bờ cát, cùng nhau hướng về phía đình lý cách đó không xa đi tới.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Trong thư phòng Tấn vương phủ, xa hoa đại khí, mạ vàng gắn bạc, trên kệ là tầng tầng đồ cổ, ở một bên góc phòng thì để một cái kim đỉnh đang đốt đàn hương thượng đẳng, dùng để thư thái an thần, trong không khí tràn ngập mùi hương dễ ngửi, rèm cửa sổ có màu tím của hoa hải đường, nên khi ánh mặt trời chiếu vào, nó chiết xạ ra từng đạo ánh sáng màu tím màu vàng, rất sang trọng và mỹ lệ, trên bàn sách màu son, bày biện văn phòng tứ bảo thượng đẳng, còn có một bồn lục úc xanh biếc của Mộc Hàn sơn.

Một thân y phục gấm màu vàng hoa lệ nằm ở trên giường êm, lúc này nam tử đó đang tựa vào một bên nhắm mắt dưỡng thần, đầu lông mày của hắn hơi nhướng lên, liền có khí thế sắc bén khó kìm nén, môi của hắn rất mỏng, trong sắc hồng còn lộ ra màu trắng nhàn nhạt, một đầu tóc đen xoã xuống phân tán ở trước ngực, càng làm nổi bật ngũ quan tuấn mỹ của hắn, không thể phủ nhận, hắn là mỹ nam tử, lúc nhắm mắt lại cả người đẹp như một bức tranh.

Bên trong thư phòng rất an tĩnh, bỗng nhiên bính một tiếng, từ bên ngoài xông vào một người, lao thẳng đến giường êm, ngạc nhiên kêu lên.

"Nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh, người biết không? Thậm chí có vong quốc nô đi vào Tấn vương phủ rồi?"

Người ở trên giường êm đột ngột mở mắt, ánh mắt tàn bạo lạnh lùng, đã làm hồng bộ mặt tuấn mỹ đó, từ trong cho tới ngoài đều lộ ra một phần âm nhu thâm trầm.

"Nam Cung Sâm, người có biết quy củ hay không?"

Người vừa nghênh ngang xông vào bên trong thư phòng là đứa con thứ tám của đường kim Hạo Vân đế hoàng tử Nam Cung Sâm, Nam Cung Sâm cùng Nhị hoàng tử Nam Cung Trác là huynh đệ cùng một mẹ sinh ra, cùng xuất ra từ trong bụng của Mai Phi nương nương, Mai Phi là người chưởng quản hậu cung từ trước đến giờ, luôn được sủng mà không suy, là vị nữ nhân duy nhất của Thiên Vận hoàng triều sinh hai vị hoàng tử .

Nam Cung Sâm luôn luôn cùng vị hoàng huynh này vui chơi đùa giỡn, căn bản là không sợ sự tàn khốc của hắn, mà Nam Cung Trác đối với tính tình của Nam Cung Sâm cũng chịu bó tay.

"Nhị hoàng huynh, ta chỉ tò mò, tại sao vong quốc nô kia lại đi vào Tấn vương phủ, Thiên Vận hoàng triều của chúng ta, chế độ rất nghiêm, phụ hoàng nghiêm cấm không cho phép người có thân phận thấp ra vào chỗ ở của quý tộc, để miễn cho ảnh hưởng tới người khác."

"Nam Cung Sâm, miệng của ngươi càng ngày càng độc rồi, mẫu phi làm sao lại dạy không được nửa điểm tốt cho ngươi vậy?"

Nam Cung Trác giận dữ mắng mỏ, Bát hoàng tử bởi vì không có Phong vương, nên vẫn theo Mai Phi ở trong cung, lúc này vừa nghe lời nói của nhị hoàng huynh, cũng không nói thêm cái gì, liền đặt mông ngồi gần bên cạnh hắn, hoàn toàn không thấy sắc mặt đen thui của nhị hoàng huynh, nhanh nhẹn đưa tay lên nắm lấy cánh tay của Nam Cung Trác đừng đưa.

"Nhị hoàng huynh, tại sao lại cho các nàng đi vào, tại sao?"

Trực giác của hắn cho biết nhất định là xảy ra chuyện gì hay ho rồi, phải biết rằng hắn ở trong cung sắp buồn bức đến hư, thật vất vả mới cầu khẩn được mẫu phi cho xuất cung một chuyến, có thể nào không tìm chút ít chuyện thú vị chứ?

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm năm nay mười tám tuổi, có phong thái của thiếu niên, hảnh mặc một thân cẩm bào màu xanh ngọc, thắt lưng được làm bằng vải tơ thả xuống, cả người thần thái tung bay, phát ra ánh khí bức người, ngoại hình cùng Tấn vương Nam Cung Trác có ba bốn phần giống nhau, bất quá tính tình của hắn thì đơn thuần nhiều lắm, luôn không buồn không lo, khuôn mặt khi cười giống như ánh mặt trời, trong vòng ba thước đều cảm thấy ấm áp.

Bên trong thư phòng, Nam Cung Sâm đang vui vẻ nói chuyện huyền thuyên, thì ngoài cửa, thanh âm Tần Trăn chợt vang lên.

"Vương gia, người đưa tới rồi?"

Nam Cung Trác lông mày nhướng lên, đang muốn đuổi quản gia đi đừng mang Phượng Lan Dạ vào, vì trước mắt đang có một người chỉ sợ thiên hạ không loạn, e là sẽ phá hư chuyện tốt của hắn, hay là chuyện này từ từ rồi hãy nói, nhưng mà Nam Cung Trác một câu còn chưa nói ra ngoài, thì Nam Cung Sâm ngồi ở bên người hắn sớm giành trước một bước mở miệng.

"Mang vào."

Tần Trăn sững sốt một chút, nhưng đã nhanh chóng khôi phục như thường, thanh âm của Bát hoàng tử hắn vừa nghe sao mà không biết, chẳng qua là thấy kỳ quái tại sao Bát hoàng tử lại xuất cung tới đây, đối với Bát hoàng tử này, Tần Trăn đặc biệt nhức đầu, Bát hoàng tử rất được Mai Phi nương nương cưng chiều yêu thương, bình thường ở trong cung cũng vô pháp vô thiên rồi, huống chi là ở Tấn vương phủ, trong phủ rất nhiều người đã bị hắn chinh qua, tiểu tử này căn bản là ma đầu mà, nên Tần Trăn nào dám đắc tội với hắn, liền đáp một tiếng: "Dạ"

Cửa thư phòng bị đẩy ra, ngoài cửa đi tới một đạo thân ảnh xinh đẹp nhỏ nhắn, một thân áo cũ màu trắng, tóc mai như mây, chỉ búi lên đơn giản, trên đầu tóc đen, không có một tí trang sức nào, nhưng lại càng có vẻ cao nhã

hơn, rõ ràng là quần áo cũ rách, nhưng lại nổi bật lên vẻ xuất chúng, mặt mày ngạo khí lạnh lùng bức người, nàng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thản nhiên đi vào thư phòng, cũng không có nhìn hai người bên trong thư phòng, đôi mắt nàng nhìn xuống mặt đất, cử chỉ ưu nhã hành lễ.

"Lan Dạ tham kiến Tấn vương điện hạ."

Nam Cung Trắc nhíu lông mày một chút, thấy tiểu nha đầu này, tâm tình của hắn đã khá hơn một ít, phát tay kéo dài thanh âm: "Đứng lên đi."

"Tạ ơn Tấn vương điện hạ."

Phượng Lan Dạ lên tiếng rồi đứng thẳng người, đầu vẫn chưa nâng lên, liền cảm nhận được bên trong thư phòng có một đạo tầm mắt tò mò bức người đang tập trung vào nàng, nàng liền từ từ ngược mắt nhìn sang, chỉ thấy một đôi mắt đen như ánh mặt trời rạng rỡ, thiếu niên này đang mang vẻ mặt tò mò ngó chừng nàng, con người nhộn nhạo tầng tầng sóng rung động, mắt không nháy không chớp nhìn nàng. (TT: thẳng nhóc này bị tiếng sét rồi)

Phượng Lan Dạ ánh mắt u ám một chút, dung mạo thiếu niên này cùng Tấn vương điện hạ có mấy phần giống nhau, chỉ sợ là huynh đệ của hắn, cũng là hoàng tử tôn quý, nghĩ đến đây, Phượng Lan Dạ vội vàng cúi đầu, thu liễm thần thái, không nhìn tới thiếu niên đang ngó chừng mình nữa.

Lúc này Tần Trăn đi lên phía trước, cung kính mở miệng: "Vương gia, người xem?"

"Xem cái gì vậy? Tần Trăn, trong mắt người còn có ta sao?"

Tần Trăn vừa nghe lời nói hung hãn này, gương mặt lập tức buồn rầu, vội vàng quay lại phương hướng đó, cẩn thận mở miệng: "Tiểu nhân tham kiến Bát hoàng tử."

Nguyên lai là Bát hoàng tử, Phượng Lan Dạ lăm bằm một chút, Bát hoàng tử này chỉ sợ là huynh đệ ruột của Tấn vương điện hạ, cho nên mới lớn lối như thế, bằng không ai dám cả gan ở trước mặt Vương gia làm loạn.

"Ừ, đứng lên lui xuống đi."

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm mở miệng đánh đoàn phủ đầu, Tần Trần cười khổ, ngừng đầu lên liếc Vương gia nhà mình một cái, nếu không có gì bất ngờ thì thần sắc trên mặt của Vương gia chắc không tốt, Nam Cung Trác phất phất tay mở miệng: "Người đi ra ngoài đi."

"Dạ, Vương gia."

Tần Trần lui ra ngoài, bên trong thư phòng thoáng cái lâm vào tĩnh lặng, Phượng Lan Dạ cúi đầu nhìn mặt đất, nàng vốn không thích nói chuyện, huống chi là cục diện hiện tại như thế, không biết Tấn vương cho đòi nàng tới đây làm gì? Trước mắt còn có thêm một chuyện không giải thích được là sự xuất hiện của Bát hoàng tử, Bát hoàng tử tựa hồ đối với nàng rất có hứng thú, không biết bọn họ đến tột cùng muốn làm gì? Ánh mắt của Phượng Lan Dạ chợt lóe ánh sáng lạnh rồi biến mất.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm nhìn sang cái này rồi nhìn sang cái kia, vẻ mặt tò mò giống như nhìn một bảo bối, cuối cùng chịu không được nên thúc giục hoàng huynh của mình.

"Nhị hoàng huynh, người còn không có giới thiệu đấy?"

Tấn vương Nam Cung Trác sắc mặt đen thêm, trong lòng đã có ý nghĩ bóp chết Nam Cung Sâm rồi, hẳn thật là giỏi tìm chuyện cho mình làm mà, bất quá người này nếu không có được đáp án, chỉ sợ sẽ không chết tâm, chỉ đành phải lạnh lùng mở miệng: "Đây là vong quốc công chúa của Vân Phượng quốc, Phượng Lan Dạ."

"Phượng Lan Dạ, tên rất hay a, " vẻ mặt của Nam Cung Sâm như ánh mặt trời gặt đầu.

Phượng Lan Dạ trong đáy lòng than nhẹ, hài tử này đúng là không biết trời cao đất rộng, nên biết tên Phượng Lan Dạ này đại biểu cho cái gì, nô lệ mất nước, đất nước của nàng thủ đô của nàng đã bị diệt, người bình thường nghe được chỉ sợ sẽ thở dài, sẽ đau lòng, sẽ bất an, duy nhất chỉ có người ở trước mặt là xem chuyện này như lẽ đương nhiên, Bát hoàng tử, căn bản là được nuôi ở trong thâm cung, nên không biết trời cao bao nhiêu đất dày bao nhiêu, mặc dù vóc dáng so với nàng cao hơn, số tuổi so với nàng lớn hơn, nhưng trên thực tế, sự đơn thuần của hắn không thua gì một đứa bé con, bất quá Phượng Lan Dạ thông minh nên không nói gì, không biết trong quyển sách nào đó nói tiểu hài tử sợ nhất là bị nói thành tiểu hài tử, cho nên vẫn là ít gây chuyện cho thỏa đáng.

"Tham kiến Bát hoàng tử."

Phượng Lan Dạ cung kính hành lễ, Nam Cung Sâm lập tức phất tay: "Đứng lên đi, đứng lên đi."

Phượng Lan Dạ cũng không khách khí với hắn, nàng đứng thẳng người, nhìn Tấn vương Nam Cung Trác: "Không biết Tấn vương cho người ta đón Lan Dạ tới đây là vì chuyện gì?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Tấn vương Nam Cung Trác nhìn huynh đệ của mình, đang mở to một đôi mắt hắc bạch phân minh, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn hắc, thần thái và cử chỉ không hề có ý muốn rời đi nửa phân, nếu như hắc không muốn rời đi, thì ai cũng không thể bắt hắc đi được, Nam Cung Trác đáy lòng không khỏi nổi lên một tia tức giận, thầm oán trách mẫu phi đối với hoàng đệ này quá mức cưng chiều, làm việc chưa bao giờ biết phân nặng nhẹ, bất quá chuyện ngày hôm nay, xem ra muốn dấu diếm hắc là không thể nào, cho nên Nam Cung Trác mặc dù không tình nguyện, cuối cùng cũng ần nhịn xuống.

"Bốn vương tìm người tới đây, là muốn cùng người nói một khoản giao dịch?"

"Giao dịch?"

Phượng Lan Dạ nhướng mày, không hiểu, mình có thân phận như vậy, còn có cái gì để cho Tấn vương điện hạ nhìn trúng, đến nỗi không thềm để ý thân phận vong quốc nô của nàng, còn muốn cùng nàng nói giao dịch /.

"Vương gia xin nói."

"Sòng bạc của chúng ta có thể thuê người làm người huấn luyện thú, giá tiền tùy người nói"

Người huấn luyện thú? Phượng Lan Dạ ánh mắt thâm trầm, không ngờ tới Tấn vương này đầu óc không phải ngu ngốc, có thể nghĩ ra cái danh từ như vậy, thật đúng là không thua gì người hiện đại, Tấn vương tuyệt đối không phải là hạng người không có năng lực, bất quá nàng chưa chắc đã

đồng ý làm, mặc dù huấn luyện những dã thú kia đối với nàng không phải việc khó khăn, nhưng nàng cảm thấy mình không nên đi làm cái loại việc nguy hiểm này, trước mắt nàng cũng không thiếu bạc, cho nên không đáng để lấy mạng mà đổi.

"Tấn vương điện hạ?" Phượng Lan Dạ mới vừa mở miệng chuẩn bị cự tuyệt, ai ngờ một đạo thanh âm chói tai khác vang lên, bắn liên hồi giống như cái van nước.

"Nhị hoàng huynh, người điên rồi, làm sao người có thể để cho một đứa bé như nàng đi làm cái chuyện này chứ, không có nhìn thấy nàng rất gầy sao, hơn nữa còn là hài tử choai choai, lòng của người sao mà ác như vậy a."

Nam Cung Trác vừa nghe lời nói của Nam Cung Sâm rốt cục cũng không thể nhịn được nữa bộc phát, động nhiên nghiêng người từ trên giường êm ngồi dậy, tầm mắt khiếp người ngó chăm chăm Nam Cung Sâm, gần từng chữ mở miệng: "Nam Cung Sâm, người còn dám nói thêm một câu, có tin Bốn vương che miệng của người hay không, để người vĩnh viễn nói không được nữa."

Giọng nói của hắn lạnh lẽo, con người Thị Huyết, quanh thân bao phủ sự tàn bạo, làm cho người ta không dám hoài nghi lời nói của hắn.

Ngay cả Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, cũng run run một chút, lập tức quy củ rất nhiều, mặc dù vẫn còn đang bủ môi, trợn mắt, nhưng mà lại không dám nói thêm chữ nào, còn rất trẻ con lấy tay che miệng mình lại, tựa hồ Nam Cung Trác sẽ lập tức phong miệng của hắn.

Phượng Lan Dạ đối với một màn trước mắt, không có lấy nửa phần hứng thú, sắc mặt đông lạnh, nhàn nhạt mở miệng.

"Tấn vương điện hạ, Lan Dạ tự nhận bản thân không có năng lực đảm nhiệm công việc huấn luyện thú ở sòng bạc, kính xin Tấn vương điện hạ

đừng làm khó dễ Lan Dạ."

Lần này Nam Cung Trác cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua chỉ nhìn nàng, đôi mắt của hắn sâu không lường được làm cho người ta nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì, thần sắc lạnh lùng, khóe môi vẽ ra nụ cười âm nhu, một lúc lâu mới chậm chậm mở miệng: "Tốt, bất quá khi nào người cần, có thể tới tìm ta."

"Được."

Phượng Lan Dạ gật đầu đáp lại, có lẽ nàng thật sự có lúc sẽ cần đến, hoặc sẽ không, chuyện sau này ai mà biết được? Cung kính thi lễ: "Nếu như không có việc gì, Lan Dạ cần phải trở về."

"Người đâu, đưa Cửu công chúa trở về."

Tần Trần vẫn còn chờ ở ngoài cửa nhanh chóng tiêu sái đi vào, đem Phượng Lan Dạ dẫn ra ngoài, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vừa nhìn thấy người đã rời đi, lập tức không nghe lời nữa kêu lên: "Cái này xong rồi, cái này xong rồi."

Đáng tiếc không ai thèm để ý tới hắn, Nam Cung Trác u ám nhìn hắn, cho đến khi hắn kịp phản ứng, lập tức biết điều một chút ngậm miệng lại, tuy nói hắn ở trước mặt nhị hoàng huynh có thể muốn làm gì thì làm, nhưng mà chỉ giới hạn trước khi nhị hoàng huynh tức giận, bởi vì mẫu phi đã cảnh cáo hắn, ngàn vạn lần chớ chọc hoàng huynh, nếu không ngay cả nàng cũng bảo vệ hắn không được.

Thật ra thì Mẫu phi rất sợ nhị hoàng huynh, huống chi là hắn.

Phượng Lan Dạ đi phía sau quân gia Tần Trần của Tấn vương phủ men theo con đường lúc trước, hướng phía ngoài Vương Phủ đi tới, bất quá vừa mới ra khỏi viện của Nam Cung Trác, liền bị một tiểu nha đầu chặn đường đi, nha đầu này mặc bộ quần áo màu hồng, búi tóc vấn đơn sơ, buộc vào

những sợi lụa hoa, thanh lệ bức người, ngừng đầu lên thi lễ với Tần Trần một cái, cung kính mở miệng.

"Tần quản gia, chủ tử chúng ta bảo người đi qua một chuyến, nói có chuyện tìm người."

"Có chuyện tìm ta?"

Tần Trần nhú lông mày, cảm thấy có chỗ là lạ, bình thường Tô Băng Tiệp cũng không hay tìm hần, hôm nay sẽ có chuyện gì chứ? Nhưng mà thân là quản gia của vương phủ, trong lòng hần biết rõ, nếu trắc phi nương nương có chuyện tìm, hần không thể không đi, cho nên Tần Trần hướng về phía Phượng Lan Dạ chào hỏi.

"Cửu công chúa, người cứ đi theo con đường lúc đến ra ngoài, như thế sẽ gặp nhau ở cửa lớn."

Phượng Lan Dạ gật đầu, nhàn nhạt nhìn vào nha hoàn trước mắt một cái, trong lòng biết rõ một chuyện, nhưng chưa vạch trần, chẳng qua khoe môi nàng vẽ ra nụ cười lạnh, khẽ quay đầu, xoay người dẫn Hoa Ngạc đi theo con đường lúc này trở về.

Tần Trần thì bước theo tiểu nha hoàn kia đi về hướng bên kia.

Tiểu nha đầu này chính là thiếp thân nha hoàn Tiểu Tỷ của Tô trắc phi, phụng lệnh trắc phi nương nương tới đây mời Tần quản gia qua đó hỏi chuyện, thật ra thì đây chẳng qua là kế điệu hổ ly sơn, vì phía trước có người đang chờ Phượng Lan Dạ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Phượng Lan Dạ đi khỏi đó không được bao xa, liền thấy hai ba nữ nhân lúc trước đang đứng trên cầu đá bạch ngọc, hoặc tựa, hoặc ngồi, hoặc đùa giỡn, ba người một nhóm, năm người một đám ồn ào nhốn nháo, thỉnh thoảng còn lấy quạt che mặt, ha ha cười duyên, chờ đến khi thấy chủ tử hai người các nàng hiện thân, trong lúc nhất thời họ

nhường mài nháy mắt, miệng mở ra khép vào, động tác mờ ám không ngừng.

Từ rất xa Phượng Lan Dạ đã nhìn thấy, chỉ giả vờ như không biết, Hoa Ngạc ở phía sau có chút khẩn trương, vội vàng nhỏ giọng nói thầm.

"Chủ tử, các nàng muốn làm cái gì?"

"Người cứ mặc kệ các nàng làm cái gì?"

Phượng Lan Dạ ánh mắt lạnh lùng, khóe môi nhếch lên một chút, vẻ mặt bình tĩnh tiêu sái bước tới, kệ những nữ nhân đang nói chuyện với nhau, nàng cũng không dừng lại, chẳng qua là đường đi bị chặn, khiến cho Phượng Lan Dạ không cách nào thuận lợi đi qua, chỉ có thể men theo một khe hở nhỏ hẹp đi về phía trước, lúc này chợt có người nói chuyện rồi, chính là Trầm Trân Châu xinh đẹp quyến rũ, tiếng nói vừa cao lại the thé.

"Ồ, đây không phải là vong quốc nô sao? Nếu là ta à, mất nước, đã sớm nhảy hồ chết rồi, còn có mặt mũi nào mà sống."

Trầm Trân Châu tiếng nói vừa dứt, bên cạnh liền có người cười phụ họa nàng: "Đúng vậy a, nếu như là chúng ta, khẳng định sống không được, không mặt mũi gặp người, không giống với một số người, da mặt so với tường thành còn dày hơn, vẫn còn mặt mũi mà chạy khắp nơi."

Bên tai tiếng chê cười không ngừng, chẳng qua là sắc mặt Phượng Lan Dạ đã lạnh hơn, nhưng cũng không phát tác, bởi vì nơi này là Tấn vương phủ, nàng không muốn cùng những phụ nhân không hiểu này nổi lên xung đột, nhưng ở phía sau Hoa Ngạc đã vì công chúa của mình mà bất bình, sớm nhin không được nhảy dựng lên.

"Các người nói người nào?"

Lần này lập tức chộc đúng ổ, mục đích của những nữ nhân này là muốn chộc giận các nàng, để dễ tìm cớ sanh sự, không nghĩ tới Phượng Lan Dạ tuổi còn nhỏ lại không có mắc mưu, bất quá kẻ nô tỳ cãi lại, cũng giống như vậy thôi, vì vậy trên cầu nữ nhân lập tức xúm lại, nhất tề hướng về phía Hoa Ngạc cùng Phượng Lan Dạ mà chen chúc, mở miệng như hung thần ác sát.

"Người chỉ là một điều nô nho nhỏ, lại dám nói chuyện với chúng ta như vậy, thật là muốn chết."

"Muốn chết."

Tiếng gầm đòi đánh vang lên, một đồng người chen chúc qua đây, đem Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc lấn đến lan can cầu, mắt thấy bị lấn còn một chút nữa là rơi vào trong hồ, bây giờ là tháng mười khí trời đang, nước trong hồ càng lạnh thấu xương, nếu hai người các nàng rơi xuống hồ, tất nhiên sẽ bị ướt mà bệnh phong hàn, đến lúc đó chỉ sợ bị phiền toái, vì vậy ánh mắt Phượng Lan Dạ chợt lóe, trong lòng liền hiểu rõ, thì ra là đây chính là quỷ kế của những nữ nhân trước mắt, cái Tô trắc phi kia điều đi Tần quân gia, bởi vì ở nơi này có kẻ làm khó dễ các nàng, muốn thừa cơ đem các nàng đẩy mạnh xuống hồ nước sâu, không nói đến chuyện các nàng có chết đuối hay không, ít nhất cũng lấy nửa cái mạng các nàng, chỉ bất quá mạng của các nàng, ai có thể lấy chứ? Phượng Lan Dạ khloe môi nhất câu, vươn tay lôi lấy tay Hoa Ngạc, khéo léo xoay chuyển thân thể, dưới chân không chút lưu tình, thẳng tắp đá vào chân nữ nhân dựa vào mình gần nhất, nữ nhân kia ăn đau một cái, kêu thét lên lách qua bên cạnh, lúc này Phượng Lan Dạ dùng sức đẩy Hoa Ngạc, chọn xong một góc độ, đụng trái đụng phải, trên đây dưới đập, nháy mắt, liền nghe được bùm bùm bùm mấy tiếng, có người đã rơi xuống nước.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Ở bên trong Bích Hồ, mấy đạo thân ảnh nổi lên chìm xuống, giãy dụa không ngừng, cứ bị sặc từng ngụm từng ngụm nước, trong đó xen lẫn tiếng kêu cứu mạng.

"Cứu mạng a, cứu mạng a."

Bên bờ, trên cầu Bạch Ngọc, có mấy người phụ nhân đã uống mấy ngụm nước, tỳ nữ hạ nhân của họ thấy vậy, nhất tề chen chúc đến bờ cầu, lòng như lửa đốt kêu lên: "Mau cứu người, cứu người a."

Đáng tiếc lúc này, không có một người nào, cũng không có một tên đàn ông nào ở bên cạnh, mà mấy nữ nhân trên cầu căn bản không biết bơi, vì vậy chỉ biết trơ mắt đứng nhìn mấy người rơi xuống nước cố gắng giãy dụa.

Thanh âm ồn ào hỗn loạn, đã nhanh chóng kinh động hạ nhân của Tấn vương phủ, lập tức vang lên mấy tiếng ùm ùm có người đã nhảy xuống nước đi cứu họ.

Phượng Lan Dạ đứng ở bên bờ, hoàn hảo vô khuyết đứng nhìn, nàng cũng không thèm để ý đến họ chỉ sửa sang lại y phục của mình một chút, phía sau Hoa Ngạc khẩn trương vươn tay kéo chủ tử đi, nàng biết mới vừa rồi là chủ tử cố ý đem những nữ nhân này đẩy mạnh xuống hồ, mặc dù ngoài mặt thoát nhìn như không có kẻ hở, nhưng nàng là người thấy rất rõ ràng, chỉ không biết những nữ nhân trước mắt sau khi trải qua hoảng sợ,

nếu như biết bên trong có ẩn tình, chỉ sợ sẽ tìm đến cửa của các nàng kiếm chuyện, cho nên Hoa Ngạc trong lòng rất là bất an.

Phượng Lan Dạ xoay người lại quét nhìn nàng một cái, không thêm để ý nhỏ giọng: "Đi thôi, còn ở lại chỗ này làm gì?"

Nói xong dẫn Hoa Ngạc theo thềm đá, thân nhiên ưu nhã rời đi, đem tất cả tiếng kêu khóc ồn ào quăng ra phía sau .

Hai người ra khỏi Tấn vương phủ, xe ngựa quả nhiên chờ ở trước cửa, quản sự Vương Phủ Tần Trăn đang ở trước cửa nhìn quanh, vừa thấy Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đi ra, nhanh chóng chạy tới đón, khách khí mở miệng:

"Cửu công chúa, không có xảy ra chuyện gì chứ?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, đạm mạc mở miệng: "Làm phiền Tần quản gia quan tâm, Lan Dạ không có chuyện gì."

Nàng nói xong câu đó, ánh mắt cũng tối sầm lại, bắt đầu nổi lên những phiền băng mỏng, cho tới lúc này, nàng chỉ muốn có cuộc sống an tĩnh, bất kể là thân phận vong quốc nô, hay là thân phận công chúa, nàng chỉ muốn trải qua cuộc sống bình an, cho dù là nghèo khó cũng tốt, phú quý cũng tốt, đều chỉ muốn yên ổn, nhưng mà ông trời hết lần này tới lần khác không để cho nàng như ý, bất kể nàng tránh né như thế nào, ẩn giấu như thế nào, thì có một số việc vẫn thoát khỏi phạm vi mà mình nắm giữ, sau này chỉ sợ muốn an tĩnh là chuyện không thể nào, nếu đã như vậy, nàng cần gì phải thoái lui, từ nay về sau, nàng sẽ không lùi bước, chuyện nên đến rồi cũng sẽ đến.

"Vậy thì tốt, ta sẽ cho người đưa Cửu công chúa trở về."

Tần Trăn kính cẩn khom lưng nói, đợi đến khi Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc lên xe ngựa, liền phân phó phu xe mấy câu, dặn dò nhất định phải

đem người an toàn trở về.

Phu xe ngựa tuân mệnh, lập tức đánh xe rời đi Tấn vương phủ.

Thiên Vận hoàng triều, giá cả đều được phân chia rõ ràng theo từng cấp bậc, bốn phía Hoàng Thành, đều là phủ đệ của Vương Tôn quý tộc, phần lớn người ra vào đều là quý tộc có thân phận địa vị, mà những con đường chính, đều được phân bổ cho đại thần có quyền thế trong triều cùng thương nhân giàu có, về phần những kẻ nghèo khó vất vả dân chúng bình dân tất cả đều phân tán ở bên góc gần tường thành trong An Giáng thành, những người đã trải qua cuộc sống nghèo khó, ít khi dám hướng về đường phố phồn hoa náo nhiệt mà đi, huống chi nơi đó phí chi tiêu rất cao không phải chỗ tốt cho những người bình thường như họ đến tiêu xài.

Trên đường cái, thỉnh thoảng hương xe bảo mã chạy lướt qua nhau, Hoa Ngạc không nhịn được vén rèm nhìn ra bên ngoài, hai bên đường phố có rất ít quán nhỏ và người bán hàng rong, phần lớn đều là cửa hàng mặt tiền, các bảng hiệu chữ vàng dưới ánh mặt trời lòe lòe phát sáng, vài con tuần mã chạy song song với xe ngựa, những người cưỡi ngựa mặc quần áo rực rỡ, thần thái ưu nhã, thỉnh thoảng còn cười nói như đi dạo, còn có những chiếc xe ngựa phủ rèm che xanh biếc lướt qua xe các nàng, khắp nơi đều thấy được sự xa hoa bất phàm.

"Công chúa, nơi này thật không giống với nơi đó của chúng ta."

Phượng Lan Dạ đang nhắm mắt ngưng thần, nghe lời nói của Hoa Ngạc ..., từ từ mở mắt ra, không nói đúng sai mở miệng.

"Cần gì phải so sánh, tự tìm phiền não mà thôi."

Nói xong thì nhắm hai mắt lại, tựa vào trên vách, vững như núi Thái Sơn, không nhúc nhích.

Hoa Ngạc le lưỡi, thật ra thì công chúa nói không sai, cần gì tự tìm phiền não chứ, các nàng mặc dù chỗ ở kém một chút, ăn kém một chút, mặc kém một chút, những thứ khác cũng không có cái gì, bên trong tiểu viện độc lập đó, bản thân mình vẫn là người tự do, nếu không phải phát sinh những chuyện này, các nàng căn bản là không có chỗ nào không tốt, xem ra nàng thật đúng là tự tìm phiền não.

Xe ngựa một đường đem hai người đưa về Nô Nhai, dừng ở trước cửa viện, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc xuống xe, thì phu xe đánh xe rời đi.

Bên trong viện có người?

Tam hoàng tử một thân cẩm y màu xám trắng, đang ngồi ở dưới tàng cây hoa quế thưởng thức trà, Trữ Cảnh ở phía sau hắt đang đứng thẳng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, thấy hai nữ nhân đẩy cửa bước vào, đôi mày rậm của hắn nhíu lại, không vui mở miệng.

"Hai người nữ nhân các người đi nơi nào? Làm hại chủ tử nhà ta ngồi đợi rất lâu."

Nhưng mà hắn mới vừa nói xong, thì Nam Cung Tiếp liền trầm giọng la rầy: "Không được vô lễ."

Trữ Cảnh hạ lông mày xuống, không dám nói thêm cái gì nữa, lui về phía sau một bước, hắn tuy không nói nhưng đáy mắt vẫn có chút bất mãn, không biết vì sao chủ tử đối tiểu nha đầu này lại đặc biệt như vậy, nói thật ra, nhiều nhất chỉ là đánh đàn giỏi hơn một chút thôi, chẳng lẽ bởi vì như vậy, mà chủ tử phải có thêm vài phần kính trọng đối với nàng à.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc đi tới, hành lễ.

"Tham kiến Tam hoàng tử."

"Đứng lên đi, mạo muội quấy rầy, mong rằng Cửu công chúa lượng thứ ."

Nam Cung Tiếp nói chuyện nhu hòa, ôn nhuận trầm thấp như nước, làm cho người nghe không tự chủ được mà buông lỏng, hần phất tay ý bảo Phượng Lan Dạ đứng dậy, rồi ngồi vào một bên .

Phượng Lan Dạ cũng không khách khí với hần, ngồi xuống, đa lễ mà xa lạ mở miệng hỏi thăm: "Không biết Tam hoàng tử lần này tới đây là vì chuyện gì?"

Trên ngũ quan nho nhã của Nam Cung Tiếp càng phát ra ôn hòa, nụ cười vừa tựa như một làn gió nhẹ, vừa giống như mây bay tự nhiên vui sướng ở chân trời, Phượng Lan Dạ không tự chủ được buông lỏng tâm, nhớ tới chuyện đêm hôm đó, ánh mắt không khỏi tối lại, mũi tên kia, là Tam hoàng tử bắn ra sao?

Nàng nghi ngờ suy nghĩ, lúc này Nam Cung Tiếp đã ấm áp mở miệng.

"Buổi sáng hôm nay, ta nghe hạ nhân trong phủ bẩm báo, nói tối hôm qua người đã vào sòng bạc, không có chuyện gì xảy ra chứ."

Trong tiếng nói nhu hòa của hần lộ ra sự quan tâm nhẹ nhàng, Phượng Lan Dạ ngẩn ra, nhìn chăm chăm Nam Cung Tiếp, thật lâu không nói lời nào.

Chẳng lẽ mũi tên kia không phải là Tam hoàng tử bắn , như vậy là người phương nào bắn mũi tên đó đây?

Nam Cung Tiếp nhìn Phượng Lan Dạ lâm vào trầm tư, trên khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp bao phủ một tầng ánh sáng lạnh, quanh thân điêu tàn, không khỏi khẩn trương.

"Sao vậy?"

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, lắc đầu: "Không có chuyện gì, Tam hoàng tử đừng lo lắng, ta không sao, cảm ơn sự quan tâm của người."

Mặc dù mũi tên kia không phải do hắc bản ra, nhưng giờ phút này hắc đặc biệt chạy tới đây quan tâm nàng, đây là tâm ý mà cũng là thiện ý, cho nên nàng mới nói một tiếng cảm ơn.

"Không có gì, người đã quên chúng ta là bằng hữu."

Sắc mặt cũng như vẻ mặt của Phượng Lan Dạ vẫn không thay đổi, nhưng đáy lòng đã có chút xúc động, nói thật ra, nàng có thể làm bằng hữu của Tam hoàng tử tôn quý thật là chuyện đáng mừng, hơn nữa hắc còn là hoàng tử Long Tôn của Thiên Vận hoàng triều, trong khi nàng chỉ là một vong quốc nô mà thôi, người khác đến bên cạnh nàng là muốn lợi dụng nàng, chỉ có hắc, nàng không phát hiện hắc có bất kỳ mục đích gì, cho nên càng đáng quý hơn.

Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ lung tung, thì Hoa Ngạc mang trà bưng đến, cung kính dâng lên, rồi lui qua một bên, Nam Cung Tiếp nhận một chén trà, nhưng không nhìn Phượng Lan Dạ, mà hai mắt lại ngó chừng nắp trà, rồi từ từ mở miệng.

"Các người sống ở chỗ này thật sự không an toàn, bằng không đến ở Nam Cung phủ đi."

Nam Cung Tiếp mặc dù tuổi đã lớn, nhưng lại không được phong Vương, cũng không có ở trong cung, hắc có một phủ đệ ở ngoài cung, chính là Nam Cung phủ, hắc lần này đến đây, chủ yếu là muốn mời Phượng Lan Dạ đến ở trong Nam Cung phủ, thứ nhất, hai người bọn họ có sở thích giống nhau, có thể sớm chiều lãnh giáo một hai lần, thứ hai hắc nghe nói đến chuyện đêm hôm qua, thật sự không yên lòng để cho nàng tiếp tục ở chỗ này, hai người bọn họ là bằng hữu, bằng hữu thì nên giúp đỡ cho nhau.

Bất quá lời của hắn vừa rơi xuống, liền lập tức có người lên tiếng phản đối.

Thủ hạ Trữ Cảnh mặt biến sắc mở miệng: "Chủ tử, như vậy sao được?"

Phượng Lan Dạ cũng sửng sốt, tuy nói Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp không phải là thân vương gì, cũng không có danh vọng lớn, ở Thiên Vận hoàng triều không có ảnh hưởng nhiều, nhưng hắn vẫn là con ruột của hoàng đế, vậy mà lại mở miệng mời nàng đến ở Nam Cung phủ, phần ân tình này làm cho nàng cảm động, nhưng mà trong lòng cũng biết rõ, trước mắt còn có vài người đang theo dõi nàng, nàng không muốn gây cho Nam Cung Tiếp thêm bất cứ phiền phức gì, bằng hữu quý ở thổ lộ tâm tình, nếu hắn thật lòng nghĩ cho nàng, nàng cũng không thể kéo hắn vào trong biển lửa.

"Không cần."

Phượng Lan Dạ một lời liền cự tuyệt, Trữ Cảnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt của Nam Cung Tiếp lại khó coi, hắn cho là bởi vì Trữ cảnh ngăn cản, nên Phượng Lan Dạ mới cự tuyệt, sắc mặt lập tức trầm xuống, ngừng đầu lên nhìn về phía Trữ cảnh, lạnh lùng mở miệng.

"Người thật to gan."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Trữ Cảnh vừa nhìn thấy chủ tử sắc mặt lạnh lùng, liền biết hắn đã tức giận, mặc dù thế nhân đều biết Tam hoàng tử tính tình ôn hòa, si mê tiếng đàn, nhưng tính khí chân chính của hắn vẫn có chút nóng nảy, nếu thật sự tức giận, trừng phạt cũng không nhẹ, Trữ Cảnh trong lòng trầm xuống, lặng lẽ ngừng đầu lên liếc về phía Phượng Lan Dạ đang ngồi đối diện chủ tử, chỉ thấy đôi mắt đen của nàng nhìn sang, thản nhiên đối mặt với hắn, đối với ám hiệu của hắn, thì làm như không hiểu, tựa như không nhìn thấy nó.

Trữ Cảnh trong lòng giận a, cái nha đầu chết tiệt kia, thông minh như vậy, hắn không tin nàng không rõ ý tứ trong ánh mắt hắn, rõ ràng chỉ cần nàng vừa rồi mở miệng cầu tình, chủ tử cũng sẽ không trách cứ hắn nữa, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại làm như không nhìn thấy, thậm chí trong con người còn dâng trào khí lạnh, Trữ Cảnh cũng khá cứng đầu, nên làm trò quỷ xuống trước mặt Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc.

"Xin chủ tử trách phạt."

"Trở về tự mình đi đến hình phòng trình diện, phạt quét hậu viện một tháng."

"Dạ"

Trữ Cảnh không dám lại biểu hiện ra trên mặt cái gì, trầm giọng lĩnh mệnh đứng lên.

Nam Cung Tiếp không hề nhìn hắn nữa, quay đầu nhìn về phía Phượng Lan Dạ ở đối diện đang thưởng thức trà.

"Cứu công chúa nếu ở chỗ này, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm, không bằng vào ở Nam Cung phủ đi, ta tin tưởng sẽ không có người dám đến Nam Cung phủ làm khó công chúa ."

Phượng Lan Dạ nhướng lên đôi lông mày, trên mặt hiện lên nụ cười rạng rỡ, trong trẻo mở miệng.

"Làm phiền Tam hoàng tử rồi, Lan Dạ sẽ tự mình chú ý , Tam hoàng tử hay là trở về đi thôi, sau này đừng đến nơi đây nữa, Tam hoàng tử chính là thân thể tôn quý, chúng ta là những thứ người hạ đẳng, nếu chẳng may dính nhục quý thể của Tam hoàng tử, chỉ sợ Lan Dạ chịu không nổi trừng phạt."

Phượng Lan Dạ không muốn cùng người trong hoàng thất có quá nhiều dây dưa, trước mắt không rõ bảo táp đang chổng chất ở nơi nào, cũng không biết đến tột cùng nó là cái gì, khi nào thì trời quang mây tạnh, nàng không muốn rước lấy phiền toái cho Nam Cung Tiếp, hẳn ở Thiên Vận hoàng triều cũng không có thể lực, nói thực, có lẽ hẳn tự mình cũng không có ý thức được, nếu nàng thật sự trốn ở Nam Cung phủ đi, chỉ sợ để cho những người điều tra ra hẳn chỉ sợ sẽ làm khó dễ hẳn, mặc dù nhiều năm, hẳn trải qua rất an bình, cũng không có nghĩa là những kẻ có lòng ham muốn đối với ngôi vị hoàng đế sẽ thật sự bỏ qua cho hẳn, bọn họ chẳng qua là đang tìm không được một lý do hợp lý mà thôi, nếu nàng thật sự đến ở Nam Cung phủ, chỉ sợ trong nháy mắt mưa gió sẽ gặp tập kích trên đầu của hẳn, cho nên nàng không thể liên lụy hẳn được.

Nhưng mà Nam Cung Tiếp khi nghe lời nói này của Phượng Lan Dạ trong lòng có chút khổ sở, hẳn mặc dù là hoàng tử một nước, nhưng cho đến bây giờ cũng chỉ là tịch mịch, từ nhỏ hẳn không chiếm được sự thương thức của phụ hoàng, các huynh đệ lúc nào cũng luôn chèn ép xa lánh hẳn, mặc dù hẳn ôn văn nho nhã, nhưng lòng thì rất lạnh lẽo, kể từ khi nhìn thấy tiểu nha đầu này, hẳn là thật lòng xem nàng là bằng hữu , không nghĩ tới nàng lại cự tuyệt hẳn.

"Lan Dạ, chúng ta là bằng hữu."

Nam Cung Tiếp nóng lòng thốt lên, ngay cả tôn xưng cũng không thềm nói, trực tiếp gọi tên Phượng Lan Thất Dạ.

Phượng Lan Dạ nhú lông mày một chút, cũng không có quát bảo hẳn ngừng lại, chẳng qua chỉ trầm trầm mở miệng.

"Quân tử chi giao đạm như nước."

Nam Cung Tiếp sửng sốt, nhưng ngay sau đó đôi mắt bị lây ý vui mừng, mặt mày đều mang vẻ ấm áp, ôn nhuận như ánh sáng ở chân trời, quanh thân hòa nhã.

Thì ra không phải nàng ghét hẳn, chán hẳn, mà bởi vì lo lắng dùm hẳn, cho nên mới phải duy trì một khoảng cách, nhưng hẳn cũng lo lắng cho nàng giống như vậy.

"Lan Dạ, người đến ở Nam Cung phủ đi, bọn họ sẽ không đến đó làm khó dễ ta."

Nam Cung Tiếp một lòng muốn cho Phượng Lan Dạ đến Nam Cung phủ, hơn nữa hẳn tự nhận, những huynh đệ kia sẽ không thật sự gia hại đến hẳn, hẳn ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng chịu bỏ qua, chẳng lẽ bọn họ còn muốn gây chuyện làm khó hẳn sao? Đáng tiếc từ xưa nay hoàng quyền luôn vấy máu, bên trong biến hoá kỳ lạ khó lường, ai mà biết được một giây sau sẽ phát sinh chuyện gì?

"Tam hoàng tử có lòng, Lan Dạ trong tâm rất cảm kích, nếu quả thật có người tìm đến gây sự với ta, ta sẽ đi tìm Tam hoàng tử hỗ trợ."

Phượng Lan Dạ đứng lên, chậm rãi mở miệng, tỏ vẻ nàng đã nhận tấm lòng của Nam Cung Tiếp.

Nam Cung Tiếp mặc dù cùng Phượng Lan Dạ kết giao không sâu, nhưng là đối với bản tính cùng hành động của nàng, không khỏi có chút ít quen thuộc, có lẽ đây chính là tình cảm duy nhất trong lúc tối tăm nhất định, nếu nàng đã nói như vậy, tất nhiên sẽ không đến ở tại Nam Cung phủ, dù hẳn có nói thêm nữa cũng vô ích, cho nên dứt khoát ở miệng, dặn dò nàng một lần nữa.

"Nếu quả thật có việc, nhất định phải đi tìm ta, ta sẽ giúp cho người."

"Ừ, trở về đi thôi, sau này người đừng lui tới đây nhiều, có việc cứ để cho hạ nhân đưa tin là được."

Phượng Lan Dạ mở miệng, Nam Cung Tiếp cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, gật đầu, đứng dậy cùng Phượng Lan Dạ chào hỏi một tiếng, dẫn Trữ cảnh rời đi, mắt thấy chủ tớ hai người đã đi tới trước cửa, thân ảnh phía trước bỗng nhiên dừng cước bộ lại, chậm rãi quay đầu nhìn sang, nở nụ cười, nhẹ nhàng mở miệng.

"Lan Dạ, sau này người hãy gọi ta là Nam Cung Tiếp, cứ luôn gọi là Tam hoàng tử Tam hoàng tử, đã quá khách khí rồi."

"Ta biết rồi, Nam Cung Tiếp."

Phượng Lan Dạ cũng không khách khí với hẳn nữa, Nam Cung Tiếp hài lòng cười, thủ hạ Trữ cảnh cùng nha đầu Hoa Ngạc của Phượng Lan Dạ đồng thời nhượng mào, hai người đều mang vẻ mặt khó tin, nhưng đáy lòng đồng thời cũng hiện lên một cái ý nghĩ trong đầu, hai quái nhân.

Sau khi Nam Cung Tiếp rời đi, tiểu viện an tĩnh lại, Phượng Lan Dạ đứng dậy đi vào trong phòng, Hoa Ngạc theo sát phía sau của nàng, nhỏ giọng nói thầm.

"Công chúa, vừa rồi chúng ta thật nên đến ở trong Nam Cung phủ, nô tỳ nghĩ tới chuyện, những nữ nhân ở trong Tấn vương phủ kia chắc sẽ tới cửa

tìm chúng ta để hỏi tội, bất kể như thế nào, trốn được một trận rồi sẽ có một trận khác đến."

"Chẳng lẽ ta sợ các nàng sao, sợ thì ta chẳng nghĩ ra đối sách."

Phượng Lan Dạ vừa vô cùng cuồng ngạo mở miệng, vừa bước vào trong phòng, thanh âm lạnh lùng lời nói khí phách vang lên.

"Văn chương giấy mực đem tới đây."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc không biết công chúa giấy bút để làm gì, nhưng nếu nàng ấy đã muốn, tất nhiên sẽ có chỗ để dùng.

Văn chương giấy bút rất nhanh được trình lên, Phượng Lan Dạ dựa bàn nhắc bút, ở trên giấy Tuyên Thành màu trắng nàng bắt đầu vung bút thiết kế cơ quan thăm nghĩ ra bố cục.

Những nữ nhân kia muốn tới phải không? Vậy hãy để cho các nàng tới đây, nàng sẽ thiết kế một chút cơ quan để đối phó những nữ nhân này, nhìn các nàng có bao nhiêu dũng khí dám đến nơi này gây chuyện nữa, trước đây nàng ần nhẫn, nhưng lúc không thể nhịn được nữa, thì không cần nhịn, hiện tại chính là lúc không chịu nổi nữa, Phượng Lan Dạ khéo môi vẽ ra nụ cười lạnh, con người sáng trong như thủy tinh, chợt lóe lên ánh sáng động lòng người cực kỳ.

Phượng Lan Dạ lợi dụng một cả buổi tối để thiết kế ra bản vẽ tinh tế, ngày thứ hai trời vừa sáng liền phân phó Hoa Ngạc bắt đầu bố trí, chủ tớ hai người không ra khỏi cửa viện, chỉ ở trong sân bậu rộng, hai người bố trí ước chừng ba ngày, mới đại công cáo thành.

Chân trời, tà dương tạo thành một dải màu hồng như dòng nước chảy xuôi, bên tiểu viện tràn ngập ánh sáng màu đỏ như bức họa.

Dưới thềm đá, Phượng Lan Dạ neho ánh mắt lại, lông mi thật dài che giấu tia sáng lạnh sắc bén, lộ ra nụ cười trong trẻo, nàng vỗ nhẹ nhẹ tay, hài lòng nhìn thành quả lao động trước mắt.

Hoa Ngạc đi lấy chậu nước bỏ lên trên bàn đá ở trong viện, rồi nhẹ giọng mở miệng.

"Công chúa, tới đây rửa tay đi."

Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn trời, giữa không trung có một sợi dây màu bạc từ cửa sổ kéo ra, treo ngược ở trên cây hoa quế, lá trên nhánh cây hoa quế đã khô vàng, thưa thớt không đồng đều, nhưng vẫn còn rất rậm rạp, khi nhìn sẽ không thấy rõ sợi dây đó lắm, Hoa Ngạc nở nụ cười, công chúa thật quá thông minh, tâm tư quỷ dị khó lường, còn sợ những nữ nhân kia sao?

Phượng Lan Dạ đi tới rửa tay, gió nhẹ thổi qua bên người, tiểu viện an tĩnh như nước, không có một chút tiếng vang nào.

Bỗng nhiên trước cửa viện truyền đến tiếng vang rầm rầm, đập rất nhiều lần có vẻ đang gấp gáp, còn kèm theo tiếng la hét của nữ nhân.

"Phượng Lan Dạ, tiểu tiện nhân này, dám can đảm tính toán đến trên đầu của chúng ta, lăn ra đây cho chúng ta."

Người nên tới quả nhiên cũng tới, đuôi lông mày của Phượng Lan Dạ nhíu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sự tàn ác bắt đầu lan toả, nàng lắc lắc tay, mấy giọt nước văng khắp nơi, trên mặt gương lên nụ cười, nụ cười này không có một chút ấm áp nào, trầm giọng ra lệnh: "Hoa Ngạc, mở cửa."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Nhưng mà Hoa Ngạc còn chưa kịp chạy tới, thì bùm một tiếng cửa viện bị đá văng ra, cánh cửa vang lên một tiếng rồi rơi xuống, làm cho đám bụi đất văng lên, bụi đất đó bay lên ngày càng cao, chỉ thấy ở bên trong nó có một đám nữ nhân khí thế hung ác xông vào trong viện, ngăn chặn kín cửa đến gió thổi cũng không lọt, ánh mắt của bọn họ như muốn cắn nuốt người nhìn chăm chăm hai đạo thân ảnh trong viện.

Phượng Lan Dạ ngạo mạn đi trở về, đứng ở trên thềm đá, nhìn một đám nữ nhân vừa vọt vào cửa, quần áo ngăn nắp, mặt mũi kiều diễm, tóc mây xanh biết vấn lên, phục trang đẹp đẽ, quả nhiên là hoàn phi yến gầy cần cái gì cũng đều có, Tấn vương thật là có phúc khí a, đến thì dễ dàng nhưng khi đi chỉ sợ chưa chắc dễ dàng như vậy, Phượng Lan Dạ cười lên u ám, một tia nắng cuối cùng ở chân trời chiếu thành một vòng tròn nhỏ trên mặt của nàng rồi từ từ di chuyển xuống phía dưới, cùng với ánh nắng của hoàng hôn đang chiếu vào tiểu viện, những nữ nhân kia kích động gầm thét, gương mặt lộ ra vẻ dữ tợn và xấu xí.

Cầm đầu là một nữ tử toàn thân mặc bộ quần áo màu xanh biếc, tay áo được làm bằng vải tơ mỏng, đôi cánh tay như ẩn như hiện ở bên trong bây giờ đang chống eo, lửa giận ngút trời hướng về phía Phượng Lan Dạ kêu lên.

“Tốt lắm tiện nhân, một vong quốc nô nho nhỏ, thế nhưng dám can đảm chống lại tỷ muội bọn ta, ngày hôm nay bốn phu nhân nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn người một chút.”

Mấy người đứng phía sau lập tức như hung thần ác sát phụ họa thêm, tiếng nói vang thành một mảnh.

Lục y nữ tử kia là phu nhân Trầm Trân Châu của Tấn vương phủ, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lóe lên thị huyết, khóe môi vẽ ra nụ cười đắc ý, đưa tay lên với các nữ nhân phía sau, làm cho bốn phía thoáng cái yên tĩnh lại, chỉ thấy nàng ngẩng cao đầu hất mặt lên đắc ý vạn phần, mở miệng.

“Các tỷ muội, đừng nói thêm cái gì với các nàng, lên, đừng quên các tỷ muội bị rơi vào trong hồ thiếu chút nữa mất mạng, bây giờ vẫn còn không có khỏe lại, chúng ta đừng để tiện nghi cho tiểu tiện nhân này”

“Đúng vậy a, không thể bỏ qua cho các nàng.”

“Quá to gan, các nàng tự cho mình là ai a, muốn chết.”

Thanh âm tranh nhau mà nói này làm vang động cả tiểu viện.

Phượng Lan Dạ thân hình khẽ dờn đưa tay lên lôi kéo Hoa Ngạc lùi lại phía sau ba bước, đứng ở trước bệ cửa sổ, trong đôi mắt đen hiện lên từng gợn sóng trong suốt, khuôn mặt thì xinh đẹp dịu dàng như hàn mai, thanh khiết bóng bẩy, không hờn không giận mà còn cười lên.

Đám người của Trầm Trân Châu thoáng một cái bị chọc giận lên, kêu to: “Giỏi cho người tiện nha đầu, còn cười được, một lát cho người khóc cũng không kịp.”

Phượng Lan Dạ càng cười đến chói mắt, thanh âm lạnh lùng mỉa mai hoặc cũng theo sát phía sau mà vang lên.

“Người nào khóc cũng không biết được.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, hai tay nhấn vào một cái nút khởi động cơ quan tầm thường ở dưới cửa, chỉ thấy trên cây hoa quế cao lớn,

tuôn ra một chuỗi âm thanh, ánh sáng di động giữa không trung, nhanh như thiểm điện, những nữ nhân kia còn không kịp biết chuyện gì đang xảy ra, thì trên cây hoa quế, có mấy tiếng nổ ác liệt, màu trắng của phấn bột rơi đầy trời, mấy túi lớn màu trắng chứa vôi từ giữa không trung rơi xuống, nhằm ngay mấy cái đầu của đám nữ nhân mà đập xuống, chỉ nghe được tiếng thét chói tai, tiếng la hoảng, tiếng kêu cứu mạng hòa hợp lại với nhau, tạo thành thanh âm ầm ỹ vang động thành một mảnh.

“Phượng Lan Dạ, người tiểu tiện nhân.”

Phấn bột tung bay, Trầm Trân Châu gào thét kêu lên, ngã gục trên mặt đất, thở không ra hơi tức giận mắng chửi, trên người của nàng đang bị một túi vôi đè ép, xoạt một tiếng cái túi đó té ra, bên trong tiểu viện bao phủ bởi màu trắng của khói bụi, những nữ nhân kia có mấy người bị nện trúng, té trên mặt đất, có mấy người không bị đập trúng, thì ăn đầy miệng, đầy mặt đầy đầu cổ cả người bị phủ một mảnh màu trắng dày đặc, tiếng thét chói tai tiếng tức giận la mắng vang thành một đoàn.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc mắt lạnh nhìn hết thấy những kẻ trước mắt, đợi đến lúc khói bụi tản đi, mới nhìn thấy những nữ nhân này, cực kỳ chật vật, không còn sót lại chút nào của vẻ xinh đẹp rực rỡ lúc này, cả người nhếch nhác không chịu nổi, đứng ở trên mặt đất nhuộm đầy màu trắng, sắc mặt dữ tợn đầy căm tức nhìn Phượng Lan Dạ, liều mạng hất đầu gào lên.

“A, a, chúng ta sẽ liều mạng với người.”

Những gì xảy ra bên trong tiểu viện đã sớm kinh động đến những kẻ xung quanh Nô Nhại, rất nhiều người đã nhận ra chiếc xe ngựa của Tấn vương phủ, nên không dám đi tới gần, chỉ dám đứng từ xa mà xem náo nhiệt thôi.

Trầm Trân Châu cùng những nữ nhân kia ngo ngoáy từ trên mặt đất bò dậy, cũng bất chấp sửa sang lại dung mạo của mình, nghĩ đến chuyện các nàng liên tiếp ăn nhục nhã của nha đầu này mấy lần, trong lòng đã nhanh chóng phun lửa, sớm vung tay lên ra lệnh: “Lên, rút gân lột da của các nàng, làm cho các nàng cảm thấy hối hận vì đã được cha mẹ sinh ra.”

Nàng ta ra lệnh một tiếng, mấy người phía sau đã sớm nhào tới phía trước, đáng tiếc dưới chân mới vừa đi được hai bước, thì giữa không trung nghe thấy thanh âm vù vù, hù dọa làm cho những nữ nhân kia quá sợ hãi, vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy vô số quả bóng trong đêm tối bay qua, vô số cột nước từ trên trời giáng xuống, đập thẳng vào đầu của các nàng, đêm thu rất lạnh, lại bị những cột nước này tưới vào đầu, trước tiên là vôi, bây giờ là nước, mỗi người đã bị biến thành ướm sưng, cùng với y phục trên người tạo thành ngũ sắc, còn có thêm màu trắng của vôi từ trên mặt chảy xuống người, rồi đọng thành vũng nước dưới chân, hàm răng của họ đều không nhìn được mà run lên, rút lui về phía sau hai bước để tránh, mà không dám tiến thêm một bước nào về phía trước.

Trầm Trân Châu đôi mắt hằn tia máu ngó chừng Phượng Lan Dạ, thực ước gì được cắn nuốt nàng.

“Người, người?”

Nàng nói cũng nói không ra nổi nữa, phía sau có người nhỏ giọng nói thầm.

“Nữ nhân này có phải yêu quái hay không a?”

“Chỉ sợ là phải, nghe nói nàng ta ngay cả hổ cũng không sợ, bây giờ còn làm ra cả những thứ này ly kỳ cổ quái hôm nay.”

Đêm lạnh gió thổi, những nữ nhân này vừa lạnh vừa sợ hãi, rất nhiều người đã lùi về phía sau, hướng về cạnh cửa từ từ dời đi, Trầm Trân Châu dẫn đầu vừa nhìn thấy đã giận dữ, nàng mới không tin tiểu nha đầu này có

cái bản lãnh gì hơn người, căn bản chỉ là tiểu nhân đắc kế thôi, các nàng tuyệt đối không thể lùi bước, đường đường người của Tấn vương phủ sao có thể sợ chết, nàng liền hướng mấy người phía sau hét lớn.

“Câm mờm , chẳng lẽ chúng ta sợ nàng sao, lên, tất cả đều lên, ta không tin cái này ma quái đến như vậy.”

Nàng trên miệng tuy nói vậy, nhưng dưới chân động tác lại rất chậm, từ từ đi về phía trước, mấy người phía sau sợ hãi, lại càng cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, chỉ thấy nàng động cũng không chịu động, từ đầu tới đuôi chỉ cười lạnh nhìn các nàng.

Trầm Trân Châu nhìn nàng không cử động tới, gan lớn hơn một chút, xông về phía trước, bỗng nhiên vèo một tiếng vang lên, một quả ám khí nhắm ngay phía nàng bắn tới, chỉ nghe nàng kêu a một tiếng, ánh mắt bị đánh trúng rồi, sau đó càng phát ra thêm nhiều tiếng thét, vì ở giữa không trung càng ngày càng nhiều đá bắn ra, những hòn đá bắn ra cũng chỉ dùng bùn đất mà làm, ở dưới ánh nắng chói chan hơi cho khô rồi làm ám khí, đánh vào trên thân người, mặc dù không nguy hiểm đến tánh mạng, tuy nhiên lại rất đau, trong lúc nhất thời, trong tiểu viện nữ nhân không một ai may mắn thoát khỏi, chỉ thấy giữa không trung, đá bắn ra như mưa, thỉnh thoảng bay qua, bay lại đầy trời ám khí, những thứ kia nữ nhân bị đánh trúng , nhảy loi choi còn kèm theo tiếng hét kêu đau.

“Ai.”

“Ai.”

Trầm Trân Châu liên tiếp bị đánh trúng liễu mấy cái, trên người trên mặt tất cả đều đau , nàng tức giận đến sắp điên rồi, liền hướng về phía Phượng Lan Dạ rống giận: “Người kẻ nô lệ xảo quyệt, người chờ, ta sẽ không bỏ qua cho người, chỉ cần ta có một hơi, nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

“Nếu ta không có động tay, người có sẽ bỏ qua mà không tính toán với ta sao?”

Trong đêm lạnh, Phượng Lan Dạ thanh âm tàn bạo lạnh lùng và ma quái vang lên.

Những nữ nhân kia ngây ngấn cả người, suy nghĩ lại , đúng vậy a, người ta căn bản không có tìm đến cửa của các nàng gây sự, mà do các nàng tìm người ta phiền toái, cho dù người ta không động thủ, các nàng vẫn đối phó với người ta, người ta chẳng qua là tự vệ thôi, nói đến nói lui đều là lỗi của các nàng, các nàng chỉ nghĩ đến chuyện muốn khi dễ người, chỉ là bây giờ không thể khi dễ mà thôi.

Mọi người đang suy nghĩ, thì liên tiếp trúng mấy phát ám khí bắn ra nữa, có người bị đánh trúng chịu không được, nản nỉ.

“Như phu nhân, chúng ta trở về đi thôi, tiểu nha đầu này có chút bất thường.”

“Đúng vậy a, chúng ta trở về đi thôi.”

Có nữ nhân còn khóc lên, một thân chật vật, trên người lại lạnh lẽo nên không ngừng rung mình, tóc đen dính vào trên mặt, áo ướt thì dính vào trên người, nước mắt tuôn rơi chảy xuống.

Đáng tiếc Trầm Trân Châu không mở miệng đồng ý, thì các nàng ai cũng không dám rời đi, bằng không trở về cũng đừng nghĩ có cuộc sống yên ổn, Trầm Trân Châu ở sau lưng còn có Tô trắc phi làm chỗ dựa, những người như các nàng nào dám tự chủ trương, lúc này Trầm Trân Châu mặc dù sợ, nhưng mà vừa nghĩ tới các nàng vừa rời chật vật như vậy, nàng không cam tâm, cho nên cắn răng rống lên.

“Câm mồm , hết thả câm mồm .”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Trầm Trân Châu vừa mở miệng nói xong, thì mấy nữ nhân phía sau ai cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể chống mắt cùng nhau ngó chừng Phượng Lan Dạ đang đứng trên thềm đá, chỉ thấy nàng ngoài cười nhưng trong không cười nhìn lại các nàng, chậm rãi mở miệng: "Nếu mọi người còn muốn ở lại, như vậy cứ ở lại đi."

Một lời vừa nói xong, thì nàng xoay người đi vào nhà, không thèm quan tâm đến những nữ nhân không biết lý lẽ đứng ở bên ngoài nữa.

Trầm Trân Châu vừa thấy nữ nhân này cuồng vọng như thế, thì không khỏi giận dữ, hướng về phía Phượng Lan Dạ ra lệnh: "Đứng lại."

Đáng tiếc tiểu thân ảnh ở phía trước giống như không nghe thấy gì, cũng không thèm để ý nàng chút nào, Trầm Trân Châu nhanh chóng tiến tới một bước, nhưng đề phòng bị gạt, nên dừng bước.

Đúng lúc này thì tiếng vù vù lại vang lên lần nữa, nháy mắt mấy đạo sợi tơ màu bạc, ở giữa không trung lần lượt thay đổi, chợt có một túi bông vải ở trên những sợi chỉ bạc lướt qua, rất nhanh bay đi ra ngoài, càng ngày càng nhiều, trong sân toàn là túi bông vải, bảy tám người nữ tử bị hù dọa, có người sợ quá run run nói mãi không xong, Trầm Trân Châu vừa ngẩng đầu nhìn lên đánh giá một phen, rồi bình tĩnh mở miệng: "Không có chuyện gì, đây là vải bông thôi, sẽ không mất mạng đâu."

Lời của nàng vừa nói xong, túi bông vải kia nhắm ngay nàng mà tập kích tới, bóp một tiếng, đánh vào sau cái ót của nàng, làm đầu nàng lay động,

choáng váng vỡ đầu, trước tiên là bị vôi sặc, tiếp đến là bị nước tưới, sau đó bị ám khí đánh, cuối cùng là bị túi bông vải chết tiệt này đập trúng, hơn nữa túi bông vải này cũng không giống như bề ngoài nhìn qua, mềm nhuyễn vô lực, bên trong nó lại có hòn đá cứng rắn như sắt, đánh vào trên đầu người ta, có thể lấy mạng người a, Trầm Trân Châu, ngã trái ngã phải, cuối cùng bùm một tiếng té xuống đất, mấy người ở phía sau luống cuống, vôi vàng chạy tới kiểm tra, khẩn trương kêu lên.

"Như phu nhân, người không sao chứ, người không sao chứ."

Lúc này giữa không trung những túi bông vải, vô cùng nhanh chóng từ bốn phương tám hướng đánh tới, phàm là người bị đánh trúng đều đau đớn khó nhịn, bùm một tiếng ngã tròng lên nhau trên mặt đất, chỉ trong thời gian nháy mắt, liền có mấy người ngã trên mặt đất rồi, còn chông chất lên nhau, thanh âm kêu rên vì bị đau đớn vang động ra bên ngoài, những người còn không bị thương, vôi vàng liều mạng xông ra, đứng ở trước cửa kêu to.

"Cứu mạng a, cứu mạng a."

Chuyện xảy ra ở đây đã sớm có người đi bẩm báo, chịu trách nhiệm trên con đường này là tướng quân Tây Môn Vân, hẳn đúng lúc ở gần đó, nghe thấy Yên Hành bẩm báo, vừa nhận được tin, lập tức mang theo một đội tinh binh tới đây, tiếng vó ngựa dầm đạp như tiếng sóng, vừa đến đã nghe trước cửa có người kêu cứu, hẳn nhanh chóng tung mình xuống ngựa, một đội người vôi vãi chạy tới, cầm đầu là Tây Môn Vân, một thân khôi giáp màu bạc, ánh khí toả sáng, vừa nhìn liền nhận ra xe ngựa Tấn vương phủ, trong lòng đã hiểu rõ ràng, chỉ nhướng mày kiểm lên, trầm giọng mở miệng.

"Xảy ra chuyện gì?"

Nữ tử kêu cứu kia là người ở kinh thành, nên đối với Tây Môn Vân tướng quân từng biết mặt nên đã nhận ra, nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, giống như thấy được cây cỏ cứu mạng, tay nắm chặt lấy hắn kêu lên.

"Tây Môn tướng quân cứu mạng, nữ nhân ở nơi này là yêu quái a, nàng là yêu quái, Như phu nhân và tất cả các nàng đều bị đả thương."

Tây Môn Vân trầm mặt kéo tay lại, dẫn đầu bước vào, chỉ thấy bên trong tiểu viện, trên mặt đất vô cùng bừa bãi, cửa viện thì bị mở vào phía trong, trên mặt đất đầy màu trắng của bột vôi, còn có dấu vết của nước ở khắp nơi, lúc này ở ngay giữa viện, mấy gương mặt nữ nhân mơ hồ, nhìn thoáng qua vô cùng thê thảm đang gục lên nhau, thỉnh thoảng còn rên khe khẽ, nhìn không rõ lắm dung mạo, chỉ nghe thấy tiếng nói của các nàng.

Trong đó có một người vừa nhìn thấy Tây Môn Vân xuất hiện, liền kêu khóc lên.

"Tây Môn tướng quân, lập tức bắt lấy yêu nữ này đi, nàng là yêu quái, nàng là yêu quái."

Tây Môn Vân mày kiếm nhướng lên, trầm giọng mở miệng: "Người là người phương nào?"

Trầm Trân Châu lập tức mang thân phận ra: "Ta là nữ nhi Trầm Trân Châu Trầm đại nhân Thiếu Tự phủ, Như phu nhân của Tấn vương phủ, Tây Môn tướng quân, ta lệnh cho người lập tức đem cái tiểu tiện nhân Phượng Lan Dạ này bắt lại."

Tây Môn Vân vừa nghe lời nói của Trầm Trân Châu, liền đứng thẳng lưng, nhưng cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua là quay đầu đánh giá tình huống trong tiểu viện, chỉ thấy trong tiểu viện rất yên lặng, nhìn không ra có cái gì bất thường, thật không biết những nữ nhân trước mắt này làm thế nào bị thương, nhiều người như vậy mà cũng không đối phó được một tiểu nha đầu, xem ra tiểu nha đầu kia thật là có chút ít bản lĩnh, nghe nói ngay cả hổ cũng chẳng làm gì được nàng? Như vậy bên trong viện này có cơ quan.

Tây Môn Vân đã đoán ra, lúc này Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc bước tới, cung kính mở miệng.

"Không biết Tây Môn tướng quân đại giá quang lâm, có tội có tội."

Mặc dù ngoài miệng xin tội, nhưng thần sắc lại không có chút nào là bất an sợ hãi, và cũng không nhìn mấy người ở trong viện.

Tây Môn Vân đưa một ngón tay chỉ vào mấy người ở trước mặt, trì hoãn thanh âm hỏi: "Đã có chuyện gì xảy ra?"

"Ỗ vào người đông thể mạnh, lấn hiếp người mà thôi, Tây Môn tướng quân chẳng lẽ không nhìn ra được sao?"

"Cái gì?"

Trầm Trân Châu thét chói tai, mặc dù nguyên lai nàng muốn ỹ vào người đông thể mạnh lấn hiếp người, nhưng mà các nàng có lấn được người nào, lấn đến người nào chứ, ngược lại bản thân còn bị lấn mà thôi, tiểu nha đầu này đúng là có thể mở to mắt mà nói láo, nàng sắp tức đến hộc máu, nhanh chóng giẫy dũa dùng chân đẩy túi đá đang đè ép trên người qua một bên, những nữ nhân may mắn tránh khỏi, hay không có bị thương vội vàng từ xa xông lại, đỡ người bị thương đứng dậy, mỗi người đều chặt vật vụn phần, nhìn Phượng Lan Dạ với ánh mắt vừa kinh vừa sợ, ai cũng không dám nói nhiều.

Chỉ có Trầm Trân Châu vẫn hướng về phía Tây Môn Vân phát tác: "Tây Môn Vân, bốn phu nhân nói, người không nghe thấy sao? Lập tức bắt lấy tiểu tiện nhân nay đưa đến Tấn vương phủ đi, nhất định phải trừng trị nặng nàng."

Trên ngũ quan tuần mị cương nghị của Tây Môn Vân, mào kiến đã nhẹ nhúu lại, vẻ lạnh lùng hiện lên, hàn khí tràn ra ngoài.

"Xin hỏi Như phu nhân, đây là Tấn vương phủ sao?"

"Không phải."

Trầm Trân Châu vẽ mặt mơ hồ, không biết Tây Môn Vân hỏi cái này là có ý gì, nên thuận mồm đáp.

Tây Môn Vân lại nói tiếp: "Nơi này là chỗ nào?"

"Nô Nhai."

Trầm Trân Châu trên mặt bị đau, quanh thân cũng đau , nên không biết Tây Môn Vân nói lời này là có ý gì, khẩu khí không thân thiện kêu lên.

Ánh đèn từ trong nhà chiếu ra ngoài, soi rọi một bên mặt hơi nghiêng của hân, làm nó như được gọt từ đao, hân gằn từng chữ mở miệng: "Như vậy các người xuất hiện ở nơi này làm gì, nơi này là địa bàn của Bốn tướng quân, lúc nào đến phiên một Như phu nhân đương gia nho nhỏ làm chủ."

Tây Môn Vân nói xong, quay đầu ra lệnh một tiếng: "Yên Hành, lập tức đưa những người này trở về Tấn vương phủ, rồi bẩm báo Tấn vương, sau này nếu tại nơi cai quản của bốn tướng có người đến sanh sự làm loạn, giết chết không tha."

gió thổi hiu hiu, hàn khí ào ào.

Trầm Trân Châu hai chân mềm nhũn, trực tiếp tức đến ngất, làm hai nữ nhân đang dìu nàng, khẩn trương kêu lên: "Phu nhân, phu nhân."

Nhưng tiếc nữ nhân này ngày hôm nay bị chọc tức, gọi gần nửa ngày cũng không có phản ứng, những nữ nhân còn lại nào dám đắc tội với Tây Môn tướng quân trước mắt, liền biết điều một chút tiêu sái đi ra ngoài, lúc đến thì hăng hái phong quang vô hạn, khi về thì chạy trốn thê thảm không dám nhìn, bị đả thương còn phải mang theo ầm ức, thật giống như một con

chó rơi xuống nước, những thấy những kẻ có thân phận thấp đang vây xem ở bốn bên đường phố, những nữ nhân này vội vàng tiến vào xe ngựa, chỉ nghe được bốn phía vang lên một mảnh trầm trồ khen ngợi, xe ngựa liền nhanh chóng rời đi Nô Nhai.

Bên trong cửa viện, Tây Môn Vân ngừng đầu lên nhìn Phượng Lan Dạ, thật lâu mới mở miệng.

"Chuyện của các người thật đúng là nhiều a."

Nói xong liền xoay người dẫn bộ hạ rời đi, bóng lưng cao lớn tráng kiện như bị ánh sáng kéo dài, sừng sừng như một ngọn núi.

Phượng Lan Dạ mắt không nháy không chớp nhìn bọn họ, đợi đến mọi người rời đi, Hoa Ngạc không nhịn được kêu lên: "Công chúa, cửa kia?"

Cửa viện đang ở trong trạng thái kỳ quái liền ngã lăn xuống đất, mặc dù không có hư, nhưng đã bị tổn hại, muốn sửa lại cho tốt thật đúng là phải phí chút ít thời gian, trong lòng không khỏi nói thầm, Tây Môn tướng quân kia cũng thiệt là, nên tìm người sửa sang lại cho các nàng mới phải.

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới Hoa Ngạc nữa, mà quay đầu lại, một đôi mâu quang khóa chặt nhìn về phía tường cao hướng Tây Bắc, chỉ thấy trên tường cao, lúc này đang có một thân ảnh thon dài vắng lặng, ánh trắng tựa như nước đang vẩy vào trên người của hắn, cho dù trong bóng tối, vẫn có thể thấy rõ ràng dung nhan mông lung trong treo đó, nó dường như được quỷ thần tạo hình, tuần mỹ tuyệt luân, một đầu tóc đen được xoa trên vai, còn có đôi mắt mê hoặc lòng người, lúc này nó đang tản mát ra ánh sáng quý dị khó lường, cứ như vậy mắt không nháy không chớp ngăm nhìn nàng, mang theo một chút giễu cợt, một chút vui đùa.

"Ngọc Tiến, " Phượng Lan Dạ đầu có chút đau, nàng không sợ Sở Vương, không sợ Tấn vương, không sợ Tây Môn Vân, lại càng không sợ những nữ nhân hung thần ác sát kia, nhưng mà đối với Ngọc Tiến này lại

có chút mâu thuẫn, bởi vì nam tử này làm cho nàng có một loại cảm giác không cách nào nắm lấy

trong tay được, hẳn rất là nguy hiểm !

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, bóng trắng chiếu vào mặt của nàng, tạo ra bóng râm từ hai hàng lông mi dài, khiến cho gương mặt của nàng giống như một đoá hoa sen nở rộ, thuần khiết dịu dàng, tầm mắt vừa hướng về phía đầu tường quan sát động tĩnh của nam tử vừa mở miệng.

"Người thói quen nửa đêm ngồi chồm hổm đầu tường, nhân tiện theo dõi người khác sao?"

Nàng vừa mở miệng, Hoa Ngạc giật mình nhảy lên, thật nhanh nhìn lại, mới thấy rõ thì ra trên đầu tường còn có một người.

Khó trách Hoa Ngạc không phát hiện được, nếu không phải Phượng Lan Dạ tập thành Huyền Thiên tâm pháp, chỉ sợ cũng không phát hiện được, trong Huyền Thiên tâm pháp có một chiêu cảm ứng nhanh nhạy, nhất là khi bị vây trong bóng tối, đối với những sự vật quanh mình sẽ cảm ứng tương đối nhạy bén hơn, cho nên nàng mới có thể phát hiện ra nam nhân này đứng ở trên đầu tường ngắm phong cảnh, bất quá hẳn xuất hiện lúc nào thì quả thật nàng cũng không biết.

Trước mặt nàng là một nam tử xuất trần tươi đẹp, đôi mắt đen như mực càng toả ra tĩnh lặng, sâu u, như đoá hoa nở rộ, như biển đêm sâu thẳm, hai hàng lông mày khẽ nhướng lên, nhưng không có tức giận, cũng không nhìn thấy hẳn có hành động gì, ánh màu tím rực rỡ lướt qua, thì người đã rơi đến trước mặt Phượng Lan Dạ, mang bộ dáng trên cao đưa mắt nhìn xuống nàng, hai tròng mắt đen như bảo thạch thượng đẳng kia, bên trong nó ánh

sáng đồn dập như sóng nước, như tìm tòi nghiên cứu, như phán quyết, rồi chậm chạp mở miệng.

"Nhàn rồi nên đến ngắm phong cảnh, không ngờ lại gặp phải một tiểu sói con đang ở đây sửa chữa người."

Phượng Lan Dạ lui về phía sau một bước rồi đứng nghiêm, vẫn duy trì một khoảng cách với hắn, nam nhân này đẹp đến nỗi giống như không ăn lửa khói nhân gian, ánh mắt lại càng biến hoá khôn lường, nếu không tinh táo, sẽ bị hắn khống chế, cho nên nàng phải cẩn thận thì tốt hơn, đối với lai lịch của hắn, thật đúng là làm cho người ta khó có thể đoán ra.

"Người đến tột cùng là người nào?"

"Ngọc Tiên, lần sau ta còn nghe đến lời chất vấn này nữa, người sẽ biết hậu quả của câu hỏi."

Cực kỳ cuồng ngạo, cực kỳ tự phụ.

Phượng Lan Dạ nhú mày, mắt lạnh nhìn hắn, chỉ thấy ống tay áo của hắn ở trong gió nhẹ đung đưa, mang phong thái ưu nhã bay lên cùng mái tóc dài, đồng thời toả ra mùi thơm nhẹ nhẹ phiêu tán ở trên không trung, con người sâu thẳm như biển rộng, thâm bất khả trắc, ánh sáng trong nó biến hoá kỳ lạ, như có nhiều đốm lửa nhỏ.

Nam nhân này có rất nhiều khuôn mặt, làm cho không người nào biết được đến tột cùng cái nào mới là mặt thật của hắn.

An tĩnh thanh khiết đẹp đẽ, cuồng ngạo khí phách, cả người tựa như núp trong đám sương mù, mờ ảo không rõ.

"Người tới nơi này làm cái gì?"

Phượng Lan Dạ cảnh giới mở miệng, trên trực giác nàng cảm nhận được nam nhân này không hi vọng có ai biết bộ mặt nguy hiểm như thế của hần, bằng không những người hôm đó sẽ không bị giết sạch như vậy, nhưng bây giờ sự xuất hiện của hần đại biểu cho thứ gì, là muốn đòi ân tình với nàng sao?

Nàng vẫn còn nhớ được lời nói của hần đêm hôm trước khi rời đi.

"Ta tới xem một chút tiểu sói con mà ta cứu có gặp chuyện không may hay không?"

"Người?"

Đối với hần một ngụm tiểu sói con một tiếng tiểu sói con, Phượng Lan Dạ sắc mặt lập tức biến hóa, tức giận nhuộm đầy đáy mắt, trầm giọng: "Ngọc Tiến, người đừng có khinh người quá đáng."

"Hiếp đáp người thì làm sao? Trong thiên hạ, người có thể được ta hiếp đáp là một loại phúc phận." (TT: Ca thật cuồng vọng, nhưng ta thích ^.^)

Ngọc Tiến khi nói lời này mang vẻ mặt rất thản nhiên, nhưng thái độ đó càng làm cho người ta tức hộc máu, hết lần này tới lần khác trên dung nhan tuấn mị của hần không nhìn thấy được nửa phần đùa giỡn, làm như hần nói rất đúng rất thật tình, thật sự là như thế, đây mới chính là chỗ làm người ta phát điên, Phượng Lan Dạ luôn luôn ung dung bình tĩnh cho dù Thái Sơn có sập xuống, Mạnh Hổ có ở trước mặt, vẫn còn không đổi sắc, dù ở trước mặt của Tấn vương Liệt Vương, vẫn trấn định như không, hay ở giữa những nữ nhân hung thần ác sát kia lại càng không để vào mắt, nhưng mà giờ phút này trên khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của nàng đầy tức giận, nhìn chăm chăm Ngọc Tiến, hai tay đột nhiên nắm chặt, nếu như đó là cái cổ của Ngọc Tiến, tin chắc đã bị nàng bóp nát xương.

Bất quá nàng cũng không dám mạo muội đe dọa hần, Ngọc Tiến không phải là hạng người đầu đường xó chợ, nếu nàng động thủ, chẳng qua là tự

mình rước lấy nhục mà thôi, cho nên chỉ có thể buộc Ngọc Tiến nổi giận, và nàng vốn cho là Ngọc Tiến sẽ nổi trận lôi đình thịnh nộ, ai ngờ hẳn chẳng những không giận ngược lại còn cười, thân chuyển động, tự nhiên lướt qua, như một đám mây bay, trong nháy mắt nhẹ nhàng đi ra ngoài, chỉ để lại một câu nói vang lên ở bên tai.

"Lúc này mới giống như một tiểu cô nương mười hai tuổi" tiếng cười ôn nhuận như nước, xa dần bốn phía trở nên yên tĩnh lại.

Đêm dài sáng tỏ, bên trong tiểu viện một mảnh bừa bãi, Hoa Ngạc liền đi tới, mang theo vẻ mặt sợ hãi, nàng biết nam tử mới vừa rồi võ công rất bí hiểm, nếu như muốn làm khó, các nàng căn bản không có nửa điểm thắng cuộc, mà hẳn cũng không làm khó các nàng, chẳng qua vì sao phải chọc giận công chúa thế?

"Thật là một quái nhân."

Hoa Ngạc không nhận được nói thầm, xoay người hướng về phía cửa viện mà đi, Phượng Lan Dạ thu hồi lại tầm mắt nhìn nơi xa, trên mặt vẻ giận dữ đã bình phục rất nhiều, lời của Ngọc Tiến vẫn còn tiếng vọng rất lâu trong đầu nàng, trong lòng biết rõ một câu nói của nam nhân kia là có ý gì? Mười hai tuổi, là người ngây thơ chất phác vui vẻ, nhưng mà nàng phải tìm kiếm điều đó ở đâu, nơi này là Thiên Vận hoàng triều, mà nàng là người của Vân Phượng quốc, một kẻ vong quốc nô.

Phượng Lan Dạ đi tới, giúp Hoa Ngạc sửa lại cửa, chủ tớ hai người vừa sửa chữa vừa nói chuyện.

"Công chúa, người nói cái tên Ngọc Tiến kia rốt cuộc là ai a? Thật là lạ."

"Đúng vậy ."

Cửa viện bằng gỗ vừa mới sửa xong, còn chưa kịp cố định cho chặt, thì nghe được tiếng bước chân hấp tấp ở ngoài cửa, có người đang lao đến,

bùm một tiếng, cái cửa vừa mới sửa xong còn chưa kịp găng lại cho tốt một lần nữa rơi nằm trên mặt đất, làm một đồng bụi đất bốc lên, trước mặt nàng có hai ba người đang đứng thẳng, phía trước chính là Tư Mã Vụ Tiễn một thân y phục hoa lệ, đi theo phía sau nàng là hai tiểu nha đầu, chủ tớ ba người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẻ mang bộ dạng chột dạ nhìn sang, Tư Mã Vụ Tiễn thấy tình thế không tốt liền mở miệng.

"Cái cửa này thật là không chắc chắn."

Nói xong quay đầu ra lệnh Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê hai người: "Người, người, lập tức cùng Hoa Ngạc đem cái cửa này sửa sang rồi găng lại cho thật tốt."

"Dạ, công chúa."

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê gật đầu lên tiếng, lập tức đi tới, tay chân gọn gàng cùng Hoa Ngạc đỡ cửa lên, mắt thấy ba nha đầu đã cùng đi sửa cửa, Tư Mã Vụ Tiễn bước tới nắm tay Phượng Lan Dạ, hai người một lớn một nhỏ thật giống như hảo tử muội đi vào trong phòng, khách sảnh vô cùng an tĩnh, ánh đèn u ám ở trong gió đêm đung đưa mấy cái, rồi cháy càng sáng hơn.

Hai người ngồi ở một bên trên ghế, Tư Mã Vụ Tiễn quan tâm hỏi.

"Phượng muội muội, người không sao chứ, ta mới vừa Nô Nhai, liền nghe được mọi người nghị luận, nói nữ nhân Tấn vương phủ chạy đến nơi này để khi dễ người, cuối cùng ngược lại còn bị người thu thập, có chuyện này hay không?"

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn Tư Mã Vụ Tiễn mắt ân cần, gật đầu, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Tư Mã Vụ Tiễn thở dài một tiếng, tối nay nếu như nàng ở lại thì tốt, ít nhất phải đá thêm cho những nữ nhân kia mấy đá, còn dám chạy đến nơi

đây để khi dễ người khác, người của Tấn vương phủ thì thế nào, chẳng qua cũng chỉ là thiếp thất, thật không ngờ dám tác oai tác quái, đồ đáng ghét.

Không biết vì sao, gần đây, Nam Cung Quân luôn cho người đón nàng qua phủ ở, khiến nàng không có nhiều thời gian sống chung một chỗ với Phượng muội muội .

Đối với thái độ có chút khác thường của hắn, Tư Mã Vụ Tiễn trong lòng biết rõ, hiện tại An vương phủ chỉ có hai tiểu thiếp, không có chánh phi cùng trắc phi, nghe nói hoàng thượng đã có ý nghĩ ban thưởng hôn sự, những nữ nhi của vương công đại thần sắp phải tiến cung để cho các vị Vương gia chọn phi, mà An vương Nam Cung Quân cố ý muốn nàng làm trắc phi, nhưng nàng vẫn không có đồng ý, vì thế gần đây Nam Cung Quân mới cùng nàng gần gũi qua lại nhiều hơn, làm cho tình cảm hai người gần thêm chút ít, để nàng thay đổi chú ý.

Nghĩ đến Nam Cung Quân, đôi mắt của Tư Mã Vụ Tiễn có chút sâu u, thật ra thì trong lòng nàng rất nguyện ý gả cho Nam Cung Quân, chẳng qua nàng đường đường là công chúa của một nước, lại lưu lạc đến nỗi phải làm trắc phi, nghĩ đến điều này khiến lòng của nàng rất khó bình tĩnh, và cảm thấy Nam Cung Quân không có thật lòng với nàng, nếu như hắn thật sự thích nàng, vì sao không cho nàng làm chánh phi, mà chỉ là trắc phi, nàng đường đường là Tam công chúa của Kim Xương quốc, thân phận cũng không phải thấp, làm vương phi của Nam Cung Quân cũng không có bôi nhọ thanh danh hắn, nhưng mà hắn cứ thủy chung không có nói tới ngôi vị chánh phi, chỉ cho phép nàng làm một trắc phi, chẳng lẽ trong tim của hắn có người khác làm chánh phi rồi sao?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Gió đêm từ ngoài cửa thổi vào , làm ngọn đèn nhẹ lay động, khiến hình ảnh trở nên mê ảo như hoa, bên trong phòng khách an tĩnh không tiếng động, cá tính Phượng Lan Dạ vốn là rất yên lặng, không thích sẽ không tìm chuyện để nói, cho nên chỉ lẳng lặng nhìn Tư Mã Vụ Tiễn, nữ nhân này luôn luôn qua loa tùy tiện, rất thích nói chuyện, tối nay dường như có chút không bình thường, còn mang theo một ít ưu thương, cả người có chút cô đơn, Phượng Lan Dạ không nhịn được nên quan tâm hỏi thăm.

"Xảy ra chuyện gì?"

Tiếng nói nhu nhuận của nàng giống như dòng suối thanh khiết, chậm rãi chảy dưới bóng đêm.

Tư Mã Vụ Tiễn phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên cười một tiếng, sắc mặt tuy có chút ít tái nhợt, nhưng con người đã khôi phục ánh sáng, cười nhẹ nhàng nhìn Phượng Lan Dạ.

"Không có chuyện gì, khuya hôm nay người không có xảy ra chuyện gì sao? người của Tấn vương phủ thật là quá đáng."

Phượng Lan Dạ nhướn mày, lực chú ý cũng không bị phân tán khỏi người nữ nhân này chút nào, vẫn nhìn chăm chăm Tư Mã Vụ Tiễn, nàng lập lại một câu.

"Người đang ở đây thương tâm."

Không biết vì sao, nàng hay thấy được những điều mà người khác không nhìn thấy, ví như giờ phút này Tư Mã Vụ Tiễn đang phiền muộn trong lòng, thương tâm, mặc dù nàng ta che dấu rất kỹ, nhưng vẫn bị nàng nhìn ra, mà thân là bằng hữu của Tư Mã Vụ Tiễn, tất nhiên là phải quan tâm nàng.

Tư Mã Vụ Tiễn ngẩn ra, tựa hồ như bị xúc động từ đáy lòng nơi bí ẩn nhất, con người thoáng cái u ám hẳn, nàng ngược mắt nhìn Phượng Lan Dạ, từ từ mở miệng.

"Phượng muội muội, người nói xem, nam nhân có phải là không có một ai tốt không?"

Xinh đẹp linh lung như Hoa, không sợ trời không sợ đất Tư Mã Vụ Tiễn, lúc này quanh thân như có dòng nước u buồn chảy quanh, khuôn mặt bất đắc dĩ nhìn Phượng Lan Dạ, bộ dạng của nàng như vậy, cũng làm cho Phượng Lan Dạ có chút không thích ứng được, bất quá trong bụng cuối cùng cũng hiểu rõ, nguyên lai là một cô gái khốn khổ gì tình.

Thiên hạ nam tử đều bạc tình sao? trong đầu Phượng Lan Dạ hiện ra hình ảnh của Lục hoàng tử An vương, hôm đó mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng mà có thể nhìn ra trong mắt của An vương gia là có nữ nhân này, chỉ bất quá cổ đại nam tử yêu thương tiếp xúc không chỉ một người, huống chi là nam tử trong hoàng thất, chỉ sợ hấn lạn tình, mà nữ nhân rất may mắn được hấn yêu sẽ rất khổ, Tư Mã Vụ Tiễn chỉ sợ là một trong số đó.

"Nếu biết, cần gì đi yêu, chỉ là tự đã thương bản thân thôi."

Phượng Lan Dạ đương nhiên mở miệng, nàng kiếp trước không có yêu ai, và cũng không có ai yêu nàng, cho nên đối với yêu thương ý thức có chút mơ hồ, nàng luôn cho là chỉ cần không muốn sẽ không thương, ngược lại muốn yêu liền yêu thôi, cho dù có là thiêu thân lao đầu vào lửa, mình đầy thương tích, cũng sẽ không chế không được lòng của bản thân, cho nên người yêu sâu đậm mới có thể thống khổ như vậy.

"Phượng muội muội?"

Tư Mã Vụ Tiễn cũng không có tức giận vì lời nói của Phượng Lan Dạ, nàng chỉ kêu lên một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu nhìn xuống chân, Phượng Lan Dạ cũng lẳng lẳng nhìn nàng, cho là nàng đang suy nghĩ lời nói của mình, cũng không nghĩ là sẽ thấy một giọt nước mắt trong suốt từ khuôn mặt xinh đẹp của nàng ấy chảy xuống, lòng nàng không khỏi trầm xuống, Tư Mã Vụ Tiễn như vậy mà cũng rơi lệ, có phải vì nàng ấy yêu quá sâu đậm rồi hay không, Phượng Lan Dạ không biết phải nói thêm cái gì nữa, liền đứng lên đi tới, vươn ra cánh tay mảnh khảnh kéo đầu Tư Mã Vụ Tiễn qua, hai người cứ tựa vào cùng nhau, im lặng cái gì cũng không nói.

Trong không khí như có mùi thơm ngào ngạt.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có tiếng kêu vang lên, khoan khoái vui vẻ.

"Công chúa, công chúa, chúng ta làm xong rồi."

Thanh vừa rơi xuống thì người đã đến, chính là Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê hai tiểu nha hoàn, đi theo phía sau là Hoa Ngạc, ba người vừa bước vào, liền thấy hai nữ nhân một lớn một nhỏ vội vàng tách ra, Tư Mã Vụ Tiễn còn thừa cơ hội lau nước mắt đi, Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê quá sợ hãi, nhanh chóng nhào tới bên cạnh nàng, khẩn trương kêu lên: "Công chúa, đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Mã Vụ Tiễn từ trong cảm xúc đã hồi phục lại, ngừng đầu lên làm vẻ mặt phiến muộn, oán hận nhìn chăm chăm Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê, không để ý lắm mở miệng.

"Phượng muội muội gặp phải chuyện như vậy, ta có thể không thương tâm sao?"

Phượng Lan Dạ cũng không nói gì, Hoa Ngạc đi tới phía sau nàng vội vàng mở miệng: "Tam công chúa người đừng thương tâm, chúng ta một chút cũng không bị thiệt thòi, mấy người phụ nhân kia ai cũng không có chiếm được một điểm tốt, công chúa chúng ta rất là thông minh đấy?"

Lời của nàng mang theo niềm kiêu ngạo cùng tự phụ, hiện tại Hoa Ngạc, rất vì chủ tử mà lấy làm kiêu ngạo, không còn là một cô nương yếu ớt khiếm sợ nữa, cả người nàng tự tin hơn rất nhiều, những thứ chuyện không mai phát sinh đã qua đi.

Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu, khóe môi xé ra nụ cười, cả người cười mở hơn nhiều, vươn tay giật tay Phượng Lan Dạ, mở miệng tán thưởng.

"Ta liền biết Phượng muội muội không phải là vật trong ao, xem ra ta đúng là rất có mắt nhìn đấy."

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê nhìn thấy công chúa không có chuyện gì nữa, cuối cùng cũng yên lòng, trong phòng mấy người phụ nhân cùng nở nụ cười, Tư Mã Vụ Tiễn quay đầu phân phó Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê: "Đi về bên cạnh đem điểm tâm và mấy món đồ ăn của ta chuẩn bị tốt rồi mang tới đây, tối nay chúng ta chơi đùa cho thoải thích, ai cũng không được phép ngủ."

"Tốt, tốt."

Ba nha đầu sớm cao hứng vỗ tay, Phượng Lan Dạ đứng ở tại chỗ bất động, nhìn Tư Mã Vụ Tiễn, thấy nàng đã khá hơn, mới yên tâm, khóe môi không tự chủ cũng nở nụ cười, ở dưới ánh đèn u ám, thật giống như một góc U Lan, hương thơm ngào ngạt.

Ở kiếp trước, nàng sống mười tám năm, cho tới bây giờ mới cảm nhận được có thân nhân ấm áp, Tư Mã Vụ Tiễn đã xem nàng là người nhà ấm áp yêu thương và bảo hộ.

Hoa Ngạc cùng Tiểu Đồng Tiểu Khuê chạy vội đi ra ngoài, đến viện kế bên để lấy đồ, ở trong chính sảnh, Tư Mã Vụ Tiễn nắm tay Phượng Lan Dạ, ý bảo nàng ngồi xuống, hai người ở dưới ngọn đèn dầu cẩn thận nói chuyện, chỉ trong chốc lát, ba nha đầu đã mang đồ tới, bên trong tiểu viện liên vang lên tiếng cười vui vẻ, mặc dù không biết bao tấp khi nào sẽ tập kích, tương lai là một mảnh mơ hồ, nhưng ít nhất giờ khắc này là họ khoan khoái vui vẻ .

Trăng lạnh sương mờ, lá rụng theo cơn gió đêm thổi qua, xoay tròn thành từng mảnh ở giữa không trung , rồi lay động theo chiều gió, từ từ rơi xuống đến trên mặt đất, hóa thành bụi hóa thành đất.

Một chiếc xe ngựa xa hoa màu đỏ đất đất chạy qua trên đường phố, màn che xanh biếc nhẹ lay động, giường êm bằng lông cừu màu trắng mềm mại quý giá đặt bên trong xe ngựa, có một người đang lẳng lặng nằm ở trên đó, nhắm mắt nghỉ ngơi, đầu đầy tóc đen phân tán ra, rủ xuống trên vai, làm nổi bật được gương mặt tuyệt sắc như tiên, đôi môi phượng tựa như trắng, đôi hàng lông mày tựa như hai cây quạt nhỏ, dưới cái mũi cao rất đang tự hào, đôi môi trắng nhạt lộ ra sáng bóng mê người, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền dời không ra tầm mắt, luôn nghĩ muốn nếm thử để biết tư vị đến cỡ nào.

Rõ ràng khi nhắm mắt lại, trong trẻo tựa như trích tiên, tinh khiết thanh minh, nhưng hết lần này tới lần khác lại có dòng nước lạnh lẽo cuối đông chảy quanh mình, làm hàm răng người ta run lên, không dám nhích để tới gần nửa bước.

Ở một góc trong xe ngựa, có một gã thủ hạ mặt không chút thay đổi đang ngồi ngay ngắn, há miệng muốn nói gì đó rồi lại thôi, không dám quấy nhiễu chủ tử nghỉ ngơi, đáng tiếc người nhắm mắt kia, đỉnh đầu thật giống như có thêm một đôi mắt, chậm rãi mở miệng.

"Nguyệt Căn, có lời gì muốn nói sao?"

Nguyệt Cẩn ngấn ra, sự nhạy bén của chủ tử càng ngày càng lợi hại rồi, ở trước mặt mình không nên khinh thường, rất khó mà tránh được tầm mắt của chủ tử.

"Chủ tử vì sao lại quan tâm đến vong quốc nô kia."

Lời nói của Nguyệt Cẩn vừa rơi xuống, chỉ nghe bên trong xe ngựa bộp một tiếng vang lên, thanh âm lạnh lùng tàn bạo như hàn băng vang lên: "Nguyệt Cẩn, Bốn vương nếu còn nghe những lời này một lần từ trong miệng của người phun ra, đầu người có thể đi nghỉ ngơi rồi."

Nguyệt Cẩn kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, bên trong xe ngựa ánh đèn nhu hòa rõ ràng chiếu ra đáy mắt đầy sợ hãi của hãn, chủ tử mặc dù lạnh, nhưng đối với những thuộc hạ như bọn hãn luôn luôn tương đối bao dung, giờ phút này lại thịnh nộ, chứng tỏ hãn rất tức giận, mà suy ra nguyên nhân quả nhiên bởi vì hãn nói đến tiểu nha đầu vong quốc nô kia, đến tận cùng là có ý gì? Nguyệt Cẩn một đầu đầy hoang mang, nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân trong đó, bất quá hãn khổ sở cũng không quá lâu, bởi vì nam tử trên giường êm mở đã miệng lần nữa.

"Nàng là tiểu sói con mà ta cứu, chỉ có ta mới được hiệp đáp nàng, người khác đừng mơ tưởng." (TT: ặc chưa chi mà tính độc chiếm của Ca lớn quá rồi nhé)

Thì ra là chủ tử nhìn trúng vong quốc nô kia, tiểu nha đầu đó quả thật có chút không giống người bình thường, chẳng qua nàng so với chủ tử mà nói có phải quá nhỏ hay không, Nguyệt Cẩn mơ mơ hồ hồ nghĩ, bất quá nào dám mở miệng nhiều lời thêm nữa, vội vàng lên tiếng: "Dạ, thuộc hạ biết sai rồi."

"Để cho Nguyệt Hộc âm thầm chú ý hướng đi của nàng, có tình huống gì lập tức bẩm báo ta biết."

"Dạ, chủ tử."

Nguyệt Cẩn lĩnh mệnh, lên tiếng đáp lại, quý ảnh trong nháy mắt liền biến mất.

Bên trong xe ngựa, nam tử đó một lần nữa nhắm hai mắt lại, an tĩnh tinh khiết trong sạch thật giống như trẻ thơ, cùng với một khắc trước sát cơ nặng nề Thị Huyết Tu La, thật là biến hóa một trời một vực.

Xe ngựa chạy qua mấy đường phố phồn hoa, một đường hướng Tề vương phủ mà đi.

Bỗng nhiên quanh mình không khí hiện lên chuyển động dị thường, người nhìn như đang ngủ kia đột nhiên mở mắt ra, hướng bên ngoài xe quát lạnh: "Thiên Bột Hải Thần, người xuất hiện làm gì, không phải là chạy trốn về Nhu Yên đảo hay sao?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Nhu Yên đảo, là một hòn đảo bốn bề đều là biển, địa hình đặc biệt hiểm trở, trên thượng du là con sông Giang Hà, chảy lượn vòng, vờn quanh Yên Hải, Nhu Yên đảo nằm trong Yên Hải, hướng Bắc chính là Khiên Hàn sơn, phía tây Nam là Thiên Vận hoàng triều, mà hướng tây thì có đại thảo nguyên rộng lớn của Lâm Phong quốc, trong đó lại còn chia ra rất nhiều nước nhỏ, Nhu Yên đảo bởi vì địa thế hiểm yếu, hơn nữa còn là nơi bị vây quanh tiếp giáp với nhiều quốc gia khác, cho nên đã trở thành đảo quốc độc lập nho nhỏ, bên trong đảo chiêu mộ được một nhóm lớn tội phạm của các quốc gia, hay tử tù ..., Đây là nơi mà các quốc gia hơi bị nhức đầu, nhưng đồng thời cũng không ai dám tùy ý ra vào, bởi vì cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua có người vào Yên Hải, còn có thể toàn thân trở ra, làm cho nơi đó còn có một cái tên khác, biển tử vong.

Thiên Bội Thần xuất thân từ Nhu Yên đảo, sự xuất hiện của hắn là bởi vì có nhiệm vụ cần phải hoàn thành.

“Thiếu chủ, thuộc hạ không đem được người mang về, chắc chắn không trở về .”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, một đám mây đen thối qua, bên trong buồng xe liền có thêm một người, cung kính ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa.

Trong tay hắn cầm một cây thiết phiến màu đen, nhìn thì nhẹ như lông hồng, nhưng thật ra nó là hàn thiết ngàn năm, nặng đến mấy chục cân, lại bị

hắn nhẹ nhàng như thường cầm ở trong tay, có thể thấy được người này võ công không kém.

Nhìn lại mặt của hắn, tuấn lãng bất phàm, thần thái bức người, một thân áo đen cầm y, làm cho gương mặt càng nổi bật xuất sắc, một đôi ánh mắt sâu thẳm đầy gợn sóng đang nhìn chăm chăm nam tử trên giường êm, chỉ thấy hắn quanh thân tàn bạo, đôi mắt đen như hàn băng, óng ánh Thị Huyết, mở miệng gần từng chữ.

“Bốn vương nhớ được đã nói với người, sau này đừng nhắc tới chuyện này nữa.”

Cầm bào màu tím như mây bay, nó phát ra tia sáng kỳ dị rực rỡ, nhanh như chớp, nhẹ như gió khẽ thổi qua, một chưởng đánh tới lực nặng ngàn cân, Thiên Bội Thần vân ngồi yên không hề cử động, chấp nhận một chưởng này, thân thể hắn dung đưa hai cái, sắc mặt trở nên trắng bạch, dưới ánh đèn chập chờn, nó càng trắng như tuyết mùa đông, một vết máu đỏ lôm từ khóe môi tràn ra, hắn ho khan một tiếng mở miệng.

“Thiếu chủ cố ý không chịu trở về, như vậy cứ đánh chết thuộc hạ đi, chỉ cầu Thiếu chủ chịu trở về nhìn lão chủ nhân một lần, thời gian của hắn đã không còn nhiều.”

Lão chủ nhân của Nhu Yên đảo chính là Quỷ cơ lão nhân tiếng tăm lừng lẫy, thần cơ diệu toán, tinh thông mọi thứ cơ quan, sáng tạo ra nhiều võ công bí quyết, chính là nhân vật mà các quốc gia rất cố kỵ, chính vì hắn có trí thông minh hơn người, cho nên mới dám can đảm chứa chấp một nhóm lớn trọng phạm, tử tù, mặc dù quân vương các quốc gia đều nhức đầu tức giận, nhưng cũng không dám công khai khiêu khích hắn.

Thế nhân đều nói Quỷ cơ lão nhân độc lai độc vãng, nhưng không biết một chuyện hắn có một nữ nhi mà mình rất yêu thương, chẳng qua là nữ nhi kia vẫn chưa từng xuất hiện, cho nên ít có người biết đến, cô gái này đã

từng ra khỏi Yên Hải, đi du sơn ngoạn thủy, trong lúc tình cờ đã gặp và yêu thương một người, người này chính là Hạo Vân đế của Thiên Vận hoàng triều, nên nàng tự nguyện theo Hạo Vân đế vào cung, thế nhưng sau khi sanh hạ Thất hoàng tử Nam Cung Diệp thì tự sát mà chết, chuyện này đã trở thành một đoạn nghi án chưa có lời giải đáp.

Thất hoàng tử Nam Cung Diệp lúc còn ấu thơ, đã được quỳ cơ lão nhân chiếu cố, hẩn phái hai gã môn sinh đặc ý nhất, tận tình truyền thụ võ công cho Nam Cung Diệp, khiến công phu của hẩn rất bí hiểm, đến xuất thần nhập hóa.

Quỳ cơ lão nhân hi vọng Nam Cung Diệp trở về Yên Hải để đón nhận vị trí của mình, chiếu cố tốt cả đám thủ hạ và rời xa hoàng cung.

Đáng tiếc Nam Cung Diệp thuở nhỏ bị mất mẹ, trong lòng hẩn có bóng ma, nên rất bài xích Quỳ cơ lão nhân, căn bản hẩn không chịu chấp nhận phần tâm ý này, cho nên Thiên Bội Thần mới tồn tại, nhiệm vụ của hẩn chính là đón Thiếu chủ trở về Yên Hải, nếu như Thiếu chủ không trở về, hẩn cũng không cần phải về nữa.

“Cút ngay đi.”

Nam Cung Diệp tựa vào trên giường êm, không muốn nhìn sắc mặt tái nhợt Thiên Bội Thần nữa, nếu không phải mình hạ thủ lưu tình, hẩn còn mạng ngồi đây sao.

Thiên Bội Thần thở dài một tiếng, thân hình chợt lóe lên liền lui ra ngoài, trong không gian nhỏ hẹp, lâm vào yên tĩnh, người trên giường êm, ngũ quan tuần mỹ của chợt lóe lên lạnh lẽo rồi biến mất, khóe môi nhếch lên, đôi mắt không nháy không chớp khóa chặt bức họa ngũ sắc trên đỉnh đầu, một tia ưu thương không thể nhận ra đang chảy xuôi ở trong đó, cho tới bây giờ hẩn chưa từng nhìn thấy mẫu thân, chỉ nghe bọn thái giám trong cung nghị luận, nàng là một nữ nhân mỹ lệ tuyệt đỉnh, nhưng bởi vì không

chịu nổi thâm cung tịch mịch mà thông dâm với nam tử, bị phụ hoàng bắt quả tang , sau đó vì không còn mặt mũi gặp người khác mà lựa chọn tự sát, mỗi lần nghĩ tới hình ảnh như vậy, đáy lòng của hãn liền rất đau, người đàn bà kia nếu như đã sanh ra hãn, nên hảo hảo chiếu cố hãn, vì sao phải lựa chọn tự sát, để lại một mình hãn đối mặt với nhiều đau khổ như vậy, nàng thật ích kỷ .

Nam Cung Diệp đang nghĩ đến nhập thần, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, ngoài xe vang lên thanh âm Nguyệt Cầm.

“Gia, đến Vương phủ rồi.”

Một tiếng gọi này, đã gọi tâm tư của Nam Cung Diệp trở về, trên mặt của hãn trong nháy mắt bao phủ một tầng sương mỏng, lạnh lùng tuyệt sắc, làm đóng băng trong vòng ba thước, khẽ lên tiếng: “Ừ.”

Một đạo thân ảnh cao ráo từ trong xe ngựa đi ra, dưới đêm trăng, như tiên như ma, cả người lạnh lẽo, hàn khí chuyển động xung quanh hãn, ngay cả thủ hạ chuyên hầu hạ bên người chính là Nguyệt Cầm cũng không dám thở mạnh, cẩn thận cung kính cùng chủ tử kẻ trước người sau đi vào Tề vương phủ, ánh trăng khinh bạc kéo dài hai đạo bóng dáng, từ từ tan ra bên trong đêm trăng.

Nô nhai, Phượng Lan Dạ đang ở bên trong tiểu viện.

Trải qua một đêm chơi đùa, nên khi sáng sớm không khí liền lâm vào an tĩnh.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc, Tư Mã Vụ Tiễn cùng tiểu Đồng tiểu Khuê, đều trở về viện của mình mà ngủ.

Đám sương lượn lờ nhanh chóng tản đi, bao phủ những ngôi nhà cổ xưa, từng mảnh lá rụng từ trên ngọn cây rơi xuống mặt đất, chúng bay lả tả dày đặt nhẹ nhàng như mưa phùn.

Những giọt sương trong suốt như Trân Châu, đọng lại trên ngọn cỏ dại, màu xanh cây dễ cỏ và mùi hương của trúc cùng với sự thanh khiết của sương mai làm cho người ta càng thêm sáng khoái.

Ánh sáng đầu tiên của bình minh chiếu vào trong tiểu viện, làm cho đám sương nhẹ nhàng tan ra, khắp nơi trở nên sáng loáng , đặc biệt chói mắt.

Hoa Ngạc mặc một thân quần áo vải thô, từ trong phòng bước ra, ánh mặt trời chiếu vào trên người của nàng, tươi mát như một bụi cỏ xanh mọc ở trong viện, tươi mát động lòng người, nàng ngừng đầu lên nhìn trời, híp ánh mắt lại một chút, cả khuôn mặt nở nụ cười ôn hòa như đang suy nghĩ, buổi tối hôm qua mặc dù các nàng đùa giỡn cả một đêm, mấy người họ thay phiên nhau kể một ít chề cười, còn nói là những chuyện mình đã gặp và trải qua, nói đến chỗ cao hứng, thì thoải mái cười to, nói đến chỗ thương tâm, thì liền thất thanh khóc rống, mỗi người đều tận tình phát tiết, nên tâm tình cũng khôi phục một cách kỳ dị.

Lúc này cửa viện vang lên thanh âm, Hoa Ngạc phục hồi tinh thần lại, theo thói quen quay ánh mắt nhìn sang, từ hướng cửa sổ nửa mở nhìn vào bên trong gian phòng mà công chúa đang bình yên nghỉ ngơi.

Nàng ấy mặt hướng vào bên trong, một đầu tóc đen xõa trên áo gối trắng nhạt có thêu nhả trúc, thân thể xinh xắn co rúc thành một đoàn, tựa như một đứa bé xinh đẹp, làm cho trong lòng người ta dâng lên một cổ ấm áp, Hoa Ngạc khước môi nụ cười càng sâu, nhấc chân bước xuống thềm đá, hướng trước cửa bước tới, vừa đi vừa hỏi.

“Người nào vậy?”

Sáng sớm không biết là ai, nhưng chỉ cần nghĩ tới những thứ Vương gia tướng quân kia, trong lòng càng thêm nặng nề, nếu như không có những người này, cuộc sống của các nàng cũng không có cái gì không tốt, nhưng mà hết lần này tới lần khác những kẻ này thỉnh thoảng lại nhô lên hạ

xuống, đầu tiên là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, Sở Vương Nam Cung Liệt, Tấn vương Nam Cung Trác, hiện tại lại thêm một kẻ thần bí khó lường tên Ngọc Tiên, hôm nay tới đây lại là người phương nào?

Hoa Ngạc nghĩ tới đó, thì đứng trước cửa, lẳng lặng chờ chực, nàng sẽ không mở cửa cho người xa lạ.

“Ta là quản sự của Tấn vương phủ.”

Ngoài cửa có tiếng người trả lời, Hoa Ngạc nhú mào, quản sự của Tấn vương phủ lại tới làm gì? Chẳng lẽ vì chuyện những nữ nhân bị đánh tới hôm qua, Vương gia muốn tìm công chúa tính sổ, Hoa Ngạc nghĩ đến đây, sắc mặt liền có chút ít âm trầm, lạnh lùng mở cửa, nhưng nàng lại ngăn cản cửa lại, đứng ngoài cửa quả nhiên là quản sự Tần Trần của Tấn vương phủ, chỉ thấy bên người hắn có một cầm y công tử đang đứng, một đầu tóc dài như hải tảo, mặt mày thì tuấn lãng, khi nở nụ cười tựa như ánh mặt trời.

Thiếu niên này làm cho người ta khi vừa nhìn thấy liền không tự chủ được buông lỏng tâm tình, bất quá quanh thân tôn quý khí phái làm cho người không dám khinh thường, Hoa Ngạc liếc một cái, rồi nhìn về hướng Tần Trần.

“Tần quản sự mới sáng sớm đến đây làm gì?”

Hoa Ngạc sắc mặt lạnh lùng, làm cho Tần Trần nhìn thấy thái độ của nàng, liền nhớ đến chuyện hôm qua những nữ nhân trong vương phủ đến đây quấy phá, sắc mặt hắn có chút không được tự nhiên, bất quá những nữ nhân kia sau khi trở về, đã bị Vương gia nặng nề trách phạt, nhất là Như phu nhân Trầm Trân Châu, bị phạt nửa năm không cho phép nhận ngân lượng, những kẻ có liên quan cấm túc một tháng.

Lần này hắn tới, hoàn toàn không phải là chủ ý của Vương gia, là bởi vì Bát hoàng tử, ác ma này không biết trúng gió gì, sáng sớm từ trong Cung chạy ra ngoài, tìm được hắn, liền mệnh lệnh hắn dẫn đi tìm Cửu công chúa.

Tần Trăn không hổ là quân sự của Tấn vương phủ, mặc dù không được tự nhiên, nhưng mà cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, giờ phút này đã khôi phục như bình thường, thanh âm trì hoãn nói.

“Là Bát hoàng tử muốn gặp Cửu công chúa, ta mang Bát hoàng tử tới đây.”

Tần Trăn nói xong, liền di chuyển thân thể một chút, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm ở bên cạnh hướng vào trong viện đi tới, Hoa Ngạc sửng sốt, không nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt lại là Bát hoàng tử, nên chỉ đành phải thối lui một bước, để cho Bát hoàng tử đi vào, chỉ thấy thiếu niên đang mặc cẩm bào màu lam, cước bộ vững vàng, thần thái thông dong, mỉm cười nhẹ nhàng đi vào sân, đánh giá khắp mọi nơi.

Hoa Ngạc nhướng mày, mặt mũi dưới ánh mặt trời chiếu rọi, càng thêm kinh ngạc mê mang.

Vốn đã đủ loạn rồi, hiện tại lại thêm một Bát hoàng tử, tình hình càng ngày càng khó khống chế, các nàng chỉ muốn có cuộc sống yên ổn sao lại khó như vậy chứ? Bất quá oán trách thì cứ oán trách, nàng vẫn không nhận được tiến lên một bước, cung kính hành lễ.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Nam Cung Sâm phất phất tay, ý bảo Hoa Ngạc đứng dậy, hẳn mặc dù xuất thân là gia đình hoàng tộc, nhưng cũng là người không so đo lễ tiết, cho nên hẳn căn bản rất lơ đãng, chẳng qua hơi nhượng mải một chút, mới ôn hòa mở miệng: "Phượng Lan Dạ đâu?"

Hoa Ngạc một lần nữa giật mình ngây ngẩn cả người, Bát hoàng tử này biết công chúa của nàng từ lúc nào vậy, còn mang một bộ dạng tựa như băng hữu, thật là có chút kỳ quái, tuy nghĩ như thế nhưng nàng cũng không dám chần chờ.

"Công chúa còn đang ngủ đấy?"

Lời của nàng vừa rơi xuống, thì trong phòng truyền đến thanh âm của Phượng Lan Dạ.

"Hoa Ngạc, đem người mời vào phòng khách đi."

Thì ra những động tĩnh ở bên ngoài đã sớm đánh thức Phượng Lan Dạ nằm bên trong phòng ngủ, nàng tung mình thức dậy mặc quần áo và rời giường, lúc này đang ngồi ở trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng vấn mái tóc của mình, rồi tùy ý dùng vải tơ buột lại một chút, liền đứng lên, đi ra ngoài, lúc này Hoa Ngạc đã mời Bát hoàng tử vào trong.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm mặc một bộ áo gấm màu lam quý giá, đai ngọc đắt tiền được thắt quanh eo, nó phản chiếu ánh sáng rực rỡ, khoác bên ngoài một trường bào gấm màu đen, cả người nhìn qua trầm ổn nội liễm rất

nhiều, cũng so với lần đầu tiên gặp mặt đã chính chắn hơn, giờ phút này hẳn đang nhẹ nhàng cười nhìn sang.

"Người đã tỉnh?"

Hắn nói chuyện tự nhiên, cũng không ngại ngừng khách sáo, giống như hắn và Phượng Lan Dạ là hai người bạn tốt vậy.

Phượng Lan Dạ nhíu lông mày một chút, cũng không lên tiếng, mặc dù chỉ gặp này Bát hoàng tử hai lần, nhưng bản tính thiếu niên này nàng tựa hồ hiểu rõ đôi chút, hắn cũng không phải là người tâm cơ thâm trầm, cùng người như vậy lui tới, thật sự thì cũng không cảm thấy nặng nề, so với hai huynh đệ Tấn Vương cùng Liệt Vương, thì Tam hoàng tử cùng Bát hoàng tử dễ dàng chung đụng hơn rất nhiều, nhưng mà từ xưa đến nay hoàng thất đều không có thâm tình, hoàng quyền như sóng tràn bờ cát, máu xây thành tường, có biết bao nhiêu tâm cơ âm hiểm ở trong đó, nàng sao có thể thiếu cảnh giác được chứ?

"Lan Dạ tham kiến Bát hoàng tử."

Phượng Lan Dạ cúi đầu, cung kính mở miệng, Bát hoàng tử đã sớm vươn tay ra giúp nàng đứng dậy, luôn miệng nói: "Đứng lên đi, đứng lên đi."

"Tạ ơn Bát hoàng tử."

"Đừng gọi ta Bát hoàng tử nữa, gọi ta Nam Cung Sâm được rồi, sau này chúng ta sẽ là bằng hữu."

Nam Cung Sâm từ nhỏ đã quen thói tùy tiện này, còn bảo người ta thân thiết xưng hô như thế, Tần Trần đứng bên cạnh nghe vậy khuôn mặt hắc tuyến, thật không biết Bát hoàng tử vì sao phải gặp Cửu công chúa, hai người mới chỉ gặp mặt có một lần mà thôi, nhưng Bát hoàng tử tựa hồ rất vừa ý tiểu nha đầu này, bất quá dựa theo tâm lý mà nói, Tần Trần cũng cho

là, Bát hoàng tử cùng Cửu công chúa tuổi tác tương đương, một thiếu niên phong nhã hào hoa, một người là hoài xuân thiếu nữ, hai người bọn họ ở chung một chỗ cũng đúng, không biết Bát hoàng tử có phải nhìn trúng người ta rồi hay không, Tần Trăn len lén đưa mắt liếc nhìn Bát hoàng tử, quả nhiên thấy Nam Cung Sâm vẻ mặt mang ý cười, thái độ ôn nhu hiếm thấy, hoàn toàn không còn bộ dạng gây sự bất hảo ở Tấn vương phủ, giờ phút này nhìn hẳn càng giống một nam tử trưởng thành trầm ổn.

Tần Trăn vừa nhìn thấy Bát hoàng tử như vậy, không khỏi sầu lo, nếu như Bát hoàng tử thích công chúa vong quốc này thì phải làm sao bây giờ? Đường như Gia của bọn họ đối với Cửu công chúa cũng có ý, nếu hai huynh đệ họ đồng thời coi trọng một tiểu nha đầu, thì đường như không tốt lắm đâu.

Tần Trăn đang suy nghĩ rồi bời, thì thanh âm của Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đã vang lên.

"Tần Trăn, ta có việc cùng Cửu công chúa nói chuyện, người trở về đi thôi."

"Bát hoàng tử, " Tần Trăn kêu lên, khuôn mặt tỏ vẻ không đồng ý, Bát hoàng tử nếu như xảy ra chuyện gì, hẳn làm sao có thể gánh vác nổi đây, bản thân không khỏi hối hận đã đem bát hoàng tử mang đến đây.

Tiểu nha đầu trước mắt cũng không phải là nhân vật tầm thường, từ những sự kiện xảy ra gần đây, Tần Trăn đã lĩnh hội được rất nhiều về bản lĩnh của nàng ta, khó trách tại sao chủ tử đối với nàng cảm thấy hứng thú, đợi một thời gian nữa, nàng sẽ là một cánh tay đắc lực, Bát hoàng tử người ngàn lần vạn lần đừng có quấy đục nước nhé.

"Tiểu nhân không yên lòng Bát hoàng tử /."

Tần Trăn chỉ có thể nói như thế, thì lập tức nghênh đón cái trừng mắt lạnh lùng ngàn năm của Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, cộng thêm lời nói ác

ý:

"Tần Trần đừng đem bốn hoàng tử biến thành kẻ ngu, người còn dám nói một chữ nữa xem, nếu ta không bóp cổ người, thì cũng cắt lưỡi của người."

Tần Trần run run một chút, ánh mắt có chút u ám ngăm, chỉ có thể than thở mà không thể làm gì được, mang theo gương mặt khổ não thân hình hần chậm rãi lui về sau: "Vây Tiểu nhân cáo lui."

Mặc dù hần không cam lòng, nhưng cũng không dám cãi kháng, có lẽ Bát hoàng tử ở trước mặt người ngoài là nho nhã lễ độ, nhưng mà chỉ giới hạn với người ngoài mà thôi, có đôi khi bên trong dòng máu của hần rất là tàn nhẫn, so sánh với chủ tử không kém bao nhiêu, người của hoàng thất từ trước đến nay không xem nhân mạng là chuyện lớn.

Bên trong phòng khách, Phượng Lan Dạ khép hờ ánh mắt, âm thầm nghĩ ngợi, chẳng lẽ Bát hoàng tử có việc riêng cần phải tìm đến mình, nhưng hần đuổi Tần Trần đi là vì sao, bất quá nàng vẫn mang vẻ mặt bình thản, chậm rãi lên tiếng: "Bát hoàng tử, mời ngồi, Hoa Ngạc dâng trà."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc lĩnh mạng, vội vàng pha trà, Phượng Lan Dạ ngồi thẳng lưng ở một bên, từ từ chờ chực, nàng tin tưởng Bát hoàng tử nhất định là có việc mới đến tìm nàng, đến tột cùng là chuyện gì chứ? Phượng Lan Dạ tự suy đoán.

Nam Cung Sâm cũng không làm cho nàng phải chờ quá lâu, trên dưới đánh giá nàng một phen, rồi cười nhẹ nhàng mở miệng.

"Lan Dạ, có người muốn gặp người."

Hần nói xong, trên gương mặt như châu ngọc, bỗng hiện ra một tia đỏ ửng nhợt nhạt, vẻ mặt còn có chút mất tự nhiên.

Ánh mắt Phượng Lan Dạ chợt lóe lên kinh ngạc, nhướn mày, bình tĩnh mở miệng: "Người nào?"

"Người đi thì sẽ biết, đi thôi đi thôi."

Nam Cung Sâm đã khôi phục bộ dạng bình thường, đứng lên đi tới, đưa mắt từ trên cao nhìn xuống Phượng Lan Dạ, vẻ mặt thì như hoa trên núi đầy mắt thì rạng rỡ, Phượng Lan Dạ nhìn thấy thế tim bỗng nhiên đập mạnh, trong lòng ảo não bất an, Bát hoàng tử không phải là?

Nhưng nàng không dám suy đoán thêm nữa, nhất định là nàng đã nghĩ lầm rồi, cũng suy nghĩ quá nhiều nữa, nhất định phải, đến khi ngược lên nhìn thì Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đã đi trước ra ngoài.

Phượng Lan Dạ thở phào nhẹ nhõm, phải biết rằng Bát hoàng tử là hoàng tử long tôn, thân phận cao quý đến bậc nào, nàng làm sao mà lại nghĩ lung tung như vậy, đúng là tự mình suy nghĩ nhiều rồi.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đi tới cửa trước, thấy người ở bên trong không có động tĩnh, liền không tự chủ được quay đầu lại.

"Lan Dạ, đi mau a."

Phượng Lan Dạ cả kinh, vừa nghe xong lời thúc giục thì tiếng nói ở dưới một lòng lần nữa nhô lên, Bát hoàng tử sẽ không thật? Vừa suy nghĩ thì người cũng đã đứng lên, lúc này Hoa Ngạc đã mang trà đi ra, ngạc nhiên nhìn hết thấy mọi chuyện trước mắt, nàng không nhịn được kêu một tiếng: "Công chúa."

"Bát hoàng tử nói có người muốn gặp ta, chúng ta đi một lát."

"Ừ, được."

Hoa Ngạc lập tức luống cuống tay chân để khay xuống, thật nhanh đuổi theo Phượng Lan Dạ, hai người bước ra bên ngoài, trên đỉnh đầu có ánh sáng hoa lệ nhiều màu đang chiếu sáng rực rỡ, Bát hoàng tử bóng lưng hòa vào bên trong tia sáng đó, nhìn thoáng qua hết sức cao lớn uy vũ.

Trước cửa viện, đang có một chiếc xe ngựa màn trướng bằng lụa đỏ hoa lệ khí phái, có một nam tử đang ôm kiếm đứng ở cạnh cửa, cung kính mời Bát hoàng tử lên xe ngựa, sau đó xoay người mặt không chút thay đổi nhìn Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc, Phượng Lan Dạ trước sau liếc nhìn một cái, cũng không thấy có thêm chiếc xe ngựa nào, chỉ có duy nhất một chiếc này, làm nàng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ muốn mình và Bát hoàng tử ngồi chung một chiếc xe ngựa chứ, nàng còn chưa kịp phản ánh về khó chịu thì thanh âm vui vẻ của Bát hoàng tử từ bên trong xe ngựa vang lên.

"Lan Dạ, lên đây đi."

Lời vừa nói ra, ngoài xe ngựa hai nữ nhân đồng thời thì nhau một cái, Phượng Lan Dạ hậu tri hậu giác phát hiện một chuyện, Bát hoàng tử đã gọi thẳng tên của nàng, mà cho đến lúc này nàng mới phát hiện, phía sau Hoa Ngạc lại càng hoảng sợ kêu lên: "Công chúa?"

Nam tử ôm kiếm vẻ mặt lãnh khốc đứng cạnh xe ngựa nhấc lên găm mình, trầm giọng mở miệng: "Lên đi."

Bên ngoài ánh nắng chói mắt, nhưng bên trong xe ngựa là một mảnh u ám, nhìn không rõ lắm phản ứng của Bát hoàng tử, nhưng chỉ biết giờ phút này mặt mày hắn đầy ý cười, khuôn mặt vui mừng vì toan tính, hắn đang nhìn thật sâu Phượng Lan Dạ, ánh mắt này làm cho Phượng Lan Dạ có một loại hành động dạy đột muốn chạy trốn, hiện tại nàng dám khẳng định trăm phần trăm, Bát hoàng tử tựa hồ đối có chút ý với nàng, mà nàng thì đang cố gắng nghĩ, chân chính suy nghĩ, bản thân mình ở nơi nào mà có hành động nhằm hấp dẫn Bát hoàng tử, hai người chỉ bắt gặp mặt có một lần, thế nhưng lại để cho Bát hoàng tử đối với nàng vài phần tình ý, động tác này

trong mắt những người ngoài không biết chuyện, chỉ sợ nghĩ nàng rất được chủ nhân sủng ái, nhưng mà nàng thật sự không muốn nhận lấy phần ân tình này.

"Bát hoàng tử, đến tột cùng là người nào muốn gặp ta?"

Phượng Lan Dạ trầm giọng mà hỏi, bên trong xe ngựa, Nam Cung Sâm đưa bàn tay ra ngoài, trắng bạch thon dài như trúc, không có một vết chai cùng vết thô, nhẵn nhụi bóng loáng, nõn nà như nhau, có thể thấy được là một chủ tử sang trọng quý phái.

"Đi gặp chẳng phải sẽ biết sao."

Nam Cung Sâm thừa nước đục thả câu, trong tiếng nói rõ ràng mang theo một tia bí ẩn.

Phượng Lan Dạ nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra là người phương nào muốn gặp mình, là Tấn vương sao? Chắc không phải đâu, Bát hoàng tử ngay cả Tần Trần cũng đuổi đi, chứng tỏ người này Tần Trần cũng không biết đến, như vậy là ai chứ? Đang suy tư, thì một bàn duỗi ra liền lôi kéo tay nhỏ bé của nàng, dùng sức một chút, Phượng Lan Dạ liền bay lên trời, cả người rơi xuống trên xe ngựa, Hoa Ngạc vừa nhìn thấy chủ tử lên xe, lập tức chạy tới, đáng tiếc người ôm kiếng bên ngoài xe đã đưa cánh tay lên, ngăn trở đường đi của nàng, lạnh lùng mở miệng.

"Người ở lại."

"Công chúa, công chúa?" Hoa Ngạc có chút sợ, không nhịn được kêu lên, Phượng Lan Dạ nhìn ra ngoài, lạnh nhạt dặn dò nàng: "Không có chuyện gì, Bát hoàng tử sẽ đưa ta về, người ở lại trong viện."

"Công chúa?"

Hoa Ngạc mấp máy môi, nhưng không nói gì thêm nữa, xe ngựa nhanh chóng chuyển động, một đường rời đi Nô Nhai, hướng phía trước mà chạy.

.....

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Bên trong xe ngựa, yên tĩnh không tiếng động, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cứ nhìn chăm chăm vào Phượng Lan Dạ, mắt không nháy cũng không thèm chớp, mà Phượng Lan Dạ là người luôn luôn bình tĩnh, cá tính lãnh đạm còn cảm thấy không được tự nhiên, xưa nay nàng không thích bị ngó chừng như vậy, hiện tại cảm giác này rất quái lạ, nên mặt liền lạnh lại mở miệng hỏi thăm.

"Bát hoàng tử, đến tột cùng là ai muốn gặp ta?"

Lần này Bát hoàng tử Nam Cung Sâm không có che dấu nữa, cười cười mở miệng: "Mẫu phi của ta."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Phượng Lan Dạ lập tức kinh hãi, tức giận xoay mình đứng dậy, kêu lên thất thanh: "Bát hoàng tử, người thật quá đáng, lập tức đưa ta trở về."

Không có ngờ kẻ muốn đến muốn gặp nàng lại là phi tần trong cung, mẫu phi của Bát hoàng tử chính là người được quang vinh ân sủng lục cung, nhiều năm không mất Mai Phi nương nương, là vị phi tử duy nhất của Thiên Vận hoàng triều sanh hạ hai vị hoàng tử, hơn nữa con trai lớn của nàng chính là người có cơ hội được chọn vào ngôi vị thái tử nhất Nam Cung Trác, có thể thấy được Mai Phi nương nương thân phận tôn quý đến bậc nào, hôm nay lại muốn gặp nàng, vì chuyện gì đây? Nhất định là Bát hoàng tử khua môi múa mép, khuôn mặt nhỏ bé tươi đẹp của Phượng Lan Dạ bởi vì tức giận, mà đỏ thành một mảnh.

Nam Cung Sâm nhú mào, trên gương mặt rạng rỡ như ngọc, hiện lên sắc thái mỹ lệ.

"Tại sao? Người đừng sợ, ta mẫu phi ta là người rất tốt, nàng rất thiện lương, người đừng sợ nàng, ta sẽ bảo vệ người."

Nam Cung Sâm vừa nói thế liền vươn tay ra kéo tay Phụng Lan Dạ, chẳng qua là đầu ngón tay còn không có đụng tới Phụng Lan Dạ, chỉ nghe một tiếng bộp vang lên.

Phụng Lan Dạ đã tát ra một cái rất vang, bên trong buồng xe thoáng cái an tĩnh lại, chỉ còn nghe được thanh âm chuyển động của bánh xe, đang hướng giữa ngã tư đường náo nhiệt, tình cảnh này rõ ràng rất dị thường, bên ngoài xe ngựa mọi người nghe được động tác bên trong, khẩn trương kêu lên.

"Bát hoàng tử đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Sâm chấn động, lấy lại tinh thần vươn tay khẽ vuốt gương mặt, hơi có chút cảm giác nóng nóng, hơn nữa hẳn có chút hỗn loạn cùng tức giận, một hoàng tử tôn quý lúc nào lại bị người ta đánh một bạt tay như vậy, trong nháy mắt, đáy lòng phát ra vô số tia lửa, hận không được vung tay đánh trả lại, nhưng là vừa cúi đầu xuống, nhìn thấy dáng vẻ quật cường bên trong buồng xe, cùng khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn, thì hỏa khí liền tắt, chỉ hóa thành sương lạnh mà thôi.

"Không có chuyện gì, " quay đầu nhìn Phụng Lan Dạ lần nữa, mang theo một cổ uy nghi ở trong đó: "Ngồi xuống, nếu đã tới, nhất định phải gặp một lần, thật không biết người trúng phải gió gì, ta chỉ là muốn bảo vệ người thôi."

"Không cần."

Phượng Lan Dạ lạnh lùng mở miệng, người này căn bản không hiểu cái gì gọi là bảo vệ, hẳn cho rằng mẫu phi hẳn là người thường hay sao? Dem nàng đẩy tới chỗ cao nhất, sẽ chỉ làm cho cuộc sống sau này của nàng thêm ba đào mãnh liệt, hiểm nguy luôn bùng phát bất ngờ mà thôi, giờ phút này trong An Giáng thành, không cần nghĩ cũng biết dấu hiệu bình thân kia cất dấu những gì, là chưa kích hoạt lên bão táp lôi đình thôi, mà nàng là một vong quốc nô, chỉ cần an phận thủ thường là đủ, tuy nói rằng nàng không né tránh không giấu diếm, thì dù có người tìm nàng gây chuyện nàng cũng tuyệt đối không lùi bước, nhưng mà hành động này của Bát hoàng tử vô hình chung càng mang phiền toái thêm cho nàng.

Chẳng qua Bát hoàng tử căn bản không hiểu rõ chi tiết như vậy, hẳn cho rằng những chuyện mình làm là đúng.

Giờ phút này hẳn vừa nhẹ nhàng xoa gương mặt, vừa xen lẫn ủy khuất, không biết vì sao rõ ràng mình muốn làm chuyện tốt, rõ ràng muốn bảo vệ tiểu nha đầu này, tại sao không được cảm kích, không được vui vẻ, còn phải ăn một bạt tai, cho nên Nam Cung Sâm buồn bực cộng thêm bất bình, cũng không thèm nhìn tới Phượng Lan Dạ nữa, quay đầu nhìn một bên khoản không bên cạnh.

Phượng Lan Dạ cũng không hối hận khi đánh hẳn một cái bạt tai, nam nhân này chính là tự tìm mà, nếu không phải nể tình thân phận tôn quý của hẳn, nàng còn muốn tát cho hẳn hai cái mới hả giận, ai cần hẳn nhiều chuyện, ai cần hẳn không trâu bắt chó đi cày đâu, mà Mai Phi nương nương là ai chứ?

Ở trong cung giữa ba nghìn mỹ nữ mà lại như cá gặp nước, có thể thấy được kỳ tâm cơ sâu đến cỡ nào, chỉ sợ tới gặp nàng ta, cũng không chỉ đơn thuần là vì phải trợ giúp Bát hoàng tử, nếu như chỉ muốn trợ giúp Bát hoàng tử hoặc là vì Bát hoàng tử, thì bà ấy hoàn toàn có thể cho đòi nàng tiến cung, nhưng lại một mình muốn gặp mặt nàng.

Hai người ai cũng không nói chuyện, mọi người đều có tâm sự của riêng mình.

Xe ngựa thật nhanh hướng về đường phố phồn hoa nhất của An Giáng thành mà đi, sau đó thì dừng lại ở trước cửa một lầu xa hoa khí phái.

Chiêu bài thiếp vàng, ở dưới ánh mặt trời lóe ra kim quang.

Trước cửa người đến người đi, đều mặc những trang phục cao quý, gấm lụa trường bào, ý cười dạt dào, bình thản dạo chơi, nơi này sáng rõ tựa như Thiên đường, điệu ngữ hoa hương, mà Nô Nhai có thể bằng với một góc của nơi này là tốt rồi, dù chỉ là một góc âm u.

Phượng Lan Dạ hí mắt đánh giá kiến trúc trước mặt, tiểu lầu ba tầng cao, lầu gác chạm trổ mái ngói đỏ tươi, tầng tầng lớp lớp, thật giống như một bông hoa xinh đẹp.

Một đám mây nhẹ bay qua phía chân trời, làm lộ ra tia sáng như cát vàng, chiếu vào ba chữ rồng bay phượng múa ‘ Yển Xuân Lâu ’.

Giờ phút này cũng sắp gần buổi trưa, người đến người đi rất náo nhiệt, tiếng cười thỉnh thoảng bay cao ra ngoài.

Nam Cung Sâm liếc nhìn Phượng Lan Dạ một cái, đi ở phía trước dẫn đường, một câu nói cũng không nói, Phượng Lan Dạ tất nhiên sẽ không nói cái gì, vẻ mặt nghiêm túc thật tình, đi theo phía sau hần hướng phía lầu bước tới, ngoài cửa điểm tiểu nhị vừa nhìn thấy Nam Cung Sâm, sớm đã cung kính chào đón, cười cười mở miệng.

"Khách tới, có người ở phòng khách quý chờ các người đấy."

"Ừ, dẫn đường đi."

Bát hoàng tử uy nghiêm mở miệng, điểm tiểu nhị kia kinh sợ ở phía trước dẫn đường, không dám có chút khinh thường, Phượng Lan Dạ đi theo phía sau đám bọn hắn bước vào, đi ở cuối cùng chính là thủ hạ Lãnh Húc, hắn nhìn Bát hoàng tử một cái, rồi lại nhìn Phượng Lan Dạ một cái, đang thử nghĩ mới vừa rồi ở trong xe ngựa đã xảy ra chuyện gì? Nhất thời hắn đoán không ra, nên không nói thêm lời nào đuổi theo thân ảnh phía trước.

Trong đại sảnh của Yến Xuân Lâu, có rất nhiều khách nhân đang ăn cơm, nói cười còn thỉnh thoảng hát vang lên, rất là náo nhiệt, Nam Cung Sâm cùng Phượng Lan Dạ đi tới, cũng không còn người chú ý đến họ, vì chỗ này những kẻ ra vào phần lớn là kẻ có tiền có thế, người người y phục hoa lệ, nô bộc thành đoàn, so với những người khách khác, thì bọn họ đơn giản hơn nhiều, cho nên cũng không thể gây chú ý cho người khác, bất quá khi nhóm người bọn hắn vừa bước lên lầu, không biết là người nào có ánh mắt sắc bén lại có thể nhận ra Phượng Lan Dạ, trong lúc nhất thời tiếng nghị luận vang lên, nhiều người chỉ vào bóng lưng của nàng, rồi rít suy đoán có phải là Vân Phượng quốc Tiểu công chúa mà đêm đó họ đã nhìn qua hay không, bất quá thử nghĩ kỹ lại thì thấy không có khả năng, bởi vì nơi này là chỗ của thương nhân cự phú, phạm vi của kẻ có quyền thế, công chúa mất nước kia là thân phận gì, chỉ sợ họ nhìn lầm rồi, bất quá đề tài này khi bị khơi lên, thì phía dưới liền rít nghị luận, còn nóng bỏng đẩy kích động nữa.

Phượng Lan Dạ nghe bên tai nghị luận của những người đó, thì chau lên lông mày, bất động thanh sắc đi theo phía sau Bát hoàng tử một đường đi lên lầu ba.

Lầu ba cùng lầu một rõ ràng là hai thế giới khác biệt, trang hoàng càng thêm xa hoa, hơn nữa không có một chút thanh âm ầm ỹ nào, hoàn toàn an tĩnh, toàn bộ tầng lầu cũng tràn đầy mùi thơm dễ ngửi, ngay cả hành lang cùng cầu thang cũng trải thảm đỏ thẫm quý giá, mặt trên của nó còn thêu bức tranh Mẫu đơn, nhìn lại một cái, càng hoa lệ xa xỉ.

Rất xa, phía sau bức màn linh lung ngọc châu ở trước cửa, đang đứng thẳng hai người nam tử mặt không chút thay đổi, mặc màu đen cấm y, đứng gác trước cửa, họ mang theo sát khí, làm người ta không dám đến gần, điểm tiểu nhị dẫn Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cùng Phượng Lan Dạ đi đến đó lập tức cung kính, cẩn thận từng li từng tí mở miệng.

"Tiểu nhân đi xuống trước, khách nhân có chuyện gì có thể phân phó Tiểu nhân."

Nói xong không đợi Nam Cung Sâm nói chuyện, liền lên chuồn đi, Nam Cung Sâm quay đầu nhìn thoáng qua Phượng Lan Dạ, hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng mở miệng.

"Đi thôi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp lạnh lùng của Phượng Lan Dạ không có phản ứng gì, và cũng không nói một lời nào liền đi theo phía sau hắn, trong lòng âm thầm suy đoán, Mai Phi nương nương này đến tột cùng là nhân vật lợi hại đến bậc nào đây?

Hai thị vệ trước cửa, cung kính hành lễ: "Chúng tiểu nhân tham kiến Bát hoàng tử."

"Đứng lên đi."

Nam Cung Sâm vung tay lên, hai người đứng dậy, cung kính mở cửa, Nam Cung Sâm cùng Phượng Lan Dạ đi vào, thủ hạ Lãnh Húc thì đứng ở trước cửa chờ.

Gian phòng có chút mờ mờ, màn châu rủ xuống, lụa mỏng bay cao, nhất thời nhìn không nhìn rõ lắm bộ dáng của người ở bên trong, chỉ ngửi được một mùi huân hương nồng nặc, thơm đến khoan khoái lòng người.

Đợi đến khi nàng thích ứng với ánh sáng gian phòng, mới nhìn rõ cảnh trí bên trong.

Mấy giường màn long, lưu lưu chuỗi hạt, cầm tú mỹ nhân giường, nhất phương tiểu bàn trà, màu trắng sợi bàn trống bố trí, trên bàn bày đặt một bộ đầy đủ danh quý đích bàn trà, lúc này thiếu một chén trà, sẽ đem tầm mắt dời đi, chỉ thấy một ... khác phiên vi mở bệ cửa sổ trước, đứng thẳng một tinh tế đường cong là lướt cô gái, nhìn bóng lưng, uyển ước yếu điệu, đầu đầy ô ti Như Vân loại vén lên, tóc mai đang lúc cầm Nhất cảnh màu trắng đích thiên Nhiên châu sai, Lưu Tô nhẹ tả, như nhẹ Vân nhiều Nguyệt, đẹp không sao tả xiết.

Đầu tiên nhìn, liền làm cho người ta có một loại tâm lay động thần vui vẻ cảm giác, vẫn chỉ là một bóng lưng.

Phượng Lan Dạ cảm thán, kia bệ cửa sổ trước người từ từ xoay người, đầu tiên thấy là một con như ngọc xanh nhạt non mềm đầu ngón tay, chấp nhất một con chén trà, nhiệt khí nhẹ nhân, kia tay lại càng đẹp như nghệ thuật, đi lên dời, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần vui vẻ người, hoàn toàn không có có một loại cô gái lão thái, ngược lại kiều my ôn nhu, lông mày nếu nhỏ Liễu, mắt cùng Thủy hạnh, thần nếu bó hoa tươi, chẳng qua là kia trong đồng tử chợt lóe rồi biến mất bén nhọn cùng khí phách, khiến người bắt đến nàng bất đồng tiếng vọng, đợi đến nhìn kỹ, lại thấy nàng thướt tha xoáy (mềm mại) na, chậm rãi tiêu sái , một bộ đồ thắm gấm rên Vân quần áo, thật giống như một đoàn hỏa đi, huyền người cực kỳ.

Phượng Lan Dạ đánh thẳng lượng được nhập thần, đánh giá được quen mình, cũng âm thầm đánh giá ra nữ nhân này chỉ sợ là nhân vật lợi hại, kia đứng ở nàng phía trước Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đã sớm cao hứng vọt tới, một thanh lôi kéo cô gái đích tay cánh tay, không ngừng loạn choạng.

"Mẫu phi, đây chính là Lan Dạ."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

Mai Phi, mặc dù không phải là hoàng hậu, nhưng quang vinh ân sủng lục cung, và hiện nay là chủ sự trong cung, năm tháng tựa hồ không có để lại bất kỳ dấu vết gì ở trên gương mặt của nàng, nhìn nàng vẫn mang mị lực phi phàm, thần thái sáng láng, đôi mắt sâu thẳm mà thần bí, nếu như có giấu diếm bí mật cũng khó có thể dò xét ra.

Nhìn con trai của mình giờ trò làm nũng trước mặt người ngoài, trên khuôn mặt xinh đẹp của Mai Phi chợt lóe lên ý nghĩ phiền muộn, nàng trợn mắt nhìn Nam Cung Sâm một cái, rồi quay đầu nhìn về phía Phượng Lan Dạ, bưng ly trà bước tới, đi một vòng quanh người Phượng Lan Dạ, sau đó ngồi vào bên cạnh bàn, thản nhiên khẽ vuốt chén trà, thần thái tự nhiên mà quyến rũ.

"Người có biết Bát hoàng tử cầu Bốn cung chuyện gì không?"

Thanh âm của nàng thế nhưng mang theo một cảm xúc trầm ấm, quyến rũ, rất dễ nghe.

Phượng Lan Dạ lúc này cuối cùng cũng thanh tỉnh lại, mới vừa rồi nàng lại bị nữ nhân này mê hoặc, xem ra nàng ta thật không được đơn giản, phải cẩn thận chút mới tốt, nàng lập tức không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ: "Tham kiến Mai Phi nương nương."

"Đứng lên đi."

Mai Phi phất phất tay, ánh mắt từ đầu tới đuôi cũng không rời khỏi người Phượng Lan Dạ, nha đầu này mặc dù còn nhỏ, nhưng có thể thấy được,

nàng ta là một nhân tài, hơn nữa còn là nhân tài có thể lợi dụng, trong mắt của nàng ta có một tia sáng trí tuệ, đợi một thời gian sau, chắc sẽ trở thành châu báu, Sâm nhi căn bản khó có thể điều khiển được một nữ tử như vậy.

"Tạ nương nương."

Phượng Lan Dạ đứng dậy, ngược mắt nhìn thẳng vào Mai Phi, nàng không biết Bát hoàng tử đã cầu xin Mai Phi chuyện gì, hoặc là biết nhưng lười nghĩ, chuyện này căn bản là do Bát hoàng tử một bên tình nguyện, hẳn đâu có hỏi qua nàng, hơn nữa cho đến hôm nay bọn họ bất quá chỉ mới gặp mặt có hai lần.

"Lan Dạ không biết nương nương yêu cầu chuyện gì?"

Trần định tự nhiên, nhạt như gió nhẹ, trong mắt Mai Phi chợt lóe lên sự tán thưởng, khóe môi vẽ ra nụ cười, cả khuôn mặt liền tràn ngập tất cả các loại màu sắc, đẹp không sao tả xiết, mà lời phát ra càng thêm nhu nhuận.

"Ngày gần đây hoàng thượng có hạ chiếu 《Tuyển chọn các hoàng tử phi》, Bát hoàng tử cầu xin Bốn cung cho người tiến cung tham tuyển, hẳn muốn lập người làm Bát hoàng tử phi."

Tiếng nói của Mai Phi vừa dứt, Phượng Lan Dạ liền nhíu mày, lạnh lùng nhìn chăm chăm Bát hoàng tử, người này thật đúng là dám làm như thế, nàng năm nay mới mười hai tuổi, theo như chế độ hiện tại của các quốc gia, mười hai tuổi không thể vào cung dự tuyển hoàng tử phi, bình thường tuổi sẽ giới hạn từ mười ba tuổi đến mười bảy tuổi, Bát hoàng tử đúng thật là biết tìm chuyện gây phiền phức cho nàng mà.

Mai phi nhìn vẻ mặt của Phượng Lan Dạ, cũng có một chút ngoài ý muốn, rất rõ ràng tiểu nha đầu trước mắt căn bản là không muốn gả cho Bát hoàng tử, lửa giận trong lòng Mai Phi thoáng cái tiêu tán không ít, thật ra là nàng còn nghĩ Tiểu công chúa Vân Phượng quốc nhất định đã dụ dỗ con trai mình, sử dụng cái phương pháp mê hoặc lòng người gì đó, khiến cho

Bát hoàng tử mê đắm muốn có nàng ta, kết quả là người ta căn bản không muốn, mặc dù có chút tức giận, nhưng khi biết được điều này Mai Phi rất yên lòng, con trai của nàng, nữ tử xứng với hãn phải có gia thế thân phận tương đối, Vân Phượng quốc Tiểu công chúa có lẽ không tệ, rất cơ trí, qua một thời gian nữa chỉ sợ là một nhân vật lợi hại, nhưng mà nàng ta chỉ là một vong quốc nô, thân phận rất thấp, sao có thể xứng làm Bát hoàng tử phi, nếu làm trắc phi thì được, bất quá đối với nàng ấy, nàng trong lòng tự có tính toán khác.

Mai Phi bất động thanh sắc nghĩ ngợi, nhưng cũng không vội mà nói chuyện, chỉ ngó chừng Phượng Lan Dạ, nàng cũng không muốn chọc giận con trai mình.

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn về phía Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, từ từ mở miệng.

"Bát hoàng tử có lòng rồi, Lan Dạ còn quá nhỏ, không muốn lập gia đình."

Phượng Lan Dạ làm sao mà không biết Mai Phi đang tính toán cái gì, nếu bà ta không muốn, nàng cũng lười gả, Bát hoàng tử thì sao? mặc dù tuổi hãn và nàng tương xứng, bất quá hãn chỉ là tiểu hài tử được ân sủng mà thôi.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ ..., sắc mặt trầm xuống có chút ít khó coi, cánh tay đang lôi kéo tay Mai Phi có chút cứng ngắc, Mai Phi thì đang cúi đầu thưởng thức trà, làm như không biết.

Nam Cung Sâm nhìn Phượng Lan Dạ, tức giận phần hận gần từng chữ một.

"Ta chỉ không muốn để cho người khác khi dễ người, như vậy không tốt sao?"

Hắn nghĩ không ra tiểu nha đầu này trong đầu óc chứa cái gì, hắn có ý tốt muốn giúp nàng thoát ly khổ hải, nàng chẳng những không cảm kích, đầu tiên đánh hắn một cái tát, sau đó còn cự tuyệt ý tốt của hắn, nếu là nữ nhân khác chỉ sợ đã sớm cảm động đến rơi nước mắt rồi, nghĩ đến đây, sắc mặt Bát hoàng tử càng phát ra khó coi, hắn cứ nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ.

Bên trong gian phòng, Mai Phi ngồi ngay ngắn vững dằng như núi Thái, trên dung nhan quyến rũ kiều diễm, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhẹ nhàng thưởng thức trà, và chú ý đến phản ứng hai người bọn họ.

Phượng Lan Dạ quét mắt nhìn bà ta một cái, Mai Phi này thật lợi hại, quả nhiên am hiểu nên hành động như thế nào để có lợi nhất cho mình, bà ta ngoài mặt đồng ý với Bát hoàng tử để tới đây gặp nàng, nhưng giờ phút này lại đem củ khoai lang nóng bỏng tay ném cho nàng, mà nàng thì không thể không làm theo ý nghĩ của bà ta, bởi vì đừng xem bà ta giờ phút này vân đạm phong tình, một thân quyến rũ, nhưng chỉ cần mình đồng ý với Bát hoàng tử, bà ta sẽ tự mình hành động, nữ nhân này lòng dạ quá sâu, giết người trong vô hình, khó trách một mình có thể ân sủng nhất lục cung, rất được hoàng thượng sủng ái yêu thương.

Nghĩ tới Mai Phi, rồi nhìn lại Bát hoàng tử, bộ dạng hắn hoàn toàn đơn thuần không hay biết chuyện gì, trong suy nghĩ của hắn, chỉ sợ còn cho rằng mẫu phi mình là một người ôn nhu thiện lương, và đáng thương.

Phượng Lan Dạ trong lòng trách móc hai câu, rồi thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ bé lạnh lùng như lan như mai đã hòa hoãn một chút, rồi nhìn Bát hoàng tử Nam Cung Sâm.

"Bát hoàng tử, người có thấy hiện tại Lan Dạ nói chuyện đến kết hôn có phải còn quá nhỏ hay không? Những chuyện này sau này hãy nói không được sao?"

Nam Cung Sâm vừa rồi còn rất giận dữ căm phẫn, sau khi nghe lời nói nhu hoà trì hoãn của Phượng Lan Dạ, sắc mặt lập tức dễ nhìn đi rất nhiều, khẩu khí cũng không cường ngạnh giống lúc trước nữa.

"Lan Dạ, ta cũng không phải muốn cho người gả sớm như vậy, chỉ là nghĩ bảo vệ người thôi, nếu được tứ phong làm Bát hoàng tử phi, người có thể theo ta ở lại trong cung, sau này ai mà dám động đến người, thì ta sẽ bảo vệ người a."

Một đạo ánh mắt lạnh thấu xương bắn tới, trong đồng tử của Mai Phi chột lóe lên vẻ tàn ác rồi biến mất.

Phượng Lan Dạ khéo môi mím nhẹ, quả nhiên, Mai Phi đúng là sợ nàng gả cho Bát hoàng tử, Bát hoàng tử là bảo bối của bà ta mà, đáng tiếc nàng cũng không nghĩ sẽ gả, chẳng qua chỉ có một mình Bát hoàng tử tự cho là đúng thôi, mặc dù hẳn có lòng tốt, nhưng mà lòng tốt mà làm sai chuyện, chẳng lẽ cũng không có tội sao?

Bất quá nghĩ đến tâm kế đáng giận của Mai Phi, Phượng Lan Dạ cũng có một chủ ý, ngược mắt nhìn về phía Bát hoàng tử.

"Bát hoàng tử thân phận tôn quý như thế, Lan Dạ có thể lọt vào mắt của Bát hoàng tử đã vinh hạnh đến bậc nào, Lan Dạ cũng chưa nói không lấy chồng, chỉ nói là chờ lớn lên thêm một chút nữa."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Bát hoàng tử lập tức cao hứng, mày kiếm nhíu nhẹ, quanh thân nhẹ nhõm ra, xoay người nhìn về Mai Phi, Mai Phi sắc mặt có chút lạnh, Bát hoàng tử chỉ lo cao hứng một mình, đâu có chú ý tới mẫu phi luôn luôn dụ dỗ động lòng người của mình giờ phút này đang mất hứng rất nhiều, hẳn vẫn còn hưng phấn mở miệng.

"Mẫu phi, người nhìn xem Lan Dạ đồng ý, Lan Dạ đồng ý."

Phượng Lan Dạ sắc mặt tối sầm, mắt trợn trắng, nàng đồng ý hồi nào, chẳng qua là chỉ đổi phương cách cự tuyệt thôi, hai mẫu tử nhà này thật đúng là có bệnh mà, một thì sợ nàng gả cho con trai mình, một thì cố làm cho mình đồng ý gả, thật là không còn gì để nói, ngày hôm nay của nàng đúng là đen thật.

Bất quá Phượng Lan Dạ cũng không vội mà giải thích, bởi vì nàng tin tưởng Mai Phi nhất định sẽ có động tác.

Quả nhiên, Mai Phi thả ra chén trà trong tay xuống, chậm rãi mở miệng: "Sâm nhi, người ra đi ngoài một lát đi, mẫu phi sẽ cùng Lan Dạ nói hai câu."

Ánh mắt của Mai Phi tràn đầy nhu hoà mặt mày sủng nịch, từ ái, trên mặt là nụ cười dịu dàng, hoàn toàn là bộ dạng một mẫu thân rất yêu thương con trai mình.

Phượng Lan Dạ thở dài, không biết là Mai Phi quá khôn khéo, hay là quá ngu xuẩn, sanh ở nhà đế vương, thật không ngờ lại sủng ái Bát hoàng tử đến như vậy, nếu như Tấn vương trở thành thái tử, ngày sau là hoàng đế một nước, thì Bát hoàng tử chính là thân vương, cả đời quyền cao tước trọng hưởng không hết, nhưng hoàng triều hay thay đổi bất ngờ, nếu như người khác trở thành quân vương, chỉ sợ Bát hoàng tử sẽ giống như con chim trong lồng giấy dựa chờ chết, ngay cả năng lực chống cự hẳn cũng không có.

Ở một bên, Nam Cung Sâm không đồng ý nhìn Mai Phi: "Mẫu phi, có lời gì muốn nói thì cứ nói đi, tại sao lại bảo ta đi ra ngoài?"

"Đây là chuyện nữ nhân nói với nhau, nam tử sao có thể nghe chứ? Sâm nhi nghe lời, đi ra ngoài đi, rất nhanh sẽ xong."

Nam Cung Sâm mặc dù không muốn, nhưng cuối cùng vẫn thuận theo lời Mai Phi của đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng, hai nữ nhân hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt tia lửa bắn phá dữ dội, ở giữa không trung va chạm chém giết, Mai Phi cũng không còn bộ dạng dịu dàng quyến rũ như lúc trước, giờ phút này mặt mũi bà ta lạnh lùng u ám, con người lại càng lạnh lẽo tối tăm, trước mắt đều là sóng to gió lớn.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Bên trong gian phòng trang trí xa hoa, có dòng khí lạnh buốt đang chảy qua.

Ánh mắt Mai Phi âm trầm, thanh âm trầm thấp vang lên: "Vong quốc nô to gan, dám mơ tưởng đến hoàng tử."

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên, cũng không có chút nào là e ngại, lạnh lùng trấn định nhìn Mai Phi nường nường.

Bà ta một thân quyền rũ tao nhã, nhưng khó đề nén khí thế bá đạo sắc bén, đôi mắt lại càng mang tâm cơ rất nặng, quả nhiên không hổ danh là chủ sự trong cung, trên tay bà ta chỉ sợ đã nhuộm máu không biết bao nhiêu sinh mạng, nếu mình không chịu thuận phục dưới sự toan tính của bà ta, chỉ sợ sẽ rước lấy họa sát thân, Phượng Lan Dạ khước môi nhếch lên, lạnh nhạt ngó chừng Mai Phi, rồi chậm rãi mở miệng.

"Lan Dạ không có mơ ước đến Bát hoàng tử, trên thực tế chúng ta chỉ mới gặp mặt có một lần."

Lời nàng nói là đúng sự thật, chưa từng có một ngày, nàng nghĩ tới chuyện phải lập gia đình, lại còn gả cho Bát hoàng tử nữa, mặc dù thân thể nàng chỉ có mười hai tuổi, nhưng Bát hoàng tử ở trong mắt của nàng giống như một tiểu hài tử ba tuổi, ngay cả mẫu phi của mình là hạng người gì cũng phân biệt không được, mà họ cùng ở chung một chỗ mười tám năm, điều này chẳng phải nói rõ tâm trí của hắn có vấn đề sao, người như vậy mà

còn muốn nàng gả cho hân à? Hơn nữa nàng mới mười hai tuổi, gả cái gì mà gả.

"À."

Mai Phi kéo dài âm điệu, nhưng thần sắc vẫn lạnh lùng như cũ, bất quá bà ta nheo mắt lại đánh giá Phượng Lan Dạ.

Vóc người tinh tế nhỏ nhắn, còn chưa có trở mã xong, nàng ta giống như một nụ hoa nho nhỏ chưa có nở rộ, nhưng mặt mày thì trong sáng tươi đẹp, da thịt như sương như tuyết, qua một thời gian nữa, chỉ sợ sẽ thành châu báu, ở trên người của nàng ấy, nàng dường như thấy được bóng dáng của mình lúc tuổi còn trẻ, không tự ti không kiêu ngạo, thản nhiên đối mặt với bão táp sắp đến, chính là bởi vì nàng có phần tâm cơ cẩn thận đó, mới bò được tới địa vị như hôm nay.

"Như vậy Bốn cung hi vọng người chặt đứt tâm tư của Bát hoàng tử."

Nói đến cùng, Mai Phi bất quá chỉ muốn cho Phượng Lan Dạ làm ác nhân thôi, mà bản thân bà ta sẽ sắm vai một mẫu thân từ ái thiện lương, thật là buồn cười, nàng cũng không cần để ý bà ta để làm điều này, không phải là do Mai Phi uy hiếp, bởi vì nàng căn bản không muốn gả cho Bát hoàng tử.

"Được."

Trong mắt Mai Phi hiện lên sự tán thưởng, những mũi nhọn u ám xuyên thấu qua đôi mắt đang híp lại bắn ra ngoài, đầu ngón tay từ từ chuyển động chén trà trong tay, khóe môi vẽ ra một nụ cười mỏng, từ từ mở miệng.

"Nhưng mà Bốn cung cũng có thể làm cho người trở thành phi của các hoàng tử khác."

Mai Phi cười rạng rỡ làm những nếp nhăn trên đuôi mắt càng rõ ràng hơn, bà ta tỏ vẻ tâm tình vô cùng tốt, ngó chừng Phượng Lan Dạ như ngó chừng một con mồi.

Phượng Lan Dạ vẻ mặt bình thản nhìn lại, nữ nhân này mà có lòng tốt như thế sao? Mai Phi làm như thế, mục đích là muốn nàng làm con cò cho bà ta? Không để cho nàng đợi lâu, Mai Phi nói tiếp.

"Bổn cung nhìn ra người là nhân tài hiếm có, Bổn cung từ trước đến giờ thích kẻ có tài, cho nên nếu người để cho bản cung sử dụng, Bổn cung sẽ làm cho người trở thành hoàng tử phi, người chỉ cần nói cho Bổn cung biết người chọn người nào? Sở Vương, An Vương, hay là Tề vương? Bọn họ so sánh với Bát hoàng tử đều có thực lực hơn nhiều."

Mai Phi ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng.

Phượng Lan Dạ ánh mắt trầm xuống, những người này tại sao nhất định phải quyết định chung thân đại sự của nàng, chẳng lẽ chỉ vì nàng là vong quốc nô thì cũng giống như con dê chờ làm thịt sao? Nàng chỉ muốn an phận mà sống, không muốn tham dự đến chuyện tranh giành giành đua trong hoàng quyền, những chuyện này có quan hệ gì đến nàng đâu, cho dù là Vân Phượng tộc cũng không liên quan đến nàng, hiện tại nàng chỉ quan tâm một người đã cho nàng chút ấm áp là Tư Mã Vụ Tiễn.

"Tạ nương nương nâng đỡ, Lan Dạ quá nhỏ, không muốn lập gia đình."

"Qua năm nay, người cũng mười ba tuổi rồi, tuổi này tương đối, đây chính là một cơ hội tốt."

Mai Phi nói xong thì đứng lên, cũng không chờ câu trả lời chắc chắn của Phượng Lan Dạ, có một số việc muốn làm cũng phải làm, không muốn làm cũng phải làm, thân là chương quản lục cung nếu như nàng đã nói ra khỏi miệng, sao lại cho phép một vong quốc nô nhỏ nhỏ phản bác.

"Nường nường?"

"Suy nghĩ thật kỹ đi, Bốn cung chờ tin tức của người."

Nàng nói xong liền bước ra ngoài, ngoài phòng thanh âm cung kính cẩn thận của thị vệ vang lên: "Chủ tử."

"Trở về thôi."

Giọng nói của Mai Phi một lần nữa lại khôi phục sự ôn nhu lúc trước, thanh âm của Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vang lên: "Các người nói chuyện gì rồi?"

"Không có việc gì, Bốn cung sẽ cho nàng một cơ hội."

"Thật, " thanh âm nháy nhót hân hoan của Bát hoàng tử truyền vào phòng, thì người đã định nhào vô trong, bất quá bị Mai Phi kéo lại: "Để cho Lãnh Húc đưa nàng trở về đi thôi, chúng ta đi ra ngoài thời gian cũng lâu rồi, hồi cung trước đã."

"Mẫu phi, ta?"

"Nghe lời, mẫu phi không phải là đạt thành tâm nguyện của người sao?"

Mai Phi nường nường liên tục mang khuyên, thanh âm rất nhanh và nhỏ, cho đến khi phía ngoài lâm vào yên tĩnh, xem ra đã đi rồi.

Phượng Lan Dạ khóe môi vẽ ra nụ cười trào phúng lạnh lùng, Mai Phi a Mai Phi người thật là lợi hại, ngay cả con trai cũng bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng thì đây là yêu thương hắn hay là hại hắn, nếu có một ngày Nam Cung Sâm biết bộ mặt thật của người, người còn lại cái gì?

Đang nghĩ đến nhập thần, thì cửa bị đẩy ra, một tia ánh sáng mặt trời rọi vào, Phượng Lan Dạ đưa tay lên che lại, mới thấy rõ người đi tới chính là thủ hạ Lãnh Húc của Bát hoàng tử, mặt hắn không chút thay đổi mở miệng:

"Cửu công chúa, đi thôi, Lãnh Húc phụng mệnh đưa Cửu công chúa trở về."

"Làm phiền rồi"

Phượng Lan Dạ hít sâu một cái, quay đầu đi ra ngoài.

Xem ra những ngày kế tiếp chắc là không yên tĩnh rồi, Mai Phi nếu đã nói chuyện này, chỉ sợ nàng thật sự trở thành người được đề cử chọn hoàng tử phi, nghĩ đến Sở Vương Nam Cung Liệt muốn nàng ở bên người Tấn vương Nam Cung Trác, mà hiện tại Mai Phi lại muốn cho nàng ở bên người Sở Vương, nàng nghĩ đến đây mà thấy buồn cười, ngoại trừ nàng ra, không biết còn có bao nhiêu nữ nhân trở thành con cờ bị lợi dụng.

Lãnh Húc cùng Phượng Lan Dạ kẻ trước người sau đi xuống lầu ba, trong đại sảnh lầu một, rất nhiều người đã dùng cơm xong, đang ngồi nói chuyện phiếm, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ hiện thân, có mấy người mắt sáng rỡ không nhìn được kêu lên.

"Nhìn kìa, thật sự là Tiểu công chúa Vân Phượng quốc Phượng Lan Dạ."

"Thật là nàng a."

"Không nghĩ tới lại xinh đẹp vậy, thật là không tầm thường a."

"Đúng vậy a, trưởng thành nhất định là mỹ nhân Khuynh Quốc, đáng tiếc thân phận quá thấp."

Có người tiếc hận, có người ngạc nhiên, Phượng Lan Dạ quét mắt một vòng, trước sau sắc mặt vẫn lạnh lùng tiêu sái đi ra ngoài, lên xe ngựa trước cửa tửu lâu, một đường trở về Nô Nhai.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Ba ngày sau, một đạo thánh chỉ ban ra, làm cho cả kinh đô An Giáng thành lung lay lên, náo nhiệt vạn phần, ngay cả Nô Nhai là nơi luôn luôn an tĩnh cũng không ngoại lệ, lúc này tiếng người ồn ào, vang động không ngừng, Hoa Ngạc từ bên ngoài trở về, xé môi khẽ cười, đem nguyên nhân của chuyện náo nhiệt này nói cho Phượng Lan Dạ biết.

"Công chúa, người có biết tại sao lại náo nhiệt như thế không?"

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên lắng lắng nhìn nàng, hai đôi mắt sáng tỏ trong suốt như Bích Hồ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cả người lộ ra mùi thơm ngát ngào ngạt, nhưng sự yên lặng của nàng lại giống như một đoá hoa trên cành cây phủ đầy tuyết trắng, để lại hương thơm bất tận, đẹp không sao tả xiết, bất quá Hoa Ngạc cũng biết, công chúa sẽ không mở miệng hỏi mình.

"Hạo Vân đế hạ xuống thánh chỉ, vì các hoàng tử chọn phi, cho nên cả An Giáng thành phi thường náo nhiệt, ngay cả Nô Nhai của chúng ta cũng dính líu vào, nghe nói có mấy công chúa là vong quốc nô hoặc là con tin cũng có tên trong danh sách, Tam công chúa ở ngay bên cạnh chúng ta chính là một trong số đó, không biết nàng có thể trở thành An Vương Phi hay không?"

Hoa Ngạc cao hứng nên nói rất nhiều, cũng không có chú ý tới đôi mắt của chủ tử chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, cây quế chỉ còn lại có vài miếng lá cây thừa thớt, mùa đông sẽ nhanh chóng đến, khí trời càng ngày càng lạnh, khi gió thổi vào

bên trong, nàng không nhịn được mà run lên, nhưng nó lại không thể xua tan đi sự nặng nề trong lòng nàng.

Ba ngày nay nàng đã tận tình suy nghĩ lời đề nghị mà Mai Phi nương nương đã nói, nếu bà ta đã mở miệng, chỉ sợ bản thân mình không thể không đếm xỉa đến, nếu không chỉ sợ mình sẽ rước lấy họa sát thân, mặc dù nàng không sợ, nhưng bây giờ nàng còn rất nhỏ, trước mắt chỉ có thể sử dụng kế hoãn binh, để trì hoãn được một thời gian rồi hãy nói, mặc dù bản thân mình phải nghe theo sự sai khiến của bà ta, nhưng cũng chưa chắc có thể lọt vào con mắt của Sở Vương cùng An Vương, vì hiện tại bọn họ đang ở khắp nơi để tìm thêm thế lực, mà mình chẳng những thân phận thấp lại hoàn toàn không có thế lực nào chống lưng, nếu như những hoàng tử này có dã tâm, thì sẽ không ai nguyện ý cưới nàng làm chánh phi, nếu như làm trắc phi, nàng sẽ có được một chỗ ở an thân, nàng còn chưa chân chính trưởng thành, nên họ sẽ phải đợi thêm một thời gian nữa, đến lúc đó nàng hoàn toàn có thể tìm được cơ hội rời đi An Giáng thành.

Đôi mắt của Phượng Lan Dạ càng thêm sâu thẳm, trên mặt bao phủ tầng sương lạnh, nhưng không nói thêm cái gì?

Hoa Ngạc cũng không biết, mấy ngày trước đây Bát hoàng tử đã mang công chúa đi gặp Mai Phi nương nương, nàng chỉ cho là Bát hoàng tử mang công chúa ra ngoài chơi một vòng, mà Phượng Lan Dạ luôn luôn không thích nói nhiều, cho nên nha đầu này căn bản không rõ nội tình bên trong.

Hoa Ngạc thấy chủ tử không nói gì, vẫn còn cao hứng nhiệt tình như cũ nói.

"Chỉ mong Tam công chúa có thể trở thành An Vương Phi?"

An Vương Phi? Phượng Lan Dạ nhớ tới một buổi tối Tư Mã Vụ Tiễn tâm sự buồn phiền đầy lòng, chỉ sợ An Vương không có ý phong nàng ấy làm chánh phi, nếu không nàng ấy cũng không khó chịu như vậy, đối với hoàng

tử những hoàng tử có chút ít dã tâm này, tình yêu chỉ là một trò chơi, bọn họ tuyệt đối sẽ không vì yêu mà phá hủy đi dã tâm của mình.

Yêu một nam nhân như vậy, nhất định sẽ khổ nhiều hơn là may mắn, cho nên Vụ Tiên mới có thể thống khổ như thế, nàng ấy bị người thân vứt bỏ, còn gặp được một nam nhân có dã tâm, cho nên trong lòng Vụ Tiên nhất định rất khó chịu.

Phượng Lan Dạ đang nghĩ đến nhập thần, thì bên ngoài cửa viện vang lên tiếng gõ cửa, rất là gấp gáp.

Hoa Ngạc phục hồi tinh thần lại, tiêu sái nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa, Phượng Lan Dạ vẫn ngồi ở cạnh cửa không nhúc nhích, vì ở vị trí ngồi của nàng bây giờ, đúng lúc có thể nhìn một cái là thấy hết cảnh trí trong sân.

Hoa Ngạc mở cửa ra, bên ngoài cửa một đội quan binh đi vào, cầm đầu lại là Tây Môn tướng quân một thân áo giáp màu bạc, mấy lần trước gặp hắn cũng là vào ban đêm, hôm nay ban ngày gặp mặt, lại thấy hắn càng anh tuấn hiên ngang, mày kiếm mắt sáng, lộ ra cương nghị chính trực, bình tĩnh không vội vàng càng lộ ra khí phách, đi theo bên người hắn lúc này là một gã mặc trang phục quan văn, đầu đội mũ màu đen lông công, quan chức xem ra không cao, nhưng cũng không thấp, hai người vừa nói chuyện vừa đi vào, những quan binh còn lại thì đóng ở ngoài cửa.

Hoa Ngạc đã sớm phục hồi tinh thần lại, nên vội vàng quỳ xuống: "Nô tỳ tham kiến Tây Môn tướng quân."

Tây Môn Vân nhướng lông mày nhìn lướt qua, xuyên thấu qua cành lá nhìn thấy một đạo thân ảnh tinh tế lạnh lẽo đứng dậy, nhưng hắn vẫn trầm giọng mở miệng: "Chủ tử các người đâu?"

"Công chúa?"

Hoa Ngọc mới vừa mở miệng đáp lời, thì một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng đã vang lên: "Không biết Tây Môn tướng quân đại giá quang lâm, Lan Dạ thất lễ."

Mọi người ngừng đầu lên, chỉ thấy một thân thể đứng thẳng trên bậc cao nhất của hành lang, mặc dù nhỏ bé, nhưng lại đứng thẳng như tùng, rất lạnh lùng và đầy kiêu ngạo, quanh thân nàng mặc bộ quần áo thanh nhã, bên ngoài khoác một áo choàng màu đỏ ngọc châu, trên đầu tóc đen vấn thành một kế, tua rua trên cây trâm ngọc nhẹ nhàng lay động, tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại tao nhã tuyệt diệu, nhìn thấy như vậy mấy người đang đứng bên trong viện ánh mắt thoáng trầm xuống.

Tây Môn Vân khước môi nhất câu, chậm rãi mở miệng: "Phượng Lan Dạ, đây là chủ sự của hộ bộ, lần này chuyện các vị hoàng tử chọn phi đều do vị Triệu chủ sự chịu trách nhiệm, hẳn đến đây là đưa danh sách tới cho người."

Các vị hoàng tử phi, đều do hộ bộ trải qua nhiều lần thanh lọc chọn lựa, đầu tiên là dung mạo, phẩm hạnh, gia thế, sau đó báo lên cho người chưởng quản hậu cung, mà chủ sự trong cung hiện giờ là Mai Phi, cho nên trải qua Mai Phi chọn lựa, sẽ quyết định người nào có tên vào danh sách, sau đó lại được hoàng đế hạ chỉ chọn ngày lành tháng tốt, để tiến hành tranh tài đức hạnh, dung mạo và tài nghệ, đó cũng là lúc các hoàng tử cùng những giai lệ chính diện tiếp xúc với nhau, nếu như các hoàng tử chọn được người vừa ý, thì hoàng đế sẽ hạ chỉ Tứ Hôn.

Dựa theo lẽ thường, tuổi Phượng Lan Dạ mới có mười hai tuổi, thân phận lại là công chúa mất nước nên rất thấp, sẽ không có trong danh sách mà hộ bộ sàng chọn, nhưng mà khi danh sách đến trong tay Mai Phi, thì Mai Phi lại ra lệnh tăng thêm nàng vào, cho nên hộ bộ mới phải tạo lại danh sách mà đưa tới đây.

Phượng Lan Dạ trong lòng đã sớm biết rõ, nhưng Hoa Ngạc thì lại bị hù dọa, trong lúc nhất thời sắc mặt trắng bệch, nói không rõ là cái phản ứng gì, theo lý nàng nên vì công chúa có hướng đi tốt mà cao hứng mới phải, nhưng từ đáy lòng của nàng cảm giác không an càng ngày càng lớn, liền ngừng đầu lên nhìn về phái công chúa, nhưng không thấy công chúa có chút bối rối nào, nàng ấy từ trên xuống dưới vẫn không tự ti không kiêu ngạo mà hướng về phía vị quan văn kia chậm rãi thi lễ.

"Làm phiền Triệu đại nhân."

Triệu chủ sự của hộ bộ, mang theo một đôi mắt nghiêm khắc đánh giá Phượng Lan Dạ, suy nghĩ xem nguyên nhân nào lại khiến cho Mai Phi nương nương tự mình điểm danh tiểu nha đầu này, tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt của hắn vẫn không có biểu hiện ra ngoài.

"Công chúa khách khí."

Hắn không biết nha đầu này sẽ bị tứ hôn cho vị hoàng tử nào làm trắc phi, hoặc phu nhân, bất kể như thế nào? Hắn vẫn nên cẩn thận chút là tốt nhất.

Ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm, dựa vào một ít sự bén nhạy của bản thân, hắn đã sớm cảm thấy được một chút chuyện không tầm thường rồi, Triệu chủ sự kinh nghiệm nhiều thế làm sao mà không hiểu đạo lý này, cho nên hắn đối với Phượng Lan Dạ tương đối khách khí, hai tay đưa lên danh sách, đây là danh sách mà hộ bộ vừa mới viết ra, nàng cầm lấy cái này thì đến lúc đó có thể tham gia tiệc tứ hôn chọn hoàng tử phi.

Triệu chủ sự sau khi đưa lên danh sách, liền cáo từ rời đi.

Phượng Lan Dạ bảo Hoa Ngạc tiễn hắn đến trước cửa, bên người có Tây Môn Vân đi theo.

Tây Môn Vân mang theo một đôi mắt sâu u khó lường, chăm chú nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, hẳn đang nghĩ dựa theo đạo lý, thì vong quốc nô không thể nào trở thành người được đề cử làm hoàng tử phi, có chăng cũng phải được đích thân hoàng tử tự mình điểm danh, nhưng mà trước mắt, Tây Môn Vân chưa nghe nói qua, mấy vị hoàng tử kia muốn dâng tiểu nha đầu nho nhỏ này làm phi tử, như vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mày kiếm nhứ chặt, hẳn dừng lại cước bộ khi đi tới trước cửa, quay lại nhìn thẳng Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ biết nam nhân này đã nổi lên lòng nghi ngờ, nhất định đang suy đoán ra, vì sao người được đề cử tham dự đợt tuyển chọn hoàng tử phi này thậm chí có một vong quốc nô như nàng, bất quá nàng mặc kệ, có một số việc càng tỏ thì càng đen, tốt nhất là cái gì cũng không nói.

"Tây Môn tướng quân người đi mạnh giỏi."

Phượng Lan Dạ trực tiếp đuổi người, Tây Môn Vân mặt mũi lạnh lại, không hề nói gì nữa, chẳng qua chậm rãi mở miệng: "Tự giải quyết cho tốt."

Thật ra thì hẳn không muốn một nha đầu nhỏ như vậy lại bị cuốn vào bên trong âm mưu quỷ kế này, hẳn chỉ mong nàng sống được vui vẻ một chút, nhưng dường như nó không như mong muốn của hẳn.

Ngoài cửa, Tây Môn Vân phi thân lên ngựa, dẫn một đội người rời đi, Triệu chủ sự hộ bộ kia, cũng lên xe ngựa rời khỏi, ngoài cửa viện thoáng chốc đã an tĩnh lại.

Hoa Ngạc đi tới đóng cửa viện lại, quay đầu nhìn Phượng Lan Dạ, trong đôi mắt trong suốt kia hoàn toàn bị kinh hãi.

"Công chúa, tại sao lại trở thành người được đề cử làm hoàng tử phi chứ?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44

Phượng Lan Dạ mở ra danh sách thiếp vàng, phía trên có chữ nhỏ tuyển tú là ba chữ Phượng Lan Dạ rõ ràng, còn có ngày tháng tiến cung, là ngày mười tháng mười một.

Tức là mười ngày sau, thời gian thật quá ngắn.

Phượng Lan Dạ nhượng mài, Hoa Ngạc đi theo phía sau bước vào nhà mà đáy lòng càng ngày càng bất an.

Công chúa và Tam công chúa bên cạnh không giống nhau, Tam công chúa có Lục hoàng tử An Vương thích nàng, mà công chúa của nàng thì không có hoàng tử nào thích, mà bây giờ phải trở thành người dự tuyển làm hoàng tử phi.

Thiên Vận hoàng triều, Hạo Vân đế có tất cả là mười người con trai và năm người con gái, nghe nói thái tử từng làm phản nên đã bị giết chết, Ngũ hoàng tử vì có tham dự vào, nên bị hoàng thượng trục xuất khỏi An Giáng thành, hiện tại bên trong Hoàng Thành chỉ còn có tám vị hoàng tử, mà Cửu hoàng tử cùng Thập hoàng tử thì còn quá nhỏ, vẫn chưa tới tuổi Tứ Hôn, như vậy trước mắt đúng tuổi để Tứ Hôn chỉ có Nhị hoàng tử Tấn vương, Tam hoàng tử, còn có Tứ hoàng tử Sở Vương, Lục hoàng tử An Vương, Thất hoàng tử Tề vương và Bát hoàng tử, tổng cộng là sáu người, cẩn thận suy nghĩ kỹ lại, thì Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử chỉ muốn lợi dụng công chúa, Lục hoàng tử là người của Tam công chúa, như vậy chỉ còn lại có Tam hoàng tử, Thất hoàng tử và Bát hoàng tử, nàng nhớ đến mấy ngày

trước đây Bát hoàng tử mạo muội xuất hiện, Hoa Ngạc không khỏi kêu lên sợ hãi.

"Chẳng lẽ Bát hoàng tử muốn nạp công chúa làm phi?"

Phượng Lan Dạ nhăn lông mày một chút, Hoa Ngạc suy đoán quả thật không có sai, nhưng mà để cho nàng tiến cung tham gia tuyển chọn cũng không phải là ý của Bát hoàng tử mà là ý của Mai Phi.

Nữ nhân này quả là tâm tư khó lường, chẳng lẽ nàng thật biến mình thành con cờ cho bà ta sai khiến, thật quá buồn cười, giờ giờ danh sách trong tay lên, nhàn nhạt mở miệng: "Người cũng đừng phiền muộn."

Hoa Ngạc lẳng lẳng nhìn công chúa, chuyện như vậy có thể không phiền muộn sao? Ai biết công chúa sẽ trở thành người tham dự tuyển chọn hoàng tử phi đâu? Nhưng mà trên mặt Phượng Lan Dạ thật sự là nhìn không ra có chút nào là không ổn.

Cái gì nên đến cuối cùng cũng đến, hơn nữa nếu nàng muốn đi, ai cũng không cản được nàng.

Dưới mắt vẫn là thử nghĩ xem, nàng thật sự muốn vào Cung tham gia tuyển chọn sao? Trước mắt tình huống bây giờ, không đi là chuyện không thể nào, giờ phút này bản thân mình nếu như rời đi, chỉ sợ sẽ là một đào phi của Thiên Vận hoàng triều, còn mang thêm thân phận của người dự tuyển nữa, nếu chẳng may bị bắt được lại càng là tội chết.

Không bằng tiến cung đi một chuyến, mặc dù nguy hiểm khó lường, bất quá sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (*), cũng không biết chừng, ai mà biết sẽ phát sinh ra cái gì tiếp theo? Trước mắt tốt nhất vẫn nên mượn tay của Mai Phi để tiến vào phủ đệ của các hoàng tử khác, đến lúc đó có nghe bà ta sai khiến hay không lại là một chuyện khác, nếu như nàng không có đoán sai, Mai Phi nhất định sẽ làm cho nàng gả vào phủ đệ của bất kỳ một vị hoàng tử nào trừ Tấn vương cùng Bát hoàng tử ra,

trong đó tốt nhất theo đúng ý định của bà ta là phủ của Sở Vương Nam Cung Liệt.

(*) ý của hai câu này là hy vọng sẽ loé lên trong lúc tuyệt vọng nhất. Nó là hai câu thơ trong một bài thơ cổ của Lục Du, mọi người tham khảo thêm tại đây.

Bởi vì từ tin tức mà mấy ngày nay nàng nghe được, đối thủ lớn nhất của Tấn vương ở Thiên Vận hoàng triều chính là Tứ hoàng tử Sở Vương, mẫu phi Sở Vương là Nguyệt phi nương nương cũng là người có địa vị cao trong các phi tần, sau lưng bà ấy còn có một cỗ thế lực rất mạnh, hơn nữa Nguyệt phi cũng rất được hoàng thượng tin dùng, mặt khác còn có Lục hoàng tử An Vương, mẫu phi của An Vương là Hoa phi cũng có một đảng phái riêng mình.

Cho nên Mai Phi nhất định sẽ hi vọng nàng gả vào Sở Vương phủ hoặc là An Vương Phủ, nhưng mà nàng cẩn thận suy nghĩ qua tình tiết trong đó, vẫn thấy mình thích nhất là gả vào phủ đệ của Thất hoàng tử Tề vương, theo tin đồn Thất hoàng tử nghiêng nước nghiêng thành, tính tình lạnh bạc, hơn nữa khắc mẹ khắc vợ, liên tiếp cưới hai vị Vương Phi đều là trong lúc động phòng mà mất mạng, Phượng Lan Dạ cũng không tin tưởng những thứ tin đồn, nàng là một người từ Quý Môn quan mà xông ra còn sợ chết hay sao?

Thất hoàng tử Tề vương Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, rất ít khi ở những trường hợp đông đảo mà nhìn thấy hắc, hơn nữa thái độ làm người của hắc luôn luôn thu liễm, trước mắt hắc là kẻ không có dã tâm nhất nhưng lại làm cho cho người khác rất kiêng kị, nếu như nàng có thể như mong muốn gả vào Tề vương phủ, như vậy trong thời gian ngắn nàng sẽ không có việc gì, đợi thêm một khoản thời gian nữa, nàng sẽ rời đi An Giáng thành.

Bất quá Tề vương rất được Hạo Vân đề sủng ái, vẫn là một vị hoàng tử được sủng ái nhất hoàng triều, nếu như hắn không muốn, e rằng hoàng thượng sẽ không cho Tứ Hôn.

Phượng Lan Dạ trong lòng biết rõ ràng, bất quá mọi việc luôn luôn có điều ngoại lệ, nàng sẽ thi thử xem, đến ngày mười tháng mười một còn có mười ngày thời gian mà?

Chủ tớ hai người đi vào trong phòng, ánh mặt trời chiếu sáng mắt đất bên ngoài phòng, làm nó giống như dát vàng.

Phượng Lan Dạ trở thành người được đề cử dự tuyển hoàng tử phi, đã lập tức kinh động đến vài người.

Thư phòng Tấn vương phủ.

Tấn vương Nam Cung Trác vẻ mặt nghi ngờ, đôi mắt u ám thâm thúy lóe lên ánh sáng âm lãnh, nhìn chăm chăm Tần Trăn đang đứng thẳng bên dưới, hù dọa được Tần Trăn thở cũng không dám thở mạnh.

Khí lạnh sừ sừ thổi qua, thật lâu sau mới nghe được thanh âm rét lạnh như băng của Tấn vương vang lên.

"Người nói Phượng Lan Dạ người được đề cử dự tuyển hoàng tử phi?"

Tần Trăn không dám khinh thường, vội vàng gật đầu đáp lời: "Đúng vậy, Vương gia, nghe nói đây là do nương nương một tay an bày."

Tấn vương tự có cách của Tấn vương phủ, để hỏi thăm được tin tức.

Trên mặt Nam Cung Trác trong nháy mắt đen thành một mảnh, âm ngao khó coi, khóe môi nhếch lên, nhẹ nhẹ lãnh khí tràn ra.

"Không ngờ nàng lại đi làm chuyện như vậy, chẳng lẽ đã quá nhàn rồi rồi?"

Tần Trăn vừa nghe lời nói lập tức đem tình hình trong đó cụ thể và tỉ mỉ nói ra: "Nghe nói là Bát hoàng tử cứ quẩn lấy Mai Phi, dường như Bát hoàng tử cố ý muốn cho Phượng Lan Dạ làm Bát hoàng tử phi."

"Hắn thật có ý nghĩ kỳ lạ, cái tiểu nha đầu kia có thể làm giá nô (nô lệ thế tiếp) của hắn được sao?"

Nam Cung Trác âm độc mở miệng, hai người ở trong cung thật là biết cách gây chuyện cho hắn làm a, hơn nữa nghĩ đến bát hoàng đệ muốn nạp tiểu nha đầu kia làm phi, thì trong đầu của hắn mơ hồ có chút không vui, tựa như đồ của mình bị người ta dò xét dòm ngó, cảm giác cực kỳ không thoải mái.

"Trước mắt phải làm sao bây giờ? Hộ bộ đã tạo danh sách công bố ra ngoài."

"Còn có thể làm sao, chú ý hướng đi, tùy lúc đều phải tới đây bẩm báo."

"Dạ, Vương gia, " Tần Trăn lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài, thư phòng lâm vào an tĩnh, Nam Cung Trác xoay mình nắm chắc bàn tay, làm các đốt ngón tay nổi lên, chứng tỏ trong lòng hắn của đang tức giận, quay đầu nhìn ra bên ngoài thư phòng kêu lên: "Mộ Thanh, lập tức tiến vào."

"Dạ, Vương gia."

Mộ Thanh lĩnh mệnh đi vào, Nam Cung Trác đã đứng lên, hai người kẻ trước người sau tiêu sái ra khỏi thư phòng, vội vàng tiến cung.

.....

Sở Vương phủ.

Gác xanh ngói đỏ, đó ngọc suối trong, bên trên nó là cây cầu làm bằng đá hoa cương, lúc này đang đứng thẳng một người nam tử mặc áo gấm, cao

lớn mạnh mẽ như mãnh hổ, cường tráng có lực, chỉ riêng bóng lưng thôi đã nhìn ra được khí thế lạnh lùng bá đạo, một đầu tóc đen nhánh, dùng ngọc trâm buộc lại, một tay đang cầm thức ăn cho cá, đứng ở bên cạnh ao cho cá ăn.

Cách đó không xa có người đi tới, dồn dập khăn trương, nháy mắt liền đến trước mặt hắn, khom người báo cáo.

"Gia, không nghĩ tới cái Tiểu công chúa của Vân Phượng quốc kia lại nằm trong danh sách người được đề cử dự tuyển hoàng tử phi."

Thủ hạ vừa nói xong, ánh mắt Sở Vương Nam Cung Liệt như có điều suy nghĩ, khóe môi vẽ ra một nụ cười.

"Ừ, biết rồi."

Không có thêm tiếng vang nào, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Kê Kiện sửng sốt, hắn cho là chủ tử sẽ ngạc nhiên khi nhận được tin tức, không nghĩ tới lại thản nhiên bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ chủ tử căn bản không có nhìn trúng tiểu nha đầu của Vân Phượng quốc kia, do mình đoán nhầm? trong đầu Kê Kiện linh quang chợt lóe, chủ tử muốn lợi dụng nàng sao?

Nam Cung Liệt vẫn tiếp tục cho cá ăn, nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn trời, thanh âm trong trẻo vang lên.

"Xem ra là trời cũng giúp ta."

Lần này phụ hoàng tứ hôn, có thể nói là cho hắn một lần cơ hội, bất quá e là cũng cho Tấn vương cơ hội, cho nên khi hắn tiến cung chọn phi cần phải cẩn thận, không thể rước sói vào nhà, ánh mắt của Nam Cung Liệt sáng quắc tỏa sáng, sâu thẳm khó lường.

.....

Tề vương phủ.

Hành lang uốn khúc, lan can ngọc chạm khắc.

Hạ nhân mặc y phục hoa lệ thỉnh thoảng tiêu sái lướt qua, mặc dù nhiều người, nhưng không có một tiếng ồn ào, an tĩnh nhu hòa.

Trong phủ mọi người đều biết Thất hoàng tử Tề vương không thích người khác ồn ào, nếu như kinh động đến hắn, thì sự trừng phạt không phải là bị đánh chút ít cho xong việc, có nhiều người trực tiếp bị đánh tàn phế rồi đuổi ra ngoài, tự sinh tự diệt, cho nên chỉ cần Vương gia ở trong phủ, thì ngay cả một thanh âm lớn cũng không có.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45

Trong thư phòng, rèm cửa sổ có màu của hoa Đinh hương buông dài xuống đất, khi cơn gió nhẹ thổi qua làm nó khẽ lay động, trên giá sách những cuốn sách bìa cứng được xếp ngăn nắp, ngọc khí đồ cổ được bày biện thành hàng có trật tự, trong không khí tràn ngập mùi hoa thơm dễ chịu.

Trên cái giường êm xa hoa quý giá có trải thảm lông cáo màu trắng, bên trên nó là một người xinh đẹp đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đôi hàng lông mi dài che dấu đi ánh mắt, lúc này hắt hắt nằm yên lặng trong sáng như trẻ nít, trên gương mặt thì mang hơi thở thanh khiết, vóc người thon dài thẳng gầy tảo ra vẻ đẹp tự nhiên, trên người bao trùm áo ngủ bằng gấm thật mỏng, hắt hắt vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như đang lâm vào giấc ngủ say.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, người vốn đang ngủ say kia, hàng lông mi lay động, khẽ mở mắt ra.

Ánh sáng lạnh tảo ra từ trong đôi mắt mang theo vẻ tà mị, yêu hoặc không ngừng phát tán, thật giống như Tu La đến từ địa ngục.

Không ngờ chỉ một người mà có thể đem hai loại cực khí chất đối lập để dung hợp thành nhất thể, nhắm mắt thành tiên, mở mắt thành ma.

Quả nhiên là hiếm thấy

Ngoài cửa vang lên tiếng bẩm báo: "Gia, Nguyệt Hộc đã trở lại."

Nguyệt Căn là thị vệ của hắt hắt, còn Nguyệt Hộc là cái bóng của hắt hắt, một sáng một tối, người người ai cũng biết sự tồn tại của Nguyệt Căn, nhưng

không ai biết còn có một Nguyệt Hộc tồn tại, mà hai người bọn họ so sánh với nhau, thì Nguyệt Hộc lợi hại hơn một chút, bởi vì hắn thích hợp ẩn nấp trong bóng tối dưới bất cứ trường hợp nào nên làm cho người ta khó lòng phòng bị.

"Để cho hắn vào đi."

Thanh âm khàn khàn rõ ràng lộ ra sự quyến rũ như mùi thơm của rượu ngon .

Cánh cửa bị kéo ra, hai đạo thân ảnh bước tới, người phía trước tuấn lãng, người phía sau bình thường đến không thể bình thường hơn, còn mang theo dáng vẻ trầm mặc, thật sự làm cho người ta khó có thể biết được sự hiện hữu của hắn, người như vậy quả nhiên thích hợp làm một ám ảnh. (người ẩn trong bóng tối)

"Xảy ra chuyện gì?"

Người trên giường êm chậm rãi mở miệng, nghe thoáng qua nhẹ nhàng chậm chạp và tự nhiên.

Nhưng mà hai người thủ hạ đã tiếp xúc lâu làm sao lại không biết chủ tử lợi hại âm tàn, nên ai cũng không dám khinh thường, Nguyệt Hộc tiến lên một bước cung kính mở miệng.

"Hoàng thượng hạ chỉ ban thưởng tuyển chọn hoàng tử phi, công chúa của Vân Phượng quốc đã ở trong danh sách."

Người vốn mang gương mặt không chút thay đổi kia, nghe được cái tên quen thuộc, hiếm thấy có được chút ít biểu tình hứng thú, nhướng đôi mày phượng hẹp dài một chút, đôi mắt đen mang theo nét cương nghị sâu u, khóe môi đột nhiên mím chặt, không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo, một lúc sau mới từ từ hỏi thăm.

"Tại sao phải có nàng?"

Thân phận của nàng không đủ để cho nàng trở thành người được đề cử, như vậy là ai đã động tay động chân sao?

"Bẩm gia, theo thuộc hạ điều tra, nghe nói là Bát hoàng tử muốn nạp nàng làm phi, cho nên Mai Phi nương nương đã động tay động chân."

Mai Phi, con người của Nam Cung Diệp chợt lóe lên hàn khí Thị Huyết, trên dung nhan tuyệt đẹp như ngọc, bao phủ ý cười nhẹ nhàng, nụ cười kia rõ ràng là trong sáng như mây trắng, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta cảm giác giống như mây đen áp đỉnh, khiến họ không thở nổi.

"Rất tốt, không ngờ đã động đến trên đầu của nàng rồi, chỉ sợ bà ta chưa chắc có lòng tốt như thế."

Lời nói của Nam Cung Diệp rất trầm thấp nghe tựa như đang lẩm bẩm một mình, nhưng nó lại lộ ra huyền cơ bí hiểm.

Mai Phi một mực âm thầm hoạt động, vì trợ giúp Tấn vương Nam Cung Trắc lấy được ngôi vị hoàng đế có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, như vậy lần này lại để cho Phượng Lan Dạ tiến cung tham tuyển, đã tâm đã rõ ràng rành rành, chỉ sợ có rất nhiều người điều biết, nếu như người khác đã biết, bà ta vì sao còn muốn làm như thế nữa?

Nam Cung Diệp suy tư, rất nhanh liền thể hiện ra ngoài, sắc mặt càng khó nhìn hơn trước.

Mai Phi chỉ bất quá muốn đem nàng ấy đẩy ra ngoài, để che dấu mục đích khác của bà ta, mục đích thực sự của bà ấy là nữ nhân khác.

Bất quá Tiểu sói con kia rất thông minh, sao lại để cho Mai Phi đạt được ý nguyện chứ, tiến cung đợi tuyển, thật không giống tính cách của nàng.

Bên trong thư phòng yên tĩnh như chỗ không người, Nguyệt Cầm cùng Nguyệt Hộc hai người nào dám làm rối loạn suy nghĩ của hân.

Nam Cung Diệp vẫn trầm mặc, một lúc lâu mới mỉm cười, hân cười một cái lập tức khiến cho cả khuôn mặt toát ra tia sáng kỳ dị, tựa như một cây Thiên Sơn tuyết liên, thanh khiết tươi đẹp, sáng chói khắp phòng, ngay cả Nguyệt Cầm cùng Nguyệt Hộc cũng nhìn đến ngây người, chủ tử lúc nào thì cười đến tươi đẹp như thế, từ trước cho tới nay, hân vẫn rất lãnh khốc vô tình, giờ phút này dường như hân đã gặp được chuyện mà mình cảm thấy hứng thú.

Là Tiểu công chúa của Vân Phượng quốc kia sao? Không biết vì sao nàng ta lại lọt vào mắt của chủ tử.

"Không có chuyện gì nữa rồi, hai người các người đi ra ngoài đi."

"Dạ, chủ tử."

Hai người nhìn nhau lui ra ngoài, gian phòng an tĩnh lại, những tia sáng còn lại ở chân trời rủ xuống chiếu vào rèm cửa sổ màu đình hương, soi rọi trên khuôn mặt của hân càng phát ra vẻ tuyệt sắc, tươi đẹp u nhã, cả phòng đầy hương thơm như hoa hồng đẹp để nở rộ ở bờ bên kia.

Mặt trời cuối cùng đã chìm mất dưới rặng mây đỏ ở đường chân trời, màu xanh của bóng đêm bắt đầu tỏa ra, bao phủ cả vùng đất, phút cuối cùng của một ngày đã khép lại.

Phượng Lan Dạ ở trong phòng luyện tập tâm pháp, Huyền Thiên tâm pháp của nàng đã càng ngày càng thuần thục rồi, thu phát hết sức tự nhiên, chẳng qua là cho tới bây giờ nàng cũng không ở trước mặt người khác thi triển, nếu như không phải cần thiết, nàng sẽ không hy vọng nhanh như vậy lại lộ ra chân tướng của mình, ngoài ra còn có âm sát huyền diệu nữa.

Hoa Ngạc đã chuẩn bị cơm xong, bữa tối rất đơn giản chỉ có cháo cùng một chút thức ăn , cuộc sống của các nàng vẫn trôi qua rất nghèo khó, mặc dù trong tay có chút bạc, nhưng mà Phượng Lan Dạ vốn là ở trong núi rừng lớn lên, cuộc sống trôi qua rất đậm bạc, nàng không có thói quen dùng những thứ xa hoa, nhưng tất cả những điều này nhìn từ góc độ của Hoa Ngạc, lại mang một ý nghĩa khác, công chúa thật là có can đảm nằm gai nếm mật, nàng vẫn nhớ đến tộc nhân đang chịu khổ, cho nên tự mình cũng chịu khổ với các tộc nhân.

Mỗi lần nhớ tới hết thảy, thì lệ nóng lại tràn đầy vành mắt, chỉ tiếc nàng đã nghĩ sai lệch rồi.

"Công chúa, ăn cơm."

"Ừ, " Phượng Lan Dạ lên tiếng từ trong phòng đi ra, ngọn đèn dầu màu vàng, chiếu sáng khắp phòng, làm mọi thứ trở nên mờ ảo, bóng dáng mảnh khảnh của Hoa Ngạc chiếu vào trên vách tường, lộ rõ những đường cong lả lướt.

Trong phòng an tĩnh, tường hòa, chỉ có thanh âm bát đĩa va chạm vào nhau, bỗng nhiên ngoài cửa viện có tiếng vang quấy nhiễu không khí an tĩnh nơi này.

"Hoa Ngạc, đi ra xem một chút là ai?"

Phượng Lan Dạ vẫn như cũ ngồi xuống ăn cơm, Hoa Ngạc để bát đĩa xuống đi ra ngoài, kể từ khi hai người tới đây, các nàng vẫn cùng ăn cùng ngủ , tuy nói là chủ tớ, nhưng lại giống như tỷ muội vậy.

Hoa Ngạc đem cửa viện mở ra, từ ngoài cửa bước vào lại là Kim Xương quốc Tam công chúa Tư Mã Vụ Tiễn.

Nàng dẫn hai tiểu nha đầu hấp tấp tiêu bước vào, vừa nhìn thấy Hoa Ngạc liền quan tâm hỏi thăm: "Nghe nói người được đề tham tuyển hoàng

tử phi cử cũng có Phượng muội muội?"

Hoa Ngạc vừa nghe lời nói của nàng, tâm tình liền có chút ít trầm trọng , giờ phút này thân phận của các nàng cùng Tư Mã Vụ Tiễn không giống nhau, đất nước của nàng ấy chẳng qua là một quốc gia thuộc hạ, quân chủ vì để tỏ lòng bản thân mình đồng ý quy thuận, mới để cho nữ nhi của mình đến đây làm con tin, nhưng vẫn mang thân phận công chúa cao quý của một nước, không giống các nàng, bây giờ chẳng qua là vong quốc nô, cho nên chuyện công chúa trở thành người được đề cử, làm cho nàng vừa kinh vừa sợ.

"Ừ, buổi sáng Triệu đại nhân của hộ bộ đã đem danh sách đưa tới, quả thật có tên công chúa."

Hoa Ngạc vừa nói vừa đi theo phía sau Tư Mã Vụ Tiễn vào nhà, dưới ánh đèn, Phượng Lan Dạ đã ăn xong cơm tối, đang dùng khăn lau tay, vừa ngừng đầu lên đã thấy Tư Mã Vụ Tiễn đi đến, liền cùng nàng chào hỏi.

"Người đã tới?"

"Ừ." trên gương mặt xinh đẹp của Tư Mã Vụ Tiễn bao phủ vẻ lo âu, đưa tay lên lôi Phượng Lan Dạ ngồi trên giường êm, lo lắng mở miệng: "Đã xảy ra chuyện gì? Người còn nhỏ như vậy, làm sao mà trở thành người được đề cử tham tuyển hoàng tử phi? Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?"

Phượng Lan Dạ ngược mắt nhìn Tư Mã Vụ Tiễn một cái, ở trong con người màu đen của nàng ấy, nàng nhìn thấy bóng dáng của mình, vẫn hết sức tĩnh táo bình tĩnh, khóe môi thậm chí còn vẽ ra một nụ cười, trấn an Tư Mã Vụ Tiễn.

"Ta không sao, người yên tâm đi, ai biết tại sao chuyện này lại xảy ra? Ta bây giờ thân phận là vong quốc nô, suy nghĩ một chút thì thấy sẽ không có ai nguyện ý cưới ta làm phi, cho nên cần gì phải lo lắng như thế, có lẽ do ít

người nên cần ta để góp cho đủ số cũng không chừng, ta tốt xấu gì thì thân phận cũng là một công chúa."

Trong mắt của Tư Mã Vụ Tiễn hiện lên sự nghi ngờ, có thật sự là như vậy không? Nàng cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế, nhưng Phượng muội muội còn nhỏ như vậy, chẳng lẽ thật sự có người phát hiện sự lợi hại của nàng ấy rồi, cho nên muốn động đến, nếu vậy thì phải làm sao bây giờ? Nghĩ đến đây Tư Mã Vụ Tiễn liền có chút nóng lòng.

"Không bằng ta đi cầu xin Nam Cung Quân, để hắn nạp người làm phi, như vậy tỷ muội chúng ta có thể ở cùng một chỗ, sau này ta sẽ chiêu cố người, nếu như người không muốn ở lại trong An vương phủ, chờ người gặp được người trong lòng, ta liền cầu xin Nam Cung Quân thả người đi ra ngoài."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

Trước mắt có thể thấy, phương pháp của Tư Mã Vụ Tiễn nói ra vẫn là khả quan nhất, nếu nàng có thể vào An vương phủ, thì sẽ an toàn nhiều lắm, bởi vì bản thân còn quá nhỏ, hơn nữa lại có Tư Mã Vụ Tiễn che chở, sau này có thể thuận lợi rời đi An vương phủ, nhưng mà thế sự có thật như mong muốn hay không? Nàng tuyệt đối không thể hại Tư Mã Vụ Tiễn, nàng thật lòng xem nàng ấy là bằng hữu của mình, cho nên không thể đem bất kỳ nguy hiểm gì đến cho nàng ta.

Phượng Lan Dạ đang nghĩ đến nhập thần, phía sau Hoa Ngạc sớm đã cao hứng mở miệng.

"Tốt, công chúa, người hãy đi theo Tam công chúa vào An vương phủ đi, nàng nhất định sẽ bảo vệ người, như vậy sau này chúng ta sẽ được an toàn, sau này cũng không ai đến tìm chúng ta gây phiền phức nữa."

Phượng Lan Dạ cười khẽ, Hoa Ngạc rốt cuộc vẫn còn đơn thuần một chút, hơn nữa có rất nhiều chuyện mình cũng gạt nàng ấy, Tấn vương và Sở Vương chẳng lẽ sợ An vương sao, một người tay nắm binh quyền, một người chưởng quản việc quân cơ đại doanh hơn mười vạn tinh binh để bảo vệ An Giáng thành, mặc dù An vương đang xử lý công việc của hộ bộ cùng Lễ bộ trong Lục bộ, nhưng mà thế lực còn chưa đủ để cùng Tấn vương Sở Vương cứng đối cứng.

Tư Mã Vụ Tiễn nghe được Hoa Ngạc lên tiếng phụ họa, càng thêm tích cực: "Phượng muội muội, người cứ làm theo ý của ta đi."

"Quên đi, chúng ta không có việc gì, đợi đến lúc đó rồi hãy nói sau, hiện tại lo lắng những chuyện này thì hơi sớm, có lẽ ai cũng không muốn lập ta làm phi, hơn nữa thân phận của ta là vong quốc nô, sau lưng cũng không nửa điểm thế lực."

Phượng Lan Dạ nói xong, Tư Mã Vụ Tiễn cũng không có lên tiếng, nàng biết những gì Phượng Lan Dạ nói đều là sự thật, nhưng bảo nàng buông tay mặc kệ, trong lòng sẽ rất bất an.

"Nhưng mà tại sao ta cứ thấy bất an vậy? Thật đúng là sợ người sẽ bị Tứ Hôn, người còn nhỏ như vậy."

Đúng vậy a, nàng mới mười hai tuổi, ngay cả thân thể còn chưa phát dục tốt đâu, thật không biết người nào lại nhẫn tâm để cho nàng trở thành người được đề cử.

"Đúng rồi, đến lúc đó nếu như người được ban hôn cho Thất hoàng tử Tề vương thì nhất định phải cự hôn tại chỗ biết không?"

Tư Mã Vụ Tiễn dường như nhớ tới cái gì liền dặn dò Phượng Lan Dạ.

Hoa Ngạc có điều không hiểu rõ nên hỏi tới: "Tại sao vậy?"

Tư Mã Vụ Tiễn trầm ngâm một chút, sau đó giảm thanh âm thấp xuống , rồi nhỏ giọng nói: "Nghe nói Tề vương điện hạ khắc mẹ khắc vợ, khi hân sinh ra, mẫu phi liền tự sát chết, ngay cả việc cưới hai vị chánh phi, cũng chết trong lúc động phòng, người nói xem người nam nhân này sau mạng lại cứng rắn đến vậy, ta không hy vọng người có việc gì."

Hoa Ngạc vừa nghe lời nói của Tư Mã Vụ Tiễn bị hù dọa đến sắc mặt đại biến, vội vàng níu Phượng Lan Dạ dặn dò: "Công chúa, người ngàn vạn lần phải nhớ a, đừng gả cho Tề vương điện hạ."

Nhưng mà hai người các nàng lại không biết rằng khi Phượng Lan Dạ nghe lời nói của các nàng , trong lòng trầm xuống, sự đau lòng thường ngày bị đè nén một lần nữa nổi lên sắc bén, đối với Tề vương kia nàng lại sinh ra một tia thương hại, các nàng thật đúng là những kẻ đồng bệnh tương lân a, từ kiếp trước cho tới bây giờ nàng cũng không có hưởng thụ qua một chút thân tình nào, cũng bởi vì có người nói nàng khắc cha khắc mẹ khắc chị khắc em, nên nàng thầm nghĩ Tề vương nhất định cũng rất đau khổ, thực tế trên đời này làm gì có chuyện người khắc người chứ.

Ánh trăng chiếu vào gương mặt ngấn ngơ của nàng, Tư Mã Vụ Tiễn thấy nàng không nói chuyện, thì ngừng lời nói lại nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của nàng.

Một lúc sau, Phượng Lan Dạ thấy không ai nói gì nữa liền ngừng đầu lên nhìn lại.

Hoa Ngạc cùng Tư Mã Vụ Tiễn đang đồng loạt nhìn nàng, hai cặp mắt đều bày ra vẻ lo lắng, lo âu.

"Người không sao chứ."

Tư Mã Vụ Tiễn vươn tay đến cái trán của Phượng Lan Dạ dò xét một chút, Phượng muội muội mới vừa rồi tinh thần hình như rất chán nản, đây là chuyện chưa từng có xảy ra, nàng ta từ trước cho tới nay rất là bình tĩnh tự cao, mặc dù tuổi còn nhỏ, so với một người lớn mà yếu đuối như nàng thì Phượng muội muội còn muốn trấn định hơn, nhưng mà vẻ mặt mới vừa rồi của nàng rất mơ màng, điều này làm cho Tư Mã Vụ Tiễn kinh hãi, chẳng lẽ Phượng muội muội đã ngã bệnh.

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, cười lấy tay của Tư Mã Vụ Tiễn xuống.

"Vụ Tiễn, ta không sao."

Tiếng nói ôn nhu cũng không có tiết lộ ra tâm tình nào khác, bất quá nàng vừa mở miệng, thì người ở trong phòng một lần nữa lại mở to hai mắt ngó chừng nàng, thật giống như trên mặt nàng có hoa nở vậy, Phượng Lan Dạ kỳ quái hỏi: "Sao vậy?"

Tư Mã Vụ Tiễn lập tức hồi phục lại thần trí, một phen ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Phượng Lan Dạ, kích động vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, thiếu chút nữa đem nàng đánh đến bệnh, nàng phải ho khan vài tiếng, rồi mang về mặt ngơ ngác nhìn Tư Mã Vụ Tiễn.

"Phượng muội muội, người đã gọi tên của ta, thật sự là quá tốt, thật tốt quá."

Phượng Lan Dạ cũng ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ mình từ trước tới giờ cũng không có kêu tên của Vụ Tiễn sao? Thật tình nghĩ kỹ, đúng là chưa có kêu, cá tính của nàng mạnh mẽ, nên nàng không dễ dàng xem người khác là bằng hữu, từ trước đến giờ cũng không có cảm giác thân thuộc, bất quá nàng ngờ mình kêu tên Vụ Tiễn, lại làm nàng ấy vui vẻ như vậy, đây là lỗi của nàng rồi nên khóe môi vẽ ra nụ cười.

"Vụ Tiễn, người muốn đâm chết ta sao?"

Tư Mã Vụ Tiễn lập tức sức tỉnh, buông thân thể nàng ra, cười hắc hắc.

"Phượng muội muội, ta là thật cao hứng, điều này chứng tỏ trong lòng người đã tiếp nhận ta, ta có thể không vui sao?"

Một bên Hoa Ngạc cùng Tiểu Đồng Tiểu Khuê cũng rất cao hứng, bởi trong đoạn thời gian này, các nàng nhìn hai nữ nhân một lớn một nhỏ chung đụng với nhau, nhưng vẫn cảm thấy ở giữa còn có một chút ngăn cách, chỉ có giờ phút này mới chân thật thân thiết.

Phượng Lan Dạ than thở, xem ra bản thân mình làm người thật đúng là thất bại mà, chỉ kêu người ta một cái tên, liền làm cho người ta cao hứng

như thế.

"Vụ Tiễn, người đừng lo lắng ta, ta không có việc gì , tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi."

"Thuận theo tự nhiên?"

Tư Mã Vụ Tiễn cố gắng nhai nuốt mấy chữ này, cuối cùng cũng đồng ý gật đầu, có lẽ chuyện không có tệ như các nàng nghĩ, hết thầy cũng còn có hi vọng, chỉ là sau này ở An Giáng thành, các nàng hai người có thể tính là bằng hữu chân chính.

"Lan Dạ, sau này chúng ta chính là bằng hữu chân chính rồi, người có chuyện gì nhất định phải tìm ta nhé."

Tư Mã Vụ Tiễn trong lòng biết rõ, chỉ có giờ phút này, Phượng Lan Dạ mới thật sự xem nàng là bằng hữu, nàng ta là người quái gở, muốn chân chính tiếp nhận một người không phải chuyện dễ dàng , cho nên các nàng bây giờ mới thật sự là tỷ muội tốt, chỉ mong tương lai sau này vẫn luôn như vậy.

"Ừ, người yên tâm, đi về nghỉ ngơi đi, mười ngày sau chúng ta cùng nhau tiến cung."

Phượng Lan Dạ cười nói, Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu, vươn tay cầm nàng một chút, vẫn không quên lần nữa dặn dò thêm hai câu: "Ừ, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau tiến cung."

Nói xong liền đứng lên cùng Phượng Lan Dạ nói lời từ biệt, trở về viện bên cạnh, Hoa Ngạc đi theo để đóng kỹ cửa viện lại, vừa mới quay người lại thì trước mắt chợt lóe lên ánh sáng, một mùi thơm thoï qua, thân thể của nàng mềm nhũn hướng trên mặt đất ngã xuống, lập tức có một đôi tay ôm thân thể nàng hướng về phía bàn đá trong viện đi tới, người nọ đem nàng dựa trên bàn đá.

Phượng Lan Dạ đang rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi, thì một lúc lâu không thấy Hoa Ngạc đi vào, liền nheo mắt, trong lòng hiện lên bất an, mở miệng liền gọi hai tiếng: "Hoa Ngạc, Hoa Ngạc?"

Bốn phía yên tĩnh, không có người đáp lại, lòng không khỏi trầm xuống, sân này không lớn, nếu như Hoa Ngạc không có chuyện gì, thì sẽ trả lời nàng, như vậy là?

Ý nghĩ chợt lóe, thì dưới chân đã chuyển động, bất quá chỉ đi hai bước, liền ngửi được một cỗ mùi thơm thanh nhã lạnh nhạt.

Mùi vị này, nàng biết là ai ? Hai lần cũng từ ở trên thân người kia mà ngửi qua được.

Ngọc Tiễn, hẳn lại tới đây làm gì? Ánh mắt nàng đột nhiên trầm xuống, hẳn đã làm cái gì đối với Hoa Ngạc, không có gì khác hơn việc bỏ thuốc hoặc điểm huyết ..., thật đáng ghét?

"Ngọc Tiễn, người ra đi, ta biết là người."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Ánh mắt của Phượng Lan Dạ lạnh thấu xương, tựa như bóng đen trong đầm lầy sâu u lạnh lùng nhìn ngoài cửa, ánh trắng bao phủ quanh nàng tạo cảm giác vô cùng mỹ lệ, cả người tản mát ra hàn khí như Lan như Mai.

Lời của nàng âm vừa rơi xuống, trước cửa một đạo bóng đen, vì hắt quay lưng với ánh trắng nên nàng thấy không rõ vẻ mặt, chỉ biết là hắt đang mặc một bộ cẩm bào màu trắng mềm nhẹ quý giá, nó chuyển động theo từng bước đi của hắt, phiêu dật như mây bay, cước bộ chạm đất không tiếng động, từ từ bước vào bên trong, trên gương mặt tuyệt diễm kia đôi mắt như bảo thạch đang phát sáng câu đoạt lòng người và cực kỳ chói mắt, khéo môi vẽ ra vòng cung duyên dáng, nhẹ nhàng tựa vào trên ván cửa, lặng im không nhúc nhích nhìn nàng.

"Ngọc Tiên, người đã làm cái gì với Hoa Ngạc?"

Phượng Lan Dạ trầm giọng mở miệng.

Ánh đèn khẽ lay động, làm nổi bật được da thịt nhu hoà, trơn mịn nõn nà của Ngọc Tiên, thật giống như một bảo ngọc thượng đẳng thời cổ, không có một chút tỳ vết nào, giờ phút này trong ánh mắt của hắt thị huyết cũng ít đi mấy phần, và tăng thêm mấy phần hứng thú, hắt chậm chạp đi tới, ngồi vào cái ghế bên trong phòng khách.

"Chỉ àm cho nàng ta ngủ một chút thôi."

Thanh âm của hắt cũng là vô dễ nghe, trầm thấp quyến rũ, thật giống như từ trong khe sâu u tối vang vọng đến, đồng thời lộ ra sự lười vô cùng.

Nhưng nếu như thật tình nhìn kỹ, sẽ dễ dàng nhìn ra, bên trong người nam nhân này dòng khí băng hàn liên tục không ngừng khuếch tán ra bốn phía, làm cho người ta không dám nhích tới gần.

Mặc dù hắn đang cười, nhưng cũng đủ để người cảm nhận được khí lạnh âm u đến tận từ địa ngục khát máu.

Bất quá Phượng Lan Dạ cũng không có e ngại hắn, mặc dù nàng biết hắn lợi hại, nhưng thông qua hai lần tiếp xúc, nàng hiểu được một chuyện, hắn không hề có ý định thương tổn nàng, nếu không nàng đâu còn mạng đứng ở đây.

"Ngọc Tiên người đến làm cái gì?"

Đôi mắt đẹp của Ngọc Tiên lưu chuyển, hắn cười như không cười nhìn nàng rồi giơ tay lên khẽ vuốt mớ tóc đen thả ở trước ngực, ống tay áo màu trắng rộng rãi thoát nhìn vừa như mây vừa như sương, càng làm nổi bật lên mái tóc đen như mực, đen trắng tôn lên lẫn nhau, càng tràn ngập ra đủ các loại màu sắc, khoe môi nhất câu, ngữ điệu lạnh lạnh vang lên.

"Nghe nói người muốn vào Cung để dự tuyển trở thành hoàng tử phi?"

"Ách?" Phượng Lan Dạ nhướn mày, đáy mắt là càng thêm nghi ngờ, hắn đến tốt cùng là ai, mà ngay cả chuyện như vậy cũng biết, chuyện này họ bộ vừa mới báo cho mình thôi, không ngờ hắn đã nhận được tin tức rồi, nàng mặc dù hoài nghi và kinh ngạc, nhưng cũng không dám tùy tiện mở miệng chất vấn, bởi vì nhớ được lời nói của hắn lần trước, ai biết tiếp theo hắn sẽ làm cái gì, cho nên vẫn phải cẩn thận chút mới tốt, Phượng Lan Dạ một phen suy nghĩ kỹ càng sau đó mở miệng.

"Chẳng lẽ người không có việc gì làm, sao lại quan tâm đến chuyện của Lan Dạ thế, ta không cảm thấy quan hệ của chúng ta lại thân thiết đến như vậy."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, đôi mắt của Ngọc Tiên trở nên sâu u, trong nháy mắt giăng bao phủ lôi đình thịnh nộ, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía, bất quá điều này xảy ra trong chốc lát, Phượng Lan Dạ vốn cho là hấn sẽ tức giận, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới cuối cùng hấn chỉ cười hai tiếng, xoay người lại đổi một tư thế khác để ngồi ở trên ghế, chậm rãi mở miệng: "Gần đây quá nhàm chán, cũng muốn tìm một chút chuyện để làm, ai bảo người đã lọt vào mắt của ta chứ?"

Hấn nói xong, sắc mặt Phượng Lan Dạ liền có chút ít khó coi, ở trong lòng kêu gào, ai thèm lọt vào mắt của người, ai cần người xen vào việc của người khác, bất quá ngoài miệng nàng vẫn nói lời khác với suy nghĩ.

"Ngọc Tiên, Lan Dạ chỉ là một vong quốc nô nho nhỏ, thân phận rất thấp, không biết vì sao lại bị ngài coi trọng, Lan Dạ không có phúc hưởng thụ, hay là mời ngài từ nay về sau không cần đến nơi này nữa."

Nàng vốn đã đủ phiền rồi, con đường tương lai phía trước thì mịt mờ, bây giờ còn có thêm một nhân vật nguy hiểm như vậy, nàng đâu thể nào che đậy được hết bằng giá sắp đến đây, mà người nọ là kẻ địch hay bằng hữu còn chưa biết được, cho nên vẫn là ít tiếp xúc thì tốt hơn? Bất quá Ngọc Tiên có làm như nàng mong muốn cách xa nàng hay không?

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, trong phòng khách liền nổi lên tiếng cười như dòng nước đang chảy xuôi xung quanh, Phượng Lan Dạ hơi bất ngờ nhìn sang, chỉ thấy nam nhân đang ngồi ở một bên phòng khách, bày ra vẻ yêu my, không còn chút lạnh lẽo thị huyết như lúc trước, hiện tại mặt mày hấn nhuộm đầy ý cười, như một đoá tuyết đẹp, hấn tuần mỹ đến nỗi làm cho người khác hít thở không thông, Phượng Lan Dạ nhìn thấy vậy liền ngẩn ngơ, người này làm sao lại có thể đẹp đến tà ác như vậy, mà điều này hấn thu phóng rất tự nhiên, với bao nhiêu loại dung mạo cùng dáng vẻ, mỗi một loài đều đẹp đến người ta kinh tâm động phách, như từ trong xương mà lộ ra, như làn sương tinh khiết của ánh bình minh, làm cho người ta phải mê mang, Phượng Lan Dạ không nhận được thì thầm lẩm bẫm.

"Thật là một yêu nghiệt."

Nàng vừa dứt lời, tiếng cười trong phòng khách đột nhiên ngừng lại, bộ dạng yêu my tự nhiên vừa rồi của nam tử kia chỉ trong phút chốc, cả người hắn đã bao phủ một tầng ánh sáng lạnh không rõ từ đâu, từng lớp từng lớp bao quanh hắn, tựa như một khối hàn băng ngàn năm không thay đổi.

Phượng Lan Dạ biết là hắn nổi giận, nên cẩn thận cảnh giác chú ý đến mỗi một động tác của hắn, nếu như hắn ra tay, mặc dù nàng đánh không lại, nhưng ít nhất cũng phải liều mạng, bất quá Ngọc Tiến cũng không có tức giận, hắn chẳng qua chỉ nhàn nhạt mở miệng.

"Người sẽ chọn ai đây? Tấn vương, Sở Vương, An vương hay là Tề vương?"

Ách, Phượng Lan Dạ kinh ngạc, nam nhân này đổi đề tài cũng quá nhanh đi, làm cho nàng không theo kịp suy nghĩ của hắn rồi, nhưng khi nghe thấy hắn tự nhiên lại nói đến mấy vị Vương gia của Thiên Vận hoàng triều, khoe môi nàng tựa hồ còn giữ lấy nụ cười châm chọc nhợt nhạt.

"Chuyện này mắc mớ gì tới người a?"

Phượng Lan Dạ không muốn nói đến mấy người kia, trước mắt Vương gia hoàng tử của Thiên Vận hoàng triều nàng đã gặp vài tên, nếu không phải lợi dụng nàng, thì cũng quá đơn thuần, trước mắt nàng còn hai vị hoàng tử nhỏ và Tề vương Nam Cung Diệp là nàng chưa gặp mà thôi, gần nàng đối với tình hình của Thiên Vận hoàng triều rất là hiểu biết, Tề vương cũng nghe nói rất nhiều.

Tin đồn vị Tề vương này Thần Long thấy đầu không thấy đuôi lại rất được hoàng thượng yêu thương, năm tuổi liền Phong vương, tính cách thì lạnh bạc, nhưng lại có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, bất quá nghe nói hắn đã hai lần cưới phi, đều là trong lúc động phòng mà mất mạng, cho nên hiện tại nữ tử cả An Giáng thành này khi nghe nói đến vị Vương gia

kia liền biến sắc, sợ bị tứ hôn cho hãn, chứng tỏ mình sẽ bị chết mà không thể nghi ngờ.

Tề vương chính là người khắc mẹ khắc vợ, cho nên ai mà dám gả hãn a, chẳng phải là muốn chết hay sao.

Tin đồn trong Tề vương phủ trừ nha hoàn ra, ngay cả một tiểu thiếp cũng không có, chỉ là như vậy, liền biết không ai dám gả cho hãn, trong An Giáng thành rộng lớn này, lòng của chúng nữ tử đều nhìn trúng Tấn vương Nam Cung Trác, Sở Vương Nam Cung Liệt, còn có An vương Nam Cung Quân, bọn họ là sự chọn lựa tốt nhất trong suy nghĩ của nhiều nữ nhân, mặc dù trong vương phủ của mấy vị này đã sớm có một đoàn tiểu thiếp, nhưng điều này cũng không phải là trở ngại cho quyết tâm muốn gả vào Vương Phủ của các nàng.

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Ngọc Tiến cũng không có tức giận, nên hãn rất là có hứng thú đề nghị.

"Nếu phải gả người hãy gả cho Tề vương đi."

Ngọc Tiến vừa nói xong, hai gã thủ hạ ẩn nấp trong chỗ tối mặt mày liền biến sắc, thở cũng không dám thở mạnh, chủ tử thực là có can đảm nói a, trên đời này nào có ai như vậy, bất quá họ cũng không dám tỏ thái độ gì, bởi vì bọn họ trong lòng biết rõ, hứng thú của chủ tử đối với nha đầu này càng ngày càng đậm rồi, từ lúc ở Vân Phượng quốc cứu tiểu nha đầu này đã bắt đầu, tất cả đều nằm trong vòng quay của số mạng sao.

Trong sảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ của Phượng Lan Dạ tối sầm lại, tức giận nhìn chằm chằm Ngọc Tiến, mặc dù điều này cũng nằm trong tính toán của nàng, nhưng mà nghe lời nói của nam nhân này liền có chút ít bức bối, đây là chuyện của nàng, tại sao hãn phải quản chứ, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Ngọc Tiến.

"Đây là chuyện của ta, ta tự mình biết làm chủ, còn có Tề vương kia không phải là khắc vợ khắc mẹ sao? Người muốn hại ta à?"

"Khắc mẹ khắc vợ?"

mặt mũi Ngọc Tiến giống như được ngâm ở trong khối băng lạnh lẽo, một mảnh mù mịt, mâu quang u ám lộ ra tia máu, nhưng rất nhanh liền khôi phục như bình thường, nhợt nhạt khiêu khích: "Vậy là người sợ chết sao?"

Phượng Lan Dạ biết đây là phép khích tướng, tất nhiên sẽ không cho hấn toại nguyện, nàng làm bộ dạng bình thản gật đầu: "Phải ta sợ chết, thì sao? Ta chính là người sợ chết, nhát gan hèn yếu, rất sợ chết, cái này người hài lòng chưa."

Nàng mở miệng bắn ra liên hồi thanh âm, nói xong oán hận nhìn chằm chằm Ngọc Tiến.

Từ trong cảm xúc bình tĩnh một lần nữa lại bị vén lên, nam nhân này thật là có biện pháp làm cho nàng không khống chế được tâm tình.

"Người chẳng qua chỉ ần nhẫn thôi, nếu như chọc giận người?"

Ngọc Tiến câu cuối chưa nói xong, nếu như chọc giận này tiểu sói con không sợ trời không sợ đất này, thì quản chi người có lên núi đao biển lửa nàng cũng xông vào, hấn ở trên người của nàng tìm được cảm giác của đồng loại, bọn họ là người giống nhau, tựa như con sói vậy, nếu như chọc giận bọn họ, sẽ khát máu tàn sát, mà hấn nhìn nàng, dường như thấy được một con sói nhỏ, cẩn thận từng li từng tí để trưởng thành, cho nên hấn sẽ không để cho người nào thương tổn đến nàng, chỉ vì cảm thấy như đồng loại, nên làm cho hấn cảm nhận được một chút ấm áp.

"Ngọc Tiến, người cút đi, " Phượng Lan Dạ rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, tóc ở trên đầu cũng dựng đứng lên rồi, thật giống như bí mật bị người ta khám phá, nàng không khống chế được bình tĩnh nữa, không ngờ

Ngọc Tiên lại thấy rõ cá tính nàng như thế, đúng là nàng đang ẩn nhẫn ,
nhưng nếu chọc giận nàng, cho dù phải xuống mười tám tầng Địa Ngục,
nàng cũng sẽ chiến đấu tới cùng.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Thân hình của Ngọc Tiễn vừa chuyển động, người đã bay lên trời, nhanh như thiểm điện, tiếng gió vù vù nổi lên, Phượng Lan Dạ thật nhanh lui ra sau một bước để tránh, nhưng là cuối cùng vẫn chậm một chút, người này thân thủ quá nhanh, có thể so sánh với tia chớp, đồng thời trong lúc đó, mùi thơm trong ống tay áo bay ra, người đã tiến đến trước mặt Phượng Lan Dạ, một viên thuốc nhanh chóng ném vào trong miệng Phượng Lan Dạ, sau đó đẩy ra một chưởng, mang theo một lực đạo cuồn cuộn đi ra ngoài, viên thuốc kia thật nhanh từ trên cổ đi xuống, mặc dù Phượng Lan Dạ có ngăn cản, nhưng đáng tiếc lại không một chút đích tác dụng nào, nàng lập tức tức giận, thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng đánh tới một cái, Ngọc Tiễn tránh qua một bên đã nhanh chóng thối lui ra sau, khí định thần nhàn đứng ở cách đó hơn ba thước, bên trong điện quang hỏa thạch, nhưng chỉ trong thời gian nháy mắt, hắn đã đút cho nàng một viên thuốc vào miệng, mà nàng có tránh cũng không xong.

"Ngọc Tiễn, người cho ta ăn cái gì?"

"Độc dược, nếu người làm theo lời ta bảo, ta sẽ cho người giải dược."

"Người?"

Phượng Lan Dạ cả khuôn mặt đều đen, nàng sớm đã cố kỵ nam nhân này, nhưng hắn cũng bỏ thuốc nàng rồi, nàng còn cần phải kiêng kỵ sao?

"Ngọc Tiễn, tiểu nhân ngươi âm hiểm, nên xuống mười tám tầng Địa Ngục, sao lại hạ thuốc độc cho ta, ta có nào chọc giận ngươi chứ, ngươi là

tên khốn kiếp."

Phượng Lan Dạ mắng to, Ngọc Tiến cũng không để ý tới nàng nữa, xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng phiêu dật giống như một luồng gió, nháy mắt đã trượt ra xa hơn mấy chục thước, Phượng Lan Dạ chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi, trước khi biến mất còn bỏ lại một câu nói: "Mười ngày sau tiến Cung, nếu người chọn Tề vương, thì giải được sẽ có người đưa tới đây."

"Người?"

Phượng Lan Dạ nhìn ngoài cửa, đã không còn một bóng người nào, hắn qua lại như gió, bản thân mình sao có thể là đối thủ của hắn, cho dù luyện thành Huyền Thiên tâm pháp, cũng vô dụng thôi, huống chi Huyền Thiên tâm pháp bây giờ chỉ là sơ cấp, nếu như là trung cấp, không biết có thể đối kháng được hắn hay không, sắc mặt Phượng Lan Dạ âm trầm suy đoán, lúc này ngoài phòng có giọng nói mơ màng.

"Ta tại sao lại ngủ thiếp đi?"

Nguyên lai là Hoa Ngạc đã tỉnh lại, xem ra lúc Ngọc Tiến rời đi đã buông tha nàng, cái tên nam nhân xấu xa này.

Hoa Ngạc từ ngoài cửa đi tới, chỉ thấy công chúa đứng bên trong phòng khách, vẻ mặt trắng bệch hết sức dọa người, Hoa Ngạc không nhịn được khẩn trương kêu lên: "Công chúa, người làm sao vậy?"

Phượng Lan Dạ nhìn Hoa Ngạc, nghĩ tới bản thân mình bị bỏ độc nên không muốn làm cho Hoa Ngạc lo lắng hãi hùng thêm, hơn nữa bản thân nàng ấy đã nhát gan rồi.

Nghĩ tới chuyện Ngọc Tiến hạ độc với mình, Phượng Lan Dạ thử vận một chút khí chạy quanh thân, nhưng không cảm thấy có chút nào không ổn, thuốc này xem ra trong khoảng thời gian ngắn sẽ không phát tác, người

nam nhân này tại sao lại muốn để mình gả cho Tề vương, mặc dù sự thật là nàng có ý định này, nhưng Ngọc Tiến vì sao phải làm như thế?

Hắn và Tề vương là kẻ thù, hay là bằng hữu?

Nếu như là kẻ thù, thì hắn muốn lợi dụng mình để đối phó Tề vương sao?

Phượng Lan Dạ nghĩ đến đâu cả đầu, Hoa Ngạc thấy thế liền ôn nhu mở miệng: "Công chúa, đêm đã khuya, rửa mặt rồi đi ngủ đi, người có thể bị cảm lạnh đó."

Nàng chỉ có thể nói như vậy, mà bản thân nàng cũng không biết chỉ ngủ chỉ chốc lát, mà xảy ra rất nhiều chuyện như thế.

Phượng Lan Dạ lên tiếng: "Được, " theo phía sau Hoa Ngạc đi vào bên trong rửa mặt, nghỉ ngơi.

Ở trên đường cái một chiếc xe ngựa gào thét mà qua, trong xe ngựa một nam tử đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bên trong buồng xe ánh đèn mờ mờ, soi chiếu ánh mắt của hắn thấp thoáng dưới hàng lông mi thật dài, da thịt trắng trẻo như nước, trên cánh môi sinh động tản ra ánh sáng hết sức mê người.

Cả người nằm ở trên giường êm màu trắng lông cáo, tựa như một bức tranh tinh xảo, đẹp không sao tả xiết, tựa như trích tiên, sạch sẽ thanh khiết.

"Nguyệt Học, đi chú ý đến nàng, đừng làm cho bất luận kẻ nào đã thương nàng."

"Đã biết, gia."

Lập tức có thanh âm vang lên, bóng đen trong đêm tối lướt qua, thật giống như một bóng ma, bốn phía liền trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Nguyệt Cẩn đang ở trong một góc xe ngựa cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Gia, người sao lại đem Phương Lê Đan cho Cửu công chúa?"

Phương Lê Đan là Đan hoàn do Quỷ cơ lão nhân luyện ra, nghe nói trên thế gian chỉ có hai viên, vì cần phải có trên một trăm loại thảo dược mới có thể chế ra, có thể giải bách độc, một viên ở trên Nhu Yên đảo, một viên thì ở trong tay chủ tử, không ngờ chủ tử lại đem Đan hoàn cho kia Cửu công chúa uống, còn lừa gạt nàng nói là độc dược, thuốc kia sao có thể là độc dược chứ, nó chính là Giải Độc Hoàn trân quý hiếm thấy nhất thế gian, nàng ta mà dùng thuốc này, từ đó về sau bách độc bất xâm, ngay cả máu của nàng cũng có thể giải độc được, loại thuốc quý báu này ngay cả có tiền cũng mua không được, trong chốn giang hồ là món đồ mà người người nằm mơ cũng đều muốn có, cho dù bảo bọn họ lấy ra một nửa gia tài họ cũng nguyện ý mua viên thuốc này, không ngờ chủ tử lại dễ dàng mang tặng cho người ta.

Tặng ra ngoài cũng được thôi, nếu như Cửu công chúa kia biết tâm ý của chủ tử, vậy cũng coi như là không uổng phí một vật giá trị như vậy, thế nhưng chủ tử lại làm cho người ta tưởng rằng nó độc dược?

"Ừ, kế tiếp chỉ sợ nàng ấy sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, Giải Độc Hoàn kia xem như nó đã làm tròn vai trò."

"Nhưng mà người ta không biết à?"

Nguyệt Cẩn mặc dù đau lòng Đan hoàn, nếu đã là ý tứ của chủ tử, hẳn cũng không dám có ý kiến gì, nhưng điều hăn tiếc nuối chính là ít nhất cũng nên làm cho người ta biết a, đừng để bị hiểu lầm thành độc dược như vậy, rõ ràng là đồ quý muốn chết, lại bị người ta chán ghét, chủ tử thật đúng là khác thường mà, lúc ban đầu cứu tiểu nha đầu kia cũng không nói, hiện tại cho viên thuốc kia cũng không nói, thật là làm cho người ta buồn bực phát điên.

Người trên giường đột ngột mở mắt ra, lần này trong ánh mắt không có sự lạnh lẽo thị huyết khí, nhưng cũng nhiễm ánh sáng sâu xa khó lường, sau đó chậm rãi mở miệng.

"Người cho rằng nàng sẽ tiếp nhận sao?"

Cá tính nàng như vậy, chỉ sợ sẽ nói vô công bất thụ lộc ..., tiểu nha đầu kia rất bướng bỉnh, mặc dù bọn họ chung đụng không được lâu, nhưng hẳn đã hiểu rõ bản tính nàng, bởi vì tính tình có trên người nàng, hẳn cũng có.

"Ách?"

Nguyệt Căn không nói thêm gì nữa, chủ tử làm thế nào, thuộc hạ sao dám oán trách chứ, bất quá hẳn nhớ tới chuyện của chủ tử muốn Cửu công chúa gả cho Tề vương điện hạ, Cửu công chúa giận đến mặt đen thui, hẳn liền có chút buồn cười, từ trước cho tới bây giờ còn chưa có thấy ai lại như vậy đem bản thân mình đẩy mạnh ra ngoài để tiêu thụ, Nguyệt Căn nghĩ đến đây liền ghen cười, sắc mặt hết sức khó chịu.

Người nằm trên giường nhẹ nhàng liếc hẳn một cái, rồi nhắm mắt lại nhàn nhạt mở miệng: "Hàm răng lộ ra rồi kia, rất trắng, chớ đừng mắt."

Nguyệt Căn lập tức ngậm chặt miệng lại, không dám biểu hiện ra ngoài nữa, xe ngựa một đường chạy lên phía trước, trở về phủ.

Ngày mười tháng mười một, là ngày hoàng đế vì các vị hoàng tử mà chọn phi.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây, sáng sớm ngoài cửa viện liền ngừng một chiếc xe ngựa ở trong cung, rèm xe bằng gấm, có treo những miếng ngọc bội lung linh, trên đỉnh xe còn khảm Hồng Bảo Thạch, xa phu chính là hai thái giám trong cung, phía sau còn thêm mấy tên thị vệ, mặt không chút thay đổi ngồi ở trên xe ngựa.

Ngoài cửa viện kế bên của Tư Mã Vụ Tiễn, cũng có chiếc xe giống vậy, người nằm trong danh sách hộ bộ phát ra, đều có xe ngựa cùng thị vệ trong cung đến đón tiễn cung.

Trời còn rất sớm, thì Phượng Lan Dạ liền bị Hoa Ngạc từ trên giường kéo dậy, trang điểm thay trang phục, còn cài thêm một hai vật phẩm trang sức, còn có thêm bộ cung trang mới, từng cái một mặc vào thân, bên trong kính, là một nữ tử xinh đẹp linh lung, nghiêng lệ bức người, lông mày tựa như viễn sơn, đôi mắt như sao, sống mũi cao đầy ngạo nghễ, làn môi đỏ mọng hương diễm, tóc mai khẽ buông lỏng hai bên, làm thành hai lọn quăn lấy nhau, và được cố định lại bằng một cài tóc hoa mai nhỏ, phía sau những sợi tóc như mây xõa xuống, linh động như tiên tử, mà trên thân nàng là y phục màu trắng the mỏng, lại càng thêm đẹp mắt, mặc dù không phải là quý giá nhất, nhưng cũng là u lệ cao nhã nhất, Hoa Ngạc vừa nhìn vừa than thở: "Công chúa thật xinh đẹp."

Phượng Lan Dạ từ chối cho ý kiến, nhếch môi nhẹ nói: "Đem Lục ý mang theo đi " nói xong liền bước ra ngoài, hôm nay trên Tứ Hôn yến, có hai trình tự, một đạo là kiểm tra đức dung, trong từ đức dung này mặc dù chữ đức ở phía trước, nhưng người người đều biết, nam nhân chỉ xem nặng dung mạo, vậy thì đức có thể ở đâu, đây là chuyện mà không phải một hai lần là nhìn ra được, cho dù có nhìn ra được chữ đức đi, thì nam nhân bản tính rất sắc, tự nhiên sẽ không coi trọng đâu, trình tự thứ hai, chính là khảo sát tài nghệ, nữ tử thời cổ đại giỏi ca múa, cầm kỳ thư họa đều có liên quan đến, cho nên người đến dự tuyển phi thì không thể thiếu điều này.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Ngoài cửa viện Cao Cự cùng vài tên thị vệ xoay người xuống ngựa đứng dưới xe ngựa, cách đó không xa còn có phó tướng Yên Hành và các binh sĩ phụ trách con đường này đang đứng chờ, tuy rằng trước mắt những nữ nhân này thân phận hèn mọn, nhưng trên đời không có gì là tuyệt đối, ai biết sau này các nàng sẽ bị người nào nhìn trúng, sau đó chỉ một bước trở thành người trên người cho nên những người này vẫn cố gắng xem sắc mặt mà làm việc.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc mới vừa đi ra ngoài, liền nghe được cách vách có tiếng ngọc bội truyền đến, leng keng như thanh âm của phong linh, nàng quay đầu nhìn lại, thì thấy dưới ánh mặt trời, Tư Mã Vụ Tiển một thân váy dài lay động, phần hồng tươi đẹp, giống như một đóa hoa sen trong suốt nở rộ giữa bích hồ, tóc đen như mây búi lên cao, châu sai nhẹ nhàng lay động, bên trong ánh mắt như có nhiều gợn sóng đang di chuyển, xung quanh người thần thái bay cao, tựa như nàng vừa mới sinh ra đời điểm lệ đến chói mắt.

Nàng lúc này cũng đồng thời nhìn sang, trong mắt thoáng hiện lên kinh diễm, khoé môi câu ra nụ cười, dẫn đầu đoàn người bước lên xe ngựa, cũng không nói thêm lời nào, Phượng Lan Dạ và Hoa Ngạc cũng lên xe.

Bên đường phố rất nhanh vang lên tiếng vó ngựa vội vã, rất nhiều người vây xung quanh để xem náo nhiệt, vừa hâm mộ vừa ghen ghét, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, lúc này họ đều vỗ tay, cảnh tượng phi thường náo nhiệt, xe ngựa chậm rãi chạy, một đường rời đi Nô Nhai.

Bên trong xe ngựa Hoa Ngạc vén rèm nhìn ra bên ngoài, nàng rất khẩn trương, quay đầu nói với Phượng Lan Dạ.

“Công chúa, người nói xem Hạo Vân Đế hình dáng ra sao, có thể rất hung dữ hay không? hoàng cung của Thiên Vận Hoàng Triều không biết hình dáng ra sao? Nhất định so với Vân Phượng Quốc chúng ta lớn hơn nhiều lắm”.

Phượng Lan Dạ nhìn nàng một cái, thấy được sự khẩn trương của nàng, liền vươn tay cầm lấy nàng tay hạ xuống, cảm nhận được nó rất lạnh lẽo.

“Người chó có khẩn trương không phải cũng chỉ là một người sao?”.

Đúng vậy a, dù có lợi hại thế nào thì chỉ là một con người, chẳng qua trên tay người này có được quyền lực chém giết mà thôi, dù sao những gì cần tới nhất định sẽ tới, trốn cũng không xong, chẳng thà nghĩ thoáng một chút, Hoa Ngạc vừa nghĩ như thế, liền buông lỏng tay công chúa nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần, liền nhắc rèm khe ra bên ngoài nhìn xung quanh.

Xe ngựa rời đi Nô Nhai, lại chạy qua vài ngã tư đường vắng vẻ, liền đến một đoạn đường phồn hoa, chỉ thấy trên mặt đường xe ngựa nhiều hơn, qua lại không dứt, tất cả đều là xe ngựa trong cung, phía sau mỗi xe đều có vài tên thị vệ trong cung mặt không chút thay đổi đi hộ tống xe ngựa một đường hướng Hoàng Thành mà đi.

Hai bên đường phố lớn, rất nhiều người ra xem náo nhiệt, tiếng nghị luận vang lên ầm ĩ, thỉnh thoảng truyền vào bên trong xe ngựa.

Từ lâu trà điểm lại càng kín người hết chỗ, so với ngày thường náo nhiệt gấp mấy lần, họ chen chúc dồn đống đầy đường, đang suy đoán xem ngày hôm nay những khuê tú này sẽ rơi vào nhà vị vương gia nào?

Trước mắt bên trong An Giáng thành người người đều nín thở để mong chờ không thể chủ quan phán đoán sai lầm, nhân dịp tuyển tú ngày hôm

nay để nhìn xem Hạo Vân để coi trọng vị hoàng tử nào nhất, người này rất có thể chính là thái tử, người kế vị tương lai, đừng nói dân thường trong kinh thành, mà ngay cả quan lớn trong triều tất cả đều đồng lòng, muốn nhìn một chút xu hướng của Hạo Vân để, từ trước cho tới nay hoàng thượng sủng nhất là thất hoàng tử Tề vương, nhưng mà Tề vương dường như không có ý gì với ngôi vị hoàng đế, bất luận là yến tiệc quan trọng đến thế nào đều không xuất hiện, ngay cả chuyện triều chính cũng không có tham dự, như vậy hoàng đế thực sự sẽ nhìn trúng người nào đây?

Mặc dù chỉ là việc hoàng tử chọn phi nhỏ, nhưng là phong vân ba quyết(tình hình xáo trộn), biến hóa thất thường?

Hai canh giờ sau, xe ngựa ngừng lại, phía trước truyền đến giọng nói, Hoa Ngạc nhẹ vén rèm nhìn đi ra ngoài, liếc một cái nhìn không thấy khúc đầu của đoàn xe, mà các nàng lại ở trong mấy chiếc xe ngựa đi phía sau cùng.

Nơi này là ngoài cửa cung, tất cả mọi người tham dự tuyển tú lúc này đều xuống xe ngựa lần lượt đến để kiểm tra danh sách, sau đó thay nhuyến kiệu tiến cung.

Phía trước đội ngũ đang xếp hàng thật dài đều là thiên kim của các đại quan có quyền thế trong cung, cũng là nhân vật nóng trong buổi tuyển chọn hôm nay, mà các nàng đứng phía sau mấy chiếc xe ngựa, thân phận so với người ta còn thấp kém hơn nhiều lắm, có công chúa con tin, cũng có công chúa vong quốc.

Hoa Ngạc thân mình lùi về sau thở dài một hơi: "Công chúa, rất nhiều người a, người nói xem chúng ta có phải không cần lo lắng nữa hay không."

Ở đây thực nhiều nữ nhân, công chúa còn nhỏ như vậy, không chừng sẽ không bị tuyển trúng? Chỉ cần không bị tuyển lên là tốt rồi, Hoa Ngạc mặc

dù biết, nếu muốn cứu tộc nhân, chỉ có cách tiến vào chiếm giữ thành công những thứ bên trong vương phủ kia, mới có phần thắng lớn hơn, nhưng mà trước mắt công chúa thật sự còn quá nhỏ, nàng ấy mặc dù rất lợi hại, nhưng một chút thể lực cũng không có, sao có thể cùng những nữ nhân có quyền có thế kia đấu lại, nếu như tính mạng nàng ấy gặp bất trắc, thì người của Vân Phượng quốc còn có thể trông cậy vào đâu nữa đây?

"Hoa Ngạc, người suy nghĩ nhiều quá rồi."

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng, Hoa Ngạc không nói thêm gì nữa, bên trong xe ngựa an tĩnh lại.

Trên cửa cung đồ sộ, một tấm biển chạm khắc phi long bay lượn, trước mặt đá khắc ba chữ lớn ‘ Tây Kiền Môn ’, chờ đợi khoản một canh giờ lần lượt để được đổi sang cỗ kiệu, rốt cục cũng đến phiên Phượng Lan Dạ các nàng, xe ngựa chậm rãi chạy đi, phía ngoài có thanh âm thái giám vang lên: "Công chúa xin mời xuống kiệu thôi."

Lập tức có người đến xốc rèm lên, bên ngoài xe ngựa hai gã thái giám cung kính cúi đầu tựa như tiên hạc đồ(tranh tiên hạc àh) , khuỷu tay buông xuống một cây phát trần, khom người cúi đầu, rất là cẩn thận.

Hoa Ngạc dẫn đầu bước xuống xe ngựa, vươn tay giúp Phượng Lan Dạ xuống xe, dưới chân là nền đá Bạch Ngọc, bậc thềm bằng đá sáng bóng loáng, hai bên cửa cung, lính gác mặc một thân khôi giáp, một tay đề đại đao đeo bên hông, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú vào những người chờ đợi tuyến khuê tú này, khắp người ngội lạnh vô tình, không một điểm biến hóa.

Hai gã thái giám ở phía trước dẫn đường, một đường hướng đến trước cửa cung mà đi tới.

Hoa Ngạc vừa gần đầu liền nhìn thấy thân ảnh phía trước, không khỏi vươn tay kéo tay áo Phượng Lan Dạ , nhỏ giọng nói thầm: "Công chúa,

phía trước chính là Tam công chúa."

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa chính là Tư Mã Vụ Tiễn, nàng ấy một thân tươi mát rực rỡ, như một đóa hoa sen màu hồng kiêu diễm, nàng chạy tới trước mặt quan viên đứng ở cửa, có thái giám nhận lấy danh sách trong tay nàng đưa tới, mấy tên đang mặc quan phục quan viên, đang kiểm tra, thấy không có sai sót, lập tức gật đầu, cung kính ra hiệu Tư Mã Vụ Tiễn vào trong cung lên trên một nhuyển kiệu, đứng bên kiệu là bốn tiểu thái giám mi thanh mục tú, Tư Mã Vụ Tiễn định bước lên kiệu, liền quay đầu tìm được Phượng Lan Dạ đưa cho nàng một nụ cười an lòng, mới ngồi vào nhuyển kiệu, tiểu Đồng cùng tiểu Khuê hai người một phải một trái đi theo hầu hạ, phía sau còn có hai cung nữ lớn tuổi đi theo.

Lúc này Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đã đi tới trước cửa cung, mấy tên quan viên vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, nhanh chóng nhìn nhau, trong ánh mắt dường như có chút ý vị không nói rõ ràng được là cái gì, mấy người họ vẻ mặt đều mang ý cười nhìn sang, Phượng Lan Dạ ra hiệu bảo Hoa Ngạc đem danh sách đưa tới, những người kia cũng không có nhìn đến danh sách, liền trầm giọng mà nói.

"Công chúa mời lên kiệu đi."

Mấy người này dường như biết được nàng, Phượng Lan Dạ con người loé lên một cái thì đột nhiên biến mất, người bọn họ chỉ sợ là người của Mai Phi, cho nên mới phải đối với nàng hết sức khách khí, bởi vì bọn họ tìm kiếm mãi cũng không biết bản thân mình cùng Mai Phi là quan hệ như thế nào.

Phượng Lan Dạ không nói gì, đi theo phía sau hai tiểu thái giám, bước vào cửa cung, lên nhuyển kiệu, Hoa Ngạc theo hầu tại bên người, thái giám cung nữ cũng cùng nhau hướng cửa cung đi tới.

Nhuyễn kiệu lắc lư, một đường đi đến cửa cung.

Trên con đường đá xanh bằng phẳng, hai bên là nòng nặc mùi cây gỗ, danh hoa và những tảng đá điêu khắc tuyệt đẹp, xa xa, mái ngói xanh lưu ly, lầu ngọc gác son, trên mỗi một cây cột đều chạm khắc giao long quấn nhau hào hùng khí thế phối hợp với điện ngọc lầu gác tạo thành một bức tranh tuyệt diễm, hoàng cung quả nhiên so sánh với nơi khác hoàn toàn bất đồng.

Phượng Lan Dạ tán thưởng, buông rèm gấm xuống, một đường hướng cung môn mà đi.

Nội cung, chính là nơi hoàng thượng nghỉ ngơi, còn là nơi ở của phi tần tam cung lục viện.

Trước cửa Nội cung, cung nữ cùng thái giám đứng thành hàng, thỉnh thoảng lại có tiếng nói vang lên.

Nhuyễn kiệu ngừng lại, Hoa Ngạc xốc rèm lên, cung kính nói: "Công chúa, xuống đây đi."

Hai người đứng lại, chỉ thấy trước cửa nội cung, Hoa đoàn gấm tộc, đào hồng liễu lục, hoàn phi yến sấu, cần cái gì cũng đều có, tư thái không giống nhau ba nữ tử một đám, năm người một nhóm, Hoa Ngạc vừa nói xong thì thái giám đi đến tiếp đón dẫn các nàng bước vào trong cung Môn, một đường cười nói hướng cung điện trước mắt đi tới.

Phượng Lan Dạ nhìn đến nhập thần, cho đến khi có người đi tới, ôn nhu mở miệng: "Phượng muội muội, chúng ta đi thôi."

Nguyên lai là Tư Mã Vụ Tiên đã tới, đang vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, dắt tay nàng cùng nhau hướng nội cung mà vào, phía trước có bốn thái giám dẫn đường, một đường theo dòng người đi về phía trước.

Vào bên trong nội, hai mắt nàng tỏa sáng, nội cung cùng với khung cảnh bên ngoài không giống nhau, bên ngoài là to lớn rộng rãi, hào hùng đại khí, hoàn toàn không giống với nội cung, lầu son gác tía, kỳ hoa tán mạn, khe suối trong veo như ngọc, thềm đá trong suốt, liếc mắt một cái, hoa đã đẹp mà mỹ nhân còn đẹp hơn, các nàng mấy tựa như đặt mình ở bên những loại hoa này.

Hôm nay buổi lễ tuyển chọn phi được cử hành ở Viên Nguyên điện, trong cung tổng quản thái giám đã sớm ở trước cửa nghênh đón các vị mỹ nhân, tiếng cười như oanh yến thỉnh thoảng truyền vào.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

Viên Nguyên điện, tràn ngập tất cả các loại màu sắc, những vách tường rực rỡ tuyệt đẹp, bên trong đại điện to lớn rộng rãi, có hai hàng bàn gỗ dài đặt ở hai bên, dưới đất còn trải những tấm nệm êm hoa lệ, mà trên mặt bàn thì đã bày đầy các loại rượu ngon, màu đỏ của gỗ mộc hoà cùng màu sắc của thức ăn và các loại điểm tâm, tạo nên nhiều hương thơm xông vào mũi.

Các giai lệ đứng đầy cả điện, liếc nhìn một cái liền hoa cả mắt, hoàn phi yến gầy, cái gì cần có đều có.

Tư Mã Vụ Tiễn lôi kéo tay Phượng Lan Dạ đi tới một chỗ không có ai thì đứng lại, thanh âm nhu nhuận vang lên.

"Lan Dạ, buổi tuyển chọn phi hôm nay chúng ta vẫn nên thu liễm một chút, nơi này rất nhiều nữ nhân có thế lực, rõ ràng chỉ là chọn phi, nhưng đã ngầm hạ chia làm mấy phái tranh giành, chúng ta ngàn vạn lần chớ bị cuốn vào trong đó."

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn lướt qua cả điện, rồi gật đầu.

Tư Mã Vụ Tiễn đã ngừng đầu lên nhìn lại, sau đó cúi đầu thật nhanh mở miệng: "Thấy nữ tử mặc áo váy màu xanh nhạt không? Nàng là cháu gái của nhất phẩm trọng thần Thái úy đại nhân Lâm Mộng Yếu, Lâm Mộng Yếu chẳng những là cháu gái của Thái úy đại nhân, mà còn là bằng hữu thân thiết nơi khuê phòng của Văn Tường công chúa, Văn Tường công chúa vẫn là Tiểu công chúa mà hoàng thượng sủng ái nhất, là muội muội cùng mẹ của An vương, cũng là con gái của Hoa phi."

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Vụ Tiễn đồng thời cũng biết ý của nàng ấy, là muốn nàng đừng có xung đột với Lâm Mộng Yếu, ngừng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy trong đại điện có một nhóm người vây quanh bắt mắt nhất, ngay chính giữa nhóm người là một nữ nhân mi thanh mục tú, so với giai lệ như mây trên điện thì dung nhan nữ nhân này chỉ có thể coi là trung bình, bất quá quanh thân nàng ta lại tỏa ra sự cao ngạo, bề ngẩng trước con mắt của mọi người, mặc dù không phải là đẹp nhất, nhưng tuyệt đối là người cuồng phóng nhất.

Tư Mã Vụ Tiễn nói xong, lại tiếp tục mở miệng: "Người thấy được bên kia không, ở bên tay trái của Lâm Mộng Yếu, có một vòng người khác đó, nữ tử đứng ở giữa là đệ nhất tài nữ Tô Nghênh Hạ của An Giáng thành, Tô Nghênh Hạ là cháu gái của Tô Thừa tướng đương triều, cha của nàng cũng là quan lớn, Binh bộ Thị Lang, Tô Nghênh Hạ là một nữ tử tài mạo song toàn, nàng cùng Lâm Mộng Yếu hay đối đầu nhau, đồng thời cũng là tri kỷ của Văn Bội công chúa, mẫu thân của Văn Bội công chúa chính là người đứng đầu cửu tằng Ninh chiêu nghi."

Phượng Lan Dạ nghe xong lời nói của Tư Mã Vụ Tiễn, khẽ gật đầu, những cô gái này quả nhiên đều là người có lai lịch lớn, bản thân mình vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng, .

"Ừ, ta biết rồi."

Ánh mắt của Phượng Lan Dạ lạnh buốt, nàng cũng không muốn cùng những nữ nhân này tranh giành cái gì nam nhân, ở hiện đại nàng bất quá chỉ mới mười tám tuổi, ở cổ đại còn nhỏ hơn, mới mười hai tuổi, tranh giành nam nhân gì chứ, hơn nữa những nam nhân này đều không phải là đèn đã cạn dầu, bọn họ thân cận với những nữ tử cũng không phải là yêu, chẳng qua họ chỉ tranh giành thế lực sau lưng những nữ nhân này mà thôi, mặc dù có gả cưới nhưng cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Bất quá những thứ này có quan hệ gì với nàng đâu, gương mặt Phượng Lan Dạ trở nên lạnh lùng, một lần nữa nhìn lại, phát hiện trừ hai nữ nhân này tương đối khá ra, còn có một người khác thu hút ánh mắt của nhiều người, cô gái mài ngài khê nhẵn lại, đôi mắt hạnh hàm chứa sức sống, da thịt như Tuyết, đôi môi đỏ mọng tựa như hoa anh đào nở rộ, nàng ta giở tay nhắc chân lại càng toát ra mị lực phi phàm, mặc dù cả điện đầy giai lệ, nhưng khí chất của nàng thần vận của nàng người khác không cách nào sánh bằng được, lúc này nàng ấy chỉ tùy ý cùng hai nữ tử bên người nói chuyện, nhưng quanh thân đã lộ ra ánh sáng mê hoặc lòng người, vừa mỹ vừa tươi đẹp.

"Cái nữ tử mặc cẩm y màu quả quất là người phương nào?"

Phượng Lan Dạ nhỏ giọng hỏi, có thể xuất hiện ở nơi này chỉ sợ cũng không phải là nhân vật tầm thường, cô gái này không hề thua Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ ở khí chất cao quý, chỉ sợ cũng là thiên kim của trọng thần.

Tư Mã Vụ Tiễn nghe được lời nói của nàng, nhanh chóng liếc nhìn qua, sau đó rất nhanh cúi đầu a một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói thầm.

"Nàng kia chính là thiên kim của chương viện học sĩ Hàn Lâm viện Trầm Vân Tinh, là đệ nhất mỹ nữ của An Giáng thành" Tư Mã Vụ Tiễn đưa mắt nhìn một lần nữa, mới bổ sung tiếp một câu: "Đúng rồi, biểu ca của nàng chính là người chịu trách nhiệm Nô nhai của chúng ta Tây Môn Vân tướng quân."

Phượng Lan Dạ a một tiếng mang ý vị thâm trường, quả nhiên là lai lịch và địa vị lớn a, khó trách lại kiêu ngạo như thế, biểu muội của Tây Môn Vân, ở trong triều có rất nhiều người muốn tranh thủ lấy sự ủng hộ của Tây Môn Vân, nữ tử này chỉ sợ cũng một cái đích ngắm rất lớn đây.

Hai người vừa đang nói chuyện, vừa đánh giá người khác, thì chợt nghe phía ngoài vang lên thanh âm của thái giám .

"Văn Bội công chúa đến, Văn Tường công chúa đến."

Bên trong đại điện, nháy mắt an tĩnh lại, chúng giai lệ cùng nhau nhìn về phía cửa điện, chỉ thấy từ ngoài cửa đi tới hai nữ tử mặc trang phục lộng lẫy, một người cao gầy đầy đặn, váy gấm Vân La uốn lượn tha thướt, giờ tay nhắc chân đều mang theo đại khí bề ngễ độc nhất của hoàng gia, mái tóc đen như mây cài nhiều đóa châu sai màu vàng, sáng rọi khắp nơi, thật giống như Bảo Châu thượng đẳng, ánh sáng của nó làm rực rỡ cả điện, nàng ấy đang ưu nhã đi tới, mà người còn lại bên cạnh nàng, mặc một bộ váy tơ lụa thượng đẳng màu hoa hải đường, vóc người tinh tế, thân hình như liễu, khóe môi luôn hàm chứa nụ cười, khiến cho cả khuôn mặt giống như Phù Dung nở rộ, đẹp không thể tả, hai người vừa bước vào , liền có người tiến đến nghênh đón, chính là Lâm Mộng Yếu cháu gái của Thái úy đại nhân cùng với cháu gái của Thừa tướng Tô Nghênh Hạ, hai người các nàng tiến lên khom người khiêm tốn: "Tham kiến công chúa."

Hai nữ tử đồng thời vươn tay, mỗi người đỡ dậy một người, ôn nhu mà nói: "Tất cả đứng lên đi."

Nhìn động tác của hai người, Phượng Lan Dạ dễ dàng suy đoán ra, nữ tử có vóc người cao gầy chắc là nữ nhi của Hoa phi Văn Tường công chúa, nữ tử mảnh khảnh chính là nữ nhi của Ninh chiêu nghi Văn Bội công chúa.

Lúc này, giai lệ trên cả điện đều phục hồi tinh thần lại, người người khom người, hăng giọng hô: "Tham kiến công chúa."

"Tất cả đứng lên đi" một thân hồng y Văn Bội công chúa phất phất tay ý bảo chúng nữ tử đứng dậy, hai người mỗi người đi về một hướng ngay giữa đại điện, lúc này ngoài cửa điện một lần nữa có thanh âm vang lên.

"Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử giá lâm."

Bát hoàng tử một thân gấm y xanh ngọc, dẫn theo Cửu hoàng tử cùng thập hoàng tử tuổi còn nhỏ đi vào, trên đại điện, mọi người đều rối rít hành lễ, Bát hoàng tử luôn luôn không chú ý lễ tiết, liền phất phất tay ý bảo chúng nữ tử đứng dậy, hần ngừng đầu lên quét mắt một vòng, cuối cùng ngay ở trong góc tìm được Phượng Lan Dạ, hần không thềm để ý mâu quang của mọi người, trực tiếp tiêu sái đến trước mặt Phượng Lan Dạ, mỉm cười chào hỏi.

"Lan Dạ người đã đến rồi?"

Thật không ngờ Bát hoàng tử lại thân mật gọi tên một nữ tử, những cô gái chung quanh thoáng chốc liền nghị luận rối rít, suy đoán lên, xoay quanh lẫn nhau hỏi thăm cô gái này là ai, nhìn thoáng qua thấy nàng còn rất nhỏ, làm sao mà được tham gia tuyển phi, có lẽ là đi theo người khác tới cũng không chừng.

Trong lúc mọi người còn đang suy đoán, thì có thanh âm châm chọc khinh thường vang lên.

"Nàng là công chúa mất nước của Vân Phượng quốc Phượng Lan Dạ."

Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa lần theo tiếng nói nhìn qua, thì người vừa nói chuyện hần là Như phu nhân Trầm Trân Châu của Tấn vương phủ, nàng ta hôm nay theo muội muội tới đây, vốn cũng không có chú ý tới Phượng Lan Dạ, nhưng Bát hoàng tử vừa đi vào liền nghênh ngang đi đến chào hỏi này tiểu nha đầu, trong thoáng chốc đã làm nàng ta chú ý, tục ngữ có câu nói cừu nhân gặp nhau đặc biệt đỏ mắt tía tai, Trầm Trân Châu ăn mấy lần thiệt thòi của Phượng Lan Dạ, tự nhiên thống hận, giờ phút này thấy mọi người bên cạnh không nhận ra Phượng Lan Dạ, không khỏi oán hận ác mồm mở miệng.

Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa lập tức kinh ngạc nhìn nhau, nhỏ giọng nói thầm.

"Bát hoàng huynh làm sao lại cùng loại người có thân phận thấp này qua lại như thế, hơn nữa nàng ta làm sao mà có thể tham gia buổi lễ tuyển chọn phi này, hộ bộ sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế."

Lời của Văn Tường vừa rơi xuống, Lâm Mộng Yếu ở một bên phụ họa gật đầu: "Đúng vậy a, hoàng thượng ghét nhất là người có thân phận thấp, sao lại cho phép chuyện như vậy tồn tại đâu?"

Trong lúc nhất thời chúng nữ tử rồi rít chỉ trích Phượng Lan Dạ, bất quá bởi vì cách khá xa, nên cũng không truyền vào lỗ tai Phượng Lan Dạ, nhưng ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của các nàng, rất dễ dàng cho người ta cảm nhận được địch ý, Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, khó coi dị thường, lạnh lùng nhìn Bát hoàng tử, Bát hoàng tử này thật quá đáng ghét, mặc dù hẳn không có ác ý, nhưng mà cử động của hắn, thật sự làm cho nàng phải rước lấy thị phi?

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn thấy Phượng Lan Dạ một khắc trước còn bình yên vô sự, giờ khắc này lại bị mọi người chỉ trích thành hình dạng gì, nên sắc mặt nàng không khỏi khó coi, lôi kéo tay Phượng Lan Dạ, chậm rãi mở miệng: "Bát hoàng tử, xin tự trọng."

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm sắc mặt khẽ biến thành hờn giận, ngừng đầu lên nhìn về phía người vừa nói chuyện, liền nhận ra nàng là người mà Ngũ hoàng huynh An vương vẫn đề ý, hắn cũng có biết nàng, Kim Xương quốc Tam công chúa, từ trước cho tới nay vẫn cùng An vương qua lại, xuất nhập An vương phủ như vào chỗ không người, không nghĩ tới trong danh sách lần này cũng có tên của nàng, xem ra An vương đã toan tính muốn phong nàng làm phi, bất quá vị trí An vương phi chỉ sợ nàng khó có thể đảm nhận được?

Nam Cung Sâm nghĩ tới đây, trên mặt nhuộm nụ cười: "Nguyên lai là Tư Mã Tam công chúa."

Nói xong liếc qua Phượng Lan Dạ một cái, liền nghe được cách đó không xa có tiếng nghị luận, lập tức hẩn kịp phản ứng thấy bản thân mình đường đột, nên nhanh chóng quay đầu căm tức nhìn những người xung quanh mình một cái, những nữ tử kia bị làm cho sợ đến rồi rít quay đầu sang nơi khác, không dám nghị luận nữa.

Bên ngoài cửa điện lại truyền đến tiếng: "Tấn vương đến, Sở Vương đến, An vương đến, Tam hoàng tử đến."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Nhân vật chính của hôm nay rốt cục cũng xuất hiện, các nàng liền ríu rít tránh lui ra hai bên, đồng loạt tập trung nhìn ra trước cửa điện, thấy mấy đạo thân ảnh đang tiến vào, đi đầu là Nhị hoàng tử Tấn vương, con trai của Mai Phi nương nương, một thân cẩm bào màu vàng, đai lưng kim tuyến buộc quanh eo, buông xuống thành năm dải lụa màu sắc khác nhau, chân mang giày thêu phượng hoàng màu đen, toàn thân tỏa khí phách, dung nhan tuấn mỹ, khỏe môi nhẹ mỉm cười làm cho khuôn mặt càng rạng rỡ, con người thâm thúy sâu thẳm không thấy đáy, chậm chậm tiêu sái đi vào.

Trong đại điện lúc này rất nhiều nữ nhân tim đập loạn nhịp, thẹn thùng cúi đầu, quả nhiên phong thái của Tấn vương điện hạ không người nào có thể so, hơn nữa hẳn là con trai của Mai Phi nương nương, không chừng địa vị thái tử có thể thuộc về Tấn vương phủ, nếu được Tấn vương chọn trúng, lập tức sẽ trở thành người có vị thế cao nhất, tương lai còn có thể trở thành hoàng hậu, đứng đầu hậu cung, quyền uy tột đỉnh.

Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ, hai cô gái tâm cao khí ngạo, lúc này không còn nửa điểm kiêu ngạo nào, đôi mắt đẹp liếc mắt đưa tình như gió xuân rung động lòng người, thỉnh thoảng liếc trộm Tấn vương điện hạ một cái rồi thật nhanh cúi đầu, một bên Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa nhìn bộ dáng của hai nàng liền biết tâm ý của các nàng, khỏe môi mỉm cười, đi ra nghênh đón.

Theo sát sau lưng Tấn vương đi vào là Sở Vương điện hạ, dung mạo Sở Vương điện hạ so với Tấn vương cương liệt hơn nhiều, thân hình cao to vạm vỡ, ngũ quan góc cạnh tỏa ra nét cương nghị, một thân cẩm y đỏ thắm

đẹp dễ, thắt lưng buộc tơ vàng, khí phách mười phần, tóc mây đen thúi được bới cao, cổ định bằng bạch trâm, toàn thân tràn đầy khí phách uy nghiêm, trong điện rất nhiều người nhìn ngây người, hôm nay Sở Vương điện hạ thật là soái a.

So với hai vị Vương gia này, thì An vương ở phía sau khiêm tốn hơn nhiều, hần tuần mỹ an nhân, ngũ quan thanh tú, ôn nhuận tựa như một khối Ngọc Thạch, khiến cho người ta không dời mắt đi được, so với Tấn vương cùng Sở Vương điện hạ, nghe nói An vương phủ rất vắng vẻ, nghe nói An vương cho tới bây giờ cũng chỉ có hai tiểu thiếp, mà Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ thì thê thiếp thành đoàn, cho nên tối nay An vương cũng là nhân vật đứng đầu.

Đi ở phía sau cùng chính là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, hần không nói một lời, vẻ mặt nhã nhặn, trên người vẫn khoác cẩm y màu trắng, yên lặng đi sau lưng ba vị Vương gia hần trở nên không giống hoàng tử, mà ngược lại giống như một người hầu, cho nên trên đại điện có rất ít cô giá chú ý tới hần, ngược lại hần vừa đi vào, liền nhìn xung quanh tìm kiếm, cho đến khi thấy được Phượng Lan Dạ, gật nhẹ đầu một cái, mà không giống như Bát hoàng tử đường đột.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cùng Cửu hoàng tử, thập hoàng tử, còn có hai vị công chúa đứng ra nghênh đón trước cửa điện, tất cả mọi người lớn nhỏ đều rới rít hành lễ.

"Tham kiến Nhị hoàng huynh, Tam hoàng huynh, Tứ hoàng huynh, Lục hoàng huynh."

Tấn vương Nam Cung Trác cùng Sở Vương Nam Cung Liệt đồng thời vung tay lên, trầm giọng nói: "Tất cả đứng lên đi, thế nào còn không ngồi vào vị trí."

Vừa dứt lời, tổng quản thái giám lập tức ra lệnh cho các thái giám cùng cung nữ dẫn mọi người ngồi vào vị trí, dựa theo cấp bậc mà quyết định vị trí, cho nên Lâm Mộng Yểm cùng Tô Nghênh Hạ là thiên kim tiểu thư của các trọng thần, vị trí dĩ nhiên là ngồi gần nhất, mà Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Tiên đương nhiên sẽ ngồi ở góc xa nhất, vị trí này rất hợp ý của các nàng, hôm nay chọn phi, vốn chỉ là một cuộc đàm hỏi chính trị, ít người chú ý đến các nàng mới là tốt.

Các nàng vừa sắp xếp xong chỗ ngồi, các hoàng tử, công chúa liền ngồi vào vị trí ở phía trên, gần hoàng thượng, cao thấp tùy theo cấp bậc của mỗi người.

Hầu hết các nhân vật chủ yếu đã có mặt đầy đủ, chỉ còn thiếu Thất hoàng tử Tề vương, nghe đồn Thất hoàng tử Tề vương khuynh quốc khuynh thành, phong quang bể nguyệt, mặc dù hắc khắc mẫu khắc thê khiến cho cả đế kinh người người biến sắc, nhưng vẫn làm cho mọi người tò mò, Tề vương ngày thường đến tột cùng là phong thái tuyệt sắc như thế nào? Chỉ tiếc đến bây giờ còn không thấy bóng người, mắt thấy hoàng đế cùng chúng phi đều đã đến, mà hắc vẫn chưa xuất hiện, quả nhiên đủ cuồng ngạo, không hổ hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất.

Mọi người đang rối rít suy đoán thì thanh âm thái giám một lần nữa vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm, Mai Phi nương nương đến, Nguyệt Phi nương nương đến, Hoa Phi nương nương đến, Chiêu Nghi nương nương đến."

Cả đại điện lập tức an tĩnh như chỗ không người, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, ngay cả các vị hoàng tử công chúa cũng không ngoại lệ, lần lượt đứng dậy.

Đi vào cửa trước tiên là hoàng đế, gương mặt lạnh lùng thâm trầm, ngũ quan góc cạnh, mâu quang sắc bén nhìn xuyên thấu lòng người, sâu không

lường được, khiến cho mọi người cảm thấy rét lạnh, bên trong đại điện không một tiếng động, chỉ có Phượng Lan Dạ thản nhiên ngẩng đầu lên quan sát hoàng đế, Thiên Vận hoàng triều Hạo Vân đế, nam nhân này toàn thân toát ra cuồng ngạo, như có một áp lực vô hình đập vào mặt, Phượng Lan Dạ theo bản năng nắm chặt tay lại.

Tất cả thành viên hoàng thất đều quỳ lạy: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hạo Vân đế uy nghiêm lên tiếng: "Tất cả đứng lên đi."

"Tạ ơn phụ hoàng."

Chúng hoàng tử, công chúa đứng dậy, lui qua một bên, Hạo Vân đế sai bước hướng đến chỗ cao nhất của đại điện, theo sát phía sau là các nương nương, Mai Phi nương nương, Phượng Lan Dạ đã gặp qua, các phi tần khác mặc dù nàng chưa từng gặp nhưng ít nhiều có thể đoán được, bởi vì các nàng cùng con cái có chút giống nhau.

Sở Vương mặt mày có chút giống với Nguyệt Phi nương nương, An vương thì nhìn rất giống Hoa Phi nương nương, còn Chiêu Nghi nương nương chính là mẫu phi của Văn Bội công chúa.

Đợi đến khi hoàng thượng cùng mấy vị nương nương an vị, các Vương gia, hoàng tử và công chúa cùng ngồi vào chỗ của mình, các nữ tử trên đại điện vội quỳ xuống tham bái:

"Tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên, ngồi xuống đi, "

Hạo Vân đế trầm giọng, giọng nói lan xa, ngồi ở phía sau cùng Phượng Lan Dạ cũng có thể nghe được rất rõ ràng, con người hơi trầm xuống, trong

đầu chợt lóe lên ý niệm, Hạo Vân để tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Các giai nhân đều ngồi xuống, trong đại điện lập tức trở nên an tĩnh, có mặt hoàng đế, mọi người ai cũng không dám càn rỡ, không chỉ các nàng mà kể cả Tấn vương, Sở Vương điện hạ, cũng không dám khinh suất, trong lúc nhất thời yên tĩnh không tiếng động, nhiều người cúi đầu nhìn xuống bàn, khẩn trương đến đổ mồ hôi lạnh.

Phượng Lan Dạ bình thản ngồi xuống, vì ngồi ở góc xa nhất, hơn nữa vóc dáng nhỏ bé, không lo lắng bị người ta phát hiện, cho nên thản nhiên ngừng đầu lên quan sát Hạo Vân đế, nam nhân này mặt mày cương nghị lạnh lùng, cùng Sở Vương Nam Cung Liệt giống hệt nhau, đôi mắt thâm thúy lộ ra vẻ thâm trầm, bí hiểm, không một chút để ý đến áp lực mà mình vừa gây ra cho mọi người, ngược lại còn có vẻ hưởng thụ khí thế áp bức mà mình tạo ra.

Mọi người đều khẩn trương, bất an. Bất chợt, Hạo Vân đế mở miệng.

"Tề vương đâu?"

Vừa dứt lời, cả đại điện đều kinh hãi, chỉ thấy Hạo Vân đế sắc mặt trầm xuống, tức giận, lạnh lẽo quét mắt sang nhìn thái giám thân cận.

Thái giám thân cận hoàng đế - Nguyên Phạm - cẩn thận tiến lên bẩm báo.

"Bẩm hoàng thượng, Tề vương điện hạ đã phái người đưa tin vào cung, nói thân thể khó chịu, cho nên không thể vào cung."

Vừa dứt lời, cả đại điện không một tiếng động, hôm nay là ngày tuyên phi long trọng, Tề vương cũng thật to gan, cư nhiên đứng ngay vào ngày này thân thể khó chịu, đến tột cùng là vô tình hay cố ý?

Hạo Vân để thâm trầm, mặc dù không nổi giận, nhưng mọi người cũng có thể nhìn thấy hắn đang nén giận, chỉ sợ khẽ chạm liền bùng phát thịnh nộ.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

Lúc này không ai dám nói chuyện, Tấn vương Nam Cung Trác cùng Sở Vương Nam Cung Liệt bất giác cười thầm, lão Thất thế là xong, lại dám không tuân theo ý chỉ của phụ hoàng, hẳn muốn tự tìm lấy cái chết mà.

Mọi người đang đợi hoàng đế nổi giận, nhưng Hạo Vân đế cũng không có nổi giận như mọi người tưởng, rất nhanh liền bình phục lại, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay là ngày các hoàng tử chọn phi, người nào tài nghệ xuất chúng, trẫm sẽ tứ hôn cho các vị hoàng tử."

Lời vừa nói ra, Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt liền vội vàng đứng dậy, mặc dù đáy lòng thất vọng, bất quá nào dám bày tỏ ra ngoài, vẫn cung kính mở miệng.

"Nhi thần cảm ơn phụ hoàng."

"Được, được, ngồi xuống đi, nếu như chọn trúng người nào liền nói cho phụ hoàng một tiếng, phụ hoàng nhất định sẽ ban hôn cho các người."

Hạo Vân đế tâm tình tựa hồ khá hơn một chút, chuyện vừa rồi chỉ giống một đoạn nhạc đệm, dường như không chút nào ảnh hưởng đến hắn, hắn cũng không có trừng phạt Thất hoàng tử Tề vương, cũng không có ban ra chỉ thị gì.

Trong đại điện, mọi người nhìn thấy Hạo Vân đế mặt rồng mỉm cười, không khỏi buông lỏng tâm đứng lên, các mỹ nhân vội vàng nhắm vào các vị hoàng tử, mỗi một người đều là nhân trung long phượng, trước mắt ngôi vị thái tử còn treo đó, một người trong số bọn họ tương lai sẽ trở thành thái

tử, các nàng nếu chọn đúng người, tương lai sẽ trở thành Hoàng hậu nương nương, quyền uy tột đỉnh, dưới một người, trên vạn người. Cho nên lần này chọn phi, các vương gia cũng bị áp lực không nhỏ, bọn hắn phải cẩn thận lựa chọn người nào có lợi thế lớn nhất, có thể hỗ trợ mình tranh giành địa vị thái tử sau này..

Trong đại điện an tĩnh không tiếng động, Hạo Vân để đem mâu quang dời về phía dưới, quét một vòng, cuối cùng thu hồi tầm mắt, hướng Mai phi bên người ngồi cách đó không xa gật đầu, Mai phi lập tức phân phó thái giám tuyên bố buổi lễ chọn phi long trọng chính thức bắt đầu.

Tuyển phi có hai vòng, vòng thứ nhất là so đấu về phẩm hạnh, thật ra chính là biểu diễn dung mạo, gương mặt có thể đánh giá con người như thế nào.

Một hàng bốn mỹ nhân tiến lên, thay phiên báo gia thế danh tính, địa vị của mình, để cho các vị Vương gia hoàng tử thấy rõ, tự mình sẽ chọn ai làm vương phi.

Vòng thứ nhất dĩ nhiên là các tiểu thư của tam công trọng thần (đã làm quan 3 đời) trước đây, Lâm Mộng Yểm cùng Tô Nghênh Hạ ở trong số đó, còn có hai vị tiểu thư địa vị rất cao, nhưng dung mạo bình thường. Các nàng đi tới trước điện, cung kính bái kiến hoàng thượng và mấy vị nương nương, sau đó báo gia thế, tên họ, địa vị.

Phượng Lan Dạ đứng ở phía sau cùng, căn bản không ai chú ý tới nàng, nàng đối với chuyện giới thiệu của những người này không có hứng thú, ngược lại đối với mấy vị phụ nhân lại có chút hứng thú, có thể ở trong cung như cá gặp nước, các nàng ấy tất nhiên là tâm kế bất phàm a, giống như Mai phi, bề ngoài nhìn qua nhu nhược vạn phần, tựa như một người mẫu thân yêu thương nhi tử, nhưng sự thật nàng trong lòng biết rõ ràng bà ta là một nữ nhân dối trá, khẩu Phật tâm xà, bề ngoài đẹp đẽ, bên trong lòng dạ

độc ác như rắn rết, có thể nói Mai phi hoàn toàn không hổ với địa vị của bà ta đang có.

Nhìn lại Nguyệt phi nương nương, mẫu thân của Sở vương điện hạ, lớn lên diễm lệ, mặc dù đã trên dưới bốn mươi tuổi, nhưng dường như không chút nào già cỗi, ngược lại càng phát ra quyến rũ động lòng người, đuôi lông mày cao gầy, dễ dàng nhận thấy là một người sắc bén, nữ nhân này thủ đoạn chỉ sợ là vô cùng lợi hại, nghe nói thể lực sau lưng của Nguyệt phi rất lợi hại, ca ca của nàng là tướng quân trấn thủ Man Nam bộ tộc, ở trên chiến trường có thể nói là bách chiến bách thắng, bọn người Man nam rất sợ uy danh của hắn, cho nên không dám quấy rầy Thiên Vận hoàng triều nửa phần, khiến cho Thiên Vận hoàng triều này càng cường thịnh.

Phượng Lan Dạ đánh giá Mai phi cùng Nguyệt phi nương nương xong, sau đó nhìn qua Hoa phi nương nương - mẫu thân của An vương, cùng với Cửu Tần Ninh chiêu nghi, hai nữ nhân này trên người hoàn toàn không lộ ra vẻ thâm trầm, nhất là Hoa phi, vẻ mặt hòa nhã, ánh mắt ôn nhu như nước, giống như ánh trăng dịu dàng, Phượng Lan Dạ không khỏi có chút ngẩn người, xem ra Hoa phi không giống như loại nữ nhân có nhiều tâm kế, nàng ta như vậy làm sao mà sinh tồn trong cung được, còn có thể làm cho Mai phi cùng Nguyệt phi kiêng dè, hơn nữa con trai của nàng cũng được mọi người tôn kính, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nàng ta thủ đoạn sâu hơn sao?

Trên đại điện, các mỹ nhân vẫn còn tiếp tục biểu diễn, qua lại đã đổi hết vài phiên, rất nhanh sẽ đến những người phía sau.

Phượng Lan Dạ đang chìm trong yên lặng, bỗng nhiên tay của nàng bị nắm chặt, bàn tay kia hết sức lạnh kèm theo sự run rẩy.

Bàn tay đó đúng là của Tư Mã Vụ Tiễn, Phượng Lan Dạ từ trong tay của nàng dễ dàng liền cảm nhận được nàng ta khẩn trương và sợ hãi.

Nàng biết nàng ta sợ hãi cái gì?

Hôm nay là ngày An vương chọn phi, Tư Mã Vu Tiễn đã quyết tâm, nếu như An vương có ý muốn chọn nàng làm sủng phi, nàng sẽ không gả cho hắn, chẳng những không lấy chồng, từ đó về sau nàng cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn (ân đoạn nghĩa tuyệt), cuộc đời này sẽ không yêu ai nữa.

Phượng Lan Dạ nắm chặt tay nàng một chút, như an ủi nàng, giúp nàng đỡ khẩn trương.

Chẳng qua là An vương sẽ chọn nàng ấy làm vương phi sao? Lòng nàng không khỏi nổi lên bất an, Vu Tiễn, người cũng đừng giả vờ ngây ngốc nữa, haiz....

Tốp phía trước cũng đã xong, đến phiên mấy người sau cùng .

Tư Mã Vu Tiễn dẫn đầu đoàn người, vội vàng đứng dậy, Phượng Lan Dạ ở phía sau cùng đứng lên, theo sau ba người đi lên.

Nhóm các nàng vừa xuất hiện, đại diện đang yên tĩnh bỗng xuất hiện mấy đạo mâu quang mang theo sự khinh bỉ hướng đến các nàng, nhất là Phượng Lan Dạ càng bị ánh mắt mọi người chế giễu, nhìn nàng còn nhỏ tuổi nhưng bất ty bất kháng (không kiêu ngạo không siểm nịnh), cũng không kinh hoảng, khiến cho mấy nữ nhân kia càng thêm tức giận, thậm chí còn nhỏ giọng chê bai, truyền đến những lời nói khó nghe, cả đại diện tràn ngập hàn khí, ngồi trên cao Hạo Vân để trầm mặt, bất động thanh sắc đánh giá bốn người đang tiến lại gần.

Một hàng bốn người, đứng đầu bên trái là nữ nhi của Thiên Vận Dương Châu -quan thu mua muối , giờ phút này vênh váo tự đắc tiến lên một bước bẩm báo:

"Ta chính là nữ nhi của quan thu mua muối của Dương Châu, Thu Ngưng Đông, năm nay mười tám tuổi, thường ngày yêu thích đọc sách, hội

họa."

Thương vận muối Dương Châu vốn không phải là chức vị cao gì cả, nhưng so với Phượng Lan Dạ, nữ nhân này tự nhận mình đủ cao, cho nên mới tranh nói trước, giọng nói cũng lộ ra vui vẻ, nàng bầm báo xong liền lui về phía sau từng bước, người kế tiếp tiến lên bầm báo, nàng này là công chúa bị bắt làm con tin, bởi vì khiếp đảm nên cúi đầu thật thấp, thanh âm lại nhỏ xiu, nói không ai nghe thấy, trên đại điện hiện lên mấy đạo ánh mắt lạnh buốt trường tới, nàng kia càng khẩn trương, Hạo Vân đế sắc mặt trầm xuống, Mai phi nương nương lập tức lên tiếng: "Đi xuống đi."

Nàng kia chưa nói xong, liền bị đuổi đi xuống, nước mắt cũng rơi xuống, bất quá lại thở phào nhẹ nhõm, như một làn khói hương xuống dưới chạy đi.

Kế tiếp chính là Tư Mã Vụ Tiễn, nàng tiến về phía trước, Phượng Lan Dạ liền thấy phía trên đại điện, Tấn vương Nam Cung Trác cùng Sở Vương Nam Cung Liệt đồng thời nhìn về An vương Nam Cung Quân, chỉ thấy hắc con người sâu u, đưa mắt nhìn một cái Tư Mã Vụ Tiễn, rất nhanh liền thu tầm mắt, Phượng Lan Dạ trong lòng thở dài, có thể An vương đối với Vụ Tiễn là có tình ý, nhưng tội cùng là hắc yêu nàng được bao nhiêu, Vụ Tiễn có thật muốn đánh cuộc không?

"Tiểu nữ Tư Mã Vụ Tiễn, Tam công chúa nước Kim Xương, mười chín tuổi, bình thường thích thêu thùa, ngâm thơ."

Tư mã Vụ Tiễn chính là công chúa làm con tin, tuy chưa phải vong quốc, nhưng lại là nước thuộc hạ của Thiên Vận hoàng triều, Hạo Vân đế đối với nàng thần sắc ngược lại rất hòa hoãn, sau đó, Tư Mã Vụ Tiễn lui ra, cuối cùng chỉ còn lại Phượng Lan Dạ, lúc này chẳng những các nàng trong đại điện, ngay cả những người ngồi phía trên cao đều không ngoại lệ nhìn sang nàng, nhất là Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, vẻ mặt càng thêm vui vẻ, con người nóng bỏng, nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ.

Mai phi nương nương vừa nhìn thấy vẻ mặt nhi tử, sắc mặt không khỏi lạnh lùng, con người sâu u, tỏa ra hàn khí.

Phượng Lan Dạ cũng không sợ hãi bất luận kẻ nào, mặc dù Hạo Vân đế là người thâm trầm, từ đầu tới cuối làm cho người ta không thấy rõ hắn đang suy nghĩ gì, nhưng nàng không có làm cái gì có lỗi, cũng không phải sợ hãi, hơi tiến một bước, bình tĩnh mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên:

"Phượng Lan Dạ, năm nay mười hai tuổi, là Vân Phượng vong quốc công chúa."

Nàng vừa dứt lời, cả đại điện đều hít vào một luồng không khí lạnh, tiểu nha đầu này thật quá to gan, lại dám cuồng ngạo như thế, chẳng lẽ không sợ hoàng đế tức giận sao, mọi người nhanh chóng ngừng đầu lên nhìn Hạo Vân đế, chỉ thấy hoàng thượng sắc mặt trầm xuống, ánh mắt sâu u, một tia sắc bén ngoan lệ lóe lên, ở bên cạnh ánh mắt của lên Mai phi nương nương loè lên đặc ý, Phượng Lan Dạ vừa kịp nhìn thấy thần sắc của Mai phi, trong lòng không khỏi hừ lạnh, thì ra đây là ý định độc ác của Mai phi, muốn mượn tay của Hạo Vân đế giết nàng, nhưng đã khiến bà ta phải thất vọng rồi.

Ngồi ở bên cạnh Mai Phi, Hoa phi nương nương hoà thuận vui vẻ lên tiếng:

"Hoàng thượng, hôm nay là ngày tốt, kế tiếp xem các nàng thi triển tài nghệ đi."

Hoa phi vừa nói xong, Mai phi oán hận liếc sang nàng, Hạo Vân đế thần sắc đã bình tĩnh lại, phất phất tay: "Đều đi xuống đi."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Phượng Lan Dạ lui ra phía sau, theo đám người Tư Mã Vụ Tiễn trở về chỗ ngồi, vừa về đến chỗ ngồi, Tư Mã Vụ Tiễn liền vươn tay nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi thiếu chút nữa hù chết nàng, nàng thấy được trong mắt Hạo Vân để tỏa sát khí, nếu như không phải Hoa phi nường nường lên tiếng, chỉ sợ tánh mạng Lan Dạ khó giữ được, mà Hoa phi sờ dĩ lên tiếng, là vì khi nàng gặp mặt Hoa phi, có từng nhắc tới chuyện nàng có một vị bằng hữu rất thân, chính vì thế mà hôm nay vong quốc công chúa Phượng Lan Dạ mới giữ lại được một mạng.

Trong đại điện, thái giám đã tuyên bố bắt đầu biểu diễn tài nghệ.

Tài nghệ biểu diễn đơn giản là nữ công, thi họa, ca múa, kỳ nghệ (đánh cờ), chính giữa đại điện, thái giám cùng cung nữ lần lượt mang ra các nhạc cụ, tú bình(bức vải để vẽ tranh), văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), còn có án kỷ (bàn dài), cái gì cần có đều có.

Vẫn giống như vòng thứ nhất biểu diễn đức dung, ra sân khấu trước hết vẫn là các tiểu thơ của tam công trọng thần.

Người thứ nhất lên đài là một nữ tử dung mạo bình thường, tuy diện mạo bình thường không xuất sắc, nhưng thế lực ở phía sau nàng thì không thể xem thường, nàng là nữ nhi của đại tướng Âu Dương Thác - Âu Dương Tình, tài nghệ nàng biểu diễn chính là hội họa.

Đứng trước án kỷ bằng gỗ lim, huân hương quần quanh, y phục trắng như tuyết, càng làm nổi bật khuôn mặt của nữ tử, mặt dù dung mạo bình

thường nhưng vẫn toát ra ngạo khí, bàn tay trắng nõn nhẹ vung lên, động tác tao nhã, trong nháy mắt liền vẽ thành một bức tranh 《tùng – trúc - mai》.

Âu Dương Tình diện mạo bình thường, nhưng kỹ năng vẽ tranh là hạng nhất, tùng, trúc, mai ngạo nghễ nổi bật trên giấy Tuyên Thành trắng tinh, nhìn rất sinh động, rực rỡ, thật là tài nghệ siêu quần xuất chúng.

Ngay cả Hạo Vân đế cũng khẽ gật đầu tán thưởng nàng.

Một bên Mai phi nương nương nhìn thần sắc của hoàng thượng, lập tức phỏng đoán hoàng thượng chắc chắn sẽ chỉ hôn cho Âu Dương đại tiểu thư, lập tức vẻ mặt tươi cười, mở miệng tán dương:.

"Ừ, không tệ, không tệ."

Dưới đại điện. các giai nhân gặp hoàng thượng thần sắc ôn hòa, Mai phi tán thưởng, không khỏi đổ kị, nàng ta chẳng phải là dựa vào phụ thân có địa vị quyền cao chức trọng thôi không phải sao? Bằng không dựa vào dung mạo của nàng cho dù xách giày cho các vương gia cũng không xứng, chúng nữ nhân đều oán giận, bất quá ai cũng không dám nói thêm cái gì, Âu Dương Tình lui xuống, kế tiếp là cháu gái của thái úy đại nhân - Lâm Mộ Dung Yếu, tài nghệ mà nàng biểu diễn là vũ đạo (nhảy múa), lúc trước không để ý, nhưng đến lúc này rất nhiều người mới chú ý tới, nàng hôm nay mặc y phục lộng lẫy, ống tay áo rộng lớn uốn lượn thướt tha, khẽ múa như mây trôi, phiêu dật như tiên tử.

Nhún, nhảy, đẩy, kéo, xoay tròn, bay lượn.

Quả nhiên không hổ là kinh hồng vũ, đẹp không sao tả xiết, không nhìn thấy bóng người, chỉ thấy vũ động lộ ra đóa hoa nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Điệu múa dừng lại, mọi người đều vỗ tay, vài vị vương gia còn lộ vẻ tán thưởng, Hạo Vân đế thần sắc tuy không biến động, nhưng ánh mắt đã hiện

lên ý cười, Mai phi, Nguyệt phi cùng các vị nương nương đều vừa lòng gật đầu.

Văn Tường công chúa - bạn thân của Lâm Mộng Yếu, càng vỗ tay thật lớn, tán thưởng một tiếng: "Điệu múa này chỉ có ở trên trời, nhân gian khó mà thấy được? Các hoàng huynh thấy có đúng không?"

Nam Cung Trác, Nam Cung Quân cùng vài vị vương gia cũng giữ mặt mũi cho Văn Tường công chúa, nên gật đầu: "Ừ, không sai."

Lâm Mộng Yếu vừa nghe được liền đỏ mặt, thật nhanh tạ ơn lui xuống.

Kế tiếp biểu diễn là Tô Nghênh Hạ, Tô Nghênh Hạ chính là tài nữ nổi danh An Giáng thành, nàng là cháu gái của đương triều thừa tướng, so ra cũng không thua kém Lâm Mộng Yếu, chỉ thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng dậy, đi đến trước điện làm lễ ra mắt. .

Tô Nghênh Hạ biểu diễn chính là cầm, nghe đồn cầm kỹ của nàng là thiên hạ đệ nhất, từng được tam hoàng tử Nam Cung Tiếp khen ngợi.

Nam Cung Tiếp đối với âm luật rất kén chọn, hễ khen ngợi người nào thì tất nhiên là người đó cầm nghệ rất cao, Tô Nghênh Hạ vì thế mà đạt được danh hiệu đệ nhất tài nữ của An Giáng thành.

Trên đại điện yên lặng lại, mọi người chăm chú tập trung vào Tô Nghênh Hạ, ngay cả Phượng Lan Dạ cũng không ngoại lệ, nàng từng nghe Hoa Ngạc có nói qua, tài đánh đàn của nàng ta thập phần lợi hại, nàng cũng muốn nghe xem thử.

Phượng Lan Dạ đang chăm chú ngắm nhìn, nên không để ý phía sau lưng có một tiểu thái giám yên lặng đi đến, nhẹ nhàng đụng chạm vào nàng một chút, không đợi nàng kịp phản ứng lại, liền rút một tờ giấy được vo tròn vào tay nàng.

Đến khi nàng nhìn qua, chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu lam, tiểu thái giám kia đã đi xa .

Phượng Lan Dạ vẻ mặt ngờ vực, nhanh chóng mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên giấy viết mấy chữ.

"Hôm nay là buổi lễ tuyển phi, bản cung hội trợ giúp người một tay, cho người như ý nguyện gả vào Sở vương phủ, người cần phải hợp tác, bằng không đừng trách bản cung tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác)."

Ánh mắt Phượng Lan Dạ hiện lên hàn khí, tờ giấy này không cần nghĩ cũng biết là người nào đưa đến, không phải là Mai phi thì là ai chứ? Bà ta sợ mình không nghe lời, vì thế mới khẩn trương đưa tờ giấy tới, thứ nhất là e sợ Bát hoàng tử muốn kết hôn với nàng, thứ hai là muốn lấy nàng kiểm chế Sở vương điện hạ.

Phượng Lan Dạ khoe môi cười lạnh, nàng bình sinh rất ghét bị uy hiếp, nếu như người này thật sự chọc giận nàng, vậy hãy đón nhận kết cục không mấy tốt đẹp đi.

Sở vương bảo nàng đến Tấn vương phủ, mà Mai phi lại muốn nàng gả tiến Sở vương phủ, còn có Ngọc Tiễn, lại muốn nàng gả đến Tề vương phủ, cục diện trước mắt thật là có ý nghĩa, xem ra nàng vô phương tránh khỏi .

Phượng Lan Dạ đang mải mê suy nghĩ, bốn phía bỗng vang lên tiếng vỗ tay, Tô Nghênh Hạ cầm đã tấu xong, lúc này đang đứng lên tạ ơn, mà Phượng Lan Dạ bị tiểu thái giám quấy nhiễu, nên không nghe rõ tài đánh đàn của Tô Nghênh Hạ như thế nào, bất quá nhìn thấy sắc mặt của vài vị vương gia, có thể hiểu cầm kỹ của Tô Nghênh Hạ quả thật bất phàm.

Kế tiếp từng người tiến lên biểu diễn, đệ nhất mỹ nhân Trần Vân Tinh biểu diễn chính là kỳ nghệ, nàng ta nhanh chóng bày ra một ván cờ, bàn cờ biến ảo khôn lường, thật thật, giả giả, biến ảo khôn cùng, nàng chẳng những có thể xếp đặt thế cờ, còn có thể phá giải thế cờ, linh lung tứ

phương, thay đổi trong nháy mắt, quả nhiên không hổ là nữ nhi của Hàn lâm chương viện học sĩ, tài sắc vẹn toàn, tướng mạo lại càng là nhất đẳng phong lưu.

Những người tham gia lễ tuyển phi lần này đều là những nhân vật đứng đầu, đại diện cho các thế lực, tuy rằng trước mắt chính là lễ tuyển phi nhỏ nhỏ nhưng đằng sau nó là phong ba nổi sóng, âm hiểm trùng trùng.

Những người phía sau lên đài biểu diễn so với các vị tài nữ phía trước tài nghệ kém xa, Hạo Vân để cùng các phi tần vẻ mặt mất dần sự hứng thú.

Hai bên đại diện các giai nhân cũng đều có chút lơ đãng, đại đa số các nàng đều đang nhìn các vị Vương gia, nghĩ lại trước khi tiến cung, cha và anh đã đưa ra mệnh lệnh, làm cho các nàng tuyển ai làm hôn phu.

Phượng Lan Dạ bởi vì tờ giấy kia, giờ phút này toàn thân lãnh khí, nhìn người trên đại diện đi lên đi xuống, một điểm hứng thú đều không có, nàng nheo lại mắt nhìn Mai phi nương nương ngồi ở phía trên cao, tuy rằng cách rất xa, thế nhưng Mai phi nương nương vẫn cứ nhìn đi nhìn lại nàng, ánh mắt lóe lên sát khí.

Hai người mâu quang ở giữa không trung va chạm, chém giết, Phượng Lan Dạ mỉm cười, rốt cục thu hồi tầm mắt, Mai phi trên mặt lộ vẻ đắc ý, nàng cho rằng Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng chịu khuất phục, thế nhưng lại không biết trong lòng nàng đã có tính toán.

P phía trước nhiều người rất nhanh biểu diễn xong, kế tiếp đến phiên Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ.

Trên đại diện rất nhiều người mất dần hứng thú, chính là e ngại hoàng thượng còn đang ngồi, cho nên không dám lơ đãng, nhưng là Hạo Vân để rốt cục lên tiếng khiến cho những người phía sau lên đài biểu diễn.

Phượng Lan Dạ ôm lấy danh cầm ‘ Lục Ý ’ đi theo sau Tư Mã Vụ Tiễn hướng chính giữa đại điện đi đến.

Các nàng tổng cộng là ba người cùng nhau biểu diễn, Tư Mã Vụ Tiễn biểu diễn thô thừa, nàng công chúa con tin biểu diễn vũ đạo, Phượng Lan Dạ biểu diễn cầm kỹ, ba người cùng biểu diễn thật ra không có vẻ đối nghịch, hơn nữa còn có vẻ thú vị.

Trên đại điện, rất nhiều người nhìn sang các nàng, ánh mắt khinh thường, giễu cợt

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn hai người sắc mặt thản nhiên, điềm tĩnh tiêu sái đi đến chính giữa đại điện, theo sau cùng là công chúa làm con tin, bước chân càng ngày càng chậm, đầu cúi càng ngày càng thấp, ngày càng cách xa hai người, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đều đã ngồi vào vị trí của mình, một người đang lên dây cổ cầm, một người đã ngồi trước khung thêu, chuẩn bị bắt đầu biểu diễn.

Nữ nhân kia cất bước rất khó khăn, chân như mang theo tảng đá lớn, thật lâu cũng không đi tới nơi, trên đại điện, mọi người đều nhìn nàng bước đi đã khó khăn như thế thì làm sao mà múa được?

Hạo Vân đế tuy nghiêm khắc, thấy nàng ta như thế cũng không nghĩ làm nàng ta khó xử, vung tay lên, trầm giọng mở miệng: "Người lui xuống đi."

Nữ nhân này lại một lần nữa như chạy trốn, chạy nhanh xuống dưới.

Trên đại điện nổi lên giọng nói nghị luận to nhỏ, toàn là những lời nói khó nghe, tuy là tiểu quốc công chúa nhưng thân phận cũng khá cao, vậy mà cùng biểu diễn với công chúa mất nước, lại để mất hết cả mặt mũi.

Phượng Lan Dạ nhĩ lực (lỗ tai) hơn người, tự nhiên nghe được những lời nói của các nữ nhân kia, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, liếc mắt nhìn Vụ Tiễn, ý bảo bắt đầu biểu diễn.

Vụ Tiễn biểu diễn thêu tranh, Phượng Lan Dạ biểu diễn là cầm nghệ, hai người hỗ trợ lẫn nhau.

Trên đại diện, tiếng đàn bỗng vang lên, tao nhã uyển chuyển, mệnh mang như gió xuân nhẹ nhàng lướt qua đại diện, phản ứng đầu tiên của mọi người là kinh ngạc, tiếp đến là ngạc nhiên, không ngờ tiếng đàn tiểu công chúa mất nước lại rất xuất sắc, so với đệ nhất tài nữ Tô Nghênh Hạ cũng không thua kém, thậm chí còn vượt xa, thanh âm càng trong trẻo hơn.

Tiếng đàn này tựa như có thể gột tẩy lòng người, xuyên thấu mây mù, bay lượn trên cao, làm cho toàn bộ suy nghĩ của mọi người đắm chìm trong tiếng đàn, tựa như Cao Sơn Lưu Thủy xuất hiện ở trước mắt, dòng suối nhỏ, thác nước, liễu xanh hoa tím, không khí tươi mát như đập vào mặt mọi người, hay cho một bức tranh thế ngoại đào viên, .

Đại diện yên tĩnh không một tiếng động, chỉ còn tiếng đàn rung động lòng người, những cuộc chém giết tàn bạo, những âm mưu thâm độc hết thảy tựa hồ đều hóa thành mây khói, trên mặt mọi người chỉ còn lại sự ôn nhuận bình thản, mỗi người đều đắm chìm trong bầu không khí vô cầu (không có ham muốn), không có tranh đấu gì cả.

Giờ phút này trong đại diện chỉ có một mảnh an bình, hòa nhã.

Ngay cả tiểu thái giám cùng các cung nữ vẻ mặt đều đã không có vẻ lo âu, dè dặt cẩn trọng như trước kia, tất cả đều yên bình êm ả.

Đàn này tựa như linh cầm, có thể xoa dịu lòng người.

Tất cả mọi người rơi vào trong tiếng đàn, vô pháp tự kiềm chế, Tư Mã Vụ Tiễn lòng cũng bình thản hơn, tay thêu ngày càng nhanh, so với lúc trước càng thêm thành thạo.

Tiếng đàn bỗng chuyển sang sâu lắng, giống như kỳ quan xuất hiện , những đoá hoa tươi cắm trong bình hoa đặt trên đại diện, phút chốc bức ra khỏi cành, bỗng bành bay lơ lửng giữa không trung, càng ngày càng nhiều, mùi thơm càng ngày càng đậm.

Hạo Vân để cùng các phi tần, còn có những giai lệ trên điện, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngó chừng cảnh tượng trước mắt, tai như nghe được tiên khúc, mắt chứng kiến cảnh tượng hiếm thấy, những cánh hoa xinh đẹp từng mảnh hướng giữa không trung bay vào, tỏa hương thơm ngát, lơ lững trên đầu Phượng Lan Dạ, càng hợp càng nhiều, cuối cùng tụ thành một đám mây hồng, chậm rãi lay động rồi rớt xuống, giống như một cơn mưa hoa.

Trong cơn mưa hoa , Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn hai người, vẻ mặt xinh đẹp như phù dung, ở giữa những cánh hoa màu đỏ làm các nàng nổi bật, giống như tiên tử xuất trần, đẹp không sao tả xiết, rung động tâm khảm của mọi người.

Vẫn ngồi ở chỗ cao trên đại điện, các vị vương gia cùng hoàng tử, tất cả lồng ngực đều cứng lại, chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, tình cảnh này, tựa hồ muốn khắc sâu trong trí nhớ của mọi người.

Áo trắng như tuyết, tóc đen như tơ, mặt mày như họa, dung nhan khuynh quốc khuynh thành? Giờ phút này trái tim của mỗi người như bị chiếm giữ bởi cảnh tượng trước mắt.

Tiếng đàn vừa dứt, bức tranh cũng đã thêu xong.

Đại điện trở nên yên lặng, mọi người không còn nghe thấy tiếng đàn tuyệt vời, thì cảnh tượng tráng lệ cũng dần biến mất, chậm rãi hồi phục tinh thần lại, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đã đứng lên.

Mọi người cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vỗ tay trước tiên, nhin không được kích động kêu lên:

"Khúc cầm này chỉ có ở tiên giới, nhân gian làm sao có thể nghe thấy."

Một bên Tấn vương, Sở vương , Thụy vương cũng vỗ nhẹ hai tay, mọi người đồng dạng thật ngạc nhiên, chỉ có Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp trong lòng hiểu rõ, khóe môi nở ra nụ cười ôn nhuận.

Hạo Vân để nhúu mài, ánh mắt thâm thúy, bản thân hẳn cũng rung động, trầm giọng mở miệng:

"Khúc cầm này tên là gì?"

Phượng Lan Dạ không kiêu ngạo không siểm nịnh, lạnh nhạt mở miệng:
"Giang sơn như họa."

"Hay cho một khúc giang sơn như họa, " đây là lần duy nhất Hạo Vân để tán thưởng, Mai phi cùng Nguyệt phi không khỏi nheo mắt, ánh mắt kinh sợ nhìn về phía Phượng Lan Dạ, không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại có thể được hoàng đế khen ngợi, quả nhiên là nhân vật không thể khinh thường.

"Tạ hoàng thượng khen ngợi."

Phượng Lan Dạ tạ ơn, một bên tiểu thái giám vội chạy đến, mang bức tranh thêu đem tới.

Mai phi vừa chăm chú tính lấy bức tranh thêu, thì Hoa phi ở bên cạnh nàng đã vươn tay đón lấy, động tác nhỏ này khiến cho ánh mắt Mai phi âm u lạnh lẽo, trừng mắt liếc nhìn Hoa phi một cái.

Bất quá nàng ta không có biện pháp, người ngoài chỉ nói trong cung được sủng ái nhất là nàng, nhưng lại không biết hoàng đế sủng ái nhất kỳ thực là Hoa phi, các nàng phải bỏ ra rất nhiều tâm kế, thủ đoạn mới được như bây giờ, không giống như Hoa phi có hoàng thượng bảo vệ, cô gái này ở trong cung mới là phi tử được sủng ái nhất.

Hoa phi nhìn bức tranh thêu trong tay, vẻ mặt đầy ý cười, liên tục gật đầu.

"Ừ, bức tranh thêu thượng đẳng, kỹ thuật thêu hạng nhất, ý nghĩa của bức tranh càng hay hơn."

Hoa phi xem xong, phân phó tiểu thái giám đưa tới cho hoàng thượng, Hạo Vân đế vừa nhìn, khẽ chấn động, ánh mắt chợt trở nên thâm u.

Vụ Tiễn thêu là một đôi tiên hạc quyến luyến, đại biểu cho đôi lứa yêu nhau không rời xa, đây là tư tâm của nàng, hi vọng Nam Cung Quân có thể hiểu rõ tâm ý của nàng, nhưng hoàng thượng khi nhìn, tựa hồ có chút ít xúc động, ánh mắt trở nên ôn hòa hiếm thấy nhưng đồng thời cũng để lộ ra một tia mệt mỏi, phất phất tay, ý bảo hai nàng lui xuống.

Phượng Lan Dạ thu lại danh cầm "lục ý", đi theo sau Vụ Tiễn, hai người thướt tha đạp lên hoa thơm ở trên điện bước về chỗ ngồi.

Trên đại điện, sau khi tiếng đàn tuyệt diệu ngừng lại, mọi người dần phục hồi tinh thần, chúng giai lệ thấy hoàng thượng tán thưởng tiểu công chúa vong quốc, không khỏi sinh lòng ghen tị, nhất là người cùng biểu diễn cầm nghệ - Tô Nghê Hạ, sắc mặt càng khó coi hơn, hôm nay nàng tự cho rằng tiếng đàn của mình là hay nhất, không tưởng tượng được giữa đường lại xuất hiện một tiểu nha đầu, cầm nghệ cao siêu, nhất là tiếng đàn của nàng ta có thể hấp dẫn cánh hoa bay phất phới, tản mát ra hương khí độc đáo, thực ra trong lòng nàng hiểu rõ, tiếng cầm của Lan Dạ mới là thiên hạ đệ nhất.

Trên ngai vàng, Hạo Vân đế đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu không lường được nhìn về phía các vương gia, chậm rãi lên tiếng:

"Không biết các hoàng nhi có ai nhìn trúng nữ tử nào không?"

Hạo Vân đế vừa mở miệng, các vương gia, hoàng tử lập tức phục hồi tinh thần, Tấn vương Nam Cung Trác phản ứng trước tiên, xoay mình đứng dậy, kính cẩn mở miệng: "Nhi thần xin phụ hoàng làm chủ, tứ hôn cho nhi thần."

Hắn vừa nói xong, thì Sở vương cùng An vương, tất cả đều đứng lên, kính cẩn nghe theo mở miệng: "Nhi thần xin phụ hoàng làm chủ, tứ hôn

cho nhi thần"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Lúc này, trên đại điện mọi người ánh mắt đều nhìn chăm chăm Hạo Vân Đế, chỉ thấy Hạo Vân Đế sắc mặt hòa hoãn một ít, tựa hồ thật hài lòng với thái độ của các con, dù thế nào, hiện tại hẳn mới là hoàng đế của Thiên Vận hoàng triều, tuy rằng những đứa con này đều muốn làm hoàng đế, nhưng chỉ cần hẳn còn tại vị, bọn họ nên an phận chút ít.

Hạo Vân Đế quét mắt nhìn toàn đại điện, sau đó lại nhìn các giai nhân ở phía trước, cẩn thận tính toán .

Ai cũng không chú ý đến, đứng ở phía sau cùng , Tư Mã Vụ Tiễn đang nhìn An vương Nam Cung Quân, sắc mặt trắng như tờ giấy, thân hình nhịn không được run rẩy cả lên.

Phượng Lan Dạ ngồi ở phía sau nàng, lập tức nhìn thấy, nhưng sự việc đã thế này, nàng căn bản không giúp được nàng ta.

Lúc này thanh âm Hạo Vân Đế đã vang dội lên: "Cháu gái của Lâm thái úy - Lâm Mộng Yếu ban thưởng cho Tấn vương làm vương phi, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân."

Lâm Mộng Yếu vừa nghe, lập tức đứng lên tạ ơn, thật đúng như nàng mong muốn, mặt nàng ửng đỏ, vội ngẩng đầu liếc mắt sang Tấn vương, trong lòng mừng rỡ không thôi, trước mắt Tấn vương là người ở Thiên Vận hoàng triều có cơ hội lớn nhất để trở thành thái tử .

"Tạ hoàng thượng ban ân, " Lâm Mộng Yếu tạ ơn.

"Cháu gái của Thừa tướng - Tô Nghênh Hạ ban thưởng cho Sở vương làm vương phi, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân."

Tô Nghênh Hạ cùng Lâm Mộng Yểm giống nhau sắc mặt đều đỏ ửng, tuy rằng ở trong triều lực lượng Sở vương không bằng Tấn vương, nhưng ai biết trong phong vân ai sẽ đạt được mục đích, nàng nhất định sẽ trợ giúp Sở vương tranh địa vị thái tử, như vậy về sau nàng cũng có tư cách để trở thành hoàng hậu.

"Tạ hoàng thượng ban ân."

Trên đại điện, chúng giai lệ tất cả đều hâm mộ nhìn hai nàng, các nàng được gả cho hai người có cơ hội cao nhất để trở thành thái tử của Thiên Vận hoàng triều, làm sao mà không hâm mộ các nàng được? Đáng tiếc ghen tị thì cũng chỉ là ghen tị, các nàng làm sao so được thể lực phía sau quá lớn của người ta.

"Con gái của Đại tướng quân Âu Dương Thác- Âu Dương Tình ban thưởng cho An vương làm vương phi, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân."

Âu Dương Tình nhanh chóng đứng dậy tạ ơn, vẻ mặt then thùng, vội liếc mắt ngăm nhìn phu quân tương lai của mình, An vương Nam Cung Quân, nàng không tham địa vị hoàng hậu, dung nhan nàng bình thường, có thể gả cho Nam Cung Quân, nàng đã thấy đủ.

"Tạ hoàng thượng ban ân."

Ba nữ nhân đều mang vẻ mặt then thùng, các vương gia nhìn thấy hoàng thượng tứ hôn xong, đồng thời kính cẩn đứng dậy mở miệng.

"Tạ phụ hoàng ban ân, phụ hoàng hồng phúc tề thiên."

"Ngồi xuống đi, " Hạo Vân Đế vung tay lên, ba vương gia được ban thưởng vương phi ngồi xuống, ba nữ nhân cũng ngồi xuống, trong nháy

mắt quanh thân đẹp đẽ quý phái, làm các nàng tự cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc .

Trên chỗ ngồi cao, ánh mắt của Hoa phi nương nương xuyên qua chúng nữ tử rơi xuống chỗ ngồi của Tư Mã Vụ Tiễn sau cùng, chỉ thấy nàng hơi cúi đầu, không nhìn bất luận kẻ nào, đơn độc lẻ loi, phía trên bàn ngọc, Hoa phi không khỏi đau lòng, cúi đầu thở dài, vì con mà đau lòng, bà hiểu rõ tâm ý của con, hẳn kỳ thực rất yêu tam công chúa này, nhưng hẳn lại sinh ra ở hoàng tộc, nhất định có một số việc không thể làm chủ, người khác có lẽ không biết, nhưng nàng là mẫu thân hẳn, như thế nào mà không biết trong lòng hẳn kỳ thực rất đau, chỉ mong Vụ Tiễn công chúa có thể khoan dung, hẳn nhất định sẽ cho nàng ấy rất nhiều quang vinh ân sủng.

Hoa phi thu hồi tầm mắt, nhìn về phía hoàng thượng đang ngồi ở chính giữa đại điện .

Mấy vị vương gia đã được tứ hôn xong, kế tiếp chính là các hoàng tử , tam hoàng tử Nam Cung Tiếp tuy rằng lớn tuổi, nhưng hoàng thượng cũng không có quên người con này, ngược lại từ từ nhìn hẳn, thanh âm không nhanh không chậm mở miệng: "Con gái của Trầm đại nhân - Hàn lâm chương viện học sĩ , Trầm Vân Tinh, ban thưởng cho tam hoàng tử Nam Cung Tiếp làm chánh phi."

Trong đại điện, chúng nữ hai mặt nhìn nhau, An Giáng thành đệ nhất mỹ nữ Trầm Vân Tinh thế nhưng lại ban cho tam hoàng tử làm chính phi, quả thật vị tam hoàng tử này rất có phúc khí a.

Sắc mặt của Trầm Vân Tinh rõ ràng là không vừa lòng, nàng đường đường là đệ nhất mỹ nữ An Giáng thành, tất nhiên là tâm cao khí ngạo, vốn nghĩ có thể được ban cho Tấn vương hay Sở vương làm vương phi , không nghĩ tới lại được ban cho tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, nam nhân này còn không có phong vương, cho đến bây giờ vẫn là tam hoàng tử.

Bất quá hoàng thượng miệng vàng lời ngọc đã lên tiếng, ai dám cự hôn, Trầm Vân Tinh chỉ phải tạ ơn, tam hoàng tử Nam Cung Tiếp cũng cảm tạ hoàng ân.

Hạo Vân Đế tâm tình tựa hồ vô cùng tốt, nhìn qua các con, ôn hòa mở miệng.

"Các người còn nhìn trúng ai không, hãy nói cho trẫm biết."

Vị trí chính phi đã định, kế tiếp là sủng phi hoặc là tiểu thiếp, hoàng thượng sẽ không can thiệp, hoàng đế tiếng nói vừa dứt, các vương gia không hẹn cùng đứng lên, chỉ trừ bỏ Cửu hoàng tử cùng Thập hoàng tử, ngay cả Bát hoàng tử cũng đứng lên.

Hoàng đế ánh mắt trầm xuống, nhưng cũng không có tức giận, chính phi đã không phải do bọn họ chọn, nam nhân luôn có một hoặc hai người vừa mắt, liền phất phất tay hỏi.

"Tấn vương muốn nạp người nào làm thiếp?"

Tấn vương Nam Cung Trác mâu quang sâu thẳm, chậm rãi mở miệng:
"Nhi thần muốn nạp Phượng Lan Dạ làm sủng phi."

Nam Cung Trác tiếng nói vừa dứt, tất cả các nữ tử đều thất sắc, hận đến nghiến răng nghiến lợi, tuy rằng không thể làm chính phi, nhưng làm sủng phi của Tấn vương, thân phận cũng rất cao, có thể nào lại rơi vào tay một nô lệ vong quốc, các nàng cho dù là làm thiếp cũng nguyện ý tiến vào Tấn vương phủ, không nghĩ tới Tấn vương thế nhưng lại chọn một người có thân phận thấp kém vào phủ.

Hạo Vân Đế cũng không có nhìn Nam Cung Trác, mâu quang mang ý tứ sâu xa nhìn Mai phi bên cạnh, trên gương mặt thanh lệ của bà ta chợt lóe lên một tia sắc lạnh, ngược mắt nhìn lướt qua con mình, trầm giọng mở miệng: "Cần quấy."

Hạo Vân Đế cũng không vội vã trực tiếp mở miệng tứ phong, lại hỏi Sở vương Nam Cung Liệt: "Tứ nhi là nhìn trúng người nào?"

Sở vương Nam Cung Liệt kính cẩn đáp: "Hồi phụ hoàng , nhi thần nhớ tới một việc, phụ hoàng còn chưa có tứ hôn cho Thất hoàng đệ ?"

Nam cung Liệt tiếng nói vừa dứt, Hạo Vân Đế "Ừ" một tiếng, liền vẫy tay bảo hắc ngời xuống, lúc này ở hai bên đại điện. các nàng vừa nghe Sở vương nói, rất nhiều người sắc mặt đều thay đổi, ai mà không biết Tề vương Nam Cung Diệp khắc mẫu khắc thê, tuy rằng hắc cực kỳ được hoàng thượng sủng ái, nhưng ai mà dám gả vào Tề vương phủ, không phải không muốn sống nữa sao, vì thế trong lòng các nàng không khỏi hiện lên oán hận, Sở vương điện hạ thật là, không đề cập tới thì hoàng thượng đã không nghĩ tới, vì sao phải nhắc nhở hoàng thượng.

Bất quá Hạo Vân Đế cũng không lập tức tỏ thái độ, nhưng nhìn lại phía sau vẫn còn đứng - An vương Nam Cung Quân, tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, bát hoàng tử Nam Cung Sâm.

"Tam nhi là nhìn trúng ai?"

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần muốn nạp Phượng Lan Dạ làm sủng phi."

Tam hoàng tử tiếng nói vừa dứt, đang đứng ở cuối cùng, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm không đợi Hạo Vân Đế hỏi, liền giành trước một bước kêu lên: "Tam ca, người đã có chính phi , chẳng lẽ muốn nàng làm tiểu thiếp sao?"

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm một lời vừa nói, cũng không đợi Tam hoàng tử trả lời, liền hướng Hạo Vân Đế kêu lên: "Phụ hoàng, nhi thần muốn nạp Phượng Lan Dạ làm chính phi.

Vừa dứt lời, cả điện ồ lên, Hạo Vân Đế sắc mặt lập tức rất khó xem, ánh mắt đang ôn hòa bỗng trở nên sắc bén, bắn thẳng đến hướng Mai phi, Mai

phi quanh thân đầy mồ hôi lạnh, không những buồn bực lại càng thêm oán hận, hai đứa con của mình đều trúng độc của tiểu ma đầu này, xem ra Sở vương điện hạ rất thông minh, chỉ làm bộ quan tâm đến Tề vương điện hạ, khiến cho hoàng thượng vui vẻ, thế nhưng hai đứa con của mình đều muốn cưới tiểu tiện nhân kia, mà tiểu tiện nhân kia lại còn nhỏ tuổi, Mai phi sắc mặt âm ngao khó coi, lúc này hoàng thượng vẫn nhìn nàng chăm chăm, Mai phi lập tức ngượng ngùng mở miệng.

"Hoàng thượng, bát hoàng tử tuổi tác vẫn còn nhỏ, việc lập chính phi sau này hãy nhắc lại đi a."

Mai phi tiếng nói vừa dứt, Bát hoàng tử há miệng, ánh mắt có vẻ không tin, nhìn mẫu phi của mình, tức giận không thôi, mẫu phi không phải nói sẽ giúp hẳn sao? Vì sao nói như thế.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Hạo Vân đế cũng không thềm nhìn đến bát hoàng tử Nam Cung Sâm, chỉ ngó qua An vương Nam Cung Quân, ôn hòa nói: "Lục nhi sẽ không như vậy chứ?"

Ý trong lời nói của Hạo Vân đế là Lục nhi sẽ không nghĩ nạp tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ kia vào phủ chứ, bất quá Nam Cung Quân đã nhanh chóng mở miệng.

"Nhi thần muốn nạp Kim Xương quốc Tam công chúa Tư Mã Vụ Tiễn làm sủng phi, xin phụ hoàng thành toàn."

Hạo Vân đế vừa nghe lời nói của hã, liền hài lòng gật đầu, chỉ cần An vương thích, nạp ai làm sủng phi, hã cũng không có ý kiến, lập tức nhìn về vị trí phía sau cùng, tuyên chỉ.

"Kim xương quốc tam công chúa Tư Mã Vụ Tiễn ban thường làm An vương sủng phi."

Tư Mã Vụ Tiễn sắc mặt tuy trắng bệch, nhưng trải qua đả kích vừa rồi, giờ phút này đã bình tĩnh lại, chậm rãi đứng dậy, nhìn sang An vương Nam Cung Quân, khóe môi tuy nở nụ cười thê lương, nhưng lại rất xinh đẹp, ngừng một chút mở miệng.

"Bẩm hoàng thượng, Vụ Tiễn là người đang mang tội, tự nhận không có phúc khí gả tiến vào An vương phủ, xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Thanh âm xôn xao nổi lên, cả điện kinh sợ, Nam Cung Quân vội ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy gương mặt của Tư Mã Vụ Tiễn như bông hoa trong nắng sớm, trong suốt lạ thường, nhưng lại mang theo vẻ quyết liệt, mệnh mệnh mịt mù, tựa hồ cách hẵn rất xa, Nam Cung Quân tâm trầm xuống, hít thở không thông, kỳ thực hẵn biết Vụ Tiễn tâm cao khí ngạo, sẽ không ủy khuất để mình gả vào An vương phủ, nhưng hẵn thật sự buông tay không được, mà hôn nhân của mình, từ lúc nhỏ hẵn đã biết, hẵn không thể nào làm chủ, cho nên đến giờ hẵn mới không hứa hẹn cho nàng vị trí chính phi.

Thời gian vừa qua, hẵn luôn luôn kề cận nàng, chính là hi vọng nàng có thể vì yêu hẵn, mà gả tiến vào An vương phủ, không nghĩ tới cuối cùng nàng lại cự hôn.

Trong nháy mắt sắc mặt của Nam Cung Quân tái nhợt như tờ giấy, đáy lòng rất đau, một câu cũng nói không nên lời.

Ngồi ở trên cao, Hạo Vân đế liếc nhìn con mình một cái, rồi quay đầu nhìn người đứng phía dưới, nghiêm khắc mở miệng: "Chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ không tuân?"

Hạo Vân đế nheo lại mắt, ánh sáng khiếp người bắn ra, trong đại điện khí lạnh lan xa, chỉ cần chạm nhẹ vào là hẵn sẽ nổi trận lôi đình.

Cả đại điện không ai dám mở miệng, mọi người trong lòng tức giận mắng Tư Mã Vụ Tiễn không biết điều, có thể gả tiến vào An vương phủ làm sủng phi đã là phúc phận thật lớn, vậy mà nàng còn kháng chỉ không tuân, thật sự là tự mình muốn tìm chết, đáng đời.

Mà ở vị trí phía trên, nữ nhi của đại tướng quân Âu Dương Thác - Âu Dương Tình, sắc mặt âm ngạo, khó coi đến cực điểm, nàng tuy diện mạo bình thường, nhưng ngờ còn chưa có tiến vào An vương phủ, thì An vương đã muốn nạp Tư Mã Vụ Tiễn -nữ nhân xinh đẹp này vào phủ, nên không khỏi tức giận, trừng mắt nhìn Tư Mã Vụ Tiễn.

Toàn bộ người trong đại điện đều nhìn Tư Mã Vụ Tiễn, Phượng Lan Dạ biết dưới tình huống như vậy, nếu như nàng ấy kháng chỉ không tuân, tất nhiên sẽ phải chết, ngoài điện có rất nhiều ngự lâm quân, e rằng sẽ lập tức bắt nàng ấy giam vào đại lao, đến lúc đó An vương dù có muốn bảo vệ nàng ta, chỉ sợ cũng không dám cùng hoàng thượng xung đột, Phượng Lan Dạ vừa nghĩ đến đó, liền nhanh tay kéo tay Tư Mã Vụ Tiễn, trầm giọng mở miệng: "Vụ Tiễn, người chớ gây họa, bằng không thì đừng xem ta như bằng hữu."

Không thể trách nàng vô sỉ mặt dạn mày dày, nàng thật sự muốn giữ lại cái mạng nhỏ của nàng ấy, chỉ có thể ra hạ sách này, nàng biết Tư Mã Vụ Tiễn rất xem trọng tình bạn với nàng, cho nên mới nói như thế.

Quả nhiên Tư Mã Vụ Tiễn sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Phượng Lan Dạ, thấy được sự nghiêm túc trong mắt nàng, không giống đang vui đùa.

Nàng biết tiểu nha đầu này nói được thì làm được, có lẽ nàng thật sự có thể cự hôn, tất nhiên sẽ bị giam vào đại lao, dù sao nàng không quan tâm sinh tử của mình, cho dù có bị hoàng đế ban chết, bản thân mình cũng sẽ để lại trong lòng An vương Nam Cung Quân một vết thương, nhưng hiện tại nếu nàng cự hôn, chỉ sợ hoàng thượng sẽ trách tội đến Lan Dạ, cho nên nàng thật sự không hạ được quyết tâm, cuối cùng vẫn phải chậm rãi cúi đầu xin lỗi.

"Vụ Tiễn đáng chết, đã mạo phạm thánh uy hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng trách phạt."

Nam Cung Quân cùng Hoa phi vừa nghe Tư Mã Vụ Tiễn không có tiếp tục cự hôn, cuối cùng cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, Hoa phi nhanh chóng đứng dậy, nhìn hoàng thượng.

"Hoàng thượng đừng tức giận, tiểu hài tử chưa hiểu chuyện, đúng là dọa người."

Lời của Hoa phi vừa nói xong, thì Mai phi hừ lạnh một tiếng, nhưng mà nàng cũng không dám khiêu khích, bởi vì hôm nay nàng mà lên tiếng, tất nhiên không chiếm được nửa phần lợi ích nào, ai bảo hai đứa con mình thật không nên thân.

Hạo Vân để nghe Hoa phi nói xong, sắc mặt hòa dịu một ít, bất quá vẫn còn khó coi, nên trầm giọng lạnh lùng nói: "Ngồi xuống đi."

"Tạ hoàng thượng thánh ân " Tư Mã Vụ Tiễn ngồi xuống, An vương đứng bên đại điện cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi, hoàng thượng vẫy vẫy tay ý bảo hần ngồi xuống, cuối cùng neho mắt lại, nhìn Tấn vương, tam hoàng tử cùng bát hoàng tử, ánh mắt thâm u khó dò, thật lâu cũng không nói một lời nào, trong đại điện không ai dám nói chuyện, khí lạnh len lõi bao trùm cả đại điện.

Tấn vương Nam Cung Trác có chút hối hận bản thân mình nhất thời xúc động, nhưng nghĩ đến năng lực của Phượng Lan Dạ, hần không khỏi đứng thẳng lưng, kỳ thực việc này cũng không có gì là không thể, hần muốn nạp một nữ nhân vào phủ, phụ hoàng vốn sẽ không nổi giận, chỉ do hoàng đệ, còn có Tam Hoàng huynh cũng đồng thời muốn nạp Phượng Lan Dạ làm thiếp, nên phụ hoàng mới nổi giận như thế.

Hoàng đế không nói một câu, thì ai cũng không dám mở miệng, lúc này Mai phi biết tự mình nên nói cái gì, uyển chuyển đứng dậy, ôn nhu nói:.

"Hoàng thượng, không bằng hỏi ý của Vân Phượng quốc tiểu công chúa, xem nàng muốn tiến vào phủ đệ của người nào?"

Hạo Vân để vừa nghe đã biết ý tứ của Mai phi, hần liếc mắt nhìn nàng một cái rồi gật đầu, Mai phi lập tức truyền lệnh: "Phượng Lan Dạ?"

Phượng Lan Dạ biết nữ nhân này sẽ không bỏ qua cho nàng, bất quá nàng cũng không ngờ rằng Tấn vương cùng Tam hoàng tử, còn có Bát hoàng tử đều đứng dậy, muốn nạp nàng làm thiếp, thực là loạn a, nhất là

Bát hoàng tử lá gan thật sự quá lớn, lại nói nạt nàng làm chính phi, không phải càng khiến Mai phi tức giận hơn sao? Hoàng đế thoát nhìn cũng không cao hứng, Phượng Lan Dạ khước môi nở nụ cười âm ngao khó hiểu, Mai phi à Mai phi, người không nên đụng đến ta, đã chọc ta, ta sẽ không cho người sống yên ổn, lúc này, nàng không tự chủ nhớ đến Ngọc Tiễn, nam nhân này hạ độc được với nàng, muốn nàng gả cho Thất hoàng tử Tề vương, nhưng hôm nay Tề vương căn bản không có xuất hiện, chẳng nhẽ tự mình nói muốn gả cho Tề vương sao? hơn nữa, độc được này trước mắt một điểm cảm giác cũng không có, không biết kết quả sẽ như thế nào?

Phượng Lan Dạ đứng lên, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng hoàng đế, chậm rãi mở miệng.

"Lan Dạ tự nguyện gả vào Tấn vương phủ?"

Lời vừa nói ra, trên đại điện, Mai phi sắc mặt khó coi dị thường, lúc xanh lúc trắng, ánh mắt càng vô cùng thị huyết, nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, hận không thể giết chết nàng ta, nàng thật là đã xem thường tiện nhân này, tiểu nha đầu đang công khai khiêu khích nàng, nàng không muốn tiểu nha đầu này gả cho Bát hoàng tử, thế nhưng nàng ta lại muốn vào Tấn vương phủ, được, được, nàng cũng muốn xem một chút tiểu nha đầu này ở Tấn vương phủ sẽ sống như thế nào.

Mai phi trong lòng lãnh lệ nảy sinh ra ý nghĩ ác độc, Nguyệt phi ở một bên không buông tha cơ hội được châm chọc Mai phi, ôn hoà mở miệng.

"Tỷ tỷ thật là phúc khí tốt a, muội muội đây còn không có phúc phận như thế."

Mai phi một câu đáp trả cũng nói không nên lời, ngồi trên cao, Hạo Vân đế hơi có vẻ mệt mỏi, ngáp một cái, tựa hồ đối với việc trước mắt có chút nổi giận, lạnh lùng liếc mắt nhìn các phi tử, Nguyệt phi cùng Mai phi lập tức im miệng, ai cũng không dám nói chuyện.

Tấn vương Nam Cung Trác ngược lại có vẻ rất cao hứng, bất quá không dám ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện ra ngoài.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm thì mang vẻ mặt rất giận dữ, ngày hôm nay hắn liên tục bị đả kích hai lần, đầu tiên là mẫu phi không chịu giúp hắn, hiện tại Lan Dạ thà tiến vào Tấn vương phủ làm sủng phi, cũng không nguyện ý gả cho hắn làm chính phi, việc này thật sự đả thương rất lớn đến lòng tự trọng của hắn .

Tam hoàng tử thì không tỏ vẻ oán giận gì, chỉ có chút đau lòng, hắn sợ Phượng Lan Dạ tiến vào Tấn vương phủ sẽ bị khinh bỉ, hắn biết rằng trong Tấn vương phủ mỹ nhân rất nhiều, nghe nói là Tấn vương phủ còn có không ít kỹ nữ , Lan Dạ ,một tiểu cô nương gả vào Tấn vương phủ, làm sao có thể tự bảo vệ mình?

Hạo Vân đế còn không có mở miệng ban thưởng Phượng Lan Dạ gả vào Tấn vương phủ, thì lúc này từ ngoài điện có thái giám đi vào, nhanh chóng trình tờ giấy cho thái giám Nguyên Phạm đứng bên người hoàng thượng, Nguyên Phạm nhanh chóng đi đến chỗ ngồi của hoàng đế , mang tờ giấy dâng lên, trong lòng âm thầm đoán , không biết đã xảy ra chuyện gì, hoàng thượng khi nhìn thấy tờ giấy, trong nháy mắt dường như rất kinh ngạc, sau đó thật nhanh ngẩng đầu nhìn Phượng Lan Dạ, một lúc sau cũng chưa nói một câu nào.

Đại điện, hàn ý lành lạnh, Mai phi cùng Nguyệt phi âm thầm suy đoán, trên tờ giấy kia viết cái gì? Ánh mắt Hoàng thượng lại nhìn lần nữa Phượng Lan Dạ, dường như tờ giấy này có liên quan đến Phượng Lan Dạ.

Mọi người đang mãi mê suy đoán thì thanh âm của Hạo Vân đế bỗng vang lên.

"Cửu công chúa Phượng Lan Dạ của Vân Phượng quốc, ban thưởng cho Tề vương Nam Cung Diệp làm vương phi."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Cả điện nhất thời sợ hãi, không nghĩ tới Phượng Lan Dạ có thể trở thành Tề vương phi, đây là ngôi vị chính phi, tuy nói rằng Tề vương khắc mẫu khắc vợ, nhưng hẳn là một nam tử một nghiêng nước nghiêng thành, lại còn là hoàng tử mà hoàng đế sủng ái nhất, đây chẳng phải là tiện nghi cho Phượng Lan Dạ sao, xem ra người vừa rồi đưa tờ giấy tới chính là người của Tề vương phủ, nhưng tại sao Tề vương lại muốn phong Phượng Lan Dạ làm phi, về việc này thì mọi người nghĩ mãi cũng không ra.

Đám người của Mai Phi đều biến sắc mặt, trên đại điện, Hạo Vân đế liên tiếp ban thêm một ít nữ nhân cho mấy vị Vương gia hoàng tử xong, sau đó liền dẫn một đám người bỏ đi.

Hoàng đế vừa đi khỏi, đám người Mai Phi và Nguyệt phi cũng lần lượt đứng dậy, dẫn theo một nhóm lớn cung nữ thái giám rời khỏi, trước khi bỏ đi trong đôi mắt của Mai Phi còn bắn ra ánh sáng Thị Huyết hung hăng muốn khoét trên người Phượng Lan Dạ một cái lỗ.

Trong buổi lễ chọn phi này, có người vui mừng có người buồn bã, những nữ nhân được ban hôn phần lớn đều rất cao hứng, còn không được Tứ Hôn thì ủ rũ, nhưng mà trong lòng mỗi người nữ nhân này đều có một phần bất bình, tại sao một nữ tử có thân phận vong quốc nô như Phượng Lan Dạ lại được gả vào Tề vương phủ, mặc dù các nàng không dám gả vào đó, nhưng khi nghĩ đến bị tiểu nha đầu này chiếm được địa vị đó, trong lòng vẫn không ngăn được sự khó chịu.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm lại càng biến đổi hơn vọt tới trước người Phụng Lan Dạ, tức giận chất vấn.

"Phụng Lan Dạ, người tại sao lại tình nguyện đến Tấn vương phủ làm trắc phi, cũng không nguyện ý gả cho ta?"

Đám người của Tấn vương Nam Cung Trắc đã lần lượt bỏ đi, nhưng trong đại điện vẫn còn rất nhiều người đứng ở một bên xem kịch vui, mấy người đứng bên cạnh Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa vừa nghe Bát hoàng tử nói thế, liền lên tiếng khinh thường châm chọc vang vọng cả đại điện.

"Thật không nghĩ tới, cũng có kẻ biết câu dẫn người."

"Đúng vậy a, thật là một yêu tinh."

Người nói lời này chính là cháu gái của Thái úy đại nhân Lâm Mộng Yếu, nàng ta vốn rất cao hứng khi được gả vào Tấn vương phủ, nhưng vừa nghĩ tới phu quân của mình muốn dâng tiểu nha đầu này vào phủ, trong lòng liền tức giận vô cùng, những nữ nhân khác là do hoàng thượng Tứ Hôn, hoàn toàn không giống với tiểu nha đầu này, nàng ta là người mà bản thân Tấn vương muốn có, cảm giác không giống nhau, cho nên mới làm Lâm Mộng Yếu tức giận như thế, mà nữ tử đi ở bên cạnh, người vừa được tứ hôn cho Sở Vương điện hạ và luôn cùng nàng đối đầu - Tô Nghênh Hạ vẫn không quên châm chọc nàng.

"Đúng vậy a, không phải là yêu tinh, sao có thể làm cho Tấn vương điện hạ động tâm đây?"

"Người?"

Lâm Mộng Yếu giận lên, tàn ác nhìn chằm chằm Tô Nghênh Hạ, giống như một con gà chọi, lúc nào cũng có thể cùng người bên cạnh liều mạng.

Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa vội vàng mở miệng: "Hai người các người đầu cái gì? Bây giờ người ta cũng không có vào Tấn vương phủ, mà là vào Tề vương phủ, Tề vương phủ cũng không phải là chỗ tốt để vào đâu."

Văn Tường công chúa u ám nói, một ít nữ nhân bên người liên tục gật đầu, tiền hô hậu ủng đi ra ngoài.

Trong đại điện, Tư Mã Vụ Tiễn đưa tay lên chặn lại động tác của Bát hoàng tử, từ từ mở miệng: "Bát hoàng tử, xin tự trọng, hiện tại Lan Dạ đã là Tề vương phi tương lai?"

"Tề vương phi?"

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm nở nụ cười, có chút đau đớn, rồi sau đó tức giận, hung hăng ngó chừng Phượng Lan Dạ: "Có phải do thân phận địa vị của bọn họ so với ta cao hơn, so với ta có quyền thế hơn, cho nên người đã đồng ý chọn bọn họ, cũng không chọn ta."

Đối với chất vấn Bát hoàng tử, Phượng Lan Dạ cũng không cho rằng bản thân mình cần thiết giải thích cái gì, thứ nhất nàng đối với Bát hoàng tử Nam Cung Sâm không có cảm giác, thậm chí có chút không hiểu được, hắn nhìn thấy từ đâu mà cho rằng nàng cần hắn bảo vệ, hơn nữa hắn thật sự có năng lực bảo vệ người khác sao? Mẫu phi của hắn so với cọp cái cũng không kém là bao nhiêu, nếu là nàng thật sự gả cho Bát hoàng tử, chỉ sợ bản thân càng bị hành hạ chết đi sống lại, Bát hoàng tử ở trước mặt của Mai Phi vẫn chỉ là một tiểu hài tử thôi, nàng thà tự nguyện tiến vào Tấn vương phủ cũng không nghĩ gả cho Bát hoàng tử, mà nàng vào Tấn vương phủ là có mục đích, chính là muốn trả ơn cứu mạng của Sở Vương Nam Cung Liệt, và cũng thừa cơ gây nên mâu thuẫn giữa hai mẫu tử Tấn vương, để cho bọn họ cốt nhục tương tàn, mặc dù không biết nàng có năng lực như vậy hay không, nhưng đây chính là nhiệm vụ nàng phải làm, sau này thời

cơ chín mười nàng sẽ rời đi Tấn vương phủ, chẳng qua là nàng không nghĩ tới cuối cùng lại bị Tứ Hôn cho Tề vương.

"Bát hoàng tử, người đã nghĩ nhiều."

Bên cạnh có rất nhiều người chỉ chỗ, làm cho sắc mặt của Phượng Lan Dạ càng thêm lạnh lùng, liền lôi kéo Tư Mã Vụ Tiễn chuẩn bị rời đi.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đưa tay lên lần nữa ngăn trở đường đi của các nàng, trong lúc nhất thời không thể thoát thân ra được, hơn nữa hẳn cũng không nghĩ sẽ tránh đường ra, mà chỉ hung hãn giận dữ nhìn chằm chằm nàng.

"Ta thật đáng ghét như vậy sao?"

Nam Cung Sâm vẫn cứ bám mãi cái vấn đề này.

Hoa Ngạc đang ôm đàn đứng ở phía sau, liếc nhìn mấy nữ tử đứng bên cạnh, trên khuôn mặt của những nữ nhân này đang mang vẻ xem kịch vui, mà người đứng bên ngoài vẫn không ngừng mở miệng châm chọc.

"Bát hoàng tử là nhân trung long phượng, một cái vong quốc nô nhỏ lại không xem Bát hoàng tử ra gì."

"Người đừng có nói lung tung, người ta là Tề vương phi tương lai đó."

"Vậy thì cần phải xem nàng có mạng để ngăn cản sát khí của Tề vương hay không."

Tư Mã Vụ Tiễn nghe được những kẻ ở bên cạnh dùng lời nói du khổng hăm hại Lan Dạ, sắc mặt đã trầm xuống, quay người lại kêu lên: "Các người nói cái gì đó?"

Những nữ nhân kia vừa nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Tư Mã Vụ Tiễn cũng có chút ít khiếp đảm, bởi vì nàng ta rất được An vương yêu

thích, tình cảnh trong đại điện hôm nay mọi người đều thấy rõ ràng, tuy nói nàng ta chỉ là trắc phi, nhưng lại rất được Vương gia sủng ái, đến cuối cùng cục diện như thế nào còn rất khó nói, nên mấy kẻ này cũng biết điều yên tĩnh lại.

Phượng Lan Dạ sắc mặt lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn lướt qua sắc mặt của những nữ nhân đang ghen tỵ với mình, lạnh lùng châm chọc mở miệng.

"Không ăn được nho thì chê nho chua, có bản lĩnh thì các người cứ đến Tề vương phủ đi?"

Câu nói châm chọc này vừa vang lên, thật giống như sét đánh giữa trời không, khiến cho mấy nữ nhân còn đứng lại trong điện sắc mặt như những khối thịt đủ loại màu sắc rất khó coi, họ không ngờ tiểu nha đầu này miệng lại lợi hại như thế, nhưng họ vẫn chưa từ bỏ ý định quay qua nhìn Bát hoàng tử, nhẹ giọng mở miệng.

"Bát hoàng tử, kẻ người ta nhìn trúng là Tề vương, cũng không phải là Bát hoàng tử?"

"Đúng vậy a, Bát hoàng tử còn không có Phong vương, người ta làm sao mà coi trọng."

Bát hoàng tử vốn đã bực mình, lúc này bị những nữ nhân này châm thêm dầu, lửa giận càng bốc cao hơn, trực tiếp vươn tay tóm lấy cánh tay của Phượng Lan Dạ đích tay cánh tay, mạnh mẽ rống to.

"Phượng Lan Dạ, người đừng có hối hận, cứ chờ đó cho ta."

Phía sau Bát hoàng tử chính là thủ hạ Lãnh Húc, hăn lập tức lách thân hình đi vào, vươn tay kéo Bát hoàng tử, trầm giọng mở miệng: "Bát hoàng tử, đi thôi, đi thôi, hoàng thượng như biết, nhất định sẽ trách cứ."

Nam Cung Sâm bị thủ hạ Lãnh Húc lôi đi, trong đại điện, chỉ còn lại có mấy tên thái giám và cung nữ, còn có chút ít nữ nhân lúc trước đứng xem náo nhiệt, giờ phút này nhìn thấy chỉ còn lại hai người Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn, tâm tư không khỏi nổi lên sự ác độc, không biết là người nào nổi lên toan tính, liền xô đẩy mấy đạo thân ảnh một cái, té mạnh vào người Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn làm cho hai nàng đứng không vững, hai người vừa nhìn điệu bộ của những nữ nhân này liền biết tại vì các nàng được sắc phong, mà họ thì không, cho nên mới phải mượn cơ hội để trả thù, tốt, vậy thì đến đây đi.

Tư Mã Vụ Tiễn con người tối sầm lại, cơn giận lúc trước vừa chìm lập tức bộc phát ra, quay về phía Phượng Lan Dạ kêu lên.

"Phượng muội muội, có hứng thú ra sức đánh cho những nữ nhân này cắn lưỡi hay không ?"

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Phượng Lan Dạ căn bản không thèm trả lời, mà trực tiếp công kích những nữ nhân bên cạnh, nàng tiến lên nhắm ngay mặt của một nữ nhân trong số đó đánh một cái tát, sau đó liền nhanh chóng đá ra thêm một cước, động tác dứt khoát gọn gàng, tuyệt không ướm át bẩn thỉu, thanh âm gào thét lập tức bùng nổ lên, tiếng kêu thay nhau nổi lên, những nữ nhân này đều là tiểu thư khuê các, có bao giờ gặp phải chuyện như vậy, nên đầu óc có chút rối loạn, mà Tư Mã Vụ Tiễn lại càng ra tay nhanh hơn, nhắm vào những nữ nhân kia mà đánh tới, bên này một cước, bên kia một quyền, đánh đến sáng khoái vui vẻ.

Hoa Ngạc cùng Tiểu Đồng Tiểu Khuê ba người tỷ nữ làm ra vẻ đang kéo người can ngăn, kêu to lên: "Công chúa, đừng đánh, những người này nói lời nói ác độc, nên ông trời trừng phạt các nàng , phạt các nàng cả đời gả không được cho người tốt, chết già ở trong khuê phòng"

Trong miệng vừa mắng, tay vừa hạ thủ động tác cũng không kém hai chủ tử chút nào, còn dư sức lực thì vừa cào vừa đung vừa cắn, trong lúc nhất

thời trên đại điện bao phủ toàn tiếng gào khóc thảm thiết, những thái giám cùng cung nữ đang làm nhiệm vụ ở Viên Nguyên điện đã sớm chạy vội tới kéo người can ván, nhất thời loạn thành một đoàn.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ lại càng như cá gặp nước, đánh cho rất nhiều nữ nhân phải nằm gục trên mặt đất không bò dậy nổi, khuôn mặt thì hoảng sợ nhìn hai người này.

Chuyện xảy ra ở nơi này đã kinh động đến thị vệ trong cung, thị vệ trưởng lĩnh người lao đến, hét lớn một tiếng: "Dừng tay."

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn liền dừng tay lại, nhìn sang.

Hoa Ngạc chạy tới, nhìn thị vệ trưởng kia nói: "Những nữ nhân này thật quá đáng, dám can đảm mắng chửi Tề vương phi cùng An vương trắc phi, họ đều do chính miệng hoàng thượng tứ phong, người nói xem có phải các nàng đã không đem hoàng thượng để vào trong mắt hay không?"

Đây chính là kẻ ác nhân cáo trạng trước, Phượng Lan Dạ khước môi bĩu một cái, Hoa Ngạc, hiện tại đã không còn hồ đồ như trước nữa thì nên làm như thế.

Một đội kia thị vệ đầu tiên là sắc mặt khó coi sau đó nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn, nghe lời nói Hoa Ngạc, họ đâu dám nói thêm cái gì, đây là Tề vương phi cùng An vương trắc phi tương lai.

Tề vương là một hoàng tử rất được thánh thượng cưng chiều, hơn nữa tính tình hãn cổ quái, nếu dám đắc tội Tề vương phi, chỉ sợ hậu quả bọn họ cũng gánh không nổi.

Thị vệ trưởng lập tức vừa thu lại bội kiếm, kính cẩn ra lệnh cho người ở phía sau: "Còn không đưa Tề vương phi cùng An vương trắc phi xuất cung?"

"Dạ, " có mấy tên thị vệ đi tới, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn nhìn nhau, hai người đưa tay lên lôi kéo nhau nghênh ngang rời khỏi Viên Nguyên điện, chạy thẳng tới cửa cung.

Trong điện, mấy nữ nhân bị đánh gương mặt nhăn nhúm vì đau, có người khuôn mặt bị đánh đến xanh tím, có người ở trên thân thể bị đánh không biết bao nhiêu quyền, giờ phút này bò cũng bò không nổi, thị vệ kia đi tới trước mặt của các nàng , nghiêm túc mở miệng.

"Lá gan của các người cũng quá lớn rồi, dám can đảm khiêu khích Tề vương phi cùng An vương trắc phi, cho dù ghen tỵ thì cũng không nên biểu hiện ra, nếu không chỉ tự mình chuốc khổ mà thôi."

Mấy nữ nhân này chẳng những bị đánh còn bị dạy dỗ, giờ phút này mấy khuôn mặt xinh đẹp sưng phù như heo, khó coi dị thường, chỉ đành dặt dừ nhau đứng lên, để rời khỏi Viên Nguyên điện trở về phủ của mình.

Tin tức ở nơi này đã rất nhanh truyền đến các điện trong hậu cung.

Mai Phi ở tại Mai linh điện, đợi đến khi Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn rời khỏi, lập tức có tiểu thái giám đem tin tức đưa vào .

Mai Phi sắc mặt cực kỳ khó coi, hết xanh rồi trắng lại chuyển sang xanh, chuyện tình hờ trên đại điện ngày hôm nay, nàng một chút mặt mũi cũng không còn, con trai của Nguyệt phi người ta rất khôn khéo không làm nên chuyện thừa thải này, nhìn lại con trai của mình, cả hai không ai chịu thua kém, đều muốn đoạt lấy cái tiểu tiện nhân kia cưới về, mà tiểu tiện nhân đó có cái gì tốt, căn bản chính là một hồ ly, xem đi, thế nhưng dám ở trên điện đánh người.

Mai Phi ở trong điện đập phá rất nhiều đồ vật, mà vẫn còn chưa hết giận, bất quá vừa nghĩ tới nha đầu kia phải gả vào Tề vương phủ, không chừng chỉ một đêm đã chết bất đắc kỳ tử rồi, trong lòng thấy thoải mái một chút.

Mai Phi ngồi ở một bên đại điện, bên người là nha hoàn đi theo nàng nhiều năm Mẫn cô cô, ôn nhu trấn an nàng.

"Nương nương đừng nóng giận, uống chén trà để hạ hỏa đi, nàng ta không phải đã không vào Tấn vương phủ sao, nương nương cần gì tức giận đến như thế."

Mai Phi nhận lấy chén trà trong tay Mẫn cô cô uống một hớp, sắc mặt vẫn khó coi, liếc nhìn Mẫn cô cô một cái: "Ta chỉ tức giận Trác nhi, hắn thật biết cách làm cho người nương này đau lòng mà, hắn luôn luôn là người thông minh sao lại làm ra loại chuyện hao hết công sức mà không có kết quả tốt như thế, vốn dĩ phụ hoàng rất là coi trọng hắn, nhưng ngày hôm nay đã bị mẹ con của Nguyệt phi kia chiếm được, người nói ta có thể không giận sao?"

"Đừng tức giận rồi, nương nương hiện tại tức giận, mẹ con Nguyệt phi kia nói không chừng đang cười người đấy, tội gì phải khổ như thế chứ, Tấn vương nhất định có tính toán của Tấn vương, hắn không phải là cái loại người làm việc không biết cân nhắc."

Mai Phi suy nghĩ một chút, thế cũng phải, Trác nhi không phải là loại người làm việc mà không có cân nhắc, ngày hôm nay tại sao hắn lại làm như thế? Nàng vẫn đang suy nghĩ, thì ngoài điện có người đi vào bẩm báo: "Nương nương, Tấn vương sang đây vấn an nương nương?"

"Hừ, hắn còn biết tới đây sao, để cho hắn vào đi, Bốn cung muốn nhìn xem hắn có gì để nói?"

Mai Phi nặng nề ném chén trà lên trà án, sắc mặt lạnh lùng phất tay.

Tiểu thái giám lập tức đi xuống, Mẫn cô cô đứng thẳng người, hầu hạ ở bên người Mai Phi .

Trước cửa đại điện, một đạo thân ảnh cao ráo như trúc đi đến, ánh sáng nội liễm toả ra, giở tay nhắc chân đều mang theo vẻ âm ngao lạnh lùng, hần chậm rãi đi vào trong đại điện, nhìn Mai Phi đang ngồi trên cao hành lễ ra mắt.

"Nhi thần tham kiến mẫu phi."

Mai Phi mắt lạnh liếc nhìn hần, cũng không bảo hần đứng dậy, vung tay lên ý bảo mọi người trong đại điện lui xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại có Mai Phi mẫu tử hai người, và Mẫn cô cô.

"Đứng lên đi, " Mai Phi lạnh lùng mở miệng, Nam Cung Trác đứng thẳng người dậy, nhìn về phía Mai Phi ngồi ở bên trên, từ tốn mở miệng: "Mẫu phi tại sao? Hỏa khí hình như rất lớn."

"Nam Cung Trác, người có phải muốn làm tức chết ta hay không, tức chết ta người vui lòng lắm sao."

Mai Phi cũng không còn bộ dạng nhu nhược như trước, giờ phút này nàng rõ ràng chính là một con cọp cái, căm tức nhìn chăm chăm con trai mình.

Nam Cung Trác lông mày dài nhíu lại, dưới đáy mắt u ám toát ra ánh sáng lạnh, mở miệng gần từng chữ.

"Nhi thần làm như vậy là có hai nguyên nhân, đầu tiên là sợ Bát hoàng đệ cố ý muốn kết hôn với Phượng Lan Dạ, nàng không phải là người mà Bát hoàng đệ có thể đánh bại, đến lúc đó chỉ sợ sẽ hỏng việc, thứ hai nếu như nàng vào Sở Vương phủ cũng là một chuyện xấu, nha đầu kia có chút ít năng lực, nếu nàng ta thật lòng giúp Sở Vương, chúng ta sẽ có tổn thất,

cho nên nhi thần tình nguyện đem nàng nạp vào Tấn vương phủ, về sau chắc chắn sẽ giúp được Bốn vương giúp một tay, chẳng qua không ngờ cuối cùng lại để cho nàng gả vào Tề vương phủ?"

"Tiện nhân kia thì có bản lĩnh gì, không phải chỉ ở trong lòng hổ một lát thôi sao? Nói không chừng trong chuyện này chỉ là sự may mắn ngoài ý muốn, thì người đã coi như nàng ta như bảo bối."

Mai Phi không đồng ý với suy nghĩ của Nam Cung Trác, bất quá dưới đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, may là nữ nhân kia vào Tề vương phủ, hiện tại có sống được hay không cũng là vấn đề, cho nên nàng cần gì lo lắng nữa.

"Mẫu phi?"

Nam Cung Trác sắc mặt đột nhiên chìm xuống, lạnh lùng băng giá nhìn Mai Phi ở trên cao, Mai Phi nhìn ánh mắt âm ngao khó chịu của con trai, trong lòng có chút chột dạ, nên cũng không nói thêm cái gì nữa, Mẫn cô cô ở một bên lập tức mở miệng: "Vương gia, nương nương đang lo lắng cho người."

Mẫn cô cô từ nhỏ đã chăm lo cho Nam Cung Trác, nên tình cảm hẳn đối với Mai Phi không thể nào sánh kịp với Mẫn cô cô, khi đó đang ở trong lục cung Mai Phi cả ngày bận rộn nàng đấu ta, ta đấu nàng, làm gì có thời gian để chăm sóc Nam Cung Trác, cho nên người mà Nam Cung Trác cả ngày đi theo chính là Mẫn cô cô, giờ phút này nghe Mẫn cô cô nói thế, Nam Cung Trác liền không nói gì nữa.

Mai Phi nhìn thấy có chút khó chịu, bất quá nàng cũng không dám nói gì, nàng đã để con trai chịu thiệt thòi nhiều.

Nam Cung Trác ngồi với Mai Phi hàn huyên hai ba câu, rồi cáo từ trở về Tấn vương phủ.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn ngồi trong cỗ kiệu của hoàng cung trở về, lần này hai người muốn ngồi chung một chiếc kiệu, mà bọn thái giám kia cũng không dám trái lệnh, hai người này hiện tại thân phận đã rất tôn quý , nhất là Phượng Lan Dạ, thoáng một cái từ vong quốc nô biến thành Tề vương phi?

Mà Tề vương kia tính tình xảo trá, cổ quái, hơn nữa khắc mẫu khắc vợ, không biết tại sao hoàng thượng lại hạ chỉ ban thưởng người có thân phận thấp như vậy làm Vương Phi, khiến mọi người rối rít suy đoán, nhưng đâu ai dám nói vào nói ra, hoặc suy nghĩ thêm cái gì? Thánh chỉ đã ban ra, tiểu nha đầu này chính là Tề vương phi không còn gì để bàn cãi, ngày hôm nay ở Viên Nguyên điện còn đánh nhau với mấy nữ nhân lắm mồm kia, cho dù đánh, thì những người đó cũng không dám đối phó với nàng a.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ đưa tay nắm ta của Vụ Tiễn, tay nàng rất lạnh, trong mắt lại càng không có khí sắc.

"Vụ Tiễn, ngươi nếu không muốn gả thì sẽ không gả, đừng cố chịu đựng sẽ làm bản thân thêm khó chịu"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59

Vào thời điểm này, Phượng lan Dạ biết mình nói cái gì cũng không có hữu dụng, Vụ Tiễn - tâm của nàng đã bị An vương làm bị thương, nam nhân thật sự là đáng giận

Nàng nghĩ tới những lời này, không khỏi nhớ tới Ngọc Tiễn, rồi lại nghĩ tới Tề vương, hẳn đến tột cùng là dạng người như thế nào? nàng vốn cho rằng sau khi bản thân mình vào Tấn vương phủ, Mai phi kia sao mà không tìm nàng gây phiền toái chứ? Như vậy nàng liền cùng bà ta đấu, không nghĩ tới cuối cùng lại vào Tề vương phủ, cũng trùng hợp với ý muốn lúc trước của Ngọc Tiễn là cho mình vào Tề vương phủ, không biết khi đó hẳn có cho nàng giải được không?

Phượng Lan Dạ suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nhìn Vụ Tiễn bên cạnh, thân mình nàng nghiêng một bên dựa vào vách tường bên cạnh, uể oải nhắm mắt lại, tựa hồ tất cả tinh lực đều dùng hết lúc đánh các nữ nhân lúc nãy, kỳ thực nàng biết, là do lòng của nàng ta bị thương, cho nên mới mệt mỏi như thế, An vương hẳn rốt cuộc có yêu hay không yêu Vụ Tiễn? Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây, trong lòng mơ hồ có một ý niệm, nàng muốn gặp An vương một lần, để dò xét xem hẳn có thật sự yêu Vụ Tiễn hay không, nếu như không thương, cần gì phải làm cho nàng ấy đau khổ như thế.

Bên trong xe ngựa thật yên tĩnh, ai cũng không nói gì, cho đến khi xe ngựa ngừng lại, thanh âm của thái giám ở bên ngoài vang lên.

“Đến, Tư Mã công chúa và Cửu công chúa mời xuống xe.”

Những thái giám này nhất nhất đều có thói quen nhìn sắc mặt của chủ tử mà hầu hạ, hiện tại thân phận Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ đã không còn thấp kém, các nàng chính là Tề vương phi cùng An vương trắc phi, cho nên bọn nô tài cư nhiên không dám khinh thường, mà còn nịnh hót cực kỳ.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn xuống xe, trời đã dần tối, ánh sáng nơi phía cuối chân trời dần tắt, hoàng hôn bao trùm lên mọi vật, bên đường có rất nhiều người vây quanh, trong ánh mắt của những người này hiện lên sự hâm mộ lẫn ghen tị, ai có thể nghĩ đến Vân Phượng quốc – vong quốc công chúa lại trở thành Tề vương phi tương lai, về sau còn ai dám coi thường nàng, mọi người rất nhanh sẽ thấy nàng rời khỏi nơi đây và tiến đến nơi quyền quý.

Phượng Lan Dạ một thân màu trắng cẩm y, mặc dầu không sang quý, nhưng phiêu dật, hơn nữa thần sắc thanh tuyệt lãnh diễm, dịu dàng như ánh trăng, như hoa lan nơi u cốc, nở rộ ra dung mạo xinh đẹp.

Rất nhiều người nhìn đến ngây người, bên cạnh nàng là Kim Xương quốc tam công chúa Tư Mã Vụ Tiễn xinh đẹp động lòng người, Tư Mã Vụ Tiễn tóc đen như mây, toàn thân hàn khí, hôm nay nàng không còn là một nữ nhân tinh nghịch bướng bỉnh như ngày xưa nữa, toàn thân nàng lạnh lẽo, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập lệ khí, tùy ý đảo qua, rất nhiều người bên đường e ngại tránh lui ba phần.

Hai tiểu thái giám cùng đội thị vệ hộ tống các nàng trở về đã rời đi.

Phượng Lan Dạ nắm tay Vụ Tiễn, không đành lòng buông ra, nàng biết lòng của nàng ta khó chịu, đêm nay chỉ sợ là cả đêm không ngủ được.

“Vụ Tiễn?”

Nàng vừa mở miệng, chưa kịp nói gì, thì Tư Mã Vụ Tiễn bỗng nhiên nở nụ cười, giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, đẹp đến quý giá động lòng

người, nàng vươn tay ôm lấy Phượng Lan Dạ, ôn nhu mở miệng: “Phượng muội muội, người đừng lo lắng, ta không sao.”

“Vụ Tiễn, An vương nhất định là trong lòng có nỗi khổ , hẳn là hoàng thất thân vương, việc hôn nhân cũng không phải do hắn quyết định .”

Chỉ trách nữ nhân không nên thương một nam tử như thế, Tư Mã Vụ Tiễn thở dài, vô lực nói: “Kỳ thực ta cũng hiểu, nhưng nếu hắn đứng ra nói nạt ta làm chính phi, mặc dù không thể trở thành chính phi của hắn, như vậy ít nhất ta cũng biết trong tim hắn có ta, nhưng cái gì cũng đều không xảy ra, người nói xem ta có phải đã hy vọng quá xa vời không?”

“Vụ Tiễn? Người đừng suy nghĩ , An vương hẳn nhất định sẽ có lời giải thích với người .”

“giải thích sao? Đã không còn quan trọng .”

Tư Mã Vụ Tiễn lắc đầu, cố nén nước mắt, nàng buông vai Phượng lan Dạ, hòa thuận vui vẻ nói: “Phượng muội muội, người phải tự mình chiếu cố tốt bản thân, hoàng thất không có tình thân, thật hận là ta đã sinh ra trong hoàng thất, ngay cả tình thân cũng chưa hưởng thụ qua, gặp được người cũng là một loại duyên phận, cảm ơn người mấy ngày nay đã an ủi ta.”

“Vụ Tiễn, người?”

Phượng Lan Dạ tâm tình luôn lãnh đạm, thế nhưng đêm nay lại cảm thấy chua xót, không biết nên nói những gì, kỳ thực nàng ở bên Vụ Tiễn cũng xem như có tình thân, các nàng hai người đồng bệnh tương liên, cùng nhau cảm nhận được thân tình, nhưng giờ phút này lại không biết nói gì để an ủi nàng, có lẽ nói cái gì cũng đều là vô nghĩa.

Những tổn thương của nàng không phải nói hai ba câu là có thể bù đắp được, Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ, thì Tư Mã Vụ Tiễn đã buông nàng ra,

nhìn nàng mỉm cười: “Tốt lắm, ta nên hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai thức dậy lại là một ngày tươi sáng.”

Phượng lan Dạ lập tức gật đầu: “Ừ, chuyện gì rồi cũng sẽ qua.”

Hai người ở trước cửa nói lời tạm biệt, sau đó về lại sân của mình.

Trong tiểu viện tối đen, ánh trăng mịt mù, chiếu lên cành lá khô rách, giống như nó đang khoác lên người một tầng lụa mỏng.

Hoa Ngạc đã sớm đi vào trong phòng đốt đèn, ánh đèn mờ lung chiếu rọi vào chỗ ngồi mỗi ngày của Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ ánh mắt trầm xuống, chăm chú nhìn bầu trời, hôm nay mọi chuyện biến hoá một cách kỳ lạ, Tấn vương Nam Cung Trác muốn nạp nàng làm trắc phi, tam hoàng tử Nam Cung Tiếp cũng muốn nạp nàng làm trắc phi, Bát hoàng tử thì muốn nạp nàng làm bát hoàng tử phi, nhưng cuối cùng nàng lại trở thành Tề vương phi.

Tuy Ngọc Tiễn cho nàng uống thuốc, uy hiếp nàng gả cho Tề vương, nàng cũng tính toán làm như thế rồi, nhưng làm cho nàng phải chấp nhận gả vào Tề vương phủ lại chính là tờ giấy kia sao?

Nghe đồn Tề vương tính cách quái gở, lại rất được hoàng thượng cưng chiều, nếu như nàng gả vào Tề vương phủ, mặc dù hẳn không thích nàng, nhưng cũng không cho phép người khác ức hiếp nàng, nên nàng gả vào Tề vương phủ là tương đối an toàn, mà nàng thầm nghĩ đem thế cục trước mắt thăm dò một chút, sau đó sẽ rời đi Tề vương phủ.

Nhưng ở trên đại điện, không nghĩ tới Mai phi lại uy hiếp nàng, thậm chí khiến cho nàng tức giận, trong lúc nóng giận mới xin tiến vào Tấn vương phủ, nàng thật muốn nhìn xem Mai phi có thể xử lý nàng như thế nào? Chẳng lẽ giết nàng, có lẽ bà ta thường xuyên giết người, nhưng nàng không phải là người ngồi đợi chết, đến lúc đó ai chết vào tay ai cũng không biết?

Phượng lan Dạ đang suy nghĩ đến nhập thần, thì Hoa Ngạc đi đến bên người, thuận tay kéo áo choàng cho nàng.

“Công chúa, đừng nghĩ nữa, vào đi thôi, đêm rất lạnh .”

Thời tiết tháng mười một ở An Giáng thành cực kỳ lạnh, các nàng vẫn nên để ý một chút, đừng để cảm lạnh rồi sinh bệnh .

Phượng lan Dạ xoay người đi vào trong phòng, Hoa Ngạc vừa đi vừa nhẹ giọng nói thầm.

“Công chúa, người nói xem vì sao hoàng thượng lại hạ chỉ gả người cho Tề vương? Người khác đều nói Tề vương khắc mẫu khắc thê, công chúa?”

Hoa Ngạc nói lời cuối cùng thật nhỏ, tựa hồ rất sợ hãi công chúa gả vào Tề vương phủ.

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, buồn cười mở miệng: “Người nghĩ cái gì? vương gia cũng là người, làm sao có thể nói là khắc mẫu khắc thê, chỉ sợ là có người hãm hại cũng không chừng, có lẽ Tề vương cũng là người bị hại.”

Hắn cùng nàng giống nhau, nàng ở trong lòng nhớ đến kiếp trước, hình ảnh cơ khổ không nơi nương tựa hiện lên trong đầu, trong lòng Tề vương nhất định cũng rất đau khổ a.

Hoa Ngạc lẳng lẳng nhìn chủ tử ở phía trước, cũng không nói thêm gì, trầm mặc hầu hạ chủ tử rửa mặt, hôm nay cả một ngày công chúa chưa ăn cái gì, nên nhịn không được hỏi: “Công chúa có muốn ăn một chút gì không?”

“Không cần, Hoa Ngạc, ta rất mệt , muốn nghỉ ngơi /”

Phượng lan Dạ nói xong liền đi vào phòng ngủ, cởi áo lên giường nghỉ ngơi, cũng không để ý tới Hoa Ngạc nữa, Hoa Ngạc đứng ở trước giường, thở dài mấy tiếng, rồi đi ra gian phía ngoài.

Trăng non treo ở trên trời, bầu trời màu xanh nhạt giống như một mảnh lưu ly xinh đẹp, ánh trăng mờ lung theo cửa sổ chiếu vào, làm cả gian phòng chìm đắm trong một mảnh sáng ngời, Phượng lan Dạ nằm ở trên giường, tuy rằng rất mệt, nhưng lại không ngủ được, nghĩ đến mọi việc phát sinh trong buổi lễ tuyển phi hôm nay, nghĩ đến vẻ mặt Vụ Tiễn bị tổn thương, nghĩ đến lời nói cuối cùng của nàng, bỗng nhiên như nghĩ ra cái gì đó, sắc mặt trở nên trắng bệch, nàng tại sao lại không chú ý đến ý tứ trong lời nói cuối cùng của Vụ Tiễn a?

Nàng nói, “Phượng muội muội người phải chiếu cố mình cho tốt, hoàng thất chưa từng có tình thân, cảm ơn người mấy ngày nay đã an ủi ta”, nàng ta vì sao phải nói những lời này, những lời này không nên từ miệng của Tư Mã Vụ Tiễn nói ra, nàng ta là người tùy tiện qua loa, làm sao có thể nói những lời đa sầu đa cảm như thế?

Phượng Lan Dạ không dám chậm trễ, xoay người đứng lên, vội mặc quần áo vào, một bên buộc thắt lưng, một bên đi ra ngoài, bước chân rất dồn dập, Hoa Ngạc ở gian ngoài bị kinh động , khẩn trương chạy đến.

“Công chúa, phát sinh chuyện gì ?”

“Vụ Tiễn, nhất định xảy ra chuyện.”

Nàng nói xong, lắc mình đi ra ngoài, Hoa Ngạc kinh hãi, mấy ngày nay Tư Mã Vụ Tiễn giống như một người thân của các nàng

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60

Lúc này đây, Phượng Lan Dạ không có đi vào bằng cửa chính, mà trực tiếp trèo qua tường, Hoa Ngạc trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh đang diễn ra ở trước mặt, võ công của công chúa đã luyện thành rồi sao? Thân thủ thật là nhanh nhẹn, nhưng còn nàng thì phải làm như thế nào để đi qua, Hoa Ngạc còn đang bối rối, thì nghe được trong viện bên cạnh có thanh âm của Văn Lương vang lên: "Người nào?"

Phượng Lan Dạ trầm giọng mở miệng: "Ta."

Nàng vừa lên tiếng, Văn Lương liền nhận ra nàng, mấy ngày nay các nàng qua lại rất thân thiết, đối với Cửu công chúa này, Văn Lương biết công chúa nhà mình rất yêu thương nàng, đối xử với nàng tựa như muội ruột, giờ phút này nhìn thấy nàng ấy trèo tường mà qua, không khỏi kinh ngạc.

"Cửu công chúa đã xảy ra chuyện gì?"

"Công chúa của các người nhất định đã xảy ra chuyện, mau."

Văn Lương vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ, liền cảm thấy hoảng hốt, nhanh chóng phi thân vào bên trong, khó trách tối nay trong phòng đặc biệt im lặng, không giống mọi ngày, ngày thường Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê luôn nói chuyện líu ríu không ngừng, cho đến công chúa la hét lên thì hai người các nàng mới chịu im lặng, nhưng ngày hôm nay họ cơ hồ không có nói gì.

Văn Lương cùng Phượng Lan Dạ vọt vào trong phòng, chỉ thấy không trong căn phòng nhỏ, dưới ánh đèn mờ nhạt, Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê đang nằm té trên mặt đất, tất nhiên đã bị người ta điểm huyết đạo, trên chiếc giường rộng lớn, một đầu tóc đen của Tư Mã Vụ Tiễn toàn bộ rối tung xoả trên áo gối, hé ra gương mặt tái nhợt giống như pho tượng, càng nổi bật giữa màu tóc đen, giống như một đóa Bạch Liên đang nở rộ, thánh khiết vô cùng.

Nàng dường như đang ngủ, vô cùng bình thản, đôi mắt đen linh hoạt trước đây thấp thoáng dưới hàng mi dài, đôi môi thì tái nhợt một chút huyết sắc cũng không có.

Phượng Lan Dạ đem ánh đời xuống một chút, thì thấy trên một cánh tay của nàng, bị vết dao cắt một đường rất sâu, máu theo cánh tay chảy dọc xuống đầu ngón tay từng chút từng chút rơi xuống đất, nó đã không còn chảy nhiều như lúc đầu nữa mà nhỏ từng giọt.

Văn Lương sợ hãi bỏ nhào qua, gầm rú kêu lên: "Công chúa, công chúa?"

Đôi tay của hắn đang gắt gao ôm lấy Tư Mã Vụ Tiễn, gào thét tựa như kẻ điên loạn.

Phượng Lan Dạ rất bình tĩnh, vươn một bàn tay ra dò xét chỗ mũi của Vụ Tiễn một chút, thấy nàng ấy còn có một chút hơi thở, tuy rằng rất mỏng manh, nhưng không có nghĩa là hết thuốc chữa, nàng liền trầm giọng mệnh lệnh Văn Lương: "Mau thả nàng ra, nàng còn thở."

Văn Lương vừa nghe thấy, không dám chần chờ nữa phần, nhanh chóng thu tay buông nàng ra.

Phượng Lan Dạ kéo làn váy lên roẹt một cái xé ra một mảnh vải, buộc chặt cánh tay Vụ Tiễn lại, không cho máu tiếp tục chảy xuống, sau đó từ trong người lấy ra một viên thuốc, đúc cho Tư Mã Vụ Tiễn uống vào, làm

xong việc này, nàng lập tức mệnh lệnh cho Văn Lương đang thương tâm đứng ở bên cạnh: " Mau, lập tức đi An vương phủ thông tri cho An vương dẫn theo đại phu lại đây, ngàn vạn lần không thể trì hoãn ."

"Ta biết."

Văn Lương tiếng nói vừa dứt, người đã biến mất, Phượng Lan Dạ không dám xem nhẹ, một tay nắm cánh tay của Vụ Tiễn đem nó hướng lên trên cao, ngăn cản máu chảy xuống nữa, mà trong lòng thì không ngừng khổ sở, bây giờ nàng không còn lòng dạ nào mà lãnh đạm được nữa, đôi mắt đã đầy lệ, cúi đầu xuống nhìn Tư Mã Vụ Tiễn.

" Vụ Tiễn, người một nữ tử vô tư hời hợt mà lại vì tình khốn khổ như thế, vì sao phải tự sát? Tại sao phải làm như vậy, không phải người nói ta là bằng hữu tốt của người sao, người còn có ta mà?"

Nàng cứ không ngừng nói chuyện, lúc này Hoa Ngạc đã từ bên ngoài đi vào, nàng thật vất vả mới trèo tường qua được, vừa nghe thấy lời nói của công chúa, rồi nhìn thấy bộ dáng của Tư Mã Vụ Tiễn đang nằm trên giường, thì đã biết chuyện gì xảy ra, nên một câu cũng không dám nói.

Dưới bóng đêm tĩnh lặng, trong phòng tràn ngập mùi máu tanh, Hoa Ngạc vẽ mặt bình tĩnh bước lên vài bước để mở cửa sổ, cho mùi máu tan đi một chút.

Phượng Lan Dạ vẫn đang nói chuyện như trước, nàng muốn dùng lời nói làm lực lượng để Vụ Tiễn tỉnh lại, nếu không chỉ sợ nàng ta chống đỡ không nổi.

" Vụ Tiễn, người nghe lời nói của ta không? Ngàn vạn lần đừng có ngủ, ta vẫn sẽ ở đây cùng với người, chúng ta chính là tỷ muội, vĩnh viễn, ở trên đời này, trừ người ra, ta sẽ không có tỷ muội nào khác, người nhẫn tâm bỏ lại ta sao? Không phải người không yên tâm ta sao, vậy thì tỉnh lại đi."

Phượng Lan Dạ tiếng nói càng trở nên trầm thấp, một bàn tay nắm Vụ Tiễn, tay kia thì khẽ vuốt tóc mai của nàng, cảm thấy nữ tử này làm như vậy thật ngu thật là ngu, sự hào hiệp của nàng, vẻ ngang ngạnh không chịu bó buộc của nàng, nhưng một nữ tử có cá tính cương liệt như thế, tình nguyện vì tình mà tự tử, cũng không muốn phải đau lòng mà sống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Phượng Lan Dạ cảm nhận được sinh mệnh ở trong tay của mình ngày càng xói mòn, lòng nàng càng lúc càng lạnh, thậm chí đã bắt đầu toát ra hận ý.

Nam Cung Quân, nếu như Vụ Tiễn xảy ra chuyện, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Nàng âm thầm nhớ kỹ, nhưng mà cửa phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng cạch, có người giống như lốc xoáy mà vọt vào trong, một phen hấp lách qua thân ảnh nhỏ bé, ôm lấy người trên, ở giường điên loạn mà rống to.

" Vụ Tiễn, Vụ Tiễn, người đang làm cái gì?"

Phượng Lan Dạ đứng thẳng người lên, liếc mắt một cái liền thấy rõ, người vừa đến quả nhiên là An vương Nam Cung Quân, trên gương mặt tuần lãng của hắn hiện lên sự hoảng loạn hiếm thấy, tiếng nói khàn khàn một lần rồi lại một lần kêu tên người nằm ở trên giường.

Trong phòng còn có mặt của người khác, Văn Lương cùng một gã thái y.

Phượng Lan Dạ bước qua đó, một phen giữ chặt tay An vương Nam Cung Quân, trầm giọng mệnh lệnh: "Mau thả nàng ra, nàng còn thở, để thái y thi châm cầm máu cho nàng."

Vừa rồi nàng sợ dĩ không trở hết tài nghệ, là bởi vì thân phận hiện tại, nên mặc nàng biết phương pháp thi châm để cứu, nhưng lại không có kim châm.

Nam Cung Quân vừa nghe lời nói của nàng, đã nhanh chóng buông thân mình của Tư Mã Vụ Tiễn ra, hướng về phía gã thái y đằng sau mệnh lệnh: "Mau, lập tức cứu nàng, nếu nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, bốn vương tuyệt đối không bỏ qua cho người."

Tên thái y kia sợ tới mức trên mặt đổ mồ hôi lạnh, thở cũng không dám thở mạnh, chạy nhanh mang theo hòm thuốc tiến lên, xuất ra ngân châm để cầm máu, sau đó lại cho Vụ Tiễn uống đan hoàn quý báu thượng đẳng, cuối cùng mới kê đơn thuốc.

Liên tiếp các động tác linh hoạt diễn ra, mà Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê hai cái tiểu nha hoàn cũng được Văn Lương giải huyết, giờ phút này đang sợ hãi nhỏ giọng khóc .

An vương Nam Cung Quân quanh thân tràn ngập hàn khí, đôi mắt thị huyết, gắt gao nhìn chăm chăm người trên giường, trong nháy mắt tựa hồ như bị cái gì đó tổn thương rất nặng.

Nhìn tình cảm sâu nặng của hắn giờ phút này, rõ ràng yêu người trên giường rất sâu đậm, sao có thể thương tổn đến nàng như vậy?

Phượng Lan Dạ nhìn không được chất vấn: "An vương nếu như thích nàng, vì sao phải thương tổn nàng như thế, một nữ tử thiết tình yêu một người, làm sao lại dễ dàng tha thứ cho hắn đem nữ tử khác cưới vào An vương phủ?"

Nam Cung Quân xoay người quay đầu lại, căm tức nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra hai điểm hoả hoa, hướng về phía Phượng Lan Dạ rít gào lên.

"Chẳng lẽ bốn vương nguyện ý thương tổn nàng ấy sao? Từ nhỏ vận mệnh của bốn vương đã như thế này, chẳng lẽ một người như vậy thì nhất định không nên có thể tử hay sao?"

Lời nói của hãn tràn đầy bi thương, có một thứ cảm xúc ức chế không được làm cả người run rẩy, đêm nay hãn bị sợ không nhẹ, vốn Phượng Lan Dạ còn muốn cùng hãn chiến một phen, nhưng nhìn về mặt giờ phút này của hãn, quả thật cũng rất thống khổ, nên cuối cùng nàng cái gì cũng chưa nói, chỉ ngẩng đầu nhìn người trên giường.

Vụ Tiễn đã ngừng chảy máu, lại ăn xong bổ huyết đan, mà Văn Lương đã nhanh chóng lấy thuốc mang về, Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê liền đem thuốc sắc xong mang đến.

Phượng Lan Dạ giúp đỡ Vụ Tiễn ngồi dậy, duỗi tay ra đè xuống huyết đạo của Vụ Tiễn, khiến cho nàng mở miệng ra, Tiểu Đồng từng chút từng chút một đem chén thuốc dứt cho nàng uống hết.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, mọi người cùng nhau nhìn người trên giường.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, người nằm trên giường rốt cục cũng giật mình, phát ra một tiếng lẩm bẩm, Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Quân kích động chạy qua, hai người đồng thời kêu lên: "Vụ Tiễn, Vụ Tiễn, người tỉnh?"

Hạ nhân của nàng cũng vây quanh, gọi nàng liên tục: "Công chúa, công chúa người tỉnh?"

Tư Mã Vụ Tiễn chỉ cảm thấy mình tinh thần mơ hồ, đầu vầng mắt hoa, chưa mở mắt hết liền nhớ tới chuyện bản thân mình tự sát, vì cái gì mà giờ phút này lại nghe được bên tai như có người đang gọi, có Lan Dạ, còn có Nam Cung Quân, nghĩ đến nam nhân này, nàng nhịn không được mà rơi lệ, rồi chậm rãi mở to mắt, chỉ thấy vây quanh trước giường của mình quả nhiên là Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Quân.

Bộ dạng của hai người đều thực sự rất lo lắng, nhất là Nam Cung dường như chịu đả kích rất lớn, giờ phút này mang vẻ mặt lo âu và đau lòng, một

con người luôn luôn bất động thanh sắc dù thái sơn áp đỉnh, lúc này lại tràn đầy khủng hoảng, vừa nhìn thấy nàng tỉnh lại, hai tay đã ôm lấy nàng, kích động mở miệng.

"Vụ Tiễn, người tỉnh, người cuối cùng tỉnh, tại sao phải làm ra chuyện như thế này."

Nam Cung Quân gắt gao ôm lấy Tư Mã Vụ Tiễn, tựa hồ sợ buông lỏng ra một chút nàng liền thật sự ngủ say bất tỉnh, cho tới giờ khắc này hắn mới hiểu rõ ràng, ý thức sâu nhất trong đáy lòng mình, rất muốn giữ lại nàng, không phải hắn không muốn cưới nàng làm chính phi, cũng không phải hắn muốn kết hôn với nữ nhân khác, mà vì hắn thân bất do kỷ.

Từ nhỏ vận mệnh của hắn đã không phải do chính mình làm chủ, nữ nhân mà hắn yêu, hoặc nữ nhân yêu hắn đều phải chịu nhiều khổ sở, nhưng mà hắn thật sự muốn có người làm bạn.

"Vụ Tiễn, thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Giọng nói của Nam Cung Quân trầm thấp đầy ái náy.

Tư Mã Vụ Tiễn đã phục hồi tinh thần lại, tuy rằng tinh thần không tốt, nhưng vẻ mặt lại rất lạnh, sắc bén mở miệng: "Buông, người đi đi, ta sẽ không vào An vương phủ, người cũng đừng tới tìm ta nữa, chúng ta từ nay về sau không có nữa điểm liên hệ nào."

"Vụ Tiễn, đừng như vậy."

Nam Cung Quân thực buồn khổ, trên ngũ quan tuần dật đôi mày nhíu lại, trong đôi mắt tràn đầy nỗi khổ không thể tả, nếu nói trên đời này có cái gì là hắn mong muốn nhất, thì chính là nữ nhân này, nhưng vì sao lại khó như vậy chứ?

Phượng Lan Dạ thấy Vụ Tiễn có chút kích động, liền bước nhanh đi qua vỗ vỗ vào bả vai của Nam Cung Quân, thản nhiên mở miệng.

" An vương gia hay là trở về đi, nơi này đã có ta chiếu cố nàng ấy, ta sẽ khuyên bảo nàng, người đừng lo lắng, nàng thân thể còn không có phục hồi như cũ, không nên bị kích động."

Nam Cung Quân ngẩn ra, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng ngực mình, nàng sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng không có một tia huyết sắc, chỉ có cặp mắt trong trẻo kia là còn chút lạnh lợi, giờ phút này nó lạnh lùng nhìn trừng trừng hăn, thân mình của Nam Cung Quân khẽ run lên, không dám mạnh mẽ bức bách nàng nữa, đành chậm rãi buông thân thể của nàng ra, đứng dậy đi ra ngoài, bóng dáng cao lớn đó dưới ngọn đèn càng hiu quạnh cô đơn, rồi chậm rãi đích biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Tư Mã Vụ Tiễn chờ cho đến lúc hăn đi ra ngoài, mới bật khóc, Phượng Lan Dạ đi đến bên người nàng, nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng.

" Đừng khóc , vừa mới tỉnh lại thôi."

" Lan Dạ, ta?"

Tư Mã Vụ Tiễn nghe ra trong lời nói của Phượng Lan Dạ có ý trách cứ, liền ngẩng đầu nhìn nàng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, Phượng Lan Dạ vươn tay kéo lại góc chăn đắp tốt cho nàng, thanh âm trong trẻo lại vang lên: "Được rồi, trước hết hãy dưỡng tốt thân mình rồi nói sau, cái gì cũng không cần suy nghĩ, ta thật không dám nghĩ một người giống như người vậy lại làm ra loại chuyện như thế này."

" ta?"

Tư Mã Vụ Tiễn cắn môi, giờ phút này nàng cùng với người mà lúc trước Lan Dạ biết hoàn toàn khác xa, nhu nhược bất lực như một tiểu cô nương, nàng vươn tay kéo tấm chăn đắp trên người qua, ý bảo Phượng Lan Dạ

ngồi lên đó: "Ta kể cho người biết một chút chuyện trước đây của ta và hân."

Phượng Lan Dạ không có trả lời, nhưng cũng không có cự tuyệt, nhanh chóng cởi giày ngồi lên trên giường, nằm ở bên cạnh nàng ấy.

Ngọn đèn nhu hòa, một phòng một mảnh ấm áp, không còn không khí vắng lặng như lúc trước.

Ba người Tiểu Đồng Tiểu Khuê còn có Hoa Ngạc, đem căn phòng lúc này dọn dẹp sạch sẽ, sau đó ba nha đầu đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng vang lên thanh âm nhu nhuận như nước của Tư Mã Vụ Tiễn: "Ta đến nơi đây đến đã được năm năm, năm năm trước, ta chỉ là một nữ hài tử mười hai tuổi, Lan Dạ, cũng cỡ tuổi người bây giờ, nhưng mà ta không có dũng khí như người, ta thực sợ hãi, ở nơi xa lạ, người cũng xa lạ, cả ngày bị người ta khi dễ, đây đối với một người từng có địa vị cao cao tại thượng như ta thật là một sự tra tấn, rốt cục có một ngày ta quyết định nhảy vào hồ nước tự sát, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy hân, hân tựa như thế ngoại tiên nhân đến cứu vớt lấy ta, từ đó về sau, cuộc sống của ta liền không giống trước nữa, mỗi người đều biết ta là người của Lục hoàng tử Nam Cung Quân, cho nên chỉ có ta hiếp đáp họ, chứ không ai dám chọc ta, mà hân cũng rất thương yêu ta, ta đã cho rằng chúng ta cứ như vậy mãi cho đến già, ai biết, ai biết kết quả là lại phải xem hân từng bước từng bước dâng nữ nhân khác vào vương phủ?"

Vụ Tiễn lại rơi lệ, trước mặt người ở bên ngoài, nàng luôn tiêu sái hào sảng, không nghĩ tới cũng là một nữ tử vì tình mà khổ sở.

Phượng Lan Dạ vươn tay ôm nàng, ôn nhu khuyên giải an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, tất cả rồi sẽ tốt, An vương cũng có sự đau khổ của An vương, hân kỳ thật rất là yêu người, chỉ là người ở trong hoàng thất thì bản thân sẽ có nhiều chuyện thân bất do kỷ."

Tư Mã Vụ Tiễn không biết là do quá mệt mỏi, hay là đang suy nghĩ chuyện cũ, mà rất lâu cũng không có phản ứng, Phượng Lan Dạ liền cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng ấy đã dựa vào thân thể của nàng mà ngủ, trên gương mặt trắng bạch kia còn lộ ra giọt nước mắt trong suốt, thân thể đang rút vào người nàng, tựa như một đứa trẻ con bất lực mà chìm vào giấc ngủ say.

Vừa mới chảy ra không ít máu, nhất định là mệt muốn chết rồi.

Phượng Lan Dạ vươn tay nhẹ nhàng chạm đến cánh tay màu hồng đang được băng bó của nàng ấy, đáy lòng bỗng thở dài.

Đa tình cuối cùng sẽ bị vô tình thương tổn, vạn vật trên thế gian này đều đả thương người nhất vĩnh viễn là một chữ tình, nàng miên mang suy nghĩ rồi chậm rãi ngủ đi.

Một bên căn phòng, ngọn đèn dầu toả ra ánh sáng, bóng đêm mịt mờ dưới ánh trăng, mặt đất chìm vào yên lặng.

Ngày thứ hai, sáng sớm, khi Phượng Lan Dạ còn không có tỉnh lại, liền nghe được trong viện truyền vào tiếng vang rất lớn, không khỏi mở mắt ra, chống lại là ánh mắt của Vụ Tiễn, nàng cùng nàng ấy mê mang giống nhau, nên không biết phát sinh chuyện gì?

Hai cái nha đầu Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê chạy vào, cung kính bẩm báo: "Công chúa, Hoa phi nương nương phái người tới đón công chúa tiến cung?"

Nguyên lai là Hoa phi đã biết được tin tức, ánh mắt của Tư Mã Vụ Tiễn âm thầm hằn, môi mím chắc không nói được lời nào, Phượng Lan Dạ nắm tay nàng, ôn nhu nói: "Đi gặp hoa phi đi, nàng ấy nhất định có lời muốn nói với người, còn có, nếu thật sự thương hãn, hãy nghĩ thoáng một ít đi."

Tuy rằng nàng không nghĩ sẽ nói như vậy, nhưng nơi này là cổ đại, nếu muốn một Vương gia chỉ có một nữ nhân thì rất là khó.

Mà nàng sở dĩ nói như vậy, là bởi vì biểu hiện tối hôm qua của Nam Cung Quân, làm cho nàng nhìn ra được hẳn quả thật là bất đắc dĩ, nỗi thống khổ của hắn chứng tỏ hắn rất thực lòng yêu Vụ Tiễn.

Cùng yêu mời tra tấn được hai người, nếu không thương, thì sẽ không có sự đau đớn nào.

Vụ Tiễn nghe xong lời nói của Lan Dạ, liền gật đầu một cái, ngoài Nam Cung quân ra, thì Hoa phi là người đối đãi với nàng vô cùng tốt, tựa như mẫu thân của nàng, cho nên nàng nên đi gặp bà ấy.

" được rồi."

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê nghe xong lời nói của công chúa, hai người nhanh chóng bay lại hầu hạ chủ tử.

Phượng Lan Dạ cũng thừa cơ hội đó rời giường, Hoa Ngạc cũng tiến vào hầu hạ nàng, Tư Mã Vụ Tiễn rất nhanh liền mặc y phục chỉnh tề, do buổi tối hôm qua mất máu quá nhiều, khiến cho khuôn mặt của nàng rất tiêu tụy, lại tái nhợt, cả người không chút tinh thần nào, cũng không có tập trung, đi đường hơi chật vật, trước khi rời đi còn lo lắng nắm tay Lan Dạ dặn dò .

"Người phải cẩn thận chút, mặc dù tương lai người ở Tề vương phủ, nhưng cũng không nhất định sẽ có được một cuộc sống an nhàn"

" Ừ, ta đã biết."

Phượng Lan Dạ gật đầu, cùng Hoa Ngạc đứng ở trước cửa nhìn theo chiếc xe ngựa đang đi xa, sau đó hai người mới quay về viện của mình.

Bên trong An Giáng thành, phi thường náo nhiệt, hoàng thượng hạ chỉ phong thưởng cho các hoàng tử phi, hộ bộ cùng lễ bộ đều phải lo chuẩn bị các hạng mục công việc, còn phải bẩm báo lại cho Hoàng Thượng, sau đó mới định ngày hoàng đạo.

Tấn vương, Sở vương được quyết định ngày đại hôn là mười tháng mười hai.

Tam hoàng tử cùng Tề vương là ngày mười sáu tháng mười hai.

Đại hôn của An vương được quyết định vào ngày hai mươi sáu tháng mười hai.

Bên trong An Giáng Thành vô cùng to lớn, trở nên phi thường náo nhiệt.

Trái ngược với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài, ở chỗ của Phượng Lan Dạ vắng vẻ nhiều lắm, tuy rằng những ngày này từng có người tới cửa chúc mừng, nhưng đều bị nàng cản lại, không muốn gặp mặt, chỉ im lặng ở trong viện, bình thường ngay cả cửa lớn cũng không ra khỏi, cổng cũng không mở, tựa hồ đem chuyện phải gả tiến vào Tề vương phủ quên luôn.

Ánh nắng mùa đông sau giờ Ngọ như nước rất ấm áp, Phượng Lan Dạ nhanh nhẹn nằm lên ghế, ở phía sau hành lang phơi nắng, an nhàn thản nhiên.

Ánh mắt nhắm hờ, cẩn thận suy nghĩ xem bước kế tiếp mình nên làm như thế nào, chẳng lẽ thật sự phải gả vào Tề vương phủ, nếu như không lấy chồng, thì độc mà Ngọc Tiến hạ cho nàng phải làm sao, chẳng lẽ thật sự ngồi chờ chết?

Nhắc đến chuyện mình bị hạ độc, thật đúng là kỳ quái, nàng đối độc được hiểu biết khá nhiều, nhưng chưa từng gặp qua loại độc như trên người của nàng, một chút cảm giác đều không có, ngay cả bản thân mình nhỏ máu để nghiên cứu cũng tra không ra độc tính như thế nào, chẳng lẽ viên thuốc

đó không có độc, vậy Ngọc Tiễn cho mình ăn vào là vật gì chứ, vừa vào miệng liền tan ra, còn mang theo một cổ mùi thơm phát ra trong bụng, nó không hề giống độc được ngược lại thì giống như đan dược hơn, chính là Ngọc tiễn dựa vào cái gì mà đem đan dược cho mình ăn vào đây?

Nàng trăm mối ngổn ngang không có lời giải đáp, mà còn nghĩ đến chuyện của Vụ Tiễn ở kế bên nữa, nàng ấy tiến cung đã có mấy ngày, nhưng vẫn chưa có trở về, thật ra nàng ấy cũng phải một cái tiểu thái giám mang thư cho mình, bảo nàng đừng lo lắng an nguy của nàng ấy, tất cả đều rất tốt.

Chỉ cần Vụ Tiễn tốt là nàng an tâm, chỉ mong Hoa phi nương nương có thể cởi bỏ cái kết ở trong lòng của nàng.

Phượng Lan Dạ đang nghĩ đến nhập thần, thì một đạo bóng râm che đi ánh sáng trên đỉnh đầu, thanh âm nhẹ nhàng ngọt ngào của Hoa Ngạc vang lên: "Công chúa, uống chén trà đi."

"Ừ, để đó đi."

Phượng Lan Dạ thân hình vẫn không chuyển động, chỉ đưa bàn tay chỉ vào chiếc kỷ trà, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mở miệng đáp, rồi vẫn nhắm mắt hưởng thụ việc tắm nắng như trước.

Hoa Ngạc vừa bực mình vừa buồn cười, đã nhiều ngày nàng rất lo lắng hoảng sợ, nhưng mà công chúa thì một chút phản ứng cũng không có, không hề lo lắng đến chuyện Tề vương khắc thê, cũng không lo lắng Tề vương phủ là đầm rồng hang hổ, trước sau công chúa vẫn giữ bộ dạng dương dương tự đắc.

Hai người nói chuyện câu được câu không, thì cánh cửa viện lúc này bị người ta gõ vang lên, thanh âm rất có tiết tấu.

"Nô tỳ đi mở cửa."

Hoa Ngạc lên tiếng xong liền bước qua đó mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa viện, là một nam nhân có bộ dáng trung niên, ánh mắt sáng ngời cp1 thần, một thân y phục cẩm bào màu xám, thái độ cung kính chờ ở bên ngoài, phía sau hẳn một đám người xếp thành hàng dài, liếc mắt một cái nhìn lại thế nhưng không thấy điểm cuối, Hoa Ngạc sững sốt không nói nên lời, hơn nữa trong tay những người này đều đang cầm một thứ đồ vật gì đó, còn có người đang gánh những gương hòm, một cái lại nối tiếp một cái, đầy đủ có trật tự đứng ở ngoài cửa viện, trên đường cái rất nhiều người đứng xem náo nhiệt, trong lúc nhất thời thanh âm ầm ỹ không ngừng.

Hoa Ngạc nghĩ đến chuyện người ta đi nhầm chỗ, nên nghiêm mặt lạnh lùng chất vấn: "Người là ai a?"

" Tiểu nhân quản gia của Tề vương phủ Tích Đan, phụng mệnh của Vương gia tiến đến đây dâng sính lễ "

" Tề vương phủ? Dâng sính Tề."

Hoa Ngạc có chút không phản ứng kịp, tuy rằng chuyện dâng sính lễ chính là một thủ tục cần phải có trong việc thành hôn, chỉ là nghe đồn Tề vương cá tính cổ quái, mà các nàng lại mang thân phận thấp là vong quốc nô, nên loại thủ tục này vốn nghĩ rằng đã miễn, không ngờ Tề vương phủ thật sự phái người đưa sính lễ đến, nhìn qua quả thực rất xa hoa, xem ra lời đồn về Tề vương cũng không đúng sự thật tý nào, Hoa Ngạc nghĩ thế, liền tránh lách thân mình sang một bên, sắc mặt tốt hơn nhiều lắm.

" mời vào đi."

Quản gia Tích Đan của Tề vương phủ vung tay lên, người phía sau lục tục bước vào cánh cửa viện.

Mọi người vừa đi vào, liền trông thấy ở phía xa dưới hành lang có một đạo thân ảnh xinh đẹp, đang nhắm mắt dưỡng thần nằm ở trên ghế dài phơi nắng, tuy rằng khán bất chân thiết (nhìn không rõ ràng), nhưng lại có cảm

giác tựa như một bức họa, tiểu vương phi tương lai của bọn họ tuổi hình như còn nhỏ.

Bất quá ai cũng không dám chê cười, ngược lại động tác gọn gàng buông những đồ vật trong tay xuống, chỉ trong thời gian nháy mắt đã đầy cả một sân.

Phượng Lan Dạ nghe được động tĩnh, liền nheo ánh mắt lại nhìn sang, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: "Hoa Ngạc, đây là có chuyện gì?"

Hoa Ngạc dẫn Tích Đan đi qua, cung kính bẩm báo: "Công chúa, là người của Tề vương phủ, họ đến đây để nạp sính lễ, vị này chính là quản gia Tích Đan."

Phượng Lan Dạ nâng mâu nhìn phía về phía Tích Đan, nam nhân này khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, chính trực, đi đường vững vàng có lực, vừa nhìn thấy là biết hẳn có võ công, giờ phút này đang bình tĩnh nhìn lại nàng, hẳn đang đánh giá nữ tử trước mắt, nàng ta có bản lĩnh gì lại làm cho Vương gia mệnh lệnh cho hắn đích thân đến dâng sính lễ, nhưng chỉ một lát sau, đôi mắt của hắn liền sụp xuống, tiểu nha đầu này tuy còn nhỏ, nhưng ngạo khí quanh thân quả thật không thể khinh thường, còn có sự âm trầm trong mắt đáy mắt của nàng nữa, hoàn toàn không giống với một đứa nhỏ mười hai tuổi, thật sự rất lợi hại.

Người như vậy làm Tề Vương phi, thật không có gì để phàn nàn, nhưng mà tuổi có phải là nhỏ quá hay không, gia như thế nào lại chọn tiểu nha đầu như vậy đây?

Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ chỉ định cho ai đến nạp sính lễ cả.

"Tiểu nhân Tích Đan tham kiến công chúa."

Tích Đan không tự ti cũng không kiêu ngạo hành lễ, Phượng Lan Dạ phát phát tay, nhẹ nhàng như không mở miệng: "Ừ, Vương gia các người có lòng, lễ để lại, người thì trở về đi."

"Dạ, công chúa, nhưng mà?"

Tích Đan trầm giọng đáp lời, nhưng câu sau còn chưa có nói hết đã cẩn thận nhìn tiểu nha đầu trước mặt, nàng ấy chính là Tề Vương phi tương lai và là nữ chủ nhân của vương phủ, hẳn không nhìn ra được tâm tính của tiểu nha đầu này, cho nên mọi việc phải cẩn thận một chút mới thỏa đáng.

" chuyện gì?"

" Vương gia đã phái hai cái nha đầu, hai cái ma ma, còn có vài tên thị vệ, để bảo hộ an toàn của Vương phi."

"Ừ?"

Phượng Lan Dạ nheo lại ánh mắt, nhìn chăm chăm vị Tích quán gia này, bảo hộ an toàn của nàng, chân chính chỉ sợ không phải bảo hộ mà là giám thị a, thật đã làm khó cho vị Tề vương thần long thấy đâu không thấy đuôi kia lo lắng nàng sẽ chạy trốn sao? Người này giấu diếm đủ sâu a, vì sao lại không lộ diện chứ?

Bất quá nàng cũng không nói gì, bởi vì nàng không nghĩ sẽ bỏ chạy, nàng còn nhỏ như vậy, cho dù có tiến vào Tề vương phủ, cũng sẽ hầu hạ vị gia kia làm chuyện gì (TT: kaka tỷ nghĩ Ca ấy sắc lang vậy sao), đợi khi lớn một chút nàng sẽ rời đi Tề vương phủ, rời đi An Giáng thành.

Phượng Lan Dạ đều đã có quyết định của chính mình, nên bất động thanh sắc gạt nhẹ đầu: "Tốt, lại đây cho ta xem một chút, là những người nào?"

Tích Đan vừa thấy công chúa không sinh khí, mới thở nhẹ một hơi, vung tay lên, ở phía sau hắt đi tới, hai tiểu nha đầu ôm quyền, hai ma ma đứng tiếp theo, còn bốn gã thị vệ thì đứng sau cùng, đoàn người cung kính cúi đầu, không dám nhìn tiểu nha đầu ngồi ở trên ghế dài.

Mặc dù nhỏ tuổi, nhưng khí thế quanh thân cũng rất mạnh mẽ, những người này đều không biết chủ tử ở trước mắt bản tính như thế nào, cho nên thái độ càng phải cẩn thận hơn.

"Ngẩng đầu lên."

Một đạo tiếng nói lạnh lùng vang lên, mấy người họ không tự chủ được đều ngẩng đầu, Phượng Lan Dạ hí mắt đánh giá cẩn thận bốn trong chốc lát, bàn tay mềm mại chỉ vào tiểu nha đầu phía trước, chậm rãi hỏi : "Các người tên gọi là gì?"

Hai tiểu nha đầu bùm một tiếng quỳ xuống, cung kính hoảng hốt mở miệng: "Nô tỳ Diệp Linh."

"Nô tỳ Diệp Khanh."

Kỳ thật tiểu nha đầu và những người này cũng không phải sợ hãi nàng, bởi vì Tích quán gia đã nói, đây là ý muốn của Gia, Vương gia là hạng người gì các nàng trong lòng đều biết rõ, nếu như chọc cho hắt tức giận, không chỉ đơn giản bị đuổi ra phủ, mà trực tiếp đánh đến tàn phế.

Các nàng cũng không phải là không muốn sống nữa, nếu như Vương gia đối với tiểu nha đầu này rất xem trọng, thì các nàng làm sao dám nghịch ý nửa phần.

Hai cái nha đầu bẩm báo xong, thì ở phía sau hai cái ma ma không đợi Phượng Lan Dạ mở miệng hỏi, liền tự động bẩm báo, một người kêu Tô ma ma, một kêu Liễu ma ma, đều những ma ma làm việc ở vương phủ gần mười năm.

Phượng Lan Dạ đợi cho những người này bấm báo xong, mới ngẩng đầu lên nhìn Tích Đan, mở miệng gần từng chữ một.

"Những người này lưu lại chỗ này, nếu đã bảo cho ta sai khiến, thì chỉ cần không hợp ý của ta, ta cũng sẽ không khách khí nửa phần."

Lời nói lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén phát ra, khiến cho những người quỳ trên mặt đất khẽ run run một chút, chỉ là nghe thanh âm nói chuyện của nàng, liền làm cho người ta hoảng sợ, nên các nàng nào dám có nửa phần xem nhẹ, mấy người này đã sớm hoảng hồ liên tục dập đầu: "Công chúa xin yên tâm đi, chúng nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử."

"Một khi đã như thế, vậy thì ở lại đi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, Tích Đan cuối cùng cũng thở dài một hơi, cáo an dẫn người lui ra ngoài, khi đi đến ngoài cửa viện, thì hắt lau một chút mồ hôi trên trán, hẳn cuối cùng đã không phụ Vương gia giao phó mà hoàn thành nhiệm vụ, Gia của bọn họ tính tình cũng không phải tốt lành gì, nên bọn họ cũng không dám làm ra nửa phần sai lầm nào cả.

Nghĩ đến gia, Tích Đan không khỏi quay đầu nhìn về phía tiểu nha đầu kia, xem thế nào thì cũng thấy khí chất như vậy giống hệt như Gia, đều lạnh từ trong xương lạnh ra, hơn nữa nhìn sơ qua sẽ cảm nhận được sự tàn nhẫn âm trầm, Tích Đan nhất thời nghĩ tới trong tương lai vương phủ có đến hai người tính tình tàn khốc, da đầu hẳn không khỏi run lên, thanh âm vô lực nói: "Quay về vương phủ."

Đoàn người chậm rãi rời đi.

Trong viện, Phượng Lan Dạ phất phất tay phân phó Hoa Ngạc: "Dẫn những người này đem sính lễ cất kỹ lại, mặt khác, an bài chỗ ở cho các nàng."

" Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc lĩnh mệnh, chỉ huy mấy người đó đem đồ vật lần lượt nâng đến phòng, sau đó phân công chỗ ở, mấy người thị vệ thì ở ngoài cửa viện canh gác, không cho những người nhàn tạp đến gần một bước, nơi này chính là chỗ ở của Tề Vương phi tương lai.

Phượng Lan Dạ thân phận lập tức được nâng lên cao.

Bất quá từ đầu tới đuôi, vị Tề Vương điện hạ kia cũng không có xuất hiện, hành động này càng khiến hẳn trở nên bí hiểm hơn.

Nhưng mà sính lễ của Tề vương phủ đưa tới lại rất là quý giá, hai mươi tám gương hòm, danh sách lễ vật cũng dài đến hai tờ giấy tuyên thành, Phượng Lan Dạ nhìn thoáng qua, thấy trong đó không ít báu vật quý giá, ngay cả trân châu Nam Dương hiếm thấy như thế cũng có, còn mũ phượng và hỷ khăn cùng một số vật dụng cần thiết cho đại hôn đều có đủ.

Tại phòng khách bày đầy rương hòm, Phượng Lan Dạ nhú mi nhìn sang, gọi hai nha đầu Diệp Linh cùng Diệp Khanh đến hỏi.

" Sính lễ này là Vương gia các người phân phó người chuẩn bị phải không?"

Hai cái tiểu nha hoàn đồng thời lắc đầu, Diệp Linh mặc áo màu hồng thông minh hơn một chút, còn Diệp Khanh thì thật thà.

Diệp Linh nhanh nhẹn mở miệng: "Bẩm công chúa, đây là Tích quản gia phân phó, bất quá nếu không có lệnh của Vương gia, Tích quản gia cũng không dám tự tiện làm chủ."

Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn hai tiểu nha đầu, ánh mắt lạnh lùng bí hiểm, hù dọa hai tiểu nha hoàn toàn thân run rẩy, Vương phi tương lai quả nhiên là một chủ tử lợi hại, các nàng phải cẩn thận hầu hạ mới được.

"Được, nói một chút tình huống của Tề vương phủ, nghe nói Tề vương khi cưới hai vị vương phi đều bị mất mạng trong lúc động phòng, có chuyện này hay không?"

Phượng Lan Dạ chậm rãi hỏi, nhưng mà nàng vừa mở miệng, Diệp Linh cùng Diệp Khanh bình bình đập đầu liên tục, người nào lại dám ở trước mặt của Vương phi tương lai mà nói loại chuyện như vậy, chẳng phải không muốn sống nữa sao, nếu chẳng may xảy ra vấn đề, tiểu vương phi không chịu lấy chồng nữa, Vương gia khẳng định sẽ giết chết hai cái mạng nhỏ của các nàng a.

"Công chúa người đừng hỏi, chúng nô tỳ cái gì cũng không biết, nô tỳ cái gì cũng không biết đâu"

Vẫn đứng gác ở trước cửa hai ma ma nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng bị hù đến sắc mặt thay đổi, nhất là câu hỏi của tân vương phi, chính là điều cấm kỵ ở Tề vương phủ, hiện tại tiểu vương phi này mặt không đổi sắc mà nói ra, sao lại không làm cho người ta khủng hoảng chứ? Hai người cũng quỳ xuống ở trước cửa, cùng Diệp Linh và Diệp Khanh đập đầu, một bên bái lại một bên năn nỉ: "Công chúa, người hãy tha cho chúng ta đi, chúng ta không biết việc này."

Phượng Lan Dạ cũng không nói thêm lời nào, đồng thời cũng không gọi mấy người đó đứng lên, đợi đến khi các nàng lay đủ, vài người đã mệt mỏi, thì tự động tự giác đứng thẳng dậy mang vẻ mặt đáng thương nhìn vị tiểu nha đầu đang ngồi ở vị trí chủ tọa, xem ra nha đầu cứng mềm đều không ăn, tâm rất là sâu?

Phượng Lan Dạ tiếp tục lời đề nghị mới vừa rồi: "Hai người kia thật sự là trong lúc động phòng mà bị mất mạng sao?"

Diệp Linh cùng Diệp Khanh vẻ mặt khổ không thể tả, ngay cả hai cái ma ma ở gần cửa nét mặt cũng xám trắng, má ơi, tiểu vương phi này thực quá

lợi hại , cá tính cũng quật cường, xem ra không nói ra là không được , cuối cùng Tô ma ma cắn răng một cái, cung kính mở miệng.

" Bẩm công chúa, đúng vậy, hai Vương phi sau khi vào động phòng, thì chết ở tân phòng."

"Vương gia các người lúc đó đâu? Vương gia không có chuyện gì sao?"

Phượng Lan Dạ ánh mắt lạnh lùng, âm trầm nhìn chăm chăm bốn người đang quỳ gối, dưới bóng đêm ánh sáng mê ly của ngọn đèn chiếu rọi mặt của nàng, quý mị mê hoặc lòng người, Tô ma ma bị hù dọa đến hít thở không thông, làm sao mà dám có nửa phần giấu diếm.

" Bẩm công chúa, Vương gia căn bản không có ở trong phòng, hai người kia là do Hoàng Thượng tứ hôn cho Vương gia, Vương gia căn bản không có để ý tới, ai biết các nàng lại chết ở trong tân phòng."

" ác?"

Phượng Lan Dạ nheo lại ánh mắt, đáy mắt hiện lên nghi ngờ, phát phát tay ý bảo mấy người đang quỳ đứng lên, đáng tiếc bốn người kia ai cũng không dám động.

"Công chúa, người ngàn vạn lần đừng không chịu lấy Vương gia làm chồng a, nếu không bọn nô tỳ đừng nghĩ còn mạng để sống, công chúa a."

Vài người khóc kêu đến thương tâm, Phượng Lan Dạ còn chưa kịp nói chuyện, thì Hoa Ngạc ở một bên đứng hầu tranh trước một bước hung hăng tức giận mở miệng: "Mạng của các người là đáng giá, mạng của công chúa nhà chúng ta không đáng giá sao?"

Hoa Ngạc nói xong, những người kia khóc càng lợi hại hơn, Phượng Lan Dạ nhíu mày lại, hung hăng lên tiếng: "ta chưa nói không lấy chồng, đều câm miệng đi."

Tất cả đều im bất trong phòng một chút tiếng vang cũng không có, tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, ai cũng không dám có nửa điểm thanh âm, chộc giận vị Vương phi tương lai này, thì sẽ không có đồ tốt để ăn, hơn nữa Vương phi đâu nói không lấy chồng, nên các nàng cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Hoa Ngạc nghe xong lời nói của Phượng Lan Dạ, gương mặt lại hiện lên đau khổ.

" công chúa người cũng nghe được mà, hai người kia đều do trong lúc động phòng bị mất mạng, người nếu như đi qua đó, chuyện kia sẽ tiếp tục?"

Lời kế tiếp nàng cũng không dám nói, nên sớm mím môi, Diệp Linh cùng Diệp Khanh đã đứng lên, ôn nhu an ủi Hoa Ngạc.

" Hoa Ngạc tỷ tỷ, người đừng lo lắng, bây giờ không có giống ngày xưa, Vương gia nhất định sẽ bảo vệ công chúa, nàng sẽ không có việc gì đâu."

Đúng vậy, Vương gia các nàng chẳng những tướng mạo tuyệt mỹ, hơn nữa còn rất lợi hại, nếu hắn đã phân phó Tích quản gia lo liệu mọi chuyện, có nghĩa là đã chấp nhận cuộc hôn nhân này, thì làm mà cho người ta xúc phạm tới Tân vương phi đâu?

" tốt lắm, các người đừng nói nữa, đều đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi ."

Phượng Lan Dạ đứng dậy vào phòng, Hoa Ngạc cũng búi môi, theo nàng đi vào trong để hầu hạ, cho đến khi nàng rửa mặt xong bước lên giường nghỉ ngơi, nàng ta mới hít một hơi đi ra ngoài.

Nằm ở trên giường Phượng Lan Dạ bất đắc dĩ nhìn bóng dáng buồn bã của nha đầu kia, cuối cùng vẫn không nhịn được kêu lên một tiếng: " Hoa Ngạc người yên tâm đi, công chúa của người sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, ta sẽ không để cho người khác hại mình."

" Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc gật đầu, nàng cuối cùng cũng an tâm một ít, mấy ngày nay, nàng đã thấy được sự lợi hại của công chúa, chỉ cần công chúa nói ra những lời này, thì nàng tin tưởng, công chúa sẽ không có chuyện gì.

Bên trong gian phòng, Phượng Lan Dạ trợn to mắt nhìn lên đỉnh đầu, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, trong phòng có thêm một đạo nhân ảnh, nàng cảnh giới xoay người ngồi xuống, lạnh lùng giận dữ trừng mắt nhìn người mới đến.

Chỉ thấy hắc mặc y phục màu đen, thân hình cao lớn khôi ngô, mai như điêu khắc mắt như ánh sao, ngũ quan cương nghị lập thể, như được quý thần điêu khắc.

Người này quả nhiên là Sở vương Nam Cung Liệt, không ngờ nửa đêm hắc lại chạy đến nơi đây, còn xông vào gian phòng của nàng nữa, sắc mặt của Phượng Lan Dạ muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Nam Cung Liệt.

" Sở Vương điện hạ đây là có ý gì. Nửa đêm xông vào phòng ta là muốn thế nào?"

Sở vương Nam Cung Liệt thu tay lại nhưng thân hình cũng chưa động, trầm giọng mà nói: "Người nghĩ sẽ thế nào ? Người đã không có tiến vào Tấn vương phủ, mà trở thành Tề Vương phi, như vậy hướng đi của Tề vương từ đây về sau, người phải tùy lúc mà bấm báo với bốn vương, chỉ cần bốn vương có thể thành nghiệp lớn, nhất định sẽ đặc xá cho tộc nhân của người."

Phượng Lan Dạ không nói được một lời nào, u ám tức giận nhìn Sở vương, nàng nếu như có giúp hắc, cũng không phải bởi vì những tộc nhân kia, mà bởi vì ngày đó hắc đã cứu nàng một mạng, bất quá muốn báo ân cũng không cần khuya khoắt mà xông vào phòng nàng.

Nam Cung Liệt thấy nàng không nói lời nào, nghĩ rằng nàng đã thay đổi chủ ý, liền lạnh lùng châm chọc.

" chẳng lẽ ngươi muốn làm một kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa."

" ai nói?"

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, thì lúc này ngoài cửa sổ có tiếng gió thổi qua, vang lên một tiếng bịch, tựa hồ như có động tĩnh, Sở vương Nam Cung Liệt còn không kịp nói tử tử, thì liền nhún người một cái nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ ném lại một câu: "Về sau có người sẽ tới tìm ngươi."

Ngoài phòng có người vừa mới đến, động tác của Phượng Lan Dạ nhanh nhẹn gọn gàng bước xuống giường, bay nhanh tiêu sái đến phía trước cửa sổ, đưa mặt hướng bên ngoài cửa sổ tìm kiếm, chỉ thấy cách đó không xa dưới ánh trăng hạ, có hai ba cái bóng đen đang triền đấu với nhau, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhú mày suy tư, đến tột cùng là người nào ẩn náo chung quanh, người ẩn nấp trong bóng tối này tựa hồ như đang bảo hộ nàng, là ai thế? Cho tới nay trong những người nàng quen biết, ai là người luôn muốn giúp đỡ nàng đây?

Phượng Lan Dạ nghĩ nghĩ, sau đó nhìn lại thì bóng đen kia, đã biến mất không thấy .

Nàng chậm rãi tiêu sái đến trước giường, nằm xuống nghỉ ngơi, nếu đã nghỉ không ra, thì không cần suy nghĩ nữa, tin rằng sẽ có một ngày người này sẽ lộ ra ánh sáng.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở viện kế bên truyền đến động tĩnh, Hoa Ngạc chạy ào vào bẩm báo.

" công chúa, Tam công chúa đã trở lại."

Phượng Lan Dạ vừa nghe thề, liền cao hứng hân lên, nhanh chóng đứng dậy, đợi Hoa Ngạc hầu hạ nàng xong xuôi tất cả, liền giúp nàng đi ra.

Hai cái tiểu nha đầu Diệp Linh cùng Diệp Khanh cũng bước lên, đang quét sân trước, hai ma ma thì đang sửa sang lại phòng khách, sau khi mấy người bọn họ đến đây thì Hoa Ngạc quả thật thoải mái rất nhiều, cũng không có chuyện để làm, nên nàng chỉ cần hầu hạ công chúa tốt là được.

Hai người ra khỏi viện liền bước đến cửa của viện bên cạnh.

Văn Lương vừa thấy các nàng xuất hiện, sắc mặt ôn hòa gật đầu, đêm hôm đó cũng may có vị Cửu công chúa này, nếu không nhờ nàng, công chúa nhà bọn họ đã sớm mất mạng.

Hai người đi vào sân, liền nghe được thanh âm của Tiểu Đồng vang lên.

" Công chúa, người biết không? Nghe nói ngày hôm qua Tề vương phủ đã mang sính lễ đến, thật lớn và rất nhiều, chuyện này thật sự quá tốt, nó nói rõ Tề vương rất xem trọng Cửu công chúa, sau khi Cửu công chúa xuất giá xong, nhất định sẽ được Tề vương sủng ái."

" Vậy sao?"

Thanh âm lo lắng của Vụ Tiễn truyền tới, Tiểu Khuê vội vàng an ủi nàng: "Công chúa, không có việc gì, Cửu công chúa cũng không phải là người bình thường, nàng là một ngôi sao may mắn, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành."

" phi phi, người đang nói cái gì a, miệng chó không mọc nổi ngà voi mà."

Vụ Tiễn tức giận ngay cả nước miếng cũng phin vài hớp, Tiểu Khuê chạy nhanh lại nhận sai: "Đúng vậy, nô tỳ đang chết, nô tỳ đáng chết."

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc nghe rất rõ ràng, chủ tớ hai người nở nụ cười, Phượng Lan Dạ nhin không được mở miệng.

"Vụ Tiễn, đừng trách Tiểu Khuê, nàng ấy cũng không có nói sai cái gì."

Hai người đi vào bên trong chính sảnh, Tư Mã Vụ Tiễn đang ngồi uống trà, đang cùng hai cái tỷ nữ một trái một phải nói chuyện, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tiến vào, đã chạy nhanh đến cúi người một chút: "Cửu công chúa hảo."

"Ừ" Phượng Lan Dạ gật đầu, đi qua đi lại đánh giá Vụ Tiễn vài lần, thần sắc của nữ nhân này thật sự đã tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn, xem ra Hoa phi nương nương đã cho nàng ấy uống không ít thuốc bổ, nói không chừng còn giải được khúc mắc trong lòng Vụ Tiễn, nghĩ như vậy, lòng của nàng cũng buông lỏng rất nhiều.

Họ Tư Mã Vụ Tiễn vung tay lên, ý bảo hai cái tiểu nha đi xuống, nàng muốn cùng Phượng muội muội nói chuyện một chút.

Ba nha hoàn rất biết đều liền lui xuống, trong chính sảnh hiện giờ chỉ còn Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ.

Vụ Tiễn kéo Phượng Lan Dạ ngồi xuống, sắc mặt ngưng trọng nhìn nàng, từng chữ một nói.

"Phượng muội muội, ta muốn vào An vương phủ, người nói ta có phải là nữ nhân vô dụng hay không"

"như thế nào lại vậy? Chỉ bởi vì yêu nên mới thế, yêu liền không thể kháng cự, người nhất định phải vui vẻ một chút."

Phượng Lan Dạ nắm tay nàng, hy vọng nàng thật vui vẻ, đừng mang theo vẻ u sầu đó tiến vào An vương phủ, nếu như ngay từ đầu đã biết kết quả như vậy, thì tại sao không để cho mình vui vẻ một ít.

" Ta vốn nghĩ, trọn đời sẽ không cùng hãn dây dưa rồi rắm , nhưng Hoa phi nương nương vẫn đối đãi với ta vô cùng tốt, nàng tựa như mẫu thân của ta, nàng cầu ta không cần rời khỏi Nam Cung Quân, nàng nói Nam Cung Quân thực sự rất yêu ta, nhưng trên người hãn có trách nhiệm không thể không làm, chỉ cần chờ lúc thích hợp, nàng sẽ khiến cho Nam Cung Quân cùng ta rời khỏi hoàng cung."

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Vụ Tiễn nhẹ gật đầu, nắm tay nàng: "Nếu Hoa phi nương nương đã nói như thế, vậy người cũng đừng sầu khổ nữa, an tâm ở lại An vương phủ, sau này ta sẽ đi qua đó thăm người."

" Được, người nhất định phải tới xem ta a."

Sau này nàng ở An vương phủ là sườn phi, bên trên còn có một chính phi, không phải muốn ra phủ là có thể ra, không có khả năng tự do giống hiện tại vậy, nhưng mà Lan Dạ thì không giống, nàng là Tề Vương phi, mà trong phủ của Tề vương cho tới bây giờ còn không có một tiểu thiếp nào, nên không ai có thể quản thúc được nàng, nàng cũng tự do như hiện tại vậy.

"Được "

Hai người nắm chặt tay ở cùng một chỗ, cũng không phải vì vận mệnh trong tương lai, mà trở nên không giống như lúc bình thường, ngược lại từ trong đáy lòng tình bằng hữu kia càng thêm thâm hậu.

Trong phòng khách, hai người đang nắm tay nhau, mỉm cười nhìn đối phương, vì tình bằng hữu mà kích động.

Hoa Ngạc lúc này từ ngoài cửa đi tới, cung kính bẩm báo: "Công chúa, có người đến đây muốn gặp công chúa?"

" Ủ, ai a?"

" Diệp Linh nói là người của Tấn vương phủ."

Hoa Ngọc bấm báo xong, Phượng Lan Dạ liền buông tay Vụ Tiễn ra đứng dậy, đôi mày nhện không được nhú lại, người của Tấn vương phủ tới đây làm gì, sắc mặt nàng tuy đã tốt hơn nhưng vẫn trong trẻo lạnh lùng, xoay người đi ra ngoài.

Vụ Tiễn ở phía sau kêu một tiếng: "Lan Dạ người không sao chứ "

Phượng Lan Dạ quay lại lắc lắc đầu: "Ta không sao."

Nàng là thật không có chuyện gì, chẳng những có người của Tề vương phủ bảo hộ nàng, mà ở chỗ tối còn có một người đang ẩn nấp để bảo hộ nàng nữa, cho nên nàng thập phần khẳng định hẳn sẽ không trở mặt nhìn nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, ngay cả tên Ngọc Tiễn đã hạ độc cho nàng, mất tích giống như người chết, đến tột cùng thì khi nào hẳn mới chịu xuất hiện đây? Nàng hiện tại đã phải gả cho Tề vương , tuy rằng không phải do nàng cam tâm tình nguyện, bất quá tốt xấu gì thì cũng đúng ý muốn của hẳn, hẳn cũng nên đem giải được đưa tới đi chứ, hơn nữa Ngọc Tiễn này có quan hệ gì với Tề vương đây, chẳng lẽ hẳn có cừu oán với Tề vương, muốn nàng ẩn vào Tề vương phủ, sau thừa cơ giết Tề vương đi.

Trăm mối suy nghĩ lộn xộn của Phượng Lan Dạ vừa thông suốt, thì dưới chân đã không chần chờ, rất nhanh trở về tiểu viện.

Trong viện đang đứng vài người, quả nhiên là người của Tấn vương phủ, quản sự Tần Trăn cung kính cẩn thận mở miệng.

" Tiểu nhân tham kiến Cửu công chúa."

Phượng Lan Dạ gật đầu một cái: "Ừ, Tần quản gia lại đây có chuyện gì sao?"

"Gia của chúng ta muốn gặp Cửu công chúa."

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, quanh thân lạnh lẽo, ngạo nghễ đứng ở trước mặt Tần Trăn, khí lạnh toả ra khi mở miệng: " Tần tổng quản, người cho rằng ta hiện tại đi Tấn vương phủ là thích hợp sao?"

" Cửu công chúa xin đừng làm khó dễ chúng tiểu nhân, . . ."

Tần Trăn sắc mặt hơi tái, hẳn tự nhiên hiểu được lời này của Cửu công chúa là ý gì, hiện tại nàng ấy chính là Tề Vương phi tương lai, nếu đi gặp Tấn vương, tất nhiên là không thích hợp, chỉ là gia của bọn hắn lại muốn gặp người, nếu như hắn không làm được chuyện này, còn có mệnh để sống sao? Tần Trăn bùm một tiếng quỳ xuống, mấy người phía sau cũng quỳ theo, bất quá Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới họ, nàng xoay người hướng vào trong phòng mà đi, lạnh lùng mở miệng: "Tần Trăn, người vẫn nên trở về đi, ta sẽ không đi Tấn vương phủ đâu, còn có nói cho Tấn vương các người biết, về sau ít đến đây trêu chọc ta đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Giọng nói trong trẻo sắc bén như đao, nàng vốn là người kiêu ngạo, hiện tại có thêm một cái thân phận, tự nhiên sẽ cuồng ngạo vô cùng.

Nhưng mà Tần Trăn thân là quân sự của Tấn vương phủ, nào dám không làm xong chuyện được giao phó, thân mình hắn đột nhiên nhảy lên cùng với mấy người nữa chặn đường đi của Phượng Lan Dạ, sắc mặt chợt lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

" Cửu công chúa, xin lỗi ."

Tay liền duỗi ra chuẩn bị bắt Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ khéo môi nhất câu, cười lạnh một tiếng, thân mình lui ra sau một bước, nhanh nhẹn như cá chạch, mềm nhuyễn giống như một sợi tơ, dễ dàng tránh được bàn tay của Tần Trăn, sau đó hướng về phía cánh cửa viện ra sức hạ lệnh.

" Đem những người này đánh đuổi ra ngoài cho ta ."

Phượng Lan Dạ biết chỉ bằng bốn thị vệ của Tề vương phủ mà muốn đánh đuổi bọn Tần Trăn ra ngoài, là chuyện không có khả năng, nhưng mà người ở chỗ tối là một kẻ có võ công cao cường, hẳn nhất định sẽ ra tay, cho nên nàng không cần lo lắng.

Phượng Lan Dạ hạ mệnh lệnh xong liền dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh và Diệp Khanh trở về nhà, mấy người ở bên ngoài đánh nhau thành một đoàn.

Quả nhiên giống như những gì Phượng Lan Dạ đã đoán, đám người của Tần Trăn đã nhanh chóng bị thua, mỗi người đều mang theo thương tích mà rời khỏi, quay về Tấn vương phủ phục mệnh.

Tấn vương Nam Cung Trác thái độ làm người luôn luôn âm hiểm, thâm trầm, không nghĩ tới hẳn phân phó quản gia Tần Trăn đi gọi Phượng Lan Dạ đến, nhưng nha đầu kia chẳng những cự tuyệt, mà còn dả thương người của Tấn vương phủ.

Mà điều quan trọng nhất là làm cho hẳn không có lời nào để nói, bởi vậy càng chứng tỏ năng lực của nha đầu kia, thì hẳn làm sao có thể để nàng như ý nguyện mà đến Tề vương phủ, sau này e rằng sẽ là một nhân vật khó giải quyết.

Mẫu phi cùng những người khác đại khái cho rằng nàng ta chỉ có chút lợi hại mà thôi, nhưng họ chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày nha đầu kia sẽ trở thành một người không đơn giản, lần đầu khi hẳn nhìn vẻ mặt của nàng khi tiến vào lồng hồ, sắc mặt thản nhiên để cùng hẳn nói về tiền đặt cược, hẳn đã biết bản lĩnh của nàng không đơn giản như thế, nên hẳn mới quyết định để cho nàng tiến vào Tấn vương phủ, không nghĩ tới phụ hoàng lại đem nàng tứ hôn cho Tề vương, Tề vương luôn luôn không để ý tới người khác, càng chán ghét nữ tử, nhưng lần này chẳng những không có cự hôn, mà còn dâng tặng sính lễ, điều này nói rõ hẳn chấp nhận cuộc hôn sự này,

chẳng lẽ bọn họ đã biết nhau từ trước, nhưng hẳn chưa nghe nói qua bọn họ có gặp mặt nhau lần nào.

Nam Cung Trác một phen cân nhắc, nghĩ đến việc tiểu nha đầu cư nhiên không đến, sắc mặt không khỏi chìm xuống, quanh thân lạnh lẽo.

Trong mái đình xa hoa tám góc đều treo phong linh lã lướt, không khí lạnh lẽo trải rộng, Tần Trăn đang quỳ gối dưới đình, ánh sáng mặt trời chiếu lên gương mặt của hắn, có thể thấy vết thương rất rõ ràng, cả người thì chặt vật, nhưng cũng chính là như vậy, Nam Cung Trác vẫn tức giận như cũ, híp mắt âm trầm nhìn trừng trừng hắn, Tần Trăn sợ tới mức không nói được một lời, đầu cúi thật thấp, ngay cả thở cũng khó khăn, chủ tử của bọn họ cũng không phải là người thiện lương gì.

Bất quá giờ phút này đều Nam Cung Trác quan tâm chính là ai mà có thể gây tổn thương được cho quân gia của Tần vương phủ, thị vệ của Tề vương phủ mà có năng lực cao thâm bậc này sao?

" đến tột cùng là ai đã thương các người?"

" Hồi bẩm gia, lúc mới bắt đầu tiểu nhân cứ tưởng là thị vệ của Tề vương phủ, nhưng trên đường trở về thuộc hạ suy nghĩ kỹ lại, dường như có kẻ âm thầm trợ giúp người của Tề vương phủ, cho nên chúng tiểu nhân mới không phải là đối thủ, bại trận trở về.

" Ủ, ý người là ở chỗ tối có người giúp đỡ, tên đó là người của Tề vương phủ, hay là người của Phượng Lan Dạ đây?"

Tần Trăn hoảng sợ lắc đầu: "Bẩm Vương gia, tiểu nhân đáng chết, không biết người ở chỗ tối kia đến tột cùng là ai, bất quá thân thủ của hắn cực kỳ lợi hại, mặc dù ra tay, nhưng lại làm cho tiểu nhân hoàn toàn không có phát hiện."

" xem ra ta đã cho các người trải qua cuộc sống quá sung sướng, nuôi dưỡng một đám phế vật."

Nam Cung Trác nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay của mình, nhưng trong đôi mắt lại hiện lên thị huyết tàn bạo, sắc mặt rất lạnh, lạnh đến đôi môi kia phun ra những lời nói nhẹ nhàng nhưng chẳng mang theo một tia cảm tình nào.

" tiểu nhân đang chết, thỉnh Vương gia trách phạt."

Tần Trăn đã ở Tấn vương phủ rất nhiều năm , nếu không như thế hiện tại hẳn đâu còn cơ hội mà quỳ ở đây nói, chính bởi vì công lao ngày xưa của hắn, cho nên Nam Cung Trác nguyện ý cho thêm một lần cơ hội, chậm chạp mở miệng.

" Tần Trăn, mang một tín vật của Lam Cơ đi qua đó, ta tin tưởng nàng sẽ đến đây."

" Dạ, Vương gia."

Tần Trăn từng thở nhẹ một hơi, nhanh chóng đứng lên chuẩn bị đi làm việc, Nam Cung Trác liền lạnh lùng mở miệng: "Nếu còn mang không được người đến đây, người có thể tự tìm một chỗ mà chấm dứt mình."

Lời này vừa nói ra, đừng nói Tần Trăn, ngay cả mấy tên thị vệ vương phủ đang quỳ ở ngoài đình, sắc mặt cũng trắng như tờ giấy, nếu Tần quân gia phải tự sát, thì bọn họ còn có mạng để sống sao? Vài người bị thương cũng không dám nói thêm một câu nào, đợi cho Tần Trăn đi ra mới cùng nhau bước về biệt viện của Tấn vương phủ.

Nơi đó chính là một kỹ viện của vương phủ, hiện tại ở bên trong mới tới một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, nàng chính là Lam Cơ.

Là đầu bài trong kỹ viện của Vương phủ, nàng ta trời sinh vưu vật, nam nhân mà thấy nàng chỉ sợ đều bị hốt hồn.

Tần Trần đuổi tới biệt viện, gặp Lam Cơ để lấy tín vật, đó là một cây trầm cài Loan điều, vừa thấy liền biết nó có giá trị xa xỉ.

Hắn lấy tín vật xong ngựa không ngừng nghỉ chạy tới nô nhai, đến Viện của Phượng Lan Dạ đang ở.

Lúc này trời đã tối, bên trong tiểu viện một mảnh yên lặng an tường, thỉnh thoảng có thanh âm nói chuyện nhẹ nhàng truyền đến, làm cho không khí trở nên im ỉu.

Dưới ngọn đèn u ám mờ nhạt mọi vật đều ẩn ẩn hiện hiện, cả tiểu viện bao phủ một tầng hào quang, sương sớm làm ướt một đồng cảnh lá khô tấp nập nơi góc tường, tia sáng chiếu vào đó cũng trở nên ướt sũng.

Đêm lạnh mỏng, Tần Trần gõ cánh cửa, người mở cửa không còn là tiểu nha đầu trước đây, mà là một thị vệ có thân hình cao lớn, mặt không chút thay đổi, hẳn chính là người của Tề vương phủ, mà người của Tề vương phủ thì luôn luôn không sợ bất luận kẻ nào, Tề vương thái độ làm người kiêu ngạo quái lạ, nên cả Thiên Vận hoàng triều ai cũng không thấy ngạc nhiên, nếu có chủ tử quái gở xảo quyệt, thì thủ hạ tự nhiên cũng không khác hơn chút nào, nếu hôm nay những người canh gác nơi này không phải người của Tề vương phủ, thì họ sẽ không đánh người Tấn vương phủ, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, mà không động đến bọn họ, thế mà trở trêu bọn canh giữ lại là người Tề vương phủ, mà tiểu nha đầu ở nơi này là Tề Vương phi nữa chứ.

Nghĩ đến đây, Tần Trần liền có chút đau đầu, cảm giác đau đớn sâu sắc cứ kéo lấy lẫn nhau toàn bộ xông ra.

"các người tới làm cái gì?"

Tên thị vệ mở cửa giọng nói rất không thân thiện, ôm quyền ngăn trở đường đi, rõ ràng là không muốn cho Tần Trần tiến vào, kỳ thật Tần Trần cũng không muốn vào, đưa tay vào áo đem một cây trâm phượng, bình tĩnh mở miệng.

" Xin đem cây trâm cài này giao cho Cửu công chúa, nàng sẽ chịu gặp chúng ta."

Thị vệ kia sửng sốt một chút, gật đầu, cầm cây trâm cài đi vào trong phòng.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ đã dùng xong bữa tối, đang ngồi ở dưới ánh đèn, nhìn mấy tiểu nha đầu đang nói chuyện, hai cái nha Diệp Linh cùng Diệp Khanh thấy lúc gặp chủ tử đa số đều không nghe nàng nói lời nào, nhưng cũng không hung ác như bề ngoài vậy, cho nên lá gan lớn thêm một ít, vì bằng tuổi nên mấy nha đầu này bắt đầu chơi đùa cười giỡn, cả một sảnh đường tiếng nói huyền thuyên.

Cánh cửa Viện vừa vang lên, vài người liền dừng lại động tác, nhìn ngoài cửa, cho đến khi thị vệ bước vào, Hoa Ngạc mới nhướng mày hỏi.

" làm sao vậy?"

" Là quản gia của Tấn vương phủ, lại tới nữa, còn cầm theo đồ vật này đến đây?"

Thị vệ kia nói xong liền lấy món đồ đó ra, Hoa Ngạc lơ đãng nhận lấy, một bên nhìn đánh giá một bên cất bước đi về phía trước, chờ đến lúc nàng đi đến bên ngọn đèn, liền nhìn thấy rõ ràng, trang sức trong tay chính là một cây trâm cài Loan điệu, cây trâm cài này là trang sức của Ngũ công chúa Phượng Lan Hoa, ngày đó Hoàng hậu nương nương đã vì mấy vị công chúa mà làm cho mỗi người một món trang sức quý báu, Cửu công chúa chính là cây trâm phượng hoàng, mà Ngũ công chúa thì lại là trâm Loan

điều, hiện tại này trâm cài này xuất hiện, chẳng lẽ ngày đó Ngũ công chúa vẫn chưa có chết?

Hoa Ngạc bộ dạng kích động, trong mắt lệ lại tràn ra, Phượng Lan Dạ kỳ quái nhìn nàng, duỗi tay ra tiếp nhận vật phẩm trang sức trong tay của nàng, thản nhiên nhướn mày hỏi.

"Làm sao vậy? Đây là cái gì?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61

Phượng Lan Dạ cẩn thận nhìn kỹ, đúng là trâm cài hình Loan điều, đôi mắt chim được khảm bằng đá ruby, mào chim phượng lục sắc rất sinh động, có giá trị xa xỉ quý báu, giống với cây trâm phượng mà nàng mang trước đó.

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng đánh giá, trong đầu lập tức hiện ra một nữ tử.

Nữ tử này đoan trang, giống như ánh bình minh, dung nhan thiên kiều bá mị, so với đệ nhất mỹ nữ An Giáng thành - Trầm Vân Tinh không thua kém bao nhiêu. Nàng là Ngũ công chúa Phượng Lan Hoạ? Đây là trang sức tùy thân của tỷ tỷ?.

Chẳng lẽ ngũ công chúa và nàng giống nhau không có chết, hiện tại vật này ở trong tay Tần quản gia, chứng tỏ Phượng Lan Hoạ cũng đang ở trong tay bọn họ.

Phượng Lan Dạ ánh mắt chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, khóe môi nở nụ cười khó hiểu, vẫy tay ra lệnh.

"Mời Tần quản gia vào."

"Dạ, công chúa."

Thị vệ lui ra ngoài, rất nhanh mang Tần Trăn tiến vào, trừ hăn ra, những người khác của Tấn vương phủ tất cả đều phải ở ngoài cửa đợi, không cho bất luận kẻ nào bước chân vào.

Trong phòng khách, Tần Trần rất biết điều, tựa hồ đến giờ phút này mới biết rằng tiểu nha đầu này rất lợi hại.

Tuy trước kia hắn biết tiểu nha đầu này bất phàm, nhưng không nghĩ đến nàng thế nhưng không có tình cảm, tâm ngoan thủ lạt, nhưng vương gia bọn họ lại muốn nàng bằng mọi giá.

"Tham kiến Cửu công chúa."

"Tần quân gia, nói đi, thứ này từ nơi nào mà đến ?"

" Vương gia chúng ta muốn gặp Cửu công chúa "

Tần Trần cũng không trả lời nàng, mà trực tiếp nói ra mục đích đến gặp Phượng Lan Dạ, trên tay hắn đã có vật này, đương nhiên là người nọ cũng ở trong tay bọn họ, tuy Tần Trần không có nói thẳng, nhưng Phượng Lan Dạ liếc mắt một cái liền biết ý tứ của hắn, người đúng là trong tay bọn họ.

Không nghĩ tới ngày đó diệt quốc, ngũ công chúa Phượng Lan Hoa không có chết, mà bị Tấn vương Nam Cung Trắc dẫn theo trở về, sau đó giống như nàng đi đến Thiên Vận hoàng triều, nhưng thân phận hai người thì không giống nhau, một người là vong quốc nô lệ, một người được dẫu trong vương phủ.

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại suy tư, nhưng không nói gì, Hoa Ngạn đã sớm kích động kêu lên.

"Công chúa, cứu ngũ công chúa đi, cứu ngũ công chúa đi, công chúa."

Phượng Lan Dạ mắt lạnh liếc nhìn nàng một cái, dọa Hoa Ngạn lập tức im miệng, tính tình của công chúa cũng không tốt, nàng không thích bị kích động , chọc giận nàng, đừng nói ngũ công chúa, chính là ngay cả bản thân mình cũng đừng có thứ tốt để ăn.

"Vương gia các người muốn gặp ta."

"Đúng vậy, Cứu công chúa."

Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Phượng Lan Dạ vẫn không biểu hiện điều gì, ánh mắt che dấu sự quý quý, nàng chậm rãi đứng lên, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng nói: "Tốt."

Nếu trên danh nghĩa đã là ngũ công chúa, dù sao nàng cũng nên ra mặt một lần vì nàng ta, nhìn xem đến tột cùng Tấn vương muốn làm gì?

"Phía trước dẫn đường đi."

Phượng Lan Dạ niên kỷ nhỏ, chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu, làm Tần Trăn không dám có chút lơ là nào, có lẽ trước kia hẳn xem nhẹ nàng, nhưng giờ phút này hẳn biết nàng tuy còn nhỏ nhưng bản lĩnh rất cao, nếu như không cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ bản thân gặp họa.

Tần Trăn ở phía trước dẫn đường, Phượng Lan Dạ phân phó Hoa Ngạc: "Mang danh cầm " lục ý" của ta đến đây."

"Dạ, công chúa."

Hoa Ngạc vội chạy ra ngoài, rất nhanh mang danh cầm Lục Ý đến, ôm chặt cầm theo sau Phượng Lan Dạ đi ra ngoài.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh đều lo lắng, đi theo sau các nàng, Diệp Linh lo lắng mở miệng: "Công chúa, có muốn nô tì về Tề vương phủ bẩm báo với vương gia hay không?"

Nha đầu kia rất cơ trí, tuy rằng mới đến nhưng làm việc rất biết nặng nhẹ, hiểu rằng mọi việc cần phải bẩm báo cho Phượng Lan Dạ, không nên tự mình làm chủ.

Phượng Lan Dạ lắc đầu, việc nhỏ như thế này nàng có thể xử lý, nàng cũng không nghĩ mọi việc đều phải trông cậy vào người khác ra mặt, từ giờ trở đi, nàng đã không giống như trước đây, nàng sẽ không để cho người ta khi dễ mình, hiện tại nàng cần gì phải sợ ai a?

"Các người an tâm đợi ở trong sân đi, sẽ không có chuyện gì."

Nhiều ánh mắt nhìn vào nàng, Tấn vương Nam Cung Trác cũng không phải là kẻ ngốc, hẳn đối với nàng bất lợi, thì chính bản thân hẳn cũng không có kết quả tốt, nàng tin tưởng Tấn vương không ngốc như thế.

Về phần hẳn vì sao phải gặp nàng, nàng tin tưởng rất nhanh sẽ biết lý do.

Ngoài cửa viện, có một chiếc xe ngựa của Tấn vương phủ, còn có vài tên thị vệ nữa, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc lên xe ngựa, các thị vệ của Tề vương phủ theo sát phía sau xe một tít cũng không rời, đoàn người chậm rãi hướng đến Tấn vương phủ.

Phượng Lan Dạ biết ngoài những thị vệ này, trong bóng tối còn có một người đi theo, người này đến tột cùng là ai?

Chẳng lẽ là người của Ngọc Tiễn, chắc là không có khả năng, người như Ngọc Tiễn sao có thể phái người núp trong bóng tối để bảo hộ nàng đây? Như vậy đến tột cùng là người phương nào?

Đang suy nghĩ đến nhập thần, thì ở một bên xe ngựa, Hoa Ngạc dè dặt cẩn trọng nhìn nàng, chầm chậm mở miệng.

"Công chúa, người nói xem ngũ công chúa vì sao ở trong Tấn vương phủ, nàng ở Tấn vương phủ làm cái gì?"

Phượng Lan Dạ không nói gì, hờ hững nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, trời đen như mực, u ám khôn cùng.

Phượng Lan Hoà ở Tấn vương phủ đến tột cùng là đóng vai trò gì, tin tưởng rất nhanh nàng sẽ biết, mặc kệ là sắm vai gì, nàng có thể khẳng định , nàng ta cũng chỉ là một quân cờ.

Tấn vương âm hiểm như thế tuyệt đối sẽ không làm chuyện lỗ vốn.

Xe ngựa một đường xuyên qua phố phường, đi thẳng đến Tấn vương phủ, tuy rằng đã khuya, nhưng trên đường thật náo nhiệt, nhưng mà người bên trong xe ngựa thì không có tâm trạng để thưởng thức phong cảnh, mà người ngoài xe ngựa thì càng không dám lơ là, không khí có vẻ thật cứng nhắc, trầm lặng .

Trên đường cái, trước cửa hàng xa hoa, treo các lồng đèn đủ màu đủ dạng, theo trong gió đêm nhẹ nhàng đong đưa thành hai hàng dài, trước cửa tửu lâu, tiếng cười nói ồn ào, người đến người đi, oanh oanh náo nhiệt, thanh lâu tửu quán, buôn bán càng náo nhiệt hơn, mùi hương son phấn, mỹ nhân ngấm xương, thật là cảnh tượng tốt đẹp.

Xuyên qua các ngã tư, rốt cục đã đến Tấn vương phủ.

Tần Trần cung kính mời Phượng Lan Dạ xuống xe, đi phía trước dẫn đường, bước vào Tấn vương phủ.

Trong Tấn vương phủ , khắp nơi đều treo đèn lồng nguyệt quế, làm nổi bật mái đình nhà thủy tạ xa xa, tựa như phủ một tầng lụa mỏng, những con sư tử đá với nhiều hình dạng khác nhau, lần lượt được bày trí bên cạnh những mái đình, điện ngọc lầu son, đẹp không sao tả xiết.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng bắt gặp hạ nhân cung kính hành lễ với Tần Trần, sau đó thì kinh ngạc ngẩng đầu đánh giá Phượng Lan Dạ, nhưng cũng không dám nói cái gì.

Đoàn người đi thẳng đến đại sảnh Tấn vương phủ , lúc này mơ hồ có tiếng cười truyền đến, thanh âm như chuông bạc, hiển nhiên là tiếng cười

của nữ nhân.

Ngoài cửa đại sảnh có mấy nha hoàn, đứng đầu một người dung mạo diễm lệ, tuy là nha hoàn, nhưng diện mạo không tầm thường, có thể thấy được trong Tấn vương phủ, mỹ nhân như nước, nhiều không đếm xuể.

Nha hoàn này vừa thấy đám người Tần Trăn xuất hiện, liền đưa tay cản đường, chậm rãi mở miệng: "Tần quân gia, chờ một chút, để Thu Đồng đi bẩm báo một tiếng."

Nữ tử này chính là nha đầu thiếp thân của Tấn vương - Thu Đồng, chẳng những dung nhan xinh đẹp, hơn nữa thân thủ cực kỳ lợi hại, Nam Cung Trác bình thường ăn, mặc ở, đi lại, tất cả đều do nàng quản lý. Nàng vừa mở miệng, Tần Trăn gật đầu, Thu Đồng liền đi vào.

Dưới ánh trăng Phượng Lan Dạ nhìn quang cảnh xa xa, óng ánh như ngọc, mặc dù là mùa đông, nhưng vẫn có thể thấy được hoa lá xanh tươi như cũ, có thể nhìn ra hoa cỏ ở Tấn vương phủ đều rất quý báu giống như bốn mùa không thay đổi, ở chỗ này không có cảm giác mùa đông hoang vắng, mà ngược lại có cảm giác thư thái.

Đang xem đến nhập thần, thì Thu Đồng đã đi ra, cung kính mở miệng: "Gia mời Cửu công chúa đi vào?"

Tần Trăn vừa nghe Thu Đồng nói, liền trong lòng biết rõ, vương gia chỉ cho Cửu công chúa đi vào, cũng không bảo hắc theo vào, hắc liền vui vẻ thoải mái nhìn về phía Phượng Lan Dạ.

"Cửu công chúa, mời."

Phượng Lan Dạ quét mắt liếc nhìn hắc, vung tay dẫn Hoa Ngạc đi theo phía sau Thu Đồng tiến vào bên trong.

Đại sảnh Tấn vương phủ xa hoa rực rỡ, nguy nga lộng lẫy, tứ trụ sơn son thiếp vàng, phía bên phải bày biện một đỉnh bằng đồng, bên trong bỏ hương liệu, tỏa hương thanh thoát, chính giữa trải thảm màu đỏ, thêu đóa hoa mẫu đơn kiểu diêm, đẹp dễ quý giá, nhìn xem cũng đủ thấy xa hoa vương giả.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc vừa đi một bên vừa đánh giá, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía thượng vị (chỗ ngồi cao).

Tấn Vương điện hạ đang ngồi trên cao quanh thân phóng đăng tà mị, ở hẳn phía dưới hẳn có mấy mỹ nhân mà nàng không biết tên đang quỳ, người thì đánh cờ, người thì bóp chân cho hẳn, còn có người đang đút hoa quả cho hẳn ăn, những người còn lại thì vừa nói vừa cười, tóm lại ôn hương nhuyễn ngọc, vô cùng biết hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân.

Phượng Lan Dạ bước lại gần, đáy mắt vô cùng xem thường, lạnh lùng khinh bỉ mở miệng.

"Không biết Tấn Vương điện hạ đêm hôm cho đòi Lan Dạ đến đây là có chuyện gì?"

Tấn vương Nam Cung Trác nở nụ cười tà mị vạn phần: "Phượng Lan Dạ, Tề vương chính là người khắc thù, chỉ cần người nguyện ý, bốn vương hứa cho người một vị trí sườn phi."

Lời vừa nói ra, mấy mỹ nhân đang quỳ bên dưới, ghen ghét cộng thêm phần nộ đến đỏ mắt, chỉ có thân ảnh đang đứng thẳng ở giữa đại điện vẫn ngạo nghễ ngang tàn, vô cùng lạnh lùng như lan như Mai, ánh mắt âm trầm ma quái nhìn chăm chú vào nam tử ngồi trên cao, chậm chậm mở miệng.

"Ta thật muốn thử xem, hẳn có thể khắc được bản công chúa hay không."

Một lời vừa rơi xuống, cả điện như hít vào luồng khí lạnh, quay lại nhìn nam tử trên thượng vị, trong nháy mắt hẳn lâm vào cơn tức giận điên

cuồng, tàn bạo nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ.

"Người thật không biết điều."

"Tấn vương nói sai rồi, Lan Dạ là hoàng thượng tử hôn cho Tề vương, Lan Dạ là thân phận gì mà dám kháng chỉ không tuân, không lẽ Tấn vương điện hạ dám can đảm kháng chỉ sao"

Phượng Lan Dạ ôn hoà mở miệng, Tấn vương Nam Cung Trác vẻ mặt âm trầm, chậm rãi nói: "Nếu như người kiên trì phải gả cho bốn vương, bốn vương tất có biện pháp đến trước mặt phụ hoàng thỉnh cầu."

Nam Cung Trác vừa dứt lời, Phượng Lan Dạ trong lòng cười lạnh, hay cho một tên Tấn vương vô sỉ, biết rõ hoàng thượng sủng ái Thất hoàng tử, nếu như hắt đi thỉnh cầu hoàng thượng, chỉ sợ sẽ khiến hoàng thượng càng thêm tức giận, hắt làm như vậy chẳng qua là muốn hãm hại nàng mà thôi, nàng đâu có ngu ngốc đến nỗi như vậy.

"Thật chỉ có thể xin lỗi Tấn vương điện hạ, Lan Dạ không nghĩ gả vào Tấn vương phủ."

"Vậy lời người nói ở trong điện lúc trước là có ý nghĩa gì?"

Nam Cung Trác ánh mắt lạnh lẽo, nghĩ đến bản thân mình bị nha đầu kia đùa giỡn, một cỗ tức giận bốc lên, hận không thể thu thập tiểu nha đầu này ngay lập tức.

"Lan Dạ đã thay đổi chủ ý, lúc trước ta cho rằng gả vào Tấn vương phủ là lựa chọn tốt nhất, hiện tại phát hiện còn có lựa chọn tốt hơn, Tấn vương điện hạ cũng nhận thấy, Lan Dạ có ngốc như vậy sao?"

Phượng Lan Dạ không nhẹ không nặng mở miệng, khóe môi nở ra nụ cười.

Tấn vương đen mặt, nàng lại còn cười được, trong đại điện các mỹ nhân, thân mình run rẩy, trong lòng rét lạnh, Tấn vương thật sự là người tâm ngoan thủ lạt, giờ khắc này hắn đang thịnh nộ, có lẽ sẽ sớm bộc phát ra ngoài, thế mà nữ tử này dám can đảm một lần nữa làm hắn tức giận.

"Người thật to gan."

Nam Cung Trác ánh mắt thị huyết khóa chặt lấy Phượng Lan Dạ, cắn răng phun ra một câu.

Phượng Lan Dạ cũng không e ngại hắn, nhàn nhạt mở miệng: "Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà đâu?"

Nam Cung Trác đè nén lửa giận, nặng nề hừ một tiếng: "Người cho là bốn vương còn để cho người gặp nàng sao"

"Ý tứ của vương gia là nàng đang ở trong tay người, "Phượng Lan Dạ cười nhạt, không nghĩ đến ngày đó diệt quốc, Nam Cung Trác thật đúng là lén lút giữ ngũ công chúa Phượng Lan Hoà, đại khái là hắn thấy nàng quá đẹp, cho nên mới chịu lưu lại nàng.

"Đúng, là ở trong tay bốn vương."

Nam Cung Trác cũng không cần giấu diếm, nếu người đang ở trong tay hắn, thì tính sao? Hắn sẽ không để các nàng gặp nhau, trừ phi? Khóe môi lạnh lùng cười.

"Nếu người ở lại Tấn vương phủ, tự nhiên sẽ gặp nàng, bằng không?"

Lời này ý tứ thật rõ ràng, nếu như nàng không là người của Tấn vương phủ, dĩ nhiên sẽ không gặp được tỷ tỷ.

Phượng Lan Dạ chau mày, cũng không tỏ vẻ lo lắng, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Như vậy chúng ta có thể đi rồi sao?" Nàng thế nhưng lại không tỏ

vẻ tha thiết muốn gặp Ngũ công chúa, Nam Cung Trác có chút ngoài ý muốn, Hoa Ngạc kinh ngạc một lúc, liền nhỏ giọng mở miệng: "Công chúa, ngũ công chúa phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi quay đầu nhìn Nam Cung Trác, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, cũng không chờ hắn mở miệng, liền dẫn Hoa Ngạc xoay người chuẩn bị rời đi, ngồi trên tòa thượng, Nam Cung Trác tức giận đến nghẹt thở, hắn là người luôn che dấu cảm xúc, không dễ dàng để lộ ra ngoài, nhưng nha đầu này thật sự có bản lĩnh, ba lần liên tiếp chọc giận hắn.

"Người cho là Tấn vương phủ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, mấy tên thị đứng ở bên ngoài đại điện liền xông vào, trong tay cầm vũ khí, nhắm vào hai người - Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc, trong đại điện không khí vừa mới ấm áp một chút, giờ khắc này đã giương cung bạt kiếm, các nữ nhân đang quỳ bên cạnh đều sợ đến mức hoa dung thất sắc, liên tục kêu lên kinh hãi, bất quá Nam Cung Trác liếc mắt trừng một cái, thì đám nữ nhân này chỉ dám cấn môi dưới, thân hình run rẩy, không dám phát ra một tiếng nào.

Đáng tiếc Phượng Lan Dạ cũng không có e ngại, đưa tay lấy danh cầm "Lục Ý" trong tay Hoa Ngạc, lạnh lùng ngạo nghễ quét nhìn quanh một vòng, sau đó nhìn nam tử ở phía sau.

"Xem ra Tấn vương thật sự có gan dám đối đầu với hoàng thượng, thật can đảm đầy khí phách, vậy thì đến đây đi." Nàng ngạo nghễ nói, trên mặt tỏa ra hàn khí, một tay cầm huyền cầm, không sợ hãi thản nhiên đối mặt.

Tấn vương Nam Cung Trác bị khí phách của nàng làm chấn động, tự đáy lòng thở dài, tiểu nha đầu này vì sao không nguyện ý gả vào Tấn vương phủ chứ? Khí phách này nam tử cũng khó mà có, tuy rằng không cam tâm, bất quá trong lòng hắn biết rõ, bản thân thật sự không thích hợp ra tay với

nàng , bởi vì nàng hiện tại là người của Tề vương phủ, từ trước đến giờ hẳn vẫn muốn mượn sức của Tề vương, trước mắt nếu như động đến nàng, mặc kệ Tề vương có thích hay không thích nha đầu kia, chỉ sợ sẽ tìm đến Tấn vương phủ đòi nợ, nên vẫn đừng động đến nàng mới là tốt nhất.

Nam Cung Trác tuy không cam chịu, nhưng cuối cùng vẫn vung tay lên ý bảo thị vệ trước cửa lui xuống.

Phượng Lan Dạ tuyệt đối không cảm kích, ngược lại còn buồn bực, trực tiếp phui tay đi ra ngoài, nhìn cũng không thèm nhìn lại nam tử ngồi trên cao.

Nam Cung Trác vì tức giận, mà sắc mặt càng đen kịt , đúng lúc mỹ nhân bên người lại lên tiếng.

"Gia, người đừng tức giận , tên kia thật không biết điều."

Nghĩ rằng lời nói của nàng sẽ làm cho Nam Cung Trác vui vẻ, ngược lại hẳn càng tức giận hơn, không hề thương hương tiếc ngọc , nhắc chân đá nữ nhân vừa mới mở miệng, lăn xuống dưới, Nam Cung Trác vẫn còn chưa hết giận, hừ lạnh.

"Người nói cái gì, người không có tư cách nói đến nàng, người tới, đưa nàng ta đến biệt viện đi."

Ngoài điện, Thu Đồng dẫn vài tỳ nữ đi vào, vung tay lên tập tức có nha hoàn đi lại kéo nữ nhân này đi, nàng kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lúc này Nam Cung Trác đá một cước, làm bị thương cái trán của nàng, mặt nàng thê thảm vô cùng, đáng tiếc không người nào thèm để ý đến. Nàng thảm thiết kêu lên: "Gia tha mạng, gia tha mạng, thiếp thân không muốn đi biệt viện, thiếp thân không muốn đi.

Biệt viện chính là kỹ viện của Tấn vương phủ mở ra, nàng bị đưa vào biệt viện, thân phận thấp kém xuống không nói, từ đây về sau vĩnh viễn sẽ

không được tự do .

Đáng tiếc nàng có kêu to cũng không ai để ý, sớm đã có hai người đi lại, túm nàng kéo đi, đỡ phải chọc vương gia thêm mất hứng.

Trong đại điện trở lại an tĩnh, đám người tiểu thiếp bên dưới một câu cũng không dám nói ra, an phận quỳ ở đó, mọi người đều hiểu rõ, tuy rằng vương gia cáu giận tiểu nha đầu kia, nhưng cũng không vui khi người khác phê phán nàng, cho nên về sau các nàng vẫn phải nhớ thật kỹ điều này.

Nam Cung Trác đứng lên, lạnh lùng vẫy tay: "Đều đi xuống đi."

Lúc này các nữ nhân mới nhẹ nhõm thở ra, nhanh chóng lui xuống.

Nữ tỳ thiếp thân của Nam Cung Trác - Thu Đồng đi đến, cung kính quỳ , chờ vương gia phân phó, Nam Cung Trác lạnh lùng mở miệng: "Thu Đồng, lập tức đi biệt viện, đem Lam Cơ đưa đến Tuyết Nhạn lâu đi."

Tuyết Nhạn lâu chính là thanh lâu nổi tiếng tại An Giáng thành, mặc dù không xếp vào thứ nhất, nhưng mà Tuyết Nhạn lâu chính là sản nghiệp của Tấn vương Nam Cung Trác, trong đó có rất nhiều mỹ nhân, đều là vương phủ gia kỹ, Nam Cung Trác lợi dụng các nữ nhân này câu dẫn rất nhiều quan viên trong triều, hiện tại trên tay hắn có một quyển sổ mỏng, ghi lại những việc làm phạm pháp của các quan viên , nên những người đó mới dốc lòng ủng hộ hắn tranh đoạt địa vị thái tử.

"Dạ, gia."

Thu Đồng lập tức lĩnh mệnh, đứng dậy đi ra ngoài, trong đại điện, Nam Cung Trác cười lạnh, nhìn chằm chằm khoảng không trước mặt, thật lâu cũng không nói một lời nào.

Trên con đường đá xanh của Vương phủ, có một đoàn người đang đi tới, hạ nhân vương phủ cầm theo đèn lồng đi phía trước dẫn đường, phía sau là

quản gia Tần Trăn, cuối cùng là Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc.

Dọc theo đường đi, Hoa Ngạc hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn từ khắp ngõ ngách của vương phủ, nhìn thấy thân ảnh của Ngũ công chúa Phượng Lan Hoạ, đáng tiếc dọc theo đường đi cũng không thấy được gì lạ chứ đừng nói là bóng dáng người.

Một đường đi xuyên qua đình, cầu, mắt thấy đã tới cửa lớn vương phủ.

Ai biết nửa đường có người chạy ra ngăn cản đường đi, thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Đây là ai a?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe liền biết người nói chuyện là ai? Chính là Như phu nhân Trầm Trân Châu, xem ra nữ nhân này vẫn không học được khôn, nàng rõ ràng là tự tìm lấy khổ, Phượng Lan Dạ khóe môi nhất câu, xuất ý cười huyết tinh, buổi tối hôm nay nàng đã bị đè nén quá đủ, không nghĩ tới nữ nhân này lại tự động đưa đến cửa. Tốt, thật sự là quá tốt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm của nàng, bao phủ một tầng sát khí, vẫn đi ở bên cạnh nàng Tần quản gia không khỏi hoảng hốt, hiện tại trong lòng hẳn biết rõ ràng tiểu nha đầu này là người lãnh huyết, chỉ sợ nữ nhân Trầm Trân Châu ngu ngốc này sẽ chịu thiệt thòi, nhanh chóng mở miệng.

"Nếu Như phu nhân, đã trẻ thế này sao còn không đi nghỉ ngơi, đây là khách quý của Vương gia."

"Khách quý?" Ai biết Trầm Trân Châu vừa nghe lời nói của Tần quản gia, giận mà không có chỗ phát, nghĩ đến một cái vong quốc nô nhỏ lại đường đường trở thành Tê Vương phi, mà muối muối của nàng mà phải trở thành một tiểu thiếp trong phủ tam hoàng tử, không khỏi nổi trận lôi đình, hơn nữa chính mình cũng ăn thiệt thòi của nữ nhân này mấy lần, còn có khi ở trên đại diện, Vương gia lại muốn dâng nha đầu kia làm sủng phi, đúng là

đủ mọi chuyện xảy ra dồn về một chỗ, nàng cùng Phượng Lan Dạ cơ hồ trở thành cừu nhân bất cộng đái thiên (không đội chung trời).

Có lẽ ở nơi khác, nàng có chút sợ nàng ta, nhưng nơi này là Tấn vương phủ, nàng có cái gì phải sợ.

Trầm Trân Châu nghĩ thế, liền tiếp tục ngăn trở đường đi của Phượng Lan Dạ, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

"Nàng ta mà tính cái gì khách quý, một vong quốc nô thân phận thấp, người cho là có thể tiến vào Tề vương phủ liền tài trí hơn người sao? Nói cho người biết, Tề vương khắc mẫu khắc thê, người mà đi vào đó lập tức sẽ bị khắc chết." Nàng ác độc mắng , đáng tiếc thanh âm vừa rơi xuống, liền nhìn thấy Phượng Lan Dạ giơ tay lên quăng một cái tát qua, sau đó tiểu thân ảnh của nàng liền tiến lên phía trước, ra tay nhanh chóng bóp lấy cổ của Trầm Trân Châu, tay kia thì nhanh chóng tung ra một quyền vừa nhanh vừa mạnh vào bụng nàng ta, sau đó nhấc chân đá thêm một cái.

Một phen quyền đấm cước đá, Trầm Trân Châu lập tức bị đánh té trên mặt đất, mà hết thảy chuyện này phát sinh quá nhanh , đợi cho mọi người kịp phản ứng, thì Trầm Trân Châu đã bị đánh xong, nằm rên rỉ trên mặt đất, trợn to mắt có vẻ khó thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt, thống khổ khóc lên, sau đó hướng về phía Tần Trăn mệnh lệnh.

"Các người đều là người chết sao? Bản phu nhân bị đánh , mà các người thì đứng xem trò vui."

Trong lúc nhất thời không ai dám cử động, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm người đầu sỏ vừa gây nên chuyện kia, chỉ thấy nàng làm như không có việc gì vỗ vỗ tay, lạnh lùng nhìn Tần Trăn, mở miệng gằn từng chữ một.

"Nàng ta vừa rồi mắng Tề vương cái gì? Nếu là việc này rơi vào tai Hoàng Thượng, đừng nói chỉ là một Như phu nhân nho nhỏ, mà ngay cả

Tấn vương phủ chỉ sợ cũng khó trốn tránh trách nhiệm, các người cho rằng bản công chúa đánh nàng là đúng hay không đúng?" Nói xong lập tức vòng qua người Trầm Trân Châu bước đi, mà Tần Trăn thì thấy da đầu tê rần, hẳn biết những điều nàng nói là thật, mà Trầm Trân Châu rất không có hiểu biết, tại sao có thể mắng Tề vương chứ, Tề vương khắc mẫu khắc thê, cũng chỉ là chuyện mà mọi người ngầm nghị luận thôi, nàng ta lại giở trò trước mặt Tề Vương phi tương lai cũng dám nói ra, bị đánh cũng là xứng đáng, nữ nhân này thật sự là tự chuốc lấy khổ.

Thái Trăn không thèm quan tâm đến nàng ta nữa, lập tức đuổi kịp thân ảnh phía trước, một bên tiến nàng đi, một cười nịnh.

"Công chúa đừng nóng giận, người đó thần kinh không được bình thường thì lời nói ra sao có thể xem là thật được chứ?"

Trầm Trân Châu ở phía sau nghe lời nói của Tần Trăn, lập tức uất giận ngắt đi.

Hoa Ngạc quay đầu lại liếc mắt một cái, liền cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đuổi kịp thân ảnh phía trước ly khai Tấn vương phủ, lên xe ngựa Tấn vương phủ thẳng một đường trở về .

Trong góc tối âm u, ẩn dấu một người , u ám giống như tu la đến từ địa ngục, quanh thân tràn đầy lệ khí, nhìn không rõ sắc mặt, chỉ nghe thanh âm thị huyết vang lên.

"Nguyệt Căn, nữ nhân này nên câm miệng, làm cho nàng ta cả đời không nói được một chữ."

"Dạ, gia."

Lời vừa dứt , trong nháy mắt bốn bề lại chìm vào bóng tối, không một tiếng vang.

Trước đại môn, Tần Trần tự mình đưa hai người Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc vào xe ngựa Tấn vương phủ, nhìn theo bóng xe ngựa đi xa, mấy tên thủ hạ đứng bên cạnh, vẻ mặt đau khổ, nhìn Tần quản gia, cục diện trước mắt càng ngày càng hồ đồ, bọn họ là những hạ nhân làm việc nếu không đạt kết quả, nhẹ thì bị xử phạt, nặng thì mất mạng.

"Tần quản gia?"

Có người kêu lên, Tần Trần phát phát tay, bất đắc dĩ mở miệng: "Đi vào hướng vương gia phục mệnh đi."

Hắn đã mời được Cửu công chúa đến, mệnh xem như được bảo vệ, về sau mọi việc nên cẩn thận một chút.

Trong bóng tối, xe ngựa lắc lư chạy về hướng khu phố nô lệ, bên trong xe, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc, hai người ai cũng không nói gì, Phượng Lan Dạ nhắm mắt nghỉ ngơi, dưỡng thần, nhưng Hoa Ngạc ngồi bên cạnh, vẻ mặt hoài nghi, nhìn Phượng Lan Dạ, dè dặt cẩn trọng mở miệng,

"Công chúa, ngũ công chúa ở trong tay bọn họ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Muốn hay không cho người đi tìm hiểu Tấn vương phủ một chút, nhìn xem công chúa bị bọn họ giấu ở chỗ nào?"

Phượng Lan Dạ đột nhiên mở mắt, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hoa Ngạc, chầm chậm mở miệng.

"Hoa Ngạc, ngươi an phận một chút, nếu như lại phát sinh chuyện giống như đêm nay, về sau ngươi không cần đi theo ta nữa" .

"Công chúa?"

Hoa Ngạc cả kinh, thân mình run lên, nàng cơ hồ tưởng tượng không ra, nếu không đi theo công chúa, nàng có thể đi nơi nào, trong mắt tràn đầy

hoảng sợ, Phượng Lan Dạ xem nàng sợ hãi, nghĩ từ trước đến giờ nàng ở bên mình, cũng có chút tình cảm, liền thở dài một hơi.

"Hoa Ngạc, người phải nhớ kỹ, về sau đừng quan tâm đến ngũ công chúa Phượng Lan Hoà, nàng đã thành người của Tấn vương, không phải chung một đường với ta, mặc kệ tìm được hay là không tìm được, nàng đều là một quân cờ trong tay Tấn vương."

Hoa Ngạc gật đầu, nàng biết công chúa nói đúng, nhưng nghĩ đến ngũ công chúa giờ phút này bị giam hãm trong Tấn vương phủ, liền cảm thấy bất an, nhưng lại nghĩ đến chuyện chủ tử sẽ không cần nàng nữa, nàng đâu dám có nửa điểm ý kiến, liền nhanh chóng nhận lỗi.

"Công chúa, Hoa Ngạc biết sai rồi."

"Ừ, vậy là tốt rồi, "Phượng Lan Dạ gật đầu, nhưng không có nói chuyện, lại nhắm hai mắt lại.

Xe ngựa một đường chạy nhanh, thẳng đến Nô Nhai, nàng vào viện, thấy mọi người đang sốt ruột đứng đợi, trừ bỏ Diệp Linh cùng Diệp Khanh, còn có Vụ Tiễn, bởi vì lo lắng nên đã dẫn tiểu nha hoàn đứng ở trong sân đợi nàng.

Vừa thấy Phượng Lan Dạ đi vào, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mọi người liền vây xung quanh nàng.

"Thế nào? Tấn vương không làm khó người chứ, tại sao hắn muốn gặp người làm cái gì?"

Tư Mã Vụ Tiễn buồn bực mở miệng, Phượng Lan Dạ kéo nàng đi vào, nhột nhột mở miệng: "Kỳ thực cũng không có chuyện gì, hắn muốn nạp ta làm sủng phi?"

"Tấn vương phủ sườn phi? Tấn vương cũng thật kỳ lạ, trong phủ hân nữ nhân nhiều vô số, người đi vào thì có cái gì tốt đẹp, hơn nữa mẫu thân hân là Mai phi, đâu dễ dàng mà dễ yên."

Tư Mã Vụ Tiễn rất tức giận, người sống trong hoàng thất không biết trong đầu nghĩ cái gì, nếu Tấn vương là thiệt tình muốn nạp Lan Dạ thì không nói, chỉ sợ hân dụng tâm kín đáo, còn có Mai phi, nữ nhân này thật sự âm hiểm, trước mắt bà ta ở trong cung là người làm chủ, ngày tứ hôn hôm trước rõ ràng là rất tức giận, nếu như Lan Dạ gả đến Tấn vương phủ, nữ nhân này làm sao bỏ qua cho nàng.

"Người ngàn vạn lần đừng gả cho hân."

"Ừ, ta đã cự tuyệt, "Phượng Lan Dạ gật đầu, thân phận nàng hiện tại là Tề vương phi, làm sao có thể làm như ý muốn của Tấn vương, hơn nữa nam nhân kia xem nàng là người ngu ngốc, muốn cho nàng chịu chết sao? Hoàng thượng tứ hôn, chẳng lẽ thật sự vì hân mà thay đổi chủ ý sao? Nếu thật sự như vậy, liền sẽ không đem nàng tứ hôn cho Tề vương, ngay chính Hạo Vân đế cũng không xem trọng nàng, mặc dù Tề vương khắc mẫu khắc thân, nhưng vẫn là vương gia, hân vì sao đem nàng chỉ hôn cho Tề vương a, việc này trừ bỏ bản thân hân muốn làm thế, thì chính là Tề vương tự mình nói ra, Tề vương vì sao phải muốn nàng gả cho hân, cuối cùng là hân có mục đích gì.

Còn có Ngọc Tiễn vì sao cũng muốn nàng gả cho Tề vương, hân không phải là cùng Tề vương có cừu oán chứ?

Phượng Lan Dạ lắc lắc đầu, ở bên cạnh, Vụ Tiễn cũng không có chú ý đến sắc mặt biến hóa của nàng, đang kéo nàng đi vào đại sảnh, vừa đi vừa lo lắng mở miệng.

"Nhưng mà Tề vương cũng không phải là người dễ bắt nạt, người cần phải cẩn thận một chút."

Hai người ngồi dưới ánh đèn, Diệp Linh đã sớm dâng trà, sau đó mọi người đều lui ra, đứng bên ngoài cửa đợi .

Tư Mã Vụ Tiễn cùng với Phượng Lan Dạ nói chuyện được một lúc, sau đó dẫn Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê rời đi.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh đi vào cung kính nói: “Công chúa, nghỉ ngơi sớm đi, sắc trời không còn sớm .”

” Ừ “Phượng Lan Dạ gật đầu, phát phát tay : “Các người cũng đều lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, công chúa”Hai người lui xuống, Hoa Ngạc đi đến dìu Phượng Lan Dạ, bước vào trong phòng, Phượng Lan Dạ nâng mi nhìn lướt qua Hoa Ngạc, thấy nàng ta có vẻ ưu sầu, biết nàng vẫn lo lắng cho ngũ công chúa Phượng Lan Họa , không khỏi thở dài.

“Hoa Ngạc, ngũ công chúa bây giờ không phải là ngũ công chúa của ngày trước nữa rồi, nàng đã vào Tấn vương phủ, thì sẽ trở thành một quân cờ, cho dù có gặp mặt nàng ấy, thì cũng có ích lợi gì đâu? Sau này đừng nghĩ đến chuyện này nữa, nếu có cơ hội, biết đâu sau này sẽ gặp lại.”

“Dạ, công chúa.”

Hoa Ngạc gật đầu, nàng biết chủ tử nói đúng, nhưng vẫn muốn gặp ngũ công chúa một lần, nhìn xem một chút cuộc sống hiện tại của nàng ấy như thế nào, bất quá lời nói của công chúa nàng rất hiểu, nàng biết ngũ công chúa có lẽ đã không giống như lúc trước nữa rồi.

Phượng Lan Dạ rửa mặt xong xuôi, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bất ngờ thì rèm cửa sổ không có gió lại nhẹ nhàng lay động, hơn nữa trong không khí có một hương thơm quen thuộc, vừa ngửi được mùi này, nàng liền biết là ai đến, nếu chờ hắn đi vào, Hoa Ngạc nhất định sẽ bị điểm huyết, cho nên liền

mở miệng: “Hoa Ngạc, đi ra ngoài đi, ta ngồi một lát, không có ta phân phó thì không được tiến vào.”

Hoa Ngạc kinh ngạc liếc nhìn công chúa một cái, thấy nàng thần nhiên lạnh lùng, không phải là đang nói đùa, nên không dám nói thêm cái gì, liền lui ra ngoài.

Đợi đến khi gian phòng an tĩnh lại, Phượng Lan Dạ nhìn ra cửa sổ, chậm rãi mở miệng: “Ngọc Tiễn, người đến đưa cho ta giải được sao?”

Cửa sổ lặng lẽ mở ra, một bóng dáng từ bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, lặng yên tựa vào song cửa, khóe môi nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu, cặp mắt thâm thúy thần bí, xán lạn như ánh sao trong bóng đêm, nhìn nàng không nháy mắt, giờ phút này hẳn đã mất đi sát khí lạnh lùng, chỉ còn lại sự ưu nhã tĩnh lặng như thanh trúc, mang theo hương thơm nồng đậm, tràn ngập toàn bộ trong phòng.

Phượng Lan Dạ sửng sốt một chút, liền vươn bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh ra vậy vậy, gương mặt lộ ra vẻ giáo hoạt.

Ngọc Tiễn chậm rãi đi tới, bàn tay đang nắm chặt chậm rãi buông ra, nở ra nụ cười khó hiểu, lúc này hẳn đã hoàn toàn thả lỏng, ngũ quan tuyệt mỹ so với ánh trăng trên cao càng lộng lẫy chói mắt hơn, ánh mắt mênh mang, hương thơm trên người hẳn càng lan tỏa dày đặc, hẳn ngày càng tiến sát gần nàng, trên người hẳn hơi thở thanh nhã nam tính cùng với hương thơm nhàn nhạt, toàn bộ bao phủ lấy Phượng Lan Dạ, bàn tay hẳn nhẹ nhàng nắm tay Phượng Lan Dạ, khiến cho nàng cảm nhận được ngón tay hẳn trơn nhẵn như tơ lụa, mang theo hơi ấm, giống như giòng suối ngọt ngào ấm áp chảy vào đáy lòng nàng.

Phượng Lan Dạ chớp chớp mắt cảm nhận, sắc mặt so với lúc trước lạnh nhạt thêm ba phần, nàng làm sao có thể đối với người luôn tìm nàng gây sự, thậm chí còn bỏ thuốc cho nàng, mà lại cảm nhận được sự ấm áp từ trên

người hăn chứ, bản thân mình thật sự là rất đáng chết mà, nghĩ vậy, quanh thân liền thoát ra hàn khí, tựa như hổ rình mồi, nhìn chăm chăm Ngọc Tiễn, nghiêng răng nói.

“Ta đã làm theo ý muốn của người, gả cho Tề vương ? Giải được đâu?”

“Đây là ý tứ của người sao?” Ngọc Tiễn nheo mắt lại, lông mi dài khẽ lay động, phong tình vạn chủng, tối nay hăn không có mặc bạch y, mà là cẩm bào màu tím, thắt lưng buộc đai lưng màu bạc thêu ngàn đóa hải đường, khí chất tao nhã, giơ tay nhắc chân càng là tao nhã kính diễm.

Ngọc Tiễn khoanh hai tay ở trước ngực, vẻ mặt ra bộ dáng lưu manh , thể nhưng đáng chết lại càng làm hăn tà mị hơn.

Bất quá Phượng Lan Dạ đã bị hăn làm cho tức giận, không có tâm trạng thưởng thức phong tư của hăn, nàng giống như con nhím nhỏ trườn mắt nhìn chăm chăm hăn.

“Nói đi, người muốn cho ta gả vào Tề vương phủ, có phải là có mục đích, do người cùng Tề vương có cừ oán, cho nên người muốn ta làm gian tế giúp người báo thù có phải không?”

Phượng Lan Dạ hùng hổ nói xong, Ngọc Tiễn liền chớp mắt một cái gây ngấn người, hơn nửa ngày mới nhìn nàng lăm lăm, ngạc nhiên, vẻ mặt vô tội, giống như bông hoa không nhiễm bụi trần.

“Người.. cái đầu nhỏ của người nghĩ cái gì a? Trí tưởng tượng thật phong phú, ai nói cho người là ta cùng Tề vương có cừ oán , muốn người đi vào làm gian tế ?”

“Vậy người muốn gì? Không phải ý này thì là cái gì?”Phượng Lan Dạ trợn tròn mắt, nghiêm túc suy nghĩ , sau cùng kết luận một câu: “Chẳng lẽ người cùng Tề vương là bằng hữu, bởi vì Tề vương quái gở biến thái, người liền đem ta đưa vào, chẳng lẽ là lý do này sao?”

Phượng Lan Dạ nói xong, kỳ thực thì nàng không chú ý khi ở trước mặt nam nhân này, nàng tự nhiên hơn rất nhiều, cũng không che dấu cảm xúc của mình.

“Tề vương quái gở biến thái?”

Lần này đến lượt Ngọc Tiễn cắn răng , nặng nề thở ra , ánh mắt sâu như biển, bước tới một bước, từ trên cao nhìn xuống Phượng Lan Dạ, gây cho nàng một áp lực rất lớn, thân hình nàng liền lùi về phía sau một bước, cảnh giới nhìn Ngọc Tiễn, thấy nam nhân này thay đổi sắc mặt, nàng cảm thấy thật vui vẻ, bất quá vui vẻ qua đi liền có chút buồn rầu, chẳng lẽ nàng đoán trúng tâm tư của Ngọc Tiễn, Tề vương thật sự là bằng hữu của hắn, bởi vì tên kia biến thái, cho nên Ngọc Tiễn mới nghĩ biện pháp buộc nàng gả vào Tề vương phủ, bất quá nếu Tề vương thực sự biến thái như mình nghĩ, nàng sẽ sợ hắn sao? Sắc mặt liền nhanh chóng lạnh nhạt.

“Ngọc Tiễn, xem ra Tề vương thật sự biến thái .”

Phượng Lan Dạ đương nhiên khẳng định, Ngọc Tiễn tức đến nghẹn, hai tròng mắt khóa chặt Phượng Lan Dạ, đang suy nghĩ nên như thế nào trừng phạt tiểu nha đầu này, cũng không biết hai thủ hạ của hắn đứng trong bóng tối đang cố hết sức nghẹn cười, xem ra, chủ tử tự mình mang tảng đá buộc vào chân mình , hơn nữa chủ tử đang bị mạo phạm, mà trong lòng lại thích thú, xem ra tương lai , Tân vương phi vào phủ rồi thì Tề vương phủ sẽ không còn hieu quạnh, nhất định thật náo nhiệt.

“Ngươi nha, tiểu sói con miệng lưỡi thật độc ác , giải được đùng hòng có a .”

Ngọc Tiễn ánh mắt thâm thúy lóe lên u quang, rồi chậm rãi khôi phục trở lại bình thường, khóe môi nở nụ cười tà lãnh, phất tay, ống tay áo màu tím lay chuyển, kích động động lòng người, chậm rãi rút lui vài bước, ngồi vào ghế tựa, nhàn nhã nhìn tiểu nha đầu trước mặt.

Hắn biết chọc giận tiểu nha đầu này là thất sách , bất quá cho tới bây giờ người nói hắn khắc mẫu khắc thê còn có thể sống được hảo hảo chỉ có một mình nàng, nàng lại càng không sợ chết, lại nói ra những lời không nên nói .

“Ngọc Tiễn? Người còn là nam nhân sao?”

Phượng Lan Dạ vừa nói, sắc mặt liền âm u , bao nhiêu vui vẻ nháy mắt tan rã, tức giận dị thường nhìn chăm chăm Ngọc Tiễn.

Bất quá hắn cùng nàng đã cách xa một chút, nên nàng cảm thấy an toàn hơn, nam nhân này bản chất thích gây áp lực cho người khác mà.

Ngọc Tiễn cũng không để ý đến việc nàng tức giận, khi thấy tiểu nha đầu phát hỏa, hắn cảm thấy rất thú vị , hơn nữa hắn xác nhận, từ đây về sau hắn sẽ là chỗ dựa vững chắc cho nàng, để nàng an tâm trưởng thành, không phải lúc nào cũng dè dặt cẩn trọng , đè nén bản thân.

Nghĩ vậy, Ngọc Tiễn chậm rãi đứng lên, ánh sáng trên mặt rạng rỡ lấp lánh, đẹp không sao tả xiết, cảm y càng tôn lên dáng người cao quý tao nhã của hắn, thân hình chợt lóe lên, trong nháy mắt, liền nhẹ nhàng lướt ra ngoài, phía sau Phượng Lan Dạ nhìn không được đuổi tới phía trước cửa sổ, giận dữ kêu lên.

“Ngọc Tiễn, ngươi là tên khốn, giải được đâu đưa cho ta a? Giải được đâu?”

“Chờ người đại hôn là lúc sẽ dâng giải được .”

Ngọc Tiễn thanh âm trầm thấp liên tục truyền đến, Phượng Lan Dạ tức giận đánh vào cửa sổ, sắc mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ.

Luôn luôn ẩn trong bóng đêm ngoài cửa sổ, Nguyệt Cầm cùng Nguyệt Hộc hai người hoàn toàn không hiểu , chủ tử thật là, rõ ràng là đàn được quý giá, lại cố tình nói là độc được, còn làm cho người ta đuổi theo đòi giải được, xứng đáng.

Nguyệt Hộc chăm chú nhìn Nguyệt Cầm, nét mặt không biểu cảm trầm giọng: “Chủ tử đi rồi, còn không theo sau, muốn bị phạt sao?”

Tuy rằng chủ tử đối với tiểu nha đầu kia dung túng, nhưng đối với bọn họ sẽ không dung túng, hơn nữa đối với bất luận kẻ nào cũng sẽ không dung túng, hẳn là người tâm ngoan thủ lạt , vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng, Nguyệt Cầm sắc mặt lạnh lùng, nhanh chóng lắc mình theo sau.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ đang tức giận, Hoa Ngọc ở sát bên cánh cửa nghe động tĩnh bên trong , lúc trước nàng ở ngoài phòng nghe được bên trong có tiếng nói chuyện, biết cái người kêu tên Ngọc Tiễn đang ở bên trong, nên không có chủ tử phân phó không dám đi vào, nhưng lúc này một điểm động tĩnh đều không có , mới dám nhỏ giọng kêu lên.

“Công chúa, công chúa?”

Phượng Lan Dạ cuối cùng phục hồi tinh thần lại, tức giận phủi tay: “Ngủ, công chúa mệt mỏi.”

Nói xong cũng không để ý tới người bên ngoài, trực tiếp lên giường ngủ, một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, cuộc sống Phượng Lan Dạ thật sự dễ chịu, không có người tìm đến nàng phiền toái, cũng không ai dám chọc nàng, hiện tại nàng là Tề vương phi tương lai, hơn nữa còn có thị vệ Tề vương phủ bảo vệ , ngay cả người của Tấn vương phủ cũng không kiêu ngạo, huống chi là người khác, cho nên trong lúc nhất thời ai cũng không dám đến nơi này để gây chuyện.

Tuy rằng còn có hơn mười ngày là đại hôn , nhưng Phượng Lan Dạ cũng không cần chuẩn bị cái gì, tất cả đều do người Tề vương phủ chuẩn bị tốt , nàng chỉ cần làm tân nương tử, đến lúc đó ngoan ngoãn lên kiệu đến nơi là được.

Đây là những lời mà Diệp Linh nói, Diệp Linh cùng Diệp Khanh hiện tại lá gan đã lớn hơn, hiểu rõ tính nết tân vương phi, chỉ cần không chọc tới nàng, thì trên cơ bản nàng là người tốt, bình thường đối với các nàng rất hòa khí, không có phân biệt chủ tử. So với các chủ tử, cùng các thiên kim tiểu thư, dễ dàng hầu hạ hơn nhiều, bởi vậy các nàng đều ngày ngày ngóng trông ngày đại hôn nhanh đến, Tề vương phủ liền náo nhiệt vô cùng.

Hơn mười ngày nay, Vụ Tiễn thỉnh thoảng có qua đây thăm nàng, nhưng đa số thời gian thì nàng ta vẫn ở trong viện của mình để thiêu tẩm chăn bách tử, còn có áo gối uyên ương hí thủy nữa.

Lan Dạ đại hôn, thân là bằng hữu của nàng ấy, nàng rất muốn tặng lễ vật gì đó, cho nên quyết định tự mình thêu một bộ chăn bách hoa cùng gối uyên ương.

Bởi vì thời gian có chút gấp gáp, cho nên nàng không có thời gian rảnh nhiều để trò chuyện cùng Lan Dạ, tất cả thời gian và tâm tư của nàng đều đặt ở bộ chăn gối thêu.

Phượng Lan Dạ cũng không muốn Vụ Tiễn phải vất vả đi làm gì đó, nên đã ngăn cản hai lần, nhưng đều không có hiệu quả, cuối cùng đành để mặc nàng ấy, mà nàng sợ dĩ ngăn cản Vụ Tiễn là bởi vì nàng ấy chính là sườn phi của An vương phủ, nên không có tư cách theo cửa chính mà đi vào, với thân phận đó nhất định Vụ Tiễn chỉ có thể lên một đỉnh kiệu nhỏ theo cửa hông mà vào, hiện tại nàng ta còn thêu mấy thứ này, trong lòng nhất định chịu rất nhiều khổ sở, may mắn là An vương Nam Cung Quân đã vì nàng ấy mà tranh thủ, cho Vụ Tiễn cùng tân vương phi cùng một ngày tiến vào An vương phủ, nhưng đồng thời vì chuyện này, chỉ sợ sẽ làm cho Âu

Dương Tình càng thêm ghi hận, Âu Dương Tình là nữ nhi của đại tướng Âu Dương Thác, phụ thân của nàng ta thế lực thâm hậu, nàng ta tự nhiên cũng có thế lực theo, mà Vụ Tiễn thì có cái gì? Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng Phượng Lan Dạ liền có chút khó chịu, đối với An vương Nam Cung Quân cũng có chút oán hận, nam nhân chẳng lẽ thật sự muốn đem hoàng quyền tính toán trên hạnh phúc của nữ nhân hay sao? Nàng thật sự muốn Vụ Tiễn đừng gả, tựa như ngày đó nàng ấy cùng nàng nói chuyện với nhau, nàng muốn đem nàng ấy mang vào Tề vương phủ, để tương lai có một ngày nàng ấy gặp được một nam tử thiết lòng yêu nhau, nàng liền thả Vụ Tiễn ra ngoài, nhưng nàng lại không dám mở miệng nói ra đề nghị như vậy, bởi vì lúc trước nàng vừa nói với nàng ấy không nên lấy chồng, thì đêm đó Vụ Tiễn liền tự sát, cho nên chỉ đành khuyên nàng ta buông lỏng tâm tình ra một ít.

Ngày mười tháng mười hai, chính là ngày đại hôn của Tấn vương cùng Sở vương.

Mùa đông bắt đầu rơi những trận tuyết đầu mùa, nên sáng sớm khắp nơi là một mảnh trắng xoá, tuyết nhẹ nhàng phủ lên thiên địa vạn vật, bao trùm tất cả những gì xấu xí của mùa đông, để thay cho nó một diện mạo mới trong suốt hoàn toàn khác trước.

Bên dưới mái nhà, hành lang, còn có đình đài lầu gác, tất cả đều bị phủ một lớp băng dày, một luồng ánh sáng mặt trời phá tan không trung mà ra, từng đợt từng đợt ánh sáng rực rỡ chiếu xuống.

Phượng Lan Dạ đang ngủ ở trên giường, làn da màu trắng trong suốt phản chiếu ánh sáng ở trên giường càng thêm lóng lánh, khiến cho nàng ngủ không được nữa, chỉ phải mở to mắt ra.

Bên giường lập tức bắt gặp ý cười trong suốt của Diệp Linh cùng Hoa Ngạc, hai cái tiểu nha đầu vừa rồi không có động tĩnh gì, vừa nhìn thấy nàng mở to mắt, liền vọt lại đây, vây quanh nàng líu ríu nói chuyện.

“Công chúa, mau đứng lên, mau đứng lên, bên ngoài tuyết rơi rồi, rất đẹp.”

“Đúng vậy a, công chúa, năm nay tuyết tới thật sớm a, hơn nữa hôm nay là ngày đại hôn của Tấn vương cùng Sở vương, trên đường cái nhất định rất náo nhiệt, công chúa đứng lên để ra ngoài đi, ở tại chỗ này quá buồn rồi.”

Phượng Lan Dạ mắt không nháy không chớp, cứ nhìn chăm chăm màn lụa trắng trên đỉnh đầu, trong ánh mắt chậm rãi hiện lên hào quang.

“Ừ, Hoa Ngạc đi sang viện kế bên bẩm với Vụ Tiễn, nói là ta mời nàng đi dạo phố.”

Bọn nàng bây giờ thân phận không thể so với trước, dù có bước đi đến ngã tư đường phồn hoa thì cũng không ai dám nghị luận gì, cho nên chuyện hôm nay có ra ngoài dạo phố hay không, kỳ thật đối với nàng không sao cả, nhưng mà Vụ Tiễn vẫn buồn rầu ở trong viện mãi, nàng thực sợ hãi nàng ta lại buồn bã phát bệnh thêm lần nữa, cho nên mới mời nàng ấy đi ra ngoài một chút.

Hoa Ngạc lĩnh mệnh đi sang viện kế bên mời Tư Mã Vụ Tiễn, Diệp Linh thì hầu hạ Phượng Lan Dạ đứng dậy.

Bởi vì thời tiết lạnh, cho nên Phượng Lan Dạ ngoại trừ mặc một bộ áo mỏng, bên ngoài còn khoác thêm một kiện áo choàng màu đỏ thẫm, mà áo choàng đỏ thẫm này được thợ may rất khéo léo và hoàn mỹ, bên trên nó được thiêu chỉ màu thượng đẳng, một bức hoạ lông công tuyệt đẹp, trông rất sống động, xinh đẹp đến loá mắt.

Diệp Linh hầu hạ cho chủ tử xong, liền mở to ánh mắt tán thưởng.

“Công chúa thật sự là xinh đẹp a, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn thân hình có thân hình, so với thiên tiên không kém chút nào.”

Bên ngoài truyền đến một tiếng phốc cười, Hoa Ngọc vừa vén màn đi vào, kinh thường liếc thối nha đầu kia một cái.

“Công chúa chúng ta tất nhiên là xinh đẹp rồi, bất quá tiểu nha đầu người công phu vuốt đuôi ngựa cũng khá tốt a.”

Diệp Linh bĩu môi mở miệng: “Hoa Ngọc tỷ tỷ, người ta là nói lời thật ở trong lòng mà, công chúa và Vương gia nhà của chúng ta thật sự rất xứng đôi nha, chẳng những là vẻ bề ngoài, còn có khí chất siêu phàm thoát tục của công chúa, cùng Vương gia cũng giống nữa, trên đời này người có thể xứng với Vương gia chúng ta thì rất là hiếm đó.”

Hoa Ngọc vừa nghe nàng nhắc tới Tề vương, không khỏi dấy lên hứng thú: “Vương gia các người thực rất thần bí, Diệp Linh nói cho ta nghe một chút đi, bộ dạng Tề vương đến tột cùng là có bao nhiêu tuần mỹ? Nghe đồn Tề vương khuynh quốc khuynh thành, chẳng lẽ là thật?”

Hoa Ngọc trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh một người, Ngọc Tiến, nói thật lòng, nam nhân này tuy rằng toàn thân sát khí, nhưng có thể nói hẳn là nam nhân tuần mỹ nhất mà nàng đã được gặp cho tới bây giờ, bất luận là mặt mày, hay phong tư, đều là nhất đẳng nhất mà Tề vương kia cùng hẳn so sánh, không biết người nào mới tuần tú hơn.

Bất quá Hoa Ngọc còn không có nói ra hết, liền bị Phượng Lan Dạ quát bảo ngừng lại .

“Tốt lắm, Tam công chúa nói gì?”

Ngọc tiến là người ẩn trong bóng tối, chỉ sợ hẳn không muốn cho người ta biết được sự hiện hữu của hẳn, nếu như Hoa Ngọc lỡ miệng nói lung tung, chỉ sợ sẽ tự mình rước lấy mầm tai vạ, cho nên Phượng Lan Dạ mới ngăn cản nàng, bất quá nha đầu kia coi như cũng thông minh, vừa nghe đến thanh âm Phượng Lan Dạ, liền biết dụng ý của nàng, lập tức ngoan ngoãn đình chỉ đề tài, cẩn thận đáp lời.

“Tam công chúa nói tới cửa tập hợp.”

“Tốt, chúng ta đi ăn một chút gì, rồi cùng nhau dạo phố.”

“Được” Hai cái tiểu nha đầu đều rất cao hứng, cùng chủ tử đi ra ngoài ăn điểm tâm sáng, dùng thiện xong, Phượng Lan Dạ lệnh cho hai cái lão ma ma ở lại trong sân, mặt khác cũng để lại hai gã thị vệ canh giữ viện, còn mình thì dẫn theo hai nha đầu, hai thị vệ đi ra cửa.

Vụ Tiễn đã lên một chiếc xe ngựa đang ở ngoài cửa chờ, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, liền vén rèm đưa tay kéo nàng đi vào.

Xe ngựa thực rộng rãi, ba nha đầu Hoa Ngạc cùng Diệp Linh Diệp Khanh, cũng theo sau lên, vài người chen chút trong một xe, quả thật ra rất nóng, bất quá tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ cùng nhau nhìn hai chủ tử.

“Tuyệt rồi, Lan Dạ muốn đi ra ngoài dạo phố sao?”

Tư Mã Vụ Tiễn trong lời nói mang theo vẻ thần nhiên ngây thơ, có lẽ người khác không biết, nhưng mà Phượng Lan Dạ thì lại biết, những ngày gần đây, trong lòng của nàng ấy rất khó chịu, dù sau cũng sắp sửa ở trải qua cuộc sống trong An vương phủ, mà An vương phủ chẳng những có một Âu Dương Tình, mà lần này Hoàng Thượng còn ban thưởng thêm hai tiểu thiếp để vào An vương phủ.

Về sau nơi đó chính là đầm rồng hang hổ, nếu như Nam Cung Quân không chỉ yêu thương một mình nàng, thì cảm giác này quả thật rất thống khổ, mà nàng vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì không muốn làm cho Lan Dạ lo lắng, hơn nữa nàng đã đáp ứng với Hoa phi, cho nên tất cả đều chỉ có thể chịu đựng, tuy rằng bản thân cũng muốn bỏ đi xa, nhưng suy nghĩ kỹ lại, vì thân phận hiện tại nàng nhất định không thể đi, nếu không cả Kim Xương quốc chỉ vì lỗi của một mình nàng mà tất cả phải chôn cùng, hơn nữa nàng đi rồi cũng sẽ cảm thấy thiếu Nam Cung Quân cái gì đó, hẳn

đã ở bên cạnh nàng sáu năm, nàng cũng nên làm điều gì đó cho hắn, ít nhất như vậy, thì trong lòng nàng mới có thể an bình.

“Ừ, ở trong sân buồn muốn điên, hôm nay vừa đúng lúc nên đi ra ngoài ngao du.”

Phượng Lan Dạ gật nhẹ đầu, kỳ thật nàng không phải là dạng người thích náo nhiệt, ngược lại nàng thích sự im lặng, nhưng hôm nay nàng muốn hảo hảo đi dạo với Vụ Tiễn, để làm cho nàng ta thả lỏng tâm tình một ít.

Vì cái gì lại chọn ở ngày đại hôn của Tấn vương cùng Sở vương, là muốn cho nàng ấy xem rõ một chút, mặc dù Vụ Tiễn muốn trốn tránh, nhưng chuyện nên tới rồi cũng sẽ tới, vậy tại sao không thản nhiên một chút, đã không quyết tuyệt được, thì chỉ còn cách thỏa hiệp, như vậy bản thân mới dễ chịu một chút, nếu không cuộc đời của nàng ấy sẽ vạn kiếp bất phục.

“Ừ, ngày hôm nay quả nhiên không tồi, cho nên cần phải đi ra ngoài dạo, đáng tiếc không có hoa mai, bằng không sau khi ngắm tuyết có thể thưởng Mai, đây quả thật là chuyện rất thú vị.”

Phượng Lan Dạ thản nhiên mở miệng, Diệp Linh ở một bên lập tức cao hứng đích tiếp lời.

“Công chúa, hậu viện trong vương phủ chúng ta trồng rất nhiều hoa mai, chờ công chúa vào đó, vừa lúc có thể thưởng Mai, nơi này hàng năm đều sẽ rơi vài trận tuyết.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, liếc Diệp Linh một cái, Diệp Linh lập tức hiểu ra chính mình đã lảm miệng, liền ngoan ngoãn vội dàng câm miệng.

Phía trước xa phu đánh xe đang thả chậm tốc độ, cung kính hỏi: “Chủ tử, muốn đi chỗ nào a?”

Tư Mã Vụ Tiễn đang lơ mơ nên không nói gì, một bên Phượng Lan Dạ liền trả lời : “Đến Yến Xuân Lô đi.”

Lúc trước nàng đã đi qua đó một lần, phát hiện kia Yến Xuân Lô cực kỳ xa hoa, hôm nay Tấn vương cùng Sở vương đại hôn, như vậy nơi đó là náo nhiệt nhất, đúng lúc ó thể nghe được chút tin tức, mặt khác cũng làm cho Vụ Tiễn trực tiếp đổi mặt với hoàn cảnh.

Xa phu lên tiếng đáp lại, liền đánh xe ngựa một đường hướng Yến Xuân Lô chạy đi.

Quả nhiên giống như Phượng Lan Dạ đã đoán trước, ngoài cửa Yến Xuân Lô, người ta tấp nập ra vào cực kỳ náo nhiệt.

Bất quá Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn vừa xuống xe liền khiến cho rất nhiều người chú ý, đầu tiên là vì bộ dạng của hai nàng quá đẹp, chói mắt cực kỳ, tiếp đến là phía sau đi theo vài tên tùy nữ mi thanh mục tú, tựa như chúng tinh ứng nguyệt – sao quanh trăng sáng bình thường, lại nói đến hai người này thân phận không còn như trước kia, các nàng bây giờ một là Tề Vương phi, một là An vương sủng phi, thân phận thật hiển hách.

Chưởng quầy đã sớm phân phó điểm tiểu nhị ra cửa nghênh tiếp chào hỏi khách khứa.

Đoàn người vừa đi vào đại sảnh của Yến Xuân Lô, trong phòng rất nhiều người đang uống trà nói chuyện liền dừng lại động tác, trong phòng rộng lớn, thế nhưng không có tiếng động, đầy đủ ánh mắt nhìn chăm chăm sang, trong con người có kinh diễm, cũng có cẩn thận, đại đa số người trong đại sảnh đều là thương nhân của An Dịch Thành, nhưng mà dân không cùng quan đầu, hướng chi trước mắt những nữ tử này tương lại thân

phận rất hiển hách. Mà ngay cả chương quỳ bên trong đều phải cung kính với khuôn mặt tươi cười.

“Tiểu nhị, mau dẫn khách nhân lên nhĩ gian lầu hai?”

“Đúng vậy, dạ” Điểm tiểu nhị lập tức cung kính mời người đến lầu hai nhĩ giữa, bất quá vừa mới đi tới thang lầu. , thì từ phía trên lầu đi xuống một đoàn người, cầm đầu là Âu Dương Tinh, mà phía sau nàng chính là thiên kim của một số quan viên trong An Giáng thành, trong đó có hai tiểu thiếp đúng lúc lần này cũng đồng thời tiến vào An vương phủ, những người này tụ tập thành một nhóm, thường xuyên nói là để liên lạc cảm tình, nhưng thực ra hai tiểu thiếp sắp tiến An vương phủ, luôn xem lời nói của Âu Dương Tinh là mệnh lệnh.

Lúc này đoàn người đã theo phía trên đi xuống, cùng lúc với nhóm người từ dưới đi lên, hai phe nhân mã đụng nhau ở cửa thang lầu.

Một bước cũng không nhường.

Trên khuôn mặt của Âu Dương Tinh, lúc này đã bày ra sự ghen ghét, một đôi mắt thị huyết vạn phần, gắt gao nhìn chăm chăm Tư Mã Vụ Tiễn.

Nữ nhân này là phu quân tương lai của nàng thích còn tự mình đến cầu xin Hoàng Thượng để nàng ta và nàng cùng một ngày tiến vào An vương phủ, chuyện này đối với nàng mà nói là một điều sỉ nhục, hiện tại nhìn thấy nữ nhân này càng khiến nàng nghĩ đến cảnh hổ thẹn đó, lòng liền ra tức giận mà không phát tác được, cừu nhân gập lại hết sức đỏ mắt vì ghen ghét.

“Ui, đây không phải là An vương sủng phi tương lai hay sao?”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62

Âu Dương Tình cũng không nhắm vào Phượng Lan Dạ, mà trực tiếp chĩa mũi nhọn vào Tư Mã Vụ Tiễn, khiến cho con người của Tư Mã Vụ Tiễn tối sầm lại, sắc mặt khó coi, âm ngao đến cực điểm, cứ như vậy mà trừng mắt với Âu Dương Tình, nữ nhân này rõ ràng là muốn gây sự, cho dù bản thân chịu nhịn thì cũng không tránh được, ngay lúc nàng muốn phát tiết thì hai tay có ai nắm lấy, quay đầu lại hóa ra là Phượng Lan Dạ

Trong lòng Phượng Lan Dạ rất rõ, nếu như hôm nay Tư Mã Vụ Tiễn và Âu Dương Tình đấu đá nhau thì sẽ ảnh hưởng không ít tới danh tiếng của An Vương Phủ, hơn nữa thân phận của Âu Dương Tình chính là An vương phi, cho dù thế nào đi nữa, Vụ Tiễn làm như thế quả thực là thất lễ, vì thế hôm nay nàng không nên động thủ, bất quá như vậy lại không giống nàng ấy chút nào?

Phượng Lan Dạ bước lên trước, khóe môi nhếch lên mỉm cười đầy châm biếm, nhẹ nhàng nói: “Đây không phải An vương phi sao? Thất lễ thất lễ.”

Âu Dương Tình thu hồi ánh mắt lạnh lùng, cảnh giác nhìn về phía Phượng Lan Dạ, những chuyện phát sinh trên người nha đầu này nàng có biết chút ít, nào là bị nhốt trong chuồng hổ mà lông tóc vô thương, nào là cầm kỹ cao siêu, hôm đó trên tứ hôn điện quả thực đã được lĩnh giáo qua, quan trọng nhất là các hoàng tử đều có tình ý với nàng ta, nha đầu này căn bản chính là một con hồ ly tinh lẳng lơ, cho nên bản thân cần thận một chút vẫn hơn.

“Nguyên lai là Tề vương phi, thật khéo nha!”

Phượng Lan Dạ gật nhẹ, mỉm cười xinh đẹp, thế nhưng chỉ có những người quen thuộc mới hiểu được nụ cười đó của nàng có dụng tâm kín đáo, làm kẻ khác sờn tóc gáy.

Chỉ có điều Âu Dương Tình không quen nàng, nào đâu biết tính cách của nàng, cứ nghĩ rằng tiểu nha đầu này trong đầu coi như cũng có chút kiến thức, biết đối với nàng khiêm nhường lễ độ, tuy rằng nàng ta là Tề vương phi, nhưng mình cũng là An vương phi, cùng là nhất phẩm phu nhân được thánh dụ ban hôn, so ra thì thân phận hai người như nhau cho nên cư xử cũng có chút khách khí.

“An vương phi, ở chỗ này tai vách mạch rừng thập phần hỗn tạp, người ở đây nháo nháo gây sự, An vương có thể hay không tức giận?”

Phượng Lan Dạ đề thấp thanh âm, nhỏ giọng thăm thì.

Mâu quang của Âu Dương Tình nhanh chóng quét về phía đại sảnh, quả nhiên trong mắt nhiều người hiện lên vẻ hứng thú, trên mặt chăm chăm tìm tòi nghiên cứu, chẳng biết chốc nữa sẽ phát sinh chuyện gì?

Âu Dương Tình hiểu rằng, nếu ở đây cãi vã ồn ào, rất nhanh sẽ truyền khắp toàn bộ An Giáng thành, truyền đến tai An vương Nam Cung Quân, hẳn nhất định sẽ chán ghét mình, cho nên có một số việc sau này sẽ tính toán, tiện nhân Tư Mã Vụ Tiễn này rồi cũng sẽ tiến vào An vương phủ, còn có thể chạy được đi đâu, Âu Dương Tình nghĩ thế trừng mắt Tư Mã Vụ Tiễn một cái, xoay người vung tay: “Đi.”

Trong đoàn có người tựa như không cam lòng, nhỏ giọng nói: “Cứ như thế mà bỏ qua cho nàng ta sao?”

Nhưng lại nhận được một cái liếc mắt của Âu Dương Tình, rằm cũng không dám thả, ngoan ngoãn ngậm miệng đi theo sau.

Phượng Lan Dạ chờ những nữ nhân này đi qua, một đoàn người các nàng mới kéo nhau lên lầu, hai bên cuối cùng cũng yên ổn vô sự, dọa tiểu nhị trên mặt méo mó đầy mồ hôi, nguy hiểm thật, nếu như hai bên ở trong này náo loạn, bất luận như thế nào, cũng đều không tốt cho Yến Xuân Lâu bọn họ, may mà không có việc gì.

Đoàn người đồng thời đi lên lầu, khoe môi của Phượng Lan Dạ lại lộ ra ý cười châm biếm, nàng nắm chặt lòng bàn tay, ngưng khí, nhanh chóng nhắm đến nơi Âu Dương Tình đang đi xuống dưới, nàng ta cước bộ bị kiềm hãm, đập vào khoảng không, êm đẹp ngã xuống đại sảnh, tuy rằng chỉ có hai, ba bậc cầu thang, sẽ không có vấn đề gì lớn, thế nhưng đường đường là nữ nhi của đại tướng quân cư nhiên lại bị mất mặt như vậy, nàng ta không khỏi vừa tức vừa hận, trong mắt đầy vẻ cuồng nộ, vài nữ nhân bên cạnh vội chạy tới, khẩn trương hỏi han.

“Tình tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Không bị gì chứ.”

“Câm miệng.” Gương mặt Âu Dương Tình đỏ rực, nghiêng rằng nghiêng lợi rống giận, vẫn thấy nàng chưa đủ mất mặt hay sao? Lúc vừa rồi nàng cảm nhận được giữa không trung có một đạo lực, khiến cho nàng bước hụt, là ai xấu xa như thế?

Nữ nhi Âu Dương Tình của đại tướng quân Âu Dương Thác cũng không phải hạng người vô năng, phụ thân của nàng chính là một võ tướng cho nên Âu Dương Tình đương nhiên luyện võ, cho dù võ công không thuộc loại xuất thần nhập hóa, nhưng cũng không phải loại thấp, vừa rồi có người giở trò, nàng có biết, nhưng bởi vì bản thân quá khinh thường cho nên mới tính sai, quan trọng nhất nàng cho rằng sẽ không ai dám động, ai dè?

Âu Dương Tình vội ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, trên đó không có lấy một bóng người, trái lại lại nghe thấy vài thanh âm lạnh nhạt.

“Đáng đời, tự làm tự chịu.”

“Ông trời báo ứng.”

Mấy câu châm chọc như gió thổi bên tai, bắt quá lại không biết phát ra từ đâu, trong đại sảnh thanh âm bàn luận, bối móc cứ thi nhau rơi xuống, Âu Dương Tình thay vì tức giận, đã vội vàng đứng lên, chạy vội ra ngoài hòa lẫn vào đám đông, theo sau là mấy tiểu thư khuê các, đến khi đoàn người ra khỏi Yến Xuân Lâu, trong lâu liên phát ra tiếng cười hi hi ha ha, sắc mặt Âu Dương Tình âm ngao thị huyết, cắn răng, nảy sinh ác độc.

Tư Mã Vụ Tiễn, chuyện hôm nay ta sẽ tính trên đầu người, đợi đến lúc người tiến nhập An vương phủ rồi, chờ xem bản vương phi trừng phạt người thế nào, sau đó vung tay ra lệnh: “Đi.”

Trong nhà gian trên tầng hai, Phượng Lan Dạ ghé sát vào khung cửa sổ, nhìn theo hướng đoàn người Âu Dương Tình rời đi, nghĩ đến ánh mắt thị huyết vừa rời của nàng ta, không khỏi lo lắng cho Tư Mã Vụ Tiễn. Chỉ thấy nàng ta nhẹ nhàng mỉm cười, dịu dàng như làn nước nhìn lại, chậm chậm mở miệng: “Có đúng là muội làm chuyện xấu đó không?”

Người khác không biết, nàng sao lại không hiểu tiểu nha đầu này có bao nhiêu là ý đồ xấu xa, tuy rằng nàng không rõ nha đầu kia làm thế nào, nhưng có thể khẳng định là do nàng ra tay...

Phượng Lan Dạ không nói gì, chỉ kéo kéo tay Tư Mã Vụ Tiễn: “Vụ Tiễn, tỷ đừng gả nữa nha, ta thực sợ tỷ sẽ...? Không bằng sau này hai chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, tỷ cùng ta đến Tề vương phủ, An vương sẽ không ép người nữa”

Phượng Lan Dạ thực sợ rằng sau này Vụ Tiễn gả đi sẽ gặp không ít khó khăn, thân là bằng hữu, bản thân cũng mong nàng ấy luôn được vui vẻ.

Chỉ là khi Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Tư Mã Vụ Tiễn liền vươn tay bịt miệng của nàng lại, nghiêm túc nhìn nàng nói: “Lan Dạ, ta biết muội là muốn tốt cho ta, thế nhưng ta đã đáp ứng Hoa phi nương nương sẽ tiến nhập An vương phủ, đây là mệnh của ta, Lan Dạ à, muội biết không? Con người có tranh đoạt thế nào vẫn không thoát khỏi số mệnh, tuy rằng ta cũng muốn ly khai nơi này, thế nhưng Kim Xương Quốc phải làm sao bây giờ? Hơn nữa ta cũng muốn trả lại cho Nam Cung Quân phần tình cảm mà ta thiếu hẳn, đó là ta nợ hẳn.” Nói xong nàng bỏ tay Phượng Lan Dạ, hướng mắt qua cửa sổ nhìn về nơi đường lớn phồn hoa náo nhiệt, xe cộ nườm nượp chạy qua không dứt, trong nhĩ gian không một tiếng động, tất cả mọi người đều cảm nhận được nỗi khổ tâm của nàng, cho nên không ai nói gì, quay đầu nhìn lại, nàng tiếp tục nói.

“Lan Dạ, đừng lo lắng cho ta, kỳ thực ta rất không an tâm về muội, trước tiên không nói đến tin đồn Tề vương khắc mẫu khắc thê, muội biết chứ? Tề vương cũng không phải là một người tốt để chung sống, hẳn tính cách cổ quái, âm lãnh, cho nên muội cần phải để tâm một chút.”

Tư Mã Vụ Tiễn vừa dứt lời, Diệp Linh và Diệp Khanh vẫn đứng ở góc phòng hầu hạ tỏ vẻ không vui, các nàng dù sao cũng là người của Tề vương phủ, nếu tiểu vương phi nhà họ nghe những lời vừa rồi của tam công chúa lại không lấy chồng, thế này thì phiền phức rồi, Diệp Linh lập tức mở miệng.

“Kỳ thật vương gia của chúng ta không giống lời nói của người xấu như vậy đâu, ngài chỉ không thích âm ỉ, bình thường không cho phép ai tiến vào Tuyền viện của ngài, hơn nữa cũng không được phép nghi ngờ lời nói của ngài, hạ nhân trong phủ không được lười biếng, làm việc phải chăm chỉ, quan trọng nhất là, ngàn vạn lần không nên chọc hấn tức giận”

Diệp Linh nói xong, tất cả mọi người trong nhĩ gian đều nhìn các nàng, sau đó Hoa Ngạc nhin không được bữu môi cãi lại.

“Đó mà là người sao? Ai biết hăn khi nào tức giận, khi nào tâm tình vui sướng chứ? Được rồi, nếu như hăn tức giận thì sẽ thế nào?”

Điểm này rất quan trọng nha, nếu như vị vương gia kia tức giận thì sẽ xử phạt hạ nhân như thế nào.

Hoa Ngạc nói xong, rõ ràng nhìn thấy Diệp Linh và Diệp Khanh thân mình run run, khí sắc có chút trắng bạch.

Mọi người trong nhĩ gian đều rõ ràng, xem ra vị Tề vương này đối với người khác thủ đoạn cay độc, bằng không cũng sẽ không khiến hai người kia sợ hãi như vậy.

Phượng Lan Dạ không muốn nhắc tới đề tài này, nói cho cùng nàng cũng không sợ vị Tề vương này, mặt còn chưa gặp, chưa biết ai sợ ai đâu?

“Được rồi... Đừng nói những chủ đề phiền não đó nữa, nam nhân ai chẳng giống nhau, hôm nay chúng ta là đi dạo phố nha, vui lên nào.”

Tư Mã Vụ Tiễn cũng tán thành, nếu là đi chơi hà tất phải bận tâm đến mấy cái chuyện phiền phức khác, vẫn là vui vẻ đi, chuyện sau này thì sau này nói, không chừng còn có hi vọng.

“Ân, nhưng mà trà và điểm tâm của chúng ta đâu? Sao lại chưa mang lên thế?”

Tư Mã Vụ Tiễn kỳ quái mở miệng, bên ngoài nhĩ gian lập tức vang lên thanh âm của tiểu nhị: “Các vị quan khách, trà tới rồi.”

Hăn bưng khay lên, trên đó có chút trà, chút điểm tâm.

Kỳ thực hăn đã sớm mang đồ lên nhưng lại bị thị vệ ngăn ngoài cửa, không cho phép tùy tiện làm phiền những người bên trong, cho nên mới không dám tiến vào, lúc này nghe thấy có người đặt câu hỏi, tranh thủ ứng

biển, nhanh chân nhanh tay đưa đồ vào, sau đó cẩn thận từng ly từng tí lui ra ngoài.

Hoa Ngạc tiến lên, rót trà cho hai chủ tử rồi lui sang một bên.

Trong nhĩ gian lập tức tràn ngập hương thơm của trà, lá trà xanh mướt bồng bênh trong nước.

Làn khói lượn lờ, nhẹ nhàng như áng mây mỏng manh.

Trong nhĩ gian một mảnh yên tĩnh, âm thanh buồn chuyện dưới lầu lại náo nhiệt đến dị thường.

“Các người có biết, hôm nay Tấn vương, Sở vương đại hôn, Lâm gia và Tô gia có bao nhiêu đồ cưới không? Những mười dặm trang sức đỏ chói, không hổ là hoàng thất kết hôn.”

“Hai nhà bọn họ đi đường nào thế?”

“Một nhà đi Thái Hòa Nhai, một nhà đi Phụng Nguyên Nhai, các người chẳng nhìn thấy gì đâu, trên phố chỉ toàn một màu đỏ, tựa như một rừng mây hồng đáp xuống phố lớn.”

“Wow, phi thường náo nhiệt nha, nhưng hai nhà đó sao lại xuất phát sớm thế?”

Có người đưa ra nghi vấn, cũng đúng thôi, ban đầu có người muốn trông thấy cảnh tượng đưa dâu náo nhiệt, thế nhưng chờ tới chờ lui hết nửa ngày mới phát hiện người ta đã xuất phát từ sớm, trên mặt đất chỉ còn những cánh hoa hồng bay bay.

“Đoạt đường, tranh may mắn nha.”

Người này vừa nói xong, mọi người trong lầu cười rộ cả lên, người trong nhĩ gian nghe thấy, tựa hồ cũng bị chọc cho nở nụ cười.

Đồng tử của Phượng Lan Dạ u ám, nhấp một ngụm trà, từ từ mở miệng: “Thật có chút ý tứ nha.”

Ngay cả việc kết hôn vui mừng như vậy mà cũng tranh giành, huống chi đến ngôi vị hoàng đế, chỉ sợ lại không được yên tĩnh rồi.

Thật không biết đế kinh trong tương lai sẽ xảy ra tình phong huyết vũ gì đây?

Sắc mặt Phượng Lan Dạ âm u khó hiểu, con ngươi chột lóe lên một tia hàn ý quỷ dị khó lường.

Bởi vì trông tinh thần Tư Mã Vụ Tiễn vẫn không khá lên được, Phượng Lan Dạ cùng nàng ngồi một lúc, nói chuyện một vài câu, rồi tất cả đồng loạt đứng dậy, quay trở về Nô Nhai.

Sau đại hôn của Tấn vương và Sở vương chính là đại hôn của tam hoàng tử và Tề vương.

Mười sáu tháng mười hai.

Đêm trước đại hôn, tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đến thăm Phượng Lan Dạ.

Hắn vẫn ôn nhuận như trước, chỉ là trong mắt có chút thương cảm cùng tiếc nuối, nhàn nhạt mở miệng.

“Lan Dạ, ta vốn dĩ muốn người tiến vào Nam Cung Phủ, không nghĩ tới người cứ nhiên lại gả cho Tề vương, ta tin tưởng thất đệ sẽ đối xử tử tế với người, lần này người tiến nhập Tề vương phủ chính là do bản thân thất đệ nói ra, đây là chuyện trước kia chưa từng có.”

Phượng Lan Dạ ngăn người một lát, nhìn về phía Nam Cung Tiếp: “Người nói là chính Tề vương đưa ra yêu cầu nạp ta làm phi?”

Tuy rằng đối với việc này nàng đã đoán ra được vài phần, nhưng từ trong miệng tam hoàng tử nói ra vẫn làm cho nàng có chút khiếp sợ, Tề vương vì sao phải cưới nàng, bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa gặp qua nhau, vậy mà nam nhân này lại muốn thú nàng, sự việc này càng ngày càng trở nên quý dị khó lường, lẽ nào Tề vương và Ngọc Tiễn là hảo bằng hữu, cho nên hắt thú nàng bởi do Ngọc Tiễn đề nghị.

Phượng Lan Dạ không hiểu ra sao.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp than nhẹ: “Thất hoàng đệ được phụ hoàng hết mực cưng chiều, toàn bộ người tại đế kinh ai cũng đều biết, nếu không phải là ý tứ của đệ ấy, người cho rằng phụ hoàng sẽ tứ hôn cho người sao?”

Đừng nói đến vị trí chính phi, ngay cả sủng phi, chỉ sợ phụ hoàng đều không muốn cấp, bởi vì phụ hoàng là người rất coi trọng địa vị, bất quá việc này nếu là do thất hoàng đệ nói ra thì không có gì là không thể, bởi vì đệ ấy luôn là vậy.

“Thế nhưng cho tới giờ ta cũng chưa bao giờ thấy qua Tề vương? Vì sao hắt lại ra cái chủ ý này?”

Trước mặt Nam Cung Tiếp, Phượng Lan Dạ luôn thoải mái tự nhiên như vậy, hắt giống như bằng hữu của nàng vậy.

“Ai biết được, thất hoàng đệ luôn như thế, những việc từ trước tới giờ hắt an bài không ai rõ, có thể hắt sợ phụ hoàng tứ hôn cho nên thẳng thắn yêu cầu hôn sự của mình, mà người lại vẫn còn nhỏ, thành ra hắt mới có thể làm như vậy.”

Nam Cung Tiếp suy đi nghĩ lại mọi loại khả năng, bằng không cũng không thể nào lý giải nổi vì sao thất hoàng đệ luôn lãnh huyết vô tình lại đòi phụ hoàng tứ hôn.

Phượng Lan Dạ nghe xong, cũng ngầm thừa nhận ý kiến của Nam Cung Tiếp, xem ra sự việc là như thế, mặc kệ ra sao, cứ gả vào Tề vương phủ rồi hẵng nói, hiện tại lấy chồng hay không cũng không phải do nàng, thánh chỉ đã hạ, nàng nếu đào hôn sợ rằng chỉ có một con đường chết, hơn nữa lúc này nàng có thể đi đâu? Lãnh thổ của Thiên Vận Hoàng Triều cực kỳ lớn, cho dù nàng trốn được, vẫn là trong phạm vi của Thiên Vận Hoàng Triều, còn mang thân phận của một đào phạm, chẳng bằng an phận tiến nhập Tề vương phủ, chờ đợi một thời gian nữa, vả lại nàng cũng muốn nhìn một chút vị Tề vương này vì sao phải nạp nàng làm phi?

“Bỏ đi, đừng nghĩ nữa, ta còn chưa chúc mừng người cưới được đệ nhất mỹ nữ của An Giáng thành nha? Không phải ai cũng có phúc phận đấy đâu.”

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp có chút buồn bã, trên khuôn mặt ôn nhuận như có phủ một bóng ma, kỳ thật trong lòng hẫng rất rõ, Trầm Vân Tinh tâm cao khí ngạo đó căn bản không muốn hẫng cưới, chỉ sợ gả tiến vào Nam Cung phủ nàng cũng rất chán ghét.

Hắn tuy rằng tuổi đã không còn nhỏ, thế nhưng căn bản không có ý định nạp phi, so sánh với những nữ nhân chỉ ham vinh hoa phú quý kia, hắn lại càng yêu cầu của mình hơn.

Mặc dù Trầm Vân Tinh kia rất đẹp, thế nhưng nếu cho hắn tự mình lựa chọn, hắn ngược lại tình nguyện cưới Lan Dạ.

Tuy rằng nàng còn nhỏ, thế nhưng hắn rất muốn chăm sóc nàng, không cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng, nhưng hắn như thế, liệu có năng lực bảo hộ người khác sao?

Nam Cung Tiếp trầm mặc nửa ngày mới mở miệng: “Ta ngược lại tình nguyện muốn cưới người tiến nhập Nam Cung phủ hơn.”

Phượng Lan Dạ giật mình há hốc mồm hơn nửa ngày mới khép lại, nàng không nghĩ tới tam hoàng tử cũng muốn cưới nàng, bất quá nàng không có cảm giác với hắn, chỉ coi hắn là bằng hữu, tối trọng yếu là nàng biết tam hoàng tử khát vọng một cuộc sống an bình, nên không muốn liên lụy hắn.

“Bỏ đi, đừng nghĩ nhiều nữa, người trở về đi, ngày mai là đại hôn của người, đừng làm cho người khác chê trách.”

Phượng Lan Dạ đứng lên, ngày mai đều là đại hôn của hai người, hôm nay lại lén lút gặp mặt, nếu truyền ra ngoài sẽ thành những lời đồn đại không hay, cho nên vẫn là không lưu lại cái gì.

Nam Cung Tiếp đứng lên, chuẩn bị rời đi, trong đôi mắt trong trẻo hiện lên những gợn sóng, nhẹ giọng nói: “Sau này ta có thể đi Tề vương phủ thăm người không?”

“Được, chúng ta là bằng hữu, bất quá đừng chọn buổi tối là được rồi.”

Sau này nàng là Tề vương phi, tuy rằng còn nhỏ, thế nhưng người trong hoàng thất luôn bị chú ý, nếu lọt vào tai hạng người có ý đồ xấu chỉ sợ lại xảy ra chuyện.

Nam Cung Tiếp gật đầu, Phượng Lan Dạ gọi thị vệ tới hộ tống tam hoàng tử ra ngoài, chính mình trở về phòng nghỉ ngơi, ngày mai là đại hôn, tuy rằng nàng không quan tâm nó quan trọng ra sao, nhưng nghỉ sớm một chút vẫn hơn.

Ngày hôm sau, mười sáu tháng mười hai.

Hiếm thấy thời tiết như vậy vào trưa mùa đông, nghìn dặm không mây, bầu trời sáng trong vô ngần, ngay cả một áng mây cũng không có, chim tước đậu trên cây khô cất tiếng kêu, ấy mà chỉ mấy ngày trước đây tuyết đọng vẫn còn chưa tan.

Sáng sớm Phượng Lan Dạ đã bị Hoa Ngạc đánh thức, lại còn có cả Diệp Linh cùng Diệp Khanh đang đợi bên cạnh, hai người không dám sơ suất, chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, chờ hầu hạ tân vương phi trang điểm, đợi đến giờ lành.

Chỉ có điều Phượng Lan Dạ cũng không như tâm nguyện của mọi người thức dậy, mà là trừng mắt với Hoa Ngạc một cái rồi lại nằm xuống tiếp tục ngủ.

Tuy rằng hôm nay là đại hôn của nàng, nhưng, thứ nhất hôn nhân này không phải là mong muốn của nàng, thứ hai người xuất giá là nàng nha, làm sao mà lại phải trang điểm làm đẹp sớm như thế, chỉ sợ cả ngày hôm nay sẽ phải lăn qua lăn lại nhiều lần, cho nên ngủ đủ mới quan trọng.

Phượng Lan Dạ tự có lý luận của mình, bởi vậy căn bản không thèm để ý nhóm người đang tụ tập trong căn phòng nhỏ nhỏ của nàng.

Hai nha đầu Diệp Linh với Diệp Khanh gấp gáp giống như kiến bò trên chảo nóng nhưng đều không có cách nào, hơn nữa tân vương phi đã nói không cho phép ai lại tới quấy rầy nàng, các nàng đều hiểu tính tình của tân vương phi, nếu ai không sợ chết thì cứ gọi đi, cho nên chỉ có thể lo lắng suông, cứ bước qua bước lại hết trong phòng rồi lại ra ngoài.

Hai tiểu nha đầu cứ một mực lay lay cánh tay của Hoa Ngạc, năn nỉ nàng nghĩ biện pháp, Hoa Ngạc nhướng mày, nghĩ ra một người, đó chính là tam công chúa sát vách, nàng ta cùng công chúa cảm tình tương đối tốt, nhất định có khả năng đánh thức công chúa dậy, Hoa Ngạc lập tức phái Diệp Linh đi mời tam công chúa.

Tư Mã Vụ Tiễn cùng hai tiểu nha đầu Tiểu Đồng và Tiểu Khuê rất nhanh đi qua, còn mang theo cả quà mừng của nàng nữa, một bộ chăn bách tử (trăm con) và một đôi áo gối thêu uyên ương, sau đó ra hiệu cho Hoa Ngạc đỡ lấy, chính mình đi đến trước giường vươn tay kéo chăn bông của

Phượng Lan Dạ, đưa tay thọc lét nàng, một bên quấy nhiễu một bên hô to gọi nhỏ.

“Nha đầu lười biếng, dậy đi, hôm nay là đại hôn của muội nha, còn không mau thức dậy, nếu không dậy, cứ như vậy mang lên kiệu hoa nhé.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy thanh âm của Tư Mã Vụ Tiễn, liền biết ngay nha đầu Hoa Ngạc kia gọi tới, không thể không mở mắt, nhếch môi cười nhìn tất cả mọi người.

Lúc này sắc trời đã không còn sớm, vạt tia sáng xuyên qua cửa sổ vào phòng, khiến cho căn phòng nho nhỏ trở nên nhu hòa ấm áp hơn

Phượng Lan Dạ quan sát Vụ Tiễn, thấy mắt nàng ấy có điểm hồng hồng, kỳ quái truy vấn: “Tỷ làm sao thế? Sao mắt lại đỏ thế kia?”

Tư Mã Vụ Tiễn sửng sốt, trong lòng thấy chua xót, nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, ôn nhu mở miệng: “Ta chạy đôn chạy đáo cả một đêm, tìm cho muội hàng thêu cao cấp làm quà cưới, ta đưa cho Hoa Ngạc rồi, đó là một chút tâm ý của ta.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe, trong lòng cảm thấy ấm áp, mặc dù hôn lễ này đối với nàng mà nói là một chuyện bất đắc dĩ, tuy rằng không có lấy một người thân nào, nhưng lúc này đây có Vụ Tiễn đến giúp đỡ, tặng cho nàng lễ vật, dường như phần nào sưởi ấm được tâm hồn nàng, nhẹ giọng thăm thì: “Cảm ơn tỷ, Vụ Tiễn”

“Cảm ơn cái gì, hai người chúng ta còn phải nói câu ấy à, sau này cũng không phải là không gặp nhau, ta sẽ tới thăm muội.”

“Được, muội cũng sẽ đến thăm tỷ.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, Tư Mã Vụ Tiễn xoa đầu nàng, xem nàng như là muội muội của chính mình, đáy lòng nổi lên cảm giác đau đớn ê ẩm, tiều

nha đầu nhỏ như vậy, nàng lúc vừa tới cũng chỉ lớn như thế, khi đó nàng may mắn đã gặp Nam Cung Quân, cho nên lúc ban đầu gặp mặt, nàng liền hy vọng có thể giúp đỡ tiểu nha đầu này, cũng có thể trở thành người mà nàng ấy dựa dẫm được, mặc kệ thế nào, mấy ngày này những việc nên làm nàng đã làm rồi, chỉ là không nghĩ tới, tình cảm của nàng và Lan Dạ lại càng ngày càng tốt như thế, chỉ mong sau này ông trời sẽ yêu thương tiểu nha đầu này một chút.

Lan Dạ, nhất định phải sống cho thật tốt.

Tư Mã Vụ Tiễn tự nhủ trong lòng xong, sợ chính mình sẽ xúc động rơi lệ, liền buông Phượng Lan Dạ ra, lấy tay áo che miệng ngáp một cái, lộ vẻ mệt mỏi mở miệng: “Lan Dạ, ngoan ngoãn cho người ta vào trang điểm, tân nương tử không được làm biếng, tởm mệt mỏi quá, trở về ngủ một giấc.”

“Uh, được rồi, tởm trở về ngủ một chút đi, muội sẽ trở về thăm tởm.”

Phượng Lan Dạ lên tiếng trả lời, nhìn theo thân ảnh nhỏ bé đang đi ra ngoài kia, nó như hòa tan vào trong ánh sáng, như một đóa hoa sương, hư vô mờ mịt, trong tâm có chút đau đớn, nàng sẽ trở về thăm nàng ấy.

Ngoài cửa, Tư Mã Vụ Tiễn ngẩng đầu lên nhìn trời, trên mặt hai hàng lệ tuôn rơi, tiểu Đồng và tiểu Khuê đứng bên cạnh không dám nói gì, mãi đến khi thân ảnh của chủ tử đi ra ngoài, hai tiểu nha đầu mới chạy theo sau.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ lạnh lùng liếc Hoa Ngạc một cái, dọa Hoa Ngạc toàn thân đổ mồ hôi lạnh, bất quá hôm nay chính là ngày vui, nàng thực không có tức giận, chầm chậm mở miệng.

“Được rồi, hầu hạ ta đứng lên.”

Ra lệnh một tiếng, toàn bộ người trong phòng cuối cùng cũng thở dài một hơi, chen chen chúc chúc, ba chân bốn cẳng bắt tay vào hầu hạ một nữ nhân, không, nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu hài tử.

Phượng Lan Dạ nhìn tới mấy cái tay đang vươn tới trước mặt không khỏi nhú mào, lạnh lùng trừng mắt.

Có cần phải khoa trương như vậy không? Bất quá chỉ là một cái hôn lễ, có cần phải kinh thế à, mắt thấy mấy cánh tay đang lần lượt vươn tới, nàng liền xoay mình, hừ lạnh: “Làm cái gì?”

Ba chữ vừa ra khỏi miệng, lập tức sản sinh hiệu ứng, trong nháy mắt mọi người đều rút tay về, chột dạ nhìn về phía chủ tử ngạo nghễ đang ngồi trên giường cũng đang nhìn về phía các nàng.

Nàng còn nhỏ tuổi nhưng lại một thân lãnh diễm kiêu ngạo, dung mạo trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa hàn băng, khuôn mặt nhỏ nhỏ, chỉ lớn bằng bàn tay, bởi vì ngủ say khiến cho hai má hồng hồng phấn nộn, cho dù không trang điểm cũng đã trắng hồng ngọt ngào như ngọc, thế nhưng hàn ý trong câu nói khiến cho không một ai dám tùy tiện nghi vấn lời của nàng.

“Công chúa?”

Hoa Ngạc dẫn đầu kêu một tiếng, thời gian đã không còn sớm, nếu còn dây dưa trì hoãn, e rằng để lỡ giờ lành

“Được rồi, để một mình Hoa Ngạc hầu hạ ta, các người ra ngoài đi.”

“Tiểu vương phi?”

Hai người Diệp Linh và Diệp Khanh kêu lên một tiếng, nhưng lại nhận được một ánh nhìn của Phượng Lan Dạ, lập tức ngoan ngoãn lui ra, chờ ở ngoài cửa.

Trong phòng, Hoa Ngạc hầu hạ nàng thay y phục, rời giường, đâu ra đấy.

Lúc này bên ngoài có âm thanh đàn sáo truyền tới, tiểu nha đầu Diệp Linh từ bên ngoài chạy vào, sốt ruột gọi: “Tiểu vương phi, kiêu hoa đã đến

cửa.”

Kiếp hoa đã đến cửa, lại nhìn tiểu vương phi, một thân bạch y, tóc tai gọn gàng, mũ phượng không mang, trên mặt còn không trang điểm, Diệp Linh gấp đến độ sắp khóc, Phượng Lan Dạ liếc nàng một cái, thản nhiên mở miệng: “Hoảng cái gì, không phải chỉ là kiếp hoa tới sao?”

Người ở bên trong không vội không vàng, thản nhiên hành sự, ngoài sân viên âm thanh đàn sáo không ngừng bên tai, hàng ngũ đón dâu của Tề vương phủ dài thật dài, so với đội ngũ của bất kỳ vương phủ nào cũng không thua kém, rất nhiều người đổ ra xem náo nhiệt, vừa đỏ mắt tức giận lại vừa đổ lệ, tiếng nghị luận không dứt, nói cái gì có cái đó.

Có người nói đại hôn lần này chính là Phượng Lan Dạ đi chịu chết.

Có người nói Tề vương luôn không coi trọng việc này, nếu xem trọng đại hôn lần này, tân vương phi tất nhiên không có việc gì.

Ngôn luận mỗi người một kiểu, khiến cho hôn sự này càng thêm náo nhiệt.

Quản gia Tích Đan của Tề vương phủ thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn trời, gần đến trưa rồi thế mà thân ảnh của tân nương cũng không thấy, rõ ràng là mùa đông, nhưng hăn lại gấp đến độ trên đầu đầy mồ hôi, bước trở lại vào trong sân, thỉnh thoảng lại thúc giục mấy gia nhân đi ngóng tân nương tử, giờ lành đều cũng qua rồi.

Ở phủ của tam hoàng tử Nam Cung Tiếp kiếp hoa đã sớm tới rồi, vậy mà vương phi của bọn họ cái bóng còn không thấy?

Tích Đan sao lại không nóng lòng, thế nhưng hai tên gia nhân vừa nghe Tích Đan sai đi thúc giục người, vội liệu mạng lắt đầu, kiên quyết ở lại trong sân.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ không để cho Hoa Ngọc trang điểm cho mình, chỉ đeo mũ phượng, mặc giá y đỏ thẫm, bất quá nàng cũng không bạc đãi bản thân, thừa cơ ăn hai khối điểm tâm, uống một tách trà, cho đến khi không còn cảm thấy đói bụng nữa mới trùm khăn, an tĩnh ngồi ở trên ghế.

Bóng dáng người nho nhỏ, ẩn giấu bên trong hỷ phục, che phủ hết cả người, nhìn xa tựa như một ngọn lửa. Không ai biết ngọn lửa này sẽ thiêu đốt phá hoại Tề vương phủ như thế nào?

Hôm nay khí trời rất lạnh, Hoa Ngọc sợ chủ tử bị cảm, bên ngoài giá y còn khoác thêm một chiếc áo choàng rực rỡ tươi đẹp, sau đó cùng với Diệp Linh hai bên trái phải đỡ chủ tử bước ra ngoài.

Ngoài cửa, Tích quản gia và hai gia nhân nhìn thấy tân nương, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cảm tạ trời đất, tiểu tử tông này cuối cùng cũng xuất hiện, tuy rằng giờ lành đã qua, nhưng chỉ cần nàng đồng ý lên kiệu là được.

Tề vương đại hôn, hoàng thượng lệnh cho hộ bộ hảo hảo lo liệu, quan lo lễ nghi của hộ bộ lúc này đang ở Tề vương phủ chờ đợi, trước tiên tiếp nhận kiệu hoa, sau đó cử hành nghi thức đại hôn ở Tề vương phủ.

Bất quá giờ lành đã qua rồi, bây giờ chỉ cần tân vương phi đến là tốt rồi.

Trên đường lớn, tân nương bước lên kiệu, đoàn rước dâu ngừng lại, thị vệ của Tề vương phủ xuống ngựa cung kính đợi chờ, đến khi tân vương phi lên kiệu, họ mới xoay mình lên ngựa, tiếng đàn sáo thanh thoát vui mừng lần thứ hai vang lên.

Khởi kiệu, đội ngũ chậm rãi xuất phát, trong nội viện, hạ nhân của Tề vương phủ nhận lấy lễ vật dâng tặng mang về vương phủ.

Đội ngũ rước dâu dài thật dài không nhìn thấy đầu, trước mắt như một rặng mây đỏ, che phủ toàn bộ phía chân trời.

Tiếng đàn sáo dần dần đi xa, tiểu viện trở nên vắng vẻ, lúc này tại cửa viện, xuất hiện mấy nữ tử.

Dẫn đầu là một nữ tử tao nhã tươi đẹp, quyến rũ động lòng người, thế nhưng từng dòng lệ trong mắt từ từ chảy xuống.

Tiểu nha đầu đứng bên cạnh đồng dạng xót xa, nghẹn ngào mở miệng: “Công chúa, thật đau lòng nha, tuy rằng thời gian ở chung chưa được bao lâu, thế nhưng cảm giác lại rất khó chịu như vậy.”

Ánh nắng hết sức chói mắt, làm vài người chậm rãi lui vào trong viện, quay người lại, số mệnh mỗi người đã được định sẵn.

Tề vương phủ. Ngoài cửa lớn có hai thạch sư, bên trong thì đình đài lầu các.

Vương phủ rộng lớn, tiểu kiều nước chảy, giả sơn đá vụn, đan chéo nhau tựa như mê cung, sân viện đường lối quanh co, liếc mắt một cái, tựa như Cửu Trùng điện nơi Giao Trì tiên cảnh.

Hôm nay Tề vương đại hôn, cả vương phủ đều tràn ngập trong mệnh môn sắc đỏ, mái nhà trạm trổ đường nét như mây bay, đèn lồng đỏ treo cao, nhạc hỉ vang khắp chốn, lụa đỏ treo khắp nơi trong phủ, bay bay theo gió, nhìn qua tựa như một biển lửa khổng lồ.

Giữa hành lang trạm rồng khắc phượng, thỉnh thoảng có mấy hạ nhân đi qua, ai ai trên mặt cũng tràn ngập ý cười.

Vương gia đại hôn, lần này đã là lần thứ ba rồi, nhưng chỉ có lần này mới là chân chính đại hôn, mọi người trong phủ đều cảm thấy vui mừng, hai lần trước căn bản là chẳng chuẩn bị gì cả, bất quá là chỉ có người đưa dâu mà thôi.

Lần này vương gia đã truyền lệnh xuống, chuẩn bị cẩn thận cho đại hôn, khiến cho toàn bộ vương phủ vui sướng hân hoan, phi thường náo nhiệt.

Tuyển viện, biệt viện đó chính là nơi ở của Tề vương Nam Cung Diệp, nơi này là khu vực cấm trong Tề vương phủ, không có lệnh của vương gia, người bình thường không ai dám tiến vào.

Lúc này, trong thư phòng lịch sự tao nhã, hé ra một thân ảnh đang tựa trên nhụyễn tháp hoa lệ trái thảm tử sắc, hai mắt nhắm hờ, lông mi dài che phủ cả đôi mắt khiến không ai rõ những biến đổi trong đó, khuôn mặt tựa như một viên ngọc hoàn mỹ, da thịt mịn màng không tì vết, sống mũi cao thẳng tựa như được chạm khắc mà thành, làn môi hồng nhạt mang theo nét khiêu gợi, giờ đây hơi nhếch lên mê người đến cực điểm.

Nam nhân này trời sinh mê hoặc nhân tâm, chỉ nhắm mắt thôi cũng đã đủ mê hoặc, sợ rằng mở mắt ra lại càng khiến cho người ta khó có thể kiềm chế.

Lúc này hân như vô ý nhẹ nhàng đựng đưa bình rượu trong tay, trong đó là mỹ tửu Minh Hoàng, hương thơm tinh khiết.

Trong thư phòng lan tỏa hương rượu.

Cửa thư phòng vang lên hai tiếng gõ nhẹ, âm thanh vang lên: “Vương gia.”

Trong phòng, người tựa trên nhụyễn tháp vẫn không nhúc nhích, đột ngột mở mắt, con ngươi lãnh liệt dị thường tựa như một ngôi sao cô độc giữa màn đêm tối tăm, thâm trầm không nắm bắt được, trong nháy mắt toàn thân phát ra khí tức tựa như hàn băng vạn năm, giống như ác ma đến từ quỷ giới âm u.

Vẻ đẹp thiên tiên trong phút chốc biến mất, thay vào đó là âm hàn khiến kẻ khác kinh hãi, thanh âm lại càng lạnh lẽo.

“Vào đi.”

Thủ hạ Nguyệt Cẩn đi đến, cung kính mở miệng: “Vương gia, kiệu hoa đã xuất phát, ngài vẫn còn chưa thay quần áo?”

Trong phòng, y phục tân lang được đặt trên đệm, nhưng chưa hề được đụng tới.

Nguyệt Cẩn nghi hoặc nhíu mày, hôn sự này là do Gia tự mình đề nghị, thế nhưng hiện tại lại đang có mưu đồ gì thế, một điểm động tĩnh cũng không có, vậy là sao?

Người trong phòng chậm rãi đứng dậy, vóc dáng tựa như trúc tử, đặt bình rượu trong tay lên bàn, một thân cẩm bào bạch sắc tao nhã mê người tựa như trăng thanh gió mát, giơ tay nhắc chân, phong thái như ngọc, nhưng lại lộ ra nét cao ngạo thanh khiết, từ từ mở miệng.

“Nguyệt Cẩn, đi tìm một con gà trống, đưa đến lễ đường.”

“Gà trống?”

Nguyệt Cẩn lập lại một lần, nghi ngờ bản thân nghe lầm, lại xác nhận bằng cách nhìn chăm chăm chủ tử, nhưng ánh mắt đó thâm sâu như hàn đàm, trong veo như ngọc lưu ly, đen lánh như sao xa, không có nửa điểm vui đùa, nghiêm túc đến cực điểm.

“Được rồi, người lập tức đi làm đi.”

Thanh âm của Tề vương Nam Cung Diệp lạnh tựa hàn băng, nói ra một câu, Nguyệt Cẩn đâu dám nhiều lời cái gì nữa, vội vã lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Thế nhưng trong lòng không ngừng tự hỏi, tân vương phi quá môn, vậy mà phải cùng một con gà trống bái đường, vương gia rốt cuộc là muốn

đánh ra cái chủ ý gì đây, tiểu vương phi tuy rằng vẫn còn nhỏ, nhưng cũng không phải là một người dễ trêu chọc, đến lúc đó tiến nhập Tề vương phủ, còn có ngày tháng tốt đẹp sao? Xem chừng sau này gà chó không yên rồi.

Vương gia, rốt cuộc người muốn làm cái gì?

Trong thư phòng, Nam Cung Diệp chậm chậm bước tới trước cửa sổ, nhìn qua cửa sổ đang được mở rộng, dễ dàng bao quát toàn bộ vương phủ, mênh mông một màu đỏ tươi, bầu không khí tràn ngập niềm vui, hôm nay chính là đại hôn của hần.

Song ánh mắt hần bỗng nhiên tối sầm lại, hàn quang bắn ra bốn phía, thâm sâu như hồ băng.

Là ai đang ở trong bóng tối động đến tiểu sói con? Tuy rằng hần đã cho nàng ăn Phương Lê Đan, cho nên không sợ có người hạ độc nàng.

Thế nhưng nếu tiểu sói con này vô sự, người trong bóng tối kia có đề phòng, trước mắt năng lực của Tề vương phủ còn không thể lộ ra ngoài, chỉ có thể kín đáo bảo hộ chính mình, hiện tại hần cần phải thiết kế một cục diện, ngồi chờ xem kịch.

Đại hôn ngày hôm nay nếu như người kia cùng gà trống bá đường, chắc chắn nàng sẽ trở mặt nha, một khi nàng đã ra tay tất sẽ rất tàn nhẫn, bởi vì, thứ nhất là để lập uy tại Tề vương phủ, thứ hai, những người đó chọc nàng nổi giận, cho nên sẽ không ăn phải những độc dược đó, tất nhiên sẽ không hoài nghi Tề vương phủ.

Kỳ thực hần đã sớm điều tra về cái chết của hai nữ nhân trước đó, là bởi vì có kẻ hạ độc các nàng trong lúc động phòng.

Rốt cuộc là kẻ nào gây ra, bàn tay kia thật bí ẩn, làm cho hần tra không ra, nhưng ít nhất còn có thể chặn chặn một điều, đó nhất định là những kẻ

muốn cướp đoạt hoàng quyền, sợ hãi cầu kết với bất kỳ bên nào, cho nên mới ra tay hạ sát những nữ nhân ấy.

Đáng tiếc là hãn căn bản đối với những nữ nhân đó vô tình, hơn nữa cũng là do các nàng bạc mệnh.

Lần này không giống như vậy, cho nên hãn mới phải diễn trò, song đối với khả năng kiềm chế cơn giận của tiểu sói con kia, hãn cảm thấy rất có hứng thú?

Nam Cung Diệp khóe môi lộ ra ý cười, vẻ mặt khi cười lại lấp lánh chói lọi, tựa như một đóa rêu quạt yêu mị, diễm lệ kinh người.

Tề vương đại hôn, Tề vương phủ cũng không náo nhiệt như trong tưởng tượng, đơn giản vì Tề vương luôn không cùng các triều thần qua lại, tính tình cổ quái, rất ít khi để ý tới kẻ khác, cho nên lần này đại hôn, ngoại trừ hộ bộ phụng mệnh hoàng đế lo liệu chuẩn bị thì chỉ có một số ít quan viên tới, số còn lại không đến bởi vì sợ bị Tề vương gây khó dễ, mặc dù không có tới nhưng các đại thần trong triều vẫn sai quản gia đưa lễ vật đến phủ, trong đó có cả của những đại quan nữa, ngược lại trong triều cũng có những kẻ không sợ chết, ví dụ như tướng quân Tây Môn Vân, ngày hôm nay lại tự mình đến dự.

Mọi người tề tụ trong đại sảnh vương phủ, chờ xem nghi thức đại hôn bắt đầu.

Viên quan phụ trách lễ nghi thỉnh thoảng nhìn xem thời gian, sắc mặt ngày càng đen, giờ lành đã qua sao tân nương còn chưa hiện thân, không chỉ có tân nương tử, ngay cả Tề vương điện hạ cũng không thấy bóng dáng, chuyện này là sao? Thời gian trôi đi, càng ngày càng có nhiều âm thanh nghị luận vang lên.

Tây Môn Vân nhàn nhã đứng một bên, thường thức chuyện lạ, cặp mắt thâm sâu khó lường thỉnh thoảng lại hướng ra ngoài, tưởng tượng đến vẻ

mặt của tiểu nha đầu bướng bỉnh kia, tâm không khỏi có chút nặng trĩu.

Trong lòng hẳn hiểu rõ, nàng là bị cuốn vào trong những tranh chấp của hoàng gia, đã không còn đường lui?

Tề vương vì sao phải cưới nàng làm phi? Trong mắt Tây Môn Vân hiện lên tia nghi vấn.

Trong phòng thanh âm nghị luận vang lên không ngớt, cho tới khi quản gia Tích Đan của Tề vương phủ chạy vào khom lưng bẩm báo “Kiệu hoa đã tới cửa, kiệu hoa đã tới cửa, mau mau chuẩn bị nghênh tiếp tân vương phi, vương gia đâu rồi? vương gia đâu rồi?”

Hắn cứ một mực kêu, đáng tiếc là tất cả mọi người đều lắc đầu, ai mà biết vương gia nhà bọn họ đi đâu chứ? Hôm nay chính là đại hôn của hắn, từ đầu tới cuối cũng không thấy mặt, tuy nói Tề vương là thần long thấy đầu không thấy đuôi nhưng thế này cũng bí hiểm khó lường quá đi.

Trong đại sảnh loạn hết cả lên, lúc này Nguyệt Cầm từ ngoài cửa lớn mang một con gà trống tiến vào, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Những vị quan lớn trong triều, lúc này chứng kiến một màn như vậy, nhất thời không hiểu ra làm sao, con gà trống kia cứ đập cánh rộn rã hết lần này tới lần khác, thỉnh thoảng lại xù cả lông lên, khiến người người lùi về sau hết lượt.

Quản gia Tích Đan phấn nộ hướng về phía Nguyệt Cầm kêu lên: “Vương gia đâu, kiệu hoa đã đến cửa, sao ngài còn chưa ra?”

Sắc mặt của Nguyệt Cầm so với Tích Đan chẳng khá hơn là mấy, cứ nghĩ đến việc tân vương phi biết chuyện mình phải cùng một con gà trống báai đường, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây? Khổ không chịu nổi, lôi kéo Tích quản gia sang một bên, hai người thầm thì to nhỏ một hồi, thì sắc mặt hẳn xấu xí, trắng bạch như tờ giấy.

Quan lễ nghi của Hộ bộ đợi đến sốt cả ruột, gọi hai người tới thúc giục: “Xảy ra chuyện gì, còn không nhanh đi giục Tề vương điện hạ ra bái đường.”

Tích quán gia nghe Nguyệt Cẩn nói, cẩn thận xác nhận lại một lần.

“Người xác định đây là ý tứ của gia? Thiên chân vạn xác.”

Việc thành thân này từ đầu đến cuối đều là vương gia ứng thuận, mặc kệ là chuẩn bị chính lễ, hay thủ tục đại hôn, đều là gia đích thân chỉ đạo, thế nhưng khi việc đã sắp thành, vậy mà ngài lại bày ra trò đùa lớn như thế, việc này chẳng phải sẽ khiến tân vương phi bị toàn bộ An Giáng Thành cười nhạo sao, còn khiến Tề vương phủ trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ người dân, Vương gia à, ngài rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?

Tích quán gia khóc không ra nước mắt, cúi đầu nhận mệnh, dặn dò mấy nha hoàn của Tề vương phủ, trước tiên ra nghênh tiếp tân vương phi đã.

Phượng Lan Dạ ngồi trong kiệu hoa, bởi vì trên đầu che khăn voan, một đường loạng choạng bị người ta đưa đến trước cửa Tề vương phủ, cũng không biết bên trong xảy ra tình huống gì, liền có người đến vén màn kiệu, đỡ nàng xuống.

Trong đó có Hoa Ngạc, nàng ôn nhu mở miệng: “Chủ tử, cẩn thận một chút.”

Phượng Lan Dạ không nói chuyện, mặc cho người khác dìu đỡ, đi thẳng tới đại môn của Tề vương phủ, bên tai nghe thấy âm thanh của mọi người, hết lớp này tới lớp khác, nàng chỉ biết là bên trong phủ có không ít tân khách.

Đối với nghi thức đại hôn thời cổ đại nàng căn bản không hiểu tí gì, hơn nữa cũng lười hiểu, không phải chỉ là kết hôn sao? Cần gì phải tự gây phiền phức cho mình?

Nhưng lúc nàng được người ta dìu đến đại sảnh, bầu không khí liền nhanh chóng ngưng trọng, rõ ràng xung quanh có rất nhiều người thế nhưng lại vô thanh trống trải, nghe thấy tiếng hít thở chứng tỏ trong phòng nhân số không hề ít, thế sao lại không ai nói gì?

Chính là đang ngậy người, lại giật mình bởi tiếng kêu thất thanh của Hoa Ngạc đang đỡ nàng.

“Đây là ý gì?”

Chỉ thấy trong đại sảnh lộng lẫy hoa lệ của Tề vương phủ, có một người đang ôm một con gà trống, mà trên cổ nó lại buộc một dải lụa đỏ, thỉnh thoảng lại duỗi cổ ngo nguậy, muốn bay xuống đất, nhưng lại bị người ta vững vàng ôm lại, đứng tại vị trí của tân lang, mà trong phòng lại không thấy thân ảnh của Tề vương điện hạ đâu hết.

Quan lễ nghi đứng ở giữa đại sảnh đã biết đại khái sự tình, đối với tình huống trước mắt cũng chỉ biết tròng mắt lúu lười, lại càng hoang đường bất đắc dĩ, ra lệnh một tiếng.

“Nghị thức đại hôn bắt đầu.”

"Quác" một tiếng kêu gây sự chú ý của mọi người, tiếng nghị luận lại bắt đầu vang lên.

Các đại quan trong triều cũng sôi nổi tham gia nghị luận, dùng ánh mắt thông cảm nhìn về phía tân nương tử còn nhỏ tuổi, vừa vào cửa Tề vương phủ đã bị đối đãi như thế, xem ra tính cách của Tề vương thật sự biến thái quái gở, rõ ràng là hấn muốn thú tân vương phi, phút cuối lại bắt người ta cùng gà trống bái đường, chẳng hiểu hấn đang toan tính chuyện gì?

Phượng Lan Dạ nghe những thanh âm nghị luận bên tai, còn có bàn tay lạnh băng của Hoa Ngạc đang nắm chặt tay nàng, hơn nữa trong đại sảnh

còn có tiếng gà gáy, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lấy tay giật khăn voan đỏ chói xuống trước mặt tất cả mọi người.

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm như tia nắng sớm, tinh khiết như sương mai, lóng lánh trong suốt, không trang điểm nhưng lại tươi mát rực rỡ, câu hồn động phách, mọi người nhìn thấy như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy mãnh liệt bất an, còn có chút không đành lòng, Tề vương phi trước mắt vẫn chỉ là một tiểu hài tử, một tiểu hài tử xinh đẹp quá mức, lại bị Tề vương đối xử như vậy, trong lòng mọi người trước tiên đều hung hăng lên án Tề vương bội bạc, có điều tân nương tử tuy rằng vẫn còn nhỏ, nhưng lại rất trấn định, không khóc không nháo, không nhanh không chậm, bình tĩnh quét mắt tất cả mọi người.

Trong đại sảnh, ngoại trừ viên quan lễ nghi, còn có một vài đại quan trong triều, lại cả hạ nhân của Tề vương phủ, rất nhiều người trên mặt đều lộ ra vẻ thương xót, nhưng cũng không thiếu thần sắc xem kịch vui.

Phượng Lan Dạ con người tối sầm lại, quanh thân tỏa ra lãnh ý, hàn khí từ đáy lòng nhẹ nhẹ nổi lên, giữa hai lông mày hiện lên lệ khí khát máu, bàn tay nhỏ bé giương lên, khăn quàng vai đỏ rực nhẹ nhàng bay cao, như một rừng mây nhỏ diễm lệ, phiêu phiêu theo gió, trong đại sảnh, trong nháy mắt phảng phất một tầng hương thơm đậm nồng, hương thơm tràn ngập mọi nơi.

Mà nàng không thèm nhìn đến những người bên cạnh, dẫn Hoa Ngạc đi ra ngoài, ra lệnh cho Diệp Linh và Diệp Khanh đi theo.

“Đưa ta về phòng.”

“Dạ, vương phi.”

Diệp Linh và Diệp Khanh nào dám nhiều lời, rất nhanh quét mắt về phía đại sảnh, sau đó đi trước dẫn đường.

Quan lễ nghi đứng ở giữa phòng vừa nhìn tân nương tử trực tiếp xoay người rời đi, không khỏi lo lắng kêu lên: “Đợi đã.”

Đáng tiếc lời còn chưa nói ra, chỉ cảm thấy ngực thắt lại, dĩ nhiên không thể tiếp tục nói, lại nhìn tới những người khác trong phòng, trên mặt ai ai cũng nổi những vết đen, toàn thân vô lực, co quắp méo mó nằm la liệt trên mặt đất, có người ý chí kiên cường hơn, nhanh chóng tìm một vị trí ngồi xuống.

Tinh thần cảnh giác của quan võ so với quan văn có phần cao hơn, ngay khi cảm thấy không ổn, vội tìm một nơi ngồi xuống, nhất là tướng quân Tây Môn Vân, bởi vì võ công cao cường, lại sớm phát giác cho nên căn bản không bị sao, chỉ ngồi một bên lạnh lùng theo dõi tình cảnh của tất cả mọi người, khóe môi vô tình lộ ra ý cười, nha đầu kia quả thật rất thú vị?

Ngoại trừ hần, cái đám quan văn tay trái gà không chặt nằm sóng xoài trên mặt đất, vươn tay giãy dụa thống khổ, vẻ mặt căm phẫn trừng mắt đám người Tề vương phủ.

Nguyệt Cẩn vừa nhìn tình huống trước mắt, nhanh chóng mở miệng: “Đừng nhúc nhích, mọi người trúng độc rồi.”

Độc này là do tân vương phi hạ, bởi vì cùng gà trống bái đường cho nên giận dữ đầu độc toàn bộ tân khách trong sảnh đường, ngay lập tức có người bẩm báo việc này tới Tuyên viện.

Tề vương Nam Cung Diệp không một chút phật lòng, trưng ra dung nhan diễm lệ chói sáng như ngọc, cư nhiên còn có cả một nụ cười hiểm thấy, từ trong bóng tối phất tay ra lệnh cho Thiên Bội Thần.

“Lập tức giải độc cho tân khách, giải xong toàn bộ tổng xuất đi.”

“Dạ, thiếu chủ.”

Thiên Bột Thần xuất thân từ Nhu Yên Đảo, là môn hạ của Quỷ Cơ lão nhân, tinh thông độc dược, cho nên độc mà tân vương phi hạ hãn dễ dàng giải quyết, Thiên Bột Thần lĩnh mệnh rời đi, nhưng hãn cũng không có hiện thân mà dựa vào mùi hương để giải độc, còn âm thầm quan sát khí sắc của mọi người, liền hiểu rõ mọi người trúng loại độc nào, loại độc này được tính cũng không mạnh, đúng là loại tự chế.

Thiên Bột Thần liền xuất ra giải dược bên mình, phân phó hạ nhân từ bên ngoài đem vào, giải độc cho mọi người xong, quản gia Tích Đan của Tề vương phủ lập tức đem toàn bộ tân khách tổng xuất ra ngoài.

Lễ đại hôn ngày hôm nay của Tề vương phủ căn bản là một trò khôi hài, Tề vương phi cùng gà trống bá đường, khiến cho toàn bộ An Giáng thành chê cười, Tề vương phủ trở thành trò hề, Tề vương tính cách quái gở, là một nam nhân chơi trò chinh người rất ác liệt.

Từ đường lớn cho tới hẻm nhỏ nghị luận không ngừng, việc này rất nhanh bị người bẩm báo vào cung.

Trong ngự thư phòng, hoàng thượng vẻ mặt âm ngao, xấu xí đến cực điểm, nghe hộ bộ thị lang bẩm báo tức giận đến mức một chương chụp mạnh lên trên long án, trầm giọng mở miệng.

“Hỗn trưởng này thực sự là hồ đồ rồi, đại hôn cũng có thể trở thành trò đùa.”

Hộ bộ thị lang sợ hãi, vội vàng dập đầu: “Xin hoàng thượng bảo trọng long thể, cá tình Tề vương luôn quái gở bất hảo, hoàng thượng vạn lần không thể bởi vì tức giận mà tổn thương long thể.”

“Đứng lên, lui xuống đi.”

Hạo Vân để nhúu mày thở dài một hơi, phất tay ý bảo hộ bộ thị lang lui ra ngoài, chính mình vô lực tựa vào long tháp phía sau.

Ngự thư phòng im ắng một điểm thanh âm cũng không có, thiếp thân thái giám Nguyên Phạm của hoàng thượng đi tới, đốt lên một ít long tiên hương, để hoàng thượng nhắm mắt dưỡng thần, không dám quấy nhiễu, đang định lui ra ngoài, chẳng ngờ Hạo Vân để mở miệng...

“Nguyên Phạm, các nhi tử khác cũng ổn chứ.”

Nguyên Phạm biết hoàng thượng nói khác ở đây là chỉ đại hôn của các hoàng tử khác, nhanh chóng bẩm báo: “Xin hoàng thượng yên tâm, những người khác đều ổn, ngoại trừ Tề vương?”

Tề vương là một chủ tử luôn khiến người khác bận tâm, cho tới bây giờ ngài là đứa con trai hoàng thượng rất quan tâm, bất quá ai bảo hoàng thượng sủng ái ngài ấy quá làm gì?

Chuyện xảy ra tại đại hôn của Tề vương không chỉ truyền tới tai của hoàng thượng mà còn truyền tới tai của toàn bộ phi tần nơi hậu cung, trong đó có người nghi hoặc có người cười, hình thức không giống nhau, nhưng tối hảm nhất chính là bất hoàng tử Nam Cung Sâm, trong Mai Linh điện, cứ đi qua đi lại, khiến cho Mai phi nương nương hoa cả mắt, nhin không được liền hỏi...

“Sâm nhi, con đang làm cái gì thế?”

“Mẫu phi, nàng ta không phải tự mình ăn khổ sao, lúc trước để cho nàng làm vương phi của ta, nàng không gả, lại đi chọn thất hoàng huynh, giờ thì hay rồi, cuối cùng rơi vào loại kết quả này, cùng gà trống bái đường, thành trò cười của An Giáng thành, không chỉ như thế, còn phải mang danh độc phi, thực sự là đáng đời.”

Bất hoàng tử hung hăng nói, hăn tựa như một tiểu hài tử không chiếm được đồ chơi mình thích, lại bị kẻ khác đoạt lấy, lúc này đang phát tiết lửa giận trong lòng, Mai phi chẳng thèm để ý tới hăn, mà là nhắm mắt suy đoán nội tình sự việc, vì sao Tề vương lại làm cho tân vương phi cùng gà trống

bái đường, là lãnh nhục nành, hay còn có mục đích khác? Trong mắt chợt lóe ra tia hoang mang bất định.

Gió đêm gào thét, phiến lá đong đưa, tuyết trắng cuồn cuộn nổi lên, tựa như đang khiêu vũ trên bầu trời, lạnh lùng bao phủ cả toà phủ đệ lộng lẫy chói lọi, quỳnh lâu ngọc các dưới ánh trăng như được phủ thêm một tấm lụa mỏng, càng nhìn càng khiến lòng người mê say

Tề vương phủ âm ỉ một ngày, cuối cùng cũng an tĩnh trở lại, lặng yên tọa lạc giữa trời đất, như một mỹ nhân nhỏ bé.

Bạch sắc nổi bật trên nền trời đỏ tươi, lộ ra một cổ sáng sữa, an bình.

Đèn lồng treo trên hành lang thỉnh thoảng lại đung đưa, lấp lánh ánh sáng.

Tân vương phi hiện giờ đang ở tại biệt viện của mình tại Tề vương phủ, gọi là Liên viện, phía sau viện, trồng không ít hàn mai, nở rộ xinh đẹp trên nền tuyết trắng tang thương, phía sau là một hồ nước trong xanh, vào mùa hè, trên hồ hương sen thơm ngào ngạt, cho nên mới có tên là Liên viện

Trong phòng ngủ, đâu đâu cũng mang sắc đỏ, lộ ra sắc thái vui mừng, một đôi nến long phượng chập chờn thiêu đốt, trên mặt đất bừa bãi lộn xộn, nguyên bản là cao lương mỹ vị và rượu giao bôi đều bị hất xuống đất, trong không khí lạnh im lặng lộ ra hương vị chết chóc, sát khí lạnh băng ngập tràn.

Hoa Ngạc, Diệp Linh, Diệp Khanh, còn có vài tên nha đầu hầu hạ tại Liên viện trong Tề vương phủ, ai ai cũng không dám thở dốc, đều là cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Tân vương phi trước mặt.

Chỉ thấy nàng thần sắc lạnh nhạt, lệ khí quanh thân, an tĩnh, trầm mặc ngồi đó.

Tất cả mọi người đều không biết tiếp theo nàng sẽ làm gì, cho nên bị áp lực rất lớn.

Ai ai cũng cúi đầu xuống, nắm chặt tay, cẩn thận đứng trong góc phòng.

Phượng Lan Dạ không nhúc nhích, ngồi trên giường lớn xa hoa, cơn tức giận phần nộ lúc trước từ từ lui xuống.

Trong lòng nàng lúc này là một mảnh bình thản.

Chẳng qua nàng trong chớp mắt bị chọc giận, chân chính nghĩ lại thì nàng có cái gì mà phải phát hỏa.

Thứ nhất, cuộc hôn nhân này không có cái gọi là tình chàng ý thiếp, lại càng không phải bản thân muốn gả.

Thứ hai, căn bản là không có hy vọng gì đối với Tề vương, nam nhân này từ đầu tới cuối nàng chưa từng gặp, cho nên hà tất phải bực tức.

Nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt hòa hoãn đi một chút, duỗi tay dần gân dần cốt, đứng lên từ từ phân phó hạ nhân

“Được rồi, thu dọn mọi thứ đi.”

Thanh âm trong trẻo của nàng vang lên, mọi người trong phòng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, xác định bản thân có nghe nhầm hay không, cứ như vậy mà cho qua sao?

Tân vương phi không tức giận, không phạt người.

Xem ra là thật, Diệp Linh và Diệp Khanh đã quá hiểu tân vương phi, nàng nói một không hai, vội vàng sai khiến hai nha đầu, nhanh chóng thu dọn đồng hồ đệm trong phòng.

Phượng Lan Dạ hoạt động vài cái để thư giãn gân cốt, liền cảm thấy hơi đói bụng, đại hôn này cứ như trò cười, hà tất phải giữ trong lòng, phân phó cho Diệp Khanh.

“Diệp Khanh, mang đồ ăn lên, ta đói rồi.”

“Dạ, vương phi.”

Diệp Khanh vừa nghe, vội vàng lĩnh mệnh, mang theo một tiểu nha đầu vội vàng lui ra, lúc này có một đồng hạ nhân đang chờ ngoài cửa Liên viện, quản gia Tích Đan không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, đợi tới lúc Diệp Khanh đi ra, trình bày đại khái mọi chuyện, lúc này mới thở dài một hơi, một bên sai người mang đồ ăn cho tân vương phi, một bên phái người thông tri cho vương gia.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63

Liên viện cách Tuyển viện của Tề vương Nam Cung Diệp không xa, chỉ ngăn cách bởi Bích hồ, một người tại đầu cầu bên này, một người tại đầu cầu bên kia.

Lúc này Nam Cung Diệp đang đọc sách trong thư phòng, nghe Nguyệt Cẩm bẩm báo xong, trên mặt không có gì thay đổi, nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên, có vẻ tâm tình hẳn cực kỳ vui sướng.

“Gia vì sao phải làm như vậy?”

Nguyệt Cẩm nhin không được mở miệng.

Nam Cung Diệp lười biếng nâng mày, thần tình vui mừng, một thân tao nhã, còn có chút cao quý phóng khoáng.

Hắn dừng động tác lật sách, ngoái đầu nhìn về phía cửa sổ, trăng sáng vắng vặc, mịt mù một mảnh, tỏa ánh sáng lên trên mặt của hắn, trăng vàng rực rỡ, trong đôi mắt thâm sâu hiện lên đầy mê hoặc khó lường, ngoảnh mặt về chỗ tối kêu một tiếng: “Thiên Bội Thần?”

“Dạ, thiếu chủ.”

Thiên Bội Thần lên tiếng trả lời, trên người mặc hắc sắc cẩm y, nội liêm trầm ổn đứng trong thư phòng.

Nam Cung Diệp thông thả bước đến bên cạnh hắc y nhân, mở miệng nói: “Gần đây người tương đối nhàn, hiện tại ta giao việc cho người hoạt động

gân cốt, sau này nhiệm vụ bảo vệ tiểu vương phi đều giao cho người.”

“Dạ.”

Thiên Bột Thần nào dám có ý kiến gì, lập tức cung kính cúi đầu, thiếu chủ giao nhiệm vụ cho hắn khiến hắn cảm thấy rất vui vẻ sâu tận trong tâm, Thiên Bột Thần lĩnh mệnh, đang chuẩn bị rời đi, Nam Cung Diệp bỗng nhiên gọi lại: “Chờ một chút.”

Trong thư phòng, Thiên Bột Thần cùng Nguyệt Cầm nhìn chủ tử, chỉ thấy Nam Cung Diệp chậm rãi mở miệng,

“Cách xa nàng một chút, đừng để nàng phát hiện, còn nữa nếu để nàng bị thương, bản vương sẽ không tha cho người.”

“Dạ, thiếu chủ.”

Thiên Bột Thần lập tức lắc mình rời đi, Nguyệt Cầm nhìn Nam Cung Diệp, trong đầu mù mịt chẳng hiểu gì cả, nhìn từ phương diện nào cũng đều thấy chủ tử rất xem trọng tiểu vương phi, nhưng tại sao phải làm ra chuyện khiến tiểu vương phi chịu nhục.

“Gia?”

“Nguyệt Cầm, ta không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì.”

Nam Cung Diệp nói xong, không nói tiếp nữa, đối với một người luôn ít nói như hắn, câu này nói ra đã khái quát được toàn bộ câu chuyện, Nguyệt Cầm lập tức hiểu ra, hai vị vương phi trước đó đều chết bất đắc kì tử trong động phòng, nhất định là có người động thủ, tuy vương gia đã cấp cho tiểu vương phi Phương Lê đan, nhưng nếu người động thủ với tiểu vương phi biết nàng không có việc gì, nhất định sẽ suy nghĩ động đến trên đầu Tề vương phủ, bất quá trải qua một trận náo loạn như thế, mọi chuyện đều hỗn loạn, liền có vẻ rõ ràng rành mạch rồi.

Kế sách của Gia thật là hay, đáng tiếc tiểu vương phi lại không minh bạch tâm tư của Gia, lúc này không chừng đang tức giận mắng ngài ấy, có khi còn nghĩ cả biện pháp đối phó nữa.

Nguyệt Cẩn thực sự là một lòng vì vương gia, bất quá đêm đã khuya, có chuyện gì cũng là chuyện sau này.

Trong Liên viện, sau khi ăn uống no đủ, Phượng Lan Dạ rửa tay rồi lên giường đi ngủ.

Trò khôi hài ngày hôm nay đã sớm bị nàng ném ra sau đầu, dù sao cũng như nguyện của nàng là tiến nhập Tề vương phủ, bị mất mặt cũng không phải là chuyện của một người, Tề vương phủ cũng thành trò cười, vả lại nàng cũng đã hạ độc giải hận, bất quá thần long kiến thủ bất kiến vĩ Nam Cung Diệp kia, người bắt ta chờ đợi, ngược lại ta muốn nhìn xem người đến tốt cùng là thần thánh phương nào, cứ nhiên lại bày ra cái trò này?

Phượng Lan Dạ trước lúc đi ngủ, liền đem theo ý niệm đó trong đầu, chậm chậm tiến vào mộng đẹp.

Hoa Ngạc canh giữ ở trước giường, thẳng đến lúc công chúa đã ngủ, rốt cuộc mới nhẹ lòng, nàng rất sợ công chúa sẽ làm ra chuyện gì quá khích, cũng may là chuyện gì cũng không có.

Ngày thứ hai, Phượng Lan Dạ ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao, bởi vì chuyện xảy ra tại đại hôn ngày hôm qua, cho nên trong Liên viện không ai dám kinh động tiểu vương phi, làm việc bước đi nói chuyện đều phi thường cẩn thận, mãi cho đến khi nàng thức dậy.

Đáng nhẽ, đại hôn ngày thứ hai, tân nương phải vào cung tạ ân, đáng tiếc đại hôn ngày hôm qua Tề vương không có xuất hiện, sáng sớm hôm nay liền xuất phủ, nhưng đã phân phó quản gia, sau này tất cả sự việc lớn nhỏ trong phủ đều do tân vương phi làm chủ.

Tích Đan đợi bên ngoài Liên viện, chờ tân vương phi triệu kiến.

Phượng Lan Dạ ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, duỗi thắt lưng làm biếng ngồi dậy, nhìn trong phòng toàn màu đỏ tươi, lại nhớ tới sự việc tại đại hôn của mình ngày hôm qua, vốn cho rằng mình sẽ không ngủ được, không nghĩ tới bản thân cứ nhiên lại còn ngủ thẳng ngủ sâu, ngẫm lại cũng bởi vì chán đê mê tại đây cái nào cái nấy cũng đều là tơ lụa thượng đẳng, làm sao mà ngủ không được cơ chứ, miễn bàn đến chuyện nó còn rất thoải mái.

Hoa Ngạc đi tới hầu hạ nàng rời giường, chọn một bộ thanh sam cho nàng mặc, cài lên trên đầu một chiếc châm xanh biếc, điểm thêm vài đóa châu hoa, làm cho nàng càng xinh đẹp động lòng người.

Nàng vừa mới chỉnh đốn hoàn tất, Diệp Linh từ bên ngoài đi vào, cung kính mở miệng

“Tiểu vương phi, hiện tại mang đồ ăn sáng vào được chưa ạ?”

“Ân.” Phượng Lan Dạ gật đầu một cái, Diệp Linh đi ra ngoài, rất nhanh có người mang đồ ăn sáng vào, bày ra một bàn đầy thức ăn cùng điểm tâm, khiến người xem không biết nói gì, Hoa Ngạc ngăn người nhìn những món ăn trên bàn, chỗ này phải cho bao nhiêu người ăn nha, Tề vương phủ đúng là xa xỉ phung phí, lén ngấm chủ tử đang ngồi, chỉ thấy nàng nhẹ nhẹ chau mày, ánh mắt chợt lóe lên tia sắc nhọn, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Linh.

“Diệp Linh, sau này đồ ăn đơn giản một chút, không cần phô trương như vậy.”

Vốn nghĩ chính là đang dùng bạc của Tề vương phủ, tốt nhất là ăn sạch của hắn, thế nhưng tính tình của nàng từ bé đã không phô trương, cuối cùng không nhịn được mở lời.

Diệp Linh lập tức gật đầu đồng ý, đối với tiểu vương phi trước mắt vừa cung vừa kính, không dám trái ý.

Đợi đến khi Phượng Lan Dạ ngồi xuống bàn dùng bữa, Diệp Linh thừa cơ bẩm báo: “Tiểu vương phi, Tích quán gia đang đợi ở ngoài, ngài có muốn gặp không ạ?”

“Cho hẳn vào đi.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, vừa ăn vừa phân phó.

Cách đối nhân xử thế của Tích Đan quá tốt, đối với nàng rất cung kính, không dám có gì sơ suất, cho nên gặp hẳn cũng không đề phòng, ngược lại muốn nhìn xem Tề vương kia lại muốn ra cái chủ ý gì? Có phải từ này về sau không cần gặp mặt, để cho nàng vui vẻ hạnh phúc làm nữ chủ nhân của Tề vương phủ.

Hiện tại trong Liên viện có một vài tì nữ, một vài nha đầu chuyên để sai sử, hầu hạ bên cạnh Phượng Lan Dạ là Hoa Ngạc cũng hai người Diệp Linh, Diệp Khanh, trong tay hai nàng còn có hai nha đầu để sai vặt.

Diệp Linh đi ra ngoài, phân phó nha đầu dưới trướng đi mời Tích quán gia vào, chính mình lại xoay người đi vào trong.

Tích quán gia đứng ngoài cửa đã một canh giờ, chân đã cứng tay đã run, cũng may tân vương phi muốn gặp hẳn, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là nhắc chân còn không có chút khí lực, chính là hai người đi theo đỡ hẳn đi vài bước mới tốt hơn một chút, lại dẫn người đi vào trong sân.

Phượng Lan Dạ đã dùng xong đồ ăn sáng, mấy tiểu nha đầu liền thu dọn mang đi.

Tích Đan từ bên ngoài đi vào, cung kính cấp Phượng Lan Dạ hành lễ.

Vương gia thế nhưng rất coi trọng vị tiểu vương phi này, tuy rằng chuyện hôm qua có chút ngoài ý muốn, thế nhưng Tích Đan cũng không dám sơ suất.

“Tích Đan tham kiến vương phi.”

Phượng Lan dạ liếc mắt một cái, phất phất tay, nàng luôn không để ý tới lễ tiết, bất quá lại rất hiếu kỳ Tích Đan tới làm gì?

“Nói đi, có chuyện gì thế?”

“Bẩm vương phi, Vương gia sáng sớm đã xuất phủ, lúc gần đi có phân phó tiểu nhân, nếu như trong phủ phát sinh chuyện gì, toàn bộ giao cho vương phi xử lý, cho nên tiểu nhân qua đây bẩm báo, vương phi có muốn gặp qua hạ nhân của Tề vương phủ không ạ?”

Phượng Lan Dạ vừa nghe Tích Đan nói, sắc mặt đen kịt, hơn nửa ngày không nói chuyện, đối với vị phu quân là vương gia trong tin đồn thần long kiến thủ bất kiến vĩ cảm hận đến nghiến răng, nam nhân này có ý gì? Ngày đại hôn khiến nàng khó xử, hiện tại còn quá thể như thế? Hắn với nàng rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, còn có, hắn đến tột cùng là người phương nào? Từ đầu tới cuối nàng cảm nhận được hắn biết nàng, nhưng bản thân nàng không rõ mình nhận thức vị Tề vương điện hạ này lúc nào?

Phượng Lan Dạ sắc mặt âm ngao, Tích Đan không dám nói lời nào, Diệp Linh và các nha hoàn trong phòng lại càng không dám có chút động tĩnh.

Hơn nửa ngày mới thấy Phượng Lan Dạ điều hòa khí tức, phất phất tay: “Được rồi, kêu hạ nhân của vương phủ đều tập trung đến đây, ta xem xem.”

Cho dù không có việc gì làm, nhận thức vương phủ hạ nhân cũng tốt, không đến lúc lại chẳng biết ai với ai?

Phượng Lan Dạ phân phó, Tích Đan lập tức cung kính lĩnh mệnh, không biết vì sao, tiểu vương phi này rõ ràng là một tiểu hài tử, thân cao chưa đến bờ vai hẳn, nhưng nhìn nàng lại cảm nhận được một loại áp lực.

Loại áp lực này cơ hồ không thua kém vương gia là bao, khí thế của hai người này quả thực là đồng dạng.

Tích Đan lĩnh mệnh lui ra rồi nhưng Phượng Lan Dạ vẫn ngồi yên không nhúc nhích trong phòng, mâu quang nhìn về phía Diệp Linh, chậm chậm mở miệng.

“Diệp Linh, vương gia của các người trụ ở đâu?”

Diệp Linh lập tức cẩn thận đáp lại: “Vương gia trụ tại Tuyền viện, ngay phía Tây của Liên viện, ở giữa là một cái hồ nhỏ, giữa hồ là cầu Bạch Ngọc, nối thẳng tới Tuyền viện.”

“Ách.” Phượng Lan Dạ gật đầu, sau đó lại quay sang hỏi Tích Đan một số việc tại Tề vương phủ, tỷ như nơi đây có bao nhiêu hạ nhân, có tiểu thiếp hay không, cuối cùng là hỏi thăm tình hình của vương phủ.

Trong Tề vương phủ cho tới bây giờ đều không có tiểu thiếp nào cả, vương phủ hạ nhân cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có khoảng bảy, tám mươi người, so với các vương phủ khác thì nơi này ít người nhất, bởi vì không có nữ nhân.

Tích Đan triệu tập mọi người tại phòng của chủ tử, tự mình bẩm báo, Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh cờ hạ nhân của vương phủ trùng trùng điệp điệp hướng về phòng chủ tử đi đến.

Đoàn người đi qua hành lang, giống như những ngôi sao quay xung quanh nàng.

Tuy rằng tuổi nàng còn nhỏ, thế nhưng nàng một thân cuồng ngạo bề ngoài, khiến người khác không dám coi thường, mấy người đi phía sau hết sức cẩn thận.

Hôm nay Phượng Lan Dạ mặc một kiện áo màu tím nhạt, bên hông có thêu mấy đoá hàn mai, tươi mát kiều diễm, trên cổ mang một chiếc khóa vàng nho nhỏ có dạng hoa anh đào, theo nàng đi qua đi lại, phát ra âm thanh khe khẽ, tinh tế vui tai.

Tích quán gia đi phía trước dẫn đường, đi dọc hành lang, một đường đi thẳng ra đại sảnh của Tề vương phủ.

Trong đại sảnh, rộng rãi sáng sủa, trên mặt đất lát đá hoa cương đen bóng loáng, đôi lúc lại lóe lên hào quang sáng như vì tinh tú, trên tường treo tranh sơn thủy, hai bên đại sảnh trái phải có đặt hai chiếc ghế làm từ gỗ Tử Đàn, bốn góc tường treo sừng tê giác, trên giá bày biện rất nhiều đồ vật quý giá làm từ ngọc, đủ loại kiểu dáng đông tây kim cổ, liếc mắt một cái, đã cảm thấy được sự xa hoa quý giá.

Lúc này, mọi người tập trung đông nghịt trong đại sảnh, chia làm hai hàng, không ai dám lộn xộn.

Tuy đại hôn ngày hôm qua, vương gia khiến tân vương phi cùng gà trống báai đường, thế nhưng rất nhiều người biết vương gia rất coi trọng đại hôn lần này, bằng không quản gia cũng không tự ý làm chủ, giống trống khua chiêng đi thu xếp, cho nên lúc này ai dám lên tiếng, chỉ âm thầm phỏng đoán trong lòng, tân vương phi trông như thế nào? Nghe nói nàng còn ít tuổi, thế nhưng rất can đảm và hiểu biết, ngay cả mãnh hổ cũng không sợ, hơn nữa cầm kỹ còn thập phần cao siêu, không biết những điều đó là thật hay giả.

Trong lòng mọi người đang bất an không thôi, thì nghe thấy tiếng quản gia truyền từ ngoài cửa vào: “Vương phi đến.”

Toàn bộ hạ nhân của vương phủ đều quỳ xuống, kính kính cẩn cẩn kêu lên: “Tham kiến vương phi.”

Tiếng bước chân uyển chuyển từ ngoài đi vào, cứ một mạch đi thẳng, cũng không thèm để ý những người đang quỳ dưới kia.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh, Diệp Khanh, còn có quản gia của vương phủ một mạch đi vào chính giữa đại sảnh, Diệp Linh lanh trí vội mang ra một cái ghế lót da hổ, đỡ tiểu vương phi ngồi xuống.

Trong đại sảnh, tuy rằng không ai nói một lời, thế nhưng lại có một luồng hàn khí, chậm rãi tàn sát trên đỉnh đầu của mọi người, không ai thở nổi, nhưng cũng không ai dám có nửa điểm động đậy.

Phượng Lan Dạ một mực nhìn xuống dưới, liền phân chia đám người phía dưới ra thành mấy loại.

Chỗ này có khoảng bảy, tám mươi người, phía trước là một vài nha hoàn thanh tú đã lập gia đình, ở giữa là mấy người phụ trách quản lý vương phủ, đại bộ phận đều là nam tử, thân thể cường tráng, đứng phía sau chính là thị vệ của vương phủ, chừng hơn bốn mươi người, trong góc phòng là một vài gã sai vặt, còn có mấy người lao công.

Phượng Lan Dạ quan sát xong, chậm rãi mở miệng: “Đều đứng lên đi.”

Thanh âm dễ nghe tựa như tiếng chuông bạc, ai nghe được đều cảm thấy mới mẻ, nhịn không được ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy có một người đang ngồi trên ghế da hổ giữa phòng khách, tươi mát rực rỡ tựa như một đóa phù dung tinh khiết, khiến người ta ấn tượng, đây là một tiểu thư nhà giàu, lớn lên hết sức xinh đẹp, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng giữa trán mang theo ngạo khí, một thân xinh đẹp, tới khi nhìn kỹ, thì thấy tuy rằng tân vương phi vẫn còn nhỏ thế nhưng trong đáy mắt lộ

ra tia sắc nhọn thâm khả bất trắc, lãnh lãnh đăm đăm đảo mắt qua, dọa mọi người thở mạnh cũng không dám, một chút cũng không dám sơ suất.

Quản gia Tích Đan cung kính mở miệng: “Vương gia đã phân phó, về sau mọi việc trong phủ đều do tân vương phi quản lý, cho nên mọi người cần phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, đều cần nhắc ở trong lòng.”

Tích Đan sắc mặt nghiêm túc mở miệng, mọi người lập tức cúi đầu lĩnh mệnh.

“Dạ.”

Mệnh lệnh của vương gia ai dám không nghe, lại càng không phải không muốn sống nữa, ai chẳng biết vương gia máu lạnh vô tình, nếu làm sai sẽ bị đánh cho tàn phế rồi đuổi ra ngoài hoặc là trực tiếp đánh chết, nhưng hiện tại do vương phi quản sự, tuy rằng rất lạnh giống vương gia, thế nhưng tốt xấu gì nàng ta vẫn còn nhỏ, chung quy sẽ không tàn nhẫn giống vương gia.

Trong ngực mọi người đồng loạt thở dài một hơi.

Quản gia Tích Đan thấy mọi người vẫn còn biết lợi biết hại, tiếp tục nói: “Được rồi, tiểu nhân thỉnh vương phi chỉ bảo.”

Phượng Lan Dạ hơi nhăn mày, lạnh lùng liếc mắt về phía đám người đang đứng trước mặt, tuy rằng rất kính cẩn, thế nhưng muốn cho đám người này chân chính tin phục, không thể giải quyết trong chốc lát, song có vài điều mà nàng nhất định phải nói ra: “Từ nay về sau, vương phủ gia quy điều thứ nhất, lời của vương phi chính là thánh chỉ, vương gia ở phía sau, những gia quy còn lại vẫn như cũ.”

Trong đại sảnh, trên mặt mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, những lời này của vương phi chính là trực tiếp khiêu khích vương gia, chẳng lẽ bọn họ

cũng phải tuân theo, bốn bề thoáng cái yên tĩnh một mảnh, Tích Đan là người phản ứng đầu tiên, liền vung tay kêu lên

“Dạ, vương phi.” Mọi người phía dưới mới đồng thanh kêu theo, cho dù Tích quán gia ứng biến nhanh, nếu vương gia trách phạt xuống thì cũng là Tích quán gia chịu đầu tiên, bọn họ chỉ theo sau thôi, mọi người trong lòng đều nghĩ như vậy, mà Tích Đan cũng bởi nghe theo mệnh lệnh của vương gia, chuyện gì cũng phải xin chỉ thị của vương phi, cho nên đây cũng không phải chuyện của hắn.

Phượng Lan Dạ nhìn toàn thể mọi người coi như còn có chút phối hợp, thỏa mãn gật đầu: “Đều lui xuống làm việc đi.”

Tích Đan lập tức lĩnh mệnh, phất tay ý bảo mọi người lui ra ngoài, phòng khách thoáng cái trở lại an tĩnh.

Phượng Lan Dạ quay đầu quan sát, Tích Đan đã đi tới, bình tĩnh mở miệng: “Vương phi, để cho Diệp Linh đưa ngài đi thăm vương phủ một vòng, tiểu nhân lui xuống làm việc.”

“Ân, được.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, nàng cá tính lãnh đạm, không đụng tới nàng nàng cũng sẽ không tìm tới gây sự, cho nên phất tay cho Tích Đan lui xuống làm việc.

Trong đại sảnh, Hoa Ngạc, Diệp Linh và Diệp Khanh, mặt khác còn có hai tiểu nha hoàn, Diệp Linh nhìn mọi người đã lui ra, tủm tỉm cười đi tới, cung kính mở miệng: “Vương phi, nô tì dẫn người đi dạo chơi trong vương phủ, tiện thể nhận thức đường nha.”

“Được.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, dù sao cũng không có việc gì làm, cho nên đi dạo trong vương phủ, tránh sau này bước ra khỏi cửa lại quên đường, so với các nơi khác, phạm vi của vương phủ này dễ đến hơn mười dặm, không biết rõ ràng sao được, về sau chỗ này chính là địa phương mà nàng sinh sống, mặc dù đối với Tề vương điện hạ kia cảm phần không ngừng, bất quá ngoại trừ chuyện xảy ra hôm qua, hẳn thực sự không có làm khó nàng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng sẽ không rời đi.

Mấy người đứng dậy, đi ra ngoài.

Diệp Linh và Diệp Khanh đi trước dẫn đường, đoàn người ra khỏi đại sảnh, đi ra phía sau.

Những cảnh sắc trên đường tuy rằng đã vào đông nhưng vẫn mỹ lệ mê người.

Bên trong Tề vương phủ lại là một mảng rực rỡ xanh tươi, cây cối khắp nơi, hoa cỏ được cắt tỉa gọn gàng, còn có những loại hoa nở rộ những ngày đông, liếc mắt nhìn lại, quả thật duyên dáng thanh thoát.

Giả thạch đá vụn xếp chồng chất một chỗ, rêu xanh phủ đầy trên đó, trong khoảnh khắc cảm nhận được sự giao thoa của thời gian, dường như là mùa xuân với hoa cỏ chim chóc, thế nhưng từng làn gió nhẹ lướt qua trước mặt, vẫn như cũ lạnh thấu xương.

Trên Bích hồ là một tầng băng mỏng, dưới ánh dương quang chiếu rọi, phản chiếu rực rỡ.

Diệp Linh đi phía trước làm người dẫn đường, thỉnh thoảng lại mở miệng giải thích đây là nơi nào.

Kỳ thực mặc dù Tề vương phủ rất nhiều sân viện, nhưng hiện nay trong phủ chỉ có một mình chủ tử là vương gia, cho nên nhiệm vụ của mọi người

là dọn dẹp quét tước vương phủ, còn có thủ hộ vương phủ, cũng chẳng có gì khác.

Phượng Lan Dạ vừa đi vừa bảo Diệp Linh không cần nói nữa, cứ tùy ý dạo chơi là được.

Phong cảnh của Tề vương phủ quả thật khá đẹp, vừa có hồ vừa có đình nghỉ mát, bên dưới cầu nhỏ nước nhẹ nhàng trôi, hai bên đường đều rải sỏi, đặt những chậu cây thơm nồng, liếc mắt nhìn, có thể nói là uyển tú vô tận.

Đoàn người mắt thấy sắp đi tới Tuyền viện, Diệp Linh và Diệp Khanh không ai bảo ai tự động dừng bước, cẩn thận từng li từng tí nhìn Phượng Lan Dạ.

“Vương phi, phía trước là Tuyền viện, là nơi ở của vương gia, Gia đã có lệnh, địa phương này không ai được tiến vào nếu không có sự chấp thuận của ngài, nếu trái lời, nhẹ thì đánh cho tàn phế rồi đuổi ra ngoài, nặng thì trực tiếp xử chết.”

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy chênh sang phía Đông chính là Liên viện của nàng, đi sang phía Tây một đoạn thì là một tòa bạch ngọc bình kiều, hai bên thành cầu được chạm khắc tinh xảo, băng qua cầu liền thấy một biệt viện đứng độc lập, Tuyền viện này bốn phía đều là hồ, Đông Tây hai bên đều có một cây cầu, bên bờ có cây to xanh biếc, còn có một chút hoa cỏ, biệt viện rường cột chạm trổ kia nổi bật giữa ánh dương quang, nếu như vào buổi sáng có sương, sẽ thấy mọi thứ uyển chuyển trong sương, thật có bao nhiêu mỹ lệ.

Phượng Lan Dạ thở dài, chỗ ở của nam nhân này, có bao nhiêu là hưởng thụ a.

Nhưng vừa nghĩ đến sự xỉ nhục hắt hủi cho nàng tại đại hôn ngày hôm qua, sắc mặt liền đen kịt một mảnh.

Nam Cung Diệp, xem ra chúng ta nhất thiết phải gặp nhau một lần, ta ngược lại muốn xem người rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Nghĩ tới đây, vung tay, xoay người: “Trở về đi, đi dạo hơn nửa ngày, ta cũng mệt rồi.”

“Dạ, vương phi.”

Diệp Linh và Diệp Khanh vừa nghe thế, liền thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy ý cười, vội vã quay đầu trở về, đi phía trước dẫn đường, đoàn người quay về Liên viện.

Không nghĩ mới đi được vài bước, liền nghe thấy mơ hồ có âm thanh nói chuyện phía trước.

Bởi vì phía trước bị ngăn cách bởi một vài gốc cây cao to, che chắn các nàng, cho nên người đang nói chuyện phía trước không phát giác ra, thanh âm bén nhọn cao vang, còn có chút bất bình tức giận.

“Hừ, nữ nhân đó kêu cái gì mà kêu, không phải chỉ là một vong quốc nô thôi sao? Cho rằng chính mình rất giỏi à, căn bản vương gia chỉ chơi đùa với nàng ta thôi, nếu thực sự coi trọng nàng ta, sao lại bắt nàng ta cùng gà trống bãi đường.”

Lời này vừa rơi xuống, những người bên cạnh hiển nhiên thập phần hoảng sợ, lập tức có người chìa tay bịt mồm nàng ta.

“Cẩn Nhi, người đừng nói lung tung, bị vương phi nghe được là không xong đâu.”

Nha đầu che miệng kia lập tức bị nàng ta đẩy cho một cái, cái nha đầu gọi Cẩn Nhi bất mãn kêu lên: “Người làm gì thế hả? Cho dù nàng thật sự nghe thấy lời ta nói thì thế nào? Đừng quên, ta và các người không giống nhau, ta là được hoàng thượng ban cho.”

Nàng ta vừa nói xong, những người bên cạnh quả nhiên không nói gì nữa.

Mà sắc mặt của Diệp Linh và Diệp Khanh đứng cách đó không xa đã khó coi vô cùng, cẩn thận nhìn Phượng Lan Dạ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không có gì biến hóa, thế nhưng Hoa Ngạc phía sau nàng đã không nhìn được, nhanh chóng lách qua mấy cái cây, vọt tới trước mặt mấy người vừa rồi kêu lên.

“Giỏi lắm, các người dám cả gan ở chỗ này khua môi múa mép, người là hoàng thượng ban cho thì thế nào? Lễ nào có thể nghị luận sau lưng chủ tử? Phải biết rằng nơi đây không phải hoàng cung, là Tề vương phủ, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, người còn dám ở chỗ này nói xấu chủ tử hả?”

Hoa Ngạc nói một tràng như ném bom, hù mấy nha đầu nói bậy sau lưng sững sờ, lúc này Phượng Lan Dạ đã đi tới, phía sau còn có Diệp Linh, Diệp Khanh cùng với mấy nha đầu nữa, đều là kính phục nhìn Hoa Ngạc, không nghĩ tới Hoa Ngạc tỉ tỉ lại lợi hại như vậy?

Phượng Lan Dạ sắc mặt cực lạnh, con người u ám, nhưng đồng dạng có chút ngoài ý muốn, không ngờ Hoa Ngạc sống lâu cùng nàng một thời gian, cá tính ít nhiều cũng bị mình lây nhiễm, nàng không thích bị chọc đến. Nhưng nếu nàng sẽ không nhìn, khi đã nóng nảy lên chuyện gì cũng không quản không để ý tới, nàng ta mới vừa rồi mắng rất đúng.

Tào Cấn nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi tới, sắc mặt liền có chút khó coi, hai tiểu nha đầu bên cạnh đã sớm bị dọa bổ nhào một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu.

“Vương phi tha mạng, vương phi tha mạng.”

Hai người không ngừng dập đầu, Phượng Lan Dạ không nói lời nào, cho nên các nàng chỉ biết dập đầu liên tục, trên nền đất đá rất nhanh thấy vết máu, đáng tiếc bầu không khí rất lạnh, ai cũng không dám nói câu nào.

Tào Cấn kia thấy sự tình biến thành như vậy, quỳ gối cũng lười, ngạo mạn đứng nhìn Phượng Lan Dạ.

Đồng dạng là hoàng thượng ban cho, cho dù bản thân bất kính, chẳng nhẽ tân vương phi này dám trừng phạt nàng sao, phải biết rằng nàng chính là người Thiên Vận hoàng triều, nha đầu kia bất quá chỉ là một vong quốc nô thôi.

Tào Cấn nghĩ thế, lại càng không e sợ, Phượng Lan Dạ cũng không nhìn các nàng mà trầm giọng hạ lệnh.

“Đem các nàng ra đại sảnh vương phủ, lập tức đi thông tri Tích quản gia.”

“Dạ, vương phi.”

Hai tiểu nha đầu dập đầu này giờ nhanh chóng đứng lên, tiến lên lắc lắc Tào Cấn, lúc này các nàng còn biết phân ra tốt xấu, Tào Cấn này thế nhưng không biết trời cao đất dày, các nàng chẳng lẽ còn không biết sống chết sao, tại vương phủ này, tự nhiên vương phi là lớn nhất, hơn nữa vương gia đã ra lệnh, mọi việc nghe theo vương phi, hoàng thượng ban cho thì thế nào, cũng không thấy được vương gia coi trọng nàng ta như coi trọng vương phi à.

Tào Cấn vừa thấy có người lắc lắc nàng, không khỏi tức giận mắng to: “Hai người làm gì hả?”

Đáng tiếc không ai thêm để ý, Hoa Ngạc đi lên trước đá cho nàng ta một cái, lạnh lùng mở miệng: “Người nói làm cái gì hả? Lập tức đem ra đại sảnh vương phủ, xử theo gia pháp.”

Nói xong vung tay lên, Tào Cấn bị người kéo tay lôi đi.

Diệp Linh phân phó một tiểu nha đầu nhanh nhanh đi thông tri Tích quán gia, bảo ông ta mau mau dẫn người đến đại sảnh.

Đợi đến khi đoàn người các nàng đuổi tới, đã có một đoàn người đứng bên ngoài đại sảnh vương phủ.

Dẫn đầu là Tích quán gia, theo sau là mấy tên gia đình, còn có vài tên thị vệ, mặt không chút thay đổi nhìn Tào Cẩn bị áp giải tới, vung tay lên ý bảo đem Tào Cẩn vào, Tào Cẩn kia thấy Tích quán gia, tựa như thấy được cứu tinh, nước mắt lưng tròng, vốn dĩ ngày thường ôn nhu, lúc này rơi lệ, thật khiến người ta thương tiếc.

Thế nhưng bầu không khí trong đại sảnh lúc này lạnh đến khó thở, lúc này ai còn có thời gian đi thương hoa tiếc ngọc.

Tào Cẩn bị hai tiểu nha đầu lôi vào trong đại sảnh bắt quỳ xuống, hai tiểu nha đầu theo sau biết ngoan ngoan quỳ xuống, quỳ củ đang đợi, động cũng không dám động.

Phượng Lan Dạ quét mắt về phía Tào Cẩn đang quỳ phía dưới, chỉ thấy nàng ta tuy rằng đang quỳ nhưng thái độ vẫn ngạo mạn như trước, hà khắc mở miệng: “Ta là hoàng thượng ban cho Tề vương phủ, người dám động ta.”

Tiếng nói của Tào Cẩn vừa dứt, Tích quán gia đầu đầy mồ hôi, nha đầu kia thực sự là muốn chết đây, nhìn đến việc tân vương phi làm ngày hôm qua là biết nàng không dễ chọc, chỉ sợ tân vương phi chính là đang tìm người trút giận, nàng ta cứ lao đầu vào đó, cho dù được hoàng thượng ban thưởng thì sao, nơi này là Tề vương phủ, đừng quên bởi vì một câu nói của vương gia mà hoàng thượng tứ hôn cho tiểu vương phi, huống chi người chỉ là một nha đầu, thực sự là tự tìm đường chết.

Quản gia lẩm bẩm một hồi, thì không nói thêm gì nữa.

Trong đại sảnh rất an tĩnh, đôi tình mẫu của Phượng Lan Dạ hiện lên vẻ lạnh lùng, chậm rãi nở nụ cười, nhưng nụ cười đó lại tỏa ra hàn khí bức người, không có độ ấm.

Trong đồng tử ẩn tàng những tính toán thâm trầm, được, nếu nha đầu kia muốn chết, vậy thì nàng sẽ ra chiêu giết gà dọa khỉ, quan trọng nhất là nàng muốn bức Tề vương bí ẩn phía sau ra mặt, xem bộ mặt thật của hắn đến cùng trông ra sao.

Phượng Lan Dạ ý niệm trong đầu đã định, đứng lên, tiêu sái đi đến trước mặt Tào Cẩn, một tay lấy một viên dược hoàn trong người, một tay bóp chặt cằm của Tào Cẩn, đem thuốc nhét vào mồm nàng ta, mặt không đổi sắc nhìn dược hoàn bị nuốt xuống, sau đó chán ghét phủi tay, xoay người ngồi xuống vị trí cũ.

Tào Cẩn và Tích quản gia còn có hạ nhân của vương phủ, chết lặng nhìn một màn trước mắt, không biết vương phi vừa cho Tào Cẩn ăn cái gì?

“Người cho ta ăn cái gì?”

Tào Cẩn kêu lên, Phượng Lan Dạ nhú mày, thản nhiên mở miệng: “Từ này về sau, người sẽ trở thành một kẻ vừa câm vừa điếc, ngày mai sẽ có người đem người bán vào kỹ viện ti tiện thấp kém nhất.”

“Cái gì?”

Mọi người trong đại sảnh mặt đều biến sắc, chỉ có Hoa Ngạc cùng Diệp Linh Diệp Khanh mặt không đổi sắc vì đã ít nhiều hiểu rõ thủ đoạn của tân vương phi.

Ai bảo nàng ta không biết tốt xấu chọc tới tân vương phi, đã thế còn không biết hối cải, kỳ thực con người vương phi rất tốt, nếu biết hối cải sẽ không đến mức trừng trị quá nghiêm khắc, chỉ có những kẻ đến chết vẫn

không chịu hối cải mới bị nghiêm trị, hơn nữa một khi nàng đã ra tay, tuyệt không nường tay.

Tào Cẩn nghe xong mồ hôi hột đổ không ngừng, lúc này cảm giác được nỗi sợ hãi, chính nàng đang giãy dụa chờ chết.

“Người dám đối với ta hạ độc thủ, vương gia trở về sẽ không bỏ qua cho người.”

“Hử...”

Phượng Lan Dạ kéo dài thanh âm, nhìn về phía Tích quản gia, Tích Đan đã chưởng quản vương phủ rất nhiều năm, hơn nữa đã nhìn quen thủ đoạn ngoan độc của vương gia, nhìn vào mắt tân vương phi nhin không được đều run lên, hẳn dễ dàng cảm nhận được sự độc ác trong mắt tân vương phi, chỉ sợ so với vương gia chỉ có hơn chứ không kém, da đầu không khỏi tê dại.

“Tích quản gia, chờ vương gia về, bẩm báo cho hần, nếu hần có ý kiến, bảo đến gặp ta, nếu không, sáng sớm mai đem nữ nhân này bán vào kỹ viện, không cần lấy tiền đâu, Tề vương phủ hần là không thiếu mấy đồng đó.”

Tích Đan chân mềm nhũn, một câu cũng không dám phản bác, nhanh nhẹn gật đầu: “Dạ, vương phi.”

Lĩnh mệnh, vung tay lên, mấy thị vệ ở phía sau tiến lên, đồng dạng cần cần dục dục, nhanh chóng đem Tào Cẩn mang ra ngoài.

Cho đến lúc này, hạ nhân của Tề vương phủ rốt cuộc đã được chân chính lĩnh giáo thủ đoạn của tân vương phi, tân vương phi không chỉ hung ác, còn quen dùng độc, đại hôn ngày hôm qua đã dùng một lần, hôm nay lại tiếp tục dùng, nếu ai chọc tới nàng, chỉ sợ chết càng thảm hại hơn.

Tin tức này đồng thời truyền khắp Tề vương phủ.

Chiêu giết gà dọa khỉ của Phượng Lan Dạ lập tức có hiệu quả, chỉ không biết có thể gặp được vị Tề vương thần long kiến thủ bất kiến vĩ kia không?

Chạng vạng, Nam Cung Diệp hồi phủ, lập tức có người bẩm báo lại chuyện này cho hần.

Sáng sớm hôm nay hần bị hoàng thượng triệu tiến cung, hỏi hần vì trong trong đại hôn lại bắt tân vương phi cùng gà trống bá đường, khiến đường đường là Tề vương phủ trở thành trò cười trong miệng kẻ khác, đây không phải đem đại hôn thành trò hề sao?

“Nhi thần chỉ muốn cùng nàng đùa một chút thôi.”

Lúc đó hần nói với phụ hoàng như vậy bởi vì hần không muốn cho phụ hoàng biết những chi tiết trong đó.

Sắc mặt hoàng thượng lập tức tối sầm lại, âm âm u u, lạnh lùng trừng hần nửa ngày, cuối cùng cũng không giận dữ phát nộ, chỉ thở dài: “Diệp nhi à, với thân phận của Phượng Lan Dạ, phụ hoàng không có khả năng tứ hôn cho nàng, nhiều lắm cũng chỉ một vị trí tiểu thiếp, là do người mở miệng yêu cầu, phụ hoàng mới chỉ hôn, nhưng người lại biến nó thành trò trẻ con, người chừng nào mới trưởng thành đây?”

Nam Cung Diệp nheo mắt cười, hần lúc này giống như một tiểu hài tử vừa ôn nhu lại vừa mang theo một chút bất hảo, một tiểu hài tử quen được nuông chiều vô pháp vô thiên.

Hạo Vân để nhìn hần, không nói gì nữa, chỉ dặn dò hần sau này không được làm bừa, lại hỏi thêm, tân vương phi hạ độc người khác như thế nào? Bình thường phải chú ý cái gì, vân vân và vân vân, về sau một điểm cũng không được lộn xộn.

Phụ tử hai người ở trong ngự thư phòng nửa ngày, Nam Cung Diệp xuất cung còn phải đi làm một số việc khác, vừa hồi phủ liền nhận được bẩm

báo.

Lúc này hắn đang nghiêng người tựa trên nhuyển tháp trong thư phòng, hơn nửa ngày không nhúc nhích.

Trên người khoác một kiện tử y đẹp đẽ sang trọng, như đang nằm giữa ánh hào quang, huyền huyền mê ly, hé ra khuôn mặt biến đổi thất thường, như thể được tạc vào một khối mỹ ngọc tím biếc, tươi đẹp u nhã.

Quản gia Tích Đan cung kính xin chỉ thị: “Gia, người xem việc này?”

Tào Cẩn bị tân vương phi nghiêm phạt thực sự là đáng đời, nha đầu chết tiệt kia ở trong vương phủ vẫn thường vênh váo tự đắc, ý vào mình là trưởng quân cung nữ ở trong cung, lại được hoàng thượng ban cho, liên vô pháp vô thiên, chủ ý của hoàng thượng là biến nàng thành nha đầu thông phòng của vương gia, đáng tiếc một nữ nhân như thế Gia chẳng bao giờ để vào mắt.

Thế nhưng việc Tào Cẩn được hoàng thượng ban thưởng xuống không phải là giả, độc cam thì không đáng nói, nhưng nếu thật sự bán nàng ta vào kỹ viện thấp kém nhất, chỉ sợ hoàng thượng sẽ tức giận, cho nên Tích Đan mới vội bẩm báo với vương gia.

Đáng tiếc vương gia nhà họ luôn một mực làm theo ý mình, chỉ sợ? Tích Đan mới vừa nghĩ đến vấn đề này thì nghe thấy một thanh âm lãnh trầm mang theo sức hút vang lên.

“Làm theo ý tứ của nàng, đừng quên nàng là Tề vương phi.”

Người ngồi trên ghế khê động, phất tay, Tích Đan liền lui xuống.

Trong thư phòng, Nam Cung Diệp bạc môi nhè nhẹ hiện ra tà mị tiểu ý, trên khuôn mặt là một đôi nhãn thần sáng trong, óng ánh như ngọc lưu ly, hiện lên vẻ phi thường hứng thú.

Xem ra tiểu nha đầu này là muốn gặp hần, nghĩ đến lúc hai người gặp mặt, nàng sẽ tỏ ra phần nộ thế nào? Phản kích ra sao? Hần rất chờ mong.

Trong Liên viện, Phượng Lan Dạ vẫn một mực chờ tin, nàng biết Tề vương Nam Cung Diệp đã hồi phủ, nàng đang đợi nam nhân này xuất hiện, nếu là hoàng thượng ban cho, chắc hẳn nàng sẽ không đồng ý làm theo ý nàng, hẳn dĩ nhiên phải hiện thân.

Đáng tiếc nàng chờ mãi chờ mãi ở trong sân, uống hết hai chén trà, xem gần hết quyển sách, mà cũng chẳng thấy người nào đến khởi binh vấn tội.

Mắt thấy đêm càng sâu, Hoa Ngạc ngáp một cái thúc giục: “Vương phi, nghỉ sớm một chút đi, đừng xem nữa, đêm đã khuya, đừng để cảm lạnh.”

Phượng Lan Dạ nhân thần khó chịu, khóe môi hiện lên nhè nhẹ hàn khí, hé ra nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Tốt lắm, Nam Cung Diệp, người so với tưởng tượng của ta xem ra còn có phần thông minh hơn, chỉ sợ đã sớm đoán được ý của ta, bất quá ta cũng không tin người không hiện thân.

Những hung hăng trong lòng vừa thông suốt, Phượng Lan Dạ cũng cảm thấy mệt mỏi, liền đứng dậy rửa mặt, nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, nàng vừa mới mở mắt liền nghe được tin tức...

Nha đầu Tào Cẩn nàng trừng phạt hôm qua quả nhiên đã bị bán, toàn bộ vương phủ cuối cùng cũng hiểu biết được thủ đoạn ngoan độc của tân vương phi, ngay cả nha đầu hoàng thượng ban cho cũng có dũng khí độc cam rồi bán đi, huống chi là mấy người các nàng, đến lúc này trong Tề vương phủ không một ai cả gan xem nhẹ tân vương phi.

Tại phòng khách của Liên viện, một bên dùng bữa một bên chất vấn Tích Đan cúi đầu đứng bên cạnh.

“Người thực sự bán?”

Trong lòng có chút bất ngờ, Nam Cung Diệp này thế nào lại thuận theo ý nàng, đáng nhẽ phải phản bác lại một chút chứ, cư nhiên lại không chút động tĩnh, ngẫm lại việc hôm qua phải đợi cả một đêm, sắc mặt trở nên khó coi. Khí tự nhiên bất thiện, đáy lòng hừ lạnh, Nam Cung Diệp ờ Nam Cung Diệp, người cứ chờ xem.

Tích Đan vừa nghe thấy câu đó, cho rằng vương phi hoài nghi hẳn giấu diếm, vội cuống cuống e sợ mở miệng.

“Bẩm vương phi, tiểu nhân xác thực đã bán nàng, nếu ngài không tin, nơi này có hóa đơn, có thể xem qua.”

Phượng Lan Dạ nhíu mày, xem bộ dáng của Tích Đan, xác thực không giấu diếm, nhưng nàng cũng nghĩ không ra, Nam Cung Diệp này vì sao lại thuận theo ý nàng, khiến nàng mơ hồ, nàng im lặng dùng bữa, một bên ăn một bên suy nghĩ, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Trong phòng không có bất kỳ tiếng động nào ngoài tiếng va chạm bát đĩa của vương phi.

Thời gian một nén hương đi qua, Phượng Lan Dạ cũng đã ăn no, đã nghĩ ra một vấn đề, nhìn Tích Đan, nhẹ nhàng mở miệng.

“Con gà kia đâu?”

“Gà?” Toàn bộ người trong phòng đều ngẩn cả ra, không biết vì sao tiểu vương phi lại hỏi đến con gà đó, trừng mắt. Ngây ngốc cộng thêm kinh hãi, vị vương phi này tuy rằng còn nhỏ, thế nhưng tâm tư suy nghĩ cùng với vương gia có chút giống nhau, quý dị khó lường.

Tích Đan cẩn cẩn dục dục nhanh chóng đáp lời: “Bẩm vương phi, con gà đó bị nô tài nhốt vào lồng rồi ạ!”

Quản gia vừa nói xong, Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, xấu xí đến cực điểm, nộ khí xung thiên, vỗ mạnh xuống bàn: “Tích Đan, người thật to gan, cứ nhiên dám đem Gia nhốt vào lồng gà, người đâu, đem Tích quản gia kéo xuống trọng hình hai mươi đại bản.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường sợ hãi, toàn bộ quỳ gối, ngay cả Hoa Ngạc cũng bị dọa nhảy dựng cả lên, rồi cũng thuận thế mà quỳ xuống trước Phượng Lan Dạ.

“Vương phi, này?”

Phượng Lan Dạ đứng lên, lạnh lùng liếc mắt một lượt, nghiêng răng phun ra từng chữ một: “Thế nào? Lời bản vương phi các người không nghe?”

Nàng vừa dứt lời, mọi người run cầm cập, nào ai dám nói thêm cái gì? Lúc này mấy hạ nhân Tích Đan mang đến vội đứng lên kéo hẳn ra ngoài.

Những hạ nhân đang quỳ trên mặt đất, không ai dám nói gì, Phượng Lan Dạ đưa tay ngăn cản mấy người kia hành động, chậm rãi mở miệng: “Triệu tập toàn bộ người trong phủ, hai mươi bản này, bản vương phi muốn tự mình giám sát.

“Dạ, vương phi.”

Vốn dĩ mấy người kia còn muốn nường tay một chút, nhưng nghe tân vương phi nói, bất đắc dĩ nhìn Tích quản gia, trong ngực âm thầm nói, Tích quản gia, người tự cầu phúc đi.

Bị hai mươi đại bản, Tích Đan ngược lại chẳng cảm thấy gì, đơn giản vì hẳn tập võ, còn có thể chống đỡ hai mươi đại bản, to tiếng ra lệnh cho người bên cạnh: “Còn không chấp hành mệnh lệnh của vương phi?”

“Dạ.” Lập tức có vài người chạy đi triệu tập hạ nhân của vương phủ, một số người lôi Tích Đan đến hậu viện trống trải của vương phủ, Phượng Lan

Dạ dẫn mấy người Hoa Ngạc cùng Diệp Linh, Diệp Khanh trùng trùng điệp điệp đi theo.

Trên đường, Hoa Ngạc nhin không được kéo kéo ống tay áo chủ nhân, cẩn thận lên tiếng: “Vương phi, việc này có phải hơi quá rồi không, nếu vương gia biết?”

Phượng Lan Dạ đồng tử lạnh lùng, khoe môi lộ ra lãnh tiếu, nàng chính là muốn cho hắn biết, xem hắn lần này có thể nhin đến mức nào, nàng không tin đâu? Ngược lại muốn xem hắn là thần thánh phương nào, nếu như hắn vẫn còn không hiện thân, chỉ có thể nói Tích Đan vô phúc, nhưng nếu hắn xuất hiện, Tích Đan sẽ không phải chịu tội lỗi này.

Hoa Ngạc thấy sắc mặt chủ tử khó coi, không dám nói gì thêm, đỡ nàng đi đến hậu viện.

Hậu viện của vương phủ là một bãi đất trống, bình thường dùng là nơi luyện công cho thị vệ, lúc này chật ních người, đều là hạ nhân của vương phủ, những người đó vừa nhìn thấy quân gia quý trên mặt đất, hoảng loạn bất an, cẩn thận chú ý đến tình huống đang diễn ra.

Phượng Lan Dạ vừa xuất hiện, mọi người quy củ đứng sang hai bên, cúi đầu xuống đất, không ai dám nói gì.

“Quân gia Tích Đan cả gan làm loạn, cứ nhiên đem vương gia nhốt vào lồng gà, từ giờ trở đi, các người ai ai cũng đều phải nhớ cho kỹ, về sau Gia chính là gà, gà chính là Gia.”

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ hạ nhân bị dọa mặt trắng bệch, không ai bảo ai đồng loạt quỳ xuống.

Tân vương phi quá lớn mật, cứ nhiên nói Gia là gà, gà là Gia, nếu việc này truyền tới tai vương gia, nàng còn có thể sống sao? Có một số người

nhìn không khỏi có chút hả hê, nữ nhân này quá độc ác, nên vương gia cần hảo hảo nghiêm khắc trừng phạt nàng.

Bất quá những biểu hiện đó chẳng ai dám để lộ ra nửa phần, vì chẳng ai muốn chết cả.

Lệnh vừa hạ xuống, Phượng Lan Dạ nhìn sang đám thị vệ: “Còn chưa động thủ, hai mươi đại bản hôm nay các người cần phải nhìn cho kỹ, sau này nếu có người nghi vấn lời của bản vương phi, chính là chịu kết cục như vậy.”

Toàn bộ hạ nhân Tề vương phủ, im lặng không tiếng động, như vào chỗ không người.

Từng cơn gió thổi qua rét buốt, mọi người từ trong ra ngoài sợ hãi không thôi, hận không thể cúi đầu thấp hơn nữa.

Vài tên thị vệ đi tới, lôi quân gia sang một bên chấp hành hai mươi đại bản.

Mọi người quỳ ở đó, nghe thanh âm nặng nề của đại bản đánh vào móng quân gia, rõ ràng là đang vào đông, nhưng người nào người nấy đều cảm thấy sống lưng mồ hôi tuôn ào ào.

Vương phi quá độc ác, so với Gia còn hơn, mọi người chỉ biết thầm kêu khổ trong lòng.

Nhưng không ai dám nói, chỉ nghe thấy thanh âm của đại bản nện xuống.

Phượng Lan Dạ ngồi nghiêng sang một bên, trên mặt nhàn nhã như đi chơi, kỳ thật vẫn chú ý tới hướng cổng viện, mong muốn thấy Nam Cung Diệp xuất hiện, đáng tiếc là hai mươi đại bản đánh xong rồi mà nam nhân kia cũng không lộ mặt, không khỏi càng tức giận hơn, giới cho một Nam Cung Diệp, Tích Đan này không phải đã hầu hạ người nhiều năm sao? Loại

tình huống này người cũng không hiện thân, ta cũng không tin người vĩnh viễn không xuất hiện.

Đứng lên, nhẹ nhàng mở miệng: “Được rồi, đánh xong thì đem đi, nhớ kỹ lần giáo huấn này.”

“Dạ, vương phi.”

Thanh âm vang dội, mọi người trong ngực cũng thở dài một hơi, cuối cùng cũng kết thúc, thật đúng là dày vò thống khổ.

Tích Đan mặc dù bị đánh hai mươi đại bản, nhưng bởi vì hắn có võ công, cho nên cũng không có da tróc thịt bong, lúc này bị mấy người đưa xuống dưới.

Hạ nhân vương phủ cũng lục đục phân tán lui ra ngoài, Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc, Diệp Linh, Diệp Khanh chờ mọi người rời đi.

Sự kiện đánh người ở đại sảnh rất nhanh truyền vào Tuyền viện.

Nam Cung Diệp đang ở hành lang chơi đùa cùng con vẹt biết nói của hắn, Nguyệt Cầm cũng đứng cách đó không xa, đem không sót một chi tiết chuyện xảy ra tại hậu viện báo lại, Nguyệt Cầm báo cáo xong, cẩn thận nhìn vương gia, không nói, trên ngũ quan tuần mỹ của vương gia một chút hứng thú cũng không có, một bộ dáng thâm bất khả trắc, bàn tay thon dài vỗ nhẹ lên đầu con vẹt, con vẹt này có một cái tên rất hay gọi là Ngân ca.

Ngân ca có thể nói, bình thường được Nam Cung Diệp chăm sóc huấn luyện vô cùng tốt, rất biết nịnh hót, lúc này nhu thuận ngoan ngoãn đứng trên cần trúc, nhìn Nam Cung Diệp không tức giận, liên tục kêu thất thanh.

“Đáng đánh, đáng đánh, đáng đánh...”

Nguyệt Cẩn trừng mắt với nó, giỏi cho Ngân ca nhà ngươi, đây không phải là lửa cháy đổ thêm dầu sao? Tiểu vương phi lần này đã gây ra đại họa, cư nhiên trước mặt toàn bộ vương phủ nói Gia là gà, gà là Gia, đây chính là đại nghịch bất đạo, việc này không những truyền tới tai vương gia, nếu truyền tới chỗ hoàng thượng, sợ rằng sẽ hạ chỉ chém nàng, tuy rằng bình thường Gia rất nuông chiều nàng, thế nhưng nàng cũng không thể càng ngày càng quá mức thế được.

“Vương gia?”

Nguyệt Cẩn thấy chủ tử không nói lời nào, thử kêu lên một tiếng.

Nam Cung Diệp quay đầu lại, dương quang chiếu lên khuôn mặt của hắn, hoàn mỹ không tỳ vết, giống như mỹ ngọc, phượng mi hẹp dài hơi cau lại, con ngươi thâm trầm, ẩn chứa một màu xanh đậm, tựa như đại dương sóng vỗ không ngừng, khiến người khác u mê cực điểm, khóe môi hé ra ý cười, lạnh lẽo tà dị vô cùng, lúc này nhìn không ra dung nhan đó có chút nào tức giận, vẫn thanh thoát như cũ, nhàn hạ phát phát tay.

“Để nàng chơi đùa đi, mang thuốc sang cho Tích Đan, hắn thân thể khỏe mạnh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nguyệt Cẩn vừa nghe, ngỡ mình đang nằm mộng, hắn không nói đến chuyện Tích Đan bị đánh, mà là tiểu vương phi cư nhiên dám nói Gia là gà, gà là Gia trước mặt toàn bộ hạ nhân, chẳng nhẽ như thế mà vương gia cũng không giận sao.

Xem ra vương gia đã trúng độc của nha đầu này rồi, thực sự quá sủng ái nàng, Nguyệt Cẩn cơ hồ có thể thấy rõ trong thời gian tới, bộ dáng vô pháp vô thiên của nha đầu kia, không khỏi thờ dài, vẻ mặt như sắp đi vào chỗ chết.

“Vương gia.”

“Đem đi đi.”

Nam Cung Diệp cất lên thanh âm mang theo từ tính, rồi lại quay đầu đùa nghịch với Ngân Kha như cũ, một thân cẩm bào tử sắc đẹp dễ hoa lệ, chỉ đơn thuần nhìn tới bóng lưng, đã khiến người khác không sao dời mắt đi được.

Nguyệt Cầm đứng đó hơn nửa ngày vẫn không nhúc nhích, Ngân ca kêu lên: “Đem đi, đem đi.”

Nguyệt Cầm mắt tròn trắng, thật muốn đập cho tên kia một phát, nhà ngươi là cái đồ chỉ biết vuốt mông ngựa, con chim chết tiệt, sớm muộn cũng đem ngươi nướng ăn, niệm xong một bài vôi vàng quay người rời đi...”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64

Liên Viên

Phượng Lan Dạ dẫn theo Hoa Ngạc cùng với Diệp Linh Diệp Khánh tản bộ ở sân sau.

Hôm nay thời tiết tốt, gió nhẹ thoang thoang, hoa mai đỏ rực nở rộ, hương thơm tản mát ra khắp nơi. Cảnh sắc hết sức nên thơ, mấy người nhàn nhã tiêu sái trong đó, ai cũng không nói chuyện.

Hoa Ngạc mấy lần há miệng muốn nói, rồi lại không dám mở miệng. Phượng Lan Dạ mặc dù đi ở đằng trước, nhưng lại giống như có một đôi mắt ở sau đầu, nhẹ giọng nói chuyện: “Có việc gì cứ nói.”

“Vương phi, người làm ra việc lỗi mắng lăng nhục như vậy, nếu như vương gia nóng giận, người nói người không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?”

Lời Hoa Ngạc vừa dứt, Diệp Linh Diệp Khánh cũng vội vàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Đúng vậy, vương phi, vương gia nóng giận, chỉ sợ vương phi sẽ chịu khổ.”

Phượng Lan Dạ dừng chân, tay vịn một cành hoa, nàng đứng dưới một cây mai, vài cánh hoa mỏng manh vương trên tóc, gương mặt kiều diễm lại càng ngọt ngào, đôi mắt xinh đẹp giống như ấn dấu hai viên bảo thạch ở sâu bên trong, nháy mắt liếc nhìn mấy người ở phía sau, nàng biết những người này đều muốn tốt cho nàng, cho nên cũng không trách cứ, chỉ nhàn

nhật cười nhẹ một cái: “Ta nghĩ hãn không tức giận đâu, nếu không đã sớm xuất hiện rồi.”

Nàng nói xong liền xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Phía sau ba nha hoàn hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ tiểu vương phi làm những chuyện này đều là để vương gia hiện thân sao?

“Vương phi, nếu người muốn gặp vương gia, có thể đến tuyển viện, vương gia nếu không xuất phủ sẽ ở trong tuyển viện.”

Diệp Linh nói xong, Phương Lan Dạ chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Hãn nên đến gặp ta.”

Trả lời xong liền không nói nữa, đi dạo như cũ, ba nha hoàn phía sau theo nàng một đường đi tiếp.

Còn mấy ngày nữa là đến ngày Vụ Tiễn gả vào An Vương phủ, không biết nàng ấy thế nào? Phương Lan Dạ vừa nghĩ tới nàng, thân thể liền dừng lại, dựa vào cành hoa như có điều suy nghĩ. Lúc đám cưới của nàng, Vụ Tiễn đưa nàng một bộ chần bách tử, còn có áo gối uyên ương, mặc dù không dùng đến nhưng nàng biết nàng ấy hi vọng mình hạnh phúc, nàng muốn đến đám cưới của nàng ấy, xem nàng ấy dạo này thế nào? Không biết lúc đám cưới của Vụ Tiễn, người của Kim Xương quốc có đến hay không? Thấy bọn họ Vũ Tiễn nhất định sẽ thương tâm, chi bằng đừng thấy.

Phương Lan Dạ giống như nhớ đến cái gì quay đầu nhìn Hoa Ngạc, nhàn nhạt mở miệng: “Sính lễ có những thứ đồ quý gì?”

Hoa Ngạc bước lên một bước, cười mở miệng: “Đồ quý có rất nhiều, trên châu Nam Dương, còn có loại mã não cao cấp nhất, nhân sâm ngàn năm,... hay là nô tỳ đem danh sách tới cho người nhìn một chút?”

Phượng Lan Dạ nhú lông mày, mặc dù thần sắc vẫn lạnh nhạt, nhưng lại có chút ngoài ý muốn, ban đầu nàng chỉ tùy tiện nhìn một chút, không biết bên trong có nhiều đồ quý, còn tưởng rằng chỉ có một loại quà tặng thôi, không ngờ Nam Cung Diệp lại tặng nàng nhiều đồ tốt như thế, trong lòng có chút cảm động, nhưng lại nghĩ tới chuyện mình cùng một con gà trống báai đường, mặt liền lạnh xuống, Nam Cung Diệp, đừng tưởng rằng tặng ta nhiều đồ quý thế này, chúng ta đã hòa rồi, người đừng mơ, mở to mắt mà chờ bốn vương phi đi.

Trong lòng vừa thề xong, nhướn mày nhìn lướt qua Hoa Ngạc: “Chọn mấy thứ đồ tốt nhất làm lễ vật, vài ngày nữa là đám cưới của Vụ Tiễn, ta muốn đưa qua đó.”

Mấy nha đầu phía sau vừa nghe lời của nàng liền trầm mặc, đặc biệt là Hoa Ngạc, hai người chủ tớ các nàng vừa đến Nô Nhai, liền cùng Tư Mã Vụ Tiễn ở chung một chỗ, nữ nhân kia mặc dù bên ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng nội tâm lại rất yếu ớt, hơn nữa lại rất quan tâm công chúa, nghĩ tới nàng đường đường là một công chúa nhưng lại biến thành một trác phi, quan trọng nhất là nàng yêu An Vương Nam Cung Quân, phải cùng những nữ nhân khác chung một phu nhất định là rất khó chịu.

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, gió nhẹ thổi qua lại sắc nhọn như dao.

Một ngày kia Phượng Lan Dạ không đợi Nam Cung Diệp tới nữa, nàng cuối cùng cũng lười để ý nam nhân kia rồi, xem ra hẳn nhất quyết giữ vững bộ mặt thần bí, nếu hẳn không muốn gặp nàng, nàng cần gì gặp hẳn, dù sao trong Tề vương phủ, hiện tại cũng không còn ai dám đắc tội với nàng, lại được ăn no ngủ ngon, có cái gì không tốt, chỉ cần thời cơ đến, nàng liền rời khỏi đây.

Nam Cung Diệp thế nào, nàng quản làm gì!?

Bây giờ nàng muốn cái gì cũng dễ dàng hơn nhiều lắm, lúc rảnh rỗi, nàng lại bắt đầu làm được đơn, phân phó mọi người đưa tới rất nhiều dược liệu quý hiếm, để chuẩn bị cho cuộc sống sau này nàng bắt đầu nghiên cứu đan hoàn, nàng còn phát hiện, từ lúc nàng ăn vào viên thuốc kia không có xảy ra bất kì biểu hiện bất thường nào, ngược lại còn có cảm giác thoải mái hơn trước rất nhiều, không giống như người bị trúng độc tí nào.

Trước kia lúc ở Nô Nhai, nàng từng tỉ mỉ kiểm tra qua, không phát hiện ra chút chất độc nào ở trong cơ thể. Nhưng tên Ngọc Tiễn kia quả thật cho nàng uống thuốc, thuốc kia nếu không phải độc dược thì là gì? Nàng tuyệt đối không tin thuốc của tên kia là thứ tốt lành gì. (NN: hơ hơ không phải thuốc tốt mà là cực cực cực tốt a)

Nếu đoán không ra, nàng quyết định kiểm tra máu của mình một lần, tra xem trong máu rốt cuộc ẩn chứa độc tố nào, vì sao một chút cảm giác cũng không có, hay là độc tính này có thời kì ủ bệnh lâu dài?

Đêm tối, trời cao giống như một ống mực, từ trên cao dội xuống đất, nhìn xung quanh, tất cả đều là một màu đen.

Sao trời như được đính lên một tấm vải đen, lóng lánh, phát sáng như những hạt minh châu.

Trong Tề vương phủ là một mảnh yên lặng, đêm đã khuya, rất nhiều người buồn ngủ, chỉ có thị vệ của vương phủ là đi tuần tra chung quanh, không dám có bất kì sự khinh thường nào.

Gió đêm gào thét thổi lất phất, xuyên qua cửa sổ, phát ra những tiếng vang ô ô.

Đèn lồng dán chữ hỉ còn chưa được tháo xuống, tràn ngập cả vương phủ vẫn là một màu đỏ tươi rực rỡ.

Bên trong Liên viện, Phượng Lan Dạ nằm ở trên giường nghiên cứu bản vẽ trong tay, Hoa Ngạc ở cửa dáo dác nhìn, thúc giục thêm lần nữa: “Chủ tử, nên đi ngủ thôi, đừng xem nữa.”

Nàng không biết chủ tử đang nghiên cứu cái gì, ban đầu là xem qua các loại thảo dược, sau đó sẽ ghi chép lại, tuy là nhìn thấy vậy nhưng nàng lại không hiểu gì hết.

Trong phòng có lò sưởi cho nên rất ấm áp, dưới ánh đèn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Lan Dạ đỏ hồng, giống như một đóa hoa đào nở rộ, vô cùng xinh đẹp.

Hoa Ngạc nói xong, Phượng Lan Dạ duỗi thẳng chiếc lưng mỏi, đem bản vẽ trong tay cất đi, những thứ này đều là cách điều chế độc dược do trước đây nàng nghiên cứu ghi lại, trước kia ở Nô Nhai, thuốc tốt đều không có, nhưng bây giờ không giống lúc trước, trong Vương phủ có kho thuốc, loại thuốc gì cũng có, nếu như không có, cũng có thể đến dược phòng lấy, với thân phận bây giờ của nàng ở Thiên Vận hoàng triều có thể tự do hành động không có bất kì cản trở gì.

“Ừ” Phượng Lan Dạ trả lời ngắn gọn, tiến vào trong chăn bông ấm áp bắt đầu ngủ.

Hoa Ngạc nằm trên chiếc giường êm ái ở phòng bên cạnh cũng từ từ nghỉ ngơi, tối nay là nhiệm vụ của nàng, kể từ khi tới Tề vương phủ có nhiều người hầu hạ, nàng cùng đám Diệp Linh Diệp Khanh thay phiên hầu hạ chủ tử, cho nên cũng không vất vả lắm.

Phượng Lan Dạ an tâm đợi ở trong Tề vương phủ, không còn muốn gặp mặt Tề vương Nam Cung Diệp nữa, cũng không tiếp tục hành hạ hạ nhân trong phủ, bởi vì tất cả mọi người đều rất sợ nàng, nên nàng cũng chẳng cần hù dọa bọn họ.

Nàng ở Liên Viện, rất ít khi đi ra ngoài, phần lớn thời gian đều là nghiên cứu chế tạo dược hoặc đọc sách.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng rực rỡ chiếu sáng mọi góc ngách trong vương phủ, Phượng Lan Dạ mới vừa nghỉ trưa thì Diệp Linh tới bẩm báo: “Tiểu Vương phi, Tịch quản gia nói Vương Phủ có khách tới thăm.”

Phượng Lan Dạ đang rửa mặt, đầu cũng không quay lại, nhàn nhạt mở miệng: “Khách tới để Vương gia đi tiếp đi.”

Đúng vậy a, nàng vừa mới gả vào Tề vương phủ mấy ngày, người tới chắc chắn là khách của Nam Cung Diệp, cho nên nàng mới lười chào hỏi.

Nhưng mà Diệp Linh lại không đi ra ngoài, mà tiếp tục nói: “Quản gia nói là khách tới thăm Vương phi.”

“Vậy sao?”

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại một chút, chớp mắt hai cái, giọt nước dính ở trên mắt vì cử động nhẹ mà rơi xuống đất, nàng gật đầu một cái: “Tốt, kêu hầu mời khách tới chính sảnh dâng trà đi, ta sẽ ra sau.”

“Dạ, tiểu Vương phi.”

Diệp Linh lui ra ngoài, Phượng Lan Dạ xoay người tới bên chiếc gương ngồi xuống, Hoa Ngạc lập tức giúp nàng chải lại đầu tóc, bên tóc mai gần một khối châu sai, quanh châu sai là những viên trân châu lớn, tất cả tóc đều được búi lên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn như bạch ngọc, nổi bật lên mái tóc đen như mây, khí chất cao quý, dung nhan thanh nhã xuất trần, đôi mắt trong như nước lại ẩn chứa một lớp sương mù, vừa như mây bay trên trời cao, lại vừa như ánh ban mai buổi sáng.

Hoa Ngạc hài lòng dừng tay: “Chủ tử thật xinh đẹp!”

“Ba hoa.”

Phượng Lan Dạ bỏ lại cho Hoa Ngạn một câu, liền đứng lên, dẫn nàng đi ra ngoài.

Diệp Linh cùng Diệp Khánh dẫn theo mấy nha hoàn đang đứng trước cửa, vừa nhìn thấy tiểu vương phi đi ra, trong mắt liền xuất hiện một tia kinh diễm cùng ngưỡng mộ, tất cả đều cười híp mắt, cúi người nói: “Tham kiến tiểu vương phi.”

Ở hành lang cách đó không xa, hai người Tích quản gia cùng Tô Vĩ đều chạy vội tới hành lễ, hai người này đương nhiên là đang làm nhiệm vụ ở Liên viện.

Phượng Lan Dạ gật đầu, tất cả mọi người cũng đứng dậy lui về phía sau.

“Đi thôi, đi xem là vị khách nào muốn gặp ta?”

Phượng Lan Dạ vượt lên dẫn đầu đi xuống thềm đá, Diệp Linh cùng Diệp Khánh lập tức sai bảo hai nha đầu đi theo, còn các nàng phải ở lại Liên Viện làm việc, đoàn người đi thẳng tới chủ viện của Tề vương phủ.

Bước trên con đường đá xanh, hai bên đường hoa cỏ khoe sắc, núi giả nhiều vô số, còn có đình đài lầu các ở sâu trong đó, dọc đường đi vô tình gặp hạ nhân Vương phủ, ai cũng cung kính hành lễ với nàng: “Tham kiến tiểu vương phi.”

Phượng Lan Dạ phất phất tay, cũng không gây khó dễ cho những người này.

Đoàn người còn chưa tới chính sảnh của Tề vương phủ, đứng ở rất xa đã nghe được tiếng ồn ào không ngừng truyền ra từ phòng khách, lớn tiếng nói chuyện, lớn tiếng cười cợt.

Những người này thế nhưng có can đảm can rỡ ở Tề vương phủ, như vậy địa vị chắc chắn không thấp, nhất định là hoàng thân quốc thích rồi, nhưng là ai?

Phượng Lan Dạ nghe ra trong đó có một đạo thanh âm quen thuộc, không khỏi nhú mày, người này tới sợ rằng không có ý tốt.

Bằng không sẽ không lớn lối như vậy, nói rõ ra là đang khiêu khích nàng, đôi mắt Phượng Lan Dạ tối sầm lại, Nam Cung Sâm, người thật đúng là đồ trẻ con!

Trong lòng suy nghĩ, nhưng cước bộ cũng không dừng lại, dẫn đoàn người trực tiếp đi tới.

Ngoài cửa chính sảnh, phía sau quản gia là Tích Đan cùng mấy hạ nhân, lần trước Tích Đan bị đánh, sau khi nghỉ ngơi hai ngày, lại có thuốc trị thương của Vương gia, nên rất nhanh đã hồi phục, lúc này vừa nhìn thấy tiểu Vương phi xuất hiện, đang muốn khom người tham kiến, Phượng Lan Dạ lại vung tay ngăn cản hành động của Tích Đan, cũng ngăn cản động tác của mấy người phía sau, một người lẳng lặng đi lên thêm đá.

Bởi vì nàng cước bộ nhẹ nhàng, thân người lại nhỏ, nên mặc dù nàng đứng trước cửa đại sảnh, người ở phía trong cũng không để ý, không biết là do quá đặc ý vênh váo hay là do không biết sợ hãi.

Khắp nơi đều là thanh âm chầm chọc, thỉnh thoảng những câu nói trào phúng lại vang lên.

“Trên đời đúng là không có cái gì là không thể, lại có người cùng gà trống bái đường.”

Cả sảnh đường đều là tiếng cười to.

Phượng Lan Dạ nhìn qua đại sảnh, ngồi bên trong chính sảnh là mấy tên tân khách, cầm đầu không phải là Bát hoàng tử Nam Cung Sâm thì là ai, ngồi phía sau hẳn là cửu hoàng tử Nam Cung Phàm, còn một vị công tử trang phục hoa lệ mà nàng không quen biết, xem ra cũng là công tử của một vị quan to trong triều, được Bát Hoàng tử mời đến Tề vương phủ xem náo nhiệt.

Những người đó vẫn đang tươi cười, nhưng có người phát hiện không khí kì lạ, liền nhìn về phía cửa.

Những người khác rồi rít nhìn sang, trong nháy mắt đại sảnh trở nên yên tĩnh không có một tiếng động, mọi người đều trợn mắt há mồm.

Phượng Lan Dạ khí định thần nhàn đi tới, trực tiếp đứng trước mặt bọn họ, mặt dù thân thể nho nhỏ, nhưng ngông nghênh kinh diễm, phong hoa tuyệt đại.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vừa nhìn thấy nàng, liền nhớ đến cảnh tượng nàng diễn một khúc đàn hôm đó, còn có cảnh nàng tình nguyện gả cho nhị hoàng huynh làm sủng phi, không khỏi nhất thời tức giận, xoay mình đứng dậy, lạnh lùng châm chọc: “Xem ra đây chính là người đã cùng với gà trống báai đường”

Hắn vừa nói xong, mấy người bên cạnh liền nhin không được mà bật cười.

Mặc dù tiểu nha đầu này nhìn rất lớn lối, quanh thân lạnh lùng, nhưng mà bọn họ là đi theo Bát Hoàng tử tới, nàng có thể làm được cái gì?

Phượng Lan Dạ ánh mắt tối sầm, trong mắt là toàn là giá lạnh cùng với thị huyết.

Nam Cung Sâm người thật không biết điều, vẫn tiếp tục gây phiền toái cho ta, đã vậy, đừng trách ta vô tình.

Dưới tay nàng âm thầm vận khí, nháy mắt trong phòng khách xuất hiện mùi thơm, tràn ngập dung hợp với không khí.

Đúng lúc ấy thì từ trong từ đường đi ra một nam tử giống như yêu nghiệt, lạnh như băng hàn, âm ngao thấu xương mở miệng: “Ai dám khi dễ nàng, nàng chỉ có Bốn Vương mới có thể khi dễ, những người khác, toàn bộ mang ra ngoài đánh.”

Ra lệnh một tiếng, thị vệ ngoài cửa Tề vương phủ như lang như hổ xông vào, không cần quan tâm cái gì Bát Hoàng tử, Cửu Hoàng tử, công tử của quan lớn đương triều, vân vân và vân vân, mỗi người đi vào đều lôi một người đi ra.

Mà lúc này, đám người Bát Hoàng tử Nam Cung Sâm sắc mặt đã biến thành màu đen, thân thể không thể cử động, trong mắt hiện lên một tia khủng hoảng, bọn họ lúc này giống như những tiểu hài tử vô dụng.

Nhìn thấy vẻ mặt âm trầm lạnh lùng của Thất Hoàng huynh Nam Cung Diệp lại càng không nói ra lời.

Thị vệ vương phủ rất nhanh đem đám người Bát Hoàng tử lôi ra ngoài, không bao lâu sau liền nghe được âm thanh vang lên từ cửa ngoài phòng khách, càng lúc càng xa.

Bên trong chính sảnh, ánh mặt trời từ cửa trước chiếu vào, nhu hòa như nước, Phượng Lan Dạ quanh thân lạnh lùng, đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại, từ từ ngẩng đầu ngó chừng con người đưa lưng về phía mình, một thân tử y quý phái, tóc dài như thác trên vai, như mây như sương, vóc người cao lớn như tùng, chỉ một bóng lưng liền biết nam tử này có một ý chí rất kiên cường, cơ thể hần chậm rãi di động, dung nhan yêu tà xuất trần dần dần lộ diện.

Lông mày hẹp dài tựa như vầng trăng khuyết mang theo một cỗ khí khái lãnh tuyệt, con người đen nhánh như chứa đầy sao trời trong sáng vô cùng

lại sâu không lường được, dưới chiếc mũi thẳng đứng là một đôi môi gợi cảm mê người, giờ phút này khóe môi đang hiện lên một nụ cười như có như không, rõ ràng chỉ là một nụ cười nhạt nhưng lại khiến cho gương mặt hần như phát ra ánh sáng, giống như ánh sáng chói lóa của loại minh châu tốt nhất thiên hạ, làm cho người ta không sao dời đi tầm mắt được.

Nam nhân này đúng là một yêu nghiệt.

Đó là cảm giác đầu tiên của Phượng Lan Dạ, cảm giác thứ hai là tên yêu nghiệt này nàng quen biết, Ngọc Tiễn, hẳn dĩ nhiên là Ngọc Tiễn, thì ra hẳn chính là Tề vương gia, hẳn chẳng những bắt nàng uống thuốc, còn làm cho nàng gả vào Tề vương phủ, lại còn báai đường cùng con gà trống.

Cơn giận dữ của Phượng Lan Dạ thoáng chốc tăng đến cực đỉnh, bộ ngực cũng trở nên phập phồng, đôi con người lại càng thị huyết tàn nhẫn, hoàn toàn không giống với vẻ tỉnh táo ngày thường của nàng, mà giống như con sói nhỏ bị chọc giận, tùy lúc đều có thể xé rách nam nhân ở trước mặt.

“Ngọc Tiễn, không nghĩ tới lại là ngươi, ngươi dĩ nhiên là Nam Cung Diệp trong truyền thuyết, Thần Long thấy đầu đầu thấy đuôi Tề vương? Tốt, thật là quá tốt!”

Nàng giận quá hóa cười, hơi thở nặng nề, trong đầu dùng tốc độ nhanh nhất nghĩ ra không dưới một trăm loại phương pháp làm cho hắn chết khó coi đến cỡ nào, bất quá chỉ sau một khắc nàng liền thu liễm, bởi vì nam nhân này thâm sâu khó lường, trong lòng nàng biết rõ, giờ phút này tự mình ra tay không khác nào lấy trứng chọi đá, cái loại chuyện thiệt thòi này, nàng nhất định không làm.

“Lan nhi, vui mừng không?”

Nam Cung Tiệp chợt biết mất hàn khí lạnh thấu xương hang ngày, nhu hòa mở miệng.

Hắn giờ phút này mặt mũi tĩnh lặng, giống như là một trích tiên, ngũ quan lại càng tuần mỹ xinh đẹp, không giống người thật, càng giống một bức họa hoàn mỹ.

Hơi thở bình thường của Phượng Lan Dạ lại lần nữa trở nên giận dữ, phỉ nhổ một bãi nước miếng, giơ ngón tay chỉ vào nam tử đối diện.

“Nam Cung Diệp, quan hệ của chúng ta có tốt như vậy sao? Vui mừng? Đúng vậy tương đối vui mừng, bất quá ta có chút nghi vấn, không biết người đến tột cùng là Ngọc Tiễn, hay là Nam Cung Diệp, hay là một con gà?”

Nói xong quay đầu liền đi, nàng hiện tại mà không đi, đoán chừng sẽ bay vô chém tên nam nhân này, tốt hơn hết là trở về Liên viện suy nghĩ kế sách, làm sao đối phó với tên nam nhân vô cùng ghê tởm này.

Bên ngoài sảnh đường, mấy người kêu lên “Vương phi.”

Đáng tiếc Phượng Lan Dạ không thềm quan tâm đến lý lẽ, xông thẳng ra bên ngoài, sắc mặt càng dị thường khó coi, có thể thấy được nàng bị tức không nhẹ.

Mấy người phía sau vẻ mặt không giải thích được đuổi theo, Tích Đan lại càng thêm nghi hoặc, đợi đến khi đám người tiểu vương phi rời đi, liền dẫn người đi vào bên trong.

Chỉ thấy Vương gia đứng trong đại sảnh, một thân tử y nhẹ nhàng phấp phới trong gió, một tay đang vuốt ve tóc đen, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, khóe môi câu lên một nụ cười hứng thú, hắn giờ phút này tinh khiết trong vắt, không mang theo một tia tà mị lạnh lẽo, thật giống như từ nước bùn mà hóa thành hoa sen.

Gia như vậy thật đúng là hiếm thấy, Tích Đan cẩn thận từng li từng tí mở miệng: “vương gia?”

Thanh âm của hắc vang lên, khiến cho nam nhân kia một khắc trước còn thanh thuần giống trích tiên nháy mắt quanh thân liền nổi lên lạnh lẽo, khôi phục về âm ngao lạnh lùng, hàn khí trải rộng toàn thân, thật giống như đến từ địa ngục, khiến cho Tích Đan rung mình một cái, hoài nghi có phải vừa rồi mình nhìn lầm rồi? Gia làm sao có lúc lại ôn nhu thanh thuần như vậy được, nghĩ tới đây, hắc liền khẳng định là do mình nhìn lầm rồi.

Nam Cung Diệp ưu nhã mà lạnh lẽo tiêu sái đến chỗ ngồi ở giữa đại sảnh, nhìn Tích quán gia.

“Đã đem đuổi những tên vừa bị đánh rồi sao?”

“Đúng vậy, vương gia, chẳng qua nếu chuyện này truyền tới trong cung, sợ là?”

Hắc lo lắng Bát hoàng tử là con của Mai phi nương nương, lần này bị đánh lại còn bị hạ độc, chỉ sợ Mai phi sẽ không ngồi yên bỏ qua.

“Sợ cái gì?”

Tiếng hừ lạnh vang lên, Tích Đan lập tức ngậm miệng, Vương gia luôn như thế, Bát hoàng tử kéo một đám người đến Tề vương phủ châm chọc, bị đánh cũng là hắc tự tìm, chẳng qua là, Tích Đan vừa nhớ tới đám người Bát hoàng tử bị trúng độc, vội bẩm báo: “Không biết vì sao Bát hoàng tử bị trúng độc ạ?”

“Là Vương phi làm, độc kia không nguy hiểm tới tánh mạng, qua một lúc sẽ tự tản mát.”

Nam Cung Diệp lơ dềnh trả lời, hắc vừa xuất hiện liền ngửi được mùi thơm kì lạ, cũng biết trong không khí có độc dược dung hợp, nhưng độc tính không mạnh, xem ra tiểu nha đầu cũng không muốn giết Nam Cung Sâm, chẳng qua là cho hắc một bài học, bất quá dám đến trêu trọc người của Tề vương phủ, hắc làm sao có thể dễ dàng tha cho bọn họ?

Con người Nam Cung Diệp biến ảo, một khắc trước giống như là những đợt sóng mãnh liệt kinh người, một khắc sau đã biến thành mê cung thần bí, tầng tầng lớp lớp sương mù, khiến cho mọi người không đoán ra được ý nghĩ của hắn.

“Dạ.”

Tích Đan nhận mệnh cúi đầu, cho tới giờ khắc này hắn hoàn toàn hiểu rõ một chuyện, đó chính là, vô luận tiểu vương phi có làm ra việc gì, gia cũng sẽ không trách nàng, còn sủng ái nàng, không biết nàng có thể hay không gây ra chuyện tày đình gì?

“Đi xuống đi.”

“Dạ” Tích quán gia lui xuống, chính sảnh lại lâm vào an tĩnh, ngồi ngay ngắn ở ghế trên, trên mặt Nam Cung Diệp hiện ra tâm sự như có điều suy nghĩ, con người chợt lóe lên thâm trầm, không biết tiểu nha đầu kia sẽ nghĩ ra biện pháp gì để đối phó hắn? Hắn thật vô cùng chờ mong nha. Phía sau đó không xa, Nguyệt Cầm động cũng không dám, hắn sợ chọc tới gia đang suy nghĩ sâu xa, sẽ trừng phạt hắn, hiện tại hắn cũng hiểu thấu, chỉ có chuyện liên quan cùng tiểu vương phi, gia mới có hứng thú, mới có thể buông lỏng bản thân.....

Liên viện.

Phượng Lan Dạ sau khi trở về liền nặng nề ngồi ở trên ghế, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh Diệp Khanh đi tới, cẩn thận hỏi thăm: “Vương phi, người làm sao vậy?”

Các nàng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ biết Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cùng mấy tên quan gia công tử chế nhạo Vương phi, sau đó bị mệnh lệnh của Vương gia truyền tới, đem tất cả đám người đó đánh cho một trận rồi đuổi khỏi Vương phủ, Vương gia cũng coi như đã thay Vương phi trút giận, như vậy sao Vương phi còn sinh khí đến như vậy?

Phượng Lan Dạ luôn luôn không nhiều lời, có lẽ lần này bị tức thật không nhẹ, khó chịu ngẩng đầu lên nhìn Hoa Ngạc.

“Người biết Tề vương Nam Cung Diệp là ai không?”

Hoa Ngạc vẻ mặt mờ mịt, nàng chưa từng gặp Tề vương làm sao biết hẳn là người phương nào, nghe Vương phi nói, có vẻ là người bọn họ quen biết, là ai a? Hoa Ngạc không hiểu ra sao, không nhớ có quen biết Tề vương nha.

Phượng Lan Dạ cũng không đợi nàng trả lời, tiếp luôn một câu: “Ngọc Tiễn, hẳn dĩ nhiên là tên khốn Ngọc Tiễn, hẳn chính là Tề vương Nam Cung Diệp, chẳng những bắt ta uống thuốc, còn làm ta gả cho hắn, gả thì gả, thế nhưng dám bắt ta bái đường cùng con gà trống, chuyện này ta nhất định phải hảo hảo tính toán với hắn.”

Mặc dù trước đây nàng vốn tính toàn gả vào Tề vương phủ, nhưng nghĩ tới nam nhân này bắt nàng bái đường cùng gà trống nàng liền tức giận đến muốn chém người, mà nàng lại không thể làm gì, cho nên chỉ còn biết tự kiềm chế.

Ở trong phòng, trừ Hoa Ngạc, hai nha đầu Diệp Linh cùng Diệp Khánh đều mang vẻ mặt khó hiểu, không biết vì sao Vương gia lại tên là Ngọc Tiễn, bất quá không dám mở miệng hỏi, nhìn sắc mặt Tiểu Vương phi giận đến trắng xanh, không khỏi đau lòng, đi nhanh lên phía trước trấn an.

“Vương phi bớt tức giận, Vương gia nhất định có khổ tâm, bằng không sẽ không đối với người làm như vậy.”

“Khổ tâm cái gì? Hắn thì có gì mà khổ tâm, ta xem hắn là ác tâm thì có.”

Phượng Lan Dạ tức giận mở miệng, bất quá tâm tình đã bình tĩnh trở lại, nghĩ lại xem vì sao mình phải tức giận, nàng tức giận không phải để tên

Nam Cung Diệp càng đặc ý hơn hay sao? Cho nên rất nhanh nàng liền bình tĩnh lại, nghĩ xem cách nào đối phó hẳn tốt hơn a.

Trong phòng tĩnh lặng, cả ba nha đầu liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng thần sắc nhợt nhạt, khôi phục yên lặng thường ngày, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Phượng Lan Dạ ngồi một lát, nghĩ không ra đầu mối, liền trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, hi vọng mình mau chóng nghĩ ra chủ ý đối phó Nam Cung Diệp, cái tên khốn kiếp này.

Hoàng Cung.

Thỉnh thoảng từ trong Mai Linh điện của Mai Phi truyền ra tiếng rống kêu đau.

Ở Nguyên Hiên các trong Mai Linh điện, trên giường lớn trong tâm cung của Nam Cung Sâm, hắn nằm úp sấp, cởi bỏ y phục nửa người trên, trên người có rất nhiều vết thương, Mai phi đang giúp hắn thoa thuốc, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, quanh thân đều là sát ý, con người lại càng giống như một thanh đao sắc bén, sắc bén dị thường, bất quá nhìn thấy những vết thương trên người nhi tử liền lộ ra tia đau lòng, nhưng miệng vẫn không quên mở lời trách cứ.

“Người nói người đừng đường là Bát Hoàng tử, vì sao bị người Tề vương phủ đánh thành thế này, lại còn không chống cự? Lãnh Húc đâu rồi, tên phế vật như hắn còn giữ lại làm gì?”

Mai Phi vừa dứt lời, Nam Cung Sâm liền lớn tiếng kêu đau.

“Nương nương, người nói gì vậy, Lãnh Húc so với ta còn bị thương nặng hơn rất nhiều, người cần gì trách cứ hắn.”

Không biết vì sao lúc đó bọn họ ai cũng không nhúc nhích được, cho nên mới bị đám người Tề vương phủ động thủ, tuy rằng có nghĩ tới có người âm thầm hạ độc, nhưng Nam Cung Sâm cũng không nói với mẫu phi, bằng không mẫu phi sẽ không buông tha dễ dàng như vậy.

“Tên hỗn trưởng này, có phải muốn làm mẫu phi tức chết hay không?”

Mai Phi vừa đau lòng vừa căm tức, ra tay cũng tăng thêm mấy phần lực đạo, làm cho người Bát Hoàng tử, làm cho hắn bị đau nhiều hơn la hét cũng lợi hại hơn.

Một cung nữ áo trắng đi từ cửa tấm cung vào, cẩn thận bẩm báo.

“Nương nương, Triệu quý nhân tới.”

Triệu quý nhân chính là mẫu thân của Cửu Hoàng tử Nam Cung Phàm, Cửu Hoàng tử cũng bị đánh, bây giờ đến đây đương nhiên có việc, Mai phi vốn đang phiền lòng không muốn gặp nàng, nhưng nghĩ tới Cửu Hoàng tử cùng nhi tử của nàng bị đánh giống nhau, quan tâm hơn một chút là điều hiển nhiên, liền phát tay với cung nữ nói: “Để cho nàng vào đi.”

Cung nữ đi ra bên ngoài, tỳ nữ của Mai phi Mẫn cô cô vươn tay nhận lấy lọ thuốc mỡ trong tay Mai Phi, động thủ giúp Bát Hoàng tử bôi thuốc.

Mai phi đứng dậy đi đến một bên rửa tay, có cung nữ đưa khăn bông lau tay.

Lúc này Triệu quý nhân được dẫn vào, cung kính hành lễ: “Thỉnh an tỷ tỷ.”

“Ừ đứng lên đi.”

Mai phi xoay người ngồi xuống chiếc ghế trong tấm cung, hướng Triệu quý nhân, ý bảo nàng tiến lên, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh trên môi nở nụ cười

ôn hòa.

Trong cung, Triệu quý nhân luôn xem Mai phi như chủ tử, sau lưng nàng là phụ thể nhất tộc, cũng là bộ hạ dưới trướng của nhị hoàng tử Nam Cung Trác, hai nhà căn bản là ở cùng một chiến tuyến.

Triệu quý nhân bản tính có chút nhu nhược, ở trong cung luôn luôn cẩn thận, bất quá nàng qua lại với Mai Phi, người khác cũng không dám đụng đến nàng, cho nên vẫn vô sự, còn sanh được Cửu Hoàng tử Nam Cung Phàm.

Cửu hoàng tử Nam Cung Phàm cùng Thập Hoàng tử Nam Cung Kiệt tuổi tác tương đương là hoàng tử nhỏ nhất trong cung, hai người năm nay vừa mười bốn, vẫn còn là lứa tuổi ham chơi, cho nên hôm nay Cửu Hoàng tử mới có thể theo Nam Cung Sâm xuất cung đi Tề vương phủ tìm phiền toái, ai biết còn bị đánh cho trọng thương trở về, Triệu quý nhân nhìn thấy cực kì đau lòng, lập tức phân phó ngự y lấy thuốc, đồng thời nghe tin Bát Hoàng tử cũng bị đánh, nhất thời càng tức giận, vì vậy liền đi tìm Mai phi nương nương.

Triệu quý nhân vừa ngồi xuống lập tức nước mắt lưng tròng, Cửu Hoàng tử Nam Cung Phàm chính là bảo bối tâm can của nàng a.

“Tỷ tỷ, không nghĩ tới đường đường là Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử lại bị đánh, Tề vương thật quá đáng, đều là con của Hoàng Thượng, sao hân muốn đánh liền đánh a?”

Sắc mặt Mai phi vô cùng khó coi, hướng Nam Cung Sâm đang nằm trên giường trừng mắt một cái.

“Hai đứa này cũng rất ngu ngốc, chỗ tốt không đi, lại đi vào Tề vương phủ, tiểu tử kia luôn luôn lạnh lẽo, không có chuyện gì tới trêu chọc hân làm gì?”

Tề vương được Hoàng Thượng cưng chiều, đây là chuyện mọi người biết rõ, tự xưng trêu chọc hẳn làm gì? Trong đầu Mai phi hiện lên hình ảnh mẫu thân của Tề vương Nam Cung Diệp, nghĩ tới nữ nhân kia liền làm cho lòng người oán hận, đơn giản là vì vẻ đẹp của nàng ta, tựa như một đóa hoa không nhiễm trần thế, Tề vương Nam Cung Diệp lớn lên lại giống hệt mẫu phi của hắn, xinh đẹp kinh người.

Bất quá đẹp thì thế nào? Mặc dù Hoàng Thượng cưng chiều nàng, nhưng không phải cũng chết rồi sao? Hơn nữa cái chết của nàng cũng có chút quý giá, trong cung có người đồn đãi nàng hồng hạnh xuất tường, bị Hoàng Thượng bắt được, cuối cùng tự sát mà chết, nhưng trên thực tế, Mai phi không nghĩ nữ tiện nhân Ngọc Liên kia lén lút vụng trộm, nàng yêu Hoàng Thượng như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện này, vậy rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì? Cũng không ai biết, bởi vì Hoàng Thượng không cho ai nhắc đến, những người liên quan lúc ấy tất cả đều biến mất.

Mai Phi đang lâm vào trầm tư thì bị tiếng khóc của Triệu Quý nhân một bên chặt đứt, nàng ngược mắt nhìn Triệu quý nhân một cái, không nhìn được mở miệng: “đừng khóc.”

Triệu quý nhân lập tức bị hù dọa, từ cổ họng không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào. Trên giường lớn Bát Hoàng tử Nam Cung Sâm vốn là bộ mặt thống khổ nhưng nhìn thấy bộ dạng của Triệu quý nhân nhìn không được cười phốc ra tiếng, Mai Phi tức giận mắng nhi tử

“Người còn cười được, thật không thể khiến người khác bớt lo.”

Chuyện này vốn là Bát Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử không đúng, bọn họ đi Tề vương phủ kiểm chuyện, Tề vương đánh bọn họ tuy rằng cũng không đúng, nhưng Hoàng Thượng chưa chắc trừng phạt Tề Vương, nhiều nhất là quở mắng một trận, như vậy không nói, bọn hắn còn dám châm chọc Tề vương phi.

Nhưng nếu không đi tìm Hoàng Thượng, cứ im lặng nhìn nhi tử bị đánh như vậy lại không phải là tác phong của nàng, sau này trong cung còn ai tin phục nàng nữa? Cho nên Mai Phi thật sự là tức giận mà không có chỗ phát tác.

Đang buồn bực, cung nữ Thanh Phượng lại đi đến: “Nương nương, Nguyệt Phi nương nương, Hoa Phi nương nương, còn có đám người của Trữ chiêu dung cũng tới, nương nương có muốn gặp hay không?”

Mai Phi vừa nghe Nguyệt phi đến, sắc mặt càng khó coi, những người này nhất định là nghe nói nhi tử của mình bị đánh, cho nên sang đây xem náo nhiệt, nghĩ tới tiệc tứ hôn lần trước, mình không chiếm được ưu thế, hiện tại nhi tử còn bị đánh, sắc mặt xanh lét của Mai phi lập tức chuyển sang trắng bạch, nhìn thấy Nam Cung Sâm càng phát ra chướng mắt, dứt khoát đứng lên.

“Tốt, dẫn bọn họ đến đại điện đi, bốn cung lập tức đi qua.”

“Dạ, nương nương.”

Thanh Phượng đáp một tiếng lui ra ngoài, Mai phi đi theo phía sau nàng, Triệu quý nhân đương nhiên cũng không dám trì hoãn, đuổi theo ra đại điện của Mai Linh Điện.

Một nhóm người hướng Mai Linh Điện cùng đi tới.

Vừa mới đi vào, liền nhìn thấy Nguyệt Phi cười toe toét nhẹ nhàng nhìn nàng, mặt mũi Hoa Phi vẫn ôn nhuận như nước, mấy người Trữ chiêu dung thấy Mai phi đi tới, cung kính đứng lên làm lễ ra mắt: “Tham kiến tỷ tỷ.”

“Ừ.”

Mai phi luôn cùng Trữ chiêu dung hòa hợp, bất quá giờ phút này nhìn thấy Nguyệt phi cùng Hoa phi, trên mặt có chút không kiên nhẫn, cũng

không thềm để ý đến các nàng, tự mình đi lên ghế lớn của đại điện ngồi xuống, thấy Trữ chiêu dung còn đứng, nàng chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Ngồi xuống đi.”

Trong đại sảnh sớm đã có cung nữ mang trà lên.

Nguyệt phi đợi Mai phi ngồi xuống, quan tâm hỏi thăm: “Tỷ tỷ, nghe nói Bát Hoàng tử bị đánh, tỷ tỷ hẳn rất đau lòng.”

Tuy là quan tâm, nhưng trong giọng nói có chút hả hê.

Mai phi sắc mặt âm u, con người âm trầm ngó chừng Nguyệt phi, Nguyệt phi vẻ mặt khó hiểu, vô tội mở miệng: “Tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Người có phải đang rất vui vẻ hay không .”

Mai phi cũng không che dấu, trực tiếp mở miệng, Nguyệt phi ngoài cười nhưng trong không cười nói tiếp: “Tỷ tỷ nói gì vậy? Muội muội làm sao lại vui vẻ, tâm muội cũng rất đau đớn, Bát hoàng tử cùng Tề vương đều là con của Hoàng Thượng, Tề vương làm sao có thể tùy tiện đánh người, nếu hôm nay là Liệt nhi làm ra chuyện như vậy, ta thân là mẫu phi tất nhiên sẽ không thể tha cho hắn.”

Nguyệt phi lộ ra vẻ được giáo dục hoàng gia, vẻ mặt tiếc hận, tựa hồ như là tiếc cho Tề vương không có mẫu thân chỉ dạy.

Quả nhiên Nguyệt phi vừa dứt lời, đám người Trữ chiêu dung liền phụ họa

“Tỷ tỷ không cần cùng Tề vương chấp nhất, ai bảo hắn không có mẫu phi nuôi dạy chứ.”

Lời nói của Trữ chiêu dung đã cho Mai phi một cái bậc thang đi xuống, sắc mặt của nàng lập tức hòa hoãn một chút, bình tĩnh lên tiếng: “Như vậy

cũng đúng, không có mẫu thân nuôi dạy, tự nhiên giống như loại dã hài tử (chắc là con hoang), cần được Hoàng thất chỉ dạy lại.”

Hoa phi cũng chầm chậm mở miệng: “tỷ tỷ cũng đừng khổ sở, chỉ cần Bát Hoàng tử không có việc gì là tốt rồi.”

“Đúng vậy.”

Mai phi gật đầu, mặc dù nhi tử bị người ta đả thương, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại, hơn nữa lòng nàng biết rõ vì sao nhi tử tới Tề vương phủ gây sự, không phải là vì việc Phượng Lan Dạ gả cho Tề vương sao? Nhi tử tức giận mới đi Tề vương phủ tìm phiền toái, chuyện này truyền tới tai Hoàng Thượng, chỉ sợ Hoàng Thượng không xử phạt Tề Vương, có khi còn trách cứ nhi tử, bởi vì chuyện này là do Hoàng Thượng ban hôn.

Mọi người đang nói chuyện, thì Triệu quý nhân luôn đứng thẳng một bên, giờ phút này đột nhiên quỳ xuống, nhìn mấy nương nương trong đại điện.

“Nếu quả thật là Tề vương đánh Bát hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử thiếp thân cũng chấp nhận, nhưng nghe Cửu nhi nói là bọn họ bị công chúa vong nô quốc hạ độc, không thể cử động mới bị đánh, nếu không dám người Tề vương phủ chưa chắc đánh được bọn họ.”

Lời vừa nói ra, như sấm nổ bên tai, sắc mặt Mai phi trong nháy mắt đen đi một nửa, hướng Triệu quý nhân kêu to.

“Người nói cái gì? Bọn họ bị tiểu tiện nhân Phượng Lan Dạ kia hạ độc?”

“Đúng vậy tỷ tỷ, chẳng lẽ Bát Hoàng tử chưa nói sao?”

Triệu quý nhân cẩn thận mở miệng, trong đại điện, Nguyệt phi cùng Trữ chiêu dung khó tin lên tiếng: “Nha đầu này lá gan cũng thật lớn, tuy là Tề

vương phi, cũng không nên quên đi thân phận trước đây của bản thân, coi như hiện tại có thân phận rồi, nhưng dòng máu đê tiện không thay đổi được, dám hạ độc Bát Hoàng tử cùng Cửu hoàng tử thân phận tôn quý, chuyện này không thể bỏ qua.”

Con người Hoa phi chợt lóe lên sầu lo, bất quá cũng không nói cái gì, nàng luôn luôn không thích xen vào việc của người khác cho nên chỉ im lặng nhìn một màn trước mắt.

Mai Phi đứng lên, đi tới đi lui ở đại điện, lửa giận quanh thân.

“Tiểu tiện nhân này dám hạ độc nhi tử của bốn cung, thật là cả gan làm loạn, bốn cung không tin hoàng thượng không giúp nhi tử lại giúp người ngoài.”

Mai phi nói đến đây, xoay người dừng lại cước bộ, nhìn mấy người trong đại điện, trầm giọng mở miệng: “Thứ cho bốn cung không tiếp mấy vị muội muội được, bốn cung muốn đi tìm Hoàng Thượng.”

Đám người Nguyệt phi đứng lên gật đầu, Nguyệt Phi cũng không quên dặn dò mai phi nương nương: “tỷ tỷ cẩn thận nói chuyện cùng Hoàng Thượng.”

Lòng dạ Mai phi biết rõ nữ nhân này giả nhân giả nghĩa, nhưng vừa nghĩ tới nhi tử bị một hạ nhân thân phận đê tiện độc thuốc, trong lòng càng vô cùng tức giận, cũng lười để ý tâm tư nữ nhân này, phất phất tay: “Thanh Phượng, đưa mấy vị nương nương ra ngoài.”

“Dạ. Mời.”

Thanh Phượng lên tiếng đi ra, cung kính thi lễ, mời mấy vị nương nương ra ngoài.

Mai Phi một khắc cũng không trì hoãn, lập tức phân phó Triệu quý nhân cùng nàng đi đến thượng thư phòng gặp hoàng thượng.

Đoàn người đi thẳng đến thượng thư phòng.

Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu chương trong thượng thư phòng, Nguyên Phạm ngoài cửa đi vào, cẩn thận mở miệng: “Bẩm Hoàng thượng, Mai phi nương nương cùng Triệu quý nhân cầu kiến.”

Con người của Hạo Vân để âm u, lạnh lùng quét Nguyên Phạm một cái, mặc dù vô ý nhưng Nguyên Phạm vẫn có chút khủng hoảng, Hoàng thượng hiện tại là một người vô cùng âm ngoan, mang cho người khác áp lực rất lớn, có lẽ rất nhiều năm trước, vui vẻ đã bị mang đi, Nguyên Phạm nghĩ tới đó, liền cung kính chờ chực.

“Để các nàng vào đi.”

Nguyên Phạm đi ra, Mai phi cũng Triệu quý nhân rất nhanh tiến vào, hai nữ nhân này đợi đến lúc Ngự Thư phòng chỉ còn mình Hoàng thượng, liền cùng nhau quỳ xuống, triệu quý nhân than thở khóc lóc.

Dĩ nhiên đây là Mai phi dặn dò nàng từ trước, nàng một bên khóc, Mai phi cũng âm thầm gạt lệ.

Hạo Vân để chán ghét liếc mắt một cái, không kiên nhẫn mở miệng: “chuyện gì?”

“Hoàng thượng người cần phải làm chủ cho thiếp thân a, hôm nay Bát Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử bị người ta đánh.”

Hai nữ nhân trầm miệng một lời, Hạo Vân để cũng không có động tĩnh, có thể đánh hoàng tử xem ra là người có năng lực, như vậy không cần hai người kia nói, hẳn liền biết là do ai làm.

“Vì sao Tề vương lại đánh bọn họ?”

Hạo Vân đế vừa mở miệng, Mai phi cùng Triệu quý nhân lập tức ngậy gần cả người, trong lòng thầm nói, hoàng thượng quả nhiên lợi hại, không cần bọn họ nói đã biết ai là thủ phạm.

Thật ra đây chẳng qua là lẽ thường tình, ở Thiên Vận hoàng triều này ai lại dám lớn lối như thế, trừ Tề vương điện hạ, Tấn Vương và Sở Vương làm việc luôn luôn cẩn thận, làm sao mà làm ra loại chuyện này, cho nên hoàng thượng mới dễ dàng đoán ra người đánh Bát Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử.

Mai phi vừa nghe hoàng thượng hỏi vừa gạt lệ hồi bẩm.

“Hôm nay Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử đi chúc mừng đám cưới Tề Vương, bởi vì chuyện Tề vương phi bá đường cùng con gà trống khiến Bát Hoàng tử cảm thấy lạ kỳ nên đã nói đến, không nghĩ tới lại bị người Tề vương phủ đem ra ngoài đánh.”

Mai phi nói xong liếc mắt nhìn Triệu quý nhân một cái, Triệu quý nhân lập tức hiểu ý, khóc đến không thành tiếng.

“Hoàng thượng, ngài không thấy được, Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử mình đầy thương tích, ngay cả xuống giường cũng không làm được, hoàng thượng a, Cửu hoàng tử là sinh mạng của thần thiếp, nếu hấn xảy ra chuyện gì thiếp cũng không sống nổi.”

Triệu quý nhân nói đến chỗ thương tâm, giống như bị người ta khoét mất miếng thịt đau đớn vô cùng.

Hạo Vân đế phiền chán cau mày, hừ lạnh: “Gào thét cái gì?”

Triệu quý nhân cùng mai phi lập tức im lặng, biết điều cúi đầu, một lát sau đoán chừng hoàng thượng hết giận, Mai phi liền tiếp tục mở miệng.

“Hoàng thượng, nếu là Tề vương đánh thì đánh, nô tỳ không có lời nào để nói, huynh trưởng dạy dỗ tiểu đệ là chuyện nên có, nhưng mà ai ngờ kẻ vong nô quốc kia lại dám hạ độc Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử, khiến cho bọn họ không nhúc nhích được, nên mới bị người Tề vương phủ đánh một trận.”

Mai phi vừa nói đến Phượng Lan Dạ ánh mắt liền sáng lên, trong lòng hận càng tăng cao dị thường, con tiểu tiện nhân này, ngày đó muốn nàng gả vào Sở vương phủ, nàng ta lại công khai gả vào Tấn Vương phủ, đây rõ ràng là công khai chống đối nàng, tốt, nàng cũng muốn xem nàng ta lợi hại, hay là người chường quản trong cung như nàng lợi hại.

Hạo Vân để nghe lời Mai phi nói, ánh mắt sâu u như giếng cổ, dò không tới đáy, sắc mặt lạnh lùng, trong Ngự thư phòng im ắng không một tiếng động.

Mai phi cùng Triệu quý nhân cũng không dám nói thêm gì, chờ chức Hoàng thượng nói.

Hạo Vân để quanh thân lạnh lẽo, con người sâu không lường được, cả người âm trầm vô cùng.

Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử là con của hắn, nha đầu mất nước kia quả thật đáng chết, nên nhất thời dâng lên sát khí, nhưng mà? Lệ khí trong mắt Hạo vân để chợt lóe, nội liễm trầm ổn mở miệng.

“Ngày mai để cho bọn họ vào cung, các người về đi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Mai Phi vừa nghe thấy lời hoàng thượng, trong lòng liền sinh khí, bất quá ngoài mặt một chút cũng không biểu hiện ra.

Hoàng thượng chỉ nói để cho bọn họ vào cung, cũng không nói rõ sẽ trừng phạt bọn họ, nghĩ tới nhi tử vừa bị hạ độc vừa bị đánh, Mai phi liền hận không giết được tiểu tiện nhân kia, nhưng là hoàng thượng không ban thánh chỉ, muốn cũng vô dụng.

Hai người thối lui khỏi Ngự thư phòng, Hạo vân để lập tức hạ chỉ: “Nguyên Phạm, đi Tề vương phủ tuyên chỉ, để cho Tề vương cùng Tề vương phi ngày mai tiến cung.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Nguyên Phạm ngay lập tức phân phó thái giám đi Tề vương phủ tuyên chỉ.

Mai phi cùng Triệu quý nhân trở về Mai Linh điện, lập tức phát tiết cơn giận: “không nghĩ tới Hoàng thượng yêu ai yêu cả đường đi lối về, thậm chí ngay cả tiểu tiện nhân vong nô quốc kia, chẳng lẽ bốn cung thật sự phải chịu để nàng ta khi dễ Bát Hoàng tử?”

Triệu quý nhân đứng ở một bên, nhìn Mai phi nường nường, ôn nhu mở miệng: “tỷ tỷ không phải ngày mai bọn họ sẽ tiến cung sao? tiểu tiện nhân Phượng Lan Dạ kia nhất định sẽ đến đây bái kiến tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định có cơ hội làm cho nàng phải xuống ngựa đầu hàng.”

“Phủ đầu ra oai?”

Mai phi nhú mày, ánh mắt lại xuất hiện sát khí.

Đúng thế, nàng nhất định phải bắt tiểu tiện nhân kia cúi đầu chịu thua, mặc dù nàng là Tề vương phi thì thế nào? Hiện tại nàng ta phải đối phó là nàng cùng Bát hoàng tử, hơn nữa con trai của nàng tương lai sẽ là Thái tử, càng nghĩ càng đặc ý, đợi đến khi Trác nhi lên ngôi làm Hoàng đế, nàng chính là Thái Hậu duy ngã độc tôn.

“Người, lập tức đi Tấn Vương phủ, Sở Vương phủ, Nam Cung phủ truyền ý chỉ của Bốn cung, lệnh cho Tấn Vương phi, Sở Vương phi, cùng Tam hoàng tử phi ngày mai tiến cung.”

Thái giám trước cửa Đại điện lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Triệu quý nhân vẻ mặt khó hiểu, nường nường vì sao lại triệu kiến đám người Tấn Vương phi?

“Tỷ tỷ, vì sao phải tìm bọn họ?”

“Bốn cung tự có chủ ý, bốn cung muốn để cho tiểu tiện nhân kia biết, ai mới là nữ nhân tôn quý của Thiên Vận hoàng triều này, nàng ta cái gì cũng không phải, chẳng qua chỉ là một kẻ vong nô quốc mà thôi, lại còn dám khi dễ Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử sao?”

Mai phi ngoan lệ mở miệng, Triệu quý nhân vừa nghe, lập tức cười nhạo: “Tỷ tỷ hảo tâm kế.”

“Người trở về đi thôi.”

Mai phi mở miệng, Triệu quý nhân liền lui ra ngoài.

Đại điện lại khôi phục yên tĩnh, bất quá chỉ một lát sau, ngoài cửa liền truyền vào tiếng kinh hô của Mẫn Cô Cô: “Bát hoàng tử, người cẩn thận một chút, vết thương còn chưa lành đâu.”

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm chân thấp chân cao vọt đi vào, thấy Mai phi vẻ mặt lạnh lẽo đứng ở trong điện, không khỏi kêu lên: “Mẫu phi, người đi gặp phụ hoàng rồi?”

“Đúng vậy a, người cái tên tiểu tử thối này, bị hạ độc còn không nói với mẫu phi, thật là tức chết mẫu phi mà.”

Mai phi vừa nhìn thấy Nam Cung Sâm liền nổi giận với hắn, Nam Cung Sâm sắc mặt trầm xuống, vọt đến bên người Mai phi kêu lên: “Người tại sao lại đi tìm phụ hoàng, căn bản là chúng ta không đúng, tại sao đi tìm phụ hoàng? phụ hoàng nói gì, người nói cái gì a?”

Mai Phi nhìn vẻ mặt nóng lòng của nhi tử, đơn giản là sợ Hoàng thượng trừng phạt tiểu tiện nhân kia, đáng tiếc Hoàng thượng không có hạ chỉ, thật không biết hắn nghĩ gì, con trai bị đánh, thế nhưng không có phản ứng, bất quá Mai phi lười nói cho Nam Cung Sâm căn bản không có chuyện gì phát sinh, mà lại nổi giận dùm dùm mở miệng.

“Phụ hoàng người hạ chỉ xử phạt tiện nhân kia.”

Nam Cung Sâm nghe xong liền nổi giận chỉ vào mặt Mai Phi kêu to: “Mẫu phi, người tại sao muốn làm như vậy? Nàng còn là một tiểu hài tử, người tại sao lại làm như vậy, ban đầu rõ ràng đáp ứng để nàng gả cho ta, thế nhưng đối với phụ hoàng nói không để nàng làm Chánh phi của ta, hiện tại lại còn muốn đổi phò nàng. Ta phải đi tìm phụ hoàng.”

Bát hoàng tử rống xong liền đi ra ngoài, Mai phi nhìn nhi tử cử động, bị chọc cho tức điên, tiểu tử này từ nhỏ đến lớn rất nghe lời nàng, thế nhưng một lần lại một lần phản kháng mình, mẫu tử trước đây vốn thân mật bấy giờ lại vô cùng xa lạ, nghĩ tới những điều này, trong lòng Mai phi chứa đầy cừu hận, nhưng mắt thấy nhi tử sắp xông ra ngoài, nếu đến chỗ Hoàng thượng nàng chắc chắn sẽ bị trách phạt, vội vàng kêu lên: “Đứng lại, nàng ta không bị làm sao hết.”

Nam Cung Sâm vừa mới bước chân ra ngoài, nghe được lời mẫu phi nói, lập tức rút chân về, hoài nghi mở miệng: “Người nói phụ hoàng không có hạ chỉ?”

Mai phi lắc đầu, vung tay hướng chỗ ngồi trên cao đi tới, giận đến mặt mày xanh lét một mảnh, ngực cũng phập phồng, Mẫn Cô Cô đứng ở trong

đại diện, lập tức đi tới lôi kéo tay Bát hoàng tử, nhỏ giọng nói thầm: “Hoàng tử, đừng làm nường nường tức giận, nường nường là đau lòng người a.”

Nam Cung Sâm liếc mai phi một cái, cuối cùng cũng không nói gì nữa, xoay người đi tới trước mặt Mai phi cẩn thận nhận sai.

“Mẫu phi, người đừng tức giận, chuyện lần này là nhi tử không đúng.”

Bởi vì ban đầu Phượng Lan Dạ không chọn hấn, mà chọn nhị hoàng huynh, trong lòng vẫn sinh hờn dỗi, sau Hoàng Thượng lại đem nàng ban cho Thất hoàng huynh, hấn vốn nghĩ sẽ buông tay nữ nhân không biết tốt xấu này, nhưng trong đầu vẫn hiện lên dung nhan của nàng, ngày đó nghe nói nàng cùng thất hoàng huynh đám cưới lại cùng con gà trống bá đường, cho nên mới muốn đi chê cười nàng, vì vậy tụ tập một nhóm người cùng nhau đi Tề vương phủ.

Chẳng qua không nghĩ tới nàng giận dữ đến mức hạ độc, mà vừa lúc Thất hoàng huynh ở trong phủ, sai người đánh bọn họ, mặc dù hấn vẫn tức giận, bất quá không đành lòng thương tổn Phượng Lan Dạ.

“Người a.”

Mai phi ngược mắt nhìn nhi tử một cái, đứa con này là bảo bối của nàng, cho nên không muốn cùng nhi tử mở rộng mâu thuẫn, sắc mặt Mai phi hòa hoãn xuống một chút, bất quá đôi mắt nàng vẫn lạnh lẽo dị thường, thị huyết vạn phần, trong lòng hung hăng suy nghĩ.

Phượng Lan Dạ, người chờ đó cho bốn cung, bốn cung tuyệt không bỏ qua cho người.

Người cho rằng leo lên bên cạnh Tề vương Nam Cung Diệp, liền một bước lên trời sao, ý nghĩ của người cũng quá ấu trĩ đi.

Trong đại điện yên tĩnh không tiếng động, không có chút tiếng vang.

Trời đen như mực, đầy sao lóe sáng.

Tề vương phủ ánh đèn mờ lung, bóng người di động, phần lớn Vương phủ yên tĩnh không tiếng động, thỉnh thoảng có tiếng bước chân đi qua, nhưng cũng vô cùng rón rén, để giữ nguyên sự yên lặng hài hòa.

Bên trong Liên viện, Phượng Lan Dạ ngủ gần nửa ngày, giờ phút này tinh thần phấn chấn, gọi Diệp Linh Diệp Khanh vào sảnh đường hỏi chuyện.

Hai nha đầu này không biết xảy ra chuyện gì, bất an nắm tay nhau tiến vào, mắt nhìn mặt đất nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn Tiểu Vương phi.

Chỉ thấy gương mặt thanh tươi xinh đẹp của nàng đắm chìm trong ánh sáng, uyển nhược như minh châu, kinh linh phiêu dật, xinh đẹp rực rỡ , chẳng qua không có chút nào tức giận, bất quá chỉ có ánh mắt thăm dò nhìn các nàng, chậm chậm mở miệng.

“Diệp Linh Diệp Khanh ta muốn hỏi các người chút chuyện.”

“Tiểu vương phi xin nói đi a”

Da đầu Diệp Linh tê dại, rất có cảm giác bất an, Tiểu Vương phi mặc dù nói chuyện rất ôn hòa, nhưng mang theo một cỗ máu tanh mưa bão còn có hàn khí đến từ địa ngục, nhưng mà các nàng nào dám can rờ, cẩn thận từng li từng tí đáp lời.

Khóe môi mím lại của Phượng Lan Dạ giật một cái, phất tay ý bảo hai nha đầu kia đứng lên, thần sắc trên mặt càng phát ra ôn hòa.

“Vương gia của các người xưa nay ưa thích cái gì, chán ghét cái gì?”

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cho nên trước tiên phải biết rõ tên khốn Nam Cung Diệp này thích cái gì, ghét cái gì, sau đó mới bày ra kế sách đối phó hẳn.

Diệp Linh vừa nghe xong câu hỏi của Tiểu vương phi, thật nhanh ngẩng đầu lên, bất an mở miệng: “Vương phi chuyện này là...”

Hoa Ngạc sợ chủ tử tức giận, vội vàng thúc giục: “Vương phi hỏi các người cái gì? Biết thì mau mau trả lời.”

“Dạ tiểu vương phi.”

Diệp Linh vội vàng đứng thẳng người, cẩn thận suy nghĩ một lát, sau đó đáp lời: “bẩm Tiểu Vương phi, Vương gia thích gì nô tỳ không rõ lắm, bởi vì bên Tuyền viện có người hầu riêng hầu hạ, tất cả đều là nam nhân, một cái nha hoàn muốn tới gần cũng không được, hơn nữa Vương gia thường ngày rất ít lộ diện, nô tỳ cũng không rõ ràng lắm ngài thích cái gì, bất quá vương gia có nuôi một con vẹt biết nói, gọi là Ngân ca, nghe nói con vẹt kia rất được Vương Gia quan tâm, xưa nay có chiêu vuốt móng ngựa vô cùng lợi hại.

“Ừ.”

Trong đầu Phượng Lan Dạ lập tức hiện lên hình ảnh một con vẹt biết nói, Ngân ca phải không, tốt, người chờ ta đem người vạch lông nấu ăn, ai bảo chủ tử người đắc tội ta.

Lúc này, ở sâu trong Tuyền viện, Ngân ca không nhịn được rung mình một cái, ngược đầu nhìn trăng khuya, làm sao lạnh thế a, nó vội vàng co cổ lại, tiếp tục tiến vào mộng đẹp của mình.

Bên trong Liên Viện

Diệp Linh vừa nói xong Vương gia thích cái gì liền nói tiếp chuyện Vương gia chán ghét.

“Mặc dù nô tỳ không biết Vương Gia thích gì, nhưng lại biết Vương gia chán cái gì, Vương gia ghét nhất ồn ào, nếu người trong Vương phủ làm ồn ỉ đến ngài, kết quả nhất định không tốt, Vương gia cũng không thích nữ nhân, cho nên bên trong Tuyển viện một cô gái cũng không có, ngay cả người hầu cũng là nam tử.”

Phượng Lan Dạ nghe xong, nhú mày, Tề vương này đúng là cổ quái, chính mình lớn lên so sánh với nữ nhân còn đẹp hơn, hết lần này tới lần khác đều không thương hoa tiếc ngọc, chẳng lẽ hẳn là kẻ đồng tính, sở dĩ cưới mình là để ngăn chặn miệng lưỡi bên ngoài, nhưng trên thực tế lại không thể chấp nhận cùng nữ nhân báai đường, cho nên mới để nàng cùng con gà trống báai đường, điều này có thể giải thích vì sao hẳn liều mạng để nàng gả vào Tề vương phủ, lại để cho nàng cùng Gà trống làm việc này.

Nam Cung Diệp a Nam Cung Diệp, người chờ đó cho ta.

Trên mặt Phượng Lan Dạ phủ một tầng lãnh ý, so sánh với hàn băng còn lạnh hơn, quanh thân đều là sát khí.

Trong phòng nhất thời tràn ngập lãnh khí, Diệp Linh cùng Diệp Khanh không nhịn được run run một cái, cẩn thận mở miệng: “Tiểu vương phi, cái gì nô tỳ cũng chưa nói.”

“Ừ, người không có nói gì cả.” Phượng Lan Dạ hài lòng gật đầu, hai nha đầu này coi như thức thời, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Bên trong đại sảnh đang nói chuyện, một tiểu nha đầu mặc Hồng y tiến vào, cung kính cúi người bẩm báo: “Tiểu Vương phi, Tích quản gia đã tới.”

“Để cho hắn vào đi.”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65

Phượng Lan Dạ nhẹ nhúu mày, phất phất tay, tiểu nha hoàn áo hồng đi ra ngoài, Diệp linh cùng Diệp khanh cũng bước qua một bên, cùng nhau nhìn ra cửa phòng.

Thân ảnh của Tích Đan rất nhanh liền xuất hiện, kể từ sau khi bị đánh, Tích Đan đối với vị tân vương phi này cung kính không thua gì Vương gia, cái mộng của hắn đến bây giờ vẫn còn đau, và cũng không muốn chết, cho nên hắn vừa đi vào , liền kính cẩn nghe phục tùng mở miệng.

“Tiểu nhân tham kiến Vương phi.”

“Ừ” đã trở thế này, Tích quản gia tới có việc gì không?” Phượng Lan Dạ tùy ý hỏi, Tích Đan lập tức trả lời “Bẩm Vương phi, có người trong cung tới, tuyên ý chỉ của Hoàng Thượng để cho Vương gia cùng Vương phi ngày mai tiến cung tạ ơn.”

Phượng Lan Dạ nhớ tới, đám cưới của nàng cùng Tề Vương còn chưa có tạ ơn, nếu Tích Đan không nói, nàng cũng quên mất việc này, bất quá vì sao hôm nay vừa đánh Bát Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử, Hoàng Thượng lập tức tuyên chỉ triệu bọn họ tiến cung, chuyện này cùng với Mai phi thoát không khỏi có quan hệ, ánh mắt Phượng Lan Dạ sâu thẳm, khóe môi hé ra nụ cười, gật đầu: “Biết rồi.”

Tích Đan nói tiếp: “Vương gia nói, sáng sớm mai đợi Vương phi ở cửa phủ cùng nhau đi.”

“Ừ đi đi.”

Phượng Lan Dạ phất tay, Tích Đan liền lui ra ngoài, đợi đến khi hân rời đi, đám người Hoa Ngạc Diệp Linh liền vây quanh phòng khách, ân cần mở miệng.

“Vương phi, có phải Hoàng Thượng đã tức giận hay không?”

“Đúng vậy, hôm nay Bát Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử bị đánh, Hoàng Thượng có trách cứ Vương Gia hay không?”

Diệp Linh Diệp Khanh đương nhiên là lo lắng, mà Hoa Ngạc còn lo lắng nhiều hơn cho chủ tử nhà nàng, Hoàng Đế thương yêu Tề Vương thiên hạ này ai không biết, nói không chừng Hoàng Thượng giận giữ trách tội trên đầu Vương phi, hơn nữa Vương phi còn hạ độc Bát Hoàng tử a.

“Chủ tử?”

Phượng Lan Dạ nhìn thấy những người này quan tâm nàng, mặc dù trong lòng ấm áp, nhưng lo lắng của các nàng căn bản là thừa thãi.

“Các người đừng lo lắng, nếu Hoàng Thượng tức giận nhất định sẽ hạ chỉ trị tội mà không phải tuyên tiến cung tạ ơn.”

Mặc dù Phượng Lan Dạ nói thế nhưng trong lòng biết rõ, chỉ sợ Mai Phi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, bởi vì nàng rất yêu thương Bát Hoàng tử, nàng nuôi Bát Hoàng tử thành tiểu hài tử, bây giờ hân bị đánh, làm sao xem như không thấy được, ngày mai tiến cung chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Đêm đã rất khuya rồi, Phượng Lan Dạ ngáp một cái, tay chân đều có chút lạnh, phất tay cho mấy tiểu nha hoàn ở cửa đi xuống nghỉ ngơi.

“Được rồi, Diệp Linh lui lại, những người còn lại đi xuống đi.”

“Dạ, Vương phi.”

Những người không có nhiệm vụ đều lui xuống, Diệp Linh đỡ Phượng Lan Da vào phòng ngủ trong Liên Viện, rửa mặt trước rồi mới nghỉ ngơi.

Phượng Lan Dạ nằm ở trên giường, sáng sớm ngày mai đã phải vào trong cung, bây giờ nàng nghĩ tới chính là Tề Vương Nam Cung Diệp, đêm hôm đó bọn họ gặp nhau, Tề Vương tựa như sứ giả đến từ địa ngục, thị huyết mà tàn nhẫn, hãn hiện tại lại hoàn toàn bất đồng, đến tột cùng ai mới là hãn, người đời nói Tề Vương là thần Long thấy đầu không thấy đuôi, sợ rằng không ai biết bộ mặt khác của hãn, đây cũng là nguy hiểm trí mạng, thân thủ hãn lợi hại vô cùng, chắc chắn cũng nuôi dưỡng một nhóm thủ hạ, như vậy người từ trước tới nay luôn âm thầm ở trong bóng tối bảo vệ nàng cũng là thủ hạ của hãn sao?

Hãn vì sao phải giúp đỡ mình? Phượng Lan Dạ trăm mối ngổn ngang lại không nghĩ ra đáp án, Tề Vương còn có một thân phận khác quý giá như vậy, chỉ sợ hãn cố ý giấu diếm không tiết lộ ra ngoài, nếu nàng đem chuyện này nói cho Tấn Vương hay Sở Vương, chắc chắn sẽ rước lấy họa sát thân từ hãn.

Nhưng nghĩ tới mình thật sự có nên làm việc này hay không, thì tâm Phượng Lan Dạ liền trùng xuống, tựa hồ như đây là chuyện duy nhất nàng không nên làm, tại sao?

Nghĩ đến Tề Vương Nam Cung Diệp đối nàng làm những chuyện như vậy, nàng tiết lộ bí mật của hãn ra bên ngoài cũng không quá đáng, nhưng nàng tựa hồ không muốn để cho Tề Vương chịu thương tổn, đây lại là vì sao? Bởi vì Tề Vương cùng nàng giống nhau, đều có vận mệnh trở trêu khắc nghiệt, chỉ có lòng nàng mới chân chính hiểu rõ, trong lòng có chút khó chịu.

Phượng Lan Dạ suy nghĩ một hồi, rồi chậm chậm ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc liền chờ ngoài cửa, thúc giục Tiểu Vương phi, Phượng Lan Dạ căn bản không thèm để ý đến các nàng, chẳng những không để ý tới, còn ban bố mệnh lệnh, người nào dám gọi nàng liền chịu phạt hai mươi đại bản, vừa hạ lệnh xuống không còn ai dám đến thúc giục nàng nữa.

Các nàng đều là tiểu nha đầu da thịt mỏng manh, không giống như Tích quân gia, chịu hai mươi đại bản, chỉ sợ da rách thịt bong, cái mạng nhỏ cũng chẳng còn.

Quân gia Tích Đan liên tiếp tới ba lần cũng không thấy Vương Phi tỉnh lại, Vương gia đã đợi trong xe ngựa trước cửa phủ rất lâu rồi a!

Bất quá đến lần thứ ba, Tích Đan cùng đám người Hoa Ngạc Diệp Linh cuối cùng đã hiểu được một chuyện, Tiểu Vương phi là cố ý, sắc trời đã không còn sớm, mặt trời đã lên cao, bình thường nàng cũng không ngủ trễ như thế, ngày hôm nay làm sao lại ngủ đây?

Cuối cùng Hoa Ngạc căn răng xông vào, lại phát hiện chủ tử đã ngồi trên giường đọc sách từ lúc nào, thấy vẻ mặt của Hoa Ngạc..., nàng cười lên chào hỏi:

“Hoa Ngạc, tại sao sắc mặt ngươi khó nhìn vậy a?”

Hoa Ngạc cũng chẳng quản Phượng Lan Dạ hỏi cái gì, ô ô khóc lên, nàng biết chủ tử ghét nhất là người ta khóc, rất phiền chán!

Quả nhiên nàng vừa khóc Phượng Lan Dạ có chút không kiên nhẫn, sắc mặt khó coi, bất quá biết nha đầu này muốn làm gì, bất đắc dĩ mở miệng: “Tới đây hầu hạ ta dậy đi.”

“Dạ vâng Vương phi.”

Hoa Ngọc lập tức vọt vào, tay chân mau lẹ giúp chủ tử mặc quần áo, chọn lấy một bộ y phục trang nhã mặc lên, bên trong màu trắng, phía ngoài là một màu tím nhạt yên hà, thật giống như một làn sương mù dày trên mặt hồ nước, một mảnh lung linh, càng làm tôn thêm khí chất cao nhã, thanh linh ôn nhu của nàng, trên đầu là một búi tóc kiểu công chúa, có mấy sợi tóc nhẹ rủ xuống, nổi bật lên làn da nõn nà, mắt ngọc mây ngài, đẹp không sao tả xiết.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Ta còn chưa ăn cơm.”

Phượng Lan Dạ lập tức kêu lên, Hoa Ngọc vừa nghe lời của nàng, miệng lập tức méo xuống, biểu thị rất rõ ý tứ của nàng, nếu Vương phi còn không đi nàng khẳng định sẽ khóc, Phượng Lan Dạ trầm mặt, tự nhiên hiểu được cảm giác tự lấy hòn đá đập chân mình, cuối cùng đành để bụng đói mặt lạnh đi ra ngoài.

“Đi thôi.”

Hai người vừa ra khỏi phòng, Diệp Linh Diệp Khanh cùng Tích quản gia cuối cùng cũng thời phào nhẹ nhõm, Tích quản gia cung kính tham kiến Phượng Lan Dạ.

“Vương phi, vương gia ở trong xe ngựa bên ngoài cửa phủ.”

“Biết rồi.”

Phượng Lan Dạ bởi vì chưa ăn đồ ăn sáng, nên giọng nói không tốt, nổi giận đùng đùng vung tay đi về phía trước, đám người Tích Đan không dám nói gì, theo đuôi phía sau một đường hướng đến cửa phủ.

Cửa lớn Vương Phủ uy nghiêm rộng rãi, lúc này có một chiếc xe ngựa xa hoa đang đậu ở trước cửa, phía sau thừa thốt vài tuần mã, mấy tên thị vệ

đứng ở bên thân ngựa, cung kính chờ đợi.

Ánh mặt trời nhu hòa như nước, mang theo một chút nhiệt độ, bao phủ đám người trước cửa, dẫn đầu là một tiểu cô nương vận váy tím như mây trôi, nhẹ nhàng đẹp đẽ, xinh đẹp bức người, gương mặt nhỏ bé kiêu diễm bao phủ một tầng lãnh sương, hai tay đặt trước ngực, một đôi con mắt âm lãnh sâu u túy ý lướt qua phía trước đại môn, từ từ bước xuống thềm đá, lạnh lùng hỏi quản gia ở phía sau.

“Tích Đan, xe ngựa đâu?”

Tích Đan nghe được lời nói của Tiểu Vương phi sắc mặt liền tái đi, chiếc xe ngựa lớn như vậy, Vương phi làm sao không nhìn thấy? Rõ ràng là muốn hại chết hãn a, mạng hãn thật là khổ, vội vàng chỉ chỉ xe ngựa ở phía trước, kính cẩn mang theo cẩn thận mở miệng: “Vương phi, vương gia ở trong xe ngựa chờ ngài!”

Trong lòng nói thầm, tiểu cô nãi nãi à, người ngạn vạn lần đừng làm khó dễ tiểu nhân, tiểu nhân làm quản gia cũng không dễ a, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, tiểu nhân thật sự là tận tâm tận lực rồi.

Nam tử tà mị vẫn nhắm mắt dưỡng thần bên trong xe ngựa, xoay mình mở mắt, bên trong đôi mắt đen nhánh hiện lên những tia quang mang, bàn tay to thon dài như ngọc nhẹ nhàng nhấc lên màn xe, ánh mặt trời nhu hòa vui vẻ chiếu lên dung nhan xinh đẹp, lúc này đang bị bao phủ bởi một nụ cười thanh thuần, thật giống như minh châu phát ra ánh sáng, làm cho người ta không sao dời tầm mắt, một tay khác của hãn đưa ra ngoài, âm thanh từ tính vang lên.

“Lan nhi, lên xe!”

Thanh âm kia mềm mại tựa như hồ nước tháng ba, chính là tảng đá bị đóng băng cũng sẽ bị hòa tan, nháy mắt Phượng Lan Dạ giật mình một chút, không tự chủ thong thả bước tới hai bước, đem tay nhỏ bé đặt ở tay to

của hân, bàn tay ấm áp kia trong mùa đông thật giống như cái ấm lò, làm cho quanh thân nàng đều trở nên ấm áp, chớp mũi tràn đầy mùi thơm, là mùi vị thuộc về hân. (TT: haha bị thôi miên)

Bất quá chỉ trong nháy mắt hoảng thần, Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy mùi vị này, liền hồi phục tinh thần, thật nhanh rút tay lùi bước, nhưng đã muộn, lòng bàn tay Nam Cung Diệp nắm chặt, bàn tay to bao trọn tay nhỏ bé của nàng, hơi dùng sức một chút, liền đem tiểu thân thể của nàng nhắc lên, màn xe lập tức buông xuống.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ rút tay ngồi cách xa hân, cùng Nam Cung Diệp duy trì một khoảng cách nhất định, sau đó bắt đầu đánh giá xe ngựa.

Phía ngoài xa hoa cũng không bằng bên trong, mái hiên trên vách tất cả đều là bình phong Tuyết ti thượng đẳng, thêu hoa văn màu, bên trong xe ngựa giống như một cái phòng khách nhỏ, cái gì cần đều có, một chiếc giường êm rộng rãi chiếm nửa không gian, trên giường là tấm thảm dài mềm mại, vừa nhìn đã làm cho người ta muốn nằm lên, một bên là bàn viết, bên trên để ít sách và giấy, thật đúng là cái gì cần đều có.

Phượng Lan Dạ đánh giá xung quanh xong , liền bắt đầu đánh giá nam nhân nằm trên giường, một thân tử y, thân thể cao ráo của hân giờ phút này đang tựa trên giường, một tay giữ lấy đầu, tóc đen như mây từ trên vai chảy xuống, tựa như tấm ti bạc phát ra ánh sáng trong suốt, gương mặt tuyết trắng càng nổi bật hơn với mái tóc đen, bởi vì khoảng cách giữa hai người khá gần, Phượng Lan Dạ dễ dàng nhìn thấy da thịt hân mềm mại mịn màng, lông mày hẹp dài, con ngươi thâm thúy sáng ngời, thật giống như hồ nước mùa xuân, lúc này hân cũng đang nhìn nàng không nháy mắt, con ngươi lóe lên tia hứng thú, khóe môi cong lên, là một nụ cười nhợt nhạt không dễ thấy.

Không có thị huyết sát khí, hân thanh thoát giống như một trích tiên.

Trên người là hơi thở sạch sẽ, mùi thơm này còn rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Trên người hoàn toàn không còn sự tàn nhẫn cùng âm u, nếu không phải chính nàng biết được bộ mặt thật của hắn, thật hoài nghi là mình nhìn lầm rồi, nam tử này làm sao có thể sắm hai vai xuất thần nhập hóa như vậy được, đến tột cùng đâu mới thật sự là hắn?

Xem ra ma và tiên chỉ có một đường ngăn cách mỏng manh a.

Phượng Lan Dạ trầm mặt đánh giá, cảm thán xong, cuối cùng vẻ mặt lạnh lùng, vươn tay ra nghiêm khắc nói: “Giải được đâu?”

Nam tử bên trong xe ngựa bỗng phát ra tiếng cười vui vẻ, tiếng cười kia vang ra bên ngoài, làm những người đứng ngoài xe ngựa đều có vẻ mặt khó tin, Vương gia cười, cười sao? Tiểu Vương phi làm cái gì có thể khiến Vương gia vui vẻ a?

Người người suy đoán, bên trong xe ngựa lại truyền ra một thanh âm lạnh lẽo: “xuất phát.”

“Dạ, Vương gia.”

Mấy tên thị vệ phía sau phi thân lên ngựa, Tích quản gia lập tức an bài một chiếc xe ngựa khác cho Hoa Ngạc cùng Diệp Linh, một đoàn hướng thẳng phía trước mà đến.

Bên trong xe ngựa xa hoa, Phượng Lan Dạ trừng mắt nhìn Nam Cung Diệp, không biết hắn cười cái gì, sắc mặt nàng lại càng lạnh hơn, kiên trì đưa tay.

“Không phải nói gả vào Tề Vương phủ sẽ đem giải được tới sao? Không nghĩ ra đường đường là Tề Vương điện hạ lại nói không giữ lời.”

Nam Cung Diệp nghe lời của nàng, không thấy tức giận chút nào, đưa tay lên trêu đùa mái tóc đen nhánh của mình, tư thái cực kì ưu nhã cao quý, Phượng Lan Dạ khinh thường bĩu môi, không phải lớn lên xinh đẹp một chút sao? Không cần ngay cả một động tác nhỏ cũng ưu nhã như vậy. (TT: nàng ganh tỵ sao? ^.^)

“Chẳng lẽ người không phát hiện căn bản không có chút chất độc nào sao? Chỉ là một loại hoàn đan bình thường mà thôi.”

Phượng Lan Dạ mở to mắt, nàng từng tự kiểm tra qua, trên người quả thật không có chút độc tính nào, nhưng là nàng thật sự không thể tin nổi, đường đường là một đại nam nhân lại rảnh rỗi đi hạ thuốc trêu đùa tiểu nha đầu như nàng, bởi vì có nguyên nhân mà hắn vẫn nói là trong người nàng có độc, nhưng bây giờ hắn lại cho nàng biết sự thật.

“Nam Cung Diệp người quá vô sỉ rồi, vì sao phải gạt ta nói rằng có độc? Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Nam Cung Diệp không nói chuyện, trong nháy mắt sắc mặt hắn bị che phủ bởi một tầng hoa quang, cả người lâm vào trầm tư.

Lần đầu hắn gặp nàng là ở đại điện nghị sự của Vân Phượng quốc, ngày đó Nhị hoàng huynh vốn muốn xử tử nàng, hắn luôn luôn rất ít thương hại người khác, thế nhưng quỷ thần xui khiến lại lên tiếng ngăn trở, bởi vì từ ánh mắt tuyệt vọng của nàng hắn thấy được bản thân mình lúc còn bé, cô tuyệt, đau khổ như vậy, thật giống như là bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, vì vậy hắn lên tiếng cứu nàng.

Lần thứ hai gặp lại, bởi vì có người ám sát hắn, nàng vốn là không nên nhìn thấy chuyện này, nếu là người bình thường ở thời điểm đó, chỉ có một con đường chết, nhưng hắn nhận ra nàng, cũng nhìn thấu nàng cô tuyệt ngông nghênh, hình như bắt đầu từ lúc đó, hắn liền tính toán bảo vệ nàng,

sâu trong tim như có gì đó thúc giục, khiến cho hần thấy được bóng dáng của mình, cho nên hần phải bảo vệ nàng.

Nam Cung Diệp suy nghĩ đã rõ ràng, bất quá giờ phút này nói cho tiểu nha đầu nàng chưa chắc đã tin, cho nên không nói cái gì vẫn tốt hơn.

Phượng Lan Dạ thấy Nam Cung Diệp sắc mặt âm u cả người lâm vào trầm tư, kì quái là bốn phía tự nhiên có loại cương khí, làm cho người ta không dám tới gần, đây là loại công lực gì a, thật là kỳ hoặc, trong lòng âm thầm suy đoán, trong miệng cũng không quên châm chọc.

“Nói đi, vì sao muốn ta làm phi của ngươi, không lẽ ngươi có bí mật gì không thể cho ai biết? Ngươi không phải là đồng tính đấy chứ?”

Phượng Lan Dạ trăm phần trăm khẳng định, nam nhân này nhất định là có bí mật, bằng không vì sao phải để cho nàng làm chánh phi, ngày đó trên đại điện, hần sai thuộc hạ đưa cho hoàng thượng tờ giấy, nên hoàng thượng mới hạ chỉ ban thưởng nàng làm Tề Vương phi, khắp cả Thiên Vận hoàng triều, đoán chừng chỉ có hần mới có năng lực này.

“Đồng tính?”

Trên dung nhan như ngọc của Nam Cung Diệp tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt sâu thẳm dậy sóng, đúng là hần không thích nữ nhân, nhưng nếu nói hần đồng tính, có phải hơi quá rồi không, bất quá nhìn bộ dáng thành thật của tiểu nha đầu này, nếu hần không cho nàng một cái lý do, nàng nhất định không để yên, cuối cùng Nam Cung Diệp không nói gì, nếu nàng muốn lý do thì cho nàng một cái vậy.

Bên trong xe ngựa lại lâm vào trầm mặc, dù đây là ý nghĩ của Phượng Lan Dạ nhưng thấy Nam Cung Diệp không phản ứng, nàng vẫn có chút tiếc hận: “Không nghĩ tới ngươi đúng là đồng tính.”

Nam nhân tuần mã như vậy lại là đồng tính thật đáng tiếc.

Tiệc hận không dứt, nhưng cuối cùng nhớ tới một chuyện khác "Nếu như người muốn kết hôn với ta, vì sao lại để cho ta cùng gà trống bãi đường, thật là quá đáng, Nam Cung Diệp, người nhớ kỹ cho ta, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người."

Phượng Lan Dạ cắn răng phát hận, Nam Cung Diệp khước môi xe ra nụ cười hiểm thấy, tùy ý thản nhiên nhìn tiểu nha đầu đang giương nanh múa vuốt phát ra cơn giận kia, ánh mắt nhẹ nhàng đóng lại, không biết vì sao, khi nghe giọng nói nàng, còn có tiếng ồn ào của nàng, lại không có một chút tức giận nào, ngược lại từ trong đến ngoài đều có một cảm nhận mà ngày thường hẳn không có.

Hắn không hề còn cô tịch nữa, dường như có một người luôn ở bên người phụng bồi hắn.

Xe ngựa một đường hướng hoàng cung chạy đi, Phượng Lan Dạ thấy nam nhân này không để ý tới nàng, nàng cũng lười nói nữa, liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hai người vào cung , thì sắc trời đã không còn sớm, Nam Cung Diệp đem Phượng Lan Dạ dẫn đến trước cửa nội cung, phân phó thái giám ở trước cửa cung coi chừng dùm xe ngựa, liền đem Phượng Lan Dạ đưa về phía Hậu cung hướng nơi ở của Mai Phi nương nương mà đi đến để tạ ơn, còn mình thì đi thượng thư phòng gặp phụ hoàng.

"Lan nhi, một lát ta tới đón người trở về phủ."

Nam Cung Diệp thanh âm vẫn nhu hòa như cũ, mềm nhẹ như nước vậy.

Phượng Lan Dạ nhin không được run run một chút, quanh thân nổi da gà, dùng sức tra chà chà cánh tay của mình, động tác này chọc cho Nam Cung Diệp một lần nữa cười khẽ một tiếng, thái giám cùng cung nữ trông chừng xe ngựa dùm nhìn đến ngây người, Tề vương rất tuần mỹ, hơn nữa đối với Vương Phi thật ôn nhu a, cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua Tề vương

đối với người nào lại ôn nhu như thế, không nghĩ tới thế sau khi đại hôn lại đối với Vương Phi tốt như vậy.

Bởi vì thấy bộ dạng che chở của Tề vương gia, những thái giám trong cung này không dám chậm trễ với Phượng Lan Dạ, mà đây cũng chính là mục đích của Nam Cung Diệp, hắc ở trước mặt người khác biểu hiện rõ động tác, chính là muốn nói cho những người trong cung này biết, nếu muốn động Phượng Lan Dạ chính là đối đầu với hắc.

Nam Cung Diệp quay lại nói xong, thì đi đến thượng thư phòng.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh dưới sự hướng dẫn của thái giám một đường hướng Mai linh điện nơi ở của Mai Phi nương nương mà đi, Mai Phi nương nương là chủ sự trong cung, mà nàng thân là Tề vương phi, ngày thứ hai sau đại hôn vốn nên tiến cung tạ ơn , chỉ bởi vì cùng Tề vương diễn trò khôi hài, cho nên đến hôm nay mới đến tạ ơn.

Bất quá Phượng Lan Dạ trong lòng biết rõ ràng, hôm nay tạ ơn chỉ sợ chưa chắc thuận lợi như vậy, Mai Phi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, nhưng đồng thời nàng một chút cũng không sợ Mai Phi.

Nàng bây giờ có thân phận bảo đảm, dù thế nào đi nữa, chỉ cần không sợ hở bị Mai Phi nắm trong tay, nàng ta đối với mình cũng không có biện pháp nào.

Mà Nam Cung Diệp nếu như đã hao tổn tâm cơ cưới nàng vào Vương Phủ, lại để cho nàng biết hắc là đồng tính, nói vậy trong khoảng thời gian ngắn, hắc sẽ không làm khó mình, như vậy mình ở Tề vương phủ vẫn có thể làm mưa làm gió một chút .

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh hai nô tỳ, một đường vào Mai linh điện.

Hậu cung mặc dù là Mai Phi chủ sự, nhưng nàng cũng chỉ là một kẻ phi tần, cũng không có được phong Hậu, nghe nói hoàng thượng từng có quá một vị hoàng hậu, còn từng có một vị Hoàng quý phi, hoàng hậu là mẫu thân của thái tử, bởi vì thái tử làm phản mà bị tàn sát, cả gia tộc nhà mẹ đẻ của hoàng hậu cũng bị chém, hoàng hậu bị đánh vào lãnh cung, giận dữ đập đầu vào cột mà chết, về phần vị Hoàng quý phi kia, từng thấy trong sách ghi lại, nói vị Hoàng quý phi này được quang vinh sung hạnh nhất, rất được hoàng thượng sủng ái, là phi tử ân sủng nhất từ xưa đến nay, nhưng mà vị này Hoàng quý phi chỉ ở trong cung được mấy năm liền bệnh qua đời, nàng sinh được một đứa con trai, là Ngũ hoàng tử Thụy Vương Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ từng tham dự vào chuyện thái tử làm phản, bởi vì hoàng thượng yêu vị Hoàng quý phi này, nên không trị Thụy Vương tử tội, mà đem Thụy Vương đày đến phương bắc lạnh khủng khiếp.

Những chuyện về Thiên Vận hoàng triều này, Phượng Lan Dạ là ở bên trong thư phòng Vương Phủ tìm kiếm được một ít sách đọc mà biết được, rất nhiều chuyện cũng không hẳn là sự thật, bởi vì hoàng thượng không cho phép sử quan ghi chép những thứ này, có rất nhiều điều đã bị bỏ qua.

Vị Hoàng quý phi này sau khi qua đời, nghe nói hoàng thượng rất sủng ái mẫu thân của Thất hoàng tử, tuy nhiên chỉ vài năm sau, đã truyền ra tin tức vị hoàng phi này tự sát, sau đó thì không nghe nói hoàng đế quá sủng ái vị phi tử nào nữa.

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ vừa đi vào Mai Linh điện.

Trước cửa điện có hai hàng cung nữ cùng thái giám, thái giám vừa nhìn thấy liền lĩnh người đi tới, biết trước mặt vị tiểu nha đầu này là Tề vương phi, lập tức cung kính quỳ gối: "Tham kiến Tề vương phi."

Phượng Lan Dạ gật đầu một chút, nhìn ra những cung nữ thái giám đều là người mắt cao lông mày thấp, mặc dù thái độ cung kính, bất quá đáy mắt có chút ít khinh thường, cũng lười để ý tới các nàng, nhắc chân bước

lên thềm đá, đang chuẩn bị đi vào, liền nhìn thấy một gã cung nữ lớn tuổi trong số đó, vươn tay chặn lại đường đi của nàng.

"Tề vương phi xin chờ một chút, cho nô tỳ đi vào bẩm báo một tiếng với nương nương."

"Ừ", "Phượng Lan Dạ cũng không phải suy tính gì, gật nhẹ đầu, dẫn hai nha đầu đứng ở trước cửa.

Ai biết này cung nữ này đi vào, thời gian khoản một nén hương cũng không có đi ra ngoài, đem các nàng ba người phơi ở ngoài cửa điện, hai bên cung nữ thái giám mặc dù cúi đầu, bất quá khóe môi cũng nhếch lên nụ cười, hơn nữa thật đúng lúc bên trong liền truyền tới tiếng cười vui vẻ, rất hiển nhiên ngày hôm nay trong Mai linh điện có khách.

Phượng Lan Dạ đôi mày nhíu lại, liền biết Mai phi cố ý làm khó nàng, cho nên đem các nàng đứng ở ngoài cửa điện phơi nắng.

Bất quá nói thật ra, ánh nắng mùa đông sáng rõ thật đúng là ấm áp cả người, phơi nắng cũng làm người ta thoải mái bớt lười biếng.

Phượng Lan Dạ biết trong thời gian ngắn chỉ sợ vào không được, nên dứt khoát ưu nhã ngồi ở trên thềm đá, nhàn nhã chơi đùa cùng thái giám gác ở trước cửa, hàn huyên như nói việc nhà.

"Ngày hôm nay nơi này còn có khách sao?"

Những thái giám cung nữ kia mặc dù không muốn đáp lời, nhưng cũng không dám ngang nhiên đắc tội vị Tề vương phi này, tin đồn Tề vương phi cũng không phải là chủ tử thiện lương, mặc dù ngày đại hôn cùng gà trống bá đường, biến thành trò cười, nhưng mà thân phận của nàng rõ ràng được công nhận, Cho nên lập tức có thái giám bẩm báo.

"Đúng vậy, ngày hôm nay còn có Tấn vương phi cùng Sở Vương phi, Tam hoàng tử phi cũng tới đây thỉnh an nương nương."

"À."

Phượng Lan Dạ nở nụ cười trong trẻo, mọi người chỉ cảm thấy nụ cười kia lạnh như sương một chút nhiệt độ cũng không có, trong lúc nhất thời ai cũng không dám nói chuyện.

Hoa Ngạc cùng Diệp linh vừa nhìn thấy tình huống trước mắt, không khỏi tức giận, Mai Phi nương nương có ý gì, rõ ràng là làm khó chủ tử nhà các nàng, đã như vậy, còn không bằng trở về thôi?

"Vương Phi, Mai Phi nương nương đại khái là không rảnh gặp chúng ta, chúng ta không bằng đi bái kiến Nguyệt phi nương nương đi."

Trong cung cũng không phải chỉ có một mình Mai Phi, tuy nói nàng là chủ sự, nhưng vậy thì thế nào, chẳng qua là quản sự thôi, hoàng thượng cũng không có sắc phong nàng bất kỳ quyền lợi đặc biệt gì, cho nên nói trừ quản sự, thân phận của nàng cùng Nguyệt phi nương nương còn có Hoa phi nương nương là giống nhau.

Diệp linh mới vừa nói xong, bên trong liền truyền đến tiếng bước chân, rất gấp, mọi người ngừng đầu lên nhìn qua.

Chỉ thấy người từ bên trong vọt ra quả nhiên là Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ ngồi dưới đất chờ chực, liền biết nàng tới rất lâu rồi, không khỏi tức giận quay nhìn mấy tên cung nữ thái giám ngoài điện gào lên: "Các người là người chết a, còn không biết đem người dẫn đi vào."

Những người đó bị Nam Cung Sâm rống giận, lập tức phịch phịch quỵ xuống, luôn miệng cầu khẩn: "Bát hoàng tử tha mạng a, Bát hoàng tử tha mạng a."

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm mặc kệ mấy người đang quỳ trên mặt đất dập đầu, quay người lại nhìn Phượng Lan Dạ một cái, mặc dù rất giận nàng, nhưng khi nhìn đến nàng chịu khổ, trong lòng hăn vừa không vui, còn cảm thấy đau lòng, sắc mặt khó chịu nhìn về Phượng Lan Dạ: "Người còn chưa đi vào sao."

Lúc này, cung nữ vừa rồi đi vào bẩm báo cũng đã đi ra, trên mặt vẫn dịu ngoan giống như lúc trước, nhu hòa cười: "Tề vương phi vào đi, Mai Phi nương nương tuyên vào đây."

Thái độ của nàng ta tựa hồ như lúc này không hề xảy ra chuyện gì cả, Phượng Lan Dạ không nói không rằng, chậm rãi đứng dậy, nhẹ phúi quần áo trên người, mang Hoa Ngọc cùng Diệp Linh đi theo phía sau cung nữ kia vào.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cũng vào theo, hăn vừa đi vừa khiển trách cung nữ kia.

" Thanh Phượng, người hãy biết chừng mực một tí cho ta."

Thanh Phượng run rẩy một chút, nàng biết Bát hoàng tử thích vị Tề vương phi này, nhìn mình làm khó nàng cho nên cảnh cáo mình, nhưng đây là ý tứ của nương nương, nàng chỉ là một tiểu cung nữ giữ cửa thì liên quan gì, Bất quá Thanh Phượng cái gì cũng không dám nói, dưới chân bước đi rất nhanh.

Phượng Lan Dạ liếc Nam Cung Sâm một cái, đáy lòng than nhẹ, Bát hoàng tử a, liên quan gì tiểu nha đầu này, đây điều do mẫu phi người làm ra cả đó, bất quá từ đầu tới đuôi bọn ta không nói gì nói, nói thật ra , Bát hoàng tử Nam Cung dò mặc dù ghê tởm, nhưng hăn tâm tính thật sự còn giống như đứa bé, nàng không muốn cùng hăn so đo cái gì, dĩ nhiên cũng không muốn cùng hăn đánh đập ra cái gì, không phải sợ Mai Phi, mà là

không muốn hại hấn. Nàng biết Bát hoàng tử thích mình, đáng tiếc nàng không thích hấn, ngược lại vô cùng phiền chán.

Đoàn người vào đại điện của Mai linh điện, nhìn lại một cái, nguy nga lộng lẫy, rèm nhẹ rủ xuống, lay động trong gió, ngay giữa trãi một tấm thảm đỏ quý giá, bên trên có đặt một cái kim đỉnh hình con hươu, đang đốt huân hương, mùi thơm toả ra nồng nặc.

Lúc này bên trên chỗ ngồi cao quả nhiên là Mai Phi nương nương, phục trang đẹp đẽ, sang trọng quý phái, giờ phút này đang nở nụ cười nhu hòa trên khuôn mặt.

Nhìn bộ dạng như vậy của bà ta, người ta khó mà nhìn nhìn ra sự ác độc âm hiểm trong lòng bà ấy.

Đáng tiếc Phượng Lan Dạ đã sớm thấy rõ tâm cơ thâm trầm của nữ nhân này, động một chút là trăm phương ngàn kế tính toán người khác.

Trừ nữ tử đang ngồi phía trên cao của đại điện, bên dưới còn có mấy bị nữ nhân mặc y phục hoa lệ.

Tóc mây búi cao, quần hồng uyển chuyển, Lâm Mộng Yếu quanh thân quý phái, ngồi ngay ngắn ở giữa mấy nữ tử, thì dung mạo nàng lộ ra vẻ rất bình thường, chẳng qua là ngạo khí cao quý giữa mi tâm của nàng lại làm cho người không dám khinh thường. Bên tay phải của nàng, chính là Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ, Tô Nghênh Hạ da trắng nõn nà, vòng eo nhỏ nhắn, tùy ý ngồi ở chỗ đó, cả người mềm mại giống như không xương, thiên kiều bá mị.

Kế bên hai nữ tử này, Trầm Vân Tinh ngồi ở ghế cuối, lộ ra vẻ có chút không vui, trên mặt thiên kiều bá mị tựa như hoa sen mới nở, thần thái mờ mịt, trong đôi mắt mỹ lệ không ánh sáng, bất quá vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, ánh mắt bình thản không ánh sáng lúc trước giờ phút này chợt lóe lên ghen tỵ, không nghĩ tới nàng đệ nhất mỹ nữ An Giáng thành, thế nhưng

phải gả cho Tam hoàng tử người không được sủng ái nhất, hãnh lớn lên bình thường, thế lực sau lưng hoàn toàn không có, đến bây giờ còn không có phong vương, làm cho nàng kém người ta một bậc.

Nhìn lại vị vong quốc nô này, vậy mà nhảy một bước đã thành Tề vương phi, thân phận tài trí hơn người.

Tin đồn Tề vương lớn lên nghiêng nước nghiêng thành, mặc dù lúc trước có người nói hãnh khắc mẫu khắc vợ, nhưng bây giờ nhìn lại vị Tề vương phi này, không phải đang sống rất tốt hay sao?

Điều này nói rõ lời đồn khắc mẫu khắc vợ, căn bản là không đáng tin, mà không công lại tiện nghi cho vong quốc nô này, hoàng thượng vì sao không đem nàng ban cho Tề vương, hết lần này tới lần khác lại ban cho Tam hoàng tử.

Trên đại điện, mọi người đều có tâm tư riêng, Phượng Lan Dạ quét mắt một cái, liền mặc kệ những người này, bộ dạng không giống với họ, dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi tới, đoan trang hành lễ

"Lan Dạ tham kiến Mai Phi nương nương."

Mai Phi ngồi trên cao không nói một lời nào, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Phượng Lan Dạ.

Trên đại điện, Lâm Mộng Yếu, Tô Nghênh Hạ còn có Trần Vân Tinh, vừa nhìn bộ dạng của Mai Phi, liền biết bà ta muốn làm khó Phượng Lan Dạ, mấy người này không khỏi lộ ra nụ cười có chút hả hê, mắt không chớp không nháy nhìn cục diện trước mặt.

Bất quá tình thế này cũng không có giằng co quá lâu, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đi tới đài cao, ngồi ở bên người Mai Phi, vẻ mặt mất hứng mở miệng.

"Mẫu phi."

Kể từ buổi lễ Tứ Hôn, Mai Phi không có trợ giúp Bát hoàng tử, trong lòng Bát hoàng tử đối với Mai Phi liền có một vết nứt, không còn hoàn toàn tín nhiệm như trước kia nữa.

Mai Phi lòng dạ biết rõ, nên càng giận Phượng Lan Dạ hơn, bất quá khi ở trước mặt con trai, nàng không muốn biểu hiện rõ ràng như vậy, cho nên vung tay lên mở miệng.

"Đứng lên đi, ban thường ghế ngồi."

"tạ ơn Mai Phi nương nương."

Phượng Lan Dạ kính cẩn ngoan ngoãn mở miệng, từ đầu tới đuôi cũng không hờn không giận, cử chỉ ưu nhã, mặc dù tuổi còn nhỏ, thân thể cũng nhỏ, nhưng khí thế quanh thân cũng không thua bất kỳ một nữ nhân nào ở đây.

Cả người khí thế ngạo nghễ, hơn nữa nàng lớn lên lại diễm lệ bức người, hôm nay mặc một bộ quần áo màu tím nhạt yên hà, tựa như ảo mộng, làm nổi bật được khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tươi đẹp động lòng người, như Bảo Châu màu tím chói mắt, thấy vậy ba nữ nhân ở một bên đại diện ghen tỵ không dứt, mọi người có mắt đều có thể thấy được, tiểu nha đầu này trưởng thành, tất nhiên là xinh đẹp bất phàm, khó trách ban đầu rất nhiều Vương gia hoàng tử cũng muốn nạp nàng làm phi.

Nghĩ đến đây, Lâm Mộng Yếu liền nhớ đến chuyện Tấn vương từng muốn nạp nàng làm sủng phi, sau đại hôn, nàng nghe được những nữ nhân bên trong Tấn vương phủ nói, Tấn vương chẳng những lúc ban hôn muốn nàng mà, sau khi ban hôn một lần nữa muốn nàng, nếu không phải nàng ta cố tình không để ý tới, giờ phút này chỉ sợ nàng là trắc phi của Tấn vương phủ.

Lâm Mộng Yếu sắc mặt khó coi cực điểm, một bên Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ tất nhiên biết sắc mặt nàng vì sao khó coi như thế, làm như có lòng tốt hỏi thăm.

"Tỷ tỷ, sao thế?"

Lâm Mộng Yếu trợn mắt nhìn nàng một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Phượng Lan Dạ.

"Tề vương phi mặt mũi thật là lớn, đám cưới cũng mấy ngày rồi, bây giờ mới tiến cung tạ ơn, mẫu phi mặc dù tính tình ôn hòa, nhưng cũng không thể như thế mà lớn lối như vậy."

Nàng trực tiếp nói thẳng, dù sao ngày hôm nay nàng vừa nhìn là hiểu, mẫu phi đang tính toán dạy dỗ Phượng Lan Dạ, bởi vì nghe nói Bát hoàng tử ở Tề vương phủ bị đánh, nói vậy mẫu phi đã đem chuyện này tính lên người tiểu nha đầu này.

Đối với chi tiết trong đó, Lâm Mộng Yếu không có hiểu rõ ràng, cho nên mới nghĩ như thế.

Nhưng mà mấy người trong đại điện này cũng có mối thù chung, nên lúc này tất cả đều đem đầu mâu nhắm ngay Phượng Lan Dạ.

Lâm Mộng Yếu tiếng nói vừa dứt, thì Trầm Vân Tinh liền tiếp lời: "Tỷ tỷ đừng trách Tề vương phi, thật ra thì nàng cũng là bất đắc dĩ, đám cưới phải báai đường cùng gà trống, chuyện sỉ nhục như vậy, Tề vương phi làm sao dám ra khỏi cửa, tất nhiên sẽ muốn trốn tránh mọi người một chút, hôm nay tiến cung xem như cũng không phải dễ dàng."

Trên cao Mai Phi vừa liếc mắt nhìn xong ba nữ nhân lại nhìn vào Phượng Lan Dạ, nhưng cũng không nói nhiều lời, chẳng qua là cười nhẹ nhàng nhìn tất cả mọi chuyện.

Bên người nàng Bát hoàng tử Nam Cung Sâm dù có lòng che chở cho nàng, nhưng khi nghĩ đến thái độ tuyệt quyết của nàng, liền lười để ý tới nữa, nhìn Mai Phi nương nương một cái, rồi đứng lên kính cẩn mở miệng: "Mẫu phi, nhi thần xin được cáo lui trước."

Mai Phi thấy nhi tử nguyện ý rời đi thì mừng thầm, nàng chỉ ước gì hẳn đi khỏi thôi, gật đầu phát phát tay: "Ừ, đi đi, để nữ nhân chúng ta trò chuyện, người ra ngoài tản bộ đi."

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm liền rời khỏi đại điện, trong điện bây giờ tất cả đều là nữ nhân.

Lúc này Phượng Lan Dạ khoe môi nhẹ cười, nhàn nhạt quét mắt nhìn một cái ba nữ nhân bên người, còn có Mai Phi đang ngồi ở trên cao, những người này tất cả đều có vẻ mặt xem kịch vui, tốt, thật sự là quá tốt.

"Mấy vị Vương Phi nương nương nói sai rồi, không phải là Lan Dạ không muốn tiến cung tạ ơn, mà là Tề vương nói, trên tổ chế có ghi lại, việc tiến cung tạ ơn vốn là chuyện của hoàng hậu, nhưng bây giờ trong cung vô hậu, nên mặc dù Lan Dạ muốn tiến cung nhưng phải tìm ai để tạ ơn đây, hôm nay tiến cung cũng do hoàng thượng hạ chỉ, nên Lan Dạ mới nhân tiện tới đây thỉnh an Mai Phi nương nương thôi."

Một lời vừa rơi xuống, cả điện yên lặng giống như chỗ chết, trong đại điện tràn ngập khí âm hàn lạnh lẽo.

Đám người Lâm Mộng Yếu, Tô Nghênh Hạ sắc mặt khó coi, Mai Phi ngồi trên cao lại càng đen thành một mảnh, vốn các nàng muốn mượn cơ hội này châm chọc tiểu nha đầu kia, không nghĩ tới bây giờ lại để cho tiểu nha đầu phản thủ châm chọc lại, Mai Phi sắc mặt khó coi dị thường, đôi mắt lại càng âm trầm thị máu.

Mà ngôi vị hoàng hậu chính là một cái gai trong lòng nàng, trong cung ngoài cung người người đều biết.

Nàng nỗ lực bao nhiêu năm, cũng chỉ được đến chức chủ sự trong cung, tuy nhiên còn không có được phong hậu, nói cho cùng nàng vô danh vô phận, nếu như thắng thắng phân địa, nàng cùng Nguyệt phi Hoa phi có địa vị giống nhau, mà hai người các nàng lại rơi vào cảnh thanh nhàn, còn mình thì mệt mỏi đến chết được mà kết quả ngay cả hậu vị cũng chưa có chạm vào được.

Bây giờ ngay cả một tiểu nha đầu cũng châm chọc mình, sao không làm nàng phát điên được?

Mà Lâm Mộng Yếu là người bắt đầu gây chuyện, hiện tại sắc mặt lại khó coi giống như trước, chuyện này các nàng ai cũng biết, nếu như Mai Phi trách tội xuống, các nàng cũng không có kết quả tốt.

Trong đại điện thái giám cùng cung nữ lại càng không dám thở mạnh, bầu không khí yên lặng chết chóc.

Chỉ có Phượng Lan Dạ vẻ mặt tự nhiên ngồi đó, phía sau nàng Hoa Ngạc cùng Diệp linh đang đứng thẳng nhìn nhau, thở dài một cái, khóe môi vẽ ra nụ cười yếu ớt, trong nội tâm hừ lạnh.

Muốn cùng Vương Phi chúng ta đấu, các người còn non một chút, đừng cho là tiểu chủ tử chúng ta dễ khi dễ thế.

Tất cả mọi người không nói lời nào, Phượng Lan Dạ vung lên nụ cười yếu ớt, nhàn nhạt quét mắt ba nữ nhân bên người đang hóa đá.

"Đây là sao vậy? Khó có được cơ hội họp mặt, cần gì khách sáo thế, Mai Phi nương nương làm người luôn luôn ôn nhu hiền hòa, ngàn vạn lần đừng đem nàng nghĩ giống như những chủ tử âm hiểm độc ác thế." (TT: á, chiêu này hay, cần phải học hỏi ^_^)

Trong điện mọi người sắc mặt tái hơn, mặt Mai Phi bây giờ càng lúc càng xanh, tiếng thở ồ ồ, trên ngực phập phồng, mắt thấy nàng sắp phun

lửa, nhưng hết lần này tới lần khác tìm không được cơ để phát.

Phượng Lan Dạ khoe môi nở nụ cười càng sâu, nhưng một chút nhiệt độ cũng không có, lại tiếp tục mở miệng.

"Mấy vị Vương Phi nương nương sắc mặt làm sao tái vậy, không phải là ăn cái gì bị đau bụng chứ, hay là trúng độc rồi?"

Phượng Lan Dạ làm bộ dạng thật ngây thơ, vẻ mặt có mười phần là tiểu hài tử, sắc mặt đầy lo lắng.

Đám người Lâm Mộng Yếu-Tô Nghênh Hạ nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng cũng không dám nói cái gì, chỉ ngừng đầu lên đánh giá Mai Phi nương nương trên cao.

Mai Phi nương nương sắc mặt càng khó nhìn hơn, vốn là muốn dạy dỗ tiểu nha đầu này một chút, không nghĩ tới nàng ta lại liên tiếp đả kích mình như thế, tốt, thật sự là quá tốt, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi vì tức nhưng tìm không được biện pháp để phản kích lại.

Lúc này, một cung nữ ở bên trong đại điện, bởi vì khẩn trương quá độ, mà không nhìn được phát ra một tiếng ho khan rất nhỏ, Mai Phi vừa nghe, liền giống như bắt được nơi để trút giận, bà ta rống lên: "Lớn mật, một tiện tỳ có thân phận thấp mà một chút quy củ cũng không có, người đâu, kéo ra đánh mạnh hai mươi đại bản."

Cung nữ kia vốn đang khẩn trương lại càng hoảng sợ, không muốn trở thành nơi để Mai Phi trút giận, một hơi thở không ra được, liền trực tiếp ngất đi.

Ngoài điện có thái giám chạy đi vào, căn bản là không thèm đếm xỉa đến cung nữ kia đang hôn mê, cả bọn túm kéo lôi nàng đi ra ngoài.

Lúc này người trong điện cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đám người Lâm Mộng Yếu vội vàng mở miệng trấn an Mai Phi: " nường nường đừng tức giận nữa, không nên cùng những kẻ có thân phận thấp, không hiểu quy củ kia so đo."

Lời này rõ ràng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mọi người vừa nghe liền lòng dạ biết rõ.

Đám người Trầm Vân Tinh lập tức gật đầu đồng ý, sắc mặt trắng bệch lúc trước, bây giờ mới hòa hoãn một chút.

"Đúng vậy a, nường nường đừng tìm những thứ không có người nuôi dạy mà so đo."

Ba người các nàng hợp lại mà hát, tự nhiên ăn ý, Mai Phi sắc mặt cuối cùng cũng dễ chịu một chút, bất quá bầu không khí vẫn có chút cứng nhắc.

Mai Phi một đôi mắt lộ ra âm lãnh hàn khí thỉnh thoảng quét qua Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ lơ đãng, đoan trang thanh tao lịch sự ngồi ở chỗ cuối nhất, thấy Mai Phi nường nường nhìn sang, cũng vẻ mặt kính dục ngoan mở miệng: "Đúng vậy a, nường nường đừng tìm những thứ người không hiểu chuyện kia mà giận, cũng không nên chấp nhặt những kẻ thích nói bậy bạ, giận dữ chỉ làm hại thân thể của mình mà thôi."

Nàng vừa mở miệng, đám người Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ sắc mặt đang tốt lên, đồng loạt nhìn nàng, cuối cùng Lâm Mộng Yếu thật sự không nhịn được kêu lên.

"Người nói ai đó?"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt không vô tội: "Ta chưa nói người nào a, ta chỉ nói nường nường chó vì người không hiểu quy củ mà phiền lòng, làm tức giận bản thân mình thì không đáng giá lắm."

Mấy câu nói hời hợt, nhưng nhằm trúng nhiều người khác làm mặt của họ tái đi, đáng tiếc người trong cuộc, vẫn một thân nhẹ nhàng, vân đạm phong khinh.

Nhìn nàng còn nhỏ tuổi, thế nhưng lại thay đổi như chong chóng, bàn tay khẽ vẫy, đã dễ dàng thao túng toàn cục, Mai Phi ánh mắt u ám hẳn đi, xem ra nhi tử ban đầu bắn khoả là đúng, người này nếu để cho mình sử dụng, quả thật người bình thường không thể so sánh được, chỉ tiếc nàng ta đã gả cho Tề vương rồi?

Đại điện lần nữa yên tĩnh lại, ngoài cửa điện có thái giám chạy đi vào, phá vỡ sự an tĩnh.

"Nương nương, đám người của Nguyệt phi nương nương cùng Hoa phi nương nương đã tới."

Sắc mặt Mai Phi âm trầm khó coi, nhíu lông mày, nàng vốn tâm tình đang không tốt, Nguyệt phi lại tới, chẳng phải là để cho nàng ta nhìn thấy mà chê cười sao, nhưng trước mặt mấy tiểu bối bên dưới, nàng lại không thể không biểu hiện sự khoan dung rộng lượng, cũng không còn biện pháp giả bộ bệnh vân vân, chỉ đành phải phát phát tay, phiền lòng buồn bực mở miệng.

"Làm cho các nàng vào đi."

Thái giám chạy vội đi ra ngoài, trước cửa đại điện rất nhanh xuất hiện mấy đạo thân ảnh uyển chuyển, đoàn người vừa nói vừa cười tiêu sái đi vào, cầm đầu chính là Nguyệt phi nương nương có vóc người cao gầy cùng Hoa phi nương nương, tiếp đến là người đứng đầu Cửu tằng Trữ chiêu dung cũng tới, đi theo phía sau các nàng còn có Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa, trong lúc nhất thời xanh vàng hồng trắng, y phục phiêu động, mùi thơm xông vào mũi, tiếng cười nói thanh thoát, đồng loạt vang ở trên đại điện.

Đoàn người đi thẳng đến ngay giữa đại điện, đồng loạt ngừng tiếng cười cùng nhau nhìn về phía Mai Phi trên cao, Mai Phi lúc này sắc mặt tỏ vẻ không kiên nhẫn, con người sâu u nhìn đám người bên dưới.

Đám người Nguyệt phi cùng Hoa phi hành lễ thỉnh an Mai Phi, đây cũng là sự khách khí bên ngoài thôi.

"Tham kiến tỷ tỷ."

"Các muội muội khách khí, cùng ngồi xuống đi."

Người ta cho nàng mặt mũi, nàng cũng không thể lớn lối, bàn về thân phận địa vị, nàng cùng Nguyệt phi Hoa phi có thân phận địa vị giống nhau, cũng là một trong bốn phi vị, đứng đầu Cửu tần Trữ chiêu dung tương đối thấp hơn một chút, cho nên Trữ chiêu dung cũng không có cùng Nguyệt phi Hoa phi giống nhau tùy ý ngồi vào một bên, mà là đoan trang đứng thỉnh an Mai Phi.

"tỷ tỷ vạn an."

"Ừ, muội muội ngồi xuống đi, hiếm khi có dịp các tỷ muội họp mặt, đừng xa lạ như vậy"

Mai Phi mặt ngoài công việc luôn luôn làm được rất tốt, mặc dù sắc mặt của nàng buồn bực hết sức khó coi, nhưng người ta không có chọc tức nàng, nàng tự nhiên không có lý do để phát tác.

Trữ chiêu dung đi tới chỗ bên dưới của Nguyệt phi cùng Hoa phi ngồi xuống.

Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa trước thỉnh an Mai Phi, sau đó hai người mới đi tới trước mặt đám người Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu cùng Tô Hạ Nghênh, nhất nhất làm lễ ra mắt với ba người.

" Tham kiến nhị hoàng tấu, Tam hoàng tấu, tứ hoàng tấu."

Lâm Mộng Yếu vốn là bạn tốt của Văn Tường công chúa, nên không đợi công chúa khom người xuống, liền đứng lên kéo nàng dậy: "Công chúa cần gì khách khí vậy."

"Đúng vậy a, Đúng vậy a."

Tô Nghênh Hạ lập tức gật đầu, mà Trầm Vân Tinh đâu còn lời nào để nói, nên hòa theo mấy người đó cười đùa phụ họa.

Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa tựa hồ đã quên Phượng Lan Dạ đang ngồi ở vị trí cuối cùng, bất kể Phượng Lan Dạ lúc trước là thân phận gì, nhưng bây giờ nàng là Tề vương phi, Thất hoàng tấu của các nàng, mà hai người các nàng vốn muốn hành lễ, nhưng bước qua bên này, mọi người tựa hồ cũng đã cô lập một mình Phượng Lan Dạ, nên cũng đem nàng gạt ở một bên.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh vẻ mặt tức giận, hai vị công chúa rõ ràng là khinh người quá đáng.

Trên đại điện Mai Phi giống như thấy được trò hay, không khỏi bắt lấy cơ hội mở miệng.

"Văn Tường, Văn Bội, còn không bái kiến Thất hoàng tấu của các người."

Ngồi phía bên phải đại điện Hoa phi nương nương sắc mặt lạnh lùng, khó coi trợn mắt nhìn Văn Tường một cái, trầm giọng ra lệnh.

"Văn Tường, còn không mau hành lễ với Tề vương phi ."

Văn Tường cùng Văn Bội hai người luôn luôn tuân thủ quy cũ, lúc này nhìn nhau, trầm miêng một lời nói: "Tại sao phải làm lễ ra mắt nàng ta."

Chẳng những thân phận thấp, còn nhỏ tuổi như vậy, các nàng đường đường là công chúa, tại sao phải làm lễ ra mắt nàng a, ánh mắt mang vẻ khinh thường chí cực.

Mai Phi nường nường lộ ra khuôn mặt tươi cười, con ngươi liên sáng lên, thở dài: "Hai hài tử này thật là tùy hứng, Tề vương phi sẽ không trách móc chứ?"

Mai Phi tiếng nói vừa dứt, mâu quang mọi người cũng rơi vào trên người Phượng Lan Dạ.

Chuyện này xử lý không tốt, Phượng Lan Dạ có thể sẽ đắc tội với nhiều người, tâm ý của Mai Phi rõ ràng rành ra đây, nếu như nàng nói năng lỗ mãng, chẳng những đắc tội với Văn Tường công chúa, Văn Bội công chúa, còn đắc tội cả Hoa phi cùng Trữ chiêu dung, thật là tâm kế tốt a.

Nhưng Phượng Lan Dạ đã quyết định từ nay về sau không thêm nhần nhẹn nữa, bởi vì nàng đã bị cuốn vào trong hoàng quyền, nghĩ rút lui căn bản không thể nào, cho nên không bằng chính diện đối mặt, cần gì làm cho người ta chê cười.

Phượng Lan Dạ khéo môi nở nụ cười, kích động lòng người, chậm rãi đứng lên, kính cẩn dụ ngoạn mở miệng.

"Lan Dạ làm sao dám trách móc, công chúa không hành lễ cũng có nguyên nhân của nó, suy nghĩ lại có lẽ Tề vương không phải là huyết mạch của hoàng thất."

Nàng một lời rơi xuống, rất nhiều người sắc mặt quái dị, Văn Tường công chúa giận dữ, thật giống như bắt được nhược điểm gì đó kêu lên: "Người lớn mật, dám can đảm nói Thất hoàng huynh ta không phải là huyết mạch hoàng thất, muốn chết, Bốn cung lập tức đi bẩm báo phụ hoàng, cho người một tử tội."

"Xử ta tội chết sao? Nếu như Tề vương thật là huyết mạch hoàng thất, vì sao công chúa lại khinh khi bốn vương phi như thế, hoàng thượng hẳn nên cẩn thận mà điều tra một chút rồi?"

Dứt lời, cả điện trở nên tĩnh mịch, tất cả mọi người nhìn Phượng Lan Dạ, rõ ràng là tiểu nha đầu, nhưng thái độ ngạo nghễ lãnh diễm, giống như một gốc Hàn Mai vào đông toả ra mùi thơm, làm người ta dời không ra tầm mắt, trước giai lệ cả điện, chỉ có gốc cây này đang toả hương mà thôi.

Bất quá lời của nàng không thua gì một tiếng sét giữa trời, Văn Tường Văn Bội ngây ngẩn cả người, chuyện này nếu làm náo động đến phụ hoàng nơi đó, không cần phải nói, hai người các nàng bị trừng phạt là không cần nghi ngờ, không ngờ tới nữ nhân này thật lợi hại? Các nàng đã coi thường nàng ta.

Đám người Nguyệt phi cùng Hoa phi hai mắt không khỏi nhìn Phượng Lan Dạ với ánh mắt khác, sắc mặt Hoa phi lãnh chìm, nữ nhi của mình quả thật quá kiêu ngạo rồi, một chút lễ nghi tiến thoái cũng không có, cho dù lúc trước Phượng Lan Dạ có thân phận thấp, nhưng bây giờ nàng đúng là Tề vương phi, sau này nên học cách tôn trọng nàng ấy mới phải.

"Văn Tường, còn không hành lễ với Tề vương phi."

Hoa phi ra lệnh một tiếng, Trữ chiêu dung sắc mặt cũng có chút khó coi, trợn mắt nhìn Phượng Lan Dạ một cái, ra lệnh Văn Bội công chúa: "Văn Bội, hướng Thất hoàng tẩu người làm lễ ra mắt."

Văn Tường cùng Văn Bội nhìn nhau, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, thù này sẽ nhớ kỹ.

Hai người nhẹ nhàng khuynh xuống thân thể hướng Phượng Lan Dạ hành lễ: "Tham kiến Thất hoàng tẩu."

Phượng Lan Dạ thân thể nhẹ nhàng tránh qua, tạo ra một hướng trống rỗng không người, ngữ khí xem thường chậm rãi mở miệng: "Tốt lắm, Các công chúa không cần hành lễ, thân thể tôn quý sao có thể hành lễ với người có thân phận thấp đầu, chớ để mình bị dấn nhục."

Nàng nói xong, Mai Phi cùng Nguyệt phi khước môi nhẹ cười, vẻ mặt xem náo nhiệt nhìn Hoa phi cùng Trữ chiêu dung một cái, mà sắc mặt hai người nàng cũng không quá tốt, Hoa phi giận tái mặt khiến trách Văn Tường: "Còn không cùng Thất hoàng tẩu nói lời xin lỗi."

Lần này Văn Tường đã học khôn, lập tức dụ ngoan mở miệng: "Thất hoàng tẩu, xin đừng tức giận, Văn Tường hướng người nói lời xin lỗi."

" Văn Bội cũng nói xin lỗi với Thất hoàng tẩu Thất hoàng tẩu chớ nên trách cứ."

Phượng Lan Dạ mím môi nở nụ cười, sáng loá giống như đoá hoa thơm, nhàn nhạt mở miệng: "Các công chúa thật quá khách khí rồi, thôi bỏ đi."

Nếu các nàng đã nói xin lỗi rồi, loại chuyện thế này thấy tốt nên biết dừng, hơn nữa nàng lòng dạ biết rõ, Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa e là đã cùng mình ghi nhớ mối thù này rồi, nhưng nếu mình thật không làm thế, các nàng chưa chắc sẽ bỏ qua cho mình, nên phải mạnh mẽ đả kích, ít nhất các nàng có điểm sợ, sau này thấy mình sẽ mang ba phần cổ ky.

Phượng Lan Dạ nghĩ thông suốt, thần sắc trên mặt càng phát ra rực rỡ.

Người trên cả điện, đa số đều có tâm tình không tốt, ngày hôm nay coi như đã lãnh giáo lợi hại của Tề vương phi, ngay cả đám người của Lâm Mộng Yếu lòng dạ cũng biết rõ, tiểu nha đầu mười hai tuổi này chỉ sợ là nhân vật lợi hại, cho nên sau này kiềm chế một chút mới tốt.

Mai Phi mắt thấy mọi chuyện như vở kịch đã kéo màn, nên cụt hứng, bất quá cũng không tiện phản ứng, Văn Tường hòa Văn Bội đi tới đối diện, ngồi xuống.

Các nàng chính là Tiểu công chúa của hoàng thất, không nghĩ tới hôm nay phải chịu nỗi khuất nhục này, nên trong lòng đâu có dễ chịu, bất quá giờ phút này thật cũng không tốt để phát tác ra ngoài, thời gian kế tiếp hai nàng rất ít nói chuyện, chỉ là một lòng tính toán ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía Phượng Lan Dạ, trong lòng cũng rất rõ ràng, tiểu nha đầu này không phải là người dễ đối phó như vậy .

Mai Phi ngồi ở chỗ cao, cười hỏi đám người Nguyệt phi.

"Ngày hôm nay các muội muội làm sao có thời gian rảnh rồi tới Mai linh điện này?"

Trước đây cũng không thấy các nàng nhiệt tình như vậy, ai cũng đi tới chỗ này để nhìn nàng bị chê cười ?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66

Mai Phi nghi ngờ suy nghĩ, nếu mà như thế, vậy trong Mai Linh điện của nàng sẽ có gian tế của cung điện khác, ánh mắt âm u của Mai Phi quét một vòng khắp mọi nơi, nhưng không nói gì.

Nguyệt phi cùng Hoa phi đồng thời nở nụ cười, Nguyệt phi mở miệng: "Nghe nói ngày hôm nay mấy vị Vương Phi tới đây thỉnh an, cho nên bọn muội muội liền tới đây xem náo nhiệt một chút."

Nguyệt phi tiếng nói vừa dứt, thì Tấn vương phi cùng Sở Vương phi còn có Tam hoàng tử phi, đều phục hồi tinh thần lại.

Đúng vậy a, các nàng tiến cung là tới thỉnh an, trải qua một phen làm âm ỉ mới vừa rồi, các nàng đã quên, Nguyệt phi nương nương cùng Hoa phi nương nương còn có đứng đầu cửu tằng Trữ Chiêu dung cũng là trưởng bối, theo lý các nàng phải làm lễ ra mắt, làm sao lại quên chuyện này được chứ.

Mấy người đồng thời đứng dậy, lần này Phượng Lan Dạ cũng không ngoại lệ, theo phía sau Tam hoàng tử phi Trầm Vân Tinh, một đường đi tới phía đối diện, làm lễ ra mắt cho các vị nương nương.

Mà Nguyệt phi nương nương gật đầu hài lòng, lúc đến phiên Phượng Lan Dạ, nàng liền vươn tay đỡ nàng dậy, mở miệng khen ngợi.

"Thật là hài tử tốt, rất hiếu quy củ a, dù sao cũng là hoàng thất công chúa a."

Nguyệt phi ý tứ quá rõ ràng, người ta cũng là công chúa, nên rất hiểu quy củ, cứ như vô tình muốn ám chỉ Văn Tường Văn Bội không hiểu quy củ.

Hoa phi cùng Trữ chiêu dung sắc mặt khó coi, nhưng cũng không có nói cái gì, khéo môi mang theo ý cười.

Mấy người hành lễ với Nguyệt phi, Hoa phi rồi, những nương nương này cũng ban thưởng một ít đồ cho họ, sau đó phân phó thái giám các điện quay về điện lấy đến.

Trong đại điện cũng không có chuyện gì xảy ra nữa, đơn giản chỉ nói một chút chuyện thường ngày muốn nghe cũng được mà không nghe cũng chẳng sao, Phượng Lan Dạ nghe đến chán ngấy, phần lớn cũng là nói về những người nào bị thất sủng, nên trên đại điện tràn ngập khói lửa ghen ghét, Mai Phi cùng Nguyệt phi luôn luôn bất hòa, điều này ai cũng biết, Hoa phi vẫn an tĩnh ở một bên, Trữ chiêu dung thì một bộ dạng như nghe chuyện phiếm, cho nên chỉ nghe giọng nói cao thấp của Mai Phi cùng Nguyệt phi, mà những người khác chỉ có thể lắng nghe.

Mắt thấy trời sắp trưa, Mai Phi phân phó đi xuống, thiết yến khoản đãi các vị Vương Phi hoàng tử phi.

Thái giám lĩnh mệnh lui xuống chuẩn bị, lúc này ở ngoài điện vang lên tiếng bước chân, hiện ra số người đến không ít.

Phía trước có thái giám chạy nhanh vào bẩm báo: "Nương nương, các vị Vương gia hoàng tử đã tới."

"Ừ."

Mai Phi gật đầu, phất tay để cho thái giám đi xuống, thì ngoài cửa điện đã có người đi vào.

Dẫn đầu không ai khác chính là Nhị hoàng tử Tấn vương, một thân cẩm bào quý giá, mặt mày tuấn dật, trước sau như một mang theo vẻ âm trầm, mặc dù tuấn mỹ, tuy nhiên nó lại mang đến cho người ta cảm giác bị đè nén, phía sau hẳn là Sở Vương điện hạ, còn có Tam hoàng tử, và một người khác rất ít khi nhìn thấy, chính là Thất hoàng tử Tề vương.

Tất cả hoàng tử khác mọi người đều gặp, chỉ có Thất hoàng tử Tề vương là rất hiếm thấy.

Nhất là mấy vị Vương Phi, cho tới bây giờ lại càng chưa từng thấy Thất hoàng tử, chỉ nghe nói Thất hoàng tử lớn lên tuyệt mỹ nghiêng nước nghiêng thành. Là mỹ nam tử thế gian khó gặp, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đoàn người đi vào đại điện, đều các hữu phong tư, nhưng mà kẻ đi chót nhất Thất hoàng tử Tề vương là hấp dẫn mắt người ta nhất không thể nghi ngờ.

Hắn một thân cẩm bào màu tím, được làm bằng tơ tằm mềm nhẹ, trên có thêu ít chỉ bạc, phát ra ánh sáng nhẹ, ngũ quan tinh xảo, thật giống như một mảnh ngọc điêu khắc, tóc đen làm nổi bật được da thịt sáng bóng, mềm mịn nõn nà, hai lông mày hẹp dài khẽ nhíu lại, lông mi vừa dài vừa dày như hai cánh quạt nhỏ, một đôi mắt sâu không lường được, thật giống như bảo thạch trong ao hồ, lóe sáng chói mắt, đôi môi hồng nhạt khẽ nhếch lên, lại làm cho người ta dời không ra tầm mắt.

Thất hoàng tử Nam Cung Diệp thật không ngờ đẹp đến không gì sánh được.

Toàn thân khí phái, không mang theo một tia vấy bẩn, thông thấu trong trẻo giống như trích tiên.

Đoan đoan chánh chánh đứng ở trên đại điện, quanh mình thật giống như bao phủ một tầng Phật quang, phổ độ chúng sinh.

Quý phái, cao nhã, xuất trần bất nhiễm.

Một nụ cười nhẹ trong trẻo khiến cho mặt mũi càng phát ra chói mắt.

Kể từ sau khi hãn xuất hiện, chúng nữ tử chỉ cảm thấy trước ngực cứng lại, khó mà dời đi tầm mắt.

Đám người Lâm Mộng Yếu lúc trước vẫn cho rằng phu quân mình chính là nhân trung long phượng, mỹ nam tử tuần mỹ hiếm thấy rồi, giờ phút này thấy Thất hoàng tử, không khỏi than thở thế gian tạo hóa thật là không công bằng, vì sao sinh ra người xuất sắc như thế, nhưng hết lần này tới lần khác lại để cho hãn cùng với mình chỉ gặp thoáng qua.

Mà Trần Vân Tinh vẫn tự cho mình rất cao, từ trước đến giờ nhìn người như không thấy, sau này phải gả cho Tam hoàng tử, cũng là tâm không cam lòng không nguyện, cho là ông trời đã phụ lòng mình.

Giờ phút này nhìn thấy Thất hoàng tử Nam Cung Diệp, nàng một đôi mắt xinh đẹp vẫn không dời ra một phân nào, đáy lòng chỉ có đau nhói.

Nam tử xuất sắc bậc này, chỉ nên xứng với nàng đệ nhất mỹ nữ của An Giáng thành, bọn họ mới là một đôi trời đất tạo nên.

Phượng Lan Dạ nho nhỏ kia tại sao có thể chiếm đoạt nam tử xuất sắc như thế .

Trần Vân Tinh ghen ghét nghĩ thế, hai mắt không nháy cũng không chớp ngó chừng Nam Cung Diệp.

Trong đại điện, đừng nói năm nữ tử trẻ tuổi này, mà ngay cả những phi tần lớn tuổi, khi thấy Nam Cung Diệp, cũng không khỏi than thở một tiếng, tiểu tử này thật sự quá đẹp, thần thái giống như mẫu thân hãn trong bùa mà không nhuộm bùa. Thời điểm mọi người ở đây tâm tư khó lường, biến ảo đa đoan, thì những người đó đã đi đến.

Mọi người rồi rít thỉnh an trưởng bối Mai Phi cùng Nguyệt phi Hoa phi.

"Tham kiến mẫu phi (Mai Phi) nương nương, Nguyệt phi nương nương, Hoa phi nương nương, Chiêu dung nương nương."

Mai Phi phất tay, ý bảo mấy vị Vương gia đứng dậy, những người trước mắt đều là hoàng tử long tôn của Thiên Vận hoàng triều, thân phận rất tôn quý, mặc dù nàng là phi tần hậu cung, nhưng rốt cuộc cũng không phải là hoàng hậu, cho nên bình thường cũng không dám cao ngạo.

Một đám Vương gia được ban thưởng ngồi, trên đại điện, trong lúc nhất thời, muôn nghìn hồng tía, điểm lệ vô cùng. Phần lớn nữ tử đều bỏ xấu hổ e sợ, cố làm ra vẻ tươi đẹp.

Nam tử thì không một gợn sóng sợ hãi, tùy ý cuồng nhiên.

Đám người Tấn vương Nam Cung Trác cùng Sở Vương Nam Cung Liệt ánh mắt đều ở trên người Phượng Lan Dạ, trên dưới đánh giá, rồi âm thầm suy đoán, ngày đại hôn nàng cùng gà trống bá đường, có thể nói bị sỉ nhục rất lớn, không biết giờ phút này trước mặt bọn họ, tại sao lại như thế thản nhiên, như thế trấn định, hơn nữa ngay cả đối mặt với Tề vương cái kẻ gây nên họa này, cũng bình tĩnh thản nhiên nữa.

Đến tốt cùng là ẩn nhẫn mà không phát, hay là có ý định chờ cơ hội?

Mọi người đều đặc ý mang dáng vẻ xem kịch vui.

Mà mấy nữ tử ngồi bên trái đại điện thì đa số đều đang nhìn Tề vương, bất quá ngại phu quân của mình ở chỗ này, nên rất nhiều người cũng đoan trang hữu lễ, chỉ thỉnh thoảng ở trong lòng phát ra tiếng than, chỉ có Tam hoàng tử phi Trầm Vân Tinh là ngênh ngang đánh giá Thất hoàng tử Nam Cung Diệp, trên mặt vàng sáng phát ra mê người, một đôi mắt lại càng mang theo hi vọng, hi vọng Thất hoàng tử có thể thấy nàng khác lạ so với người khác, đáng tiếc Nam Cung Diệp chỉ tùy ý ngồi ở trên ghế, thỉnh

thoảng ngấm Tiểu Vương phi của mình một cái, thì không nhìn bất luận kẻ nào, khiến cho Trầm Vân Tinh vừa giận vừa tức, nhưng hoàn toàn không có nửa điểm biện pháp.

Bởi vì có mấy vị Vương gia xuất hiện, trong đại điện nhất thời yên tĩnh xuống lại.

Mai Phi cùng Nguyệt phi vốn đang đấu võ mồm, nhưng ngại con trai mình ở đây, nên cũng yên tĩnh lại.

Khách quan so với chúng phi tần, mấy vị Vương gia thân nhiên nhiều lắm, Tấn vương Nam Cung Trác tùy ý nhìn về phía Thất hoàng tử Nam Cung Diệp.

"Thất hoàng đệ thật là hiếm thấy, ngày hôm nay cuối cùng cũng hiện thân rồi, các ca ca muốn gặp mặt người thật sự rất khó khăn."

Nam Cung Diệp tùy ý mở miệng: "Phụ hoàng hạ chỉ tuyên triệu, có thể không tiến cung sao?"

Xem ra nếu hoàng thượng không hạ chỉ, hắn cũng không muốn vào cung đâu?

Đám người Mai Phi cùng Nguyệt phi nghe lời nói của Nam Cung Diệp, sắc mặt có chút không vui, bất quá cũng không nói gì,

Đám người Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt thì lơ đãng, Thất hoàng đệ luôn luôn cuồng ngạo như thế, bọn họ cũng không phải là hôm nay mới biết được, bất quá chỉ cần hắn không muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, những chuyện khác cái gì bọn họ cũng không để ý, đợi đến khi bọn họ lên làm hoàng thượng, xem hắn còn có thể cuồng ngạo như thế không? Trong lòng bọn họ cười lạnh.

Bất quá lão Thất thật không muốn làm hoàng đế sao? Mặc dù cho tới nay cũng điều tra không ra manh mối nào, nhưng hẳn thật yếu như mặt ngoài nhìn thấy sao?

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt vẫn không dám buông lỏng hoài nghi như vậy, phải biết rằng chỉ sai lầm một lần, là vạn kiếp bất phục, bọn họ nào dám khinh thường a.

Sở Vương Nam Cung Liệt đưa ánh mắt dời về trên người Phượng Lan Dạ ở phía đối diện, khóe môi không tự chủ được hiện lên nụ cười, không nghĩ tới tiểu nha đầu này có thể vào Tề vương phủ, xem ra là ông trời đang giúp hắn, nghĩ đến việc nàng nhất định sẽ cung cấp cho hắn những tin tức hữu dụng.

Nam Cung Liệt liền quay đầu lại nhìn Thất hoàng tử, sau đó quét nhìn An vương Nam Cung Quân một cái, chỉ thấy lão Lục vĩnh viễn ôn nhã như vậy, không phách lối, cũng không thấp kém, luôn một vừa hai phải đi làm chuyện của mình, cũng là người đặc ý nhất trong suy nghĩ của phụ hoàng, chỉ sợ trừ lão Thất thì chính là lão Lục rồi, nhưng lão Lục cũng không có bao nhiêu thực quyền, nếu như phụ hoàng cố ý để cho hắn thượng vị, vì sao không để cho hắn tiếp chương binh quyền...

Hoàng Thành việc quân cơ trong doanh trại đều nắm giữ ở trong tay Tấn vương Nam Cung Trác, mà binh quyền có một phần nắm ở trong tay Nam Cung Liệt, một phần ở trong tay tướng quân Tây Môn Vân.

Còn một phần binh lực nữa thì trong tay ca ca Nguyệt phi nằm ở đất mang di, một phần cuối cùng ở trong tay hoàng thượng, tóm lại binh lực của Thiên Vận hoàng triều được chia làm bốn phần mà định ra.

Trong Mai linh Điện, bởi vì mấy vị Vương gia gia nhập, nên không khí có chút bị bị đè nén, Nguyệt phi cùng Hoa phi chờ trường bồi đứng lên, mới cùng Mai Phi chào hỏi rồi đi.

Mọi người đứng lên tiễn bọn họ rời khỏi, mọi người ngồi đầy ở dưới chỉ có Mai Phi một mình ngồi ở chỗ cao trong điện, cảm thấy cùng mấy đứa tuổi trẻ này trò chuyện thì không hợp nhau, liền đứng dậy mượn cơ thể không tốt để rời khỏi, đồng thời phân phó nhi tử Tấn vương hảo hảo khoản đãi mấy vị Vương gia Vương Phi công chúa, rồi dẫn người lui xuống.

Mai Phi vừa đi, tràng diện liền sống động một chút.

Lúc này thái giám Mai linh điện đi tới, cung kính bẩm báo, bữa ăn trưa đã được chuẩn bị xong, xin các vị Vương gia Vương Phi di giá đến thiên điện của Mai linh điện.

Tấn vương thân là nhi tử của Mai Phi, tất nhiên phải tiếp đãi mọi người, một đường dẫn tất cả vào thiên điện của Mai linh điện.

Trong điện, có một cái bàn tròn, lúc này trên bàn bày đầy quỳnh tương ngọc dịch, rượu thơm món ngon, cách đó không xa có cung nữ ôm cầm, đang ngồi ở phía trước bàn để đàn, không khí trở nên ôn nhã nhu hòa.

Tấn vương mang Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu, kêu gọi mọi người cùng ngồi xuống.

Nam Cung Trác cùng Lâm Mộng Yếu ngồi ở thượng vị, phía dưới theo thứ tự mà ngồi, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, Tam Hoàng phi Trầm Vân Tinh, Sở Vương Nam Cung Liệt, Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ, kế tiếp chính là Thất hoàng tử Tề vương, Phượng Lan Dạ thì ngồi ở bên người Nam Cung Diệp, giờ phút này trong tình hình hiện tại, nàng lộ ra vẻ an bình mà dịu ngoan, ưu nhã ngồi ở bên người Nam Cung Diệp, mà dưới bọn hắn chính là Ngũ hoàng tử An vương Nam Cung Quân, sau đó là hai vị công chúa, Văn Tường và Văn Bội.

Hai nữ nhân này vừa nhìn thấy Thất hoàng huynh, liền không chút giấu giếm nhìn chăm chú vào thái độ mà Thất hoàng huynh đối với Phượng Lan

Dạ, muốn xem có gì ẩn giấu trong đó hay không? ước lượng xem Thất hoàng huynh đối đãi với Phượng Lan Dạ thế nào?

Tiếc rằng, Thất hoàng huynh tựa hồ đối với tiểu nha đầu này vô cùng tốt, trên dung nhan luôn luôn lạnh lùng đậm mạc lại hiện lên một chút ôn nhã hiếm thấy, hơn nữa thái độ của hắn đối với tiểu nha đầu ngồi bên người, không hề chán ghét mà còn ngược lại, phải biết rằng Thất hoàng huynh luôn luôn không thích nữ tử tới gần bên cạnh hắn, ngay cả những hoàng muội như các nàng, hắn đều có chút phiền chán, nhưng ngày hôm nay các nàng lại tận mắt thấy hắn không chút chán ghét Phượng Lan Dạ, điều này nói rõ hắn thích tiểu nha đầu này sao? Nếu thích, vì sao lại để cho nàng cùng gà trống bãi đường đây?

Hai vị công chúa Văn Tường cùng Văn Bội đáng cố lý giải chuyện này, nên lòng khó mà an tĩnh.

Tiệc rượu bắt đầu, Tấn vương Nam Cung Trác trên ngũ quan tà mị âm trầm khó có được vẻ ôn nhuận, lần dùng tiệc này, thật là cơ hội gặp nhau hiếm có, nên giờ phút này hắn buông bỏ tất cả thân phận, chỉ đơn thuần dùng một bữa tiệc mà thôi.

"Tam Hoàng đệ, tứ hoàng đệ, ngũ hoàng đệ, thất hoàng đệ, nếm thử tay nghề của ngự trù trong cung đi."

Nam Cung Trác kêu lên một tiếng, tất cả người bị điểm đến tên đều gật đầu một chút, trong lúc nhất thời mọi người tựa hồ đều thả lỏng tâm, không nghĩ đến việc triều đình ngay lập tức sẽ phong vân, cũng không còn nghĩ đến những chuyện lục đục với nhau trước, chỉ là đơn thuần ngồi dùng bữa.

Phượng Lan Dạ an tĩnh dùng bữa, bởi vì còn nhỏ nên ăn rất ít, cũng rất ít động đũa, bất quá Thất hoàng tử Nam Cung Diệp cũng làm tốt vai diễn của mình, thỉnh thoảng gắp một ít đồ ăn bỏ vào chén của nàng, mà đó phần lớn là những món ăn nổi danh trong cung, hành động này trong mắt người

ngoài là nồng đậm quan tâm, trên bàn mấy nữ nhân thấy vậy ánh mắt đều đỏ lên, Tề vương tấm lòng thật tốt a, hơn nữa lớn lên lại tuấn mỹ, Phượng Lan Dạ này vận số làm sao mà lại tốt như vậy, chẳng khác gì nhật được bảo vật?

Ngồi ở đối diện Nam Cung Diệp Tam Hoàng phi Trầm Vân Tinh một đôi ánh mắt ẩn thâm khó lường, thỉnh thoảng quay đầu liếc Tam hoàng tử một cái, chẳng những dung mạo không bằng người, ngay cả khí thế cũng thua người ta, lại còn không biết chăm sóc người khác, xem Thất hoàng tử người ta đều biết chiều cố đến Phượng Lan Dạ, mà hắn thì ngược lại, giống như một cái đầu gỗ chỉ biết ngồi lo ăn uống đồ của mình, cũng không biết gấp cho nàng chút thức ăn nào, nghĩ đến những điều này, Trầm Vân Tinh càng thêm phiền lòng, tại sao nàng đường đường đệ nhất mỹ nữ lại gả cho một nam nhân không nên thân như vậy, càng nghĩ càng thấy ghen tỵ với Phượng Lan Dạ, giờ phút này nàng hận không được cùng Phượng Lan Dạ đổi vị trí, để ngồi vào bên cạnh Nam Cung Diệp, nàng cùng Nam Cung Diệp mới là một đôi trời đất tạo thành, một người nghiêng nước nghiêng thành, còn là một Vương gia rất được thánh vương sủng ái, một người là mỹ nhân đẹp như thiên tiên, từ xưa nay mỹ nhân xứng với anh hùng, mà không phải với cầu hùng, làm sao mà nàng phải gả cho cầu hùng chứ, Trầm Vân Tinh càng nghĩ càng buồn bực, nên ăn được rất ít, chỉ thấy người khác đều mang vẻ mặt hân hoan, chỉ có nàng thực khó khăn mới nuốt xuống được.

Nam Cung Diệp động tác rất nhanh đã khiêu khích ánh mắt của nhiều người khác, Tấn vương Nam Cung Trác thấy vậy đáy lòng không có chút tư vị nào, nói thật ra tiểu nha đầu này rất hợp ý của hắn, chẳng qua là không nghĩ tới bị ban cho Tề vương, không biết ngày đó trên tờ giấy thất hoàng đệ đưa cho phụ hoàng viết cái gì, nghĩ tới đây, Nam Cung Trác không nhịn được mở miệng.

"Thất hoàng đệ, ngày đó mảnh giấy người đưa cho phụ hoàng viết cái gì trên đó? Phụ hoàng chỉ nhìn một cái liền đem Tề vương phi ban thưởng người làm chánh phi?"

Nam Cung Trác tiếng nói vừa dứt, tất cả người trên bàn tiệc đều dừng lại động tác nhìn về phía Tề vương Nam Cung Diệp.

Chỉ thấy Nam Cung Diệp một chút lông mày giãn ra, tư thế nhẹ nhàng lười biếng, tuy nhiên nó lại đẹp mắt đến chết tiệt, tất cả mọi người đều cho là hẳn sẽ không nói, ai biết hẳn hời hợt mở miệng.

"Ta nói nàng khắc phụ khắc mẫu, mạng quá cứng rắn, ở cùng ta chính là ông trời tác hợp, Nhị hoàng huynh không thấy đúng sao?"

Nam Cung Diệp tiếng nói vừa dứt, người người đều nhìn nhau, không nghĩ tới Tề vương thật sự cùng hoàng thượng nói vậy, khó trách sắc mặt hoàng thượng có chút khó coi rất lâu, nghĩ đến chắc là bị những lời này chọc tức, bất quá cũng chịu tứ hôn cho bọn họ.

Phượng Lan Dạ vẫn ngồi ở bên người Nam Cung Diệp, thân thể cứng đờ, sắc mặt khó coi, để xuống bát đũa, lạnh lùng nhìn Nam Cung Diệp.

Trong lòng đầy trời u ám, nam nhân này thật sự cùng nàng là ông trời tác hợp cho sao, tất cả đều là người có mạng cứng rắn trong mắt người khác, khó trách lại đến cùng nhau đây, giờ phút này hẳn lười nhác che chắn lại đáy lòng lạnh lẽo của mình, cùng nàng giống nhau, nàng đã hiểu, nhưng mặc dù biết, không có nghĩa là không tức giận.

Khuôn mặt nhỏ bé của Phượng Lan Dạ trầm xuống, vươn ra một bàn tay bé nhỏ ra nhéo một cái ở eo của Nam Cung Diệp, ra tay cực ác cực độc không chút lưu tình, vừa nhéo xong còn bấm xuống một lần dùng hết sức lực quay một cái nữa, trong nháy mắt con ngươi của Nam Cung Diệp sâu thẳm một chút, bất quá thần sắc cũng là không có biến hoá, lúc này tay Phượng Lan Dạ đã thả lỏng ra, không cần nhìn cũng biết đại khái ở ngang

hông đã bị bầm một mảnh, trong lòng hờ lạnh, đáng đời, nàng trấn định tự nhiên vươn tay cầm lên đôi đũa, tiếp tục ăn cơm.

Nam Cung Diệp quay đầu lại nhìn nàng, khóe miệng nhẹ nhếch lên, phun ra hai chữ, "tiểu quý".

Phượng Lan Dạ làm như không thấy được, nhưng động tác tự nhiên không tiếng động này, rơi vào trong mắt người khác, lại là hình ảnh ẩn tình đưa tình, khiến cho đám người Lâm Mộng Yếu thấy vậy càng thêm đỏ mặt.

Cái vong quốc nô này thật là tốt số a, Tề Vương quả thật rất thương nàng a, nhìn lại phu quân mình, căn bản một chút cũng không để ý đến cảm thụ của các nàng , thật giống như các nàng không hề tồn tại vậy, người cùng người so sánh với nhau, thật là cùng người mà không cùng mạng a.

Bất quá thông qua bữa tiệc cơm này, ít nhất mọi người cũng hiểu một chuyện, Tề vương là vô cùng cứng chiu vị Tiểu Vương phi này, xem ra sau này các nàng làm việc cần phải biết kiềm chế một chút, chớ lỗ mãng, ít nhất phải một kích tất thắng, nếu không thì đừng nên xuất thủ.

Chỉ có một mình Sở Vương Nam Cung Liệt trong lòng cao hứng, không nghĩ tới lão Thất lại rất thích tiểu nha đầu này, vậy thì tốt quá, Phượng Lan Dạ nhất định có thể bắt được tin tức có lợi cho mình, xem một chút sau lưng Tề vương có cái gì mờ ám hay không, nếu như hắn không có dã tâm làm hoàng đế, mình có thể mượn hơi lão Thất mà dùng.

Sở Vương trong lòng một phen tính toán xong rất là cao hứng.

Trên bàn tiệc, Nam Cung Trác thấy người ta một bộ dạng thâm tình hợp ý, trong lòng càng không có tư vị, thấy Tề vương nhìn nhau cười giỡn, thực chất chỉ là lời nói đùa nên nhàn nhạt nhíu mày.

" Thất hoàng đế nói cái gì đó? Mọi người đang ở đây lời nói huyền thuyên hãy giữ lại, tới dùng bữa nào."

Kế tiếp tất cả mọi người nói chút ít im lặng vì không có chủ đề nào để nói, một bữa cơm mà ăn đến một canh giờ, cái gì tình huynh đệ, tình huynh muội, tất cả đều là giả dối, cuối cùng bữa tiệc cũng tàn.

Sau khi dùng thiện xong rồi, mọi người cáo từ trở về phủ, bởi vì Mai Phi còn nghỉ ngơi, mọi người cũng không tiện hưởng nàng báo từ, nên trực tiếp xuất cung đi ra ngoài.

Trước cửa cung, mấy chiếc xe ngựa hào hoa chạm rồng khắc phượng đi về các hướng khác nhau.

Xe ngựa của Tam hoàng tử phủ rơi ở phía sau cùng, Trầm Vân Tinh giằng co mãi đến cuối cùng vẫn không chịu lên xe ngựa, cho đến khi mấy chiếc xe ngựa toàn bộ rời đi, mới chậm rãi lên xe.

Bên trong xe ngựa, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp vẻ mặt âm ngao nhìn Trầm Vân Tinh, Trầm Vân Tinh vẻ mặt dù không sợ hãi, nhưng đáy lòng liền chột dạ, trấn định mở miệng: "Người nhìn cái gì?"

"Chuyện ngày hôm nay mọi người có mắt đều nhìn ra, người đừng có tính quỷ kế trong lòng."

Xe ngựa nhanh chóng chạy đi, Nam Cung Tiếp lạnh lùng mở miệng.

Mặc dù Trầm Vân Tinh rất đẹp, là nữ nhân mà nam nhân nhìn vào sẽ động tâm, nhưng nữ nhân này từ lúc đầu đã coi thường hắn, hắn vẫn cảm giác ra được, cho nên lúc đại hôn bọn họ cũng không có động phòng, nhưng nàng vẫn là Tam hoàng tử phi, đây là chuyện không thể chối bỏ, cho nên hắn có cần thiết phải nhắc nhở nàng, mặc dù hắn không tranh giành, cũng không đại biểu hắn nguyện ý để cho một nữ nhân dính nhục đến trên đầu của hắn.

"Người nói cái gì?"

Trầm Vân Tinh kêu lên, xù lên giống như một con nhím, trên gương mặt mỹ lệ khoác lên một tầng sương lạnh lẽo, lớn lối nhìn chăm chăm Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp.

Nam Cung Tiếp quay đầu đi nơi khác không thèm nhìn nàng nữa, mở miệng gặng từng chữ một: "Tốt nhất người chớ lộn xộn tâm tư, Tề vương không phải là kẻ mà người bình thường người có thể chọc vào."

Nói xong hắn liền nhắm mắt lại, cũng không thèm nhìn tới sắc mặt của Trầm Vân Tinh, bên trong xe ngựa yên tĩnh như không có người nào, một đường đi về phía nam cung phủ.

Lúc này bên trong một chiếc xe ngựa khác, hoàn toàn ngược lại, trong này đang giương cung bạt kiếm.

Phượng Lan Dạ trầm mặt, nhìn chăm chăm Nam Cung Diệp, lúc này thì bọn hắn chỉ cách nhau một khoản ngắn.

"Người tại sao nói ta khắc phụ khắc mẫu, bọn hắn chết có quan hệ gì ta đâu?"

Đúng vậy a, nàng đã bỏ đi thân phận của Hạ Mạn trọng sinh lên người Phượng Lan Dạ thân phận Trọng, tại sao còn bảo nàng khắc phụ khắc mẫu, ở hiện đại nàng đã gặp phải cái tội này rồi, không nghĩ tới đến cổ đại, một lần nữa cho nàng danh tiếng này, nàng, thống hận chuyện như vậy.

Chân chính khắc phụ khắc mẫu, nên là người Thiên Vận hoàng triều bọn họ, bởi vì tham lam cho nên cướp đoạt những thứ không nên thuộc về mình, ông trời nhất định sẽ có báo ứng , Phượng Lan Dạ hừ lạnh.

Ở một bên khác xe ngựa Nam Cung Diệp đã nhắm mắt lại, lông mi dài toả bóng trên dung nhan như ngọc, hắn đang an nhàn nghỉ ngơi, cầm bào màu tím quanh thân nằm ở trên giường êm sang trọng vừa giống như một đám mây, lại giống như một đóa hoa nở rộ, hôm nay hai người bọn họ

không hện mà cùng mặc y phục màu tím, ngoại hình lại vô cùng tương xứng, nhìn qua thật là có nhiều ý tứ thi vị.

Nhưng mà nam nhân này cá tính thật là ác liệt làm cho người không thể chịu được, chẳng những cho mình cùng gà trống báai đường, bây giờ lại nói mình khắc phụ khắc mẫu, thật là quá đáng.

Nam Cung Diệp thanh âm từ tính trầm thấp vang ở trong xe ngựa.

"Thế nhân luôn là cứ tự cho là đúng, cần gì để ý tới chứ?"

Phượng Lan Dạ thoáng cái lâm vào trầm mặc, đúng vậy a, có lẽ thế nhân đều cho rằng nàng là người khắc phụ khắc mẫu, bởi vì Vân Phượng tộc quả thật đã mất, mà nàng thì còn sống, cho nên mới làm một vong quốc nô, và cũng đã thành người khắc phụ khắc mẫu rồi, nhưng đúng như hần nói, nàng cần gì phải để ý tới chứ, cuộc sống nàng trải qua chính là của mình, cần gì phải quản người khác nói như thế nào.

Bỏ qua tức giận, liền nghĩ đến thái độ hôm nay Nam Cung Diệp đối với mình, vẫn rất ôn nhã, hơn nữa tỉ mỉ chiếu cố, thật không giống như hần lúc bình thường.

Hần vì sao phải ở trước mặt người khác làm động tác giả như thế, mặc dù làm như vậy đối với mình rất có lợi, nhưng mà hần đâu có ích lợi gì khi làm thế.

Chẳng lẽ thật sự muốn mình che dấu chuyện hần đồng tính, cho nên mới đối với mình vô cùng tốt.

Còn người núp trong bóng tối kia cũng do hần phái ra sao? Bằng không nàng nghĩ không ra còn có người nào chịu trợ giúp nàng, nghĩ tới đây liền không nhịn được mở miệng.

"Người ở chỗ tối cũng là người phái ra đúng không?"

Lần này Nam Cung Diệp đã mở mắt, con người sâu u, giống như biển rộng mãnh liệt phập phồng, vọt lên cao, tạo nên cơn sóng lớn, cuối cùng hóa thành sự yên lặng nhu hoà.

"Không nghĩ tới người lại phát hiện."

Hắn vừa nói xong thì nhắm mắt lại, Phượng Lan Dạ thừa dịp hỏi tới: "Vì sao để cho người nọ giúp ta?"

"Đừng quên người là Tề vương phi, sau này ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người."

Đây có thể xem như một lời hứa hẹn, Phượng Lan Dạ ngậy ngấn cả người, nam nhân này thật là làm cho người ta có chút ngoài ý muốn rồi, hắn vừa nói sẽ bảo vệ nàng, từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ cũng không ai đã nói bảo vệ nàng, mãi cho đến khi xuyên qua thân thể này đến nơi đây, quen biết Vụ Tiễn, khiến cho nàng cảm nhận được cái gì là ấm áp, hiện giờ lại gặp Nam Cung Diệp, hắn nói sẽ bảo vệ nàng, hai chữ này làm nàng đặc biệt cảm thấy uất nghẹn, tựa hồ bản thân đã không còn một mình, mà còn có thân nhân.

Nhưng nàng vẫn không thể hiểu, hắn vì sao phải bảo vệ nàng đây? Là bởi vì nàng có giá trị lợi dụng sao? Hay chỉ đơn thuần muốn nàng làm Tề vương phi, để giữ lấy danh dự của hắn?

"Tốt, ta giúp người che đậy chuyện người đồng tính, nhưng mà chuyện làm cho ta cùng báai đường cùng gà trống, ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế"

Đúng vậy, đây là chuyện nào ra chuyện đó, mặc dù nàng biết hắn cho tới nay cũng không có làm chuyện gì thương tổn qua nàng, còn giúp đỡ nàng, nhưng để cho nàng cùng gà trống báai đường, thật sự là quá đáng lắm rồi, cho nên nàng phải dạy dỗ hắn, khước môi hiện lên nụ cười.

"Nam Cung Diệp, người chờ tiếp chiêu đi."

"Ừ, tốt, "

Hắn thật sự tiếp nhận, hoàn toàn không đem lời của nàng xem trọng lắm, giống như nàng chỉ là tiểu hài tử thuận miệng mà nói như vậy thôi.

Xe ngựa lâm vào yên tĩnh, không có tiếng vang nào nữa, chỉ có một tiểu nha đầu đang nhíu mày suy nghĩ sâu xa, mà nam tử như hoa như ngọc đã ngủ say ở một bên.

Hai người trở về Tề vương phủ, ai nấy tự trở về sân của mình.

Liên viện, Phượng Lan Dạ ở bên trong phòng nghỉ ngơi, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đang ở ngoài hành lang nói chuyện, có mấy tiểu nha đầu đứng thành vòng trong xung quanh hai nàng, để nghe Diệp Linh kể lại Tiểu Vương phi như thế nào mà khẩu chiến đám nữ nhân kia, làm họ không khỏi vừa sợ vừa hiếu kỳ, người người ánh mắt mở lớn, Tiểu Vương phi các nàng quả nhiên không phải tầm thường a, phi tử thì thế nào, công chúa thì thế nào, dám chọc vào tiểu vương phi thì không có kết quả tốt.

Bên trong gian phòng, trên chiếc giường rộng rãi, Phượng Lan Dạ đang ngủ giấc trưa, tóc đen xõa ở trên gối uyên ương, hé lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm như một đóa hoa nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Một giấc này nàng ngủ thẳng đến trời tối, khi Phượng Lan Dạ thức dậy, trong phòng đã thắp đèn lên, ánh đèn nhu hòa, nhẹ nhàng lan tỏa.

Hoa Ngạc vén màn đi đến, thấy chủ tử đã tỉnh, nhanh chóng thả chậu đồng đựng nước trong tay ra, đi tới, cười khanh khách mở miệng.

"Vương Phi tỉnh."

"Ừ, bây giờ là giờ nào rồi?"

Phượng Lan Dạ nhú mài hỏi, ánh mắt liếc về phía ngoài cửa sổ, tối nay là ngày 25 tháng 12, ngày mai chính là ngày Vụ Tiễn gả vào An vương phủ, lúc này lòng của nàng ấy nhất định cực kỳ khó chịu, nàng nên ở bên cạnh nàng ấy mới phải, suy nghĩ vừa động thì cả người di chuyển, thân thể hướng bên giường dời đi.

Hoa Ngạc vừa động thủ hầu hạ nàng, vừa ôn nhu bẩm báo: "Bây giờ là giờ Tuất rồi, Vương Phi có phải đói bụng hay không?"

"Không đói bụng, ta muốn đi gặp Vụ Tiễn một chút, lễ vật đã chuẩn bị xong chưa?"

Phượng Lan Dạ đứng lên, mở rộng cánh tay, để cho Hoa Ngạc vượt lại y phục của mình.

"Chuẩn bị xong, hiện tại đi không?"

Nói thật ra , Hoa Ngạc cũng có chút nhớ đến hai nha đầu tiểu Đồng cùng tiểu Khuê, chẳng qua hiện tại là buổi tối, Vương Phi đi đến Nô nhai sẽ thích hợp sao? Bây giờ nàng là Tề vương phi.

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới những thứ này, khuôn mặt nhỏ bé bao phủ giá lạnh, nàng từ trước đến giờ chỉ có một mình, bây giờ có Vụ Tiễn là bằng hữu của nàng, thân nhân của nàng, trong thời điểm này, nàng có thể nào không ở bên cạnh nàng ấy.

"Đi theo ta gặp nàng."

"Dạ."

Hoa Ngạc gật đầu đồng ý, chủ tử vẫn lạnh nhạt hờ hững, hiếm khi quan tâm đến một người, nàng có thể nào ngăn cản nàng ấy, hơn nữa nàng chưa chắc ngăn cản được, vì thế hai người liền đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ

dường như nhớ tới cái gì liền mở miệng: "Đem lục ỷ mang theo, tối nay ta muốn đàn cho nàng ấy nghe."

"Ừ."

Hoa Ngạc xoay người lại mang đang đuổi theo cước bộ của nàng, hai người ra khỏi phòng ngủ, phía ngoài hai tiểu nha đầu Diệp linh cùng Diệp Khanh đang chờ, vừa nhìn thấy Vương Phi bước ra, rất là cao hứng, nhưng khi nhìn lại thấy Hoa Ngạc ôm đàn, sắc mặt không khỏi có chút biến hóa, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi tới: "Vương Phi, làm gì vậy?"

Phượng Lan Dạ phất phất tay, ra lệnh: "Phân phó Tích quản gia chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ta muốn đi nô nhai thăm Tư Mã Tam công chúa."

"Dạ"Diệp Linh lập tức lĩnh mệnh chạy đi, Diệp Khanh đi tới bên cạnh Hoa Ngạc một phải một trái đi theo phía sau Phượng Lan Dạ hướng ra bên ngoài Liên viện cất bước.

Quản gia Tích Đan được Diệp linh bẩm báo xong, một mặt chuẩn bị xe ngựa, một mặt phái người đi bẩm báo Vương gia.

Trong thư phòng Tuyển viện, Nam Cung Diệp đang xem một phen mật thư trong tay, dưới ánh đèn Nguyệt Hộc cùng Nguyệt Cầm hai người đang đứng thẳng , cẩn thận nhìn chăm chú vào động tác của Gia.

Trong tay Nam Cung Diệp có một nhóm người, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng mọi người thân thủ đều không tệ, phân bố khắp nơi làm nhiều nghề nghiệp khác nhau, có người định kỳ đều đưa mật thư vào phủ, để cho hẳn lúc nào cũng hiểu rõ tình hình thế sự.

Lúc này, có người ở ngoài cửa bẩm báo, Tiểu Vương phi phải ra khỏi phủ.

Nam Cung Diệp sắc mặt khẽ biến thành ngưng trọng, đôi lông mày dài nhỏ nhú lại, dưới ánh đèn, mặt của hắn bao phủ một tầng sương lạnh lẽo, quanh thân đều khí âm hàn, chậm rãi di chuyển, sau đó mới từ từ lên tiếng: "Để cho nàng đi đi."

Hắn biết nàng rất quan tâm Tư Mã Vụ Tiển kia, nếu như không để cho nàng đi, chỉ sợ liên tục hắn gây chuyện, việc cùng gà trống bái đường đã làm nàng giận trong lòng, và đang tìm cách trả thù hắn.

Nam Cung Diệp nghĩ đến bộ dạng hung hăng tức giận của nha đầu kia, trong lòng liền không khỏi nở nụ cười thật tươi, còn có chút kỳ vọng, hắn cảm giác được cuộc sống của mình chẳng phải là không khí trầm lắng nữa, mà đã có chút thú vị phát sinh rồi.

Người ở phía ngoài đã đi, dưới ánh đèn Nguyệt Cầm nhìn chủ tử thần sắc ôn nhuận đi rất nhiều, cung kính mở miệng.

"Vương gia, Tiểu Vương phi đã trở thế này đi qua đó sợ rằng không được an toàn lắm."

"Thiên Bội Thần không phải vẫn đi theo nàng sao? Nếu hắn để cho nàng có việc gì?"

Nam Cung Diệp không nói thêm gì nữa, chỉ hít lại ánh mắt thu hút, một khắc trước nó còn ôn nhuận nay giống như chim ưng, quanh thân thị huyết tàn bạo.

Nguyệt Cầm cùng Nguyệt Hộc nhìn nhau, ở trong lòng vì Thiên Bội Thần mà mặc niệm một câu.

Thiên Bội Thần người cố gắng tự bảo trọng a, ngàn vạn lần đừng để Vương Phi có việc gì a.

trước cửa lớn Vương Phủ, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, Hoa Ngạc và Phượng Lan Dạ cùng nhau lên xe ngựa, quản gia vừa phái bốn gã thị vệ đi theo, Phượng Lan Dạ cũng không có cự tuyệt, đoàn người từ từ biến mất trong đêm tối, bị bóng đen bao phủ.

Phượng Lan Dạ mang theo Hoa Ngạc, Diệp linh cùng Diệp Khanh thì ở lại trong vương phủ, cũng không có cùng nàng đi ra ngoài.

Chỗ ở của Vụ Tiễn nhỏ, chứa không được nhiều người như vậy, cho nên nàng không mang theo nhiều người.

Xe ngựa nhanh chóng chạy đi hướng về phía nô nhai, ban đêm phi thường náo nhiệt, không phải lúc nào cũng thế, chỉ vì hôm nay là ngày 25 tháng 12, rất nhiều người nhà giàu đang ở đây thu mua hàng tết, cửa hàng lại càng ngày đêm bận rộn, ngọn đèn dầu thấp sáng từ buổi tối cho đến hừng đông, tấp nập, náo nhiệt nháo nháo.

Ở trước tiểu viện của Tư Mã Vụ Tiễn , đèn dầu sáng rõ.

Xe ngựa ngừng lại, liền nghe được bên trong có nói tiếng.

Tiếng người rất ồn ào.

Phượng Lan Dạ nhíu mày, nơi này sao có nhiều người như vậy, chẳng lẽ là người An vương phủ.

Hoa hiệu đã xuống xe ngựa, vươn tay ra đỡ nàng, bên cạnh xe ngựa đứng thẳng bốn gã thị vệ cùng phu xe, tất cả đều cung kính.

Phượng Lan Dạ xuống xe cong, liền phân phó phu xe đi trở về, ngày mai hãy quay lại đón nàng, đợi đến khi xe ngựa đã chạy xa, liền phân phó thị vệ tiến lên gõ cửa.

Rất nhanh có người ra mở cửa, còn hỏi một câu: "Người nào a?"

Không phải người quen các nàng, mà là xa lạ khẩu âm của một nam tử, theo câu hỏi mà mở cửa, hẳn có bộ dáng của một thị vệ, che trước cửa không để cho người đi vào, mặt lạnh chất vấn: "Các người là ai?"

Thị vệ Tề vương phủ lãnh trầm mặt: "Chúng ta Vương Phi tới thăm Tam công chúa."

Lúc nói bọn họ nói chuyện, bên trong lại có người đi ra, hẳn là Văn Lương, hẳn vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, lập tức đem thị vệ lúc trước kéo qua một bên, mời Phượng Lan Dạ đi vào.

"Tề vương phi mời vào."

Chủ tử hai ngày nay đang lăm bằm nhắc đến nàng, không ngờ nàng đã tới.

Phượng Lan Dạ dẫn người đi vào, liếc một cái liền thấy trong ngoài viện không ít người xa lạ, rụng thủ hỏi Văn Lương ở bên cạnh: "Đây là người An vương phủ sao?"

Nàng cho là An vương phái người tới đây, ai biết sắc mặt Văn Lương rất khó chịu, lắc đầu, thanh âm trầm thấp một chút: "Là người Kim Xương quốc chúng ta tới"

Không nghĩ tới thì ra là người Kim Xương quốc, đại khái chắc là thấy Vụ Tiễn vào An vương phủ, liền tới đây mượn hơi nàng, thật là đủ vô sỉ.

Phượng Lan Dạ sắc mặt âm u một đường hướng phía chủ Cư đi tới, đoàn người vừa mới bước qua hành lang, đi tới phía ngoài chính sảnh, liền nghe được bên trong có thanh âm của người hát đồ chén trà.

"Đã nhiều năm như vậy, các người không quản không hỏi, vẫn xem như ta đã chết rồi, bây giờ còn tới làm cái gì? Lại muốn nhìn một chút xem có thể từ trên người của ta lấy ra chút lợi ích gì có phải hay không?"

Trong lời nói đầy thống hận tức giận, ủy khuất cùng tuyệt vọng.

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, phát tay ý bảo Văn Lương cùng mấy tên thị vệ đứng ở bên ngoài phòng, mình dẫn Hoa Ngạc đi vào.

Trước cửa, hai thị vệ một trái một phải đang đứng thẳng, thấy có người tới đây, sắc mặt trầm xuống, vươn tay ngăn trở đường đi của Phượng Lan Dạ.

"Người nào? Càn rỡ."

Hoa Ngạc lạnh lùng quát lớn: "Càn rỡ, các người là người nào, dám can đảm ngăn chặn lối đi của Tề vương phi."

Ngoài cửa giọng nói vừa vang lên, bên trong tiểu Đồng cùng tiểu Khuê lập tức nhìn sang, kêu lên: "Công chúa, là Tề vương phi sang đây thăm người."

Tư Mã Vụ Tiễn vốn đang thương tâm, nghe lời nói của hai tiểu nha đầu, liền ngừng đầu lên thấy được Phượng Lan Dạ, trong nháy mắt, thật giống như nàng đang nhìn thấy hi vọng vậy, ngoắc tay để cho nàng đi vào, tên thị vệ cản đường đi, lập tức buông tay ra, Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc đi vào.

Tư Mã Vụ Tiễn quay đầu nhìn một bên phòng khách, có một nam nhân hơn ba mươi tuổi, thân thể mập mạp, nàng mở miệng nói.

"Nhị hoàng huynh trở về đi thôi, sau này hãy xem cô muội muội như ta đã chết, đừng tới tìm ta nữa, dù ta chết hay sống không có liên quan gì đến Kim Xương quốc."

"Người?"

Mập mạp kia lộ ra vẻ rất giận dữ, nhưng ngừng đầu lên thấy Phượng Lan Dạ đang lạnh lùng trừng mắt nhìn hằm, nhất thời cũng không tiện phát tác, liền vung tay dẫn người đi ra bên ngoài phòng.

Trong sân, rất nhiều người rút lui khỏi viện.

Thoáng cái cả viện yên tĩnh lại, Phượng Lan Dạ đi tới bên người Tư Mã Vụ Tiễn, ngồi xuống gần nàng, rồi đưa tay lôi kéo tay nàng: "Tốt lắm, đừng thương tâm nữa, ngày mai phải vào An vương phủ rồi, Đến lúc đó sợ mắt sẽ sưng lên."

Tư Mã Vụ Tiễn hít hít mũi, nhận lấy khăn gấm trong tay tiểu Đồng lau khô nước mắt, nhìn Phượng Lan Dạ: "Lan Dạ tại sao lại tới?"

"Muội muốn đến gặp tỷ, cùng tỷ tâm sự một chút."

"Tốt, hai ngày tỷ đang nhớ muội, không ngờ hôm nay muội lại đến đây thăm."

Trong nội tâm Tư Mã Vụ Tiễn cũng cao hứng không ít, cảm thấy thật không có phí công khi yêu thương tiểu nha đầu này, nàng cũng biết nha đầu này mặc dù bề ngoài lạnh lùng, nhưng thật ra tâm địa rất tốt, chẳng qua có rất nhiều người không biết mà thôi.

"Khuya hôm nay hai người chúng ta ngủ chung, hảo hảo trò chuyện."

"tốt."

Tư Mã Vụ Tiễn vươn tay lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, nhìn nàng, trước mặt khắc còng rất thương tâm, bây giờ dường như chuyện đó không quan trọng nữa, ít nhất giờ phút này có người ở bên cạnh nàng, nghĩ thế liền vươn tay ôm chầm thân thể Phượng Lan Dạ, là ai nói tình bạn của nữ nhân không quan trọng bằng nam nhân, giờ phút này nàng chỉ có

một ý niệm trong đầu, cho dù sau này vì giúp tiểu nha đầu này mà mất đi cả mạng sống, nàng cũng không luyến không tiếc.

"Cám ơn muội đã tới thăm ta, thật tốt ."

Nàng giống như muội muội của mình, có thể tới đưa tiền nàng, thì cũng như nhìn thấy muội muội ruột của mình tới vậy.

"Nói cái gì đó, "Phượng Lan Dạ vươn ra cánh tay nhỏ bé gõ vào trán Vụ Tiễn một cái, sau đó nở nụ cười: "đi, chúng ta tối nay cùng nhau ngủ."

Hành động này của Phượng Lan Dạ làm Tư Mã Vụ Tiễn sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó liền cao hứng không buông tay ra, dắt Phượng Lan Dạ đi vào nhà. Trước mắt nàng rõ ràng hiện ra tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ tiểu nha đầu này, khi đó nàng ta tựa như một con nhím nhỏ, nhưng mà nàng lại thấy được sự tịch mịch trong đáy mắt của muội ấy, còn có cả sự tuyệt vọng nữa, thật giống bản thân mình trước đây, nên khi đó nàng đã coi nàng ấy như muội muội rồi, nàng biết đáy lòng của muội ấy vẫn có chỗ yếu đuối, và nơi đó chính là nơi sạch đẹp nhất trong thiên hạ.

Hai người mỉm cười bước vào phòng ngủ, phía sau Hoa Ngạc, tiểu Đồng cùng tiểu Khuê ba người cũng bèn nhìn nhau cười, thấy hai chủ tử vui vẻ, làm nha đầu các nàng tự nhiên càng vui vẻ hơn, Hoa Ngạc mang tiểu Đồng cùng tiểu Khuê đi ra ngoài, đem lễ vật chủ tử tặng cho Tam công chúa mang vào viện, sau đó mới vào phòng trong hầu hạ các chủ tử.

Dưới đèn, hai người nằm ở trên giường, câu được câu không nói chuyện, ánh đèn thỉnh thoảng nhấp nhót .

Phượng Lan Dạ vươn tay vuốt mái tóc dài như mây của Vụ Tiễn, chăm chú nhìn nàng.

"Vụ Tiễn, muội tới là có chuyện muốn dặn dò tử."

"Muội nói đi?"

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn tiểu nha đầu này, đừng thấy nàng ta nhỏ tuổi, nhưng tính cách rất tinh quái, quan trọng là rất hiểu chuyện.

"Hôm nay ta tiến cung thăm Mai Phi nương nương, người có biết ta ngộ ra một đạo lý gì không?"

Tư Mã Vụ Tiễn lắc đầu, không biết nàng ngộ ra cái gì? Nhưng mà nhất định là đạo lý lớn, bằng không nàng sẽ không nghiêm chỉnh như thế hỏi mình, cho nên sắc mặt Tư Mã Vụ Tiễn rất ngưng trọng, nhìn nàng.

"Muội ngộ ra được, trong mắt những người này ở đây, chúng ta là những người không giống họ, thân phận thấp kém ti tiện, cho dù chúng ta có nhường nhịn, chúng ta có trốn tránh, nhưng cũng không có biện pháp nào thay đổi ý nghĩ của các nàng, ngược lại còn làm cho mình chịu thiệt thòi hơn, dễ bị ức hiếp hơn, cho nên muội quyết định không nên nhịn nữa, không nên lùi bước, khi có cơ hội thì nên đấu tranh, nên tranh thủ, chúng ta đều phải tận dụng tốt, sau này, không bao giờ thối lui nữa."

Phượng Lan Dạ nói xong câu đó, ánh mắt trong veo sáng lên, thật giống như hai ngôi sao nhỏ, trên gương mặt non nớt càng kiêu diễm vô cùng, hơi thở như lan, hai tròng mắt vẫn không nháy không chớp nhìn Tư Mã Vụ Tiễn.

"Muối tới chính là muốn dẫn dò tỷ, ngàn vạn lần không cần nhẫn nhịn, đừng sợ bất luận kẻ nào, muội ủng hộ tỷ, tỷ không phải chỉ có một mình, tỷ còn có muội, muội là Tề vương phi, phía sau của tỷ có Tề vương phủ."

Thiên địa vào giờ khắc này tựa hồ như ngừng lại, Tư Mã Vụ Tiễn trong mắt đã đọng hai giọt lệ, dưới ngọn đèn chập chờn lay động không ngừng. Lòng của nàng tràn đầy oanh động, có ai biết nàng cỡ nào khát vọng có một người nói với nàng, người không phải một mình, người còn có ta. Người nhà của nàng không có, ngay cả Nam Cung Quân cũng không có, nhưng

hiện tại chính ở chỗ này lại có một tiểu nha đầu đã nói. Nàng không phải một mình, nàng còn có nàng ấy, nàng ấy là Tề vương phi.

"Lan Dạ." cuối cùng nước mắt đã tràn ra ngoài, mặc dù nàng hào sảng, nàng không câu nệ, nhưng lòng dạ lại rất yếu ớt, hay chảy nước mắt, bất quá đúng như lời nói của Lan Dạ, nàng sẽ không chịu đựng nữa, cho dù trong phủ An vương sẽ có An vương phi, sẽ có tiểu thiếp, vậy thì thế nào, người nào dám chọc tới trên đầu của nàng, nàng một bước cũng sẽ không thối lui.

"Tốt, ta đáp ứng ngươi, từ nay về sau không nhượng bộ không né tránh, chúng ta phải làm một đôi nữ trung hào kiệt." Nàng nói vừa xong, hai nữ nhân cùng cười, tiểu Đồng và tiểu Khuê cũng vui vẻ cực kỳ, Cửu công chúa cùng chủ tử tình cảm thật tốt a, thấy chủ tử như vậy, các nàng thật vui vẻ a.

Trong phòng một mảnh ấm áp.

Phía ngoài lại bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn thật nhanh tung mình ngồi dậy, vẻ mặt hiện lên nghi ngờ.

"Hoa Ngạc, đi xem một chút phía ngoài kia xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ ra lệnh, Hoa Ngạc lập tức vọt đi ra, hai người tiểu Đồng cùng tiểu Khuê cũng chạy vội theo.

Ba người rất nhanh trở lại, khẩn trương mở miệng: "Phía ngoài có một nhóm Hắc y nhân, cùng người chúng ta đang đánh nhau"

"Hắc y nhân?"

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn nhìn nhau, những người này là ai? Vụ Tiễn đã cùng ai kết quá oán, mà có người đến ám sát nàng, nếu nói đến cừu

oán, thì cũng là người sắp cùng nàng ấy vào An vương phủ.

"Nhất định là nữ nhân Âu Dương Tình kia phải đến, người đàn bà này tâm địa quả nhiên ác độc, sau này tỷ cần phải coi chừng một chút."

"Ừ, ta sẽ đề phòng nàng." Tư Mã Vụ Tiễn bình tĩnh gật đầu, Âu Dương Tình kia tuyệt đối không phải là người tốt, nàng sẽ cẩn thận đề phòng, chẳng qua là nàng ta quá cả gan làm loạn rồi, dám ngay tại lúc này phải người tới giết nàng, cũng là vì nàng và nàng ta ngày mai cùng vào An vương phủ sao?

Nữ nhân đáng hận này, nàng sẽ không nhường nhịn nàng ta.

Phía ngoài tiếng đánh nhau đang tiếp tục, trong phòng ngủ mấy tiểu nha đầu rất khẩn trương.

Tư Mã Vụ Tiễn vốn có võ công, cho nên cũng không sợ, Phượng Lan Dạ tự nhiên lại càng không sợ, nàng là người nào, từ nhỏ ở cùng với hổ lang mà lớn lên, tự nhiên sẽ không sợ hãi, chỉ thản nhiên nhìn phía ngoài.

Hoa Ngạc cùng đám người tiểu Đồng khẩn trương lôi kéo tay nhau, hỏi chủ tử.

"Làm sao bây giờ? Bọn họ sẽ không đánh vào đây chứ."

"Không đâu."

Phượng Lan Dạ khẳng định nói, nàng biết có một cao thủ trong bóng tối đang bảo vệ nàng, người nọ chính là thủ hạ của Nam Cung Diệp.

"Vụ Tiễn, muội đánh đàn cho tỷ nghe."

"Tốt."

Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu, vén quần áo ngồi ở trên giường, tóc dài trên đầu xõa xuống, bóng loáng dưới ánh đèn, nàng là một mỹ nhân linh lung như ngọc .

Hoa Ngạc đã sớm mang đàn tới, Phượng Lan Dạ khoác áo bước xuống giường, ngồi thẳng trước đàn, ánh mắt quay lại nhìn trên người giường, từng chút từng chút nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như một đoá mai nở rộ giữa trời đông giá rét. Mùi thơm thoï tới.

Tư Mã Vụ Tiễn than nhẹ trong lòng, Tề vương có phúc khí biết bao nhiêu a, đã có được người tú ngoại tuệ trung như Lan Dạ, chỉ mong hần hiểu được mà quý trọng.

Tiếng đàn vang lên, sâu thẳm mờ ảo, thật giống như xuyên qua màn đêm đen kịt mà đến, trong nháy mắt phá vỡ tâm hồn người khác.

Dưới đèn, mấy người ở trong phòng mặt mũi bắt đầu tương hoà lại, từ từ nhắm mắt, tựa hồ đang trôi bên trong sự mờ ảo đó.

Không tiếp lấy một tia bất an sợ hãi, thế giới vào giờ khắc này là tương hoà, an bình , mà tiếng đàn kia thật giống như một đôi tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve đầu người, ở bên tai nhẹ lẩm bầm lời nói dịu dàng.

Ngoài cửa sổ, tiếng đánh nhau từ từ nhỏ xuống, bởi vì rất nhiều thích khách che mặt đã bị giết, có khác một số người nghe được tiếng đàn, dường như bị cảm hóa rồi, đã thu tay lại , rất nhanh biến mất ở trong sân.

Trả lại cho trời đất một mảnh sự yên lặng.

Một khúc vừa kết thúc, tiếng đàn rơi xuống, dư âm quanh tai, trong phòng ngủ vang lên tiếng vỗ tay, Tư Mã Vụ Tiễn vỗ trước hết phát ra lời trầm trồ khen ngợi: "Hay, tài gảy đàn của Lan Dạ là Thiên Hạ Vô Song, mà tiếng đàn là tuyệt thế."

"Đúng vậy a, đúng vậy a, thật là dễ nghe."

Tiểu Đồng cùng tiểu Khuê cũng vỗ tay, Hoa Ngạc thì có chút tự hào, tiếng đàn của chủ tử nàng tất nhiên là rất êm tai.

Phượng Lan Dạ cười nhìn mấy người trong nhà, rồi đứng lên, đi tới trên giường, nhẹ nhàng mở miệng: "Đêm đã khuya, chúng ta đi ngủ sớm một chút, ngày mai là ngày lành của tử."

"Ừ, bản thân tử tình nguyện cả đời ở bên cạnh muội."

Tư Mã Vụ Tiễn bĩu môi, ít nhất cùng nàng ở chung một chỗ, có sung sướng, có vui vẻ, không có nhiều chuyện để lo nghĩ, mà An vương phủ, không biết có bao nhiêu kẻ muốn nàng chết đang chờ nàng đến, mặc dù không sợ hãi, nhưng lại không biết tương lai sau này mờ mịt ra sao.

Hai người vừa nói chuyện một chút, liền nằm ngủ nghỉ ngơi, tiếng nói cũng trở nên thì thầm.

Ngoài cửa sổ, Văn Lương đi tới, cung kính mở miệng: "Công chúa, không có chuyện gì rồi, các người nghỉ ngơi đi."

"Ừ, Văn Lương, các người cũng nghỉ ngơi đi, tối nay không có việc gì."

Tư Mã Vụ Tiễn phân phó đi xuống, ngoài phòng không có thêm thanh âm nào.

Bên trong nhà Hoa Ngạc cùng tiểu Đồng tiểu Khuê, giữ một người ở lại bên trong trực đêm, hai người khác ra phòng ngoài ngủ.

Đêm càng về khuya, bầu trời càng tối đen như mực, thời gian trôi qua từng phút từng giây."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67

Ngày hai mươi sáu tháng mười hai, sáng sớm trời đất chìm trong tầng sương mong lung, không nhìn thấy người đối diện, không biết lúc này là lúc nào, chỉ thấy nơi nơi đều trắng xóa một mảnh, trên thềm đá, lang can, cột đình đều đọng lại giọt sương ướt át, khắp nơi đều là ẩm ướt.

Mấy tiểu nha đầu đã sớm đứng ngoài cửa, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn cũng đã tỉnh lại, nhưng vẫn chưa có rời giường, nằm ở trên giường nói chuyện.

Phượng Lan Dạ thúc giục mấy lần, Vụ Tiễn cũng không phản ứng, ngay cả lúc nàng muốn bò dậy, cũng bị Vụ Tiễn lôi kéo vào lại trong ổ chăn ấm áp.

"Cứ ngủ tiếp đi, mới sáng sớm thức dậy làm gì?"

"Hôm nay là ngày người phải vào An vương phủ, tại sao có thể tham ngủ như vậy chứ, đứng lên chuẩn bị nào."

Tư Mã Vụ Tiễn mặc dù chỉ là một trác phi, nhưng An vương Nam Cung Quân cũng không có bạc đãi nàng, những món đồ gì cần có đều có, chỉ trừ một danh vị chánh phi, người hầu đi qua dâng sính lễ đều có, còn có mũ phượng cùng khăn trùm đầu, mà hỉ khăn này là do Hoa phi nương nương đích thân thêu, mong ước bọn họ cả đời gần nhau.

Hai người cứ dính vào trong chăn mãi cho đến giờ Thìn mới dậy.

Lúc này kiệu hoa của An vương phủ đã đến ngoài cửa phủ, bởi vì chỉ là trắc phi, cho nên không có đội danh dự, chỉ có đỉnh đầu kiệu hoa đỏ thẫm, còn có mấy tên thị vệ An vương phủ theo sau, xem ra buổi tối hôm qua chuyện phát sinh nơi này An vương vẫn không biết, cho nên mới cũng không có nhiều người.

Ma ma của An vương phủ sau khi đi vào, cũng không có thúc giục Tư Mã Vụ Tiễn, mà chỉ đứng chờ cho Vụ Tiễn trang điểm thay y phục, ma ma này là vú nuôi của An vương, rất được Hoa phi sủng ái, cũng biết tâm ý An vương, cho nên toàn tâm toàn ý mặc trang phục cho Vụ Tiễn, đợi đến lúc chuẩn bị xong, còn không quên than thở một tiếng.

"Người thật quá xinh đẹp a, An vương chúng ta thật có phúc."

Phượng Lan Dạ đi tới nhìn nàng, hôm nay Vụ Tiễn đúng là tân nương chói mắt nhất xinh đẹp nhất, nàng đưa tay đến chiếc khay bên cạnh, lấy ra hỉ khăn, đích thân nàng trùm lên cho Vụ Tiễn, ôn nhu nói.

"chúc tỷ hạnh phúc."

"ừ."

Bà mai ở một bên thúc giục: "Tốt lắm, tốt lắm, cần phải đi rồi, cần phải đi rồi, An vương gia chúng ta đang nóng lòng đợi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, để cho nàng bước ra, Vụ Tiễn lưu luyến buông tay ra, tiểu Đồng cùng tiểu Khuê một phải một trái từ từ bước đến, đỡ lấy chủ tử của mình, quay đầu lại nhìn Phượng Lan Dạ nói lời từ biệt: "Chúng ta phải đi rồi."

"Chiếu cố tốt chủ tử của các người, nếu như có chuyện đi Tề vương phủ tìm ta."

Phượng Lan Dạ dặn dò xong, tiểu Đồng cùng tiểu Khuê nhẹ gật đầu, đoàn người đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ bước theo phía sau của các nàng , rồi đứng lại ở hành lang, Hoa bồ đứng ở bên cạnh nàng, nhìn chủ tử, mở miệng thắc mắc: "Chủ tử, người không đưa các nàng đi sao?"

Phượng Lan Dạ quanh thân lạnh lẽo, mặt mũi lại càng âm trầm, quay đầu giữa không trung ra lệnh.

"Ta biết người đang ở đây, ta muốn người lập tức đi bảo vệ nàng, nếu như nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, ta sẽ đem xương của người nghiền thành tro, để trọn đời không được siêu sinh."

Lời nói rét lạnh thị huyết, tràn ngập cả bầu trời tiểu viện, chủ tử lạnh lùng tàn bạo như vậy, Hoa Ngạc cho tới bây giờ còn chưa có nhìn thấy, nên không nhịn được run rẩy một chút, không biết chủ tử đang nói chuyện với ai, liền vội vàng quay đầu đánh giá mọi nơi.

Trong bóng tối Thiên Bội Thần mắt trợn trắng, một tiểu nha đầu thật không ngờ lại cuồng vọng thế, nếu không phải vì Thiếu chủ, hẳn mới không thèm bảo vệ nàng đâu? Hơn nữa trong thiên hạ này có ai dám can đảm đối với hắn nói những lời như thế, thì kết quả giờ phút này chỉ là một chữ, chết, bất quá hắn không dám động đến nàng, bởi vì nàng là người của thiếu chủ, cho nên nghe mệnh lệnh của nàng, mặc dù không cam lòng, nhưng hắn vẫn nhận mệnh đi thi hành.

Thiên Bội Thần sắc mặt khó coi thân hình chợt lóe lên, đi theo phía ngoài kiệu hoa một đường hướng về An vương phủ.

Phượng Lan Dạ lập tức cảm ứng được hơi thở trong bóng tối đã không còn tồn tại, nên yên tâm, dẫn Hoa Ngạc đi ra ngoài, ngoài cửa viện, lúc này đã ngừng một chiếc xe ngựa, chính là xe ngựa Tề vương phủ, còn có mấy tên thị vệ đi theo, Phượng Lan Dạ lên xe ngựa, phân phó hai gã thị vệ, theo sau kiệu hoa xem có xảy ra chuyện gì không, nếu có tình huống gì lập tức

trở về tới bẩm báo với nàng, nhưng không cần bọn họ ra tay, tự nhiên sẽ có người động thủ.

" Dạ, Vương Phi."

Hai người thật nhanh giục ngựa rời đi.

Xe ngựa chậm rãi rời đi nô nhai, Hoa Ngạc vén rèm nhìn một cái, nơi này từng là chỗ các nàng ở một thời gian, sau này, các nàng mỗi người đều có vận mệnh riêng của mình.

Chuyện quả nhiên như Phượng Lan Dạ suy đoán, kiêu hoa vừa rời khỏi nô nhai, đi qua hai con phố, đến một chỗ khá vắng vẻ đã bị người ta chặn lại, mười mấy tên Hắc y nhân bịt mặt, ra tay trên đường đi, nhưng mà cũng không có giết được người trong kiêu hoa, vì thứ nhất có thị vệ An vương phủ, thứ hai không biết từ nơi nào nhô ra một người thân thủ cực kỳ lợi hại, chỉ xuất mất chiêu liền diệt trừ những người đó, cho nên kiêu hoa hoàn hảo không tổn hao gì đi đến An vương phủ.

Sau khi thị vệ bẩm báo xong, Phượng Lan Dạ vừa ý gật đầu.

Vụ Tiễn đã bình yên vô sự vào An vương phủ, những ngày kế tiếp, người đàn bà kia mặc dù trong lòng không muốn, e là cũng không dám ở trong An vương phủ tùy tiện ra tay, cho nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có việc gì .

Trong Liên viện, Hoa Ngạc mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn chủ tử: "Vương Phi, người làm thế nào đoán được kiêu hoa sẽ bị người ta chặn lại ."

" Âu Dương Tình là cái loại nữ nhân có lòng ghen ghét quá mạnh mẽ, nàng nhất định sẽ không muốn để cho Vụ Tiễn vào An vương phủ, như vậy có người sẽ không có ta, cho nên hôm nay nhất định sẽ phái người cản kiêu."

Phượng Lan Dạ nói xong, đứng lên duỗi lưng một cái, quanh thân thoải mái, quay đầu nhìn Diệp Linh: "Vương gia hôm nay có ở trong phủ không?"

Diệp Linh không hiểu rõ ý tứ trong câu hỏi của nàng, liền suy nghĩ một chút, sau đó mau mau trả lời: "Hình như đã đi ra ngoài, Vương Phi tìm Vương gia có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, bất quá ta chỉ muốn ăn súp chim thôi, mùi vị nhất định không tệ."

Phượng Lan Dạ nói xong, liền đi ra ngoài, mấy người đứng phía sau như bị sét đánh, sắc mặt trắng bạch, cho đến khi thân ảnh của Phượng Lan Dạ đã đi khuất, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, không nên a, thật khóc không ra nước mắt mà, vội vàng một đường chạy đuổi theo sau.

Vương Phi không ngờ lại muốn động đến con chim kia của Vương gia, còn muốn biến nó thành súp chim, trời ạ, Vương gia nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó đừng nói Tiểu Vương phi, ngay cả những người như các nàng một cũng trốn không thoát đâu.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh hai nha đầu nhanh chóng chạy lên phía trước, lôi kéo y phục Phượng Lan Dạ: "Vương Phi, không nên a, không nên a, Vương gia trở lại nhất định sẽ giết chúng nô tỳ."

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng quát: "Cút ngay, ngăn cả ta nữa, ta đánh người tàn phế trước."

Diệp Linh bị dọa sợ hãi nhảy sang một bên, vội vàng buông tay, Tiểu Vương phi mà ác thì so với Vương gia cũng không kém bao nhiêu, bây giờ tiến cũng chết mà lùi cũng chết, tóm lại các nàng nên chuẩn bị tốt tâm lý để chết thôi, hai người mặt xám như tro tàn đi theo ở phía sau, một đường hướng Tuyền viện, còn thừa cơ mọi người không chú ý kêu người ta đi báo

cho Tích quản gia nhanh chóng tới đây, Vương Phi muốn giết con chim bảo bối của Vương gia .

Xuyên qua cây cầu, đi thẳng đến bên kia Tuyền viện, con đường u tối quanh co, đỉnh đài đá xanh, khắp nơi đều xinh đẹp, quả nhiên không hổ tên gọi Tuyền viện.

Ngoài cửa viện có thị vệ đứng canh gác, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tới, vội cung kính hành lễ: "Tham kiến Tiểu Vương phi, Vương gia không có ở trong viện."

" Ta không tìm hần."

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, nhìn chăm chăm hai thị vệ kia, hai tên thị vệ có chút không khó hiểu, Tiểu Vương phi sao thế? Rồi nhìn lại hai nha đầu Diệp Linh cùng Diệp Khanh đứng phía sau nàng, chỉ thấy họ nhướn mày liếc mắt, hếch mũi méo miệng, làm ra những động tác kỳ quái, còn nhướn cao lông mày trừng sang đây, Phượng Lan Dạ nhanh chóng quay đầu, Diệp Linh cùng Diệp Khanh hai người lập tức mặt mày sáng tỏ, nghiêm túc không nhúc nhích đứng ở phía sau.

Hai gã thị vệ cung kính xin chỉ thị: "Vương Phi đây là?"

"Ta muốn đi thăm quan Tuyền viện."

Phượng Lan Dạ nói xong cũng không đợi thị vệ kia kịp phản ứng, nhấc chân liền sải bước lên thềm đá, nghênh ngang đi vào Tuyền viện, phía sau Diệp Linh cùng Diệp Khanh lú lẫm nhìn trân trối, lúc đi qua bên cạnh hai gã thị vệ không quên hỏi bọn hần: "Vương gia không phải không thích người ta vào Tuyền viện sao?"

Hai thị vệ vẻ mặt thành thật mở miệng: "Đúng là không thích, nhưng nàng là Vương Phi, Vương gia không phải đã phân phó trong vương phủ tất cả mọi chuyện đều giao cho Vương Phi xử lý sao?"

Mà đi thăm quan Tuyền viện hẳn là không có gì vấn đề mà, Diệp Linh cùng Diệp Khanh sắp tức đến hộc máu, mắt trợn trắng than thở, hai người chờ chết đi, phúi phúi người đuổi theo thân ảnh phía trước, còn ném lại một câu: "Đồ con heo."

Bên trong Tuyền viện, phong cảnh ưu mỹ, nhìn lại một cái, nơi nơi đều là hoa cỏ, hành lang bạch ngọc, đình các chu sa, thật là đẹp đến không tả xiết, có hoa có cỏ, có hồ có đình, cửu khúc hành lang gấp khúc, rường cột chạm trổ, so sánh với bất kỳ một chỗ nào của Vương Phủ cũng xinh đẹp hơn, nam nhân này thật biết hưởng thụ a, Phượng Lan Dạ than nhẹ ở trong lòng, chân đạp trên đường đá xanh, hướng chủ cư của Tuyền viện đi tới.

Người còn chưa tới, rất xa liền nghe được tiếng nói.

" có người tới, có người tới."

Khoan khoái vô cùng, dễ nghe nhẹ nhàng.

Phượng Lan Dạ nhếch môi mà cười, phía sau Diệp Linh cùng Diệp Khanh quả thật muốn la cứu mạng, Ngân ca đáng thương, hôm nay người có thể bị hoạ rồi, đừng kêu rồi, đừng kêu.

Đáng tiếc ở hành lang Ngân ca kêu rất vui vẻ, nào biết đâu có sát tinh tới đây lấy tánh mạng bản thân hẳn.

Còn khoái chí đập cánh phành phạch, thấy có người đi tới, liền vui mừng hô lên: "Ta là Ngân ca, ta là Ngân ca."

Phượng Lan Dạ vừa nghe, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, đi tới hành lang nhìn con chim có thân thể hơi nhỏ, phần đuôi hơi ngắn, màu lam cả thân hình, phía dưới cổ còn có một ít lông vũ màu đỏ, đôi cánh cũng có màu đỏ luôn, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, là chủng loại vẹt Xanh đuôi ngắn, không nghĩ tới lại bị Nam Cung Diệp gọi là Ngân ca, cũng có chút ít ý tứ, bất quá người gặp phải ta, xem như xấu số rồi.

Phượng Lan Dạ ngoài cười nhưng trong không cười ngó chừng Ngân ca, Ngân ca cũng nghiêng đầu nhỏ ngó chừng nàng, một người một chim mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chỉ chớp mắt Ngân ca liền cảm giác được trên người Phượng Lan Dạ có sát khí, nên hoảng sợ, lui cổ chuẩn bị bay đi, đáng tiếc chậm một bước, trong ống tay áo Phượng Lan Dạ tung ra một cái túi vải màu trắng, nhanh chóng đem Ngân ca bọc lại cho vào bao, chỉ nghe Ngân ca ở trong túi vỗ cánh, kêu lên.

" Gia, cứu mạng, Gia, cứu mạng."

Phượng Lan Dạ hừ lạnh, kêu cứu, xem ai có thể đến cứu người, liền giơ túi vải trắng cầm lên, đi thẳng tới bên ngoài Tuyền viện.

Ngoài cửa viện, Tích quản gia mang một đám hạ nhân Vương Phủ, đứng ở ngoài cửa, mắt thấy Vương Phi đi ra, trong tay giơ lên túi vải trắng, mà Ngân ca ở bên trong không ngừng kêu to: "Gia cứu mạng, Gia cứu mạng."

Tích quản gia mặt mũi trắng bệch, dẫn người phịch một tiếng quỳ cả trên đất, liên tục cầu khẩn: "Vương Phi a, ngàn vạn lần đừng động đến Ngân ca, người nếu như tức giận, cứ đánh tiểu nhân cũng được."

Mà mọi người phía sau cũng liên tục cầu xin: "Vương Phi a, nếu người giận cứ đánh quản gia để giải hận, đừng đánh chúng tiểu nhân."

Tích quản gia vừa nghe thấy thiếu chút nữa đã giận điên lên, tại sao lại nói đánh hấn không giải được hận thì đừng đánh bọn họ, thật là một đám tiểu nhân.

Bất quá cũng không dám so đo, bây giờ là lúc làm cho Vương Phi không động đến Ngân ca là tốt rồi, bằng không Gia không thể không trừng phạt bọn họ.

Ngoài Tuyền viện mọi người đã quỳ thành một vòng, ngay cả hai thị vệ gác cửa cũng đã quỳ xuống, hi vọng Vương Phi thu hồi mệnh lệnh đã ban

ra, đáng tiếc ánh mắt Phượng Lan Dạ híp lại, lạnh lẽo khiếp người, không có một chút nào hoà hoãn, đúng vào lúc này, Hoa Ngạc đi tới, kính cẩn ngoan ngoãn mở miệng.

" chủ tử, nước nóng đã đun sôi."

" ừ, đi thôi, đi giết chim nấu súp."

Phượng Lan Dạ trầm mặt xoay người liền đi, căn bản không nhìn đến đám người quỳ trên đất, Tích quản gia cùng tất cả hạ nhân trong vương phủ đều ngừng đầu lên, hoá đá nhìn hai người đã đi xa, sau đó ánh mắt của mọi người đều nhìn Tích quản gia, đang mặt xám như tro.

" Vậy phải làm sao bây giờ?"

Tích quản gia sắc mặt cũng không tốt hơn người khác bao nhiêu, nhìn thân thể yếu điệu mãnh khảnh kia, từ từ biến mất ở trong đôi mắt, hắc hửu khí vô lực mở miệng: "Đi, tất cả mọi người cùng quỳ trong đại sảnh Vương Phủ , chờ Gia xử phạt."

Hắn ra lệnh một tiếng, mọi người trong vương phủ tất cả đều đến quỳ trong đại sảnh phía trước, chờ Vương gia xử phạt.

Trong Liên viện, Phượng Lan Dạ nghiêng người tựa đầu vào một bên giường êm trong khách sảnh đọc sách, tư thế tùy ý thản nhiên, một đầu tóc đen xoả tung, choàng ở trên vai, mỹ lệ mà u nhã, càng toả ra ánh sáng xinh đẹp.

Hoa Ngạc thỉnh thoảng đi vào bẩm báo: "Vương Phi, hạ nhân trong vương phủ vẫn còn quỳ ở đại sảnh."

" Còn quỳ sao."

Phượng Lan Dạ không để ý lắm mở miệng, quay đầu quét mắt nhìn con vẹt Ngân ca đang đứng ở góc phòng, Ngân ca hiếm khi được an tĩnh vậy, nọ rút cái đầu nhỏ lại sợ hãi nhìn nữ nhân này, có chút bộ dạng mê hoặc, trước tới nay nó rất dễ dụ dỗ người ta a, tại sao nữ nhân xinh đẹp này lại lạnh lùng như thế, cũng không mắc mưu nó nữa, cho nên trong lúc nhất thời cánh cũng không dám vỗ.

"Chủ tử, nếu như Vương gia tức giận?"

Hoa Ngạc có chút lo lắng, sợ Vương gia một khi tức giận, sẽ thương tổn đến chủ tử.

Phượng Lan Dạ híp mắt lại, không để ý lắm, hấn tức giận sao? Vậy hãy để cho nàng nhìn xem hấn có tư cách gì tức giận, ngày đại hôn để cho nàng cùng con gà trống báai đường, đã làm nàng mất mặt lớn như vậy, hiện tại nàng bất quá chỉ nấu con vẹt của hấn, không đúng, chỉ đe dọa hấn, chẳng lẽ muốn giết nàng sao, hơn nữa nam nhân này là đồng tính đoạn tụ, mình còn là bia đỡ đạn cho hấn.

Buổi tối, khi Tề vương trở về phủ, đối mặt với một phòng khách toàn là hạ nhân, mà tất cả đều kinh hãi đảm chiến, sắc mặt trắng bệch chỉ chờ chức Vương gia xử phạt.

Nhưng Nam Cung Diệp cũng không có xử phạt bất kỳ hạ nhân nào, hấn nhíu mày không quan tâm lắm nói: "Không có việc gì làm sao? Đi xuống đi."

Mọi người cho là mình nghe lầm, hai mặt nhìn nhau, Vương gia không tức giận, không tức giận, đó là Ngân ca hấn thích nhất a, làm sao lại như không có chuyện gì xảy ra thế?

Cuối cùng Tích quản gia cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Vương gia, Vương Phi nói đem Ngân ca nấu súp uống."

Đôi lông mày hẹp dài của Nam Cung Diệp nhướng lên, con ngươi nheo lại thâm thúy u ám thần bí khó lường, nhưng lại vô cùng tuyệt đẹp, tựa như màu đen của loại bảo thạch chói mắt nhất, quanh thân nội liễm u ám, tiếng nói từ tính chậm rãi vang lên.

"Đứng lên đi, Diệp Linh, đi nói cho Vương Phi biết, Bốn vương đem Ngân ca tặng cho nàng, nói nàng hảo hảo chiều cố nó."

"a?"

Mọi người sắc mặt sửng sốt, Vương gia nói lời này là có ý gì? Mà ngừng đầu lên lần nữa thì chỉ nhìn thấy trước cửa phòng, màu trắng xiêm y thật giống như mây trôi phiêu dạt đi.

Mọi người rốt cục cũng hồi phục tinh thần lại, ý của Vương gia là Vương Phi căn bản không có giết con chim anh vũ kia, nhưng mà kinh hãi nhất chính là Vương gia nói đem Ngân ca đưa cho Tiểu Vương phi, có thể thấy được Vương gia rất yêu Tiểu Vương phi .

Tích quán gia chỉ huy mọi người bò dậy, người người thân thể mềm nhũn, đi đứng vô lực, nhưng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, má ơi, tìm được đường sống trong chỗ chết rồi a, quanh thân họ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rõ ràng đã vào đông, nhưng trên người lại như có lửa.

Tích quán gia phân phó Diệp Linh: "Còn không trở về bẩm báo cho Tiểu Vương phi, Vương gia đã nói, đem Ngân ca tặng cho Vương Phi."

"Dạ" Diệp linh cùng Diệp Khanh hai người dẫn theo mấy nha đầu hầu hạ bên trong Liên viện, một đường trở về viện.

Phượng Lan Dạ nghe Diệp Linh bẩm báo, lập tức mặt đen thui, cắn răng.

Xem ra nàng lần này lại thua nữa, tên Nam Cung Diệp kia lại đoán được nàng không có hạ quyết tâm giết Ngân ca, lại còn muốn đem Ngân ca tặng

cho nàng, bức quá, thật muốn lập tức đem con chim hươ này đi nấu cho rồi.

Ngân ca vừa nhìn nhiều người trong nhà, liền miêng lưỡi, tựa hồ đã quên sợ.

" Gia tới, Gia tới."

Hù dọa mấy người trong nhà hoảng hốt, ngơ ngác nhìn quanh, mới phát hiện là Ngân ca gọi bảy bà, mặc dù có chút buồn bức, nhưng mọi người đều thích con chim này nên không trách, chỉ có Phượng Lan Dạ vẻ mặt tức giận, quay đầu lại chỉ vào con chim phá phách kia cảnh cáo: "Thử kêu một tiếng nữa xem, nhìn xem ta có độc chết người không."

Ngân ca liền lập tức sợ ác nữ nhân này, rụt cổ, không nói một lời, cho đến khi Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, nó mới thở phào nhẹ nhõm kêu lên, khoan khoái vô cùng: "Đi, đi."

Diệp Linh Diệp Khanh cùng Hoa Ngạc và mấy tiểu nha đầu cười mở miệng: "Người thật thực dụng a."

" Ừ, Vương gia đem Ngân ca tặng cho Tiểu Vương phi rồi, chúng ta cần phải tỉ mỉ một chút, chia nhau ra chăm sóc nó."

" đúng."

Mấy người vừa nói chuyện, vừa có người đi đến chăm sóc Ngân ca, có người đi hầu hạ Tiểu Vương phi, mà Ngân ca không biết có phải bị đè nén quá lâu hay không, mà vẫn không ngừng gọi: "Đi, đi."

Phượng Lan Dạ ngồi ở dưới đèn, híp con ngươi lại, Nam Cung Diệp này thật không phải là một nhân vật đơn giản, chuyện gì cũng nhìn thấu như vậy, xem ra chính là nhân vật khó dây dưa, mình trong lúc nhất thời thật đúng là không có biện pháp đối phó hẳn, tốt, chuyện này thật nâng lên hứng thú của nàng, tựa hồ từ lúc hẳn và nàng giao thủ đến bây giờ, nàng cũng

chưa lần nào thắng, chẳng lẽ vẫn bị ăn thiệt thòi hoài? Phượng Lan Dạ đang muốn nghĩ nhập thần, thì Hoa Ngạc vẻ mặt tươi cười nhẹ nhàng đi tới .

" chủ tử, Ngân ca rất là khôn a?"

"Đừng nhắc tới con chim hư đó "Phượng Lan Dạ tức giận kêu lên, mới vừa rồi nàng vẫn nghe được tiếng kêu của nó, đi đi, thấy nàng đi mà cao hứng thành như vậy, con chim chết, thật muốn nấu nó cho rồi.

Hoa Ngạc mím môi cười, biết chủ tử lần này đã tính sai, đang rất buồn bực, nên không nói gì nữa, bỗng nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng động, hai người đồng thời nhìn qua, không gió mà cửa sổ tự động khép mở, sau đó một trận kinh phong phóng qua, một cảnh phi tiêu từ bên ngoài bắn thẳng vào, dính trên vách tường.

Bên ngoài viện có tiếng vang, còn có thêm tiếng gào.

Phượng Lan Dạ nhanh chóng bảo Hoa Ngạc đem phi tiêu nhổ xuống , trên phi tiêu thượng có gắn một tờ giấy.

Nguyên lai là người Sở Vương phủ, tất nhiên là Sở Vương Nam Cung Liệt dặn dò nàng phải chú ý hướng đi của Tề vương, xem một chút Tề vương có giấu diếm thế lực nào hay không, hẳn có phải có dị tâm không?

Phượng Lan Dạ nhìn chăm chăm trang giấy trên bàn, nhú mày, quanh thân lạnh lẽo, nghĩ đến Sở Vương Nam Cung Liệt, nàng liền thấy hết sức chán ghét người nam nhân như vậy, vì hoàng quyền, ngay cả nữ nhân cũng lợi dụng, nếu không phải hẳn từng một lần cứu nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cùng người nam nhân này qua lại chút nào.

Bất quá trước mắt hẳn muốn nàng làm gian tế cho Sở Vương phủ tới điều tra bí mật của Nam Cung Diệp, nàng thật phải làm như vậy sao?

Thật ra thì nàng biết Nam Cung Diệp có nhiều chuyện cũng không gạt nàng, nhất là chuyện hãm hại thủ hạ bảo vệ nàng, mà tên thủ hạ kia thân thủ hết sức lợi hại, chỉ bằng vào điểm này, có suy đoán ra Nam Cung Diệp không có giống như bề ngoài nhìn thấy, sau lưng của hắn nhất định có cất giấu bí mật gì đó? Mấu chốt là nàng thật phải làm như vậy sao? Nhưng nếu không ra tay, nàng phải trả ân tình của Sở Vương Nam Cung Liệt như thế nào.

Phượng Lan Dạ lâm vào thế khó xử, đưa tay đốt tờ giấy kia, sau đó phân phó Hoa Ngạc mang phi tiêu cất vào.

Lúc này ngoài phòng có người bẩm báo: "Vương Phi, trong vương phủ có thích khách xông vào, xin hỏi Vương Phi có sao không?"

Hoa Ngạc lập tức nhướng mày: "Không có chuyện gì, các người đi xuống đi"

" Dạ"

Phía ngoài Vương Phủ thị vệ đã đi đến nơi khác để tuần tra.

Trong phủ động tĩnh, rất nhanh được trình diện đến Tuyền viện.

Nam Cung Diệp nhíu mày, vẻ mặt u ám, lệ khí trải rộng, cho dù lạnh lẽo bao phủ quanh thân, nhưng mà trên dung nhan lại phát ra cỗ anh khí, và mị lực phi phàm, bàn tay thon dài nhẹ gõ lên bàn, phát ra tiếng cộc cộc.

Thiên Bội Thần đứng ở bên trong thư phòng, cung kính bẩm báo: "Thuộc hạ không có lập tức bắt hắn, vì sợ hắn phát hiện thực lực Tề vương phủ, chẳng qua là đuổi theo hắn, thì phát hiện hắn vào Sở Vương phủ, hắn là người của Sở Vương phủ."

Nguyệt cần lập tức bước lên trước một bước, bình tĩnh mở miệng: "Người nọ không giống như muốn giết người, chắc là tới liên lạc cùng Tiểu

Vương phi , Vương gia, chẳng lẽ Tiểu Vương phi là người của Sở Vương?"

" Sở Vương?"

Nam Cung Diệp trên gương mặt vẫn uyển nhược mỹ ngọc, không có mảy may xao động, chẳng qua ánh mắt sâu không lường được bắn ánh sáng lạnh ra bốn phía, khóe môi vẽ ra nụ cười âm u xinh đẹp.

Không nghĩ tới Sở Vương lại nổi lên chủ ý động đến Lan Dạ, nhưng Lan Dạ thật sự là người của Sở Vương sao?

Hắn biết tiểu nha đầu này không phải là người dễ dàng khuất phục kẻ khác, vì sao lại chịu để Sở Vương lợi dụng, trong chuyện này có phải có điều hắn không biết hay không, xem ra hắn cần phải hảo hảo điều tra thêm.

Nam Cung Diệp phát tay trầm giọng: "Chớ kinh động đến Sở người Vương phủ, mặt khác chuyện này cũng đừng làm cho Vương Phi biết"

"Dạ, Vương gia."

"đi xuống đi."

Nam Cung Diệp phát tay cho người lui xuống, còn lại một mình ngồi đợi ở bên trong thư phòng, vẻ mặt trầm tĩnh tóc đen xinh đẹp, nhẹ bay trong gió, mềm mại như ánh trăng.

Trên trực giác hắn vẫn tin tưởng Lan Dạ , tiểu nha đầu này trên người bản tính ngây ngô nghênh là trời sinh, chẳng lẽ nàng có nhược điểm gì nằm ở trong tay Nam Cung Liệt, ngày đó nàng tựa hồ là do Nam Cung Liệt mang về.

Bên trong thư phòng ánh đèn nhợt nhạt vẫn kéo dài, nhưng đêm vẫn chưa hết.

Năm mới buông xuống, cả An Giáng thành một mảnh náo nhiệt, mọi người đều bề bộn, các gia đình chia làm thành nhóm để thu mua hàng tết, đi xuyên qua đám người đứng xếp thành hàng, chật chội mà náo nhiệt.

Tề vương phủ lúc trước bởi vì Vương gia đại hôn, cho nên đã dọn dẹp cả tòa phủ đệ, rửa sạch các loại chén bát, đệm chăn rèm cửa sổ chờ cũng được giặt sạch, khắp nơi đều là rục rờ hân hoan, hiện tại cũng không cần phải nữa, vậy nước quét nhà nữa, mà chỉ cần thu mua một chút hàng tết là được rồi, nên bên trong phủ hạ nhân cũng rất thanh nhàn.

Gần đến những ngày cuối năm, Tích quản gia đã đem sổ sách thu chi trong một năm mà các nơi trình lên, đưa đến bên trong Liên viện.

Tề vương khi còn bé liền bị Phong vương, trong tay đất đai cửa hàng rất nhiều, tiền mướn nhân công, chi phí buôn bán... đã có chuyên gia quản lý, còn có mấy chục cửa hàng đang lúc mở rộng, đều có người xử lý.

Năm trước cũng là Tích quản gia xem xét phê duyệt, năm nay Tích quản gia sau khi sửa sang xong, dựa theo lệ cũ của các phủ liên giao vào tay nữ chủ nhân Vương Phủ, để cho Phượng Lan Dạ xem xét.

Bên trong Liên viện, Phượng Lan Dạ nhìn một đồng sổ sách trên bàn, liền thấy đầu vầng mắt hoa, mà hết lần này tới lần khác Ngân ca kia vừa nhìn thấy thế nó có chút hả hê kêu.

"Làm việc Làm việc, Gia tới, Gia tới."

Phượng Lan Dạ mặt đen lại, thật muốn một quyền đánh chết con chim này, mà con chim kia đại khái nhìn ra nàng không có gì nguy hiểm, cho nên hiện tại nó không sợ nàng.

"Cứ đặt ở đây, một tí nữa ta sẽ xem."

Phượng Lan Dạ phát tay, Tích Đan liền lui xuống, hiếm khi được nhìn thấy sắc mặt Tiểu Vương phi khó coi, trong lòng không khỏi trộm vui vẻ một lát, bất quá cũng không dám để lộ ra ở trên mặt, nếu không chỉ có tự mình chuốc lấy khổ.

Trong khách sảnh, Diệp Linh cùng Diệp Khanh chờ cho mấy tiểu nha đầu đem sổ sách sửa sang lại tốt, sắp đặt chỉnh tề, liền mang con chim kia ra ngoài.

Mà Ngân ca cùng mấy tiểu nha đầu này ở chung một chỗ, cũng học được rất nhiều lời nói để khen ngợi nữ nhân, lúc này, Diệp Linh trêu chọc một cái, nó lập tức cao hứng kêu lên.

"Vương Phi thật xinh đẹp a, Vương Phi thật xinh đẹp a."

Phượng Lan Dạ trong lòng vốn đang buồn bực, nghe thế không khỏi dễ chịu một chút, trợn mắt nhìn Ngân ca một cái, phun cho nó một ngụm: "Cũng biết lắm lời."

Ngân ca càng gọi đến vui vẻ: "Tiểu Vương phi thật xinh đẹp, Gia tới, Gia tới."

Người trong phòng đều bị chọc cười, con chim này thật là thú vị, Phượng Lan Dạ cũng cười, nên trong phòng liền ấm áp rất nhiều.

Phượng Lan Dạ cũng không đi xem sổ sách trên bàn, mà đứng lên cùng mấy tiểu nha đầu trêu chọc Ngân ca, dạy Ngân ca mắng người.

"Gia là tên khốn kiếp, Gia là tên khốn kiếp."

Nàng dạy Ngân ca mắng Nam Cung Diệp, làm phía sau hoàn toàn yên tĩnh, mấy tiểu nha đầu cũng không dám nói gì, nhưng Ngân ca lại rất có linh tính, loạng choạng cái đầu nhỏ, lại không mắng gì, nó thấy Phượng

Lan Dạ trừng mình, liền lập tức giơ chân: "Gia, cứu mạng a, Gia cứu mạng a".

Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, thật là người sao thì nuôi chim tánh tình đó.

Trong phòng mấy người thấy Vương Phi cũng không giận, liền nở nụ cười, lúc này Tích quản gia đã quay lại, cung kính mở miệng: "Vương Phi, có khách tới chơi?"

"Người nào a?"

Phượng Lan Dạ một cái tay đang ở giữa không trung, nàng vốn là định gõ đầu Ngân ca một cái, vừa nghe lời nói của Tích quản gia liền dừng lại động tác, nhìn sang, lấy làm kỳ lạ ở nơi này, nàng nào có khách nhân gì, trừ Vụ Tiễn, nhưng Vụ Tiễn không thể nào tới đây thăm nàng, hôm qua nàng ấy vừa mới tân hôn thôi.

" Bẩm Vương Phi, là Tam hoàng tử phi."

" Trầm Vân Tinh"Phượng Lan Dạ cũng ngây ngẩn cả người, trong đầu hiện lên hình ảnh Tam hoàng tử phi Trầm Vân Tinh, Trầm Vân Tinh chính là đệ nhất mỹ nữ An Giáng thành, người này rất tâm khí ngạo, trong mắt không chứa bất luận kẻ nào, giờ phút này lại đến đủ Vương Phủ, nàng không nhớ rõ mình và nàng ta có cái gì thân thiết, ngược lại lúc trước tiền cung tạ ơn, vẫn còn chế ngạo nàng mà, bây giờ lại tới cửa bái phỏng, không biết ý muốn như thế nào?

Phượng Lan Dạ một phen suy đoán, cũng nghĩ không ra mục đích trong đó, liền phát phát tay: "Ta biết rồi, người cho người mang nàng dẫn tới chính sảnh Vương Phủ dùng trà đi, ta sẽ qua đó liền"

" Dạ, Vương Phi."

Tích quán gia liền lui xuống, Phượng Lan Dạ thu tay lại không đùa với Ngân ca nữa, bên cạnh nàng Hoa Ngạc cùng Diệp Linh hai người lập tức khinh thường mở miệng.

"Tiểu Vương phi, kia Trầm Vân Tinh kia nhất định không có lòng tốt, người biết không? Lúc trước nô tỳ nhìn thấy nàng cứ ngó chừng chừng Vương gia, giống như một con hồ ly vậy, bây giờ lại còn trực tiếp chạy đến Vương Phủ."

"đúng vậy a, nàng nhất định là muốn gặp Vương gia, cho nên mới phải chạy tới đây."

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc nói lời này cũng nhắc nhở Phượng Lan Dạ, quả thật, lúc trước Trầm Vân Tinh khi nhìn thấy Nam Cung Diệp, thì ánh mắt cứ dính vào trên người Nam Cung Diệp, kẻ có mắt đều nhìn ra, chẳng qua thân phận của nàng ta là Tam hoàng tử phi, Nam Cung Diệp là Thất hoàng tử, nếu làm thế thì thân phận quảng ở nơi nào chứ, mà Trầm Vân Tinh chẳng lẽ ngu xuẩn đến mức không biết liêm sỉ sao, trực tiếp chạy lên cửa tìm người, có thể sao? Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây, thân thể liền quay người đi ra ngoài.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh hai người đi theo nàng, vẻ mặt oán giận.

"Vương Phi, nếu không cứ để cho Tích quán gia đem nàng đuổi đi đi."

Phượng Lan Dạ trợn mắt nhìn hai nha đầu một cái, người tới là khách, dù có ý nghĩ đó đi nữa, thì hiện tại thân phận của nàng ta là Tam hoàng tử phi, có thể nào tùy tiện đuổi người ta đâu?

Một nhóm mấy người rời đi Liên viện, xuyên qua đình cầu nhắm phía trước Vương Phủ đi tới.

Mặt trước của Tề vương phủ có một loạt có năm chủ phòng, đại khí xa hoa, bốn phía trồng rất nhiều danh hoa, nên không mất đi nhã trí.

Bên ngoài hành lang đứng thẳng mấy tên hạ nhân, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi tới, vội dàng quỳ gối cung kính kêu một tiếng: "Tham kiến Vương Phi."

Phượng Lan Dạ gật đầu: "Đứng lên đi."

Sau đó dẫn hai nô tỳ Hoa Ngạc - Diệp linh đi vào, chỉ thấy trong chính sảnh, có một người đang ngồi ngay ngắn, giờ phút này tựa hồ có chút khẩn trương, hai tay cứ nắm chặt khăn gấm mà vặn, bất an nhìn quanh mọi nơi, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ từ ngoài cửa đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa người.

"Thất hoàng muội, tỷ tỷ mạo muội tới quấy rầy người, sẽ không trách móc chứ."

Giọng nói rất là mềm nhẹ uyển chuyển, làm người ta nghe thấy muốn thương, người đẹp hơn nữa nói chuyện lại nhẹ giọng nhẹ lời, không biết mang theo bao nhiêu là quyến rũ.

Phượng Lan Dạ sắc mặt vẫn không đổi sắc, bất quá phía sau Hoa Ngạc cùng Diệp linh trực tiếp mắt trợn trắng, hai người thấy muốn ói, còn có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy sao? Lần trước ở Mai linh điện còn khi dễ chủ tử các nàng, bây giờ lại có mặt mũi tới xưng tỷ gọi muội, nữ nhân này không biết xấu hổ mà.

"Tam Hoàng tấu khách khí, mời ngồi, Lan Dạ gánh chịu không nổi như vậy."

Muốn giả bộ phải không? Thì mọi người cùng nhau giả bộ đi, nàng cũng muốn xem một chút người có thể chống được đến lúc nào.

Phượng Lan Dạ Tâm trong lòng cười lạnh, đã có chút ít hiểu, nữ nhân này xem ra quả thật nhìn trúng Nam Cung Diệp, bất quá Nam Cung Diệp

mặc dù có bề ngoài hơi hợt tuấn mỹ, nhưng nội tâm của hắn thì âm tàn Thị Huyết vô cùng.

Phượng Lan Dạ ngồi vào vị trí chủ vị, Hoa Ngạc cùng Diệp linh hai tỳ nữ một trái một phải đứng ở phía sau của nàng, nhìn Trầm Vân Tinh mang bộ dạng thèm thuồng mê đắm đối diện với chủ tớ ba người các nàng.

"Không biết Tam Hoàng tẩu hôm nay đến đủ Vương Phủ có gì không?"

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc mở miệng, bên dưới Trầm Vân Tinh che giấu vẻ ghen tỵ nơi đáy mắt, mới vừa rồi nàng đã đánh giá Tề vương phủ, so với Nam Cung phủ các nàng thì xa hoa nhiều lắm, hơn nữa nơi này có rất nhiều đồ vật được ngự tứ (vua ban), xem ra Thất hoàng tử rất được hoàng thượng cưng chiều, quả nhiên không phải giả, mà với bộ dạng đầu gối của Nam Cung Tiếp, cả ngày chỉ biết đánh đàn, thì có cái rảnh mà dùng.

Trầm Vân Tinh một phen phỉ nhổ trong bụng, nhưng khi ngừng đầu lên, thì nụ cười trên mặt càng thêm ôn nhu, thiên kiều bá mị.

Phượng Lan Dạ nhìn đánh giá nàng, đồng thời phải khen ngợi một tiếng, nữ nhân này quả thật rất đẹp, thiên sinh lệ chất, dáng vẻ thướt tha mềm mại, cùng Tề vương Nam Cung Diệp thật đúng là một đôi trời đất tạo nên, bất quá ai bảo nàng ta không có cái phúc phận này chứ, ông trời lại để cho mình gả vào Tề vương phủ.

"Lần trước Tam Hoàng tẩu mạo phạm muội muội, cho nên hôm nay tới cửa, muốn cùng muội muội nói tiếng xin lỗi"

Trầm Vân Tinh thanh âm mềm nhẹ mượt mà, thật giống như mưa bụi rơi trên mặt hồ nước, uyển chuyển trong sạch.

Phượng Lan Dạ nhìn bộ dạng dối trá của nàng, thật là có chút ít phiền chán, bất quá không đưa tay đánh khuôn mặt người tươi cười, nàng cũng

muốn xem một chút, nữ nhân này có thể giả bộ tới khi nào, giật khóe môi một cái, nhàn nhạt tiếp lời: "Tam Hoàng tấu thật là có lòng."

Nói xong liền cúi đầu uống trà, cũng không nói một câu nào nữa.

Trong lúc nhất thời bên trong phòng khách yên tĩnh không tiếng động, Trầm Vân Tinh cũng cúi đầu uống trà, từ từ suy nghĩ nên lựa lời nói tiếp như thế nào.

Kể từ khi ở Mai Linh điện gặp mặt Nam Cung Diệp một cái, lòng của nàng như nai con nhảy loạn, rất muốn nhìn thấy hắn lần nữa, mặc dù biết thân phận của mình không thích hợp, nhưng nàng mới chính là nữ nhân cùng nam nhân kia có bề ngoài xứng đôi nhất, ông trời tại sao lại đối đãi nàng như thế, ý nghĩ này vẫn quanh quẩn ở trong đầu Trầm Vân Tinh.

Cho nên hôm nay nàng liền tới đây, lấy cớ bái phỏng Phượng Lan Dạ, kì thực người nàng muốn gặp là Nam Cung Diệp, chẳng qua là có thể nhìn thấy hắn hay không, quả thật cơ hội rất mong manh, nhưng nàng thật rất muốn trông thấy hắn.

Trầm Vân Tinh suy nghĩ trước sau, cuối cùng tựa như tùy ý quay đầu nhìn một chút, sau đó nhu thuận uyển chuyển mở miệng: "Thất hoàng đệ không có ở trong phủ sao?"

Phượng Lan Dạ khóe môi giật giật, xem ra nữ nhân này thật đúng như phỏng đoán của Hoa Ngạc cùng Diệp linh, là tới gặp Nam Cung Diệp, cũng quá không biết liêm sỉ đi, làm chị dâu mà công khai dò xét em chồng xinh đẹp, thật không biết nên dùng lời gì để nói nàng ta, càng không biết khi Nam Cung Diệp hiểu tâm ý nữ nhân này thì nghĩ gì, nhưng hắn đồng tính mà, ánh mắt của Phượng Lan Dạ hiện lên sự giảo hoạt, liền nhếch môi nở nụ cười yếu ớt.

" Tam Hoàng tấu muốn gặp Vương gia sao?"

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Trầm Vân Tinh há mồm muốn phản bác, nhưng nói ra lại sợ Phượng Lan Dạ dừng lại, nên cuối cùng phải mang bộ dạng không nói thành lời, Phượng Lan Dạ mặc kệ nữ nhân này, quay ra cửa ngoài phân phó: "Tích quản gia, . Đi mời Vương gia tới đây, nói Tam Hoàng tấu tới thăm hân."

Bên trong chính sảnh, Diệp linh cùng Hoa Ngạc trừng mắt giận đến lông tóc dựng cả lên, nào có ai như thế, biết rõ nữ nhân khác đến dò xét phu quân của mình, lại vẫn hào phóng đem phu quân gọi ra cho người ta nhìn nữa.

Bên ngoài phòng, Tích quản gia cùng hạ nhân Tề vương phủ nghe thấy vậy, cũng có vẻ mặt khó hiểu, Tam Hoàng phi này đến đây thì nên thăm Vương Phi bọn họ, làm sao lại trở thành thăm Vương gia bọn họ rồi.

Bất quá làm nô tài tự nhiên không dám hỏi tới chuyện của các chủ tử , Tích quản gia liền lĩnh mạng tự mình đi Tuyền viện bẩm báo Vương gia.

Lúc này ở chính sảnh, sắc mặt của Trầm Vân Tinh có chút ảm đạm, liền mượn cơ hội bưng chén trà, để che dấu toan tính của mình, Phượng Lan Dạ cái tiểu nha đầu này, nói như vậy, không phải là làm cho nàng khó xử hay sao? Nhưng bây giờ cũng không còn biện pháp nói cái gì nữa. Ừ nếu đã đến mức này có thể nhìn thấy Nam Cung Diệp, tưởng tượng phong tư của hân, trong mắt Trầm Vân Tinh hiện lên một tia mừng rỡ, làm cho sự buồn bực kia bị đè ép đi xuống.

Chính sảnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm uống trà, không có thêm động tĩnh nào khác nữa.

Phượng Lan Dạ cũng lười mở miệng nói chuyện, người ta đã không phải đến gặp nàng, thì cần gì tự làm mình mất mặt đâu, huống chi nàng cũng lười để ý tới nữ nhân này.

Lớn lên tuy rất xinh đẹp, nhưng đầu óc lại có chút không bình thường.

Phía sau nàng Hoa Ngọc cùng Diệp linh vẻ mặt không vui, khuôn mặt âm u , so sánh với Phượng Lan Dạ là chủ tử còn hung dữ hơn.

Rất nhanh ngoài cửa truyền đến giọng nói, thanh âm kính cẩn của hạ nhân Tề vương phủ vang lên: "Tham kiến Vương gia"

Tề vương Nam Cung Diệp giọng nói lãnh mị từ tính vang lên: "Vương Phi đâu?"

Nam Cung Diệp mặc một bộ cẩm bào màu trắng, bao quanh thân thể cao ráo hảnh, một đầu tóc đen chỉ dùng bạch ngọc trâm cố định lại, hảnh giờ phút này gọi cảm tuy tính, tản mát ra ánh sáng như ngọc, lừng thững đi vào chính sảnh, thật giống như phật quang phổ chiếu ở bên trong, đại sảnh, thoáng cái đã hút hết ánh mắt của mọi người.

Phượng Lan Dạ trông đi qua, nam nhân này bất kể là khi nào cũng là mục tiêu hấp dẫn mắt người ta nhất, đáng tiếc hảnh một bộ dạng bề ngoài tốt như vậy, mà lại đồng tính, nếu để cho người biết rõ chân tướng, không biết có bao nhiêu thiếu nữ thất vọng trong lòng a.

Nam Cung Diệp nhướng hàng lông mày hẹp dài lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về Phượng Lan Dạ, không biết tiểu nha đầu này lại chơi trò gì, nếu không phải muốn nhìn một chút xem nàng dỡ trò gì, hảnh căn bản sẽ không tới đây?

Mà hảnh từ đầu tới đuôi cũng không để ý đến người ngồi ở trong chính sảnh - Trầm Vân Tinh.

Trầm Vân Tinh thì ngược lại kể từ khi Nam Cung Diệp bước vào đại sảnh, đôi mắt đẹp không có dời khỏi hảnh, người nam nhân này bất kể là khi nào nhìn qua cũng đều hoàn mỹ như thế, con người toàn vẹn như trích tiên vậy, thì nên xứng với một mỹ nhân như nàng, tuấn nam mỹ nữ, mới là một đôi trời đất tạo nên, nhưng ông trời tại sao lại an bài như thế, để cho hảnh

cười một nữ nhân bé xiu như thế, rồi lại an bài nàng gả cho một nam nhân đầu gối không có chút tình thú nào.

Trầm Vân Tinh ở trong lòng oán hận, mắt thấy Nam Cung Diệp từ đầu tới đuôi cũng không có nhìn mình, trong lòng không khỏi thất vọng, hai tay xoay xoay khăn gấm, sắp nát cả cái khăn.

Hai nha đầu Hoa Ngạc cùng Diệp linh nhìn thấy vậy, cảm thấy rất sảng khoái hơn rồi, nên khoe miệng nhếch lên rất lớn, Vương gia nhà các nàng nhà quả là có khí phách có mị lực.

Bất quá nói thật ra , Vương gia lớn lên quá tuấn rồi, cho tới bây giờ còn chưa có nhìn thấy người nam nhân nào so với hãn tuấn tú hơn.

Bên trong phòng khách, mọi người tâm tư đều khác nhau, mà Nam Cung Diệp đâu biết được điều này, nên đi tới trước mặt Phượng Lan Dạ, nhàn nhạt nhướn mày, thanh âm từ tính vang lên:"Vương Phi có chuyện gì sao?"

"Không phải là ta có việc, là Tam Hoàng tẩu tới đây thăm người."

Phượng Lan Dạ nhợt nhạt cười, nhìn qua cực kỳ dịu dàng tú ngoại tuệ trung, con người của Nam Cung Diệp trong nháy mắt trầm xuống khôn cùng, hãn chậm rãi xoay người, cả người lạnh lẽo băng hàn, mặc dù vẫn tuấn mỹ tuyệt luân như cũ nhưng giờ tay nhắc chân lại mang theo vẻ lãnh tình khiếp người, mâu quang sâu không lường được bắn thẳng về phía Trầm Vân Tinh ở đối diện.

"Nguyên lai là Tam Hoàng tẩu giá lâm Tề vương phủ, thất kính thất kính"

Hoàn toàn là những lời khách sáo, trên khuôn mặt xinh đẹp như quan ngọc hoàn toàn không có một chút gợn sóng nào.

Trầm Vân Tinh lòng không khỏi trầm xuống, nàng tự hào là đệ nhất mỹ nữ An Giáng thành, luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhưng mà giờ phút này nàng ở trong mắt nam tử uyển nhược thiên thần kia, xem như là hạt bụi bặm bé nhỏ không đáng kể, không, không phải là bụi bặm, mà là một làn sương, thoáng cái hóa thành hư ảo, mấy ngày nay nguồn an ủi duy nhất của mình rốt cục đã tan thành mây khói.

Nàng cho là ngày đó có nhiều người, hẳn mới không có chú ý tới mình, cứ tự an ủi mình như vậy, trong lòng mới dễ chịu một chút.

Nàng An Giáng thành đệ nhất mỹ nhân, làm sao lại hấp dẫn không được nam nhân chứ, cho nên hẳn nhất định là không thấy nàng, không có chú ý đến, nếu như hẳn thấy được nàng, chú ý tới nàng, nhất định sẽ bị nàng hấp dẫn .

Nhưng mà hôm nay nhìn thẳng như vậy, nàng ở trong mắt của hẳn cái gì cũng không phải, về điểm nhận thức này nàng vẫn biết được.

Bởi vì hẳn lạnh lùng không nhìn, lòng của nàng đã trầm xuống, Như rơi vào vực sâu hàn đàm, không thở nổi, sự tuyệt vọng khôn cùng cứ kéo dài, đôi môi nhu động thật lâu, cuối cùng không nói ra lời được, chỉ lâm vào ngơ ngác ngẩn nhìn hẳn.

Trong mắt Nam Cung Diệp nhuộm lên một tia không vui, xoay người đến bên cạnh Phượng Lan Dạ ngồi xuống.

Phía sau, Trầm Vân Tinh cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh, sắc mặt có chút tái nhợt, đã không còn vẻ quyến rũ kiêu diễm lúc trước, giờ phút này vẻ mặt nàng ảm nhiên, vô lực cười cười: "Thất hoàng đệ tại sao không đi Nam Cung phủ làm khách, Tam hoàng huynh người luôn nhắc tới người."

"Làm phiền Tam hoàng huynh bận tâm."

Thế nhân đều biết Tề vương Nam Cung Diệp tính cách quái gở, cá tính lạnh lùng, nhưng mà khi đối mặt với hần, mới hiểu rõ hần là lạnh lùng vô tình đến cỡ nào, trong ánh mắt nhìn người của hần, thật giống như cất dấu một thanh đao sắc bén, không có một chút lưu tình nào, ngược lại làm cho người ta thương tích đầy mình, mâu quang của hần như vậy nói rõ cho người ta biết, mình không vui đến cỡ nào.

Giờ phút này khi Trầm Vân Tinh có cảm nhận này, nàng chỉ muốn chạy trốn chết.

Bởi vì suy nghĩ thế, cho nên thân thể cũng tự nhiên phản ứng theo, nhanh chóng đứng lên, nhìn Phượng Lan Dạ: "Muội muội nếu có rảnh rồi thì đi Nam Cung phủ làm khách, tỷ tỷ hôm nay xin được cáo lui trước."

"Được, mà Tam Hoàng tẩu không ngồi một lát nữa sao, không phải muốn Vương gia đến sao? Ở lại trò chuyện đi."

Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt quan tâm, nhưng lại làm cho người biết nha đầu này cũng không phải là ngồi không, Trầm Vân Tinh nào dám ngồi thêm nữa, liền liên tục lắc đầu: "Tam Hoàng tẩu ngày hôm nay thân thể không được thoải mái, ngày khác sẽ lại đến thăm muội muội."

Nàng nói xong liền vội vàng đi ra bên ngoài, Phượng Lan Dạ cao giọng kêu lên: "Tích quản gia, đưa Tam Hoàng tẩu đi ra ngoài" .

" dạ, Vương Phi."

Tích Đan cao giọng đáp lời, dẫn người đưa Tam hoàng tử phi rời đi, nghĩ đến Tam hoàng tử phi lúc đến cảnh xuân đầy mặt, xinh đẹp như hoa, mà bây giờ bỏ chạy với sắc mặt trắng bệch, kinh người như vậy, Vương gia cùng Vương Phi cũng không còn làm cái gì nàng ta a.

Trong đại sảnh, an tĩnh lại, Nam Cung Diệp nheo mắt lại quét về phía Phượng Lan Dạ bên cạnh, áp lực vô hình tràn ngập trong sảnh đường.

Hoa Ngạc cùng Diệp linh lập tức thông minh cúi người: "Nô tỳ xin được cáo lui trước."

Hai người liền vung tay lên dẫn đám người bên trong phòng khách lui ra ngoài.

Trong đại sảnh an tĩnh không tiếng động, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai người, song đồng đứng nhau toé lửa, va chạm vang trời một phen, cuối cùng Nam Cung Diệp không nhẫn nữa mở miệng.

"Vương Phi đang làm cái trò gì?"

"Ta làm cái trò gì? Người ta muốn gặp người, ta có thể làm trò gì chứ."

Phượng Lan Dạ mắt trợn trắng, trực tiếp đứng dậy rời đi, lúc một cước vừa bước ra cửa còn bỏ lại một câu: "Đáng tiếc người ta tương tư thật khổ."

Thanh âm không cao không thấp, không lớn không nhỏ, đầy đủ để người ở bên trong nghe được thì liền đi.

Ánh mắt của Nam Cung Diệp nheo lại, khóe môi vẽ ra nụ cười, tà mị nhuộm cả đáy mắt.

Xem ra tiểu nha đầu này thật đã đem hấn trở thành đồng tính, hấn hấn nên làm cái gì đó? Để cho đầu óc nàng vận động một chút, và biết cái gì gọi là đồng tính.

Bất quá Phượng Lan Dạ đã dẫn người đi, nên nào biết đâu rằng tâm tư Gia đang khuấy động.

Liên viện, ánh đèn nhẹ lay động, cả tòa phủ đệ nơi nơi đều là một mảnh ửng đỏ.

Trong khách sảnh, Phượng Lan Dạ ngồi ở dưới đèn sửa sang lại sổ sách, nói thật ra , thì sổ sách này làm rất tốt, đa số đã được Tích Đan sửa sang lại

rất hoàn hảo, thách hấn cũng không có can đảm công tư bất phân làm rối kỉ cương, hơn nữa nàng cần gì thật tình như vậy, có lẽ qua không được bao lâu, nàng sẽ rời đi Tề vương phủ, cần gì dốc hết lòng như thế.

Trong khách sảnh, mấy tiểu nha đầu, còn có Ngân ca, vừa nằm vừa ngồi, các bộ dạng đều có.

Trên kệ, con chim Ngân ca nhìn sang cái này, nhìn sang cái kia, bỗng nhiên kêu lên: "Gia tới, Gia tới."

Mấy người này xem thường nó, cái câu nói này, tên này gọi hoài đã thành quen, ai mà thèm để ý đến nó nữa a.

Cho đến khi tiếng bước chân vang lên, mọi người mới ngẩng đầu, chỉ thấy từ ngoài cửa đi vào không phải là Vương gia thì là ai, đây là lần đầu tiên Vương gia đi vào Liên viện, mấy tiểu nha đầu bị sợ hãi, luống cuống tay chân đứng dậy, vội vàng cúi đầu làm lễ ra mắt.

" Tham kiến Vương gia: "

Nam Cung Diệp quét nhìn các nàng một cái, mọi người tự giác lui ra ngoài: "Chúng nô tỳ xin được cáo lui trước."

Phượng Lan Dạ một tay chóng cằm, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Diệp, đang nghĩ xem nam nhân này chạy tới đây làm gì?

Ngân ca nhiều ngày không thấy được Vương gia, tựa hồ rất nhớ chủ tử, nên kêu lên khoan khoái vô cùng.

" Gia tới, Gia tới, Tiểu Vương phi thật xinh đẹp a, Tiểu Vương phi thật xinh đẹp a."

Thật là hiếm thấy khi tên này một lần mà lại nói nhiều chữ như vậy, Phượng Lan Dạ tức giận gắt một cái, uy hiếp nó: "Còn gọi, gọi nữa ta nấu

người."

Ngân ca ủy khuất ngó chừng Nam Cung Diệp, thật giống như đang tổ cáo nàng, bất quá cũng không dám tùy tiện nói nữa.

Nam Cung Diệp đi tới, ngón tay nhẹ vuốt lên đầu của Ngân ca, trêu chọc nó: "Thì ra Ngân ca là kẻ yếu bị bắt nạt a, bị dạy dỗ không tệ."

Tiếng nói hần từ tính thầm chìm, lúc này không có một chút sát khí nào, mà còn ôn nhuận nhu hòa.

Trong khách sảnh, bởi vì hần đến, mà đầy đầy một cỗ mùi thơm phái nam , tràn ngập ở trong không khí.

Phượng Lan Dạ neho mắt lại, cảnh giác nhìn hần: "Nói đi, Tề vương điện hạ vì chuyện gì mà đại giá quang lâm?"

"Đừng quên người là Vương phi của ta, tướng công tìm nương tử không cần lý do chứ?"

Nam Cung Diệp ôn nhuận như ngọc ấm, nụ cười kéo dài đến đuôi lông mày.

Giờ khắc này hần tựa như sương mai sáng sớm, trong suốt thấu triệt, làm người ta ngắm nhìn mà mất hồn.

Bất quá chỉ trong nháy mắt Phượng Lan Dạ liền kịp phản ứng, người này không phải là đồng tính sao? Sao lại nói lời nói mập mờ này.

"Đừng giả bộ, người nào không biết người là cái kia a?"

Phượng Lan Dạ trừng hần, Nam Cung Diệp đi chậm lại hai bước, ưu nhã ngồi ở bên người của nàng, nghiêm trang thảo luận vấn đề hần là người gì?

"ta là người gì a?"

Vẻ mặt là không hiểu không biết, hai hàng lông mi chớp nhẹ, ánh mắt mê hoặc, quả nhiên là phong hoa tuyệt đại.

Phượng Lan Dạ không khỏi tiếc hận, mím môi, thật là đáng tiếc một bộ dạng tốt như vậy, hơn nữa nam nhân này bản lãnh cũng là số một, sao lại là một kẻ đồng tính đây.

Mặc dù là đồng tính, dùng để dưỡng mắt cũng tốt, mà người để dưỡng mắt này là tướng công của nàng a, thật giống một giấc mơ quá.

"Tướng công a, người cưới ta không phải là làm bình phong đấy sao? Bằng không vì sao Tề vương phủ này một nữ nhân cũng không có vậy?"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt quan tâm hỏi, hắn bày trò cho nàng mặt mũi, tặng dâng sính lễ cho nàng, mặc dù để nàng cùng con gà trống báai đường, thành trò cười của An giáng thành, bất quá nàng lòng dạ rộng lượng, hay là quyết định tha thứ cho hắn vậy, bởi vì trừ chuyện này, thì hắn hình như không có đối với mình sử dụng âm mưu quỷ kế gì, bất quá Sở Vương Nam Cung Liệt phái người đưa tới tin, bảo nàng tìm hiểu hướng đi của Nam Cung Diệ, nàng nên làm như thế nào đây?

"Tại sao không có nữ nhân à? Vì ta thích sạch sẽ."

" Chẳng lẽ ngươi không phải đồng tính, nhưng lần trước ngươi là?"

Nàng nhớ được lần trước hắn cũng không phủ nhận mình là đồng tính, làm sao lúc này lại phủ nhận chứ, Phượng Lan Dạ lập tức trở mặt, giận dữ nhìn chăm chăm nam nhân này, đùa bỡn nàng rất vui vẻ sao?

Nụ cười trên khóe môi Nam Cung Diệ càng thêm sâu sắc, con người sáng tựa như Lưu Ly, lại càng giống như ngôi sao sáng lúc nửa đêm, loang loáng chói mắt, tà mị vạn phần mở miệng gần từng chữ.

"Chuyện như vậy phải tự mình cảm giác được, người cho là ta đồng tính sao?"

Hắn nói xong, ánh mắt toát ra vẻ phong tình vạn chủng, sau đó ngược mặt đến gần Phượng Lan Dạ. Thổi khí vào nàng, lúc này hắn, mang theo một chút xinh đẹp, một chút giảo hoạt, một chút quyến rũ, thật là một yêu tinh mê hoặc lòng người, Phượng Lan Dạ từ kiếp trước đến kiếp này cũng không gặp được bao nhiêu nam nhân, chớ nói chi là nam nhân phong tình như thế, lớn lên lại có gương mặt họa quốc ương dân, thấy thế trong nháy mắt, nàng lặng người không phản ứng kịp.

Cuối cùng thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, giật mình nghĩ lại, hắn đang dụ dỗ ta sao?

Nghĩ tới đây, đột nhiên vụt đứng lên, chỉ vào Nam Cung Diệp mũi rống to.

"người, tên đồng tính này, dám dụ dỗ ta, ta chán ghét nhất là người như thế."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thì Ngân ca ở một bên kêu lên: "Gia là nam nhân, Gia là nam nhân."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68

Trong phòng khách, Nam Cung Diệp nhin không được ha ha cười, hắc lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắc cười thoải mái như thế, đem Ngân Ca đưa cho tiểu nha đầu quả là ý kiến hay, nhìn hai kẻ dở hơi này xem, thật thú vị.

Mặc dù là cười rất thoải mái, tà áo như mây bay chạm xuống đất, thế nhưng dung mạo của hắc vẫn như thế, cao nhã, thanh lịch lại xinh đẹp, duyên dáng.

Nguyệt Cẩn cùng Nguyệt Hộc, còn có Thiên Bội Thần đứng đó không xa không nhin được mà quay sang nhìn nhau, rất muốn ngửa mặt lên trời huýt một tiếng sáo, ông trời à, cuối cùng Ngài cũng để Gia của chúng ta nở nụ cười, đã bao nhiêu năm, hắc một mực kiềm chế, lạnh lùng vô tình, không nghĩ tới hiện tại lại cười phá lên.

Xem ra tiểu nha đầu này thật sự là khai tâm quả của Gia, tuy rằng nàng khiến người ta rất nhức đầu, thế nhưng chỉ cần Gia hài lòng là tốt rồi.

Thiên Bội Thần đang nghĩ xem mình có nên gửi một phong thư về đảo hay không, nói cho lão chủ tử biết, tâm của thiếu chủ rất nhanh có thể buông thả, chỉ cần hắc muốn, rất nhiều việc có thể được giải quyết dễ dàng, như vậy lão chủ tử có thể gặp mặt thiếu chủ.

Trong phòng khách, Phượng Lan Dạ mặc danh kỳ diệp nhìn Nam Cung Diệp, chờ hắc cười xong, nhú mày, nghiêm khắc mở miệng

“Nam Cung Diệp, người chớ có ý nghĩ nhúng chàm ta, bản thân tuyên bố một chút, ta cũng có sở thích sạch sẽ.”

“Vậy chúng ta không phải là một đôi sao.”

Nam Cung Diệp không cười nữa, chăm chú nhìn Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ mắt tròn trắng, chỉ chỉ chính mình.

“Người thấy ta nhỏ như vậy mà cũng nhẫn tâm hạ thủ à.”

“Ta sẽ chờ người.”

Tiếng nói đầy cuốn hút của hắn đột nhiên trầm xuống, như là một ngôi sao băng rơi xuống đất, trong trời đất đột ngột yên lặng, chỉ để nghe thấy những lời này.

Phượng Lan Dạ suyết nửa hoài nghi chính mình nghe lầm, quay đầu nhìn hắn, nam nhân này có làm sao không thể, cư nhiên nói đợi nàng, Nam Cung Diệp thâm sâu khó dò lại nói đợi nàng.

Thực sự có chút quý dị khó lường, sao lại không kiên định như vậy, nàng giống như đang nằm mơ, bất quá có một việc cần phải nói rõ.

“Vẫn là đừng đợi, người lớn hơn ta nhiều lắm, đến lúc đó lại thành trâu già gặm cỏ non.”

Nàng cũng không có ý định ở lại Tề vương phủ, cho nên nam nhân này vẫn là đừng có chờ nàng.

“Ta không ngại.”

Lông mày Nam Cung Diệp nhiễm lệ khí, tựa hồ lời của Phượng Lan Dạ làm hắn mất hứng, trên thân tỏa ra hàn khí âm u, tựa như ám dạ Tu La.

Nhưng không biết vì sao, trực giác của Phượng Lan Dạ lại cho biết hắc sẽ không hại nàng.

“Nhưng ta ngại.”

Trâu già gặm cỏ non, cỏ non kia chính là nàng đó, hắc không ngại cái rằm ý.

Nàng vừa nói ra, con mắt đen láy của Nam Cung Diệp bắn ra hàn quang bốn phía, lạnh như băng ngọc, vẻ mặt âm hiểm.

Dám cả gan cướp người từ tay hắc, chỉ sợ không có bản lĩnh đó.

Hắc đã nhìn chúng cái gì thì sẽ không cho phép kẻ khác nhúng chàm, nếu không có hắc cứ một mực muốn bảo hộ nàng, nạp nàng làm Vương phi, với thân phận của nàng căn bản không thể tiến nhập được Tề vương phủ, mà nếu hắc đã xuất thủ, ai dám động chỉ có đường chết.

Nhưng bây giờ hắc lại không muốn cho nha đầu kia biết, dù sao nàng vẫn còn nhỏ, bọn họ cứ từ từ ở chung như vậy, một ngày nào đó, nàng sẽ minh bạch, trong thiên hạ này người phù hợp nhất chính là nàng, đối với nàng tốt nhất chính là hắc.

“Nghe nói cầm kỹ của nàng rất khá, ai ai cũng đều nghe qua, thân là phu quân của nàng, thế mà ta lại chưa từng nghe qua, có thể đàn cho ta một khúc hay không.”

Nam Cung Diệp đột nhiên đổi chủ đề, thần tình trên mặt hòa hoãn trở lại, dưới ngọn đèn, tựa như Minh Châu điểm lệ.

Phượng Lan Dạ cảm thấy sắc mặt nam nhân này so với lật sách còn nhanh hơn, một khắc lại một kiểu.

Nhưng muốn nghe nàng đánh đàn cũng không phải không được, khóe môi câu ra ý cười.

“Có thể, nhưng một khúc đổi một vấn đề, người nghe ta đàn một khúc, ta hỏi người một vấn đề, không cho không trả lời.”

Trên khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ hiển nhiên, lại mang theo chút nhõng nhẽo, nhu thuận, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Không biết từ bao giờ, nàng và nam nhân này ở chung, đã rất tự nhiên, có cái gì đó từ từ len lỏi vào tâm can, giống như không khí vậy, không khiếm khuyết, không cảm giác.

“Được.”

Nam Cung Diệp khó có thể cự tuyệt, gật đầu, ngược lại đáy lòng khá hiếu kỳ, nàng muốn hỏi vấn đề gì.

Hai người nói xong, Ngân Ca vỗ vỗ cánh

“Tốt rồi, tốt rồi, Gia cùng Vương phi tốt rồi...”

Phượng Lan Dạ quay đầu, thật muốn gõ vào đầu con chim này một cái, có đôi lúc phát hiện ra rằng về cái khoản gió chiều nào xoay chiều ấy thì con chim này còn hơn khối người, lúc người tức giận, một tiếng nó cũng không kêu, lúc người vui vẻ, nó kêu luôn mồm, vỗ mông ngựa rất tốt, khiến cho tâm tình người khác vui sướng.

Mặc dù có điểm chán ghét nhưng nàng cũng từ từ tiếp nhận rồi.

“Hoa Ngạc, đem đàn của ta tới đây.”

“Dạ, Vương phi.”

Hoa Ngạc cũng không tiến vào, chỉ đứng ở bên ngoài lên tiếng, rất nhanh mang đàn tới, phía sau còn có hai nha đầu Diệp Linh, Diệp Khanh, hai người các nàng đánh đàn, ba người bọn họ cùng nhau tiến vào, bày biện đàn cho tốt, rồi lại lui xuống.

Phượng Lan Dạ đứng dậy, ngồi xổm trước bàn để đàn. Trên bàn cao, ánh đèn chiếu rọi lên người nàng, thân thể mềm mại, lạnh lợi đáng yêu, giống như nụ hoa đang hé nở, mang theo làn hương thơm ngát, gương mặt thanh tú ngọt ngào, như mây như lụa, như ánh bình minh, như màn mưa, sáng trong đẹp đẽ.

Nam Cung Diệp kiêu ngạo nhìn nàng, khóe môi câu ra tiểu ý, nha đầu này rất hợp ý hân, hân nhận thức nàng, có nàng bên cạnh, cảm giác thật tốt.

Tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên, giống như xuyên thấu đêm đen, giống như mang tới tia nắng ban mai rực rỡ chói lọi.

Nam Cung Diệp không nhin được mà thầm khen ngợi, cầm kỹ quả nhiên cao siêu, vẫn biết cầm kỹ của nàng không tồi, chỉ là không nghĩ tới đã đến mức cao thâm khó dó.

Thế nhân chỉ biết tam hoàng tử Nam Cung Tiếp là âm si, nhưng lại không biết thất hoàng tử Nam Cung Diệp đối với âm luật cũng có trình độ không kém. Nam Cung Diệp nhắm mắt lại, nghe âm sắc tĩnh mịch lại lặng yên đó, cả người thả lỏng, khoan khoái.

Ngoài cửa, các tiểu nha đầu toàn bộ đều đứng ở hành lang chăm chú lắng nghe. Như si như say.

Tuy rằng không hiểu âm luật, thế nhưng trong màn đêm tối tăm, tiếng đàn này lại tuyệt vời như thế, tuy không biết nàng đang đàn thủ khúc gì, thế nhưng các nàng lại biết nó rất êm tai, rất du dương.

Xa xa, Nguyệt Cấn, Nguyệt Hộc, còn có Thiên Bột Thần cũng chăm chú lắng nghe, tiếng cầm của tiểu Vương phi này bọn họ đã từng nghe qua, quả thực chính là tuyệt nhất thế gian. Cùng với tiếng tiêu của Vương gia huyền diệu như nhau. Bọn họ vừa mới nghĩ, thì đột nhiên có tiếng tiêu vang lên. Đầu tiên có điểm đột ngột, thế nhưng đã từ từ dung hợp được, rất hài hòa, tự nhiên, cầm tiêu hợp tấu. Tiếng tiêu tiếng cầm tuyệt như vậy, toàn bộ người trong vương phủ đều ngây ngẩn lắng nghe, sững sờ đứng ở các nơi, đây là thanh âm đẹp nhất, xúc động nhất thế gian này.

Phượng Lan Dạ không nghĩ tới Nam Cung Diệp cũng biết thổi tiêu, hơn nữa tiếng tiêu lại xuất thần nhập hóa như vậy, so với tam hoàng tử Nam Cung Tiếp chỉ có hơn chứ không kém.

Dưới ngọn đèn, thân ảnh cao lớn đứng đó, tay áo rộng thùng thình như mây nhẹ bay, tóc đen rủ xuống trên vai, lưu quang ngập sắc, hư huyền mê ly.

Ngọc Bích tiêu trong suốt rực rỡ, thấp sáng cả thân ảnh, ngón tay như ngọc, không chút tì vết, phong thần cũng như ngọc, tựa như mây trôi trên trời cao, lại như ánh trăng soi tỏ màn đêm.

Phượng Lan Dạ hoàn toàn chìm đắm trong tiếng đàn của bản thân, cũng đắm chìm trong tiếng tiêu của hắn, quên đi bản thân.

Trong thiên địa, chỉ còn có tiếng đàn, chỉ còn có tiếng tiêu.

Cứ vang xa, cứ dài mãi.

Một khúc kết thúc, nhưng cũng không có dừng, lại tiếp một khúc, Nam Cung Diệp chớp chớp mắt, hắn biết nàng hắn có tính toán gì đó, nhưng cũng chẳng ngăn cản nàng, lại tiếp tục cùng nàng hòa tấu.

Trong phòng khách, cánh hoa tung bay, trôi nổi giữa không trung.

Mấy tiểu nha đầu bên ngoài, lén nhìn vào trong, thấy hiện tượng lạ trong phòng, tròn tròn hai mắt, để không bỏ lỡ hiện tượng ngàn năm khó gặp đó.

Tại nơi ngập tràn cánh hoa tung bay đó, Vương gia tựa như một thiên thần, còn Vương phi lại giống như một tiên tử, sao lại xuất trần như vậy, tựa như một đôi tiên đồng ngọc nữ ân ái nơi thế ngoại, không gì có thể so sánh được.

Nam Cung Diệp nhíu mày, ánh mắt thâm sâu thêm vài phần.

Trong tiếng đàn này rõ ràng mang theo một loại sức mạnh vô hình nào đó, đến tột cùng là cái gì cũng không rõ, thế nhưng tựa hồ có ma lực gì đó lôi kéo những cánh hoa kia, khiến chúng thoát ly khỏi vật chất tầm thường, tản mát một loại hương thơm nóng cháy, nồng nàn.

Xem ra hẳn đã nhạt được một bảo bối, trên người tiểu nha đầu này vẫn còn rất nhiều bí mật?

Nam Cung Diệp đang nghĩ, bỗng lại nghe được Phượng Lan Dạ lại chuyển sang một thủ khúc khác, không khỏi cảm thấy khó hiểu, nha đầu kia không muốn sống nữa hay sao.

Trường tiêu vừa thu lại, thân ảnh nhẹ động, ngón tay đè lại dây đàn, trầm giọng nói.

“Người không nên đàn nữa.”

Trong lời nói ẩn hàm yêu thương, trừng mắt nhìn Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ chỉ cảm thấy toàn thân bị bao vây bởi một làn hương hoa lan âm u, tĩnh mịch, trong mùi hương còn pha trộn khí tức của nam nhân, mê ly sâu sắc.

Ngón tay dừng lại, không khách khí mở miệng

“Ta đây đàn ba khúc, người trả lời ta ba vấn đề.”

“Được.”

Liền biết nàng có chủ ý này, bằng không cũng sẽ không cứng cổ cứng đầu đàn tiếp, Nam Cung Diệp thu tay, quay người trở về chỗ.

Phượng Lan Dạ cũng đứng dậy, đi tới chỗ cách hăn không xa ngồi xuống, nghĩ xem nên hỏi cái gì.

Bên ngoài, Hoa Ngạc, Diệp Linh cùng mấy tiểu nha đầu thất vọng vô cùng, nhanh chóng hồi phục tinh thần.

Nam Cung Diệp cầm tách trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chờ nha đầu ngồi bên cạnh đặt câu hỏi.

Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng nghĩ ra ba vấn đề

“Ngày đó tại sông bạc, mũi tên là người bắn?”

Bởi vì chỉ có hăn bắn thì Tấn vương cùng Sở vương mới không có biện pháp nói ra, ban đầu nàng còn tưởng thủ hạ của hăn bắn, về sau nghĩ lại, thủ hạ của Tề vương có bao nhiêu năng lực mà dùng cảm bắn rót mũi tên của Sở vương.

Xem ra đúng là hăn, ngày đó hăn ở trong nhả gian, vừa vịn bắn mũi tên đó.

“Đúng, là ta bắn.”

Tiếng nói của Nam Cung Diệp vừa dứt, ánh mắt của Phượng Lan Dạ bỗng nhiên thâm trầm, u tối, xem ra nàng không chỉ thiếu ân tình của Sở vương, mà còn thiếu ân tình của nam nhân này, như vậy chuyện hăn bắt nàng cùng gà trống bá đường, so với việc hăn cứu mạng nàng, có thể nói

chỉ là chuyện trẻ con, sau này nàng không thể đối với hãn bất lợi, lại còn phải tiến hành việc Sở vương bắt nàng làm.

Phượng Lan Dạ nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi vấn đề thứ hai.

“Đêm đó người hạ ta loại được gì?”

“Phượng Lê đan.”

Nam Cung Diệp thập phần thẳng thắn, không giấu diếm chút gì, nói xong lại hơi hơi cười, giơ lên một ngón tay, nhắc nhở nàng chỉ còn một vấn đề.

Phượng Lan Dạ mất hứng trừng hãn, không cần phải nhắc nàng cũng biết, vừa định mở mồm hỏi Phượng Lê đan có phải là bố hoàn hay không, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ, chính là lúc diệt Vân Phượng, nam nhân này có phải cũng ở đó hay không, nàng muốn biết là có phải Sở vương cứu nàng không, bởi vì nàng vẫn một mực hoài nghi, một Nam Cung Liệt coi trọng hoàng quyền như vậy, làm sao lại chú ý đến một sinh mệnh nhỏ nhoi như nàng chứ? Nghĩ vậy, sửa lại vấn đề ban đầu, nhanh chóng mở miệng.

“Ngày đó diệt Vân Phượng, người cũng ở trên đảo đúng hay không?”

Vấn đề này dường như thập phần trọng yếu, trên ngũ quan tuần dật của Nam Cung Diệp bởi vì vấn đề này của nàng mà trở nên thâm u, sau cùng gật đầu

“Đúng vậy.”

Phượng Lan Dạ không nghĩ tới lúc đó Nam Cung Diệp thật sự ở tại Vân Phượng quốc, trong ngực xuất hiện một nghi vấn, xoay người chìa tay kéo hãn

“Như vậy lúc đó là ai cứu ta?”

Nàng nói xong, Nam Cung Diệp cũng đã đứng lên, vươn ngọc thủ nhéo mũi nàng, nghiêm túc nói.

“Ba vấn đề đã đáp xong.”

Hắn nói xong liền nhẹ nhàng gỡ tay Phượng Lan Dạ ra, cũng không để ý tới thanh âm to tướng của nàng

“Lần sau lại nghe khúc khác nhé.”

Nam Cung Diệp nhướng mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bởi vì tới thăm nha đầu này, hiện tại tâm tình vui sướng không gì sánh bằng, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh chờ ngoài cửa cung kính mở miệng

“Cung tiễn Vương gia.”

Bên trong phòng, thanh âm của Ngân Ca thét chói tai

“Tạm biệt Gia, tạm biệt Gia.”

Kêu được vài tiếng, thì Phượng Lan Dạ tức giận trừng nó, không thấy nàng đang tức giận sao? Lạnh lùng cảnh cáo

“Đừng có kêu, kêu nữa ta luộc người luôn.”

Ngân Ca ngay lập tức đứng im rất quy củ, trong ngực oán thán, trong thiên hạ chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó dưỡng, may mà nó là giống đực.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi vào, cẩn thận nhìn đến sắc mặt của chủ tử, nhìn qua cũng không thấy quá tức giận, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, quay sang châm biếm Ngân Ca.

“Ngân Ca là được ai giáo huấn?”

Ngân Ca có thói quen nịnh hót, vừa thấy có người đùa nó, hào hứng ngay lập tức, kêu lên

“Tiểu Vương phi thật xinh đẹp, tiểu Vương phi thật xinh đẹp.”

Phượng Lan Dạ rốt cuộc bị nó chọc cười, quay sang nói

“Người đấy, kiếm chế một chút cho ta đi.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài, Hoa Ngạc nhanh chóng theo sau, Diệp Linh chăm sóc Ngân Ca, cho nên bây giờ ở lại trong Liên viện, mọi người từ lớn cho đến nhỏ đều thích con vẹt này, bởi vì nó khiến người ta vừa ghét vừa yêu, ai đời thấy cô nương nhà người ta thì kêu toáng lên

“Cô nương thật xinh đẹp, cô nương thật xinh đẹp.”

Lời tán dương ai lại không thích nghe, cho nên hiện tại nó chính là bảo bối của Liên viện, ngay cả tiểu Vương phi cũng không có biện pháp mà cưỡng chế nó.

Đêm đã khuya, Hoa Ngạc hầu hạ chủ tử nghỉ ngơi, một đêm không nói chuyện.

Mấy ngày tiếp theo, Nam Cung Diệp cũng không xuất hiện, tuy rằng Phượng Lan Dạ rất nóng ruột, rất muốn hỏi vấn đề đó, nhưng cũng không chủ động đi tìm hân.

Cho nên việc này cần phải chờ đến thời cơ thích hợp, nàng cũng không tin là không có cơ hội hỏi hân.

Lúc đầu tại Vân Phượng quốc đến tốt cùng là ai mở miệng ngăn cản Tấn vương Nam Cung Trác giết nàng, lẽ nào thật sự là Sở vương Nam Cung Liệt? Nếu như không phải hân, như vậy là ai?

Phượng Lan Dạ vẫn nghĩ về vấn đề này, có thể ngăn cản Tấn vương hạ thủ, ngoại trừ Nam Cung Liệt, vậy rất có thể là Nam Cung Diệp? Có thể không? Phượng Lan Dạ cơ hồ hoài nghi đầu óc của bản thân bị ngăn lại, nàng sẽ không cùng hắn có nhân duyên sâu sắc đến vậy chứ?

Cho nên việc này nhất định phải điều tra rõ ràng, nếu không phải là Sở vương Nam Cung Liệt cứu nàng, như vậy ba lần bảy lượt nàng hỏi hắn, hắn lại ngầm thừa nhận, nam nhân này tâm địa thật quá ghê tởm, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Năm mới tới, Tề vương phủ rất náo nhiệt, hạ nhân trong vương phủ người nào người nấy đều vui mừng khôn xiết.

Cuối năm rồi, dựa theo thông lệ của năm cũ, tất cả mọi người sẽ được thưởng thêm bạc, có thể may thêm vài bộ y phục, nữ hài tử có thể mua thêm một chút trang sức, sao mà không cao hứng cho được.

Trong Liên viện, Diệp Linh, Diệp Khanh cùng mấy tiểu nha đầu đã lên lén nghị luận, lần này muốn mua gì, trưng bày thế nào, năm qua đã làm được điều gì tốt, vân vân và vân vân, ngẫu nhiên truyền tới tai Phượng Lan Dạ, nàng liền mơ hồ biết một chút.

Năm nay không giống năm ngoái, năm ngoái trong vương phủ không có chuyện gì, đều là quản gia bẩm báo Vương gia, mỗi người được thưởng năm mươi đồng, để cho mọi người mua thêm đồ dùng mà mình thích, nhưng năm nay vương phủ có Vương phi rồi, cho nên quản gia liền tới Liên viện xin chỉ thị của Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ ngủ thẳng tới trưa mới tỉnh, nghe Hoa Ngạc bẩm báo, liền đứng lên đi tới phòng khách.

Tích Đan kính cẩn xin chỉ thị

“Bẩm Vương phi, theo lệ cũ của những năm trước, đêm 30 đều sẽ phát một chút tiền thưởng cho bọn hạ nhân mua sắm, không biết ý Vương phi thế nào?”

Phượng Lan Dạ gật đầu, mấy ngày gần đây nàng đã tra xét sổ thu chi, phát hiện địa tô của đại bộ phận các cửa hàng đều thu hồi đủ, hơn nữa mỗi cửa hàng đều có sổ sách, trong vương phủ căn bản không thiếu bạc, vả lại hạ nhân của Tề vương phủ cũng không nhiều, chi trả cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Theo lệ cũ, tiền thưởng cho hạ nhân chỉ có năm mươi đồng, cũng chẳng nhiều lắm, có vài lần nàng nghe Diệp Linh nói với số tiền đó cũng chẳng mua được gì, cho nên năm nay nàng muốn tăng thêm một chút.

“Tích quản gia, những năm vừa rồi đều là 50 đồng phải không?”

“Đúng vậy, Vương phi.”

Tích Đan cung kính bẩm báo, hiện tại đối với vị Vương phi này hẳn không dám sơ suất, lại càng không có dũng ý lừa gạt nàng, hẳn cũng không muốn tự tìm khổ.

“Năm nay thêm một chút đi.”

Phượng Lan Dạ tiếp nhận chén trà từ tay Hoa Ngạc nhấp một ngụm, Tích Đan vừa nghe vương phi nói, trước tiên sững sốt một hồi, sau đó lại có chút xúc động, tâm địa của tiểu Vương phi chẳng hề xấu, nàng chỉ là hơi lạnh lùng mà thôi, ngày trước Vương gia cũng chẳng chú ý tới những chi tiết đó.

“Vương phi muốn thêm bao nhiêu...?”

“Dù sao vương phủ cũng không thiếu tiền, năm nay so với năm trước giá cả cũng có nhiều biến đổi, các nha hoàn và gia đình 1 lượng, mấy đại nha

đầu và người cao tuổi 2 lượng, thị vệ cũng 2 lượng, bọn họ thích uống rượu mà.”

Tích Đan nghe xong thật cao hứng, quỳ gối dập đầu trước Phượng Lan Dạ.

“Tích Đan thay mặt những người đó cảm tạ tiểu Vương phi.”

Diệp Linh và Diệp Khanh nghe Vương phi nói xong, lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt thanh tú, cũng sớm học theo Tích Đan quỳ xuống, cung kính mở miệng

“Cảm tạ tiểu Vương phi, cảm tạ tiểu Vương phi.”

“Uh, sau này mọi người tận tâm tận lực làm việc, Tề vương phủ cũng sẽ không bạc đãi các người.”

Trong mắt Tích Đan cũng tràn đầy lệ quang, số tiền đó cũng không nhiều lắm, thế nhưng nghĩ tới việc trong mắt các chủ tử còn để ý đến bọn họ, việc nhiều hay ít đã không còn quan trọng rồi, cảm thấy bọn họ càng giống người một nhà, Vương gia ngày trước quá lạnh lùng rồi.

“Tạ ơn Vương phi.”

Tích Đan đứng lên chuẩn bị lui ra ngoài, Phượng Lan Dạ nhớ tới cái gì đó lại kêu lên gọi hân

“Tích Đan, của ngươi là mười lượng.”

Kỳ thật lần trước nàng chỉ muốn dùng Tích Đan để bức Nam Cung Diệp hiện thân, không nghĩ tới Nam Cung Diệp chẳng thèm để ý tới, ngược lại khiến Tích Đan chịu thiệt thòi.

Tích Đan vừa nghe, miệng há hốc, kính cẩn nói

“Vương phi, hàng tháng tiền thưởng của tiểu nhân cũng không ít, cái này...”

“Được rồi, lui xuống đi.”

Phượng Lan Dạ phát phát tay, Tích Đan cảm động lui xuống, Diệp Linh cùng Diệp Khanh cũng đứng lên, xúc động nhìn Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ chịu không nổi, phát tay bảo các nàng cũng đi ra ngoài, hai người này vừa ra ngoài liền lập tức đem tin tức tốt lành đến tai hạ nhân của Liên viện, khiến cho người nào người nấy xôn xao háo hức, thanh âm nói chuyện riu ra riu rít liên tục truyền ra.

Hoa Ngạc cười tủm tỉm nhìn chủ tử

“Mọi người thật cao hứng.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Lan Dạ hiện lên chút khó hiểu, những người này có phải quá kích động rồi hay không, nhưng vui vẻ là tốt rồi.

Hiệu suất làm việc của Tích Đan luôn rất cao, nhanh chóng dựa theo phân phó của Phượng Lan Dạ mà phân phát tiền thưởng cho mọi người.

Việc này làm cho toàn bộ hạ nhân trong Tề vương phủ đều thật cao hứng, chưa bao giờ Tề vương phủ lại có một năm náo nhiệt như năm nay.

Trong Tuyên viện, Nam Cung Diệp nghe Nguyệt Căn bẩm báo, trên khuôn mặt tuấn dật tuyệt đích hiện lên một loại ánh sáng hoa mỹ, khóe môi duyên dáng hiện lên tiểu ý, đáy lòng than nhẹ.

Tiểu nha đầu này làm việc thật là dốc lòng dốc sức, không hổ là người mà hần nhìn trúng.

“Đúng là tính cách của nàng”

Tử y như mây, ánh trăng nhẹ nhàng xuyên qua làn sương, đẹp không sao tả xiết.

Giơ tay nhắc chân lại càng tà mị mê người.

Trên dung nhan như ngọc khó thấy được một chút sóng ngầm dao động, dường như nhớ tới cái gì đó liên phân phó

“Nói Tích Đan chuẩn bị một ít pháo hoa, ngoài ra chuẩn bị thêm cả vài bàn tiệc tối.”

“Dạ, Vương gia.”

Nguyệt Cẩn cười cười lui ra ngoài, người đã thành thân quả nhiên thay đổi, những năm trước Vương gia chưa bao giờ lưu ý đến lễ mừng năm mới hay đại loại mấy thứ khác, nhưng năm nay có thêm một tiểu vương phi thì phải khác rồi.

Đêm 30 là khoảng thời gian cát tường, náo nhiệt, Tề vương phủ thiết đãi một vài bàn tiệc rượu.

Chủ tử một bàn, bọn hạ nhân cũng có một vài bàn ở bên ngoài.

Đợi đến tối, mọi người đồng loạt tụ tập, tiếng hoan hô, tiếng nói cười náo nhiệt không ngớt.

Trong phòng so với bên ngoài an tĩnh hơn nhiều, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ an tĩnh dùng bữa, nghe âm thanh nói cười bên ngoài, còn kèm theo cả tiếng xướng ca, không nén nổi cảm xúc, bầu không khí trở nên sôi nổi hơn nhiều, kỳ thực Phượng Lan Dạ rất muốn hỏi Nam Cung Diệp, ngày đó là ai cứu nàng? Nhưng hiện giờ không phải là thời điểm thích hợp, đêm 30 không nên đề cập tới chuyện này là tốt nhất, bất quá còn một việc nàng muốn nói với hắn, không khỏi mặt mày tươi cười, vươn chiếc đĩa ra

gắp một ít rau để vào trong bát Nam Cung Diệp, nhìn hần, đáy mắt hiện lên nét cười yếu ớt, muôn màu muôn vẻ.

“Kỳ thực được hoàn người hạ ta là giải độc hoàn, tương đối hiếm thấy giải độc hoàn.”

Phượng Lan Dạ nhìn sâu vào trong mắt hần.

Nàng không hề nghĩ tới thứ hần bắt nàng ăn chính là giải độc hoàn, một loại giải độc hoàn rất trân quý, hiện tại máu của nàng có khả năng giải độc, có thể thấy được loại thuốc đó quý giá cỡ nào, thế nhưng tại sao hần lại đem được hoàn trân quý đó đưa cho nàng, còn dọa nàng đó là độc dược, lúc trước nàng thật sự tin, còn thử kiểm tra thế nhưng không nghiệm ra độc tính, thời gian này nàng thử lấy máu xem sẽ chế luyện ra được cái gì, không nghĩ tới cứ nhiên trong đó có bao nhiêu loại dược liệu hiếm thấy, mà máu của nàng lại trở thành thứ giải dược quý giá không gì so sánh được trên đời này.

Vì sao hần làm như thế?

“Nói đi, vì sao ngươi làm như thế? Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì?”

Phượng Lan Dạ nhin không được cầm lên chén rượu trên bàn, nhấp một ngụm, bởi vì cay cay cho nên nhúu mảy, Nam Cung Dạ đưa tay nghĩ muốn đoạt lại chén rượu, tiếc rằng Phượng Lan Dạ không để cho hần được như ý nguyện, lại uống một ngụm, hai con mắt chớp chớp theo dõi hần.

Trong nhận thức của nàng, nam nhân này nhất định muốn lợi dụng nàng làm cái gì, bởi vì từ khi nàng xuyên qua, dường như mỗi một nam nhân đều muốn lợi dụng nàng, cho nên hiện tại không lợi dụng nàng, nàng ngược lại không tin.

Nam Cung Diệp mắt thấy nàng lại uống một ngụm, trên khuôn mặt thanh nhã tuần dật chợt lóe lên một tia bá đạo, chìa tay đoạt lấy chén rượu trong

tay nàng, từ từ mở miệng.

“Nếu như ta nói ta không muốn cho nàng bị tổn thương, thầm nghĩ muốn bảo hộ nàng?”

Hắn luôn lãnh huyết vô tình, thế nhưng đêm đó trong ngõ vắng gặp phải nàng, thấy được sự nhạy bén của nàng, cẩn cẩn dực dực, rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương nhỏ bé, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại quật cường, ngạo nghễ giống như loài sói, hắn thấy được trên thân thể nàng có dáng dấp của hắn khi còn nhỏ, cho nên liền muốn bảo hộ nàng, kế tiếp chính là càng ngày càng tin tưởng vững chắc vào đoạn cảm giác đó, hơn nữa nha đầu kia lại thu hút được ánh mắt của hắn, hắn cảm thụ được ấm áp trên người nàng, cuối cùng hoàn toàn buông thả đề phòng.

Phượng Lan Dạ nghe Nam Cung Diệp nói xong, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của hắn, cảm giác thế giới này sao lại mộng ảo như thế, phong thần như ngọc đó, một nam tử cao ngạo thanh tuyệt lại cư nhiên muốn bảo hộ nàng, đây đại khái chính là một giấc mộng, nàng mới uống một chút rượu mà đã con mẹ nó nằm mơ rồi.

“Nam Cung Diệp, con mẹ người đừng nghĩ muốn gạt ta, ta sẽ không mắc lừa đâu.”

Nàng cứ nhắm vào mặt Nam Cung Diệp mà mắng, cố sức vung tay, đâm vào cái khuôn mặt quá mức xinh đẹp trước mắt, nàng mới không tin có người không lợi dụng nàng, đừng nghĩ lừa nàng, nàng không có khả năng bị mắc lừa đâu.

Nam Cung Diệp vừa bực mình vừa buồn cười, xem ra nha đầu kia say thật rồi, sau này ít cho nàng uống rượu thôi, không nghĩ tới nàng rượu say lại trở nên thô lỗ như vậy, còn có thể chửi người nữa chứ.

Lúc này, Tích quán gia bưng một chén rượu từ bên ngoài đi vào, nhìn Vương gia cùng Vương phi, cung kính nói.

“Vương gia, Vương phi, mọi người bảo tiểu nhân đại diện kính hai vị một chén.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe Tích Đan nói, vươn tay lấy chén rượu, hào sảng mở miệng

“Tốt, uống, uống đi, thế giới quá hắc ám, người người đều là ma quỷ, say là tốt, xong hết mọi chuyện, cái gì cũng không nghĩ tới.”

Trong mắt Nam Cung Diệp hiện lên niềm yêu thương, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Vân Phượng quốc đẹp như họa, nơi nào nơi nấy mỹ mỹ lệ lệ, thế nhưng lửa đạn đã hủy diệt toàn bộ, cũng làm tổn thương trái tim của tiểu nha đầu này, khiến cho nàng không bao giờ có thể tin tưởng bất luận kẻ nào nữa, cho dù có chuyện gì xảy ra.

“Đừng uống nữa!”

Nam Cung Diệp bá đạo đưa tay đoạt lấy chén rượu của Phượng Lan Dạ, cùng Tích Đan uống một chén, mắt thấy Phượng Lan Dạ lại đang chìa tay ra, vội vã ra hiệu bảo Tích Đan dọn dẹp bàn tiệc, bắt đầu bắn pháo hoa.

“Dạ.”

Tích Đan cười cười lui ra ngoài, chân có chút xiêu vẹo, hân cũng hơi say, hôm nay thật sự rất vui, chưa một năm nào lại có nhân khí như năm nay, cảm thấy tất cả như người một nhà, quả nhiên Vương gia thú Vương phi là đúng, xem ra Vương gia cũng rất đau tiểu Vương phi.

Dọn dẹp bàn tiệc xong xuôi, bắt đầu bắn pháo hoa.

“Đùng, đoàng, đùng, đoàng...” Pháo hoa đầy trời, rực rỡ nhiều màu.

Pháo hoa trên trời đủ mọi màu sắc, giống như mưa pháo hoa đang rơi từ trên trời xuống.

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn pháo hoa và những vì tinh tú trên bầu trời, sao lại đẹp đến vậy, giống như một bức tranh phong cảnh mỹ lệ, sinh động, mọi thứ đẹp nhất thế gian đang hiện ra trước mắt.

Phượng Lan Dạ bình tĩnh lại, dịu dàng nằm trong ngực Nam Cung Diệp, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chớp chớp đôi mắt to, nở nụ cười.

Xinh đẹp mỹ lệ, giống như một con bướm thanh nhã mới từ trong kén chui ra, mang theo đôi cánh có chút huyền ảo lại có chút mê hoặc, dường như muốn dang cánh thật rộng để bay lên bầu trời cao vợi vợi.

Nam Cung Diệp càng siết chặt cánh tay ôm lấy nàng, giờ phút này hắn rất sợ mất đi người luôn bên cạnh mình, nếu như không có nàng thì còn ai có thể bồi hắn nữa đây?

Nắm thử tư vị có người bên cạnh làm bạn, sẽ cảm thấy không còn tịch mịch, mà người kia chỉ có thể là nàng, không phải ai khác.

Hai người cùng nhau ngẩng đầu ngắm pháo hoa trên bầu trời, pháo hoa đẹp, nhưng thật ra hai người còn đẹp hơn...

Trong suốt lại rực rỡ, tươi đẹp lại cao quý, nhã nhặn, hòa hợp làm một, đó chính là một bức tranh, một hình ảnh khiến đám hạ nhân phía sau cảm thấy kinh ngạc, không còn tâm trạng để ngắm pháo hoa nữa, cứ như vậy vụng trộm ngắm nhìn hai người bọn họ, không đành lòng để bức họa đó rời khỏi tầm mắt.

Phượng Lan Dạ có chút say, cho nên không tỏ ra lạnh lùng như bình thường, nhìn pháo hoa trên bầu trời, rồi lại nhìn nam nhân đang ôm mình, cuối cùng cuộn mình nằm ngủ trong lòng hắn, trước khi ngủ cũng không nhắc lại câu thần chú, giấc mơ này thật là đẹp.

Đêm nay, pháo hoa của Tề vương phủ bắn đến nửa đêm, cảnh vật đêm trừ tịch đó là thật đẹp, đẹp nhất An Dịch thành, dù cho qua bao nhiêu năm, nhưng còn có người nhớ kỹ, có người nói đó là Tề vương vì tiểu Vương phi của hắn mà chuẩn bị, nghe nói tiểu thê tử của Tề vương so với pháo hoa còn đẹp hơn, được Tề vương cực kỳ sủng ái.

Giao thừa qua đi, một năm mới lại tới.

Phượng Lan Dạ 13 tuổi rồi.

Mùng một tết là ngày các Vương gia, Hoàng tử phải vào cung để chúc tết Hoàng thượng cùng các phi tần nơi hậu cung, ngày mùng hai, mùng ba, Hoàng thượng sẽ thiết yến chiêu đãi văn võ đại thần trong triều, ngày mùng bốn, mùng năm là ngày các đại thần thăm viếng qua lại, ngày mùng sáu bắt đầu vào triều sớm.

Sáng sớm, tiếng pháo nổ khắp nơi, vang lên không ngớt.

Phượng Lan Dạ đầu còn ngủ được nữa, đã sớm tỉnh, đầu có chút đau, trốn trong ổ chăn xoa đầu, hình ảnh của buổi tối hôm qua từ từ hiện lên trong đầu, không nghĩ tới bản thân không thể uống rượu, kỳ thật rượu đó cũng không có cay, đây là mới chỉ uống có hai chén, không nhớ được sau này còn cùng Nam Cung Diệp nói cái gì nữa ấy, mấy cái đó thật ra nàng cũng chẳng nhớ nữa, nhưng lại nhớ kỹ cảnh tượng pháo hoa ngày hôm qua, thật mỹ lệ, bản thân cư nhiên còn nằm trong lòng Nam Cung Diệp, vừa nghĩ tới chuyện đó, Phượng Lan Dạ hận không thể có cái lỗ nào để chui xuống, chẳng lẽ đây chính là bản tính của mình lộ ra lúc say rượu, xem ra sau này nghìn vạn lần không nên uống rượu nữa.

Hoa Ngạc mang nước vào, thấy nàng đã thức dậy, mỉm cười chúc mừng nàng.

“Năm mới tốt lành, Vương phi.”

“Năm mới tốt lành, Hoa Ngạc.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, hai má hơi đỏ, nhìn trong mắt Hoa Ngạc có chút trêu ghẹo, không khỏi trừng mắt với tiểu nha đầu này

“Cười cái gì!”

Ý cười trên môi Hoa Ngạc càng sâu, đi đến hầu hạ chủ tử rồi giường

“Đêm qua, mọi người đều rất rõ ràng, Vương gia đối với Vương phi rất tốt.”

Tối hôm qua, dưới pháo hoa hoa lệ, hai người đẹp như tiên giáng trần, rục rờ chói mắt.

“Nói bậy bạ gì đó.”

Phượng Lan Dạ có chút mơ hồ, chỉ nhớ là Nam Cung Dạ ôm mình xem pháo hoa, đối với chi tiết khác cũng không rõ lắm, nghe Hoa Ngạc nói xong, có chút buồn bực, đưa tay gõ đầu nàng ta một cái

“Người chỉ biết xem thôi.”

Hoa Ngạc chọn một kiện áo khoác màu hồng nhạt, vạt áo điểm xuyết một vài đóa hoa mai, dường như những đóa hàn mai đó từng bong, từng đóa đang nở rộ, rơi xuống váy áo màu trắng tinh khôi.

Cả người giống như một đoá u lan mới nở, lại giống như một đóa hàn mai tinh khiết.

Hôm nay phải tiến cung, cho nên Hoa Ngạc trang điểm cho nàng một chút, còn làm tóc nữa, nhưng cũng không dám đeo cho nàng những đồ trang sức xa hoa, chỉ đơn giản cắm vào búi tóc sau gáy của nàng hai cây châm có gắn chiếc chuông nho nhỏ, theo bước chân của nàng mà nhẹ nhàng lay động, dịu dàng lại phóng khoáng, mềm mại lại thướt tha.

Hai người rời phòng ngủ, đi đến phòng khách sát vách dùng đồ ăn sang, vừa ra khỏi cửa liền thấy Diệp Linh và Diệp Khanh đang chờ, cung kính vãn an.

“Vương phi, năm mới tốt lành.”

“Năm mới tốt lành.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, dẫn mọi người ra phòng khách, Ngân Ca đang nhảy nhót ở trong lồng, vừa nhìn thấy thân ảnh Phượng Lan Dạ, liền kêu lên

“Vương phi năm mới tốt lành, năm mới tốt lành.”

“Ngân Ca năm mới tốt lành.”

Con vẹt này về độ cao hứng thì miễn bàn, thỉnh thoảng lại nghiêng nghiêng đầu đánh giá Phượng Lan Dạ, nó trái lại nhận thức Phượng Lan Dạ rất rõ ràng.

Bọn nha đầu bưng đồ ăn lên bàn, còn chưa ăn được vài miếng, liền nghe thấy Ngân Ca kêu lên

“Gia tới, Gia tới.”

Lúc này mọi người nhanh chóng nhìn ra bên ngoài quả nhiên thấy Vương gia đã đi tới, hôm nay tiến cung, lại vừa là năm mới, khó thấy được Vương gia một một kiện cẩm bào màu tím thẫm, nhìn qua tà mị mà cao quý, toàn thân lạnh lẽo, lông mày hẹp dài nhướng lên, trên đầu buộc một dải lụa màu ngọc bích, tao nhã, phiêu dật như mỹ ngọc, một nam tử lãnh tình, lúc này càng khó thấy được khí sắc ôn nhuận, bọn tiểu nha đầu chỉ nhìn thoáng qua liền không dám nhìn nữa, cúi đầu nói câu tốt lành, liền lui ra ngoài.

Chỉ có Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đứng hầu hạ trong phòng.

Vương gia tuy rằng rất xinh đẹp, là nhân trung long phượng, thế nhưng không phải người bình thường có thể nhận thức được, cho nên những người như bọn họ cũng không dám có nửa điểm qua phận.

Trong phòng khách, Phượng Lan Dạ liếc Nam Cung Diệp một cái, tiếp tục dùng đồ ăn sang, Nam Cung Diệp không để bụng, vén áo bào, cao nhả ngồi xuống, phân phó Diệp Linh

“Mang thêm bát đũa.”

“Dạ, Vương gia.”

Bát đũa rất nhanh được mang lên, Nam Cung Diệp an tĩnh ngồi dùng đồ ăn sáng.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, ngoại trừ tiếng bát đũa va chạm thỉnh thoảng vang lên, còn lại thì một âm thanh cũng không có.

Phượng Lan Dạ nâng mắt nhìn về phía nam nhân đối diện, chỉ thấy hắc củi đầu dùng bữa, tóc đen mềm như mây, an tĩnh ngồi ngay ngắn, thanh hoa sáng trong, như lan như mai.

Nghĩ đến chuyện tình xảy ra vào lúc xem pháo hoa tối hôm qua, lại nhớ đến chuyện Hoa Ngạc nói lúc nãy, hắc đối với nàng vô cùng tốt.

Thế nhưng vì sao? Phượng Lan Dạ thật không hiểu chuyện này, trong ánh mắt hiện lên sự hoang mang, nghi hoặc.

Nam Cung Diệp ngồi đối diện vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm, đẹp đẽ như Bích hồ kia đang ánh lên những gợn sóng lăn tăn, giống như đã hiểu ra chuyện gì, khóe môi câu ra tiểu ý, thanh âm mang đầy vẻ dụ hoặc vang lên

“Làm sao vậy?”

Phượng Lan Dạ cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm, bắt quá rất nhanh liền ăn xong rồi.

Nam Cung Diệp cũng dùng xong, Hoa Ngạc và Diệp Linh đã sớm mang nước súc miệng cùng khăn bông đứng bên cạnh, hai người lau tay, súc miệng... tất cả an bài xong xuôi, nên vào cung chúc tết Hoàng thượng cùng các vị phi tần thôi.

Bầu trời đã sáng rõ, Nam Cung Diệp tự nhiên vươn bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Đám hạ nhân thấy hai người đi qua, đều cung kính thỉnh an.

“Vương gia, Vương phi, năm mới tốt lành.”

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi theo phía sau.

Phượng Lan Dạ phản ứng có chút ngây ngốc, chưa từng có ai giống hần đối xử như thế với nàng, trong lòng dường như có một dòng nước ấm đang chảy.

Rất xa lạ, rất sợ hãi, nàng cố sức hất tay hần ra, nhưng không được vì lực đạo của bàn tay to lớn đó lớn hơn gấp bao nhiêu lần bàn tay của nàng, làm cho nàng gạt tay hần không được, nhưng cũng không làm nàng bị thương.

Ngoài cửa vương phủ, quân gia đã sớm chuẩn bị xe ngựa.

Hai người lên xe ngựa, bọn nha đầu thì lên một chiếc xe ngựa khác, mười mấy người thị vệ xoay người lên ngựa, bảo vệ chủ tử, một đường đi thẳng tới Hoàng cung.

Trên đường, thỉnh thoảng lại có người đốt pháo, vang lên đinh tai nhức óc.

Phượng Lan Dạ cẩn thận rút tay về, lúc này ngược lại Nam Cung Diệp không có ngăn cản nàng.

Trong không gian nhỏ hẹp, không khí lạnh thỉnh thoảng lại lùa vào trong, Phượng Lan Dạ tuy rằng mặc không ít, thế nhưng vẫn nhịn không được mà run lên.

Nam Cung Diệp bỗng nhiên như làm ảo thuật, từ trong cấm bào lấy ra một cái ấm lô nho nhỏ xinh xắn, nhét vào trong tay nàng, nhiệt khí từ trong lòng bàn tay lập tức truyền ra, toàn thân trở nên ấm áp.

“Người lấy cái này từ đâu đấy?”

Lúc này có thấy đâu, con người trong treo, lạnh lùng hiện lên chút kinh ngạc.

Nam Cung Diệp mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng

“Vẫn mang theo người, biết nàng nhất định sẽ lạnh mà.”

Hắn nói xong liền nhắm mắt tựa vào nhuyễn tháp, Phượng Lan Dạ an tĩnh bưng ấm lô, nghĩ đến những việc hắn làm, nam nhân này đối với nàng thực rất tốt, thế nhưng vì sao hắn lại đối với nàng tốt như vậy?

“Người đối với ta thật tốt, cho tới bây giờ chưa có ai đối với ta tốt như vậy.”

Nàng hừ nhẹ, lúc nói những lời này, trong ngực rất đau.

Nam Cung Diệp thân thể cứng đờ, có chút không thể tin nổi, nhưng cũng không có mở mắt.

Trong lời nói của nàng mang theo sự cô đơn, tịch mịch, không giống lời của một hài tử nên nói.

Lúc Vân Phượng chưa bị diệt, nàng chính là tiểu Công chúa của Vân Phượng, nghe nói Quốc Vương và Hoàng hậu rất thương yêu nàng, sao lại nói không ai đối tốt với nàng, hẳn nhất thời không biết nói gì, chỉ biết bản thân rất thương yêu tiểu nha đầu này, tình cảm đó càng lúc càng mãnh liệt, về sau sẽ không cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng.

Nhớ đến lúc hẳn bảo Nguyệt Cầm chuẩn bị ẩm lộ, Nguyệt Cầm miệng cười rộng ngoác đến tận mang tai, cuối cùng bị hẳn hù cho một trận.

Kỳ thực giống như bây giờ rất tốt, săn sóc bảo hộ một người, cảm giác thật là diệu kỳ.

Phượng Lan Dạ mở to đôi mắt diễm lệ nhìn chăm chăm vào dung nhan sáng trong, cao quý như ngọc kia, xe ngựa lắc lư, tóc mai trên đầu hẳn buông thả tự nhiên, da thịt trơn bóng không tì vết, lông mi dài dài che phủ đôi mắt thâm sâu khó lường, cái mũi cao cao, bạc môi hơi mỏng, xinh đẹp, gợi cảm.

Nam nhân này lớn lên thật đẹp, lần trước nàng nói hẳn là đoạn tụ, hẳn cũng thừa nhận, thật đáng tiếc cho một nam nhân tốt như vậy.

Không chỉ đẹp người, mà tiếng nói cũng rất êm tai.

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ đến hai chữ “âm thanh”, trong đầu bỗng hiện ra thanh âm vang lên trước khi hôn mê trong đại điện Vân Phượng ngày đó, thanh âm đó trong veo lại lạnh lẽo, lạnh thấu xương như nước suối trên Thiên Sơn, nhưng lại không có sự mê hoặc, thập phần êm tai.

Sau khi tỉnh lại thì đã ở trên thuyền lớn của Sở vương, cho nên luôn nhận thức Sở vương chính là người đã cứu nàng, thế nhưng thận trọng nghĩ lại, tiếng nói của Sở vương Nam Cung Liệt hơi thô, phóng khoáng lại trầm thấp, nghe giống thanh âm của những nam tử nơi thảo nguyên mênh mông phương Bắc, không có cái gọi là trong trẻo cuốn hút, nghĩ kỹ một chút thì thấy có vài phần giống với thanh âm của Nam Cung Diệp.

Vừa nghĩ đến đó, Phượng Lan Dạ xoay người, mở to mắt, đưa tay lay lay Nam Cung Diệp ngồi bên cạnh, ngón tay trắng muốt vẫn còn hơi run run, thất thanh kêu lên.

“Ngày ấy ngăn cản Tần vương giết ta không phải là người chứ.”

Nam Cung Diệp mở mắt, lông mi dài khê động, lộ ra một đôi mắt sáng trong mê người, khóe môi hơi cong lên nhẹ động, không rõ tại sao tiểu nha đầu này lại kích động như thế, nàng luôn là một người rất bình tĩnh, chưa bao giờ hiện ra sắc thái đó, loại thất thổ này thật hiếm thấy, nghĩ tới cái đêm Sở vương Nam Cung Liệt phái người tới, sẽ không là vì việc này chứ.

Con người của Nam Cung Diệp trở nên buốt giá, thâm u, thanh âm trầm thấp vang lên.

“Lẽ nào Sở vương Nam Cung Liệt nói hấn cứu người, tên hỗn đản này.”

“Người biết.”

Phượng Lan Dạ không thể nói được trong ngực lúc này có tư vị gì, kích động nhiều hay phần nộ nhiều, người này không chỉ một, mà ba lần cứu nàng, nàng nên lấy cái gì báo đáp hấn đây, Sở vương Nam Cung Liệt thực sự quá ghê tởm, làm sao có thể lợi dụng một nữ nhân như thế? Người này thực sự quá ti bỉ vô sỉ, xem ra bản thân nên dạy cho hấn một bài học mới được.

Thế nhưng không nghĩ tới Nam Cung Diệp cũng biết, xem ra nam nhân này so với trong tưởng tượng của nàng còn thâm khả bất trắc hơn, chẳng qua hấn vì sao phải cứu nàng?

“Nam Cung Diệp, ta thiếu người ân tình, sau này sẽ trả lại cho người, cho dù bắt ta cả đời làm Tề vương phi cũng được.”

Tiếng nói của Phượng Lan Dạ vừa dứt, bạc môi của Nam Cung Diệp hơi cong, tiểu nha đầu này vẫn tưởng hắn là đoạn tụ, thế nhưng nghe nàng nói nguyện ý cả đời lưu lại Tề vương phủ, cảm giác không tệ.

Nam Cung Diệp cũng không thềm đính chính lại thông tin, trước tiên cứ để nàng từ từ thích ứng với cuộc sống trước mắt, hắn quay đầu nhìn về phía nàng, thanh âm giống như làn gió mát trong đêm trăng sáng vang lên

“Ta sẽ không thương tổn ngươi.”

Hắn là loại người gì, nàng biết chứ, nếu hắn đã nói thế, nàng sẽ tin tưởng, không biết vì sao, chỉ là tin tưởng mà thôi.

Giờ khắc này tâm lại không thấy cô đơn chút nào, còn có chút nhiệt, có chút hơi ấm, thậm chí cảm giác như trong mắt có lệ, một người ít khi bộc lộ tình cảm như nàng lại cảm thấy thật tốt nhưng lại thật xa lạ, vì sao vậy? Cổ sức nắm chặt ấm lờ trong tay, cúi đầu che giấu cảm xúc.

Xe ngựa vẫn cứ đi thẳng tới Hoàng cung.

Mùng một tháng giêng, phố lớn ngõ nhỏ rất náo nhiệt, pháo đốt cho tới hừng đông, tất cả đều gọi lên không khí năm mới, một năm mới tốt lành, quay đầu nhìn lại, đâu đâu cũng là sắc đỏ vui mừng, đèn lồng đỏ rực treo đầy trên phố, trên đường cái rải đầy hoa giấy, còn có các ống bắn pháo hoa chồng chất như núi, đường cái được quét tước, xe cộ của những người đi chúc tết người thân nườm nượp trên đường.

Ngoài cửa cung, có mấy chiếc xe ngựa xa hoa, lộng lẫy, có xe ngựa của Tấn vương phủ, Sở vương phủ, tam Hoàng tử, An vương phủ, xe ngựa của bọn họ là cái cuối cùng đến.

Cửa cung đã mở khi bọn họ đến, các xe ngựa nối đuôi nhau từ từ đi vào, thẳng hướng nội cung mà đi.

Đây là xe ngựa của các Vương gia Hoàng tử, một đường không gặp trở ngại, dừng lại trước cửa nội cung.

Trong Hoàng cung cảnh giới đề phòng còn nghiêm khắc hơn ngày thường, thị vệ tuần tra cảnh giới gia tăng không ít, một đội lại một đội đi qua đi lại.

Trước cửa nội cung, mọi người đều xuống xe ngựa.

Thái giám thân cận của Hoàng thượng Nguyên Phạm đứng trên thềm đá trước cửa cung, tay cầm phất trần, cung kính nghênh đón các vị Vương gia.

“Tham kiến các vị Vương gia, Vương phi, trước tiên theo nô tài tới Tiêu Vân cung.”

Tấn vương Nam Cung Trác cùng Sở vương Nam Cung Liệt đi lên trước, sớm chấp tay chào hỏi Nguyên Phạm: “Nguyên công công khách khí rồi.”

Trên mặt Nguyên Phạm lộ ra tiểu ý, khiêm tốn hữu lễ, càng tỏ ra cung kính.

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt câu được câu không mở miệng

“Phụ hoàng long thể có khỏe không?”

Nguyên Phạm mỉm cười, gật đầu

“Long thể của Hoàng thượng rất khỏe.”

Bề ngoài tỏ ra khách khí cung kính, kỳ thực trong nội tâm ai lại chẳng không biết, những vị Vương gia này đều chỉ mong Hoàng thượng không khỏe, đáng tiếc là thân thể, xương cốt của Hoàng thượng thực cứng cáp, việc ăn mặc ngủ nghỉ đều có hạ nhân chuyên trách hầu hạ, không chỉ như vậy, phạm là lúc ăn, trước tiên phải có thái giám thử các món ăn đó trước.

Có thể thấy rõ Hoàng thượng cũng rất đề phòng mấy vị nhi tử, trong lòng Nguyên Phạm cảm thấy thật bi thương, chuyện bi thương nhất thế gian đó chính là làm phụ mẫu lại đề phòng nhi tử như phòng phường trộm cắp, rõ ràng hoàng thất không có tình thân.

Những hành vi, thái độ cung kính mà các vị Vương gia này biểu hiện chỉ là vẻ bề ngoài, trong ngực chỉ sợ ước gì Hoàng thượng chết sớm thôi, nếu có thể, chỉ sợ hạ độc giết người, chuyện gì cũng dám làm, mục tiêu duy nhất là ngồi trên ngai vàng.

Đoàn người đi đến Tiêu Vân cung.

Tiêu Vân cung là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, là cung điện chuyên dụng của Hoàng đế, nơi này bình thường không cho phép ai được tiến vào, hậu cung phi tần không có ý chỉ của Hoàng thượng mà dám tiến vào sẽ bị xử tội chết, người trong cung đều biết quy củ cho nên không ai dám phạm phải.

Trước cửa Tiêu Vân cung, hoa cỏ xanh biếc, thơm nồng, cây cối um tùm xanh mướt, trên thềm đá bạch ngọc, các cung nữ mặc váy hoa cùng các thái giám mặc y phục xanh ngọc đứng hai bên, vừa nhìn thấy mấy vị thiên chi kiêu tử đi tới, đều quỳ xuống, cúi đầu.

“Tham kiến các vị Vương gia, Vương phi.”

“Đứng lên đi.”

Tấn vương Nam Cung Trác nhẹ nhàng phất tay, Sở vương khẽ gật đầu.

Thái giám cùng cung nữ đứng dậy, Nguyên Phạm cung kính nói mọi người chờ bên ngoài một chút, hân trước tiên vào bẩm báo Hoàng thượng đã.

Nhóm người đứng ở trước cửa cung, quả nhiên khiến người khác hoa cả mắt, châu ngọc xanh biếc, nam tuần dật, nữ quyến rũ, ai ai cũng như trăng sáng trên trời, như châu báu trong bảo khố.

Mấy người thái giám cùng cung nữ ngay cả liếc mắt cũng không dám, nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn nhiều.

Cao nhất là Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt, ánh mắt hai người không tự chủ được mà nhìn về phía Phượng Lan Dạ thấp bé, hai người đều có tâm tư riêng, chỉ trong nháy mắt liền dời sự chú ý đi nơi khác.

Phượng Lan Dạ bởi ánh nhìn của Nam Cung Liệt mà toàn thân trở nên lạnh lẽo như hàn đầm, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên u tối, con ngươi đen láy càng thêm sắc bén.

Tấn vương phi Lâm Mộ Dung Yếu cùng Sở vương phi Tô Nghênh Hạ, đứng phía sau hai vị Vương gia nhìn thấy Phượng Lan Dạ, trong ngực không khỏi buồn bực, ánh mắt không khỏi buồn bã, hai người nhìn nhau, cười nhạt.

Hôm nay các nàng nhất định phải giáo huấn nữ nhân này một trận ra trò.

Nhất là Lâm Mộ Dung Yếu, từ khi Vương gia nhà mình chỉ đích danh Phượng Lan Dạ trên đại diện, lòng của nàng như có một tảng đá đè nặng, xem nữ nhân này như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, chỉ đáng hận nàng không tiến nhập Tấn vương phủ, bằng không sẽ khiến cho nàng ta sống không bằng chết, thống khổ thập phần.

Phượng Lan Dạ không phải không cảm giác được cái nhìn của Lâm Mộ Dung Yếu cùng Tô Nghênh Hạ, nhưng nàng quanh thân tỏa ra hàn khí, lặng lẽ quan sát những nữ nhân đó, nếu các nàng manh động nàng cũng chẳng chút nào sợ hãi, chỉ ít hiện giờ trong lòng nàng rất rõ một chuyện, Tề vương Nam Cung Diệp sẽ che chở nàng, cho nên nàng sẽ không cần giống như trước đây, làm việc phải động thủ động cước.

Phượng Lan Dạ đang trầm tư, Trầm Vân Tinh vốn đứng ở phía trước đột nhiên lùi lại phía sau vài bước, đứng ở chỗ cách nàng không xa, thản nhiên cười tươi nhìn về phía Phượng Lan Dạ.

“Muội muội năm mới tốt lành.”

“Năm mới tốt lành.”

Phượng Lan Dạ gật đầu nhìn Trầm Vân Tinh, không khó nhìn ra hôm nay Trầm Vân Tinh cố ý trang điểm, quả thật so với hoa còn có điểm đẹp hơn, thế nhưng chẳng nhẽ nữ nhân này không biết mùa đông rồi nên mặc cho nó kín đáo ấm áp một chút à, cứ nhiên mặc một cái quần dài mỏng dính, tuy rằng đã khoác trên vai một cái áo choàng, thế nhưng có chỗ nào cản được gió đâu, Cái áo dài rất tinh tế, thắt đáy lưng ong, thướt tha mê người, cực kỳ dụ hoặc, thế nhưng nó lại khiến nàng ta phát run, phá hủy toàn bộ hình tượng, hơn nữa khuôn mặt tựa như đoá phù dung còn trở nên trắng bệch, răng trắng môi hồng lại trở nên tím tái.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc đánh giá nữ nhân này, thấy nàng ta cũng đang đánh giá nàng, trong lòng đã rõ ràng ý định của nữ nhân này, cũng không vạch trần, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười rục rờ.

“Tam hoàng tẩu, người không lạnh sao? Mùa đông mà ăn mặc ít như thế, nghìn vạn lần đừng để cảm lạnh nhé.”

Nàng nói một tiếng, tất cả mọi người mới phát hiện Trầm Vân Tinh này cứ nhiên lại ăn mặc phong phanh như vậy giữa mùa đông, ánh nhìn mang đầy dụng ý, sắc mặt của tam hoàng tử Nam Cung Tiếp thoáng cái tối sầm, nữ nhân này quả thật rất có dũng khí, lúc trước nhất quyết không cùng hắn ngồi cùng xe ngựa, lại cùng tỷ nữ ngồi một xe, hóa ra lại mặc thành như vậy, thật đúng là mất mặt.

Nam Cung Tiếp thông thả bước tới bên cạnh Trầm Vân Tinh, cởi áo choàng trên người khoác cho nàng ta, thành thật mà nói, hắn không thể cứ

đứng nhìn nữ nhân này chịu lạnh như vậy, hăn làm như vậy vì cảm thấy nàng ta đã quá mất mặt rồi...”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69

Phượng Lan Dạ nhìn động tác của Nam Cung Tiếp, không phải dịu dàng mà mang theo sự thô bạo, biểu hiện ra hẳn đang rất tức giận.

Phượng Lan dạ biết hẳn đang tức giận, trong lòng cũng có chút bất bình thay hẳn, Nam Cung Tiếp là một nam nhân tốt, nên kết duyên với một nữ nhân tốt, thế nhưng tại sao hàng ngày lại phải đối mặt với một nữ nhân như Trầm Vân Tinh.

“Tam hoàng huynh, năm mới tốt lành.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phượng Lan Dạ vang lên, Nam Cung Tiếp nhìn nàng, đáy mắt khó nén nổi ý quan tâm, khi thấy tiểu nha đầu này còn diễm lệ hơn so với quãng thời gian ở tại Nô Nhai, nét lạnh lùng nghiêm nghị trên trán cũng giảm đi phần nào, hết sức chói mắt.

Nàng tựa hồ có cái gì đó không giống trước, bớt lạnh lùng hơn, tuy vẫn lơ đãng nhưng lại thêm một chút dịu dàng của thiếu nữ đã trưởng thành như hoa như ngọc.

Giống như một nụ hoa vừa hé nở, khiến người người thương yêu, một bông hoa như vậy không phải nở trong mắt một nam nhân, mà khai hoa trong lòng của họ.

Đáng tiếc hẳn vô phúc, xem ra thất Hoàng đệ rất thương nàng.

Nam Cung Tiếp mặc dù có chút ưu sầu, thất vọng, thế nhưng vẫn thật tâm chúc phúc cho nàng, tiểu nha đầu khiến kẻ khác yêu thương này cuối

cùng cũng gặp được người đối tốt với nàng.

“Uh, năm mới tốt lành.”

Nam Cung Tiếp chỉ đơn giản thăm hỏi một câu, hẳn không muốn để kẻ khác có cơ hội nói bóng nói gió nàng.

Trước cửa điện, Nguyên Phạm đi ra, vung phất trần, cung kính mở miệng “Mời các vị theo nô tài tiến vào, Hoàng thượng và các vị nương nương đang đợi ở trong điện.

Quy củ này vẫn giống những năm trước, mọi người theo Nguyên Phạm tiến vào trong.

Đại điện của Tiêu Nguyên cung, nguy nga lộng lẫy, rộng lớn hoa lệ, ở giữa đại điện trải thảm lam sắc, ở chính giữa tấm thảm thêu một đóa ngọc lan màu trắng rất lớn, từ xa nhìn lại, giống như từng đợt sóng bạc đang dao động không ngừng, ngay cả màn che ở đại điện cũng toàn là sắc xanh, phản chiếu với màu sắc trên mặt đất, làm cho người ta có một loại cảm giác như sông núi trời mây đang gần ngay trước mắt.

Phượng Lan Dạ ôm ấm lô trong tay, đi theo sau thất Hoàng tử Nam Cung Diệp, một đường đi vào đại điện, lặng yên đánh giá bốn phía.

Rất nhanh liền phát hiện ra một việc, Hạo Vân Đế thích màu xanh.

Trong đại điện, ngập tràn sắc xanh, ngoại trừ một ít màu vàng như đại điện cho sự đặc biệt ở bên ngoài thì cơ hồ toàn bộ đại điện đều là lam sắc, ngay cả đệm dựa lưng đặt trên long ý cũng là màu xanh.

Giữa đại điện, mọi người đồng loạt quỳ xuống.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, Mai phi nương nương, Nguyệt phi nương nương, Hoa phi nương nương, Chiêu nghi nương nương.”

Thanh âm vang lên trong đại điện, Hạo Vân Đế neho mắt nhìn xuống đám người đang quỳ bên dưới, trong mắt bắn ra tinh quang khiến người khác run sợ, điềm tĩnh phất tay “Bình thân!”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Mọi người đứng dậy, Hạo Vân Đế mở miệng ban ngời, các vị Vương gia Hoàng tử phân ra thành hai hàng ngời trong đại điện.

Hạo Vân Đế bất động thanh sắc nhìn chăm chăm vào những nhi tử này, khẽ nhếch miệng, thanh âm nghiêm khắc, lạnh lùng vang lên.

“Các người đều đã lập chính phi, sau này đã là người có gia có thất, nhất định phải luôn luôn tu dưỡng bản thân, đừng có làm ra chuyện gì hoang đường, khiến hoàng thất mất mặt.”

Nam Cung Trác vừa nghe, nhanh chóng đứng lên, mấy người phía sau cũng làm theo “Nhi thần ghi nhớ giáo huấn của phụ hoàng.”

Mai phi vừa thấy bầu không khí có chút căng thẳng, vội vã mỉm cười, hòa nhã, ôn nhu mở miệng “Hoàng thượng, hôm nay chính là tân niên, bọn nhỏ thành tâm tiến cung, Hoàng thượng cũng đừng quở trách bọn chúng nữa.”

Hạo Vân Đế chớp mắt một cái, sau cùng cũng không có trách Mai phi, phất tay ý bảo mọi người ngời xuống.

“Uh, khó được một ngày lành như hôm nay, các người nghĩ muốn cái gì, phụ hoàng nhất định sẽ ban thưởng.”

Tấn Vương phi Lâm Mộng Yếu trước lúc tiến cung đã bị Nam Cung Trác giáo huấn qua, cho nên lúc này thần tình nhu mì, dịu dàng, khẽ cười, nhẹ nhàng mở miệng.

“Chúng nhi thần không muốn cái gì cả, chỉ mong phụ hoàng thân thể khỏe mạnh thì đã là phúc phận của nhi thần rồi.”

Lời nói của Lâm Mộng Yếu thực sự rất thỏa đáng, Hạo Vân Đế biết rõ đây chỉ là những lời vuốt mông ngựa, thế nhưng lời êm tiếng đẹp ai lại không muốn nghe, thần tình thả lỏng nhiều lắm, Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ không cam lòng, vội đứng lên phụ họa.

“Đúng thế, thân thể của phụ hoàng là quan trọng nhất, mọi thứ chúng nhi thần có được ngày hôm nay chính là do phụ hoàng ban cho, nhi thần chỉ mong phụ hoàng sống lâu trăm tuổi, vĩnh viễn khỏe mạnh, đó chính là phúc phận của nhi thần rồi.”

Tô Nghênh Hạ đúng là cái lưỡi không xương, toàn là lời ngon tiếng ngọt, so với Lâm Mộng Yếu cũng không kém là bao.

Sở Vương Nam Cung Liệt rất hài lòng với Vương phi của mình, khoe môi câu ra tiểu ý.

Lại nhìn Hoàng thượng đang ngồi trên cao, ngũ quan tuấn dật, nghiêm nghị lúc này lại ôn nhuận như nước, ánh mắt dường như cũng nhân từ đi rất nhiều, chậm rãi quét mắt về phía tam Hoàng phi Trầm Vân Tinh, nhìn thấy y phục của nàng ta, không khỏi chau mày, thần sắc ôn nhuận lúc này trở nên trầm xuống, thanh âm cũng tự nhiên lạnh lẽo không gì sánh được.

“Tam Hoàng tử phi sao lại mặc ít thế kia?”

Trầm Vân Tinh vốn đang lạc vào cõi thần tiên, bởi vì Tề Vương Nam Cung Diệp từ đầu tới cuối chưa từng liếc mắt qua nàng, tâm tình vô cùng buồn bực, không nghĩ tới Hoàng thượng hỏi nàng, trong lúc nhất thời không biết phản ứng lại, tam Hoàng tử Nam Cung Tiếp nhin không được vươn tay véo nàng một cái, thực sự bị nữ nhân này làm mất hết mặt mũi rồi.

Trầm Vân Tinh bị hấn véo như thế liền thanh tỉnh lại, nhanh chóng nhìn khắp đại điện, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn nàng.

Vẻ mặt Hoàng thượng lại càng không có chút nào vui vẻ, hàn khí trong con mắt sâu thẳm, thâm bất khả trắc kia bắn về phía nàng ta, Trầm Vân Tinh lạnh run, khẩn trương mở miệng “Con? Con?”

Mai phi vừa thấy thần sắc của nàng, khẽ chau mày “Mùa đông lạnh như vậy mà mặc ít như thế, sinh bệnh thì sao?”

Tiếng nói của Mai phi vừa dứt, Tô Nghênh Hạ liền tiếp lời “Tam Hoàng tấu chắc vì tiến cung liền đặc biệt chuẩn bị trang phục này.”

Trong lời nói của nàng ta rõ ràng mang theo chút hả hê, trong điện có vài người nở nụ cười, Trầm Vân Tinh không khỏi tức giận, quay sang nhìn phu quân của mình, vậy mà hấn lại bày ra biểu tình giống như chuyện hoàn toàn không liên quan đến hấn, càng phát ta tức giận, nam nhân này thực sự là phế vật, bản thân sao lại xui xẻo gả cho hấn, nhưng nghĩ đến người ngồi trên cao vẫn đang nhìn nàng, vội vã dịu dàng, ủy khuất mở miệng.

“Bẩm Mai phi nương nương, lúc sáng sớm không cảm thấy lạnh, cho nên ăn mặc có chút phong phanh, sau đó không ngờ thời tiết lại hội trở lạnh.”

Nàng nói như thế, Mai phi thấy Hoàng thượng không nói gì nên cũng không lên tiếng, chỉ là nhin không được mà phất tay ý bảo nàng cứ ngồi xuống, song cũng không quên căn dặn nàng một câu “Sau này mặc nhiều một chút, thân là con dâu của Hoàng gia, đừng chỉ vì đẹp một chút mà đánh mất phong phạm, cứ tùy tâm sở dục thôi,”

“Tạ ơn Mai phi nương nương giáo huấn.”

Trầm Vân Tinh cắn môi, không nghĩ tới hôm nay lại bị ăn quả đắng, vốn cho rằng bản thân ăn mặc đẹp một chút thì Nam Cung Diệp tốt xấu gì cũng

sẽ chú ý đến nàng, nhưng ai ngờ không những không đạt được sự chú ý cần có, ngược lại còn khiến Hoàng thượng mất vui, Mai phi chế giễu.

Lại nhìn Nam Cung Diệp, căn bản không nhìn nàng, chỉ là đôi khi vô tình lại nhìn sang Phượng Lan Dạ đang ngồi bên cạnh.

Ngũ quan tuần dật lãnh liệt, hờ hững, lại hoàn mỹ như được chạm khắc mà thành, nhưng khiến người ta không dám tới gần, chỉ là trong mắt hắt lại lưu chuyển một tia sáng hoa lệ rực rỡ, đáng tiếc là nhắm vào người bên cạnh hắt.

Trên đại điện, Trầm Vân Tinh ngồi xuống, bởi vì lạnh cho nên đem áo choàng của Nam Cung Tiếp quần thật chặt, ngồi im không nói gì.

Sắc mặt của Hạo Vân Đế lạnh lẽo, nặng nề, không nói lời nào, thần dung uy nghiêm, mắt mang theo sự thâm thúy âm trầm, liếc mắt quét qua toàn bộ đại điện, không biết bởi vì Trầm Vân Tinh phá hủy tâm tình, hay do có chút mệt mỏi, cả người dựa vào Long ý, không thém nói nữa.

Bầu không khí trong đại điện thoáng cái trở nên nặng nề.

Lúc này Lâm Mộng Yếu và Tô Nghênh Hạ liếc mắt nhìn nhau, cùng cười khẩy.

Thanh âm mang theo sự kinh ngạc của Lâm Mộng Yếu vang lên “Thất Hoàng muội, nghe nói sau ngày đại hôn, chuyện thứ nhất muội làm là đầu độc nha đầu Hoàng thượng ban cho Tề Vương phủ, sau đó còn bán người ta vào kỹ viện, Hoàng tẩu nghe xong cảm thấy rất khó tin, thất Hoàng muội thật là một người độc ác như vậy sao.”

Tiếng nói của Lâm Mộng Yếu vừa dứt, Tô Nghênh Hạ lập tức gật đầu phụ họa “Đúng vậy, ta cũng nghe nói thế, người trong An Giáng thành bàn tán rất nhiều về chuyện này, đều nói thất Hoàng muội chính là nữ hào kiệt, ngay cả người của Hoàng thượng cũng dám động.”

Mọi người trong đại điện đều quay đầu nhìn một cái rồi lại chăm chú dõi theo Hoàng đế đang ngồi trên cao.

Sắc mặt Hạo Vân Đế không thay đổi, trong mắt không có chút gợn sóng, chỉ là khuôn mặt rõ ràng có chút khó chịu.

Ngược lại Mai phi ngồi bên cạnh, giống như bắt được nhược điểm liền kêu lên “Việc này có thật không?”

Nha đầu ở Tề Vương phủ chính là người của nàng, thảo nào gần đây nàng không có thu được tin tức gì từ Tề Vương phủ, hóa ra nha đầu đó bị tiểu tiện nhân này đuổi đi rồi, nó không phải là đồ kị với người ta, sợ Tề Vương bị cướp đoạt đấy chứ.

Mai phi phỏng đoán, bọn Nguyệt phi cùng Hoa phi ngồi bên cạnh nàng cũng nhìn nhau đoán già đoán non.

Hoa phi khẽ cười “Không có chứng cứ rõ ràng, đừng nói lung tung.”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Phượng Lan Dạ, thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn, kiêu diễm của nàng chưa từng biến đổi, bất ti bất kháng muốn đứng dậy đáp lời.

Không sai, người là nàng đuổi, nếu chuyện của Tề Vương phủ, phải theo gia quy của Tề Vương phủ mà xử lý, nha đầu đó không hiểu quy củ, tự nhiên nên trừng phạt.

Thế nhưng Phượng Lan Dạ còn chưa kịp đứng lên, đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay ngọc ngà, bé nhỏ của nàng, một thân hình cao lớn từ từ đứng lên.

Ngọc thụ lâm phong, phiêu dật xuất trần.

Trên người Tề Vương Nam Cung Diệp tỏa ra hàn khí, một đôi mắt rét buốt tựa hàn đàm không chút lưu tình bắn những tia sắc lạnh về phía Mai phi nương nương, chậm rãi mở miệng.

“Đây là bản Vương hạ lệnh xử phạt, lẽ nào ngay cả bản Vương cũng không có quyền xử phạt một tiện tỳ nho nhỏ trong phủ, cần phiền Mai phi nương nương lo lắng sao.”

Tề Vương Nam Cung Diệp luôn rất cổ quái, nói chuyện càng không thềm nể mặt ai, người trong cung đều biết tính tình của hắ, cho nên không ai dám chọc đến hắ, thế nhưng Nam Cung Diệp lại chẳng để tâm đến bất cứ chuyện gì, cho đến nay hắ cũng chẳng can dự vào việc gì, lại không nghĩ tới hôm nay cư nhiên vì một tiểu nha đầu mà ra mặt, việc này trái lại không ai ngờ tới được.

Hạo Vân Đế neho mắt lại, một ánh nhìn ám muội lướt qua, liếc Nam Cung Diệp, liền phất tay ý bảo hắ ngồi xuống,

“Được rồi, việc này là gia sự của Tề Vương, hà cớ gì phải đem ra nói ở đây.”

Hoàng đế quả nhiên rất thiên vị Tề Vương, mọi người trong lòng ám niệm, hai người Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ còn cho rằng đã nắm được nhược điểm để Hoàng thượng trừng trị Phượng Lan Dạ, nhưng lại không ngờ tới Tề Vương cư nhiên ra mặt, nhìn dung nhan tuyệt sắc của hắ, trong đáy mắt hắ toàn là sủng nịnh, không khỏi vừa đổ kị lại vừa ghen ghét.

Tiểu tiện nhân Phượng Lan Dạ này thực sự là phúc khí quá tốt, lại được Tề Vương yêu thích như thế.

Tam Hoàng tử phi Trầm Vân Tinh giống như bị hàng vạn con kiến bò trong người, bứt rứt khó chịu, thật là giỏi, không bị mất mặt, chỉ một vong quốc nô nho nhỏ lại mà được Tề Vương yêu thích, nếu lúc đầu Hoàng

thượng đem nàng tứ hôn cho Tề Vương, chắc chắn người lúc này nhận hết ân sủng nhất định là nàng, chứ không phải là vong quốc nô Phượng Lan Dạ.

Trên đại điện, nghìn suy trăm nghĩ, mỗi người đều có tâm tư của riêng mình.

Tấn Vương Nam Cung Trác cùng Sở Vương Nam Cung Liệt cũng chìm trong suy nghĩ của mình, cả đại điện chìm trong yên lặng.

Lúc này, ngoài cửa điện vang lên thanh âm của thái giám “Văn Tường công chúa giá lâm, Văn Bội công chúa giá lâm.”

Hai thân ảnh phấn nộn, thướt tha từ ngoài cửa điện đi vào, một người mặc áo màu lam, quần dài màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng đồng màu, một người quần dài tơ tằm lục sắc, trên áo có thêu một đóa hoa mai rực rỡ, hai người cùng tiến vào đại điện, thẳng tới trước mặt Hạo Vân Đế, cung kính mở miệng.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Hạo Vân Đế vừa nhìn hai nữ nhi, khoe môi tràn ra tiểu ý, vẫy tay ý bảo hai nàng tiến lên, Văn Tường công chúa cùng Văn Bội công chúa một tả một hữu tiêu sái tiến lên, một người vươn tay ôm vai Hạo Vân Đế, một người quy củ hơn chỉ đứng bên cạnh nhìn Hạo Vân Đế.

Hai người đồng loạt làm nũng, kêu to “Phụ hoàng an khang.”

“Tốt, tốt, Văn Tường cùng Văn Bội đều trưởng thành rồi, nói đi, đã nhìn trúng công tử nhà đại quan nào trong triều rồi, nói ra thì phụ hoàng mới chỉ hôn cho các con được chứ.”

Hoàng đế vừa nói xong, Sở Vương Nam Cung Liệt tiếp lời “Đúng vậy, Hoàng muội đã đến tuổi thành gia lập thất, nên được chỉ hôn rồi.”

Nam Cung Trắc cũng gật đầu tán thành, Văn Tường cùng Văn Bội vừa nghe đến chủ đề này, mặt đều đỏ bừng, Văn Tường không đồng ý giậm chân “Phụ hoàng, nhi thần muốn bồi phụ hoàng cả đời, mới không cần lập gia đình đâu.”

Văn Bội công chúa cẩn thận hơn một chút, bất quá cũng tiếp lời Văn Tường công chúa “Nhi thần cũng không gả, muốn bồi phụ hoàng cơ.”

Hạo Vân Đế cười vang, giờ khắc này toàn bộ đại điện thờ phào nhẹ nhõm, dường như ánh nắng ban mai đang chiếu rọi qua đây, tỏa ánh hào quang khắp đại điện.

“Các con đó, cứ thích đùa cho phụ hoàng vui.”

“Nhi thần không có.” Văn Tường công chúa làm nũng, Mai phi ngồi bên cạnh lạnh lùng trừng mắt hai vị công chúa, trái lại vẻ mặt Hoa phi lại tràn đầy ý cười, mọi người trong điện ngẩng đầu thấy màn đó, ai cũng không nói gì.

Hạo Vân Đế cùng hai vị công chúa nói chuyện một hồi, tựa hồ có chút mệt mỏi, ngáp một cái, vỗ vào tay hai vị công chúa, cười cười mở miệng.

“Phụ hoàng mệt rồi, muốn đi nằm một lát, các con ai muốn đi đâu thì đi, chốc nữa quay lại trong cung dùng bữa.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Mọi người đứng lên, Mai phi nương nương cùng Nguyệt phi cũng đứng lên, cung tống Hoàng đế.

Nguyên Phạm đỡ Hạo Vân Đế đi nghỉ ngơi, trong đại điện, Mai phi cùng Nguyệt phi chờ mọi người thối lui ra ngoài.

Chúng phi tần cũng lui ra ngoài, Văn Tường cùng Văn Bội đã sớm đi tới bên cạnh Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ, lôi kéo tay các nàng, cười cười mở miệng “Nhị Hoàng tấu, đi tới cung điện của ta ngồi chơi một lát nhé.”

Người kia cũng nói “Tứ Hoàng tấu tới cung điện của ta ngồi một lát nhé.”

Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ rất đặc ý, liếc nhìn những người khác trong điện, cười duyên, hướng về phía phu quân của mình xin ý kiến “Vương gia, người xem?”

“Đi đi, khó có được cơ hội tiến cung, bồi Hoàng muội một lúc cũng là việc nên làm.”

Hai vị công chúa dắt Lâm Mộng Yếu và Tô Nghênh Hạ về cung điện của mình, đại điện lại trở nên trống vắng.

Mẫu phi Tấn Vương Nam Cung Trắc, Sở Vương Nam Cung Liệt cùng An Vương Nam Cung Quân đều ở trong cung, cho nên muốn đến cung điện của mẫu phi thỉnh an, chào hỏi mọi người vài câu rồi dẫn người ly khai.

Trong đại điện chỉ còn lại tam Hoàng tử cùng tam Hoàng phi, còn có Tề Vương cùng Phượng Lan Dạ.

Sắc mặt của tam Hoàng tử Nam Cung Tiếp từ lúc đó tới bây giờ đều rất xấu, nhìn thấy mọi người rời đi, hắn cùng buồn bực chìa tay lôi kéo Trầm Vân Tinh ly khai, cuối cùng chỉ còn lại hai người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ.

Nam Cung Diệp kéo tay Phượng Lan Dạ, nhẹ nhàng cất lời “Nàng muốn đi đâu?”

Phượng Lan Dạ vẫn muốn hỏi An Vương về tình hình của Vụ Tiễn, lúc này nghe Nam Cung Diệp hỏi, nhẹ nhúu mày “Ta muốn tới chỗ Hoa phi nương nương, hỏi thăm tình hình của Vụ Tiễn tại An Vương phủ.”

“Uh, ta nói bọn thái giám đưa nàng tới Hoa Thanh điện của Hoa phi nương nương, ta có chút việc, chốc nữa sẽ tìm nàng.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, thấy trong đôi mắt sâu thẳm như hồ đầm của hắn tỏa ra hàn khí bức người, bộ dáng này của hắn nàng rất ít khi nhìn thấy, hắn làm sao vậy? Vừa định hỏi, Nam Cung Diệp đã đưa tới một người thái giám, căn dặn tiểu thái giám đưa Phượng Lan Dạ đi Hoa Thanh điện, tiểu thái giám lĩnh mệnh, cung kính mời Phượng Lan Dạ đi theo hắn.

Phượng Lan Dạ lúc đi ra ngoài còn cố gắng quay đầu lại nhìn Nam Cung Diệp, chỉ thấy hắn một thân hàn khí bức người, chậm chậm bước ra từ một cửa khác, Phượng Lan Dạ nhin không được nhúu mày.

Hắn định đi đâu? Vì sao đột nhiên lại trở nên lạnh lùng, lãnh đạm như vậy, chỉ trong một khắc đã biến đổi như vậy.

Một bên đi theo tiểu thái giám, một bên trầm mặc suy nghĩ, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi bên cạnh thấy không có ai, Hoa Ngạc nhin không được nói thầm.

“Chủ tử, hôm nay không thấy bát Hoàng tử cùng cửu Hoàng tử.”

“Uh.” Phượng Lan Dạ gật đầu, bát Hoàng tử cùng cửu Hoàng tử quanh năm ở trong cung, lúc nào cũng có thể đến thỉnh an, cũng không nhất định phải vào hôm nay.

Đoàn người đi qua vài đoạn hành lang, vài con đường nhỏ âm u vắng lặng, còn băng qua đình đài lầu các, tiểu thái giám chỉ tay về phía điện các đằng trước, cung kính mở miệng “Tề Vương phi, phía trước không xa, qua một vài cái ghế đá, đi về phía Tây liền tới Hoa Thanh điện, tiểu nhân là thái

giám của Tiêu Nguyên điện, nếu rời bỏ vị trí quá lâu, sợ rằng sẽ bị trừng phạt, cho nên thỉnh Tề Vương phi tự mình đi tới đó.”

Phượng Lan Dạ nghe xong phát tay, ý bảo tiểu thái giám quay về, đường tới đó không còn xa, nàng có thể tự tìm đường được.

Tiểu thái giám rời đi, Phượng Lan Dạ dẫn hai người Hoa Ngạc, Diệp Linh theo hướng hắc chỉ mà đi, trên con đường nhỏ rải đầy sỏi còn trồng rất nhiều cây ở hai bên, còn có giả sơn được đá nhỏ xếp chồng mà thành, cách ngọn núi giả không xa là một rừng cây, cây mọc thành hàng, thời tiết vào đông, khiến người ta có cảm giác tê lương, lạnh lẽo, con đường này lộ vẻ hoang vu, trên đường cũng không thấy có nhiều thái giám hay cung nữ qua lại, thế nhưng Phượng Lan Dạ cũng chẳng thêm quan tâm, có thể là tiểu thái giám chỉ cho các nàng đường tắt, cho nên ba người cứ đi thẳng về phía trước.

Mới đi được một quãng, lúc định rẽ vào lối khác, chợt nghe thấy có tiếng người đang khóc.

Phượng Lan Dạ liếc nhìn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi phía sau, hai nha đầu cũng kinh ngạc không kém, lẽ nào là có cung nữ bị bắt nạt, lén đến đây khóc lóc? Ở đây rất hoang vu.

Ba người chuẩn bị đi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói cho nên đứng lại.

“Chúng ta hãy ly hôn đi.”

Thanh âm nhu hòa, uyển chuyển của nữ nhân này có chút quen thuộc.

Phượng Lan Dạ nhướng mày, vốn định lảng tránh, chuyện riêng của nhà người ta sao lại có thể cứ đứng đây nghe được, còn là chuyện ly hôn nữa.

Thế nhưng lại có thêm một câu truyền tới “Trầm Vân Tinh, người đừng nên có ý nghĩ viên vông đó, người nghĩ ta không biết trong đầu người đang

nghĩ gì ư? Đừng có nằm mơ.”

Hai người đó chính là tam Hoàng tử Nam Cung Tiếp cùng Trầm Vân Tinh, Phượng Lan Dạ càng không ngờ, Trầm Vân Tinh cư nhiên yêu cầu cùng tam Hoàng tử ly hôn, đây chính là do Hoàng thượng tử hôn, lá gan của nàng cũng quá lớn rồi, lẽ nào thấy tam Hoàng tử dễ ức hiếp sao? Tuy rằng giao tình của nàng và tam Hoàng tử Nam Cung Tiếp không sâu, thế nhưng nàng biết hẳn là một người rất khiêm tốn, nghĩ đến nữ nhân Trầm Vân Tinh này, thực sự rất không biết xấu hổ rồi.

Sắc mặt Phượng Lan Dạ đen kịt, thực sự muốn cho Trầm Vân Tinh vài cái tát, hơn nữa nàng vừa nghĩ tới, cước bộ cũng tự động đi về hướng đó.

Phía trước thanh âm lại vang lên.

Nam Cung Tiếp cực kỳ tức giận mở miệng “Kỳ thực một nữ nhân có tư tưởng tục tũ không sạch sẽ như ngươi là đáng phải hừ, rất làm mất mặt hoàng thất.”

“Ta không phải, ta muốn ly hôn.”

“Ngươi nằm mơ đi, ly hôn với người để người có thể tái giá hả? Trừ phi ta hừ ngươi, bằng không ngươi cái gì cũng đừng nên nghĩ.”

Nam Cung Tiếp cực kỳ tức giận, vung tay chuẩn bị ly khai, không ngờ tới khi quay đầu lại liền nhìn thấy Phượng Lan Dạ đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, không khỏi kinh ngạc, lắp bắp nói “Lan Dạ, sao nàng lại ở chỗ này, vừa nãy chúng ta, chúng ta?”

Hắn không biết phải giải thích chuyện này thế nào, trong ngực còn cảm thấy một chút may mắn vì lúc nãy không có nhắc tới Tề Vương, bằng không trong lòng Phượng Lan Dạ sẽ cảm thấy thế nào.

Nam Cung Tiếp vừa nói xong, ai biết đâu Trầm Vân Tinh đang đứng phía sau đột nhiên vọt lên trước, vẻ mặt ôn nhu mang theo tiểu ý, thân mật kêu lên một tiếng “Sao muội muội lại tới đây?”

Phượng Lan Dạ nhìn nữ nhân đang làm bộ này, chẳng có chỗ nào xinh đẹp, ngay cả một chút đầu óc cũng không có, nghe nói phụ thân của nàng chính là Hàn Lâm viện Đại học sĩ, con gái của hãn nên phải biết thông thư đạt lý chứ, sao lại trở thành một nữ nhân đê tiện thế kia, thật khiến người ta buồn nôn, trở mặt cũng quá nhanh, chỉ trong nháy mắt thôi đã làm như thế chuyện lúc này chưa từng phát sinh.

Phượng Lan Dạ vung tay giáng một cái tát thật mạnh vào mặt Trầm Vân Tinh, lạnh lùng mở miệng “Ai là muội muội của ngươi, một người hạ tiện, bỉ ổi như ngươi không xứng với tam Hoàng huynh.”

Nói xong cũng chẳng muốn cùng nữ nhân này nhiều lời liền rời đi, Nam Cung Tiếp nhìn thân ảnh duyên dáng cô em dâu đang từ từ đi xa, thốt tha, uyển chuyển, giống như một nụ hoa đang hé nở, thật mỹ lệ, Lan Dạ đang dần trưởng thành, đáy lòng thở dài.

Trầm Vân Tinh đứng bên cạnh vừa bị ăn một cái tát, thấy Nam Cung Tiếp vẫn tao nhã như vậy, tức giận hét lên.

“Ngươi là người chết à, ta bị đánh mà cũng không có phản ứng.”

“Ngươi tự tìm, bị đánh chết cũng đáng đời.”

Nam Cung Tiếp không thèm liếc nàng ta, xoay người rời đi, trong mắt Trầm Vân Tinh hiện lên hai ngọn lửa nhỏ, rất rất phẫn nộ, oán khí ngút trời, nàng đã gả cho một người chết rồi, xem Tề Vương người ta rất ôn nhu, không chỉ thương, chỉ sủng nữ nhân của mình, còn che chở nàng, nàng rốt cuộc đã gả cho hạng người gì đây, không được, nàng không thể theo loại nam nhân này cả đời được.

Trầm Vân Tinh ngơ ngẩn đứng tại chỗ, rơi vào trầm tư.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi thẳng về phía trước, nghĩ đến Trầm Vân Tinh kia, liền phiền muộn không thôi, nữ nhân này vì sao muốn ly hôn, chẳng qua là có tâm tư khác, nàng cũng biết người đó chính là phu quân Nam Cung Diệp của nàng, chẳng hiểu vì sao, khi nghĩ đến có nữ nhân khác nhớ thương Nam Cung Diệp, lòng của nàng tựa hồ có chút buồn, thế nhưng Nam Cung Diệp chính là một kẻ đoạn tụ, buồn cái gì mới được chứ? Nhưng nghĩ đến đó lại càng buồn hơn.

Hoa Ngạc, Diệp Linh đi phía sau vội vàng khuyên nàng “Vương phi, đừng có nghĩ đến nữ nhân kia nữa? Nữ nhân đề tiện đó nhất định là đang nhớ thương Vương gia của chúng ta, lần sau, gặp nàng một lần đánh một lần, đừng để ý đến nàng ta nữa.”

Phượng Lan Dạ không nói câu nào, quay đầu liếc mắt nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện con đường này không giống con đường lúc này, vội dừng lại cước bộ, nhìn xung quanh.

Không khí ở đây rất trong lành nhưng cũng rất lạnh lẽo, trên đường không thấy thái giám hay cung nữ nào, trên đoạn đường lúc này tốt xấu gì cũng thấy vài người, xem ra bọn nàng đi nhầm rồi, lúc trước tiểu thái giám nói đi về phía Tây, có lẽ các nàng lại đi về phía Bắc rồi, nhất định là do bị nữ nhân Trầm Vân Tinh kia chọc tức mới đi lạc tới nơi này.

“Xem ra chúng ta đi sai đường rồi.”

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, nghe Phượng Lan Dạ nói xong cũng vội vàng gật đầu.

“Đi thôi, quay lại đi, nơi này âm u tối tăm, thật là khủng khiếp.”

Diệp Linh gật đầu tán thành “Đúng vậy, rất lạnh, chúng ta quay lại đi.”

“Uh.” Phượng Lan Dạ gật đầu, định xoay người quay trở lại, tự nhiên lại thấy phía trước không xa có một tòa cung điện, tuy rằng thô lương nhưng lại rất yên bình, được bao quanh bởi một rừng thông xanh xanh, giống như Dao Trì tiên cảnh ẩn mình trong mây núi trời biển, tuy rằng vắng vẻ im ắng, thế nhưng cảnh vật lại rất đẹp, khiến Phượng Lan Dạ động tâm, không khỏi tò mò về địa phương phía trước,

“Nơi này có một tòa cung điện, nếu đã tới, chúng ta vào xem đã.”

“Vương phi.”

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc mặt biến sắc cùng kêu lên, các nàng đều cảm thấy cung điện phía trước rất âm u tĩnh mịch, đừng nói là đi tới đó, chỉ nhìn thôi mà chân đã nhũn ra, làm gì còn tâm tình đi tới đó, thế nhưng Phượng Lan Dạ căn bản không thèm để ý tới các nàng, cứ đi thẳng về phía trước.

Men theo con đường nhỏ, đi một lúc liền tới trước cửa cung điện, đó là một hồ nước trong xanh, trên hồ có một cây cầu bắc qua, hai bên thành cầu bạch ngọc được chạm khắc hoa lan, đến khi mấy người các nàng đi tới, liền phát hiện có mấy tiểu thái giám đang quét dọn trước cửa, Hoa Ngạc và Diệp Linh cuối cùng cũng thở dài một hơi, may quá, hù chết các nàng mất.

Mấy tiểu thái giám tựa hồ vô cùng kính ngạc đối với sự xuất hiện của các nàng, có một tiểu thái giám vội chạy tới.

“Người không phận sự không được tiến vào.”

Phượng Lan Dạ nhấp môi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên “Đây là nơi nào?”

“Ngọc Văn điện.”

Ngọc Văn điện, Phượng Lan Dạ nhíu mày, nơi này dành cho ai ở, cảnh vật thanh nhã, biệt lập với các cung điện khác, phong cảnh được sắp xếp,

bố trí rất đặc biệt, hơn nữa cách bố trí của nơi này cũng rất kỳ lạ, có cái gì đó rất không bình thường.

“Ta có thể vào trong xem không?”

“Không được, không được, người mau đi đi, Tề Vương đang ở bên trong, hơn nữa từ lâu Hoàng thượng đã hạ chỉ, không cho bất luận kẻ nào tiến vào bên trong.”

Tiểu thái giám cuống cuồng giục các nàng mau chóng rời đi, rất sợ các nàng tiến vào, đến lúc đó tra xét xuống, bọn họ chỉ có đường chết.

Thế nhưng hắn cũng nhìn ra được mấy người trước mặt này rất tôn quý, cũng không dám lỗ mãng, Hoa Ngạc nghiêm nghị quở mắng “Người muốn làm gì hả? Cũng dám động thủ với Vương phi à, nếu Vương gia của chúng ta đang ở bên trong, Vương phi vào xem thì sợ cái gì?”

Mấy tiểu thái giám đứng cách đó không xa tựa hồ như rất kinh hách, vội vàng chạy tới, quỳ xuống, khấu đầu “Chúng tiểu nhân có mắt như mù, xin Tề Vương phi tha mạng.”

Phượng Lan Dạ cũng chẳng hề trách mắng mấy người này, sinh tồn ở trong cung, ai mà chẳng phải cẩn thận, khẽ gật đầu nói “Đứng lên đi, người nói Tề Vương đang ở bên trong hả?”

“Đúng vậy, nơi này từng là cung điện của mẫu thân Tề Vương - Ngọc phi nương nương.”

Tiểu thái giám thấy Phượng Lan Dạ không trách tội, thở phào nhẹ nhõm đồng thời mở miệng trả lời.

Phượng Lan Dạ nhú mày, mắt phượng thâm u, hóa ra đây là cung điện lúc sinh tiền mẹ đẻ của Tề Vương từng ở, thảo nào trước lúc Nam Cung Diệp rời đi, sắc mặt có chút nặng nề, nói vậy là hắn tới đây để bái tế vong

mẫu, tuy rằng trong lòng rất hận mẫu thân, nhưng cuối cùng cũng không đành lòng.

“Ta vào xem hắn.”

Phượng Lan Dạ nói xong liền lướt qua người mấy tiểu thái giám, đi vào trong cung điện.

Mấy tiểu thái giám há hốc mồm muốn nói nhưng lại bị Diệp Linh cùng Hoa Ngạc kéo lại, hai tiểu nha hoàn lạnh trí kéo đông kéo tây, mấy tiểu thái giám muốn lên tiếng cũng không có cơ hội.

Phượng Lan Dạ bước lên thềm đá, đi vào trong.

Từ rất xa đã nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, đứng dưới ánh dương quang, lặng yên không nhúc nhích, một lời cũng không nói, nhưng lại thấy quanh cảnh chung quanh giá lạnh tiêu điều, không khí tang thương dường như bao phủ toàn bộ đại điện, nơi này tựa hồ là nơi âm hàn nhất trong cung, Phượng Lan Dạ ngẩng đầu đánh giá cung điện hoa lệ này, trên vách tường còn có một bức họa nhiều màu sắc, hoang vu tĩnh mịch, một nơi đã từng phồn hoa giờ đây chỉ còn sót lại sự trống vắng, cô liêu.

Nàng từng bước đi vào bên trong, bỗng nhiên bóng người phía trước di động, gương tay mang theo nội lực cùng sát khí mạnh mẽ, thô bạo đánh thẳng về phía nàng, sắc mặt Phượng Lan Dạ khẽ biến, thân hình nhẹ động, dễ dàng tránh được chiêu pháp, may là nàng có tập luyện Huyền Thiên tâm pháp, bằng không đã bị thương nặng bởi một chiêu đó rồi, nhin không được thất thanh kêu lên.

“Nam Cung Diệp, người làm gì vậy?”

Nam Cung Diệp bị tiếng quát đó làm giật mình, xoay người lại, con người đỏ ngầu, tựa hồ vừa rồi có chút thất thố, liền rút tay về, gân xanh nổi lên, một nam nhân luôn cao ngạo, bỗng nhiên nhìn thiên hạ trong một khắc lại

rơi vào địa ngục tàn ác, một lọn tóc đen rơi xuống, bay qua hai tròng mắt của hắn, khoảnh khắc yếu đuối đó, dường như đã bị che phủ bởi sự kiêu ngạo, khiến kẻ khác không dám động, không thở nổi.

Phượng Lan Dạ chỉ cảm thấy tâm đau đớn như bị đâm, tâm chưa bao giờ bị bất cứ thứ gì mà đau thương, cứ nhiên lúc này lại cảm thấy một trận đau nhức, dường như nàng có thể cảm nhận được nỗi đau của hắn, nên cũng đau như hắn, một cảm giác thật kỳ quái, nàng nhẹ nhàng bước tới, phiêu dật giống như một đóa hoa sen đến bên hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy bàn tay to lớn của hắn

Tay hắn rất lạnh không giống tay nàng ấm áp bởi vì vẫn cầm ấm lô, sự ấm áp đó bao trùm trên tay hắn, từ từ khiến hắn lấy lại tri giác, cúi đầu nhìn nàng, giật mình, lên tiếng hỏi.

“Sao nàng lại tới đây?”

“Ta vô tình đi tới đây, không nghĩ tới người cũng ở chỗ này, người đang làm gì ở đây vậy?”

Nam Cung Diệp nhìn quanh đại điện, chợt nở nụ cười, phóng đăng tà mị, không còn sự yếu đuối như lúc này.

“Lan nhi biết không? Đây là cung điện của mẫu phi ta, nàng sinh hạ ta không lâu liền tự sát mà chết, nàng vì sao muốn sinh ta ra, lại hoàn toàn không muốn mang ta đi cùng.”

Phượng Lan Dạ thấy hắn nói thổ lộ hết mọi sự, biết trong tâm hắn rất khổ sở, chỉ là vẫn có sự kiêu ngạo, duy ngã độc tôn trời sinh, những người như hắn rất thích một mình ngồi trong bóng tối liếm vết thương của chính mình, con người trước đây phóng đăng ngỗ ngược, tựa hồ không quan tâm tới bất cứ thứ gì, kỳ thực chỉ là vẻ bề ngoài để che giấu nội tâm bên trong mà thôi.

Nàng vẫn cho rằng Nam Cung Diệp là con cưng của thiên tử, những thứ hăn có khiến nhiều kẻ phải thèm muốn, thế nhưng phải tiếp xúc mới biết được, hăn cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, rất nhiều bí mật không muốn người khác biết.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhìn Nam Cung Diệp phát tiết, con người lạnh lẽ đánh giá đại diện trống trải, tưởng tượng đến những nữ nhân được tiến cung hăn là rất bất phàm, Ngọc phi tại sao lại tự sát sau khi sinh hạ Hoàng tử? Hoàn toàn không có lý do gì để làm vậy, cau mày, từ từ mở miệng.

“Người nghe ai nói mẫu phi của người tự sát?”

Nam Cung Diệp chậm rãi xoay người lại, trên ngũ quan tuần dật ôn nhu còn mang theo một chút mê man, thanh khiết, giống như một tiểu hài tử thuần khiết, lúc này hăn không có lệ khí, cũng chẳng có sát khí, tựa như một trích tiên thoát tục, từng bước tiến tới bên cạnh nàng, chìa tay đem Phượng Lan Dạ ôm vào trong ngực, dường như chỉ có làm thế mới không cảm thấy khó chịu cùng thống khổ, Phượng Lan Dạ không dám động, tùy ý cho hăn ôm.

“Khi còn bé, thường hay nghe các tiểu thái giám trong cung nghị luận, nói mẫu phi tự sát mà chết, Hoàng thượng sủng nàng như vậy, nàng không biết tốt xấu còn vụng trộm với kẻ khác, cuối cùng bị Hoàng thượng phát hiện, cho nên tự sát.”

Phượng Lan Dạ tưởng tượng đến thời điểm hăn còn nhỏ như thế mà đã phải chịu quá nhiều nỗi đau, so với nàng cũng không ít hơn, hai người đồng bệnh tương lân, dùng sự cứng rắn để bảo vệ bản thân, thế nhưng Phượng Lan Dạ thấy chuyện của Ngọc phi còn rất nhiều nghi vấn, bởi vì chuyện năm đó không một ai thấy, không ai biết chuyện gì đã xảy ra, lời đồn đại đã được lưu truyền rất lâu rồi, chân tướng nguyên bản đã bị mất đi.

“Những... thái giám, cung nữ đó chỉ biết ăn nói luyên thuyên mà thôi, sao người có thể tin được chứ?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phượng Lan Dạ vang lên, Nam Cung Diệp buông nàng ra, nắm tay nàng ngồi trên thềm đá, hăn lúc này hoàn toàn khôi phục lại bộ dáng lạnh lẽo, thâm trầm, giết người không thấy máu, thế nhưng trong đôi mắt đó lại lưu chuyển một tia sáng rực rỡ, có ôn nhu, có dịu dàng.

“Ta đã từng hỏi phụ hoàng, phụ hoàng chỉ nói lời xin lỗi với ta, hăn đã ngầm thừa nhận rồi!”

Phượng Lan Dạ không nói nữa, nếu như Hoàng thượng cũng thừa nhận rồi, như vậy thì chỉ sợ chuyện của Ngọc phi là đúng như vậy. trừ phi Hoàng thượng nói dối, nhưng... hăn cần phải nói dối sao.

“Sau đó người liền tin.”

Nam Cung Diệp lắc đầu, hăn nào có bỏ cuộc dễ như vậy, hăn chỉ không nói cho phụ hoàng biết mà thôi, hăn muốn tìm ra những điều bí ẩn của việc mẫu phi tự sát, bởi vì có một người không tin mẫu phi sẽ bỏ hăn lại mà chết.

Đó chính là ngoại công Quỳ Cơ lão nhân của hăn, ông nói nữ nhi của ông, giống như hoa sen thánh khiết, băng tâm ngọc khiết, tâm địa thiện lương, từ nhỏ đến lớn một con kiến cũng không nỡ giẫm lên, làm sao có thể bỏ con trai và phụ thân mà tự sát được, ông nói mẫu phi của hăn nhất định bị người ta hại chết, cho nên ông không cho hăn ở trong Hoàng cung, bắt hăn trở lại Yên Hải.

Thế nhưng hăn có thể bỏ đi thế sao, hăn nhất định phải tra ra chân tướng, chỉ là đã qua nhiều năm, những người có liên quan đến chuyện năm đó tất cả đều đã chết, một chút manh mối cũng không có, hăn không thể làm gì, đành gắng sức xây dựng thế lực của riêng mình.

Hắn nhất định phải tra ra chân tướng.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa, ta nghĩ nếu Ngọc phi là một nữ tử thiện lương, bằng tâm ngọc khiết như vậy, nhất định không hy vọng người khổ sở như thế này đâu.”

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, không thể tưởng tượng ra đến tột cùng vì sao một nữ nhân như thế lại có thể tự sát, còn có nguyên nhân nào khác chẳng.

Nam Cung Diệp chìa tay ra kéo nàng, toàn thân như tỏa ra hào quang, đôi mắt thâm u nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn đến nỗi Phượng Lan Dạ có cảm giác sờn tóc gáy, dè chừng hỏi “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, hoàn mỹ mê người, nắm tay nàng, kéo nàng đứng lên “Đi thôi.”

Đã nhiều năm trôi qua, hắn chưa từng cùng ai nói tới chuyện này, hiện tại thổ lộ được hết, trong tâm vơi đi rất nhiều, tuy rằng tiểu nha đầu này có thể là người của Sở Vương Nam Cung Liệt, thế nhưng hắn lại tin tưởng nàng, Sở Vương dùng cái gọi là ân tình để ép buộc nàng, chỉ sợ cũng vì đợi đến ngày hái quả mà thôi.

Phượng Lan Dạ nhìn chăm chăm vào thân ảnh cao lớn đang lôi kéo tay mình, kêu lên “Đi đâu?”

“Không phải đi tới chỗ Hoa phi nương nương hỏi tin tức của Tư Mã Vụ Tiễn sao?”

Xem ra hắn biết bọn nàng còn chưa tới đó, vội vàng chạy theo bắt cho kịp thân ảnh phía trước, muốn giẫy ra, nhưng tay hắn vẫn cứ nắm chặt lấy tay nàng, bàn tay lạnh buốt khi này, lúc này đã ấm áp lên rất nhiều.

Hai người đi ra khỏi đại điện, ngoài cửa điện, ánh mặt trời ấm áp, chiếu lên trên người bọn họ.

Huyền ảo ma quái, giống như một bức tranh, đẹp không sao tả xiết

Cầm bào màu tím của nam nhân như mây, khuôn mặt mỹ ngọc, quanh thân ngập tràn hàn khí nhưng lại mang theo chút tà mị, đôi mắt thâm sâu u tối lộ ra tia khát máu, trong đôi mắt dường như luôn nhìn mọi thứ với vẻ lơ đãng kia hình như lại đang lưu chuyển một tia sáng đầy màu sắc.

Nữ tử xinh xắn lạnh lùng, giống như một đóa ngọc liên đang hé nở giữa thiên nhiên, thanh thoát, mang theo linh khí của trời đất, lại thuần khiết đẹp đẽ.

Hào một đôi tiên đồng ngọc nữ, giống như một tác phẩm bằng ngọc thạch được tự nhiên tạc khắc mà thành, khiến ai nhìn thấy cũng yêu thích không rời.

Trước cửa điện, mấy thái giám cùng Hoa Ngọc, Diệp Linh nhìn bức tranh đó đến ngây người, mãi đến khi Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi tới, mới đột nhiên hoàn hồn “Bái kiến Tề Vương, Tề Vương phi.”

“Đứng lên đi.”

Nam Cung Diệp vung tay, lộ ra khí phách trời ban, tỏa ra hàn khí cuộn cuộn không ngừng, khiến cho kẻ đứng bên cạnh không kiềm chế được phải hàng phục, kính cẩn nghe theo.

“Tạ ơn Tề Vương.”

Mấy tên tiểu thái giám đứng dậy, Nam Cung Diệp lãnh trầm ra lệnh “Quét dọn nơi này cho tốt.”

“Dạ, Vương gia.”

Nam Cung Diệp dẫn Phượng Lan Dạ đi thẳng ra ngoài, bước trên bạch ngọc bình kiều, đi đến Hoa Thanh điện của Hoa phi.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh vội vã đi theo sau, còn có người hầu tùy thân Nguyệt Cấn của Tề Vương, người này không biết từ chỗ nào xuất hiện, theo sát người phía trước, một đường đi thẳng tới Hoa Thanh điện.

Hoa Thanh điện nằm ở vị trí chính Tây của hậu cung, đoàn người vừa mới tới, từ rất xa đã nghe thấy trong điện truyền ra tiếng hoan hô nói cười, hình như có không ít người đang ở đây, đến khi Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi tới, thái giám trực ở cửa cung thất sắc kêu lên “Tề Vương đến, Tề Vương phi đến.”

Trong đại điện thoáng cái an tĩnh trở lại, đến khi Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi vào, liền thấy Hoa phi cao quý, đẹp đẽ đang ngồi ở vị trí cao nhất trên đại điện, bên dưới hai bên trái phải còn có mấy người, có An Vương Nam Cung Quân, An Vương phi Âu Dương Tình, còn có tam Hoàng tử Nam Cung Tiếp cùng tam Hoàng phi Trầm Vân Tinh, trên mặt Trầm Vân Tinh hơi hồng hồng, nhìn kỹ giống như bị sửng lên, nàng vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ đứng bên cạnh Nam Cung Diệp, con mắt híp lại, nhưng không nói gì, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Ngoại trừ mấy người An Vương cùng tam Hoàng tử, còn có Văn Tường công chúa, và người ngồi bên cạnh nàng chính là hảo bằng hữu Lâm Mộng Yếu, vốn dĩ hai người đang trêu ghẹo cười đùa, làm cho mọi người trong đại điện cười rộ lên.

Thế nhưng lúc Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ xuất hiện, tiếng cười khanh khách ngừng lại, Văn Tường công chúa nhìn Phượng Lan Dạ lại nhớ tới chuyện bị giáo huấn hôm trước, sắc mặt xấu xí dị thường, hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm nhìn Phượng Lan Dạ, tiện thể buông thêm một câu.

“Thực sự là hiếm thấy nha, một người cao quý như vậy sao lại đến nơi này.”

Con người Phượng Lan Dạ trở nên u ám, sắc mặt lạnh băng, nhưng cũng không nói câu nào.

Hoa phi ngồi trên cao sắc mặt trầm xuống, đối với đứa con gái điêu ngoa bốc đồng của mình có chút phiền não.

“Văn Tường, con lại thất lễ rồi.”

Tiếng nói của Hoa phi vừa dứt, An Vương Nam Cung Quân cũng mở miệng “Văn Tường, sau này làm việc gì cũng nên có chừng mực.”

Văn Tường Công chúa ở trong cung rất được Hoàng thượng yêu mến, giống như hòn ngọc quý trên tay, có khi nào bị giáo huấn trước mặt nhiều người như vậy, lúc này vừa nghe mẫu phi và Hoàng huynh cùng nhau răn dạy mình, không khỏi tức giận, xoay người đứng lên, hung hăng giậm chân, nháy mắt chạy vào bên trong nội điện.

Lâm Mộng Yếu đã sớm đuổi theo, vừa chạy vừa gọi với lại.

“Văn Tường, Văn Tường, đừng tức giận, nương nương cùng ngũ Hoàng đệ đều không phải có ý đó đâu.”

Hoa phi cùng An Vương nhìn thoáng qua Văn Tường, không khỏi đau đầu, nữ nhi này không hiểu là đơn thuần hay ngu ngốc đây, cư nhiên từ trước đến giờ vẫn giao hảo với Lâm Mộng Yếu, phải biết rằng Lâm Mộng Yếu hiện tại đã không còn như trước, nàng ta là Tấn Vương phi, tâm tất nhiên hướng về Tấn Vương, mà Tấn Vương cùng An Vương vốn là kẻ thù chính trị, hai người đều muốn đoạt Hoàng quyền, tự nhiên là kẻ thù không đội trời chung, nàng ta cứ như vậy thì chỉ chịu thiệt mà thôi.

Hoa phi liếc mắt nhìn nhi tử, xem ra cần phải giáo huấn nữ nhi một tiếng.

Trên đại điện, Nam Cung Diệp trầm tĩnh, giống như hàn ngọc thượng đẳng, không ngừng lộ ra nét rực rỡ, lộng lẫy.

Ưu nhã, cao quý mở miệng “Bái kiến Hoa phi nương nương.”

Phượng Lan Dạ cũng lên tiếng ngay sau đó “Bái kiến Hoa phi nương nương.”

“Đứng lên đi, mau ngồi xuống, các con đừng có chấp nhất Văn Tương, nó ở trong cung lâu ngày, có chút tùy hứng mà thôi.”

Trông Hoa phi rất hiền lành, đối với Phượng Lan Dạ có chút hảo cảm, phát tay ý bảo bọn họ ngồi xuống.

Nam Cung Diệp dẫn Phượng Lan Dạ ngồi xuống bên cạnh An Vương Nam Cung Quân, An Vương tuy rằng ôn nhuận như ngọc, nhưng thái độ làm người cực kỳ thông minh, thấy động tác của bọn họ, trong lòng đã rõ ràng hai người muốn hỏi hẩn chuyện gì, liền bắt chuyện “Thất Hoàng đệ, thất Hoàng muội ngồi đi.”

“Uh.”

Hai người liền ngồi xuống, Âu Dương Tình vừa nhìn đến Phượng Lan Dạ, liền lại nghĩ đến Tư Mã Vụ Tiễn, trong lòng không khỏi buồn bực.

Hôm đại hôn, nàng là chính phi lại bị vứt sang một bên, Vương gia cư nhiên chạy đến chỗ sườn phi qua đêm, hơn nữa mấy ngày kế tiếp, hẩn cũng đều qua đêm tại phòng của tiện nhân Tư Mã Vụ Tiễn kia, làm hại nàng trở thành trò cười trong An Vương phủ, vừa nghĩ đến đó, sắc mặt của Âu Dương Tình liền đen lại, hận không thể xé nát khuôn mặt xinh đẹp của Tư

Mã Vụ Tiễn, nàng cũng không tin, không có khuôn mặt xinh đẹp đó, Nam Cung Quân còn có thể sủng nàng ta được nữa sao?

Phượng Lan Dạ không thèm hỏi đông hỏi tây, càng không thèm nhìn đến khuôn mặt biến đen của Âu Dương Tình, trực tiếp hỏi luôn An Vương Nam Cung Quân.

“Vụ Tiễn có khỏe không?”

Nam Cung Quân khẽ cười, gật đầu “Uh. Nàng rất tốt.”

Tốt ư? Phượng Lan Dạ gật đầu, nhưng lại nghĩ đến vẻ mặt đầy căm hận của Âu Dương Tình kia, tốt được sao? Chung quy vẫn cảm thấy rằng loại nữ nhân như Âu Dương Tình này sẽ không hảo tâm như vậy đâu, xem ra nàng cần phải đến thăm An Vương phủ một chuyến, nhưng chỉ nghĩ thôi không cần phải nói ra, ngẩng đầu nhìn Hoa phi nương nương đang ngồi trên cao.

Hoa phi yêu thương nhìn đám người phía dưới, trong mắt hiện lên sự thân thiết, không giống đang giả bộ.

Phượng Lan Dạ không khỏi tò mò, nhìn Hoa phi cũng không giống là loại người âm hiểm, có thể ở nơi hậu cung đầy thị phi này như cá gặp nước, xem ra Hoàng thượng sủng ái nhất không phải Mai phi mà là Hoa phi, cho nên người bình thường không ai dám động đến Hoa phi, chỉ là Hoàng thượng vì sao phải sủng ái Hoa phi, đối với Hoàng thượng mà nói, mỹ nữ trong cung nhiều như mây, dung mạo của Hoa phi chỉ có thể coi là bình thường giữa một rừng hoa, không bằng cả Mai phi lẫn Nguyệt phi, hay Chiêu nghi kia so với nàng trẻ trung xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng Hoàng thượng lại độc sủng Hoa phi, trong chuyện này rốt cuộc có nguyên nhân gì.

Nàng đang chìm trong những suy xét của mình, bên tai truyền đến tiếng cười ôn nhuận của Hoa phi.

“Khó có được một ngày các con nhớ thương đến đây thăm ta, vậy thì hôm nay ở lại đây dùng bữa nhé.”

Hoa phi nương nương nói xong, liền phân phó mấy thái giám lui xuống chuẩn bị thiết yến.

Nếu so sánh với Mai phi, mọi người lại càng nguyện ý dùng bữa tại cung điện của Hoa phi, cho nên tất cả mọi người đều gật đầu tạ ơn Hoa phi nương nương.

Lúc này Lâm Mộng Yếu từ trong nội điện đi ra, nghe Hoa phi nói, vội vàng mang theo sự áy náy muốn ly khai.

“Tạ ơn Hoa phi nương nương, Mộng Yếu không thể dùng bữa ở đây, nên tới Mai Linh điện rồi.”

“Uh, đi đi. Không lại gặp rắc rối với bà mẹ chồng kia đó.”

Hoa phi giống như đã hiểu, phát phát tay, thuận tiện trêu chọc một câu, trong điện cười rộ cả lên, Lâm Mộng Yếu cúi lạy Hoa phi, thuận miệng nói Văn Tường đã không có việc gì, liền lui xuống.

Hoa phi thấy Lâm Mộng Yếu lui ra ngoài, đứng lên “Các con cứ đi thăm quan Hoa Thanh điện đi, bản cung mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút, chốc nữa cùng nhau dùng ngọc thiện.”

“Nương nương, mời.”

Hoa phi đi vào nội điện, kỳ thực là vào xem Văn Tường, muốn dạy dỗ nàng một chút, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Trong điện, mọi người đứng lên, An Vương Nam Cung Quân ôm quyền tào nhã cười “Tam Hoàng huynh, thất Hoàng đệ, nếu đã tới Hoa Thanh điện, bản Vương nghĩa bất dung từ đưa các vị đi thăm quan một vòng.”

“Đã làm phiền.”

Nam Cung Tiếp cùng Nam Cung Diệp gật đầu, đoàn người đi ra ngoài, An Vương Nam Cung Quân đi đằng trước, An Vương phi Âu Dương Tình theo sát phía sau, tuy rằng từ đầu tới cuối Nam Cung Quân chưa từng đối tốt với nàng ta, nhưng có một phu quân tuấn nhã xuất sắc như vậy, nàng vẫn được rất nhiều người ái mộ, đối với chuyện Nam Cung Quân sủng ái Tư Mã Vụ Tiễn, nàng cũng chẳng hề trách Nam Cung Quân, nam nhân ai mà không háo sắc, còn hơn Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ, An Vương phủ rất thanh tịnh, muốn trách thì phải trách hồ ly tinh Tư Mã Vụ Tiễn kia, ý vào sắc đẹp của mình, độc chiếm phu quân, nếu có một ngày Vương gia lên làm Hoàng đế, chẳng nhẽ chỉ sủng ái một mình Tư Mã Vụ Tiễn mà được.

Trên mặt Âu Dương Tình tràn đầy ý cười, thật giống như một nữ chủ nhân, gương mặt cũng trở nên xán lạn hơn bình thường.

Mọi người ra khỏi Hoa Thanh điện, đi dọc theo hành lang, thưởng thức cảnh sắc chung quanh Hoa Thanh điện.

Nhắc đến Hoa Thanh điện là phải nhắc đến hoa cỏ ở nơi này, tuy rằng đã vào đông, thế nhưng ngoài hành lang trồng rất nhiều kỳ trân dị thảo, tuy rằng chưa nở hoa, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy lá cây hiện ra ngũ sắc, tiên diễm xinh đẹp, ngẫu nhiên có vài đóa hoa hé nở, tao nhã động lòng người.

Dọc theo đường đi, mọi người thỉnh thoảng lại thốt lên vài câu khen ngợi, đôi khi có người hỏi, An Vương Nam Cung Quân liền giải thích một hồi, không khí trở nên náo nhiệt.

Các nam nhân đi phía trước, nữ nhân theo phía sau, thế nhưng chỉ có Âu Dương Tình, từ đầu đến cuối đều theo sau cước bộ của Nam Cung Quân.

Ở phía sau lại càng thuận tiện cho Trầm Vân Tinh chờ Phượng Lan Dạ, khuôn mặt xinh đẹp, trong trẻo của Phượng Lan Dạ lạnh như một phiến băng, chẳng thềm nhìn Trầm Vân Tinh, chăm chú nhìn vào đám hoa cỏ trồng ngoài hành lang.

Nàng phát hiện trong đám hoa cỏ đó có rất nhiều dược liệu quý giá, không nghĩ tới trong cung điện của Hoa phi cư nhiên gieo trồng rất nhiều loại dược liệu, nhìn qua thì thấy rất giống những loại hoa cỏ thông thường, nhưng kỳ thực lại toàn là thành phần dược liệu, cho nên dù đã vào đông mà vẫn sinh trưởng khỏe mạnh như vậy.

Hoa phi lễ nào biết y thuật? Bằng không vì sao lại có nhiều loại hoa cỏ này như vậy?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70

Phượng Lan Dạ như chợt hiểu ra, thì Trầm Vân Tinh ở bên cạnh đôi mắt đẹp chỉ lo nhìn chăm chăm thân ảnh chói mắt phía trước, thân hình cao ngất, trong bộ trường bào màu tím càng khiến hấn cao quý tựa như trích tiên, bên trong lộ ra dung mạo như ẩn chứa hào quang, mê hoặc khó lường.

Mặc dù khoảng cách gần như vậy, nhưng quanh thân hấn tồn tại lãnh khí xa cách làm người khác cảm giác như thiên sơn vạn thủy, giờ phút này hấn không tập trung nhưng dáng vẻ uể oải càng thêm mê người.

Trầm Vân Tinh càng nhìn, trong lòng nhảy nhót không yên, mặc dù trong mắt hấn không có nàng, nàng rất tức giận, nhưng bảo nàng quên hấn, như vậy quả thực khó khăn, toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt vào nam nhân này, cho dù không làm Tam hoàng tử phi, đến Tề vương phủ trở thành một tiểu thiếp, nàng cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần hấn có thể thích nàng, như vậy sẽ có một ngày nàng thay thế tiện nhân Phượng lan Dạ kia, trở thành Tề Vương phi.

Trầm Vân Tinh mãi mê suy nghĩ, trên dung nhan truyền đến một chút cảm giác đau đớn, nhắc nhở nàng chuyện bị đánh lúc này, ánh mắt không khỏi trở lên lạnh lẽo, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của mình, không khỏi bày ra ý cười nịnh nọt nghiêng đầu nhìn Phượng Lan Dạ:

"Thất hoàng muội, chuyện hôm nay, là tỷ sai rồi, muội đừng để trong lòng nha!"

Phượng lan Dạ quay đầu liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Nữ nhân này sao lại đề tiện đến như vậy, muốn nam nhân muốn đến điên rồi hay sao, ngay cả Tam hoàng tử nàng ta còn không xứng, chẳng lẽ còn dám mơ tưởng đến Nam Cung Diệp hay sao, thật chán ghét, loại phụ nữ như cô ta, xứng đáng bị nam nhân chà đạp tàn nhẫn, khiến cho nàng ta cả ngày không thể có những suy nghĩ không sạch sẽ như vậy.

Phượng Lan Dạ cười lạnh nghiêng đầu kề sát thân thể nàng ta, lạnh lùng mở miệng: "Nếu còn để cho ta phát hiện người còn vọng tưởng, đừng trách ta không khách khí."

Nàng nói xong, liền tăng nhanh cước bộ, đuổi theo người phía trước, hai người Hoa Ngạc cùng Diệp Linh cũng vội vã đi theo, lúc lướt qua Trầm vân Tinh, miệng biểu thị hai chữ " tiện nhân". Nói xong quay đầu đi về phía trước, dường như không có chuyện gì đuổi theo đám người phía trước.

Gương mặt xinh đẹp của Trầm Vân Tinh sớm đã tái đi, hai tròng mắt bốc hỏa, chẳng những chủ tử, mà ngay cả tiểu nha đầu cũng dám chê cười nàng, tức giận la lên: "Phượng Lan Dạ, người?"

Nói còn chưa dứt lời, đoàn người phía trước cũng dừng bước lại, đồng loạt quay đầu nhìn lại ,trong đó đương nhiên có cả Phượng Lan Dạ, nàng bất đắc dĩ nhún nhún vai, vô tội mở miệng: "Tam hoàng tử, làm sao vậy?"

Nam Cung Diệp từ trước mặt đi tới, hơi cúi đầu, tia sáng ôn nhu trong mắt lưu chuyển một chút, nhưng khi ngẩng đầu là một mảnh lạnh trầm thị huyết, chậm rãi mở miệng: "Làm sao vậy? Tam hoàng tử?"

Một câu Tam Hoàng Tử, được nhấn mạnh, Trầm Vân Tinh sắc mặt tái nhợt, rốt cuộc nói không nên lời, dậm chân xoay người bỏ đi, thị nữ của nàng theo sát sau chủ tử , vội hô lên: "Chủ tử, chủ tử?"

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp sắc mặt lãnh liệt, bất quá rất nhanh liền khôi phục như thường, cười mở miệng: "Đi thôi, đi thôi, đừng để ý nàng ,

không biết lại giận dỗi cái gì nữa."

Nói xong đoàn người lại tiếp tục đi , vừa đi vừa ngắm cảnh, đôi lúc nói một câu hai câu , mà Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ lại đi sau cùng, thỉnh thoảng thưởng thức hoa thơm cỏ lạ trong vườn.

Hoa Thanh điện cảnh trí cực kỳ lộng lẫy, bất quá so với Ngọc Văn điện vẫn không bằng, nơi đó cảnh sắc mới là đẹp nhất, Phượng Lan Dạ cảm thán một tiếng, như vậy chẳng phải nói Ngọc phi so với Hoa phi càng được sủng ái hơn sao?

Hậu cung như một giếng cổ sâu không lường được, làm cho người ta dò không thấy đáy, tầng tầng sương mù, không thể tìm ra được chân tướng, rõ ràng nhìn như thế này, kỳ thật rất nhanh sẽ phát hiện ra một mặt khác bị giấu kín, mà trong cung người lợi hại chân chính chỉ sợ không phải Mai phi cũng không phải Nguyệt phi, mà là Hoàng thượng? Hoàng thượng ở trong đó đến tột cùng là sắm vai nhân vật gì đây?

Phượng Lan Dạ vừa đi vừa suy đoán, đi theo phía sau mọi người trên đường đến Hoa Thanh điện, bên ngoài cửa điện, có quân sự thái giám đi tới, nghiêng đón mọi người, khom mình hành lễ "tham kiến các vị vương gia vương phi , tiệc rượu đã chuẩn bị xong, thỉnh các vị di giá ."

" Được rồi, đi thôi "An Vương Nam Cung Quân phẩy tay, mọi người liền theo phía sau hần đi vào điện

Trong điện, bố trí một bàn tiệc rượu hình tròn, trên bàn bày biện đầy những cao lương mỹ vị, mỹ tửu ngọc dịch, cái gì cần có đều có, lúc này tại bàn tiệc rượu đang ngồi ngay ngắn hai người, Hoa phi cùng Văn Tường công chúa.

Đoàn người tiến lại, Hoa phi vẫn ngồi yên, bởi vì nàng vốn là trưởng bối, Văn Tường có lẽ là bị Hoa phi giáo huấn, nên vẻ mặt không vui , chậm rãi đứng dậy cúi đầu.

Hoa phi cười mở miệng: "Đến đây, cùng ngồi xuống, hiếm khi có được một ngày mọi người cùng tụ họp tại Hoa Thanh điện như hôm nay, mọi người không cần đa lễ, cùng ngồi xuống dùng bữa đi."

" Tuân lệnh, nương nương."

Mọi người theo vị trí ngồi xuống, lúc này Trầm Vân Tinh cũng được thái giám mời lại ngồi bên cạnh Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, mặc dù sắc mặt vẫn không đẹp như trước, nhưng lại không nói cái gì nữa, đáy mắt hiện lên hận ý đối với Phượng Lan Dạ.

Hoa phi tuyên bố khai tiệc, mọi người liền cầm đũa lên.

Không gian trong bữa tiệc nặng nề, trừ Hoa phi thỉnh thoảng ân cần hỏi một ít đề tài, tất cả mọi người đều rất trầm mặc, an tĩnh dùng bữa.

Tuy rằng Hoa phi hỏi, mọi người cũng là câu được câu không trả lời, không có được một chút hăng hái.

Văn Bội công chúa mặc dù nét mặt nhìn không ra sự tức giận, song vẫn có điểm không vui, cho nên vẫn không có nói chuyện, chỉ lo cúi đầu ăn, An Vương Nam Cung Quân thỉnh thoảng cùng mẫu phi nói chuyện, cũng đều là những câu hỏi thăm thân thể an khang..., không nói bất cứ chuyện gì về đề tài miễn cảm, về phần An Vương phi Âu Dương Tình, về mặt hiện ý cười, luôn hướng Hoa phi buốt mông ngựa, nhưng Hoa phi đối với nàng tựa hồ không có nhiều thiện cảm, chỉ thỉnh thoảng gật đầu, mỉm cười, cũng không nói chuyện nhiều.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp thì sắc mặt lạnh lùng, vẫn chưa mở miệng nói một câu, tuy là như vậy, nhưng ngồi ở bên cạnh Trầm Vân Tinh cũng không để ý tới hắn, dùng con mắt ngăm nhìn Nam Cung Diệp, tâm ý càng ngăm càng yêu, mặc dù Nam Cung Diệp từ đầu tới cuối không hề liếc mắt nhìn nữ nhân này một cái, nhưng nàng chính là không khống chế được hành động muốn nhìn nam nhân này, Nam Cung Diệp toàn bộ lực chú ý

đều đặt trên người Phượng Lan Dạ, thỉnh thoảng lại gắp một ít thức ăn đưa tới bát của nàng, bởi vì Phượng Lan Dạ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, có một số thức ăn không với tới được.

Nhìn Nam Cung Diệp ân cần chăm sóc, Hoa phi không khỏi cười rộ lên, hướng con mình cùng Nam Cung Tiếp nói chuyện.

"Nhìn Tề Vương đi, có bao nhiêu ân cần, yêu thương, hai người các người cũng phải nhìn đó mà học tập đi, đừng chỉ lo cho chính mình."

Hoa phi vừa dứt lời, Âu Dương Tình liền gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, Tề Vương phi thật sự quả là phúc khí tốt, Tề Vương chẳng những nhân phẩm nhất lưu, lại chăm sóc ân cần như vậy, thật sự là làm cho người ta hâm mộ nha?"

Âu Dương Tình tiếng nói vừa dứt, Hoa phi liền nhìn nàng, đáy mắt có chút âm u.

Chẳng lẽ con ta phẩm mạo, tư chất không xuất sắc sao? Xem người lớn lên nhan sắc cũng tầm thường, còn không biết tự lượng sức mình, nếu không phải Hoàng thượng tứ hôn, con ta lại cần loại người bình thường như người sao?

Âu Dương Tình vốn là vô tâm nói ra, bất quá vừa nhìn đến Nam Cung Quân có chút nhú mày, Hoa phi trong mắt đều là tức giận, không khỏi giật mình, vội vàng đứng dậy giải thích: "Ta, ta không phải có cái ý tứ kia."

"Được rồi, ngồi xuống dùng bữa đi."

Hoa phi thập phần uy thế, mặc dù nàng là người hòa nhã, bất quá không có nghĩa là một điểm năng lực cũng không có, được Hoàng thượng sủng ái, trong lòng vốn có một phần cảm giác đặc ý, cho nên lời nói ra mang theo khí thế mạnh mẽ.

Âu Dương Tình từ từ ngồi xuống, nhìn Nam Cung Quân bên cạnh cúi đầu ăn cơm, dường như không quan tâm đến chuyện vừa rồi, không khỏi vừa giận vừa hận, hơn nữa ánh mắt mọi người đều nhìn nàng.

Âu Dương Tình trong lòng không khỏi oán hận, lạnh lùng suy tính.

Xem ra Hoa phi này cũng không thích nàng, nghe nói Hoa phi đối với Tư Mã Vực Tiên vô cùng tốt, coi nàng ta với nữ nhi giống nhau, ngấm lại trong lòng liền hận, nàng mới là An Vương phi, không phải tiện nhân kia, tốt thôi, các người đối với ta như thế, xem ta thu thập tiện nhân kia như thế nào.

Cùng nhau ăn một bữa cơm trong không khí không thoải mái, ăn xong, mọi người liền cùng Hoa phi cáo an, cùng đi tới Tiêu nguyên cung tạ ơn Hoàng thượng, chuẩn bị hồi phủ của mình.

Nhưng lại không gặp Hoàng thượng, bởi vì thái giám Nguyên Phạm bên cạnh Hoàng thượng chờ ở trước cửa cung, nói Hoàng thượng nghỉ trưa rồi, bảo bọn họ đều tự trở về đi thôi, mọi người nghe xong rồi đều tự hồi phủ.

Bên trong xe ngựa của Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ sắc mặt lãnh liệt, hai mắt tàn nhẫn, mắt mở to không chớp nhìn Nam Cung Diệp đang tựa vào nhuyễn tháp đối diện

Nam Cung Diệp kỳ quái nhíu hàng mi hẹp dài, tuy là một động tác đơn giản, bất quá lại mỉa mai đến cực điểm.

"Làm sao vậy? Lan nhi?"

Âm thanh từ tính của hắc vang lên, nói chuyện uể oải tự nhiên, tà mị hết sức.

Phượng Lan Dạ giật mình một chút, bởi vì hắc gọi tên của nàng thân, mà rất tự nhiên, không có nửa phần không ổn, khiến lời khiển trách định nói ra

, lại nuốt trở vào, mảy nhíu lại, chậm rãi mở miệng.

" Trong cung, tựa hồ không đơn giản, mỗi người đều có tâm cơ riêng không để ai biết "

Đây là trực giác của nàng, kể cả Hoàng thượng, dường như ở bên trong, mỗi người đều có một mục đích, đến tột cùng là cái gì, nàng không thể nào biết, bất quá cảm giác rất chân thật.

" uh."

Nam Cung Diệp phát tay, nhưng cũng đồng ý với lời nói của nàng.

Ở trong cung mấy vị hậu phi quả thật đều có mục đích, hy vọng con của chính mình lên làm hoàng đế, cho nên không có việc gì là không thể , vì đạt được mục đích, thủ đoạn lại càng tàn độc hết sức.

Về phần phụ hoàng, luôn luôn tâm tư cẩn mật không ai có thể hiểu thấu, ngay cả hãn cũng không biết đến tột cùng trong lòng phụ hoàng suy nghĩ cái gì?

Lúc còn trẻ, Phụ hoàng đúng là rất huy hoàng,từng tự mình ra trận, dẹp yên phiên loạn , bình định những quốc gia khó đối phó như Ô Thuỳ quốc, Kiêu Nguyệt quốc và nhiều quốc gia nhỏ nữa, nữa đời trên lưng ngựa, xây dựng một Thiên Vận hoàng triều thái bình thịnh trị. Trong lòng hãn có hàng vạn hàng nghìn văn thao vũ lược, mưu kế càng lại sâu không lường được, Các nước láng giềng, lân bang vì khiếp sợ hào tình tráng chí của hãn, đều đầu hàng.

Một Hoàng đế như vậy, tâm cơ hãn tất nhiên không người nào có thể dò xét, không người nào có thể hiểu được.

Cho nên trước mặt phụ hoàng hãn chỉ là một hài tử bất hảo, không dám có nửa phần lơ là, nửa phần cảm thấy thực may mắn vì được sủng ái.

Phụ hoàng cả đời từng yêu vài nữ nhân, trong đó được sủng ái nhất là Hoàng quý phi, còn có mẫu phi của hắn, thậm chí bây giờ còn có Hoa phi, nhưng mà hắn bây giờ yêu thương nữ nhân này, tương lai có lẽ còn có thể yêu thương những nữ nhân khác.

Nam Cung Diệp thần sắc u ám khó hiểu, không nói thêm một câu nào, đối với phụ hoàng, hắn không có gì để nói, cả kinh thành mọi người đều biết hắn rất được sủng ái, chỉ cần hắn yêu cầu, những thứ hắn muốn, phụ hoàng đều vô điều kiện đáp ứng

Phượng Lan Dạ thấy Nam Cung Diệp không giải thích thêm, liền không đề cập đến nữa, nàng bỗng nhớ tới một việc khác.

"Được rồi, chẳng phải người vẫn phái người âm thầm đi theo ta sao, gọi hắn ra đây đi, đừng có ẩn mãi trong bóng tối như vậy"

Lần này Nam Cung Diệp cũng không phản đối, chỉ là đôi mắt lóe lên tia sáng u ám khó lường, chậm rãi mở miệng:

"Được!"

Sau đó hướng ra ngoài xe hô một tiếng: "Thiên Bột Thần."

Thiên Bột Thần dạ một tiếng liền xuất hiện, vẫn là một thân hắc y như cũ, ngũ quan anh tuấn lạnh lẽo vô tình, ngay cả một chút cảm xúc dao động cũng không có, chỉ cúi đầu lên tiếng:

"thiếu chủ."

Phượng Lan Dạ hai mắt không chớp nhìn chăm chăm Thiên Bột Thần, nam nhân này vừa nhìn đã biết là nhân vật cực kỳ lợi hại, hơn nữa dung mạo không tầm thường, không nghĩ tới thủ hạ của Nam Cung Diệp lại có nhân vật lợi hại như vậy, không biết hắn còn cất dấu bao nhiêu bí mật.

Bên trong xe ngựa rất yên tĩnh, Phượng Lan Dạ đánh giá Thiên Bội Thần, mà ánh mắt mỉa người của Nam Cung Diệp đang nhìn Phượng Lan Dạ, u ám ngạo mạn mang theo sự thâm thúy, bàn tay to thon dài như ngọc vươn ra, liền thuận tay kéo nhẹ thân thể Phượng Lan Dạ, sau đó khẽ quay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, thâm trầm nghiêm túc mở miệng.

" Thiên Bội Thần, từ nay về sau nghe theo sự điều động của Vương phi, có điều phải bảo trì khoảng cách ba thước."

" Tuân mệnh, thiếu chủ."

Thiên Bội Thần lập tức đáp lại, thân ảnh nhẹ nhàng rời đi, trong bụng âm thầm nghi hoặc thiếu chủ phải chăng quá sùng nữ nhân này rồi, đối xử với nàng vô cùng tốt, mình chưa từng chứng kiến hãn đối với người nào tốt như vậy.

Bên trong xe ngựa, trên ngũ quan tuần mã của Nam Cung Diệp, ánh mắt mê người đang bắn ra những tia sáng lạnh lẽo, dễ dàng làm cho người ta cảm nhận được hãn đang rất tức giận, khóe môi dụ hoặc khẽ mấp máy, âm thanh từ tính vang lên ..

"Sau này đừng có nhìn chằm chằm người khác như vậy, giống như một tiểu hoa si."

Khẩu khí có chút lạnh lẽo, dường như rất tức giận, một tay ôm tại thắt lưng Phượng Lan Dạ, một tay nắm chặt mặt nàng.

Lời nói thanh nhã, Hơi thở nam tính mang theo mùi thơm bao phủ cả người của Phượng Lan Dạ, khiến cho nàng trong nháy mắt thất thần, chờ đến khi tỉnh táo lại, thì đã ngồi ở trên đùi của Nam Cung Diệp, sắc mặt không khỏi trầm xuống, một chương liền hướng nam nhân bên cạnh đánh ra, tiếc rằng Nam Cung Diệp võ công không thấp, một tay vẫn giữ mặt nàng tay kia duỗi ra, tiếp được chương từ tay nàng, một cổ nội lực liên tục

thoát ra, làm cho nàng cảm thấy giống như đánh lên bông , toàn bộ còn lại không có nửa điểm cảm giác..

Lại nhìn khuôn mặt hắc trầm tĩnh, thản nhiên như không có chuyện gì, như trăng trên mặt nước.

Phượng Lan Dạ liền trầm giọng quát: "Buông ta ra, ngươi là đồ thủy tinh chết, ta thích sạch sẽ."

"Thủy tinh chết?"

Nam Cung Diệp chớp mi, đôi lông mày nhăn lại, càng trở lên yêu nghiệt đáng chết, Phượng Lan Dạ thật muốn một chưởng đánh vào khuôn mặt như hoa của hắn, nam tử này sinh ra sao có thể mê hoặc lòng người như thế, may mà bình sinh khuôn mặt này không thích tươi cười, nếu không thật sự là một nhân vật đại yêu nghiệt trong thiên hạ, tai họa ngàn năm:

"Cái gì gọi thủy tinh chết?"

Phượng Lan Dạ mặt sớm đã đen lại, sắc mặt càng phát ra lạnh lẽo, mặt mày như hoa lan mùa thu đẹp không tỳ vết, tươi đẹp đến không thể ngờ.

Nam Cung Diệp thấy nàng giận, lực đạo trên tay vẫn chưa giảm, nét mặt mang vẻ đương nhiên

" Không buông, đừng quên ngươi là Vương phi của Bốn vương."

"Nhưng ngươi là kẻ đoạn tụ, ta đối với đoạn tụ không có hứng thú"

Phượng Lan Dạ trực tiếp cự tuyệt, hơn nữa nàng quả thật đối với đoạn tụ không có một chút cảm giác , mặc dù nam nhân này lớn lên có điểm anh tuấn, có điểm lạnh nhạt, có điểm yêu mị, nhưng như vậy thì thế nào? Đôi đồng tử đen bắn ra ánh sáng lạnh, trên mặt ý cười vung lên:

"Không buông có phải hay không?"

Nam Cung Diệp gật đầu, cho thấy thái độ của chính mình, nhìn nàng giận, lông tóc dựng đứng lên như con nhím con vậ, hăn bắt đầu thích thú , nghĩ muốn đùa giỡn nàng.

Ai ngờ hăn vừa chuyển động, Phượng Lan Dạ năm nắm nhỏ bé thẳng tắp bắn ra , lúc này đây không chút lưu tình nhằm vào khuôn mặt tuấn mỹ của hăn, Nam Cung Diệp không bận tâm chìa tay cầm lấy năm tay nhỏ của nàng , mà sau một khắc đồng hồ, Phượng Lan Dạ miệng không lưu tình chút nào cắn tới, nhanh nhẹn, tàn nhẫn, chính xác, liền cắn vào tay Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp đau , liền buông lỏng tay kia ra, lúc này nàng nhanh chóng xoay tròn mình, người đã lùi ra xa, vững vàng ngồi tại trên nhuyễn tháp bên cạnh, đôi mắt âm u trừng mắt nhìn hăn.

Liên tiếp các động tác trôi chảy, mặc dù là do hăn chủ quan, nhưng cũng biết không thể coi thường nha đầu kia, trên người nàng mặc dù không có nội lực, nhưng lại có một cỗ lực đạo kỳ quái, vận dụng tự nhiên, thân thủ khéo léo nhanh nhẹn.

Nam Cung Diệp khóe môi khẽ động, đều là ý cười, tươi đẹp ấm áp, trong nháy mắt, trong xe ngựa như có mặt trời chói chang rực rỡ, lóa mắt mê hoặc.

" Hảo thân thủ, Lan nhi."

Nói xong thì cúi đầu xem bàn tay to của mình, lưu lại hai dấu răng rõ nét, có thể thấy được nha đầu kia vốn ra tay nhẫn tâm , vừa bức mình vừa buồn cười.

"Chẳng lẽ đây là thái độ đối đãi của người đối với ân nhân a."

Phượng Lan Dạ trong tích tắc ngậy ngấn cả người, nhớ tới nam nhân này đã từng cứu nàng bao nhiêu lần, hơn nữa cho nàng rất nhiều ưu đãi, kể cả hôm nay tiến cung, Lâm Mộng Uyển nói nàng bán đi nha đầu mà Hoàng thượng ban cho, nam nhân này lập tức đứng lên, nói đó là chủ ý của hăn,

cho nên Hoàng thượng mới không nói cái gì, nếu không hẳn nói như vậy, e chút phong ba nhỏ nhỏ sợ là tránh không được.

Nàng đến tột cùng đã thiếu người này bao nhiêu ân tình đây, nhưng hẳn tại sao đối với nàng tốt như vậy?

Cho tới bây giờ không ai đối với nàng tốt như vậy, cho nên nàng không biết phải đối đãi với hắn như thế nào.

Lòng đã không còn yên ả không gợn sóng như cũ, nó đã nổi lên một chút rung động, nhưng nghĩ đến động tác ôm nàng của hắn, thì liền không đồng ý, vẻ mặt nghiêm túc mở lời nói:

"Mặc dù là ta nợ người, nhưng cũng đừng nghĩ dùng uy quyền cưỡng bức ta, ta thích sạch sẽ, trừ chuyện này ra ,vấn đề khác có thể thương lượng."

Trên ngũ quan xinh đẹp của Nam Cung Diệp trong nháy mắt trở nên rạng rỡ, hắn nhìn nàng như nhìn thấy một vật cao quý.

Quả nhiên là người hắn nhìn trúng, tư tưởng cùng người khác không giống nhau.

Trong thiên hạ có biết bao nhiêu nữ nhân khát vọng được hắn ôm, chỉ có nàng là ngoại lệ, nguyên nhân không để hắn ôm, dĩ nhiên là bởi vì nàng ưa thích sạch sẽ, mà hắn trong suy nghĩ của nàng vốn là kẻ đoạn tụ, việc này thực có ý nghĩa, Nam Cung diệp càng nghĩ càng hứng thú, hẳn sẽ không nói chân tướng cho tiểu sói con này biết, cử để nàng tự mình hiểu ra, xem nàng đến lúc nào mới có thể phát hiện hắn không phải đoạn tụ.

" Được, là người nói chuyện khác có thể thương lượng."

" uh, "

Phượng Lan Dạ dùng sức gạt đầu, bất quá lập tức lại bổ xung một câu:

"Nhưng ta cũng không làm chuyện dối trá, gian dâm, phạm pháp, ngoài cái này ra những chuyện khác đều có thể."

Nam Cung Diệp không còn gì để nói, chẳng lẽ mình nhìn qua lại giống như kẻ dối trá gian dâm hay phạm tội sao? Chỉ có thể nói nha đầu kia lòng phòng bị quá nặng rồi, mặc dù mình cũng phòng bị như thế, đừng nói đến người khác, nếu muốn làm cho nàng hoàn toàn tiếp nhận cùng tín nhiệm, xem ra hẳn cần phải tiếp tục cố gắng.

"Nói xem, muốn ta làm cái gì?"

Nam Cung Diệp hai mắt nhìn xuống, bóng râm của hàng mi dài đổ xuống khuôn mặt như ngọc, khiến cho ngũ quan lập thể hoàn mỹ, giống như được điêu khắc mà thành, càng tăng thêm lạnh lẽo, lúc này có vẻ như hẳn không hề nhìn Phượng Lan Dạ, mà đang suy nghĩ cái gì đó, sau đó chậm rãi, ung dung lười biếng mở miệng.

"Làm Tề Vương phi, không bao giờ rời khỏi."

Phượng Lan Dạ vốn đang phòng bị, tưởng rằng hẳn lại đưa ra yêu cầu gì, không nghĩ tới là ý này, nói thật ra, làm Tề Vương phi chính là điều tốt nhất, chẳng những có hẳn bảo vệ, lại được người khác tôn trọng, đến nơi nào cũng có người cúi chào, trên đời này đại khái không có chuyện gì thú vị hơn rồi.

"Được thôi, người là muốn cho ta giúp người che dấu chuyện đoạn tụ đúng không?"

Phượng Lan Dạ vốn một lòng khẳng định Nam Cung Diệp là đoạn tụ, thứ nhất bởi vì Nam Cung Diệp lúc đầu nói dối với nàng, thứ hai bởi vì nàng từ nhỏ đến lớn không có ai đối với nàng tốt như vậy, trong đầu nàng thật sự tưởng tượng không ra có người đối xử tốt với người khác mà không

có mục đích, cho nên đối với những việc Nam Cung Diệp làm, thì liền nghĩ hẳn muốn nàng giúp hẳn che dấu chuyện đoạn tụ

Nam Cung Diệp cũng không giải thích, bởi vì hình dạng bây giờ mới là bản chất của nàng, nàng vốn là một nha đầu luôn phong kín nội tâm, mặc dù hẳn không rõ nàng vốn dĩ là một tiểu công chúa được sủng ái, tại sao lại nói cho tới bây giờ không ai từng đối với nàng tốt như vậy, nghĩ đến lúc nàng nói những lời này thực bất lực cùng hoang mang, trái tim hẳn không hiểu sao lại đau đớn, thầm nghĩ sẽ suốt đời sủng nàng, làm cho nàng biết, suốt cuộc đời này, hẳn cũng không phụ nàng, vĩnh viễn đối tốt với nàng , nhưng nếu nói như vậy, chỉ e sẽ hù dọa nàng, cho nên hết thảy cứ để từ từ, nước chảy mãi sẽ thành sông a.

Bên trong xe ngựa lâm vào yên tĩnh, Nam Cung Diệp không thèm nhắc lại, Phượng Lan Dạ thấy hẳn im lặng không lên tiếng nghĩ là hẳn đã đồng ý, hai người khó có được hòa hợp như vậy, tựa hồ mọi chuyện đã thỏa thuận xong, nội tâm cũng yên ổn trở lại.

Tề vương phủ, Nam Cung Diệp đưa Phượng Lan Dạ đến trước cửa Liên viện, liền tự mình đi về Tuyền viện .

Trong phòng lớn tại Liên viện

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh hai người vây quanh Phượng Lan Dạ ríu rít nói không ngừng.

" Vương phi, Vương gia rất sủng Vương phi nha."

Diệp Linh nói xong, Hoa Ngạc cũng gật đầu đồng ý, hôm nay trên đại điện , nữ nhân Lâm Mộng Yếu đó nhắc tới cái nha đầu bị bán vào kỹ viện, Vương gia liền nhận là chủ ý của mình, phá hỏng mưu mô của mấy nữ nhân trong điện, thật sự rất khốc người rồi.

" Trầm Vân Tinh kia thật sự là loài hồ ly, mặc ít đồ như vậy, làm cho người khác cười chết thôi, muốn câu dẫn Vương gia nhà chúng ta, cũng không xem một chút thân phận của chính mình."

Hoa Ngạc vừa nghĩ đến Trầm Vân Tinh kia hai mắt nhìn chăm chăm vào Nam Cung Diệp, liền thay chủ tử tức giận.

Nữ nhân đó thật không biết xấu hổ, mặc ít như vậy, còn muốn cùng Tam hoàng tử li hôn, nàng ta thật có dũng khí nha, suy nghĩ của nữ nhân đó, nhất định là muốn tiến vào Tề vương phủ rồi.

"Chủ tử, người ngàn vạn lần đừng để ý đến nữ nhân Trầm Vân Tinh đó , lần sau nếu nàng lại đến thăm viếng , để Tích quán gia trực tiếp đuổi ra ngoài."

Diệp Linh đồng ý quan điểm của Hoa Ngạc, gật đầu, nữ nhân Trầm Vân Tinh này trong lòng không yên phận, mặc dù lớn lên xinh đẹp, bất quá Vương gia cũng không có liếc nhìn nàng một cái, khiến cho mặt nữ nhân đó cũng tái đi rồi, đáng đời, hai người nghĩ tới liền cười thành tiếng.

Phượng Lan Dạ nhướn mi, trừng mắt liếc hai tiểu nha đầu một cái.

" Được rồi, đừng có nói mãi thế, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Phượng Lan dạ không thích sau lưng người khác nói linh tinh, hơn nữa hôm nay thức dậy sớm, quả thật có chút mệt mỏi.

"Vâng"

Hai tiểu nha đầu lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm cái gì nữa, đưa tay giúp đỡ Phượng Lan Dạ đi qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Ngân ca thấy không có ai để ý tới nó, tựa hồ nóng nảy, liên thanh hô:
"Tiểu vương phi thật xinh đẹp, các cô nương thật xinh đẹp."

Đáng tiếc mọi người làm như không nghe thấy, ngân ca buồn bực ,vươn cao cái đầu nhỏ, bầu trời đêm không trắng với những vì sao đầy màu sắc, mặc sức toả sáng giữa trời đất.

Ngày mồng một, đã trôi qua như vậy, ngày mồng hai mồng ba theo thông lệ Hoàng thượng sẽ ban thưởng tiệc rượu cho quân thần.

Những năm trước đều là Tấn Vương cùng sở Vương ra mặt chiêu đãi đại thần trong triều, nhưng năm nay Hoàng thượng đặc biệt xuống chỉ.

Tề Vương cùng An Vương diện hạ đều phải có mặt, cho nên sáng sớm mồng hai Nam Cung Diệp liền rời phủ tiến cung.

Trong vương phủ chỉ có mình Phượng Lan Dạ, nàng ở đây trừ Vụ Tiễn ra không ai là thân hữu, cho nên không cần phải đến thăm hỏi ai cả , trong Liên viện an tĩnh, nàng đang chơi đùa cùng Ngân ca , xem một chút sổ sách, cũng thanh nhàn thoải mái, buổi tối mồng hai, Nam Cung Diệp không hồi phủ, mà phái thái giám đưa tin trở về, nói ở lại trong cung qua đêm.

Phượng Lan Dạ đối với việc hăn có trở về hay không đều không có cảm giác gì , bất quá thêm một buổi tối chờ đợi, tâm lý thật ra lại nghĩ về Tư mã Vụ Tiễn, không biết nàng ở An vương phủ thế nào?

Nếu Hoàng thượng muốn An Vương và Tề Vương cùng nhau tiến cung, bây giờ An vương phủ chẳng phải là thiên hạ của Âu Dương Tình kia sao

Tuy nói Vụ Tiễn được An Vương sủng ái , nhưng ở nơi đó luôn luôn cần phải đề phòng , nàng thật sự lo lắng cho Vụ Tiễn ở đó.

Vì vậy, vào bữa tối, nàng ăn không ngon miệng, vẻ mặt đầy tâm sự , bộ dáng âm u, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh trêu chọc nàng.

" Vương phi không phải là nhớ Vương gia rồi chứ."

Lần này Phượng Lan Dạ không để ý đến hai tiểu nha đầu này, đưa tay gõ vào đầu mỗi người, sắc mặt lạnh lùng mở miệng: "Đầu óc nghĩ cái gì đây? Ta là lo lắng Vụ Tiễn, An Vương gia cũng tiến cung rồi, Âu Dương Tình kia khẳng định sẽ nghĩ biện pháp đối phó Vụ Tiễn."

" Tam công chúa cũng không phải người vô năng, chẳng lẽ lại sợ cái tiện nhân kia hay sao."

Hoa Ngạc lòng đầy căm phẫn mở miệng, vừa ló đầu nhìn.

Phượng Lan Dạ sắc mặt lãnh liệt, quanh thân tràn đầy sát ý : "Những người ở An vương phủ đều là người của Âu Dương Tình, hơn nữa bên cạnh Âu Dương Tình có thể lực, xem ra ngày mai ta nên đi An vương phủ thăm Vụ Tiễn."

" Cứ quyết định như thế "

Phượng Lan Dạ quyết định ngày hôm sau đi An vương phủ thăm Tư Mã Vụ Tiễn, từ sau khi nàng ấy xuất giá, cũng được vài ngày rồi, không biết nàng ta ra sao rồi? Mặc dù An Vương Nam Cung Quân nói không có việc gì, nhưng nam nhân chung quy đều vô tâm không khỏi xảy ra chuyện sơ ý.

Sáng sớm mồng ba Phượng Lan Dạ sau khi dùng bữa sáng, liền phân phó quản gia chuẩn bị xe ngựa, dẫn theo Hoa Ngạc cùng Diệp Linh, còn có vài tên thị vệ trong vương phủ, mặt khác lại gọi ra Thiên Bột Thần, phân phó Thiên Bột Thần, không có lệnh của nàng, không cho phép xuất hiện, nàng không nghĩ để người ta biết sự tồn tại của Thiên Bột Thần

Mặc dù Nam Cung Diệp chưa nói, nhưng nàng cũng có thể đoán ra, Thiên Bột Thần hẳn là nhân vật bí mật, không nên ở trước mặt người khác đi lại, như mọi lần, nàng không gọi hắn, hắn tuyệt đối không xuất hiện, nhưng nếu nàng cùng người khác động thủ, hắn liền ra mặt, cho nên Phượng Lan Dạ đặc biệt dặn dò, không có lệnh của nàng, không được đi ra.

Trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ nhắm mắt dưỡng thần, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh câu đợc câu không nhỏ giọng nói chuyện

Đoàn người đi trên đường hướng An vương phủ đi tới.

Không khí năm mới, ngã tư đường người qua người lại rất náo nhiệt, rất nhiều xe ngựa sang trọng không ngừng lui tới, hai bên đường phố, có thêm một ít tiểu quán, bình thường nơi này không cho phép bán hàng quán, nhưng vào lúc năm mới, đều muốn tranh thủ một ít, các quán ăn liền thi nhau mọc lên, náo nhiệt dị thường, khắp nơi tiếng quát, tiếng gào không ngừng, mặc dù rất sôi động, nhưng là trái lại có chút ách tắc

An vương phủ cách Tề vương phủ có hai ngã tư đường , một người trú tại phía nam, một người tại phố bắc, cách đều hai bên trung tâm.

Xe ngựa mặc dù đi chậm, nhưng rất nhanh đã tới trước của An vương phủ.

Trước đại môn uy dũng, hai con thạch sư , một thân cầm y thị vệ chia làm hai bên đứng tại ngã tư đường.

Những thị vệ này vừa nhìn xe ngựa đến trước cửa, liền nhận ra là xe của Tề vương phủ , vốn dĩ các vương tôn quý tộc trên xe ngựa đều có những ký hiệu riêng, liếc mắt một cái liền làm cho người ta nhận ra , trong số thị vệ lập tức có tên đi vào bẩm báo, tất cả những người khác đều cung kính đi đến trước xe ngựa vừa ôm quyền vừa hỏi: "Không biết đây là?"

Bọn họ vốn không biết bên trong xe ngựa là nhân vật nào, bởi vậy mới hỏi như vậy, Thị vệ của Tề vương phủ nhảy xuống ngựa, người đứng đầu liền ôm quyền, cung kính cười mở miệng.

" Đây là Tề Vương phi của chúng ta, hôm nay đến đây thăm An Vương sườn phi."

An vương phủ trừ An Vương phi ra, còn có một vị sườn phi và bốn vị tiểu thiếp, cho nên thị vệ này vừa nghe vậy, nguyên lai là Tề Vương phi đến thăm An Vương sườn phi, liền vội vàng cung kính mở miệng: "Xin Tề Vương phi chờ một chút, tiểu nhân đi mời An Vương sườn phi đến đây nghênh đón."

Thân phận, địa vị vốn là không giống nhau, dựa theo quy củ, sườn phi nên đi ra nghênh đón Tề Vương phi, cho nên thị vệ mới nói như thế, nhưng Phượng Lan Dạ đâu muốn Vụ Tiễn tới nghênh đón, gương mặt lạnh nhạt, thanh âm lại càng thu lan sương tuyết vô cùng lạnh lẽo, chấn nản vang lên:

"Không cần."

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đã xuống xe, mỗi người một bên vươn tay dìu đỡ chủ tử xuống xe.

Đối với vị Tề Vương phi này, người của An vương phủ cũng đã từng nghe nói qua, nhân vật này chính là truyền kỳ gần đây, lúc này đây mặc dù không dám công khai đánh giá, nhưng vẫn không quên lén lút đánh giá vị Tề Vương phi này.

Quả nhiên so với các nữ tử khác không giống nhau.

Mặc dù tuổi không lớn, nhưng trên trán có khí chất kiêu ngạo, lạnh lẽo, từ quanh thân bắn ra hào khí, hình hài nhỏ nhắn như ẩn chứa năng lực vô cùng lớn, không ngừng bao phủ, khiến cho kẻ khác có cảm giác bị áp lực rất lớn, cho dù bọn hắn đều là đại nam nhân, cũng bị khí phách của nàng ép tới không dám thở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, trắng sáng mịn màng, mái tóc đen mượt được búi lại trên đỉnh đầu, trên cằm một cây râu ngọc, dung đưa theo bước chân của nàng, thướt tha xinh đẹp, dịu dàng khéo léo, giơ tay nhắc chân càng lại làm tăng thêm vài phần khí phách凛凛霜寒 tuyết, một

bộ y phục đơn giản màu hồng nhạt, kết hợp với quần áo màu trắng, càng làm tôn thêm dung mạo đẹp đẽ quý phái.

Mấy tên thị vệ sau khi đánh giá một lúc, vội vàng cúi đầu, Phượng Lan Dạ đã bình tĩnh lạnh nhạt mở miệng:

"Mang bốn Vương phi tới chỗ của An Vương sườn phi."

"Vâng."

Một gã thị vệ trong đó cung kính khẽ gật đầu, đi phía trước dẫn đường, đưa đám người Phượng Lan Dạ dẫn vào An vương phủ.

An vương phủ cùng Tề vương phủ về kiến trúc là đại khái giống nhau, cũng rất xa hoa, có hòn giả sơn, có dòng suối nhỏ, xà nhà được trạm trổ, cái gì cần có đều có, hành lang quanh co uốn lượn, có rất nhiều các loại hoa cỏ quý hiếm, chỉ là có thêm một ít dược thảo, trong không khí tràn ngập mùi thơm của dược thảo.

Phượng Lan Dạ hơi nhíu mày, bất động thanh sắc đánh giá xung quanh, đi theo phía sau tên thị vệ kia, không ngờ phía đối diện có vài người đi đến, cầm đầu là một lão già, thân thể gầy còm, cước bộ trầm ổn, xem ra cũng không phải là một nhân vật tầm thường, vừa nhìn thấy tên thị vệ dẫn đường, trên mặt chợt lóe lên giận ý, trầm giọng quát.

"Triệu thị vệ, người làm cái gì vậy?"

Tên Triệu thị vệ trẻ tuổi bị gọi, giật mình một chút, vội vàng mở miệng: "Lâm quân gia, đây là Tề vương phi của Tề Vương phủ, muốn gặp An Vương sườn phi."

"Ồ, sao có thể mang khách quý đưa ra ngoài sân này, còn không mau đưa người đến chính sảnh đi, đã thông báo cho Vương phi chưa?"

Lâm quản gia dạy bảo Triệu thị vệ rồi quay đầu nhìn về phía Phượng Lan Dạ, cung kính mở miệng:

"Tham kiến Tề Vương phi, đã thất lễ, xin mời Tề Vương phi đi tới sảnh chính của Vương phủ, Vương phi nhà chúng ta rất nhanh sẽ đến " .

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, xem ra Lâm quản gia này muốn cản đường, có lẽ hẳn vốn là người của Âu Dương Tình , hẳn càng không cho nàng gặp Vụ Tiễn, nàng càng phải gặp, Ánh mắt lạnh lẽo chợt lóe lên, xoay mình tới gần Lâm quản gia, thị huyết mở miệng:

" Bốn Vương phi là muội muội của An Vương sùng phi nhà các người, nhưng không có quen biết An Vương phi, ta đến cũng không phải vì thăm viếng An Vương phi, mà là xem tỷ tỷ của ta ở An vương phủ có tốt không, nếu nàng có nửa điểm sai sót nào, người cùng người của An vương phủ các người coi chừng một chút cho ta."

Một thân với sát khí, hàn khí, lãnh khí, tràn ngập, bao phủ không khí bốn phía, Lâm quản gia có chút hoảng sợ, nghe đồn vị Tề Vương phi này vốn là người không dễ trêu chọc, hôm nay vừa thấy quả nhiên không sai, nàng tự xưng là muội muội của An Vương sùng phi, nhưng cho tới bây giờ không nghe người ta nói qua? Quản gia vẻ mặt nghi vấn, Phượng Lan Dạ đã lạnh trầm ra lệnh:

" còn không mau đưa ta đi gặp tỷ tỷ của ta."

Lâm quản gia khó xử, đáng lý khách của An vương phủ, phải do Vương phi tiếp đón, huống chi người này thân phận thập phần tôn quý, nhưng là vị chủ tử này kiên quyết muốn gặp sùng phi, hẳn chỉ là một quản gia cũng không dám ngăn nàng, nếu chọc tới người này, chỉ sợ ngay cả điểm tâm cũng không có mà ăn, sau khi suy nghĩ nửa khắc, đành phải gọi ra một nha đầu, ý bảo nàng dẫn Tề Vương phi đi gặp sùng phi trước, rồi sau đó thông báo cho Vương phi .

Nha đầu bị gọi tới cung kính cúi đầu, rồi dẫn đám người Phượng Lan Dạ đến nơi ở của sườn phi.

Đi xuyên qua một cái đình, đi qua cầu, lướt qua đình viện , nhắm thẳng hậu viện mà đi đến.

Hạ nhân của An Vương phủ thật đông đảo, thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ , rất nhanh liền có người chạy đi bẩm báo với chủ tử .

Tư Mã Vụ Tiễn thân là An vương phủ sườn phi, Nơi ở của nàng cũng không phải tầm thường, có tên là Vụ hiên, vốn là Nam Cung Quân dựa vào tên họ của nàng mà đặt tên, trước cửa viện có một vườn hoa, cùng với những nơi khác trong vương phủ giống nhau, chủ yếu vẫn là dược thảo, trên nền màu xanh tươi mát, ngẫu nhiên có vài đóa hoa, cũng là vài bông độc tú.

Ở ngoài sân, có hai tiểu nha đầu đang cãi nhau, vừa nhìn đã có người đi tới, vội vàng đình chỉ động tác, Cẩn trọng đánh giá người vừa tới.

Tiểu nha đầu đi phía trước Phượng Lan Dạ quát lớn một tiếng: "Còn không bái kiến Tề Vương phi, mau đưa Tề Vương phi vào, Vương phi muốn gặp chủ tử của các người."

" Dạ "

Hai người cuống quít lên tiếng, Chạy nhanh qua hướng Phượng Lan Dạ chào: " Tham kiến Tề Vương phi."."

" Đứng lên đi, "Phượng Lan Dạ sắc mặt lạnh bạc, che phủ bởi một lớp hàn khí , Khiến người khác không dám đến gần, hai tiểu nha đầu vội vàng đứng lên, liền dẫn đoàn người các nàng đi vào, Mấy tên thị vệ của Tề vương phủ đi theo phía sau, Phượng Lan Dạ quay đầu phân phó bọn họ:

"Các người đợi ngoài sân."

"Vâng, vương phi"

Bốn gã thị vệ cung kính đáp lời, đứng canh ở ngoài cửa

An Vương phi Âu Dương Tình vốn đang ngồi trong viện, cùng hai người tiểu thiếp nói chuyện phiếm, nghe thị vệ bẩm báo, liền dẫn theo người vội vàng ra phủ, khi đoàn người tới đại môn vương phủ, mới biết được Tề Vương phi Phượng Lan Dạ đã được người dẫn vào gặp Tư Mã Vụ Tiễn rồi.

Âu Dương Tình sắc mặt trầm xuống, phần nộ mắng: "Đồ vô dụng."

Hai người tiểu thiếp phía sau sắc mặt cũng bất thiện, lên tiếng mắng người: "Nuôi mấy người các người có ích lợi gì hả, chẳng lẽ không biết nói An vương phủ người nào mới là Vương phi sao? Khách đến đáng lẽ phải bẩm báo Vương phi, sao có thể tùy tiện để người ta đi vào, sau này còn như vậy, tất cả đều phải phạt đánh, một người cũng đừng nghĩ tránh được."

Mấy tên thị vệ canh cửa ,bị mắng vuốt mặt không kịp, chỉ có thể giữ im lặng , đợi khi Âu Dương Tình dẫn đám người rời đi, mới dám nói chuyện.

" Lại định giở trò gì hả."

" Đúng vậy, hai tiểu thiếp cũng kiêu ngạo như thế, không phải là có thói quen vuốt mông ngựa sao? Căn bản không được Vương gia yêu thích, lại dám càn rỡ như thế, để rồi xem, hôm nay nhất định có trò hay để coi."

Mấy người đó có chút hả hê, vừa ở ngoài cửa vừa nói.

Âu Dương Tình dẫn đoàn người đông đảo hướng Vụ hiên của Tư Mã Vụ Tiễn đi tới, mới đi được một lúc, liền gặp Lâm quản gia, nghe Lâm quản gia nói sự tình trải qua, sắc mặt càng âm u, Lâm quản gia lại bị mắng , cuối cùng một đám người thẳng đến nơi ở của Tư Mã Vụ Tiễn.

Trong Vụ Hiên

Phượng Lan Dạ đã được hai tiểu nha đầu dẫn vào nơi ở của Tư Mã Vụ Tiễn, đứng ở ngoài cửa bẩm báo: "Vụ sườn phi, Tề Vương phi của Tề vương phủ đến thăm người."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, liền có hai người vọt ra, đúng là hai nha đầu Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê, hai người này thần sắc có chút tiều tụy, ánh mắt đỏ đậm, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ dường như thấy thân nhân, oa một tiếng khóc lên.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh vội vàng chạy tới, mỗi người đỡ một người, khẩn trương hỏi tới:

"Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi?"

Phượng Lan Dạ khẽ nhíu mày, ánh mắt âm u lạnh lẽo, trầm giọng quát bảo ngừng lại:

"Khóc cái gì, có phải công chúa của các người xảy ra chuyện gì rồi không? "

Nàng nói xong không đợi hai tiểu nha đầu đáp lời, đá một cước vào cửa đi vào, trong phòng, lúc này có hai nha đầu, một người đang ở trước giường hầu hạ, nha đầu kia vốn là có bộ dáng rất xinh đẹp, thấy có người xông vào, mang vẻ mặt bức mình lên tiếng:

"Sao người vào được?"

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê vội vàng chạy tới: "Thanh Mạn tỷ tỷ, đây là Tề Vương phi, là bằng hữu tốt của công chúa nhà chúng ta."

"Bằng hữu tốt? Tề Vương phi?"

Nha đầu Thanh Mạn vẫn đứng che khuất cái giường, khiến người khác không nhìn thấy được tình trạng của Vụ Tiễn đang nằm trên giường như thế

nào, Phượng Lan Dạ đi tới, Mắt thấy Thanh Mạn vẫn che khuất giường, một bước cũng không nhường, nhưng giọng nói mềm mại hơn một chút, chậm rãi mở miệng: "Nguyên lai là Tề Vương phi, Sườn phi nhà chúng ta hôm nay thân thể không được khỏe, mới vừa nghỉ ngơi , các người đừng kinh động nàng."

Phượng Lan Dạ nghe xong, sắc mặt trầm xuống, vung tay chính là một cái tát đánh tới, thẳng tay đánh cho Thanh Mạn kia ngã quỵ một bên bình phong , đầu tóc hỗn loạn, một nha đầu khác đứng bên cạnh vội vàng nâng thân thể nàng ta dậy, hướng Phượng Lan Dạ kêu lên:

"Người dựa vào cái gì đánh người."

" Ta dựa vào cái gì đánh người ư?"

Phượng Lan Dạ nở nụ cười thị huyết, sắc mặt vô cùng khó coi, hướng Hoa Ngạc cùng Diệp Linh phía ra lệnh:

"Đem hai nha đầu này vào đánh chết cho ta."

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh luôn luôn coi chủ tử là sinh mệnh, nếu chủ tử đã ra lệnh rồi, các nàng cũng không hỏi nguyên do, xông lên một phen vừa đâm vừa đá, thấy Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê đứng ngây ngốc, không khỏi hướng hai người bọn họ ra lệnh:

"Còn đứng đó làm gì? giúp ta đánh đi, không nghe Vương phi nói hay sao?"

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê mặc dù kinh ngạc, bất quá cũng không chần chờ, liền xông tới ngồi trên người Thanh Mạn, mấy người quyền cước gia tăng, rất nhanh đem hai người này đánh cho mặt mũi xưng phù nằm trên mặt đất, ngay cả rên cũng rên không rên được nữa, Phượng Lan Dạ hạ lệnh:

"Tìm mảnh vải nhét vào miệng các nàng cho ta, mặt khác ra đóng cửa phòng lại, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào."

" Thưa vâng, Vương phi."

Bốn người lập tức động thủ, bịt miệng, đóng cửa , phòng ngủ nhất thời an tĩnh trở lại

Phượng Lan Dạ không đếm xỉa bất luận kẻ nào, đi tới trước giường, lúc này Tư Mã Vụ Tiễn đã tỉnh lại, gương mặt đỏ hồng kỳ lạ, mở mắt nhìn trong phòng hết thấy bừa bộn , không khỏi há hốc miệng, đến khi nhìn thấy Phượng Lan Dạ đứng ở trước giường, liền cao hứng, vươn tay kéo nàng, kích động mở miệng:

"Lan Dạ như thế nào lại tới đây "

" Ta đến thăm ngươi ."

Phượng Lan Dạ đi tới trước giường ngồi xuống, vươn tay chạm vào gương mặt Vụ Tiễn, rất nóng a , không khỏi nhú mày, lạnh trầm nói:

"Sao lại bệnh nặng như vậy hả."

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê ở một bên vội nói: " Từ nửa đêm đã có chút nóng rồi?"

" Vậy sao không đi mời đại phu, trong An vương phủ hẳn là có đại phu đi."

Tư Mã Vụ Tiễn nắm tay Phượng Lan Dạ cười nói" Lan Dạ đừng lo lắng, ta chỉ bị phong hàn một chút thôi, đại phu đã xem qua, nói không có việc gì, vừa mới uống thuốc rồi, ngủ một chút lập tức không có việc gì rồi."

" Vậy sao?"

Phượng Lan Dạ lên tiếng, đồng tử bắn ra tia sáng lạnh khiếp người , nhìn thẳng Thanh Mạn nha đầu đang bị bịt miệng kia, vừa rồi nàng vừa nhìn liền nhìn ra nha đầu kia khí sắc bất chính, ánh mắt giảo hoạt, đã biết trong chuyện này nhất định có mờ ám.

Thanh Mạn vừa thấy ánh mắt tràn đầy sát khí của Phượng Lan Dạ nhìn đến, sớm nhìn về nơi khác, giờ phút này nàng tuyệt đối có lý do tin tưởng, nữ nhân này mặt không đổi mắt không chớp trong nháy mắt sẽ đánh chết hai người các nàng, cho nên tốt nhất không nên chọc vào nàng ta, nhưng Phượng Lan Dạ cũng không có ý định buông tha nàng, trước tiên vươn tay bắt mạch của Vụ Tiễn, sắc mặt lạnh lùng, từ từ ngưng trọng, quả nhiên đúng như nàng dự đoán , Vụ Tiễn là bị người ta hạ độc, một loại độc được ngấm chậm..

Bất quá giờ phút này chất độc còn chưa ngấm vào đến tim, cho nên không có gì nguy hiểm, nhưng nếu qua tối nay, chỉ sợ ông trời cũng không cứu được.

Loại độc này, kỳ thật chính là dùng vài loại thảo dược độc nấu chế thành , bởi vì độc tính có vẻ thấp , cho nên nhất thời không chết được người.

An vương phủ khắp nơi đều có thể thấy được loại dược thảo này, chỉ cần để tâm ai cũng có thể làm được, nhưng mà, hôm nay một khi rơi vào tay nàng, đừng nghĩ có thể sống tốt, ánh mắt giống như một cây đao lợi hại, tàn nhẫn, độc ác dị thường, lạnh lùng nhìn về phía Tiểu Đồng và Tiểu Khuê : "Hai người các ngươi chăm sóc chủ tử kiểu gì, tại sao lại để người ta lợi dụng, để cho người ta hại chủ tử các ngươi cũng không biết?"

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê sắc mặt như tro tàn, vội vàng quỳ xuống, cuống quýt dập đầu:

"Vương phi, Xin người cứu công chúa nhà chúng ta."

Phượng Lan Dạ không nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, nhượng mày, liền có chủ ý, bình tĩnh ra lệnh:

"Văn Lương đâu?"

“ Ở bên ngoài”

" Ra gọi hắn tiến vào, ngoài ra không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào."

" Thừa vâng, "Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê lau nước mắt, một bên hướng ra phía ngoài gọi: "Văn Lương, Văn Lương."

Văn lương ở ngoài cửa lên tiếng: "Xảy ra chuyện gì?"

Vừa rồi hắn đi tìm đại phu trong vương phủ, muốn xác nhận một chút, công chúa thật sự chỉ là phong hàn bình thường sao? Đại phu này một mực khẳng định công chúa thật sự chỉ là nhiễm phong hàn, cho nên hắn liền trở về, vừa về đến liền nghe nói Tề Vương phi đã đến, biết tề Vương phi đến, tảng đá lớn trong lòng hắn cũng rơi xuống, Tề Vương phi tuyệt đối sẽ không để cho công chúa gặp chuyện không may.

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê nhanh chóng mở cánh cửa, để Văn Lương tiến vào, mấy người đứng ở trong phòng nhìn Phượng Lan Dạ, không biết nàng muốn làm gì?

Tư Mã Vụ Tiễn không nghĩ tới có người ám hại mình, nghiêm túc suy nghĩ, liền đại khái đoán ra chắc là Nữ nhân độc ác Âu Dương Tình kia đã hạ thủ, mấy ngày gần đây, nàng ta vẫn biểu hiện bộ dáng hòa thuận, làm cho mọi người buông lỏng tâm lý cảnh giới, lần này Vương gia vừa tiến cung , nàng liền xuống tay.

Xem ra chính mình đã chủ quan rồi, Thanh Mạn này cũng là người của Âu Dương Tình.

" Lan Dạ? Không ngờ ta lại bị các nàng ra tay rồi."

" Yên tâm đi, người không có việc gì."

Phượng Lan Dạ bình tĩnh mở miệng, có nàng ở đây, nàng sẽ không để cho Vụ Tiễn xảy ra nửa điểm bất trắc.

Sở dĩ hôm nay tới đây, chính là sợ Âu Dương Tình thừa lúc Nam Cung Quân không có trong vương phủ đối với Vụ Tiễn động thủ, tuy nói Vụ Tiễn rất thông minh, nhưng Âu Dương Tình là người có thế lực, chỉ sợ cả An vương phủ đều là người của nàng, đến lúc đó cho dù là người thông minh cũng không chống lại được cả đám đông.

" Tiểu Đồng Tiểu Khuê, các người tháo miếng vải trên miệng Thanh Mạn ra, bắt nàng khai ra ai sai các nàng làm như vậy?"

" Thừa vâng, Vương phi."

Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê lập tức bỏ mảnh vải trong miệng Thanh Mạn ra, lúc này ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện : "Sao trong phòng lại im ắng vậy?"

Lập tức có người đáp lời: "Bẩm Vương phi, có thể là Tề Vương phi đang cùng Vụ sùng phi nói chuyện?"

" Vậy những người khác đâu?"

Âu Dương Tình thanh âm vô cùng độc ác, bên cạnh không một người nào dám nói, chỉ có tiếng bước chân cấp bách vội vàng.

Trong phòng, nha đầu Thanh Mạn lập tức kêu lên: "Vương phi cứu ta."

Hoa Ngạc lập tức tiến lên vả vào miệng nàng, đem lời của nàng ngăn trở lại, hung tợn cảnh cáo: "Người còn gọi một tiếng xem ta ngay lập tức giết người."

Thanh Mạn này quả nhiên bị hù dọa, Phượng Lan Dạ hài lòng gật đầu, đi thông thả tới trước mặt Thanh Mạn, lạnh lẽo thị huyết hỏi: "Có phải Âu Dương Tình sai người hạ độc Vụ sườn phi hay không? ra tay như thế nào?"

Thanh Mạn lắc đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt, gương mặt đỏ bừng, nàng biết nếu mình nói ra, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu không nói chỉ sợ cũng là một chữ chết, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Phượng Lan Dạ trong lòng biết rõ nàng e ngại cái gì, câu được câu không nói:

"Nếu như người nói ra, ta đảm bảo người sẽ không chết, bất quá nếu người không nói, ta không thể đảm bảo rồi."

Thanh Mạn động tác run rẩy, lập tức gật đầu như gà mổ thóc, thanh âm khàn khàn mở miệng:

"Đúng vậy, Là Vương phi sai ta hạ độc, hạ vào trong thuốc."

Lúc này trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa gấp gáp, rất vội vàng:

"Mở cửa, phát sinh chuyện gì rồi? Phát sinh chuyện gì rồi "

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn về phía Tiểu Đồng:

"Lập tức đem bút mực cùng giấy ra đây."

Trong phòng vốn có, Tiểu Đồng rất nhanh đem ra, Phượng Lan Dạ đem lời nói của Thanh Mạn vừa rồi viết ra, sau đó bảo Thanh Mạn điểm chỉ vào tờ giấy, Thanh Mạn có biết vài chữ, cũng có thể viết được tên mình, nhưng nếu điểm chỉ rồi ,thật sự là chỉ có một con đường chết, về mặt lương lự, ngoài cửa tiếng gõ cửa ngày càng gấp gáp, chỉ nghe Âu Dương Tình la hét:

"Tránh ra, Bốn vương phi không tin không phá được cửa này."

Âu Dương Tình có võ công, Phượng Lan Dạ đã biết, phất tay ra lệnh cho Văn Lương:

"Giữ cửa cho ta "

"Thưa vâng."

Văn Lương đi tới, vận công giữ cánh cửa, ngoài cửa vang lên một tiếng nổ lớn, cánh cửa lay động hai cái, tuy nhiên không hề dịch chuyển, Âu Dương Tình nổi giận, mắng to:

"Các người ở bên trong làm cái gì mờ ám, lập tức cửa mở ra cho ta" .

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71

Phượng Lan Dạ cúi người, từ chân lấy ra một thanh loan đao, đao nay lâu nay vẫn chưa dùng đến, hôm nay thuận tiện nàng lại mang bên người, giờ phút này đặt trên mặt Thanh Mạn, đao phong chuẩn xác lãnh liệt, hàn quang bao phủ khắp người, rạch qua gương mặt Thanh Mạn, nàng ta đau quá hét lên, máu từng giọt từng giọt rơi xuống, hai tròng mắt nàng ta trắng dã, dường như muốn ngắt đi, Phượng Lan Dạ lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ nói: "Muốn ngắt đi sao, có tin ta một đao chém chết người hay không"

Thanh Mạn nào dám bất tỉnh, giờ phút này chỉ có liều mạng gật đầu, Phượng Lan Dạ vung tay lên ý bảo Hoa Ngạc buông tay nàng ta ra, đưa nàng ta lại điểm chỉ .

Thanh Mạn bị một trận sợ hãi như vậy, nào dám nói nhiều một câu , Ngoan ngoãn tiến lại điểm chỉ

Phượng Lan Dạ lấy lại tờ giấy, khước môi cười lạnh, xoay người đi tới trước giường, dùng loan đao tự chích lên ngón tay mình, máu liền chảy xuống, nàng bảo Tư Mã vụ tiến hé miệng, giọt máu rơi vào trong miệng, vừa tanh vừa mặn, Phượng Lan Dạ cũng không nhìn Tư Mã Vụ Tiến trên giường, mà quay đầu nhìn Văn Lương cùng hai người Tiểu Đồng Tiểu Khuê ngoài cửa ra lệnh.

"Kéo cánh cửa ra, động tác phải nhanh, tống Âu Dương Tình vào trong , đánh nàng cho ta, chỉ cần giữ lại cho nàng một hơi thở là được."

"Dạ "

Văn Lương cùng Tiểu Đồng Tiểu Khuê còn có đám người Hoa Ngạc chỉ cần vừa nghĩ đến nữ nhân đáng ghét kia cư nhiên hạ độc hại người đã sớm nổi giận, huyết mạch sôi sục, hai tay nắm chặt, mấy người đồng thời dùng sức gật đầu,

Ngoài cửa Âu Dương Tình còn đang ra sức muốn mở cánh cửa, Văn Lương đột nhiên xoay người, thu lại lực, Âu Dương Tình kia thu tay lại không kịp, ngã nhào vào trong, mà cánh cửa lập tức đóng lại, Văn Lương thân hình chợt lóe, chưởng phong ào ào đánh tới, Âu Dương Tình võ công không tệ, vừa nhìn liền biết có hiểm, tiện đà lặn người một vòng, tránh được, vừa thấy Văn Lương hướng mình ra tay, không khỏi giận dữ, tức giận quát lên.

"Tên nô tài chết tiệt nhà ngươi, dám động thủ đánh Bốn vương phi."

"Ngươi là đồ tiện nhân, dám hạ độc hại chủ tử ta, ta đánh chết ngươi thì thế nào?"

Văn Lương cũng hướng nàng mắng, ra tay không lưu tình chút nào, từng chiêu thức dũng mãnh hung ác dị thường, Âu Dương Tình mặc dù thân mang võ công, nhưng rốt cuộc vẫn là thân phận nữ lưu, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến của nàng ta quá ít, chính thức giao chiến, rất nhanh liền lộ ra nhiều sơ hở, bị Văn Lương dễ dàng bắt được, nàng vừa bị bắt, liền hướng ngoài cửa kêu lên.

"Người đâu hả, nơi này đánh người rồi, Lâm quản gia người chết rồi hả, còn không mau tới cứu bốn vương phi."

Lâm quản gia này cũng một thân võ công, cho nên Âu Dương Tình mới có thể gọi như thế, hắn ở bên ngoài vừa nghe Vương phi bị đánh, sao còn có thể đứng yên được nữa, sớm hướng bên trong đánh tới, Văn Lương vươn tay điểm vào huyết đạo Âu Dương Tình, hướng đám người Hoa Ngạc cùng Diệp Linh ra lệnh:

"Đánh cho ta ",

Còn chính mình đi tới trước cửa vận lực giữ cửa, cho dù Lâm quân kia có bản lĩnh, cũng không mở được cánh cửa ra.

Trong lúc nhất thời hai bên cánh cửa vang lên tiếng va đập , trong Vụ Hiên của An vương phủ náo nhiệt đến cực điểm.

Bên trong phòng ngủ, Phượng Lan Dạ nhiều máu xong, tự lấy mảnh lụa băng tay lại, rồi lấy khăn tay đưa Tư Mã Vụ Tiễn lau miệng, đối với hết thảy mọi việc xảy ra trong phòng như không nhìn thấy, Tư Mã Vụ Tiễn trong mắt có lệ, nhìn Phượng Lan Dạ lần nữa mở miệng:.

"Ta lại vừa nợ người một lần, sau này thân thể đều là của người."

"Uh, Sống tốt cho ta."

Phượng Lan Dạ gật đầu, vươn tay cầm quần áo bên trong, chậm rãi giúp nàng mặc lại, một bên vừa mặc vừa nói: "Đi Tề vương phủ giải sầu đi, nếu như An Vương không xử lý tốt chuyện này, ta thấy cũng không nhất định phải trở về nữa, nơi này hang hùm miệng sói ,ở lại sớm muộn gì cũng chết"

Đám người Hoa Ngạc cùng Diệp Linh còn đang vừa đánh vừa chửi mỗi người một tay tức giận đánh Âu Dương Tình, chỉ thấy mặt của nàng ta rất nhanh biến thành mặt heo, phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết, khó coi dữ tợn đến cực điểm, đau đón hướng Phượng Lan Dạ trên giường la hét: "Phượng Lan Dạ, người không phải là một Tề Vương phi sao? Nơi này là An vương phủ, người dám chạy đến An vương phủ đánh người, An Vương sẽ không tha cho người."

Phượng Lan Dạ đã giúp Tư Mã Vụ Tiễn mặc quần áo vào xong, dịu dàng ngồi ở bên giường, tự tay giúp nàng búi tóc, xoay người nhìn Âu Dương Tình, chậm rãi, từ từ mở miệng.

"Người sai người ta hạ độc hại Vụ sườn phi, đây là phạm vào trọng tội, bây giờ có Thanh Mạn làm chứng, ta sẽ giao người cho An Vương xử lý, để hẳn nói cho người biết ta có thể đánh người hay không."

Âu Dương Tình ngây người, không nghĩ Thanh Mạn lại dám bán đứng mình, quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Thanh Mạn, hận không thể ăn nàng ta: "Tiện nhân nhà người giỏi lắm, người chờ chết đi."

Phượng Lan Dạ mắt thấy Âu Dương Tình nói không ra lời, nhẹ nhàng quay đầu, phất phất tay phân phó Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê: "Lại đây dìu chủ tử các người"

"Vâng."

Hai người đã đi tới, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh cũng dừng tay, Phượng Lan Dạ đứng lên, bảo Văn Lương mở cánh cửa.

Văn Lương vừa thu tay lại, mấy người ngoài cửa đang đẩy cánh cửa liền ngã nhào vào, chỉ thấy phòng ngủ khắp nơi lộn xộn, ngổn ngang mấy người nằm trên mặt đất, trong đó có An Vương phi, đã hôn mê rồi, nhan sắc vốn đã tầm thường nay mặt lại xạm phù giống như cái bánh lớn, Lâm quản gia vừa nhìn tình trạng này, bị dọa cho sắc mặt đại biến, đưa tay chặn mấy người ngoài cửa lại, sợ hãi nhìn đám người Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ cùng Văn Lương tiến về phía trước, bọn họ liền một bước lui về phía sau.

Phượng Lan Dạ trong mắt đều là sát khí, quanh thân bao phủ lệ khí tàn nhẫn.

Người của An vương phủ nhất thời không dám động vào nàng, Lâm quản gia bước một bước lui về phía sau hô lên: "Tề Vương phi, người dám dả thương Vương phi của chúng ta, Vương gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho người."

"Không buông tha sao? Nói cho Vương gia các người, An Vương phi hạ độc hại Vụ sườn phi, Bốn vương phi đã có chứng cứ trong tay , nếu hẳn muốn đem việc này làm lớn lên, Bốn vương phi cũng chẳng quan tâm, chỉ là danh tiếng của An vương phủ coi như đã không còn rồi."

Nói xong đột nhiên quát lên : "Cút đi, nếu còn ngăn cản chúng ta, giết không cần hỏi."

Lúc này thị vệ của Tề Vương phủ cũng chạy vội tới, cùng người của An vương phủ đối chọi, cuối cùng Lâm quản gia để các nàng đi ra ngoài, giằng co như vậy cũng không phải biện pháp, Vương phi lại đang hôn mê trong phòng, cứu người lúc này quan trọng hơn, Lâm quản gia nghĩ vậy vung tay lên, mọi người rút lui rồi đi xuống.

Phượng Lan Dạ đem Tư Mã Vụ Tiên mang về Tề vương phủ, an bài trong Liên viện, cùng chính mình ở chung một chỗ.

Tư Mã Vụ Tiên đã được giải độc rồi, bất quá thân thể vẫn rất suy yếu, nghĩ đến chính mình gặp nguy hiểm do Âu Dương Tình âm toán, hận đến nghiến răng nghiến lợi, tức giận mắng lên: "Tiện nhân đáng ghét kia, từ sau khi đại hôn, nàng ta vẫn biểu hiện là hiền lành lương thiện, Vương gia và ta cũng sơ ý rồi, không nghĩ tới nàng lại âm thầm động thủ, thật là đáng ghét"

Phượng Lan Dạ đỡ nàng tựa vào thành giường, chậm rãi mở miệng: "Người cũng đừng suy nghĩ đến nàng ta, an tâm tĩnh dưỡng thân thể đi, lúc này đây đừng quay về An vương phủ vội, nếu lúc này quay trở về, e rằng Âu Dương Tình kia thuận tiện gây phiền toái, chi bằng hãy tính kế lâu dài"

"Phượng muội muội là muốn?"

Tư Mã Vụ Tiên nghe Phượng Lan Dạ nói xong , mở to hai mắt, không biết Phượng Lan Dạ nói lời này là có ý tứ gì, tính kế lâu dài.

Chẳng lẽ muốn giết Âu Dương Tình, như vậy không phải rất mạo hiểm ư, phụ thân Âu Dương Tình là đại thần có thực lực trong triều, ngay cả Hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ, không dễ dàng động đến, ai dám động chạm đến bọn họ.

Phượng Lan Dạ cười yếu ớt thản nhiên lắc đầu, không phải giết người mới là biện pháp duy nhất, mà vẫn có biện pháp khác, bất quá không muốn làm cho Tư Mã Vụ Tiễn bận tâm.

"Việc này cứ để ta làm, người đừng bận tâm."

"Uh."

Tư Mã Vụ Tiễn không muốn suy nghĩ, bởi vì vừa bị hạ độc, vừa rồi lại ngồi xe ngựa, cho nên có chút mệt mỏi, chậm rãi nằm xuống, nàng tin tưởng những gì Lan Dạ nói, nàng ấy tựa như một người phật giả, lại càng như một người Tu La, bất quá chỉ cần nàng ấy nói ra, mọi chuyện đều có thể giải quyết, mặc dù nàng ấy nhỏ như vậy, có đôi khi chính nàng cũng ngạc nhiên, thân thể của nàng ấy sao có thể tồn tại một lượng loại năng lượng lớn như vậy đây?

"Lan Dạ, cảm ơn người, không ngờ máu của người lại có thể giải độc."

Phượng Lan Dạ không có nói thêm cái gì, thân thủ giúp nàng đắp chăn, ôn nhu mở miệng:

"Hảo hảo ngủ đi, đừng nghĩ gì nữa."

Lúc này Phượng Lan Dạ như một người tử tử, Vụ Tiễn lại như một người muội muội, ngoan ngoãn gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi, Phượng Lan Dạ xoay người lại liếc mắt nhìn Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê một cái: "Hai người các người hầu hạ chủ tử cho tốt, Văn Lương canh giữ ở ngoài cửa "

"Dạ "

Ba người đồng loạt lên tiếng trả lời, bây giờ các nàng đối với vị này Tề Vương phi chẳng những là kính nể, hơn nữa còn coi nàng giống như thần thánh vậy, nếu không có nàng, chủ tử các nàng đã đánh mất mạng mấy lần.

An Vương Nam Cung Quân cùng Tề Vương Nam Cung Diệp hai người, đến tận buổi tối mới trở về, một hồi liền minh bạch những chuyện đã phát sinh.

Nam Cung Diệp trái lại không nói cái gì, hăn biết nha đầu kia luôn luôn lớn gan , hành vi ngông cuồng, hơn nữa đối với người mà nàng coi trọng sẽ quên mình xả thân.

Nhưng là nghĩ đến nữ nhân kia trong lòng Phượng Lan Dạ có địa vị so với hăn còn cao hơn, tự nhiên lại là có chút buồn bực , sắc mặt thâm trầm, quanh thân bao phủ hàn ý.

Hai người Nguyệt Căn và Nguyệt Hộc tưởng rằng chủ tử tức giận tiểu vương phi lỗ mãng, vội vàng mở miệng.

"Gia người đừng trách tiểu vương phi."

Kỳ thật trong chuyện này tiểu vương phi thật đúng là làm bọn hăn kính nể, vì giúp đỡ bằng hữu không tiếc cả mạng sống, ngay đến cả nam nhân có đôi khi cũng không làm được như vậy , cho nên bọn họ không hy vọng tiểu vương phi bị bất cứ trừng phạt.

Nam Cung Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người phía dưới, sắc mặt âm ngao lạnh hàn, âm thanh lạnh bạc vang lên.

"Các người nói xem trong lòng nha đầu đó ta quan trọng hơn, hay là Tư Mã kia quan trọng hơn?"

Lời vừa nói ra, hai người Nguyệt Cẩn, Nguyệt Hộc hai trông mắt thiếu chút nữa rớt xuống, bọn họ tưởng rằng gia hiện tại đang tức giận, kỳ thật gia chỉ là đang ghen tỵ, thật là thú vị a, bất quá trên mặt cũng không dám biểu hiện ra, bọn họ cũng không phải muốn chết, hai người vội vàng mở miệng nịnh nọt.

"Trong lòng Tiểu vương phi, gia tuyệt đối là đứng thứ nhất."

"Đúng vậy, chắc chắn là như vậy."

Hai người cùng vuốt mông ngựa nói làm cho Nam Cung Diệp sắc mặt rạng rỡ lên một ít, tiếp theo còn nói ra một câu: "Nếu là bốn vương cũng gặp phải sự tình như vậy, các người nói nàng có thể quan tâm như vậy hay không?"

Một lời nói xong, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì, hẳn muốn tìm cơ hội thử nha đầu này xem, Nguyệt Cẩn cùng Nguyệt Hộc đã đi theo Nam Cung Diệp bao nhiêu năm, đối với suy nghĩ của hẳn, chỉ cần nhìn ánh mắt hẳn, kỳ thật hiểu rõ như lòng bàn tay, vừa nhìn thần sắc của hẳn, liền bất an cười gượng, vội vàng nói: "Gia bình an là được rồi, thuộc hạ khẳng định, trong lòng tiểu vương phi gia tuyệt đối đứng thứ nhất."

" Uhm, vậy là tốt nhất."

Nam Cung Diệp có đáp án hài lòng, cuối cùng sắc mặt mới rạng rỡ một ít.

Nguyệt Cẩn cùng Nguyệt Hộc thì mắt tròn xoe, trong lòng âm thầm suy nghĩ, có phải nam nhân một khi thích người nào liền trở nên ngu ngốc như vậy hay không, bọn họ sau này nên dựa vào đó mà xử xử cho thỏa đáng.

So với Tề Vương Nam Cung Diệp dường như không có việc gì ấy, thì An Vương Nam Cung Quân sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Vừa hồi phủ quản gia liền tới bẩm báo, nói hôm nay Tề Vương phi xông vào An vương phủ rồi đả thương Vương phi, còn đả thương hai nha đầu, sau đó cướp Vụ sườn phi đi rồi.

Nam Cung Quân vừa nghe xong, quanh thân bắn ra lạnh lẽo tàn nhẫn, sắc mặt lại càng âm ngao bao phủ màng sương mỏng, liền bước đi tới nơi ở của Âu Dương Tình để gặp Âu Dương Tình

Âu Dương Tình kia vừa nhìn thấy An Vương, liền khóc lóc thương tâm, nước mắt nước mũi ròng ròng, xấu xí vô cùng, xem ra đã bị đánh cho phù mặt, ngay cả hai tròng mắt cũng nhìn không thấy rồi.

Nam Cung Quân chán ghét cau mày, hẳn vốn là chán ghét nữ nhân này, bây giờ xem ra, càng chán ghét hơn, sau khi suy nghĩ lại, nghĩ đến một vấn đề, Tề Vương phi mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng là một người tâm địa trầm ổn, nàng tự nhiên chạy đến An vương phủ đánh người làm gì, mà lại chỉ đánh Âu Dương Tình, chẳng lẽ là Âu Dương Tình đối với Vụ Tiễn đã làm gì bất lợi? Nghĩ vậy, sắc mặt hẳn biến đổi thâm trầm, âm thanh sang sảng vang lên

" Âu Dương Tình, người đã làm gì Vụ Tiễn hả?".

Bởi vì Tề Vương phi cùng Vụ tiễn luôn luôn qua lại thân thiết, chỉ có thể là Âu Dương Tình đối với Vụ tiễn làm cái gì đó, Nữ nhân kia mới có thể đánh người, bằng không nàng ta tự nhiên chạy đến An vương phủ đánh người hay sao?

Nam Cung Quân nghĩ một hồi, ánh mắt bắn ra tia sáng khiếp người nhìn chăm chăm Âu Dương Tình trên giường, Âu Dương Tình vừa nghe Vương gia hỏi tới chuyện này, trong tâm càng nảy sinh oán hận, bất quá trên mặt cũng không dám biểu hiện ra, hơn nữa cũng không dám nhìn thẳng Nam Cung Quân, ánh mắt lóe ra, Nam Cung Quân là nhân vật nào, vừa nhìn liền

biết chính mình đoán trúng, tiến lên túm bả vai Âu Dương Tình, tiếng rống như sấm vang lên.

"Nói, người đã làm gì Vụ Tiễn?"

Nam Cung Quân không biết Vụ Tiễn thế nào rồi? Cho nên rất lo lắng, mà nửa người Âu Dương Tình bị hấn nhắc lên vừa tức vừa vội, hơn nữa mới vừa tỉnh lại, giờ phút này bị Nam Cung Quân một phen lay động, liền ngất đi lần nữa, lần này là nàng bị tức đến bất tỉnh, chút nữa thì bị người ta đánh chết rồi, nam nhân này hoàn toàn không quan tâm, ngược lại lo lắng cho tiện nhân Tư Mã Vụ Tiễn kia.

Nha đầu hầu hạ bên người Âu Dương Tình vừa nhìn chủ tử ngất đi, hoảng hốt kêu lên.

"Vương phi, Vương phi, Vương gia, Vương phi ngất đi rồi."

Nam Cung Quân mắt lạnh nhìn lại, thấy Âu Dương Tình quả nhiên ngất đi, sắc mặt âm ngao đến cực điểm, đen kịt không nói được một lời, nhẹ buông tay buông Âu Dương Tình ra, xoay người sải bước rời đi.

Tiểu nha đầu canh giữ trước giường thương tâm khóc lên, không ngờ tiểu thư vừa vào vương phủ liền bị An Vương cùng nữ nhân đó khi dễ, nàng có nên trở về tướng quân phủ nói cho tướng quân cùng phu nhân biết không? Tiểu nha đầu suy nghĩ thế, bất quá cũng không dám quyết định, hay là chờ tiểu thư tỉnh lại hãy tính.

Nam Cung Quân ra khỏi viện của Âu Dương Tình, phái quản gia lập tức chuẩn bị ngựa, dẫn theo thị vệ, đi Tề vương phủ, hấn muốn xem Vụ Tiễn có xảy ra chuyện gì hay không?

Sắc trời đã tối, mảnh trăng lưỡi liềm vắt trên đầu cành, ánh trăng như nước, chiếu vào cả trong vương phủ, thiên địa một mảnh lạnh lẽo thanh khiết, sương đọng trên thu lan.

Trong Liên viện Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ đã dùng bữa tối, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, hôm nay nàng cũng đủ mệt rồi, vừa rồi lại phóng huyết cứu Vụ Tiễn, nên cảm giác có chút mệt mỏi, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bất quá nàng đang đợi An Vương Nam Cung Quân qua đây.

Nàng đang suy nghĩ, thì Diệp Linh từ bên ngoài đi vào, cung kính mở miệng

"Vương phi, Tích quản gia nói, An Vương gia muốn gặp Vương phi , Vương gia cũng qua rồi."

"uh, biết rồi."

Phượng Lan Dạ phẩy tay, đứng dậy, Hoa Ngạc vội vàng mặc thêm áo choàng cho nàng , cùng Diệp Linh Diệp Khanh hai người cùng chủ tử hướng chính sảnh đi tới.

Hai tiểu nha đầu cầm đèn lồng đi trước, một khoảng không gian được chiếu sáng như ban ngày.

Đoàn người đi thẳng đến chính sảnh vương phủ, từ xa liền nghe được trong phòng có người nói chuyện, đúng là Tề Vương Nam Cung Diệp cùng An Vương Nam Cung Quân hai người.

"Thất hoàng đệ, người nói Thất đệ muội có phải vô pháp vô thiên rồi hay không, lại chạy đến An vương phủ đánh người âm ỉ như vậy, việc này nếu truyền tới tai phụ hoàng, phụ hoàng sẽ xử lý như thế nào đây?"

Thanh âm nghiêm khắc lạnh lẽo của Nam Cung Quân vang lên.

Nam Cung Diệp tiếng nói âm trầm từ tính không nhanh không chậm đáp lại .

"Lục hoàng huynh hay là chờ Lan nhi đến đã, ta tin tưởng Lan nhi làm việc tự có cân nhắc."

Phượng Lan Dạ nghe Nam Cung Diệp nói vậy, không biết vì sao đáy lòng liền dâng lên tình cảm ấm áp, khóe môi câu ra ý cười hiếm thấy, đoàn người rất nhanh liền đi tới ngoài cửa chính sảnh, Tích quán gia dẫn người đi ra, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ hiện thân, vội vàng cung kính hành lễ:

"Vương phi, An Vương gia đang đợi người"

Phượng Lan Dạ phát tay, sắc mặt bình tĩnh, không có bất cứ giao động nào, ánh mắt không có lấy một gợn sóng sợ hãi, không có một tia e ngại, trái lại bình tĩnh tự nhiên, động tác ưu nhã khẽ nhắc tà váy, bước lên thêm đá hướng trong phòng đi vào, đám Hoa Ngạc tự động chia ra đứng canh ở bên ngoài.

Trong đại sảnh, Nam Cung Diệp vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, khuôn mặt lạnh lẽo liền tan biến thay vào đây là nét ôn nhu, dịu dàng , âm thanh từ tính vang lên.

"Lan nhi, Lục hoàng huynh có việc tìm nàng?"

Phượng Lan Dạ sắc mặt hiện nét ôn hòa hiếm có , nâng tay gạt nhẹ lọn tóc, nhưng chung quy vẫn là một thân hàn khí, như giọt sương vờn trên cánh mai, song nhãn mang theo tia tàn nhẫn bắn ra , khóe môi khẽ động, âm trầm lạnh lẽo lên tiếng:

"Không biết An Vương tới nơi này có chuyện gì?"

Nam Cung Quân sắc mặt trầm xuống, đôi đồng tử thâm u, cầm bào màu đen làm tôn lên ngũ quan cương nghị cao thâm khó lường, đốm lửa từ con mắt bùng lên, mặc dù không biết Âu Dương Tình đã làm cái gì, nhưng Phượng Lan Dạ này đã thương người của An vương phủ, người ngoài thế

nào cũng hướng hân bình phẩm, bất quá lúc này hân muốn biết Vụ Tiễn đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

"Không biết Vụ Tiễn thế nào rồi?"

"Người vẫn quan tâm đến nàng sao? Trong lòng An Vương vẫn để ý đến sự sống chết của nàng ấy sao? Lần này người đến đây chủ yếu là muốn khởi binh hỏi tội, lại không nghĩ rằng, nếu không phải ta có mặt ở đó, giờ phút này người thấy là thi thể của Vụ Tiễn, chứ không phải nàng "

Phượng Lan Dạ một bước cũng không nhường, người tới gây sự với ta, ta liền thuận theo mà nói , thẳng thắn bức bách An Vương Nam Cung Quân.

Mà Nam Cung Quân nghe lời nàng vừa nói ra lúc này chỉ có thể nhìn thấy thi thể Vụ Tiễn, liền biết Âu Dương Tình đã gây ra chuyện lớn, không khỏi sắc mặt âm ngao khó coi, hướng mặt bàn tung ra một đấm , làm vang lên một tiếng động lớn, giận giữ phun ra một câu:

"Thật là đáng ghét?"

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới hân, tiêu sái xoay người lạnh nhạt đến bên cạnh Nam Cung Diệp ngồi xuống, Nam Cung Diệp vừa thấy nàng ngồi vào bên cạnh mình, ngũ quan lạnh trầm thị sát trong nháy mắt tan rã đến hai ba phần, khoe môi cười ra nét tươi cười, trong lòng cực kỳ ấm áp, một loại cảm giác kỳ diệu không thể diễn tả len lỏi trong tâm.

Nam Cung Quân phát tác xong, liền nóng lòng muốn biết Vụ Tiễn thế nào rồi, quay đầu nhìn về phía Phượng Lan Dạ, chậm rãi mở miệng:

"Vụ Tiễn đâu, nàng thế nào rồi? Bốn vương muốn gặp nàng."

"không thể được"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt như không liên quan, không thương lượng liên cự tuyệt, nàng sẽ không cho Nam Cung Quân gặp Vụ Tiễn.

"Muốn gặp nàng người có hai phương pháp, thứ nhất hừ Âu Dương Tình, nếu không Vụ Tiễn không thể tồn tại ở An vương phủ, người hản đã biết lần này chúng ta đánh Âu Dương Tình, Nữ nhân kia sợ rằng càng ghi hận trong lòng. Thứ hai, khiến cho Âu Dương Tình tự động đến trước mặt hoàng thượng, nguyện làm sườn phi, để cho Vụ Tiễn trở thành An Vương phi, hơn nữa nếu Vụ Tiễn có nửa điểm sơ xuất, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta."

Nam Cung Quân hai mắt trừng trừng nhìn Phượng Lan Dạ, chỉ thấy khuôn mặt trong sáng tươi đẹp của nàng không có nửa điểm dấu hiệu đùa giỡn, trái lại rất nghiêm túc, hơn nữa không cho thương lượng, Nam Cung Quân lồng ngực bất an đập phồng, nói thật ra, hản làm sao không nghĩ đến để Vụ Tiễn trở thành An Vương phi, nhưng lời của phụ hoàng căn bản không thể làm trái được, nếu như hừ Âu Dương Tình tuyệt đối không có khả năng, nếu là khiến Âu Dương Tình tự nguyện làm thiếp, chỉ sợ nữ nhân kia cũng không đáp ứng.

Phượng Lan Dạ thấy Nam Cung Quân vẻ mặt khó xử, nheo mắt: " Nếu như nàng ta không đáp ứng, người tiện thể hừ nàng, bởi vì nàng phạm vào một trong bảy trọng tội, sai người hạ độc An Vương sườn phi , người có lý do hừ nàng, cho dù phụ thân nàng là Đại tướng quân thì sao, sự thật là nữ nhi của hản phạm sai lầm, người khác không thể nói gì, trừ phi?"

Phượng Lan Dạ nói đến đây, ánh mắt đột nhiên trở lên lạnh hàn Tiêu sát. hàn khí khiếp người.

"Trừ phi người chỉ tại giang sơn, xem nhẹ nữ nhi thường tình, như vậy người cũng không có tư cách gặp nàng, bởi nàng là do ta cứu, nàng đương nhiên phải ở lại bên ta, hơn nữa ta sẽ làm cho người trong thiên hạ đều biết,

đường đường An Vương phi lạ hạ độc hại người, bản thân ta muốn nhìn xem An vương phủ có còn giữ được thể diện hay không?"

Nam Cung Quân nghe xong, thân hình đứng bật lên: "Người nói bậy bạ gì đó? Bốn vương? Bốn vương?"

Hắn lăm băm vài câu rồi cuối cùng cũng không nói ra, Phượng Lan Dạ cảm giác được Nam Cung Quân có vài phần bất đắc dĩ, hắn tựa hồ thật sự không thềm để ý cái ngôi vị hoàng đế kia, nhưng lại bất đắc dĩ bị bức bách, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn lập An Vương làm hoàng thái tử, cho nên đem Âu Dương Tình tứ hôn cho hắn, chính là muốn đem thế lực của Âu dương đại tướng quân trao vào tay An vương này, hơn nữa một bộ phận binh quyền lại nằm trong tay Hoàng thượng, như vậy có thể khống chế đám người Sở Vương cùng Tấn Vương rồi, mặt khác , hiện nay An Vương chỉ quản lý hộ bộ cùng lễ bộ, hình như so với không có thực quyền gì giống nhau.

Phượng Lan Dạ một phen tự suy nghĩ, ánh mắt càng phát ra tia thâm trầm âm u, nếu sự thật là như thế, Vụ Tiên nàng thật sự muốn ở lại bên An Vương sao? Nếu như An Vương đăng cơ, hắn trở thành Hoàng thượng rồi, từ xưa đến nay hoàng đế đều đa tình, rất ít nghe nói đến người nào chung tình.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, bên này Nam Cung Diệp vươn bàn tay to nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, nàng theo phản xạ muốn rút lại, nhưng lại bị Nam Cung Diệp nắm chặt, như thế nào cũng không thoát được ra, cuối cùng tùy ý hắn.

Hai người nắm tay nhau nhìn về phía Nam Cung Quân, nam nhân này sắc mặt đen trầm, cuối cùng chậm rãi đứng lên, từng chữ từng chữ nói:

"Được, bốn vương trở về giải quyết chuyện này."

Nam Cung Quân tựa hồ đã hạ quyết tâm làm gì đó, ngũ quan tuần dật được bao phủ bởi một tầng sương, thân thủ tiêu sái bước ra ngoài, Phượng Lan Dạ cao giọng kêu lên: "Tích quân gia, tiền An Vương ra phủ."

"Dạ, Vương phi."

Bên ngoài tiếng bước chân xa dần, trong phòng an tĩnh trở lại, chỉ còn lại hai người Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp, bàn tay to của Nam Cung Diệp vẫn nắm bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, bản thân hưng phấn chơi đùa, nhẹ nhàng từng chút từng chút vuốt ve, đầu ngón tay hảnh mềm nhẵn, mang theo hơi ấm nhẹ nhàng lưu chuyển đến tay Phượng Lan Dạ, khiến bản thân nàng cũng ấm áp dào dạt, bất quá nghĩ đến nam nhân này tư chất có vấn đề, Phượng Lan Dạ bật dậy rút lại tay, sắc mặt lãnh liệt cảnh cáo.

"Buông ra, sau này không cho phép tới gần ta, ta thích sạch sẽ."

Nói xong quay đầu đi ra ngoài, không thèm quan tâm đến vẻ mặt Nam Cung Diệp đã đen kịt lại.

Nam Cung Diệp ngũ quan hoàn mỹ như ngọc, hiện lên vẻ không thể tin được, khóe môi xinh đẹp khẽ mấp máy, thì thào tự nói.

"Nha đầu kia sao lại ngốc nghếch như vậy hả, vẫn hoài nghi ta là đoạn tụ sao? Ta như vậy có tính là tự lấy đá đập vào chân mình không?"

Từ bên ngoài đi vào Nguyệt Căn cùng Nguyệt Hộc vừa lúc nghe được chủ tử nói, cười tủm tỉm tiếp lời.

"Chắc chắn là như vậy, chỉ sợ trong đầu Tiểu vương phi đã thực sự tin vào chuyện đó."

Nguyệt Căn vừa nói hết, Nguyệt Hộc ở bên cạnh liền gật đầu đồng ý, Nam Cung Diệp nhìn bộ dạng hai người bọn hắn, trong tâm tự nhiên cảm

thấy buồn bức, vẻ mặt lạnh lẽo, dường như toàn bộ mọi người trong thiên hạ đều thiếu nợ hẳn vậy, hai người kẻ dưới chỉ dám cười thầm trong lòng.

Phượng Lan Dạ không để ý tới người bên trong, bước ra khỏi phòng, hướng đoạn đường để quay về Liên viện nghỉ ngơi, hôm nay quá mệt mỏi rồi.

Những ngày tiếp theo, Tư Mã Vụ Tiễn vẫn ở bên trong Tề vương phủ tĩnh dưỡng, cũng biết chuyện buổi tối ngày hôm đó Nam Cung Quân tìm tới, càng biết chuyện Phượng Lan Dạ muốn Nam Cung Quân hưu thê, kỳ thật nói đến chuyện hưu thê, việc này tuyệt đối không đơn giản, bởi vì đây là Hoàng thượng tứ hôn, nếu như An Vương có thể tự quyết định, ngày đó sẽ không đồng ý như vậy, về phần khiến cho Âu Dương Tình tới trước mặt hoàng thượng tự xin làm sủng phi, việc này cũng không khả thi, bất quá để xảy ra sự tình này, nàng suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, mọi chuyện cứ để ông trời định đoạt đi.

Nhưng Phượng Lan Dạ đã thu được tin tức, Âu Dương Tình ngược lại rất thức thời, sau khi tĩnh dưỡng hai ngày, chờ cho vết thương trên mặt khỏi đi một nửa, dường như đã đồng ý làm sủng phi rồi, kỳ thật là chấp nhận cũng phải làm, mà không chấp nhận cũng phải làm, trừ phi nàng thật sự không biết xấu hổ, cho dù không có tiến cung, sợ rằng mọi chuyện vẫn như thế diễn ra.

Nhưng Phượng Lan Dạ không có nói cho Vụ Tiễn, chuyện này còn chưa giải quyết ổn thỏa, không nên làm kinh động nàng.

Giữa trưa ngày hôm đó, hai người sau khi đi dạo trong Tề vương phủ, đều tự trở về phòng mình nghỉ ngơi, nhưng nàng còn chưa có nằm xuống, liền nhận được bẩm báo của Tích quản gia.

"Vương phi, không tốt rồi, không tốt rồi."

Phượng Lan Dạ nhíu mày, sắc mặt không kiên nhẫn đứng lên, đi ra cửa phòng, nhìn Tích quân gia đang quỳ dưới thềm đá:

"Đã Xảy ra chuyện gì, sao lại hoảng sợ như vậy?"

"Vương phi, Âu Dương đại tướng quân kia vừa mới trở về, bây giờ dẫn một đám người tập trung ngoài cửa vương phủ, la hét muốn gặp người?"

Tích quân gia vẻ mặt lo lắng, sắc mặt trắng bệch, bây giờ Vương gia không có trong vương phủ, Vương phi mặc dù rất lợi hại, nhưng dù sao Âu Dương đại tướng quân cũng là lão tướng từng chinh chiến trên sa trường, lần này đến đây rõ ràng là muốn gây sự, hơn nữa hẳn lại chọn lúc Vương gia không có trong phủ, rõ ràng là muốn giáo huấn tiểu vương phi, đến lúc đó cho dù đánh tiểu vương phi, chỉ sợ Hoàng thượng cũng không có biện pháp đối với hẳn.

"Biết rồi."

Phượng Lan Dạ sắc mặt tối sầm lại, khóe môi nhếch lên, quanh thân hàn khí tàn độc bao phủ, sát khí lan tràn.

Âu Dương Thác phải ko? Tự cho là mình công danh hiển hách, thì muốn làm gì thì làm sao? Như vậy bốn vương phi càng phải làm cho người quay về, ta từ sau khi luyện thành âm sát, chưa bao giờ thử qua, hôm nay nhân tiện để cho ta dạy bảo các người?

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu ra lệnh cho Hoa Ngạc phía sau: "Mang theo lục y cầm cho ta."

"Vâng, Vương phi."

Hoa Ngạc không biết chủ tử lúc này muốn mang theo đàn làm gì, bất quá chủ tử đã phân phó, nàng nào dám hỏi nhiều, chạy vội vào trong, lấy lục y cầm, đi theo phía sau Phượng Lan Dạ địa đi ra ngoài.

Bên trong Liên viện mọi người biết Đại tướng quân Âu Dương Thác tới Vương Phủ gây chuyện, sợ Tiểu Vương phi phải chịu thiệt thòi, nên tất cả mọi người đi theo phía sau, bao gồm cả mấy mụ mụ lâu năm cũng đi theo, sợ chủ tử bị thiệt, bất quá Phượng Lan Dạ đã ngăn trở các nàng, sắc mặt lãnh chìm: "Tất cả đều ở lại bên trong Liên viện, không cho phép đi ra ngoài."

"Vâng, Vương phi."

Trừ ra Hoa Ngạc cùng Diệp Linh Diệp Khanh, toàn bộ những người còn lại phải ở trong Liên viện.

Tích quán gia dẫn mấy người đi phía trước dẫn đường, đám người Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc hướng đoạn đường ra cửa vương phủ đi tới.

Từ xa còn chưa tới cửa phủ, liền nghe thấy tiếng người âm ỹ, thanh âm thô lỗ khoáng đạt vang lên:

" Nhanh, lập tức kêu Tề Vương phi của các người ra đây, nếu không lão phu liền không khách khí ."

Phượng Lan Dạ sắc mặt lạnh lẽo, u ám, như vậy còn gọi là khách khí sao, tới tận nhà gây sự rồi, còn muốn khách khí như thế nào nữa? Hơn nữa Âu Dương Thác này quả nhiên là một đại lão nhân đơn giản, không biết là bị người nào lợi dụng rồi hay sao mà lại hành động như vậy? Đầu óc tựa hồ rất đơn giản rồi, hăn giống trống khua chiêng như vậy kéo nhau đến vương phủ, nàng có thể để mặc lão gây sự ư.

Bởi vì Âu Dương Thác đến gây rối, Tích quán gia đã phân phó thị vệ đem đại môn vương phủ đóng cửa lại, ngoài cửa đều là thị vệ canh gác cùng với người của Âu Dương Thác, phía sau là mấy chục binh lính của hăn , thân vận áo giáp màu đen, bộ dáng vênh vác hung hăng, những người

này ở trên sa trường hô phong hoán vũ quen rồi, tựa hồ căn bản không đem nơi này để vào mắt rồi.

Phượng Lan Dạ ra lệnh một tiếng: "Mở cửa."

Tích quân gia vung tay lên, lập tức có thị vệ đi ra mở cửa, ầm ầm rung động, đoàn người hùng dũng đi ra, dưới ánh mặt trời, Phượng Lan Dạ một thân hồng y, vẻ đẹp lạnh lẽo lan tỏa, ý cười trong suốt, nhưng chứa đầy sát khí, thị huyết tàn nhẫn tức giận bao phủ toàn bộ Tề Vương Phủ.

Người cầm đầu thân hình cao to, tướng mạo tầm thường, có điều da thịt đen bóng, vừa nhìn liền biết đó là kết quả của nhiều năm chinh chiến, giờ phút này đôi đồng tử trợn tròn, uy nghiêm dũng mãnh, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phượng Lan Dạ đứng trên thềm đá, trường thương trong tay run lên, chỉ thẳng về đây, mở mồm liên mồm.

"Giới cho người một Tề Vương phi, người như vậy mà dám cả gan ám hại nữ nhi của ta, muốn chết, hôm nay nếu không giao người ra đây, ta sẽ không để yên cho người."

Phượng Lan Dạ nhướng mắt nhìn, chỉ thấy hai bên đường trừ thủ hạ của Âu Dương Thác chính là các tướng sĩ, còn lại có rất nhiều dân chúng xúm lại xem náo nhiệt, những người này đứng từ xa, không dám tiến gần vào.

Hôm nay Âu Dương đại tướng quân kéo người đến vương phủ gây sự, chỉ sợ không đến một nén nhang, sẽ truyền khắp An Giáng thành.

Nàng vừa nghĩ đến Tề vương phủ sẽ phải chịu thiệt thòi, khóe môi câu ra ý cười lạnh, mười phần cuồng ngạo.

"Nguyên lai vị này là Âu Dương đại tướng quân nổi danh hiển hách, không biết người muốn bốn vương phi giao người nào cho người đây?"

Đại tướng quân Âu Dương Thác, thấy Phượng Lan Dạ mi mắt thu lại, nói chuyện nhu hòa, có chút đặc ý, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu , chẳng lẽ có dũng khí đối nghịch với hắc sao, cho dù thân phận Tề Vương phi cao quý thì thế nào? Bọn họ là con cháu hoàng thất, nếu không phải có những người như bọn hắc bảo vệ tổ quốc, thì lấy đâu ra giang sơn phú quý mà hưởng thụ đây.

Âu Dương Thác vừa thu lại trường thương, khí thế dũng mãnh dọa người mở miệng: "Lập tức giao An vương phủ sườn phi ra, mặt khác Tề Vương phi phải hướng nữ nhi của ta xin lỗi."

Trước cửa Tề vương phủ, trong nháy mắt lập tức không tiếng động, mấy trăm người im lặng chờ đợi.

Thị vệ cùng hạ nhân Vương phủ sắc mặt đại biến, đồng loạt nhìn về phía tiểu vương phi.

Mà các tướng sĩ thủ hạ của Âu Dương Thác, tay nắm trường thương, Nếu Tề Vương phi này không xin lỗi, liền nhắm vào tề vương phủ tiến đánh.

Phượng Lan Dạ mi mắt như trước khẽ giương lên, nhưng thanh âm lại lạnh lùng phát ra, như một tiếng sấm sét.

" Ta làm không được, bốn vương phi không ngại nói cho lão tướng quân. Nơi này là địa phương nào? Về chuyện khác, bản vương phi tin tưởng An vương sẽ có an bài ."

Nàng vừa nói xong, thân thủ tiếp lấy Lục ý cầm Hoa Ngạc mang tới, nhìn xung quanh, cuồn cuộn đến cực điểm.

Lúc này có người tiến đến áp sát bên cạnh, nàng quay đầu sang bên cạnh, liền nhìn thấy Thiên Bột Thần một thân y phục của thị vệ, sắc mặt nam nhân này khó coi, trừng mắt liếc nàng một cái, nhưng không cam lòng đứng

sau, cùng nàng đứng thẳng cùng một chỗ, nghiêm chỉnh nhìn những người còn lại.

Âu Dương Thác ban đầu tưởng rằng chính mình nghe lầm rồi, sau lại xem thần sắc mọi người , mới biết những gì nha đầu kia nói là sự thật, hơn nữa nhìn ánh mắt của nàng cuồng vọng đến cực điểm, đương nhiên là muốn cùng bọn hắn đối đầu một trận, được lắm, rất tốt, một tiểu nha đầu lại dám cả gan khiêu chiến với hắn, khiến cho hắn hôm nay vì nữ nhi một phen hành động , tin rằng đến lúc đó Hoàng thượng cũng không hướng mình trách tội, bởi vì nha đầu kia khiêu khích trước.

Âu Dương Thác vung tay lên, hướng phía sau ra lệnh:

"Đánh cho ta, thứ không biết tốt xấu gì ."

Hai bên chiến khí căng thẳng bốc lên, trong nháy mắt liền đánh lên, đột nhiên thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên:

“Chậm đã”

Từ trong đại môn vương phủ đi ra một thân ảnh thướt tha yếu điệu, Tư Mã Vụ Tiên thân thể đã tốt lên rất nhiều, theo sát bên cạnh nàng là Văn Lương, còn có hai nha đầu Tiểu Đồng Tiểu Khuê, mấy người bình tĩnh đi tới bên cạnh Phượng Lan Dạ , nhìn Phượng Lan Dạ.

"Lan Dạ, trong chuyện này sao có thể thiếu ta được?"

Một lời rơi xuống, Âu Dương Thác đứng ở ngoài cửa Tề vương phủ , không khỏi tức giận đến sắc mặt xám ngắt, một người đã như vậy, đến người này cũng cuồng vọng như vậy, khó trách nữ nhi bị khi dễ, hôm nay hắn nhất định phải đánh cho hai nữ nhân này tàn phế , để cho bọn họ biết người của Âu Dương gia không phải ai cũng có thể động chạm.

"Lên."

Âu Dương Thác ra lệnh một tiếng, mười mấy tên tướng sĩ phía sau, giống như hổ báo, lao thẳng tới đây.

Thị vệ của Tề Vương phủ cũng không cam chịu hạ phong, xông thẳng lên, Tư Mã vụ tiến phát tay ý bảo Văn Lương ra tay.

Trong lúc nhất thời hai đoàn người liền tại trước cửa vương phủ đánh một trận lớn, ánh đao loang loáng, thỉnh thoảng có thanh âm của người bị thương vang lên.

Thủ hạ của Âu Dương Thác mười mấy tên tướng sĩ, đều là lão tướng kinh nghiệm trên sa trường, ra tay tự nhiên vừa tàn nhẫn vừa độc ác, Thị vệ của Tề vương phủ đâu phải đối thủ, bất quá Thiên Bột Thần và Văn Lương võ công cũng rất cao cường, còn có Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn hai người, chỉ thấy bốn thân ảnh nhìn như giao long trong nước, lúc lên lúc xuống, thỉnh thoảng lại bay lên, thủ hạ của Âu Dương Thác cũng không chiếm được ưu thế, bất quá người của Tề vương phủ lại bị đả thương rất nhiều, có nhiều người bị thương địa nằm trên mặt đất, phát ra thanh âm đau đớn.

Tích Đan ra lệnh những người chưa bị thương đem người bị thương kéo sang một bên.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh cùng các nha đầu trong vương phủ sợ đến phát khóc, nhưng bởi vì không có võ công, nên chỉ đứng ở quanh quần đại môn.

Người của Tề vương phủ cuối cùng chỉ còn lại có bốn người thôi, hơn nữa Tư Mã Vụ Tiễn lại trúng một quyền, thân thể lay động lui ra phía sau hai bước, Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, xoay mình ra mệnh lệnh :

"Các người hãy lui ra."

Lệnh vừa ban ra, Thiên Bật Thần cùng Văn Lương hai người theo lời lui ra.

Bọn họ biết Vương phi nhất định tự có chủ trương, thủ hạ của Âu Dương Thác cũng có người bị thương, bất quá so với người của Tề vương phủ, bọn họ chịu đả thương căn bản không đáng nhắc tới.

Đại tướng quân Âu Dương Thác nhìn lướt qua, không khỏi đặc ý nở nụ cười.

"Tề Vương phi, hay là người đem nữ nhân này giao ra đây, hôm nay ta tạm tha cho người Tề vương phủ các người."

"Vậy Sao?"

Phượng Lan Dạ hỏi lại, thân hình đột ngột nhúng một cái, cả người lại bay lên trời, tay áo bị gió thổi tung bay, hồng y phấp phới, tung bay lên cao, lại nhìn nàng quanh thân bao phủ một tầng hào quang, dưới ánh mặt trời chói mắt đến cực điểm, bên đường tất cả mọi người nhìn đến ngây người, như bị hút vào đó, Nhìn Tề Vương phi giống như thần tiên từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy Phượng Lan Dạ hai tay nhấn dây đàn, một tiếng đong vang lên, mười ngón ngay lướt trên dây đàn, như vạn mã lao nhanh, càng giống như giao long vượt biển, giữa không trung gió cuồn cuộn nổi lên nhẹ nhẹ, ban đầu chậm rãi, rồi càng lúc càng nhanh.

Bọn thủ hạ của Âu Dương Thác không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng lui ra phía sau mấy bước, tay nắm chặt trường thương, nhìn chăm chăm một màn phía trước.

Cuồng phong gào thét, trên mặt đất lá rụng cuồn cuộn nổi lên, càng ngày càng nhiều, quay cuồng như quả cầu tuyết, cuối cùng lại biến thành một bóng người to lớn chuyển động, phiêu du ở giữa không trung, Phượng Lan

Dạ chuyển mình ấn mạnh dây đàn xuống, chỉ nghe một tiếng đồng vang lên, mọi người cảm thấy ngực cứng lại, như rời khỏi trần gian, cái bóng phân tán ra xong, tất cả lá và cành cây khô trong phút chốc hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, hướng Âu Dương Thác cùng đám thủ phía sau công kích tới, ùn ùn bắn ra, giống như hàng vạn mũi tên lao đến, mang theo công kích hủy diệt không thể chống đỡ .

Âu Dương Thác vùng trường thương lên, trực tiếp đánh rơi đám cành lá cây khô đang lao đến như một trận mưa ám khí, loảng xoảng rơi xuống đất, tiếng gió bên ngoài sắc bén chói tai.

Mặc dù bọn họ dày dặn kinh nghiệm sa trường, nhưng đây là một chuyện kỳ lạ khó lòng phòng bị, cho nên rất nhiều người trúng chiêu, thỉnh thoảng lại thụt lùi, bị thương phát ra tiếng hô xé gió, Âu Dương Thác cũng không ngoại lệ bị một mảnh lá rụng đánh trúng, lực công kích đương nhiên không thua gì ám khí, đau đớn không chịu được, thân thể thụt lùi hai bước mới có thể bình ổn trở lại.

Chỉ thấy mấy người phía sau hẳn, rất nhiều đã bị thương, còn lại một số người không bị thương dìu những người bị thương, một bên múa trường thương, đánh rơi đám lá, cành cây khô xung quanh.

Phượng Lan Dạ một chiêu đắc thủ, chuyển mình thu tay lại, y phục trong không vũ động, trông như trích tiên thế ngoại, chậm rãi rơi xuống, bình tĩnh đứng trước cửa, quanh thân bao phủ hàn khí, thị huyết mở miệng.

"Âu Dương Thác, ngươi còn muốn bốn vương phi giao người ra không?"

Đại tướng quân Âu Dương Thác, không nghĩ tới hôm nay một lần nữa thiệt thòi không những không giảm bớt mà còn gia tăng, xem ra hẳn đã khinh địch rồi, nằm mơ cũng không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại lợi hại như thế, hơn nữa nàng có thể dùng tiếng đàn điều khiển mọi vật chung quanh , khiến cho những phế vật này trở lên lợi hại như ám khí, đến tột cùng là cái

võ công gì, thật là chưa từng thấy qua, hơn nữa hẳn đoán, võ công này còn chưa có luyện đến đỉnh, nếu không hôm nay bọn họ chỉ có một kết cục, chết.

Lập tức thân thể thối lui về phía sau, lạnh trầm nhìn về phía nha đầu, vung tay lên ra lệnh: "Đi"

Không đi sẽ càng khó khăn, hẳn đường đường một đại tướng quân, trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không thể bị đánh bại, không nghĩ tới hôm nay lại thua bởi một tiểu nha đầu, làm gì còn mặt mũi ở lại chỗ này.

Âu Dương Thác ra lệnh một câu, bọn người dưới trướng đều lên ngựa, người không bị thương mang theo người bị thương, Âu Dương Thác cũng xoay người lên ngựa, đoàn người nhanh chóng rời khỏi Tề vương phủ, kiêu ngạo mà đến, chật vật rời đi.

Trước cửa tề Vương phủ, mọi người đều kính nể nhìn Phượng Lan Dạ, đáy lòng khâm phục, Tiểu vương phi quá lợi hại rồi, nhất là một chiêu vừa rồi, thật sự là chưa từng thấy qua, chưa từng nghe nói qua.

Thiên Bội Thần vốn là thủ hạ của Quỷ Cơ lão nhân, đối với võ học nghiên cứu rất nhiều, sắc mặt trong nháy mắt hiện lên kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây là bí kíp võ học thất truyền đã lâu, âm sát?

Trước kia đã từng nghe nói qua, không nghĩ tới hôm nay lại may mắn chứng kiến, bất quá tiểu vương phi này tựa hồ tu luyện không đủ, nếu như âm sát này tu luyện cao thâm, nghe nói ra chiêu hẳn là phải chết.

Tư Mã Vụ Tiễn cùng Hoa Ngạc vội vàng chạy lại, khẩn trương hỏi tới:

"Người không sao chứ."

"Không có việc gì."

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng quả thật không có việc gì, đưa Lục ý cầm trong tay cho Hoa Ngạc, quay đầu nhìn Tích quán gia ở trước cửa:

"Đem tất cả người bị thương tiến vào vương phủ điều trị, mặt khác, lập tức giúp ta làm một chuyện."

Tích Đan nghe gọi vội vàng cung kính, cúi đầu chờ:

"Vương phi xin mời phân phó."

"Lập tức tuyên truyền tin tức cho ta, nói nữ nhi của đại tướng quân Âu Dương Thác, độc sát An vương phủ sườn phi, đại tướng quân Âu Dương Thác bao che, dẫn người đánh đến Tề vương phủ."

Nếu Âu Dương Thác dám cả gan khiêu khích nàng, như vậy nàng liền hướng Âu Dương gia bọn họ tặng đại lễ, đại thần nghĩ được sủng ái mà kiêu căng là đại kỵ của hoàng gia, hễ hôm nay tự mình tìm đến, tin rằng hoàng đế tâm lý nhất định bức mình, Tề vương phủ là nơi thế nào, cũng là người hoàng gia cả.

Tích quán gia tuân lệnh, đáp lời chuẩn bị đi xuống làm việc, Phượng Lan Dạ lại dặn dò một câu:

"Phải trong thời gian nhanh nhất truyền ra ngoài."

"Dạ."

Tề vương phủ có lực lượng của Tề vương phủ, việc nhỏ ấy tự nhiên không thành vấn đề.

Phượng Lan Dạ phân công xong, liền kéo tay Tư Mã Vụ Tiến đi vào tề vương phủ, các nha đầu tùy tùng đi theo phía sau, cách đó không xa, Thiên Bội Thần một thân y phục thị vệ, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì, nữ nhân này thật sự rất tàn nhẫn, hơn nữa tâm kế rất sâu, nàng vừa ra tay, chẳng những

gây xích mích giữa hoàng gia và Âu Dương gia ,còn có thể khiến cho Tư Mã Vụ Tiễn trở thành An Vương phi, không nghĩ tới ngay cả Âu Dương Thác dày dạn kinh nghiệm sa trường , cũng thua trong tay nàng.

Tin tức rất nhanh truyền khắp An Giang thành, Âu Dương Thác một thần tử kiêu căng , ngay cả người của hoàng gia cũng không để vào mắt ,nữ nhi của chính mình độc sát người khác, hẳn lại dẫn người hướng Tề vương phủ đánh tới, đã thương mười mấy tên thị vệ của vương phủ, cuối cùng còn muốn động thủ với Tiểu vương phi , may là Vương phi có chút năng lực có thể tự bảo vệ mình, cho nên mới mới tránh được một kiếp, bằng không cũng không thoát khỏi tay hắn.

Trong lúc nhất thời, việc này bị loan truyền xôn xao.

Tề Vương Nam Cung Diệp cũng thu được tin tức, lập tức chạy về vương phủ, dẫn hai người Nguyệt Cẩn cùng Nguyệt Hộc tiến vào Liên viện.

Ngân ca liền kêu lên..."Gia tới, gia tới."

Một trận gió thổi qua , Nam Cung Diệp lắc mình tiến vào, xuất hiện như u linh, người đã vào trong phòng.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh còn có Hoa Ngạc vội vàng lui xuống, Nam Cung Diệp đưa tay kéo tay Phượng Lan Dạ qua , trên dưới kiểm tra một phen, xác định nha đầu kia không có việc gì mới yên lòng.

Phượng Lan Dạ mặc dù không có việc gì, nhưng nhìn nam nhân này tựa hồ rất quan tâm nàng, trái tim không những trở lên ấm áp, hơn nữa còn vui mừng.

Nam Cung Diệp sau khi xác định nàng không có việc gì, trong nháy mắt, quanh thân tỏa ra tức giận, lập tức hướng Nguyệt Cẩn bên cạnh ra lệnh: "Lập tức đi Tấn vương phủ báo Tấn Vương điều ra năm trăm tinh binh đến đây."

"Vương gia, chuyện này?"

Nguyệt Cẩn có chút lưỡng lự, ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Diệp bắn lại, hắn nào có dừng khí nhiều lời nữa, lên tiếng đáp rồi lui ra ngoài.

Gia điều binh muốn làm cái gì, hắn trong lòng biết rất rõ, bất quá gia bẩm sinh bản tính luôn luôn như thế, kiêu ngạo quái dị, không chêu chọc đến hắn thì thôi, nếu đã chọc vào hắn không có mấy người có thể toàn thân trở ra , huống chi Âu Dương Thác này lại chọc tới người hắn để ý, lại càng đáng chết.

Phượng Lan Dạ không có lên tiếng, nàng biết Nam Cung Diệp muốn dạy dỗ Âu Dương Thác, hơn nữa cho dù có dạy dỗ rồi, Hoàng thượng cũng không phản đối, bởi vì Âu Dương Thác tuy công trạng cao, nhưng cũng chỉ là một thần tử, dám dẫn người đến vương phủ gây sự, lại đả thương rất nhiều người của vương phủ , Nam Cung Diệp nếu không ra tay, chỉ sợ người khác lại chê cười Tề vương phủ vô năng, cho nên Phượng Lan Dạ mới không nói lời nào.

Nơi này, Nam Cung Diệp vươn tay vuốt mái tóc Phượng Lan Dạ :

"Âu Dương Thác này thật to gan, bốn vương sẽ không tha cho hắn."

Nói xong liền đi ra ngoài, lúc này đây, Phượng Lan Dạ lại không có cự tuyệt động tác thân mật của hắn, ngây ngốc nhìn thân hình cao ngất đang giậm dừ của hắn, như mang theo một trận bão táp tràn đầy sát khí, rất nhanh biến mất khỏi Liên viện.

Nguyệt Cẩn nhanh chóng lấy từ trong tay Tấn Vương năm trăm tinh binh, kỳ thật trong tay gia cũng có người, chỉ là những người đó không thể sử dụng, cho nên mới điều binh từ trong tay Tấn Vương , hơn nữa chỉ là năm trăm tinh binh, hoàng tử được phong vương đều có quyền điều động lượng binh lực thích hợp, cho nên Tấn Vương cũng không hỏi Tề vương phủ điều binh có chuyện gì, hoặc là hắn biết, nhưng muốn xem kịch vui,

cho nên thản nhiên như không biết, bất quá hấn lại nghĩ đến chuyện cũ, giờ phút này ở tại Tấn vương phủ buồn bực, hấn sớm biết nha đầu kia tài giỏi , ngày đó không thể đem nàng lại đây , bất quá bây giờ cũng không muộn, nàng lại nhỏ như vậy, cho dù đã tiến vào Tề vương phủ, cũng chỉ là tấm lá chắn thôi, hấn hoàn toàn có thể nghĩ biện pháp đem nàng an bài bên cạnh mình, Tấn Vương Nam Cung Trắc trầm ngâm suy nghĩ.

"Thu Đồng"

Thu Đồng lập tức đi ra:

""Vương gia có gì phân phó."

"Đưa Lam Cơ bí mật mang lại đây, ta muốn gặp nàng"

"Dạ vâng, Vương gia, nô tỳ đi làm ngay."

Thu Đồng lui xuống, trong thư phòng, Nam Cung Trắc lâm vào trầm tư.

Tề Vương Nam Cung Diệp dẫn năm trăm tinh binh xông vào phủ đại tướng quân Âu Dương Thác, đem Âu Dương gia từ Âu Dương Thác, cho tới nô gia, tất cả đều đả thương, sau đó dẫn người hùng dũng rời Âu Dương phủ đi.

Việc này kinh động toàn thành, các đại thần đều dâng sớ, đề nghị xử lý thích đáng.

Hoàng thượng lập tức triệu Tề Vương Nam Cung Diệp cùng đại tướng quân Âu Dương Thác tiến cung.

Âu Dương Thác mặc dù đã bị đả thương, bất quá Nam Cung Diệp cũng không muốn cái mạng của hấn, cho nên hấn vẫn có thể đi lại.

Hai người ở trên thư phòng hai mắt chăm chăm nhìn nhau, sau đó vung tay áo, đồng thời hướng Hoàng thượng ở trên cao hành lễ.

Hạo Vân để liếc mắt nhìn quét qua hai người bên dưới một cái, sau đó nhìn về phía đại tướng quân Âu Dương Thác, sắc mặt lãnh liệt khó coi: "Âu Dương ái khanh là rường cột của quốc gia, sao có thể mang theo người đến Tề vương phủ gây sự đây? Bây giờ khắp An Giang thành đâu đâu cũng lưu truyền sự tình này? Người nói xem chuyện này nên giải quyết như thế nào"

Hạo Vân để đã cẩn thận suy nghĩ qua, loại sự tình này mặc dù vô cùng kinh động, bất quá truyền được nhanh chóng như thế chỉ sợ là có người cố ý , trong mắt tia sáng thâm u biến ảo khó lường, âm trầm nhìn Âu Dương Thác

Âu Dương Thác cả kinh, mặc dù Hoàng thượng luôn luôn đối với hãn dung túng, nhưng không có nghĩa là hãn có thể vô pháp vô thiên.

Hôm nay hãn đã làm ra những chuyện như vậy quả thật có sai trái, vì nghe nói nữ nhi của mình từ trước đến nay luôn được sủng ái nay lại bị người đánh, thậm nghĩ muốn báo thù cho nữ nhi, cho nên đã mắc sai lầm.

Lúc này đây ở trước mặt bề trên, hãn là thất bại , cúi đầu trầm giọng: "Xin Hoàng thượng trị tội lão thần ."

"Hôm qua, An Vương tới gặp trẫm, nói muốn giáng An vương phi xuống làm sùng phi, ta đã phản đối, nhưng hiện nay đem sự tình gây đến mức này, nếu như trẫm để yên, chỉ sợ dân chúng trong thiên hạ phần nộ không phục, một nữ nhân độc hại người khác, sao có thể làm chính phi trong vương phủ, cho nên trẫm đã quyết định, chấp nhận lời đề nghị của An Vương, giáng An Vương phi xuống làm sùng phi, phong sùng phi lên làm An Vương phi, mong là Âu Dương tướng quân ghi nhớ lần giáo huấn này"

Âu Dương Thác sắc mặt đen đi, không ngờ hãn không những không giúp gì cho nữ nhi, ngược lại còn hại nữ nhi trở thành một sùng phi, tâm trạng buồn bã không thôi, nhưng lại không có cách nào khác, Hoàng thượng đã

nói vậy, sẽ không cho phép phản bác, hơn nữa Hoàng thượng làm như vậy, cũng là cảnh cáo hăn, đừng tưởng rằng hăn công cao lớn, liền có thể vô pháp vô thiên, hăn phải quản lý người cho tốt , lập công bù tội, nếu không xử lý thích đáng, công lao sẽ bị bãi bỏ.

Âu Dương Thác cúi đầu lên tiếng: "Thần không có ý kiến gì khác."

Chuyện đã như vậy, hăn còn có thể nói cái gì, bây giờ cả An Giáng thành, không có lẽ tất cả người trong thiên hạ, đều biết Âu Dương gia bọn họ ỷ vào quyền cao chức trọng, ngay cả hoàng tử cũng không để vào mắt, nếu có bất trắc, chỉ sợ ngay cả phủ cũng không giữ được.

Hạo Vân đế phát tay: "Người đi xuống đi."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72

Âu Dương Thác lui xuống, trong thư phòng chỉ còn lại hoàng đế cùng Tề vương Nam Cung Diệp.

Hoàng đế sắc mặt lãnh trầm, con người lấp lánh ánh sáng lạnh, thâm trầm không thể phỏng đoán, nhìn chăm chăm Tề vương Nam Cung Diệp, chỉ thấy Nam Cung Diệp ngũ quan thanh nhuận, tuấn mỹ chính trực, thần nhiên nhìn hoàng đế, toàn bộ không có nửa điểm gì không ổn, tựa hồ hẳn đối với những chuyện như vậy cho là đương nhiên.

"Diệp nhi, người làm lớn chuyện như vậy người nói phải làm thế nào đây? Mặc dù Âu Dương tướng quân có sai, nhưng hẳn vẫn là hộ quốc lão tướng của Thiên Vận hoàng triều chúng ta, người có thể nào mang người tiến vào tướng quân phủ đem tất cả mọi người đánh chứ?"

"Phụ hoàng nói sai rồi, đường đường Tề vương phủ chẳng lẽ thật sự mặc cho người khác khi dễ, nhi thần làm không được"

Nam Cung Diệp thanh âm ôn hòa như trước, bất quá ý tứ trong lời nói cũng không có sự thoả hiệp.

Hạo Vân để nhìn hẳn, hơn nửa ngày mới cúi đầu, khoát khoát tay "Lần sau đừng lỗ mãng như thế nữa, lui xuống đi, phụ hoàng mệt mỏi"

Nhi tử này cũng không bớt lo, hẳn thật đúng là mệt a, hoàng đế dựa vào phía sau nhụyển tháp, khép hờ đôi mắt, không hề nhìn Nam Cung Diệp nữa, Nam Cung Diệp cũng không có nói thêm cái gì, lặng lẽ lui xuống.

Buổi tối, thánh chỉ tới An vương phủ, An vương Nam Cung Quân không nghĩ tới sự tình thế lại thuận lợi như thế, vốn hẵn định uy hiếp Âu Dương Tình sẽ đem chuyện của nàng vạch trần ra, ai ngờ nữ nhân này thà chết cũng không nguyện ý đi nói với hoàng thượng, cho nên chính mình giận dữ đi tìm phụ hoàng, lại bị phụ hoàng cự tuyệt.

Âu Dương Tình khi biết Nam Cung Quân tiến cung, liền quay về Âu Dương gia khóc lóc kể lể, tướng quân Âu Dương Thác luôn luôn yêu thương nữ nhi, nghe được nữ nhi nói như thế, quả nhiên tức giận, không nghĩ tới ngoài ý muốn lại giúp An vương hẵn đạt được mong muốn.

Nam Cung Quân liền chuẩn bị xe ngựa, đi Tề vương phủ đón Vụ Tiễn, hiện tại chính mình cuối cùng cũng làm được một việc không làm Vụ Tiễn thất vọng, để cho nàng như ý nguyện trở thành An Vương phi.

Liên viện Tề vương phủ.

Bên trong phòng khách, Phượng Lan Dạ nắm tay Tư Mã Vụ Tiễn "An vương đại khái sẽ lập tức đến đây, lần này quay về An vương phủ đi, nhớ kỹ thân phận của người, người mới là An Vương phi, bên trong vương phủ nên chỉnh đốn thì phải chỉnh đốn, nên thay đổi người liền thay đổi người, tuyệt đối không thể có nửa phần mềm lòng, những người đó hay bắt nạt kẻ yếu, còn có tiểu thiếp trong phủ, lần trước ta vốn định giáo huấn các nàng, bởi vì thời gian cấp bách, lần này trở về, người cũng phải chấn chỉnh nhiều, đừng quên lòng An vương đang ở trên người của người, chỉ cần người làm việc thản nhiên, đúng lý hợp tình, không có gì phải sợ"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt lạnh lùng, một bộ dáng lý lẽ hiển nhiên để nói chuyện, một bên Hoa Ngạc cùng Diệp Linh hai người nghe xong vẻ mặt hắc tuyến, trong lòng thầm niệm, may mắn Tề vương phủ nữ nhân gì cũng đều không có, nếu không xét cá tính của tiểu Vương phi, khẳng định sẽ đem Vương phủ toàn bộ diệt sạch sẽ.

Tư Mã Vụ Tiễn tâm tình trần trở hết lần này đến lần khác, thời khắc này nói cái gì cũng đều là dư thừa, vốn nàng cho rằng sẽ trợ giúp tiểu nha đầu này, ai biết bởi vì sự mềm lòng của bản thân, hiện tại ngược lại là nàng ấy trợ giúp mình, thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể hóa thành trầm mặc, hai tay nắm chặt tay Phượng Lan Dạ, đã nhiều ngày nàng hiểu rõ, lần này quay về An vương phủ, những nữ nhân ấy an phận thì bỏ qua, nếu không an phận, nàng tuyệt đối sẽ không tha các nàng.

"Ừ, ta đã biết"

Vụ Tiễn cuối cùng gật đầu, ngoài phòng truyền đến âm thanh của tiểu nha đầu "Tiểu vương phi, Tích quản gia đến, nói người An vương phủ tới"

Quả nhiên tới nhanh như vậy, Phượng Lan Dạ nhẹ gật đầu, An vương đối Vụ Tiễn là thật tình, thôi thôi thôi, trong hoàng thất có thể có tình nghĩa nhường này đã là đáng quý, chỉ mong Vụ Tiễn sau này có thể được thuận lợi một chút.

"Ừ, đã biết, nói cho hẳn, chúng ta sẽ đi qua"

Phượng Lan Dạ phân phó. Tiểu nha đầu lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ nắm tay Vụ Tiễn, hai người đứng dậy, cùng nhau bước ra ngoài, cẩn thận nói tiếp.

" Vận mệnh hai người chúng ta nhiều trắc trở, mặc dù tránh né, chỉ sợ cũng tránh không khỏi, cho nên phải làm như thế nào, hãy làm hết lòng, không cần phải tránh né"

" Ừ."

Vụ Tiễn nghe nàng nói, gật đầu, mấy đạo thân ảnh nhỏ bé phản chiếu ở hành lang dài, ánh trăng mù mịt, gió đêm rét lạnh nhẹ thổi qua, mọi người nhin không được khẽ run, đêm đông trong trẻo nhưng lạnh lùng a.

Trong đại sảnh Tề vương phủ, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân đang chờ đợi, hai người nói một ít chuyện triều đình, vì Nam Cung Quân có chút không yên lòng, nên thỉnh thoảng nhìn quanh cửa, cho đến khi có người đi đến, hăn đột ngột đứng lên, nhìn qua.

Phượng Lan Dạ di chuyển thân mình, bên cạnh Tư Mã Vụ Tiễn đi ra theo, ngẩn ngơ nhìn Nam Cung Quân.

Mấy ngày không gặp, nhìn thấy Nam Cung Quân quả thật tiêu tụy không ít, không khỏi đau lòng, nàng vẫn rất yêu nam nhân này, liền đi nhanh lên phía trước vài bước gọi một tiếng "Người đã đến rồi?"

"Ừ"

Nam Cung Quân thấy Tư Mã Vụ Tiễn hoàn hảo vô khuyết, sắc mặt cũng hồng nhuận, tâm tình trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, vốn nghe nói nàng bị thương, hăn đã muốn sang đây, bất quá vì lần lượt chờ tin tức của phụ hoàng, để có được ý chỉ, hăn mới qua đây đón nàng hồi phủ.

"Ta đón người quay về An vương phủ"

Hai người cùng nhau kéo tay quay đầu nhìn lại.

Trong đại sảnh, ánh sáng đèn lồng chiếu sáng rõ nét khuôn mặt Phượng Lan Dạ, thanh tươi diễm lệ, trên mặt nàng thiếu đi tầng hàn khí, làm cho nàng lúc này tựa như nữ hài tử xinh đẹp hiền hoà, khéo môi có chút giống như vô ý cười, gật đầu "Trở về đi, An vương hãy đối xử tốt với nàng"

Nam Cung Quân điều Tư Mã Vụ Tiễn rời đi, Tư Mã Vụ Tiễn cũng không nói gì, nói cảm tạ thì sẽ khinh nhờn một phần tâm ý của nàng ấy, cho nên nàng sẽ đem phần tình nghĩa này chôn ở đáy lòng.

Phượng Lan Dạ chưa quên phân phó một tiếng "Tích quản gia, tiễn An Vương gia An Vương phi xuất phủ"

"Vâng, tiểu Vương phi"

Tích quán gia đáp lời, nhanh chóng đi ra ngoài, trong phòng, Phượng Lan Dạ chậm rãi quay đầu, nhìn Nam Cung Diệp trong đại sảnh, khuôn mặt tinh tế như điêu khắc, lông mày hẹp dài, đôi mắt thâm thúy như hồ sâu không thể dự đoán, âm u huyền bí, môi mỏng hướng về phía trước giương lên, tạo thành một vòng cung duyên dáng, tựa tiểu phi tiểu, tuy rằng động tác rất đơn giản, nhưng mà giống như nước suối nơi khe núi, thanh khiết vô cùng, thấm vào ruột gan.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài của hần, chân thật thì hần thị huyết tàn nhẫn, như Tu La địa ngục, hần đến tột cùng vì sao phải cắt dấu bộ mặt như vậy.

Phượng Lan Dạ suy đoán, sắc mặt nhiễm tầng âm trầm, thanh âm biếng nhác của Nam Cung Diệp vang lên "Lan nhi nghĩ cái gì đấy?"

Hiện tại hần gọi nàng là Lan nhi, Phượng Lan Dạ cũng không có phản bác cùng ác hàn như lúc đầu, nhưng vẫn có chút không quen, trong lòng nàng biết rõ ràng, dù mình có kháng nghị cũng không có hiệu quả.

"Diễn kịch đã kết thúc, có phải nên hạ màn hay không Vương gia"

"Vỡ kịch này chưa kết thúc, ngừng thì đâu có thu hoạch gì, Lan nhi, chúng ta nên tiếp tục diễn?"

Nam Cung Diệp đuôi lông mày khẽ nhướng, vẻ mặt đầy hứng thú, rõ ràng là một động tác đơn giản, lại tà mị vạn phần.

Phượng Lan Dạ vừa nghe hần nói liền giận, sắc mặt tối sầm, hai tay vòng quanh ngực, một thân chính khí nghiêm nghị.

"Nam Cung Diệp, diễn cái gì diễn, người mơ đi, ta thích sạch sẽ"

Nói xong buông tay đi ra ngoài, chỉ chừa cho Nam Cung Diệp một cái bóng lưng tinh tế đầy ngạo khí, nam nhân bên trong phòng, trên ngũ quan xuất trần hiện lên vẻ bất đắc dĩ, khẽ nói một câu "Ta cũng thích sạch sẽ, không phải rất hợp nhau để diễn hay sao?"

Đáng tiếc không ai để ý tới hẳn.

Phượng Lan Dạ ra khỏi phòng, dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh trở về viện, ai biết vừa mới tiến vào, liền nghe được Ngân Ca hân hoan nói "Gia tới, Gia tới"

Phượng Lan Dạ dưới chân như bị kiềm hãm, có cần khoa trương như vậy hay không, biết tên kia thân thủ rất cao, nhưng chuyện này cũng quá thể diện, rõ ràng nàng đi trước mà, nghĩ vậy liền nổi giận đùng đùng xông vào, bên trong phòng khách dưới ánh đèn, không phải Nam Cung Diệp thì là ai, hẳn đang cho Ngân Ca ăn, Ngân Ca kia không biết có phải thời gian dài không thấy được chủ tử hay không, nên kêu lớn một tiếng, rồi vừa ăn vừa kêu "Gia tới, Gia tới"

Vừa nhắc đầu thấy Phượng Lan Dạ đi vào, lập tức đóng cửa cái đầu nhỏ.

"Tiểu Vương phi thật xinh đẹp a, tiểu Vương phi thật xinh đẹp"

Nam Cung Diệp vừa nghe, khóe môi mỉm cười, nhẹ nhàng gõ đầu Ngân Ca "Như thế nào có sánh bằng với gia không"

Phượng Lan Dạ trừng mắt nhìn một người một chim, còn nói lời tăng bốc lẫn nhau lên làm thú vui, bất quá lúc này nàng cũng không công phu thưởng thức phong tư hai người bọn họ, sắc mặt trầm xuống mặc kệ bọn họ, phía sau Hoa Ngạc cùng Diệp Linh khom người mở miệng "Tham kiến Vương gia, chúng nô tì đi xuống trước"

Nam Cung Diệp hơi nghiêng đầu nhìn, hai tròng mắt dưới ánh đèn khẽ sáng, phát ra tia sáng lạnh u ám kinh người, và sâu không lường được,

quanh thân một tầng khí âm u, tựa như Tu La đực ngục, làm Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đánh một cái rùng mình, cảm thấy được, tuy rằng Gia đối tiểu Vương phi nhu hòa, nhưng đối với người khác sẽ vĩnh viễn lạnh lùng như băng, Nam Cung Diệp vung tay lên, hạ nhân phía sau Phượng Lan Dạ đều lui xuống.

Phượng Lan Dạ sắc mặt lạnh lại, các nàng chính là nha đầu của nàng, nàng còn chưa cho phép, như thế nào liền đi, mặc dù muốn phát tác, bất quá nàng biết, nếu lưu lại các nàng, Nam Cung Diệp cũng sẽ không tha các nàng, cuối cùng đành bỏ qua, nghiêng răng nhìn chăm chăm Nam Cung Diệp liếc mắt một cái, rồi đi qua.

"Nói đi, đã trẻ thế này, đến đây muốn làm gì?"

"Ta muốn nghe đàn, ngủ không được"

Ở chỗ tối, đám người Nguyệt Căn cùng Nguyệt Hộc còn có Thiên Bội Thần đều trừng mắt, sau đó mắt trợn trắng, nếu không phải chính tai nghe được, thật đúng là không biết gia nhiều trò như vậy, người nói muốn nghe đàn thì nghe đàn đi, lại đi nói chính mình ngủ không được, hẳn có thời điểm ngủ không được sao?"

Bất quá trong phòng khách, Phượng Lan Dạ vừa nghe Nam Cung Diệp nói, liền thu lại vẻ lạnh lẽo, thần sắc nhu hòa vài phần, chậm rãi đi tới trước mặt Nam Cung Diệp.

"Quy tắc cũ, một khúc một vấn đề"

Nam Cung Diệp nheo con mắt, ánh sáng khiếp người lưu chuyển, mê hoặc nhân đến cực điểm, đối là một nữ tử khác chỉ sợ đã bị mê hoặc ngất xỉu không biết trời trăng gì, đáng tiếc Phượng Lan Dạ hiện tại đã trở thành thói quen, nàng đang suy nghĩ đến việc mình muốn hỏi.

"Tốt" Trong con người tà mị của Nam Cung Diệp hiện lên ngọn lửa thâm u, gập đầu.

Phượng Lan Dạ cuối cùng không nói thêm cái gì, quay đầu mệnh lệnh Hoa Ngạc bên ngoài "Đem đàn của ta mang tới"

"Vâng" Vài âm thanh vang lên.

Hoa Ngạc cùng đám người Diệp Linh lui ra ngoài, có người lấy đàn, có người nâng bàn, rất nhanh liền đem đàn mang tới, rồi lui ra ngoài.

Trong phòng khách, Phượng Lan Dạ cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng tiêu sái đến trước cầm, ngồi xuống bắt đầu gảy đàn. Lúc nàng gảy đàn, tao nhã động lòng người, cả người đắm chìm trong âm nhạc, tựa như cùng cầm hòa làm một,

Nam Cung Diệp ngồi cách đó không xa, ánh mắt sâu thẳm, thân mình hẩn tựa lưng vào ghế ngồi, lúc này hẩn cũng không còn lạnh lùng như lúc trước nữa, mà mang theo chút đắm chiêu, lông mi dài đóng lại, dường như đang chậm rãi thưởng thức cảm giác tinh tế trong đó, kỳ thật trong đầu hẩn đang suy tư.

Cầm của Lan nhi thực sự là nghe không ra có chỗ nào huyền diệu, vì sao Thiên Bột Thần lại nói cầm của nàng là Âm sát cầm kỹ.

Âm sát tồn tại đã lâu, nhưng chỉ có nghe đồn đãi, cho tới bây giờ cũng không có ai gặp qua, không nghĩ tới Lan lại tập được. Tuyệt thế võ công tâm pháp hiểm thấy, được giấu ở Vân Phượng quốc sao?

Nam Cung Diệp một bên nghe đàn một bên suy tư, bất tri bất giác, một khúc lại trôi qua.

Phượng Lan Dạ cũng không có dừng lại, tiếng đàn vừa chuyển, lúc này đây âm điệu lên cao rất nhiều, tựa như vạn mã đạp sóng, lao nhanh trên

biển mây, càng giống như thập diện mai phục, mãnh liệt không thôi, nghe đến lòng người xúc động, quanh thân huyết mạch đều tăng vọt lên.

Ngoài phòng khách, nhóm tiểu nha đầu trong Liên viện đều đứng ở thềm đá chú ý lắng nghe, tựa như bị hóa thạch.

Chẳng những Liên viện, ngay cả tòa vương phủ, hành lang, trong lối đi nhỏ, còn có trong các viện, tất cả mọi người đều đứng thẳng, si ngốc nghe tiểu vương phi đàn, thật là quá tuyệt a.

Khó trách mọi người trong An Giáng thành đều nói tiểu Vương phi cầm kỹ là thiên hạ nhất tuyệt, quả thật là danh bất hư truyền, ngay cả bọn họ là người không hiểu về cầm, tựa hồ cũng có thể lãnh hội thâm ý trong đó, đây mới là cảnh giới cao nhất của cầm kỹ

Một khúc trào dâng như vạn mã phi nhanh rất mau kết thúc, Phượng Lan Dạ vốn dự định đàn tiếp , nhưng Nam Cung Diệp đã nghiêng mình đứng lên, duỗi ra tay đề lại tay nàng.

Không phải là hăn không muốn trả lời câu hỏi của nàng, mà là đau lòng tay nàng.

Một khúc khí thế này đã hao tổn rất nhiều lực nơi tay, chỉ sợ tay nàng đã bị thương, lại có muốn đàn tiếp nữa sao.

Nam Cung Diệp lật tay nàng lại, quả nhiên có nhè nhẹ điểm hồng, lây dính trên đầu ngón tay, nháy mắt, vẻ mặt Nam Cung Diệp trầm xuống, quanh thân hàn khí lãnh liệt, tiếng nói ám trầm mang theo mấy phần sắc bén.

"Lần sau không được như thế phải yêu quý chính mình. Nếu còn như vậy, ta sẽ tức giận, từ nay về sau ngươi sẽ không được đàn nữa"

Hắn bá đạo nghiêm túc nói, khóe môi nhếch lên lạnh lẽo, rõ ràng có thể thấy được trong lòng hắn quả thật rất giận, bất quá Phượng Lan Dạ lại cảm thấy trong lòng thật cao hứng, nam nhân này là thật lòng quan tâm nàng, nàng có thể cảm nhận được, người tốt kẻ xấu nàng vẫn phân biệt được, nàng chỉ hồ đồ, hắn vì sao đối với nàng tốt thế? Từ trước cho tới nay người đối với mình tốt nhất định là có mục đích, nhưng cho tới bây giờ xem ra, nàng cũng không thấy được hắn có mục đích gì với nàng, cho nên trong lòng vừa khẩn trương, rồi lại lộ ra cao hứng, đôi mắt xinh đẹp không chớp mắt nhìn hắn.

Giây lát, trong mắt thế nhưng âm ỉ, cúi đầu thấp lẩm bẩm "Cho tới bây giờ không ai đối với ta tốt như vậy"

"Ta sẽ đối với người tốt, sẽ không để cho ai khi dễ người"

Nhìn nàng thân thể nho nhỏ gầy yếu nhưng bên trong người tựa hồ chống đỡ thống khổ thật lớn, Nam Cung Diệp tuy rằng không rõ tiểu nha đầu này vì sao lại tuyệt quyết chịu đựng như thế, nhưng hắn thật sự sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng.

Nam Cung Diệp vén tà áo lên, nhưng lại trực tiếp xé áo bào quý giá của bản thân, xé một mảnh nhỏ băng lại ngón tay chảy máu của nàng, Phượng Lan Dạ thấy động tác hắn vụng về, thực hiển nhiên là không rành làm việc này, không khỏi giãn môi cười một chút, đưa tay rút lại ngón tay bị băng bó thật sự khó coi quơ quơ.

"Rất khoa trương đi, chỉ có chút máu, không cần phải bọc như vậy" Lời nói vừa rơi xuống, Nam Cung Diệp có điểm lúng túng, vội vàng kéo nàng ngồi vào một bên "Không phải nói hỏi ta vấn đề sao? Bốn vương một rồi đó"

Phượng Lan Dạ mím chặt môi, muốn cười, bất quá cuối cùng nhin xuống, không có cự tuyệt động tác của hắn, ngồi ở bên cạnh hắn, suy nghĩ

trong chốc lát nghiêm túc hỏi

"Ta muốn hỏi ngươi, vì sao ngày ấy ta lại ở trên thuyền lớn của Sở vương?"

Nếu không phải bởi vì ở trên thuyền lớn của hần, nàng cũng sẽ không nhận định hần là ân nhân cứu mạng nàng, còn thiếu chút nữa làm người trái lương tâm, may mắn phát hiện sớm.

"Ác, bởi vì lúc ấy thuyền khác không có chỗ trống, đều để đầy đồ vật , chỉ có thuyền hần còn chỗ, cho nên liền mang ngươi ở đó trở về Thiên Vận hoàng triều"

Nam Cung Diệp đã biết Sở vương động tâm tư gì ở nàng, ánh mắt u ám xuống, trong lòng hờ lạnh.

Nam Cung Liệt ngươi là tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, thế nhưng ngay cả một tiểu cô nương cũng không buông tha, nhỏ như vậy cũng lợi dụng, ngôi vị hoàng đế nếu thật sự rơi xuống tay ngươi, còn sinh linh thiên hạ còn có ngày lành sao?

Phượng Lan Dạ nghe xong lời này, có chút dở khóc dở cười, không nghĩ tới bởi vì trên thuyền Sở vương có phòng trống, cho nên bị hần nhân tiện dẫn theo trở về.

Buồn cười.

Bất quá trong lòng quả thật đã buông xuống, về sau nàng cùng Sở vương phủ không còn nửa điểm quan hệ, nhưng nàng cũng nên tặng những tin nên tặng, Sở vương không phải muốn biết Nam Cung Diệp có che dấu bí mật gì sao? Nàng đúng lúc cần tương kế tựu kế, Phượng Lan Dạ quyết định tính toán, sau đó hỏi tiếp vấn đề thứ hai.

"Người không phải muốn điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Ngọc phi nương nương sao?"

Nàng hỏi vấn đề này, là bởi vì muốn giúp hắn, cho tới nay đều là hắn trợ giúp nàng, hiện tại nên đến phiên nàng trợ giúp hắn điều tra rõ một việc.

Sắc mặt Nam Cung Diệp đột nhiên u ám, đôi đồng tử biến hóa, đầu ngón tay lạnh lẽo thành một mảnh, Phượng Lan Dạ đưa tay nắm tay hắn, nàng biết đây là đề tài làm cho hắn nhạy cảm, bất quá khi nàng nắm tay hắn, Nam Cung Diệp ngược lại không có nổi giận giống mọi khi, chỉ thâm trầm nhìn Phượng Lan Dạ.

"Lan nhi vì sao muốn hỏi chuyện này?"

"Ta sẽ giúp người điều tra rõ chuyện Ngọc phi, nếu cái chết của Ngọc phi thật sự có điều bí ẩn, ta nghĩ có người âm thầm chú ý hướng đi của người, nhưng sẽ không ai để ý ta, cho nên ta sẽ dễ dàng giúp người điều tra rõ chuyện này"

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, thần sắc Nam Cung Diệp nháy mắt che phủ tầng mũi nhọn lạnh lẽo, lạnh lùng lắc đầu "Lan nhi, đây là chuyện của ta, người không thể mạo hiểm, trong việc này không phải như người tưởng tượng dễ dàng như vậy, nếu để cho người ta biết người điều tra chuyện này, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm"

Phượng Lan Dạ biết hắn lo lắng cho nàng, trong lòng ấm áp dị thường, nhưng chuyện nàng đã quyết định thì sẽ không thay đổi

"Ta đã nói thì sẽ không thay đổi "

Thanh âm như chém đinh chặt sắt biểu hiện quyết tâm của nàng, tuy rằng ở chung không lâu nhưng Nam Cung Diệp biết tính nàng quật cường, hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong giây lát, bất đắc dĩ đưa tay捏 cái mũi của

nàng, chậm rãi mở miệng "Như vậy phải hành động dưới sự cho phép của ta, không được tự mình điều tra"

"Ừ" Phượng Lan Dạ nhẹ gật đầu xem như đáp ứng, kỳ thật gặp được biến tình huống khác thường, nàng đâu cần phải chờ hẵn đồng ý, nhưng cũng phải gật đầu để đối phó trước đã.

Hai người thái độ thực vô cùng thân mật, Ngân Ca trong góc phòng khách bỗng nhiên kêu lên.

"Xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ"

Phượng Lan Dạ ngẩn ra, chỉ thấy Nam Cung Diệp động tác vô cùng thân mật nhéo mũi nàng, hai người tư thế cũng có chút mờ ám, dựa gần sát vào nhau, ngay cả mùi hương trên người, hai bên cũng đều cảm nhận được, Phượng Lan Dạ đầu liền ngả ra sau, vội vàng đứng lên.

"Ta mệt mỏi, Vương gia hãy mau trở về đi, sắc trời đã muộn"

Nam Cung Diệp nhìn dáng vẻ nàng khẩn trương, không đành lòng chọc ghẹo nàng, hôm nay hai người xem như có một bước tiến triển nhanh, Lan nhi không hề bài xích hẵn nữa, đều do Ngân Ca làm hỏng, Nam Cung Diệp đứng dậy, lãnh trường mắt nhìn Ngân Ca liếc một cái, trong lòng nghĩ, thực sự nên nường con chim này, Ngân Ca hoàn toàn xem Phượng Lan Dạ là chủ tử, vừa thấy Nam Cung Diệp đứng dậy, còn không quên ở phía sau kêu lên.

"Gia tạm biệt, Gia tạm biệt a"

Nam Cung Diệp chấp tay sau lưng đi ra ngoài, bên ngoài, Hoa Ngọc cùng Diệp Linh vừa rồi nghe được Ngân Ca nói, đoán là Vương gia vừa cùng Vương phi làm cái gì đó? Bằng không Ngân Ca như thế nào lại nói xấu hổ xấu hổ đâu, chẳng lẽ là chuyện đỏ mặt, một đám tiểu nha đầu suy đoán, vừa thấy Vương gia đi ra, cung kính hành lễ "Vương gia"

"Đứng lên đi"

Nam Cung Diệp lời vừa rơi xuống cũng không có nói gì thêm nhẹ nhàng đi ra ngoài, thân ảnh cao lớn vui vẻ hòa tan dưới ánh trăng, trác tuyệt tao nhã như mây trúc.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh từ bên ngoài tiến vào, chạy vội đến bên người Phượng Lan Dạ, chỉ thấy tiểu Vương phi sắc mặt kiêu diễm, quả thật có chút hồng không bình thường, Hoa Ngạc trêu chọc hỏi "Chủ tử, vừa rồi phát sinh chuyện gì? Ngân Ca kêu vui vẻ như vậy"

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu, thấy hai nha đầu trong mắt toàn là trêu ghẹo, sắc mặt không kèm được, trừng mắt nhìn Ngân Ca liếc một cái, phát giận.

"Ngày khác nhất định nướng con chim này"

Ngân Ca run run cái đầu nhỏ, nghĩ không rõ lại như thế nào đắc tội với tiểu chủ tử, đợi cho nàng đi ra ngoài rồi mới kêu.

"Ngân Ca là chú chim thông minh, Ngân Ca là chú chim thông minh"

Hoa Ngạc phốc cười một tiếng, hướng vào bên trong kêu "Người là con chim ngu ngốc, có chỗ nào thông minh đâu, ngày mai đem nướng"

Ngân Ca rốt cuộc chán ngán, lập tức không lên tiếng, tưởng tượng bộ dáng mình bị đem nướng, càng nghĩ càng sợ hãi a, đầu nhỏ co rút lại, rồi cho ra một cái kết luận, chủ tử này thật tàn nhẫn.

Vụ Tiễn trở về An Vương phủ, Phượng Lan Dạ cũng yên lòng, hiện tại nàng là An Vương phi, Âu Dương Tình kia trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuống tay đối phó với nàng ấy, hơn nữa Vụ Tiễn nhất định sẽ nghĩ biện pháp ứng phó lại.

Ngày kế tiếp thực thanh nhàn, lúc này, Phượng Lan Dạ hứng trí, gọi Hoa Ngạc cùng Diệp Linh, chuẩn bị ra phủ mua sắm, ở mãi trong phủ cũng có chút buồn bực.

Hai cái tiểu nha đầu vốn thích chơi đùa, cho nên lập tức liền gật đầu đồng ý, lần này Phượng Lan Dạ không mang theo nhiều người, chỉ kêu một mình Thiên Bội Thần đi theo, Thiên Bội Thần mặc thường phục, tùy thân đi theo xe ngựa, một đường bảo hộ Phượng Lan Dạ.

Trên đường cái, người đến người đi, thực náo nhiệt, xe qua lại như nước chảy.

Bên trong xe ngựa, Hoa Ngạc vén rèm nhìn ra bên ngoài, cảm thấy hứng thú dạt dào, giống như con chim tước bị nhốt trong lồng vậy, đối với cái gì cũng đều ngạc nhiên.

Phượng Lan Dạ xuyên qua rèm nhìn ra bên ngoài, cửa hàng khắp nơi ngã tư đường quả thật rất xa hoa, ý niệm trong đầu vừa chuyển, quyết định đi xem cửa hàng nhà mình, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ""Hòa Phúc, đi Thái Hòa Nhai"

Xa phu đằng trước lên tiếng đáp, xe ngựa hướng Thái Hòa nhai chạy đi.

Ai biết vừa mới di chuyển một cái, liền nghe được phía trước ai nha kêu to một tiếng, xe ngựa tựa hồ có chút không khống chế được, Hòa Phúc dùng sức lôi kéo dây cương, tuần mã chân trước vung lên, người bên trong xe ngựa toàn bộ bị chao đảo, cũng may Phượng Lan Dạ phản ứng mau, duỗi tay bắt lấy thành xe , mới không bị hất ra, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh không may mắn như vậy, đầu hướng mái hiên hung hăng đập tới, đợi cho xe ngựa dừng lại, hai nha đầu không khỏi giận dữ, hướng phía trước kêu lên "Hòa Phúc, người phát thần kinh gì thế"

Mã phu Hòa Phúc cuối cùng cũng phản ứng lại, kinh hoảng mở miệng.

"Vương phi, không nghĩ tới nữ nhân này đột nhiên lao ra"

Thiên Bội Thần phía sau Xe ngựa đã xoay người xuống ngựa xem xét, rất nhanh trở lại phía trước bẩm báo.

"Vương phi, có người bị dọa ngất"

"Hử?"

Phượng Lan Dạ cau mày, vén rèm nhìn ra bên ngoài một chút, phía trước xe ngựa quả nhiên có một nữ tử đang hôn mê, bên cạnh còn có một tiểu nha đầu kinh sợ lay gọi, bốn phía đã lần lượt có người vây quanh, Hoa Ngạc vừa thấy chạy nhanh nhảy xuống ngựa, vươn tay giúp đỡ chủ tử bước xuống, đi qua thăm dò.

Người vây xem tự động nhường đường, Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi qua, thân mình ngồi xuống, chỉ thấy trên đất có một nữ tử trên mặt đeo một sa mỏng(khăn che), lại bởi vì va chạm xe ngựa, lúc này đã té ngã trên mặt đất, sa mỏng kia bị gió thổi đi, hé lộ ra khuôn mặt của nàng, khuynh thành tuyệt đẹp, hoàn mỹ không tì vết, đám người vây xem lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, lại có người kêu lên.

"Đây không phải là Lam Cơ cô nương của Tuyết Nhạn lâu sao? không ngờ bị đụng phải"

Tuyết Nhạn lâu chính là một thanh lâu sở quán, Phượng Lan Dạ có biết đến, chỉ là không nghĩ tới thanh lâu lại có nữ nhân xinh đẹp như thế, từ xưa hồng nhan bạc mệnh, không biết là may mắn hay bất hạnh của nàng đây, bất quá nữ tử này sao có chút quen mắt vậy? Nàng vừa suy nghĩ, liền nghe được bên người Hoa Ngạc hô nhỏ ra tiếng.

"Ngũ công chúa"

Phượng Lan Dạ kinh ngạc, đã hiểu được chính mình vì sao cảm thấy quen thuộc, nguyên lai nữ tử này chính là Vân Phượng quốc Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà, không nghĩ tới hai người lại ở chỗ này gặp nhau, càng không nghĩ tới nàng ta lại thành danh kỹ thanh lâu.

Hoa Ngạc kích động nhanh chóng đi qua nâng người trên mặt đất dậy, giương mắt nhìn chủ tử một cái, Phượng Lan Dạ không nói gì, vươn tay nắm lấy cánh tay Phượng Lan Hoà, cẩn thận bắt mạch, phát hiện mạch của nàng bình thường, cũng không có cái gì trở ngại, là vì sao lại hôn mê bất tỉnh, trong lòng vừa nghĩ, liền nhanh chóng vươn tay điểm hai huyệt vị trên người nàng.

Phượng Lan Hoà ho khan một tiếng chậm rãi tỉnh dậy, hai hàng lông mi dài run run, mở mắt ra, ánh mắt đen nhánh như mực, thanh thấu vô cùng nhìn Phượng Lan Dạ, rồi chậm rãi kích động hẳn lên, nâng lên ngón tay vô lực, hơn nửa ngày mới chỉ được...

"Người, người là?"

Phượng Lan Dạ liếc mắt nhìn đám người vây xem, nơi đây nói chuyện không tiện, liền ôn nhu mở miệng "Cô nương, chúng ta tìm một chỗ ngồi đi"

Phượng Lan Hoà tựa hồ cũng thấy không ổn, môi mím chặt gật đầu, một giọt nước mắt chảy xuống, làm người ta thấy thương xót, cũng đẹp đến động lòng người, trong đám người vây xem có rất nhiều nam tử hận không thể tiến lên từng bước bảo hộ nữ tử như thế, bất quá có Tề Vương phi ở đây, nào ai dám làm càn.

Phượng Lan Dạ ý bảo Hoa Ngạc cùng thị nữ khác đỡ Phượng Lan Hoà, theo sau Phượng Lan Dạ cùng tiến lên xe ngựa, người vây quanh khi này cũng lần lượt tản ra

Phượng Lan Dạ phân phó mã xa phu tìm một trà lâu gần đây dừng lại

Sắp tới giữa trưa, người trong trà lâu không nhiều lắm, thật ra từ lâu tiệm cơm thì nhiều người một chút, cho nên nàng bảo người ta chọn nhà gian lâu hai ngồi xuống.

Thời điểm trong nhà gian không có ai, Phượng Lan Hoà kích động vươn tay lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ

"Cửu muội, quả nhiên là người, ta vẫn muốn gặp người, cũng chưa có cách nào gặp mặt người"

Phượng Lan Dạ gật đầu, cũng không kích động như Phượng Lan Hoà, trái lại con người màu đen có chút dăm chiêu, nhưng Hoa Ngạc ở một bên thì lại kích động nhanh bước tới, quỳ xuống "Hoa Ngạc tham kiến Ngũ công chúa"

Phượng Lan Hoà nghiêng tay liếc mắt nhìn Hoa Ngạc, thật cao hứng vươn tay kéo nàng đứng lên "Tốt, tốt, Hoa Ngạc hộ chủ không tồi"

Phượng Lan Dạ lạnh lạnh mở miệng " Tỷ tỷ có khỏe không?"

Tiếng nói của nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà có chút không quen, trong trí nhớ Cửu muội dường như không phải bộ dạng này, nhìn thấy nàng đã sớm nhào vào trong lòng nàng, vì sao lãnh tình như thế, bất quá nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, thân là nô lệ mất nước, ở vào nghịch cảnh như vậy, là người khẳng định sẽ thay đổi , may mắn nàng đã thành Tề Vương phi, thế nhưng chính mình, Vân Phượng đệ nhất mỹ nhân Phượng Lan Hoà lại thành danh kỹ thanh lâu Lam Cơ, tâm không khỏi đau đớn hẳn lên, chẳng lẽ nói hồng nhan thì bạc mệnh?

Không, nàng không cam lòng, Phượng Lan Hoà hồi tưởng lại nở nụ cười, thập phần xinh đẹp, rồi vươn tay nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, trong mắt chậm rãi ngưng tụ lệ.

"Như thế nào thì tốt, Lan Dạ, người không biết, ngày đó Tấn vương mang ta quay về An Giáng thành, nhưng lại đem ta ném vào thanh lâu, ta trải qua thời gian này thật sự thống khổ?"

Nàng nói xong liền rơi lệ mà khóc, bộ dáng kia thật là giống như được làm bằng nước mắt mềm yếu trong suốt.

Hoa Ngạc thấy vậy không khỏi đau lòng, ở một bên khuyên giải an ủi "Ngũ công chúa, người đừng quá thương tâm, hiện tại công chúa là Tề Vương phi, nàng nhất định có biện pháp cứu người thoát ly bế khổ"

Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt lên, hy vọng dào dạt nhìn Phượng Lan Dạ, tựa như mưa móc ngừng châu, càng giống như thu lan đắm sương, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt nàng.

Nhưng trở triều người nàng gặp gỡ chính là Phượng Lan Dạ, nàng từ nhỏ cá tính lạnh nhạt, lúc này không thấy xúc động, trái lại dâng lên sự nghi ngờ.

Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà trải qua nhiều chuyện như vậy, hình như không nên là một người yếu đuối như thế, nàng ta giờ phút này yếu ớt dường như không hợp với lễ thường, bất quá nàng cũng thật là muốn nhìn một chút xem này nàng ta muốn làm gì? Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc, thân thủ nắm tay Ngũ công chúa "Tỷ tỷ hy vọng ta làm như thế nào? Nếu Tấn vương Nam Cung Trắc đã đem người để lại trong Tuyết Nhạn lâu, chỉ sợ muội muội có muốn đưa tay cứu, thì Tấn vương kia cũng sẽ không thả người, vậy nên làm thế nào cho phải?"

Khuôn mặt giống như mỹ ngọc của Phượng Lan Hoà trong nháy mắt kinh ngạc, không nghĩ tới muội muội lại nói như thế, nhất thời không biết nói cái gì, chỉ cúi đầu rơi lệ.

Bên trong nhĩ gian chỉ nghe tiếng khóc nức nở, lại không có tiếng nói chuyện của nàng.

Giây lát, Hoa Ngạc kêu lên "Vương phi, không bằng chúng ta giúp Ngũ công chúa chuộc thân đi, sau đó mang nàng về Tề vương phủ, nô tỳ nghĩ, Tấn vương nhất định sẽ không khó xử Tề vương"

Lời nói của Hoa Ngạc vừa rơi xuống, Phượng Lan Dạ ánh mắt tối sầm lại, chỉ nhìn Ngũ công chúa Phượn Lan Hoạ bên cạnh, trong mắt nàng thần thái chợt lóe qua, khi ngẩng đầu lên, căn căn đôi môi, trên môi đã có nhiều điểm hồng, mang theo một bộ dạng xinh đẹp.

"Tỷ tỷ nếu như có thể thoát ly khổ ải, nhất định cảm tạ đại ân đại đức muội muội"

"Công chúa?"

Hoa Ngạc còn muốn nói cái gì nữa, lúc này ánh mắt của Phượng Lan Dạ giống như mũi nhọn lạnh lẽo bắn tới, Hoa Ngạc hậu tri hậu giác nhớ tới lời công chúa từng nói qua, thân mình không khỏi cứng đờ, nên không dám mở miệng nói nhiều thêm một câu nào, trong lòng ảo não không thôi, có chuyện gì công chúa sẽ xử lý, nàng nhiều chuyện làm gì nghĩ vậy liền không nhiều lời nữa.

Phượng Lan Dạ vương tay nắm tay Phượng Lan Hoạ, nhẹ giọng cất tiếng.

"Tỷ tỷ yên tâm đi, việc này không nóng vội, muội muội sau khi trở về cùng Tề vương bàn bạc, xem có thể tìm một biện pháp lưỡng toàn hay không, tốt nhất là cùng Tấn vương nói chuyện chuộc thân cho tỷ tỷ, nếu mạo muội hành sự, chỉ sợ Tấn vương lại gây ồn ào, hãn cũng không thể so với người bình thường"

Phượng Lan Hoà kinh ngạc giật mình trong chốc lát, cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

Phượng Lan Dạ đứng dậy "Tỷ tỷ an tâm đợi ở Tuyết Nhạn lâu, muội muội sẽ nghĩ biện pháp"

"Ừ, cảm ơn muội muội"

Phượng Lan Hoà trơ mắt nhìn Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, tiểu nha hoàn bên ngoài liền đi đến, kính cẩn nhu thuận mở miệng "Lam cô nương, người xem việc này?"

Người trong phòng, bây giờ đã không còn nhu nhược bất lực như lúc này, giờ phút này trong con người hiện lên ánh sáng tàn độc, chậm rãi đứng dậy, tao nhã lau sạch vết bẩn trên người nhà những giọt lệ trên mặt, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn tiểu nha đầu đi ra khỏi trà lâu, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh.

Không nghĩ tới tiểu Cửu nhi ngày đó, hôm nay lại lòng dạ sắt đá như thế, chính mình sống trong hạnh phúc, thế nhưng không cứu tỷ tỷ, tốt, tốt lắm.

Nàng Lam Cơ cũng sẽ không ngồi không, tiểu Cửu nhi, nếu có một ngày ta bay lên cảnh cao, thì sỉ nhục hôm nay tất sẽ báo lại.

Nàng ta nói ra những lời vừa rồi, nàng làm sao không biết ý, Lam Cơ vươn tay che lại lọn lông trên mặt, lạnh giọng mở miệng "Đi thôi"

"Dạ, Lam cô nương"

Một chủ một tớ hai người bước xuống lầu rời đi.

Bởi vì gặp được sự tình của Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà, Phượng Lan Dạ không còn lòng dạ nào đi dạo phố cùng việc quan sát thực tế cửa hàng nhà mình, nên phân phó mã xa phu đánh xe quay về vương phủ.

Dọc theo đường đi, ai cũng không nói chuyện, không khí bên trong xe ngựa u ám lạnh vu.

Hoa Ngạc trong lòng biết rõ chủ tử vì sao tức giận, ngày đó nàng ấy đã nói rõ ràng với mình, không nghĩ tới tự mình vẫn phạm vào, lúc này nàng một tiếng cũng không dám nói.

Một lúc sau đến vương phủ, Phượng Lan Dạ liền dẫn Hoa Ngạc cùng Diệp Linh về Liên viện.

Bên trong sảnh, Hoa Ngạc quỳ gối ở giữa, cúi đầu nhìn mặt đất, tùy ý chủ tử trừng phạt, Phượng Lan Dạ hàng mi thanh tú lạnh lùng, con người lạnh lẽo sâu thẳm, tiếng nói lạnh nhạt vang lên " Hoa Ngạc, lời của ta nói, người lại không nghe, bắt đầu từ hôm nay, người không cần hầu hạ ta, sẽ do Diệp Linh cùng Diệp Khanh hầu hạ"

"Chủ tử, Hoa Ngạc biết sai rồi, Hoa Ngạc cũng không dám nữa, Người đừng đuổi Hoa Ngạc rời khỏi người"

Hoa Ngạc vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, sắc mặt đã sớm thay đổi, chạy nhanh đến dập đầu, Diệp Linh và Diệp Khanh bên cạnh không biết đã xảy ra chuyện gì, ban này Diệp Linh chỉ đứng bên ngoài nhĩ gian, cũng không có đi vào, bên trong chỉ có Hoa Ngạc hầu hạ, ai biết Vương phi ở trong đó một hồi liền giận dữ, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mấy tiểu nha đầu trong Liên viện đều quỳ xuống, thay Hoa Ngạc cầu tình.

"Vương phi, người bỏ qua cho Hoa Ngạc tỷ tỷ đi"

"Bỏ qua cho nàng đi."

Lần này nhiều thanh âm vang lên một lượt, Phượng Lan Dạ khuôn mặt bình tĩnh nhìn xuống, kỳ thật nàng cũng không phải không hiểu, chỉ phải để

cho Hoa Ngạc nhớ kỹ giáo huấn lần này, nếu không sẽ hại chết các nàng, Phượng Lan Dạ vững vàng truyền lệnh.

"Muốn lưu lại cũng được, lập tức lĩnh hai mươi đại bản, mặt khác từ nay về sau phụ trách công việc quét tước ở Liên viện, nếu biểu hiện tốt hãy nói sau, nếu như còn không rõ ràng bốn phận của chính mình, liền đuổi ra khỏi vương phủ"

Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, Hoa Ngạc nhanh chóng dập đầu: "Nô tỳ nguyện ý chịu phạt, nô tỳ cái gì cũng nguyện ý, chỉ cần không đuổi Hoa Ngạc rời đi"

Hoa Ngạc khóc lên, Phượng Lan Dạ nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi phất tay.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh đỡ nàng ra ngoài, đối với chuyện xảy ra giữa chủ tử cùng Hoa Ngạc trong nhĩ gian, Diệp Linh các nàng không dám phỏng đoán, tóm lại khẳng định là Hoa Ngạc làm chuyện gì đó khiến cho Vương phi buồn bực.

Mọi người lui xuống, phòng khách yên tĩnh không tiếng động, Phượng Lan Dạ nhắm mắt lại suy nghĩ về Phượng Lan Hoa, đột nhiên mở to mắt hướng ra phía ngoài gọi một tiếng "Thiên Bội Thần"

Thiên Bội Thần lắc mình đi ra, lần này hắc mịch cầm y màu đen như trước, nội liễm lãnh khốc, mặt không chút thay đổi ôm quyền.

"Tham kiến tiểu Vương phi"

"Lập tức đi thăm dò chuyện của Lam Cơ, ta phải biết nhất cử nhất động của nàng"

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm"

Thiên Bội Thần vừa định đi, Phượng Lan Dạ lại gọi một tiếng "Chờ một chút, còn có chuyện Tuyết Nhạn lâu, nói cho Vương gia các người, Tuyết Nhạn lâu kia nhất định là sản nghiệp của Nam Cung Trắc"

"Vâng, tiểu Vương phi"

Thiên Bội Thần lắc mình rời đi, Phượng Lan Dạ đã bạo gan phỏng đoán việc này, nơi đó nhất định là Nam Cung Trắc ở phía sau điều khiển, hẳn muốn cho Lam Cơ vào Tề vương phủ, để nàng ta tiến vào làm gì, chẳng lẽ là muốn câu dẫn Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ trong đầu chợt lóe qua ý niệm này, cuối cùng bực cười rộ lên, nếu như bọn họ biết Nam Cung Diệp đoạn tỵ, không biết sẽ nghĩ gì.

Diệp Linh dẫn hai tiểu nha đầu từ bên ngoài đi đến, kính cẩn mở miệng "Tiểu Vương phi"

Phượng Lan Dạ đứng lên, hôm nay vốn đang hảo hảo hưng trí, lại bị phá hủy, nàng vẫn là nghỉ ngơi một hồi đi.

"Cho Hoa Ngạc chút dược đi"

"Dạ, Vương phi"

Diệp Linh vươn tay giúp đỡ chủ tử đi vào nghỉ ngơi, đối với chuyện giữa các nàng, nàng cũng không dám có nửa phần trách móc.

Ngày hôm sau, Thiên Bội Thần mang tin tức đến.

"Bẩm Vương phi, Lam Cơ là người của Tấn vương Nam Cung Trắc, hiện tại mặc dù ở Tuyết Nhạn lâu treo biển hành nghề, nhưng bán nghệ không bán thân, vẫn là thiên kim chi khu (thân thể ngàn vàng)"

Phượng Lan Dạ khoe môi mỉm cười, một tay bưng chun trà, vẻ mặt xinh đẹp như hoa mai, tỏa ra hương thơm tươi mát, thật sự là rạng rỡ.

"Tốt, ta đã biết, xem ra ta phải đi Tuyết Nhạn lâu một chuyến, nhìn xem bên trong có cất giấu bí mật gì"

Nàng khẽ nhắp một hớp trà, lạnh lùng mở miệng, ai biết lời của nàng vừa xuất ra, liền nghe được một đạo thanh âm lãnh trầm bá đạo vang lên.

"Không được, những chuyện như thế này vẫn là để cho bốn vương xử lý, người đi nơi đó làm gì? Rất nguy hiểm"

Một thân áo trắng Nam Cung Diệp từ ngoài cửa đi tới, Ngân Ca vừa nhìn thấy hắn, liền kêu lên "Gia tới, Gia tới, Ngân Ca nhớ Gia"

Người này là bị mấy tiểu nha đầu dạy dỗ càng ngày lợi hại, câu nói được càng ngày càng dài, thành chuỗi thành chuỗi vuốt mông ngựa liên tiếp.

Phượng Lan Dạ ở trong phòng khách trừng mắt liếc nó một cái, con chim chết, người cho là người là ai a, còn nhớ Gia.

Nam Cung Diệp không thèm quan tâm đến lý lẽ của Ngân Ca, thân ảnh cao lớn lập tức đi tới, đứng trước mặt Phượng Lan Dạ, Thiên Bội Thần vừa thấy thiếu chủ xuất hiện, thân hình khẽ động liền lui ra ngoài, trong phòng cực im lặng, Phượng Lan Dạ cúi đầu uống trà, không để ý tới Nam Cung Diệp, cũng không nhìn hắn.

Giây lát, không nhanh không chậm mở miệng "Ta là nói quyết định của ta, cũng không hỏi người có đồng ý hay không"

Nam Cung Diệp da trắng như tuyết, làm nổi bật ngũ quan như thơ như hoạ, ba nghìn tóc đen như cấm trù, xoa trên vai, giơ tay nhắc chân, mạnh mẽ rạng rỡ, mắt đồng màu đen như diệp thạch, thâm thúy huyền bí, biến hoá thất thường, cuối cùng khóe môi gợi lên ý cười nhạt.

"Như vậy chúng ta cùng đi"

Biết ngăn cản không được, chỉ bằng cùng đi.

Phượng Lan Dạ kinh ngạc nhúu mày, nàng nghĩ đến hẳn sẽ ngăn cản, không nghĩ tới hẳn lại muốn cùng đi, bất quá cùng đi thật là có chút phiền, nàng buông chén trà trong tay, nâng má lên nhìn Nam Cung Diệp, nghiêm túc nhấn mạnh.

"Cùng đi không có vấn đề, bất quá người phải nghe an bài của ta, nếu không miễn bàn nữa"

"Ách?"

Nam Cung Diệp cau mày, không biết đây là ý tứ gì, hẳn đang muốn hỏi Phượng Lan Dạ.

Tiểu nha đầu động tác đã linh hoạt đứng dậy, duỗi tay kéo bàn tay to của hẳn dẫn đi, Nam Cung Diệp lực chú ý liền dời đi, ánh mắt dời về phía bàn tay lôi kéo mình, rất nhỏ, rất trơn bóng, tự nhiên nắm tay chính mình, nhưng lại làm tâm hẳn có một mảnh mềm mại, tựa hồ không giống như kẻ khác động chạm, liền tùy nàng kéo hẳn vào phòng ngủ của nàng.

"Ngồi xuống"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73

Phượng Lan Dạ lôi kéo Nam Cung Diệp tiến vào phòng ngủ xong liền mệnh lệnh hắt ngời xuống, chân mài Nam Cung Diệp nhường lên, lớn như vậy còn không có người ra lệnh cho hắt, người bình thường đều sợ hắt như hổ, chính là phụ hoàng đối với hắt cũng luôn không thể nề hà nhiều, hiện tại tiểu nha đầu này thế nhưng mệnh lệnh hắt, cảm giác kỳ quái mà mới mẻ, cho nên một chút phản bác cũng không có, theo lời ngời xuống, khó hiểu hỏi.

"Làm cái gì?"

"Hoá trang, người cho là mang bộ dáng họa quốc hại dân này tiến vào thanh lâu, không có ảnh hưởng sao? Chỉ sợ trong chốc lát sẽ có người biết Tề vương đại giá quang lâm"

Lời này của nàng thật ra nói rất đúng, Tuyết Nhạn lâu quả thật là sản nghiệp của nhị hoàng huynh Tấn vương, bên trong hiển nhiên có rất nhiều cơ sở ngầm, chỉ cần hắt vừa xuất hiện, chỉ sợ liền có người bẩm báo cho nhị hoàng huynh, cho nên thay đổi một chút cũng không có gì sai, chỉ là tiểu nha đầu này sẽ đem hắt biến đổi thành bộ dáng gì đây?

Nam Cung Dệp nghĩ, khẽ nhắm đôi mắt, hưởng thụ đầu ngón tay trơn mềm của nàng, tinh tế đảo qua hai gò má hắt, mùi hương tươi mát trên người nàng, thỉnh thoảng tiến vào mũi hắt, hắt hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí này.

Phượng Lan Dạ rất nhanh liền giúp hấn sửa sang lại khuôn mặt, trước cẩn thận quan sát một chút, sau đó phác phốc một tiếng nở nụ cười, Nam Cung Diệp nhìn không được nhìn loan kính trên bàn trang điểm.

Chỉ chốc lát liền cứng người lại, đây là cái dung mạo quái quỷ gì, một đôi lông mày hếch lên trời, vừa ngắn vừa thô, như hai cái sừng hướng lên, nhìn giống như hung ác, lại nhìn làn da hoàn mỹ lúc này tựa như sinh bệnh vàng vàng một mảnh, ba nghìn tóc đen đánh rối tung, quần méo lệch trên đầu, mọi vài lọn tóc thả xuống che phủ một bên gương mặt, làm cho khuôn mặt đặc biệt xấu khiến người ta sợ hãi, khiến người ta lui ba bước trước hình dạng này.

" Chết tiệt?"

Nam Cung Diệp nhìn không được run rẩy, hấn luôn luôn thích sạch sẽ, thấy mình như vậy cũng sờn gai ốc , vẻ mặt lạnh hàn, đầu ngẩng lên nhìn chằm chằm Phượng Lan Dạ "Sao lại đem bản vương hóa thành xấu như vậy"

Phượng Lan Dạ phúi phúi tay, rất hài lòng với kiệt tác của mình, thấy Nam Cung Diệp vẻ mặt hung thần ác sát, không nín được bĩu môi.

"Nếu như nguyện ý từ bỏ, không muốn đi lập tức quay về Tuyên viện đi"

Nam Cung Diệp con người bừa bừa lửa giận, hấn có phải đã rất sùng nha đầu này hay không, làm sao cảm thấy nàng có chút vô pháp vô thiên, không khỏi phát cáu nghiến răng "Phượng Lan Dạ? "

"Ân, muốn phát hỏa " Phượng Lan Dạ nhú mày, đuôi mắt thật sâu xem thường "Người trên người có bệnh Vương gia, không phải là hóa trang xấu chút thôi sao? Tức tối thành như vậy, quyết định nhanh đi, đừng ảnh hưởng đến ta"

Nam Cung Diệp giận run một chút, sau cùng nói chung không phát tác, bất quá cũng không quên hung hăng mở miệng

"Người cũng hóa trang xấu cho ta, chúng ta đều giống nhau"

"Được"

Lúc này đây Phượng Lan Dạ thật ra rất sáng khoái, nàng ban đầu đã dự định hóa trang, hơn nữa nàng cũng không cho là người xấu có cái gì không tốt, khoát tay ý bảo Nam Cung Diệp đứng dậy, liền ngồi vào phía trước loan kính, cầm lấy đồ trang điểm trên bàn, cao, bút, phấn, son, cái gì cần có đều có, chỉ thấy một cặp tay nhỏ bé kia tự nhiên nhẹ nhàng chậm rãi vẽ, một lát sau, trong loan kính lần nữa xuất hiện một tiểu nhân nhi xấu xí, diện mạo kia không thể so Nam Cung Diệp khác nhau là bao, vừa nhìn liền biết đó là một công tử nhà giàu mới nổi đầy tục khí.

Nam Cung Diệp ban đầu vẻ mặt rất lạnh, vẫn tức giận ở phía sau nhìn nàng, thẳng đến nàng hoá trang hoàn toàn xong, cuối cùng nhin không được nở nụ cười.

"Thật đúng là một đôi sừ nhân (người xấu xí)a"

Phượng Lan Dạ đứng dậy, tức giận trừng hăn liếc mắt "Bây giờ Vương gia hài lòng chưa, còn không mau trở về thay quần áo, tìm kiện y phục bình thường mặc"

Lần này Nam Cung Diệp không nói cái gì, xoay người đi ra, chỉ nghe ngoài cửa có người thất sắc kêu lên "Người là ai?"

Tiếc là không ai để ý tới, rất nhanh liền nghe được có người nói thầm "Này sẽ không là Vương gia sao, làm sao xấu như thế?"

"Trời ạ, sẽ không là Vương phi chính chứ"

Âm thanh thầm thì thỉnh thoảng vang lên, Phượng Lan Dạ mím môi cười khẽ, ra cửa kêu lên "Diệp Linh, đi tìm kiện nam trang qua đây"

"A" , Diệp Linh rất nhanh chạy vào, vừa nhìn đến trong phòng thấy một người bộ dáng xấu xí, không khỏi kinh hãi thụt lùi một bước, lại nhìn nàng đôi mắt thâm thúy, tiểu ý trong trẻo nhưng lạnh lùng, lập tức phục hồi lại tinh thần, không khỏi ấp úng nói.

"Vương phi, người làm cái gì vậy? "

Trước đem Vương gia hóa xấu, hiện tại chính mình lại trang điểm xấu như vậy, không biết nàng muốn làm cái gì, muốn nam trang làm gì?

"Còn không mau đi tìm, tìm y phục hơi sang trọng chút, bản Vương phi muốn mặc"

"Dạ, Vương phi"

Diệp Linh không dám hỏi lại, nhắc chân liền chạy vội đi ra ngoài, rất nhanh tìm được một bộ nam trang qua đây, là y phục của một quân sự bên trong vương phủ, nhỏ và mềm đều phù hợp vóc người Vương phi, hơn nữa y phục mới này rất tốt còn không có mặc qua, sẽ không dơ đến Vương phi.

"Vương phi, đây y phục, người định làm gì?"

Diệp Linh run lên, phục sức nam tử kia, Phượng Lan Dạ hai mắt chăm chú nhìn, hoàn hảo, tuy là vải vóc thông thường, bất quá được thợ khéo may nên cũng quý, mặc dù không phải y phục đại phú đại quý nhân, so với công tử gia đình bình thường ăn mặc không kém là bao nhiêu.

"Ừ" Phượng Lan Dạ gật đầu, loé ra một chủ ý, không quên dặn dò Diệp Linh "Một lát cầm mấy lượng bạc cho hẳn, để hẳn mua một bộ y phục mới"

"Dạ, Vương phi"

Diệp Linh bắt tay vào hầu hạ Phượng Lan Dạ thay y phục, đánh tan tóc, buộc kiểu tóc nam tử, rất nhanh một tiểu công tử bất nhĩ xuất hiện, Diệp Linh nhìn hình dạng của tiểu Vương phi, da đầu không khỏi tê dại.

"Vương phi làm cái gì vậy?"

"Các người đợi ở trong viện đi, ta đi ra ngoài có việc"

Phượng Lan Dạ xoay thân người, hài lòng phân phó, Diệp Linh vẻ mặt khó xử, bất quá vừa nghĩ đến diện mạo Vương gia ban này, không khỏi nhú mi "Vương phi sẽ không cùng Vương gia đi ra ngoài chứ"

"Ừ"

Lúc này Diệp Linh không dám nói cái gì nữa, nhanh chóng dẫn Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, trước cửa bên dưới hành lang đều có tiểu nha đầu đang nói chuyện, vừa nhìn đến có một nam tử từ trong phòng ngủ Vương phi đi ra, thân thể vội vàng không kịp phản ứng, đến khi đi qua mới nhớ tới, đây không phải tiểu vương phi sao? Thế nào lại hóa xấu như vậy a, còn mặc nam trang, bất quá ai dám nhiều lời nói a.

Trước cửa Tề vương phủ, dừng một chiếc xe ngựa tốt, không phải xe ngựa chuyên dụng của vương phủ.

Phượng Lan Dạ ưu nhã bước đi thong thả lên, bên trong xe ngựa lập tức có người xốc màn xe, một bàn tay trắng vờn ra, Phượng Lan Dạ lông mày u ám xuống, nhớ tới tay này cùng khuôn mặt cũng không giống a, sau khi lên xe ngựa lập tức dặn dò Nam Cung Diệp.

"Vương gia, hết sức chú ý tay một chút, đừng làm cho người ta nhìn ra"

"Ừ"

Nam Cung Diệp khí sắc có chút lãnh, rõ ràng không quá bằng lòng, nếu không phải lo lắng tiểu nha đầu này, hẳn thật đúng là không muốn đi, bất quá Phượng Lan Dạ cũng không nhận tình của hắn, còn không quên dặn dò hắn "Đừng quên, ta là công tử, ngươi là người hầu của ta, cho nên tới đó ít nói một chút"

"Cái gì?"

Nam Cung Diệp thanh âm lãnh hàn vang ra ngoài, mã xa phu bên ngoài run run một chút, ở chỗ tối Nguyệt Cẩn và Nguyệt Hộc vừa nghĩ đến chủ tử thần sắc khó chịu, liền ghen cười, không nghĩ tới Vương gia luôn luôn chán ghét đồ đạc xấu xí cũng chịu mắc, thật đúng là đáng sợ a.

"Phượng Lan Dạ, ngươi có phải quá phận hay không "

Phượng Lan Dạ đối diện với khuôn mặt lạnh lùng đầy vẻ giận dữ, trong mắt thâm thúy bao phủ hàn khí, lạnh lùng căm tức nhìn nàng, mặc dù không có dung mạo tuyệt sắc, hắn một thân thị huyết u hàn, vẻ bá đạo tràn ngập quanh thân, nên kẻ khác không dám khinh thường, bất quá mặc dù nam nhân này lạnh lùng như vậy, nàng lại không sợ hắn, không chỉ không sợ, còn tin tưởng hắn sẽ không thương tổn nàng.

"Sẽ không a, bằng không ngươi trở về đi, dù sao ta cũng có Thiên Bội Thần bảo vệ ta"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt không sao cả mở miệng, nằm nghiêng nghỉ ngơi trên nhuyễn tháp, Nam Cung Diệp vẫn không nhúc nhích trừng mắt nhìn nàng, bên trong xe ngựa hàn khí lưu chuyển, bất quá đối với tiểu nha đầu nằm trên nhuyễn tháp tựa như không có tác dụng nào.

Giây lát mỗi nam thở dài bàn tay to duỗi tới, trực tiếp kéo cơ thể Phượng Lan Dạ treo giữa không trung, nghiêm túc tuyên bố.

"Ngươi tiểu hỗn đản, nhớ kỹ, chỉ có một lần"

Phượng Lan Dạ bất mãn hai mắt trợn trắng, là hấn nói một lần a, nàng cũng không đáp ứng hấn hứa hẹn bất luận cái gì, biếng nhác duỗi cánh tay một chút, không hờn giận mở miệng "Để ta xuống"

Ba một tiếng ngã xuống, nhưng ngã vào vòng ôm của người nào đó, hướng nhuyển tháp té xuống "Cùng nhau nghỉ ngơi"

Nam Cung Diệp cảm nhận được thân thể tiểu nhân nhi bên cạnh cứng đờ, lập tức dễ chịu một chút, cười rộ lên, thế nhưng sau một khắc ngược lại ăn một quyền, còn mang theo thanh âm cảnh cáo lãnh trầm.

"Nam Cung Diệp, nhớ kỹ, ta thích sạch sẽ"

"Ta cũng vậy"

Đáng tiếc Phượng Lan Dạ trực tiếp xem thường, tựa ở một sườn khác nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thực đáy lòng kinh ngạc không nhỏ, vừa rồi nàng ở trong lòng hấn, cảm thụ được tim đập nhanh một hồi, làm sao được, hấn rõ ràng là đồng tính a, nàng lại đối với một người đồng tính tim đập nhanh, chuyện này không tốt, cho nên nàng phải nhanh cắt đứt cảm giác nho nhỏ mới nảy sinh này.

Bên trong xe ngựa cuối cùng cũng an tĩnh, xe ngựa một đường hướng Tuyết Nhạn lâu đi.

Ban đêm, ánh trăng sáng lạnh lẽo sáng rực.

Trong Tuyết Nhạn lâu, mùi son tỏa ra trong gió, người đến người đi tấp nập, giờ phút này Tuyết Nhạn lâu ngày xưa không thể so sánh nổi, từ khi lâu xuất ra một Lam Cơ cô nương, Tuyết Nhạn lâu làm ăn phát lên, có thể nói một ngày một đầu vàng, nhiều nhà giàu có, thương nhân to lớn đưa bạc tới nơi này, hơn nữa Lam Cơ cô nương này không chỉ thân phận cao, tính tình cũng rất lớn, không những phải có tiền, mà còn phải hợp tâm ý nàng mới gặp mặt một lần, đánh một khúc, xướng một đạo ca, ngân lượng giá

càng trên trời, đây là tượng thân phận địa vị của mọi người tại An giáng thành, trong các đại gia ngầm thâm so sánh, ai có thể mời được Lam Cơ cô nương này.

Trong Tửu lâu trà tứ, chủ đề bàn tán cũng là chuyện này.

Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp xuống xe ngựa, liền thấy trước cửa thanh lâu, mấy hoa y nữ tử thỉnh thoảng nghênh đón chào mời khách, quạt Bát Bào thỉnh thoảng che mặt cười duyên, quy nô xếp thành hàng, song chường vòng quanh ngực, một đôi mắt giảo hoạt lưu chuyển khôn khéo ngắm người ra vào Tuyết Nhạn lâu, tú bà cười tươi như hoa lung lay, rất trêu người.

Phượng Lan Dạ và Nam Cung Diệp vừa xuất hiện, tú bà gương mặt liền sáng lên dẫn theo vài cô nương qua đón.

"Hai vị gia mặt rất lạ, là tới từ nơi khác sao?"

Phượng Lan Dạ cau mày, sắc mặt đầy vẻ của kẻ nhà giàu mới nổi "Cái gì từ nơi khác tới, gia chính là người nơi đây, cả ngày nghe người ta nói Lam Cơ cô nương cỡ nào mỹ, cỡ nào xinh đẹp, hôm nay ta dự định ra một giá để vị Lam Cơ này làm thiếp thông phòng của gia"

Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, phía sau Nam Cung Diệp khuôn mặt đen lại, sao hắn không biết tiểu Vương phi của mình diễn kịch rất thật như vậy, còn muốn tìm nha đầu thông phòng cho hắn, ngấm lại liền ác hàn, dùng sức trừng Phượng Lan Dạ liếc mắt, nhắc nhở nàng chớ chọc hỏa hắn.

Không chỉ Nam Cung Diệp tức giận, lão tú bà của Tuyết Nhạn lâu cũng tức giận, không biết thân phận địa vị của tiểu tử nhà giàu mới nổi này là ai, còn nhỏ người bé, hắn có trưởng thành chưa? Còn muốn Lam Cơ cô nương làm nha đầu thông phòng cho hắn, phải biết rằng Lam Cơ cô nương là người thân tự do, chỉ bất quá treo biển hành nghề tại Tuyết Nhạn lâu mà thôi, nàng không chỉ người đẹp, hơn nữa tính tình rất cao ngạo, làm sao để

dàng làm nha đầu thông phòng đâu, chuyện này nàng không làm chủ được , bất quá tú bà nhân tình sáng lên, nhìn mặt hai người kia tựa như chưa thấy qua mặt Lam Cơ lần nào, mình không gạt bạc không được, không bằng hôm nay để cho bọn hăn lấy ra chút ngân lượng vậy, tú bà chủ ý đã quyết, lập tức hướng người phía sau lệnh.

"Các cô nương, mau đưa hai vị công tử vào trong, chiếu cố tốt các công tử, đợi ma ma đi mời Lam cô nương"

Tú bà vừa nói vừa không quên chớp mắt, mấy cô nương phía sau lập tức tiến lên, đỡ lấy Phượng Lan Dạ, hai nữ nhân khác thì lôi kéo Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp sắc mặt trầm xuống, phất tay hai nữ nhân kia, người toàn vị son phấn, thật là làm người ta không chịu nổi.

Nhưng lại nhìn tiểu nha đầu phía trước, trái ôm phải ấp, nhưng vẫn đặc ý vui mừng, thẳng hướng Tuyết Nhạn lâu đi vào.

Nam Cung Diệp song đồng bưng bưng bốc hỏa, hận không thể tiến lên đánh vài cái vào mông tiểu nha đầu kia, nhưng mà thân phận lúc này, hăn còn nhớ rõ, cho nên mạnh mẽ đè lửa giận xuống, lắc mình bắt kịp thân ảnh phía trước, hai cô nương muốn đỡ Nam Cung Diệp về mặt tức giận, hướng tú bà phía sau kêu lên "Ma ma, người xem người này?"

"Không cần để ý tới hăn, hôm nay chịu cũng làm thịt không chịu cũng bị làm thịt"

Các cô nương Tuyết Nhạn lâu còn nhiều người tuổi trẻ xinh đẹp, cho nên bình thường sẽ tìm một vài cô nương xinh đẹp đi bồi những người chưa thấy qua Lam Cơ này, sau đó tiện tay vơ vét thịt béo, Lam Cơ cô nương thật sự cần phải chiêu đãi những người quyền cao chức trọng, làm sao mà dùng để chiêu đãi những kẻ bình thường này.

Tú bà cười phất tay "Quản bọn họ chi, hai người này ngay cả chút tiếng tăm cũng không có, còn muốn gặp Lam cô nương, nằm mơ đi, các người đi

xem một chút, ta đi tìm người thế thân cho Lam cô nương"

"Dạ, mụ mụ"

Mọi người đi vào Tuyết Nhạn lâu.

Tuyết Nhạn lâu tuy rằng chỉ là một thanh lâu sở quán, nhưng mà bên trong lại chẳng khác động thiên, trước mặt là một bình phong nham thạch thật lớn cao ba trượng rộng ba trượng, mặt trên điêu khắc ba chữ lớn rồng bay phượng múa: Tuyết Nhạn lâu, uốn mình theo đường cong của bình phong, chỉ thấy trước mặt có ba gian chính sảnh, bốn phía là mấy sương phòng nhỏ, hành lang chạm khắc các bức tranh, thỉnh thoảng có người ở hành lang đi qua, y phục hồng sam lục, rất náo nhiệt, thỉnh thoảng thấy có nam tử ôm lấy một gã nữ tử diễm lệ, động tác giở trò, nữ tử mềm yếu như bông đổ lên trên người nam tử, một đường cười nói vào sương phòng, thỉnh thoảng có một chút âm thanh mị hoặc truyền đến.

Qua khỏi nhà giữa, chỉ thấy phía trước nhiều hoa cỏ, từng khóm từng khóm toả mùi thơm ngát, còn có cầu có đình, lúc này trong đình Bát Bảo, thỉnh thoảng có người đi qua, dựa vào lẫn nhau, tựa như tình thâm quyến rũ, nhỏ giọng nói lời tâm tình, sau đó giữa viện lại có một ao cá, trong ao có rất nhiều loại cá chép nô đùa, có người thả thức ăn xuống dưới, nó vui sướng phe phẩy cái đuôi, hai sân nhỏ bên hông đều an bài phòng như nhau, trên hành lang cũng có rất nhiều người, sau cùng chính là mấy gian ở tầng hai tiểu lâu, người ở ít ỏi, vắng vẻ không tiếng động.

Phượng Lan Dạ ôm vai các cô nương một bên trêu ghẹo, một bên thỉnh thoảng đánh giá, trong lòng đã có chút sáng tỏ, mặt sau của tiểu lâu chỉ sợ mới là chỗ ở cho người chân chính có thân phận tại Tuyết Nhạn lâu, Lam Cơ, hay cũng chính là Vân Phượng quốc Ngũ công chủ Phượng Lan Hoạ, nàng ta nhất định ở bên trong.

Bất quá mấy cô nương hầu hạ nàng, mắt thấy đã đến vùng cấm, liền kéo thắt lưng Phượng Lan Dạ quay lại phía trước bước tới.

Trong sương phòng tao nhã, trên bàn tròn bày biện nhiều cao lương mỹ vị, Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp một người ngồi một bên.

Chỉ thấy Phượng Lan Dạ trái ôm phải ấp, một bộ dáng của sắc quý, Nam Cung Diệp ngồi đối diện nàng nhưng trong lòng vẫn không loạn, hình dạng vẻ mặt lạnh lùng, bên trong phòng có một số cô nương sợ hãi, cho nên cũng không tới gần bên người hăn, chỉ ở bên người Phượng Lan Dạ cười duyên.

"Tiểu công tử, đến ăn cái gì"

"Tiểu công tử, đây là quả nho thiếp lột"

Nam Cung Diệp khuôn mặt càng ngày càng đen, cuối cùng đôi mắt bao phủ sự tàn nhẫn, hận không thể đem những tay kia tất cả đều chém rớt xuống, lúc này hăn đột nhiên đứng lên, Phượng Lan Dạ vừa thấy động tác hăn, rất sợ hãi làm hỏng việc, vội vàng xụ mặt ý bảo hăn ngồi xuống.

"Làm gì, còn không ngồi xuống ăn đi"

Nam Cung Diệp tiếng nói ám trầm, âm ngao dùng khẩu hình tỏ ý "Người lại suồng sã thử xem"

Phượng Lan Dạ mắt trợn trắng, đành phải bất đắc dĩ mở miệng "Các cô nương, trước để ta ăn cái gì đã"

"Tiểu công tử, ta đến cho người"

"Chính ta ăn được rồi"

Những cô nương này đâu dễ bỏ qua một tiểu đệ béo như thế, nhưng Nam Cung Diệp nhìn thấy đã sớm không kiên nhẫn, xoay mình vỗ bàn, quát

"Không có nghe công tử nhà ta nói sao? Hắn muốn ăn "

Một tiếng xôn xao, mấy đạo thân ảnh vội vàng đứng lên, bên cạnh Phượng Lan Dạ thoáng cái bị thanh lý sạch sẽ.

Phượng Lan Dạ không nhìn Nam Cung Diệp âm trầm tiêu sát, mặt không chút thay đổi quở trách "Người nói, người có phải cần cảm giác thương hương tiếc ngọc một chút có được hay không, coi như là đoạn tụ, cũng không cần phải biểu thị rõ ràng như vậy, hơn nữa bản công tử không phải nói sao? Ta là người bình thường, không phải đoạn tụ"

Phượng Lan Dạ càng nói sắc mặt Nam Cung Diệp càng đen, bên trong phòng nữ nhân nói thì thầm nghị luận, rồi chỉ trỏ, người luôn luôn cao ngạo như Nam Cung Diệp khi nào lại chịu qua cảnh tình này, sắc mặt đã sớm tái rồi, lại bất chấp, ba vồ bần một cái cảm tức nhìn người đối diện, đứng lên chờ thái độ của nàng.

Lúc này cánh cửa đã được đẩy ra, Phượng Lan Dạ biết nam nhân này không thể chọc nữa, làm nữa thì trở mặt, hắn cũng sẽ không quản đây là cái địa phương gì, nếu như là kinh động Tấn vương có thể sẽ phiền phức, nhanh chóng ngoắc tay ý bảo Nam Cung Diệp ngồi xuống.

"Được rồi, ngồi xuống đi"

Nói xong khẩu hình rồi làm một động tác, ta sẽ không chọc người nữa

Nam Cung Diệp khóe miệng co quắp hai cái, bình tĩnh lại, nhưng ngực cũng còn phập phồng, khí sắc thối thối, chậm rãi ngồi xuống, nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy tú bà phe phẩy quạt Bát Bảo đi đến, theo sau nàng ta quả nhiên là một mỹ nhân như hoa như ngọc.

Nữ nhân này tất nhiên không phải Lam Cơ, kỳ thực đã trải qua một vòng đạo xem, nàng đương nhiên biết Lam Cơ cũng không phải bất luận người nào cũng có thể nhìn thấy, thân phận bọn họ vẫn không đủ để nhìn thấy nàng.

Chẳng qua Phượng Lan Dạ không nghĩ tới là vị mỹ nhân này đúng là người nàng quen biết, trước đây ở tại nô nhai, cùng Phượng Lan Dạ trải qua vài lần đối địch vong quốc công chúa Trầm Thanh Ế.

Không nghĩ tới đường đường công chúa một quốc gia lại thành thanh lâu kỹ nữ, Nam Cung Trắc kia thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hơn nữa vì sao Trầm Thanh Ế này lại cam tâm tình nguyện ở chỗ này.

Phượng Lan Dạ một phen suy nghĩ, khéo môi hiện lên cười nhạt, ngừng đầu nhìn tú bà, âm u mở miệng.

"Mụ mụ, chẳng lẽ vị này chính là Lam cô nương sao?" Tú bà vừa nhìn thần sắc của Phượng Lan Dạ, cho rằng nàng đã phát hiện ra cái gì, bất quá ngẫm lại không có khả năng, người bình thường làm sao gặp gỡ được Lam Cơ đâu, lập tức cười đi tới trước mặt Phượng Lan Dạ, khom người mở miệng.

"Tiểu công tử, người nhìn một cái xem, mỹ nhân này xinh đẹp lắm a, là một mỹ nhân hiếm có, nàng tự nhiên là Lam Cơ của Tuyết Nhạn lâu chúng ta"

"Mỹ nhân? Ta xem chưa hẳn đâu"

Phượng Lan Dạ nhếch miệng, rung đùi đắc ý chỉ vào Trầm Thanh Ế.

"Người xem nàng con mắt tuy là to, thế nhưng vô thần, hơn nữa trống rỗng, nhìn người một chút ý vị cũng không có, hơn nữa cái mũi này, có chút thấp, các người thấy không, còn có tàn nhang, đây chính là điều tối kỵ, hơn nữa môi kia, quá dày, môi sẽ không nên tô vẽ loại màu sắc này, phải

nhặt một chút, rồi lại nói đến thân hình xương cốt, cần phải mập thêm một chút, như vậy nữ tử sẽ yếu điệu tuyệt vời hơn, nhưng mà nàng ta nhìn giống như bị phù thũng, tuy nói chỉ là lời đồn, nhưng tóm lại không bằng như suy nghĩ của ta, nếu như Lam Cơ cô nương trong Tuyết Nhạn Lâu đúng là loại hàng này, vậy bản công tử chỉ có thể nói, Tuyết Nhạn lâu các người chỉ có tiếng mà thôi"

Phượng Lan Dạ một hơi nói xong, toàn bộ mọi người trong sương phòng đều đơ ra, nhất là Trầm Thanh Ế, nàng tuy rằng không phải người đứng đầu bảng của Tuyết Nhạn lâu, nhưng cũng là đương gia hoa đán, không nghĩ tới lại bị người ta chê đến như vậy, thành một xấu nữ người gặp người sợ, ngược nhất thời có chút lạnh, tương đối khó chịu, ánh mắt trầm xuống rồi kêu lên.

"Các người là ai? Lại dám cuồng vọng như vậy, trong Tuyết Nhạn lâu này người nào không xứng với người"

Mặt mũi của Trầm Thanh Ế tất cả đều là sự khinh bỉ, nhìn hăn tuổi còn nhỏ, còn không biết có phát dục đủ chưa, vậy mà còn muốn vào thanh lâu sờ quán tìm nữ nhân, nàng thấy như vậy cũng lười phí tâm lấy lòng, hăn lại còn có mặt mũi chê nàng.

"Lão nương không hầu hạ"

Trầm Thanh Ế giận dữ vung tay rời khỏi, Phượng Lan Dạ bật người sắc mặt bình tĩnh lãnh trường hướng về phía tú bà "Cô nương này tính tình có lớn lối quá hay không, bản công tử chỉ dựa theo tình hình thực tế nói, biết không? Trong nhà của ta, cha ta tìm cho ta nha đầu thông phòng đều so với nàng xinh đẹp hơn, ta hay nghe người ta nói Lam Cơ cô nương xinh đẹp, cho nên hiếu kỳ đến tận cùng có bao nhiêu xinh đẹp, mới có thể đến tìm nàng, không ngờ các người lừa dối ta, người này mà cũng tính là xinh đẹp sao?"

Phượng Lan Dạ nói xong, liền đứng lên, Nam Cung Diệp vốn đang một bụng tức, lúc này vừa vịn phát tác, ba một tiếng, chưởng khê vận lực, đánh trúng bàn bộp một cái đứt thành hai đoạn, thức ăn trên bàn rơi vãi xuống đất.

Tú bà mặt lập tức thay đổi, Tuyết Nhạn lâu các nàng là địa phương nào a, cứ nhiên có người dám can đảm đến gây rối, muốn chết, liền quay về trước cửa gọi một tiếng "Người đâu"

Ngoài cửa mấy quy nô lập tức đi vào, người cao sức lớn, hùng hổ, vừa nhìn đều biết là những kẻ không hiền, người mà Tấn vương phủ đưa ra, chỉ sợ công phu cũng không kém.

Phượng Lan Dạ không muốn cùng những người này gây hấn, các nàng lần này đến Tuyết Nhạn lâu, thứ nhất là muốn nhìn một chút Lam Cơ đến tột cùng có thân phận gì tại Tuyết Nhạn lâu, hai đến xem Tuyết Nhạn lâu có phải nơi tàng long ngọa hổ hay không, cùng đại quan trong triều có dính dáng gì, lúc ban nãy khi đi dạo một vòng, nàng đã nhìn ra có rất nhiều đại thần ở bên trong, nếu như hai bên đả thương nhau, chỉ thiệt chứ không hơn.

Phượng Lan Dạ tự định giá qua, sắc mặt hòa hoãn một ít, lập tức hướng Nam Cung Diệp trừng mắt.

"Ta không cho người xuất thủ, người động thủ làm cái gì?"

Rồi quay đầu nhìn phía tú bà "Bản công tử chỉ là đến xem Lam Cơ cô nương, nếu Lam Cơ không xinh đẹp bằng tưởng tượng của ta, vậy ta còn cần nàng đến làm nha đầu thông phòng làm gì, miễn miễn, đây là năm trăm lượng bạc, hôm nay thực sự ăn uống đủ"

Phượng Lan Dạ nói, xuất ra năm trăm lượng ngân phiếu, quơ quơ trước mặt tú bà, vung tay lên ý bảo Nam Cung Diệp rời khỏi.

Nam Cung Diệp quanh thân lệ khí, lạnh lùng quét nhìn tú bà cùng những quy nô kia, dọa những người đó lùi lại mấy bước, họ nhìn ra tên thủ hạ này điều không phải dễ chọc, cho nên tú bà đã không cho bọn quy nô động thủ, mà đưa tay ra từ trên mặt đất nhặt lên năm trăm lượng ngân phiếu, vẻ mặt có chút suy nghĩ, đợi đến lúc hai người đi ra ngoài, ngoắc tay tỏ ý bảo hai quy nô lại đây.

"Lập tức theo hai người kia cho ta, xem bọn hắc dưng chân ở nơi nào?"

"Dạ" Hai gã quy nô lập tức đi ra ngoài.

Phượng Lan Dạ và Nam Cung Diệp đi ra khỏi Tuyết Nhạn lâu, bước lên xe ngựa, Nam Cung Diệp nhìn không được nữa liền phát tác lên.

"Phượng Lan Dạ, người điên đủ rồi chưa, nhìn người giống bộ dáng gì nữa?"

Nghe thấy được trên người nàng có mùi vị son phấn, giữa đôi lông mày Nam Cung Diệp nhăn lại càng sâu, ánh mắt thị huyết lạnh lùng, sắc mặt lúc này, cứ như bất cứ lúc nào cũng muốn bổ nhào lên bóp trụ cái cổ của Phượng Lan Dạ, làm cho nàng một mạng về nơi âm cảnh.

Bất quá Phượng Lan Dạ cũng không để ý đến hắc dưng, mà hướng mã xa phu bên ngoài ra lệnh "Đừng nóng vội hồi phủ, chạy vài con đường, ném lại những người đó đi"

"Dạ, Vương phi"

Xa phu điều không phải là người bình thường, mà là chính là thủ hạ Nam Cung Diệp, Nguyệt Cầm cải trang, bản lĩnh của hắc dưng cực kỳ lợi hại, vì thế bỏ rơi vài cái quy nô nho nhỏ tất nhiên không thành vấn đề, Nguyệt Cầm lên tiếng xong, giương lên mã tiên, xe ngựa lao vút đi.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ nhớ tới Nam Cung Diệp đang thịnh nộ, vội vàng nghiêng đầu nhìn qua, vươn tay kéo hẳn ngồi xuống.

"Được rồi, ta không phải vì muốn diễn giống thật sao?"

"Rất thật, ta xem ngươi là điên rồi"

Nam Cung Diệp vừa nhìn Phượng Lan Dạ thần sắc mềm mại, lửa giận liền sút giảm không ít, nhưng mà vẫn có chút không được tự nhiên, cho nên trên mặt thần sắc vẫn rất lạnh, nhìn cũng không nhìn Phượng Lan Dạ một cái.

Phượng Lan Dạ lười so đo cùng hắn, chuyên tâm nghĩ chuyện mình quan tâm.

"Nam Cung Diệp, không ngờ trong Tuyết Nhạn lâu nho nhỏ, lại có rất nhiều quan lớn trong triều, ta nghĩ Tấn vương làm như vậy, là muốn lôi kéo triều thần, nhất định sẽ có cái gì đó để khống chế được những người này, là cái gì đây, sổ sách ghi chép chắc hẳn là có" Nàng đang tự nói, nhưng Nam Cung Diệp ngồi ở bên cạnh nàng, nhíu đôi mày phượng hẹp dài, nhàn nhạt chậm chạp mở miệng.

"Chuyện trên triều đình, ta không muốn quản, tóm lại bản vương không muốn làm hoàng đế, tùy ý bọn họ ai làm hoàng đế đi"

Phượng Lan Dạ nghiêng đầu nhìn hắn, cảm thấy hắn thờ ơ, xác thực không muốn làm hoàng đế, nếu không muốn làm hoàng đế vì sao sau lưng lại cất dấu một bang thế lực, như vậy hắn muốn làm cái gì? Phượng Lan Dạ nhãn thần ẩn ám, hắn không làm hoàng đế cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ là muốn điều tra rõ chuyện của Phượng Lan Hoà.

Ngày hôm nay nàng đi một chuyến, cảm thấy không uổng phí, chỉ ít chứng thực một việc, Phượng Lan Hoà quả nhiên không có vai trò không tầm thường.

Xe ngựa chạy vài vòng An Giáng thành, thanh âm phía trước của Nguyệt Cầm truyền vào.

"Vương gia, đã bỏ rơi những người phía sau"

"Ừ, quay về vương phủ"

Tiếng nói lạnh lẽo của Nam Cung Diệp vang lên, hắc hiện tại thầm nghĩ quay về vương phủ đem khuôn mặt xấu xí này tẩy sạch, hắc luôn luôn thích sạch sẽ có thể chịu được trong thời gian dài như thế, đúng là kỳ tích, tiểu nha đầu đáng giận này. Nghĩ đến đây Nam Cung Diệp nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Phượng Lan Dạ dựa vào vách xe bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, nhìn cũng không nhìn hắc, nghĩ đến vừa rồi tại Tuyết Nhạn lâu trái ôm phải ấp, ngực liền có chút khó chịu, nhìn không được âm dương quái khí trêu chọc.

"May người là một nữ tử, nếu là nam tử, chỉ sợ là một lã tử tình trường ăn chơi trác tán"

Phượng Lan Dạ không mở mắt, chậm chậm nói "Lã tử tình trường dù sao vẫn đỡ hơn đoạn tụ"

Nói xong liền không để ý tới Nam Cung Diệp, bất quá tuy nàng nhắm mắt lại, nhưng cũng có thể tưởng tượng Nam Cung Diệp lúc này đang tức giận, không khí tràn ngập toàn bộ trong xe, nhưng nàng vẫn rất bội phục Nam Cung Diệp, mặc dù nổi giận, cũng sẽ không động thủ đánh nữ nhân, thật là một nam nhân tốt.

Nàng chỉ không biết, người hắc không động thủ, cũng chỉ có nàng mà thôi.

Bằng không mặc dù không động thủ, thủ hạ cũng có rất nhiều người giúp hắc động thủ.

Xe ngựa rất nhanh đến trước cửa vương phủ, hai người xuống xe vào Tề vương phủ, Nam Cung Diệp thân hình nhúng một cái, chớp mắt liền không thấy bóng dáng, Phượng Lan Dạ sờ mặt mình, có chút không giải thích được, nàng cảm thấy vẫn có thể nhìn a, vì sao tên kia lại chịu không nổi đâu? Thật buồn cười, nàng vung tay đi về hướng Liên viện.

Tích quản gia đưa nàng quay về Liên viện, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngấm gương mặt tiểu Vương phi, cảm thấy vừa xa lạ vừa mới mẻ, cho nên ghen nín cười, bất quá Phượng Lan Dạ vừa ngẩng đầu, mặt hân liền xán lạng hơn nhiều.

Tối trước cửa Liên viện, Diệp Linh đang đợi ở cửa thấy chủ tử trở về, liền vội vàng đưa tay dìu nàng đi vào, Tích Đan cũng cáo lui đi làm việc của mình.

Phượng Lan Dạ tẩy trừ dịch dung trên mặt, rất nhanh khôi phục hình dạng thanh linh động lòng người vốn có lúc đầu.

"Chủ tử, bây giờ đi ngủ sớm một chút đi, đêm đã khuya"

Diệp Linh hầu hạ nàng lên giường nghỉ ngơi, Phượng Lan Dạ đánh ngáp một cái, quả thực rất mệt, gật đầu ngủ.

Mùa đông lạnh lẽo trôi qua, mùa xuân ấm áp đã tới.

Khắp nơi trong Tề vương phủ, cảnh liễu nảy mầm mới, hương thơm toả ra ý xuân.

Phượng Lan Dạ tại Tề vương phủ rốt cục đã có được địa vị, hơn nữa rất nhanh liền quen nếp sống như vậy, so sánh với bất luận một chỗ nào, Tề vương phủ đúng là một nơi sống như thiên đường, vừa không có tiểu thiệp đến chọc nàng, mà Nam Cung Diệp cũng không tìm nàng gây phiền phức, trái lại hân rất sủng nàng.

Điểm này nàng vẫn cảm thấy được, tuy rằng đó là bởi vì hần cần một nữ nhân che đậy việc hần đồng tính, thế nhưng từ đáy lòng Phượng Lan Dạ đã chậm rãi tiếp nhận Nam Cung Diệp như là người nhà của nàng, cùng hần ở chung đã tự nhiên hài hòa nhiều lắm. Trong lòng của nàng, Nam Cung Diệp cũng chiếm một vị trí nho nhỏ, tuy rằng không lớn, nhưng đã không còn giống như trước đây, chỉ cần là người hoặc sự việc nàng nhận định, nàng sẽ không phản bội, hơn nữa lúc đầu nàng vốn muốn giúp Sở vương Nam Cung Liệt, cũng bởi vì thiếu hần một cái ân tình, không nghĩ tới kết quả lại phát hiện, Sở vương lúc đầu không có cứu nàng, mà chỉ lợi dụng cơ hội này, cho nên hần có lý do cho rằng nàng sẽ giúp hần, bất quá nên nếu đã đóng kịch thì đóng cho trót.

Cho nên Phượng Lan Dạ bí mật phái Hoa Ngạc đưa thư tín đến Sở vương phủ, kỳ thực nàng trong lòng biết rõ ràng, loại sự tình này lừa không được Nam Cung Diệp, nhưng người nam nhân kia hần sẽ hiểu.

Sở vương Nam Cung Liệt nhận được thư tín, đúng là Tề vương phủ bí mật gì cũng không có, Nam Cung Diệp chỉ là một người có tính cách lạnh lùng, biểu hiện ra ngoài nhã nhặn, nhưng bên trong tính tình rất ác liệt

Nam Cung Liệt đọc xong tín thư, cũng không thập phần tin tưởng, hần là người luôn luôn đa nghi, nhưng nếu Phượng Lan Dạ nói như thế, thứ nhất vì thời gian không nhiều lắm, nàng không phát hiện điều lạ, thứ hai rất có thể là Tề vương lòng rất sâu, mà trọng yếu nhất là mặc kệ thế nào, hiện tại trước tiên lôi kéo Tề vương mới là quan trọng, cho nên hần cho Kê Kiện bí mật liên lạc với Hoa Ngạc, bảo Phượng Lan Dạ tận lực một bên đem Tề vương lôi kéo về phe hần.

Phượng Lan Dạ nghe xong Hoa Ngạc bẩm báo, thiếu chút nữa cười chết, nam nhân này thật sự quá không biết xấu hổ, không chỉ lợi dụng nàng, còn lợi dụng triệt để như vậy, đem Tề vương kéo về phe hần, để hần làm hoàng đế sao? Loại tiểu nhân âm hiểm như vậy nếu như làm hoàng đế, chỉ sợ người đầu tiên chết chính là các nàng.

Phượng Lan Dạ cái gì cũng không nói, việc này không vội, nàng phải từ từ suy nghĩ, nóng ruột vô ích.

Sở vương lợi dụng nàng, nàng sao không lợi dụng lại Sở vương, tương kế tựu kế? Đến lúc đó cục diện như thế nào ai cũng không thể nói trước được.

Chủ ý đã quyết định, nàng không hề suy nghĩ chuyện của Sở vương nữa, nhưng thật ra lại bắt đầu suy nghĩ chuyện mẫu phi của Nam Cung Diệp, Ngọc phi đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì mà phải tự sát, trong cung rốt cục có ẩn giấu cái gì, lẽ nào trong cung không ai biết chuyện xảy ra năm đó sao? Mai phi, nhưng muốn từ miệng nữ nhân kia biết được chuyện gì, chỉ sợ là rất khó.

Chuyện Phượng Lan Dạ bí mật truyền tin cho Sở vương, rất nhanh liền tới tai Nam Cung Diệp.

Nguyệt Cẩn cùng Nguyệt Hộc hai người không khỏi lo lắng.

"Vương gia, sau này người phải cẩn thận một chút, không nghĩ tới tiểu Vương phi thực sự là người của Sở vương"

"Nàng không phải là người của ai, muốn nói thì cũng là người của Tề vương phủ, cũng là chủ tử của các người, từ nay về sau không cho phép nghi vấn về chuyện này nữa"

Nam Cung Diệp sắc mặt âm trầm, trên ngũ quan tuần dật phủ cơn giận đầy sấm sét, Nguyệt Cẩn cùng Nguyệt Hộc kinh hãi, vội vàng cúi đầu vâng, Nam Cung Diệp sắc mặt hòa hoãn lại chút ít, hẳn cũng có chuyện giấu Phượng Lan Dạ, trái ngược lại Lan Dạ làm chuyện gì cũng không có giấu diếm hẳn, tuy rằng nàng không có nói cho hẳn, nhưng biết rõ Thiên Bội Thần theo nàng, nàng vẫn thân nhiên gửi tin đến Sở vương phủ, điều đó có thể thấy được tin này cũng chỉ là tin bình thường, hơn nữa Sở vương

lúc đầu lấy lí do cứu nàng, hiện tại Lan Dạ đã biết mục đích của hắn, tức sẽ không trợ giúp hắn ta.

Ngày xuân sau giờ ngọ, ánh dương dào dạt ấm áp, Phượng Lan Dạ chọn một gốc cây nhỏ, nằm trên thềm đá phơi nắng, dưới hành lang các tiểu nha đầu đang chơi trốn tìm, tiếng cười khắp nơi.

Cách đó không xa, cảnh liễu nhẹ lay động trong gió xuân, bông liễu bay lả tả giống như mưa tuyết, bông hoa phiêu tán bay đến chỗ nàng.

Thời gian một tháng thật nhanh a, chớp mắt đã là mùa xuân, Phượng Lan Dạ cảm khái, trên mặt che một phương cấm khăn.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới, mấy tiểu cô nương đang chơi trốn tìm lúc này dừng động tác lại, nín thở đợi, Phượng Lan Dạ kỳ quái lấy xuống khăn găm trên mặt, liền nhìn thấy ở hành lang có người đã đi tới, một công tử tuấn tú hào hoa phú quý, Tích quán gia vẻ mặt cười cười bước ở phía sau, thẳng hướng bọn họ đi tới, các tiểu nha đầu hồi phục lại tinh thần, vội vàng cung kính quỳ xuống "Tham kiến Thập hoàng tử"

Nguyên lai người này chính là nhi tử nhỏ tuổi nhất của Hạo Vân đế, Thập hoàng tử Nam Cung Kiệt, Thập hoàng tử Nam Cung Kiệt cùng Cửu hoàng tử Nam Cung Sâm, tuổi tác không có cách biệt, chỉ là khí chất hai người rõ ràng khác nhau, Thập hoàng tử có chút quạnh quẽ, thân mẫu hắn chính là một vị cung phi nhỏ, bởi vì sinh khó mà chết, sau đó hắn được một vị phi tần có địa vị cực thấp nuôi nấng, nhưng duy nhất chỉ đối với Thất hoàng tử thân cận, lúc Tề vương đại hôn, trùng với lúc hắn sinh bệnh, nên không thể xuất cung, nay thân thể đã khá hơn, nên đến Tề vương phủ, nhưng biết được Tề vương không có ở trong phủ, cho nên đến gặp vị Thất hoàng tử nổi tiếng này.

Phượng Lan Dạ nhún mi, nhưng thân hình cũng không động, đợi mấy người kia đến gần, mới chậm rãi ngồi dậy, nheo con mắt nhìn Thập hoàng

tử.

Thập hoàng tử toàn thân khí phách, cùng Nam Cung Diệp có ba phần tương tự, chẳng qua là hãn có vẻ yếu ớt, giống như một thân trúc, rất dễ bị gió thổi ngã, hơn nữa sắc mặt còn tái nhợt.

"Bái kiến Thất hoàng tẩu"

Nam Cung Kiệt quan sát Phượng Lan Dạ vài lần, đối với sự tích của nàng nghe cũng không ít, lúc này gặp, quả nhiên là người không đơn giản, chỉ một ánh mắt đã lợi hại như vậy, cùng Thất hoàng huynh quả thật rất xứng.

Phượng Lan Dạ phất phất tay, hoàng tử Thiên Vận hoàng triều, hiện nay chỉ có vị Thập hoàng tử này là chưa thấy qua, còn có Thụy vương ở Bắc Cảnh, bất quá Bắc Cảnh xa như vậy, chỉ sợ nàng cùng Thụy vương cả đời sẽ không thấy được mặt.

Nhưng mà Thập hoàng tử này, sao Tích quán gia lại đem hãn vào Liên viện, Phượng Lan Dạ có một chút không hờn giận, nhú mày nhìn Tích quán gia "Vương gia không ở trong phủ, chiêu đãi tốt Thập hoàng tử, phái người đi tìm Vương gia, sao lại đem Thập hoàng tử mang đến đây"

Quả nhiên là nửa phần mặt mũi cũng không cho, nhưng mà Nam Cung Kiệt lại không để bụng, nếu như tiểu tẩu tử này có vẻ gượng ép tiếp đãi, hãn ngược còn có chút phiền chán, mà tính cách ngay thẳng lại rất tốt.

Nam Cung Kiệt nghĩ vậy, liền ôm quyền "Thất hoàng tẩu chớ nên trách Tích quán gia, là lỗi của hoàng đệ, không nên đường đột như vậy, chỉ là muốn gặp mặt Thất hoàng tẩu thôi"

Phượng Lan Dạ híp lại con ngươi, nhìn chăm chú vị thập hoàng tử này, nghe nói hãn cùng Nam Cung Diệp tình cảm rất tốt, đã như vậy, nàng xem như giữ thể diện cho Nam Cung Diệp, cũng không làm khó hãn.

"Thập hoàng đệ có lòng, Tích Đan mang thập hoàng đệ đi Tuyên viện, tin tưởng Vương gia rất nhanh sẽ trở về"

"Vâng, tiểu Vương phi"

Tích Đan lòng nhẹ xuống, vội vàng làm động tác cung kính "Thập hoàng tử mời sang Tuyên viện"

"Vậ hoàng đệ xin cáo lui"

Nam Cung Kiệt là một người tin nho giáo, cho nên thái độ làm người nho nhã lễ độ, khiêm tốn tao nhã, tuy rằng có chút đường đột, bất quá cũng không quá đáng, tại Thiên Vận hoàng triều, dân phong vốn thông thoáng, bá kiến tấu tử cũng là chuyện thường, chỉ là Phượng Lan Dạ lười bắt chuyện, cho nên mới bảo Tích quản gia dẫn hắc đi Tuyên viện.

Tích quản gia dẫn người rời khỏi Liên viện, sau giờ Ngọ ánh nắng dịu xuống, Phượng Lan Dạ lại lần nữa khoan thai nằm trên ghế phơi nắng.

Đi tới trước cửa viện Thập hoàng tử quay đầu lại liếc mắt nhìn, ánh mắt có chút nghiền ngẫm, xem ra Thất hoàng tử này quả nhiên giống như lời đồn là một nữ trung hào kiệt a, chính hắc là hoàng tử cũng không đặt trong mắt nàng.

Nghĩ vậy liền xoay người, cùng Tích quản gia đi đến Tuyên viện.

Nam Cung Diệp sau khi hồi phủ, biết Nam Cung Kiệt đến gặp Phượng Lan Dạ, sắc mặt không kiên nhẫn, lãnh trầm quả mắng tiểu hoàng đệ.

"Người nói người thế nào lỗ mãng chạy đến Liên viện"

"Thất hoàng huynh khó chịu sao?"

Nam Cung Kiệt tinh quái cười rộ lên, thỉnh thoảng ho khan một tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, Nam Cung Diệp lập tức trừng liếc mắt hắc "Ta

là lo lắng người bị nha đầu kia đánh, cũng không phải phải trùng hợp sao? Lại làm càn xuất cung"

"Ta chỉ muốn nhìn Thất hoàng tẩu một chút, vẫn nghe bọn hắc nghị luận về nàng, cho nên mới không dẫn lòng được tò mò"

Hắc ở trong cung, thường xuyên nghe được người người nhắc đến vị hoàng tẩu này, cho nên hiếu kỳ, hơn nữa Thất hoàng huynh là người hắc quan tâm nhất, nữ nhân huynh ấy cười dĩ nhiên cũng muốn biết, bất quá lúc gặp qua, hắc đã rất yên tâm.

"Người a, nha đầu kia không có làm khó dễ người chứ"

Nam Cung Diệp trừng hắc liếc mắt, ý bảo hắc ngồi xuống.

"Không có, Thất hoàng tẩu tuy rằng không nói tình cảm, nhưng còn không đến mức không nói lý"

Nam Cung Kiệt vừa nở nụ cười, giãy lát, đôi mắt sâu thẳm nhìn Nam Cung Diệp, bởi vì hắc vô cùng gầy, nên con mắt khá to hơn nữa thâm bất khả trắc bình tĩnh nhìn Nam Cung Diệp.

"Thất hoàng huynh lúc này cùng với trước đây không giống nhau"

Trước đây Thất hoàng huynh tuy rằng đối với hắc cùng hiện tại quan tâm như nhau, nhưng sự lãnh đạm vẫn toả ra từ trong xương của thất hoàng huynh, hiện tại tuy rằng bên ngoài cũng không khác, thế nhưng thực chất bên trong đã ấm áp hơn, điều này chỉ có người thân cận mới phát hiện, người khác chỉ sợ nhìn không ra.

Nam Cung Diệp không nói gì, hắc không phủ nhận việc này, nha đầu kia xác thực là nơi mềm mại nhất trong lòng hắc, thời điểm hắc thống khổ nhất nàng đã cho hắc ấm áp.

"Người lần này xuất cung, phụ hoàng biết không?"

Nam Cung Diệp thay đổi trọng tâm câu chuyện, Thập hoàng đệ thân thể vẫn luôn không tốt, phụ hoàng đã phân phó thái y hảo hảo chiếu cố thân thể hắn, không cho phép hắn tùy ý xuất cung, lần trước bởi vì xuất cung mà bị phạt.

"Yên tâm đi, lần này ta đã bẩm phụ hoàng, nói muốn đến gặp Thất hoàng huynh, phụ hoàng đã chấp thuận"

Nam Cung Diệp không nói cái gì nữa, vậy Nguyệt Cầm trong thư phòng lui ra.

Nam Cung Kiệt nhỏ giọng nói thầm "Thất hoàng huynh, qua một thời gian nữa, là đại thọ phụ hoàng năm mươi tuổi, người chuẩn bị lễ vật gì? Nghe nói nhị hoàng huynh phái người đi khắp nơi trăng trợn sưu tầm, tìm kiếm thiên hạ kỳ trân, vì phụ hoàng chúc thọ"

Nam Cung Diệp đôi mắt tối sầm lại, không nói được một lời, nhàn nhạt lắc đầu "Đến lúc đó hãy nói"

"Người luôn luôn như vậy" Nam Cung Kiệt thở dài, nhưng cũng đã đứng lên "Ta cần phải trở về, bất quá lần này đừng quên chuẩn bị lễ vật cho phụ hoàng, chỉ cần người chuẩn bị, phụ hoàng nhất định sẽ vui vẻ, mặc kệ là cái gì"

"Người nên dưỡng thân thể của người đi"

Nam Cung Diệp khẩu khí có chút lãnh, phất phất tay, Nam Cung Kiệt lui xuống, trước cửa Nguyệt Cầm đang đứng thẳng nhanh chóng mở cửa cho Thập hoàng tử, sau đó tiễn Thập hoàng tử ra phủ.

Trong thư phòng, lạnh lẽo băng hàn, Nam Cung Diệp đuôi lông mày chậm rãi ngưng tằng sương mỏng, hắn sờ dĩ lẳng hàn như vậy, bởi vì sinh

thần của phụ hoàng cách ngày kỵ của mẫu phi rất gần, mỗi lần đến sinh thần hân liền nhớ tới chuyện tình mẫu phi tự sát, cho nên hân chưa bao giờ chuẩn bị lễ vật cho phụ hoàng.

Thập hoàng tử trước khi rời khỏi vương phủ, dường như nhớ tới cái gì, khóe môi mím cười, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa tới trong tay Tích quán gia "Đưa cái này cho Thất hoàng tẩu đi"

"Vâng, Thập hoàng tử"

Tích quán gia lên tiếng trả lời, đợi đến khi xe ngựa của Thập hoàng tử rời đi, mới vội vàng đem tờ giấy đưa đến Liên viện.

Nguyên lai lúc hân xuất cung, đã đoán ra Thất hoàng huynh chưa hân để ý tới hân, cho nên viết một tờ giấy, đem chuyện đại thọ năm mươi của phụ hoàng nói cho Thất hoàng tẩu biết, tin tưởng Thất hoàng tẩu tự có chủ trương.

Phượng Lan Dạ đem tờ giấy nhìn thoáng qua, cũng không nói cái gì, phân phó Tích Đan lui xuống.

Đại thọ năm mươi tuổi của Hạo Vân đế, không nghĩ tới hoàng đế kia đã năm mươi tuổi, bề ngoài thật nhìn không ra, Thập hoàng tử không nói, nàng còn tưởng rằng hân chỉ hơn bốn mươi là cùng.

Hoàng đế thọ tiên, phi tần trong cung nhất định sẽ vì hoàng thượng mừng thọ, các triều thần cùng các vương phủ khẳng định sẽ tặng lễ vật, cho nên Tề vương phủ cũng không ngoại lệ, tất nhiên là phải chuẩn bị hạ lễ, chỉ bất quá hoàng thượng cái gì mà không có, tặng vật gì đây, nàng chậm rãi suy nghĩ, dù sao cách đại thọ cũng còn một tháng.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74

Đại sảnh của Liên viện, Phượng Lan Dạ đang nghĩ đến nhập thần, thì Hoa Ngạc bất ngờ từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt sợ hãi lén lút, tựa hồ như xảy ra chuyện gì.

Nha đầu này kể từ sau khi bị nàng phạt, bây giờ đã yên phận đi rất nhiều, làm việc đã chững chạc hơn trước, hôm nay tại sao lại có bộ dạng này?

"Sao vậy?"

Hoa Ngạc đi tới, cung kính đưa lên một mảnh giấy nhỏ, bình tĩnh nói: "Vương Phi, mới vừa rồi nô tỳ từ cửa sau đi ra ngoài mua vài món đồ, không nghĩ có người đưa là thư này cho nô tỳ."

"Ừ, vậy người vội cái gì? Không phải chỉ là đưa thư thôi sao?"

Phượng Lan Dạ không lắm để ý mở miệng, nhưng ngay sau đó Hoa Ngạc còn nói: "Người ta sai một đứa bé mang thư tới đây, nhưng mà nô tỳ liếc ra xa nhìn một cái, phát hiện người nọ, người nọ?"

Nàng ta ngập ngừng mãi mà nói không ra lời, Phượng Lan Dạ cau mày, chẳng lẽ người nọ là người không thể để cho người khác gặp được, bằng không vì sao mặt của nàng ta lại xám như tro tàn.

"Vậy là ai a?"

"Chủ tử, hãn vị hôn phu của người, công tử của đệ nhất thế gia Vân Phượng quốc Nạp Lan Cửu."

"Cái gì?"

Phượng Lan Dạ không nhìn được kêu lên, thật là khiếp sợ đến nói không ra lời mà, ở đâu nhào ra một Ngũ công chúa Phượng Lan Hoà cũng đủ kích thích rồi, không nghĩ tới lại toát ra thêm một Nạp Lan Cửu, mà còn là vị hôn phu của nàng, nghĩ đến đây, trong đầu óc Phượng Lan Dạ tự động hiện lên hình ảnh, Nạp Lan Cửu, ôn nhuận như ngọc, không chỉ có phong tư, giờ tay nhắc chân đều phong nhã có lẽ.

Tờ giấy trên tay bỗng có chút nặng, bất quá Phượng Lan Dạ vẫn trầm ổn mở ra lá thư.

Phía trên chữ viết tuyến tú, bút tấu du long, xem chữ như xem người, Nạp Lan Cửu quả nhiên là nhân vật thanh tú xuất sắc, chẳng qua hẳn hiện tại mới xuất hiện là muốn làm gì, mà còn tìm được Tề vương phủ để đến nữa.

Phượng Lan Dạ nhíu mày, tay không tự chủ nắm chặt, nhìn về phía dưới Hoa Ngạc đang quỳ gối: "Người đứng lên đi, "Nàng thuận tay đem tờ giấy bỏ vào trong túi áo.

Nạp Lan Cửu hẹn nàng gặp mặt, nói có chuyện quan trọng thương lượng, không biết hẳn muốn cùng nàng nói chuyện gì?

Bản thân nàng không hề muốn gặp Nạp Lan Cửu, nàng chỉ muốn có cuộc sống an tĩnh, cùng những người này tiếp xúc càng nhiều, càng phải dấn dập thêm phiền toái không cần thiết, bởi vì ngày đó Vân Phượng bị diệt, trừ bỏ tộc nhân bị bắt, còn lại đều đã chết, hiện tại những người này lục tục nhô ra, hoàng thượng nếu biết được sẽ là tội mưu phản, nàng ngay cả có mệnh cũng nói không rõ, hiện tại nàng còn chưa nghĩ ra phải đi nơi nào, cho nên không muốn chọc tới phiền toái không cần thiết.

Nhưng nếu như nàng không đi gặp Nạp Lan Cửu, chỉ sợ hẳn còn tìm đến, lúc đó chuyện nào lớn ra, lại càng không có lợi.

Phượng Lan Dạ quyết định chủ ý xong, liền phân phó Hoa Ngạc: "Theo ta xuất phủ một chuyến, đừng nói cho bất luận kẻ nào."

Lần này không thể để cho Thiên Bội Thần biết nàng đi ra ngoài, cho nên Phượng Lan Dạ quyết định giả dạng thành một tiểu nha đầu từ hậu viện Vương Phủ đi ra ngoài.

Trong vương phủ mặc dù người không nhiều lắm, nhưng Thiên Bội Thần sợ rằng cũng không có nghĩ qua Tiểu Vương phi sẽ len lén chuồn ra Vương Phủ, cho nên sau khi giả dạng thành tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc hai người hữu kinh vô hiểm(không gặp trở ngại nào) từ hậu viện Vương Phủ đi ra ngoài.

Nơi Nạp Lan Cửu hẹn nàng gặp mặt là Trà Nguyệt lâu cách đây không xa .

Sắc trời vừa tối, trên đường người qua lại rất nhiều, đâu ai chú ý tới hai tiểu nha đầu, nên Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc một đường chạy thẳng tới Trà Nguyệt lâu.

Trong trà lâu rất an tĩnh, mặc dù nhĩ trí, nhưng rất ít người.

Hai người vừa mới đi vào, không đợi tiểu nhị chào hỏi, liền thấy trong đại sảnh cách đó không xa, một nam tử ngồi cạnh bên cửa sổ, không phải là Nạp Lan Cửu thì là ai, hắn một thân cẩm y màu lam, trầm gỗ cố định tấc, quanh thân đơn giản, nhưng vẫn không mất sự trang nhã, trong đại sảnh, trừ hắn ra, cách đó không xa còn ngồi mấy người, ngoài mặt xem ra hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ, nhưng thật tình nhìn kỹ, liền có thể thấy được rõ ràng bọn họ là một đám người.

Những người này cũng là người của Vân Phượng quốc.

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc trực tiếp đi tới, đứng ở bên người Nạp Lan Cửu, hắn ngừng đầu lên nhìn sang, mâu quang thâm trầm từ từ dâng

lên kích động, thật lâu cũng không có động tĩnh.

Giây lát, mới chỉ chỉ vị trí đối diện mình: "Ngồi xuống đi."

Phượng Lan Dạ cũng không khách sáo, lôi kéo Hoa Ngạc ngồi xuống, giờ phút này thân phận của nàng chỉ là tiểu nha đầu, nếu là nàng như Hoa Ngạc đứng, có thể bị phiền toái, vì vậy hai người đều ngồi.

Trong trí nhớ thì Nạp Lan Cửu tựa hồ là một thiếu niên ôn nhuận tao nhã, nhưng mà người trước mắt, rõ ràng mang một tầng đau thương, cả người nội liễm đầy sát khí, thật giống như một thanh Hàn đao sắc bén, lúc nào cũng có thể tuốt ra khỏi vỏ.

Trải qua cừu hận diệt quốc, có ai mà không thay đổi đây? Phượng Lan Dạ cũng không trách hắn, chẳng qua là nàng không biết Nạp Lan Cửu tìm nàng tới là vì cái gì?

"Cửu nhi, người có khỏe không?"

Nạp Lan Cửu tiếng nói chứa rất nhiều đau đớn, thanh âm trầm thấp, thật giống như phát ra từ trong giếng cổ.

Phượng Lan Dạ có thể cảm nhận được hắn đang đau, nhưng nàng lại không thấy đau lòng, bởi vì nàng không phải là người trong cuộc, cho nên trên khuôn mặt hoàn toàn không biểu hiện ra phần kích động nào, mặc dù trong đầu có ấn tượng, nhưng Nạp Lan Cửu đối với nàng chỉ là một người xa lạ, dù là Phượng Lan Dạ trước kia, cùng Nạp Lan Cửu cũng chỉ gặp mặt có hai lần mà thôi, không có cái gì tình cảm gọi là khắc cốt铭心.

"Rất tốt, người tới có chuyện gì không?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, lãnh đạm hỏi thăm. Quanh thân nàng đậm mặc lạnh lùng, thái độ như chuyện không liên quan gì, khiến cho Nạp Lan Cửu kinh hãi, có chút khó có thể tin, Cửu nhi tại sao? Nàng đã quên mình có

mối hận diệt quốc sao? Hay bởi vì nàng gả cho Tề vương, cho nên chỉ lo hưởng thụ vinh hoa phú quý, đã quên thân phận của mình.

"Cửu nhi, người làm sao vậy? Đụng hư đầu óc sao?"

Nạp Lan Cửu vươn tay bắt cánh tay Phượng Lan Dạ, bị nàng một chưởng hất ra, sắc mặt đột nhiên ảm đạm khôn cùng, lạnh lẽo lên tiếng: "Người nào đụng hư đầu óc, ta rất tốt, hôm nay người tới đây là muốn làm gì?"

Nạp Lan Cửu một lần nữa gặp phải đả kích, nhìn về Phượng Lan Dạ, sau đó nhìn sang Hoa Ngạc ở bên cạnh, thấy Hoa Ngạc cúi đầu rất thấp, Nạp Lan Cửu đột nhiên quát lên: "Hoa Ngạc, đã xảy ra chuyện gì? Công chúa làm sao lại quên thân phận cao quý của mình, nàng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn một đường cực khổ điều tra đuổi theo đến nơi này, biết nàng còn sống, đáy lòng cao hứng biết bao nhiêu, Cửu nhi là công chúa Vân Phượng quốc, chỉ cần nàng đứng ra vùng cánh tay hô hào, thì khi người bọn họ trốn ra được, sẽ có hi vọng, mọi người sẽ cùng nhau tìm kiếm tộc nhân bị giam giữ, Vân Phượng sẽ phục quốc báo thù.

Nhưng mà ai lại nghĩ tới hình ảnh trước mắt như vậy, thật không ngờ vẻ mặt công chúa đối với hắn lạnh lùng như thế, vừa thấy mặt đã hỏi hắn tới làm gì? Còn cần phải hỏi sao? Hắn tới để mang nàng rời đi.

"Nạp Lan công tử, chủ tử bây giờ là Tề vương phi."

Hoa Ngạc không biết mở miệng như thế nào, công chúa đúng là khác với lúc trước, thật lâu trước đây nàng đã biết, nhưng lâu rồi cũng thành thói quen, hơn nữa Nạp Lan công tử sao giờ phút này lại tới là vì chuyện gì đây?

Nạp Lan Cửu ánh mắt thâm chìm, vẻ mặt không lường được, lạnh lùng mở miệng: "Cho nên đâu? Nàng vì hưởng phúc cái gì cũng không cần sao?"

Nạp Lan Cửu đứng lên, phần hận mở miệng, Phượng Lan Dạ ngồi đối diện cũng đứng lên, lạnh lẽo nhìn chằm chằm hẳn: "Nạp Lan Cửu, người có tư cách gì ô nhục ta, sau này đừng đến tìm ta, nếu còn tìm ta, ta sẽ không khách khí giống như hôm nay vậy." từ trước đến giờ nàng chỉ có thể tha thứ cho một lần, điều này Hoa Ngạc biết rất rõ ràng , nên vội vàng gật đầu.

"Nạp Lan công tử, người đi đi, chủ tử đã lập gia đình."

Phượng Lan Dạ cũng không thèm nhìn tới Nạp Lan Cửu một cái nào nữa, dẫn Hoa Ngạc xoay người đi, Nạp Lan Cửu đâu để nàng đi như vậy, liền đưa tay lên nắm lấy nàng, Phượng Lan Dạ xoay mình vừa rút tay lại, một tay khác đánh ra một chưởng, Nạp Lan Cửu khó lòng phòng bị, lại bị nàng đánh trúng, thân hình loạng choạng một chút, đỡ lấy cái bàn đứng lại, khuôn mặt kinh nghi, mắt thấy Phượng Lan Dạ lại tiếp tục rời đi mà không quay đầu lại, cách đó không xa mấy người thật nhanh vây tới, không rõ xảy ra chuyện gì, luôn miệng kêu lên.

"Công tử, đã xảy ra chuyện gì?"

Nạp Lan Cửu vuốt vuốt bộ ngực, có chút khó có thể tin, một chưởng mới vừa rồi , hẳn rõ ràng cảm nhận được khí lực của Cửu nhi, xem ra nàng ấy biết võ công, trong thời gian trốn chạy này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hay là nàng ta căn bản không phải Cửu nhi, chẳng qua là dung mạo giống nhau thôi, nếu như vậy nàng là người nào? Xem ra bọn họ cần thiết phải lưu lại tra cho rõ ràng, cái nữ nhân cùng Cửu nhi giống nhau như đúc này đến tột cùng là người phương nào?

Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc ra khỏi trà lâu, cước bộ nhẹ nhàng hướng Vương Phủ mà đi.

Lại trùng hợp từ phía đối diện trong tiệm châu báu có một nữ tử đi ra, nữ tử kia quyến rũ xinh đẹp, nhưng mà trên gương mặt nhu mì xinh đẹp như hoa Phù Dung, lại mang theo vẻ khổ sở, ánh mắt có chút mờ mịt, không ánh sáng từ tiệm Châu Bảo Hành đi ra, theo phía sau nàng là tiểu nha đầu, trong tay một đồng hộp đựng đồ trang sức đeo tay hoa lệ, nữ tử phía trước chính là Tam hoàng tử Trầm Vân Tinh, phía sau là nha đầu theo hầu của nàng.

Bởi vì tương tư, làm hại cả người ốm yếu, ngày hôm nay mới mang theo nha đầu đi ra ngoài dạo phố, thuận tiện mua một đồng lớn đồ trang sức, nhưng vật chất căn bản là không lấp đầy được tâm linh trống không, giờ phút này từ Châu Bảo Hành đi ra, quanh thân mềm yếu vô lực, ngược mắt nhìn bầu trời đã gần đến hoàng hôn, đang chuẩn bị lên xe ngựa trở về phủ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn quanh, liền nhìn thấy ở đường phố đối diện có hai gã tiểu nha hoàn vội vã đi qua, nàng vốn cũng không có bận tâm lắm, nhưng mà tiểu nha đầu ở phía sau vừa ngẩng đầu lên, nàng liền nhìn thấy rõ ràng, nha đầu kia chính là Hoa Ngạc.

Mà nha đầu chết tiệt kia ở chỗ này làm cái gì, nàng ta là thiếp thân nha đầu của Phượng Lan Dạ, nàng lại nhìn lên tiểu nha hoàn phía trước, thân hình nhỏ nhắn, mặc dù thấy không rõ ngũ quan, ăn mặc lại càng đơn giản, nhưng Trầm Vân Tinh có thể suy đoán ra nha đầu này rất có thể chính là người đàn bà Phượng Lan Dạ kia, hai người này lén lén lút lút làm cái gì?

Trầm Vân Tinh cả người hưng phấn lên, suy đoán chẳng lẽ Phượng Lan Dạ có chuyện gì đó không thể cho ai biết? Trầm Vân Tinh không nhúc nhích tựa vào cạnh xe ngựa, ngó chừng trà lâu đối diện, giây lát sau, một công tử ôn nhuận nho nhã đi ra, bên người đi theo mấy tên thủ hạ, người này rất lạ mặt, đối với quan to hiển quý bên trong An Giáng thành, phần lớn Trầm Vân Tinh đều biết đến, nhưng người này nàng cũng chưa từng thấy, Phượng Lan Dạ xuất hiện, chẳng lẽ có liên quan đến người này, nàng

ta chẳng lẽ làm ra chuyện không muốn cho ai biết, hay là trong lòng có ý trung nhân.

Mắt thấy những người đó sắp đi, Trầm Vân Tinh nóng lòng , lập tức nhảy lên xe ngựa, tiểu nha đầu sau đó cùng lên theo, Trầm Vân Tinh ra lệnh phu xe ngựa phía trước.

"Mau, đuổi theo xe ngựa phía trước, chớ để mất dấu."

"Dạ, phu nhân."

Phu xe ngựa lên tiếng cũng không dám xem nhẹ, xe ngựa chạy nhanh chồm lên, theo sát xe ngựa phía trước, chạy qua được hai con phố, đến con phố thứ ba thì mất đi bóng dáng xe ngựa phía trước, trên đường cái một bóng người cũng không có, bất tri bất giác, các nàng đã đuổi đến đường phố vắng lặng, mà chiếc xe ngựa kia lại mất đi tung tích.

Trầm Vân Tinh vén rèm nhìn ra bên ngoài, ảo não không dứt, mắng phu xe ngựa một tiếng: "Đồ vô dụng."

Đang chuẩn bị lui thân ngồi trở lại bên trong xe ngựa, ai ngờ quanh mình bỗng nhiên có hàn khí lưu chuyển, liền có người tựa như tia chớp xông tới, trong nháy mắt liền có mấy người xuất hiện, một người chế trụ phu xe ngựa, một người dùng sức bóp cổ nàng, người còn lại trực tiếp lắc mình xông vào bên trong xe ngựa của các nàng, Trầm Vân Tinh sắc mặt đại biến, hoảng sợ kêu lên.

"Các người làm gì?"

"Nói, tại sao theo dõi chúng ta, người là người nào?"

Nạp Lan Cửu lạnh lùng lên tiếng, thanh âm đầy sát khí, lực đạo trên tay không có chút nào giảm, Trầm Vân Tinh rõ ràng cảm nhận được lực đạo trong lòng bàn tay kia, nam nhân này nếu giận dữ lên chỉ sợ sẽ giết nàng,

trong cái khó ló cái khôn, nàng kêu lên: "Đừng giết ta, ta là bằng hữu của Lan Dạ."

Nàng tiếng nói vừa dứt, Nạp Lan Cửu hoài nghi nhìn nàng, bất quá lực đạo đã giảm đi một chút, Trầm Vân Tinh biết mình đã điểm trúng huyết rồi, hai tay của nam tử này buông ra một chút, khiến cho nàng thở thoải mái một chút, rồi vội vàng nhìn qua, chỉ thấy nam nhân này mặt mũi tuyền tú, biểu tượng ôn văn ưu nhã, bất quá trong đồng tử lại mang theo ánh sáng giá lạnh sâu không lường được, lạnh lùng ngó chừng nàng, Trầm Vân Tinh bị hù dọa nên nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng mở miệng.

"Ta chỉ là tò mò, không biết Lan Dạ cùng người nào gặp mặt, cho nên mới phải theo dõi người."

"Người nói là bằng hữu của Cửu nhi?"

"Cửu nhi?" Trầm Vân Tinh có chút sửng sò, bất quá lập tức kịp phản ứng, nghe nói Phượng Lan Dạ chính là Vân Phượng quốc Cửu công chúa, như vậy Cửu nhi trong miệng nam tử này không phải là Phượng Lan Dạ sao, không nghĩ tới kia nha đầu chết tiệt kia lại cất dấu một chuyện lớn như vậy, người này gọi tên thân mật như thế, hẳn không phải là người Vân Phượng sao, không phải nói diệt quốc rồi sao? Sao người này lại ở đây, Trầm Vân Tinh tự mình suy nghĩ tới lui, trên mặt lộ ra một chút ý cười kéo dài, mặc dù trong lòng vẫn rất sợ, nhưng chuyện này làm nàng giống như nhìn thấy hi vọng nụ cười mới lộ ra ngoài.

"Đúng vậy, ta là bằng hữu Lan Dạ, người lại là người phương nào."

"Ta là vị hôn phu của nàng Nạp Lan Cửu."

"Nạp Lan Cửu, người là vị hôn phu của nàng?"

Trầm Vân Tinh thất sắc kêu lên, trên mặt hưng phấn liên tục thay đổi sắc, không ngờ Phượng Lan Dạ thậm chí còn có vị hôn phu, vậy mà nha đầu

chết tiệt kia lại vẫn dám gả vào Tề vương phủ, đây cũng có thể xem là phạm thất điều, tốt, thật sự là quá tốt, nàng cũng muốn xem một chút Tề vương có phải là loại người chịu đựng được loại chuyện này hay không?

Trầm Vân Tinh trong lòng tính toán, nên cẩn thận thử dò xét: "Người tới tìm nàng vì chuyện gì?"

Nạp Lan Cửu híp lại ánh mắt, ngó chừng Trầm Vân Tinh, thấy vậy nàng tóc gáy dựng đứng cả lên, nên không dám tái mở miệng hỏi nữa.

"Hôm nay nể tình người là bằng hữu của Cửu nhi, tha cho người một mạng, nhưng nếu để cho ta phát hiện, người gạt ta, người cũng biết kết quả của việc gạt ta."

Nạp Lan Cửu vung tay lên, mấy người kia nhanh chóng biến mất, phu xe ngựa cùng nha đầu xe ngựa đồng thời phục hồi tinh thần lại, tiểu nha đầu bị làm cho sợ đến khóc lên, phu xe ngựa cũng khùng hoảng không dứt, chỉ có Trầm Vân Tinh là cả người mang khuôn mặt cao hứng, trong mắt hiện lên thần thái bức người.

"Đi, trở về phủ."

"Dạ, phu nhân."

Một chiếc xe ngựa rất nhanh biến mất trên đường phố vắng lặng, đợi đến các nàng đi rồi, chỗ tối đi ra mấy người, cầm đầu là Nạp Lan Cửu quay về phía sau ra lệnh: "Đi theo xem một chút các nàng là người nào?"

"Tuân lệnh, công tử."

Thủ hạ lắc mình rời đi, rất nhanh đuổi theo xe ngựa phía trước, bám theo một đoạn, cho đến khi đám người của Trầm Vân Tinh vào Nam Cung phủ, mới quay đầu trở về bẩm báo, Nạp Lan Cửu liền biết nói Trầm Vân Tinh nguyên lai là Tam hoàng tử phi.

Ngày thứ hai, Nam Cung Diệp không có ra khỏi Vương Phủ, ở bên trong Tuyền viện luyện công, Tích quản gia cầm một phong thư đưa đến Tuyền viện.

Nam Cung Diệp thu tay lại sau khi luyện xong, Nguyệt Căn ở một bên đưa lên khăn bông, đợi đến khi hắt lau mồ hôi xong, mới đích thân đưa lên lá thư này.

"Vương gia, mới vừa rồi Tích quản gia đưa tới được."

"Hử" Nam Cung Diệp gật đầu không để ý lắm, tiện tay mở thư ra, chỉ thấy trên tờ giấy trắng, uyển chuyển mấy chữ

"Nếu người muốn biết một chuyện bí mật có liên quan đến Phượng Lan Dạ, xin lập tức đến Tây Hồ trà lâu gặp mặt."

Cuối thư cũng không có tên người gửi, nhưng mà chữ viết xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là chữ viết của nữ tử, Nam Cung Diệp ánh mắt thâm thúy, âm ngao khó hiểu, quanh thân trong nháy mắt rét lạnh căm căm lệ khí trải rộng, trên khuôn mặt uyển nhược mỹ ngọc đã khoác lên một tầng sương lạnh, xoay mình nắm chặt tay, ra lệnh: "Lập tức đi Tây Hồ trà lâu."

"Dạ, Vương gia."

Nguyệt Căn không biết Vương gia sao vậy? Sau khi xem thư, sắc mặt cũng thay đổi luôn, không biết xảy ra chuyện gì, bất quá Nguyệt Căn không dám hỏi nhiều, chỉ cung kính lĩnh mệnh, phân phó người ta đi xuống chuẩn bị xe ngựa.

Nam Cung Diệp đổi một bộ cẩm bào quý giá, mang theo hai gã thị vệ ra khỏi Vương Phủ, chạy thẳng tới Tây Hồ trà lâu.

Hắn cũng muốn biết đến tột cùng là người nào hẹn hắn tới đây gặp mặt, còn đem chuyện của Lan Nhi gây chú ý cho hắn, xem ra đối với bản tính

của hần người này rất quen thuộc.

Xe ngựa chạy nhanh như bay, thẳng tới Tây Hồ trà lâu.

Tây Lâu trà lâu, tên như ý nghĩa, thật ra thì ở giữa hồ xây một ngọn trà lâu, bởi vì vị trí ngã về tây, cho nên liền mệnh danh Tây Hồ trà lâu.

Bất quá cái chỗ này là nơi tiêu tiền của phần lớn quan lại quyền quý, người bình thường trả không nổi như vậy.

Nam Cung Diệp dẫn người vào Tây Hồ trà lâu, trà lâu gồm có hai tầng, dùng gỗ mà dựng nên, phần lớn đều là gỗ thô, ở giữa có găng ngọc Lưu Ly, khi ánh mặt trời bắn tới ngọc Lưu Ly, trong phòng rất sáng đẹp, trên cửa sổ nửa mở rộng là màn châu sa nhẹ, bông bành lay động đặc biệt uyển chuyển xinh đẹp, thật có một loại mùi vị của Yên Vũ Giang Nam .

Nam Cung Diệp vừa xuất hiện, liền hấp dẫn rất nhiều người chú ý, lập tức có tiểu nhị đi tới, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, khách nhân này lớn lên quá tuấn rồi, hần lớn như vậy cũng chưa từng thấy người nào tuấn tú như thế, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang một thân lạnh lẽo, làm cho người ta không dám có nửa phần khinh nhờn.

"Công tử, có người khách đang chờ người đây?"

Tiểu nhị cung kính nói, nữ khách trên lầu chỉ nói một câu, người kia là công tử tuấn tú và tuyệt đẹp nhất.

Xem ra chính là công tử này rồi, cùng nữ khách trên lầu thật đúng là trời đất tạo một đôi, không phải là một đôi ý trung nhân sao, điểm tiểu nhị suy đoán, nhưng cũng không dám nhiều lời thêm một chữ nào, xoay người ở phía trước dẫn đường.

Nam Cung Diệp đuôi lông mày hẹp dài cau lên, một đôi ánh mắt chìm nổi sâu u đen nhánh như đầm nước cổ lâu năm, thị huyết vạn phần.

Điểm tiêu nhị nhìn thấy ánh sáng lạnh khiếp người ở bên trong đôi mắt hắt, không nhìn được phát run, dưới chân cước bộ càng nhanh hơn, rất nhanh liền đem Nam Cung Diệp dẫn tới lầu hai ngoài cửa nhĩ gian, cẩn thận chỉ chỉ: "Có người khách đang ở bên trong chờ công tử đấy."

Nói xong liền như một làn khói chạy vội đi xuống.

Nguyệt Cẩn đi trước một bước mở cửa nhĩ gian, tình cảnh bên trong nhìn một cái không sót thứ gì, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một nữ tử đang thật tình thưởng thức trà, hẳn là đệ nhất mỹ nhân An giáng thành - Trầm Vân Tinh, quả nhiên là nàng hên chủ tử, này? Nguyệt Cẩn quay đầu nhìn về Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp ánh mắt càng phát ra sâu u, bước nhanh đi tới, ưu nhã hất lên trường bào ngồi thẳng ở trước mặt Trầm Vân Tinh, tiếng nói từ tính tà mị vang lên.

"Không biết Tam Hoàng tẩu hên riêngBốn vương tới làm gì?"

Nam Cung Diệp vung tay lên, Nguyệt Cẩn cùng một thị vệ khác lui ra ngoài, canh giữ ở trước cửa, Trầm Vân Tinh cũng vung tay lên, bên trong gian phòng trang nhã tiểu nha đầu của nàng cũng lui ra.

Nhĩ gian yên tĩnh không tiếng động, chỉ có một nam tử tao nhã tuyệt thế, còn có một nữ tử ẩn tình đưa tình mềm mại yêu kiều.

Nam tử sắc mặt lạnh lùng băng sương, ánh mắt rét lạnh.

Nữ tử mềm mại đáng yêu đa tình, một đôi ánh mắt ôn nhu hưng phấn chăm chú nhìn vào trên người nam tử .

Nam Cung Diệp thấy Trầm Vân Tinh thật lâu không nói lời nào, một đôi ánh mắt khiếp người thẳng trừng đi qua, khóe môi hiện lên châm biếm: "Tam Hoàng tẩu chẳng lẽ không có gì để nói sao?"

Nữ nhân này trăm phương ngàn kế hẹn hấn đi ra ngoài, không phải là không có chuyện gì để nói cứ, nhìn thần sắc của nàng, lòng dạ hấn biết rõ tâm tư của nữ nhân này, ghê tởm, thân là nữ nhân của Tam hoàng huynh, thế nhưng dám can đảm suy nghĩ đến nam tử khác, thật là ghê tởm, Nam Cung Diệp hấn cũng không phải là đồ háo sắc.

Nữ nhân này chẳng những mê trai, hơn nữa đầu óc cũng ngốc.

Trầm Vân Tinh thấy ở trong mắt Nam Cung Diệp toàn là chán ghét, trong lòng tự nhiên là không dễ chịu, bất quá nàng không thèm để ý, nếu để cho nàng vào Tề vương phủ, nàng tin tưởng mình nhất định có thể làm cho hấn thích nàng, hấn là con cưng của thiên tử, sẽ như một con ngựa hoang khó khăn thuần phục, nhưng nàng tin tưởng mình có năng lực như thế.

Trầm Vân Tinh vừa đắc chí vừa nghĩ như thế, liền cười híp mắt mở miệng.

"Ngày hôm qua ta thấy đến Phượng Lan Dạ xuất phủ, người biết nàng đi gặp người nào không?"

Nam Cung Diệp nhíu mày, nữ nhân này sẽ không vô duyên vô cớ tìm hấn, cũng sẽ không vô duyên vô cớ nói đến Phượng Lan Dạ, bất quá hấn vận không nói chuyện, tin tưởng nữ nhân này sẽ mở miệng nói tiếp.

"Nàng thế nhưng lại đi gặp vị hôn phu của nàng, người nam nhân kia gọi là Nạp Lan Cửu, không ngờ tới nam nhân kia bỗng dừng lại xuất hiện, không biết hấn muốn làm gì? Hơn nữa hấn cũng không có chết, lại còn tìm đến nơi đây."

Trầm Vân Tinh đang hưng phấn nói, chợt quanh thân Nam Cung Diệp bỗng nhiên lạnh lẽo, sắc mặt trong nháy mắt Thị Huyết vận phần, đám mây đen tối giăng giăng bao phủ dày đặc, ánh mắt khiếp người khóa chặt lấy Trầm Vân Tinh, nữ nhân kia lại không hề hay biết, vẫn còn đang nói.

"Người nói xem nàng tại sao lại đi gặp người đàn ông kia vậy, có phải muốn nối lại tình xưa hay không ?"

Nàng nói tới đây, thì bước kế tiếp đã không thể thốt ra một lời nữa chữ nào, bởi vì bàn tay to của Nam Cung Diệp đã nhắc lên, bóp cổ nàng , khiến cho nàng khó chịu hít thở không thông, hai tay không nhận được đưa ra kéo lấy tay của Nam Cung Diệp, cái chết trong nháy mắt bao phủ quanh thân nàng, lúc này nàng mới nhìn rõ, Nam Cung Diệp vẽ mặt kinh người, con người hiện đầy sát khí, lực đạo trên tay càng ngày càng mạnh, Trầm Vân Tinh giống như một con kiến vùng vẫy giãy chờ chết, thống khổ không chịu nổi.

"Van xin người đừng giết ta."

Nàng sợ, giãy dụa cầu khẩn.

Nam Cung Diệp nhẹ buông tay, Trầm Vân Tinh bị ném đến trên bàn, hằn đứng lên cư cao lâm hạ nhìn xuống nàng.

"Bốn vương biết người muốn giở trò gì, sau này còn lần nữa để cho Bốn vương biết đầu óc của người còn có tư tưởng xấu xa, Bốn vương sẽ làm cho người sống không bằng chết, còn nữa, ở trong mắt của Bốn vương, người xách giày cho Bốn vương cũng không xứng, sau này còn cùng với bất luận kẻ nào nhắc tới chuyện này, người đừng nghĩ có thể mở miệng nói thêm một câu nữa."

Nói xong đi cũng không thèm nhìn tới Trầm Vân Tinh kéo cửa ra đi ra ngoài, Nguyệt Cầm vừa nhìn thấy sắc mặt Gia khó coi dị thường, cẩn thận kêu một tiếng: "Vương gia?"

"Trở về phủ."

Xem ra hần cần thiết phải cùng cái tiểu nha đầu kia hảo hảo nói chuyện, thân phận nàng hiện tại là người của Tề vương phủ, hơn nữa nếu nàng còn

tiếp xúc với những người đó, chỉ sợ người bị bất lợi là nàng, đến lúc đó ngay cả hăn cũng chưa chắc cứu được nàng.

Đoàn người nhanh chóng rời đi Tây Hồ trà lâu.

Bên trong gian phòng trang nhã vang lên tiếng kêu của tiểu nha đầu: "Phu nhân, phu nhân, người không sao chứ."

Kèm theo là tiếng khóc nhẹ nhàng, Trầm Vân Tinh gục ở trên bàn không nhúc nhích, quanh thân vô lực, nhưng lòng lại rất khó chịu, đã nghĩ rơi lệ, không muốn nói chuyện, không nghĩ tới ở trong mắt Nam Cung Diệp, nàng ngay cả rách giầy cho hăn cũng không xứng, dù Phượng Lan Dạ có làm ra chuyện gì, chỉ sợ hăn cũng sẽ không động đến nàng ta, đáng hận mình vì sao không thể tốt mạng như vậy.

Trầm Vân Tinh hồi tiếc tự oán, trong gian phòng trang nhã một mảnh bi thương.

Nam Cung Diệp vừa về tới Tề vương phủ, liền xông thẳng vào Liên viện.

Bên trong Liên viện, Phượng Lan Dạ đang ở dưới ánh mặt trời đọc sách, quanh thân bao phủ ánh sáng nhu hoà, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh ngọt ngào, thần sắc bình tĩnh.

Cách đó không xa, thanh âm của tiểu nha đầu gác cửa vang lên: "Tham kiến Vương gia."

"Tham kiến Vương gia."

Phượng Lan Dạ thân hình cũng không động, yên tĩnh đọc sách như cũ, bỗng nhiên quyển sách trên tay bị rút đi, một bàn tay to đưa tới ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, quay đầu lại liền đi vào phòng, Phượng Lan Dạ mặt đen thui, giận dữ nhìn chằm chằm Nam Cung Diệp, không biết nam nhân

này bỗng nhiên mắc chứng gì, sắc mặt âm u, đặc biệt khó coi, đây là lần đầu tiên hăn đối với nàng phát hoả lớn như thế.

"Nam Cung Diệp, thả ta xuống."

Nam Cung Diệp quả nhiên theo lời để xuống nàng, bất quá lúc này hai người đã ở trong khách sảnh, bên trong phòng khách tất cả mọi người đều lui ra ngoài, ngay cả Ngân ca ở dưới hành lang cũng bị tiểu nha đầu mang đi, chỉ sợ Ngân ca không biết thời thế, chộc tới hai vị chủ tử đang sắp phát nổ.

"Nói đi, tại sao?"

Phượng Lan Dạ hai cánh tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Nam Cung Diệp, nhìn hăn đang chậm rãi điều tiết cơn tức giận, giây lát, cuối cùng cũng mở miệng.

"Tại sao đi gặp người nam nhân kia?"

Hăn vừa mở miệng, Phượng Lan Dạ Tâm trong lòng lộ bộ một chút tiếng vang, hăn làm sao mà biết được, mặc dù hăn phái Thiên Bội Thần bảo vệ nàng, nhưng mà hôm qua nàng đã giấu Thiên Bội Thần ra ngoài, làm sao nhanh như vậy liền nhận được tin tức rồi, hay là hăn còn phái người khác giám thị nàng, nghĩ đến đây, Phượng Lan Dạ nổi giận, chỉ vào Nam Cung diệp.

"Trừ Thiên Bội Thần, có phải người còn an bài người khác ở bên cạnh ta hay không?"

Nhưng mà tại sao nàng lại cảm giác không ra a, ngay cả Thiên Bội Thần, nàng cũng có cảm ứng, còn lại tựa hồ không có, như vậy là có người đã gặp nàng đi ra ngoài.

"Không có."

Nam Cung Diệp lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, là lúc nào rồi, nàng vẫn còn so đo cái này, hẳn đang hỏi nàng, tại sao không nói cho hẳn biết, liền một mình đi gặp người nam nhân kia, nàng hiện tại thân phận là Tề vương phi, dù thế nào thì cũng có thể nói cho hẳn biết một tiếng.

Nếu hẳn nói không có, thì Phượng Lan Dạ tin tưởng , bất quá là ai đã nói đây?

"Như vậy đi, ta cho người biết vì sao ta đi gặp hẳn, người nói cho ta biết là ai đã nói với người, như vậy cả hai sẽ không thiệt thòi"

Đã là tình huống nào rồi mà Phượng Lan Dạ vẫn không quên đòi hỏi trả giá, Nam Cung Diệp trực tiếp im lặng hít sâu vào rồi rống lên" Phượng Lan Dạ, người ngựa da có phải hay không?"

"Không có?" Phượng Lan Dạ nghiêm trang lắc đầu, còn rất có nghĩa khí vươn một cái tay: "Đồng ý giao dịch không ?"

Nam Cung Diệp cắn răng hít sâu cái nữa, cuối cùng lý trí trở lại suy nghĩ, xem ra chỉ có thể như thế, ông trời đâu phải tìm cho hẳn một người làm bạn, rõ ràng là cho hẳn một khắc tinh mà, sắc mặt hẳn thật là khó coi cực độ rồi, cổ gật đầu.

Phượng Lan Dạ thấy hẳn vẫn không nhút nhích, cả người đã xông lại, kéo ra bàn tay to của hẳn cầm một chút: "Tốt, đồng ý."

Nam Cung Diệp đang hỏa khí tận trời, hận không đánh cho nàng một trận mới thoải mái chút ít, nhưng là bị nàng làm thành như vậy, trong lòng không khỏi hòa hoãn xuống dưới, mặc dù mặt vẫn nghiêm trang, nhưng không còn tức giận, bất quá trong đôi mắt ánh sáng lạnh đã tiêu tán không ít.

Phượng Lan Dạ đã chân thật mở miệng: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra? Hôm qua Hoa Ngạc xuất phủ mua đồ, liền có người mang một tờ

giấy đưa tới đây, nàng lấy đi vào cho ta, ta vừa nhìn mới biết là Nạp Lan Cửu, thì ra ngày đó diệt quốc hãn không có chết, ta không biết hãn tới tìm ta làm cái gì, cho nên liền đi ra ngoài để gặp mặt hãn."

"Hãn tìm người làm gì? Chẳng lẽ không biết người bây giờ là Tề vương phi rồi sao, nam nhân đáng chết này."

Nam Cung Diệp hừ lạnh, sắc mặt không được kiên nhẫn, bắt quá Lan Dạ đã nói cho hãn biết rồi, đáy lòng cũng thoải mái nhiều.

"Ta đã nói với hãn sau này đừng đến tìm ta nữa."

"Ừ, làm vậy là đúng, sau này hãn nếu còn đến, người nói cho ta biết, ta sẽ xử lý, còn người nữa không nên cùng hãn qua lại, nếu như nam nhân này có dụng ý khác, chỉ sợ sẽ hại đến người."

Nam Cung Diệp cẩn thận dặn dò nàng, hãn sẽ không để cho nàng gặp chuyện không may, nhưng mà trước khi tra ra được chuyện mẫu phi chết không rõ ràng, hãn không hy vọng để cho người ta biết lực lượng sau lưng Tề vương phủ.

"Biết rồi, nhưng lần sau người có việc gì có thể hỏi ta, ta sẽ nói cho người biết, có thể đừng có níu kéo ta được hay không."

Phượng Lan Dạ chỉ chỉ y phục của mình, đây không phải là quá bất nhã rồi sao, nàng đường đường Tề vương phi, bị Tề vương Gia lôi vào khách sảnh, có phải có chút quá đáng không.

Nam Cung Diệp thấy nàng nói như thế, trong lòng cũng rất hài lòng, giữa hai người bọn họ nên thành thật với nhau, tựa như hãn, chỉ cần nàng hỏi đến, hãn cũng sẽ không giấu diếm nàng.

"Được."

Vừa rồi hấn quả thật có chút kích động, nhưng vừa nghe nói có nam nhân tìm đến nàng, liền có chút ít nổi giận.

Phượng Lan Dạ thấy đã cùng Nam Cung Diệp đạt thành ý kiến, liền nhớ đến một chuyện khác: "Như vậy người nào nói cho người biết"

"Tam Hoàng tấu."

"Trầm Vân Tinh."

Phượng Lan Dạ lông mày trầm xuống, sắc mặt đột nhiên tối, tốt, nữ nhân này xem ra quyết tâm không bỏ qua cho nàng mà, cho tới nay bọn nàng nhìn đến mặt mũi của Tam hoàng huynh mà bỏ qua cho nàng ta, không nghĩ tới nàng ta cứ bám riết nàng không tha, đơn giản chỉ vì nàng ta nhìn trúng Nam Cung Diệp, nữ nhân đáng hận này, có biết mình là phụ nữ đã có chồng không, xem ra nàng phải ra tay rồi, khéo môi hiện lên nụ người tàn ác.

Một bên Nam Cung Diệp vẫn không quên dặn dò nàng: "Sau này cách Tam Hoàng tấu xa một chút, người đàn bà kia không biết an phận."

"Ta biết."

Phượng Lan Dạ liếc xéo Nam Cung Diệp, nhìn ngũ quan tuấn mỹ, cùng với hẹp dài lông mày, đôi mắt thâm thúy thần bí, cái mũi rất cao đầy tự hào, thêm đôi môi gợi cảm màu hồng, còn có thần thái thu phát tự nhiên, da thịt thì giống như Tuyết sáng bóng mịn màng, quả thật đẹp không sao tả xiết, chết tiệt yêu nghiệt.

"Còn không phải là do người khác trêu chọc gây họa."

Phượng Lan Dạ nói xong đầu cũng không thèm quay lại bỏ đi ra ngoài, không nhìn đến nam nhân phía sau đang đen mặt.

Nam Cung Diệp nhìn tiểu nha đầu này như không có chuyện gì xảy ra tiêu sái bước ra ngoài, thiên hạ này có rất nhiều người sợ hãi, hiện tại cuối cùng cũng có một kẻ không sợ không hãi hãi, cho nên hẳn sẽ không thủ tiêu đi ưu điểm của nàng được, Nam Cung diệp phất tay áo, đi ra ngoài, thẳng trở về Tuyên viện.

Trong viện, tiểu nha đầu tung hô thành một mảnh, ngay cả Ngân ca cũng gọi lên: "Gia đi hảo, Gia đi hảo."

Diệp Linh cùng Diệp Khanh, Hoa Ngạc và một ít người đi tới.

"Vương gia sao vậy?"

"Không có chuyện gì, hấn động kinh mà"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục xem sách trong tay, mọi người thấy chủ tử không muốn nói, liền tản ra đi làm chuyện.

Mà tay cầm quyển sách nhưng tâm tư của Phượng Lan Dạ cũng không ở trên quyển sách, mà đang ở trong đầu, Trầm Vân Tinh tiện nhân này, thật là đáng chết, thế nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần kiểm chuyện với mình, nếu còn giữ lại nàng ta, chỉ sợ sau này sẽ hỏng việc, xem ra nàng phải ra tay rồi, bất quá nàng ta không đến tìm nàng, thì nàng sẽ không động thủ, nếu như nàng ta còn tái xuất hiện?

Phượng Lan Dạ con người trầm xuống, ánh mắt đầy sát khí.

Phượng Lan Dạ vốn tính toán bỏ qua cho Trầm Vân Tinh nhưng mà có một số người không tự mình biết đủ, hoặc là ghen tỵ tới mức hồ ánh mắt của nàng ta, khiến cho nàng ta điên cuồng đến mất đi lý trí, cho nên không chỉ một mà là ba lần khiêu khích nàng.

Ngày hôm đó sau giấc ngủ trưa, Phượng Lan Dạ mới vừa rời giường, Hoa Ngạc liền sắc mặt khó coi đưa vào một phong thư.

"Chủ tử, lại có thư."

Nàng mặc dù không thấy được người, nhưng đại khái có thể đoán ra một chút, chắc là Nạp Lan công tử đưa thư tới, hẳn vì sao lần này đây đưa với chủ tử không tha, mặc dù muốn phục quốc, nhưng chỉ sợ không dễ dàng, làm không tốt sẽ mất cả tính mạng.

Phượng Lan Dạ không nói gì, nhận thư mở ra.

Trong thư viết đơn giản mấy câu, Nạp Lan Cửu muốn gặp nàng một lần, sau đó sẽ rời đi An giáng thành, sau này sẽ không bao giờ ... tìm nàng nữa, nếu như nàng không đi gặp mặt, hẳn sẽ tới Tề vương phủ tìm nàng.

Phượng Lan Dạ nhíu mày, vừa nhìn một cái, liền thấy chữ viết cùng lúc trước bất đồng, tựa hồ vô cùng mảnh mai, đây tội cùng là chuyện gì xảy ra?

Thật sự là Nạp Lan Cửu muốn gặp nàng sao? Lần trước nàng rõ ràng đã nói không muốn gặp lại hẳn, trong thời gian ngắn như vậy, hẳn đã biết rõ rồi mà còn cố phạm phải sao, nếu không phải là hẳn thì là người phương nào?

Hơn nữa địa điểm hẹn lại là Nguyệt trà lâu, chính là nơi các nàng lần trước gặp mặt.

Phượng Lan Dạ trong đầu bỗng nhiên toát ra một người, Trầm Vân Tinh, nữ nhân này đại khái năm mơ cũng không ngờ đến, Nam Cung Diệp lại đi nói cho nàng biết, nàng ta muốn nương theo chuyện này, thiết kế một bố cục đợi nàng sao?

Nàng cũng muốn xem một chút, nàng ta muốn làm cái gì?

Phượng Lan Dạ khóe môi nhất câu nở ra nụ cười, lạnh nhạt như băng:
"Tốt, ta biết rồi, Hoa Ngạc để cho Diệp Linh đi vào."

"Dạ, Vương Phi."

Trong mấy nha đầu của Liên viện, chỉ có Diệp Linh là cơ trí nhất, cho nên lần này nàng muốn dẫn nàng ta cùng nhau đi.

Diệp Linh, chỉ cần nói một lần thì đã biết phải làm thế nào, không giống Hoa Ngạc, không chỉ một lần hỏi mà hai ba lần hỏi tới, có những lúc không nên nói nhiều thì lại nói nhiều.

Hoa Ngạc lĩnh mệnh từ bên ngoài đi vào, cung kính mở miệng: "Vương Phi người cho gọi ta."

"Ừ, ta muốn đi Nguyệt Trà lâu một chuyến, người theo ta đi, Hoa Ngạc ở lại trong vương phủ."

"Dạ."

Diệp Linh gật đầu, Hoa Ngạc dường như có chút không hiểu, thấy chủ tử không mang theo bản thân, liền không nhịn được kêu lên: "Vương Phi, ta?"

"Bảo ở lại thì cứ ở lại, sau này không cho chất vấn lời của ta."

"Dạ, Vương Phi."

Hoa Ngạc vẫn chưa quên chuyện mình bị đánh, cho nên biết điều một chút im lặng, đứng ở đó chờ.

Phượng Lan Dạ thu hồi thư, phân phó Hoa Ngạc bảo người ta lập tức chuẩn bị xe, quang minh chánh đại lên xe ngựa trước cửa Vương Phủ, một đường hướng Nguyệt Trà lâu đi đến.

Lúc này đã xế chiều, trong trà lâu so sánh với lần tới trước nhiều người hơn, rất nhiều người đang uống trà nói chuyện phiếm, Phượng Lan Dạ vừa dẫn Diệp Linh vừa mới đi vào, liền lọt vào tầm mắt của mọi người, thanh

âm lập tức nhỏ đi xuống, rất nhiều người nhỏ giọng thì thầm nghị luận, không nghĩ tới Tề vương phi cũng đi ra ngoài uống trà.

Tiểu nhị cung kính chào đón, mặc dù không nhận ra người trước mắt, nhưng hẳn biết là chủ tử tôn quý, quanh thân y phục đắt tiền, vừa nhìn đã biết là người đại phú đại quý.

"Có nhã gian không?"

"Tiểu thư mời theo ta lên lầu hai."

Tiểu nhị kính cẩn ân cần mở miệng, xoay người ở phía trước dẫn đường, Phượng Lan Dạ dẫn Diệp linh một đường hướng lầu hai đi.

Diệp linh đi theo Tiểu Vương phi, nhìn nàng thần sắc không giống với thường ngày, tựa hồ có chuyện gì đó, trong bụng liền có so đo, nhưng vẫn ung dung bình tĩnh đánh giá tình huống trong trà lâu, rất bình thường chỉ có một chút khách uống trà, bất quá gần cửa sổ có một nữ nhân có chút kỳ quái, ban ngày ban mặt lại trùm áo choàng màu đen trên đỉnh đầu, mà tiểu nha đầu ngồi bên người nàng ta cũng kỳ quái, còn dùng khăn lụa che mặt.

Diệp Linh đi theo Vương Phi lên lầu, vào nhã gian, phân phó tiểu nhị mang đến một bình trà thượng hạng.

Đợi đến khi tiểu nhị rời đi, Diệp Linh vội vàng đóng cửa lại: "Vương Phi, phía dưới có hai nữ nhân thật kỳ quái a, ban ngày mà lại mang áo choàng trùm kín đầu, tiểu nha đầu bên cạnh cũng đeo cái khăn che mặt, bộ dạng rất cổ quái, chúng ta cũng phải cẩn thận một chút."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ mắt lộ ra ánh sáng tán thưởng, gật đầu một cái, nàng quả nhiên không nhìn lầm, Diệp linh quan sát chuyện so sánh với Hoa Ngọc

khôn khéo hơn nhiều, Hoa Ngạc chỉ biết hỏi tới, lòng quá mức thiện lương, sẽ dễ hỏng việc.

Điểm tiểu nhị rất nhanh đem nước trà đưa lên, Diệp linh lập tức cung kính rót trà, nhẹ giọng nhẹ lời mở miệng: "Vương Phi xin dùng trà."

Mặc dù không rõ Vương Phi tại sao lại xuất hiện ở nơi này, nhưng mà nàng ấy tự có chủ trương, cho nên Diệp linh im lặng không hỏi đến.

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng thức một ngụm trà, phất tay để cho Diệp linh đến ngoài cửa coi chừng dùm, để mình một người ở trong này.

Diệp linh lên tiếng đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ liền gọi Thiên Bội Thần ra, ý bảo hẩn nhìn lâu dưới: "Hai nữ nhân kia nhìn thấy không? Đem các nàng bắt lại, đây là một ít thuốc mê, chỉ cần để chóp mũi của các nàng lây dính một chút, các nàng sẽ gặp hôm mê, đối với mọi chuyện phát sanh sẽ không nhớ rõ ràng."

"Dạ."

Thiên Bội Thần mặt mũi bình tĩnh không thay đổi, đưa tay liền nhận lấy, nữ nhân này làm việc tàn ác, hơn nữa chế độc vô cùng lợi hại, hẩn cũng không thấy kỳ quái, cho nên cũng không hoảng hốt khi thấy chuyện này.

Thiên Bội Thần nhận lấy, lắc mình một cái liền không thấy thân ảnh, Phượng Lan Dạ lẳng lẳng nhìn giữa không trung, như có điều suy nghĩ.

Xem ra võ công Thiên Bội Thần luyện, nhất định có một môn là thuật ẩn giấu, cho nên mới phải qua lại tự nhiên, nếu hẩn không muốn để cho người nhìn thấy, người bình thường sẽ không nhìn thấy được hẩn, nhưng độ miễn cảm của con người cao, vẫn có thể cảm ứng được hơi thở của hẩn tồn tại.

Nàng chính vì có thể cảm ứng này mới biết được hẩn tồn tại.

Sau khi Thiên Bột Thần rời đi, Phượng Lan Dạ liền gọi Diệp linh đi vào, nàng không muốn đám người Diệp linh nhìn thấy Thiên Bột Thần tồn tại.

Không mất nhiều thời gian, ở ngoài cửa nhã gian vang lên hai tiếng gõ cửa.

Diệp linh ra mở cửa, thấy ngoài cửa đang đứng một nữ nhân mang áo choàng phủ đầu, cùng với nha đầu có cái khăn che mặt .

"Các người tìm ai a?"

Diệp linh mang vẻ mặt như hung ác hỏi, Phượng Lan Dạ ở bên trong mở miệng: "Để cho các nàng vào đi."

Trong hai người đã bị thuốc mê, căn bản là không có suy nghĩ, bất quá chỉ chiếu vào chỉ thị của Thiên Bột Thần mà làm, Diệp linh nghiêng người để cho các nàng đi vào, hai người đặt mông ngồi vào trên ghế, thật lâu cũng không động có động đậy, Diệp linh lấy làm kỳ quái mở miệng: "Hai người này là người nào a, làm sao đi vào mà cũng không thèm nói chuyện thế."

"Diệp linh, lấy ra mũ trùm và khăn che trên mặt các nàng xuống."

Diệp linh y lời làm theo, không nghĩ tới thì ra là Trầm Vân Tinh cùng tiểu nha đầu của nàng, hai nữ nhân này muốn làm cái chuyện xấu gì đây, Diệp linh suy nghĩ, các nàng này sở dĩ xuất hiện ở nơi này, không phải là do mấy nữ nhân này bày mưu chứ, nghĩ vậy liền nhìn Trầm Vân Tinh kêu lên: "Người nữ nhân hư hỏng này, muốn làm gì?"

"Đừng có nhiều lời, đem y phục Trầm Vân Tinh của cùng ta đổi lại đi."

Trầm Vân Tinh vóc người mặc dù so với Phượng Lan Dạ cao hơn rất nhiều, y phục cũng không vừa vặn, bất quá y phục cổ đại rộng rãi thoáng đãng, hơn nữa bên trong không có đồ, phía ngoài chỉ cần phủ lên là được, hơn nữa để cho Diệp linh dịu dàng ta, sẽ không có nhiều người để ý.

Diệp linh không có nói nhiều, tay chân lạnh lẽo cõi y phục của Trầm Vân Tinh, cùng Tiểu Vương phi trao đổi, Phượng Lan Dạ còn móc ra một chút đồ tùy thân mình mang, vẽ loạn lên mặt Trầm Vân Tinh trong chốc lát, trang điểm đậm hơn, cho nên có chút nhìn không rõ lắm diện mạo cũ của nàng ta, mới lấy cái khăn che mặt lại, cuối cùng Phượng Lan Dạ hài lòng mở miệng: "Diệp linh, đem nàng đưa lên xe ngựa Tề vương phủ, để cho phu xe ngựa đưa nàng trở về Tề vương phủ, người đeo lên cái khăn che mặt, cùng đi với ta."

"Dạ."

Phượng Lan Dạ vừa nói, Diệp linh liền trong lòng hiểu rõ, Vương Phi đang dùng gây ông đập lưng ông, nên không khỏi nở nụ cười, vươn tay đỡ dậy Trầm Vân Tinh, ôn nhu nhẹ lời nói nhỏ : "Đi thôi."

Trầm Vân Tinh cùng Diệp linh so sánh thân thể hơi thấp một chút, cho nên Diệp linh dìu nàng rất tốt, hai người ra khỏi cửa nhà gian, một đường đi thẳng tới lầu dưới.

Trà khách dưới lầu, thấy hạ nhân của Tề vương phủ, nhiều nhất chỉ nhìn Diệp linh, cũng không dám quá mức mà nhìn thẳng Tề vương phi.

Diệp linh động tác nhanh chóng, vừa vịn Trầm Vân Tinh vừa đi ra ngoài, một mặt ném một khối bạc lên trên quầy, chương quỹ cười đến híp mắt lại.

Trầm Vân Tinh bị đưa lên xe ngựa Tề vương phủ, Diệp linh phân phó phu xe ngựa, đem Vương Phi đưa Vương Phủ, nàng còn phải mua đồ, rồi thuận tay giặt khăn che trên mặt Trầm Vân Tinh xuống, gắn vào trên mặt mình, phu xe ngựa nhìn nàng một cái rồi đánh xe rời đi.

Diệp linh xoay người lại tiến vào trà lâu, đến bên cạnh Phượng Lan Dạ đang trùm đầu, rồi kêu một chiếc xe một đường thuận lợi trở về Tề vương phủ.

Trở lại Vương Phủ, Diệp linh cuối cùng cũng thở dài một hơi, may là Vương Phi thông minh, Trầm Vân Tinh bố trí cục diện kia thật ra rất tinh tế , nếu như gặp phải nữ tử tầm thường khác, chỉ sợ ngày hôm nay ắt đã gặp phải độc thủ, nhưng nàng ta đặc tội chính là Tiểu Vương phi, nàng ấy làm việc luôn luôn khôn khéo cơ trí, người bình thường nếu muốn hại nàng, chỉ sợ chưa chắc như ý.

Bây giờ nói đến xe ngựa của Tề vương phủ, từ Nguyệt Trà lâu rời đi, một đường chạy trở về Tề vương phủ.

Không ngờ lúc đến khúc quanh, bởi vì người ít, bỗng nhiên nhô ra hai đại hán, bay lên trời rồi vọt tới, lập tức một cước đá phu xe ngựa xuống xe, còn mình thì lôi kéo dây cương, đánh xe rời đi.

Phu xe ngựa bị làm cho sợ đến sắc mặt như tro tàn, ngậy người một hồi, vội vàng chạy trốn, trở về Tề vương phủ bẩm báo cho Tích Đan, Tích Đan nhìn hán một cái, chậm rãi mở miệng: "Vương Phi đã sớm trở lại, còn phân phó ta, không cần xử phạt người, người vì làm mất xe ngựa sẽ nói lung tung."

"Này?" Phu xe ngựa không đầu đuôi ra sao, càng không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng là Diệp linh phân phó đưa Vương Phi trở về Vương Phủ , làm sao mà Tiểu Vương phi lại trở về trước, chẳng lẽ ngày hôm nay mình uống rượu rồi, buổi trưa hôm nay hình như không có a, bất quá nếu quản gia đã nói như thế, lại không trừng phạt hán, phu xe ngựa mới lười chõ mõm vào, liền lui xuống.

Mấy tên đại hán nhô ra, sau khi lôi kéo xe ngựa một đường chạy như điên, đến một đường phố vắng vẻ.

Nhìn người ở đây thưa thớt, bốn phía không có người nào rồi, mấy hán tử nở nụ cười âm uế, nghe nói Tề vương phi là một mỹ nhân, mặc dù tuổi không lớn lắm, bất quá tuyệt đối là loại hàng tốt, xem ra thật tiện nghi cho

bọn họ a, nếm thử một chút tươi mới cũng tốt, quản khí gió mẹ kiếp cái gì phi hay không phi, đến lúc đó người nào mà tìm ra được bọn họ, bọn họ chẳng những có được tiền, còn có được người, thật là khoái muốn chết.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75

Ba bốn hán tử vén màn kiệu lên, liền nhìn thấy bên trong có một mỹ nhân như ngọc nằm nghiêng, giờ phút này đang mê trợn tròn mắt, vẻ mặt dường như khôi phục một chút tỉnh táo, vừa nhìn thấy có mấy người nam nhân mặt đầy âm quang, vén rèm đi vào, không khỏi kêu lên.

"Các người làm gì? Cút ngay đi, a, "Có người không kịp đợi kéo lấy thân thể của nàng, trực tiếp xé y phục trên người nàng, sau đó liền có người, đưa bàn tay đến trên bộ ngực đầy đặn của nàng, bắt đầu chà đạp, lúc này Trầm Vân Tinh đã biết bước kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, mà đây chính là chuyện mà nàng muốn ban cho Phượng Lan Dạ, làm lại trở thành xảy ra trên người nàng đây, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Nàng nghĩ mãi vẫn không rõ, nhưng mà mấy cái tay kia đã sờ mó nắm lấy mọi góc độ trên thân thể nàng, cả người bỗng nhiên chợt lạnh, nàng bị lột sạch sẽ, lúc này Trầm Vân Tinh thật là kêu trời không thấy, gọi đất đất không nghe, hận không thể đập đầu mà chết, nhưng cho dù có đập đầu, thì cũng chạy không thoát cảnh phải chịu nhục, thân thể trong sạch của nàng, không có cho phu quân mình, lại bị hủy ở trong tay những người này rồi, không cần, phải là nàng đáng chết, ông trời xin hãy bỏ qua cho nàng đi, bỏ qua cho nàng.

"Các người hãy buông tha cho ta đi, ta cho các người tiền, muốn bao nhiêu có bấy bao nhiêu."

Trầm Vân Tinh cầu khẩn, nhưng mà chữ sắc vào đầu, những tên hán tử nơi nào mà bận tâm được nhiều như vậy, tiếng thở càng ngày càng nặng, có người liều mạng đem tách hai chân của nàng ra, trực tiếp một cái đâm thấu vào thân thể của nàng, Trầm Vân Tinh chịu không được hét rầm lên.

"A, a."

Tiếng kêu của nàng càng kích thích những tên hán tử, hán tử phá thân của nàng không nhin được kêu lên: "Mẹ nó còn nguyên, hẳn là lần đầu tiên, Lão Tử ngày hôm nay thật may, ngay cả có tiền cũng mua không được thứ này " nói xong cũng không quản Trầm Vân Tinh với tiếng kêu thống khổ, thoải mái chuyển động, ba tên hán tử khác vừa nghe hẳn nói, ảo não không dứt, xông tới bên người Trầm Vân Tinh, sau một phen hành hạ xong, Trầm Vân Tinh người đầy dấu hôn xanh tím, phía dưới vết máu loang lổ, cả người chết đi sống lại, hôn mê mấy lần, đợi lúc nàng tỉnh lại lần nữa, trong xe ngựa trống rỗng không có một người, chỉ có nàng thân thể trần truồng nằm ở bên trong xe ngựa.

Nàng đệ nhất mỹ nữ An giáng thành Trầm Vân Tinh bị hôm nay bị chà đạp thô thảm, vốn tuồng vui này là nàng trả thù một nữ nhân khác , nhưng là bây giờ lại xảy ra trên người của nàng, nàng thật hận a, nếu như nàng không nghĩ hại Phượng Lan Dạ, bản thân mình cũng sẽ không gặp phải loại chuyện này, hiện tại nàng còn có thể diện gì gặp người ta, Trầm Vân Tinh chảy nước mắt mặc quần áo vào, quanh thân đau giống như bị xé nát, nhưng mà nàng nói không được nên lời, nhớ tới cái chết, thì lại vừa sợ, cuối cùng chỉ có thể chầm chậm xuống xe ngựa, vịn hàng rào gỗ bên đường phố , một đường đi về phía Nam Cung phủ.

Nam Cung phủ.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đang nghe tiểu nha đầu khóc lóc kể lể: "Chủ tử nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, gia người hãy phái người đi tìm nàng đi"

Nam Cung Tiếp nhìn chăm chăm tiểu nha đầu quỳ trên mặt đất, trầm giọng mở miệng: "Nói đi, các người lại làm chuyện gì? Một nữ nhân hiếu nữ tặc, cả ngày nên ở lại trong phủ, nhưng lại đi chạy loạn khắp nơi, gặp chuyện không may cũng là tự chuốc lấy."

"Gia, người cứu chủ tử đi."

Tiểu nha đầu liên tục cầu khẩn, Nam Cung Tiếp cũng không nhúc nhích, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm tiểu nha đầu: "Nói cho ta biết, chủ tử các người gặt ta để đi làm cái gì, nếu không để cho quản gia dẫn người đi xuống chịu hình phạt đi, xem người nói hay là không nói?"

Tiểu nha đầu bị hù dọa, sắc mặt trắng đi, đâu còn dám giấu diếm: "Là chủ tử, nàng hận Tề vương phi, cho nên tìm người, muốn thu thập Tề vương phi."

"Cái gì? Nàng thật là không tự lượng sức mình, Tề vương phi là người mà nàng đối phó được sao, nữ nhân này ngu xuẩn."

Nam Cung Tiếp sắc mặt cũng thay đổi luôn, ở bên trong phòng khách đi qua đi lại, Trầm Vân Tinh dù xảy ra chuyện gì cũng là tự tìm, nhưng hiện tại thân phận của nàng vẫn là Tam hoàng tử phi, thể diện của Nam Cung phủ bọn họ không thể bị nàng làm mất hết.

Nam Cung Tiếp hướng ra ngoài cửa gọi quản gia: "Lập tức mang người Vương Phủ đi ra ngoài tìm Tam hoàng tử phi, nhớ kỹ không được kinh động bất luận kẻ nào."

"Dạ, gia."

Quản gia cung kính nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng mà vừa rời đi không bao lâu, một tiểu nha đầu vội vã chạy vào, sợ hãi bẩm báo: "Gia, phu nhân trở lại, hiện tại đang ở Xuân Hương viện."

Xuân Hương viện là viện của Trầm Vân Tinh, không ngờ nàng ta đã trở lại, hơn nữa còn lặng lẽ im lìm, Nam Cung Tiếp chân mày cau lại, xoay người liền đi ra ngoài, hai tiểu nha đầu vội vàng đứng dậy đi theo phía sau hắn.

Bên ngoài phòng, Nam Cung Tiếp lạnh lùng mệnh lệnh hạ nhân: "Truyền cho quản gia trở lại, đừng đi ra ngoài"

"Tuân lệnh, gia."

Trả lời xong liền có người chạy đi, Nam Cung Tiếp dẫn thiếp thân thị vệ Trữ Cảnh cùng hai tiểu nha đầu đi thẳng tới Xuân Hương viện.

Trước cửa Xuân Hương viện, hai người gác cửa vừa nhìn thấy chủ tử hùng hổ đi tới, khuôn mặt sợ hãi, ngần ngại đứng tại chỗ, không biết nói cái gì cho phải, đợi đến chủ tử đi qua, mới kịp phản ứng, liền run như cây sậy nhỏ giọng nghị luận.

"Người nói xem phu nhân đã xảy ra chuyện gì? Thật giống như đã bị thương, hơn nữa y phục cũng rách nữa."

"Không phải là?"

Hai người kinh nghi vạn phần, ánh mắt nhìn nhau có chút hả hê, nữ nhân này nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì cũng là tự chuốc lấy, ai bảo nàng ta vẫn xem thường chủ tử các nàng đâu, cũng không nhìn xem bản thân mình thân phận gì, ngay cả hoàng tử cũng dám khinh thường, cho dù nàng ta có là con của Trầm gia học sĩ Hàn Lâm viện đi nữa, thì cũng chỉ là một kẻ làm quan, có thể so sánh cùng hoàng thân quốc thích sao? Thật là nữ nhân không biết xấu hổ.

Hai ma ma nói thầm, lúc này Nam Cung Tiếp đã dẫn người xông thẳng vào khuê phòng của Trầm Vân Tinh, dọc theo đường đi cũng không còn người dám ngăn trở hẵn, từ trước tới nay, Tam hoàng tử làm người ôn hòa khiêm tốn, ở trong phủ, rất được bọn hạ nhân kính yêu, cho tới bây giờ cũng chưa nhìn thấy hẵn có sát khí như hôm nay vậy, nên tất cả mọi người có chút sợ.

Trong phòng ngủ, ánh đèn mờ ảo, chập chờn soi sáng.

Cửa phòng rầm một tiếng vang lên , Nam Cung Tiếp đi vào, đây là lần đầu tiên hắn đi vào phòng ngủ của Trầm Vân Tinh, mà Trầm Vân Tinh vốn đang thay quần áo, nghe được cửa phòng có tiếng vang, hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp khuôn mặt đang lạnh lùng như băng thì không khỏi hoảng hốt, nhẹ buông tay, y phục liền rơi xuống trên mặt đất, trên người nàng làn da trắng mịn, cái yếm đỏ tươi mới vừa mặc lên người, vốn đang định mặc áo lót, ai biết Nam Cung Tiếp bỗng nhiên xông vào.

Trầm Vân Tinh lấy lại ý thức hai tay che ngực, trong mắt hiện lên tức giận: "Người?"

Nhưng rất nhanh nàng liền nghĩ đến trên người mình mới vừa xảy ra chuyện gì, hơn nữa giờ phút này da thịt trắng trẻo trên người, lại loang lổ dấu hôn, người có mắt tất nhiên đều nhìn ra được, nàng còn có lời gì để nói đây? Phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Gia? Ta?"

Nam Cung Tiếp trong mắt đờ đờ toát ra hai đóm lửa, tiến lên một bước nắm lấy Trầm Vân Tinh cản rằng mở miệng: "Ta không chỉ một mà là ba lần nhắc nhở người, nhất định phải chú ý chừng mực, hiện tại người chơi với lửa, tốt lắm, ta lập tức viết một phong hưu thư cho người, người lập tức chạy trở về Trầm phủ đi."

Trầm Vân Tinh nghe vậy, trong mắt hiện đầy khủng hoảng, sợ hãi, nếu bây giờ nàng bị hưu, chuyện này tất nhiên không thể giấu diếm được, mặt mũi của Trầm gia đều bị nàng phá nát, phụ thân nhất định sẽ đánh chết nàng, không được.

Trầm Vân Tinh ôm lấy đùi của Nam Cung Tiếp, cầu khẩn không dứt.

"Không cần a, van cầu người đừng hưu ta, ta không thể trở về Thẩm gia, van cầu người."

"Chẳng lẽ người cho rằng người còn có thể ở lại Nam Cung phủ làm phu nhân sao" Nam Cung Tiếp châm biếm, hai mắt bắn ra ánh sáng khiếp người, hẳn thật đúng là không biết nữ nhân này lại vô sỉ như thế, đã làm ra những chuyện như thế này, còn có mặt mũi ở lại Nam Cung phủ, nếu đổi lại là người bình thường, sớm tuyệt quyết tự sát, nếu quả thật như vậy, hẳn sẽ cho nàng một danh tiết cương liệt, không nghĩ tới nữ nhân này chẳng những sợ chết, còn muốn ở lại bên trong Nam Cung phủ .

"Chỉ cần không hưu ta, người muốn làm sao thì làm như thế, van người, để cho ta làm thiếp, để cho ta làm tỳ đều được"

"Cút ngay."

Nam Cung Tiếp vừa nhắc chân đá ngã lăn Trầm Vân Tinh, nữ nhân kia bò dậy, vừa nhào đầu về phía trước ôm chân của hắn, vừa cầu khẩn không dứt, nước mắt như mưa rơi xuống.

"Van cầu người, đừng hưu ta, đừng để cho ta trở về Trầm gia, nếu ta trở về, phụ thân nhất định sẽ đánh chết ta, van người."

Nam Cung Tiếp nhíu mày, Trầm Vân Tinh vẫn là chánh phi mà hoàng thượng ban cho hắn, nếu như hưu nàng, thì nhất định phải có một giải thích rõ ràng, nếu như chuyện này lan truyền đi ra ngoài, thể diện của hoàng thất sẽ bị mất, Nam Cung phủ lại càng trở thành trò cười của người trong thiên hạ, cho nên hưu nàng vẫn không phải là hành động khôn ngoan, thế nhưng nếu giữ nữ nhân này lại, trong lòng hắn có cảm như nuốt phải một con ruồi, bất quá vì hoàng thất cùng Nam Cung phủ, cuối cùng Nam Cung Tiếp đành thị huyết mở miệng.

"Tốt, bắt đầu từ hôm nay , người không còn là phu nhân của Nam Cung phủ, ta sẽ tiến cung báo cáo với phụ hoàng, từ nay người chẳng qua là một gã tiện thiếp của Nam Cung phủ, tiện thiếp hạ đẳng nhất, nhớ, nếu còn ra

khỏi phủ một chuyến nữa, thì vĩnh viễn không cho vào Nam Cung phủ một bước."

Nam Cung Tiếp nói xong, cũng không thèm nhìn tới Trầm Vân Tinh một cái, nhắc chân liền đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng thanh âm của tiểu nha đầu gác cửa vang lên, cũng không có người để ý tới, đợi đến Nam Cung Tiếp đi khỏi, hai thiếp thân nha đầu của Trầm Vân Tinh liền vọt vào, chỉ thấy trong phòng ngủ, chủ tử đang nằm lỳ ở trên giường khóc, mà trên người lại có nhiều mảnh xanh tím, những nha đầu này mặc dù không tinh thông chuyện nam nữ, nhưng cũng có nghe thấy chút ít, giờ phút này thấy bộ dạng chủ tử, sớm bị dọa đến hoảng sợ, một người nhật y phục trên mặt đất lên choàng trên người chủ tử, một người đi đỡ chủ tử.

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy."

Nói xong cũng khóc lên, Trầm Vân Tinh nghe câu hỏi của tiểu nha đầu, khóc càng thương tâm hơn, quay đầu ôm tiểu nha đầu của mình, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, chẳng lẽ đây mới thật là nàng đã tạo nghiệp, vì sao phải gặp Tề vương, nếu không phải một lòng ảo tưởng, thì làm sao mà phát sinh chuyện như vậy?

Trong phòng ngủ vang lên tiếng khóc."

Ngày thứ hai, Nam Cung Tiếp liền vào Cung, đem chuyện cách chức Trầm Vân Tinh làm thiếp báo cáo cho Hạo Vân để biết, hoàng thượng vốn không đồng ý, còn khiển trách Nam Cung Tiếp một trận, nhưng sau khi nghe chuyện đã xảy ra, liền không nói thêm lời nào, nữ nhân thất thân làm sao xứng làm hoàng tử phi, cách chức làm thiếp thì cách chức làm thiếp, cũng đã làm Tam nhi khó xử nhiều vì không thể hưu nữ nhân kia, nếu mà đem nàng hưu trở về Trầm gia, chỉ sợ thể diện của hoàng thất cũng mất hết,

Hạo Vân để phất phất tay để cho Nam Cung Tiếp lui ra ngoài, khuôn mặt mệt mỏi, thật là thời buổi rối loạn a.

Từ đó bên trong Nam Cung phủ có hai ba cái tiểu thiếp , vị trí chánh phi thì bị treo, Trầm gia không biết có phải nhận được tin tức gì hay không, mà nửa chữ cũng không lên tiếng, chuyện này liền được giải quyết như vậy.

Trầm Vân Tinh từ đó không thấy bóng dáng, không bao giờ được ra khỏi Nam Cung phủ nữa, thân phận của nàng đã không còn giống với lúc trước.

Chuyện phát sinh đêm hôm đó, sau này nàng suy nghĩ lại, cộng thêm tiểu nha đầu tường thuật, đại khái đã hiểu rõ chuyện xảy ra, thật ra thì nàng đã trúng kế gây ong đập lưng ong của người đàn bà Phượng Lan Dạ kia, nàng đã quá coi thường nha đầu này, mới làm cho mình gặp phải thiệt thòi như vậy, Trầm Vân Tinh vừa hận vừa giận, nhưng vô kế khả thi, bất quá nàng vẫn chưa quên một chuyện khác.

Vị hôn phu Nạp Lan Cửu của Phượng Lan Dạ, người này bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong An giảng thành, một kẻ không rõ lai lịch, chỉ sợ trong lòng có quỷ kế, cho nên Trầm Vân Tinh bí mật để cho tiểu nha đầu đưa tin cho biểu ca của mình là Tây Môn Vân, để cho hắn đặc biệt chú ý động tĩnh Tề vương phủ.

Tây Môn Vân nhận được mật báo, âm thầm phái người giám thị Tề vương phủ, bởi vì sợ Tề vương phát hiện, cho nên âm thầm bố trí rất xa, trong lúc nhất thời cũng bình an vô sự.

Tam hoàng tử phi Trầm Vân Tinh bị giáng xuống làm thiếp, một lần nữa khơi lên làn sóng nghị luận trong An giảng thành, tại trà lâu tửu quán, phần lớn là người ta đều đàm luận cái đề tài này.

Chuyện này tự nhiên cũng truyền vào trong Liên viện của Tề vương phủ.

Diệp linh cùng Hoa Ngọc cùng vài người đều rất là cao hứng, vỗ tay khen hay: "Nữ nhân kia đáng đời."

"Đúng vậy a, đáng đời, tự làm tự chịu."

Bất quá đối với chi tiết bên trong đó, không ai hiểu rõ, đêm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tam hoàng tử lại cách chức Trầm Vân Tinh làm thiếp, nếu như nàng ta thật sự làm ra chuyện không trong sạch, theo lý phải hừ nàng ta mới đúng, nếu như không có, thì sao lại cách chức nàng ta, hơn nữa Trầm gia lại không ai lên tiếng biện minh gì cả.

Phượng Lan Dạ đang ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi luyện Huyền Thiên tâm pháp, nàng bây giờ chẳng qua chỉ luyện đến sơ cấp tâm pháp, đang muốn tu luyện lên nữa, thì dường như có một tầng trở ngại, khiến cho nàng hết đường xoay sở, cuối cùng là xảy ra vấn đề gì đây?

Tu luyện xong, nàng nhắm mắt ngưng thần suy tư, thật ra ở nơi nào xảy ra sơ sót, lúc này, giọng nói ngoài cửa tự nhiên truyền vào, nghĩ đến nữ nhân Trầm Vân Tinh kia bị trừng phạt báo ứng, ánh mắt của Phượng Lan Dạ lóe lên một cái, nàng ta đúng là đáng đời, nếu như nàng ta không có lòng hăm hại nàng, thì hôm đó cũng không bị chuyện gì.

Người đàn bà kia căn bản là tự làm tự chịu, Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây liền không để ý tới chuyện này nữa, nhưng có một chuyện khác làm cho nàng phải bận tâm, liền xoay người hướng ra ngoài cửa trước gọi một tiếng: "Diệp linh."

Diệp linh vừa nghe Vương Phi gọi, vội vàng chạy đi vào: "Tiểu Vương phi?"

"Đi kêu quản gia đến đây."

"Dạ"

Diệp linh đi ra ngoài rồi, Phượng Lan Dạ cũng đứng dậy, chỉnh trang lại một chút rồi đi tới khách sảnh kế bên, đám người Hoa Ngọc cùng Diệp Khanh cũng theo đi vào, rót trà đứng hầu ở một bên.

Quản gia Tích Đan rất nhanh đi theo phía sau Diệp Linh bước vào, Tích Đan cung kính mở miệng: "Tham kiến Tiểu Vương phi, không biết Vương Phi gọi Tiểu nhân tới đây có chuyện gì phân phó?"

Phượng Lan Dạ nhấp một chút trà, nhẹ nhàng mở miệng: "Đúng rồi, qua hai mươi ngày nữa chính là đại thọ năm mươi của hoàng thượng, nghe nói trước đây Tề vương phủ cũng không có tặng lễ vật mừng thọ cho hoàng thượng, năm nay bốn vương phi muốn đưa cho hoàng thượng thọ lễ."

"Vương Phi muốn để cho Tiểu nhân đi chuẩn bị sao?"

Tích Đan xin chỉ thị, nhưng Phượng Lan Dạ lắc đầu, phải chuẩn bị thứ gì, nàng đã suy nghĩ đi lại mấy ngày nay, nàng chỉ muốn để Tích Đan đi thăm dò các Vương Phủ khác đưa lễ vật gì.

"Đi hỏi thăm một chút Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ chuẩn bị lễ vật gì."

"Dạ, Vương Phi."

Tích Đan lĩnh mệnh lui xuống, ánh mắt của Phượng Lan Dạ trở nên u ám, sở dĩ muốn tặng lễ vật cho Hạo Vân đế, cũng không phải bởi vì hắn là hoàng thượng, mà vì nàng không muốn để cho Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ đoạt lấy danh tiếng, nàng muốn cho bọn hắn một kích thật mạnh, mặc dù Nam Cung Diệp không có hứng thú với ngôi vị, nhưng bọn người trong bóng tối cũng không có bỏ qua cho hắn, ngược lại còn khắp nơi đề phòng hắn, như vậy nàng sẽ làm cho bọn họ an tâm một chút, hơn nữa nàng phải thường xuyên đi vào trong cung để điều tra rõ chuyện của Ngọc phi, năm đó chết như thế nào, nếu như chuyện này xảy ra ở trong

cung thì chỉ có thể ở trong cung mới tìm đầu mối, nàng cũng không tin không có một tí khe hở nào để điều tra.

Tấn vương phủ bên trong thư phòng.

Phía sau bàn đọc sách đang ngồi một nam tử tà mị âm trầm, con người híp lại, ánh sáng khiếp người đang nhìn chăm chăm một nữ tử mỹ lệ quỳ trên mặt đất, nàng ta không nhúc nhích, không biết tư thế như vậy đã trôi qua bao lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Lam Cơ, Bốn vương đã giao chuyện gì cho người?"

Nữ tử quỳ trên mặt đất ngửa mặt lên, kiều diễm quyến rũ, nhưng giờ phút đang hiện lên mấy phần cẩn thận, từ từ mở miệng.

"Bẩm Vương gia, Lam Cơ hành sự bất lực, xin Vương gia xử phạt."

Nam Cung Trác vốn để cho nàng ra tay, cho nàng cùng Phượng Lan Dạ gặp mặt, dựa theo lẽ thường, Phượng Lan Dạ thân là muội muội của Lam Cơ, tất nhiên phải cứu nàng ra khỏi Tuyết Nhạn Lâu, để cho Lam Cơ tiến vào Tề vương phủ, nàng nhất định phải ở giữa gây xích mích cho Tề vương cùng Tề vương phi, bởi vì Phượng Lan Dạ vô cùng cao ngạo, nếu như trong lòng có vết nứt, nhất định nàng sẽ rời đi Tề vương phủ, đến lúc đó Nam Cung Trác sẽ lên tiếng giữ nàng, tất nhiên nàng sẽ ở lại Tấn vương phủ.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, Phượng Lan Dạ căn bản không động thủ đi cứu tỷ tỷ mình.

Trong mắt Lam Cơ chợt lóe lên sự tàn ác, không nghĩ tới Phượng Lan Dạ lại có thể quyết tuyệt đến như vậy, bản thân mình thì hưởng phúc, hoàn toàn không để ý đến nàng đang ở chỗ này chịu tội, nghĩ đến đây, Lam Cơ liền cắn răng, nếu có một ngày mình được quyền thế, tất nhiên sẽ không để cho nha đầu chết tiệt kia sống tốt.

"Người?"

Nam Cung Trác đang muốn mở miệng, thì cửa bị gõ một chút, có người mở cửa ra, xông thẳng vào trong, Nam Cung Trác sắc mặt đột nhiên lạnh, âm trầm nhìn sang, chỉ thấy người đến mặc áo choàng màu đen, khăn trùm trên đầu cũng màu đen, sau khi bước vào thì lẳng lặng lấy xuống mũ trùm đầu, lộ ra dung nhan sang trọng tuyệt đẹp, Nam Cung Trác lời đến miệng phải nuốt trở vào, bởi vì người này là mẫu phi của hãn Mai Phi nương nương, sao bỗng nhiên nàng lại xuất cung tới đây?

Nam Cung Trác nhìn lướt qua Lam Cơ đang quỳ bên dưới, phất phất tay, ý bảo nàng đi xuống, có việc gì sau này hãy nói.

Lam Cơ lặng lẽ đứng dậy, len lén liếc nhìn người vừa tới một cái, âm thầm suy đoán nữ nhân này là ai, ngay cả Tấn vương điện hạ cũng mang theo ba phần cẩn thận, mắt thấy nàng đã muốn thối lui đến trước cửa, thì nghe một thanh âm giá lạnh vang lên.

"Đứng lại."

Trong mắt Mai Phi hiện lên vẻ khiếp sợ, khó có thể tin, chậm rãi tiêu sái đến trước mặt Lam Cơ, vươn tay nâng mặt của nàng lên, cẩn thận tỉ mỉ nhìn, Nam Cung Trác đang ngồi ngay ngắn ở sau mặt bàn không biết xảy ra chuyện gì, liền đi tới hỏi thăm: "Sao vậy?"

"Nha đầu này là ai?"

"Vân Phượng quốc ,Ngũ công chúa."

Nam Cung Trác trầm giọng mở miệng, hãn không rõ mẫu phi làm sao vậy, lúc này có chút khó tim, sau đó thì khiếp sợ, hiện tại lại mang theo một ít hưng phấn, rồi đưa cánh tay lôi Lam Cơ hướng về phía giường êm mà, hai người cùng nhau ngồi lên đó, Lam Cơ nhìn thần thái của Nam Cung Trác, cuối cùng đã nhớ ra thân phận của nữ nhân này, nhất định là Mai Phi nương nương, nàng không khỏi hoảng hốt, vội vàng đứng lên, khom người khom lưng: "Lam Cơ đáng chết, tham kiến Mai Phi nương nương."

"Không sao, ngồi xuống đi, Bốn cung có chuyện hỏi người."

Lam Cơ nào dám ngồi, chỉ cúi đầu đứng thẳng, Mai Phi cũng không làm khó nàng, ôn nhu mở miệng: "Nếu như bốn cung dẫn người tiến cung đi phụng dưỡng hoàng thượng, người có bằng lòng hay không?"

"a?"

Chẳng những Lam Cơ, mà ngay cả Nam Cung Trác cũng có chút khó có thể tin, mẫu phi làm sao có thể nói lên đề nghị như vậy, phụ hoàng niên kỷ đã lớn như vậy rồi, nghĩ sao mà đi dâng nữ nhân cho phụ hoàng, cả khuôn mặt đều không giải thích được.

Lam Cơ đầu tiên là mang vẻ khó tin, sau đó ngừng đầu lên nhìn Nam Cung Trác, Nam Cung Trác gật đầu một cái, Lam Cơ liền gật đầu.

"Lam Cơ mặc cho nương nương an bài."

"Tốt, người đi thu dọn đi, sau đó ở trước cửa Vương Phủ chờ ta, theo Bốn cung cùng nhau tiến cung, Bốn cung tự có an bài."

"Dạ, nương nương."

Lam Cơ lên tiếng rồi lui ra ngoài, sau khi đi thẳng ra khỏi cửa, nàng vẫn có chút khó có thể tin, nàng sẽ phải tiến cung phụng dưỡng hoàng thượng, điều này sao có thể xảy ra, Lam Cơ nàng rất nhanh sẽ trở thành nhân thượng nhân sao? Cho tới nay nàng đều ủy khuất để cầu toàn, hiện tại cuối cùng cũng nhận được hồi báo rồi sao? Nàng biết Nam Cung Trác muốn lợi dụng nàng, bất quá thế sự không có tuyệt đối?

Lam Cơ nhợt nhạt cười, khoe môi hiện lên vẻ thị huyết, rất nhanh tăng cước bộ, xoay người đi khỏi.

Bên trong thư phòng, yên tĩnh không tiếng động, Nam Cung Trác đi tới bên người Mai Phi, lo lắng mở miệng: "Mẫu phi, người xuất cung tới làm gì? Nếu như bị phụ hoàng phát hiện."

Mai Phi mềm mại đáng yêu cười một tiếng: "Người yên tâm đi, hắn đã không bằng lúc trước, hiện tại nhìn bên ngoài thì thân thể khoẻ mạnh, nhưng trên thực tế đã ngày càng lụn bại rồi, cho nên người nhất định phải tăng nhanh kế hoạch, còn có đại thọ lần này của hoàng thượng, người đã chuẩn bị đưa thọ lễ gì?"

"Nhi thần tự có an bài, mẫu phi yên tâm đi, năm nay nhi thần nhất định sẽ đứng thứ nhất, năm ngoái để cho tứ hoàng đệ đoạt trước, năm nay sẽ không."

"Ừ, vậy thì tốt, ngàn vạn lần không thể để cho mẫu tử Sở Vương đi đầu nữa, đến lúc đó ngôi vị hoàng đế thật sự sẽ rơi vào trong tay bọn họ mất."

"Mẫu phi yên tâm đi, nhi thần tuyệt đối sẽ không thua."

Nam Cung Trác cắn răng, vẻ mặt càng âm ngoan, lãnh mị, bất quá đối với chuyện mẫu phi để cho Lam Cơ tiến cung, hắn cảm giác có chút kỳ quái, liền nhanh chóng hỏi thăm: "Vì sao lại để cho Lam Cơ tiến cung phụng dưỡng phụ hoàng?"

"Nha đầu kia có thể tin được không?"

Mai Phi hạ giọng, nhỏ tiếng hỏi, Nam Cung Trác gật đầu, Lam Cơ vẫn bị hắn khống chế, trên người nàng đã bị hắn hạ độc, cho nên nàng ta mới không dám tự ý hành động, bằng không sẽ mất mạng.

"Người biết nha đầu kia lớn lên giống người nào không?"

Nam Cung Trác lắc đầu, hắn đâu biết được, nhưng Lam Cơ lớn lên diễm lệ quyến rũ, nếu mẫu phi đã nhắc tới chuyện này thì nhất định có dụng ý

khác, chẳng lẽ nàng giống một phi tử mà phụ hoàng thích sao, mẫu phi của Thụy Vương, hay là mẫu phi của Tề vương , Nam Cung Trác biết hoàng thượng sủng nhất chính là mẫu phi của Ngũ hoàng đệ, đồng thời cũng cưng chiều mẫu phi Thất hoàng đệ, nhưng Lam Cơ chắc chắn là giống người được thánh ý sủng ái nhất Hoàng quý phi, mà không phải Ngọc phi.

"Chẳng lẽ nàng lớn lên giống mẫu phi của Ngũ hoàng đệ , vị Hoàng quý phi được thánh sủng nhất."

Mai Phi gật đầu, ánh mắt hiện lên sự ghen tỵ với, mặt mũi cũng có chút dữ tợn, nghĩ đến vị Hoàng quý phi kia, đáy lòng liền bốc lên đố kỵ, khi đó Thiên Vận hoàng triều ba nghìn mỹ nữ, không một người vào hoàng thượng để mắt đến, hết lần này tới lần khác hoàng thượng thích cái nữ nhân đến từ dân gian mà hãnh mang về, nàng ta tên Diệp Tương Tình, chẳng những thông minh tuyệt đỉnh, tài năng thông tuệ, hơn nữa dung nhan bậc nhất, vừa vào hậu cung, hoàng thượng đã không thèm để ý đến sự phản đối của triều thần cùng hoàng hậu, phong nàng làm đương triều nhất phẩm Hoàng quý phi, địa vị gần với hoàng hậu, tất cả ăn ở phụng dưỡng đồng đẳng với hoàng hậu.

Trong thời gian đó có thể nói nhận được thánh sủng nhất, mà vị Hoàng quý phi kia chẳng những tài tình cao, hơn nữa còn hiểu y thuật rất sâu, trước kia nàng lúc chưa chết, đã ở trong Hoa Thanh điện, cho tới bây giờ, nơi đó vẫn còn đủ các loại dược liệu quý hiếm, chẳng qua là sau khi Hoàng quý phi chết, hoàng thượng mặc dù có thương tâm một chút, nhưng lại rất nhanh chóng chiều mẫu phi của Thất hoàng tử .

Đối với ẩn tình bên trong của bọn họ, Mai Phi cũng không quá hiểu rõ ràng, chỉ biết một cách đại khái, bất quá trong tất cả phi tần, người mà hoàng thượng thích nhất chỉ sợ là vị Hoàng quý phi kia.

Không nghĩ tới ngày hôm nay ở Tấn vương phủ nàng lại nhìn thấy một nữ tử rất giống nàng ta như thế, xem ra nên để nàng ấy tiến cung, chỉ cần

nàng ta nghe lời của nàng sai khiến, như vậy nhất định có thể giúp nàng một tay.

"Chuyện của Lam Cơ không cần người quan tâm, ở trong cung ta sẽ an bài cho nàng, trước mắt người dưới hãy làm tốt việc lễ vật trong đại thọ của hoàng thượng đi."

"Dạ, mẫu phi, nhi thần biết rồi."

Mai Phi nói xong liền đứng dậy, đeo áo choàng lại như cũ rồi đi ra ngoài, Nam Cung Trác vốn định đưa nàng đi ra cửa, lại bị nàng ngăn trở, bởi vì chỗ tối không chừng có người nào đó đang giám thị cử động của Tấn vương phủ, cho nên phải cẩn thận chút vẫn tốt hơn.

Mai Phi đến ngoài cửa Tấn vương phủ, thì quả nhiên thấy Lam Cơ đã đẹp bao quần áo ở ngoài cửa chờ, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, liền cẩn thận từng li từng tí, đi phía sau Mai Phi cùng nhau vào cung.

Trong Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ đang nghe Tích quản gia bẩm báo.

"Bẩm Vương Phi, thuộc hạ đã phái người đi tìm hiểu rồi, quà mà Sở Vương phủ cùng Tấn vương phủ tặng chúc thọ cho hoàng thượng, nghe nói đều là trân bảo hiếm thấy, về phần cụ thể nó là cái gì, thì không dò thăm ra được."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ cau mày, xem ra hai nhà này vẫn còn duy trì bí mật, nhất định là những đồ vật hiếm thấy, đại khái chắc là ngọc quý hoặc vàng, nhưng rốt cuộc nó là thứ gì đây, có biện pháp nào để vào Sở Vương phủ nhìn xem nó là gì hay không? Phượng Lan Dạ một tay chống lấy cằm, hàng lông mày nhíu lại suy nghĩ sâu xa, đột nhiên Ngân ca hoan khoái nhảy lên: "Gia tới, gia tới."

Mọi người ngừng đầu lên nhìn sàng, không phải là Tề vương thì là ai, một thân lạnh lùng, cả người mặc cẩm bào màu tím, sang trọng quý giá, cước bộ vững vàng từ bên ngoài đi vào, dưới ánh đèn, gương mặt hắc tuấn mỹ giống như được quý thần điêu khắc mà thành, làm cho người nhìn thấy hô hấp cũng khó khăn.

Trong khách sảnh Tích quán gia cùng mấy tiểu nha đầu vội vàng mở miệng: "Tham kiến Vương gia."

"Đi xuống đi."

Nam Cung Diệp vung tay lên, mọi người liền lui xuống, Phượng Lan Dạ vẫn nhìn hắc không nhúc nhích, thấy hắc từ từ đi tới, từ trên cao nhìn xuống nàng, vẻ mặt tà mị mở miệng.

"Lan nhi, Bốn vương nghe nói gần đây nàng lại làm một chút chuyện tốt phải không?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe lời của hắc, khuôn mặt liền hắc tuyến, nàng không có làm cái gì a, lời nói khẳng khái mở miệng

"Tề vương đừng có ngậm máu phun người a, ta rất là an phận ở trong Liên viện, cửa lớn không ra cổng nhỏ cũng không đi, đừng có vu oan nói xấu ta."

"À." Nam Cung Diệp kéo dài thanh âm, đi tới bên cạnh rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt vuốt ngón tay của mình: "Như vậy chuyện Tam Hoàng tẩu bị giáng chức cũng không liên quan đến nàng."

"Cái này a", Phượng Lan Dạ nở nụ cười, nguyên lai là vì chuyện này, nàng đúng là có làm, nhưng chỉ trừng trị người đàn bà Trầm Vân Tinh kia thôi, hắc đã chạy tới hỏi là có ý gì, không phải là đau lòng cho nữ nhân kia chứ, Phượng Lan Dạ vừa nghĩ đến đây trong liền có chút ít chua .

"Hiếm thấy Tề vương biết thương hương tiếc ngọc rồi, vậy sao không nói sớm, lại chờ ta ra tay rồi mới nói."

"Nàng a, ta chỉ sợ nàng chịu thiệt thòi."

Nam Cung Diệp đột ngột xoay người nhìn nàng, ánh mắt thật giống như một bích hồ, tạo nên từng con sóng vỗ lãng tãng, hắn nói xong thì vươn tay ra nhéo nhẹ gương mặt Phượng Lan Dạ một cái, Phượng Lan Dạ đau nhói, liền trợn mắt nhìn qua: "Người khi dễ ta."

"Ta thích."

Hắn quả thật là có chút ác, nhìn thấy nàng có đôi lúc quá mức trầm ổn, rõ ràng còn nhỏ tuổi, lại cứ giống như một người trưởng thành, hắn thích chọc cho nàng tức giận, giơ chân múa tay, thường thường khi đó nàng mới lộ ra vẻ ngây thơ khả ái, giống như tiểu hài tử.

"Người?"

Phượng Lan Dạ giận đến mím miệng lại, gương mặt hồng hồng , môi nhỏ đỏ đỏ , ngọt ngào diễm lệ, giống như đoá hoa mới nở, hết sức mê người, ánh mắt Nam Cung Diệp thâm thúy mấy phần, không muốn chọc nàng nữa, mà đổi đề tài: "Người hỏi thăm Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ tặng lễ vậy gì để làm chi?"

"Ta muốn tặng cho hoàng thượng thọ lễ, nên nhất định phải ngăn chặn Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ, vì vậy mới phải hỏi thăm a."

Phượng Lan Dạ vẻ mặt đương nhiên, quay đầu nhìn lại, thấy Nam Cung Diệp sắc mặt khê biến trầm xuống, đắm chìm trong ánh sáng mờ ảo, mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng khi thấy khí thế bức người, Phượng Lan Dạ biết hắn không có thói quen tặng lễ vật, nhưng mà năm nay nàng rất muốn tặng, lúc này chợt nhớ thân thủ lợi hại của hắn, không khỏi tới hăng hái.

"Nam Cung Diệp, không bằng chúng ta vào Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ một chuyến, điều tra xem bọn họ chuẩn bị lễ vật gì, người nhất định biết thư phòng của Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ ở nơi nào?"

Người bình thường cũng sẽ đem vật trân quý giấu ở trong thư phòng, nàng cũng muốn xem một chút trong thư phòng hai nhà này cất dấu thứ gì.

Mặc dù Nam Cung Diệp không có nguyện vọng làm hoàng thượng, cũng không muốn trộn lẫn trong nước cùng bọn họ, cứ để cho bọn họ đấu đến người chết ta sống, đối với hắc cũng có lợi, lúc đó có thể yên tâm điều tra cái chết của Ngọc phi.

Nhưng Nam Cung Diệp cũng không muốn vào Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ, đối với chuyện tranh đấu của bọn họ hắc không cảm thấy hứng thú.

"Nếu người muốn chuẩn bị thọ lễ, thì cứ chuẩn bị đi, cần gì phải đi xem lễ vật của bọn hắc"

"Nam Cung Diệp, chẳng lẽ người không muốn có một lý do để hành động sao? Không phải muốn điều tra cái chết của Ngọc phi nương nương sao? Chỉ cần bọn họ rối loạn, thì người trong bóng tối sẽ không chú ý tới chúng ta, chúng ta nhất định sẽ dễ dàng điều tra hơn một chút, cho nên sao không quấy cho nước đục lên."

Nam Cung Diệp ngược mắt nhìn Phượng Lan Dạ, đáy lòng thở dài.

Nha đầu này rõ ràng là mượn cơ hội trả thù mà, thật ra thì mục đích cuối cùng là vì Sở Vương cùng Tấn vương đã đắc tội với nàng, cho nên nàng mới muốn quấy rối để cho bọn họ không được an bình, bất quá nàng nói cũng không có sai, cho tới nay hắc luôn muốn điều tra ra cái chết của mẫu phi, nhưng cũng không biết nên bắt tay từ đâu, nếu lần này trong cung ngoài cung rối loạn, thì điều tra sẽ dễ dàng một chút.

"Tốt, vậy chúng ta đi Tấn vương phủ một chuyến."

"Ừ, Nam Cung Diệp, đi thôi."

Phượng Lan Dạ ngược khuôn mặt tươi cười lên, gương mặt mang vẻ nhu hòa hiếm thấy, bàn tay nhỏ bé đưa ra ngoài, nàng lại không biết khinh công, cho nên mới phải để cho Nam Cung Diệp mang nàng đi đến Tấn vương phủ, Huyền Thiên tâm pháp khi chưa đột phá trung cấp, thì sức mạnh của chân khí chỉ có thể hội tụ ở đầu ngón tay, hoặc là trên dây đay, chỉ khi đột phá được trung cấp, chân khí phủ trùm quanh thân, mới có thể thi triển khinh công.

Trời đêm như mực, trăng non như cái móc câu treo trên nền đêm đen, ánh trăng toả xuống như một dòng sông đầy ánh sáng.

Nam Cung Diệp một cánh tay nắm cả người Phượng Lan Dạ, thân thể đem thân thể nhỏ bé của nàng khẽ tựa vào trước ngực của hắn, dưới ánh trăng nhìn qua giống như một người, căn bản phân không ra bóng dáng hai người.

Xuyên qua đình đài lầu các mái hiên nhà, nhanh như gió lốc, một đường hướng Tấn vương phủ đi.

Nam Cung Diệp luôn luôn lạnh nhạt, làm việc gì cũng trầm ổn âm thầm, rất ít làm những chuyện đường đột, nhưng tối nay lại chịu cùng Phượng Lan Dạ đi đến Tấn vương phủ, trong lòng bỗng bay lên ra một khoái cảm, thật giống như một tên tiểu tử hư đang làm chuyện ác liệc, trong lòng khẽ nổi lên điệu nhạc, chưa bao giờ ngừng.

Tất cả những điều này nặng nề hắn đặt ở trong lòng hoàn toàn đã được buông ra, nên dưới chân thảnh thoảng nhẹ nhúng, nhanh chóng như tia chớp.

Phượng Lan Dạ thân thể nhẹ nhàng, mang theo nàng căn bản không có vướng bận, cho nên Nam Cung Diệp vẫn thi triển được khinh công xuất thần nhập hóa, hoàn toàn không có dừng lại chút nào, phía sau đám người Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Cẩn đi theo hơi có chút cố hết sức, họ phải duy trì một khoảng cách, mọi người đem hết toàn lực đuổi theo thân ảnh của người phía trước, một đường hướng thẳng Tấn vương phủ mà đi.

Tấn vương phủ, ngọn đèn đóm sáng ngời, thị vệ tuần tra rất nhiều, bóng người đung đưa theo ánh đèn, canh giới rất nghiêm, xem ra Tấn vương làm việc rất cẩn thận, các nơi đều bố trí canh phòng rất chặt, Nam Cung Diệp ôm lấy Phượng Lan Dạ rơi vào trên một nóc nhà hẻo lánh nhất Vương Phủ, cẩn thận nhìn chăm chú vào động tĩnh bốn phía.

P phía sau đám người Thiên Bội Thần rốt cục cũng chạy tới, bọn họ không dám có chút khinh địch nào, nếu chủ tử xảy ra nửa điểm sai lầm nào, bọn họ dù chết cũng không hết tội.

Không biết Vương gia vì sao lại ban đêm xông vào Vương Phủ, hành động này làm cho ba người lòng đầy nghi hoặc, nhưng họ cũng không nói tiếng nào cố giữ một khoảng cách gần, đồng thời cũng nhìn chăm chú vào động tĩnh bốn phía.

Phượng Lan Dạ nằm ở bên người Nam Cung Diệp, cảm thụ được nhiệt độ trong tay của hắn, cả người rất ấm áp, mặc dù là mùa xuân rồi, nhưng gió đêm vẫn rất rét lạnh, nhưng giờ phút này nàng cũng không có một chút lạnh lẽo nào, thứ nhất đang ở quanh quần giữa bầu trời bao la, cái loại khoái cảm này khiến cho máu phần chân của bản thân đột nhiên tăng vọt, căn bản là không cảm nhận được rét lạnh, thứ hai, cả người gắn vào trong lòng của nam nhân này, vốn cảm giác có chút phiền lòng khó chịu, cho nên cả người nóng lên, gương mặt cũng nóng, nhưng may mắn đã đến Tấn vương phủ, hiện tại lực chú ý của nàng cũng ở trên Tấn vương phủ.

"Thư phòng nằm ở nơi nào?"

Phượng Lan Dạ nhỏ giọng nói thầm.

Dưới bóng đêm, đôi mắt sâu u Nam Cung Diệp ngưng tụ ánh trăng, sóng gợn rực rỡ, thâm thúy thần bí, bàn tay to thon dài duỗi ngón tay ra chỉ về một hướng.

Phượng Lan Dạ nhìn một chút, gần thư phòng thị vệ rõ ràng so với chỗ khác thì nhiều hơn, điều này nói rõ bên trong thư phòng nhất định cất giấu thứ gì đặc biệt, hoặc là nói Tấn vương Nam Cung Trác giờ phút này còn đang ở thư phòng, Phượng Lan Dạ vẫy tay một cái ý bảo người phía sau đi lên, ra lệnh cho một mình Thiên Bội Thần đi tìm hiểu xem trong thư phòng có người hay không?

Thiên Bội Thần lĩnh mệnh, lắc mình một cái liền không thấy đâu, hẳn tập là giấu diếm thuật, cho nên trong đêm tối, dễ dàng ẩn giấu hơn, người bình thường căn bản sẽ tìm không được hẳn, cho nên Phượng Lan Dạ mới phân phó hẳn đi qua đó.

Những người khác ở lại tại chỗ chờ đợi, khoản một nén hương thời gian, Thiên Bội Thần liền đi ra, báo cáo tình huống.

"Trong thư phòng không ai."

"Tốt, chúng ta đi qua."

Phượng Lan Dạ thanh âm không hề che dấu sự hưng phấn dị thường, cái loại khoái cảm như sắp bắt được nhược điểm Tấn vương, cho dù nhược điểm này không hại chết tên nam nhân đó, ít nhất cũng phải xem một chút, lần này hoàng thượng đại thọ hẳn chuẩn bị đưa lễ vật gì, quan trọng nhất là, nàng muốn cho người nam nhân này hoảng hốt sợ hãi.

Đôi mắt giống như có điện của nàng hoàn toàn rơi vào tầm mắt của Nam Cung Diệp, nhìn sơ qua, liền hiểu trong lòng tiểu nha đầu này nghĩ cái gì, hẳn cũng không có ngăn cản nàng, ôm nàng vào lòng rồi lắc mình nhảy lên,

thoáng cái đã rơi vào bên trong hành lang của Tấn vương phủ, trong thư phòng, một mảnh đen nhánh, quả nhiên không có bóng người, Nam Cung Diệp nhích tới gần, cũng không cảm ứng được bên trong có người, liền gật đầu một cái, Nguyệt Cầm lập tức cẩn thận mở cửa sổ ra, mấy người còn lại lắc mình đi vào.

Phượng Lan Dạ chỉ thị Thiên Bột Thần cùng Nguyệt Cầm ở ngoài cửa coi chừng dùm, không để cho bất luận kẻ nào đi vào.

Ánh trăng mờ ảo theo cửa sổ chiếu vào, thư phòng rất rộng, mặc dù là ban đêm, nhưng những người này đều võ công cao cường, lại có ánh trăng chiếu rọi, cho nên nhìn mọi vật cũng giống như ban ngày vậy, Phượng Lan Dạ vung tay lên, ý bảo mọi người tìm kiếm.

Bên trong thư phòng to lớn, văn phòng tứ bảo cái gì cần có đều có, đồ cổ ngọc khí tự nhiên cũng không ít, Phượng Lan Dạ rón rén nhanh như mèo, lại giống như một con báo nhỏ sắc bén, bay vùn vụt nơi này rồi quay sang nơi khác tìm kiếm, cũng không quá quan tâm đồ vật, mặc dù những thứ này là bảo bối, nhưng nàng tin tưởng Tấn vương sẽ không đem những thứ bình thường này mà dâng tặng cho hoàng thượng, vì nó căn bản không lọt vào được hoàng thượng mắt.

Nam Cung Diệp thỉnh thoảng tìm kiếm cơ quan trong thư phòng, bỗng nhiên bị trên bàn sách một bình hoa đã hấp dẫn tầm mắt hẳn, mặc dù rất đẹp, nhưng không phải là đồ cổ, lấy tính tình của Tấn vương, bên trong thư phòng tuyệt đối không thể nào trưng bày những món đồ bình thường, như vậy đây là cái gì, cơ quan sao? Nam Cung Diệp đưa tay lên chuyển động bình hoa, một thanh âm chi nha vang lên, bỗng nhiên có vài mùi tên từ giữa không trung bắn ra, trường bào hắn vung lên, vài mùi tên rơi xuống đất, bất quá không biết từ nơi nào lại phát ra thanh âm lạnh lạnh, thoáng cái vang vọng trong đêm tối, Phượng Lan Dạ mặt liền biến sắc, không nghĩ tới lại có cơ quan, còn hợp với chuông báo nữa, phía ngoài đã có tiếng bước chân vang lên, Phượng Lan Dạ bất kể ba bảy hai mươi mốt, nhanh chóng xông

qua, chụp lấy một vật bên trong vách tường, sau đó xoay người về phía Nam Cung Diệp cùng Nguyệt Hộc kêu lên: "Đi."

Đem món đồ mà mình thuận tay bắt nhét vào trong ngực, chạy lại gần Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp lấy tay nắm chặt, ôm thân thể của nàng từ cửa sổ rời đi như cũ.

Ngoài cửa sổ, Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Cầm vội vàng đồng thời mở miệng: "Có người tới."

Hơn nữa còn không ít, mấy người động tác thần tốc nhanh chóng chạy ra, tung mình mấy cái liền bay đi ra thật xa, khi họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong Tấn vương phủ đèn lồng sáng rực một mảnh, toàn bộ người bị kinh động, thỉnh thoảng có thanh âm thị vệ kêu lên: "Có thích khách, có thích khách, mau, bảo vệ Vương gia, bảo vệ Vương gia."

Nam Cung Trác tối nay ngủ lại ở trong phòng của một tiểu thiếp, bị thị vệ kinh động, thật nhanh mặc quần áo xuống giường bước ra trước cửa nhanh chóng ra ngoài.

"Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì."

Ngoài cửa hai thủ hạ Mộ Thanh cùng Mộ Trừng thanh âm lo lắng vang lên: "Vương gia, không xong, có người xông vào thư phòng."

" cái gì?"

Nam Cung Trác sắc mặt đại biến, thật nhanh lắc mình đi ra ngoài, đoàn người chạy thẳng tới thư phòng.

Bên trong thư phòng nhanh chóng sáng đèn lên, Nam Cung Trác liếc một cái liền nhìn thấy bên trong ngổn ngang, nhìn lại vách tường một nửa bị mở ra, sắc mặt dâng lên sát khí thị huyết, hai tay nắm chắc thành quyền, gân xanh trải rộng, vận lực tung ra một chưởng xuống dưới, bàn đọc sách

trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, vụn gỗ bay loạn xạ, Mộ Thanh cùng Mộ Trường hoảng hốt cúi đầu kêu một tiếng.

"Gia?"

"Thậm chí có người vào đây trộm được sổ nợ" Nam Cung Trác sắc mặt tối đen, âm trầm kinh khủng, mà trên sổ sách đó là hẳn ghi chép lại những vị quan to trong triều, ăn uống chơi gái đánh cuộc tất cả đều ghi trên đó, nếu sổ sách mất mà truyền tới tai những kẻ quan to, chỉ sợ những tên đó cũng không để cho mình sử dụng nữa, cho nên chuyện tối hôm nay, tuyệt đối không thể để lọt nửa điểm ra ngoài.

"Chuyện này không thể để lọt nửa điểm phong thanh ra ngoài, khác lập tức điều tra cho Bốn vương, bất kể dùng thủ đoạn gì phải tra rõ cho ta, đến tột cùng là người nào cả gan làm loạn, dám cùng Bốn vương đối đầu, Bốn vương nhất định phải đem hẳn bầm thây vạn đoạn."

Nam Cung Trác thị huyết kêu lên, bên trong thư phòng một chút tiếng vang không có.

Mà đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ sau khi rời đi Tấn vương phủ, bay vút mấy cái đã cách Tấn vương phủ rất xa, dừng ở trên một gốc cây đại thụ, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, con người sâu u mềm mại, khéo môi vẽ ra độ cung duyên dáng, tiếng nói trầm thấp từ tính nhu hòa vang lên.

"Lan nhi, người nói xem chúng ta có phải là nên trở về phủ rồi hay không?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe lập tức lắc đầu, nếu đã đi ra làm trộm rồi, sao không làm cho trót, cho dù lấy không được cái gì, thì cũng phải đi dọa Sở Vương Nam Cung Liệt, nhớ tới việc hẳn lợi dụng nàng, trong lòng liền hiện lên cảm hận mãnh liệt, nam nhân này nàng tuyệt đối không thể bỏ qua được.

"Còn Sở Vương phủ nữa, vẫn chưa có đi qua đó, dù sao chúng ta đã đi ngoài rồi, sao không lại đó một chuyến."

Phượng Lan Dạ ngửa đầu nhìn Nam Cung Diệp, khóe môi vẽ ra nụ cười hiểm thấy, đôi mắt to xinh đẹp còn thừa cơ nháy nháy hai cái với hắn, rất ngọt ngào khả ái, nhưng Nam Cung Diệp thấy vậy bỗng nhiên muốn trêu chọc nàng, liền cố ý cúi đầu kiểm tra: "Lan nhi làm sao vậy? Ánh mắt bị gút gân à? Để ta nhìn xem."

"Hừ, nhìn cái gì, người đứng là cố ý mà, rốt cuộc có đi hay không?"

Phượng Lan Dạ lập tức vênh mặt lên nhìn chăm chăm hắn, nàng nhìn ra trong mắt của hắn đang bồn chồn, rõ ràng là muốn trêu chọc nàng, khó khăn lắm nàng mới muốn biểu hiện ôn hòa một chút, nam nhân này cũng không biết tán thưởng, thôi bỏ đi.

"Được, nếu đã đi ra ngoài, vậy thì lại đó một lần đi."

Nam Cung Diệp cũng không phản đối, ngược lại vô cùng đồng ý, Tấn vương Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt cho tới nay rõ ràng đối với hắn động tay chân không biết bao nhiêu lần, cho tới nay, hắn đều giữ vững lập trường, cũng không muốn cùng bọn họ xung đột chính diện, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu để cho bọn họ tự loạn trận tuyến, cũng không có gì không tốt, ngược lại phương thức làm việc này của Lan nhi, cũng có đem thực lực của bọn họ bức ra.

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Nam Cung Diệp, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp mới lộ ra nụ cười trong trẻo, Nam Cung Diệp thở dài một hơi, quý nha đầu này, trưởng thành sợ rằng càng phát ra mị lực, hắn vươn tay ôm nàng nhích lại gần mình, Phượng Lan Dạ có thể nghe được tiếng tim của hắn đập có lực mà rõ ràng và cách mình gần như vậy, giờ khắc này nàng thậm chí có một loại ý nghĩ mơ hồ, cuộc đời này chỉ nguyện ở bên người hắn, bất kể hắn có phải là đoạn tụ hay không, làm người nhà cũng tốt, thân

nhân cũng được, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hắn, theo hắn, như vậy đủ rồi.

Thân ảnh màu trắng thật giống như một chim đại bàng rất nhanh biến mất trong đêm tối, cách đó không xa ba người Thiên Bột Thần vội vàng đuổi theo, một đường chạy thẳng tới Sở Vương phủ.

Đêm càng ngày càng khuya, sương càng lúc càng dày.

Sở Vương phủ im ắng, thị vệ thỉnh thoảng từ con đường u tối đi ra tuần tra, có người đốt đèn lồng, có người ngáp, mặc dù cước bộ chinh tề, bất quá tinh thần không quá tỉnh táo, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ trực tiếp tìm được thư phòng ở Sở Vương phủ.

Lần này so sánh với lúc đến Tấn vương phủ có kinh nghiệm hơn, chỉ chuyên tìm cơ quan, Tề vương Nam Cung Diệp đối với cơ quan mặc dù không hết sức tinh thông, nhưng cũng có hiểu biết, lúc trước ở Tấn vương phủ chẳng qua là không có xem trọng, còn bây giờ đã tập trung tìm ở phương diện này, rất nhanh đã tìm được cơ quan ở bên trong thư phòng.

Cơ quan trong Sở Vương phủ tương đối bí mật, nhưng không có ám khí, bất quá cơ quan của bọn hắn không phải là hốc tối cất giấu đồ, mà là một gian mật thất không lớn ở phía sau thư phòng, trong mật thất tất cả đều là bảo bối, Phượng Lan Dạ nhìn một cái liền thấy một món đồ tương đối kỳ lạ, khối Phỉ Thúy lớn, ánh sáng màu xanh toả sáng, một khối phỉ thúy lớn như vậy thật sự đã hiếm thấy, hơn nữa còn được chạm khắc thành bay phi long bay lên không, ở dưới ánh đèn toả ra ánh sáng màu bích lục, đẹp không sao tả xiết, quả nhiên là bảo bối có một không hai.

Nam Cung Diệp vừa nhìn tới liền có chút ít hứng thú, đưa tay muốn cầm, thì Phượng xiển Dạ lấy tay ngăn cản động tác của hắn.

"Đừng đụng, có thể có cơ quan."

Lấy cá tính đa nghi của Sở Vương Nam Cung Liệt, nơi này nhất định có cơ quan, cho nên tốt nhất là cái gì cũng không nên đụng, để tránh khởi động cơ quan, bất quá nàng có một biện pháp khác, Phượng Lan Dạ ánh mắt lóe lên, đưa tay lấy từ trong lòng ngực ra một hoàn thuốc, cẩn thận từng ly từng tí bỏ vào con rồng phỉ thúy, viên thuốc kia bởi vì vô cùng nhỏ, cho nên trong lúc nhất thời nhìn không rõ lắm, nhưng đợi đến khi chúc thọ lúc đó sẽ có trò hay để xem, sau khi làm xong hết thấy, sắc mặt Phượng Lan Dạ lạnh lùng cuối cùng cũng nhu hoà đi một chút, phẩy tay ý bảo Nam Cung Diệp bên cạnh.

"Chúng ta đi thôi."

Nam Cung Diệp một tay nắm lấy nàng, khom lưng xuống tà mị mở miệng: "Người vừa giở trò quỷ gì?"

"Đến lúc đó sẽ biết."

Phượng Lan Dạ mới không nói cho hắn biết đâu, còn mang theo vẻ mặt thần bí, chỉ là nơi đây không nên ở lâu, mấy người bọn họ liền khôi phục lại mọi vật bên trong thư phòng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Chẳng qua trong lòng Phượng Lan Dạ vẫn còn giận Nam Cung Liệt, nên đâu chịu để cho hắn yên bình mà ngủ như thế, nàng lập tức vẫy tay một cái ý gọi Thiên Bội Thần đến: "Đi đến chỗ Sở Vương kêu lên, để cho tinh thần hắn tỉnh táo lại một chút"

Thiên Bội Thần vẻ mặt hắc tuyến, nữ nhân này thật ác độc mà, nửa đêm xông vào trong nhà người ta, sợ người ta không biết, còn cố ý huyền não để người ta không được an bình, bất quá Thiếu chủ ở bên cạnh mang khuôn mặt sùng nịch nhìn nàng, rõ ràng là nàng ta có làm chuyện gì thì cũng tán thành, hắn còn có thể nói cái gì chứ?

Thiên Bội Thần lĩnh mệnh ở lại, mấy người khác lắc mình rời đi, đoàn người rất nhanh biến mất ở trong phủ Sở Vương, tiếp theo trong phủ Sở

Vương, ánh đèn lục tục sáng lên, còn có tiếng thị vệ kêu lên: "Có thích khách a, có thích khách."

Thiên Bội Thần kinh động người ta xong, liền lắc mình rời đi, để lại cho người Sở Vương phủ bận rộn suốt cả đêm. (TT: Lan Dạ thiệt là ác liệt ^.^)

Nam Cung Diệp ôm Phượng xiển Dạ một đường trở về Tề vương phủ, rồi đem Phượng Lan Dạ đưa vào đại sảnh Liên viện.

"Vừa rồi nàng lấy được thứ gì thế? Lấy ra xem một chút?"

Nam Cung Diệp buông bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ ra, tò mò ngó chừng nàng, không biết nàng ở Tấn vương phủ thuận tay lấy được vật gì .

Phượng Lan Dạ ánh mắt tối sầm lại, lấy tay che bộ ngực, lắc lắc đầu, thái độ kiên quyết: "Không được, đây là ta lấy được, phải để cho ta xem trước là vật gì, sau đó mới để cho người xem."

"Vậy chẳng lẽ ta bận rộn cả đêm chỉ là không công?"

Trên ngũ quan tuần mỹ của Nam Cung Diệp tràn ngập các loại màu sắc, đôi mắt đen sâu không lường được, khóe môi kéo ra độ cung duyên dáng , cho thấy hắn cũng không thềm để ý động tác của Phượng Lan Dạ, hắn chỉ cùng nàng đấu đấu võ mồm một chút thôi, Phượng Lan Dạ mới không thềm để ý tới hắn, đi tới đẩy hắn ra bên ngoài: "Đi thôi, đi thôi, ta muốn ngủ, mệt mỏi quá a, "Nói xong ngáp một cái, tỏ vẻ mình thật rất mệt nhọc.

Trong khách sảnh một cái lồng chim đang treo lủng lẳng, Ngân ca thấy không ai để ý đến nó, liền không vui, kêu lên: "Mệt mỏi mệt mỏi, ngủ ngủ."

Nam Cung Diệp vừa bức mình vừa buồn cười, động tác nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán của Phượng Lan Dạ một cái, đôi môi lạnh như băng, thấm mùi hương nhẹ nhàng phớt qua trán Phượng Lan Dạ , khiến cho thân thể nàng run lên, có chút khó tin, trừng to mắt muốn phát hỏa, thì thân thể của

Nam Cung Diệp đã sớm nhẹ nhàng đi ra ngoài, còn đưa tay ngáp một cái, ưu nhã mở miệng: "Đây là bồi bổ lại."

Phượng Lan Dạ mắt thấy hân đã đi ra ngoài, vẫn chưa từ bỏ ý định chạy đến trước cửa kêu lên: "Nam Cung Diệp, người là tên khốn kiếp."

Đáng tiếc không ai để ý tới nàng, nàng không khỏi tức giận, dùng sức chà chà cái trán của mình, trong lòng oán hận mắng, tử nam nhân, lại dám đụng trán nà, hân chết chắc rồi.

Đang oán hận suy nghĩ thì Ngân ca càng phát ra tiếng kêu gay gắt: "Tiểu Vương phi thích sạch sẽ, Ngân ca cũng có thích sạch sẽ."

Phượng Lan Dạ vừa nghe, trợn mắt há mồm, quay đầu nạt Ngân ca một tiếng: "Phi, người mà cũng thích sạch sẽ, cùng người gia người giống nhau không phải là thứ đồ tốt."

Cái này Ngân ca thật ủy khuất, nghiêng đầu, nghĩ không ra nó cùng gia cũng không phải là thứ đồ gì, có chút tức giận: "Gia là thứ đồ, Ngân ca cũng là thứ đồ."

Câu này làm Phượng Lan Dạ bị chọc cười, phốc một tiếng cười ha ha, chỉ vào Ngân ca, tên này đúng là bảo bối a, nàng liên tục gật đầu: "Đúng vậy a, Ngân ca cùng gia đều là đồ không tốt."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76

Ngoài cửa, đám người Diệp Linh cùng Hoa Ngạc đi vào, vừa nhìn thấy tiểu Vương phi rất cao hứng, liền nhanh chóng tiến tới bên cạnh hầu hạ.

"Vương Phi, sắc trời đã tối rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Được."

Phượng Lan Dạ gật đầu một cái, nhưng nàng đang muốn nhìn một chút món đồ mà mình mang về từ Tấn vương phủ là gì, vội vàng từ trong ngực móc ra, lật xem một chút, không khỏi cao hứng lên.

Nàng không nghĩ tới thì ra là một quyển sổ sách.

Bên trong ghi chép rất nhiều về việc Tấn vương cùng quan to trong triều qua lại, ăn uống chơi gái đánh cuộc cái gì cần có đều có. Nhất là những đại thần kia cũng có thể tiêu xài không dưới ngàn vàng cho những nữ nhân ở Tuyết Nhạn Lâu. Thật ra thì những cô nương kia đều là gia kỹ của Tấn vương phủ, hẳn chỉ bắt quá nuôi những nữ nhân kia thôi.

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc thấy chủ tử đang cao hứng, không khỏi tò mò, đưa tay muốn cầm qua xem một chút, Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, quát:

"Không được đụng."

Thật ra thì không phải là không cho người khác đụng, mà bởi vì cuốn sổ sách này đã bị hạ độc rồi.

Lúc trước nàng vừa sờ vào liền biết nó đã dính độc, sờ dĩ mặt không đổi sắc, là bởi vì nàng nhờ Nam Cung Diệp nên thân thể bách độc bất xâm, nên độc này đối với nàng vô dụng.

"Vật này có độc, đừng đụng lung tung."

Tiếng nói Phượng Lan Dạ vừa dứt, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc cùng lúc thay đổi sắc mặt. Không nghĩ tới vật này lại bị người ta hạ độc lên, may là Vương Phi quát bảo ngưng lại, nếu không bọn họ đã bị độc chết rồi.

"Được rồi, đêm đã khuya, ta mệt mỏi."

Phượng Lan Dạ thu hồi quyển sổ sách lại, để sau này nghiên cứu một chút xem làm thế nào trừ độc này, hơn nữa khi chưa nghĩ ra cách xử lý như thế nào với quyển sổ này, trước mắt vẫn phải bảo quản tốt đi đã.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh đi theo nàng ra khỏi khách sảnh, bước vào phòng tắm bên cạnh tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi.

Ngân Ca vừa thấy tất cả mọi người đi, chỉ để lại nó một mình, không khỏi thở dài thở ngắn phát ra tiếng kêu: "Cô độc a, tịch mịch a."

Đây là câu mấy tiểu nha đầu mới vừa dạy nó, giờ phút này nó đã tự cảm thán.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phượng Lan Dạ rời giường, sau khi dùng xong đồ ăn sáng, liền nghe được quản gia tới đây bẩm báo.

"Bẩm Vương Phi, An vương phi đến đây bái phỏng."

"Tốt, Vụ Tiễn đã tới."

Phượng Lan Dạ nghe xong cũng có mấy phần cao hứng, vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Nữ tử cười nhẹ nhàng đứng thẳng ở phía sau Tích quán gia không phải là Vụ Tiễn còn là người phương nào đây?

Tiến lên trước vài bước, Phượng Lan Dạ lôi kéo tay Vụ Tiễn cùng nhau hướng khách sảnh Liên viện đi tới.

Phía sau các tiểu nha đầu Hoa Ngạc, Diệp Linh cùng tiểu Đồng, tiểu Khuê cũng lú lú nói chuyện.

Đoàn người vào khách sảnh, Diệp Linh lập tức dâng trà lên, Phượng Lan Dạ phát tay để cho mấy tiểu nha đầu giữ cửa đi xuống.

Hoa Ngạc cùng Diệp Linh thì lui ra ngoài, tiểu Đồng cùng tiểu Khuê cũng tự giác đi theo, trong khách sảnh chỉ có Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn hai người thân cận mà ngồi.

Hôm nay Tư Mã Vụ Tiễn mặt đầy hồng quang, không giống với bộ dạng chật vật lúc trước, hiện tại nàng thần thái tung bay, càng phát ra quyến rũ diễm lệ, Phượng Lan Dạ đánh giá xong, thỏa mãn gật đầu, xem ra nàng ấy ở An vương phủ cuộc sống không tệ, nên mím môi mỉm cười.

"Vụ Tiễn, gần đây tốt không?"

Vụ Tiễn gật đầu, sau đó đánh giá Phượng Lan Dạ.

Nhìn tiểu nha đầu này ngày càng phát ra nét thanh tú lung linh, giống như một bụi Không Cốc U Lan (lan trong rừng vắng) tự nhiên. Quanh thân linh khí, thiên địa tinh hoa nhuộm thành một, một cái nhãn mày một nụ cười đều mang theo ôn hòa hiem thấy, hoàn toàn không giống lúc mới gặp mặt lạnh lùng tuyệt quyết.

Xem ra Tề vương rất cưng chiều nàng, hẳn cũng là người có mắt nhìn, biết Lan Dạ là một viên Trân Châu ẩn giấu ở trong bùn sâu, hẳn thật có

phúc khí. (Su: chắc, Lan nhi k những xinh đẹp tuyệt luân mà còn như viên Trân châu quý giá khó tìm, a Diệp vớ bờ, sướng ghê~)

"Ân, tỷ rất tốt. An vương phủ cũng bị tỷ chinh đồn một phen, hiện tại những tiểu thiếp, hạ nhân kia an phận rất nhiều."

Nàng nhớ rõ lời Lan Dạ từng nói, khi trở về đã một phen chinh đồn Vương Phủ một chút, hơn nữa Nam Cung Quân cũng hoàn toàn ủng hộ nàng.

Âu Dương Tình hiện tại cũng là an phận hơn rất nhiều, chỗ ở của nàng đã bị điều chỉnh người trông coi. Tiểu thiếp vương phủ cũng bị phạt nặng nề, nghiêm trị một phen, mỗi người đánh hai mươi đại bản. Quản gia của vương phủ cũng bị nàng phạt đánh hai mươi đại bản.

Từ đó không còn ai dám chọc vào nàng, phải biết rằng quản gia An vương phủ không giống với quản gia nhà khác, hễ vốn là thái giám trong Hoàng cung, trước kia là người hầu hạ Hoàng thượng, người bình thường nào dám động đến hễ a, không nghĩ tới An vương phi lại phạt đánh hễ, cho nên những hạ nhân còn lại nào ai dám lộn xộn nữa.

"Vậy thì tốt. Tên quản gia An vương phủ cũng không phải là nhân vật đơn giản. Hễ giờ như thế nào?"

Vụ Tiễn vừa nghe Lan Dạ nhắc tới tên quản gia kia, hí mắt một chút, đưa tay lôi kéo Lan Dạ:

"Vương quản gia trước kia là thái giám hầu hạ Hoàng thượng, lần này tỷ trở về phủ phạt đánh nặng hễ hai mươi đại bản, hễ cũng không nói gì. Nhưng gần đây tỷ phát hiện, người này cũng không có ý xấu, hễ vẫn cứ theo như quy củ mà làm việc. Trước kia thì hầu hạ Âu Dương Tình tận tâm, hiện tại tỷ mới là chủ tử của hễ, hễ cũng tận tâm như thế. Hễ hoàn toàn không phải bởi vì thế lực hoặc gì khác, mà chỉ theo thân phận, cũng là một nô tài trung tâm."

"Ân, vậy muội an tâm rồi, muội vốn đang có chút lo lắng cho tỷ, nhưng lần này nhìn thấy, tỷ quả trông không tệ, muội liền biết tỷ là người làm việc quyết đoán."

"Ân." (Su: Ân = ừ / uhm)

Vụ Tiên dùng sức nắm tay nàng một chút, nói:

"Trước kia tỷ bận khoản nhiều lắm, lo lắng cho Kim Xương quốc, lại lo lắng làm cho Hoa phi khó xử, bất quá bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, nếu tỷ đã đi tới bước này, ngay cả chết cũng không sợ, tỷ còn sợ cái gì đây? Chẳng bằng cứ sống vui vẻ một chút."

"Nghĩ như vậy là được rồi."

Lần này Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng yên lòng, sau này không cần lo lắng thay nàng nữa.

Hai người không hề nói nhắc đến chuyện trước kia nữa.

Tư Mã Vụ Tiên bỗng nhớ tới Đại thọ năm mươi tuổi của Hoàng thượng, không khỏi quan tâm hỏi thăm:

"Tề vương phủ các muội chuẩn bị thọ lễ sao rồi?"

"Muội nghĩ kỹ rồi, không có gì tốt để tặng cả, trong Hoàng cung thứ gì chẳng có, Hoàng thượng có thể nhìn trúng món gì đây?"

Phượng Lan Dạ vốn là nghĩ đưa tặng lễ vật bình thường, sau thì nghĩ lại trong cung thứ gì chẳng có a, tặng cũng không còn có ý nghĩa gì.

Tư Mã Vụ Tiên nhìn thần sắc của nàng, biết nàng có chút khó nghĩ, ôn nhu mở miệng:

"Muội cũng đừng gấp, tỷ cũng đang chuẩn bị thêm một bức “Thiên hạ thái bình” tặng phụ hoàng làm thọ lễ."

Vì tác phẩm thêm này, nàng đã chọn lấy hai mươi người thêm phụ để toàn bộ quá trình được đẩy nhanh hơn, mỗi ngày tự mình giám sát, nên hiện tại đã thêm xong một nửa, đến ngày đại thọ của Hoàng thượng nhất định là hoàn thành.

Phượng Lan Dạ nghe Vụ Tiên nói xong, lập tức gật đầu đồng ý:

"Lễ vật mừng thọ của tỷ rất khác biệt, Hoàng thượng nhất định sẽ cao hứng. Ngồi ở ngôi vị cửu ngũ chí tôn, hy vọng nhất hẳn là thiên hạ thái bình rồi, lễ vật này nhất định sẽ được yêu thích."

"Cám ơn, Lan Dạ" - Vụ Tiên gật đầu, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nắm tay Lan Dạ, nói:

"Bằng không muội đàn một thủ khúc đi? Tỷ cảm thấy cảm nghệ của muội vẫn là thiên hạ đệ nhất, kết hợp với một chút hỗ trợ, tin tưởng không ai có thể so sánh được!"

Phượng Lan Dạ trầm ngâm chốc lát. Quả thật nàng có nghĩ tới vấn đề này, bất quá nàng lại không để tâm lắm, nay nghĩ lại kì thực không có ý tưởng nào tốt hơn, bản thân nàng cũng lười chuẩn bị những thứ tục phẩm khác. Xem ra thật sự phải chọn cái này rồi.

"Ừ, muội sẽ suy nghĩ xem sao."

Kế tiếp hai người không hề bàn đến chuyện này nữa, chỉ kể một ít chuyện thú vị, hàn huyên một chút chuyện sinh hoạt hàng ngày.

Buổi trưa Vụ Tiên ở lại Tề vương phủ dùng bữa, sau giờ Ngọ nàng liền đi trở về. Để kịp hoàn thành tác phẩm thêm, nàng không ngó chừng thì không yên lòng chuyện thêm thừa của những người còn lại.

Trước khi đi, nàng chưa quên dặn dò Phượng Lan Dạ, hiện tại nên bắt tay ngay vào việc chuẩn bị, bởi vì thời gian không còn nhiều lắm.

Phượng Lan Dạ mặc dù đáp ứng, nhưng vẫn an tâm đi ngủ trưa trước, chuyện của Vụ Tiễn cuối cùng cũng khiến nàng hoàn toàn yên lòng rồi.

Sau khi nghỉ trưa, nàng thức dậy trêu chọc Ngân ca, dạy nó nói chuyện một chút. Trước kia nàng rất chán con chim này, hiện tại cảm giác nuôi một con chim cũng không tồi, thời điểm không vui, có thể điều tiết tâm tình. (Su: khổ thân Ngân Ca, khi đó nó sẽ biến thành bia đỡ đạn, hô hô~)

Hôm sau, Phượng Lan Dạ bắt đầu chuẩn bị lễ vật chúc thọ Hoàng thượng.

Nàng không cho phép bất luận kẻ nào vào Liên viện, ngay cả Nam Cung Diệp vào Liên viện cũng bị nàng đuổi ra ngoài. Bất quá Thiên Bội Thần cũng giúp nàng giữ bí mật. Nàng đã cảnh cáo nghiêm khắc hẳn, không cho phép băm báo Thiếu chủ của bọn hắn, nếu không sẽ bị trị tội. Thiên Bội Thần cũng là nghe theo lệnh của nàng, không nói gì.

Ba ngày sau, bên trong thư phòng Tề vương phủ, Nam Cung Diệp một thân lãnh tuyết, tà mị nằm trên giường êm, thư thả liếc nhìn quyển sách trên tay.

Bên ngoài có người gõ cửa, Nam Cung Diệp nhướng lông mày, lạnh lùng lên tiếng:

"Đi vào."

Nguyệt Hộc cung kính đi tới, trầm giọng bẩm báo:

"Vương gia, trong cung có tin tức truyền tới, Hoàng thượng vừa mới sủng hạnh một cung nữ, đã hạ chỉ phong làm Ngũ phẩm tần."

Nam Cung Diệp ngũ quan tuần mị, thần sắc cũng không thay đổi, chẳng qua là con người càng phát ra ánh sáng sâu thẳm không lường được, lãnh khí trải rộng, chậm rãi giạt nhẹ thân thể.

"Tiếp tục chú ý hướng đi."

Phụ hoàng nạp phi vốn là chuyện bình thường. Với một hoàng đế, có tam cung lục viện vốn dĩ rất bình thường, nhưng mà phụ hoàng rất ít khi đường đột như thế, lại là đối với một cái nho nhỏ cung nữ thoáng cái có Diệp bài, còn thăng liền lên cấp Ngũ tần.

Từ xưa tới nay chế độ hậu cung Thiên Vận hoàng triều là vô cùng nghiêm. Phàm hậu cung phi tần đều do Hộ bộ tầng tầng sàng lọc, sau đó mới có thể được tiến cung.

Từng nghe nói phụ hoàng có một lần từ dân gian mang về một vị nữ tử, nháy mắt trở thành Hoàng quý phi – người đứng đầu lục cung. Nàng kia chính là mẫu phi Ngũ hoàng huynh.

Không nghĩ tới sau nhiều năm, chuyện này lại lặp lại. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trong suy nghĩ của hắn, phụ hoàng đã nhiều năm không có coi trọng qua nữ tử. Trong cung ba nghìn mỹ nữ chỉ là một cách bày trí. Trừ Hoa phi tương đối được phụ hoàng thân cận, người khác rất ít có thể đến gần phụ hoàng.

Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xem ra trong chuyện này chần chẫn cất giấu âm mưu! Đuôi lông mai Nam Cung Diệp khẽ nhướng lên.

Nguyệt Hộc bình tĩnh đứng hầu, đang chuẩn bị lui ra ngoài, thì nhớ tới cái gì đó liền xoay người lại đi đến.

"Còn có một việc, dường như có người ẩn nấp giám thị Tề vương phủ."

"Chuyện này bốn vương đã biết."

Nam Cung Diệp phát phát tay. Hắn chẳng những biết có người giám thị, còn biết người này chính là Tây Môn Vân.

Nói vậy chuyện Trầm Vân Tinh thấy Nạp Lan Cửu xuất hiện đã được bẩm báo cho Tây Môn Vân rồi.

Vậy thì thế nào? Một Nạp Lan Cửu nho nhỏ có thể nhắc lên sóng gió gì? Lan nhi nếu đã nói không gặp người nọ nữa thì sẽ không gặp, hắn biết nàng đã nói là làm. (Su: a cực sủng + tín vợ~)

Nguyệt Cẩn nhận mệnh đi ra ngoài. Trong phòng, Nam Cung Diệp lại đem mâu quang chuyển qua quyển sách trên tay, nhưng lần này không có lật xem, mà vẻ mặt lại như có điều suy nghĩ.

Trong Liên viện, Phượng Lan Dạ đang tản bộ trong hậu viện.

Hai ba ngày này nàng đã đem tiết mục chuẩn bị được chu đáo. Máy tiêu nha đầu mặc quần váy dài đang luyện tập khiêu vũ là do chính nàng hướng dẫn, đến lúc đó dùng để chúc mừng đại thọ Hoàng thượng.

Vũ đạo hiện tại do Hoa Ngạc chỉ huy. Còn công việc hầu hạ bên người Phượng Lan Dạ bây giờ là do Diệp Linh đảm nhận.

Phượng Lan Dạ cùng Diệp Linh hai người vừa đi tản bộ vừa nói chuyện. Xung quanh Lan viện những đóa hoa đủ mọi màu sắc, rực rỡ ánh sáng ngọc, dưới ánh mặt trời sắc sỡ loá mắt.

Trong gió mát, hương thơm phiêu tán mùi dấm...

Từ nơi cuối làn hương, một tiểu nha đầu mặc quần váy đỏ vội vã chạy tới, giống như một con huyết điệp, nháy mắt đã chạy tới trước mặt, cung

kính mở miệng:

"Vương Phi, quản gia đã tới, nói có người trong cung muốn đón nương nương tiến cung."

"Ân?" - Phượng Lan Dạ kinh ngạc cau mày. Nàng không cho là mình và các vị hậu phi trong cung kia có tình cảm tốt, tại sao lại có người đón nàng tiến cung chứ?

Nàng cũng muốn xem một chút đó là ai.

Ánh mắt nàng trầm xuống, liền xoay người đi về phía trước, một nhóm ba người, dưới chân nhẹ nhàng cất bước

Trước cửa Liên viện, Tích quản gia đang dạo bước qua lại, vừa nhìn thấy Vương Phi đi đến, vội vội vàng vàng cung kính tiêu sái tiến tới.

"Vương Phi, thái giám bên người Hoàng thượng Nguyên Phạm công công đã tới, nói muốn đón người tiến cung."

"Ân, Hoàng thượng muốn gặp ta sao?"

Phượng Lan Dạ thấy hết sức kỳ quái, Hoàng thượng tại sao bất thành linh lại muốn gặp nàng đây?

Nhưng tiếng nói của nàng vừa dứt, Tích quản gia lập tức lắc đầu, liếc mắt một cái, đi lên một bước, nhỏ giọng mở miệng:

"Ta có hỏi nhỏ Nguyên Phạm công công, không phải là Hoàng thượng, là một Tần phi nương nương mới lên của Hoàng thượng, nói là bằng hữu của Vương Phi, muốn gặp Vương Phi."

"Bằng hữu của ta?"

Phượng Lan Dạ chau mày. Ở cái địa phương này, nàng trừ Vụ Tiễn ra, còn có người bằng hữu nào a? Căn bản là không có người quen biết, vậy người nọ là ai đây?

Phi tử mới đến của Hoàng thượng? Phượng Lan Dạ suy tư. Nếu Nguyên Phạm công công đã tới, nàng không vào cung là không thể nào, bất quá nếu nàng tiến cung, Nam Cung Diệp chỉ sợ cũng sẽ đi theo, bây giờ chuyện còn không rõ, nàng không muốn kinh động người khác, nên quay đầu lại nhìn Tích Đan phân phó.

"Đi bẩm báo Gia các người, ta tiến cung trước một chuyến, nếu hắc hắc, bảo hắc đừng vào cung."

"Dạ."

Tích Đan vội vàng gật đầu, ngoắc một quản sự đến gần, bảo hắc đi trước Tuyển viện bẩm báo cho Vương gia. Nếu Vương Phi không nói, chỉ sợ Vương gia thật sự sẽ tiến cung cùng Vương Phi. Trải qua mấy ngày nay, mọi người thấy rất rõ ràng, Vương gia rất là cưng chiều tiểu Vương phi. (Su: hôô, Lan nhi mỗi khi ra ngoài là a suốt ngày đòi đi theo, aiz~ a quả là sợ mất vợ a~)

Tích Đan phân phó xong, liền dẫn Vương Phi đi ra ngoài.

Phượng Lan Dạ không muốn mang theo nhiều người, chỉ dẫn theo Diệp Linh, hơn nữa Thiên Bội Thần vẫn ở phía sau nàng, nàng vẫn có thể cảm ứng được.

Đoàn người theo hành lang đi về phía tiền sảnh...

Nguyên Phạm vừa đến Tề vương phủ chính sảnh, đúng lúc nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi tới, nhanh nhẹn khách khí vung phất trần, cười mở miệng:

"Xin ra mắt Tề vương phi."

Đối với cái vị Tề vương phi này, Nguyên Phạm vẫn có chút cẩn thận. Mặc dù hẳn là người tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, nhưng trước mắt Hoàng thượng tuổi đã lớn, đối với việc lựa chọn ngôi vị Thái tử tương lai, ngay cả Nguyên Phạm cũng dò xét không được, cho nên Nguyên Phạm không dám đắc tội với bất kỳ tiểu chủ tử nào, mọi việc cần nhìn xa trông rộng mới là tốt.

"Nguyên công công quá khách khí, nghe nói trong cung có người muốn gặp bốn cung?"

"Là phi tần nương nương."

"Nàng là người phương nào?"

Một câu này là Phượng Lan Dạ trầm giọng hỏi, Nguyên Phạm vốn không muốn nói, nhưng nhìn thấy Tề vương phi sắc mặt rất lạnh, con người lại càng âm ngao vô cùng, Nguyên Phạm không nhịn được đánh rùng mình một cái, cuối cùng nhỏ giọng mở miệng:

"Mộc Miên."

Mộc Miên?

Phượng Lan Dạ cố gắng tìm kiếm một chút trí nhớ trước kia, xác định mình không có quen biết một người như thế.

Mộc Miên, là một cái tên rất đặc biệt, nên nếu là một người đặc biệt nàng làm sao sẽ không nhớ chứ? Nàng ta đến tột cùng là kẻ địch hay là bằng hữu?

Phượng Lan Dạ trong đáy lòng ẩn ẩn bất an, nhưng nàng không phải là người gặp chuyện thì lo âu, rất nhanh liền bình tĩnh lại. Hay là trước tiên cứ

tiến cung nhìn nàng ta xem sao, đằng nào nàng ta cũng muốn gặp nàng.

"Vậy chúng ta đi thôi."

Phượng Lan Dạ xoay người bước ra ngoài, Nguyên Phạm vội vàng đuổi theo.

Một nhóm mấy người đi ra khỏi chính sảnh, Tích Đan vẫn tiễn mọi người ra ngoài, đợi đến khi xe ngựa chậm rãi chạy đi rồi, hắn đang muốn quay vào Vương phủ, thì có trận gió cuốn qua, một bóng người đứng thẳng.

Thanh cao lạnh lẽo, không phải là Vương gia lại là người phương nào? Người đang mang vẻ mặt giết chóc, lãnh khốc nhìn chằm chằm Tích Đan, ánh mắt âm u vô cùng dọa người.

Tích Đan không khỏi rút lui một bước mới đứng thẳng lại, kêu một tiếng:

"Vương gia."

"Tại sao không đợi bốn vương tới đây, liền để cho Vương Phi đi theo Nguyên Phạm?"

Nam Cung Diệp thanh âm trầm thấp tiêu sát, ẩn giấu đao phong (lưỡi đao) mang hàn khí.

Tích Đan cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng bẩm báo: "Vương gia, Vương Phi không muốn kinh động Vương gia."

"Hừ."

Nam Cung Diệp vung tay trực tiếp đi ra ngoài, ném một câu:

"Tích Đan, cứ đợi bốn vương trở lại thu thập người."

"Xin Vương gia đừng bước."

Tích Đan biết Vương gia nhất định sẽ tiến cung trực tiếp đi tìm Phi tần nương nương mới sắc phong kia, nhưng mà tiểu Vương phi đã dặn dò qua, vì sợ mọi chuyện sẽ phức tạp hóa, cho nên hãn vội vàng một bước ngăn trở Nam Cung Diệp đang định bỏ đi:

"Vương gia, Vương Phi muốn Vương gia chờ nàng trở lại."

"Người thật to gan, Tích Đan, người muốn chết có phải hay không?"

Nam Cung Diệp tức giận, chẳng những sắc mặt đen chòm, quanh người còn bao phủ bão táp, ra tay lại càng không lưu tình, hãn vung tay một cái liền nhắc thân thể Tích Đan lên, định đem Tích Đan ném xuống, nhưng phút cuối cùng suy nghĩ lại thì bỏ Tích Đan xuống.

Hãn tin tưởng Lan nhi có năng lực đi đối phó nữ nhân kia, hãn ở Liên viện đợi tin tức nàng vậy.

Nghĩ thế hãn liền buông lỏng tay, Tích Đan té ngay trên mặt đất, Nam Cung Diệp quay người đi trở về, bất quá hãn vẫn khí phách ném lại một câu:

"Nếu như Vương Phi có việc, xem Bốn vương có hủy đi xương của người hay không."

Tích Đan đánh rùng mình một cái, khuôn mặt đầy sợ hãi, bất quá Vương gia đã sớm đi khuất bóng rồi. Tích Đan chỉ có thể cầu nguyện Vương Phi ngàn vạn lần đừng có chuyện a.

Bên trong xe ngựa hoa lệ, Phượng Lan Dạ nhắm mắt dưỡng thần, một bên Diệp Linh trấn định suy tư, cẩn thận mở miệng:

"Vương Phi, chỉ sợ chuyện này lai giả bất thiện a."

Phượng Lan Dạ cũng có chung cảm giác này, nhưng không muốn làm cho Diệp Linh bất an, hơn nữa nàng biết Thiên Bội Thần đang ngồi ở trong góc xe ngựa, bởi thế nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Những người này thật ra là ai đây?

Trong đầu không ngừng bay ra những suy nghĩ, bỗng nhiên một người thoáng qua trong đầu nàng, Ngũ công chúa Phượng Lan Hòa, cũng chính là Lam Cơ của Tuyết Nhận lâu , chẳng lẽ là nàng sao???

Bằng không nàng thật sự nghĩ không ra còn có ai muốn gặp nàng.

Lam Cơ chẳng lẽ tiến cung trở thành cung nữ Mộc Miên?

Nếu quả thật là như vậy, chắc chắn chính là quý kế của Tấn vương cùng Mai Phi rồi. Chẳng qua là Hoàng thượng vì sao lại phong Lam Cơ làm phi đây? Mặc dù nàng xinh đẹp, nhưng hiện tại Hoàng thượng tựa hồ không phải là người vì sắc đẹp mà thay đổi, hơn nữa trong cung cái dạng mỹ nhân gì mà không có, sao lại để cho một cung nữ nhỏ bé thăng cấp thành Ngũ phẩm tần phi?

Phượng Lan Dạ không hiểu ra sao, thì Diệp Linh bên người nàng rất nhanh liền cảm nhận được nàng đang dao động, bất an hỏi:

"Vương Phi, có phải nhớ tới cái gì hay không?"

"Không có chuyện gì, an tâm đi."

Cho dù thật sự là Lam Cơ, vậy thì thế nào? Nàng ta biết nàng không muốn cứu nàng ta, chẳng lẽ còn dám trả thù sao? Nếu như thật sự là như vậy, chỉ sợ nàng ta cũng không còn đường lui nữa rồi, nàng ta tuyệt đối sẽ không ngu đến nỗi giữa ban ngày cho đòi nàng tiến cung chỉ để trả thù.

Mã xa một đường tiến vào hoàng cung, Nguyên Phạm hoàn thành nhiệm vụ đem các nàng dẫn vào cửa cung, sau đó phái thái giám mang Tề vương phi đưa vào Tư Tương điện.

Tư Tương điện, là Hoàng thượng ban cho Mộc Miên nương nương, mới được đặt tên. Nơi này là cung điện trong hậu cung cách Tiêu Nguyên điện gần nhất, bởi vậy có thể thấy được, Hoàng thượng quả thật rất cưng chiều vị Tân phi này.

Chẳng những hậu cung, ngay cả trên triều đình mọi người đều biết. Cảnh này khiến triều đình dấy lên một trận phong ba.

Thái tử đại vị chưa định, người người cẩn thận lo lắng, không nghĩ tới vào lúc này, Hoàng thượng thế nhưng lại cưng chiều một vị Tân phi, điệu bộ này thật có chút không thua vị Hoàng quý phi lúc trước.

Trước cửa Tư Tương điện, hoa cỏ xanh tươi, một mảnh sức sống tràn trề, thái giám cùng cung nữ canh giữ ở trước cửa điện, quy củ cẩn thận đứng thẳng.

Vừa nhắc đầu thấy có thái giám dẫn người đi tới, liền biết đây là Tề vương phi, bởi vì tân chủ tử mới vừa tuyên dẫn ý chỉ.

"Chúng tiểu nhân tham kiến Tề vương phi."

Phượng Lan Dạ mắt lạnh quét xuống, nhẹ gật đầu một cái, thái giám cung nữ đồng loạt đứng dậy. Cung nữ đứng đầu nhanh nhẹn tiến tới, cung kính mở miệng:

"Tề vương phi xin cùng nô tỳ đi vào, chủ tử đang chờ người."

Phượng Lan Dạ không nói gì, chỉ nhẹ nhắc làn váy, ưu nhã sải bước trên thềm đá, dẫn Diệp Linh đi theo phía sau cung nữ bước vào đại điện.

Đại điện Tư Tượng điện lộ ra một cổ nhả trí, khắp nơi là những mảnh lớn màu lam, thật giống như biển rộng bao la, có điểm rất giống Tiêu Nguyên cung của Hạo Vân đế, màn tơ mỏng màu lam gặp gió nhẹ khẽ phiêu đảng, ngay ở giữa là tấm thảm dài màu lam, nhìn lại một lần thì quả thật nơi nơi đều là màu lam...

Lúc này trên chỗ ngồi thượng vị nơi đại điện, có một mỹ nhân đang an tọa, một suối tóc đen dài như mực khẽ trút xuống che lại một phần dung nhan của nàng, cùng với làn da trắng mịn nõn nà.

Bên cạnh có mấy tiểu cung nữ đang bận rộn làm việc, một mảnh yên lặng.

Một người rón rén dẫm chân, một người đang nắn vai, còn có một người đang đứng cầm khay, trong mâm bày ra chùm nho tươi, cùng các loại trái cây mọng nước, đủ mọi màu sắc vô cùng đẹp đẽ, đáng tiếc không có ai đụng tới.

Người trên cao kia đang ngồi dựa vào đó tựa hồ ngủ thiếp đi, yên lặng như một bức điêu khắc, cũng không nhúc nhích gì.

Phượng Lan Dạ mắt lạnh nhìn hết thấy, thấy vậy cũng không nói gì, nhưng cũng biết được nữ nhân này rất biết cách hưởng thụ.

"Lan Dạ tham kiến nương nương."

Trong đại điện vang lên thanh âm trong trẻo lạnh lùng mà trầm thấp, khiến cho mấy tên cung nữ cùng thái giám trong điện sợ hết hồn, mặt đều biến sắc. Vị tân chủ tử này rất được Hoàng thượng cưng chiều, thế mà vị Tề vương phi này lá gan cũng quá lớn rồi, nếu như mạo phạm làm nương nương thì biết làm sao bây giờ?

Bất quá lo lắng của mọi người là dư thừa.

Nữ tử kia vốn là đang ngồi dựa vào nhuyển giáp, vừa nghe thấy giọng nói của Phượng Lan Dạ thì mở mắt ra, khẽ quay người lại.

Một khuôn mặt đẹp như châu ngọc, da dẻ bóng loáng nhẵn nhụi, tóc dài đen mượt, cặp mắt hắc bạch phân minh, là một nữ tử quyến rũ xinh đẹp.

Nàng chính là Ngũ công chúa Vân Phượng quốc Phượng Lan Họa, cũng là Lam Cơ đầu bảng của Tuyết Nhạn lâu. Nhưng hiện tại nàng lại là hậu phi Mộc Miên nương nương trong cung của Hoàng thượng.

Nữ nhân này thật có bản lĩnh a. Phượng Lan Dạ âm thầm cười khẽ. Nếu không có chuyện, nữ nhân này tìm mình làm gì? Muốn mượn cơ hội trả thù sao? Phượng Lan Dạ vẫn cứ nhìn chăm chăm nàng ta. Nàng cũng muốn xem xem nàng ta sẽ làm gì.

Trên đại điện, Lam Cơ, không đúng, nàng giờ là Mộc Miên nương nương, khẽ phất tay, mọi người trong điện thở phào nhẹ nhõm, uyển chuyển lui xuống.

Bốn phía thoáng cái yên tĩnh không tiếng động.

Mộc Miên nở nụ cười, phất tay, chậm rãi từ chỗ thượng vị đi xuống, quyến rũ mở miệng:

“Cửu nhi, sao thế? Chẳng lẽ nhận không ra tỷ tỷ sao?”

Nàng nói chuyện thân mật tự nhiên, tựa hồ cho tới bây giờ cũng không có phát sinh qua chuyện gì, từ trên đại điện đi tới, lôi kéo tay Phượng Lan Dạ qua một bên, hai người cùng ngồi xuống.

"Sao vậy? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Người không còn thân cận tỷ tỷ như trước nữa?"

Phượng Lan Dạ nhìn các động tác liên tiếp của nàng ta, liền dễ dàng nhận ra nữ nhân này tâm kế thâm sâu, nàng ta thật rất lợi hại.

Nếu như nàng là Phượng Lan Dạ chân chính, nhất định sẽ trúng chiêu, đáng tiếc nàng không phải. Đối với vị Ngũ công chúa này, nàng không có một chút cảm giác như thân nhân nào, cho nên nàng chắc chắn sẽ không trúng kế của nàng ta.

"Tỷ tỷ. Người không trách ta ngày đó không đi cứu người ra sao?"

Phượng Lan Dạ chỉ ra việc nàng đã không giúp nàng ta chuộc thân. Nàng tin tưởng vị nương nương này là người thông minh, nhìn qua sẽ biết nàng cố ý không đi cứu nàng ta. Lấy năng lực của Tề vương phủ, tự nhiên là có biện pháp cứu nàng ta ra, chẳng qua là nàng không muốn, cho nên cái gì cũng không làm.

Mộc Miên cười khẽ một tiếng rồi đứng lên: "Cửu nhi, người đang nghĩ gì ở đây thế? Trước kia người rất đơn thuần, hiện tại dường như trở nên đa nghi rồi."

Nữ tử quyến rũ dùng đầu ngón tay khẽ chạm một chút cái trán Phượng Lan Dạ, cực kỳ giống như một tỷ tỷ luôn cưng chiều muội muội.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhếch môi cười cười. Nàng đang muốn nhìn vị nương nương này một chút xem có cái tâm cơ gì:

"Tỷ tỷ không trách Cửu nhi là tốt rồi."

"Làm sao ta lại trách chứ? Cửu nhi, chúng ta là thân tỷ muội, hơn nữa Vân Phượng quốc của chúng ta đã mất rồi, tỷ tỷ chỉ còn lại người là người thân thôi, làm sao lại oán trách người đây? Người có làm chuyện gì đâu? Cho nên, đừng suy nghĩ nhiều, sau này tỷ tỷ đều tôn trọng ý kiến của người."

Thanh âm Mộc Miên ôn nhu, cực kì êm tai, giống như cam tuyến, lại càng giống như một tỷ tỷ hiền diệu.

Phượng Lan Dạ cúi đầu suy nghĩ, làm cho người ta nhìn không rõ lắm tia sáng lạnh trong mắt nàng. Ánh mắt một cô bé mười ba tuổi tựa như cất dấu một thanh lợi đao, chỉ là nàng đang che giấu sự sắc bén đi để trở về là một cô bé bình thường.

"Ân, cảm ơn."

Mộc Miên thấy Phượng Lan Dạ thu đi địch ý, khóe môi khẽ mỉm cười, kéo ra một độ cung, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục mở miệng:

"Đừng xem cuộc sống trước mắt của tỷ tỷ rất hào nhoáng nhưng ở trong cung có rất nhiều việc quý bí khó lường. Thế nên Cửu nhi, muội nhất định phải đứng về một phía với tỷ tỷ nhé. Tỷ tỷ sẽ nghĩ biện pháp tìm được người tộc Vân Phượng, chúng ta nhất định phải cứu bọn họ về."

Mộc Miên nói xong lời cuối cùng, khóe mắt rưng rưng lệ, cảm động lòng người.

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng thở dài. Nếu quả thật theo như lời nàng ta nói, nàng cũng không trách nàng ta, chỉ e là nàng ta chỉ lo một mình ham hưởng lạc thú.

Mà nàng ta nói tới đây, nàng cũng đại khái có thể nghe ra một chút mục đích của nàng ta.

Mặc dù thân là quý phi cung tần, nhưng nàng ta trong triều hoàn toàn không có thế lực, cho nên muốn cho Tề vương phủ trở thành thế lực chống lưng cho nàng ta. Nếu như vậy thì nói rõ cái gì, nói rõ rằng nàng ta không muốn bị Mai Phi cùng Tấn vương khống chế nữa! Nữ nhân này tâm cơ rất sâu a!

Nhưng mà nàng sẽ từ chối sao? Hay là tương kế tựu kế cũng được, nếu như vậy, nàng có thể mượn tay nàng ta tra ra nguyên nhân cái chết của Ngọc phi!

Con người Phượng Lan Dạ tỏa sáng, mà điều này rơi vào trong mắt Mộc Miên thì chứng tỏ tiểu nha đầu này đang cao hứng.

“Tỷ tỷ yên tâm đi, Lan Dạ nhất định sẽ cùng tỷ tỷ đứng chung một chỗ.”

Phượng Lan Dạ mới vừa nói xong thì thấy cả người nổi da gà, nhưng vì muốn giúp Nam Cung Diệp tra ra nguyên nhân Ngọc phi chết như thế nào, nàng phải chấp nhận, bởi vì nàng nợ nam nhân kia nhiều lắm, nhất định phải giúp hắn hoàn thành chuyện này.

"Cửu nhi thật ngoan."

Mộc Miên vươn tay xoa đầu Phượng Lan Dạ, hoàn toàn xem nàng thành tiểu hài tử rồi. Nếu không phải vì chuyện của ai kia, Phượng Lan Dạ thật muốn hất tay nàng ra, cũng may Mộc Miên rất nhanh liền thả ra, đứng dậy, vươn tay nhìn Phượng Lan Dạ:

"Tỷ tỷ dẫn người đi dạo trong cung nhé, buổi tối hãy trở về."

Phượng Lan Dạ theo trực giác muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ đến đi dạo cũng tốt, đối với hoàn cảnh trong cung quen thuộc một chút, sau này dễ dàng hoạt động hơn.

Nghĩ thế liền không nói gì nữa, nhưng nàng cũng không có cầm tay Mộc Miên mà trực tiếp đi ra ngoài. Mộc Miên trong mắt hiện lên sự nghi ngờ, Phượng Lan Dạ tức thời quay đầu lại, nhướn mày cười một chút:

"Tỷ tỷ đi thôi."

Mộc Miên liền buông lỏng đề phòng, tiến lên hai bước theo sát nàng, cũng không quên dặn dò Phượng Lan Dạ:

"Cửu nhi, ở trước mặt người ngoài, ngàn vạn lần đừng để cho họ biết chúng ta là tỷ muội, nhất định phải giữ vững lễ nghi, biết không?"

"Biết."

Thật ra thì nàng ước gì cùng nàng ta giữ một khoảng cách càng xa càng tốt, động tác của nàng vừa rồi ở trên đại điện thiếu chút nữa đã làm cho nàng ta sinh nghi.

Mộc Miên rất hài lòng đối với sự phối hợp của Phượng Lan Dạ, liền trực tiếp dẫn Phượng Lan Dạ đi ra ngoài. Trước cửa điện, cung nữ thái giám khom người hành lễ:

"Nường nường."

"Ân."

Mộc Miên ở trước mặt người ngoài rất là cao ngạo, tư thế thanh cao bướng bỉnh như đám mây trôi, làm cho người ta chạm không tới, so với biểu hiện lúc trước ở trong điện hoàn toàn khác biệt. Thái giám cùng cung nữ trong Tư Tượng điện cũng rất cẩn thận đi theo hầu hạ

Đoàn người ở phía sau vườn hoa đi dạo, dẫn đầu là Mộc Miên cùng Phượng Lan Dạ thỉnh thoảng nói một hai câu, phần lớn là Mộc Miên nói, Phượng Lan Dạ đáp lời. Những cung nữ thái giám kia chỉ nghĩ là Tề vương phi sợ nường nường, nhưng họ không biết thật ra Phượng Lan Dạ lười cùng nữ nhân này nói chuyện.

Tới khi tối trời, Mộc Miên lưu Phượng Lan Dạ ở trong cung dùng bữa, Phượng Lan Dạ giả vờ sợ Nam Cung Diệp trong phủ lo lắng, muốn sớm xuất cung.

Mộc Miên cũng không có ngăn cản, phân phó thái giám trong cung đưa các nàng hồi phủ.

Phượng Lan Dạ vừa đi, người Mai Linh điện liền tới, nói Mai Phi nương nương cho mời.

Khuôn mặt kiều diễm của Mộc Miên bao phủ một tầng sương lạnh, khóe môi nở nụ cười lạnh như có như không, nhưng cũng không có từ chối, chỉ dẫn theo hai tiểu cung nữ cùng ra ngoài, hướng Mai Linh điện đi tới.

Mai Phi cùng nàng ta vừa thấy mặt nhau, liền biến thành sắc mặt không tốt, đợi đến khi thái giám cùng cung nữ lui ra ngoài, lập tức phát hỏa:

"Người nghĩ muốn làm cái gì? Không phải ta đã nhắc nhở người rồi sao? Không có mệnh lệnh của bốn cung, không cho phép tự tiện làm chủ."

Mộc Miên cũng không nói gì, mặc cho Mai Phi phát tác, đợi đến khi nàng hỏa khí tiêu tan một chút, mới chậm rãi mở miệng:

"Nương nương cần gì tức giận, thiếp thân làm chuyện này, cũng là vì Tấn vương cùng nương nương, thiếp thân chẳng qua là mượn hơi Tề vương phủ thôi, chẳng lẽ thiếp thân làm sai rồi sao?"

Mai Phi mắt sáng như đuốc, âm u trừng mắt nhìn nàng, thật lâu mới lên tiếng:

"Mộc Miên, người đừng tưởng rằng bốn cung không biết người đang toan tính điều gì. Bốn cung ở nơi này hơn hai mươi năm, gặp qua biết bao người, có thể đi tới địa vị hôm nay, thì có biết bao kẻ như người thua trong tay ta, người nghĩ mượn hơi Tề vương để xây thế lực của mình, thật là vọng tưởng! Nếu như lần sau còn làm tiếp chuyện như vậy, bốn cung tuyệt đối sẽ không để người sống tốt."

"Dạ, nương nương."

Mộc Miên cực kì ủy khuất cúi đầu, thật ra thì trong mắt tràn đầy hận ý, cái nữ nhân ác độc này, xem ra chưa diệt trừ nàng ta, mình căn bản không cách nào tùy tâm sở dục (muốn làm j thì làm), tốt, sau này nàng sẽ lấy Phượng Lan Dạ để đặc biệt đối phó nàng ta, nàng cũng không tin nàng ta một chút sơ hở cũng không có!

Mộc Miên ngừng đầu lên, trên mặt vẫn nhu nhược không chút thần sắc như cũ.

“Thiếp thân biết rồi, sau này không bao giờ tự tiện làm chủ nữa.”

Xem ra ở Tư Tượng cung của mình có người của Mai Phi cho nên bên kia xảy ra chuyện gì bên này ngay lập tức đã có tin tức nhanh như thế. Trước mắt nên tìm ra kẻ gian tế đang ẩn nấp kia, e rằng không chỉ có một người, phải từ từ trừ bỏ những người đó, rồi diệt trừ Mai Phi, những chuyện khác mới có thể tiến hành tiếp.

Mộc Miên một phen tính toán xong, liền không nhiều lời nữa. Mai Phi nhìn nàng không dám phản bác, mặc dù vẫn còn tức giận như cũ, bất quá đã khá hơn, lãnh lệ trường mắt nói:

"Đi xuống đi. Gặp lại người liền làm cho bốn cung thấy phiền chán, người cho rằng Hoàng thượng thật thích người sao? Chẳng qua chỉ là một thể thân, đã muốn hô mưa gọi gió, nằm mơ sao? Nếu như gây chuyện nữa, đừng trách bốn cung lòng dạ độc ác."

"Thiếp thân không dám."

Mộc Miên thanh âm rất nhỏ, tựa hồ rất sợ, thật ra thì khi cúi đầu xuống, trong mắt một mảnh ánh sắc ngoan lệ, hận không được lập tức nhào tới cắn nữ nhân đang ngồi thượng vị kia một ngụm:"

“Trở về đi.”

Mai Phi cuối cùng cũng thả nòng một lối thoát, phất phất tay, xoay người đi ra ngoài, sống lưng thẳng tắp, mãi cho đến đi tới ngoài cửa điện, mới thanh tĩnh lại, sau đó trong lòng tức giận mắng chửi một trận, cuối cùng mới mang theo cung nữ rời đi Mai Linh cung. Đợi đến khi Mộc Miên đi xa, Mai Phi mới ra lệnh cho cung nữ dặn dò phân phó cho người Tư Tượng điện gần đây không nên hành động.

Cung nữ lĩnh mệnh đi làm việc, Mai Phi vẻ mặt như có điều suy nghĩ, trong con người thật sâu hối hận.

Nữ nhân kia rõ ràng là có lòng phản nghịch, đều do mình quá vọng động rồi, xưa nay vốn làm việc cẩn trọng, không nghĩ tới đã già rồi, lại làm ra một chuyện hồ đồ như vậy.

Hiện tại nữ nhân này thành phi tử, muốn trừ nòng ta chỉ sợ không dễ dàng.

Nàng vẫn cho là tình yêu của Hoàng thượng đối với Diệp Tương Tình đã phai nhạt theo thời gian, mặc dù có thể vẫn nghĩ tới nàng ta nhưng không đến nỗi sâu đến thế, không ngờ Mộc Miên vừa xuất hiện, Hoàng thượng lại một lần nữa phá lệ, thoáng cái thăng Mộc Miên thành Ngũ phẩm tần.

Cảm giác này với lúc Diệp Tương Tình năm đó tiến cung giống nhau, làm cho người ta cảm thấy bất an, cứ có cảm giác trong triều sẽ sớm nhắc lên một cổ tinh phong huyết vũ...

Tề vương phủ.

Phượng Lan Dạ sau khi trở về, sắc trời đã tối rồi.

Trước cửa Vương Phủ, Tích quán gia trong lòng nóng như lửa đốt hơn ai hết, vừa nhìn thấy thân ảnh Tiểu Vương phi xuất hiện, chỉ còn kém cái là quỳ xuống đất dập đầu tạ ơn lão Thiên gia rồi. Hắn tiến lên nghênh đón với thái độ cực kì quan tâm và vui sướng, cười đến vui vẻ:

"Tiểu Vương phi, người đã quay trở lại."

"Ân, sao thế?"

Phượng Lan Dạ nhăn lại lông mày, Tích quản gia này vẻ mặt thật đúng là cổ quái, có chuyện gì sao?

Tích quản gia vừa nhìn, lập tức nhỏ giọng bẩm báo:

"Vương gia đang ở Liên viện đợi người, Gia nói nếu Tiểu Vương phi xảy ra chuyện gì, dù nhỏ thôi tiểu nhân cũng đừng nghĩ sống."

Phượng Lan Dạ vẻ mặt hắc tuyến trợn mắt, Nam Cung Diệp này cũng thật là thị huyết, bất quá trong lòng lại rất ấm áp, phất nhẹ tay một cái, nhìn Tích Đan nói:

"Người không cần sợ hãi, Vương gia chỉ hù dọa người, giết người là chuyện khó xảy ra."

Nói xong liền dẫn Diệp Linh hướng Liên viện đi tới, phía sau Tích Đan vẻ mặt thanh thản đứng ở tại chỗ, thở phào nhẹ nhõm, sau khi khăn trương nửa ngày, hai chân như muốn nhũn ra rồi. (Su: tội bác này, ai cũng k đặc tội đc, nhất là Lan nhi, hắc hắc)

Trong khách sảnh Liên viện, Nam Cung Diệp đang sốt ruột thỉnh thoảng dạo bước.

Một bên Ngân Ca rõ ràng biết tâm tình chủ tử không tốt, cho nên miệng lưỡi tuy luôn luôn xảo quyết trơn tuột nhưng hôm nay không dám nói tiếng nào mà rụt đầu lại, vờ nhẹ cánh, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh Phượng Lan Dạ, Ngân Ca lập tức nổi lên hứng thú, kêu khoan khoái vô cùng:

"Mỹ nữ trở lại, mỹ nữ trở lại."

Đây là câu Phượng Lan Dạ hai ngày trước mới dạy nó. Bảo nó khi nào gặp nàng thì kêu thế, bất quá trong khách sảnh có vài ánh mắt trừng qua nó, hù dọa nó lập tức đổi lời nói:

"Tiểu Vương phi trở lại, Tiểu Vương phi trở lại." (Su: ta vẫn thấy trong phủ Ngân Ca tội nghiệp nhất, ai đòi chim mà suốt ngày vuốt móng ngựa nịnh chủ, hahaha~ đã thế bị a Diệp trừng nữa chứ~)

Nam Cung Diệp lập tức quay người nhìn về ngoài cửa.

Ngân Ca vội quạt cánh, trong lòng thầm than nguy hiểm thật, xem ra lần sau không thể tùy tiện gọi mỹ nữ, mỹ nữ này không phải ai cũng có thể gọi nha.

Phượng Lan Dạ vừa đi vào, Nam Cung Diệp liền lôi nàng đi qua, trên dưới kiểm tra một lần, tựa hồ xác định nàng có làm sao không.

Nhìn hẩn như vậy, không khỏi làm cho nàng nhớ tới lần trước, sau khi mình và Đại tướng quân Âu Dương Thác đánh nhau, nam nhân này không chút do dự liền điều năm trăm tinh binh xông vào Âu Dương phủ vây đánh người trong phủ. Hẩn đối với nàng thật tốt đến không thể hơn, cho nên giờ phút này nàng không hề nghi ngờ rằng, nếu như mình bị thương, Nam Cung Diệp tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào. Hẩn như vậy, nàng còn cần phòng bị sao? (Su: siêu siêu siêu sủng vợ!)

"Ta không sao."

Thanh âm Phượng Lan Dạ rất ôn nhuận, có điểm nhu hòa hiếm thấy, lại khiến Nam Cung Diệp ngẩn ra, ngừng đầu lên đã gặp mâu quang nàng lưu chuyển trong suốt, trong bụng liền vui mừng, xem ra nha đầu này đã từ từ tiếp nhận hẩn, cảm giác này là thật tốt.

"Ân."

Nam Cung Diệp lôi kéo nàng ngồi vào một bên ghế trên khách sảnh, một đôi mắt thâm thúy ánh sáng ngọc nhìn nàng, đang đợi nàng nói chuyện tiến cung ra sao, Phượng Lan Dạ hiếm khi có được lúc không có làm khó hăn, rất sáng khoái mở miệng:

"Người biết phi tử mới được tân phong của Hoàng thượng là người phương nào không?"

Nam Cung Diệp ngũ quan tuyệt mỹ, thần sắc không đổi, nhưng ánh mắt lại phát ra lẳng hàn, môi mỏng nhếch lên không đáp lại, vừa nhìn liền biết nói hăn nội liễm hàn khí.

“Ngũ công chúa Vân Phượng quốc Phượng Lan Họa. Nàng là người của Tấn vương Nam Cung Trắc, dùng tên giả là Lam Cơ ở Tuyết Nhạn lâu làm đầu bài. Nhưng không biết tại sao nàng lại có thể tiến cung, đây nhất định là ý tứ của Mai Phi. Trong cung giai lệ vô số, Hoàng thượng vì sao lại phong nàng thành Tần phi nương nương đây? Trong chuyện này đến tột cùng có cái gì bí ẩn đây?”

Phượng Lan Dạ tuyệt đối không tin là Hoàng thượng bị sắc đẹp mê hoặc. Mặc dù Phượng Lan Họa quả thật lớn lên rất xinh đẹp, nhưng muốn mê đảo được Hoàng đế còn không đến mức đó. Hoàng thượng thì cái dạng mỹ nhân gì mà chưa từng thấy qua, có thể bị mê hoặc đến mất đi lý trí, lập tức phong nàng làm phi sao?

Nam Cung Diệp nghe lời Phượng Lan Dạ nói xong, dung nhan tuyệt mỹ như đắm chìm trong làn nước sâu thăm sắc bén, thế nhưng vẫn giữ được tư thái đẹp đẽ vô song.

Phượng Lan Dạ ngơ ngác nhìn hăn, không thể không thừa nhận, người nam nhân này quả thật rất đẹp, cùng nét cương nghị sắc bén của Hạo Vân đế không giống nhau. Vẻ đẹp của hăn như tới từ chốn Thiên Sơn, là một

khối mỹ ngọc thiên nhiên, hơn nữa thanh khiết cao quý tựa như một đóa Tuyết Liên.

Bên trong phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, cho đến khi bụng Phượng Lan Dạ rất không phối hợp vang lên một tiếng, hai người cũng phục hồi lại tinh thần. (Su: haha, ta edit tới đoạn nì bunn cười wé, Lan nhi đói bụng, cái bụng kêu đánh ột một cái phá vỡ bầu không khí lun a~)

Phượng Lan Dạ lập tức gương mặt nóng bừng, mà Nam Cung Diệp thì lại quan tâm phân phó xuống:

"Lập tức chuẩn bị bữa tối lên."

"Dạ, Vương gia."

Phía ngoài hai nha đầu đồng thời lên tiếng, cước bộ vừa chuyển liền đi ra ngoài, trong khách sảnh, ánh mắt Nam Cung Diệp như chứa đựng một chút trách cứ:

"Làm sao đói bụng rồi cũng không biết lên tiếng?"

Phượng Lan Dạ cắn nhẹ môi, cũng không có nói chuyện. Nàng sợ hân nóng ruột, cho nên trước tiên đem chuyện nói cho hân biết, ai biết cái bụng này không phối hợp a, bàn tay nhỏ nhắn không nhận được xoa bụng, vẻ mặt ửng đỏ.

Lúc này, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc dẫn mấy nha đầu đi tới, rất nhanh liền bày mấy đĩa thức ăn tinh sảo lên, còn có chút điểm tâm nhẹ.

Phượng Lan Dạ thật sự đói bụng, cũng không để ý tới Nam Cung Diệp đang ngồi một bên, tự do tiêu sái đi qua chuẩn bị ăn. Ai biết Nam Cung Diệp cũng theo sát phía sau nàng đi tới ngồi xuống cùng ăn cơm.

Phượng Lan Dạ kinh ngạc phát hiện, Hoa Ngạc các nàng đã chuẩn bị hai bộ bát đĩa, chẳng lẽ Nam Cung Diệp cho tới bây giờ còn không có dùng bữa tối sao?

"Người đến bây giờ còn không có ăn sao?"

Một bên Hoa Ngạc lập tức mở miệng:

"Đúng vậy, Vương Phi, Vương gia một mực chờ Vương Phi trở lại, cho nên vẫn chưa ăn tối."

Phượng Lan Dạ một lần nữa bị kinh hách, há miệng trợn mắt nhìn. Nam Cung Diệp vẫn không mất đi nét tự cao tự tại, rất nhanh liền lãnh trầm xuống, liếc Hoa Ngạc một cái:

"Còn không đi xuống."

"Dạ, Vương gia."

Hai người lui ra ngoài, bên trong phòng khách lần nữa an tĩnh lại, Nam Cung Diệp gấp một chút món ăn đặt ở trong chén Phượng Lan Dạ, buồn cười nhắc nhở nàng:

"Mau ăn thôi, nếu không ăn, nguội, bụng lại sẽ kêu."

Hắn vừa mới dứt lời, Ngân Ca đang đứng ở lồng chim nhin không được giờ chân kêu lên:

"Ngân Ca đói bụng, Ngân Ca chưa ăn."

Con chim này thật là biết chọn thời cơ a, vốn hai người đang có chút không được tự nhiên, lập tức cùng lúc liếc nó một cái, đồng thời thanh tĩnh lại. Phượng Lan Dạ quay ra ngoài kêu lên:

"Diệp Linh, mang Ngân Ca đi xuống cho ăn."

"Dạ, Vương Phi."

Diệp Linh đi vào đem Ngân Ca đi cho ăn, con chim này vẫn không quên vuốt móng ngựa:

"Mỹ nữ, mỹ nữ, thích ca sao? Mỹ nữ thích ca sao?"

Mà Nam Cung Diệp vốn đang ăn một chút, bị những lời này dọa cho sặc, ho khan vài cái, không nhìn được liếc Phượng Lan Dạ:

"Lời này nàng dạy nó?"

Phượng Lan Dạ vừa ăn vừa rất nghiêm túc gật đầu:

"Đúng vậy, sao thế?"

"Thật là phục các người rồi."

Hắn nói xong câu đó lại dùng tiếp thiện, động tác ưu nhã thanh thoát, rất ít thấy nam nhân nào như hắn, ăn cơm lại có thể tạo sự tinh tế khác biệt.

Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, nhưng mà đói bụng khiến cho nàng không rảnh thưởng thức nét tao nhã của nam nhân này.

Nam Cung Diệp thấy nàng ăn lang thôn hồ yết, thỉnh thoảng cũng dặn dò nàng ăn chậm một chút. Chỉ trong chốc lát, thức ăn vơi đi rất nhiều, hắn ngồi bên cạnh vừa gấp đồ ăn cho nàng, vừa vỗ nhẹ sau lưng cho nàng. (Su: khiếp, a sợ vợ ăn mắc ghen nên vỗ lưng giúp Lan nhi nhuận, cưng vợ khỏi bàn nữa =.,=)

Hai người trong lúc này hòa thuận tự nhiên, làm người khác nhìn vào liền thấy chói mắt, sự ấm áp trải rộng cả phòng khách, xung quanh tràn ngập các loại màu hoa tươi sắc như có như không, đẹp không sao tả xiết.

Nam Cung Diệp ăn được không nhiều, mắt thấy Phượng Lan Dạ ăn sắp xong, mới buông đũa xuống, từ từ cùng nàng nói chuyện.

"Nàng cần phải đề phòng nữ nhân kia một chút. Nàng ta tiến cung xong lập tức tới tìm nàng, chỉ sợ có dụng ý khác. Hiện tại trong cung mọi việc biến ảo khó lường, chúng ta không nên nhúng tay vào những cuộc tranh giành vô nghĩa đó."

Hắn không phải sợ xảy ra chuyện, mà là mặc kệ những người đó. Chỉ vì một ngôi vị Hoàng đế, ngầm tranh đấu hãm hại nhau, hơn nữa còn vô số lần động thủ nhằm diệt trừ hắn, mà hắn sở dĩ án binh bất động, chính là vì chưa làm rõ một việc.

Tìm ra bí mật nguyên nhân cái chết của mẫu thân mình, trong chuyện này phụ hoàng sắm vai nhân vật nào? Nếu như hắn vốn thật như mặt ngoài biểu hiện là một tử phụ (phụ thân hiền từ), thì mình có thể bảo toàn giang sơn của hắn. Bằng không, nếu hắn không phải là như mặt ngoài thể hiện? Nam Cung Diệp không muốn nghĩ tiếp, con người xoay chuyển thị huyết lăng hàn vạn phần.

"Ân, ta biết mục đích của nàng ta. Nàng ta nhất định là muốn diệt trừ Mai Phi cùng Tấn vương, mà nàng ta ở Thiên Vận triều không có một chút thế lực nào, cho nên muốn lợi dụng lực lượng Tề vương phủ chúng ta."

"Nàng ta mơ tưởng."

Nam Cung Diệp trầm giọng. Thật là một nữ nhân ngoan độc, không biết tự lượng sức, đáng xấu hổ, thật nên cho nàng ta một bài học.

Nam Cung Diệp nheo mắt lại, ánh sáng lạnh khiếp người bắn ra. Phượng Lan Dạ đã chú ý tới động tĩnh của hắn, nên vội vươn tay ra đè lại bàn tay to của hắn, trầm giọng mở miệng:

"Đừng động nàng, nàng tiến cung đối với ta cũng có chỗ tốt. Người không phải muốn tra ra nguyên do cái chết của Ngọc phi nương nương sao? Cho tới nay, người đều không có biện pháp điều tra ở trong thâm cung, nhưng hiện tại nàng ta ở trong cung, trong cung động tĩnh sẽ càng ngày càng loạn, chúng ta sao không tương kế tựu kế. Ta nghĩ nhất định sẽ rất nhanh tra rõ chuyện Ngọc phi mất như thế nào."

Có lẽ Hạo Vân đế là người không giống như biểu hiện mặt ngoài vậy.

Thất hoàng tử Nam Cung Diệp năm tuổi phong Vương, bảy tuổi liền ban thưởng đất. Hoàng thượng sở dĩ làm như vậy, còn có nguyên nhân khác, chính là để cho hãn xuất cung sớm, không để cho hãn tra ra chuyện năm đó?

Nếu quả thật là như thế, vậy trong đó nhất định sẽ có huyền cơ, nhưng hiện tại tất cả chẳng qua là suy đoán, có lẽ cũng không hề giống tưởng tượng của nàng, mọi việc đều phải có chứng cứ, không thể chỉ có suy đoán vô căn cứ.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77

Ngày hai mươi tám tháng ba, đại thọ năm mươi của Hạo Vân đế, hôm nay cả kinh đô An Giáng thành rất náo nhiệt, chẳng những là phủ của các hoàng tử, mà ngay cả những quan to trong triều, ai cũng mượn cơ hội này hướng hoàng đế để tỏ vẻ trung thành, sáng sớm, trên đường của bá tánh bình dân cực kỳ náo nhiệt, hương xa bảo mã qua lại không dứt, từ lâu trà tứ lại càng có rất nhiều khách nhân, họ tụ tập ở một nơi để nghị luận xem hôm nay nhà ai sẽ dâng tặng lễ vật gì, ai sẽ có những món bảo vật kỳ lạ vân vân, không khí bị khuấy động lên náo nhiệt dị thường.

Bầu trời xanh vạm vỡ, không có một đám mây, trời xanh thăm, thật giống như một mảnh gấm màu lam, làm cho người ngắm nhìn nó thấy lòng khoan khoái vui vẻ.

Tề vương phủ cũng không khẩn trương giống như các nhà khác, vẫn yên lặng bình thản như ngày thường, nên làm cái gì thì làm cái đó, nếu muốn có cái gì khác lạ, thì chỉ có ở Liên viện, bên trong từng trận thanh âm líu ríu không ngừng bay ra ngoài.

Dưới hành lang ở bên ngoài lan can, một loạt mấy nữ tử đang mặc quần váy màu đỏ, loại này quần váy này là đặc chế, đai lưng ôm, tay áo rộng, thật dài và thướt tha khi múa, tựa như những đoá hoa hồng, nghiêng lệ tuyệt đẹp.

Màu đỏ là tượng trưng cho cát tường, rất thích hợp với quang cảnh ngày hôm nay.

Những tiểu nha đầu này có bao giờ vào hoàng cung, ra mắt hoàng đế đâu, cho nên bây giờ không khỏi kích động, lú lú nói chuyện không ngừng, lúc này Phượng Lan Dạ đã dùng xong đồ ăn sáng, từ bên trong đi ra, theo phía sau là Diệp linh, Diệp linh đang ôm Lục ý cầm, hai người trực tiếp đi tới trên thềm đá, nhìn tám tên hồng y nha hoàn đứng bên dưới.

Phượng Lan Dạ thần sắc nhàn nhạt nhìn lướt qua họ, những nha đầu này đều là nha đầu bên trong Liên viện, tính tình thế nào nàng đều biết, đã trải qua tỉ mỉ tuyển chọn ra.

"Hôm nay tiến cung, các người chỉ cần đem vũ đạo phát huy tốt là được, không cần phải khẩn trương, biết không?"

"Dạ, Vương Phi."

Mọi người đáp lời, rồi an tĩnh lại, đồng loạt nhìn Phượng Lan Dạ đứng ở trên cao, hôm nay Tiểu Vương phi mặc một bộ y phục màu trắng ngà, bên hông thắt dây lưng màu bạc có thiêu hoạ Thiên Diệp Hải Đường, phía trước còn tinh tế buộc thêm sợi băng, theo từng bước đi ưu nhã của nàng, bay múa trong gió, trên đầu nàng vấn búi tóc công chúa, nơi đó cắm một cành trâm ngọc bích có cờ tua, cờ tua có góc cạnh, dưới ánh mặt trời lấp lánh tạo ra những vòng cung ánh sáng lấp lánh, mờ ảo đến nói không ra lời, dung nhan nàng thanh tuyệt nghiêng lệ, cái trán cao lộ ra anh khí bức người, nhưng đôi mắt lại càng sâu u vạn phần, nàng chỉ cần tùy ý liếc một cái, liền làm cho lòng người có cảm giác bị đè nén, đúng là người trời sinh khí chất hơn người.

"Cuốn bị lên đường đi."

Phượng Lan Dạ ra lệnh một tiếng, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài, trên con đường u kính chạm mặt một thân ảnh cao ráo, cầm bảo màu tím, cao quý và mang theo phong phạm vương giả, tư thái ưu nhã chậm rãi đi tới, ống tay áo rộng đung đưa, thật giống như đám mây mù bao quanh núi xanh,

màu tím vốn là màu sắc cực kỳ kén chọn người mặc, nhưng khi khoác lên trên người hần, lại rất phù hợp, dường như trời sanh màu sắc này chỉ để dành cho hần.

Cao quý, hào phóng , ưu nhã, còn mang theo chút sắc bén đên nén mà không phát ra.

Đợi đến khi hần đi tới, mọi người chỉ cảm thấy quanh mình thật giống như bị một tầng băng bao phủ, cảm giác đè nén khiến người khác không dám tùy tiện ngẩng đầu nhìn, mặc dù biết hần mang theo một loại cao nhã không nhiễm bụi trần, nhưng cường thế áp bách lòng người vẫn đồng thời đập vào mặt họ, khiến cho mấy tên nha đầu phía sau thở cũng không dám thở mạnh, khẩn trương cúi đầu mà đứng.

Phượng Lan Dạ quay đầu quét nhìn phía sau một cái, rồi phân phó Diệp linh: "Các người đến phía trước đi, tất cả đều lên xe ngựa chờ."

" Dạ, Vương Phi."

Diệp linh lĩnh mệnh, vung tay lên, phía sau tám nữ tử toàn bộ đi theo Diệp linh ra ngoài.

Hôm nay tám tên vũ công này, cầm đầu chính là Hoa Ngạc, nha đầu này đối với khiêu vũ cũng rất có thiên phú, cho nên Phượng Lan Dạ liền phân phó nàng làm người dẫn đầu, chỉ huy đại cục.

Mắt thấy chín người bọn họ đã rời đi, Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Diệp.

" Vương gia, chúng ta cũng đi thôi, thời gian không còn sớm, đoán chừng những nhà khác đã sớm đi rồi."

Nam Cung Diệp hí lại đôi mắt phượng, ánh sáng khiếp người nhẹ toả ra ngoài, thanh âm trầm thấp vang lên: "Lan Nhi muốn hiến vũ cho phụ hoàng

sao?"

Phượng Lan Dạ ánh mắt tối sầm lại, mím môi cười: "Có phải thế không? Vương gia hãy chờ xem thì sẽ biết, ta nghĩ sẽ không làm cho Tề vương phủ mất thể diện."

"Mất thể diện? Ta không ngại."

Nam Cung Diệp nói lời này đều là thật, năm trước hắn căn bản cũng không có tặng lễ vật, hôm nay tặng lễ, xem như là có lòng rồi, chỉ sợ phụ hoàng đã rất vui mừng, cuối cùng năm nay hắn đã tiến bộ hơn, cho nên có mất thể diện hay không cũng không sao cả, hơn nữa tiểu nha đầu này nhất định sẽ làm nổi bật, cho nên hắn không lo lắng: "Tốt lắm, chúng ta tiến cung đi."

Nam Cung Diệp vươn bàn tay to ra rất tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ cũng không cự tuyệt, hai người kẻ trước người sau đi ra ngoài.

Trước cửa Tề vương phủ, những tiểu nha đầu kia đã lên xe ngựa, phía trước Vương Phủ còn có một chiếc xe ngựa chuyên trách khác, Tích Đan dẫn mấy tên hạ nhân Vương Phủ, đang cung kính đứng ở ngoài xe ngựa, vừa nhìn thấy Vương gia cùng Vương Phi tới, vội cung kính cúi đầu: "Tham kiến Vương gia, Vương Phi."

"Ừ."

Nam Cung Diệp gật đầu, nhưng cũng không để ý tới người ở phía sau, lôi Phượng Lan Dạ cùng tiến lên xe ngựa, rồi ra lệnh một tiếng: "đi thôi."

Đoàn người cuộn cuộn rời đi Tề vương phủ, hai chiếc xe ngựa đi đầu, phía sau là mười mấy tên thị vệ cưỡi ngựa theo, chạy thẳng tới hoàng cung.

Hôm nay ngày sinh của Hạo Vân đế, dù đã sớm hạ chỉ tất cả đều tổ chức đơn giản, cho nên chỉ ở Gia Khánh điện cử hành đãi tiệc, cũng không có cổ động cho phô trương, tham gia bữa tiệc gồm có các đại thần trong triều cùng gia quyến, còn có hậu cung phi tần, các nhà Vương gia hoàng tử, nên số người cũng không ít.

Xe ngựa vẫn chạy nhanh hướng cửa cung, trước cửa cung đã có người xuống xe, phàm là quan to trong triều đều không ngồi xe ngựa đi vào, phải tiếp nhận xong sự kiểm tra của Ngự Lâm quân trong cung mới có thể đổi qua kiệu tiến vào cửa cung, về phần Vương gia cùng hoàng tử thì không cần tiếp nhận những thứ thẩm tra này, họ có thể ngồi xe ngựa tiến thẳng vào nội cung.

Cho nên xe ngựa Tề vương phủ trực tiếp xuyên qua cửa cung, chạy thẳng tới cửa nội cung, phía sau lưu lại những tiếng thở dài.

Trước cửa nội cung, tiếng người ồn ào, tổng quản thái giám hậu cung dẫn một hàng hàng thị vệ cùng thái giám ở trước cửa cung kiểm tra, đây là trạm kiểm soát thứ hai, đối tượng được cẩn thận kiểm tra chính là những hoàng tử này long tôn này, hôm nay bởi vì nhiều người phức tạp, để phòng ngừa xảy ra phong ba, cho nên những tên thị vệ cùng thái giám trong cung không dám có nửa phần qua loa, đối với Vương gia hoàng tử thì không dám kiểm tra, nhưng hạ nhân bọn họ mang đến, tất cả đều phải kiểm kỹ, sau đó ghi danh vào trong danh sách, nếu như xảy ra chuyện gì, Vương Phủ các nhà muốn chạy trốn trách nhiệm cũng không thoát được.

Nam Cung Diệp dìu Phượng Lan Dạ xuống xe ngựa, chỉ thấy rất nhiều người đã đến, lúc này trước cửa cung đã vắng lạnh rất nhiều, khi đoàn người bọn họ đi tới, tổng quản thái giám canh giữ ở trước cửa vừa nhìn thấy Nam Cung Diệp, sớm đã dẫn người cung kính thỉnh an.

"Chúng tiểu nhân tham kiến Tề vương Gia, Tề vương phi."

Nam Cung Diệp thật cũng làm khó hăn, vung tay lên: "Đứng lên đi, làm việc cho tốt."

"Dạ, Tề vương Gia."

Phượng Lan Dạ mắt lạnh liếc xuống, tổng quản thái giám hậu cung này cũng là vô cùng biết chuyện, xem ra là người có thể sử dụng, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng khôn khéo nường theo làn gió, biết thỉnh an Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, sau khi vừa lui đi đã đổi sắc mặt, thật tình nghiêm túc cẩn thận tra xét hạ nhân Tề vương phủ, sau đó theo thứ tự ghi tên vào trong danh sách, đợi đến tất cả mọi chuyện xử lý hoàn tất, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ mới dẫn người đi vào cửa nội cung.

Phía sau tổng quản thái giám kia càng phát ra nịnh hót cung kính: "Tiền Tề vương Gia, Tề vương phi."

Phượng Lan Dạ hừ lạnh: "Thật là một kẻ nường theo chiều gió nịnh chủ."

Nam Cung Diệp lạnh lẽo trầm thấp mở miệng: "Ở trong cung để sinh tồn xưa nay đều như vậy, Lan Nhi không cần để ý."

Đoàn người xuyên qua cầu nhỏ mái đình, thỉnh thoảng nhìn thấy ở trong đó các cung nữ cùng thái giám, nơi nơi đều bận rộn, nhìn lại phía trước cách đó không xa, chính là người An vương phủ đang đi tới, An vương phi Tư Mã Vụ Tiễn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh, tựa hồ như đang tìm cái gì, vừa thấy thân ảnh Phượng Lan Dạ, sớm dừng lại thân thể, quay qua An vương Nam Cung Quân bên người nói cái gì đó, ánh mắt của Nam Cung Quân nhìn sang, trên mặt hăn ánh sáng ôn nhuận như ngọc vẫn không giảm, người An vương phủ ngừng lại.

Hai nhà vừa thấy mặt, Nam Cung Quân cùng Nam Cung Diệp liền chào hỏi trước, sau đó hai nam nhân này vừa nói chuyện đi ở phía trước, Tư Mã

Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ đi ở phía sau, hai nữ nhân cũng rất cao hứng, hiếm có trường hợp đi cùng nhau thế này.

"Tỷ cứ một mực chờ muội đấy?"

Tư Mã Vụ Tiễn nhỏ giọng nói, thật ra thì xe ngựa An vương phủ bọn họ đã xuất phủ từ sớm rồi, bởi vì muốn đợi Lan Dạ, cho nên nàng phân phó phu xe ngựa đi chậm lại, sau khi vào cung, nàng cũng rất chậm chạp tiêu sái, nhìn chung quanh, bởi vì nàng hiểu rõ cá tính Lan Dạ, biết nàng không thể nào đi sớm, nên chỉ có thể trì hoãn, cũng may Nam Cung Quân rất chịu phối hợp với nàng, cùng nhau thông thả đi, cuối cùng cũng đợi được người của Tề vương phủ.

"Muội biết tỷ sẽ chờ, cho nên hôm nay đi hơi sớm."

Phượng Lan Dạ quả thật biết Tư Mã Vụ Tiễn sẽ đợi nàng, cho nên buổi sáng hôm nay so với ngày thường đã dậy sớm một chút, nếu không theo như cá tính của nàng, còn chậm hơn nữa kia, hai người một lớn một nhỏ lôi kéo tay, dẫn một đồng người phía sau cùng nhau hướng về Gia Khánh điện mà đi.

Hiện tại Phượng Lan Dạ mặc dù không có cao gầy như Tư Mã Vụ Tiễn, nhưng cũng đã ra dáng yếu điệu thực nữ rồi, mặt mày như hoa, đi tới chỗ nào đều rất làm người khác chú ý, hơn nữa Tư Mã Vụ Tiễn lại là một mỹ nhân, nên hai người thật giống như hai đóa hương sắc khác nhau nhưng đều rực rỡ.

Gia Khánh điện, là nơi chuyên môn dùng để tổ chức yến tiệc ở trong cung, bên trong điện lúc này tiếng người ồn ào, cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều quan to trong triều cũng gia quyến đã đến, ba người một nhóm, năm người một đám cùng nhau nghị luận, tiếng sau cao hơn tiếng trước, náo nhiệt không dứt.

Người của Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ đã sớm tới, đang bị người ta bao quanh vây vào giữa, hình thành hai phái nhân vật rất rõ ràng.

Hai bên đại điện, bàn gỗ hình chữ nhật được xếp thành hàng theo thứ tự, trên bàn đã bày biện bình hoa ngũ sắc, trong bình cắm những đóa hoa kiêu diễm, bên cạnh còn có khay đựng các loại trái cây trân quý, rượu ngon thanh thuần, hương thơm xông vào mũi, ngoài ra còn có các món thức ăn điểm tâm, chứa ở trong một hộp gỗ tử đàn khắc hoa.

Cả đại điện, ngoảnh đầu nhìn lại, tràn ngập đủ các loại màu sắc, đẹp như tiên cảnh.

Thanh âm lạnh lạnh của thái giám vang lên: "An vương đến, An vương phi đến."

"Tề vương đến, Tề vương phi đến."

Trong đại điện, mâu quang đồng loạt nhìn sang, rất nhanh liền có người đi tới, vây quanh An vương cùng Tề vương để nói chuyện, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn mặc kệ những người này, đi tới chỗ ngồi vừa đi vừa nói chuyện, tiểu nha hoàn của Tề vương phủ cùng An vương phủ, cũng tự giác tìm một góc mà đứng.

Trong Gia Khánh điện, chảy tràn ngập các loại màu sắc, trăm hoa đua nở, nhìn lại một cái đẹp không sao tả xiết.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn chưa nói thượng hai câu nói, thì liền có người bao vây, hiện tại thân phận của hai người các nàng là rất sang quý, cho nên những gia quyến của quan trong triều, thì chỗ nào cũng nịnh nọt, nàng một lời người một câu, toàn bộ huyên não không ngớt.

"Nghe nói An vương phi cùng Tề vương phi rất đẹp, hôm nay vừa nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền."

"Đúng vậy a, đúng vậy a, rất là lộng lầy, tối nay trên đại thọ của hoàng thượng, có thể nói là mỹ nhân chói mắt nhất."

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn nhìn nhau, hai người đều có chút phiền chán những nữ nhân này, cười đến vẻ mặt nịnh hót dối trá, vừa nhìn liền biết nói không phải lời thật lòng, hai người vốn định tránh ra, thì bỗng có người chen vào.

"Phải không?"

Thanh âm này khí thế mười phần, vừa nghe liền làm cho người ta không được tự nhiên, mọi người ngừng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy người vừa nói chuyện chính là Văn Tường công chúa mà hoàng thượng sủng ái nhất, một thân hoa y Văn Tường công chúa ngoài cười nhưng trong không cười nhìn những gia quyến của các quan to trong triều, những nữ nhân này lập tức thấy ngọn gió khác liền thay đổi phương hướng.

"Mặc dù An vương phi cùng Tề vương phi rất chói mắt, nhưng so với công chúa, tự nhiên là hơi thiếu một chút, Văn Tường công chúa và Văn Bội công chúa là sáng chói nhất tối nay."

Phượng Lan Dạ nhìn những kẻ mang sắc mặt bà tám này, tương đối phiền chán, lạnh lùng liếc bọn họ một cái, vốn định không rãnh đâu mà để ý đến, nhưng hết lần này tới lần khác Văn Tường công chúa khuôn mặt mang theo ý cười ngăn trở đường đi của hai người bọn họ.

"Hoàng tẩu, Văn Tường vẫn một mực tìm người, sao người lại trốn tới cái chỗ này, đi, theo Văn Tường đi nói chuyện một chút."

Nàng giống như cô bé đưa tay lôi Tư Mã Vụ Tiễn định đi, Phượng Lan Dạ dạm mắ nhìn Văn Tường công chúa, toan tính của nữ nhân này nàng nhìn một cái là biết được, thì ra muốn lôi Tư Mã Vụ Tiễn đi để cô lập nàng thôi.

Phượng Lan Dạ biết thì Tư Mã Vụ Tiên tất nhiên cũng sẽ biết, sắc mặt trầm xuống, liền rút tay về nhàn nhạt mở miệng: "Công chúa, yến hội sắp bắt đầu rồi, hay là đến chỗ ngồi đi."

Nàng xoay người lại chuẩn bị cùng Phượng Lan Dạ đi tới chỗ ngồi của mình, Văn Tường công chúa luôn luôn tâm cao khí ngạo, vốn từ đáy lòng vẫn xem thường Tư Mã Vụ Tiên, nhưng nàng ta là hoàng tẩu của mình nên đành chịu, mới vừa rồi nàng làm thế vì muốn cô lập Phượng Lan Dạ, mới cư xử với Tư Mã Vụ Tiên đúng mực và khách khí, ai ngờ nữ nhân này lại không thềm cho nàng mặt mũi, nghĩ vậy sắc mặt không khỏi trầm xuống, đôi mắt từng đợt sóng ánh sáng lạnh dâng lên bắn về phía Tư Mã Vụ Tiên, thanh âm liền chìm đi vài phần.

"hoàng tẩu?"

Một ít nữ nhân nịnh nọt đang vây xem ở bên người, trước mắt cũng không tỏ rõ thái độ gì, tuy vậy họ vẫn có lòng muốn xem náo nhiệt, nhưng lại không có can đảm đành lặng lẽ lui về phía sau một chút.

Hôm nay vẫn là ngày sinh của Hạo Vân đế, Phượng Lan Dạ không muốn làm cho Văn Tường gây náo loạn bữa bãi, liền quay đầu nhỏ giọng với Tư Mã Vụ: "Công chúa đã nói vậy, tỷ cứ đi theo nàng ta đi, tỷ làm chị dâu cũng cần phải như thế."

Ai biết tiếng nói nàng vừa dứt, kia Văn Tường cũng không thềm mang ơn, ngược lại càng buồn bực thêm, khóe môi vẽ ra nụ cười châm chọc, khinh thường mở miệng.

"Quả nhiên là vật hợp theo loài a."

Bên này đang nói chuyện, thì phía sau lại có tiếng bước chân vang lên, chỉ thấy Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu cùng Sở Vương phi Tô Ngĩnh Hạ đã dẫn một bang phu nhân đi tới, đúng lúc nghe được câu nói của Văn

Tường công chúa, Lâm Mộng Yếu liền lấy khăn che miệng mà cười, run rẩy như một bông hoa xinh đẹp nơi u cốc.

"Muội muội, đây là tất nhiên , cho nên người cần gì vì những thứ người không đáng giá mà làm cho mình tức giận chứ, đừng quên ngày hôm nay là đại thọ của phụ hoàng, chúng ta hay là ngồi vào chỗ của mình đi, phụ hoàng sắp đến đó."

Văn Tường vừa nghe lời nói của Lâm Mộng Yếu tựa hồ cũng biết được trước mắt không thể tiếp tục giằng co, liền trợn mắt nhìn Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ một cái, rồi xoay người đi theo phía sau Lâm Mộng Yếu , những người khác tự nhiên cũng theo sát hai nàng.

Lúc này, tổng quản thái giám hậu cung đã đi đến, chỉ huy thái giám đem mọi người đưa tới chỗ ngồi riêng của mình, hoàng thượng cùng các nương nương sắp tới.

Trên đại điện, mọi người an vị xong, chỗ ngồi của các hoàng tử thì ở trên cao, sau đó theo thứ tự mà xếp hàng xuống, trong triều thì bắt đầu từ nhất phẩm đại quan cùng gia quyến, sau đó là các đại quan cùng gia quyến khác, như thế đi xuống, Gia Khánh điện rộng lớn như thế nhưng xa xa nhìn lại một cái rớt cuộc bóng người cũng đông nghịt. Ngay giữa đại điện trải một tấm thảm màu đỏ sang quý, có thêu bức hoạ long phượng trình tường, hết sức mỹ lệ.

Tề vương phủ cùng An vương phủ chỗ ngồi nằm cạnh nhau, cho nên Phượng Lan Dạ nghiêng thân thể cùng Tư Mã Vụ Tiễn nói chuyện, bỗng nhiên trước cửa đại điện vang lên tiếng hô lớn của thái giám.

" hoàng thượng giá lâm."

" Mai Phi nương nương giá lâm, Nguyệt phi nương nương giá lâm, Hoa phi nương nương giá lâm, Chiêu Nghi nương nương giá lâm, Miên phi nương nương giá lâm."

Xếp ở vị trí cuối cùng chính là một Tân phi tử mà hoàng thượng vừa sủng ái - ngũ phẩm tần, mọi người đang tò mò, thì nghe thái giám bẩm báo xong, tất cả đều đồng loạt đứng dậy, cúi đầu, bất quá khóe mắt thỉnh thoảng liếc qua, phần lớn mọi người đều nhìn xem Miên phi nương nương đến tột cùng là ai.

Đi đầu chính là Hạo Vân đế, một thân Minh hoàng long bào, đầu đội kim quan, khí thế uy nghiêm, ánh mắt sắc bén, hào quang trải rộng, chỉ một ánh mắt đã làm cho mọi người phải cẩn thận từng li từng tí, vị hoàng đế này cũng không phải là người bình thường, chẳng những hiểu thấu thiên chiến, hơn nữa tinh thông mưu lược, lại càng vô cùng giỏi về suy đoán lòng người, cho nên Thiên Vận hoàng triều mặc dù sóng ngầm quỷ dị bốn phía, động tay động chân, nhưng chân chính đối mặt với vị hoàng đế này, mọi người cũng đành hoàng cẩn thận, không dám khinh thường.

Một thân minh hoàng Long bào, uy nghiêm lạnh lùng, nhưng đi bên cạnh hoàng thượng, không phải là Mai Phi nữa, mà là một vị nữ tử bao phủ cái khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, quyến rũ động lòng người, ánh mắt thật giống như một hồ nước trong xanh, một đầu tóc đen tựa như thác nước xoã xuống, vừa đi vừa chuyển động, dáng điệu thướt tha nhiều vẻ, cao sang mềm mại mà đáng yêu, nữ tử này quả thật là trời sanh vưu vật, xem ra hoàng thượng rất thích vị phi tử này rồi, mọi người đều suy đoán như vậy, nhìn lại mấy vị nương nương ở phía sau, sắc mặt đều âm u, tựa hồ rất mất hứng, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, từ xưa nay nữ nhân thất sủng, phần lớn đều ghen ra mặt.

Hạo Vân đế dẫn đầu ngồi xuống, mấy người phi tần phía sau tất cả đều ngồi vào chỗ của mình, lúc này hoàng thượng mới không nhanh không chậm mở miệng.

" Cùng ngồi xuống đi."

" tạ ơn phụ hoàng (hoàng thượng)."

Mọi người rối rít ngồi xuống, lúc này nhạc trúc đã vang lên, ngoài cửa đại điện có người mặc quần áo khiêu vũ của cung đình, vũ cơ chậm rãi đi vào, trong lúc nhất thời giống như nhiều con bướm bay tán loạn, làm người ta hoa cả mắt, không kịp nhìn, bất quá mọi người nào có lòng dạ mà xem những thứ này vũ đạo, chỉ chú trọng vào nữ tử bao phủ khăn che mặt đang ngồi ở bên cạnh Hạo Vân đế, quan hệ của hai người rõ ràng vô cùng thân ái, xem ra tất cả đều là sự thật, hoàng thượng quả nhiên mê luyện vị nữ tử này.

Phượng Lan Dạ mắt lạnh nhìn tất cả mọi chuyện ở phía trên, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra cầm lấy đôi đĩa ngọc, gấp lấy một khối điểm tâm nhẹ nhai rồi từ từ nuốt, cũng không thèm xem ca múa, bên cạnh Nam Cung Diệp quan tâm nghiên nửa người qua hỏi thăm: "Nàng không sao chứ"

Vừa rồi hẳn thấy Văn Tường gây khó khăn cho các nàng, hẳn vốn định qua giải vây, nhưng sau đó cũng không có bước qua.

Phượng Lan Dạ cười lắc đầu, nàng có thể có chuyện gì, rượu ngon thanh thuần, ca múa mừng cảnh thái bình.

Một khúc kết thúc, trong đại điện, vũ cơ cung đình lui xuống, lúc này lễ nghi quan của hộ bộ tiến lên đứng ở ngay giữa đại điện, cung kính cẩn thận mở miệng: "Hôm nay là ngày đại thọ của hoàng thượng, ngô hoàng nhân từ anh minh, không muốn tổ chức phô trương tất cả nghi lễ đều đơn giản đi, hiện tại bắt đầu lễ quỳ bái hoàng thượng."

Lễ nghi Quan lời nói vừa rơi xuống, xoay mình dẫn đầu quỳ xuống, trong đại điện, mọi người đều đứng dậy, bao gồm các vị hoàng tử Long Tôn, còn có mấy vị hậu phi bên người hoàng thượng, tất cả đều đứng dậy, ngay giữa đại điện rộng lớn, theo vị trí thứ tự, nhất tề quỳ xuống lạy.

"Chúc hoàng thượng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, hàng năm có hôm nay, hàng tháng có ngày này."

Bên trong Gia Khánh điện, tiếng hô vang thành một mảnh, mọi người dập đầu liên tiếp ba cái, Ngô Vân đế mặt mũi đã ôn hòa mấy phần, chậm rãi phát tay: "Tất cả đứng lên đi."

Mọi người lần lượt đứng dậy, đi về chỗ ngồi của mình.

Lễ nghi quan của hộ bộ một lần nữa đi tới giữa đại điện, quét mắt các vị hoàng tử cùng đại quan trong triều một cái, thanh âm trầm hữu lực vang lên: "Bây giờ là các vị hoàng tử cùng các vị quan viên dâng tặng lễ vật mừng thọ."

Lễ nghi quan nói xong, liền lui xuống về chỗ ngồi.

Hạo Vân đế ngồi trên cao híp lại con người, quét một vòng, cuối cùng đưa ánh mắt rơi vào trên người Nhị hoàng tử Tấn vương Nam Cung Trác.

Thái tử đã qua đời, Tấn vương là con trai lớn nhất, tất nhiên hẳn nên bắt đầu trước, Tấn vương Nam Cung Trác trên gương mặt hiện lên nụ cười tà mị, chậm rãi đứng lên, quét mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng mỉm cười mở miệng: "Nhi thần ghi nhớ lời dạy bảo của phụ hoàng, mọi việc lấy dân làm đầu, cho nên hôm nay quà tặng của nhi thần là Kim Chi Ngọc tuệ."

Nam Cung Trác tiếng nói dứt, hạ nhân của Tấn vương phủ ở phía sau, liền mang một hộp lễ vật đi ra, bước tới chính giữa đại điện, mọi người nhìn lại, thấy hộp gấm đỏ cũng không có kỳ lạ, chỉ hoa lệ một chút mà thôi, không biết Kim Chi Ngọc Tuệ đến tột cùng là vật gì?

Chỉ thấy hộp gấm mở ra, trong hộp là một nhánh kim quang lập lòe cùng với cây lúa màu xanh bằng ngọc, Tấn vương Nam Cung Trác đi tới, cầm lấy cành kim quang lập lòe kia, nội liễm trầm ổn mở miệng: "Màu vàng của cành kim quang ngụ ý Giang Nam nhất mạch lúa mì, vụ mùa thu hoạch

năm nay tràn đầy màu vàng, tựa như cả vùng đất bao phủ một tầng màu vàng óng ánh."

Nam Cung Trác nói xong để xuống cảnh kim quang kia, lại cầm lấy cảnh bông lúa xanh ngọc, chậm rãi mở miệng: "Bông lúa màu xanh biếc này tượng trưng cho mùa thu hoạch lúa nước tốt nhất năm nay, nhi thần đã nhận được tin tức, năm nay các nơi thu hoạch có thể nói một mảnh trúng mùa, cho nên lễ vật này mới gọi là Kim Cành Ngọc Tuệ, hôm nay đại thọ của phụ hoàng, nhi thần chúc phụ hoàng khỏe mạnh trường thọ, hơn nữa chúc Thiên Vận hoàng triều vạn dân tề nhạc, thiên hạ vĩnh viễn Thái Bình."

Lễ vật của Tấn vương phủ có thể thấy có một phong cách riêng, Nam Cung Trác vừa về tới chỗ ngồi, liền nghe được trong đại điện vang lên tiếng vỗ tay như sấm, những đại thần trong triều kia, không khỏi phụ họa gật đầu, tiếng đồng ý vang thành một mảnh, ngồi trên cao Hạo Vân đế hài lòng gật đầu, đôi mắt sắc bén sâu không lường được kia hiện lên vẻ ôn nhuận hiếm thấy, ngồi ở hoàng đế bên người không xa, Mai Phi nương nương vừa nhìn thấy thần sắc của hoàng thượng, cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Lễ vật của Tấn vương phủ được thu nhận, tiếp theo là lễ vật của Nam Cung phủ, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp luôn luôn làm việc khiêm tốn, không có ý với bất kỳ đảng phái tranh giành nào, xưa nay hẳn chỉ yêu âm luật, cho nên đối với đại thọ của phụ hoàng, lễ vật cũng vô cùng đơn giản, lễ vật Nam Cung phủ dâng lên nghênh đón một mảnh thờ dài, nhưng hoàng thượng cũng không có mất vui, sắc mặt không đổi lệnh cho người ta nhận xuống, lúc đến phiên Sở Vương phủ, Phượng Lan Dạ không khỏi nở nụ cười, ngồi ở bên người nàng Nam Cung Diệp lập tức chú ý đến tâm tình vui vẻ của nàng, nhỏ giọng mở miệng.

"Lan Nhi, nàng đã làm cái gì?"

Hắn chỉ biết hôm đó, nàng đã động tay động chân, nhưng không biết vật kia là cái gì?

Phượng Lan Dạ mở tròng hai mắt, cười nhẹ mở miệng: "Xem rồi sẽ biết."

Nói xong liền không để ý tới Nam Cung Diệp nữa, vẻ mặt mang ý cười nhìn Sở Vương Nam Cung Liệt đang đứng ở ngay giữa đại điện, chỉ thấy hạ nhân Sở Vương phủ đã mang ra một hộp dài khoảng mười hai thước, làm cho rất nhiều người ngăm nhìn, mọi người thỉnh thoảng nghị luận, không biết Sở Vương phủ năm nay tặng lễ vật gì, năm ngoái bọn họ đoạt được ngôi vị đầu, năm nay chắc sẽ không đoạt lần nữa chứ.

Sở Vương Nam Cung Liệt vẻ mặt đầy ý cười, mặt mày cuồng ngạo, tựa hồ có chút tự hào, nhìn về phía Hạo Vân đế trên cao.

"Đây là trời giáng kỳ vật, nhi thần không dám tự mình làm của riêng, nên lập tức phái người ra roi thúc ngựa đưa vào Cung, để hiến tặng cho phụ hoàng."

"Trời giáng kỳ vật?"

Trong điện một mảnh nghị luận vang lên, rất nhiều đại quan trong triều đều cố sức duỗi dài cái cổ, muốn nhìn xem đến tột cùng là vật gì, Phượng Lan Dạ vẫn ngồi không nhúc nhích, khóe môi treo cười lạnh bộ dạng đang xem kịch vui, một bên Tư Mã Vụ Tiễn quét nhìn trong điện một cái, không có hứng thú với bọn người kia, nhưng đối với vẻ mặt Phượng Lan Dạ thì có chút hứng thú, liền nghiêng người qua hỏi thăm: "Người biết đó là món đồ gì không?"

Phượng Lan Dạ hất hất cằm, ý bảo Vụ Tiễn nhìn xem, lúc này người của Sở Vương phủ đã mở ra cái hòm gỗ.

Một con rồng phi thủy hình dạng bay lên không dài khoảng mười một thước (TT: ta không biết rõ một thước bao nhiêu mét nên giữ nguyên văn), trong suốt xanh biếc, loang loáng như mặt đầm, vừa nhìn cũng biết là thứ tốt, một khối phi thủy lớn như vậy, chưa nói đến việc nó có phải là kỳ vật trời ban hay không, chỉ riêng khối phi thủy thôi cũng đã là bảo vật hiếm thấy của thế gian, huống chi nó được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ như thế, nên một lúc nhất thời trong đại điện mỗi người đều có một phản ứng khác nhau.

Có người cao hứng, có người buồn bực, có người tức giận khó chịu.

Tấn vương Nam Cung Trác vừa rồi còn thật cao hứng, đến khi thấy bảo bối của Nam Cung Liệt vừa hiện thân, lập tức âm ngao vô cùng, chẳng lẽ hôm nay lại là lễ vật của Sở Vương phủ đứng nhất, càng nghĩ càng không cam lòng, tại sao những thứ tốt đều bị hãn giành trước.

Trong đó những đại thần thuộc phe Sở Vương , khen không dứt miệng.

Hạo Vân để nhếch môi, lộ ra nụ cười hiếm thấy, trong con ngươi sâu u hiện lên hứng thú , mắt không nháy không chớp nhìn con rồng phi thủy kia.

Phượng Lan Dạ mắt lạnh nhìn tất cả, từ xưa nay hoàng đế cho dù khôn khéo cơ trí hơn nữa, chỉ sợ cũng chạy không thoát quyển rũ của những kỳ vật mang điềm báo trước, Nam Cung Liệt thật là có tâm tư a, nếu không phải mình đã động tay động chân, chỉ sợ hôm nay lễ vật của hãn đúng là hạng nhất, nàng nghĩ đến việc hãn lợi dụng mình, khóe môi lên nụ cười.

Tối hôm đó, nàng đã bỏ một chút đan dược trên mình con rồng, đan dược này có màu đỏ , khi gặp nhiệt thì chảy ra, không biết ngọc long phun ra chất lỏng màu đỏ, thì Hạo Vân đế sẽ tức giận như thế nào?

Phượng Lan Dạ đang nghĩ đến nhập thần, ở một bên đại điện đã có người kêu lên.

"Ngọc long chảy máu."

Một lời rơi xuống, cả điện biến sắc, không khí yên lặng chết chóc, vừa rồi Nam Cung Liệt một thân ngạo khí lập tức sắc mặt đại biến, tái nhợt thành một mảnh, hắn cẩn thận đi qua xem xét, quả thật nhìn thấy trong miệng của ngọc long chảy ra dòng chất lỏng màu đỏ, thật đúng là như ngọc long đang học máu, hắn lập tức liền nghĩ đến thích khách đêm hôm đó xông vào Sở Vương phủ, không ngờ người đó đã động vào ngọc Long này, vậy mà lúc trước hắn vẫn nghĩ không ra, thích khách kia đến tột cùng là muốn làm gì? Không ngờ một người thông minh tài trí như hắn lại phạm phải sai lầm này, cuối cùng là người phương nào đã động tay động chân, Nam Cung Liệt phịch một tiếng quỳ gối trên đại điện, con người tàn bạo, lạnh lùng quét nhìn về phía mấy hoàng tử trên điện, ánh mắt hoài nghi hết lần này đến lần khác xẹt qua bọn họ, nhưng trong miệng vẫn thành khẩn với hoàng thượng.

"Nhi thần đáng chết, xin phụ hoàng thứ tội, nhi thần đáng chết."

Ngồi ở trên cao Nguyệt phi vốn đang đặc ý, xảy ra tình huống lúc này kịch liệt hoảng hốt, không khỏi từ chỗ ngồi trên cao chạy xuống quỳ gối trên đại điện cùng Nam Cung Liệt, buồn bã mở miệng.

"Xin hoàng thượng bỏ qua cho Liệt nhi một mạng, hết thảy đều là lỗi của thiếp thân, xin hoàng thượng tha thứ."

Trong điện tình huống lập tức thay đổi, vừa rồi xảy ra biến hóa long trời lở đất, các hoàng tử công chúa đều biến sắc, tuy nói Sở Vương phạm sai lầm, không liên quan đến người khác, nhưng nếu như hoàng thượng trách tội xuống, chỉ sợ cũng không có kết quả gì tốt, cho nên trong đại điện, trừ tiếng thở ra không còn một chút tiếng vang nào khác.

Hạo Vân đế ngồi ở trên cao con người híp lại, quét mắt nhìn hai mẫu tử Nguyệt phi ở dưới điện, tựa hồ như không quá để ý, phát phát tay.

"hôm nay là đại thọ của trẫm, cần gì khẩn trương như vậy, Liệt nhi cũng chỉ là một mảnh hảo tâm, trẫm cũng không tin đây là thần vật trời ban, hãy đứng lên đi."

Sở Vương Nam Cung Liệt có chút khó tin, vốn tưởng rằng mình khó thoát kiếp nạn, không nghĩ tới lại không có chuyện gì, cuối cùng hân thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay đỡ mẫu phi đứng dậy, thân là phi tử của hoàng thượng, Nguyệt phi hiểu rõ hoàng đế hơn Nam Cung Liệt nhiều, mặc dù Hạo Vân để mặt ngoài một mảnh nhu hòa như không có chuyện gì, nhưng e rằng đáy lòng đã nổi giận, Liệt nhi lần này chỉ sợ là công dã tràng rồi, bất quá giữ được một mạng vẫn quan trọng hơn, nên nàng cũng không dám nói thêm gì nữa, kế tiếp không khí căng thẳng hơn rất nhiều.

Tiếp theo là đến phiên An vương Nam Cung Quân, Nam Cung Quân không nói lời nào, nhìn về phía Tư Mã Vụ Tiễn, Tư Mã Vụ Tiễn và hân cùng nhau đứng lên, cung kính mở miệng.

"Phụ hoàng đại thọ, bất kể kỳ trân dị bảo như thế nào đều khó lọt vào mắt của phụ hoàng, nhi thần vì tỏ tâm ý, đã tự mình thêu một bức họa, xin phụ hoàng ngắm thưởng."

Tư Mã Vụ Tiễn vung tay lên, người An vương phủ ở phía sau chạy vội lên, kéo ra một màn cẩm tú, dài năm thước, chiều rộng hai thước, một cái nhìn lại, nơi nơi núi sông thanh tú, giang sơn gấm vóc, bên bờ có người làm ruộng dệt vải, trong sông có người giăng lưới đánh cá, phía dưới có bốn chữ lớn màu đen, thiên hạ thái bình.

Bức tranh gấm thêu vừa mở ra, mọi người trên đại điện thỉnh thoảng gật đầu một chút, khen ngợi không ngừng, không khí cứng nhắc mà lúc trước Liệt Vương mang đến cuối cùng cũng hòa hoãn xuống, Hạo Vân để vẻ mặt đã nhu hòa một chút, bất quá sâu trong đồng tử sự âm u vẫn chưa giải tỏa.

Tề vương Nam Cung Diệp thờ ơ nhìn hết thấy sự việc trong điện, sau đó nghiêng thân hỏi: "Nàng định làm thế nào đây?"

Phượng Lan Dạ mím môi cười, cũng không để ý tới hắc, lúc này mảnh gấm thiêu của đã An vương phủ bị thu vào, đến phiên Tề vương phủ bọn họ, năm trước Tề vương phủ cũng không có tặng lễ vật, nên mọi người cũng không có hi vọng gì, nhưng lúc này Nam Cung Diệp đã đứng lên.

Tề vương Nam Cung Diệp luôn luôn ru rú trong nhà, bí hiểm, hôm nay lại công khai làm nhân vật nổi bật, nên trong đại điện nhiều thiếu nữ tử nhìn đến ngây người.

Tề vương quả nhiên là mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, hai đầu lông mày tuấn tủy bức người, giờ tay nhắc chân tự phát ra ánh sáng rực rỡ, kích động lòng người.

Nhưng mà nhìn qua hắc rất lạnh khốc, làm cho người ta không dám nhìn nhiều.

Phượng Lan Dạ chậm rãi đứng lên, cũng không nhìn người bên cạnh, ngưỡng đầu lên nhìn về phía Hạo Vân đế, chậm rãi mở miệng: "Đại thọ của phụ hoàng, Tề vương phủ cũng chuẩn bị hạ lễ, xin phụ hoàng vui lòng nhận cho."

Phượng Lan Dạ một lời rơi xuống, lập tức có người đem đàn đưa tới.

Tin đồn Tề vương phi cầm kỹ nhất tuyệt thiên hạ, đáng tiếc rất nhiều người cũng chưa từng được nghe qua, lần này vừa thấy, mọi người không khỏi nhiệt tình dâng cao.

Tề vương phủ lấy Hoa Ngạc cầm đầu dẫn thêm mấy tên tỳ nữ uyển chuyển đi lên, tám tên tỳ nữ mặc Hồng Y đồng loạt đứng ở ngay giữa đại điện, mọi người vừa nhìn, không biết Tề vương phủ định làm trò gì, không khỏi nhỏ giọng nói thầm.

Phượng Lan Dạ đã ôm cầm bước lên, hai gã thái giám mang ra cầm thai (bàn để cây đàn), bày ở ngay giữa đại điện, Phượng Lan Dạ đặt cầm lên đó rồi ngồi ở ngay giữa đại điện.

Tiếng đàn mệnh mông vang lên, tám tên tỳ nữ bên người liền bắt đầu múa.

Ổng tay áo nhẹ mỏng như mây, bay, múa, nhúng, xoay tròn, cả điện nhuộm màu đỏ tươi.

Tiếng đàn réo rất xa xa, vang vọng ở trên đại điện.

Linh hoạt kỳ ảo dễ nghe, thật giống như ngọc châu rơi vào cái khay, như tiếng suối réo rắt, mọi người tựa hồ như đến một nơi có nhiều hoa thơm cỏ lạ chim hót líu lo.

Bỗng nhiên, trong đại điện có nhiều loài hoa run rẩy, mấy bó hoa tươi trên bàn, rồi rít bức khỏi cành bay lên, nhằm giữa không trung mà phi, chậm chạp mà có tiết tấu.

Một, hai , ba .

Càng ngày càng nhiều, người người nhìn thấy quang cảnh trước mắt như thế, đều hứng thú mười phần, người chưa từng thấy qua cảnh tượng này, thì ngay cả hít thở cũng khó khăn, đôi mắt mở lớn, tựa hồ rất khó để tin, tiếng đàn này lại có thể khiến cho Hoa bứt ra khỏi cành, còn mang theo làn hương thơm động lòng người.

Nhìn lại tiểu nha đầu đang ngồi ngay ngắn ở trước đài cầm, thật giống như trích tiên cười trên đoá mây hồng sắc, toàn thân linh động, mặt mày trong sáng xinh đẹp tuyệt trần, những ngón tay ngọc nhỏ và dài, uyển chuyển lướt trên dây đàn, hương thơm như lan toả từ trên đầu ngón tay.

Mọi người chỉ cảm thấy lòng ngực hít thở không thông, điều tuyệt đẹp nhất thế gian, cùng lắm cũng chỉ giống thời khác này mà thôi.

Tấn vương Nam Cung Trác con người hiện lên sự tham lam, tiểu nha đầu này đáng lý phải là đồ của hắn mới đúng, sao lại để cho Tề vương chiếm trước, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Tề vương đạt được, trong lòng dấy lên sự âm u khó lường

Sở Vương Nam Cung Liệt lúc trước thập phần cao hứng, nhưng thời khắc này hắn có vẻ buồn bực phiền lòng khó chịu.

Không nghĩ tới nha đầu này càng ngày càng xuất sắc, càng ngày càng làm cho người ta dời không ra tầm mắt, tương lai nhất định sẽ trở thành mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, hoặc là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh .

Nhìn xem hoàng thượng ngồi ở trên cao là biết, hoàng thượng khẽ nhắm mắt lại, tựa hồ giờ phút này đang vì tiếng đàn và khung cảnh mà nàng mang lại khiến hắn thấy an nhàn.

Trong đại điện một mảnh nhu hòa, không có một chút tiếng vang âm ỹ.

Những cánh hoa trôi nổi giữa không trung đã nhập lại thành hai trái cầu hoa rực rỡ, càng lúc càng lớn, ánh mắt mọi người cũng theo sự chuyển động của nó càng lúc càng say sưa, không biết kể tiếp còn khung cảnh hoành tráng kỳ lạ nào nữa.

Lúc này tiếng đàn đột ngột trầm xuống, Một tiếng trống bong vang lên, Hoa cầu đột nhiên vỡ ra , cánh hoa bay lá tả phiêu tán rơi xuống, tựa như một trận mưa hoa.

Cả điện mưa hoa rơi xuống khắp nơi, những người xung quanh không tự chủ được mà đứng lên, ngẩn ngơ bất động, trong mắt chỉ còn có những nữ tử mặc áo hồng vũ động như tinh linh.

Hết thấy thật giống như trong giấc mộng.

Mọi người thậm chí nghi ngờ bản thân đang nằm mộng.

Tề vương Nam Cung Diệp loé lên vẻ kiêu ngạo cùng tự hào, khóe môi nở nụ cười hiểm thấy.

Gương mặt tuyệt mỹ luôn luôn lãnh khốc, lúc này lại bao phủ một tầng ánh sáng, chảy tràn ngập các loại màu sắc, thanh tuyệt động lòng người, đôi mắt thâm thúy không nháy không chớp nhìn vào giữa không trung.

Một màn này làm sợ hãi biết bao nhiêu người, ghen tỵ biết bao nhiêu người.

Giữa cơn mưa hoa từ không trung đột nhiên rơi xuống một đôi câu đối ghi lời chúc, giống như được treo ở giữa không trung vậy, chỉ thấy chữ viết trên tranh rõ ràng sắc nét, Hạc toán thiên niên thọ, Tùng linh vạn cổ xuân. (TT: để ta tra lại hai câu này rồi bổ sung sau vì thấy hơi là lạ nên phải xem lại bản tiếng Trung đã)

Hôm nay thật là kỳ quan xuất hiện, hai câu chúc cứ như vậy mà lơ lửng giữa không trung, mắt thấy tiếng đàn đột nhiên thu lại, trên đại điện hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, mà tám tên nữ tỳ Hồng Y đã bày ra một thế đứng, Phượng Lan Dạ ở ngay giữa ôm cầm dựng thẳng, lúc này Ngô Vân đế không nhịn được tán thưởng: "Thật là rất nổi bật, đương thời chỉ có một."

Tám tỳ nữ cùng Phượng Lan Dạ, mỗi người một tư thế, đoan đoan chánh chánh, bày ra một chữ thọ to đỏ tươi rõ nét.

Hạo Vân đế tiếng nói vừa dứt, đại thần hai bên đại điện không nhịn được vỗ tay không ngừng vang động mà kéo dài, hôm nay đại thọ của hoàng thượng, lễ vật của Tề vương phủ là nổi bật nhất, không nghĩ tới Tề vương luôn luôn không tặng lễ, một khi tặng lại xuất chúng như vậy.

Lúc này ngay giữa đại điện Phượng Lan Dạ vung tay lên, mọi người lui xuống, nàng vung tay một lần nữa, hai bức tranh chữ từ không trung rơi vào trên tay của nàng, lập tức có thái giám tiến lên nhận lấy.

Trong điện lần nữa vang lên tiếng vỗ tay sôi nổi, trong tiếng vỗ tay của mọi người, Phượng Lan Dạ ưu nhã rời đi, đến bên người Nam Cung Diệp.

Lúc này Tấn vương cùng Sở Vương trong lòng đều rất sâu hối hận, sớm biết nha đầu này có khả năng như thế, vì sao lại không công tặng cho Tề vương Nam Cung Diệp.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp cũng tràn đầy cảm xúc, ngây ngốc nhìn về hướng Phượng Lan Dạ đang ngồi, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm thì tức giận trừng mắt liếc mắt phi của mình, nếu không phải mẫu phi không chịu giúp hắn, thì hiện tại Lan Dạ đã là hoàng tử phi của hắn.

Trong điện, trừ những nam tử, thì tất cả những nữ nhân kia đều đỏ mắt, không ngờ hôm nay tiểu nha đầu này một lần nữa phóng ra tia sáng lớn vậy, hấp dẫn tầm mắt của mọi người, ngay cả hoàng thượng cùng các đại thần cũng đối với nàng khen không dứt miệng, chỉ sợ ngày mai cả An Giáng thành đều biết Tề vương phi là một mỹ nhân kinh tài tuyệt diễm, là một nữ tử hiếm thấy trong thiên hạ.

Đám người Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ luôn luôn tự cho mình rất cao, cũng không dễ dàng đem người khác để vào trong mắt, lần này không ngờ hôm nay lại để cho nha đầu này cướp đoạt hết quan vinh, lúc này trong lòng khó chịu như có vạn mũi kim đâm phải, nhất là Tô Nghênh Hạ, ban đầu Sở Vương vốn đứng đầu, nhưng hết lần này tới lần khác Tề vương phủ đã chiếm đầu khôi, điều này càng làm cho nàng căm hận vạn phần.

Trừ hai cô gái này, thì Văn Tường cùng Văn Bội công chúa không thoải mái nhất rồi, vì hôm nay tuy nói là đại thọ của phụ hoàng, nhưng các nàng

xuất hiện vì muốn xem một chút trong triều có người nào là nhân tài xuất sắc để chọn lựa làm phu tể, nhưng hiện tại nhìn lại một cái, tất cả mọi người trong điện đều nhìn chăm chú vào nha đầu này, làm sao mà các nàng không cảm hận được.

Phượng Lan Dạ a, Phượng Lan Dạ, người thật có bản lĩnh cướp đi danh tiếng mà.

Văn Tường công chúa gương mặt hết trắng rồi lại xanh, nàng vốn nhìn trúng Đại tướng quân Tây Môn Vân, nhưng Tây Môn Vân cứ một mực nhìn nha đầu này, căn bản là không có nhìn nàng, điều này làm cho nàng hận giết không được nữ nhân này, nhưng trong lúc này, không phải là thời cơ tốt để nàng làm thế.

Các hoàng tử dâng tặng lễ vật xong, kế tiếp là các đại thần trong triều, bắt đầu trước là thần tử tam công (gồm có thái sư, thái phó, thái bảo), nhưng những thần tử này nào dám đoạt đi vinh quang của các hoàng tử, cho nên đợt tặng lễ cũng có vẻ yếu kém hơn, Hạo Vân đế đã có chút ít mệt mỏi, vung tay lên phân phó thái giám đem thọ lễ của đại thần toàn bộ thu lại, kế tiếp chính là vũ khúc của cung đình, mọi người bắt đầu ăn uống nói chuyện.

Ánh mắt của rất nhiều người đều nhìn vào Phượng Lan Dạ, tối nay nàng là một nhân vật truyện kỳ.

Nam Cung Diệp một thân lạnh lẽo, quanh thân tiêu điều chết chóc, gương mặt tuần dật xuất sắc lại càng bao phủ dày sương lạnh, thấy người khác vẫn nhìn chăm chú vào Phượng Lan Dạ, trong lòng của hắn rất khó chịu, cho nên giờ phút này thật giống như người khác đã thiếu hắn mấy trăm vạn lượng vậy, nên trong lúc nhất thời không ai dám tới đây nói chuyện.

Bên cạnh Tư Mã Vỹ Tiễn không quên chúc mừng Lan Dạ.

" Lan Dạ, chúc mừng muội, hôm nay thọ lễ của Tề vương phủ đã đứng đầu, còn được phụ hoàng khen ngợi nữa."

" Các người cũng không kém."

Phượng Lan Dạ gật đầu, lời nàng nói rất thực lòng, lễ vật của An vương phủ rất có ý nghĩa, bất quá nhớ tới lễ vật của Sở Vương phủ, Phượng Lan Dạ không khỏi buồn cười, sau đó ngừng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Liệt, thì vô tình chạm phải một đôi mắt sâu không lường được.

Đáy mắt của Sở Vương Nam Cung Liệt tựa hồ mang theo rất nhiều ý vị thâm trường, bất quá Phượng Lan Dạ còn không có kịp nhìn kỹ, thì Nam Cung Diệp ở bên cạnh đã đưa tay lôi kéo nàng nói chuyện.

" Lan Nhi, nàng nhìn cái gì đấy?"

Phượng Lan Dạ quay người nhìn lại, chỉ thấy trên ngũ quan tuần dật của Nam Cung Diệp bao phủ sương lạnh, trong đôi mắt sâu u kia lạnh giá không ngừng trải rộng, tựa hồ như có cái gì sắp bộc phát vậy.

" Sao thế?"

Phượng Lan Dạ nhìn ra người này đang tức giận, chẳng qua nàng không biết hấn giận cái gì, cau mày lấy làm kỳ quái, đáng tiếc Nam Cung Diệp không nói gì, im lìm khó chịu, sau đó đem một khối điểm tâm nhét vào trên tay của nàng: "Ăn cái này đi, không một tí lại la ói."

"Một quái nhân mà."

Phượng Lan Dạ bĩu môi, sau đó cúi đầu ăn điểm tâm, ở bên cạnh Tư Mã Vụ Tiễn nhìn thấy tình huống bên này, lập tức lòng dạ hiểu rõ, Tề vương đang bức cái gì, bất quá nàng cũng không muốn vạch trần, vẫn thanh tao lịch sự ngồi ở bên người Nam Cung Quân ăn điểm tâm, trong lòng âm thầm cao hứng.

Xem ra Tề vương rất thích Lan Dạ, nên mới sinh hờn dỗi, chẳng qua là vì ghen thôi, đáng tiếc Lan Dạ cái gì cũng không biết, nên làm cho Tề vương ăn bức bối, Lan Dạ thông minh như vậy, tin tưởng rất nhanh sẽ từ từ hiểu ra, chỉ tiếc nàng ấy còn quá nhỏ, Tề vương phải chờ đợi, hơn nữa còn phải đề phòng nhiều người như vậy.

Sau bữa tiệc, hoàng thượng đã mệt mỏi, liền dẫn mấy vị hậu phi lui xuống, tiết mục kế tiếp vẫn chỉ nghe hí khúc thôi, hơn nữa buổi tối vẫn còn một tiệc rượu.

Thiên điện của Gia Khánh điện, trên đài cao tạm thời đã bắt đầu hát xướng, mấy vị Vương gia, tam công đại thần, lần lượt ngồi xuống, nhất nhất đều nhìn trên bàn, nhưng không biết có mấy người đang thật lòng nghe hát, lại có bao nhiêu người trong lòng đang tính quỷ kế?

Phượng Lan Dạ hí mắt lại một chút, ngáp một cái, ngày hôm nay thức dậy sớm một chút, lúc này còn phải đánh đàn nên giờ mệt mỏi rồi, nghe hí khúc hừ hừ nha nha này, nàng nửa điểm hứng thú cũng không có, mà ở bên cạnh Nam Cung Diệp cũng không kiên nhẫn, bất đắc dĩ mới ngồi vững, thật nóng lòng muốn bỏ đi.

Bất quá bọn người các nàng cũng không có chịu tội lâu, liền có người đứng dậy đi tản bộ.

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn Phượng Lan Dạ một cái rồi cũng đứng lên, đưa tay kéo nàng: "Chúng ta đi ra ngoài tản bộ một chút."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ đứng dậy cùng Nam Cung Diệp chào hỏi một tiếng, liền dẫn Diệp linh cùng Hoa bồ đi theo Tư Mã Vụ Tiễn ra ngoài, hai người cùng khỏi Gia Khánh điện, đứng trong hoa viên cách đó không xa để ngắm hoa.

Trong vườn hoa, thỉnh thoảng nhìn có bóng người qua lại, vì đại bộ phận cũng không muốn ngồi trong đó nên chạy ra đây, ba người một đám, năm người một nhóm nói nói cười cười, ở bốn phía vườn hoa đi dạo .

Bỗng nhiên cách đó không xa có tiếng nói.

" Hôm nay Tề vương phi có thể nói một thân toả hào quang, chẳng những hoàng thượng, mà nhiều người ở trong điện cũng nhìn nàng không dời tầm mắt, may là nàng tuổi không lớn, nếu không nhất định là họa thủy."

Một đạo thanh âm khinh thường đột nhiên tăng âm điệu: "Nàng ta chính là một con hồ ly, còn nhỏ đã biết dụ dỗ, chuyên phác câu mất linh hồn nam nhân."

Nữ nhân này thanh âm vừa nghe đã biết là Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu, Lâm Mộng Yếu sở dĩ tức giận, là bởi vì phu quân mình cả bữa tiệc đều ở ngấm nhìn người đàn bà kia, hơn nữa vẻ mặt còn mang tiếc hận, điều này không làm nàng khó chịu sao được, thật giống như có cái gì đó đè nặng trong lòng, không thể để xuống được.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78

Lâm Mộng Yếu nàng ta luôn ghen tỵ với Phượng Lan Dạ, nói chuyện lại chanh chua khó nghe, những nữ nhân khác đi theo tự nhiên chỉ biết vuốt mông ngựa theo lời nàng ta. Thân phận của nàng ta nhưng là Tấn vương phi, nếu tương lai thành Thái Tử phi, có thể sẽ trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ - Hoàng hậu. Các nàng làm sao dám đắc tội với nàng ta đây?

Thanh âm bén nhọn từ bên kia truyền đến, Tư Mã Vụ Tiễn nghe thấy được sắc mặt đã sớm chuyển xanh rồi, liền đưa tay kéo Phượng Lan Dạ dẫn người vọt tới, đứng ở trước mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm Lâm Mộng Yếu, hù dọa nữ nhân này giật thót người.

Nàng ta không nghĩ tới nói bậy sau lưng người khác lại bị người ta nghe được, nên có chút chột dạ, nhưng suy nghĩ lại bị nghe được thì thế nào chứ, nàng ta mà sợ hai nữ nhân này ư? Sắc mặt lãnh trầm xuống, Lâm Mộng Yếu chỉ vào Tư Mã Vụ Tiễn, hùng hổ mở miệng:

"An vương phi, chẳng lẽ ngươi không biết không thể nghe lén người ta nói chuyện sao?" (Su: vừa ăn cướp vừa la làng, ta khinh! >"O"<)

Tư Mã Vụ Tiễn lông mày nhướng lên, khí thế tuyệt đối không kém nàng ta, nói: "Chẳng lẽ kẻ tự nhận là tài trí hơn người, danh môn khuê tú thì có thể sau lưng người khác nói bậy sao?"

Nàng nói xong lạnh lùng liếc qua mấy phu nhân bên người Lâm Mộng Yếu.

Những nữ nhân này vừa thấy An vương phi đem mục tiêu nhắm ngay các nàng, lập tức lui về phía sau một bước, cùng Lâm Mộng Yếu giữ vững một khoảng cách.

Nói thật ra, thời điểm Thái tử đại vị chưa định, ai cũng có thể là Thái Tử phi tương lai, các nàng chỉ là những kẻ lâu la, cũng không dám đắc tội bất cứ người nào trong các nàng ta.

Lâm Mộng Yếu thấy bộ dạng của những người này, càng nổi điên, ngực phập phồng, chỉ vào Tư Mã Vụ Tiễn kêu lên:

"Tư Mã Vụ Tiễn, người thật to gan!"

"Ta như thế nào?" - Tư Mã Vụ Tiễn bước lên trước một bước.

Phượng Lan Dạ bên cạnh sợ hai người sẽ đánh nhau.

Nàng biết Vụ Tiễn luôn luôn che chở cho nàng. Nàng bây giờ vốn không quan tâm, cơ mà nếu Lâm Mộng Yếu cứ tiếp tục trêu chọc nàng ấy, nhất định sẽ tạo ấu đả thật, nhưng hôm nay là Đại thọ của Hoàng thượng, làm lớn chuyện ra ai cũng không có lợi.

Cho nên Phượng Lan Dạ đưa tay lôi Tư Mã Vụ Tiễn, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên:

"Vụ Tiễn, cần gì so đo cùng kẻ tiểu nhân lắm chuyện thế? Đừng quên tỷ là An vương phi, đừng đánh mất lễ nghi cao quý."

Phượng Lan Dạ không nhẹ không nặng nói mấy câu, không chút nào thua kém thái độ vừa rồi của Tư Mã Vụ Tiễn, khiến sắc mặt Lâm Mộng Yếu kia từ hồng chuyển trắng, lại từ trắng đổi xanh. (Su: ha hả, đáng đời, đây gọi là nghệ thuật "giết người không dao" đóá, kaka~).

Lâm Mộng Yếu nhìn sang bên này rồi lại ngó về bên kia. Chỉ còn lại chủ tớ hai người, mà những kẻ bên người nàng này mặc dù lúc trước luôn luôn nịnh nọt, giờ phút này lại không một người dám chính diện đứng ra trợ giúp nàng. Lâm Mộng Yếu trong lòng không biết là tư vị gì, bị thua như vậy thật không cam lòng, chỉ vào Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ nói:

"Hai người các người cứ chờ đó cho ta, hôm nay thù này ta nhớ kỹ!"

Nói xong xoay người rời đi. Mấy nữ nhân bên người nàng ta vừa thấy Tấn vương phi nổi giận, vội vàng đuổi theo. Bây giờ nhất định các nàng phải theo lễ, chỉ cần không tham dự đến cuộc tranh đấu của các Hoàng tử phi, việc khác các nàng không sao cả.

Phượng Lan Dạ phía sau đề cao thanh âm, âm lãnh mở miệng: "Coi chừng một chút, đi đêm lẫn cũng có ngày gặp ma." (Su: hay! E phải học câu nì của tử mới được^^)

Nghĩ đến quyển sổ sách đang nằm trong tay, mặt nàng không khỏi bao phủ lãnh sương. Nữ nhân Lâm Mộng Yếu này, đại khái còn đang mang mộng đẹp đi. Nếu như nàng đem sổ sách giao cho hoàng thượng, chỉ sợ Tấn vương không có ngày tốt lành, nói chi đến ngôi vị Thái tử, giữ được mạng cũng may mắn lắm rồi.

Vụ Tiễn bên cạnh còn đang bực mình, chỉ vào phương hướng Lâm Mộng Yếu bỏ đi, khó nén tức giận nói:

"Muội xem đồ tiểu nhân âm hiểm này, chỉ có thể ở sau lưng người khác múa lưỡi, bản thân không có bản lĩnh lại còn ghen tỵ với người khác. Lan Dạ, đừng để ý tới các nàng."

Vụ Tiễn nàng là sợ Phượng Lan Dạ nội tâm không thoải mái.

Nhưng đâu biết rằng thật ra thì Phượng Lan Dạ là người thờ ơ, đối với người khác từ trước đến giờ đều không thèm để ý, chẳng rảnh quản các

nàng.

"Muội không sao, tỷ đừng nóng giận, chúng ta đi tản bộ tiếp thôi."

Phượng Lan Dạ khẽ nói, Tư Mã Vụ Tiễn tâm trạng khá hơn một chút, đưa tay lôi nàng, hai người lại cùng nhau ở trong hoa viên đi dạo.

Diệp Linh, Hoa Ngạc cùng các tiểu nha đầu phía sau không nói một lời theo đuôi mà đi.

Sau giờ ngộ, tiết trời sáng trong rực rỡ, những đóa hoa Tử Thiên Hồng khoe sắc nhẹ chập chờn theo làn gió, thật giống như mỹ nhân mềm mại đáng yêu trong mắt mọi người, cùng nhau tranh giành hương sắc.

Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ hai người đi xuyên qua nơi đó, vui vẻ hòa thuận quan tâm hỏi thăm nhau chuyện tình của người kia.

Bỗng nhiên có một tiểu thái giám từ đằng xa chạy vội tới, cung kính thi lễ rồi đứng dậy bẩm báo:

"An vương phi, Hoa phi nương nương muốn cùng Vương phi trò chuyện."

Tư Mã Vụ Tiễn khẽ nhếch lông mày, có chút chần chờ. Nàng sợ mình mà đi, Lan Dạ liền bị người ta khi dễ. Đang chuẩn bị cự tuyệt, thì Phượng Lan Dạ lại mở miệng:

"Tỷ cứ đi gặp Hoa phi đi."

"Hay là muội và ta cùng nhau đi, đằng nào cũng là nghe hí kịch thôi."

Nam Cung Diệp cũng sẽ không làm cho Lan Dạ bị bất luận kẻ nào khi dễ, cho nên Tư Mã Vụ Tiễn mới nói thế.

Phượng Lan Dạ nghe xong vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng là hạng người gì mà Vụ Tiễn còn không biết a? Chỉ có nàng lẩn hiếp người khác, còn có người nào có thể khi dễ nàng?

Bất quá tâm ý của Vụ Tiễn là quan tâm nàng, điều này làm cho nàng cảm thấy thật ấm áp. Từ khi nàng cùng Nam Cung Diệp ở bên nhau, cái tâm lạnh như băng của nàng cũng từ từ nhu hòa đi, không còn băng lãnh giống như trước kia nữa, cho nên ngoài sinh mệnh của nàng, hai người này là quan trọng nhất. (Su: là Nam Cung Diệp và Vụ Tiễn)

"Tỷ đi đi, muội không sao đâu."

"Không bằng muội cùng ta đi Hoa Thanh điện đi? " - Tư Mã Vụ Tiễn lôi kéo tay nàng không buông.

Phượng Lan Dạ mi tâm khê nhượng, liền nhớ tới cái chết của Ngọc phi, không bằng đi chỗ Hoa phi thử dò xét một chút xem Hoa phi liệu có biết cái gì chẳng? Quyết định xong chủ ý, nàng liền gật đầu đồng ý.

"Được rồi, chúng ta đi thăm mẫu phi một chút."

Hai người dẫn tỳ nữ, thái giám đi theo phía sau hướng Hoa Thanh điện đi. Giữa hành lang thỉnh thoảng nhìn thấy một số cung nữ cùng thái giám, ai cũng cẩn thận hành lễ các nàng.

Phượng Lan Dạ vẫn không để ý cứ bước tới, bỗng nhiên khóe mắt liếc thấy cách đó không xa phía sau bụi cây hé ra một người. Người nọ mặt mũi tuấn tú, đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Đó là Nạp Lan Cửu! Người nam nhân này tiến cung, hẳn làm sao tiến cung được? Phượng Lan Dạ sắc mặt âm u, thanh âm trầm thấp nói:

"Vụ Tiễn, nơi này phong cảnh không tệ, muội ở chỗ này đi dạo một tí, tỷ xong việc thì tới tìm muội."

"Ân."

Tư Mã Vụ Tiễn ngừng đầu lên, quả thật cảnh trí nơi này không tệ.

Phía trước cách đó không xa có một hồ cá lớn, trong ao nuôi không ít cá chép xinh đẹp đang tung tăng bơi lội, bên bờ lại có một cây cầu bạch ngọc bắc ngang, hoa cỏ cùng nhau đua nở khoe sắc. Thật là một nơi hiếm có tuyệt vời, hơn nữa nơi này cách Hoa Thanh điện cũng không xa.

"Tốt lắm, muội đi dạo một lát đi, ta cùng mẫu phi tâm sự một chút liền đến tìm người sau."

"Được rồi, an tâm."

Phượng Lan Dạ phát tay, Tư Mã Vụ Tiễn liền dẫn hai người tiểu Đồng cùng tiểu Khuê rời đi.

Phượng Lan Dạ vừa nhìn bốn phía không còn ai, vội vàng ngẩng đầu lên hướng qua nơi lúc này, khéo léo chuyển động thân thể liền vòng qua hành lang, bước xuống thềm đá, xông thẳng tới chỗ mới vừa thấy, đáng tiếc lại không có bóng dáng người nào.

Nàng tìm lại hai lần, cũng không thấy có người nào khác. Chẳng lẽ mình hoa mắt, tuyệt đối không thể nào a~

Đang suy nghĩ miên man, phía sau vang lên một đạo thanh âm thanh nhuận như nước:

"Cửu nhi, người đang ở đây tìm ta sao?"

Phượng Lan Dạ vội vàng xoay người lại. Bên cạnh cây cối xanh tươi cao lớn quả nhiên có một người đang đứng, không phải là Nạp Lan Cửu thì là người phương nào?

Một thân áo choàng tím nhạt làm nổi bật ngũ quan thanh tú, lúc này một tay đỡ lên một nhánh cây bước tới, nhìn qua rất là nhàn nhã. Nếu như không phải đang ở hoàng cung, Phượng Lan Dạ cũng muốn mắng hắt một tiếng, nhưng là bây giờ địa điểm không thích hợp, tình huống cũng không đúng, hắt tại sao lại xuất hiện ở trong cung?

"Người là người phương nào?"

Phượng Lan Dạ còn chưa mở miệng, Diệp Linh phía sau cũng đã thay chủ tử tiến lên, hướng về phía Nạp Lan Cửu rống to, đồng thời che chắn trước người Phượng Lan Dạ, tựa hồ sợ người đối diện đối với chủ tử nàng bất lợi.

Hoa Ngạc vội vàng lôi nàng ta qua một bên nói: "Được rồi, không có chuyện gì, chúng ta đến bên kia xem một chút đi."

"Nạp Lan Cửu, ta nhớ ta đã nói không muốn gặp người nữa."

"Cửu nhi, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại trở nên lãnh mạc như thế, chẳng lẽ người thật sự là tham muốn hư vinh, hoàn toàn không quan tâm đến những tộc nhân đang chịu khổ kia sao?"

Nạp Lan Cửu mất đi dáng vẻ lười nhác lúc trước, giờ phút này khuôn mặt tràn đầy u ám.

Nghĩ đến tộc nhân chịu khổ, hắt lại không thể làm như không thấy. Đối mặt với Cửu nhi giờ khắc này hắt càng không thể nhẫn nhịn buông tha. Nàng vẫn là công chúa một nước, gánh vác sứ mạng phục quốc, có thể nào an tâm hưởng lạc đâu? Đã thế nàng thậm chí ngay cả hắt cũng không để ý, trong khi hắt là vị hôn phu do hoàng thượng cùng hoàng hậu vì nàng lựa chọn!

"Nạp Lan Cửu, ta chuyện gì cũng không quản. Ta không còn là ta trước đây rồi. Muốn phục quốc muốn báo thù, thì đó cũng là chuyện của người,

chỉ cần không quẩn ta gây phiền phức, tùy người muốn làm cái gì thì làm."

Phượng Lan Dạ quanh thân bao phủ lạnh lẽo, nơi nơi lãnh băng. Xem ra người nam nhân này thật không hiểu được từ "cự tuyệt" nghĩa là gì rồi. Nàng đã nói rõ ràng như thế, chẳng lẽ hắn vẫn chưa rõ sao? Thật muốn nàng động thủ mới được sao? (Su: Ảnh shock quá mù tịt, tâm trạng nín kéo khi bị mất đi có thể hiểu đc, aizz, tiếc cho một mỹ nam a~)

Thật không ngờ Nạp Lan Cửu nghe xong lời của nàng, càng thêm thống khổ .

" Tiểu Dạ, chúng ta từ nhỏ chỉ phúc vì hôn, ta sinh là người của người, chết là ma của người, tại sao người không hiểu vậy, người và ta hãy nên chung tay cùng nhau khôi phục Vân Phượng quốc."

Nạp Lan Cửu nói xong những lời thâm tình sâu nặng, nếu như nàng chân chính là Phượng Lan Dạ, có lẽ sẽ bị hắn làm cảm động, nhưng đáng tiếc nàng không phải, nàng chẳng qua là một hồn phách đến từ dị giới, Nạp Lan Cửu đối với nàng mà nói, chỉ là một người xa lạ, bảo nàng cùng một người xa lạ sống chết có nhau sao, nàng không muốn, đáng tiếc nam nhân này tựa hồ không hiểu rõ tình huống trước mắt, Phượng Lan Dạ sắc mặt khó coi cực kỳ, âm ngao lạnh lẽo, trầm giọng mở miệng.

"Nạp Lan Cửu, nếu như người còn quẩn lấy ta nữa, ta sẽ không khách khí ."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thì Hoa Ngạc đã chạy tới: "Chủ tử, có người tới, hơn nữa còn không ít, nhanh"

Ánh mắt Phượng Lan Dạ lóe lên một cái rồi nhìn sang, Nạp Lan Cửu động cũng không thèm động một cái, rất hiển nhiên hắn muốn cùng nàng giành co, trừ phi nàng đáp ứng hắn, nếu không thì thà ngọc vỡ, cũng không làm ngói lành, Phượng Lan Dạ ghét nhất chính là bị người ta uy hiếp, đừng nói là một Nạp Lan Cửu, mà ngay cả Nam Cung Diệp đã từng cho nàng vô

số lần ân huệ, cũng chưa từng có uy hiếp qua nàng, nghĩ đến đây quanh thân không khỏi dâng lên thị huyết, ra lệnh cho Thiên Bội Thần ở chỗ tối: "Đem hân mang đi, đánh mạnh cho ta."

Thiên Bội Thần không có lên tiếng trả lời, nhưng Nạp Lan Cửu lập tức cảm nhận được một đạo kinh phong nhắm thẳng mặt mà tới, có người đã đến gần bên cạnh mình, lôi kéo hân rời đi, mà bản thân hân còn không có hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, bất quá trong bụng cũng hiểu được, thì ra là bên người Cửu nhi có một cao thủ lợi hại, khó trách nàng không có sợ hãi, Cửu nhi a, Cửu nhi, tại sao người năng lực lớn như vậy, lại không nghĩ biện pháp khôi phục Vân Phượng đây?

Nạp Lan Cửu không khỏi trong lòng oán hận, bất quá lúc này một quả đấm đã đánh tới trước mặt, hân phải nhanh chóng né tránh, nhưng cuối cùng đã chậm một bước, bị đánh rất nặng, mà lực đạo người kia xuất ra mạnh mẽ có lực, làm cho không người nào đỡ được, hơn nữa người ở chỗ tối này rõ ràng đang tập một môn võ công kỳ lạ nào đó, lại có thể ẩn mà không hiện thân, thực sự là phiền não thật, Nạp Lan Cửu chỉ có thể dựa vào tiếng gió để xác định phương hướng, thỉnh thoảng có tránh né được, nhưng cũng nhanh chóng bị đánh bại, bộ dạng rất là chật vật.

Mà Phượng Lan Dạ đợi đến khi Nạp Lan Cửu khuất dạng, liền sửa sang lại quần áo một chút, đứng ở một bên cầu bạch ngọc ngắm cá, lúc này phía sau liền vang lên tiếng bước chân chinh tề, nàng chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên là Đại tướng quân Tây Môn Vân, Tây Môn Vân quét mắt quanh mình một vòng, vung tay lên, mấy tên thị vệ phía sau lui xuống.

Phượng Lan Dạ nhếch môi, ngạc nhiên khách khí mở miệng.

"Tây Môn tướng quân thật là có nhã hứng a, có thể thông thả đến hậu cung ngắm hoa thưởng cỏ."

Tây Môn Vân nhìn nàng với đôi mắt thâm thúy sâu thẳm không thể dò xét, nhưng hắn vẫn không nói gì, chỉ thẳng tắp quan sát nàng, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của nàng nhìn ra thứ gì đó.

Phượng Lan Dạ sắc mặt đậm bạc, thản nhiên nhìn trả lại. Nàng bây giờ đứng trước mặt tươi đẹp thanh tao như đóa hoa, làm người khác thật động tâm. Trong lồng ngực Tây Môn Vân cứng lại, chậm rãi mở miệng:

"Người bây giờ là con cò của bọn hắn, đã bị cuốn vào chốn thị phi đen tối. Nếu như nguyện ý, ta dẫn người đi."

Tiếng nói của Tây Môn Vân mang theo một loại cương nghị thuần hậu, thật giống như một loại rượu mạnh mang hương thơm nồng đậm.

Phượng Lan Dạ bị hắn làm cho ngạc nhiên. Hắn là có ý gì?

Nàng cùng Tây Môn Vân vẫn không có giao thiệp nhiều, hắn làm sao lại đi nói những lời như vậy?

Chăm chú nhìn kỹ, lại thấy trong đồng tử thâm thúy của Tây Môn Vân cuộn cuộn những cơn sóng ngầm sâu thẳm.

Hắn không phải là? (Su: tỷ đã vô tình quăng lưới thành công Vân ca~chậc~)

Phượng Lan Dạ không suy nghĩ thêm nữa. Không biết nên nói mình gần đây có số đào hoa, hay là do nghiệp duyên nữa, mọi người nên tới cũng tới, nàng chỉ không có phúc phần tiếp thu những ân huệ này của bọn họ.

"Tây Môn tướng quân thật biết nói giỡn, Lan Dạ có tài đức gì, lại có thể được Tây Môn tướng quân nhọc tâm quan tâm như thế. Dù sao cũng xin đa tạ."

Phượng Lan Dạ nói toàn là lời khách sáo hữu lễ.

Ngũ quan cương nghị của Tây Môn Vân cứng đờ lại, khóe miệng co giật một chút. Hắn đau lòng dùm tiểu nha đầu này, nghĩ muốn bảo vệ nàng, chẳng qua là không nghĩ tới lại bị người ta trực tiếp từ chối. (TT: Hazz Vân ca này, ca là mãnh nam nên có máu muốn bảo vệ cô nương yếu đuối đây mà ^_^)

Luôn luôn là người cao cao tại thượng nay lại bị đả kích như thế, vốn là chuyện hẳn không nên quản, nhưng vì không muốn nàng bị cuốn sâu vào chốn thị phi, rất có thể ngay cả tính mệnh cũng không bảo vệ được, trong lòng liền có chút không thoải mái, đáng tiếc nha đầu này không linh tình.

“Có một số người người nên giữ khoảng cách.”

Tây Môn Vân cất tiếng gằn từng chữ một liền khiến Phượng Lan Dạ ngẩn ra. Nghĩ đến lúc trước mình và Nạp Lan Cửu gặp mặt, chẳng lẽ là nói Tây Môn Vân vẫn một mực chú ý động tĩnh của nàng?

Ngẫm lại cũng không phải là không có khả năng. Trầm Vân Tinh kia bị nàng đánh trả một cú đau nhất định nảy sinh căm hận, sẽ không nói lung tung cho người khác, chỉ sợ là nàng ta nói cho biểu ca của nàng ta là Tây Môn Vân biết rằng Nạp Lan Cửu xuất hiện ở An Giáng thành rồi. Thân là người thủ hộ An Giáng thành, Tây Môn Vân tuyệt đối sẽ không ngồi không .

"Tạ ơn Tây Môn tướng quân đã nhắc nhở."

Phượng Lan Dạ không muốn lại cùng Tây Môn Vân có quá nhiều giao thiệp, nên liền xoay người rời đi. Hoa Ngạc cùng Diệp Linh cũng vội vàng đuổi theo.

Phía sau Tây Môn Vân vẻ mặt như có điều suy nghĩ, quanh thân lãnh chìm, một mảnh sương mù. Lúc này thủ hạ đi ra, nhẹ giọng mở miệng:

"Tướng quân, người cần?"

"Chú ý hướng đi của nàng. Đừng làm cho nàng biết."

Cái nha đầu này so với trong tưởng tượng của hắc tinh ranh, giao hoạt hơn nhiều. Nàng như vậy càng làm hắc nghĩ muốn bảo vệ nàng hơn, càng không muốn cho kẻ nào xúc phạm tới.

An Giáng thành giờ khắc này tựa như một ngọn núi lửa, lúc nào cũng có thể bộc phát, chỉ sợ rất nhanh sẽ có việc phát sinh.

“Vâng.” - Thủ hạ kia lĩnh mệnh lui xuống.

Phượng Lan Dạ vô ý thức đi dạo chung quanh, trong đầu chuyển động đủ loại tin tức rắc rối phức tạp.

Một Phượng Lan Họa, một Nạp Lan Cửu, không nghĩ tới bây giờ lại lôi ra một Tây Môn Vân!

Cho tới nay, Tây Môn Vân là người nàng vẫn kính nể. Ít nhất hắc không phải là một kẻ tiểu nhân âm hiểm. Bất quá trừ lần đó ra, nàng cùng hắc cũng không có quá nhiều gặp gỡ. Hôm nay theo như lời nói của hắc, quả thật là vô cùng đường đột. Người nam nhân này đến tột cùng muốn làm gì, đã biết được cái gì?

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc thấy chủ tử phiền lòng, liền cũng nhỏ giọng khuyên nhủ:

"Vương phi, đừng phiền muộn, chờ trở về rồi hãy tính tiếp."

Nơi này là hoàng cung, khắp nơi có camera, cho nên tất cả mọi việc cần phải cẩn thận là hơn. Phượng Lan Dạ lập tức đồng ý gật đầu:

"Ân, chúng ta cũng nên trở về rồi."

Vụ Tiễn đi Hoa Thanh điện chắc cũng được một lúc lâu rồi. Phượng Lan Dạ ngẩng đầu quét mắt một cái chỗ mình đang đứng, nơi này cách Gia

Khánh điện càng ngày càng xa rồi. Hiện tại nàng đối với trong cung đã có chút ít quen thuộc, phương hướng căn bản cũng biết, cho nên xoay người đi trở về.

Mới vừa đi không có mấy bước, liền nghe được phía trước có giọng nói:

"Đúng rồi, người cảm thấy Mộc Miên nương nương giống ai sao?"

Phượng Lan Dạ lập tức bị những lời này hấp dẫn. Nàng vốn một mực suy đoán Mộc Miên đến tột cùng giống ai? Nàng ta nhất định là thể nhân để Hoàng đế dời tình, mặc dù nghe nói Hoàng thượng rất cưng chiều nàng ta, nhưng sự thật cũng chưa chắc như mặt ngoài thể hiện.

Có một giọng già nua khác rõ ràng cố giảm thấp thanh âm nói:

"Người không cảm thấy rất giống cái vị kia Hoàng quý phi đã qua đời sao? Thật sự rất giống! Lần trước ta ở rất xa nhìn thoáng qua cũng bị dọa sợ hết hồn."

Thanh âm này vừa rơi xuống, lập tức có người thở dài một hơi, sau đó chỉ còn lại có tiếng bước chân, không còn một chút thanh âm nào nữa.

Phượng Lan Dạ con người sáng ngời, khóe môi vẽ ra tia cười lạnh, tiến lên vài bước đuổi theo thân ảnh phía trước, quát lạnh một tiếng:

"Đứng lại."

P phía trước là hai lão cung nữ, có lẽ đã ở trong cung lâu năm, lúc này trong tay mang theo một cái thùng gỗ, trong thùng gỗ có vài cái bàn chải dài, xem ra là hai lão cung nữ chùi bồn cầu thân phận thấp.

Lúc này vừa nghe tiếng quát của Phượng Lan Dạ, hai người sớm bị dọa sợ lập tức quỳ xuống, thùng gỗ trong tay toàn bộ rơi xuống đất.

Hai người chỉ biết phải dập đầu, cũng không biết trước mắt là vị chủ tử nào, bất quá xem ăn mặc rực rỡ như thế, nhất định thân phận là chủ tử rồi.

"Xin tha mạng a, tha mạng a."

Phượng Lan Dạ đi tới, từ từ cúi xuống, nhàn nhạt mở miệng:

"Không cần dập đầu. Ta hỏi gì các người phải đáp lại, các người phải thành thật trả lời nghe không? Nếu không đừng trách ta không khách khí."

"Dạ dạ."

Hai người kia nào dám không tuân theo a? Các nàng lúc này thật hận không thể khâu miệng của mình lại, lúc này nhất thời lẩm chuyện mà chỉ a, nhưng nào có ai biết chỗ nghỉ chân của cung nhân này lại có người tới chứ?

Người này đến tột cùng là người nào a?

Trong đó một người lớn tuổi hơn không nhịn được mở miệng hỏi:

"Xin hỏi, người là ai ạ?"

Diệp Linh vừa nghe câu hỏi của lão cung nữ kia, hừ một tiếng mắng:

"Càn rỡ, đây là Tề vương phi! Hỏi các người cái gì, các người chỉ cần theo thực tế trả lời, sẽ không lấy cái mạng nhỏ của các người!"

Vừa nghe là Tề vương phi, hai cái lão cung nữ nào còn dám càn rỡ, đầu cúi càng thấp, chờ Phượng Lan Dạ đặt câu hỏi.

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng hỏi:

"Các người nói Mộc Miên nương nương lớn lên giống người nào?"

Hai người khẽ liếc nhau một cái, Diệp Linh liền khẽ hừ, khiến hai người lập tức cướp lời đáp:

"Lão nô cảm thấy nàng ta cùng Hoàng quý phi đã qua đời lớn lên rất giống nhau."

"Chính là Hoàng quý phi từng được Hoàng đế cưng sủng nhất sao?"

"Dạ đúng."

Hai người cũng không dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, chẳng qua là các nàng không biết vị Tề vương phi trước mắt muốn nghe những thứ kia để làm gì?

Bất quá giờ phút này các nàng chỉ muốn trả lời xong nhanh lên một tí để chạy a, trong cung rộng lớn như vậy, vị Tề vương phi này muốn tìm lại các nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng đi.

"Hoàng thượng lúc trước thật rất cưng chiều vị Hoàng quý phi kia sao?"

Phượng Lan Dạ biết chỉ có các nàng - những lão cung nữ lâu năm mới có thể biết một chút chuyện tình năm đó. Hiện tại cung nữ trẻ tuổi đối với sự việc năm đó chỉ sợ không biết gì đi.

"Thưa vâng, Hoàng thượng quả thật rất yêu thích Hoàng quý phi. Ngay cả hoàng hậu đều phải đứng sau. Đây là chuyện trong cung ai ai cũng biết."

"Hơn nữa vị Hoàng quý phi kia chẳng những là người thông minh tuyệt đỉnh mà tâm địa cũng rất thiện lương. Không chỉ Hoàng thượng mà ngay cả mọi người trong cung đều cũng rất yêu quý nàng."

Hai lão cung nữ mỗi người một câu trả lời.

Phượng Lan Dạ nghe xong khẽ nhú mày. Nàng vốn cho rằng đó là một người được sủng mà kiêu, lại không nghĩ tới nàng ta thật ra là người tâm địa thiện lương.

Chẳng qua là sau đó vì sao lại chết đây? Tựa hồ đây mới là điểm mấu chốt!

Phượng Lan Dạ lại hỏi tiếp:

"Hoàng quý phi kia vì sao lại chết?"

"Nghe nói do ngã bệnh mà chết. Hoàng thượng suốt một tháng không hề tảo triều khiến thời điểm lúc ấy rất oanh động. Bất quá sau đó Hoàng thượng liền cưng sủng Ngọc phi nương nương. Đáng tiếc a."

Cung nữ kia vừa nghĩ tới người trước mắt là Tề vương phi, lại là con dâu của Ngọc phi nên không dám nói tiếp nữa.

Thật ra thì Phượng Lan Dạ cũng có thể đoán ra, cung nữ này nhất định muốn nói tiếp việc Ngọc phi hồng hạnh xuất tường. Nói đi cũng phải nói lại, trong cung muốn ngoại tình không phải là chuyện dễ dàng, hiển nhiên trong đây nhất định cất giấu bí mật, mà hết thảy đều bắt nguồn từ Hoàng thượng.

"Vị Hoàng quý phi kia tên gọi là gì?"

"Nàng tên là gì?" - Hai cung nữ gắng sức suy nghĩ, sau đó lại dập đầu đáp:

"Lão nô không nhớ nàng ấy tên đầy đủ là gì, bất quá tên lót hình như có một chữ “Tương”." (Su: tên đệm là j nàng a?, TT: là tên lót đó nàng)

"Tương sao?"

Phượng Lan Dạ thấy không còn gì để hỏi nữa, liền phất tay ý bảo hai lão cung nữ đứng lên, nói:

"Lui xuống đi."

"Dạ vâng."

Hai người vội vàng bỏ chạy liền chuẩn bị chạy, Phượng Lan Dạ thấy thế, gọi lại các nàng:

"Chờ một chút."

Hai người mặt liền biến sắc, cho là Tề vương phi đổi ý rồi, lại lần nữa lập tức quỳ mạnh xuống đất.

Phượng Lan Dạ cũng không làm khó các nàng, mà là phân phó Diệp Linh:

"Cho các nàng một chút tiền thưởng."

"Vâng, Vương phi."

Diệp Linh từ trong túi nhỏ lấy ra mười lượng bạc đưa tới:

"Đi đi, ai cũng không được nói lại, nếu không mạng của các người đừng nghĩ còn. Sau này chớ tùy tiện nói huyền thuyên."

"Dạ, dạ, lão nô đã biết, tạ ơn Tề vương phi đã ban thưởng."

Sau này các nàng nào còn dám nhiều lời nữa chứ, hôm nay nếu là đổi thành bất luận kẻ nào khác, chỉ sợ đã mất mạng rồi, nên vội dàng nhận bạc xong giống như chạy trốn mà biến mất.

Phượng Lan Dạ đứng lặng, nặng nề thở dài một hơi.

Nghe lời hai lão cung nữ kia mà nói, nàng rất cục khăng định việc của Ngọc phi có ẩn tình, nhất định là chuyện này không đơn giản. Ngọc phi chỉ sợ thật không phải là tự sát. Về phần nàng ấy mất như thế nào, trong lòng Hoàng thượng nhất định là biết.

Trong lòng Hạo Vân đế, từ đầu tới cuối có lẽ cũng chỉ yêu duy nhất một người là vị Hoàng quý phi kia.

Nhưng mà hẳn vì sao vừa cứng sủng mẫu phi của Thất hoàng tử - Ngọc phi, giờ lại vừa rất yêu chiều Hoa phi, trong chuyện này có cái gì liên hệ đây?

Như thế việc hẳn cứng chiều Mộc Miên cũng là có thể lý giải, nhưng đối với người khác cũng vậy thì có chút khó hiểu.

"Chủ tử, chúng ta trở về đi thôi, sắc trời cũng đã muộn, chúng ta lại càng đi càng xa rồi."

Đúng vậy a, nơi này cơ hồ cũng sắp đến lãnh cung, các nàng càng đi càng xa rồi. Phượng Lan Dạ ừ một tiếng, dẫn hai nha hoàn quay lại, hướng phía trước cùng nhau đi tới.

Bởi vì sợ lại gặp phiền phức, các nàng chọn nơi yên lặng một chút mà đi, mặc dù có hơi xa một tí, nhưng lại tránh được một số người nhàn cư vì bất tiện a.

Cho dù nàng không ngại, nhưng hôm nay vẫn là ngày Đại thọ của Hạo Vân đế, nàng vẫn nên tiết chế một chút tốt hơn.

Qua lời hai người cung nữ mới vừa rồi, nàng có thể dễ dàng cảm nhận là tâm tư Hạo Vân đế sâu không lường được.

Phượng Lan Dạ vừa đi vừa suy nghĩ.

Hạo Vân đế yêu thương Hoàng quý phi như thế sẽ không có lý nào đem Ngũ hoàng tử Thụy Vương đuổi ra Hoàng thành, chạy tới tận Bắc Cảnh đi?

Mặc dù nơi đó là vùng đất lạnh khủng khiếp, nhưng đối với Thụy Vương cũng là nơi an bình nhất, sẽ không có bất luận kẻ nào quấy rầy được. Đây

chính là phương pháp bảo vệ Ngũ hoàng tử tốt nhất.

Nghĩ lại về thái độ của Hoàng thượng đối với Nam Cung Diệp, ngoài mặt thì rất cứng yêu Thất hoàng tử, nhưng Hoàng thượng tâm kế khôn khéo, nên nếu hắn làm như vậy, không phải lại khiến Nam Cung Diệp trở thành bia đỡ đạn sao?

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ như thế, tâm không khỏi lạnh lẽo. Hoàng đế tâm kế thật sự sẽ như mình suy nghĩ sao? Điều này thật quá kinh khủng đi. (Su: ta đọc đến đây cứ phát rùng mình, Hoàng đế chết tiệt, dám tính kế Diệp ca, Lan nhi, xử hắn cho e! >__<)

"Chủ tử, chúng ta trở về đi thôi."

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, vẫn nên về sớm thôi, nơi này quá vắng vẻ rồi. Phượng Lan Dạ vẫy tay, dẫn Diệp Linh cùng Hoa Ngạc trở về, vừa đi được vài bước, bỗng nhiên liền nghe được Diệp Linh cùng Hoa Ngạc kêu lên:

"Tham kiến Tam hoàng tử."

Thì ra là Nam Cung Tiếp đang chậm rãi đi tới. Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, ừm nhả cúi người, nhàn nhạt mở miệng:

"Tham kiến Tam hoàng huynh."

Nam Cung Tiếp ngũ quan ôn hòa, con ngươi hiện lên nhẹ nhàng rung động, khóe môi dẫn mang theo nụ cười như nước:

"An vương phi đâu?"

Lúc trước hắn vẫn nhìn chăm chú vào nàng, cho nên mới biết nàng và An vương phi cùng đi ra ngoài, bây giờ chỉ có một mình nàng, cho nên mới thấy kỳ quái.

Phượng Lan Dạ cười nhẹ nói:

"Không có chuyện gì, nàng đi thăm Hoa phi nương nương rồi."

"Chúng ta cùng nhau trở về đi thôi."

Nam Cung Tiếp xoay người, đi bên cạnh Phượng Lan Dạ, cùng nàng quay trở về.

Hai người ai cũng không nói chuyện, trầm mặc mà đi.

Ai ngờ mới vừa đi không bao xa, liền nghe được phía trước đi tới một nhóm người, dẫn đầu chính là Tề vương Nam Cung Diệp, đi theo bên người là Văn Tường công chúa đang cười hả hê. Văn Tường vừa đi vừa nói:

"Thất hoàng huynh, người cần phải hảo hảo chinh đốn Vương phủ nha. chuyện xảy ra ở Nam Cung phủ ai cũng biết, nếu là lại phát sinh chuyện như vậy nữa, người nói xem Hoàng thất chúng ta chuyện gièm pha có phải quá nhiều hay không?"

Nam Cung Diệp con người sâu thẳm, xoay người trừng qua, hù dọa được Văn Tường lập tức câm mồm. Thất hoàng huynh, nàng cũng không dám đắc tội đâu. Hắn không hề giống với các hoàng huynh khác, chẳng bao giờ thèm nể mặt nàng. Cho dù đối với mẫu phi nàng là Hoa phi, chỉ e hắn cũng sẽ chẳng quan tâm, huống chi chỉ bằng nàng.

Lúc này chính là nàng kéo hắn đi tới, nói nữ nhân Phượng Lan Dạ này cùng người ta phát sinh chuyện lộn xộn, Thất hoàng huynh mới chịu đi theo.

Văn Tường là vì nhận được bẩm báo của thái giám, nói Tam hoàng huynh cùng Phượng Lan Dạ tiểu tiện nhân kia đi cùng nhau, cho nên nàng lập tức lôi Thất hoàng huynh tới đây, chính là muốn cho Thất hoàng huynh

ng nghiêm khắc trừng trị Phượng Lan Dạ. Đoàn người vừa nói chuyện liền đi tới đây.

Hai bên vừa thấy mặt, Văn Tường giành trước một bước mở miệng:

"Tam hoàng huynh cùng Thất hoàng tẩu, thật là hăng hái hơn người a, sao lại chạy đến chốn yên lặng này để tán bộ nói chuyện chứ?"

Phượng Lan Dạ lãnh trầm mặt, trừng về hướng Văn Tường công chúa, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp ở bên cạnh đã cướp lời:

"Văn Tường, người nói bậy gì đó? Đã là người lớn, nói chuyện tại sao không có đầu óc thế?"

Văn Tường không nghĩ tới Tam hoàng huynh luôn luôn ôn văn nho nhã lại vì nữ nhân này đối với nàng nổi giận, không khỏi giận dữ theo.

Phượng Lan Dạ tiểu tiện nhân này thật có bản lĩnh, lại có thêm một người đàn ông bị nàng ta mê hoặc. Hiện tại nàng ta tuổi còn nhỏ, nếu là trưởng thành, thì hay rồi, chỉ sợ bao nhiêu nam nhân vì nàng ta tranh giành bể đầu chảy máu rồi, căn bản là họa thủy! (Su: hắc hắc, tất nhiên, Lan nhi là số một, cho dù là hồng nhan họa thủy cũng chẳng sao, khi đó không lo không có việc náo nhiệt để ngoạn a~)

"Tam hoàng huynh, vậy người nói một chút cho ta xem, hai người các người sao lại chạy đến đây để nói chuyện chứ?"

Văn Tường cao giọng chất vấn. Có thể nàng sợ Thất hoàng huynh, cũng không có nghĩa nàng cũng sợ Tam hoàng huynh. Tam hoàng huynh thì thế nào chứ, cũng chỉ là một hoàng tử, là một kẻ bất lực mà thôi, đã thế còn mắng nàng, hẳn cho là nàng sợ hắn sao? (Su: ta cũng tiếc a này, có tài, ôn nhu nho nhã mỹ nam mà đường tình lận đận cô đơn, đã thế dính phải nhỏ

Trầm Vân Tinh chết tiệt kia cảm sừng nữa chứ, mất hết mặt mũi, aiz~ thương a wé)

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp sao lại không biết tâm tư của Văn Tường chứ, gương mặt tức giận đến mức khó coi dị thường.

Phượng Lan Dạ không để ý tới Nam Cung Tiếp, cũng không quản Văn Tường, chỉ nhìn về phía Nam Cung Diệp bên cạnh Văn Tường.

Nam Cung Diệp ánh mắt sâu thẳm, quanh thân lạnh lẽo như hàn mai mang theo mùi thơm ngào ngạt, tựa như không có chút nào sinh khí, bất quá thời điểm vừa liếc về phía Văn Tường liền có chút ít chán ghét cất tiếng:

"Được rồi, Văn Tường, người nháo cái gì?"

Nam Cung Diệp một tiếng quát nhẹ, Văn Tường lập tức im miệng, hết sức ủy khuất nhìn lại Thất hoàng huynh:

"Thất hoàng huynh, người không tức giận sao?"

Nam Cung Diệp còn chưa kịp nói gì, thì từ nơi xa đang truyền lại tiếng ầm ỹ, tiếng bước chân hỗn loạn hấp tấp. Đoàn người không tự chủ được nhìn qua. Lúc này có mấy người thái giám, cung nữ chạy vội tới bẩm báo:

"Không xong, trong Mai Linh điện, Mai Phi nương nương trúng độc."

Mai Phi thế nhưng ngay tại lúc này trúng độc, hôm nay ngày Đại thọ thật đúng là không yên ổn. Chẳng lẽ nói đây là điềm báo bão táp đã tới?

Văn Tường cũng không còn tâm tư để ý tới Nam Cung Tiếp cùng Phượng Lan Dạ nữa, quay sang nhìn Nam Cung Diệp nói:

"Thất hoàng huynh, đi, đi xem náo nhiệt một chút."

Nàng chính là loại nhân vật điển hình sợ cho thiên hạ không loạn, nói xong liền chạy trước một xông ra ngoài.

Nam Cung Diệp cũng không để ý tới nàng ta mà đi tới hai bước, dắt tay Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Tiếp chào hỏi một tiếng:

"Tam hoàng huynh, cùng đi xem xem đi."

"Ân."

Nam Cung Tiếp gật đầu, dễ dàng nhìn ra trong mắt Thất hoàng đệ rõ ràng tuyên thệ: tiểu nha đầu này là của ta! (Su: Diệp ca là siêu bá đạo công a~)

Lòng có chút ít nhói có chút chua, bất quá hân cho tới bây giờ đều không muốn tranh giành nha đầu này, cho nên rất nhanh liền bỏ qua, vượt lên phía trước hướng Mai Linh điện đi tới. (Su: đã nói mà, Tiếp là chính nhân quân tử^^~)

Nam Cung Diệp thu lại một chút ánh sáng lạnh nơi đáy mắt, cúi đầu nhẹ giọng khiển trách:

"Nàng thật là một người không làm cho ta bớt lo mà. Không phải cùng An vương phi tản bộ sao? Sao lại ở trong cung chạy loạn thế này?"

Phượng Lan Dạ liếc hắt một cái, kéo tay Nam Cung Diệp, chậm rãi mở miệng:

"Hoa phi muốn gặp nàng ấy. Ta vốn muốn cùng nàng đi, nhưng sau ta bắt gặp Nạp Lan Cửu đang ở trong cung."

"Nạp Lan Cửu?"

Nam Cung Diệp lông mày nhướng lên, trầm giọng.

Đối với việc Phượng Lan Dạ có thể đem chuyện Nạp Lan Cửu nói cho hần biết, hần thật rất cao hứng, bởi vì hần hiểu rất rõ tiểu nha đầu này.

Nếu không phải coi hần là người thân cận, nàng tuyệt đối sẽ có lòng phòng bị, càng đừng nói chi đem chuyện này nói cho hần biết. Như vậy, căn bản là không có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi.

Xem ra trong lòng của nàng, vị trí của hần càng ngày càng nặng đúng không? nghĩ đến điều này càng làm cho Nam Cung Diệp cao hứng lên. Từ trước tới nay chưa từng có thứ gì hoàn toàn là của hần, nhưng ít ra giờ phút này, nữ nhân này là của hần. (Su: hắc, Diệp ca bi giờ như mún bay lên trời ha~)

“Không có chuyện gì, ta sẽ xử lý.”

Nam Cung Diệp nói một tiếng, liền ngoắc tay ý bảo Nguyệt Căn phía sau đi tới, thấp giọng phân phó mấy câu. Nguyệt Căn lĩnh mệnh, lặng lẽ đi làm việc.

Nam Cung Diệp nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, một đường hướng Mai Linh điện mà đi.

Bên ngoài Mai Linh điện, người đến người đi, rất là náo nhiệt.

Mai Phi trúng độc, rất nhiều người nhìn có chút hả hê, ôm tâm trạng xem náo nhiệt mà đến. Chỉ có thái giám cùng cung nữ ở Mai Linh điện thì hai mặt như đưa đám, còn có Tấn vương Nam Cung Trác cùng Bát hoàng tử Nam Cung Sâm khuôn mặt bi thương.

Trên đại điện, Mai Phi đã được người ta đặt trên giường êm, một bên có thái y bắt mạch. Tấn vương Nam Cung Trác đang vươn tay nắm một tay của Mai Phi.

Trong điện có rất nhiều người, lúc này ai cũng không có nói chuyện, tất cả đều nhìn sắc mặt của ngự y, lòng tự hỏi không biết Mai Phi thế nào rồi?

Ngự y chẩn mạch xong, sắc mặt hòa hoãn xuống, nhẹ giọng mở miệng:

"Không có chuyện gì, yên tâm đi, may là phát hiện được sớm, hoàn toàn không có gì đáng ngại."

Ngự y vừa nói xong, Nam Cung Trác cùng Nam Cung Sâm thở phào nhẹ nhõm. Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu lập tức ra lệnh ngự y đi sắc thuốc, sau đó ngoan lệ ngó trừng mọi người đang đứng trong đại điện, nghiêm nghị mở miệng:

"Hôm nay ai cũng không được bỏ qua, nếu điều tra ra là kẻ nào dám động thủ với mẫu phi, cũng đừng nghĩ sống khá giả, nhất định nghiêm trị không tha!"

Lâm Mộng Yếu nói xong, quét mắt một vòng đại điện. Trong điện có rất nhiều người sắc mặt vẫn thản nhiên, nhìn không ra tâm tư nào. Lâm Mộng Yếu cuối cùng đem mâu quang rơi vào trên người Phượng Lan Dạ, rất muốn người hạ độc này chính là Phượng Lan Dạ để nàng có thể báo tư thù. Hơn nữa Tề vương phi này vốn có bản lĩnh hạ độc, không phải là nàng thì còn ai vào đây?

Ngự y lấy ra lọ thuốc, đứng hầu bên cạnh có cung nữ tiếp nhận đưa cho Mai Phi ăn vào.

Lúc này Nam Cung Trác đã phân phó thị vệ trong cung bao vây Mai Linh điện, đem tất cả những kẻ khả nghi hôm nay toàn bộ bắt lại. Trong đại điện, thái giám cùng cung nữ của Mai linh điện nhất tề quỳ trên mặt đất, mỗi người sắc mặt đều khó coi, cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh.

Bên ngoài cửa điện có một tiếng kêu lên:

"Hoàng thượng giá lâm, Miên phi nương nương giá lâm."

Một thân mình hoàng long bào Hạo Vân đế bước vào, quét mắt mọi người trong đại điện một cái liền hướng chỗ thượng vị đi tới. Lúc này, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống:

"Nhi thần ra mắt phụ hoàng."

Hạo Vân đế ngồi xuống. Mộc Miên luôn đeo khăn che mặt cũng tới cạnh hăn ngồi xuống, cặp mắt sâu u nhìn không ra tia sáng, tùy ý quét mắt qua đại điện, cuối cùng nhìn về phía Phượng Lan Dạ, sau đó là Nam Cung Diệp, cuối cùng thu hồi tầm mắt, vẻ mặt không coi ai ra gì.

Hạo Vân đế vẻ mặt giết chóc, đáy mắt ánh lên sự phiến chán, mặc dù chỉ chột lóe lên rồi biến mất nhưng Phượng Lan Dạ vẫn nhạy bén bắt gặp.

Hoàng đế rất chán ghét những chuyện như thế này ở trong cung, chỉ sợ Mai Phi trong lòng của hăn cũng không còn phân lượng gì cả. Nếu đã không thích Mai Phi, như vậy còn truyền ngôi vị thái tử cho Tấn vương sao? Chuyện này e rằng tuyệt đối không có khả năng.

"Đứng lên đi."

Hạo Vân đế mở miệng, các Vương gia cùng hoàng tử đều đã đứng dậy, chỉ có thái giám cùng cung nữ Mai Linh điện vẫn quỳ không dám nhúc nhích.

Trong đại điện một mảnh yên lặng, Văn Tường công chúa len lén quét mắt một vòng, khóe môi nhếch lên tia cười lạnh khó thấy, chậm rãi bước lên hai bước, khom người mà nói:

"Phụ hoàng, kẻ hạ độc lần này quá đáng hận, lại dám can đảm công khai hạ độc Mai Phi nương nương, thật là quá cả gan làm loạn rồi. Thiên Vận hoàng triều chúng ta luật pháp luôn luôn rất nghiêm minh, nhưng mà nhi

thần nhớ được có người xưa nay thích dùng độc, chỉ sợ là nàng ta động thủ hạ độc Mai Phi nương nương."

Tiếng nói Văn Tường vừa dứt, tầm mắt của mọi người xôn xao một chút, toàn bộ nhìn về hướng Phượng Lan Dạ.

Ai không biết, ai không hiểu, Tề vương phi có năng lực phóng độc. Lúc đám cưới báỉ đường, dưới cơn nóng giận nàng đã hạ độc cả tân khách nơi sảnh đường, vì thế được tặng danh hiệu “Độc phi”. Còn có, khi Bát hoàng tử cùng Cửu hoàng tử tới cửa gây chuyện, nàng cũng hạ độc.

Lời ấy của Văn Tường, rõ ràng là nhắm thẳng vào Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ cũng không hề nói gì. Nam Cung Diệp ở bên cạnh sắc mặt lập tức đại biến, khó coi nhìn trừng trừng hướng Văn Tường nhưng thủy chung vẫn không có đáp trả.

Lâm Mộng Yếu bên cạnh Văn Tường vội vàng mở miệng:

"Đúng vậy, trừ nàng ta ra còn ai vào đây mà cả gan làm loạn chứ? Không ngờ dám can đảm hạ độc cho mẫu phi?"

Nam Cung Diệp nghe lời hai người vừa nói, quanh thân tỏ ra lạnh lẽo, sắc mặt lại càng khó coi dị thường, thị huyết tản ra, lãnh lùng mở miệng:

"Người Tề vương phủ mà các người cũng dám can đảm nói xấu, tốt, rất tốt, hôm nay nếu không cho Tề vương phủ một câu trả lời thích đáng, Tấn vương phủ người cũng đừng nghĩ sống khá giả!"

Nam Cung Diệp dứt lời, Tấn vương Nam Cung Trác sắc mặt âm ngao khó coi, tức giận nhìn chằm chằm Lâm Mộng Yếu.

Thời điểm mẫu chốt này, mà lại gây thêm chuyện cho hãn. Nữ nhân này căn bản là ngu không thể tưởng! Nghĩ đến đây hãn càng hối hận. Nhìn lại

Phượng Lan Dạ người ta cỡ nào thông minh, thế nhưng nữ nhân này chỉ biết tranh giành tình nhân nhằm nhí, bình thường một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, chẳng được tích sự gì?

Nam Cung Trác càng nghĩ càng phát ra lạnh lẽo, hận không được lập tức hưu Lâm Mộng Yếu, lấy Chánh phi vị cưỡi Phượng Lan Dạ làm vợ mới cam tâm.

Vị trí Hoàng hậu trong thiên hạ chỉ có tài hoa cùng trí tuệ thông minh tuyệt đỉnh của nàng mới xứng đáng ngồi mà thôi.

Nam Cung Trác đang suy nghĩ, thì Phượng Lan Dạ cũng không gấp không vội khẽ cầm lấy tay Nam Cung Diệp, chậm rãi mở miệng:

"Phụ hoàng ở đây, phụ hoàng nhất định sẽ phán xét chuyện này."

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ liền đem vấn đề ném trở về cho Hạo Vân đế, nàng không nói người nào là đúng, người nào là sai, đây mới chính là chỗ cao minh.

Ngay cả Hạo Vân đế cũng nheo lại đôi mắt thâm thúy nhìn vị Tề vương phi này. Từ mấy lần biểu hiện bất phàm của nàng trước đây, hẳn liền biết cô gái này là nữ tử hiếm thấy trong thiên hạ, không nghĩ tới...

Hạo Vân đế lòng trầm xuống, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài mà ra lệnh cho Tấn vương Nam Cung Trác đang ở trên đại điện:

"Lập tức đem tất cả Mai Linh điện khám xét một lần, điều tra ra nghiêm trị trừng phạt."

Hoàng đế ra lệnh, Nam Cung Trác lập tức lĩnh mệnh làm việc, phân phó tổng quản thái giám Mai Linh điện một người cũng không bỏ qua, cẩn thận tra xét dấu vết mọi nơi.

Ngồi nơi thượng vị Mộc Miên nường nường thấy Hoàng thượng sắc mặt khó coi, ôn nhu mà nói:

"Hoàng thượng đừng tức giận, tỷ tỷ không có chuyện gì rồi, Hoàng thượng long thể quan trọng hơn."

Mai Phi đang nằm ở trên giường trong đại điện đột nhiên mở mắt, nhìn chăm chăm Mộc Miên, con người trong nháy mắt xẹt qua tia âm ngoan giết chóc.

"Là người, là người làm hại ta!"

Lời vừa nói ra, cả điện đều sợ hãi.

Hạo Vân đế sắc mặt khó coi nhìn sang. Mộc Miên lập tức ủy khuất đứng dậy, quỳ trước mặt đến Hoàng đế, khóc lên:

"Xin Hoàng thượng minh xét, thiếp thân một lòng trong sạch. Thiếp thân vẫn không có rời đi bên cạnh Hoàng thượng mà, không nghĩ tới tỷ tỷ vừa tỉnh dậy lại nói thế. Lúc trước còn nói là Tề vương phi hạ độc. Chẳng lẽ nếu là nữ tử thì sẽ bị oan uổng hay sao? Hoàng thượng, nhất định phải trả lại trong sạch cho chúng ta a."

Mộc Miên mặc dù lời nói vô cùng nhu nhược, nhưng tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, nàng ám chỉ Mai Phi đang vu oan báo tư thù.

"Được rồi, nếu không có chuyện gì, chờ tra rõ rồi hãy nói sau."

Hạo Vân đế đứng lên, Mộc Miên cũng đứng dậy đi theo hắn ra ngoài, mấy đạo thân ảnh phía sau đồng thời quỳ xuống.

"Cung tiễn phụ hoàng."

Đoàn người cung tiễn đám người Hoàng thượng rời đi xong, trong điện, Nam Cung Diệp cầm tay Phượng Lan Dạ, đi tới chỗ Nam Cung Trác, trầm

giọng mà nói:

" Tấn vương phủ các người khinh người quá đáng, hôm nay nếu như không có một câu trả lời hợp lí, Bốn vương sẽ không dễ dàng bỏ qua!"

Nói xong vung tay áo dẫn Phượng Lan Dạ rời đi.

Phía sau Nam Cung Trắc sắc mặt hết xanh lét lại đen chìm. Hết lần này tới lần khác Lâm Mộng Yếu còn mặt dài ở ngay trên đại điện hướng phía ngoài kêu lên:

"Cuồng cái gì mà cuồng a, không phải là ý vào Hoàng thượng cưng chiều hãn sao?"

“Bốp” một tiếng vang lên, Tấn vương không thể nhịn được nữa, trước mặt mọi người quăng cho Lâm Mộng Yếu một cái bạt tai, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lâm Mộng Yếu nói:

"Đừng quên thân phận người là Tấn vương phi, làm việc phải biết động não!"

Lâm Mộng Yếu bị đánh, còn ở trước mặt nhiều người như vậy, thoáng cái há hốc mồm, một tiếng cũng nói không ra, chỉ biết khóc.

Tấn vương Nam Cung Trắc cũng không phải là người bình thường, nếu nàng còn dám chọc vào hãn, chỉ sợ cũng sẽ bị vứt bỏ, cho nên Lâm Mộng Yếu mặc dù ủy khuất, cũng không dám nói thêm lời nào nữa, nước mắt cứ thế tuông rơi.

Văn Tường ở một bên lập tức đi tới dìu nàng ngồi vào bên cạnh, ôn nhu khuyên lơn:

"Đừng thương tâm, Nhị hoàng huynh cũng là quá nóng lòng thôi."

Trong điện, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp còn có ít chuyện trong triều nên xin cáo từ rời đi, không muốn lưu lại thêm nữa.

Hôm nay ngày Đại thọ của Hoàng thượng phong ba thật nhiều a, thật không biết kế tiếp còn phát sinh chuyện gì thêm nữa, cho nên mọi người chỉ mong sớm một chút kết thúc trở về, để không chọc phải chuyện không may đi.

Mọi người cùng Mai Phi nói lời từ biệt rồi đi ra ngoài. Văn Tường khuyên Lâm Mộng Yếu một lát, cũng không dám ở lại sợ rước họa vào thân, thỉnh an rồi lui ra.

Trong Mai linh điện rộng lớn, trừ gia đình của Mai Phi, còn có thái giám cùng cung nữ quỳ ở dưới.

Mai Phi lãnh chìm âm ngao quét mắt một cái các thái giám cùng cung nữ, phất tay ra lệnh cho thái giám tổng quản:

"Đem người dẫn đi, cẩn thận tra xét, nhất định phải điều tra ra, là ai động tay động chân."

"Dạ, nương nương."

Mọi người lui ra ngoài, trong đại điện an tĩnh lại.

Lâm Mộng Yếu vừa nhìn không thấy ai nữa, nhất thời ủy khuất, nhìn Mai Phi khóc lên:

"Mẫu phi, hấn đánh ta."

Mai Phi vẻ mặt đen đi, do mới vừa giải độc, thân thể vốn suy yếu, không nghĩ tới nữ nhân này một chút hiểu biết cũng không có, khó trách bị đánh, liền xoay mình lại mắng:

"Đáng đời, nếu là ta đã đánh thêm hai cái."

Lâm Mộng Yếu há hốc mồm, nước mắt còn đọng trên mắt, không nói nên lời, sắc mặt trắng bệch đi.

Nam Cung Trắc một bên hoàn toàn trở nên chán ghét nàng. Nữ nhân này cùng tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ kia căn bản là cách xa một trời một vực. Nữ nhân này chẳng những ngốc còn ngu xuẩn, đã thế lại vẫn cố lấy ủy khuất chống đỡ mà chẳng có năng lực tra ra ai là người hạ độc. (Su: hình tượng tiêu biểu cho “bình hoa di động” a~)

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vẫn không hề nói chuyện, giờ phút này mới cất tiếng:

"Đến tột cùng là người nào hạ độc?"

Này một lời phát ra, trong điện đều lâm vào trầm tĩnh.

Thời điểm phong ba quỷ dị này, ai cũng cũng có động cơ hạ độc, cho nên không có chứng cứ ai dám nói lung tung chứ? Lúc trước đã rước lấy nhiều phiền toái rồi, bây giờ không bằng không chứng nói bừa là không được.

Bên Tiêu Nguyên cung, Hoàng thượng đang ngồi nơi thượng vị nhắm mắt dưỡng thần.

Mộc Miên đang quỳ bên dưới, rón rén bóp chân cho Hoàng đế.

Hạo Vân đế không nhúc nhích, một lát sau mở miệng:

"Người tốt nhất nên thu hồi những tâm tư kia đi."

Tay Mộc Miên ngay lập tức cứng đờ, không dám nói thêm cái gì, đầu cúi rất thấp. Không nghĩ tới Hoàng thượng cái gì cũng biết hết.

Không sai, độc kia là nàng bỏ, vốn ý định của nàng không phải là độc chết Mai Phi mà chỉ khiêu khích để cho nữ nhân này lộ ra trò hề, nhưng ai biết lại tránh không được ánh mắt của Hoàng thượng a.

"Mộc Miên biết rồi."

"Làm việc phải kín kẽ một chút, hành động quá rõ ràng rồi."

Hạo Vân để vừa mở miệng, Mộc Miên ngẩn ra, có chút ngu ngơ.

Thật lâu sau con người mới hiện lên vẻ kinh ngạc. Nói như vậy Hoàng thượng đồng ý cho nàng đối phó Mai Phi sao, tại sao lại như vậy?

Hoàng thượng biết nàng đối phó Mai Phi, nhưng vẫn đồng ý, điều này nói rõ cái gì?

Mộc Miên trong nội tâm không khỏi mừng thầm, bất kể là thế nào, trước diệt trừ Mai Phi mới quan trọng, lập tức mềm mại đáng yêu mở miệng:

"Thiếp thân biết rồi~"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79

Chuyện Mai Phi trúng độc rất nhanh liền được điều tra rõ, là một cung nữ trong Mai linh điện hạ độc, nhưng mà tiểu cung nữ đó lại tự sát, nên vụ hạ độc tự nhiên không còn đầu mối để điều tra tiếp, cho nên mọi người chỉ có thể suy đoán, lại không thể khẳng định là người nào làm, nhưng trong lòng mỗi người đều có người mà mình hoài nghi, nói chung chuyện này coi như đến đây là kết thúc.

Tại Gia Khánh điện tiệc tối vẫn tiếp tục tiến hành, cả điện phủ đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng lần lượt thay đổi.

Hạo Vân đế cùng mấy vị nương nương trong cung cũng không có xuất hiện, nhưng khách quan mà nói tiệc tối so với cung yến buổi trưa thì lại náo nhiệt hơn, mời rượu phạt rượu, nịnh nọt, ồn ào thành một mảnh.

Ở phía người khác náo nhiệt bao nhiêu, thì bên này Tề vương phủ lại vắng lạnh bấy nhiêu, Nam Cung Diệp vốn không có ý tranh giành đại vị, điều này các đại thần trong triều rất nhiều người cũng biết, càng không có đảng phái nào khác, hơn nữa hãn một thân tà lạnh âm mị (lạnh lùng âm u ma quái --), hàn khí bắn ra bốn phía, nên không có người nào dám tới đây mời rượu, chỉ trừ một hai người có quyền cao chức trọng.

Tây Môn Vân chính là một trong số đó, hãn bưng rượu tới đây, một thân hiên ngang cương nghị, ngũ quan lập thể, làm mê đảo không ít nữ nhân, chỉ là nam nhân này ánh mắt nhìn thẳng, tựa như không chút nào là vì những chuyện đó mà thay đổi.

"Bốn tướng kính Tề vương cùng Tề vương phi một chén."

Nam Cung Diệp nhìn thấy liền cau mày một chút, đuôi lông mày nhướng lên, nhưng cũng không nói thêm cái gì, sau đó bưng chén rượu, ý bảo Phượng Lan Dạ ở bên cạnh cũng bưng rượu lên.

"Tây Môn tướng quân đã có lòng rồi, chỉ bất quá tấm lòng này nên dùng đúng chỗ mới được, nếu không chỉ sợ rơi vào chỗ không được tốt."

Nói xong cũng hẩn không để ý tới Tây Môn Vân sắc mặt hơi trầm trọng, ngửa đầu uống một chén, Phượng Lan Dạ chỉ nhìn thấy yết hầu ở cổ họng trắng trẻo của hẩn bỗng nhúc nhích qua một cái, ưu nhã không câu nệ, một chén rượu đã uống xong, sau đó liền để chén rượu xuống, Phượng Lan Dạ quay nhìn về phía Tây Môn Vân gật đầu, cũng uống một chút, nàng không quen uống rượu, cho nên không dám uống nhiều, mà Tây Môn Vân thì nhìn nàng chăm chú một cái, hẩn căn bản cũng không có làm khó nàng, sau đó quay rời đi, bất quá mới vừa đi được hai bước, liền nghe thấy phía sau có tiếng kêu.

"Tây Môn tướng quân xin dừng bước."

Thanh âm mềm mại trong trẻo, Tây Môn Vân quay đầu lại, dưới ánh đèn là vẻ mặt ửng đỏ của Văn Tường công chúa, nàng bưng chén rượu đi tới, trong đôi mắt xinh đẹp sâu u mang theo e sợ cùng xấu hổ, Tây Môn Vân mặc dù không có nữ nhân, nhưng vẫn có chút hiểu biết, loại phản ứng này của nữ nhân hẩn tự nhiên hiểu rõ, ánh mắt âm u một chút, chẳng qua không có biểu hiện ra ngoài, giơ cao chén rượu, nở nụ cười mà nói: "Công chúa đây là?"

Văn Tường đứng ở bên người Tây Môn Vân, giọng nói có chút e thẹn, thân hình yếu điệu nói.

"Bốn cung nghĩ kính Tây Môn tướng quân một chén, Tây Môn tướng quân vì nước ra sức, có thể nói càng vất vả công lao càng lớn, phụ hoàng

thân thể không khoẻ, nay Bốn cung thay mặt kính tướng quân một chén."

Văn Tường nói xong câu này, hướng về phía sau vung tay lên, liền có thái giám chạy nhanh tới đây cho Tây Môn Vân mời rượu, Tây Môn Vân thật cũng không cự tuyệt, vẫn giữ mặt mũi cho công chúa.

"Công chúa có lòng rồi."

Hắn uống một hơi cạn sạch, nghiêng chén rượu lười nhát nhìn Văn Tường, hắn cũng không còn vẻ lạnh lùng uy nghiêm như lúc bình thường, hôm nay không ngờ hắn lại lộ ra một bộ mặt khác càng mê hoặc hơn, Văn Tường là một nữ nhân bình thường nên làm sao chịu được mị lực này, trong lòng nàng như có nai con nhảy loạn, thoáng chốc đã chọn trúng Tây Môn Vân.

"Tây Môn tướng quân thiếu niên thành công, cũng là nhân tài của Thiên Vận hoàng triều ta, đồng thời cũng là phụ tá đắc lực của phụ hoàng."

Văn Tường mặc dù then thùng, nhưng khi nói những lời này ra khỏi miệng, giống như đang tưới mật vậy, lông mày của Tây Môn Vân co quắp một chút, đôi mắt đen càng phát ra sâu u, Văn Tường công chúa thật là biết nói chuyện a, mặc dù lời nói tốt ai cũng thích nghe, nhưng mà hắn cũng không cảm thấy vui, bởi vì có đôi khi một khắc trước còn ngọt ngào, một khắc sau lúc nào sẽ đâm người bị thương cũng không biết, mặc dù công chúa đối với hắn có lòng, nhưng hắn là hạng người thô lỗ, tự nhận không xứng với công chúa thiên kim chi khu, hơn nữa hôn nhân của hắn đã sớm do bản thân quyết định, nhớ ngày đó lúc hắn kiến công lập nghiệp, hoàng thượng đã từng hỏi hắn muốn ban thưởng cái gì, hắn chỉ có một cái yêu cầu, đem là cho mình tự do chọn hôn phối, hoàng thượng đã nhận lời hắn, cho nên hắn không lo lắng bị ép buộc thành hôn.

Tây Môn Vân nghĩ tới đây, cũng không muốn đứng lâu hơn nữa, liền gật đầu hữu lễ mở miệng: "Công chúa khách khí, Tây Môn Vân cáo lui xuống."

" mời."

Văn Tường vẫn đưa mắt nhìn thân ảnh cao nhẽ kia rời đi, một thân phóng khoáng không câu chấp, lý tưởng hào hùng, thật là một nam nhân chân chính trong các nam nhân, khéo môi nài bỗ nỡ lên nư cười, xoay người đi tới vị trí của mình, lập tức liền có một đám phu nhân miệng mồm nhanh nhậy vây quanh, nịnh nọt vuốt mông ngựa chỗ nào cũng có.

So với Tề vương bên này, thì An vương phủ rõ ràng náo nhiệt nhiều lắm, rất nhiều người tới đây mời rượu, An vương Nam Cung Quân mặc dù không chưởng quản binh quyền trong triều, nhưng hoàng thượng rất thích hần cũng là chuyện thật, ngay cả mẫu phi của hần là Hoa phi cũng rất thân cận hoàng thượng, cho nên ngôi vị thái tử rất khó nói.

Những đại thần nghiên theo chiều gió kia tự nhiên không buông tha cơ hội như thế, nên thỉnh thoảng vẫn tới đây mời rượu, nói đùa.

Tư Mã Vụ Tiễn vẫn đi theo Nam Cung Quân mời rượu, đáy lòng đã sớm phiền chán, thật vất vả lắm mới có một cơ hội mà tới đây: "Lan Dạ, chúng ta đi uống một chén."

" ừ."

Phượng Lan Dạ nhìn Tư Mã Vụ Tiễn đi đến, hai người cũng thật sự uống một chút, sau đó ngồi nói chuyện.

"Hôm nay nghe nói muội đi Mai linh điện chỗ của Mai Phi, không có sao chứ."

Tư Mã Vụ Tiễn quan tâm hỏi, đáy lòng còn đang hối hận lúc trước không nên để Lan Dạ một mình ở tại nơi đó, nài hần phải kiên trì mang theo Lan Dạ đi Hoa Thanh điện.

Nàng cũng không biết Phượng Lan Dạ ở lại là vì muốn gặp Nạp Lan Cửu, cho nên mới phải tự trách trong lòng.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, tỷ đừng suy nghĩ nhiều."

Phượng Lan Dạ lắc lắc đầu, một tay bưng chén rượu lên, đang muốn cùng Vụ Tiễn uống chút nữa, thì Nam Cung Diệp ở bên cạnh đã sớm vươn tay tới đây đoạt lấy, ánh mắt hiện lên vẻ không đồng ý: "Không biết uống rượu thì đừng uống nữa."

Hắn biết Lan Dạ không thể uống rượu, cho nên mới phải cản nàng, mặt mày lạnh lùng tà mị quay sang Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu một cái, Tư Mã Vụ Tiễn thở dài, Tề vương đúng là nam tử khuynh thành, chỉ là động tác đơn giản, nhưng phát ra từ trên người hắn liền biến ảo ra phong tình vạn chủng, không biết đây là phúc hay họa, chỉ mong hắn và Lan Dạ đều yêu nhau.

Nghĩ tới điều này nàng liền ôn nhu mở miệng: "Lan Dạ, chúng ta nói chuyện một chút đi, đừng uống."

Nàng muốn nói chuyện, nên Phượng Lan Dạ cũng không có cự tuyệt, gật đầu chấp nhận, hai người lại một hỏi một đáp không ngừng nói nói, bất quá rất nhanh liền có người bưng rượu tới đây kính Tư Mã Vụ Tiễn, về phần Phượng Lan Dạ, người nọ liếc nhìn thấy bộ dạng của Tề vương gia ở bên cạnh, giống như bị dọa , vội vàng lùi Vụ Tiễn đi, không dám ở lâu.

Phượng Lan Dạ nhìn người khác mang vẻ mặt như tránh hổ tránh rắn, không khỏi liếc nhìn Nam Cung Diệp, cảm thấy rất là buồn cười, liền nghiêng người nhích tới gần một chút, nhỏ giọng nói thầm.

"Nhìn vẻ mặt của mọi người, thật giống như đang xem người là Cuồng Sư mãnh thú vậy."

"Hơi đâu quản xem bọn hắn làm khi gió gì chứ?"

Nam Cung Diệp thấy Phượng Lan Dạ thượng không nói gì nữa, liền tỉ mỉ chọn lựa một chút thức ăn cho nàng, rồi trầm thấp mở miệng: "Ăn nhiều một chút, mới vừa rồi uống hết ít rượu, hại thân."

Cử chỉ này đầy nồng tình mật ý, làm một đám nữ nhân trên đại điện ghen tỵ muốn chết, mặc dù mọi người không dám tới đây mời rượu, cũng không có nghĩa là mọi người không có nhìn hai người bọn họ, cả buổi tiệc, Tề vương chỉ đối với một mình Phượng Lan Dạ là ôn nhu như nước, chăm sóc có thêm, họ thấy dáng vẻ này sau đó nhìn nam nhân bên cạnh mình, toàn là một đám có bộ dạng tự cho là đúng, khiến người ta sinh buồn bực trong lòng.

Dạ tiệc kéo dài đến hai canh giờ, đợi sau khi kết thúc, hoàng thượng cũng không có xuất hiện, mọi người lần lượt cáo từ trở về phủ, thiếp thân thái giám của hoàng thượng là Nguyên Phạm chỉ huy thái giám trong cung lần lượt đem tất cả mọi người đưa ra ngoài cửa cung.

Mọi người đều lên xe ngựa của mình xuất cung trở về phủ, trong xe ngựa Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ tựa người vào trên giường êm, nhắm mắt lại, nghĩ đến chuyện xảy ra vào ban ngày, nhất là câu chuyện nghe được từ trong miệng của hai cung nữ kia, cộng thêm suy đoán đánh giá của bản thân, nàng không biết có nên nói cho Nam Cung Diệp biết hay không.

Chẳng qua là tâm tư nàng vừa động, mặc dù không mở miệng, nhưng Nam Cung Diệp đã nhận thấy.

"Lan Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ đột nhiên mở mắt ra, một đôi mắt như nước nhấp nhোáng gợn lên hàn khí, sau đó vươn đôi tay nhỏ bé ra nắm lấy tay của Nam Cung Diệp, hành động này khiến cho hắn giật mình, không biết tiểu nha đầu này đang có ý gì?

"Hôm nay ban ngày ta ở trong cung đi loạn, ngoài ý muốn đã nghe được một đoạn nói chuyện."

Nam Cung Diệp không nói lời nào, con người thâm thúy nhìn nàng, nó tỏa ra hương thơm như u lan, vẻ lãnh khốc thị huyết thường ngày cũng không thấy nữa.

"Các nàng nói, Mộc Miên giống như Hoàng quý phi, còn nói hoàng thượng rất yêu vị Hoàng quý phi đã qua đời kia, người không cảm thấy kỳ quái sao? Hoàng thượng nếu đã yêu vị Hoàng quý phi đó như vậy, tại sao chỉ trong thời gian ngắn liền sủng ái mẫu phi người đây?"

Phượng Lan Dạ biết cứ đi phân tích hoàng thượng như vậy, quả là một việc tàn nhẫn với Nam Cung Diệp, đồng thời cũng sẽ lấy đi một tia tình cảm ôn nhu cuối cùng ở trên người của hắn, nhưng con người không thể cứ sống mãi trong sự lừa gạt được, cuối cùng sẽ thương tổn ngày càng sâu, cho nên chuyện tàn nhẫn vẫn có lúc phải thừa nhận.

Nam Cung Diệp nghe xong lời nói của Phượng Lan Dạ, con người dâng lên lạnh hàn thị huyết, nhưng chỉ rất nhanh liền giương lên nụ cười.

Chẳng qua nụ cười kia mang theo nhiều đau khổ, như một đóa hoa trong mưa gió không có chỗ để nương tựa bị vùi dập đến điêu linh, làm cho người ta nhìn thấy mà đau đớn đến hít thở không thông.

Thật lâu sau hắn vẫn không có mở lời, chỉ nắm chặt tay Phượng Lan Dạ, làm nàng rất đau, nhưng Phượng Lan Dạ cũng không nhúc nhích, nàng biết nội tâm của hắn nhất định rất đau khổ, mặc dù bây giờ vẫn không có tra rõ cái chết của Ngọc phi, cũng không có bằng chứng xác thực chứng minh hoàng thượng đã làm chuyện gì, nhưng chỉ mới nghĩ đến thôi, đã làm cho người ta rất đau rồi.

Nam Cung Diệp cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại lạnh lẽo dị thường.

"Vẫn bị người phát hiện."

Bây giờ đến phiên Phượng Lan Dạ kinh ngạc, chẳng lẽ hắn đã sớm nghi ngờ hoàng thượng có dụng ý khác, lại còn phải thừa nhận cái chết của mẫu phi, người này đến tột cùng làm thế nào mà chịu đựng được tới bây giờ?

"Chẳng lẽ người đã sớm biết."

Nam Cung Diệp lắc nhẹ đầu, trong xe ngựa tràn ngập một cỗ hàn khí, làm người ta không nhịn được mà run lên, lúc này cánh tay Nam Cung Diệp nhấc lên kéo Phượng Lan Dạ vào trong ngực, cảm thụ được nhiệt lượng từ trên người nàng truyền đến, cho tới nay hắn chỉ cô đơn một mình, nhưng ít nhất hiện tại đã có người cho hắn ấm áp, tim vì thế mà thư thái không ít.

"Không có, lúc ban đầu ta cũng giống như rất nhiều người khác, điều cho là phụ hoàng rất yêu ta, rất cưng chiều ta, nhưng đến khi ta lớn, nghĩ đến chuyện, phụ hoàng là một người anh minh cơ trí đến cỡ nào, hắn làm việc chẳng lẽ thật sự lỗ mãng như người có đầu gỗ sao? Biết rõ sự sùng ái của mình sẽ mang đến cho nhi tử vô số nguy hiểm, hắn còn làm như vậy sao? Nhưng cho tới nay ta cũng chỉ là hoài nghi, nếu như hắn thật có dụng ý khác thì vì cái gì, hôm nay nghe người nói thế, có lẽ chuyện này có liên quan đến mẫu phi, mẫu phi của ta, phụ hoàng, còn có Hoàng quý phi giữa bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, đây mới là điều mẫu chốt."

Nam Cung Diệp phân tích rất đúng, Phượng Lan Dạ nằm ở trong ngực của hắn, ngửi trên người hắn mùi thơm nhè nhẹ, hoà trộn vào hơi thở của phái nam, bao phủ lấy cả người, nàng vốn định tránh thoát khỏi ngực của hắn, nhưng khi nhìn đến hai hàng lông mi lại đầy thống khổ, nàng liền không nhúc nhích, chỉ muốn đưa vuốt đi đau đớn trong lòng hắn .

"Người đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ tất cả cũng chỉ là suy đoán của chúng ta."

Lời này quả thật không có chút thuyết phục nào, hiện tại chẳng qua là cần thêm chứng cứ mà thôi, còn phải hiểu rõ ràng năm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Như vậy mới có thể biết vì sao hoàng thượng lại vận dụng trăm phương ngàn kế như vậy.

Xe ngựa một đường trở về Tề vương phủ, Nam Cung Diệp ôm lấy thân thể của Phượng Lan Dạ, chờ khi về đến trước cửa Vương Phủ, cả người đã khá hơn, mới khôi phục lại thói quen nội liễm trầm ổn, lãnh khốc vô tình, tự mình đem Phượng Lan Dạ đưa về Liên viện, hẳn cũng không có ở lại mà trở về Tuyền viện của mình.

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc đi theo phía sau Phượng Lan Dạ, đạp trên con đường đá nhỏ trở về phòng mình.

Nghĩ đến vừa rồi Vương gia quanh thân lãnh khốc thị huyết, Diệp Linh không nhịn được mở miệng: "Vương Phi, Vương gia dường như không vui."

Xảy ra chuyện như vậy, hẳn có thể cao hứng được hay sao, điều này cũng có thể giải thích vì sao nhiều năm như vậy hẳn cũng không vui vẻ nổi, ở trước mặt người ngoài lãnh khốc nhưng trong lòng lại đầy đau đớn.

"Được rồi, sắc trời không còn sớm, chúng ta nhanh một chút rửa mặt một phen rồi ngủ đi."

Phượng Lan Dạ mở miệng, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc không nói thêm gì nữa, hai người hầu hạ Tiểu Vương phi rửa mặt xong thì nghỉ ngơi.

Nửa đêm, cả Tề vương phủ bao phủ ở một tầng ánh sáng mỏng, sương mù tràn ngập khắp nơi, khiến cho rường cột chạm trổ, phòng ốc đình đài từ xa nhìn lại tựa như tiên cảnh.

Bỗng nhiên, tiếng gõ cửa đình tai nhức óc vang lên, ở trong bóng đêm đặc biệt vang vọng, cơ hồ là cùng một lúc, mọi người trong Vương Phủ đều

bị đánh thức, các nơi đèn đều sáng lên.

Trong Liên viện, Phượng Lan Dạ mở mắt ra, đáy lòng hiện lên một tia bất an, lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Diệp linh dẫn mấy tiểu nha đầu đi tới, Hoa Ngạc đã mặc quần áo đứng chờ, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt hoảng sợ, đồng loạt nhìn Vương Phi.

" Vương Phi, không biết đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ cũng rất trấn định, lạnh lùng liếc một nhóm người bên cạnh, trầm giọng mở miệng: "Hoảng cái gì? Còn không biết là chuyện gì đâu."

Nói xong liền đứng dậy, Hoa Ngạc cùng Diệp linh tỉnh táo lại, một phải một trái tiến lên, lấy y phục hầu hạ Vương Phi đứng dậy.

Phượng Lan Dạ mới vừa mặc quần áo xong, chỉnh trang xong hết, liền nghe được phía ngoài có tiếng bước chân ầm ỹ, tiểu nha hoàn gác cửa của Liên viện chạy vội vào, thở hào hển bẩm báo: "Vương Phi không xong, có quan binh tiến vào."

Ánh sáng loá mắt chiếu rọi khắp nơi, Phượng Lan Dạ một thân trấn định, mặt mày mang theo sát khí, liếc tiểu nha hoàn bên cạnh một cái, sau đó không để ý tới mấy nha đầu bên người, nhắc chân bước thẳng đi ra ngoài, đứng ở trên thềm đá.

Lúc này, quân gia của vương phủ Tích Đan đang dẫn người chạy vào, đi theo phía sau là hai đội tinh binh chỉnh tề, cầm đầu là người có diện mạo uy vũ, trên tay cầm Minh vàng thánh chỉ, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, liền vun gấm bạch(vải gấm dùng viết thánh chỉ) lên, hắng giọng tuyên chỉ.

"Thánh chỉ đến, hiện có Vân Phượng quốc Cửu công chúa Phượng Lan Dạ không nhận hoàng ân, đại nghịch bất đạo, chủ mưu sai sử đồng đảng,

ám sát hoàng thượng, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, nay lệnh cho Hình bộ cùng Binh bộ chịu trách nhiệm phúc thẩm."

Thánh chỉ vừa tuyên đọc xong, mọi người trong Tề vương phủ sắc mặt đều tái đi, khó coi dị thường, Tiểu Vương phi làm sao có thể sai sử người khác đi ám sát hoàng thượng chứ, thật sự chuyện gì đã xảy ra? Tích Đan vượt lên đầu một bước quỳ xuống, liên tục kêu lên.

"Lý đại nhân, chuyện này nhất định là hiểu lầm a, Vương Phi của chúng ta làm sao lại phái người ám sát hoàng thượng đây?"

"Đúng vậy a, Vương Phi chúng ta tuyệt đối không thể nào ám sát hoàng thượng."

Hạ nhân đang quỳ trên đất ở phía sau đều kêu lên, chỉ có Phượng Lan Dạ vẫn một thân trấn định, bình tĩnh nhìn hết thầy trước mắt, từ tình huống trước mắt nàng đang cố phân tích, từ chuyện tối nay hoàng thượng bị hành thích, đến chuyện thích khách bị bắt được, rồi thích khách này còn đích thân chỉ ra nàng là chủ mưu, chẳng lẽ chỉ vì như vậy liền định tội của nàng sao, sao không thể đến chuyện người ta có lòng ám hại nàng chứ? Hơn nữa hoàng thượng thật sự là nhìn không thấu ẩn tình trong chuyện này sao?

Trước sau suy nghĩ cặn kẽ một lần, Phượng Lan Dạ cũng không phải vì sợ, mà nàng chỉ muốn xem một chút họ muốn hát vở kịch gì?

"Tất cả đứng lên."

Nàng lạnh giọng quát, người của Tề vương phủ đang quỳ trên mặt đất, lồm cồm bò dậy, chỉ là trên mặt còn dính nước mắt, nhưng cũng không hề cầu khẩn Lý đại nhân kia nữa .

Lý đại nhân là Hình bộ Thị lang, cũng là môn sinh (học trò) của Thái úy đại nhân, giờ phút này hãn phụng thánh chỉ đến đây bắt người, mà Lý đại nhân nhìn thấy khí thế gặp chuyện không ngã của tiểu nha đầu trước mắt,

mặc dù bị vây trong tình huống thế này, nàng vẫn trấn định mạnh mẽ, hoàn toàn không có nửa điểm bối rối, thật khiến hắc rất bội phục.

"Người đến, mang đi."

Theo tiếng nói của hắc vừa rơi xuống, từ phía sau lập tức đi ra mấy tên đang mặc y phục quan binh, xông lên, đang định nắm lấy Phượng Lan Dạ, giải đến Hình bộ đại lao.

Không ngờ, trong bóng đêm vang lên một đạo thanh âm ma quái thị huyết .

"Dừng tay."

Mọi người theo tiếng nói nhìn qua, người tới quả nhiên là Tề vương, Nam Cung Diệp một thân bạch y (áo trắng), giờ phút này quanh thân hắc bao phủ tầng tầng sát khí, trên gương mặt xuất trần, âm ngao lạnh lẽo, thật giống như tu la của địa ngục, những người này vừa nhìn thấy tất cả đều kinh hãi đảm chiến, cho dù là người của Hình bộ, cũng không dám khinh thường, phải lui về sau một bước.

Tích quán gia dẫn theo hạ nhân của Tề vương phủ chạy tóe kêu lên: "Vương gia, cứu Vương Phi, bọn họ nói Vương Phi phải người ám sát hoàng thượng."

"Câm mồm ."

Nam Cung Diệp quát khẽ một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy áp lực, nên không dám nói thêm câu nào, chỉ rơi lệ đứng chờ, bất quá Vương gia đã xuất hiện, bọn họ cũng an tâm, Vương gia nhất định sẽ bảo vệ Vương Phi .

Nam Cung Diệp khiển trách hạ nhân xong, liền quay đầu nhìn thẳng vào mắt Hình bộ Thị lang Lý đại nhân, găng từng chữ mở miệng: "Bốn vương

đứng ở chỗ này, nhìn xem người phương nào dám can đảm bắt nàng, nàng làm cái gì, Bốn vương tự nhiên đều biết."

Hình bộ Thị lang vừa nghe lời nói của Tề vương, cũng thấy có một chút gây khó dễ, Tề vương luôn luôn quái gở lãnh khốc, chọc tới hấn chỉ sợ không có kết quả tốt, nhưng Lý đại nhân vừa nhìn thấy thánh chỉ trong tay, nên không lo lắng, hơn nữa mình chỉ làm tròn nhiệm vụ được giao, hấn cũng không còn biện pháp cản trở a, nghĩ tới đây, sắc mặt Lý đại nhân trầm xuống, giờ giờ thánh chỉ trong tay lên.

" Tề vương xin đừng ngăn trở hạ quan làm nhiệm vụ, hạ quan chỉ là phụng mệnh hoàng thượng"

Mặc dù hấn nói như thế, nhưng cũng không dám mạo muội tiến lên bắt người, Nam Cung Diệp nheo mắt lại, trong đồng tử thâm sâu liền bắn ra ánh sáng khiếp người.

Phượng Lan Dạ vừa nhìn hấn sắp tức giận, vội vươn tay lôi hấn, trong trẻo lạnh lùng mở miệng: "Đừng làm khó dễ Lý đại nhân, hấn cũng chỉ làm theo lệnh mà thôi."

Hình bộ Thị lang vừa nghe thấy, mở miệng cảm kích : "Tạ ơn Tề vương phi đã hiểu cho hạ quan, thật ra thì chuyện này còn phải đợi điều tra chứng nhận, nếu không phải là Tề vương phi, hạ quan nhất định sẽ đưa Tề vương phi trở lại."

Thật ra Phượng Lan Dạ cũng không phải trợ giúp Lý đại nhân, mà là không muốn Nam Cung Diệp tức giận, nếu như hai phe dấy lên xung đột, mặc dù trước mắt nàng sẽ không bị mang đi, nhưng đồng thời cũng bại lộ thực lực của Tề vương phủ, lúc đó Tề vương phủ sẽ bị đưa đến đầu sóng ngọn gió, sau này sợ là mọi người sẽ hợp lực đối phó Tề vương phủ, hơn nữa người chủ mưu sau lưng có mục đích gì, e rằng cũng vì muốn bức ra thực lực của Tề vương phủ, như vậy các nàng sao có thể trúng kế họ được.

Nam Cung Diệp vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ, tâm ý đã hiểu, liền thu lại sát khí, nhưng cũng không có tránh ra, chỉ trầm giọng mở miệng.

"Nếu Lý đại nhân đã phụng mệnh hành sự, như vậy hãy đem Bốn vương cùng Vương Phi nhốt chung vào đại lao đi, xảy ra chuyện như vậy, Bốn vương cũng khó tránh khỏi hiềm nghi."

Nói xong liền đưa tay nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, cũng không để ý tới đám người của Hình bộ Thị lang, trực tiếp đi ra ngoài.

Phía sau hạ nhân Tề vương phủ thật là cảm động đến lệ nóng tràn đầy vành mắt, Vương gia bọn họ thật sự là quá xuất sắc rồi, nam nhân thì nên làm như vậy, cả đám đưa mắt nhìn Vương gia Vương Phi rời đi.

Hình bộ Lý đại nhân cùng những người bên cạnh hai mặt nhìn nhau, Tề vương làm như thế đã coi như là nhượng bộ rồi, nếu như qua còn nói nhiều chuyện nữa, chỉ sợ xung đột sẽ nổi lên, cho nên bọn họ không nói gì thêm, đem Tề vương và Tề vương phi cùng nhau mang về Hình bộ.

Hắn vốn là chỉ muốn bắt Tề vương phi, không nghĩ tới bây giờ ngay cả Tề vương cũng mang về.

Tề vương là nhi tử rất được hoàng thượng cưng chiều, nếu như hắn ở Hình bộ xảy ra nửa điểm sai lầm nào, chỉ sợ người Hình bộ cũng sẽ rơi vào kết cục không tốt, vì vậy hình bộ thượng thư tự mình dẫn người, bố trí một gian phòng giam xa hoa cho Tề vương cùng Tề vương phi, bên trong cái gì cần có đều có, đến đây mà ở tù gì căn bản là hưởng phúc mới đúng.

Hình bộ thượng thư dẫn tất cả quan viên lớn nhỏ của Hình bộ, vội chạy tới thỉnh an Tề vương, sau đó phương dẫn người lui ra ngoài.

Trong đại lao, Phượng Lan Dạ trợn mắt há mồm nhìn hết thấy trước mắt, đây là cái gì? Còn là nhà lao sao?

Chỉ thấy trong phòng giam rộng rãi, đặt mọi cái giường lớn hoa lệ, bên cạnh có một cái bàn dài, văn phòng tứ bảo cái gì cần có đều có, còn có thêm một cái bàn tròn khắc hoa, trên bàn bày ra những món điểm tâm, dưa và trái cây, rất là thịnh soạn, nàng quay lại nhìn Nam Cung Diệp, hắn đang lười biếng tựa vào một bên giường, đối với tình trạng trước mắt hoàn toàn không có nửa điểm kinh ngạc, có chăng cũng chỉ nhìn nàng mà quan tâm.

"Lan Nhi, nàng không sao chứ." Nàng tất nhiên không có chuyện gì, Phượng Lan Dạ lắc đầu, ngồi vào một chỗ khác của chiếc giường, cùng hắn xa xa nhìn nhau, nghĩ tới chuyện phát sinh khuya hôm nay, ánh mắt không khỏi tối lại.

"Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có người đi ám sát hoàng thượng chứ?"

Nam Cung Diệp đối với vấn đề của nàng đưa ra cũng không có trả lời, nhưng vẫn chưa quên quay sang một bên kêu: "Thiên Bột Thần."

Thiên Bột Thần lên tiếng đáp rồi hiện ra, cầm y màu đen ẩn trong đêm tối, thế nhưng thật giống như không có người tồn tại vậy, hắn cung kính ôm quyền: "Thiếu chủ, có gì phân phó?"

Gương mặt băng hàn lâu năm vẫn như trước không có một tia biến hóa nào, đang chờ chức Nam Cung Diệp hạ lệnh.

Nam Cung Diệp hí mắt lại một chút, phân phó xuống: "Để cho Nguyệt Hộc đi thăm dò xem trong cung xảy ra chuyện gì? Mặt khác điều tra xem trong tay Hình bộ có nhân chứng vật chứng gì bất lợi với Vương Phi, Bốn vương hi vọng tất cả mọi thứ đó đều biến mất."

"Dạ, Thiếu chủ."

Thiên Bột Thần lập tức lắc mình đi làm, trong đại lao an tĩnh lại, Nam Cung Diệp một khắc trước còn toả ra sát khí giết chóc nay đã biến đi mất,

mặt mũi trong nháy mắt khoác lên nhu hòa, dịu dàng như nước, hai mắt như hồ nước đang gợn sóng, lẳng lặng nhìn Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ nhìn ánh mắt của hắn, cánh cảm giác được một chút không được tự nhiên, trong đôi mắt đó còn toát ra tia lửa, nàng quay đầu đi nơi khác nhẹ giọng mở miệng: "Thiên Bội Thần công phu rất lợi hại, không ngờ lại có loại công phu ẩn nấu này, thật làm cho người ta khó lòng phòng bị."

Nam Cung Diệp ánh mắt sâu u, tựa hồ có một ít biến hóa, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, hơi hột mở miệng nói.

"Chỉ sợ người bình thường không ai muốn luyện, mặc dù thuật ẩn nấu này rất lợi hại, nhưng là môn võ công tiêu hao dương thọ của con người, luyện thành ẩn nấu thuật, nghe nói chỉ có hai mươi năm dương thọ ".

" cái gì?"

Phượng Lan Dạ kinh hô ra tiếng, không nghĩ tới loại võ công này thậm chí có tác dụng ngược như vậy, chỉ sợ không ai nguyện ý luyện, Thiên Bội Thần lớn lên tuần lãng, vì sao phải tập môn võ công này, trong mắt nàng nhàn nhạt hiện lên sự thương hại: "Hắn cần gì tập chứ, hiện tại tập mấy năm rồi?"

"Đây là lựa chọn của hắn, hắn đi theo ta đã năm năm rồi, người trước kia luyện môn bí thuật này đã chết, sau đó mới đổi thành hắn."

Cho tới giờ khắc này Phượng Lan Dạ mới biết được, vì sao Thiên Bội Thần chưa từng có tình, cả người lạnh lùng vô tình, đã biết tương lai của mình như thế, thì nào dám có nửa điểm tình cảm, chắc sợ để lại đau khổ cho người khác, nên dứt khoát tình cảm gì cũng đều không cần, người như vậy ngược lại là người có tình cảm nhất trong thiên hạ.

"Tại sao mỗi người đều sống khổ sở và không may mắn như thế ."

Phượng Lan Dạ cảm thán, nàng xem mỗi người đều sống quá khổ sở, kiếp trước ở chùa miếu nàng trải qua cuộc sống vui vẻ tự do, trừ trong lòng hận ý, thì không có gì là không tốt, lại không thấy lục đục với nhau, cũng không có cái gì phân tranh, trái ngược hoàn toàn với tình huống hiện tại.

" Lan Nhi, đừng nghĩ nhiều, sau này ta sẽ không để cho nàng một mình một người chịu khổ."

Nam Cung Diệp trầm giọng mở miệng, Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy trong phòng giam ánh lửa rơi vào mắt của hắn, sáng rực nóng bỏng như muốn thiêu đốt mọi thứ, không biết tại sao, Phượng Lan Dạ có trên trực giác người này căn bản không có đoạn tụ, trong lòng suy nghĩ miệng liền bật thốt lên.

" Nam Cung Diệp, người căn bản không phải đoạn tụ."

Nam Cung Diệp vừa nghe thấy khoe môi vẽ ra nụ cười trêu chọc, hết sức tà mị tiếp lời: "Bị nàng phát hiện."

"Người? Vậy người?"

Phượng Lan Dạ mở mắt, không tự chủ được mím môi lại, cái tên nam nhân chết tiệt này dám gạt nàng, thì ra hắn là người bình thường, nghĩ tới đây, đáy lòng bỗng hiện lên mơ hồ mong đợi, tựa hồ có cái gì đó vừa buông lỏng, bỗng giật mình tự nhủ nàng đang làm gì đó, cho dù hắn không phải đoạn tụ, cũng liên quan gì đến nàng a.

" Cho tới bây giờ ta cũng chưa nói quá là ta đoạn tụ"

Nam Cung Diệp thẳng thẳng nghiêm chỉnh nói, Phượng Lan Dạ suy nghĩ một chút, hắn quả thật chưa từng nói là mình đoạn tụ ..., chẳng qua lúc nàng nói ra hoài nghi hắn không có chối bỏ thôi, mà nàng cứ dựa vào suy nghĩ của mình mà phán đoán, còn tự cho là đúng nữa, nghĩ tới đây, gương mặt Phượng Lan Dạ có chút nóng , đỏ ửng như hoa.

Nam Cung Diệp cảm thấy tiệu nha đầu này như thế vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, nên hẳn cứ lẳng lặng như vậy mà thưởng thức.

Trong phòng giam dâng lên hương thơm của không khí ôn nhu, nửa điểm chập vạt bị giam ở trong lao cũng không có, hai người đều chìm đắm trong tâm tư của mình, nên nhất thời phòng giam yên tĩnh không tiếng động, cuối cùng Phượng Lan Dạ phá vỡ yên tĩnh, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Chúng ta trò chuyện đi."

"Tốt, Lan Nhi muốn nói cái gì, Bồn vương nghe."

Kế tiếp hai người bắt đầu nói chuyện rất thân mật tự nhiên, câu được câu không nói nói cười cười, đêm càng ngày càng khuya, trong phòng giam hai người hoàn toàn không có nửa điểm buồn ngủ, một đạo thanh âm chìm mị, một đạo trong trẻo lạnh lùng thỉnh thoảng hoà cùng nhau, tràn ra khắp phòng giam trong đêm khuya yên tĩnh.

Trong cung.

Hạo Vân đế bị ám sát, thật ra thì cũng không có bị thương nặng lắm, ngược lại bởi vì hắn có võ công bất phàm, đã bắt được hai gã thích khách, thích khách bị đưa đến Hình bộ, Do Thái úy đại nhân thẩm vấn, không ngờ trong có đó một gã thích khách thể khai ra người chủ mưu sai sử phía sau là Tề vương phi, Hình bộ không dám thụ lý vụ án này, vì nó có liên can đến người trong hoàng thất, đây là vấn đề không phải người bình thường nào cũng có thể động, cuối cùng Hạo Vân đế đã hạ một đạo thánh chỉ, nên Hình bộ cùng Binh bộ còn có Thiếu Ty phủ mới dám thụ vụ án lần này.

Trong Tiêu Nguyên điện, ngự y đã trị liệu qua, hoàng thượng cũng không đáng lo ngại nữa, băng bó xong vết thương, uống thuốc vào, thấy hoàng thượng đã không có gì nghiêm trọng nữa, ngự y mới lui xuống, chỉ có Mộc Miên ở bên cạnh hầu hạ, thỉnh thoảng giọng nói mềm ấm vang lên: "Hoàng thượng, người ngàn vạn lần đừng có chuyện gì a."

"Hoàng thượng, Mộc Miên sợ."

"Không có chuyện gì, trẫm không có việc gì."

Hạo Vân đế nheo mắt lại, vươn ra bàn tay to vuốt ve bàn tay mềm nhẵn đó, suy nghĩ của hắn đã bay đến thật lâu thật xa của nhiều năm về trước, nàng một thân bạch y, xinh đẹp tuyệt đại, nàng thích nắm lấy tóc của hắn, thích dùng chân đá hắn, căn bản không có xem hắn là một hoàng đế, nhưng hắn cứ như vậy mà yêu thương nàng, xem nữ nhân này như bảo bối trong lòng bàn tay, cả đời cũng chỉ có một, mặc dù hậu cung giai lệ ba nghìn, nhưng những nữ nhân kia chẳng qua là để bày trí, là công cụ để thu tóm quyền lực của hoàng đế, chỉ có nàng mới là người hắn muốn, nhưng mà?

Hạo Vân đế nghĩ tới đây, đột nhiên ánh mắt mở ra, phát sinh sự hung ác cùng sát khí, tràn ngập ở trong con người đen nhánh, làm cho người ta cảm thấy khủng hoảng sợ hãi, điều này làm Mộc Miên cảm ứng được trước, thở cũng không dám thở mạnh.

Giây lát, Hạo Vân đế đã khôi phục lại như cũ, nhắm hai mắt lại, hưởng thụ bàn tay mềm nhẹ của Mộc Miên đang dằm bóp bóp đùi của hắn, rất thoải mái, rất tự tại.

Ngoài cửa điện, Nguyên Phạm dẫn Hình bộ Lý đại nhân đi vào bẩm báo.

"Hoàng thượng, Lý đại nhân đã tới."

"Ừ, đứng lên đi."

Hạo Vân đế cũng không có mở mắt, chỉ tùy ý phất phất tay, đôi tay của Mộc Miên cũng không có ngừng lại, tiếp tục nắm, quỳ bên dưới Lý đại nhân không dám lơ là, mau chóng trả lời: "Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ phụng chỉ đi bắt Tề vương phi, nhưng mà Tề vương lại đi theo Tề vương phi cùng vào ở trong nhà giam."

" Hử."

Hạo Vân để hử nhẹ, chân mày cau lại, giống như lơ đãng mở miệng: "Hắn làm sao lại để cho người bắt người vậy?"

Tựa hồ điều thật bất ngờ với hoàng thượng, Lý đại nhân lập tức mở miệng hỏi thăm: "Là Tề vương phi, cũng là nàng biết đại thể, Tề vương vốn đang muốn tức giận, thì Tề vương phi ngăn trở hắn, cho nên thần liền dẫn bọn hắn cùng nhau vào Hình bộ."

"Tốt, cố gắng nghiêm tra, không buông tha bất kỳ một tội phạm nào, nhưng đừng làm bị thương Tề vương."

Đây tuyệt đối là hình tượng một từ phụ (cha hiền), Lý đại nhân vội vàng lên tiếng đáp lại, hắn nào dám nhiều lời thêm nữa, sau đó khom người lui ra ngoài.

Ở chỗ ngồi trên cao Hạo Vân để hí mắt nhìn Mộc Miên: "Người nói xem, ai đã đi quân cờ này."

" Tấn vương."

Mộc Miên suy nghĩ một chút, cẩn thận đáp lời, Hạo Vân để không nói gì, đại diện lâm vào trầm mặc, Mộc Miên biết mình đã đoán đúng, bất quá nàng cũng không dám tùy ý suy đoán tâm tư của hoàng đế, hoàng đế không phải người nào cũng có thể tùy tiện suy đoán, hắn bí hiểm, lòng dạ độc ác, tâm tư cẩn thận, chỉ cần không cẩn thận sẽ sa vào tình trạng vạn kiếp bất phục, có lẽ trước kia nàng còn dám động một chút tâm tư, nhưng hiện tại nàng không dám có bất kỳ một cử động nào, bởi vì nàng không muốn chết nhanh như vậy.

Đại diện của Tiêu Nguyên cung không có thêm một chút tiếng vang nào nữa, thật giống như chỗ không người vậy.

Quan viên của Hình bộ do Lâm Thái úy dẫn đầu, nhất thời tụ tập đông đủ ở chung một chỗ, đối với sự kiện thích khách lần này, rất là khó giải quyết, nếu không cẩn thận chỉ sợ sẽ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục, Tề vương vẫn là nhi tử mà hoàng thượng sủng ái nhất, hiện tại đang ở trong lao, bọn họ là thả không được, mà không thả cũng không xong, tình thế trước mắt, tất yếu phải nghĩ ra một kế sách vạn toàn.

Cả đám suy nghĩ đến bể đầu sút trán, ngay cả người luôn luôn đa mưu túc trí, tựa con hồ ly như Lâm Thái úy cũng nhận thấy hết đường xoay sở.

Đám người Hình bộ thương thư cùng nhau nhìn Lâm Thái úy, chờ Lâm Thái úy đưa ra kế sách.

Nghị sự đường ngày đêm chỉ lóe lên một chiếc đèn, vàng sáng chập chờn trong phòng, nhưng hoàn toàn không có nửa điểm tiếng vang, ngược lại với nơi này chính là phòng giam, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ ngáp một cái, thanh âm từ tính nhu hoà vang lên: "Lan Nhi ngủ buồn ngủ rồi sao."

Hắn nói xong liền lôi thân thể của nàng an trí ở trên giường êm, Phượng Lan Dạ cũng không có sợ, chỉ bình yên nhắm hai mắt lại, lúc Thiên Bội Thần xuất hiện, khom người ôm quyền.

"Thiếu chủ, tối nay trong cung quả thật có thích khách, hoàng thượng cũng không có gì đáng ngại, bất quá đã bắt được hai gã thích khách, trong đó có một tên thích khách khai ra là Vương Phi sai khiến họ tiến cung ám sát hoàng thượng, cho nên hoàng thượng mới hạ chỉ đuổi bắt Tiểu Vương phi."

Đôi mắt phượng hẹp dài của Nam Cung Diệp, nhuộm lên sát khí, khuôn mặt như minh châu toả ra ánh sáng bức người, giờ phút này khoát lên một tầng sa mỏng lạnh lẽo, làm người ta cảm thấy quanh thân rét lạnh.

"Xử lý sạch sẽ rồi à?"

"Đúng vậy, Thiếu chủ, hai gã thích khách đã xử lý sạch sẽ, không có một chút phiền toái nào."

"Tốt, "Nam Cung Diệp hài lòng gật đầu, sau đó nhíu lông mày suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi mở miệng: "Người lập tức đi thăm dò, là ai ở phía sau động tay động chân, mặt khác xem một chút hai gã thích khách này đến tột cùng là tới từ nơi nào?"

" Dạ, thuộc hạ đi làm."

Thiên Bội Thần nói xong liền ẩn thân không thấy, mà Phượng Lan Dạ lúc này mở mắt liếc hai cái, Nam Cung Diệp lập tức hạ thấp thanh âm: "Tốt lắm, ngủ đi, không có việc gì."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ biết hẳn đã trừ đi mọi thứ, bất quá phòng giam này nếu đã tiến vào, thì muốn cho các nàng đi ra ngoài, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Ánh đèn lóe lên, trời đất một mảnh trầm tĩnh.

Hình bộ - phòng nghị sự, một binh lính chạy nhanh mà vào, hoảng sợ bẩm báo: "Không xong, không xong, hai gã thích khách ở trong lao đã tự sát mà chết."

Quan viên lớn nhỏ của Hình bộ cùng Binh bộ đều sợ hãi hắt lên, sắc mặt một mảnh xanh đen, không nghĩ tới thích khách lại tự sát, nói thích khách tự sát bọn họ tuyệt đối không tin, nhưng là người nào động tay động chân thế, thân thủ thật là nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn liền giải quyết hai người kia, điều này nói rõ cái gì? Tề vương phủ hẳn đang cất giấu một thế lực.

Hình bộ thượng thư cùng Binh Bộ Thị Lang sắc mặt đều trắng liếc nhìn về Lâm Thái úy: "Làm sao bây giờ? Hoàng thượng cho chúng ta bắt người chủ mưu phía sau, hiện tại thích khách đã chết ở trong lao rồi, chúng ta chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết"

So với hình bộ thượng thư cùng Binh Bộ Thị Lang hoảng sợ luống cuống, thì Lâm Thái úy rất cuộc cũng không hổ là lão thần gian xảo cự hoạt, giờ phút này ngược lại bình tĩnh hơn.

"Đừng nóng vội, có lẽ đây là chuyện tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta tiến bẩm báo hoàng thượng, nói bởi vì lính gác ngục sơ sót, khiến phạm nhân tự sát cho trong ngục, cứ như vậy, không phải vẫn bảo toàn cho Tề vương sao? Hoàng thượng nhất định cũng hi vọng như vậy, nhiều nhất thì xử tử hai cai ngục."

Mọi người vừa nghe xong, thấy đây cũng thật là một cách trong lúc cùng đường, nên lập tức gật đầu đồng ý, chuyện này liền như quyết định xong.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền có người tiến cung bẩm báo hoàng thượng, vào lúc nửa đêm, thích khách đã tự sát ở trong ngục.

Hạo Vân đế cũng không có nổi trận lôi đình, cũng không có làm khó Hình bộ cùng Binh bộ, chỉ lệnh cho mọi người phải cẩn thận điều tra ra người sai sử ở phía sau.

Tảng đá lớn trong lòng mọi người cuối cùng cũng rơi xuống, Lâm Thái úy dẫn một phần quan viên của Hình bộ cùng Binh bộ cùng mình đi đến đại lao, hướng Tề vương cùng Tề vương phi nhận lỗi, đáng tiếc Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ không thèm để ý đến, hai người chỉ nhắm mắt dưỡng thần, một bộ dạng nhàn nhã như đi chơi cứ ở trong đại lao Hình bộ không đi, lúc này mọi người mới biết chuyện có chút lớn rồi, Tề vương nói rõ là không đi, trong lúc nhất thời Lâm Thái úy cùng đám người Hình bộ thượng thư không biết xử lý như thế nào chuyện này.

Chuyện Tề vương cùng Tề vương phi bị bắt, đã lan tràn khắp An Giáng thành, trên đường phố, từ lâu trà quả đề tài được thảo luận nhiều nhất chính là chuyện này. An vương phủ trong buổi sáng đã biết được tin tức, sáng sớm An vương phi Tư Mã Vụ Tiễn liền lòng như lửa đốt chạy tới Hình bộ, yêu cầu gặp Hình bộ thượng thư.

Hình bộ thượng thư không nghĩ ngờ lại tới tới thêm một chủ tử khó hầu hạ nữa, hẳn vốn không muốn gặp, nhưng vừa nghĩ tới thân phận của đối phương, nên không dám không gặp, chỉ đành phải lĩnh mấy quan viên ra ngoài nghênh đón, Tư Mã Vụ Tiễn vừa nhìn thấy Hình bộ thượng thư, liền không mũi không nể mặt cũng không chừa, tàn bạo mắng cho một trận.

"Hình bộ các người đến tột cùng là đang làm chuyện gì? Tề vương phi có bao nhiêu tuổi, nàng chỉ là một tiểu hài tử, có thể có tâm tư sâu nặng như vậy sao? Thật mất mặt cho Hình bộ các người có một đồng người như vậy, thì ra cũng toàn là bọn khốn kiếp, mọi người đều hưởng bổng lộc của hoàng gia, có chuyện đàng hoàng không làm, bắt không được người chủ mưu chân chính, nên tùy tiện bắt người, các người có mấy cái đầu đủ để chém hả?"

Đám người Hình bộ thượng thư trên mặt to như hạt đậu mồ hôi hột đi xuống biển, này mỗi một người đều là khó dây dưa chủ, bọn họ rốt cuộc là chiêu người nào chọc cho người nào, chỉ bất quá phụng mệnh làm việc, nhưng bây giờ đã vậy còn quá nhiều đích phiền toái tới cửa, bọn họ còn có đường sống sao?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80

Quan viên lớn nhỏ của Hình Bộ bị An Vương phi lên án mạnh mẽ một trận, mặt ai cũng trắng như tờ giấy, không dám nói nhiều thêm dù chỉ một câu.

Bất quá Hình Bộ Thượng Thư cũng là một lão già giáo hoạt, biết An Vương Phi cùng Tề Vương Phi giao tình xưa nay vô cùng tốt, nếu như được vị An Vương Phi này giúp đỡ, nhất định Tề Vương cùng Tề Vương phi sẽ chịu ra khỏi đại lao, nghĩ tới đây, Hình Bộ Thượng Thư vội vàng báo cáo tình hình trước mặt.

“An Vương Phi bớt giận, là do hạ quan nhất thời hồ đồ nên làm sai, cho nên sáng sớm nay hạ quan liền tới chỗ Tề Vương cùng Tề Vương Phi bồi tội rồi, còn phái người đưa hai vị ấy trở về, nhưng họ căn bản không để ý tới, hạ quan nghĩ rằng....?”

Tư Mã Vũ Tiễn vừa nghe Hình Bộ Thượng Thư trả lời, liền biết hẳn có chủ ý gì, nhanh chóng vung tay ngăn cản.

“Dừng, ta và Hình Bộ các người vốn không có nửa điểm giao tình.”

Một chút mặt mũi cũng không chừa lại, Hình Bộ Thượng Thư vẻ mặt lúng túng, nụ cười trên môi cũng cứng lại, đáng tiếc An Vương Phi cũng không phải là người lương thiện, giờ phút này vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu (NN: cười mà như không cười), âm trầm mở miệng: “Đây là do Hình Bộ các người tự chuốc lấy, các người thử ra ngoài đường nghe ngóng một chút xem, bên trong An Giáng Thành đã đồn thổi thành cái dạng gì rồi, đường

đường là Tề Vương Gia, Tề Vương Phi lại trở thành khâm phạm triều đình, đừng nói bọn họ không ra, ta còn đang chuẩn bị tiến cung gặp phụ hoàng, hỏi một chút xem người nuôi một đám đại thần vô dụng như vậy để làm gì mà cuối cùng ngay cả nhi tử của người cũng không buông tha.”

Tư Mã Vũ Tiễn lời lẽ nghiêm túc rõ ràng, Hình Bộ Thượng Thư cùng mấy người phía sau vẻ mặt hồi hận muốn chết, muốn nói mà không dám nói, chuyện này nếu truyền tới tai Hoàng Thượng, bọn họ chỉ còn một con đường chết, mặc dù lúc trước Hoàng Thượng không trách cứ nhưng không có nghĩa là trong lòng người không tức giận a.

Đám người Hình Bộ Thượng Thư quỳn lên, vội cản đường đi của Tư Mã Vũ Tiễn, nước mắt tuôn đầy, mở miệng khẩn cầu.

“An Vương Phi, người bỏ qua cho bọn thần a, lão thần cũng sắp cáo lão về quê rồi, người làm ơn hãy thả cho chúng ta một con ngựa đi.”

Phía sau vang lên mấy đạo âm thanh cầu khẩn, Tư Mã Vũ Tiễn lạnh lùng nhìn bọn họ, trầm tư nửa khắc (NN: 1 khắc = 15 phút), chậm rãi mở miệng: “Hiện tại ta đi gặp Tề Vương Phi, nếu bọn họ có nửa điểm sơ xuất, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Tư Mã Vũ Tiễn nói xong liền đi ra ngoài, Hình Bộ Thượng Thư đứng dậy, vung tay lên ý bảo mấy quan viên đằng sau đi theo An Vương Phi đến đại lao của Hình Bộ.

Cả đám bọn họ đứng yên tại chỗ hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao bây giờ?

Tư Mã Vũ Tiễn vào trong đại lao, chỉ thấy cửa lao mở rộng mà không có khóa lại, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hoàn hảo vô khuyết (NN: ở đây nghĩa là bình an không bị thương tổn gì) ngồi ngay ngắn ở trên giường êm, bấy giờ trong lòng Tư Mã Vũ Tiễn mới thả lỏng một chút, thật nhanh đi tới, quan tâm hỏi thăm:

“Lan Dạ muội không sao chứ?”

Phượng Lan Dạ thấy Tư Mã Vũ Tiễn tới thăm nàng, cũng rất vui vẻ, đứng lên lôi kéo nàng ấy ngồi bên cạnh, cười yếu ớt như U Lan, lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt, chuyện này đã truyền khắp An Giáng thành rồi, sáng sớm ta nhận được tin tức, lòng như lửa đốt, không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua Phụ Hoàng bị đâm, tại sao lại dính dáng đến người?”

Con người của Phượng Lan Dạ tối sầm lại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Chắc có người muốn động đến ta, không biết ta như thế nào lại chọc tới đám người này.”

Hiện tại Thiên Bội Thần còn không tra được tin tức, nhưng mà tin tưởng rất nhanh bọn họ sẽ biết, biết người sau lưng đánh lén bọn họ, hơn nữa thích khách kia đến tột cùng là người nào?”

“Là ai? Quá ghê tởm.”

Tư Mã Vũ Tiễn âm ngoan chất vấn, quét mắt một vòng phòng giam, lúc này mới yên tâm, xem ra hai gia hỏa này không có nửa điểm khổ sở, còn rất biết hưởng thụ a.

Nàng cùng Phượng Lan Dạ nói chuyện, Nam Cung Diệp an tĩnh ngồi bên cạnh đọc sách. Ngay cả lông mày cũng không hạ xuống, trải qua một đêm hành hạ, nam nhân này vẫn xinh đẹp tựa như Kiều Nguyệt, hoàn toàn không có nửa điểm chật vật, mà còn cực kì ưu nhã, quả nhiên là nhân trung long phượng, hắc và Lan Dạ trong trẻo lạnh lùng đúng là tuyệt phối, Tư Mã Vũ Tiễn nghĩ tới đây nắm tay nhìn về phía Phượng Lan Dạ.

“Hình Bộ Thượng Thư nói mời các người đi ra ngoài, các người lại không ra là có ý gì?”

Khuôn mặt nhỏ bé diễm lệ của Phượng Lan Dạ trầm xuống, toát ra hàn khí.

“Hiện tại, bên ngoài chỉ sợ là đã vô cùng ồn ào rồi, Tề Vương cùng Tề Vương phi bị bắt, mặt mũi của Tề Vương phủ chúng ta để ở đâu đây, hiện tại Hình Bộ nói một tiếng bắt nhằm thì kêu chúng ta trở về sao, điều này sao có thể? Nhà lao này đi vào dễ dàng, nhưng đi ra không thể dễ dàng như vậy.”

Phượng Lan Dạ tàn ác nói, Tư Mã Vũ Tiễn suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý, điều này cũng đúng, hiện tại cả An Giáng thành đều thảo luận chuyện này, nếu bọn họ cứ như vậy đi ra ngoài, Tề Vương phủ chẳng phải là quá vô năng sao, bất quá bây giờ phải làm như thế nào mới có thể đền bù tổn thất của Tề Vương Phủ đây?

“Như vậy các người có yêu cầu gì?”

Chuyện này nàng có thể đi thương lượng, nếu Hình Bộ không đáp ứng, nàng nhất định sẽ tiến cung, cho dù gặp phải Phụ Hoàng buồn bực phiền lòng, nàng cũng không sợ không ngại, làm sao có thể tùy tiện nói bắt liền bắt người a, ngày hôm nay dám bắt Tề Vương, sáng mai cũng dám bắt An Vương, cái danh này trong Hoàng Thất là có địa vị cao quý cỡ nào (NN: ý nói cái danh vương gia là rất cao quý), thật không biết phụ hoàng có ý gì, còn hạ thánh chỉ nữa, ánh mắt Tư Mã Vũ Tiễn cũng trở nên u ám.

Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp từ đầu tới đuôi cũng không tỏ vẻ gì, tựa hồ toàn bộ chuyện này đều giao cho nàng xử lý.

“Thứ nhất, để cho Hình Bộ dán thông báo hướng Tề Vương phủ nói lời xin lỗi. Thứ hai, phải bồi thường danh dự cùng tổn thất cho chúng ta, ba

vạn lượng bạc trắng. Thứ ba, Hình Bộ Thượng Thư phải tự mình đánh xem ngựa đưa chúng ta trở về Tề Vương Phủ. Đáp ứng ba điều kiện này thì thôi, nếu như không đáp ứng, người hãy đi nói cho bọn hăn biết, cho dù ta có chết tại trong lao này, cũng sẽ không trở về.”

Phượng Lan Dạ tự tiểu phi tiểu mở miệng, thanh âm quyết liệt, quan viên Hình Bộ đi theo Tư Mã Vũ Tiễn tới, nghe lời của nàng, sắc mặt xám trắng, nếu bởi vì bắt lầm người mà khiến cho Tề Vương Phi mất mạng, trách nhiệm này ai cũng không đảm đương nổi.

Tư Mã Vũ Tiễn nghe lời Phượng Lan Dạ nói..., lập tức gật đầu.

“Tốt, tỷ đi tìm bọn hăn, nếu bọn họ không chịu, tỷ lập tức nháo (NN: nháo=làm ầm ĩ) đến trong cung, không tin bọn họ không chấp nhận, Lan Dạ yên tâm đi, không cần nóng vội.”

“Ừ.”

Phượng Lan Dạ xoa tay, Tư Mã Vũ Tiễn dẫn theo đám người khí thế dạt dào xông ra bên ngoài, chạy thẳng tới chính sảnh Hình Bộ thương lượng, đem ba điều kiện của Tề Vương phi nói ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, hôm nay mới biết, người nào bọn họ không chọc, hết lần này đến lần khác lại đi chọc tiểu ác ma này. Mọi người trong Hình Bộ lập tức tập hợp nghị sự để xem xử lý chuyện này như thế nào.

Trong đại lao, Nam Cung Diệp ngẩng đầu lên, một đôi con người thâm thúy như hồ nước lại ần ần sóng ngầm của biển sâu, bình tĩnh nhìn Phượng Lan Dạ, nha đầu này thật biết tính toán, trong một đêm giúp Tề Vương Phủ kiếm được ba vạn lượng bạc trắng, hiện tại Hình Bộ muốn cho cũng phải cho, không muốn cho cũng phải cho, tuyệt đối không thể nào để bọn họ tiếp tục ở lại nơi này, nếu như gặp chuyện không may, hình bộ bọn họ thật đúng là không đảm đương nổi.

“Lan nhi thật giỏi yêu cầu a.”

“Như thế nào? Một đêm vì Tề Vương phủ kiếm được ba vạn lượng bạc trắng, bất quá phải chia cho ta một nửa.”

Trong tình huống này, nàng vẫn có thể mở miệng nói ra yêu cầu vô sỉ như vậy, Nam Cung Diệp thật là vừa tức giận vừa buồn cười, mím môi nghiêm túc mở miệng: “Đừng nói ba vạn lượng bạc trắng, tất cả Tề Vương phủ đều là của ngươi.”

Một câu nói này ngược lại làm cho Phượng lan Dạ lúng túng, người này cuối cùng cũng an phận rồi, Nam Cung Diệp đang muốn mở miệng trêu chọc nàng, bất quá cảm ứng được sự xuất hiện của Thiên Bội Thần, liền dời đi mục tiêu.

“Thiên Bội Thần, xảy ra chuyện gì?”

Thiên Bội Thần lập tức hiện thân, ôm quyền trầm giọng: “thuộc hạ cùng đám người Nguyệt Hộc đã tra rõ, thị vệ áp tải thích khách vào Hình Bộ vẫn là người của Tấn Vương, về phần hai gã thích khách, rất giống như đệ nhất gia tộc của Trường Tôn hoàng hậu đã qua đời, gần đây có dấu chân của bọn họ trong kinh thành.”

“Trường Tôn hoàng hậu?”

Nam Cung Diệp lâm vào trầm tư, không nghĩ tới người của đệ nhất gia tộc Trường Tôn lại xuất hiện, ngày đó thái tử muốn tạo phản đoạt vị, những người liên quan huyết thống với nhất tộc Trường Tôn đều bị tru di, những người còn lại thì bị đưa đi lưu vong đến vùng đất Nam Man, bây giờ lại có người muốn báo thù đến giết phụ hoàng, thật là thế sự khó lường, Nam Cung Diệp phát tay: “Người xuống dưới phân phó mọi người chú ý tình hình trong kinh thành, có tung tích của bọn họ liền tới bẩm báo cho bốn vương.”

“Dạ, thiếu chủ.”

Thiên Bội Thần đi xuống phân phó nhiệm vụ.

Phượng Lan Dạ thấy trong phòng giam an tĩnh trở lại, không nhịn được mở miệng hỏi thăm: “Trong tay người có phải có rất nhiều người hay không?”

Nam Cung Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Nhân số không nhiều lắm, bất quá mỗi người đều là tinh anh, ở kinh thành có một hệ thống, muốn tra tin tức gì, rất nhanh sẽ biết rõ.”

Phượng Lan Dạ không nói gì nữa, tuy thấy Nam Cung Diệp nói đơn giản như thế, nhưng muốn xây dựng lên một lực lượng như vậy chỉ sợ rất khó, chậm cũng phải mấy chục năm, xem ra hẳn đã tốn không ít tâm tư.

Ở nghị sự đường của Hình Bộ, cả đám cùng thảo luận đã đi đến kết quả cuối cùng là đồng ý yêu cầu của Tề Vương phi.

Thứ nhất, lập tức dán bản cáo thị, hướng Tề Vương cùng Tề Vương phi xin lỗi, đây là thủ tục cao nhất mà mệnh quan triều đình chiếu cáo hướng người xin lỗi, trong lúc nhất thời tin tức này so với tin Tề Vương Gia cùng Tề Vương Phi bị bắt còn oanh động hơn, từ lâu trà điểm từ trước tới nay chưa từng đông đúc náo nhiệt như vậy.

Thứ hai, Hình Bộ hướng Tề Vương phủ bồi thường 3 vạn lượng bạc trắng.

Thứ ba, Hình Bộ Thượng Thư tự mình đánh xe ngựa đưa Tề Vương Gia cùng Tề Vương Phi về phủ, hai bên đường phố chật nít người đứng xem náo nhiệt, không nghĩ tới quan nhất phẩm của triều đình lại làm người đánh xe cho Tề Vương Gia cùng Tề Vương phi, bất quá dân chúng cũng không cho là Tề Vương Phủ ỷ thế hiếp người, ngược lại cho đây là việc đương nhiên, ai bảo bọn họ tùy tiện bắt người, lần này bắt là người của Tề Vương Phủ, nếu chỉ là dân chúng bình thường, chỉ sợ chỉ có đường chết, cho nên

nơi xe ngựa đi qua, ai cũng hân hoan cổ vũ, so với năm mới còn náo nhiệt hơn.

Bản mặt già nua của Hình Bộ Thượng Thư coi như là ném sạch, tuy là nó vô kế khả thi (NN: không kế hoạch nào có thể thực hiện), vốn lần này xử lý vụ án là do Lâm Thái Úy, nhưng Thái Úy vừa nhìn thấy tình hình không tốt, liền phất tay mặc kệ, mấy người bên Binh Bộ cũng rút lui ra ngoài, chỉ còn lại người của Hình Bộ bọn họ, mà bọn họ không thể rút lui ra ngoài như những người khác nên tất cả tội này đều là bọn họ chịu lấy.

Chờ đưa Tề Vương Gia cùng Tề Vương Phi về phủ, Hình Bộ Thượng Thư lập tức lẫn trốn vào đám đông rồi đi Tề Vương phủ.

Bên trong Tề Vương phủ, Tích Đan đã sớm dẫn mọi người ra trước cửa chờ đợi, thấy Vương Gia cùng Vương Phi hoàn hảo vô khuyết trở về, mọi người trong Vương Phủ ai cũng cao hứng, hân hoan không dứt. So với lúc bị bắt thì bây giờ rất náo nhiệt rất vui vẻ.

Phượng Lan Dạ về Liên Viện rửa mặt, Nam Cung Diệp cũng về Tuyên Viện, hai người nói chuyện một lát rồi đi ngủ, có việc gì lại nói sau.

Trong cung, Hạo Vân Đế cũng đã biết tin, biết chuyện tiền căn hậu quả, con người đen láy khó dò hiện lên một tia u ám, hắc hắc Mộc Miên ngồi bên cạnh:

“Nàng nói xem tiểu nha đầu kia có phải rất thông minh hay không?”

Mộc Miên nhìn Hạo Vân Đế một cái, một nam nhân năm mươi tuổi, mang theo vẻ thành thực mị lực, vốn trong lòng nàng còn một chút hồ nghi e dè, nhưng mà khi đi theo nam nhân này, nàng lại không tự chủ được bị hấp dẫn, bất quá bây giờ nàng cần phải cẩn thận trả lời từng câu hỏi.

Không biết những lời này của Hoàng Thượng là có ý gì? Mộc Miên suy đoán một chút, từ từ mở miệng: “Là rất thông minh thừa Hoàng Thượng?”

Hạo Vân Đế híp mắt nhìn Mộc Miên, tùy ý mở miệng: “Nàng so sánh cùng nàng ta thì ai thông minh hơn?”

Mộc Miên không biết hắn có ý gì, nên không dám tùy ý trả lời, Hạo Vân Đế vươn tay sờ đầu nàng, từ từ đi xuống dưới, dừng lại ở cái cổ mảnh khảnh của nàng mà dùng chút lực, nhẹ nhàng ma sát, vết chai trong tay hắn làm da thịt mềm mại của nàng đau nhói, nhưng nàng cũng không dám động đậy, nàng thấy sát khí trong mắt Hạo Vân Đế, cho nên không nhúc nhích, đợi đến khi hắn thanh tỉnh lại, tiếp tục mở miệng.

“Thật ra ngọc một chút cũng tốt, có thể sống lâu hơn một chút.”

Nói xong liền không nói thêm gì nữa, dựa vào giường êm ở phía sau, Mộc Miên hiểu ý lập tức biết điều đi qua, nằm ở trước ngực hắn, ngực của hắn rất rộng rãi vững chắc làm Mộc Miên cảm thấy an toàn, đáng tiếc Hoàng Đế hoàn toàn không có nửa điểm tình cảm, lạnh lùng lên tiếng: “Trở về đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Mộc Miên lưu luyến lên tiếng, tham lam hít hai lần khí mới đứng lên dẫn người rời đi.

Chuyện Tề Vương Gia cùng Tề Vương Phi bị bắt coi như hoàn toàn kết thúc, nhưng mà có người lại bị chọc tức.

Bên trong Tấn Vương phủ, Nam Cung Trác đi qua đi lại trong thư phòng, phía dưới là hai thủ hạ Mộ Thanh Mộ Trừng đang đứng thẳng, thờ mệnh cũng không dám, Vương Gia nhà mình sắc mặt khó coi dị thường, gân xanh trên tay cũng lộ rõ.

“Vương gia?”

Mộ Thanh Mộ Trùng hai người khẽ gọi một tiếng, thật ra thì đáy lòng có chút không hiểu, vì sao Vương Gia muốn đối phó với Tề Vương phi?

Nam Cung Trác dừng bước, phần hận khó chịu mở miệng: “Nhưng tên vô dụng này có thể làm cái gì, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, một người còn sống tốt trong đại lao tại sao lại tự sát?”

“Nhất định là có người động tay động chân. Thân thủ vô cùng lợi hại.”

Mộ Thanh bình tĩnh nói, giết người ở trong đại lao của Hình Bộ, còn có thể làm cho Hình Bộ không phát hiện được, cuối cùng phải nói là tự sát mà chết, có thể biết người nọ động thủ là thần không biết quỷ không hay.

“Chẳng lẽ trong tay Tề Vương có người?”

Nam Cung Trác hoài nghi suy nghĩ, nếu không thì không thể a, bọn họ vừa bị bắt, phạm nhân liền bị giết, rõ ràng là có người ra tay, người nọ là người của Tề Vương sao?

Nhưng nhiều năm như vậy, Tề Vương làm cách nào che giấu lực lượng của mình, Nam Cung Trác nheo mắt lại, nếu quả thật như vậy, tâm cơ của Tề Vương so với bất kì người nào cũng đều cao hơn, đến cuối cùng hẳn mới là người được chọn làm Thái Tử, Phụ Hoàng vốn cứng chịu hẳn, một phần binh quyền trong tay phụ hoàng mà giao cho luôn hẳn, thì còn cái gì không thể làm được?

Nam Cung Trác càng nghĩ càng kinh ngạc, lần này sở dĩ hẳn động Phượng Lan Dạ, thứ nhất là muốn thử xem Tề Vương Phủ có che giấu lực lượng hay không, thứ hai là muốn tách Tề Vương cùng Tề Vương Phi ra xa một chút, để hẳn có thể nhích đến gần một chút, ai biết Tề Vương vô cùng cứng chịu nha đầu kia, chuyện gì cũng cùng tiến cùng lui, làm cho hẳn hoàn toàn chẳng hưởng được một chút lợi lộc.

“Hai người các người phải thêm một số người theo dõi chắc chẽ Tề Vương phủ.”

“Dạ, Vương Gia.”

Hai gã thủ hạ lên tiếng, Nam Cung Trác lại nghĩ tới chuyện khác, sắc mặt càng phát ra âm ngao: “ Các người làm việc có chút năng lực được không a, chuyện sổ sách lần trước đến bây giờ một chút tin tức cũng không tìm được.”

Nghĩ đến chuyện này càng tức, trong tay cũng nuôi rất nhiều người, nhưng đến lúc thực tế lại không bằng người khác, tiếp tục như vậy, việc hăn tranh giành đại vị rất nguy hiểm, hay cho Tứ Hoàng Đế thông minh, hai ngày này ăn mà không động, lần trước thọ yến, Sở Vương phủ thất lễ, hiện tại đã không sao nữa rồi.

“Thuộc hạ đáng chết.”

Sắc mặt Mộ Thanh Mộ Trùng trắng nhợt, không dám nhiều lời, bất quá Mộ Thanh nhớ tới chuyện vừa tra được, vội vàng bẩm báo: “Vương gia, thuộc hạ đã tra rõ, đêm đó Sở Vương phủ cũng bị người đột nhập, Ngọc Long kia của Sở Vương chính là bị người ta động tay động chân.”

Nam Cung Trác vừa nghe liền nheo lại ánh mắt, người có thể tự nhiên ra vô Tẩn Vương phủ cùng Sở Vương phủ, võ công nhất định bí hiểm, thân thủ như vậy ở bên trong An Giáng thành rất ít, chỉ cần tra qua vài người là sẽ thuận lợi tìm ra.

“Lập tức đến quan phủ tìm thêm người có thể dùng, điều tra tất cả những người khả nghi bên trong An Giáng Thành, hãy lưu ý những người võ công cao cường.”

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Hai người cùng nhau lắc mình rời đi, Nam Cung Trác xoay người ngồi lại trên ghế, quanh thân vô lực, từ khi gặp tiểu nha đầu kia, rất nhiều chuyện tựa hồ không còn nằm trong lòng bàn tay, bất an tràn ngập trong lòng hắn, đầu tiên là chuyện sổ sách bị trộm, sau đó Mẫu Phi trúng độc, bây giờ ngay cả kế hoạch được an bài tỉ mỉ cũng bị phá hỏng một cách khó hiểu, chẳng lẽ những chuyện này đại biểu cuối cùng mình sẽ thất bại sao, Nam Cung Trác vừa nghĩ đến thế, sát khí quanh thân liền nổi lên, xoay mình nặng nề đứng dậy, vỗ thư án, hét lên: “Không, bốn Vương tuyệt đối không cho chuyện như vậy xảy ra.”

“Thu Đồng.”

Thị nữ thiếp thân Thu Đồng của hắn đi tới, cung kính cúi đầu nghe lệnh: “Vương gia?”

“Lập tức viết lại một quyển sổ khác, Bốn Vương muốn có thêm đồ dự bị.”

“Dạ.” Sổ sách luôn qua tay Thu Đồng, mà trí nhớ của nàng rất kinh người, cho nên trong đầu nàng chẳng khác gì một quyển sổ thứ hai, chẳng qua quyển sổ chính kia đến tột cùng là rơi vào tay ai? Người này vẫn ở trong bóng tối, đến tột cùng là người nào? Người của Tề Vương phủ, hay người của Phụ Hoàng?

Sở Vương phủ, Nam Cung Liệt vẻ mặt thâm trầm âm ngao, sang sớm hôm nay, hắn cũng nhận được tin tức biết chuyện tối hôm qua Tề Vương Gia cùng Tề Vương Phi bị bắt.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ bị bắt, hắn cũng không quá quan tâm, nhưng lại từ đó nhìn ra sự tình bên trong, cảm nhận được tình cảm ở giữa Tề Vương Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ, nếu như giữa hai bọn họ thật sự có tình ý....., như vậy lời nói lúc trước của Phượng Lan Dạ cùng với hắn có thể là giả, không chừng sau lưng Tề Vương có cất giấu thế lực,

mà Ngọc Long của mình bị phá, có thể cùng những chuyện này liên quan với nhau, nghĩ đến đây, đôi mắt đen thẳm của Nam Cung Liệt liền xuất hiện tơ máu, tức giận nói không ra lời, quay nhìn xuống đại sảnh hét lớn:

“Kê Kiện, lập tức hẹn Tấn Vương Nam Cung Trác, Bốn Vương muốn gặp hắn.”

“Dạ, Vương gia.” Kê Kiện lập tức bắt tay đi làm việc này, bên trong phòng khách lâm vào an tĩnh, Nam Cung Liệt cắn răng, tàn bạo nói: “Phượng Lan Dạ, không nghĩ tới người có can đảm lừa gạt bốn vương, nếu để Bốn Vương tra ra sau lưng Tề Vương có cất giấu thế lực, mà người cố ý nói lời lừa gạt Bốn Vương..., Bốn Vương sẽ làm cho người sống không bằng chết.” Tấn Vương cùng Sở Vương bởi vì tranh giành đại vị mà hai người xem nhau như kẻ địch, vẫn luôn minh tranh ám đấu bao nhiêu năm, không nghĩ tới hôm nay Sở Vương hẹn Tấn Vương gặp mặt, chuyện này có thể tính là thiên cổ kỳ văn rồi, Tấn Vương Nam Cung Trác lập tức đồng ý, người thông minh như hắn, vừa nghĩ liền biết Sở Vương hiện tại nhất định là cùng đứng trên một lập trường với mình, bọn họ cùng chung mục tiêu là tra ra người đã xông vào Tấn Vương phủ và Sở Vương phủ động thủ với sổ sách và Ngọc Long.

Hai người vừa thấy nhau, cũng không nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề.

“Nhị Hoàng Huynh, xem ra chúng ta phải cùng liên thủ một lần rồi.”

“Tốt.”

Nam Cung Trác cũng không hỏi nhiều, lập tức gật đầu đồng ý, nếu như Tề Vương thực sự là ẩn mà không động, như vậy rất có thể hắn là người được chọn làm Thái Tử, điều này làm cho bọn họ không cách nào chấp nhận được, cho nên nhất định phải tra sau lưng hắn có người hay không, hay là bọn họ đoán lầm rồi.

Hai người thương nghị nửa ngày, định ra kế sách, sau đó tự dẫn hạ nhân của mình trở về phủ.

Tề vương phủ, bên trong phòng khách của Liên Viện còn sáng đèn, ánh sáng nhá nhem trải rộng, làm hình ảnh trước mặt trở nên mong lung.

Phượng Lan Dạ cảm giác ngủ đủ tỉnh lại, rửa mặt đi qua dùng bữa tối, hiện tại cả người tinh thần tốt hơn nhiều, đang đứng ở dưới chỗ Ngân Ca đang đậu.

"Ngân ca, có nhớ đến ta hay không?" Ngân ca nghiêng đầu về phía chủ tử liếc mắt một cái ước lượng, đánh giá tâm tình của nàng có tốt hay không, con người trong đôi mắt nhỏ quay tròn chuyển động, hết sức đích đáng yêu, sau khi nó xác định chủ tử tâm tình không tồi liền lập tức kêu lên: "Nhớ nhiều, Ngân ca nhớ mỹ nữ, mỹ nữ."

Trong phòng khách, rất nhiều tiểu nha đầu không nhận được bật cười, Phượng Lan Dạ cũng có chút không nhận được, Ngân ca này quả thực khôi hài, cực kì khả ái a.

“Ngân ca là đồ bại hoại.”

Phượng Lan Dạ nghiêm trang mở miệng, Ngân ca vừa nghe, có chút không vui, đầu nhỏ rụt lại, sau đó vươn cánh ra, kích động kêu lên: “Không phải, không phải, không phải.” Bên ngoài phòng, một thân ảnh cao ráo đi tới, khí chất cao quý, chói lọi như Minh châu, ưu nhã quý phái, mặc dù có chút tùy ý, nhưng đám người trong phòng khách lại không dám trực tiếp nhìn vào mắt hắn, đôi mắt hắn luôn luôn lạnh lẽo tựa như băng sương, chỉ có khi đối mặt với người thân cận, mới có thể thỉnh thoảng phát ra ôn hòa.

“Người vừa trêu chọc nó sao.”

Âm thanh lời cuốn vang lên, mang theo sự vui vẻ nhẹ nhàng, lọt vào lỗ tai của mọi người họ có thể nhận ra tâm tình của Vương Gia bây giờ rất tốt,

bên trong phòng khách Diệp Linh cùng Hoa Ngạc chờ một chút rồi mới khom người: “Nô tỳ xin được cáo lui trước.”

Chờ mọi người lui ra ngoài hết Phượng Lan Dạ mới quay đầu nhìn Nam Cung Diệp, nhẹ nhàng cười nhạt. Nàng vốn định cho người đến gọi hắc, không nghĩ tới hắc lại đến đây, Nam Cung Diệp vừa nhìn thấy vẻ mặt của Phượng Lan Dạ, liền biết nàng có việc muốn nói với mình.

“Lan nhi, có chuyện gì?”

“Ta cho người xem cái này.”

Lần trước cầm về, Nam Cung Diệp còn chưa kịp nhìn thấy, nàng vốn không muốn động tới Tấn Vương, nhưng không nghĩ tới hắc ở sau lưng lại động tay động chân tính toán hãm hại nàng, hiện tại nàng cần gì phải đối với hắc khách khí? Bất quá chuyện này không thể không nhờ Nam Cung Diệp ra tay: “Người xem.”

Phượng Lan Dạ đem quyển sổ đặt lên tay Nam Cung Diệp, quyển sổ này đã được nàng giải độc rồi, nên không lo lắng hắc sẽ bị trúng độc.

Nam Cung Diệp cũng không để ý lắm, cầm lấy liền tiện tay mở ra xem, khi nhìn thấy chi tiết trong đó, liền nhíu mày mặt lạnh, nhưng cũng không có làm cái gì, lúc ngẩng đầu lên đã ôn hòa hơn rất nhiều: “Lan nhi muốn làm thế nào?”

“Đưa cho Hoàng Thượng đi.”

Không biết Hoàng Thượng thấy quyển sổ này sẽ có phản ứng gì? Có lẽ sẽ trị tội Tấn Vương, có lẽ sẽ không, nhưng dưới đáy lòng hắc nhất định có tính toán, suy nghĩ của Hạo Vân Đế vẫn luôn bí hiểm, không ai biết bước tiếp theo hắc sẽ tính toán cái gì!

“Ừ.” Nam Cung Diệp cũng không nói thêm gì, quyền số này quả thật làm cho người ta cảm phần, không ngờ trong triều đình lại có nhiều gian thần như thế, nhưng các triều đại đổi thay, sao lại không có những tham quan này chứ, lương thần gian tướng luôn chống đối lẫn nhau, cho nên hẳn cho rằng Phụ Hoàng chưa chắc sẽ động thủ với Tấn Vương vì cái này, bất quá cũng có thể thăm dò một chút tâm tư của phụ hoàng, mặc dù phụ hoàng sẽ không khống chế Tấn Vương nhưng chỉ sợ Tấn Vương cũng không nhận được kết quả tốt gì.

Nam Cung Diệp sau khi tự đánh giá xong, lập tức gọi Nguyệt Hộc đang ẩn trong bóng tối ra, Nguyệt Hộc cùng Thiên Bội Thần không giống nhau, hẳn căn bản không biết thuật giấu diếm, cho nên dưới tình huống đặc thù chỉ có Thiên Bội Thần mới động tay động chân, nhưng tối nay vào hoàng cung lại là chuyện khác.

“Người lập tức đem thứ này đến Tiêu Nguyên điện đi, nhất định phải đưa đến trên tay Phụ Hoàng.”

“Dạ, Gia.”

Nguyệt Hộc nhận lấy quyền số lắc mình rời đi, Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Diệp, nhàn nhạt cười khẽ: “Người nói Hoàng Thượng có khiếp sợ hay không, hẳn sẽ làm như thế nào đây?”

Nam Cung Diệp suy nghĩ một lát, sắc mặt lạnh lùng trong suốt “Ta nghĩ hẳn tạm thời sẽ không động thủ với Tấn Vương, bất quá chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Giống như ta nghĩ.”

Phượng Lan Dạ hiếm khi cười lớn, nàng phát hiện hai người bọn họ càng ngày càng tâm ý tương thông rồi, có đôi khi một người nói chuyện, người còn lại chưa nghe xong đã hiểu, đây chính là Tâm Hữu Liên Tê mà sách

hay nói đến sao? Bởi vì Phượng Lan Dạ đang vui vẻ, cả khuôn mặt đều kiêu diễm đến chói mắt, thật giống như hoa đào nở rộ, hương thơm bay xa.

Sổ sách được đưa tới trong tay Hoàng Đế, quả nhiên giống như Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp suy đoán, Hoàng Đế làm như là không có chuyện gì xảy ra, mà bọn họ cũng ngầm hiểu với nhau, tâm kế của Hoàng Thượng thật sự quá sâu.

Ngày thứ hai, Hạo Vân Đế tuyên chỉ cho Nam Cung Diệp vào cung cho nên sáng sớm Nam Cung Diệp liền rời đi.

Phượng Lan Dạ ở trong Liên Viện ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy rửa mặt dùng đồ ăn sáng, kinh sợ lúc trước đã qua, cả Liên Viện cũng khôi phục sự yên lặng trước đây.

Tích quản gia dẫn theo hai hạ nhân cầm một phong thư đi tới, cung kính bẩm báo: “Vương Phi, Sở Vương phi đưa thiệp tới đây, mời ngài tới phủ một chuyến, ngài có đi hay không?”

Tô Nghênh Hạ? Phượng Lan Dạ cau mày, nàng cùng đệ nhất tài nữ An Giáng thành Tô Nghênh Hạ vốn không có giao tình gì tốt, nàng ta làm sao lại đột nhiên muốn mời nàng đến phủ một chuyến, trong chuyện này chỉ sợ có vấn đề, chẳng lẽ Sở Vương Nam Cung Liệt chú ý gì rồi, lần trước nàng cho hắn một cái đáp án mập mờ, gần đây An Giáng thành lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, chưa chắc hắn không nghi ngờ, vậy lần này mời nàng tới phủ là muốn hưng sư vấn tội sao?

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ như vậy, đã thấy Tích quản gia mở miệng: “Vương phi, hôm nay Vương Gia không có ở trong phủ, hay là để tiểu nhân đi từ chối.”

“Đừng, ta đi.” Nàng cũng muốn nhìn một chút xem bọn họ diễn cái gì, là đặc biệt hỏi tội sao? Hay nghĩ muốn diễn một màn phu xướng phụ tùy (NN: giống như chồng tung vợ hứng ak).

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh liền chấn kinh kêu lên: “Vương phi, ngàn vạn không nên a. Người vừa mới hữu kinh vô hiểm (NN: chỉ sợ hãi chứ không bị nguy hiểm) tránh thoát một kiếp, bây giờ lại muốn đi gặp Sở Vương phi, mọi người ai cũng biết nữ nhân kia luôn đề cao chính mình thế nhưng lần này lại viết thiệp mời Vương Phi tới phủ, rõ ràng là không có ý tốt a.”

Phượng Lan Dạ lại không lo lắng chuyện này nên chỉ phất phất tay: “Diệp Linh theo ta đi một chuyến, không có việc gì.”

Hoa Ngạc vừa nghe chủ tử để cho Diệp Linh đi theo nàng, trong lòng bởi vì lo lắng, không nhịn được kêu lên: “Vương phi, ta cũng cùng đi với người.”

Phượng Lan Dạ suy nghĩ một chút, cảm thấy hai người đi theo cũng không có gì khác nhau, liền đáp ứng nàng: “Tốt, hai người các người cần thận một chút.”

“Đa, Vương phi.”

Hai người lên tiếng đồng ý, những người còn lại thấy Vương phi đã quyết định cũng không dám nói thêm gì nữa, Tích Đan dẫn theo mấy người đi chuẩn bị xe ngựa.

Phượng Lan Dạ bảo Hoa Ngạc cầm theo đàn của mình, mà nàng cũng lặng lẽ chuẩn bị một ít đồ đạc mang theo để phòng chuyện phức tạp, chỉ sợ lần này không chỉ đơn thuần là mời đến phủ, cho nên cần cẩn thận một chút.

Trước cửa phủ Tề Vương, một chiếc xe ngựa tinh xảo dừng lại, Phượng Lan Dạ dẫn theo Diệp Linh cùng Hoa Ngạc lên xe, phân phó phu xe đi tới Sở Vương phủ.

Xe ngựa hướng Sở Vương phủ mà đi, Tề Vương Phủ cùng Sở Vương Phủ cách nhau rất xa, một ở thành phía Nam, một ở thành phía Tây.

Trên đường rất náo nhiệt, người đến người đi, Phượng Lan Dạ nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ tới mưu đồ hôm nay của Tô Nghênh Hạ, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh biết chuyện lần này không đơn giản vì vậy cũng an tĩnh trầm mặc.

Xe ngựa xuyên qua khu vực phồn hoa, hướng Sở Vương Phủ đi tới.

Sở Vương phủ chiếm nguyên một con đường, bởi vì có Vương Phủ nên không có cửa hàng cũng không có người đi đường, rất là yên tĩnh.

Xe ngựa vòng qua một ngã rẽ, mắt thấy sắp đến Sở Vương phủ rồi, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa khác ở đối diện lao đảo lao tới, chặn đường xe ngựa của các nàng không cho đi qua, khí thế là muốn mấy người các nàng, phu xe sắc mặt đại biến kêu lên: “Không xong, Vương Phi cần thận một chút a.”

Hai chiếc xe ngựa lần lượt di chuyển, từ trên xe ngựa đối phương xuất hiện mấy tên đại hán áo đen, ở lần lượt rút ngắn khoảng cách, thân thủ lợi hại lao thẳng đến xe ngựa của Phượng Lan Dạ, sau đó một người khống chế xe ngựa, một người khác lập tức khống chế phu xe, có mấy tên đại hán tiến lên đoạt lấy đàn trong tay Hoa Ngạc, sau đó cảnh giác ngó chừng đám người Phượng Lan Dạ.

Bên trong xe ngựa, khí lưu vừa chuyển, Phượng Lan Dạ liền kêu lên: “Đừng động.” Nàng đang ngăn cản hành động của Thiên Bội Thần, bởi vì nếu hấn động thủ, những người kia sẽ biết có cao thủ ẩn nấp ở tứ phía, cho nên hấn không thể động, là để bảo toàn thực lực, mà mấy tên đại hán kia tựa hồ cũng cảm nhận được khác thường, ánh mắt sắc bén tìm kiếm xung quanh, nhưng Thiên Bội Thần cũng vô cùng lợi hại, sớm ẩn thân đi ra ngoài, một đường đi theo xe ngựa của các nàng.

Xe ngựa chạy một đoạn đường thì dừng lại bỏ đi xe ngựa của Tề Vương Phủ, thay bằng một chiếc xe ngựa khác, Phượng Lan Dạ mắt lạnh quét một vòng, những người này tuy rằng lợi hại nhưng nếu nàng động thủ căn bản không có vấn đề gì, chẳng qua nàng muốn nhìn một chút xem là người nào làm? Trừ Sở Vương Nam Cung Liệt ra thì còn ai?

Xem ra Sở Vương Nam Cung Liệt đã nghi ngờ rồi, hẳn thông qua chuyện này đã nhìn ra được cái gì cho nên mới bắt nàng làm mỗi câu Nam Cung Diệp, chỉ cần Nam Cung Diệp ra tay, hẳn sẽ biết được thực lực, đến lúc đó hẳn chắc chắn nghĩ biện pháp đối phó Nam Cung Diệp, đáng tiếc a, hẳn còn chưa đủ hiểu rõ nàng.

Mặc dù không có Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ nàng cũng không phải là loại người để cho người ta tùy tiện chém giết, hẳn hẳn cho là nàng chỉ có thể dùng đàn để khống chế người ta, lại không biết nàng còn có bản lĩnh khác, hôm nay nàng sẽ cho bọn họ mở rộng tầm mắt, để bọn họ biết nàng không phải là cô nương dễ trêu chọc!

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, hàn quang bắn ra tứ phía, quanh thân sát khí, mấy người bên trong xe ngựa có chút khủng hoảng, một người nhìn tên còn lại quát: “Còn không mau lấy miếng vải đen bịt mắt nàng ta lại.”

Đáng tiếc người nọ quá sợ hãi, liên tục lắc đầu: “Người làm đi.”

Diệp Linh nghe thấy lời mà hai người vừa nói liên trầm giọng: “Đừng có dùng bàn tay của các người chạm vào Vương Phi cao quý của bọn ta, để ta tự làm.”

Những người kia cũng ước gì mình không cần động tới nàng, tin đồn vị Tề Vương phi này lợi hại vô cùng, cho nên bọn họ cũng không dám trêu chọc, hơn nữa lệnh của chủ nhân cũng là không nên làm khó nàng ta, chỉ cần coi chừng đàn của nàng, cẩn thận ngó chừng nàng, không để cho nàng tiếp xúc với dây đàn là được.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81

Bên trong xe ngựa, Diệp linh cầm lấy miếng vải đen xin chỉ thị Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ gật đầu, để cho Diệp linh bịt kín hai mắt của mình, nếu như Diệp linh không làm, chỉ sợ mấy người kia sẽ đi qua làm.

Mấy người áo đen kia, thấy ánh mắt Phượng Lan Dạ đạ bị bịt lại, trong lòng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không nhìn được mắng một câu.

" Thật tà môn mà."

Một nha đầu nho nhỏ tại sao lại làm người ta có cảm giác sợ hãi chứ, nàng lớn lên dịu dàng như một đóa hoa, nhưng lại có dòng khí mạnh mẽ quanh người, tất cả mấy người bọn hăn người nào cũng thân thủ không tệ, tại sao lại bị một cái tiểu nha đầu làm cho sợ hãi thế, cho nên ngày hôm nay thật là tà môn mà.

Xe ngựa một đường chạy nhanh trên được, khoản một canh giờ sau, cuối cùng nó cũng dừng lại, bảy tám tên hán tử áo đen xuống xe ngựa, tất cả đều cảnh giới nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, nghe nói vị Tề vương phi này rất bất thường, cho nên bọn họ cũng phải cẩn thận mà làm việc.

Diệp linh cùng Hoa chờ giúp Phượng Lan Dạ xuống xe, chỉ thấy trước mắt là một nhà dân bỏ hoang, ngoài cửa lúc này đã có mấy tên Hắc y nhân đứng thẳng, mặt không chút thay đổi lãnh khốc nhìn ba người các nàng , phía sau có mấy tên Hắc y nhân lên tiếng: "Mau vào đi."

Ba người cũng không chậm trễ, không có chút nào là không hợp tác, đi thẳng vào, họ bị nhốt trong một gian phòng không lớn, nhưng lại bao vây

ba tầng trong ba tầng ngoài.

Trong phòng, Diệp linh thật nhanh nhẹn tháo ra khăn bịt mắt màu đen cho Phượng Lan Dạ, nóng lòng kêu lên: "Vương Phi phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ đầu tiên là để cho ánh mắt thích ứng một chút với ánh sáng chung quanh, sau đó đánh giá một chút tình huống, mới lạnh lùng mở miệng: "Không có việc gì, các người sợ cái gì?"

Nàng sở dĩ bất động thanh sắc, chính là muốn tra rõ đến tột cùng là người nào động thủ bắt các nàng, nơi đây là nơi nào? Tin tưởng Thiên Bội Thần sẽ biết, Phượng Lan Dạ liếc nhìn Hoa Ngạc một cái: "Đi cạnh cửa ngõ chừng, có người tới đây thì phát ra một chút thanh âm."

"Dạ" Hoa bồ không biết chủ tử muốn làm cái gì, nhưng không dám hỏi nhiều, chạy vội tới cạnh cửa cẩn thận quét mắt nhìn phía ngoài.

Nơi này, Phượng Lan Dạ cũng không kiêng kỵ Diệp linh, liền kêu một tiếng Thiên Bội Thần.

Thiên Bội Thần lắc mình đi ra, Diệp linh sợ hết hồn, chỉ vào Thiên Bội Thần: "Người là? Người là người phương nào?"

Thiên Bội Thần liếc nàng một cái, thật giống như không nghe thấy vậy, Phượng Lan Dạ ở một bên chịu khó giải thích một chút: "Hắn chính là thủ hạ của Vương gia."

"a."

Diệp linh trong lòng giống như uấn được một viên định tâm hoàn, khó trách Vương Phi mặt không đổi sắc, thì ra là biết ở chỗ tối có cao thủ đi theo, nếu vậy các nàng cũng yên lòng rồi, .

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới nàng nữa, chỉ nhìn Thiên Bội Thần, trầm giọng hỏi thăm: "Nơi này là chỗ nào?"

Thiên Bội Thần bám theo một đoạn, tự nhiên biết nơi này là địa phương nào?

"Là khu dân nghèo ở Đông Giao, nhà này không còn ai, cho nên đã bị bọn họ lấy ra nhốt người."

Thiên Bội Thần vẻ mặt trước sau vẫn lạnh nhạt vô tình, ngay cả tình huống trước mặt như vậy, sắc mặt của hắn cũng không có nửa điểm thay đổi.

Phượng Lan Dạ đã có kinh nghiệm với hắn, cho nên không trách hắn, trước mắt bọn họ còn có chính sự phải làm: "Thiên Bội Thần, người lập tức phái người đưa tin về Vương Phủ, bảo Nam Cung Diệp án binh bất động, hiện tại ta có thể khẳng định, người đứng sau lưng hành động này là muốn xem một chút thực lực của Tề vương phủ, ngoài ra người lập tức đi thăm dò, trừ Sở Vương còn có ai động tâm tư nào không?"

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

Thiên Bội Thần lĩnh mệnh lập tức lắc mình rời đi, Diệp linh đợi đến lúc hắn đi, mới dám nhỏ giọng nói thầm: "Vương Phi, người này lạnh quá a, so sánh với Vương gia còn khốc hơn."

Vương gia lúc đối mặt với Tiểu Vương phi, mặt mày đều là ôn nhuận, nhưng người này một chút vẻ mặt cũng không có, nếu như không phải là có hô hấp, nàng thật sự nghĩ rằng hắn là hoạt tử nhân (xác sống ^.^)

Phượng Lan Dạ không để ý tới nàng, gọi Hoa Ngạc tới đây, sau đó dặn dò hai người các nàng: "Nghỉ ngơi một chút đi, khuya hôm nay có lẽ sẽ có hành động."

"Dạ, Vương Phi."

Hai người thấy được Thiên Bội Thần tồn tại, hiện giờ cũng không phải cảm thấy sợ nữa, liền tựa vào nhau nghỉ ngơi.

Sắc trời bắt đầu tối, Phượng Lan Dạ cùng hai tiểu nha đầu tỉnh ngủ, những người đó thật giống như bỏ mặc các nàng vậy, hơn nữa cũng không thấy họ làm khó nàng, cũng không đưa thức ăn cho các nàng, trên gương mặt tươi đẹp của Phượng Lan Dạ bao phủ một tầng sáng lạnh, u ám nhìn bốn phía.

Lúc này Thiên Bội Thần đã trở lại, lập tức báo cáo trạng huống trước mắt.

"Vương Phi, Thiếu chủ đã nhận được tin tức rồi, bất quá nếu như Vương Phi không trở về, chỉ sợ thiếu chủ sẽ phải ra tay."

Phượng Lan Dạ đuôi lông mày nhướng lên, thật đúng là sợ hãi bất chấp tất cả, nàng vốn cho là này người bắt cóc sẽ lộ diện ra, nhưng không nghĩ tới không ai để ý tới các nàng cả, như vậy các nàng còn cần thiết lưu lại sao?

"chính là thủ hạ của Sở Vương sao?"

Thiên Bội Thần gật đầu: "Đúng vậy, còn có Tấn vương phủ cũng tham dự vào nữa."

Phượng Lan Dạ ánh mắt lóe lên một cái, rất nhanh liền xác định một chuyện, trước mắt Tấn vương cùng Sở Vương nhất định hoài nghi đến Tề vương phủ, rất có thể sẽ nghĩ đến chuyện sổ sách cùng Ngọc Long là do các nàng động tay chân, kể từ đó có thể hiểu bọn họ vì sao phải động thủ bắt cóc nàng, nhất định là muốn ép Nam Cung Diệp xuất thủ, để xem Vương Phủ đến tột cùng có nhân vật lợi hại hay không, nếu như Nam Cung Diệp ra tay, chẳng những là Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ, e là ngay

cả hoàng thượng cũng sẽ nổi lên tâm tư, nghĩ tới những thứ này, Phượng Lan Dạ liền đau lòng cho Nam Cung Diệp, giờ phút này nàng cũng không nguyện ý cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới hân, trước đây hân một mực chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, nhưng có đôi cũng nên đổi lại nàng đi bảo vệ hân.

"Tốt, đi lấy Lục Ý tới đây cho ta."

"Dạ, Vương Phi."

Thiên Bột Thần đáp một tiếng, thật nhanh lắt mình rời đi, rồi nhanh chóng xuất hiện lại, đem Lục ý cầm tới.

"Vương Phi, có muốn thuộc hạ giúp hay không?"

"Không cần, ta nghĩ sẽ có người tới đây cứu chúng ta."

Phượng Lan Dạ khước môi nhếch lên cười lạnh, nàng biết có người vẫn một mực giám thị nàng, có lẽ hân cũng biết nàng bị bắt cóc, sợ dĩ hân không có động thủ, có lẽ để theo dõi động tĩnh của Tề vương phủ, chẳng qua nếu như nàng cùng những người đó đánh nhau, hân sẽ xuất hiện sao.

"Dạ, Vương Phi."

Thiên Bột Thần mặc dù thanh âm cứng nhắc không có gì lạ như cũ, nhưng là đối với tiểu nha đầu này, lúc ban đầu hân còn khinh thường nhưng bây giờ lại rất bội phục, hân trong lòng dạ biết rõ, mỗi một chuyện nàng làm, đều có nguyên do của nó, cho nên Phượng Lan Dạ vừa lên, hân liền lui xuống.

Trong không gian không lớn, Phượng Lan Dạ ngồi xuống đất, tiếng đàn du dương mệnh mong từ ngón tay vang lên, linh hoạt kỳ ảo được thật giống như dòng suối chảy bên trong lòng, róc rách lưu động.

Ngoài phòng Hắc y nhân rất nhanh bị kinh động, lập tức có người đi thăm dò, sau đó bối rối kêu lên.

"Tà môn rồi, cầm không thấy."

"Không phải là gặp quỷ chứ."

Lúc này có người kêu lên, sau đó cửa ầm một tiếng bị đá mở ra, mười mấy tên Hắc y nhân chặn ở trước cửa, hoảng sợ bối rối nhìn người ở trong nhà.

Phượng Lan Dạ một thân ngông nghênh, híp lại hai tròng mắt, trên dung nhan trong trẻo, như bao phủ một tầng sương trắng, ánh sáng lạnh toả ra, làm người ta không dám đến gần, những kẻ đó duy trì một chút khoảng cách rồi kêu lên: "Đừng đàn, Đừng đàn, lập tức đem cầm lấy lại"

Diệp linh cùng Hoa chờ cười lạnh: "Thật là không biết xấu hổ, tại sao lại phải đưa cầm cho các người, đàn này là của chủ tử nhà ta."

"Đúng vậy a, nếu không muốn chết, lập tức đưa chúng ta đi ra ngoài."

Hai người biết rõ cầm kỹ của Vương Phi hết sức lợi hại, cho nên mới không sợ hãi.

Giọng nói của bọn họ, tựa như không chút nào ảnh hưởng được Phượng Lan Dạ, tiếng đàn của nàng càng lâm vào mê mải, giữa không trung nổi lên một trận kinh phong, sợi tóc bị thổi lên, tung bay trên không trung, ống tay áo phất phới như mây, quanh thân tựa như thần thánh không thể xâm phạm.

Gió càng thổi càng lớn, những hắc y nhân kia hai mặt nhìn nhau, không dám bước lên trước, cũng không dám lui về phía sau, lâm vào thế khó xử, ngay tại lúc này, Phượng Lan Dạ đột nhiên quát lạnh một tiếng, dòng khí lưu mạnh mẽ xoay tròn bắn ra ngoài, gió sắc bén như đao không ngừng

phóng tới, có vài người không kịp phòng bị lập tức bị bắn văng đi, có ít người định lực tốt, quần áo trên người bị gió thổi tung xốc xếch không chịu nổi, lúc này Phượng Lan Dạ đã đứng lên, nhưng hai tay cũng không dừng lại, đầu ngón tay ngưng tụ đại lực khổng lồ chế cầm, khiến cho cầm thật giống như bay lơ lửng giữa không trung, mà nàng vừa đi về phía trước, vừa lạnh lùng bắn ra tiếng đàn, từng lưỡi đao phong liên tiếp bắn ra ngoài.

Trong chớp mắt ba người đã đi tới trên thềm đá bên ngoài ngôi nhà, trăng non lưỡi liềm chiếu qua đầu, bốn phía một mảnh mênh mông, những hắc y nhân kia vừa lui qua một bên vừa kêu: "Lên, lên."

Lập tức liền có người lao đến, Phượng Lan Dạ vừa thu lại đàn, một tay tịch thu đàn, đàn liền quăng ra ngoài bay lên cao, mà lúc này thân thể của nàng thật giống như du long trượt ra, trong lúc lướt qua mấy tên hán tử, nàng chuyển động một chút, chỉ nghe được bên tai cùng lúc vang lên mấy tiếng thét a a, đợi đến lúc nàng xoay người xuyên ngược lại, đứng ở chỗ cũ trước mặt Diệp linh cùng Hoa Ngạc, thì thấy đám hắc y nhân bao quanh ba người các nàng, đã ngã xuống mấy tên, phịch một tiếng lăn trên mặt đất, có người mang vẻ mặt thống khổ, có người che đầu, có người che bụng, rõ ràng bị đàn kia đánh trúng, lúc trước thì bị gió gây thương tích, sau lại bị đàn đập trúng, làm sao còn chịu được, sớm có đã có mấy người bò dậy không nổi rồi, mà những người khác cũng không dám đại khai sát giới, bởi vì phía trên có lệnh, không cho phép thương tổn người này.

Đám Hắc y nhân còn lại sợ ba người này bỏ chạy, đã sớm đoàn đoàn bao vây tới đây, nếu để cho ba người này chạy, chỉ sợ bọn họ dừng nghĩ có một người sống sót, vì tánh mạng, cho nên bọn họ đành liều mạng, mỗi người trong mắt đều lộ hung quang, chậm rãi đi về phía trước.

Phượng Lan Dạ khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, không nhẹ không chậm mở miệng.

"Chủ tử của các người thật đúng là bọn chuột nhắt, có can đảm làm sao lại không có can đảm đi ra ngoài gặp mặt, người như thế có thể thành được rồi đại sự gì, trời sanh đúng là lũ xà chuột độc hại nên không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ta nghĩ mặt mũi tổ tông cũng bị bọn họ ném sạch sẽ, những thứ tổ tông này sao lại không có từ phần mộ tổ tiên mà leo ra tìm hản tính số đây, chỉ sợ họ chết cũng không thể nhắm mắt, sao lại có thể sinh ra loại con cháu đáng khinh, chuyên làm chuyện trộm đạo, ta nghĩ bọn họ là đời trước, chắc cũng đã làm chuyện thất đức rồi, nên mới có thể sanh hạ cái loại người bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, có can đảm làm mà không có can đảm đứng ra nhận."

Tiếng tức giận mắng trầm bổng du dương, vô cùng nhuần nhuyễn, sững khoái chi cực, từng đợt từng đợt vang dội trong đêm tối.

Người ở chỗ tối sớm đã tái rồi mặt, hô hấp càng ngày càng nặng, hai tay nắm chặt, hận không thể bóp chết nha đầu này mới có thể tiết hận, hản vừa nghĩ như thế, định ra mặt hiện thân, bỗng nhiên cửa phòng nhỏ ầm một tiếng bị người ra đá mở ra, người ở chỗ tối lập tức ẩn giấu bất động.

Giây lát, bốn phía sáng lên vô số cây đuốc, sau đó là tiếng ầm ỹ, một đội binh tướng mặc áo giáp vọt vào, chỉnh tề đồng nhất, bên hông trường thương toàn bộ xuất thủ, đồng loạt nhắm vào những hắc y nhân kia, tiếng quát lạnh lùng vang lên.

"Tặc nhân to gan, dám can đảm bắt cóc Tề vương phi, muốn chết."

Người vừa nói chuyện chính là thủ hạ đắc lực của Tây Môn Vân, hai mắt như hổ rình mồi, nhìn nhìn chăm chăm vào nhóm người đối diện, trong lúc nhất thời Hắc y nhân ai cũng không dám cử động, lúc này từ trong một đám binh tướng đi ra một người, mình mặc áo giáp màu bạc, gương mặt tuấn tú lông mày rậm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, một đôi mắt lạnh sâu thẳm nhìn cục diện trong sân, quét mắt về phía đám Hắc y nhân một cái, vung tay lên: "Bắt lại, toàn bộ mang về."

"Dạ, tướng quân."

Một đội binh tướng như lang như hổ bổ nhào lên phía trước, những hắc y nhân kia nhất thời không dám phản kháng, đây đều là người trên triều đình, bọn họ nào dám phản kháng, cuối cùng chỉ phải biết điều một chút ngoan ngoãn bị bắt lại, mà người ở chỗ tối lặng lẽ ẩn lui đi ra ngoài, phân phó thủ hạ: "Những người này một cũng không giữ lại."

"Dạ, thuộc hạ đi làm."

Bốn phía yên tĩnh lại, trong tiểu viện tan hoang, tất cả binh tướng đã áp giải phạm nhân lui ra ngoài, Tây Môn Vân một tư thế hiên ngang, vững vàng tiêu sái đến trước mặt Phượng Lan Dạ, trầm giọng mở miệng.

"Đi thôi, bốn tướng đưa Tề vương phi trở về phủ."

"Làm phiền."

Phượng Lan Dạ chậm chạp mở miệng, sau đó dẫn Diệp linh cùng Hoa Ngạc đi ra ngoài, lúc lướt qua Tây Môn Vân, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Chuyện hôm nay, bốn vương phi cũng không nợ người nửa điểm ân tình nào, nếu như vừa bắt đầu người liền xuất hiện, bốn vương phi xem như đã nợ người một phần ân tình, nhưng hiện tại huề nhau, còn có sau này hãy để người cách xa ta một chút, ta không nói lời nào, không có nghĩa là ta không biết."

Lướt qua bên người hắc mã đi, Tây Môn Vân quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một tiểu thân ảnh xinh đẹp dịu dàng cho trong bóng đêm, ngạo nghễ lạnh lùng, như một ngọn gió đẹp nhất thế gian, đáng tiếc cuối cùng hắc mã đã bỏ lỡ, một người đặc biệt như vậy, hắc mã còn có thể gặp phải sao? Đáy lòng không khỏi ngơ ngẩn khó chịu hơn mấy phần, nhưng cũng không nói thêm cái gì nữa, xoay người lại đi theo ra ngoài.

Ngoài cửa viện, Phượng Lan Dạ cùng hai tỳ nữ đã lên xe ngựa, Tây Môn Vân vung tay lên, tự mình đưa Phượng Lan Dạ trở về Tề vương phủ, người ngồi trên cao cưỡi ngựa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xe ngựa, hẳn chưa bao giờ yêu cầu xa vời muốn nàng cảm kích hay thiếu ân tình của hắn, lúc ban đầu chẳng qua trong lòng có một phần thương hại, một người nhỏ bé yếu ớt như vậy, lại trở thành vong quốc nô, nhưng là từ từ hắn lại phát hiện, trên người nàng ẩn chứa năng lượng khổng lồ, khiến cho nàng tựa như một truyền kỳ huyền hoặc, đáng tiếc đợi đến khi hắn phát giác được, hắn cùng với nàng đã bỏ lỡ nhiều thứ.

Nếu đã bỏ lỡ, thì chỉ có thể chúc phúc thôi, Tây Môn Vân cười khổ, gương mặt đi đầu, chạy thẳng tới Tề vương phủ.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ lông mày cau lại suy tư mấy lần, không nghĩ tới Tấn vương cùng Sở Vương lại nhìn được, nàng tức giận mắng như vậy, bọn họ cũng không có xuất hiện, xem ra nàng đã nghĩ rất đơn giản rồi, lúc trước chịu bị nắm, chính vì muốn gặp hai người này, xem bọn hắn tự bào chữa như thế nào, đáng tiếc lại không đạt thành tâm nguyện.

Trước cửa Tề vương phủ, bỗng nhiên xông ra mười mấy tên thị vệ, người cầm đầu một thân bạch y, ở dưới bóng đêm phiêu miểu tựa như trích tiên, bất quá quanh thân nhuộm hắn lại nồng đậm sát khí lệ khí, tựa hồ hận không được giết người để tiết hận.

Người này chính là Tề vương Nam Cung Diệp, hắn đợi nửa ngày cũng không có tin tức, nên không có kiên nhẫn chờ đợi nữa, những người đó một lần nữa muốn thử dò xét thực lực của Tề vương phủ, vậy hãy để cho bọn họ xem một chút đi, bọn họ muốn đối phó thì tới đi, hắn chẳng lẽ sợ bọn họ hay sao?

Quản gia Tích Đan của Vương Phủ cản trở đường đi của Nam Cung Diệp: "Vương gia, Vương Phi không có việc gì, người đừng đi ra ngoài, Vương Phi nhất định rất nhanh trở lại."

Nam Cung Diệp gương mặt sáng chói như minh châu đã trầm xuống, thanh âm lạnh như băng vang lên: "Cút ngay đi."

Thân hình hắn chợt lóe lên, đã nhảy lên một con ngựa, phía sau mười mấy tên thị vệ rồi rít phi thân lên ngựa, chuẩn bị lên đường, đang lúc ấy thì, từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa, Tích Đan đưa mắt nhìn, không khỏi kêu lên: "Vương gia khoan, khoan, nhất định là Vương Phi trở lại."

Mọi người lôi kéo dây cương nhìn sang, một người tung mình xuống ngựa nháy mắt liền đến trước mặt họ, chỉ thấy người cầm đầu chính là Tây Môn Vân tướng quân, hắn lôi kéo dây cương ôm quyền: "Tề vương định đi đâu, Bốn vương đem Tề vương phi đưa về."

Nam Cung hoa vừa nghe, ánh mắt u ám nhìn xe ngựa ở phía sau Tây Môn Vân.

Màn xe được vén lên, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc dẫn đầu nhảy xuống, theo sát phía sau không phải Phượng Lan Dạ thì là ai, một thân nhẹ ôm cầm, từ từ xuống xe ngựa.

Động tác của Nam Cung Diệp thật nhanh, mọi người còn không có thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy một vệt sáng chợt lóe lên, người này đã rơi ở trước mặt Phượng Lan Dạ, ngũ quan tuần mỹ xuất trần chợt lóe lên lo âu rồi biến mất, lời vừa ra khỏi miệng của cũng thật nhẹ nhàng.

"Lan Nhi, không phải là hứa đợi ở Vương Phủ sao? Sao lại tùy tiện đồng ý đi ra ngoài ước hẹn."

Từ đầu tới đuôi, trong mắt của hắn nhìn không thấy được người khác, càng đừng nói Tây Môn Vân tướng quân, nam nhân này chăm chú nhìn Phượng Lan Dạ một cái, cũng không nhiều lời nữa ôm quyền: "Bốn tướng nên rời đi trước."

Cho đến lúc này, Nam Cung Diệp tựa hồ mới chú ý tới sự hiện hữu của hắn, nhưng tên này cũng không có nửa điểm khách sáo, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Không tiễn."

Tây Môn Vân lôi kéo dây cương rời đi, tiếng vó ngựa nổi thành một mảnh, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Trước cửa Tề vương phủ, Nam Cung Diệp thẳng tay lôi kéo Phượng Lan Dạ đi vào trong, phía sau Tích quán gia lập tức phát tay phân phó: "Cũng vào đi thôi, đừng ở đây làm loạn thêm."

Vương Phi đã trở về rồi, mọi người tự nhiên thu tay, tất cả mọi người vào Vương Phủ, bốn phía im lặng lại.

Bên trong Liên viện, Nam Cung Diệp đang ở trong khách sảnh hỏi thăm Phượng Lan Dạ đã phát sanh chuyện gì, tiểu nha hoàn canh cửa đi xuống để chuẩn bị bữa tối, Vương gia đến bây giờ còn không dùng được thiện đâu? Vương Phi trải qua hành hạ từ trưa đến giờ, nói vậy chắc đã đói bụng .

"Hai tên khốn kiếp này, dám can đảm động tới người, thật là quá đáng giận?"

Nam Cung Diệp bàn tay to thon dài vỗ trên bàn, tay áo nhẹ thổi qua, mùi thơm tràn ngập, nhìn thấn trên ngũ quan tuần mị chợt lóe lên sự tàn bạo rồi biến mất, hận không được lập tức phái người vào Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ để tính sổ, bất quá Phượng Lan Dạ đã ngăn trở hắn, Tề vương Phủ của bọn họ bây giờ chủ yếu dùng lực lượng để điều tra ra chuyện năm đó Ngọc phi tự sát.

Xem ra các nàng nên ra tay, không thể cứ bị động mà chờ.

"Được rồi, ta không phải không có chuyện gì sao, người đừng sinh khí ."

Phượng Lan Dạ vươn tay đặt lên bàn tay của Nam Cung Diệp, trong lòng biết hẳn rất tức giận, nếu không phải mình ngăn cản, chỉ sợ hẳn sớm đã xuất hiện.

"Trước mắt hay là chúng ta thương nghị một chút làm thế nào để tra ra cái chết của Ngọc phi đi?"

Hai người đang nói chuyện, thì bên ngoài phòng, Diệp linh cùng Hoa Ngạc đi đến, trong tay còn bưng đến các món ăn, phía sau còn có mấy nha hoàn cũng bưng thức ăn đi theo, một nhóm mấy người đi đến, rất nhanh bày trí đồ ăn ngon xong, liền mời Vương gia cùng Vương Phi dùng bữa, hai nha đầu Diệp linh và Hoa Ngạc ở lại hầu hạ, những người còn lại ở bên ngoài nghe lệnh.

Trong khách sảnh, ánh đèn ấm áp, gió đêm từ cửa sổ thổi vào, sa mạn (rèm cửa) nhẹ tung bay, khắp nơi một mảnh nhu hòa.

Trên bàn ăn, hai người vừa dùng bữa vừa nói chuyện tiếp.

" Nam Cung Diệp, trong cung có người của người không?"

Phượng Lan Dạ dừng lại động tác trong tay, để hỏi Nam Cung Diệp, nên biết rằng muốn tra ra chuyện của Ngọc phi, nhất định phải vào cung, mới có thể tra rõ, bằng không căn bản là không có biện pháp ra tay.

Nam Cung Diệp gật đầu, ánh mắt trở nên sâu u, nói thật ra , đối với Lan Nhi, đáy lòng hẳn thường có một sự ngạc nhiên, bất kể là chuyện gì, nàng tựa hồ đều nhìn thấy rất rõ, hơn nữa bố trí cũng rất độc đáo, mọi chuyện như đều được nắm giữ ở trong tay của nàng, người như vậy may mắn là ở bên người của mình, mà hẳn chỉ mong muốn làm cho nàng vui vẻ một chút, không có ý tranh giành đại vị, nếu là người như nàng mà rơi vào tay của Tấn vương cùng Sở Vương, nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực, trong cuộc tranh giành đại vị nàng là quân cờ lợi hại nhất, vừa nghĩ như thế, Nam Cung Diệp liền có chút ít hiểu được vì sao Tấn vương cùng Sở Vương hết

lần này đến lần khác nhằm vào nàng, bởi vì họ sợ nàng sẽ trở thành cánh tay đắc lực của hắn, cho nên mới muốn diệt trừ nàng, đồng thời cũng muốn tra rõ ràng phía sau Tề vương phủ có thực lực hay không, nghĩ đến đây, tim của Nam Cung Diệp đột nhiên căng thẳng, người luôn luôn cao cao tại thượng như hắn bỗng nhiên lại căng thẳng như thế, song song cũng có chút ít sợ hãi.

"Lan Nhi, sau này làm chuyện gì? Ngàn vạn lần không thể làm vậy, nhất định phải bẩm báo cho Bốn vương, biết không?"

Nếu như nàng có bất cứ chuyện gì không may xảy ra, Nam Cung Diệp chớp mắt một cái quanh thân đầy sát khí, hắn thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì?

Ngồi đối diện Phượng Lan Dạ không biết Nam Cung Diệp bị làm sao, nàng cảm thụ được trên người hắn có sát khí, nên hơi khó hiểu hỏi: "Nam Cung Diệp?"

Thanh âm của nàng vừa mới thốt ra, Nam Cung Diệp vươn tay ngăn trở tiếng kêu của nàng: "Sau này gọi ta Diệp, ta gọi người là Lan Nhi nhé, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, bất ly bất khí."

Thanh âm trầm thấp ám muội vang lên, Phượng Lan Dạ giật mình, tâm cứng lại, chợt như có dòng nước ấm chảy qua, ánh mắt bỗng ướt át như đầm nước, không nói được một lời, giây lát sau tâm tình nàng mới ổn định lại, liền gật đầu: "Diệp."

"Lan Nhi."

Hai người đều nở nụ cười, bất kể sau này có bao nhiêu mưa gió, bọn họ cũng sẽ nắm tay nhau, thì không sợ bất kỳ một cuộc bão táp nào.

Diệp linh cùng Hoa Ngạc nhìn bộ dạng Vương gia cùng Vương Phi tương thân tương ái, rất là hâm mộ, và các nàng cũng thật lòng thay họ cao

hứng.

Các nàng hi vọng Tề vương phủ vĩnh viễn vui vẻ, chẳng qua Hoa Ngạc trong lúc cao hứng, không khỏi có chút ngơ ngẩn, còn những tộc nhân kia phải làm sao bây giờ? Mặc dù công chúa chiếm được hạnh phúc, nàng thật vui vẻ, nhưng mà những người đó phải nên làm cái gì bây giờ?

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ dùng xong thiện, phân phó người đem đồ ăn dọn xuống, Diệp linh liền dâng lên nước trà xong cũng lui ra, khách sảnh yên tĩnh lại, hai người vừa uống trà vừa nói tiếp đề tài mới vừa rồi.

"Diệp, ở trong cung người có ai không?"

Nhiều năm như vậy, trong cung hẳn chắc đã sắp xếp nhân thủ. Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, Nam Cung Diệp quả nhiên gật đầu: "Có, trong cung ta có người."

"Đem những người đó rút lui ra ngoài đi, thay người có thân thủ lợi hại."

"Nàng có kế hoạch gì?"

Nam Cung Diệp đối với đề nghị của nàng cảm thấy rất có hứng thú, đôi mắt phượng hẹp dài nhuộm ánh sáng nóng bỏng, đang khóa chặt nàng lại.

Phượng Lan Dạ nhẹ cười một cái, sau đó chậm rãi mở miệng: "Chúng ta bất cứ lúc nào cũng phải nắm giữ được hướng đi ở trong cung, hiện tại Mộc Miên thì tiến cung, còn Mai Phi thì bỗng nhiên trúng độc, bất kể là ai làm ra, tóm lại nước trong đầm này đã bắt đầu đục, nhưng những thái giám trong cung chưa chắc có thể kịp thời đem tin tức đưa ra, hiện tại đem người lợi hại vào, là có thể tùy thời hiểu rõ hướng đi bên trong, hơn nữa bọn họ hoạt động cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều."

"tốt."

Người trong cung của Nam Cung Diệp chính là một ít thái giám, để hẳn lúc nào cũng có thể biết được tin tức tình hình trong cung, chẳng qua có đôi khi tin tức quá chậm, đúng như Lan Nhi suy nghĩ, thay thân thủ lợi hại hơn, lúc nào cũng bảo đảm được tin tức nhanh chóng.

“Kế tiếp, trong cung hẳn là sẽ có nội loạn, chúng ta sao không nhân dịp này, thăm dò một chút tình hình, sau đó đem tin tức lấy được từ các nơi gộp lại, từ từ sửa sang lại đầu mối, như vậy có thể nhanh chóng hơn một chút.”

“Biện pháp như vậy là tốt nhất.”

Nam Cung Diệp trầm ổn trả lời, trước đây hẳn sợ phụ hoàng phát hiện cho nên vẫn không động thủ, nhưng nếu bây giờ trong cung xảy ra nội loạn, ai sẽ chú ý tới những thái giám này chứ: “Tốt, Bốn Vương sẽ đi an bài.”

“Giao cho người.”

Phượng Lan Dạ diễm lệ tươi cười, một khuôn mặt mười ba tuổi, đã mỹ lệ đến rung động lòng người, giống như đóa hoa như mở như không, mùi thơm xông vào mũi, ánh mắt Nam Cung Diệp sâu u nhìn nàng, thiêu đốt lên một ngọn lửa, hẳn hiện tại rất khẳng định là mình thích nha đầu này, hẳn đang đợi nàng lớn lên, đợi đến khi bọn họ trưởng thành, sau khi hẳn tra rõ chuyện mẫu phi, sẽ mang nàng rời đi, trở về Yên Hải cũng tốt, bất quá trước mắt còn nhiều chuyện phải làm, nhưng bọn họ sẽ cùng nắm tay nhau bước đi, nghĩ tới đây, sắc mặt Nam Cung Diệp lãnh chìm: “Ngày mai, Bốn Vương sẽ mời Tấn Vương cùng Sở Vương đến đây, Lan Nhi nghĩ như thế nào?”

“Tốt.”

Vừa nghe mời Nam Cung Trác và Nam Cung Liệt đến phủ, trên mặt Phượng Lan Dạ lập tức bao phủ một tầng sát khí, khóe môi âm trầm nhếch lên tựa tiểu phi tiểu.

“Ý kiến này không tệ.” Không biết ngày mai đến đây bị nàng thống mạ, Tấn Vương cùng Sở Vương có khó chịu hay không a, chuyện này thật có chút ý tứ, từ tối nay nàng liền bắt đầu mong đợi.

“Khuya hôm nay người nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Nam Cung Diệp đứng lên cùng Phượng Lan Dạ nói một tiếng, liền rời đi.

Vương gia vừa đi, mấy tiểu nha đầu ở Liên Viện liền xông vào, cầm đầu là Diệp Linh lòng sớm đã như lửa đốt kêu lên: “Vương phi, không xong không xong.”

Phượng Lan Dạ ngáp một cái, vẻ mặt khó hiểu, không nhìn được chau lên lông mày: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Linh Hoa Ngạc hai người như kẻ cướp kẻ trước người sau mở miệng: “Vương phi biết không, nghe nói hôm nay Vương Gia cứu một nữ nhân về phủ, hiện tại được an bài ở Thanh Mãn viện.”

Thanh Mãn viện, là khách viện của Tề Vương phủ, nơi này từ trước tới nay không dùng tới, không nghĩ ra hôm nay lại cho một người vào trong đó ở, bất quá chỉ điều này cũng đủ làm cho tất cả mọi người ở Liên Viện khẩn trương lên rồi, Diệp Khanh cả ngày không an tâm, thật vất vả mới đợi tới khi Vương Phi trở lại, nhưng lại không thể gặp mặt nên liền nói cho Diệp Linh cùng Hoa Ngạc, hai người này vừa nghe xong gấp đến độ xoay vòng, Vương Gia vừa đi liền vọt vào.

Ánh mắt của Phượng Lan Dạ đều nhanh dính lại, còn tưởng rằng phát sinh đại sự gì, không nghĩ tới lại là chuyện này, Vương Gia cứu một người thì có gì ngạc nhiên?

Nhưng mà đối với những người lớn lên ở Tề Vương phủ thì chuyện này đúng là một chuyện lớn a, Vương Gia có khi nào mà đi làm loại chuyện này chứ, lần đầu làm là cưới Tiểu Vương Phi vào Tề Vương Phủ, hiện tại ngoại

lệ cứu một cái nữ nhân về phủ, nữ nhân này sẽ không phải, không phải là trắc phi tương lai chứ, những nha hoàn này càng nghĩ càng cảm thấy không đáng thay Vương phi, chỉ có Phượng Lan Dạ là vẻ mặt không có việc gì, điều này càng làm cho Hoa Ngạc cùng Diệp Linh nóng lòng.

“Vương phi a, người biết không? Vương Gia luôn lãnh mạc, rất ít hỏi tới chuyện gì khác, lần này lại ra tay cứu một người, người chẳng lẽ không lo lắng sao?”

Diệp Linh giành trước mở miệng, Hoa Ngạc gật đầu lia lịa, tiếp lời: “Vương gia lớn lên tuần mỹ như vậy, cả An Giáng thành có biết bao nhiêu người thầm thương trộm nhớ ngài a, Vương phi chẳng lẽ đã quên tiện nhân Trầm Vân Tinh kia sao?”

Mặc dù cuối cùng nàng ta không nhận được kết quả gì tốt, nhưng không có nghĩa là nữ nhân khác cũng có kết quả giống như nàng a, Trầm Vân Tinh là Tam Hoàng Tử Phi, một phụ nữ có chồng, nhưng lần này được cứu vào phủ là một cô nương độc thân, cho nên đương nhiên sẽ làm cho người ta lo lắng, lại còn ở trong Tề Vương phủ.

Trong phòng khách, trừ đám người Diệp Linh Hoa Ngạc, ngay cả Diệp Khanh luôn luôn ít nói cũng mở lời.

“Vương phi, người biết không, nghe người trong Vương Phủ nói, người đàn bà kia lớn lên rất xinh đẹp, da trắng như tuyết trên núi cao, ánh mắt đẹp như cây nho, cho nên người nhất định phải coi chừng a.”

Phượng Lan Dạ nghe bên tai từng tiếng lo lắng, không khỏi nhú mày, bất đắc dĩ thở dài: “Cho nên nói các người lo lắng cái gì đây?”

“Nếu như nàng ta câu dẫn Vương Gia thì làm sao bây giờ?”

Ba nữ nhân trầm miệng một lời mở miệng, Phượng Lan Dạ vừa nghe lời này, tâm khó được cứng lại, tựa hồ không thoải mái, cuối cùng nhìn thẳng

lên đám nữ tỳ: “Diệp Linh đi kêu Tích quản gia đến đây, ta có việc muốn hỏi.”

“Dạ, Vương phi.”

Diệp Linh xoay người chạy ra bên ngoài, trong phòng khách Diệp Khanh cùng Hoa Ngạc đứng bên người Phượng Lan Dạ, còn có hai nha đầu khác đứng ở cửa, mấy người đều mang vẻ mặt lo lắng, giống như ngay sáng mai Vương Gia liền phong nữ nhân kia làm trắc phi vậy, Phượng lan Dạ không khỏi có chút buồn cười, mặc dù nàng đồng dạng cũng có chút ngạc nhiên, nhưng biết Nam Cung Diệp không phải loại người lấy sắc đẹp nhìn người, nên không lo lắng, chẳng qua đáy lòng cũng thấy rất kỳ quái, vì nguyên nhân nào Nam Cung Diệp lại cứu nữ nhân kia về phủ chẳng phải hẳn luôn khinh thường xen vào việc của người khác sao.

Sau khi Diệp Linh tìm được Tích quản gia, cũng không quản mọi việc, lôi kéo Tích Đan chạy thẳng tới Liên Viện, ngay cả thở cũng không nghỉ ngơi, chạy nhanh đến độ thở gấp, Tích Đan vốn không sao cả vì hẳn có công phu cho nên không vấn đề này vào mắt, chẳng qua nhìn thấy Diệp Linh chạy rất đáng thương, có chút không đành lòng.

“Người chạy chậm một chút, đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Linh không để ý tới hẳn, hai người xông ào vào Liên Viện, mãi cho đến khi tới phòng khách Diệp Linh mới đứng ở cửa thở hổn hển, phát tay ý bảo Tích Đan đi vào, Tích Đan tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn gì, lập tức lắc mình đi vào.

Chỉ thấy trong phòng khách, Vương Phi ngồi ở trên cao, sau đó là một tả một hữu hai nha hoàn, ở cửa cũng có hai nha đầu đứng thẳng, mọi người đều chăm chăm nhìn hẳn, thật giống như hẳn đã gây ra ra chuyện gì đại nghịch bất đạo vậy, Tích Đan bị hù dọa đến nhảy dựng, vội vàng cúi đầu thi lễ.

“Tiểu nhân tham kiến Vương Phi, không biết Vương Phi cho gọi tiểu nhân đến đây là vì việc gì?”

Phượng Lan Dạ liếc hắt một cái, không nhìn ra thần sắc của Tích Đan có gì thay đổi, nhàn nhạt mở miệng: “Nghe nói hôm nay Vương Gia cứu một vị cô nương trở về?”

Tích Đan vừa nghe thấy chuyện này, không thể để cho tình cảm của Vương gia Vương phi xuất hiện khe hở được nên vội vàng bẩm báo: “Vương Phi, người ngàn vạn lần không nên hiểu lầm Vương Gia a, nghe Nguyệt Cầm nói, lúc ấy bởi vì Vương Gia nhận được tin trong phủ, biết Vương Phi bị bắt cóc, cho nên lòng như lửa đốt, cỡi ngựa quá nhanh mà vô ý kinh sợ nữ tử đó, nữ nhân kia ngất đi, Vương Gia nóng lòng vội vàng muốn cứu Vương Phi cho nên trước tiên liền phân phó Nguyệt Cầm mang cô nương kia về, nhận được tin Thiên Bội Thần đưa về, Vương phi dặn Vương Gia đợi ở trong quý phủ, Vương Gia đều vội tới sắp điên, còn phần cô gái kia, Vương Gia từ đầu tới cuối đều không để ý, là tiểu nhân an bài nàng ở Thanh mẫn viện tạm trú, rồi mời đại phu tới trị liệu cho nàng.”

“Ừ.” Phượng Lan Dạ nghe xong cũng không nói gì, giơ tay coi như biết rồi, đang định phất tay ý bảo Tích quản gia lui xuống, nàng mệt mỏi cần nghỉ ngơi rồi, ai biết Diệp Linh đứng phía sau Tích Đan không quên hỏi tới: “Nghe nói nàng kia lớn lên rất xinh đẹp phải không?”

Tích Đan cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Là rất xinh đẹp, bởi vì lúc ấy Tiểu Vương phi xảy ra chuyện, tất cả mọi người còn chưa kịp nhìn mặt, nhưng sau khi đại phu cho uống thuốc, nữ nhân kia tỉnh lại, tiểu nhân liền thấy được, nàng ta lớn lên là một người xinh đẹp.”

Tích Đan thật tình nói, mọi người trong phòng khách lập tức sầu lo, Diệp Linh không quên dặn dò Tích Đan: “Sáng mai đợi nàng khỏe lại, lập tức phái người đưa nàng xuất phủ, biết không? Không thể để cho nàng ta lưu lại đây.”

“Tiểu nhân đã biết.”

Phượng Lan Dạ nhìn mất tiểu nha đầu này so với nàng còn nóng lòng hơn, vừa bực mình vừa buồn cười, Vương gia các nàng không phải là đồ háo sắc, cho nên không cần thiết phải lo lắng như vậy, bất quá các nàng cũng là vì tốt cho nàng, nên nhất thời nàng không phản ứng, bất quá nàng thật mệt chết đi được: “Đi xuống đi.”

Tích Đan lui ra ngoài, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh còn muốn nói thêm, thì bị Phượng Lan Dạ sớm ngăn trở lời các nàng: “Có chuyện gì ngày mai hãy nói, hôm nay ta mệt nói.”

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc cuối cùng cũng dừng lại, hai người đi tới vịn Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, một phen rửa mặt nghỉ ngơi.

Hôm nay là Diệp Linh làm nhiệm vụ, những người kia cũng đã đi xuống nghỉ ngơi, trong phòng ngủ lớn, Phượng Lan Dạ sớm nhắm lại ánh mắt, một bên trên giường êm Diệp Linh lăn qua lộn lại không ngủ được, Phượng Lan Dạ quan tâm hỏi: “Diệp linh, làm sao vậy?”

“Sáng mai ta nhất định phải đi xem nữ nhân kia lớn lên có bao nhiêu xinh đẹp, hừ, nếu nàng dám can đảm có tâm tư gì, nhất định phải đem nàng đuổi ra ngoài.”

Phượng Lan Dạ không nhịn được trợn trắng cả mắt, thì ra nha đầu này còn lo lắng chuyện lúc này, Phượng Lan Dạ mặc kệ nàng, từ từ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, trong hoa viên của Vương phủ có bóng người đeo mạn sa (NN: mạn sa hình như là khăn che mặt á) uyển chuyển đi tới, bóng người kia mặc một bộ sa y phiêu dật, bên trong là cẩm y trắng nhạt, phía ngoài bao phủ một tầng lụa mỏng như mây khói, tay rộng yên hà la (cái loại mỏng như voan), cả người thật giống như một rặng mây trắng, mênh mông bao

quanh, làm cho hạ nhân trong Vương Phủ đi qua đều nhìn không chớp mắt. (NN: tên ten...mn cùng chào đón hồ ly tinh lên sà nào ^^)

Hôm qua bởi vì lo lắng cho an nguy của Vương phi, nên mọi người mặc dù biết Vương Gia mang về một cô gái cũng không biết nàng ta lớn lên xinh đẹp như thế, hiện tại nhìn thấy, thật là xinh đẹp bức người, cô gái này chẳng những mỹ, hơn nữa còn mang theo một cỗ ý vị mềm mại như nước, sa y trên người gắn rất nhiều bảo thạch, tóc đen óng mượt như mây, buông thõng một mảnh lụa mỏng, từ trên đầu kéo qua, che một bên mặt, lộ ra một đôi ánh mắt mê li, vừa dày vừa mật, đôi mắt tròn đen như quả nho hơn nữa còn bao phủ hơi nước, thần bí mà thâm thúy.

Bên trong Tề Vương phủ, rất nhanh truyền đi khắp nơi, nữ nhân Vương Gia mang về thì ra là một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, Tiểu Vương Phi so sánh với nàng, mặc dù không kém bao nhiêu, nhưng mà Tiểu Vương phi bây giờ còn quá nhỏ, mà cô gái này không những xinh đẹp hơn lại còn có nữ nhân vị, Vương Gia có thể thích nữ nhân này hay không? Trong lúc nhất thời cả Vương Phủ đều nghị luận rối rít.

Mỹ nữ này vừa thưởng thức phong cảnh trong Tề Vương phủ, vừa chậm rãi cùng hạ nhân chào hỏi, tiếng nói nàng trung tính thật giống như một loại cam thuần rượu ngon (nồng nàn), đợi đến khi hạ nhân kịp phản ứng nàng đã đi rồi, trong đầu người phía sau chỉ còn một loại ý niệm, nữ nhân này thật có tiềm chất làm hồ ly tinh, Vương Gia a, ngàn vạn lần chớ bị nàng mê hoặc.

Bên trong Liên Viện, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc sớm đã nghe được tin tức, thật đáng giận a, nữ nhân này có ý gì? Thậm chí còn đi dạo trong Vương phủ, nếu nàng đã khỏi hẳn, nên lập tức cắt khỏi Vương Phủ mới phải.

Nghĩ tới đây, Diệp Linh lập tức triệu tập mấy tiểu nha đầu trong Liên Viện.

“Đi, chúng ta đi nhìn nàng, xem nàng muốn ở lại Vương Phủ là có mục đích gì?”

“Dạ, đi.”

Mấy tiểu nha đầu lòng đầy căm phẫn, hùng hùng hổ hổ rất giống như đi tìm người ta liều mạng, rầm rầm đi ra ngoài, chỉ để lại mỗi Diệp Khanh và một tiểu nha đầu khác, còn lại toàn bộ theo sau Diệp Linh cùng Hoa Ngạc ra khỏi Liên Viện.

Cả đám hạo hạo dang dang đi, rất nhanh gặp được vài hạ nhân, Diệp Linh sau khi nghe ngóng, những người nào đó giống như không nói đạo lý, ngược lại phía sau càng lúc càng nhiều người, cùng đi tìm nữ nhân kia tính sổ.

Hậu hoa viên Tề Vương Phủ, có một hồ cá không lớn, trong hồ nuôi không dưới trăm loài cá, khoan khoái chơi đùa, qua lại du động, trên bờ, một người tựa vào lan can bạch ngọc, ánh mắt ôn nhu như nước, vừa nở nụ cười vừa quan sát cá ăn.

Người nọ giống như tan ra trong sương mù, thật như mỹ ngọc, nhã nhặn lịch sự ôn nhu, vừa quan sát, vừa cho cá ăn, ở phía sau cách nàng không xa, có một đóa hoa Tử Thiên Hồng, nhưng là bông hoa kiều diễm kia cũng khó che đi vẻ đẹp của nàng, khiến nàng so với hoa còn xinh đẹp hơn.

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc vừa liếc nhìn, tâm liền lập bộp chìm xuống, nữ nhân này thật xinh đẹp, người đàn bà Trầm Vân Tinh kia cũng không sánh bằng nàng, Trầm Vân Tinh kia vì kiêu căng điêu ngoa khiến cho vẻ mỹ lệ của bản thân thất sắc không ít, nhưng nữ nhân này giơ tay nhắc chân đều mang theo tự tin dịu nhã (NN: dịu dàng + nhã nhặn), ôn nhu khả nhân, nữ nhân tướng mạo song toàn như vậy mới là người tương xứng nhất trong suy nghĩ của nam nhân a, Tiểu Vương phi thứ nhất quá nhỏ, thứ hai quá

lạnh lùng, thật sợ Vương Gia bị nữ nhân này câu dẫn, cho nên bọn họ nhất định phải đem nữ nhân này đuổi ra ngoài.

Ý niệm trong đầu Diệp Linh vừa định, sắc mặt thoát nhìn càng kiên quyết, dẫn một đám người hùng hổ đến bên cô gái xinh đẹp hơn cả hoa lan đang đứng kia.

“Uy, người là người nào?”

Nàng kia vốn là đang cho cá ăn, nghe thấy sau lưng có tiếng người nói chuyện, từ từ quay thân lại, một đôi mắt sâu không lường được như giếng cổ, mê người mị hoặc, mang theo dụ lực trí mạng, thật giống như hoa đẹp nở bên kia hồ, chẳng những xinh đẹp, còn tỏa ra độc khí chí mạng, làm người ta không tự chủ mà mất hồn.

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc đều thất thần một lát, rất nhanh liền nhớ lại mình tới đây làm gì, cho nên trên mặt càng thêm hung ác, căm tức nhìn nàng kia.

Cô gái trừ đôi mắt ra, nét mặt đều không được rõ ràng lắm, bất quá nhìn ánh mắt của nàng, có thể biết nàng đang cười, thanh âm trầm thấp vang lên.

“Ta tên là Kiều Lung, mọi người có thể gọi ta là Lung Nhi.”

Thanh âm của Kiều Lung mang theo một sự quyến rũ trầm thấp, nàng vừa nói, liền làm người ta nghĩ đến hương thơm của rượu ngon, quả nhiên người đẹp thanh âm cũng đẹp, bất quá các nàng quan tâm chuyện này làm gì, còn bày ra bộ dáng thân thiết vô tội như thế, rõ ràng có quỷ kế khác, Diệp Linh nghĩ tới đây, hai tay chống nạnh, nghiêm túc mở miệng.

“Kiều Lung phải không? Nghe nói hôm qua Vương Gia chúng ta cười ngửa làm kinh sợ đến người, cho nên Vương Gia mới dẫn người trở về, hiện tại người đã khỏe, có phải nên nhanh chút rời đi không?”

“Tại sao?”

Kiều Lung kinh ngạc hỏi, trái tim nàng từ nhỏ đã không khỏe, hôm qua kinh sợ, khiến cho thân thể nàng suy yếu, lúc này rời đi, nàng biết đi đâu a? Trong đôi mắt to hiện lên vẻ mê mang, từ từ bị một tầng sương mù bịt kín, bộ dáng mềm mại đáng yêu, nếu là nam nhân, chỉ sợ hận không thể đem nàng ôm nàng vào trong ngực, đáng tiếc Diệp Linh cùng Hoa Ngạc lại là hai cô bé, hơn nữa từ đáy lòng đã nhận định nàng ta có động cơ không muốn cho người ta biết, cho nên giờ phút này chỉ căm tức nhìn nàng, căn bản bất vi sở động (NN: không có hành động gì), bất quá vấn đề đối với Kiều Lung, Diệp Linh cảm thấy có chút buồn cười.

“Cái gì mà tại sao? Nơi này vốn không phải nhà ngươi, ngươi đã khỏe tự nhiên nên rời đi, còn muốn ăn bám ở Vương phủ phải không? Cái này không thể được, ngươi tốt nhất là nên thu hồi tiểu tâm tư của mình đi.”

Diệp Linh cố ý gây khó khăn nói, khiến cho Kiều Lung rất khó chịu, nước mắt của nàng rốt cuộc chảy xuống, mở to mắt vô tội nhìn Diệp Linh: “Ngươi là ai, ta là người được Vương Gia cứu về, muốn đuổi ta đi cũng là chuyện của Vương gia, ngươi làm sao có thể tới đây đuổi ta? Ta muốn gặp Vương Gia, hoặc là Vương Phi cũng được.”

Vừa nghe nói Kiều Lung muốn gặp Vương gia, Diệp Linh đời nào đồng ý, tiến lên ngăn cản đường đi của nàng, vẻ mặt không đồng ý.

“Ngươi quản ta là ai? Có phải muốn đi câu dẫn Vương Gia của chúng ta hay không, ngươi đừng nằm mơ, thu hồi bộ dáng diễm đam đáng yêu của ngươi đi, đối với chúng ta chỉ vô dụng thôi.”

Bên này âm ỉ như thế, rất nhanh kinh động đến những người khác trong Vương Phủ, có hạ nhân vội đi bẩm báo Tích quán gia, Tích quán gia không biết xảy ra chuyện gì, dẫn người đi tới, chỉ thấy đám người Diệp Linh vây quanh cô gái Vương gia mang về, nàng kia nước mắt đầy mặt, từng bước

lui về sau, mắt thấy sắp rớt xuống hồ, Tích Đan sợ xảy ra chuyện, vội vàng lên tiếng: “Làm cái gì?”

Mọi người vừa thấy Tích quân gia tới, mau chóng tránh đường để Tích Đan đi tới phụ cận, nhìn Diệp Linh.

“Đây là xảy ra chuyện gì? Vương phi cho các người tới đây?”

Diệp Linh vừa nghe câu hỏi của Tích Đan, sớm chột dạ cúi đầu, nếu Vương Phi biết chuyện này chỉ sợ sẽ không tha cho các nàng, làm sao có thể để cho các nàng tới đây chứ, bất quá vừa nhìn thấy bộ dạng bị người ta khi dễ của Kiều Lung, liền cực kì tức giận, các nàng làm cái gì, bất quá chỉ mời nàng ta rời đi mà thôi, có nghiêm trọng như vậy không? Nữ nhân này rõ ràng là không có hảo tâm.

“Vương phi không biết, bất quá nếu nàng ta đã khỏe lại, thì nên rời đi, sao có thể còn đi dạo trong Vương phủ, rõ ràng là không có ý tốt.”

Kiều Lung vừa nghe lời Diệp Linh nói, càng phát ra ủy khuất: “Ta không có, bởi vì trái tim từ nhỏ đã không tốt, ngày hôm qua bị kinh sợ, mặc dù đã tỉnh, nhưng thân thể vẫn suy yếu, cho nên muốn vận động nhiều một chút, vì vậy sáng sớm liền đứng lên tản bộ.”

Một bên, Tích Đan vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, ngày hôm qua đại phu kia nói rồi, Kiều cô nương tim đập khác người thường, cho nên mới bị ngựa của Vương Gia dọa ngất.”

Tích quân gia đã nói thế, Diệp Linh nhất thời không nói được gì nữa, tựa hồ như mình đã trở thành ác nhân, bất quá nàng tin tưởng trực giác của chính mình, nữ nhân này thật sự không có ý tốt, người biểu hiện càng hoàn mỹ, thường thường càng có nhiều bí mật không thể nói cho người khác, bởi vì trên đời này không có người hoàn mỹ tồn tại.

Nghĩ tới đây chỉ vào Kiều Lung: “Nàng ta nếu đã tỉnh, tại sao muốn ở lại Vương Phủ, Tích quản gia vẫn nên đem nàng an bài ở chỗ khác đi.”

Hiện tại Tề Vương phủ rất là hòa thuận, nàng không hy vọng bất luận kẻ nào hủy đi sự hòa thuận này, cho nên tuyệt đối không thể lưu lại nữ nhân kia, trước kia Vương Gia rất lạnh lùng, tất cả mọi người đều rất sợ ngài, trong Vương phủ, luôn an tĩnh đến đáng sợ, nhưng kể từ sau khi Tiểu Vương phi đến, nơi này tựa như một cái phủ đệ bình thường, cho nên nàng sợ bị cái gì đó phá vỡ, nàng muốn bảo vệ hết thảy nơi này.

“Ta muốn gặp Vương gia.”

Kiều Lung kêu lên, giống như đang bị Diệp Linh ép, chỉ vào Diệp Linh hỏi Tích quản gia: “Nàng rốt cuộc là ai?”

Nàng trên dưới đánh giá Diệp Linh, thật sự không giống thị thiếp của Vương gia, lại giống như một đại nha hoàn, nhưng là nha hoàn này có phải quá kiêu ngạo rồi hay không, thật không ngờ lại đối đã với một người khách nhân như vậy, nàng muốn gặp Vương gia, tin tưởng hẳn nhất định sẽ cho nàng một cái công đạo, là ngựa của hãn dọa ngắt nàng, hiện tại nàng còn chưa khỏe mà, một đứa nha hoàn lại có thể chạy tới đây gây khó dễ cho nàng, thật sự không giống đãi khách chi lễ.

“Không được.”

Tích quản gia còn chưa nói, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc đã sớm phản bác, các nàng sợ nhất là cho nữ nhân này gặp Vương gia, nàng ta bộ dáng lê hoa đài vũ, là nam nhân chỉ sợ không chịu đựng được, cho nên bọn họ không muốn nàng gặp Vương gia, đáng tiếc Kiều Lung rất kiên trì.

Tích quản gia bị ép vào thế khó xử, nhất thời cầm cự không được, lúc này có người từ đằng xa chạy tới, chính là Diệp Khanh của Liên Viện, hồn hên thở gấp, sắc mặt rất khó nhìn, chạy đến trước mặt Diệp Linh cùng Hoa

Ngạc, nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu Vương phi dậy rồi, đang rất tức giận, các người lập tức trở về đi.”

“A, Vương Phi tỉnh.”

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc sắc mặt khó coi, tính tình Vương phi các nàng hiểu không ít, nàng ghét nhất là có người tự chủ trương, hiện tại chỉ sợ các nàng chạy không thoát bị trách phạt, xoay người hung hăng trợn mắt nhìn Kiều Lung một cái, vung tay dẫn đám nha hoàn Liên Viện rời đi, phía sau Diệp Khanh mặc dù không cam lòng, bất quá vẫn phải khách khí.

“Vị cô nương này, Vương phi nhà chúng ta cho mời.”

Kiều Lung vừa nghe, gạt đầu chùi nước mắt của mình, ôn nhu mở miệng: “Ta đang muốn gặp nàng, đây chính là cách Tề Vương phủ đãi khách sao? Là do Vương gia kinh sợ đến ta, hiện tại ta còn chưa khỏe, đã muốn đuổi ta ra ngoài sao?”

Tích quán gia vẻ mặt đầy hắc tuyến, đây là chuyện gì a, thật không biết kế tiếp còn phát sinh gì nữa, bất quá nếu kinh động đến Vương Phi, tin tưởng Vương Phi nhất định sẽ xử lý tốt, Tích Đan nghĩ vậy mới thả lỏng được một chút, đối diện Kiều Lung bày ra tư thế mời, phụng bồi nàng đi Liên Viện.

Trong phòng khách Liên Viện, Phượng lan Dạ bình tĩnh nhìn đám người đang quỳ trên mặt đất, không nói tiếng nào uống trà, đám người phía dưới không ai dám nói chuyện, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc cầm đầu quỳ phía trước rất quy củ, cùng bộ dạng hung thần ác sát lúc trước, một chút cũng không giống.

Ngân ca đứng ở trong lồng chim, cảm giác được không khí có sát khí, vỗ vỗ cánh có chút bất an, tựa hồ như muốn hòa hoãn không khí kêu lên.

“Mỹ nữ, cười một cái, mỹ nữ cười một cái.”

Thanh âm vang lên, bên trong phòng khách quả nhiên hòa hoãn một chút, người có gan lớn thậm chí buồn cười, bất quá ai dám cười a, Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, ánh sáng sắc lạnh bắn qua, chậm rãi cảnh cáo: “Ngân ca, có phải muốn ta đem người nướng ăn hay không?”

Ngân ca lập tức quy củ, còn giờ một cánh lên che miệng, quả thật rất tức cười a, bên trong phòng khách bởi vì nhờ có nó gây sự mà không khí trầm trọng hòa hoãn rất nhiều.

Lúc này Diệp Khanh từ bên ngoài đi tới, cung kính mở miệng: “Vương phi, vị cô nương kia đã tới.”

“Để cho nàng đi vào đi.”

“Dạ, Vương phi.”

Diệp Khanh lui xuống, Phượng Lan Dạ lãnh trầm mở miệng: “Mấy người các người quỳ trong viện cho ta, không đủ hai canh giờ không cho phép đứng lên.”

“Dạ, Vương phi.”

Mấy người biết điều đứng dậy đi ra ngoài, đối với hình thức phạt quỳ này, các nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, Vương Phi thật ra rất yêu thương các nàng, các nàng luôn biết, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc dẫn mấy người đi ra ngoài, đi ngang qua sảnh chạm mặt Kiều Lung đang đi ngược chiều, không nhịn được hung hăng đụng nàng ta một cái.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82

Bên trong phòng khách hai nữ nhân đưa mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá lẫn nhau, ánh sáng ẩn trong đôi mắt bắt đầu khởi động, giây lát, Phượng Lan Dạ nhàn nhạt nhướn mày: “Vị cô nương này là?”

Kiều Lung đẩy mắt toát ra đóm lửa nhỏ, thanh âm trầm thấp vang lên: "Kiều Lung tham kiến Vương phi"

Kiều Lung hành lễ, Phượng Lan Dạ phất tay ý bảo nàng đứng lên: "Nguyên lai là Kiều cô nương, đứng lên ngồi xuống đi."

Hai người phân chia vị trí chủ khách mà ngồi, mỗi người chiếm cứ một góc, một người nhìn qua rất lạnh lùng, một người mặt mày nhuộm ý cười, bộ dạng ôn nhu yếu ớt, khách sảng yên tĩnh không tiếng động, Diệp Khanh động tác linh hoạt dâng trà, sau đó đứng ở phía sau chủ tử chú ý đến động tĩnh trước mắt.

Kiều Lung thưởng thức một ngụm trà, sau đó để chén xuống trà án, mở miệng đi thẳng vào vấn đề .

" Kiều Lung ở xa ngàn dặm tới An Giáng thành tìm họ hàng, thế nhưng ai ngờ người thân đã chuyển nhà, cho nên hôm qua ở trên đường hỏi thăm đầu mối, ai biết ngựa của Vương gia từ bên kia đường xẹt qua người, bởi vì hoảng sợ, cho nên ngất đi, Tề vương gia không vứt bỏ mang về Vương Phủ chữa trị."

Nàng cúi đầu tiếng nói nhẹ nhàng vang lên ở khách sảnh, mang theo vẻ không biết làm gì.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc bưng trà ánh, thổi nhẹ lá trà xanh nhạt, khuôn mặt nhỏ bé diễm lệ thần sắc không đổi, hờ hững như cũ, đợi đến khi Kiều Lung nói xong rồi, nàng liền ngửa đầu lên nhìn qua: "Là Vương gia thất lễ, đã kinh sợ Kiều cô nương."

Kiều Lung híp lại mắt, đánh giá Phượng Lan Dạ, thấy nàng thần sắc mặc dù lạnh, nhưng rốt cuộc cũng là tiểu hài tử, hơn nữa tựa hồ rất dễ dàng nói chuyện, nên trên dung nhan quyến rũ càng phát ra nhu hòa.

"Vương Phi khách khí rồi, có thể gọi ta Kiều Lung, hoặc là Lung nhi, bởi vì Kiều Lung từ lúc sinh ra tim đập khác hẳn với người bình thường, cho nên trong lúc nhất thời chỉ sợ không thể rời khỏi Vương Phủ được, bất quá Vương Phi xin yên tâm, chỉ cần thân thể Kiều Lung tốt lên, thì sẽ rời đi."

Lời này ý tứ rất rõ ràng, trong thời gian ngắn sẽ không đi, Phượng Lan Dạ cũng không nói gì, phía sau Diệp Khanh không vui, không nhịn được mở miệng: "Người?"

Có người mặt dày vô sỉ như vậy sao? Người ta đem nàng trở về, ngược lại xem nơi này giống như là nhà của mình, thật không biết xấu hổ.

Bất quá Phượng Lan Dạ nhắc tay ngăn cản lời nói của Diệp Khanh..., nàng mặc dù không nói nhiều lắm, bất quá thông qua quan sát nho nhỏ, đã có thể cảm nhận được Kiều Lung có dụng ý khác, sự xuất hiện của nàng chỉ sợ không phải là đơn giản, như vậy nàng muốn gì? nếu đã tiến vào Tề vương phủ, muốn đi ra, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng như vậy, con người chợt lóe lên huyết quang.

"Tốt, Kiều cô nương bệnh cũng còn không có tốt, vậy ở lại đây đi? Lưu lại, Tề vương phủ chúng ta cũng không thiếu chỗ ăn chỗ ở."

Diệp Khanh vừa nghe Vương Phi nói..., đã sớm kêu lên: "Tiểu Vương phi."

"Được rồi, như vậy hãy phân phó Tích quản gia, cố gắng chiêu đãi tốt Kiều cô nương, đừng chậm trễ khách nhân, nếu chuyện hôm nay còn phát sinh lần nữa, mỗi người đánh hai mươi roi."

"Vâng" Diệp Khanh bất đắc dĩ bủi môi, phía dưới Kiều Lung đã sớm dịu dàng đứng dậy tạ ơn." Tạ ơn Vương Phi chiếu cố, Kiều Lung rất cảm kích."

Kiều Lung nói xong, đang chuẩn bị rời đi, thì lại có tiểu nha bên ngoài phòng đi tới bẩm báo: "Vương Phi, Vương gia tới."

Kia Kiều Lung vừa nghe Tề vương Gia đã tới, liền thuận thế ngồi xuống, ánh mắt chợt lóe lên nụ cười, vẻ mặt bất động thanh sắc.

Trong khách sảnh Ngân Ca kêu: "Gia tới, Gia tới, Tiểu Vương phi, Gia tới."

Kiều Lung vừa nhìn thấy con chim đáng yêu như thế, không khỏi cười mở miệng: "Thật đáng yêu Điều Nhi."

"Vương gia nuôi."

Phượng Lan Dạ nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt Kiều Lung chợt tối sầm mấy phần.

Lúc này phía ngoài khách sảnh đi tới một đạo thân ảnh cao ngất, một bộ tử sắc áo gấm (áo gấm màu tím), thắt lưng bằng ngọc cùng màu, một ngọc bội phỉ thúy trong suốt buông thòng bên hông, dáng đi ưu nhã quý khí, mặt như quan Ngọc, ôn nhuận tựa như mặt trời tháng ba, tóc thật dày mượt như tơ, nó được sợi tơ buộc lên, phiêu dật xuất trần, phảng phất tựa như trích tiên.

Nam Cung Diệp vừa đi vào, liền cảm nhận được bên trong khách sảnh có thêm một tầm mắt to gan, tùy ý quét mắt một cái, cũng không thèm để ý, đi

tới bên người Phượng Lan Dạ ngồi xuống.

“Lan Nhi nơi này có khách.”

Bên dưới Kiều Lung vừa nghe lời Nam Cung Diệp nói..., đáy lòng khẽ rung động, không nghĩ tới biết có một cô gái mỹ lệ động lòng người đang xuất hiện ở trước mặt của hắn, thế nhưng nam nhân này làm như không thấy, ánh mắt Tề vương có phải có vấn đề hay không, có lẽ hắn không có nhìn chăm chú đến vẻ đẹp của nàng sao, Kiều Lung nghĩ vậy, lập tức đứng dậy thi lễ.

" Kiều Lung tham kiến Tề vương Gia, ngày hôm qua bởi vì bị ngựa của Vương gia làm kinh sợ đến, cho nên được đưa vào Vương Phủ ."

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhìn Kiều Lung, thấy nàng vẫn nhìn chăm chú vào Nam Cung Diệp, trong đồng tử còn có cất dấu tham mộ(chắc là tham lam, ngưỡng mộ), trong lòng hiện lên sự nghi ngờ, chẳng lẽ Kiều Lung không phải là thám tử của Tấn vương cùng Sở Vương bố trí tiến vào, như vậy nàng ta là ai? Nhưng chắc nàng ta nhất định có mục đích không thể cho ai biết.

Nam Cung Diệp cuối cùng cũng nhìn thẳng Kiều Lung, hai mắt đánh giá nàng, ngũ quan tuần mị không có mảy may biến hóa, con ngươi vừa lạnh vừa sâu, ngó chừng Kiều Lung, làm cho nàng không tự chủ được cảm nhận được một cỗ hàn khí lạnh như băng, tựa hồ trong đôi mắt của người này là đầm hồ nước đá, trong nháy mắt đông cứng nàng, nhưng khi hắn quay đầu lại thì ôn nhu, nhưng khiến cho nàng khát cầu không dứt.

" ừ, ngồi xuống đi."

Nam Cung Diệp cũng không có quá nhiều chú ý đến Kiều Lung, nhưng trong đồng tử chợt lóe lên lãnh lệ (lạnh lùng tàn bạo), hôm nay, buổi sáng liền nghe được Nguyệt Cẩn bẩm báo, không nghĩ tới nữ nhân này lại đưa

tới một màn khôì hài, tốt lắm nếu không muốn rời đi Vương Phủ , Nam Cung Diệp thanh âm lãnh khốc vô tình vang lên.

"Nếu đã tốt rồi, vậy thì để cho Tích quản gia đưa người xuất phủ."

Không có nửa điểm cảm giác thương hương tiếc ngọc, Kiều Lung tâm tính thiện lương giống bị con kiến hôi bị dẫm đạp, nho nhỏ đau nhức một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục nghiêm nghị, ôn nhu uyển chuyển mở miệng: "Bẩm Vương gia, Kiều Lung thân thể vẫn chưa hoàn toàn thật tốt, mới vừa rời Vương Phi đã để cho Kiều Lung ở mấy ngày, Vương gia yên tâm đi, khi Kiều Lung thân thể tốt lại, thì sẽ rời đi ."

" sao?" Nam Cung Diệp quay đầu nhìn về Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ vươn tay tinh tế khéo léo nắm lấy tay Nam Cung Diệp, nàng cũng không trả lời hẳn, chỉ hướng bên người phân phó: "Diệp Khanh, đưa Kiều cô nương đi Thanh mãn viện nghỉ ngơi."

" dạ, Vương Phi."

Diệp Khanh kính cẩn nghe theo, tiêu sái đến trước mặt Kiều Lung, nói đi theo nàng

Kiều Lung ôn nhu đứng dậy, ngược mắt, liền thấy nam tử tuấn sắc, hướng về phía tiểu nha đầu bên người, gương mặt toát ra vẻ ôn nhuận hiếm thấy, nàng chú ý tới nam nhân này lạnh lùng mà cường đại, đúng là mẫu người nàng khát vọng, vô cùng mạnh mẽ, lãnh khốc lạnh hàn, người mạnh mẽ như vậy mới xứng đôi với nàng, bất quá không nghĩ tới trong mắt của hắn lại chỉ có một tiểu nha đầu như vậy, nhưng chỉ cần là chuyện nàng muốn làm, luôn luôn sẽ thành công, khéo môi nở nụ cười như có như không , từ từ đi ra ngoài.

Trong khách sảnh, Nam Cung Diệp trở tay nắm bàn tay nhỏ bé Phượng Lan Dạ, trầm giọng hỏi thăm: "Lan Nhi, người lại muốn làm gì?"

"Không phải là ta nghĩ làm gì? Là muốn xem một chút nàng ta làm gì? Trong thời gian này, lại toát ra một người như thế, không thể không làm cho người ta sinh nghi, chẳng lẽ nàng ta cho là Tề vương phủ dễ dàng vào như vậy sao? Cho nên cứ chờ xem sao."

Nàng xinh đẹp tươi cười lộ lên, thấy nàng vui vẻ, Nam Cung Diệp trong lòng không khỏi nhuộm lên một sự ấm áp, ngắt tay nàng một chút, nhéo cái mũi của nàng, vẻ mặt sùng nịnh: "Người a, thật là khôn khéo, người bị tiểu thông minh như người đùa bỡn thật đáng chết."

Trong khách sảnh, hai người đang nói chuyện, Diệp Khanh sau khi đưa Kiều Lung rời đi, thật nhanh đi tới: "Vương gia, Vương Phi, Tích quản gia tới đây bẩm báo, nói Tấn vương cùng Sở Vương điện hạ đã tới."

"Tốt, đem bọn họ mời vào đại sảnh Vương Phủ."

"Vâng" Diệp Khanh đi ra ngoài, Nam Cung Diệp vội kéo Phượng Lan Dạ đứng lên: "Đi thôi, chúng ta nên đi trông thấy khách nhân."

"Đúng vậy a, ta thật mong đợi."

Phượng Lan Dạ khó được nụ cười trên khuôn mặt, bước theo phía sau Nam Cung Diệp đi ra ngoài, trong viện mấy tên tùy nữ đang quỳ, giữa trưa mặt trời rất mạnh, lần này trên mặt mỗi người đầy mồ hôi ẩm ướt, Phượng Lan Dạ liếc hai mắt, cũng có chút ít đau lòng, bởi vì ở đây đã lâu, nàng cùng các nàng cũng có tình cảm, hơn nữa những tiểu nha đầu này cũng là vì giúp nàng, rốt cục nhu hòa lên tiếng: "Tất cả đứng lên đi, đến trong phòng tư hoá, lần sau có chuyện như vậy nữa, tuyệt không tha thứ."

"Tạ vương phi."

Diệp Linh cùng Hoa Ngạc gật đầu, dẫn người đứng lên đi vào khách sảnh, các nàng cũng biết Vương Phi mặc dù ngoài mặt lạnh, thật ra thì tâm địa rất tốt, cho tới bây giờ cũng không muốn hại ai, so với cái kẻ tự cho là

người nhu nhược thì tốt gấp trăm lần, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho ai khi dễ đến Vương Phi.

Chính sảnh của Tề vương phủ, Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt hai người chia nhau ngồi ở hai bên, phía sau mỗi người đều có hai thủ hạ đứng vững, Tích quản gia dẫn hạ nhân đứng ở phía dưới, sớm đã có tiểu nha hoàn mang nước trà lên.

Hai nam nhân này vừa uống trà vừa chau lông mày, quay đầu nhìn Tích quản gia gây khó dễ.

"Thất hoàng đế đang làm cái gì, rõ ràng là hắt mồi bọn ta tới, không ngờ lại không thấy bóng dáng, lại bắt chúng ta ngồi đợi."

Nam Cung Trác nói xong, Nam Cung Liệt lập tức phụ họa gật đầu: "Đúng vậy, đây là ý gì, chẳng lẽ muốn đùa bỡn người ta sao? có người như vậy sao, thật quá đáng, nếu không xuất hiện thì chúng ta đi."

Nam Cung Liệt nói xong, chuẩn bị đứng lên rời đi.

Tích quản gia vừa nhìn thấy vậy, vội vàng cẩn thận mở miệng: "Vương gia cùng Vương Phi đã qua tới, Tấn vương cùng Sở Vương xin chờ chốc lát."

Nam Cung Trác sắc mặt trầm xuống liền phát tác đứng lên: "Nào có đạo lý để cho khách nhân chờ, Tề vương phủ các người quả nhiên là khác người a, hay là thất hoàng đế ỷ vào phụ hoàng sung ái, liền khi dễ kẻ làm ca ca này."

Tấn vương gia muốn làm khó dễ, Tích quản gia nào dám nói gì, hắt đang không biết làm như thế nào cho phải, thì liền nghe được ở cửa truyền đến một giọng nói âm ngao lạnh hàn : "Đây là sao?"

Tích quản gia thở phào nhẹ nhõm, Vương gia đã tới, bọn họ sẽ không có chuyện gì, hắc ngửa đầu lên nhìn Tấn vương cùng Sở Vương, vừa thấy Vương gia đi vào, sắc mặt họ lập tức tự thay đổi, so sánh với lúc trước đẹp mắt hơn nhiều lắm, còn xé ra nụ cười giả dối.

“Thất hoàng đệ cũng thật thất lễ, mình mời người lại phủ, nhưng lại là người chậm nhất so với khách nhân”

Một thân màu tím cấm bào Nam Cung Diệp cao nhã vô cùng đi tới, phía sau chính là Phượng Lan Dạ quanh thân lạnh lùng bức người, trên mặt nở nụ cười kiều diễm, nhu hoà hiếm thấy, khiến cho cả người càng phát ra chói mắt, công bằng mà nói, hai người này đứng chung một chỗ thật rất xứng đôi, đồng thời cũng thật là chói mắt, trong lòng Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt cũng không được tự nhiên.

Nam Cung Diệp chọn nhướng cao đôi lông mày phượng hẹp dài, trầm giọng tiếp lời: "Nhị hoàng huynh, tứ hoàng huynh đừng trách móc, Bốn vương phải đi đón Lan Nhi, cho nên chậm một chút."

Hắc dứt lời, Tấn vương Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt không được tự nhiên, đồng thời gật đầu, coi như là chào hắc, Nam Cung Diệp không hề nhìn hai bọn hắc nữa, mà chỉ quay đầu hỏi thăm Tích quản gia.

"Đã lệnh cho các người ở trong đình Bát Bảo phía sau vườn hoa chuẩn bị tiệc, có chuẩn bị xong chưa?."

" Dạ, Vương gia, đã chuẩn bị xong, xin các vương gia di giá đến đình Bát Bảo."

"Nhị hoàng huynh, tứ hoàng huynh mời."

Nam Cung Diệp tay vừa nhắc lên, liền mời Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt hướng đình Bát Bảo trong hậu hoa viên của Vương Phủ.

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt không biết thất hoàng đệ có ý tứ gì, nên hai người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng bất động thanh sắc đứng dậy bước ra ngoài, tạo thành một hàng nối đuôi nhau.

Ngày hôm nay, bọn họ vốn có thể không đến, thế nhưng cơ hội trực tiếp bước vào Tề vương phủ, bọn họ không thể lãng phí, cho nên hai người không hẹn mà cùng chạy đến, sau lưng Tề vương phủ đến tột cùng có thực lực ẩn giấu hay không, một đường nối đuôi theo bọn họ vừa ngắm vừa nhìn, cẩn thận theo dõi, nhưng thật đúng là nhìn không ra đầu mối gì.

Đoàn người đi đến đình Bát Bảo phía sau vườn hoa.

Đình Bát Bảo tọa lạc ở ngay giữa hậu hoa viên, tầng tầng thềm đá dài nhỏ, người vào một đường đi đến ngay giữa, trong đình Bát Bảo lúc này thiết yến đơn giản để đãi khách, nước trà điểm tâm cái gì cần có đều có, bốn phía trải rộng nhiều loại hoa, bốn phía đình rèm lụa mỏng bị cuốn lên, vừa nhìn đã hiểu ngay bọn họ có thể thưởng thức được hoa thơm ngoài đình, lúc này ngồi ở trong đình mà thưởng thức trà và ngắm hoa, quả thật có ý vị.

Ngoài đình, còn có thị nữ khảy đàn, tiếng đàn mệnh mong vang xa ở bên trong, thanh âm Nam Cung Trác vang lên.

"Thất hoàng đệ có chuyện gì mà hôm nay mời các ca ca đến tụ họp vậy?"

Tứ hoàng tử Nam Cung Liệt không nói tiếng nào, đem mâu quang nhìn xa, đánh giá chung quanh, cuối cùng không thấy được bất kỳ dấu vết khả nghi nào, đành phải thu hồi tầm mắt.

“Bốn vương tới nay đều luôn luôn có chút bất cận nhân tình(không gần với lòng người), đã sớm nghĩ mời các ca ca qua phủ tụ họp, vốn muốn mời luôn Lục hoàng huynh, nhưng sau đó nghĩ lại, thấy nhiều người không thú vị, ngày khác lại mời hẳn cũng được.”

" có lòng rồi, có lòng ."

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt liên tục mở miệng, đoàn người liền đi vào đình Bát Bảo, đình Bát Bảo được xây cực cao, một mực nhìn lại, cả tòa Vương Phủ hoa lệ thấy rất rõ ràng trong mắt, này thật hợp tâm ý của Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt, họ đã sớm đặt mông ngồi xuống, mấy người phân vị trí chủ khách mà ngồi.

Phượng Lan Dạ ngồi ở bên người Nam Cung Diệp, từ đầu tới đuôi cũng không nói một câu, chỉ chú ý đến Tấn vương cùng Sở vương, hai người này tâm tư thật đúng là vừa nhìn liền hiểu ngay a.

Tiểu nha hoàn tiến lên pha trà, sau đó liền thối lui đến ngoài đình.

Trong đình thỉnh thoảng vang lên tiếng nói, trong đó lớn nhất là thanh âm của Nam Cung Trác, hẳn lộ ra tâm tình vô cùng tốt.

"Vẫn là thất hoàng đệ hiểu lòng người, thì ra cũng là người có tính tình hoà nhã, biết sớm như vậy các huynh đã sớm tới quấy rầy rồi"

Nam Cung Liệt luôn luôn cá tính nội liễm trầm ổn, chỉ phụ họa gật đầu, một đôi mắt đen đồng như có như không quét về phía Phượng Lan Dạ, trong ánh mắt là dò xét cùng tức giận, bất quá trên khuôn mặt cũng nhìn không ra chút nào phản ứng.

“Nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh không cần lấy làm phiền lòng, Bốn vương chẳng qua không thích cùng người khác gặp gỡ, sợ làm cho người khác xoi mói."

Nam Cung Diệp bàn tay ưu mỹ nắm áng trà đồ sứ Bạch Ngọc, một tay khác nhẹ nhàng chạm tới , tùy ý nói ra, những lời không tự ti cũng không siểm nịnh, vừa không tầm thường cũng không tự cao đã làm cho Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt dò không ra ngày hôm nay hẳn có ý gì? Lấy

lòng, hay là thị uy, nhưng hai điều này tựa hồ qua cũng không phải, chẳng lẽ hẳn mời bọn họ tới, chỉ là đơn thuần uống trà mà thôi.

"Thất đệ muội thoát nhìn không có tinh thần?"

Vẫn trầm mặc không nói lời nào bỗng nhiên Nam Cung Liệt mở miệng, Phượng Lan Dạ từ từ chuyển động mí mắt một chút, liếc về phía Nam Cung Liệt, không khó nhìn ra điều mà nam nhân này muốn tìm kiếm, còn có lời nói như cất dấu âm trầm lạnh lẽo.

Phượng Lan Dạ mím môi nhẹ nhàng mở miệng: "Hôm qua tứ hoàng tẩu mời ta qua phủ, không nghĩ tới nửa đường ta bị bắt cóc, cho nên bị kinh sợ, Nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh xin đừng trách."

"bắt cóc?"

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt làm như có chuyện lạ kêu lên, hai mặt nhìn nhau một cái, cuối cùng cùng nhau nhìn về Phượng Lan Dạ, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút ít suy yếu, tựa hồ thật sự bị kinh sợ, nhưng khi bọn họ tiếp xúc mới biết nữ nhân này lợi hại, nàng mà bị kinh sợ sao? Là người khác kinh sợ thì có, ngày hôm qua nàng mắng chửi người ta ác độc vậy, bọn họ đều nhìn thấy, còn đánh bị nhiều người bị thương, nàng có chút nào bị chấn kinh hù dọa, thật là biết giả bộ, chẳng lẽ nói nàng không biết là bọn họ động tay chân, hay tất cả do nàng ngại trang thôi, Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt trong lòng suy nghĩ, liền lên tiếng an ủi Phượng Lan Dạ.

"Thất đệ muội nên nghỉ ngơi thật tốt mới phải."

"đúng vậy a, nghỉ ngơi nhiều, dưỡng tốt thân thể."

Hai người tựa hồ rất quan tâm Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ cũng phối hợp gật đầu "Cám ơn nhị hoàng huynh, tứ hoàng huynh quan tâm, bất quá Lan Dạ cũng không có bị thương, chỉ là có chút kinh sợ, không có gì

đáng ngại , hai vị hoàng huynh khó có dịp quang lâm Tề vương phủ, ta tự nhiên phải tận tâm phụng bồi mới đúng."

Phượng Lan Dạ nói xong, cũng không đợi Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt mở miệng, liền nói tiếp.

"Về phần những người chuyên làm chuyện trộm đạo sỉ nhục, thật nên xuống mười tám tầng Địa Ngục, ta nghĩ những người đó nhất định sẽ bị sét đánh, lão trời sẽ không cho bọn hăn có kết quả tốt ."

Phượng Lan Dạ không chút khách khí tức giận mắng, nghĩ đến giả làm trò này để mắng hai người trước mặt, trong lòng cảm thấy sảng khoái hơn rồi, mắt thấy Tấn vương cùng Sở Vương sắc mặt càng ngày càng xanh, nàng càng vui vẻ hơn, dừng lại một chút lại mắng tiếp.

"Những kẻ đó đáng bị giết thiên đao vạn quả, ngay cả nữ nhân đều không buông tha, heo chó không bằng, chẳng những bị sét đánh, cần phải bị hỏa thiêu, ngũ mã phanh thây, cuối cùng vứt xác nơi hoang dã."

Phượng Lan Dạ đang hưng phấn mắng, thì ở một bên Tấn vương trên mặt đỏ mồ hôi, bên xanh bên trắng, bịch một tiếng đứng lên, bên cạnh Sở Vương cũng không khá hơn chút nào, nắm chặt hai tay khắc chế mình, nếu không cũng đã sớm đứng dậy.

Nam Cung Diệp vừa nhìn nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh sắc mặt đều khó coi, lấy làm kỳ quái nhếch lên lông mày hẹp dài: "nhị hoàng huynh, tứ hoàng huynh, sao vậy?"

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt cả kinh, mồ hôi trên mặt nhiều hơn, bất quá đã thanh tỉnh mấy phần: "Thật sự là quá đáng giận, không ngờ dám khi dễ Thất đệ muội, một hài tử nhỏ như vậy, những người đó quá đáng hận."

Phượng Lan Dạ buồn cười vừa giả hận gật đầu: "Đúng vậy a, nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh rất cuộc đời là người hoàng gia, tự nhiên sẽ không giống những tặc tử kia, những người đó sẽ sống không được tốt, sớm muộn gì có một ngày phải nhận lấy báo ứng, tốt nhất để cho bọn họ cái gì đều không với tới được, chỉ có hai bàn tay trắng."

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt sắc mặt càng ngày càng đen, thật có một ý nghĩ muốn bóp cổ nàng, bất đắc dĩ người ta không phải nói bọn họ a, bọn họ kích động cái gì a, nhưng làm sao cũng ngồi không được nữa, Nam Cung Diệp thanh âm ôn nhuận chỉ chỗ ngồi: "nhị hoàng huynh, tứ hoàng huynh, các người ngồi xuống đi, đừng làm cho những người xấu kia chọc tức không khí hoà nhã giữa huynh đệ chúng ta, tốt lắm Lan Nhi không có việc gì, nếu không Bốn vương nhất định phải tra rõ ràng là ai gây nên."

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt lần nữa quanh thân ra mồ hôi lạnh, hai người chầm chậm ngồi xuống, bị ăn đau khổ, ngay cả thời điểm đối mặt với phụ hoàng, cũng không có khó chịu đứng như vậy, Tề vương phủ so sánh với đầm rồng hang hổ càng lợi hại hơn, xem ra đây không phải là địa phương tốt:

Lúc này bên ngoài phòng vang lên giọng nói: “ Vương gia?"

Chính là thủ hạ Nguyệt Căn của Nam Cung Diệp, có việc muốn bẩm báo Vương gia.

Nam Cung Diệp nghe được thanh âm của hắn liền ý bảo Phượng Lan Dạ dừng thanh âm lại, hướng ra phía ngoài mở miệng: "Chuyện gì?"

"Bẩm Vương gia, thuộc hạ hôm nay đi ra ngoài mua đồ, mò được một chút tin tức, bên trong thành An Giáng thành có một ít nhân sĩ không rõ lai lịch?"

“ người nào?"

" Thuận đường thuộc hạ đã tra ra một chút, những người đó hình như là người của Trưởng Tôn nhất tộc ."

"được, biết rồi, người đi xuống, phái người của Vương Phủ giám sát động tĩnh kinh thành ."

" dạ, thuộc hạ hiểu, thuộc hạ đi làm ngay " Nguyệt Cầm lui ra ngoài, trong đình Bát Bảo lần nữa an tĩnh lại, Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt ánh mắt sáng ngời, đáy lòng liền hiểu rõ, đồng thời cũng tìm được đề tài: "Không nghĩ tới thất hoàng đệ cũng nhận được tin tức, chúng ta cũng vừa nhận được tin tức, kinh thành có một nhóm nhân sĩ không rõ, rất có thể chính là người đã ám sát phụ hoàng, bọn họ chính là dư âm nghiệt của Trưởng Tôn nhất tộc, lần trước còn làm liên lụy tới Thất đệ muội, lần này chúng ta nhất định phải bắt được những người này, cho Thất đệ muội một công đạo."

" tạ ơn hai vị hoàng huynh."

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng, hết sức khiêm tốn hữu lễ, một bên Nam Cung Liệt cũng tiếp lời: "Sở Vương phủ cũng nhận được tin tức, Bốn vương đã sớm phái người điều tra nơi ẩn náu của bọn họ rồi, có tin tức, lập tức bắt về quy án, sau đó báo lên cho phụ hoàng."

"Thì ra là nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh tin tức sớm như thế, làm phiền hai vị hoàng huynh."

Nam Cung Diệp mở miệng, Nhị hoàng tử Nam Cung Trác cùng Tứ hoàng tử Nam Cung Liệt không muốn đợi thêm ở chỗ này nữa, cảm giác hết sức bị đè nén, chỉ muốn rời đi, hai người đồng thời đứng dậy: "Bốn vương còn có việc muốn làm, ngày khác ghé thăm."

" đúng vậy a, Bốn vương nhớ được còn có việc, xin được cáo lui trước."

" ngày khác các huynh đệ lại tụ họp."

Nam Cung Diệp khước môi ẩn thâm lãnh ý, hướng ra phía ngoài kêu:
"Tích Đan đưa Tấn vương cùng Sở Vương xuất phủ."

"dạ, Vương gia."

Nam Cung Trác cùng Nam Cung Liệt dẫn thủ hạ riêng của mình bước nhanh rời đi, Tích Đan dẫn hạ nhân đem hai vị Vương gia đưa ra Vương Phủ, không ngờ đi đến Thanh mãn viện trong Vương Phủ, ngoài ý muốn thấy bên trong cửa mở rộng có một đạo thân ảnh mỹ lệ, Nam Cung Trác con người tối sầm lại, không nhịn được mở miệng hỏi thăm Tích quản gia.

"ai vậy a?"

"hôm qua Vương gia trở về phủ, bởi vì ngựa chạy mau, kinh sợ đến cô gái này, nàng tạm thời ở trong vương phủ tĩnh dưỡng."

Hai người cũng không nói gì liền đi ra ngoài, vừa đi ra khỏi Tề vương phủ, mấy người liền thở phào nhẹ nhõm, phiên thân lên ngựa riêng của mình trở về phủ, đối với chuyện phát sinh ngày hôm nay, bọn họ có một loại cảm giác không thể nắm lấy, Tề vương cùng Tề vương phi đối với chuyện bị bắt cóc, tựa hồ hoàn toàn không biết chân tướng, nếu như trong tay bọn họ thật sự có người mà nói..., làm sao có thể không biết đây? Nhưng nếu nói là một chút cũng không biết thì..., Tề vương phi mắng rất khó nghe như vậy, tựa hồ cố ý tức giận mắng, nhưng nàng luôn luôn không phải là người dễ xúc động, cuối cùng thì chuyện gì xảy ra, hai người nghĩ đến đâu cả đầu, cuối cùng quyết định cái gì cũng không suy nghĩ, trước mắt hãy tra rõ dư đảng của Trương Tôn nhất tộc ở địa phương nào, tốt nhất phải bắt được bọn họ, đây cũng là chuyện lập công.

Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ lập tức phái người theo dõi chặt chẽ động tĩnh của An Giáng thành"

."

Tề vương phủ - trong đình Bát Bảo, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ ngồi ở trong đó thưởng thức trà, đối với chuyện phát sinh vừa rồi, Phượng Lan Dạ trên mặt nở nụ cười, kể từ khi vào Tề vương phủ, nàng từ từ đã mở rộng ra trái tim, trở nên sáng sủa rất nhiều, thỉnh thoảng trên mặt cũng nhiều nụ cười hơn, giờ phút này nàng đang nhìn Nam Cung Diệp, nhàn nhạt mở miệng.

"Như thế nào? Ta chẳng chửi người có phải rất tốt không, hai người bọn họ mặt đều đen hết, thật bội phục bọn họ có thể nhìn được, nếu là ta khẳng định nhìn không được."

"Nàng a, kỹ thật diễn thật tốt, ta rất muốn vỗ tay cho nàng đó."

"Người cũng không kém, biểu hiện mọi việc như thật vậy" Phượng Lan Dạ không quên khen Nam Cung Diệp, nụ cười càng sâu, Nam Cung Diệp bởi vì lời nói của nàng, ánh mắt trở nên sâu xa thâm thúy, mâu quang xẹt qua ánh sáng, nửa thân thể nghiêng qua một bên thành thật mở miệng: "Chúng ta là trời sanh một đôi, bất kể nhìn từ đâu."

Trong lời nói khẳng định này còn lộ ra vui vẻ, kể từ khi cưới Phượng Lan Dạ, người luôn luôn lãnh khốc vô tình như hắc, đã có thêm tình người hơn, trên khuôn mặt băng hàn tuần mỹ, cũng có nhiều sắc thái hơn, trên mặt thường có nụ cười, khiến cho hắc càng phát ra xuất chúng, làm cho người ta dời không ra tầm mắt.

"Phải không?"

Phượng Lan Dạ hí mắt trên dưới đánh giá hắc một cái, bộ dạng ưu nhã như trúc, mặc một bộ trường sam màu tím, áo ống tay áo đều dùng sợi tơ trắng để thêu bông tuyết, cánh hoa thanh tân, như hơi thở mát mẻ đập vào mặt, tóc đen như mực dùng Bạch Ngọc buộc lên, cả người thoát nhìn, thật tựa như trích tiên ở ngoài cửa thiên, xứng với mình sao? Đúng là không

thua kém mình, chẳng qua là nàng muốn trêu chọc hấn, cho nên ánh mắt liếc xéo.

" ta đây vẫn còn nhỏ, người có phải quá già rồi hay không?"

" Già sao? Già sao?"

Trên ngũ quan tuần mị của Nam Cung Diệp luôn luôn trầm ổn không thay đổi bây giờ đã tối sầm lại, đôi mắt đen thâm túy lại càng nổi sáng ngăm, tiếng nói liền âm ngao vài phần, nhỏ giọng cơ hồ như không muốn tổn hơi thừa lời thêm.

“ ta thật có già như vậy sao?"

Nói xong bàn tay to nhắc lên nắm lấy thân thể của nàng, Phượng Lan Dạ vội vàng tránh thoát, đáng tiếc là chậm nửa nhịp, bị người ta bắt được, kéo tới ngồi ở trên đùi của hấn, hai tay không chút khách khí cù ngứa nàng, Phượng Lan Dạ luôn luôn sợ nhột, nàng không nhịn được cười phá lên, năn nỉ.

" Đừng a, ta sợ ngứa, đừng cù."

" Lần sau còn nói ta già không? Còn già nữa không?"

Người này vẫn không quên hỏi, người luôn luôn sâu không lường được, tính tình cũng có một mặt trẻ con như vậy, bất quá chỉ giới hạn điều này ở trước mặt một người, Phượng Lan Dạ đã sớm giờ hai tay xin hấn: "Được rồi, không dám, Nam Cung Diệp, không dám."

"Gọi gì?"

Nam Cung Diệp tay dừng lại, uy hiếp nhìn Phượng Lan Dạ, nha đầu này lập tức sửa lời nói: "Diệp, không dám, đầu hàng, đầu hàng."

" tốt, lần sau tái phạm, ít nhất cù thời gian một nén hương ."

Phượng Lan Dạ chặc lưỡi hít hà, lập tức biết điều một chút gật đầu, giọng tay biểu quyết: "Tốt, lần sau không dám."

"ừ, lúc này mới ngoan."

Nam Cung Diệp vươn tay sủng nịch nhéo gương mặt của nàng, nha đầu này da tốt thật, bóng loáng, tựa hồ có cảm giác ngứa muốn nhéo một cái, làm cho người ta muốn sờ thêm nữa, nhưng Phượng Lan Dạ lập tức kháng cự: "Không được, đau."

"tốt, không chọc nữa"

Nam Cung Diệp buông gương mặt nàng ra, Phượng Lan Dạ nhảy xuống, đào thoát khỏi ngực của hắc ngòi vào đối diện, vừa nhìn thấy Nam Cung Diệp lại duỗi tay tới đây, vội vàng mở miệng: "Chính sự, nói chính sự."

Cuối cùng người này cũng an phận rồi, đôi mắt gợn sóng nhìn nàng, Phượng Lan Dạ sửa sang đầu tóc, chỉnh lại y phục, không nhanh không chậm mở miệng: "Tại sao lại đem tin tức Trưởng Tôn nhất tộc để lộ ra?"

Nàng biết vừa rồi hắc cố ý làm như thế, để lộ ra tung tích của Trưởng Tôn nhất tộc, nói vậy hắc nhất định là biết, nhưng vì sao lại muốn tiết lộ ra ngoài, như vậy hai nam nhân kia không phải sẽ đoạt được công lao sao? Cho nên hắc nhất định là cố ý làm như thế, chẳng qua là tại sao vậy chứ?

"ta luôn luôn không để ý tới chuyện của triều đình, nếu như chuyện này là do Tề vương phủ phát hiện, ngược lại sẽ khiến cho phụ hoàng chú ý, nếu như do Tấn vương phủ hoặc là Sở Vương phủ phát hiện, cũng là chuyện rất bình thường, đối với danh lợi, ta không ham."

"ừ, vậy cũng được."

Hai người đang nói chuyện, Nguyệt Cẩn từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt cung kính mở miệng: "Vương gia, Vương Phi, trong cung truyền đến tin

tức."

"Chuyện gì?"

Hai người ánh mắt lập tức sâu u đi xuống, nhìn Nguyệt Cầm, không biết trong cung đã xảy ra chuyện gì?

"Nghe được tin tức, Mộc Miên nương nương mang thai."

"Miên phi mang thai."

Phượng Lan Dạ không nhịn được lăm bầm, thế nhưng chuyện mang thai này, đến tốt cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây, thật sự là dùng kế mang thai sao? Trong cung luôn có một đoàn sương mù, khó bề phân biệt được, bất quá mặc dù phức tạp hơn nữa, nàng cũng sẽ tra rõ ràng, Phượng Lan Dạ trong đồng tử chợt lóe lên ánh sáng sắc bén, Như hai thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, tia sáng lạnh bắn ra bốn phía, khoe môi cười nhạt.

"Ngày mai ta tiến cung đi thăm nàng, nói vậy sẽ có rất nhiều người cũng tiến cung thăm nàng."

"không được, nàng tiến cung đi thăm nàng ta, tiếp xúc như vậy không phải là tự tìm phiền toái sao, bởi vì họ biết nàng dùng độc, phạm là chuyện hạ độc cũng sẽ đổ lên trên người của nàng."

Nam Cung Diệp lập tức phản đối, Phượng Lan Dạ biết hần nói đúng, nhưng nàng suy nghĩ một chút, hiện tại ở trong cung người họ đối phó không phải là nàng, hần là chuyện tranh đấu bên trong giữa các phi tần, một số người tiến cung chịu đựng một thời gian rất lâu mới có thể thụ thai, nhưng Mộc Miên tiến cung thời gian không lâu, liền mang thai, tuy nói đứa bé trong bụng của nàng chưa chắc là con trai, nhưng hoàng thượng sủng ái nàng ta, chuyện gì cũng đều có thay đổi, những người muốn đoạt địa vị kia nhất định đang lo lắng.

"Ta không có việc gì ."

" Không được."

Nam Cung Diệp kiên quyết không đồng ý, hẳn biết nha đầu này thông minh lợi hại, nhưng hẳn không muốn để nàng đặt mình ở địa phương nguy hiểm, chuyện gì cũng có thể bàn, riêng chuyện này thì không được.

Phượng Lan Dạ liếc Nam Cung Diệp, một khi nam nhân này đã kiên quyết, rất khó đã thông được, nhưng chuyện nàng quyết định, đồng dạng cũng sẽ không thay đổi: “Ngày mai ta cùng An vương phi tiến cung với nhau."

Như vậy hẳn sẽ yên tâm, trên ngũ quan hoàn mỹ của Nam Cung Diệp, có thể cảm nhận rõ ràng sự lãnh khốc, bất quá cuối cùng cũng hòa hoãn một chút, trầm giọng: "Mọi việc không thể lỗ mãng."

"Vâng, Vương gia."

Vừa nhìn thấy Nam Cung Diệp cau mày trợn mắt, nàng lập tức đổi lời nói: “ Diệp, ta sẽ cẩn thận ."

Nam Cung Diệp sắc mặt đường viền rõ ràng như được điêu khắc, lông mày Phượng hẹp dài, nằm trên hai mắt đen sâu không lường được như hồ nước, lúc này nó đã nổi lên rung động, vươn tay nắm tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ : "Lan Nhi, ta biết nàng vì sao phải tiến cung, là muốn tra ra manh mối nguyên nhân năm đó mẫu phi chết đi, nhưng mà nàng phải biết rằng, Bốn vương hiện tại chỉ có nàng, nàng phải hảo hảo sống tốt, chuyện mẫu phi chết đi từ từ sẽ điều tra rõ ràng, quan trọng nhất là chúng ta phải sống."

"Chúng ta không có việc gì ."

Phượng Lan Dạ lời nói như đinh đóng cột, không có chút băn khoăn ngập ngừng, nàng từ bây giờ cũng không giống với lúc trước nữa, trước đây nàng sống không vương bận và chết cũng không có gì khác biệt, nhưng hiện tại nàng có người để ý và coi trọng, cho nên nàng sẽ không chết, nếu nàng chết, Vụ Tiễn cùng Diệp sẽ thương tâm, cho nên nàng phải sống, hơn nữa còn sống rất tốt, nếu nàng đã không muốn chết, thì ai cũng đừng nghĩ lấy mạng của nàng.

" vậy thì tốt, đi, ta đưa nàng trở về."

" ừ."

Hai người đi ra khỏi đình Bát Bảo, Nam Cung Diệp đưa tay cầm tay Phượng Lan Dạ, vẫn đem nàng đưa đến bên trong Liên viện, mới xoa người rời đi.

Trong Liên viện, Phượng Lan Dạ ngồi xuống, phân phó Diệp Linh đi An vương phủ đưa tin, sáng sớm ngày mai nàng ấy ở cửa phủ ngoài đợi nàng, hai người cùng nhau tiến cung thỉnh an Miên phi nương nương.

Ban đêm, trăng rằm bị mây mù che lại, trong thiên địa một mảnh đen nhánh.

Bên trong Tề vương phủ, thỉnh thoảng thị vệ đi qua lại tuần tra, trong tay cầm đèn lồng, mái nhà cong, trên những con đường nhỏ, khắp nơi là ánh đèn, mờ mờ thành một mảnh.

Ban đêm sương mù ươn ướt đầy cội nặng nề, dưới ánh đèn, hoa cỏ thanh tân mùi thơm ngào ngạt, mùi vị triêu người.

Bỗng nhiên một vầng sáng xanh xẹt qua, chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến nỗi làm cho người ta nhìn không kịp, cho nên những thứ thị vệ kia phát hiện không được.

Trong Liên viện một mảnh an tĩnh, hai tiểu nha hoàn trực đêm, đang nghiêng đầu tựa vào trên vách tường ngủ gục, trên con đường u tối, phía cuối hành lang cũng có hai người ở gác đêm, cả Liên viện như chìm ở trong bóng tối của ngọn đèn vàng, gian phòng một mảnh đen nhánh.

Lúc này, vầng sáng xanh lần nữa hiện ra, rơi thẳng đến trên bậc hành lang, không một tiếng động, từ cửa sổ nhảy đi vào.

Trong phòng ngủ, Phượng Lan Dạ đang ngủ ở bên trong màn lụa, thân thể mệt mỏi rục lại, rất là khả ái, tóc đen phát tán rơi vào phía trên áo gối, khuôn mặt kiều diễm nhỏ nhắn như một đóa hoa nở rộ, ánh sáng xanh hiện lên, ở phía ngoài làm màn lụa cũng nhuộm màu xanh trên dưới đung đưa, người vẫn bình yên ngủ ở trên giường cảm nhận được tia lạnh khí, xoay mình mở mắt, quát to một tiếng: "Người nào?"

Nàng quát một tiếng làm thức tỉnh Diệp Linh đang làm nhiệm vụ trong phòng, nàng ta chưa mặc quần áo đã vội vàng chạy tới, vô ý đụng vào một vật, tựa hồ cùng giống như một người, nhưng ngẩng đầu liền thấy vầng sáng xanh toả ra, màn lụa lại bị nhấc lên, tuy nhiên lại nhìn không thấy tới nửa thân ảnh, Diệp Linh bị làm cho sợ đến kêu to lên: "Có ai không, có quý, có quý a?"

Vầng sáng xanh kia đã xông vào trong màn lụa rồi, Phượng Lan Dạ mặc dù không nhìn thấy người, nhưng lại có thể cảm nhận được, nhanh chóng nghiêng người, tránh khỏi ánh sáng xanh kia, cả người nhảy ra khỏi giường hẹp, đứng ở ngay giữa phòng, trầm giọng quát lên: "Người là người nào? Ta biết người là người? Đừng giả thần giả quỷ, đi ra ngoài."

Đáng tiếc không ai phản ứng, lúc này, Thiên Bội Thần lắc mình vào, lòng bàn tay ngưng tụ khí, liền hướng tới vầng sáng xanh đánh ra, chiêu thế sắc bén tàn nhẫn, vầng sáng xanh né tránh được, đáng tiếc Thiên Bội Thần không phải người bình thường, nên liên tục ra tay, lục quang kia không dám chần chờ, thật nhanh nhảy phía cửa sổ chạy trốn ra ngoài.

Thiên Bội Thần theo sát phía sau, xông thẳng ra, một người một vầng sáng đuổi nhau ở trong màn đêm.

Nơi này xảy ra sự kiện quái dị, bên trong Liên viện tất cả mọi người đều đã thức tỉnh, đứng đây ở thềm đá và phòng ngủ, Phượng Lan Dạ cảm nhận không thấy sát ý nữa liền quay người ngồi xuống, ngửa đầu lên chỉ thấy Diệp Linh đang tựa vào trước ngực Hoa Ngạc, sắc mặt trắng bệch mở miệng.

"Có quỷ a, chỉ có một vầng sáng xanh, cứ lơ lửng trên dưới, thật là dọa người a."

Nha đầu này rất sợ quỷ, chuyện này Phượng Lan Dạ có thể lý giải, bất quá tối nay vật tới đây ám sát nàng, căn bản không phải là quỷ ma gì, mà là người sống sờ sờ, về phần tại sao có không nhìn thấy bóng người, nhất định là trên người kẻ đó có bảo vật gì đó, cho nên mới phải không nhìn thấy bóng người, cũng giống như Thiên Bội Thần, Thiên Bội Thần thì tập thuật ẩn dấu, vậy người nọ là cái gì đây?

Phượng Lan Dạ ngồi nhú lông mày, một thân màu trắng quần áo trong, tóc rối bù, cả người tựa như đóa hoa nở trong màn đêm, nhìn bộ dạng không thấy chút nào chật vật, ngược lại là càng phát ra Thanh tao.

Thiên Bội Thần đuổi theo vầng sáng xanh, bám được một đoạn, thì ra khỏi Tề vương phủ, rất nhanh liền đi đến nơi yên lặng không động tĩnh, trên đường cái một bóng người cũng không có, Thiên Bội Thần thân thể dừng lại, thanh âm lãnh khốc vô tình vang lên: "Tốt lắm, người đến tột cùng là người nào? Còn không hiện thân, tại sao lại có Dạ Long Châu?"

Dạ Long Châu là bảo bối thế gian khó gặp, đem đặt ở trên người, ban đêm đi lại, sẽ không nhìn thấy bóng người, chỉ nhìn thấy một vầng sáng màu xanh, người nhất gan thường thường có cho là quỷ Minh u hỏa (lửa

của quý), thật ra thì chỉ là ánh sáng của Dạ Long Châu thôi, bởi vì ánh sáng phát ra quá mạnh, nên che giấu đi dáng người .

Nhưng mà Dạ Long Châu này vẫn là bảo bối của lão chủ tử, sao lại xuất hiện ở nơi này đây? Thiên Bội Thần vẻ mặt như có điều suy nghĩ, người này cũng không trực tiếp cùng hắn so chiêu, mà chỉ một đường dẫn hắn tới đây, chắc là muốn gặp hắn .

Thiên Bội Thần tiếng nói vừa dứt, vầng sáng kia quả nhiên dừng lại, từ từ trong ánh màu xanh, lộ ra một người ,trôi lơ lửng ở không trung.

Đây là một cô gái, toàn thân màu trắng sa y, Dạ Long Châu treo ở trên đỉnh đầu của nàng, phát ra ánh sáng lục sắc, làm nổi bật được thân ảnh nàng tựa như ảo mộng, mặt mày như bức tranh, một chút cảm thụ chân thật cũng không có, nhưng người này hắn có biết , chính là Kiều Lung ở tại Tề vương phủ , nàng ta sao lại có Dạ Long châu?

"Người là người phương nào?"

" Thiên Bội Thần, người thật to gan, có biết vật này là cái gì không?"

Kiều Lung bộ dạng không còn nhu nhược như lúc trước, giờ phút này nàng tao nhã mở miệng, một tay chỉ hướng đỉnh đầu Dạ Long Châu, nhàn nhạt hỏi Thiên Bội Thần.

Thiên Bội Thần không biết câu hỏi của nàng là có ý gì? Thành thực trả lời: "Đây là bảo vật ngàn năm khó gặp, Dạ Long Châu, bất quá tại sao lại ở trên tay người."

"Đây là quà của Quỷ cơ lão nhân tặng cho ta, ta là trưởng công chúa Long Tường quốc - Kiều Lung, bởi vì Quỷ cơ lão nhân có ân với Long Tường quốc chúng ta, cho nên đã phái người đi Long Tường quốc chúng ta yêu cầu đàm hòa, người hắn chọn trúng chính là ta, cho nên ta liền tới đây."

Kiều Lung vừa thu lại Dạ Long Châu, nắm ở trong tay, niệm một chuỗi chú ngữ, Dạ Long Châu liền tản đi tia sáng, giống như các loại hạt châu bình thường khác, nàng cất xong, xoay người nhìn lại Thiên Bật Thần, Thiên Bật Thần mở to hai mắt, có chút khó có thể tiêu hóa được những tin tức này, hẳn không phải là phát tin tức trở về Nhu Yên đảo sao? Lão chủ tử chẳng lẽ không thấy được sao? Làm sao lại phái nữ nhân này tới đây, còn dám hỏi, phải biết rằng Vương gia rất thương Tiểu Vương phi, căn bản người bình thường không thể thay thế, nếu bị hắn biết, khoản cách giữa lão chủ tử cùng Thiếu chủ ngày càng lớn, hẳn chỉ sợ thiếu chủ không trở về Yên Hải nữa.

"Người lập tức trở về cho ta, thuận tiện nói cho lão chủ nhân, Thiếu chủ đã nạp phi."

Kiều Lung neho mắt lại, âm ngao nhìn Thiên Bật Thần, đi tới bên cạnh hắn, cười lên khanh khách.

Đầy mê hoặc lòng người, bộ dạng này, những nam nhân khẳng định bị mê hoặc, đáng tiếc Thiên Bật Thần luôn luôn vô tình, đối với sắc đẹp cực ít có phản ứng, cho nên căn bản bất vi sở động, chẳng qua là lạnh lùng ngó chừng Kiêu Lung, nữ nhân này ưu nhã mở miệng.

"Nói thật ra, việc hôn sự này ta vốn không thích, nhưng mà người nên biết Long Tường quốc chúng ta cùng Nhu Yên đảo cách nhau rất gần, nhiều năm như vậy, nếu không phải Quý cơ lão nhân giúp chúng ta bố trí cơ quan, chỉ sợ sớm đã thành vật trong túi của các đại quốc, cho nên chỉ cần hắn mở miệng, chúng ta không có lý do gì cự tuyệt, bất quá bây giờ chuyện báo ân đã không cần rồi, người nam nhân kia đúng là nhân trung long phượng, chính là người mà ta muốn sở hữu, hơn nữa giống như lời Quý Cơ lão nhân, ta cùng hắn mới là một đôi trời đất tạo nên, cái công chúa vong quốc gì đó, coi là thứ gì, nàng thân phận đề tiện căn bản không xứng với Tề vương, hơn nữa còn nhỏ như vậy, chẳng lẽ Tề vương muốn đợi nàng lớn sao?"

“Người, các người?”

Thiên Bột Thần luôn luôn không thích nói nhiều lời, giờ phút này bị Kiều Lung nói một tràng đã kích đến nói không ra lời, sắc mặt khó coi dị thường, bất quá hắn chưa quên lập trường của mình.

"Không được, ta tuyệt đối sẽ không để người phá hỏng bọn họ, chẳng những phá hỏng, người còn muốn giết Tiểu Vương phi."

"Ta không muốn giết nàng, chỉ là muốn hủy hoại nàng."

Kiều Lung lạnh lùng sửa lời, Thiên Bột Thần sắc mặt càng phát ra âm ngao: "Chuyện này có khác biệt sao? Người, ngay lập tức trở về Long Tường quốc đi, nơi này đã đủ loạn rồi, người đừng ở lại nữa, nếu để cho Thiếu chủ biết, người sẽ không có thứ tốt để ăn, nếu để cho Thiếu chủ biết lão chủ tử làm những chuyện như vậy, chỉ sợ đến chết cũng sẽ không tha thứ cho hắn."

"Thiên Bột Thần, người chỉ là một thuộc hạ, nghe lệnh mà làm việc, lại dám can đảm ra lệnh cho ta, nên nhớ, trước khi đi, Quỳ Cơ lão nhân đã dặn dò ta, lệnh cho người phải phối hợp với hành động của ta để làm việc, hi vọng ta có thể mau sớm mang Thiếu chủ trở về Yên Hải."

Kiều Lung nói xong không thèm quan tâm đến lý lẽ của Thiên Bột Thần, trong bóng tối, Thiên Bột Thần cứng lại, rất nhanh kịp phản ứng với lời nói của Kiều Lung: "Người trở lại."

Đáng tiếc trong đêm tối một chút tia sáng cũng không có, Kiều Lung đã sớm mất đi bóng dáng, không khó nhìn ra thân thủ của nàng hết sức lợi hại, người bình thường căn bản không phải đối thủ của nàng, xem ra hắn vẫn phải canh giữ ở bên người Tiểu Vương phi, Tiểu Vương phi mặc dù thân thủ không tệ, bất quá sợ không phải đối thủ Kiều Lung, mà hắn tuyệt đối không thể nói ra, thân phận của Kiều Lung, nếu như tiết lộ thân phận của nàng, chỉ sợ thiếu chủ sẽ rất hận lão chủ nhân, đến lúc đó, bọn họ thật sự

vĩnh viễn giải trừ không được khúc mắc rồi, trước mắt hay là nhanh chóng phái người đưa tin trở về Yên Hải, bẩm báo tình huống nơi này cho lão chủ tử.

Thiên Bội Thần nghĩ thông suốt, liền thi triển thân hình trở về Tề vương phủ, hiện tại hẳn là không thể tùy tiện rời đi Tiểu Vương phi .

....." .

Liên viện - Tề vương phủ, trong phòng ngủ, lúc này tiểu nha hoàn đã lui xuống, Tề vương Nam Cung Diệp một thân lãnh chìm thị huyết, nhẹ nắm thân thể nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, lắng lắng ngồi ở một bên trên giường êm, Phượng Lan Dạ không nhịn được mở miệng: "Ta không sao ."

"Bọn họ thật là quá mức, không chỉ một lần, mà tới ba lần đối với người hạ độc thủ, xem ra Bốn vương là quá dễ dàng tha thứ cho họ rồi."

Nam Cung Diệp vừa mở miệng, Phượng Lan Dạ liền biết hẳn nghĩ đến việc này là do Tấn vương cùng Sở Vương, lúc trước nàng cũng cho là do Sở Vương cùng Tấn vương động tay chân, nhưng mà sau khi nghĩ lại, ban ngày mới vừa thoả mạ qua bọn họ, vừa tiết lộ thêm tin tức của Trương Tôn nhất tộc cho bọn hắn, bọn họ hiện tại hẳn là đang lo tra sự kiện kia mà không phải đến đối phó nàng a, hơn nữa lần này cùng với trước kia khác nhau, trước đây cho tới bây giờ nàng cũng chưa có thấy qua đồ vật thần quái thể này, chỉ nhìn thấy vàng sáng xanh mà không nhìn thấy người.

"Chỉ sợ không phải bọn họ."

"Nàng cảm giác là người khác?" Nam Cung Diệp hí mắt, cúi đầu nhìn nàng, sau đó nhớ tới một chuyện : "Bắt đầu từ ngày mai người chuyển đến tuyển viện ở đi."

" không cần, nơi này rất tốt, người kia không phải không đắc thủ sao?"

" không được, trong tuyển viện có bố trí cơ quan, người bình thường vào không được, cho nên sáng sớm ngày mai liền đem đồ mang đến Tuyển viện đi, ta không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến người."

Nam Cung Diệp ôm chặt Phượng Lan Dạ, thân thể nàng cứng ngắc, tựa hồ thật sự rất kinh sợ, lúc này Phượng Lan Dạ còn muốn cự tuyệt, thì ở chỗ tối có dị động, chắc là Thiên Bội Thần trở lại, Nam Cung Diệp mặt mày trầm xuống, mở miệng: "Thiên Bội Thần? Chuyện gì xảy ra?"

Thiên Bội Thần lên tiếng, một thân màu đen cầm y, ngũ quan không chút thay đổi, ôm quyền mở miệng: “ Thiếu chủ ”

"Như thế nào? Đó đến tột cùng là thứ gì?"

Nam Cung Diệp sắc mặt khó coi cực kì, quanh thân không khí giết chóc, bất quá cũng không ảnh hưởng phong tư của hắn, giở tay nhắc chân vẫn cao quý cường đại như cũ, chẳng qua là làm cho người ta cảm nhận được sát khí của hắn, lạnh lùng ngó chừng Thiên Bội Thần.

Thiên Bội Thần đáy lòng thở dài một hơi, nghĩ tới việc lão chủ nhân tự chủ trương, thật rất bất đắc dĩ, nếu như lão chủ nhân muốn cho Thiếu chủ trở về Yên Hải, còn không bằng tính toán ở trên người Tiểu Vương phi, như vậy phần thắng lớn hơn một chút, hiện tại phái ra một nữ nhân như vậy, sẽ chỉ làm khoảng cách hắn và Thiếu chủ càng ngày càng xa.

Bất quá hắn cũng không thể để cho Thiếu chủ phát hiện chuyện Dạ Long Châu, may là Thiếu chủ không biết vật này, nếu không? Thiên Bội Thần cung kính mở miệng.

" Thiếu chủ, thuộc hạ truy đuổi theo vàng sánh xanh kia, bất quá kia tia sáng đi quá nhanh, cho nên thuộc hạ đã thất thủ, xin Thiếu chủ trách phạt."

Thiên Bội Thần nói xong một tiếng quỳ xuống, Phượng Lan Dạ nhìn hắn quỳ xuống, cũng có mấy phần thương hại, vội mở miệng: "Người đứng lên

đi, cũng không phải là lỗi của người."

Thiên Bội Thần căn bản bất động, cúi đầu nhìn mặt đất, hắn chỉ có thể nói là mình sai, mà Kiều Lung kia không thể giữ lại, nhưng hắn không ra lệnh cho Kiều Lung được, lại không có biện pháp bầm báo lai lịch của nàng cho Thiếu chủ biết, nếu làm như vậy chính là phản bội lão chủ tử, hắn được lão chủ tử nhật về, không thể làm người vong ân phụ nghĩa, nhưng đồng dạng hắn đã đi theo Thiếu chủ mấy năm, hắn vẫn nghe theo lệnh của thiếu chủ, nhìn hắn vẫn lãnh khốc như Băng, đến bây giờ có chút ôn nhu, mặc dù ôn nhu nhu hòa chỉ nhằm vào Tiểu Vương phi, nhưng trong cả vương phủ đều có không khí sung sướng, tin tưởng trong vương phủ tất cả mọi người đều biết, Vương gia vui vẻ là do Tiểu Vương phi mang lại, nhưng mà lão chủ tử không biết tình huống này, đã phái tới một mỹ nhân như vậy, cho là xứng đôi với Thiếu chủ, nhưng không biết Thiếu chủ không cần những thứ kia, chính là bởi vì Tiểu Vương phi quá gồ gề lãnh ngạo, còn có thân phận kham khổ không chỗ nương tựa, mới kích phát đáy lòng Thiếu chủ ý muốn bảo hộ, hắn nghĩ bảo vệ Tiểu Vương phi không để cho bất cứ người nào thương tổn nàng, cho nên, nếu hắn biết chuyện lão chủ tử làm, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngài ấy.

"Người đứng lên đi."

Nam Cung Diệp lên tiếng, Thiên Bội Thần chậm rãi đứng dậy, chỉ có thể ở đáy lòng tự nhủ, hắn tuyệt đối phải bảo vệ tiểu Vương Phi, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đưa tin về Yên Hải, đem quan hệ lợi hại trong đó nói một lần, hi vọng lão chủ nhân có thể rút về mệnh lệnh đã ban ra.

Đêm đã rất khuya, Phượng Lan Dạ ngáp dài, nàng mệt mỏi thật sự, người nọ đã đi, nói vậy sẽ không quay lại nữa.

" Diệp, người trở về đi, ta mệt mỏi, muốn ngủ ."

Ai biết nàng lời nói vừa dứt, thân thể đã bay lên, thật tình nhìn lại, hẳn là Nam Cung Diệp đang ôm nàng, thân hình cao lớn không tổn chút sức chút nào, trực tiếp đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ không nhịn được kêu lên: "Làm gì? Ta muốn đi ngủ, ta muốn đi ngủ."

" tối nay ở Tuyền viện, sáng sớm sẽ thu thập đồ đem qua."

Phượng Lan Dạ trợn tròn mắt, một hồi lâu cũng không kịp phản ứng, có cần khoa trương như vậy hay không a, nàng không có chuyện gì a, chờ đến khi kịp phản ứng đã đi ra khỏi Liên viện rồi, vội vàng kêu lên: "Nam Cung Diệp, thả ta trở về, không có chuyện gì, không có chuyện gì, ta không có việc gì , ta đi qua bên người, người ngủ ở đâu a."

" Nàng ngủ trên giường, ta ngủ trên sàn."

"Không được, ta phản đối" Phượng Lan Dạ lên tiếng nói, cùng hẳn ngủ một cái phòng, nàng ngủ không yên, ông trời a, có cần thiết thật tình như vậy sao? Nàng không có việc gì, thật có chút khóc không ra nước mắt.

"Phản đối không có hiệu quả" Hết lần này tới lần khác Nam Cung Diệp cũng không có nói đùa, hơn nữa cực độ thật tình, hai người một đường vừa nói vừa chạy thẳng tới Tuyền viện , ở bên trong Liên viện một đám tiểu nha đầu không biết tình huống như thế nào, ai cũng không dám lộn xộn, đợi đến Tiểu Vương phi đi rồi, mới thì thầm nói nhỏ, sau đó tự mình tản đi, có chuyện gì đợi ngày mai buổi sáng rồi nói sau.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83

Tuyển viện, trong phòng của Nam Cung Diệp, lịch sự tao nhã tươi mát, rèm cửa sổ lá trúc, bao phủ một tầng lụa mỏng, trên nó còn thêu những lá sen xanh, bên trong gian phòng, lại bày hai chậu hoa, mùi thơm quanh quẩn, bình phong bằng đá cẩm thạch phía trên điêu khắc mấy chục cá chép đang chơi đùa, cả gian phòng cao nhã hào phóng .

Phượng Lan Dạ sẽ cho là mình ngủ không được, ai biết vừa đặt lên trên gối một lúc, liền ngủ thật say, vừa cảm giác tỉnh lại đã đến hừng sáng.

Về phần Nam Cung Diệp tự nhiên sẽ không ngủ trên mặt đất, mà là ngủ ở trên giường của gian phòng kề bên, nghĩ đến tiểu nha đầu kia đang ở bên cạnh mình, hẳn không khỏi buông lỏng, cũng ngủ đặc biệt sâu.

Sáng ngày thứ hai, Phượng Lan Dạ còn chưa có tỉnh, liền cảm nhận được trên mặt luôn luôn có cái gì đó, một lát đưa tay gạt đi, một lát lại duỗi thân đưa tay gỡ xuống, cho đến khi trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm buồn cười, thì nàng mới đột ngột mở mắt, liền thấy một gương mặt to tuấn tú đang ngó chừng nàng, nhất thời phản ứng không kịp, mắt đăm đăm nhìn gương mặt kia, làn da mịn màng bóng loáng, trên làn da trắng trẻo kia còn có chút ửng hồng, lông mi dài nhỏ, theo ánh mắt nháy chớp mà động, càng phát ra mị hoặc mê người, tổng quát mà nhìn lại thật là gợi cảm, mỗi một chỗ bất luận là tách đi ra nhìn, hay là hợp lại nhìn, cũng là hoàn mỹ vô khuyết, thật là một yêu nghiệt, nghĩ tới đây nàng cuối cùng tỉnh táo lại, xoay mình kêu lên.

" Nam Cung Diệp, người ở nơi này làm cái gì?"

Nam Cung Diệp ngồi thẳng người, trong tay giơ lên một mảnh lông ngỗng, làm như không có chuyện gì xảy ra mở miệng: "Gọi nàng rồi giường."

" a?"

Phượng Lan Dạ tung mình ngồi dậy, mới nhìn rõ hoàn cảnh chỗ mình ở, liền nhớ đến chuyện phát sinh tối hôm qua, vốn cho là mình ngủ không được, không nghĩ tới ngủ say như thế, nhìn lại Nam Cung Diệp vẻ mặt giờ phút này cũng là một đêm ngủ rất ngon, xem ra hai người ngủ một gian phòng, một chút việc cũng không có, cuối cùng nàng cũng yên lòng.

Bất quá đối với việc Nam Cung Diệp sáng sớm đã gọi nàng dậy, có chút không vừa ý, cong miệng lên: "Ta còn muốn ngủ, người đánh thức ta làm cái gì?"

"Không phải là muốn vào cung sao?"

Nam Cung Diệp kỳ quái cau mày, khóe môi mỉa mai hoặc đầy hứng thú.

Phượng Lan Dạ lập tức nhớ tới chuyện muốn vào cung, vội vươn tay đẩy hẳn: "Mau đi ra, để cho Diệp Linh cùng Hoa Ngạc đi vào hầu hạ ta, thật đã muộn rồi, để cho Vụ Tiễn sốt ruột chờ ."

" An vương phi đã ở chính sảnh Vương Phủ chờ nàng."

Nam Cung Diệp cũng là không có làm khó nàng, đứng lên đi ra ngoài, bất quá lời này ném ra khiến cho Phượng Lan Dạ giống như gà bị nhốt lồng, liền đứng dậy hướng về phía người đang đi ra nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vậy sao không gọi ta sớm một chút."

Đáng tiếc không ai để ý tới nàng, Hoa Ngạc cùng Diệp Linh từ bên ngoài đi tới, cẩn thận từng li từng tí đánh giá gian phòng, sau đó đi tới hầu hạ

Phượng Lan Dạ, vừa hầu hạ vừa nói: "Vương Phi, Vương gia nơi này và nơi khác thật là bất đồng."

" Bất đồng sao?"

Phượng Lan Dạ liếc hai mắt, quả thật có chút bất đồng, nơi này vật trang trí, nhìn một cái có thể thấy không chỉ dùng để thưởng thức, vì đều là danh tác quý giá, vừa tao nhã vừa hào phóng , hơn nữa trong phòng có một loại hương thơm, không giống với nơi khác, đặc biệt rất dễ ngủ.

Hai tiểu nha hoàn hầu hạ Phượng Lan Dạ, giúp nàng xử lý tốt hết thảy, Phượng Lan Dạ đồ ăn sáng cũng không dùng, liền dẫn người chạy tới chính sảnh Vương Phủ .

Diệp Linh lo lắng mở miệng: "Vương Phi, hay là ăn một chút gì đi, bằng không thân thể?"

" Để sao đi."

Phượng Lan Dạ chạy thẳng tới chính sảnh Vương Phủ, trên đường lúc đi qua Thanh Mãn viện, đúng lúc nhìn thấy Kiều Lung đang tản bộ trở lại, vừa thấy bóng dáng Phượng Lan Dạ, nhanh chóng cười nhẹ nhàng." Tham kiến Tề vương phi."

Kiều Lung hôm nay mặc một bộ y phục xanh lục, vóc người yếu điệu, ngực cao thắt lưng nhỏ, càng phát ra quyến rũ, trên mặt đồng dạng cũng bao phủ cái khăn che mặt, chẳng qua là mặt khăn che này cũng là màu xanh lục , trên dưới đều nhất thể, khiến cho nàng như khoác lên sắc thái thần bí.

Phượng Lan Dạ bởi vì không kịp thời gian nên không đếm xỉa tới có nàng, liền phất tay cho nàng coi như chào hỏi một tiếng liền hướng chính sảnh Vương Phủ đi, đi được vài bước, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Chuyện tối hôm qua sẽ không cùng vị Kiều cô nương này có liên quan chứ, thử nghĩ xem, nếu như cùng vị Kiều cô nương này có liên quan, vậy võ công của nàng ta rất cao thâm, hơn nữa Thiên Bội Thần làm sao mà một chút cũng phát hiện được đâu, chuyện này hãy nói sau, trước mắt còn phải tiến cung, những người trong cung kia cũng không phải dễ đối phó .

Chính sảnh Vương Phủ .

Hai người Phụng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn vừa thấy mặt liền trước ôm một cái, sau đó mới vấn an lẫn nhau, Tư Mã Vụ Tiễn quan tâm hỏi: " ăn sáng chưa?"

Diệp Linh lập tức bẩm báo: "bẩm An vương phi ..., Tiểu Vương phi còn không có ăn đồ ăn sáng."

Vụ Tiễn mặt mũi trầm xuống: "Vậy còn không đi chuẩn bị, đừng làm cho Vương Phi các người đói bụng."

" vâng" một Tiểu nha đầu chạy đi ra ngoài phân phó người chuẩn bị đem đồ ăn sáng vào

Phụng Lan Dạ thấy Vụ Tiễn bộ dạng nghiêm túc, mím môi cười, thật không có nửa phần không nghe, nàng ở trước mặt Vụ Tiễn, giống như một người muội muội, thật biết điều và rất nghe lời, hai người ngồi vào bên bàn tròn, Phụng Lan Dạ vừa dùng đồ ăn sáng, vừa cùng Vụ Tiễn nói chuyện.

"Hôm qua người đưa tin tới đây, ta mới biết được Tân phi tử được phụ hoàng cưng chiều đã mang thai, nghe nói trong cung cũng đã truyền khắp nơi, nói vậy người của Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ chắc sẽ đến. . ."

"Ừ, nhất định sẽ đến."

Phụng Lan Dạ gật đầu, Lâm Mộ Dung Yếu cùng Tô Nghênh Hạ làm sao mà không đến, hiện tại hai người kia đang giúp phu quân mình liên hệ khắp

nơi, làm sao có thể không đi.

" Nhưng ta lại nghĩ không ra Lan Dạ tại sao muốn đi."

Lan Dạ luôn luôn không phải là người như thế, cho dù Miên phi kia mang thai, với nàng có quan hệ gì đâu? Nàng suy nghĩ một đêm cũng nghĩ không thông, Lan Dạ vì sao phải tiến cung đi.

Phượng Lan Dạ chỉ ăn một chút, liền phân phó Hoa Ngạc đem đồ ăn sáng dọn xuống, đứng dậy lôi Vụ Tiễn đi ra ngoài, hai người vừa đi vừa nói.

" ta tiến cung là có chuyện, chuyện này ở trên xe ngựa sẽ cùng tỷ nói rõ."

" tốt."

Lần này tiến cung, Phượng Lan Dạ chỉ dẫn theo Hoa Ngạc, trong nội tâm nàng tự có tính toán, hai người ra khỏi Tề vương phủ, ngoài cửa Vương Phủ ngừng xe ngựa An vương phủ đang đứng đợi, Phượng Lan Dạ liền ngồi vào xe ngựa An vương phủ , tiểu nha hoàn thì ngồi một xe ngựa khác, hai chiếc xe ngựa cùng nhau hướng hoàng cung đi.

Trong xe ngựa, Tư Mã Vụ Tiễn nhìn Phượng Lan Dạ, ôn nhu mở miệng: "Chẳng lẽ muội tiến cung là vì chuyện khác?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, đối với Vụ Tiễn nàng rất tin tưởng, cho nên không có dấu suy nghĩ của nàng.

"Có tin đồn về mẫu phi Tề vương, Ngọc phi năm đó vẫn là vì vụng trộm nên phải tự sát mà chết , nhưng mà có người không tin nàng vụng trộm, Tề vương lại càng vì thế mà thống khổ, ta tiến cung là vì giúp hân tra một chút chuyện của Ngọc phi năm đó."

Tư Mã Vụ Tiễn vừa nghe nói, ánh mắt mở lớn, vươn tay nắm tay Phượng Lan Dạ, khẩn trương mở miệng.

"Lan Dạ, đối với chuyện trong cung, muội biết được bao nhiêu, các nàng mỗi người đều rất âm hiểm, muội làm như vậy, không phải là khiến cho mình lâm vào nguy hiểm sao."

Phượng Lan Dạ biết Vụ Tiễn luôn luôn quan tâm nàng, cho nên mới khẩn trương như thế, bởi vì khẩn trương, nên đầu ngón tay nàng ấy một mảnh lạnh như băng, con ngươi của Phượng Lan Dạ hiện lên tia sáng kiên định: "Vụ Tiễn, ta không có việc gì, tỷ yên tâm đi."

Tư Mã Vụ Tiễn biết tính cách Phượng Lan Dạ, chuyện nàng ấy đã quyết định, nhất định sẽ làm, nàng không cách nào ngăn cản, huống chi bây giờ nàng ấy cùng Tề vương tình cảm thâm hậu như thế, nên nhất định sẽ giúp hắn, nàng ấy là người như vậy, trong nóng ngoài lạnh, chỉ cần thật lòng với mình, Lan Dạ tất đáp lại gấp trăm lần, tựa như mình cùng nàng ấy giống nhau, mình như thế nào lại không biết đây?

"Tề vương biết không?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, Tư Mã Vụ Tiễn không hề nói gì nữa, suy nghĩ một chút, rồi bình tĩnh mở miệng: "Chuyện này ta sẽ giúp muội, chúng ta cùng nhau điều tra, bất quá muội phải đáp ứng ta cẩn thận một chút, ta sẽ từ trong miệng mẫu phi thử thăm dò một chút tình huống."

"Ừ, cảm ơn tỷ, Vụ Tiễn."

Phượng Lan Dạ cười yếu ớt, nàng biết Vụ Tiễn luôn luôn thương nàng, chỉ cần mình mở miệng, nàng ấy nhất định sẽ giúp.

"Muội a, cần gì nói tạ ơn, ở chỗ này, chúng ta chính là tỷ muội, sau này đừng nói tạ ơn."

" ừ, ta biết rồi."

Hai người cười lên, bên trong xe ngựa tràn đầy vui vẻ, một đường chạy nhanh đến trước hoàng cung.

....."

Hoàng cung - trong Mai Linh điện, ngồi phía trên Mai Phi mặt âm trầm, một thân cung trang quý giá, cũng che dấu không được cơn tức giận giờ phút này của nàng.

" Mộc Miên, người lại dám mang thai?"

Mộc Miên ngồi ở phía dưới, dung nhan diễm lệ quyến rũ nhàn nhạt nhu hòa, càng phát ra mỹ lệ, mở miệng cười nhẹ nhàng: "Đúng vậy, hoàng thượng cưng chiều, Mộc Miên liền thụ thai, hoàng thượng hi vọng Mộc Miên có một hài tử."

" người?"

Thấy Mộc Miên bên dưới dáng vẻ hạnh phúc khi được mưa móc ân trạch(đại loại như sủng hạnh vậy), Mai Phi hận không xé nát được khuôn mặt nàng, giờ phút này trong lòng thật sâu hối hận, không nghĩ tới vốn muốn dùng nàng ta như một con cờ, hiện tại ngược lại để cho con cờ này đến chọc tức mình, thật là trộm gà không được lại mất nắm gạo.

" Mộc Miên, Bôn cung hi vọng người lập tức xoá sạch đứa bé này?"

Mai Phi nói xong, Mộc Miên con người chột lóe lên tia ngoan lệ, nhưng trên mặt lại cố ý hoảng sợ, vẻ mặt như không hiểu cho nên hỏi: "Không biết ý tỷ tỷ là gì? Đây cũng là hài tử của hoàng thượng, tỷ tỷ chẳng lẽ nghĩ mưu sát hoàng tử?"

Mai Phi vừa nghe, đầu ngón tay nắm chặt, thiếu chút tắt thở, tức giận chỉ vào Mộc Miên: "Đừng quên là ta để cho người tiến cung, ta có thể để người tiến cung, cũng có thể để người xuất cung, hoặc là không cần ra khỏi cung."

Lời vừa nói ra khỏi miệng vô cùng tàn nhẫn, âm ngao thị huyết

Mộc Miên nheo mắt lại, ánh sáng khiếp người bắn ra, xoay người đứng lên, căm tức nhìn Mai Phi: "Tỷ tỷ lời ấy sai rồi, ban đầu là người để cho ta tiến cung, là muốn lợi dụng ta, ta nghĩ chuyện này nếu đến tai hoàng thượng, xem ai phải chịu thiệt hơn, hiện tại trong bụng ta có hài tử, hoàng thượng khó có thể vì vậy mà trừng phạt ta, để phải mang danh hiệu một vị Vua tàn độc."

"Mộc Miên, người tiện nhân."

Mai Phi coi như biết cái gì là tự mang đá đập chân mình rồi, không nghĩ tới nữ nhân này thật cuồng vọng, nàng tức giận tới mức hộc máu, xoay người đứng lên, trên ngực phập phồng, bởi vì vô cùng kích động, ngã ngối đến trên giường phượng, nói không ra một chữ nào.

Mộc Miên khoé môi nở nụ cười lạnh, âm trầm mở miệng: "Nếu hài tử trong bụng của ta gặp chuyện không may, ta sẽ bẩm báo hoàng thượng, là người hạ độc thủ, còn nếu người nghĩ tiết lộ thân phận của ta, mời nhanh lên một chút, đừng có dùng cái này để uy hiếp ta."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài, ánh mặt trời phía xa, xuyên qua tầng mây như đang nhảy múa trên đại điện, mê hoặc ánh mắt Mai Phi, lần này nàng trực tiếp bị tức mà ngất đi, ngoài điện đi tới hai cung nữ, thanh âm kinh hoảng vang lên". Nường nường, nường nường?"

Mộc Miên ra khỏi Mai Linh điện, liền có thái giám trong điện Tư Tương tới đây bẩm báo: "Nường nường, có đám người Tấn vương phi cùng Sở Vương phi tiến tới thỉnh an."

"Biết rồi" Mộc Miên nheo mắt lại ngẩng đầu nhìn trời, nàng bây giờ thân bất do kỷ, đã không còn đường lui, kể từ khi đi tới Thiên Vận hoàng triều, nàng đã là con cờ trong tay của người khác, nếu không như vậy thì nàng cũng là Ngũ công chúa cao cao tại thượng rồi, đầu tiên là Tấn vương Nam Cung Trắc, sau đó là Mai Phi, hiện tại biến thành hoàng thượng, nàng mà đi sai một bước, chỉ sợ sẽ vạn kiếp bất phục, có một số việc đã không còn đường quay về.

Mộc Miên dẫn một nhóm người trở về Tư Tương điện.

Trong điện Tư Tương, tụ tập một nhóm người, có Tấn vương phi Lâm Mộ Dung Yếu, Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ, An vương phi Tư Mã Vụ Tiễn, còn có Tề vương phi Phượng Lan Dạ, mấy người này mang theo nha hoàn riêng của mình, nhất tề tụ tập ở trên đại điện, nhìn một cái màu hồng màu lục, làm người ta hoa cả mắt.

Bốn người mỗi người ngồi một góc, mặc dù nhiều người, nhưng yên tĩnh không tiếng động, ai cũng không có mở miệng nói trước.

Cuối cùng Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ phá vỡ yên tĩnh, cười nhìn về Phượng Lan Dạ: "Ngày đó ta mời Thất đệ muội qua phủ một chuyến, đợi mãi mà không thấy Thất đệ muội đến, sau đó lại nghe Vương gia nói thì ra là Thất đệ muội bị bắt cóc."

Nàng vừa mở miệng, liền khiến cho Tư Mã Vụ Tiễn kinh hô, quay đầu nhìn Phượng Lan Dạ, mang vẻ khó tin mở miệng. .

"Lan Dạ, người bị người nào bắt cóc, ta làm sao không biết?"

Phượng Lan Dạ nhìn nàng cười cười: "Ta không sao."

Sau đó nhìn về Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ: "Thật là đã phụ tâm ý của hoàng tẩu, thật sự những tặc tử kia quá ghê tởm, những người đó nên xuống Địa ngục, ông trời sẽ trừng phạt bọn họ."

Tô Nghênh Hạ lập tức bị ngăn lại, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sâu u đi xuống, đang định mở miệng, thì cửa điện ngoài truyền tới tiếng hô chói tai thái giám : "Miên phi nương nương giá lâm"

Bốn người đồng thời nhìn về phía ngoài cửa đại điện, rồi đứng lên.

Hôm nay Mộc Miên mặc một quần màu hồng, áo choàng màu hoa hồng, tóc mây đen như mực, trang sức rực rỡ, làm như phi tử này là thần tiên trên trời giáng xuống, dáng vẻ lại thướt tha mềm mại, quyến rũ diễm lệ, dạng mỹ nhân như vậy, khó trách hoàng thượng cưng chiều, Lâm Mộng Yếu cùng Tô Nghênh Hạ trong lòng cảm khái, nhưng Phượng Lan Dạ trong lòng lại có ý nghĩ khác, cô gái xinh đẹp bậc này mà hoàng thượng không có bị mê hoặc sao? Nếu điều này là thật, chứng tỏ hoàng đế này thật lợi hại.

Trong điện vang lên âm thanh bá kiến

" Tham kiến Miên phi nương nương."

Mộc Miên mâu quang như nước theo tầm mắt mọi người, nhất nhất lướt đi qua, cuối cùng rơi vào trên người Phượng Lan Dạ, ánh sáng khiếp người tích tụ ở bên trong, có ghen tỵ có phẫn hận, nghĩ đến muội muội nhỏ nhất này, thế nhưng lại dễ dàng nhận được hạnh phúc của nàng, mà một cô gái tốt đẹp như nàng, thì lại thành một con cờ trong tay người khác, càng nghĩ càng khó bình tĩnh, bất quá trước mắt kẻ mình muốn đối phó không phải là nàng, có một số việc sau này hãy nói sao, Mộc Miên nghĩ tới đây thì đã đi tới chỗ cao, phất tay một cái ngồi xuống, ung dung quý phái, chậm rãi mở miệng.

"Đứng lên đi, ban thưởng ngồi."

" Tạ nương nương."

Chúng nhân ngồi xuống, cung nữ Tư Tương điện phụng trà lui qua một bên, ngồi phía trên Mộc Miên ưu nhã uống trà, cười nhẹ nhàng nhìn phía

dưới Đại điện.

"Các người sao lại tiến cung?"

Lâm Mộng Yếu lập tức đứng lên, cười đến nịnh hót, dịu dàng mở miệng: "Nghe nói Miên phi nương nương mang thai, đám người thiếp thân đặc biệt tiến cung chúc mừng nương nương."

Mộc Miên híp mắt, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, nhìn Lâm Mộng Yếu, Lâm Mộng Yếu bị nàng nhìn đến tóc gáy dựng đứng lên, trong lòng thầm đánh giá, nữ nhân này thật âm trầm a, nàng cho là mình nguyện ý tiến cung sao? Là Tấn vương bảo nàng tiến cung, nói hôm nay nhất định sẽ có người tiến cung, nàng không thể lộ vẻ khác lạ hơn, cho nên mới phải tiến cung.

Lâm Mộng Yếu nghĩ trong lòng, vung tay lên ý bảo nha đầu phía sau đi tới, rồi tiếp tục mở miệng.

"Đây là nhân sâm ngàn năm, điều bổ thân thể, xin Miên phi nương nương nhận lấy."

Mộc Miên thu hồi tầm mắt, gật đầu, khuôn mặt đầy nụ cười: "Tấn vương phi có lòng rồi."

Sở Vương phủ cũng chuẩn bị lễ vật, Phượng Lan Dạ mắt lạnh nhìn hết thấy trước mắt, nàng thứ gì cũng không có chuẩn bị, bất quá Vụ Tiễn biết cá tính của nàng, nên sớm vì nàng chuẩn bị xong, lễ vật khác biệt đều được đưa tới, Mộc Miên quét mắt nhìn mọi người một cái, quanh thân nhuộm ấm áp, cả người càng phát ra mê người.

"Các vị Vương Phi có lòng rồi, ta vốn nên phụng bồi mọi người gặp gỡ đàm đạo, bất quá bởi vì mang thai, cho nên rất dễ dàng bị mệt mỏi."

Mộc Miên nói xong ngáp một cái, Lâm Mộng Yếu lập tức sát ngôn quan sắc (đoán ý người qua nét mặt) đứng lên: "Nương nương đi nghỉ ngơi đi,

ngàn vạn lần đừng để thân thể phải chịu mệt mỏi."

"Đúng vậy, Đúng vậy" Sở Vương phi lập tức phụ họa .

Mộc Miên gật đầu, cười lên: "Các người trước tiên ở trong cung đi dạo một chút, rồi trở về Tư Tương điện dùng bữa đi."

Đám người Lâm Mộng Yếu lập tức tiếp lời: “Nương nương thân thể suy yếu, hay là an tâm tĩnh dưỡng đi, chúng ta ở nơi khác trong cung dùng bữa cũng được, sau giờ Ngọ thì tự mình xuất cung đi ra ngoài."

" vậy cũng tốt."

Mộc Miên gật đầu, hai cung nữ phụ cận vịn nàng, đi vào bên trong điện, đại điện an tĩnh lại, Phượng Lan Dạ mắt lạnh nhìn hai nữ nhân đối diện, thật giỏi nịnh hót a, nịnh nọt, không có hai nàng nói thì nàng không biết làm thế nào sao? Nàng tương đối khinh thường những người như vậy, quay đầu nhìn về Tư Mã Vụ Tiễn: "Chúng ta đi thôi, đến chỗ Hoa phi nương nương thỉnh an."

"Được."

Hai người đứng dậy liền đi, Lâm Mộng Yếu cùng Tô Ngênh Hạ vừa nhìn thái độ hai người các nàng, đã sớm nổi giận, hai người này thái độ là gì, dù nói thế nào các nàng cũng là Tấn vương phi cùng Sở Vương phi, có thể sánh hơn mười người họ, các nàng là thánh chỉ ban cho nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, mà hai nàng kia mặc dù cũng là Vương Phi, nhưng không có được phong vị.

"Chờ một chút."

Lâm Mộng Yếu kêu lên, Phượng Lan Dạ dừng bước nhìn đi qua, lãnh đạm mở miệng: "Tấn vương phi có chuyện sao?"

" hừ?" Lâm Mộng Yếu trừng mắt, không thèm quan tâm đến lời nói của Phượng Lan Dạ, vượt lên trước một bước đi ra ngoài, Tô Nghênh Hạ theo sát phía sau, còn có một cặp nha hoàn, chạy thẳng tới phía ngoài đại điện, Phượng Lan Dạ vẻ mặt khó hiểu, hai người này thật trẻ con , quay đầu nhìn về Vụ Tiễn: "Chúng ta đi thôi."

" ừ" Hai người đang chuẩn bị đi ra ngoài, thì lúc này bên trong Tư Tượng điện đi ra hai cung nữ, nhanh chóng tiêu sái tới đây gọi Phượng Lan Dạ lại.

" Tề vương phi chờ một chút."

Phượng Lan Dạ dừng bước, chờ hai cung nữ kia đi tới, nhếch cao đuôi lông mày, trong lòng nghĩ, nhất định là Mộc Miên muốn gặp nàng, quả nhiên kia cung nữ mở miệng.

" Nương nương chúng ta muốn gặp Tề vương phi."

" tại sao?"

Tư Mã Vụ Tiễn sắc mặt trầm xuống, liền đưa tay ngăn cản, không rõ Mộc Miên nương nương vì sao phải một mình gặp Lan Dạ, mà nàng sợ Lan Dạ gặp cái gì thương tổn, cho nên không đồng ý để các nàng gặp mặt.

Cung nữ vừa nói chuyện nhìn động tác của An vương phi, nên có chút bất an, vội mở miệng: "An vương phi, xin đừng làm khó nô tỳ."

Phượng Lan Dạ đã kéo đích tay Tư Mã Vụ Tiễn về, nàng nhớ tới mình không có nói cho Vụ Tiễn thân phận thật sự của Mộc Miên, cho nên nàng ấy mới lo lắng, chuyện này sẽ cùng nàng ấy nói sau vậy , tối thiểu hiện tại Mộc Miên sẽ không làm hại nàng, ngược lại là vì muốn mượn hơi nàng, bởi vì bên cạnh nàng ta địch nhân nhiều lắm, nàng ta muốn động nàng, cũng là chuyện sau này.

"Ta không sao, người đi Hoa Thanh điện đi, chờ ta cùng Mộc Miên nường nường nói chuyện xong, sẽ qua đó tìm người."

Tư Mã Vụ Tiễn thấy Phượng Lan Dạ nói như thế, biết trong đó nhất định sẽ có chuyện gì nàng không biết, cho nên hơi thả lỏng một chút, thu tay lại gật đầu, mắt thấy Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đi theo phía sau hai cung nữ bước vào bên trong điện, mới từ từ xoay người phân phó tiểu Đồng cùng tiểu Khuê: "Chúng ta đi Hoa Thanh điện."

Nàng nên cùng mẫu phi hỏi thăm một chút chuyện của Ngọc phi năm đó, hi vọng có thể trợ giúp Lan Dạ một chút.

Bên trong tấm cung Tư Tương điện, Mộc Miên ngồi ở trên giường, thấy Phượng Lan Dạ đi tới, liền phát tay cho người lui xuống, ở bên trong tấm điện, chỉ có Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc hai người, Hoa Ngạc cực kì ngạc nhiên đến bây giờ nàng mới biết thì ra là vị phi tử hoàng thượng cưng chiều lại là Ngũ công chúa, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Mộc Miên đã ngoắc để cho Phượng Lan Dạ đi tới, lôi kéo nàng ngồi xuống.

"Cửu nhi gần đây như thế nào? Ở Tề vương phủ có khỏe không?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, nàng có cái gì không tốt, Diệp rất cưng chiều nàng, mặc dù bên ngoài đao ngăm đánh lén vô số, nhưng trước mắt còn không có thương tổn được nàng, bất quá sau này càng phải cẩn thận hơn.

"Ta rất tốt, tỷ tỷ thật mang thai?"

Nếu Phượng Lan Dạ muốn diễn trò, nàng sẽ diễn cùng nàng ta, nhìn xem kỹ nghệ của ai cao hơn, Phượng Lan Dạ nở nụ cười trong trẻo.

Mộc Miên liếc một cái hai người bên trong tấm cung, gật đầu: "Đúng vậy, Cửu nhi, ta mang thai."

Nàng nói xong câu đó, Phượng Lan Dạ cũng không có lên tiếng, nhưng Hoa Ngạc thì không nhịn được nữa kêu lên: "Ngũ công chúa mang thai hoàng tử thật sự là quá tốt, tộc nhân của chúng ta có hy vọng rồi, nếu như sanh hạ tiểu hoàng tử mà nói..., Vân Phượng quốc nhất định sẽ Trọng sinh."

Phượng Lan Dạ liếc về phía Hoa Ngạc..., nha đầu này có phải quá kích động rồi hay không, hơn nữa còn có chút u mê, không nói đến đây có phải là hoàng tử hay không, người trong cung cũng sẽ để nàng sanh hạ sao? Còn có hoàng đế, cao sâu khó lường như vậy, chỉ sợ Phượng Lan Dạ cũng chỉ là một con cờ, mà hoàng đế làm hết thấy, sợ rằng cũng là vì chọn vị trí thái tử, đến tột cùng là người nào đây? Thụy Vương, An vương, trước mắt phần thắng đang nghiêng về hai người này, về phần Tấn vương cùng Trác vương, cũng là thứ yếu thôi.

Mộc Miên liếc Hoa Ngạc một cái, từ từ mở miệng: "Hoa Ngạc chiếu cố tốt chủ tử các người là được."

"dạ, công chúa."

Hoa Ngạc dùng sức gật đầu, quy củ đứng ở một bên, nàng đã cảm nhận được trên người Phượng Lan Dạ một ít lãnh khí rồi, nên vội vàng thu liễm lại tâm tình.

Phượng Lan Dạ cau lông mày nhìn Mộc Miên, suy đoán xem nàng ta mang thai là thật hay không, bởi vì không muốn làm Mộc Miên chú ý, cho nên không dám bắt mạch cho nàng ta, chỉ quan sát sắc mặt, nhìn sắc mặt nàng hồng nhuận đầy đặn, thật sự không giống người mang thai, nếu như Mộc Miên không có mang thai, quả quyết là nàng không dám ở trước mặt hoàng đế không coi vào đâu mà làm ra hành động này, như vậy đây chính là ý của hoàng đế rồi, hoàng thượng làm như vậy là muốn đối phó người nào? Khẳng định không phải là người ở ngoài cung, như vậy là người trong cung, Mai Phi, Nguyệt phi? Tuyệt đối không thể nào là Hoa phi, không biết

vì sao, Phượng Lan Dạ dựa trên trục giác cảm thấy hoàng thượng sẽ không đối với Hoa phi động thủ, chẳng lẽ hãn nghĩ người ngồi trên vị trí thái tử chính là An vương, càng nghĩ càng phiền, nên dứt khoát cái gì cũng không nghĩ nữa.

"Người phải để ý một chút, hậu cung không thể so với nơi khác."

Phượng Lan Dạ dặn dò Mộc Miên, đem vai diễn một người muội muội, diễn rất nhập tâm, Mộc Miên gật đầu, lần nữa ngáp một cái, nói thật, nàng quả là có chút mệt mỏi, sáng sớm liền bị Mai Phi cho đòi đi qua quả măng một trận, thậm chí ngủ cũng đều không ngon.

"tỷ tỷ ngủ chút để nghỉ ngơi, Lan Dạ đi Hoa Thanh điện thỉnh an Hoa phi"

"tốt, biết đường đi không?."

Mộc Miên ôn nhu hỏi, Phượng Lan Dạ gật đầu, đứng lên dẫn Hoa Ngạc đi ra ngoài, Mộc Miên gọi cung nữ ở phía ngoài: "Người đâu, đưa Tề vương phi đi ra ngoài."

"dạ, nương nương, "Lập tức có người lên tiếng, đưa Phượng Lan Dạ đi ra ngoài.

Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc ra khỏi Tư Tượng điện, rồi nhìn nàng ta một cái, Hoa Ngạc bối rối cúi đầu: "Chủ tử, nô tỳ đáng chết, không nên nói lung tung."

"đi thôi."

Hôm nay tiến cung, Phượng Lan Dạ cố ý mang theo Hoa Ngạc vào cung, Hoa Ngạc rất nóng tính, tâm tình rất dễ dàng bị thao túng, cho nên nàng mang Hoa Ngạc tiến cung để che dấu lạnh lùng của nàng, để cho Mộc Miên

không chú ý tới trên người nàng, xem ra nàng đã đạt được mục đích này rồi, cho nên nàng cũng không trách Hoa Ngạc, Hoa Ngạc cũng thật bất ngờ.

Hai người ra khỏi Tư Tương điện hướng về phía Hoa Thanh điện đi đến, đối với địa hình trong cung, Phượng Lan Dạ đã vô cùng quen thuộc, Hoa Thanh điện cách nơi này rất xa, muốn đi tới đó phải băng qua một đoạn dài, nếu như theo con đường nhỏ vắng vẻ, vừa lúc đi ngang qua Ngọc Văn điện, Phượng Lan Dạ mang Hoa Ngạc đi đến Ngọc Văn điện.

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, Ngọc Văn điện vẫn còn rất thê lương, nhưng mà từng cọng cây ngọn cỏ vẫn tồn tại, trong đại điện trống trải, có gió thổi vào, phát ra tiếng vang ô hô, tựa hồ có người đang nức nở khóc ròn, Phượng Lan Dạ đặt mình trong đó, cảm thụ được phần thê lương này, không khỏi nhớ tới Ngọc phi, nếu như nàng thật sự không phải là tự sát, nhất định sẽ rất đau lòng.

Mấy thái giám quét dọn Ngọc Văn điện không dám quấy nhiễu đến Phượng Lan Dạ, chỉ ở phía ngoài, Hoa Ngạc nhìn bốn phía, không nhận được vai run run, sợ hãi mở miệng.

"Chủ tử, nơi này thật là dọa người, chúng ta đi thôi."

Phượng Lan Dạ liếc nàng một cái, thấy nàng mặt xanh môi trắng, tựa hồ rất sợ: "Người đi ra ngoài đi, ta muốn ở một mình."

"Như vậy sao được?"

Hoa Ngạc lắc đầu, không muốn để cho chủ tử ở một mình, Nếu có chuyện xảy ra thì làm sao bây giờ?

"tốt lắm, ta không sao, chỉ muốn ở một mình."

Nàng muốn tìm manh mối, xem có còn đầu mối gì hay không, mặc dù đã qua nhiều năm, e là đầu mối gì cũng đã mất, nhưng trong lòng vẫn là hi

vọng có thể tìm được thứ gì đó?

Trong đại điện trống rỗng, yên tĩnh không tiếng động, thân ảnh xinh xắn lạnh lợi tìm kiếm khắp nơi, cẩn thận mà chăm chú, dù một góc nhỏ cũng không bỏ qua, thỉnh thoảng lật cái ghế, dỡ cái bàn, thời gian trôi qua từng phút từng giây, tựa hồ còn không có đầu mối gì, Phượng Lan Dạ nâng người lên đang chuẩn bị bỏ cuộc, bỗng nhiên ở góc của một tấm nệm giường êm, hấp dẫn tầm mắt của nàng, trải qua một phen tìm kiếm vừa rồi, phát hiện bên trong góc tận cùng giường êm, màn ngủ có chút rời rạc, tựa hồ bị phá, nhẹ nhàng phiêu động bay lên, rõ ràng là bị kéo xuống.

Trong cung không thể so với nơi khác, làm gì có đồ kém chất lượng, trừ phi là có người cố ý gây nên, nghĩ như thế, không khỏi bước qua đó, chậm rãi ngồi xổm người xuống, sắc mặt ngưng trọng mà âm ngao, bàn tay nhỏ bé đột nhiên nhấc lên, chỉ thấy bên trong găm rèm kia lộ ra một khối tường kép (tường 2 lớp) màu trắng, mà bên trên tường kép, có viết mấy chữ, màu đỏ sẫm, chữ viết kia rõ ràng là vết máu, trải qua gió bụi thời gian, nó đã mất đi màu đỏ tươi vốn có, biết thành màu đen .

Dòng chữ ghi rõ: Diệp Nhi, mẫu phi yêu con.

Trong một lúc, Phượng Lan Dạ như bị điện giật, quanh thân cứng ngắc, hơi thở trong lồng ngực dừng mãi lao tới, nước mắt lại càng tràn đầy ở trong con ngươi, nơi này nhất định từng xảy ra chuyện thâm không nỡ nhìn, Ngọc phi cũng không phải là tự sát, nếu như nàng tự sát, tại sao lưu lại mấy chữ này, nếu nàng cố gắng quên mình để lưu lại mấy chữ bằng máu, nói rõ nàng thật yêu Nam Cung Diệp, nàng làm sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi con của mình đâu, cho nên lúc đó nhất định xảy ra chuyện gì làm cho nàng phải buông tha cho tánh mạng của mình, vì vậy, nàng để lại mấy chữ này, hi vọng có một ngày Diệp Nhi của nàng có thể thấy, và biết nàng rất thương hắn .

Phía ngoài đại điện có tiếng bước chân vang lên, Phượng Lan Dạ thật nhanh ngồi thẳng dậy, sửa lại giường êm, khiến cho nó khôi phục nguyên trạng, mà nàng ngồi thẳng lên, ngửa đầu khiến cho nước mắt ngừng rơi, mới chậm rãi xoay người.

Từ ngoài cửa điện chạy vào chính là tiểu thái giám trông chừng Ngọc Văn điện, vẻ mặt kinh hoảng mở miệng.

" Tề vương phi, người nhanh lên một chút đi thôi, nếu để cho hoàng thượng biết người ở nơi này, chúng ta một người cũng đừng nghĩ sống."

" ừ, được."

Phượng Lan Dạ xoay người đi ra ngoài, tiểu thái giám kia cũng thở ra một hơi, lúc trước còn sợ Tề vương phi không chịu đi, nên hắt vôi vàng tiễn Tề vương phi ra ngoài.

Ngoài cửa lớn Ngọc Văn điện, Hoa Ngạc đang đi tới đi lui, vừa nhìn thấy chủ tử bước ra, vôi vàng đi tới đỡ nàng.

" chủ tử?"

" đi Hoa Thanh điện ."

" dạ, "Hai người cùng nhau rời khỏi Ngọc Văn điện, đi đến Hoa Thanh điện.

Hoa Thanh điện, thái giám dẫn Phượng Lan Dạ cùng Hoa Ngạc đi vào, thấy Hoa phi cùng Tư Mã Vụ Tiễn đang ngồi ở một bên đại điện nói chuyện, hai người trên mặt đều nở nụ cười, người sáng mắt vừa nhìn liền biết hai người này tình cảm không tệ, tình cảm của Hoa phi cùng Vụ Tiễn đã có mấy năm rồi, cho nên tự nhiên so sánh với người khác vẫn tốt hơn, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi tới, Hoa phi liền ngoắc nàng đi qua, lôi kéo nàng ngồi xuống.

" Đứa nhỏ này lớn lên thật làm cho người thương yêu ."

Tư Mã Vụ Tiễn lôi kéo một tay khác của Phượng Lan Dạ, gật đầu: "Đúng vậy a, ban đầu nàng cùng ta tới cùng một lúc, đừng xem Lan Dạ tuổi còn nhỏ, nhưng rất hiểu lòng mọi người, hơn nữa đã cứu ta mấy lần."

Hoa phi ánh mắt hiện lên tia tán thưởng, tán dương gật đầu: "Hảo hài tử, Vụ Tiễn nha đầu này có rất ít bằng hữu chơi thân, không nghĩ tới cũng thích người, có thể thấy được người thật sự tốt, sau này hảo hảo chơi với nhau, làm một đôi bạn tốt, cố gắng đừng có khoản cách, lòng dạ cũng phóng khoáng một chút."

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn hai người gật đầu, hai tay nắm chặt cùng nhau, đúng vậy, sau này các nàng phải trở thành một đôi bạn tốt, Phượng Lan Dạ dường như nhớ tới cái gì đó nhàn nhạt mở miệng.

" Hoa phi nương nương không có bạn tốt sao?"

Hoa phi thở dài một hơi, trầm trọng ở miệng: "Trong cung làm gì có người thật lòng, mọi người thường lục đục với nhau, bất quá nếu nói không có cũng không phải, thật ra thì Bốn cung cùng với Hoàng quý phi quan hệ cũng rất tốt, nàng rất hiền hòa, lại đối với người khác vô cùng tốt, rất khó có được một nữ nhân như vậy, hơn nữa lại thông minh, đáng tiếc không thích hợp sống ở trong cung, chỉ ở trong cung vài năm liền ngã bệnh qua đời."

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn nhìn nhau, rất kinh ngạc, thì ra là Hoa phi cùng vị Hoàng quý phi nương nương là bạn tốt, hơn nữa Hoàng quý phi nương nương nghe nói cũng không phải là chủ tử độc ác, đáng tiếc trời ghét hồng nhan.

" Hoàng thượng không phải là rất thích vị Hoàng quý phi kia sao?"

Vụ Tiễn dường như nhớ tới cái gì liền hỏi, trên dung mạo của Hoa phi dường như khoác lên một tầng hào quang mờ lung, tựa hồ như đang nhớ lại chuyện lúc trước, cả người ngây ngẩn, ánh mắt hữu thần càng ngày càng mờ.

" đúng vậy, hoàng thượng rất cưng chiều nàng, không, hẳn là yêu, hoàng thượng chỉ yêu có một mình nàng, không có người khác, mặc dù đã qua bao nhiêu năm, hẳn cũng không yêu người khác nữa! Chỉ yêu một người, nàng chẳng những thông minh hơn nữa thiện lương, hiểu biết rất nhiều thứ, biết y thuật, còn có quân sự, rất nhiều... nhiều mưu lược của hoàng thượng cũng xuất phát từ chủ ý của nàng."

Phượng Lan Dạ thật bất ngờ, không nghĩ tới hôm nay từ trên người Hoa phi lại nghe được mấy chuyện này, đầu óc chợt lóe lên tia nghi ngờ, Hoàng quý phi kia chết như thế nào?

" nàng vì sao lại chết?"

" bệnh chết, nàng không thích hoàn cảnh trong cung, bởi vì uất ức, từ từ chết đi, khi đó nàng đối với ta yêu thương tựa như muối muối, giống như Vụ Tiễn cùng người, nàng trước khi chết thỉnh cầu hoàng thượng nhất định phải hảo hảo chiếu cố ta, cho nên nhiều năm như vậy hoàng thượng đối với hai mẫu tử chúng ta rất tốt, chẳng những thăng phẩm vị của ta, còn cho ta đến ở Hoa Thanh điện."

Hoa phi nói tới đây, trong mắt hiện lên nước mắt, tựa hồ đang nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, chính là từ khi đó, nàng mới biết được, có đôi khi tình bạn của nữ nhân so ra với nam nhân cũng không kém bao nhiêu, đáng tiếc trong cung không thích hợp với Tương Tình, nàng biết trong suy nghĩ của nàng ấy vị hôn phu lý tưởng là loại một đời một thể một đôi người, khi đó nàng ấy đã nói với với nàng như vậy, nam nhân và nữ nhân cũng là một đời một thể một đôi người, trải qua nhiều năm như vậy, nàng cũng không có suy nghĩ cẩn thận, câu nói đó thật ra có ý nghĩa là gì, đáng tiếc cuối cùng

nàng ấy chết ở trong cung, nếu như không phải nhờ nàng ấy, cũng chưa chắc đã tồn tại mẹ con nàng.

Nói đến chuyện đã qua, Hoa phi không nhịn được thương tâm, cuối cùng lau nước mắt, Tư Mã Vụ Tiễn rất đau lòng, vội vàng đỡ nàng đứng lên: "Mẫu phi, đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đã qua cũng đã qua, vào nghỉ ngơi một chút đi ạ."

" ừ, các người ngồi xuống, ở lại trong Hoa Thanh điện dùng cơm trưa."

" Dạ."

Hai người lên tiếng, Tư Mã Vụ Tiễn ngoắc tay cho cung nữ tới, dìu Hoa phi tiến vào trong điện nghỉ ngơi.

Đại điện an tĩnh lại, Phượng Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau: "Mộc Miên nương nương vì sao lại muốn gặp người?"

" chuyện này sau này rồi hãy nói, người có biết ta ở Ngọc Văn điện tìm được cái gì không?"

Phượng Lan Dạ vẻ mặt kích động, dùng sức nắm tay Vụ Tiễn, đối với nàng mà nói đây là hiện tượng rất hiếm thấy, Tư Mã Vụ Tiễn lập tức suy đoán nhất định là có đầu mối trọng yếu: "Chẳng lẽ là chuyện Ngọc phi?"

Phượng Lan Dạ dùng sức gật đầu: "Ta thấy được chữ bằng máu Ngọc phi lưu lại, nhiều năm như vậy thế nhưng không ai phát hiện ra vết máu kia, hiện tại ta rất cực tin rằng chuyện năm đó nhất định có bí mật, người không muốn chết nhất định sẽ lưu lại những đầu mối kia."

" nàng để lại đầu mối gì ?"

" chữ bằng máu, là để lại cho Tề vương, nàng yêu con của mình, như thế nào lại đi tự sát? Cho nên nàng chết đi không phải vì mình vụn trộm với

người ta, nàng ấy trong sạch nên tuyệt đối sẽ không đi tự sát ."

Phượng Lan Dạ nói xong, Tư Mã Vụ Tiễn mở to hai mắt, chỉ về phía nàng, hạ giọng: "Người nói ngày đó Ngọc phi là bị người hại chết ."

Phượng Lan Dạ gật đầu khẳng định, có lẽ trước kia nàng không thể khẳng định, nhưng hiện tại nàng có thể khẳng định, Ngọc phi đúng là bị hại chết, mà hung thủ sau lưng thật lợi hại, có thể lừa dối với thủ đoạn cao minh như vậy, trong chuyện này hoàng thượng biết được bao nhiêu, sắm vai gì trong chuyện này?

Nữ nhân Hoàng thượng yêu chỉ có một đó là Hoàng quý phi, như vậy vì sao đột nhiên đi cứng chịu Ngọc phi đây, Ngọc phi chết nhất định cùng hoàng thượng thoát không được quan hệ?

Ánh mắt thâm thúy của Phượng Lan Dạ, một mảnh lạnh giá.

Trong điện rất an tĩnh, hai nữ nhân cũng không nói chuyện, thì những tiểu nha hoàn đi theo nào dám lăm mồm, trong điện thái giám cùng cung nữ tự nhiên cũng không dám nói nhiều.

Trong lúc nhất thời âm thanh yên tĩnh, ngồi một lát, Tư Mã Vụ Tiễn đứng lên lôi tay Phượng Lan Dạ đi ra ngoài: "Chúng ta đến hoa viên đi dạo một chút đi."

Nói xong nàng phân phó thái giám Hoa Thanh điện chuẩn bị đồ ăn trưa, hai người các nàng dẫn mấy nha đầu ở Hoa Thanh điện đi dạo bốn phía, vừa đi vừa nói chuyện, gió mát chạm vào mặt thật mát mẻ, đặc biệt thoải mái.

" Lan Nhi, muội nói xem năm đó Ngọc phi đến tột cùng là người nào hại chết ?"

Tư Mã Vụ Tiễn dừng lại cước bộ, sắc mặt ngưng trọng nhìn Phượng Lan Dạ, ở trong cung bị giết, khẳng định là cùng những hậu phi kia không thoát được quan hệ, cho nên Tư Mã Vụ Tiễn có chút sợ, chuyện này sẽ không có quan hệ với mẫu phi chứ.

Phượng Lan Dạ biết nàng lo lắng cái gì, liền nắm tay nàng, không nhanh không chậm mở miệng: "Người đừng lo lắng, không phải là Hoa phi nương nương, năm đó chỉ sợ nàng ấy vẫn còn là một tiểu cung nữ, bởi vì Hoàng quý phi chết, cho nên hoàng thượng mới phong vị cho nàng, để cho nàng đến ở Hoa Thanh điện, nên chứng tỏ chuyện của Ngọc phi nếu có người ám hại, cũng là người khác."

"Chỉ hy vọng như thế"

Tư Mã Vụ Tiễn nghe Lan Dạ nói vậy, trong lòng mới buông lỏng một chút, nàng không muốn tình cảm với Lan Dạ có ngăn trở, nếu như chuyện ngày đó có liên quan đến Hoa phi, nàng đứng chính giữa sẽ rất khó xử, Lan Dạ nói như thế, cuối cùng nàng cũng an tâm một chút .

" Lan Dạ, người yên tâm đi, để tra ra chuyện Ngọc phi, sau này ta sẽ giúp người lưu ý, ta thường xuyên tiến cung bái kiến mẫu phi, thỉnh thoảng nói đến một chút chuyện xưa, lần sau sẽ giúp người hỏi thăm chuyện Ngọc phi, không thể thoảng một cái hỏi nhiều, sẽ làm cho mẫu phi cảnh giác, chỉ sợ nàng chưa chắc nói."

"Thật ra thì bản thân ta cảm thấy Hoa phi không biết chuyện trước kia, nếu như biết, nàng quả quyết sẽ không sáng khoái như thế nói về chuyện của Hoàng quý phi, có lẽ rất nhiều chuyện, nàng cũng không biết, cho nên mới nói như vậy"

Hai người vừa ở vườn hoa đi dạo vừa nói chuyện, đi một lúc chợt nghe cách đó không xa có tiếng cười duyên truyền đến, cả hai không hẹn mà cùng dừng lại, đi tới vài bước, đều đứng ở một chỗ trên bậc thềm, sau đó

liền thấy trong hoa viên, có người đang chơi trốn tìm, người che mặt chính là công chúa Văn Tường, rất nhiều tiểu nha đầu đang chạy trốn, khiến cho khung cảnh rất náo nhiệt, có người đã phát hiện Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ, nhanh chóng hành lễ: "Tham kiến An vương phi, Tề vương phi."

Công chúa Văn Tường vốn đang hứng thú nghe được tiếng nói, liền gỡ xuống khăn đỏ trên mặt, lộ ra một khuôn mặt quyến rũ diễm lệ, ngũ quan tinh tế như điêu khắc chột lóe lên lạnh lùng, không cam lòng tiêu sái đi tới, thi lễ: "Tham kiến Lục hoàng tấu, thất hoàng tấu"

Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu, đưa tay đỡ nàng, chẳng biết tại sao, nàng cùng vị công chúa này không thể thân mật, từ khi nàng còn bé cũng là như vậy, nhiều năm đi qua vẫn là như vậy.

Văn Tường làm lễ xong, không để ý tới hai người bọn họ, vung tay lên cao ngạo dẫn mấy cung nữ phía sau rời đi, cũng không thèm nhìn tới hai nữ nhân này một cái, đợi đến khi nàng đi khỏi, Tư Mã Vụ Tiễn nhìn Phượng Lan Dạ một cái, không nhịn được thở dài: "Công chúa này cùng muội tại sao chẳng giống nhau như thế? Khi nhìn muội thì ta thấy vừa thoải mái vừa ấm áp."

Nói xong cả cười, đưa tay kéo Phượng Lan Dạ hướng vườn hoa trước mặt đi đến, hai người đi dạo một lát, rồi trở lại Hoa Thanh điện dùng bữa trưa, lần này hai người không dám hỏi chuyện Hoa phi nữa, sợ làm cho Hoa phi hoài nghi, chỉ phụng bồi Hoa phi kể một ít chuyện phiếm, dùng xong thiện sau buổi trưa thì xuất cung trở về phủ.

Tư Mã Vụ Tiễn vẫn đem Phượng Lan Dạ đưa đến trước cửa Tề vương phủ.

"Lan Dạ, có chuyện gì thì phái người đưa tin cho ta?"

Phượng Lan Dạ đứng ở dưới xe ngựa gật đầu, không quên dặn dò nàng: "Tỷ có chuyện gì cũng phải cần thông báo cho ta biết"

Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu, lúc lên xe ngựa nàng nhớ tới chuyện bắt cóc lúc trước, trong lòng liền không yên tâm: "Sau này nếu phải một mình ra ngoài, có chuyện gì thì hai chúng ta cùng nhau đi, đừng để cho kẻ ác đắc thủ."

"Được."

Phượng Lan Dạ dùng sức gật đầu, tiểu Đồng ở trong xe ngựa nở nụ cười: "Tề vương phi cùng chủ tử chúng ta thật đúng là khó chia lìa."

Lời nói này làm mọi người đều nở nụ cười, liền phất tay nói dừng, Phượng Lan Dạ dẫn Hoa Ngạc đi vào, Tích Đan ở trước cửa phủ, vừa nhìn thấy Tiểu Vương phi trở lại, đã sớm cao hứng bước ra nghênh đón: "Tiểu Vương phi trở lại."

"Ừ", "Phượng Lan Dạ gật đầu, nghĩ đến hôm nay tiến cung có được đầu mối về việc Ngọc phi lưu lại chữ viết, nếu là Nam Cung Diệp biết, hẳn nhất định sẽ thật cao hứng, bởi vì ... dù sao nhiều năm, hẳn cũng rất thống khổ, hẳn cho rằng mình là hài tử bị mẫu thân vứt bỏ, không nghĩ tới ngày hôm nay lại biết, thì ra mẫu phi hẳn thương hẳn như vậy, nếu như nàng còn sống, nhất định sẽ là một mẫu thân thiện lương: "Vương gia đâu?"

Nàng muốn lập tức đem chuyện này nói cho Nam Cung Diệp.

Tích Đan lập tức bẩm báo: "Vương gia ở bên trong Tuyền viện, còn có một sự kiện?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe Tích Đan nói..., vội dừng lại cước bộ: "Còn có chuyện gì?"

"Vương gia phân phó người đem đồ của Tiểu Vương phi chuyển đến Tuyền viện rồi."

"A?"

Phượng Lan Dạ kêu một tiếng, có chút khó tin, mặc dù buổi tối hôm qua nàng bị hành thích, Nam Cung Diệp cũng bảo nàng chuyển qua đây, thật sự muốn từ nay về sau sinh hoạt cùng hân ở một cái viện à, nàng thật là có chút ít không quen, làm chuyện gì cũng không dễ dàng a, Phượng Lan Dạ sắc mặt có chút âm u, cũng không đi Tuyền viện, trực tiếp chạy tới Liên viện.

Trước cửa Liên viện, đang có tiểu nha đầu nhìn quanh, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ trở lại, liền hướng bên trong kêu lên: "Tiểu Vương phi trở lại, Tiểu Vương phi trở lại?"

Nhiều tiểu nha đầu vọt ra, đi đầu chính là Diệp Linh: "Vương Phi người đã trở lại? Tội nô tỳ đang chờ người?"

"Xảy ra chuyện gì? Vương gia phân phó người đem đồ chuyển đến Tuyền viện sao?"

Phượng Lan Dạ mặt âm trầm mở miệng, có người gạt đầu có người lắc đầu, Diệp Linh vội kéo cánh tay Phượng Lan Dạ : "Không phải vì chuyện này? hôm nay Vương Phi không có ở trong phủ, người biết cái tiện nữ nhân Kiều Lung kia làm cái gì không?"

"Nàng làm cái gì?" Phượng Lan Dạ hỏi ngược lại, nữ nhân kia vừa làm ra chuyện gì? Nàng thật tò mò, quay đầu ngó chừng Diệp Linh, Diệp Linh vừa nhìn Tiểu Vương phi cảm thấy hứng thú, lập tức tức giận kêu lên: "Nữ nhân kia biết Vương Phi ngày hôm nay không có ở trong phủ, vì thế đi Tuyền viện báo kiến Vương gia, đây rõ ràng là mượn cơ hội để gặp Vương gia."

Phượng Lan Dạ vừa nghe, cũng không có phản ứng gì, nàng còn tưởng rằng có chiêu mới mẻ nào nữa?

"Cứ như vậy sao?"

Diệp Linh vừa nghe, mặt liền đơ ra, Tiểu Vương phi đúng là không giống với người khác a, may là Vương gia để cho mọi người yên tâm, bằng không các nàng không thể không buồn chết.

"Vương gia không cho vào, trực tiếp kêu người ta đuổi nàng đi, thật sự sáng khoái a."

"Vậy thì sao? Các người muốn nói cái gì?" Phượng Lan Dạ vẻ mặt không hiểu, đối với người đàn bà kia nàng từ đầu tới đuôi cũng không để ở trong lòng, hiện tại nàng quan tâm chính là chuyện cuộc sống ở Tuyền viện sau này, có rất nhiều chỗ không thích hợp a.

"Đồ đạc của ta lúc nào mang đến Tuyền viện?" Phượng Lan Dạ hỏi Diệp Linh, Diệp Linh vừa nghe đến đề tài này, liền cao hứng mở miệng: "Sáng sớm sau khi Vương Phi đi, Vương gia liền cho người ta đem đồ mang đến Tuyền viện, ở trong phòng cách vách của vương gia."

"Người này làm sao không thể chờ ta trở lại a?"

Phượng Lan Dạ sắc mặt có chút khó coi, xoay người liền đi ra ngoài, Diệp Linh cùng Hoa Ngạc đi theo phía sau Phượng Lan Dạ, ngay sau đó mở miệng: "Vương gia nói, chỉ cho ta cùng Hoa Ngạc cùng tới hầu hạ, mặt khác chọn lấy hai người cơ trí khác, ta liền chọn lấy Diệp Khanh cùng tiểu Hồng, hai người các nàng đã ở đây lâu năm, Vương Phi nhìn có được không?"

"uhm? Làm sao cũng được."

Phượng Lan Dạ bắt đầu tổn hơi thừa lời rồi, nam nhân này tốc độ không phải là quá nhanh đi, một nhóm bốn năm người xuyên qua cầu Bạch Ngọc nối giữa Liên viện cùng Tuyền viện, lúc này đã là giữa tháng tư, dưới hồ từng đám lá sen non màu xanh trải rộng, xa xa nhìn lại cả hồ là một màu xanh biếc, trời nước như hoà làm một, Tuyền viện nằm trên hồ hoà cùng màu xanh của trời đất, nhìn như thế ngoại tiên cảnh, tiêu diêu thần bí

Nhưng mà khi các nàng đang ở trên cầu thì gặp phải một người không muốn gặp, KiềuLung đang tựa vào trên cầu nhìn lá sen trên mặt hồ, trên mặt cười nhẹ nhàng, quanh thân nàng mặc y phục màu xanh như nước hồ tạo cảm giác tự nhiên, mặc dù đứng ở trên cầu, thế nhưng nếu người ta không có chú ý, cơ hồ là cùng lá xanh trong nước hòa hợp nhất thể rồi, đợi đi tới phụ cận mới phát hiện có người đang thưởng thức sen.

"Tham kiến Tiểu Vương phi?"

Kiều Lung nhẹ nhàng thi lễ, tiếng nói ôn nhu như nước mang theo nhã nhận lịch sự.

Diệp Linh vừa nhìn thấy nàng liền tức giận, trừng mắt nhìn nàng, Phượng Lan Dạ cũng rất bình tĩnh, phát phát tay: "Đứng lên đi, Kiều cô nương đi tản bộ sao? Thân thể nghỉ ngơi xong khá hơn chút nào không?"

Kiều Lung đứng dậy gật đầu: "Khá, đa tạ Vương Phi quan tâm."

"Nghỉ ngơi nhiều đi."

Phượng Lan Dạ bởi vì muốn tìm Nam Cung Diệp tính sổ, cho nên lướt qua Kiều Lung, chuẩn bị đi vào Tuyền viện, ai biết Kiều Lung thế nhưng duỗi một tay ngăn trở đường đi của nàng, mở miệng: "Tề vương phi, có thể mời ta đi thăm Tuyền viện được không? Nơi đó cảnh trí rất đẹp."

Diệp Linh vừa nghe lời của nàng, cũng nhin không được nữa, tức giận chỉ vào Kiều Lung: "Người?"

Phượng Lan Dạ nhắc tay ngăn trở Diệp Linh mở miệng, quay đầu nhìn Kiều Lung, trong đôi mắt màu đen bố trí thâm thúy âm trầm, sóng ngầm không rõ đã bắt đầu khởi động, thật lâu mới đi tới gần một chút, lãnh đạm mở miệng: "Không được."

Nói xong không hề nhìn Kiều Lung một cái, trực tiếp dẫn mấy tên tiểu nha đầu rời đi, Diệp linh cùng Hoa Ngạc hất đầu cao ngạo đi qua, phía sau Kiều Lung tức giận dùng sức một dặm chân, ánh mắt âm tàn nhìn đoàn người đi khỏi.

Phượng Lan Dạ vừa đi vừa nghĩ, tâm tư Kiều Lung này, thật đúng là vừa nhìn liền hiểu ngay, xem ra là nàng ta muốn gả cho Nam Cung Diệp rồi, chuyện buổi tối hôm qua cùng nàng ta có liên quan sao? Xem ra nàng phải thử một chút công lực của nàng ta, nhìn nàng ta có có công phu hay không? Về phần vầng sáng xanh kia, nàng tin tưởng nhất định là bảo vật gì đó, chẳng qua Kiều Lung này đến tột cùng là vì cái gì mà tới nơi này?

Đoàn người nháy mắt liền đi tới Tuyền viện, trước cửa Tuyền viện giả sơn được thiết kế bố trí khác nhau làm cảnh trí trở nên độc đáo, vòng qua những núi giả kia, mấy thị vệ trước đại môn liền thấy sắc mặt âm trầm của Phượng Lan Dạ, đã sớm cung kính hành lễ: "Ra mắt Tiểu Vương phi"

Phượng Lan Dạ đen mặt đã sớm xông vào, một đường đi thẳng đến Tuyền viện, các nơi cảnh trí cũng đều được tinh tế điêu khắc mà thành, vừa đẹp vừa hào phóng, hơn nữa còn rất khác biệt, trong viện mấy gian rường cột ở hành lang đều được chạm trổ, cột trụ cao to thẳng đứng, mặt dưới lan can là tầng tầng thềm đá trống không, lúc này yên tĩnh không người nào, đợi đến Phượng Lan Dạ đi lên thềm đá, mới nhìn thấy một người đi ra ngoài, chính là Nguyệt Căn, vừa nhắc đầu thấy Phượng Lan Dạ, liền cung kính mở miệng: "Tiểu Vương phi?"

"Vương gia đâu?"

"Ở thư phòng ạ? Xin đi theo thuộc hạ đến."

Nguyệt Căn ở phía trước dẫn đường, tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ mang theo thì đứng ở hành lang, không dám đi về phía trước, bên này Tuyền viện cũng không giống với nơi khác, các nàng có thể đi vào đã là không dễ,

nên không dám chộc tới Vương gia, đến lúc đó sẽ không có thứ tốt để ăn rồi, mấy người liền quy củ ở dưới hành lang thưởng thức phong cảnh.
."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84

Bên trong thư phòng của Tuyển viện, Nam Cung Diệp đang nghiên cứu bố trí cơ quan, bình thường không có chuyện gì làm hấn sẽ nghiên cứu những thứ này, bên trong bên ngoài Tuyển viện, trời vừa tối cơ quan sẽ khởi động, nếu không cẩn thận xông vào, chỉ sợ có vào mà không có ra.

Tiếng gõ cửa vang lên, Nguyệt Cầm bên ngoài cung kính mở miệng: “Vương gia, tiểu vương phi đã tới”.

“Ừ, vào đi”.

Nam Cung Diệp lập tức thả đồ trong tay xuống, ngẩn đầu nhìn qua chỉ thấy đi vào một đạo thân ảnh xinh đẹp, mảnh mai, thân thể này từ từ trở mã, dáng đi yếu điệu xinh đẹp, đang trở thành một thiếu nữ như hoa như ngọc, bất quá giờ phút này thiếu nữ vẻ mặt âm trầm, căm tức nhìn hấn.

“Lan Nhi sao vậy?”

Nam Cung Diệp kì quái nhướng mi, Phượng Lan Dạ đi tới chiếc ghế đối diện, đặt mông ngồi xuống. tức giận mở miệng: “Nam Cung Diệp, người chẳng lẽ không thể đợi ta trở lại rồi chuyển qua sao”

Hơn nữa nàng không muốn qua a, nàng là một nữ nhân, hấn là một nam nhân, tuy nói mình vẫn còn nhỏ, nhưng nàng đang từ từ lớn lên, có nhiều chỗ không tiện.

Nam Cung Diệp nheo mắt lại, ánh sáng từ đó phát ra rực rỡ, như nhiếp hồn đoạt phách, từ từ mở miệng.

“Nàng không muốn qua?”

Câu hỏi này rõ ràng có chút uy hiếp bên trong, Phượng Lan Dạ lập tức nghỉ đến hắc ti bỉ vô sỉ, lần trước cong ngửa nàng, sắc mặt âm ngao lập tức nở ra nụ cười, “không phải là ý này, hẳn là nên chờ ta trở lại.”

Nam Cung Diệp khước môi nhếch lên nụ cười, chuyển đề tài: “ Lan Nhi hôm nay tiến cung có manh mối gì không?”

Hắn vừa nhắc tới chuyện này, Phượng Lan Dạ liền muốn cùng hắn nói chuyện của Ngọc phi, sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt đen sâu u hiện lên tầng sương mỏng, không nói được một lời, nàng thật sự sợ không biết Nam Cung Diệp nghe xong chuyện này sẽ có phản ứng gì? Cho nên nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Nam Cung Diệp ngó Phượng Lan Dạ, hắn hiểu rõ nàng, tâm tình rất ít khi dao động, mà giờ này, vẻ mặt sao lại như vậy, đáy lòng càng cảm thấy bất an, từ từ đứng lên: “ Lan Nhi?”

“ Ta tìm được chữ năm đó Ngọc phi lưu lại, ngày mai người đi coi một chút sẽ thấy”

Phượng Lan Dạ dùng sức hít một hơi, dùng sức dồn nén, trấn định ngăn đầu lên.

Nam Cung Diệp bàn tay to nắm lại, sự lạnh lẽo bao phủ lấy hắn, đó là luồng sát khí nồng đậm bao quanh mình: “Chữ gì, nàng để lại chữ gì, Lan Nhi?”

“Ở một bên đại điện có một chiếc giường êm, bên trong góc tường hai lớp có chữ viết bằng máu, nếu như ta đoán không sai, đó là chữ Ngọc Phi lưu lại, ngày mai người tiến cung xem một chút đi”

Phượng Lan Dạ nói xong, Nam Cung Diệp như một con thú bị thương gồng lên: “Lan Nhi đến tột cùng là nàng để lại chữ gì, chữ gì?”

Phượng Lan Dạ không nói nữa, để hãn tự mình đi nhìn mới có thể cảm nhận được tình yêu không thể mai một trong lòng nữ nhân kia.

Nam Cung Diệp tầm mắt từ từ nổi lên hàn khí, hét một tiếng, thân mình chợt lóe, nhanh như sao băng, nháy mắt liền biến mất trong thư phòng, Phượng Lan Dạ sợ hết hồn thật nhanh đuổi theo ra ngoài cửa, Nguyệt Cầm vẻ mặt khó hiểu, lo lắng kêu một tiếng: "Vương Phi, đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ đã đoán ra Nam Cung Diệp nhất định tiến cung, sợ hãn phát sinh cái gì ngoài ý muốn, vội vàng dặn dò Nguyệt Cầm: "Vương gia tiến cung, các người nhanh chóng đi bảo vệ hãn, nhớ, nhất định phải đem hãn mang về, chuyện này không thể kinh động bất luận kẻ nào, nhớ chưa."

"dạ, Vương Phi."

Nguyệt Cầm lên tiếng, lập tức chạy đi, dù như vậy Phượng Lan Dạ vẫn lo lắng, bởi vì theo suy đoán của nàng, trạng thái của Nam Cung Diệp bây giờ, rất có thể sẽ đi tìm hoàng thượng, nếu như nguyên nhân Ngọc phi chết đi có liên quan đến hoàng thượng, như vậy Nam Cung Diệp sẽ chỉ làm cho chính mình rơi vào trong vực sâu, cho nên không thể để hãn kinh động bất luận kẻ nào, Phượng Lan Dạ đi qua đi lại dưới hành lang, cuối cùng triệu người ẩn nấp trong chỗ tối ra "Thiên Bột Thần, lập tức đi bảo vệ Vương gia, nhớ, nhất định phải đem hãn mang về, ngàn vạn lần không được kinh động trong cung bất luận kẻ nào?"

"Nhưng Tiểu Vương phi?"

Thiên Bột Thần lo lắng an nguy của Tiểu Vương phi, nếu nàng xảy ra chuyện gì, hãn cũng khó tránh trách nhiệm, vì thế rất khó xử, hãn không hy vọng bất cứ người nào trong bọn họ gặp chuyện không may.

" đi đi, đừng lo cho ta."

" vâng "Thiên Bội Thần thấy Vương Phi tức giận, hơn nữa hẳn thật rất lo lắng Thiếu chủ, bất quá cũng không yên lòng Tiểu Vương phi, cho nên không quên dặn dò: "Tiểu Vương phi, người ở lại bên trong Tuyền viện, đừng đi ra ngoài."

" ừ, ta biết rồi."

Bên trong Tuyền viện có cơ quan, nàng đã nhìn ra, không những có hơn mười loại cơ quan, trong đó còn đi theo Bát Quái trận , cho nên Thiên Bội Thần mới có thể dặn dò như thế, là sợ nàng gặp chuyện không may.

Thiên Bội Thần thấy Phượng Lan Dạ đồng ý, liền nhanh chóng lắc mình rời đi, theo sát Nam Cung Diệp.

Dưới hành lang, Phượng Lan Dạ mắt nhắm lại, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, một đám mây đen không rõ từ nơi nào bỗng nhiên bay qua, trời muốn thay đổi sao? Có một số việc từ từ đã nổi lên mặt nước rồi, kế tiếp là tình phong huyết vũ, hay là cầu vòng đầy hào quang rực rỡ?

Diệp linh cùng Hoa Ngạc đi tới, nhìn Vương Phi vẻ mặt lo lắng, không khỏi lên tiếng hỏi thăm: "Vương Phi, sao vậy?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu: "Không có chuyện gì, ta mệt mỏi, đi nghỉ ngơi thôi"

Diệp linh lập tức ở phía trước dẫn đường, lúc trước đồ của tiểu Vương phi cũng là nàng cùng Diệp Khanh đưa vào Tuyền viện, cho nên biết gian phòng của nàng ấy ở đâu, mấy người cùng đi vào chỗ ở, đây là một phòng lớn gồm ba gian phòng, chính giữa là phòng khách, phía đông chia ra làm hai gian, bên ngoài là thư phòng, cái gì cần có đều có, bộ sách, ghế dựa, văn phòng tứ bảo, còn có một cái giường êm, bên trong là phòng ngủ không lớn lắm, nhưng sắp xếp vô cùng tinh xảo, tất cả đệm chăn đều là

mới, còn tản ra hương thơm nhàn nhạt, đặc biệt là ở phía tây còn có một gian phòng tắm.

" Vương Phi, người mệt thì nghỉ ngơi một lát ."

Diệp linh thấy Vương Phi thần thái quả thật không tốt lắm, tựa hồ rất mệt mỏi, chẳng lẽ vì ngày hôm nay tiến cung quá mệt mỏi, thử nghỉ xem cũng phải, trong cung toàn là những người lợi hại.

Nàng nào biết đâu rằng Phượng Lan Dạ đang lo lắng Nam Cung Diệp nổi điên, cuồn cuộn đi hỏi hoàng thượng, đến lúc đó có thể bị phiền toái.

Bất quá bây giờ nàng nên nghỉ ngơi một chút, chờ buổi tối hănrở lại rồi nói sau.

" tốt, ta nghỉ ngơi một chút."

Nàng ngủ thẳng một giấc tới giờ Mẹo, phía ngoài phòng truyền đến âm thanh la hét ầm ĩ làm thức tỉnh nàng, nàng mở mắt, liền thấy trên bàn đã lên đèn, ánh đèn mờ mờ lung, phía ngoài giọng nói càng lúc càng lớn.

Phượng Lan Dạ nhướng mày, không nhịn được kêu lên: "Ồn ào cái gì?"

Phía ngoài lập tức có nha hoàn tiến vào, chính là Diệp linh cùng Hoa Ngạc, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tỉnh lại, vội vàng chạy vội tới trước giường, khẩn trương mở miệng.

" Vương Phi, Vương gia tựa hồ đã xảy ra chuyện?"

"Sao?"

Phượng Lan Dạ quỳnh lên, trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng vọt đi ra ngoài, Hoa Ngạc vội vàng lôi kéo nàng: "Chủ tử, y phục còn không có mặc đâu?"

Hai ba người ba chân bốn cẳng nhanh chóng thay nàng mặc tốt y phục, đầu tóc cũng không chải, xõa một đầu tóc dài đen nhánh, như gấm như trù, thân thể mảnh mai nho nhỏ đã khẩn cấp chạy ra ngoài, chạy thẳng tới gian phòng Nam Cung Diệp, chỉ cách nơi này mấy bước không xa, chỗ ở của hắn cùng nàng giống nhau đều có ba gian gắn liền một chỗ.

Bên ngoài sảnh đường đứng thẳng hai thị vệ, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tới đây, vội vàng kêu một tiếng: "Tiểu Vương phi?"

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới, xông thẳng đi vào, chỉ thấy trước cửa phòng ngủ, cũng có hai thị vệ đứng thẳng, thấy Phượng Lan Dạ, đã sớm nghiêng đi thân thể làm cho nàng đi vào, bất quá họ đã ngăn cản hai người Hoa Ngạc cùng Diệp linh.

Phượng Lan Dạ đi vào phòng ngủ, liền thấy bên ngoài bên trong thư phòng đầy bóng người, có Nguyệt Cầm cùng Thiên Bột Thần, còn có một tên đại phu, giờ phút này đang ngồi ở dưới đèn kê đơn thuốc, Nguyệt Cầm cùng Thiên Bột Thần vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi tới, nhanh chóng cung kính: "Vương Phi?"

"Vương gia làm sao vậy?"

Phượng Lan Dạ đã trực tiếp đi vào trong, Thiên Bột Thần đi theo phía sau nàng vào, chỉ thấy trên chiếc giường rộng rãi, giờ phút này đang nằm một người với trạng thái bất an, cho dù nhắm mắt lại, đôi lông mày hẹp dài cũng nhíu chặt, đôi môi mấp má, không biết nói cái gì đó? Sắc mặt tái nhợt rõ ràng rất khó coi, cả người tựa hồ lâm vào một loại ma chướng, không ngừng nói mê, Phượng Lan Dạ tim đau đớn cực kỳ, nàng đi tới, một người đang đứng trước giường tránh ra, chính là người ẩn ở trong bóng tối Nguyệt Hộc.

Phượng Lan Dạ ngồi vào bên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, vươn tay nắm lấy tay Nam Cung Diệp, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì

xảy ra?"

Thiên Bột Thần lập tức cung kính bẩm báo: "Thuộc hạ đi theo Thiếu chủ vào Ngọc Văn điện, không biết vì sao Thiếu chủ bỗng nhiên nổi điên lên, đập phá rất nhiều đồ trong điện, còn muốn đi hỏi hoàng thượng, thuộc hạ ghi nhớ Tiểu Vương phi phân phó, cho nên ba người hợp lực đánh bất tỉnh Thiếu chủ, mang trở về, bất quá sau khi trở về, Thiếu chủ vẫn chưa từng tỉnh lại, ngược lại cứ nói mê sảng."

Phượng Lan Dạ không nói thêm gì nữa, nàng biết vì sao Nam Cung Diệp thống khổ như vậy, qua nhiều năm, hắn vẫn hận mẫu thân bỏ rơi hắn, nhưng hôm nay khi nhìn thấy những chữ bằng máu kia, mẫu thân rõ ràng rất yêu hắn, cái chết của nàng là bất đắc dĩ, cho nên hắn mới thống khổ mà tự trách như thế, hắn không có giúp mẫu thân tra rõ chân tướng, ngược lại còn giống như người khác oán hận nàng, cho nên đáy lòng tự trách, mới có thể kích thích mà mất đi tâm trí.

"Đi lấy thuốc tới để cho vương gia uống."

"Dạ, Vương Phi."

Nguyệt Cẩn cùng Thiên Bột Thần lên tiếng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ vươn tay nắm lấy tay Nam Cung Diệp, hắn cảm nhận được có người cầm tay hắn, lập tức theo bản năng nắm chặt, bởi vì đau khổ, thân thể khê nóng, hơn nữa còn có mồ hôi hội chảy xuống, đầu tóc ướt nhẹp giống như vừa rửa qua nước, giờ phút này hắn tựa như một hài tử đang mê mang, ngũ quan tinh tế bao phủ đau đớn, giãy vò lấy thân mình, Phượng Lan Dạ vươn ra một tay vuốt lên giữa lông mày hắn, ôn nhu mở miệng.

"Diệp, không có chuyện gì rồi, chuyện cũng đã qua, mẫu phi trên trời có linh thiêng nhất định hi vọng người thật vui vẻ, nàng lưu lại chữ đó là hi

vọng người hiểu, người không phải đứa trẻ không ai cần, nàng yêu người, một mực mong người trưởng thành "

Trong phòng, Phượng Lan Dạ vẫn nói chuyện, trấn an Nam Cung Diệp, không biết là bởi vì lời nàng nói..., hay là hần mệt mỏi, cuối cùng cũng an ổn chìm vào giấc ngủ, bất quá sắc mặt vẫn rất yếu ớt, hơn nữa trên người nhiệt độ vẫn cao.

Nguyệt cần đi ra ngoài cầm thuốc, rất nhanh đưa vào, Phượng Lan Dạ nhận lấy bảo Nguyệt cần đỡ dậy Nam Cung Diệp nàng tới cho hần uống, đáng tiếc liên tiếp dứt vài hớp, Nam Cung Diệp căn bản không há mồm, chén thuốc theo khóe miệng chảy xuống, bên trong áo lót màu trắng cũng dính bẩn rồi, cuối cùng chỉ đành phải để xuống, giúp hần lau .

Đám người Nguyệt Cần cùng Thiên Bột Thần nóng lòng, vậy phải làm sao bây giờ? Nếu như không uống thuốc như thế nào khỏe lại được?

" Vương Phi, phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ lông mày chau lại, nhất thời không có chủ ý gì, nàng chưa từng gặp qua loại tình huống này, hần không chịu uống thuốc phải làm sao bây giờ? Trước mắt thân thể còn nóng lên, chỉ có hạ nhiệt, tâm trí mới có thể khôi phục, người mới sẽ tỉnh lại.

"Các người đi ra ngoài đi, để ta."

Hai đại nam nhân kinh ngạc nhìn Tiểu Vương phi, không biết nàng có biện pháp tốt gì, trong chốc lát giật mình, rất nhanh đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ dặn dò bọn họ: "Tối nay ta tới coi chừng hần, những người đang làm nhiệm vụ thì lưu lại, những người khác đi nghỉ ngơi đi."

" Vâng, Vương Phi."

Gian phòng lần nữa yên tĩnh lại, Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Diệp đang an tĩnh nằm, sắc mặt của hắn càng ngày càng ửng hồng, nếu không uống thuốc, chỉ sợ sảy ra chuyện xấu, Phượng Lan Dạ cắn răng một cái, bất chấp tất cả, bưng chén thuốc ở một bên lên, uống một hớp trong miệng, chậm rãi cúi người, nhìn khuôn mặt kia càng ngày càng gần, mặt không khỏi nóng lên, tim đập liên hồi, nàng mặc dù hiện tại mười ba tuổi, nhưng tư tưởng, cũng là một cô nương mười tám mười chín tuổi, hơn nữa còn không có nói qua yêu thương, đối mặt với hình ảnh hấp dẫn lòng người như vậy, nàng không khỏi bối rối, cuối cùng đành nhắm mắt lại, chỉ vì cứu người mà làm, nhích tới gần mặt hắn, cảm nhận được mặt hắn mềm mại nhẵn nhụi, mang theo mùi hương nhẹ thoang thoảng, thấm lạnh một mảnh, khuôn mặt nàng càng áp gần, cánh môi hắn không tự chủ được há mồm, để nàng đưa vào.

Một ngậm tiếp một ngậm, cho đến khi gần hết, Phượng Lan Dạ mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này nàng mới phát hiện khuôn mặt mình đầy mồ hôi, sợi tóc dính liền ở tóc mai, trong không gian yên tĩnh, tim của mình đập lúc lên lúc xuống, rõ ràng vô cùng, trên ngực phập phồng, hiếm thấy cảm xúc nổi lên sao động, nhìn nam nhân an tĩnh nằm, tầm mắt không tự chủ được nhìn vào môi của hắn, độ cong ưu mỹ mê người, hơn nữa mới vừa rồi đụng vào, cũng biết đôi môi mềm mại tựa như cây bông, mịn màng vô cùng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt nhỏ bé của Phượng Lan Dạ đỏ au giống hoa hồng, mùi thơm bức người, nàng không dám nhìn người trên giường nữa, chỉ cầm tay của hắn, khẽ tựa vào bên giường.

Người trên giường không biết là bởi vì uống xong thuốc, hay là biết có người một mực ở bên cạnh hắn, nên an ổn ngủ, giữa lòng mảy sự thống khổ tản đi, cũng không nói mê sảng như hồi nãy, chỉ là cầm thật chắc một bàn tay của Phượng Lan Dạ, tự hồ sợ nàng vứt bỏ hắn, một loại cảm giác không buông ra, Phượng Lan Dạ rút tay cũng không được, cuối cùng đành phải nằm ở bên giường của hắn, ngây ngốc nhìn hắn, từ từ ngủ thiếp đi.

Một đêm đi qua, sáng sớm khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên thấu cửa sổ chiếu vào, người ngủ trên giường giật mình, từ từ mở mắt, trong nháy mắt vẻ thị huyết nổi lên, quanh thân liền toát lên sát khí, nhưng khi ánh mắt từ từ nghiêng về phía người ở bên giường hẹp, ánh mắt không tự chủ được trở nên mềm mại, thật giống như thấy bảo bối mình yêu thích nhất vậy, một tay buông ra sờ tóc của nàng, lông mày, ánh mắt của nàng, tiểu nha đầu vừa xinh đẹp vừa đáng yêu của hắn, đối với hắn cuộc đời này chỉ làm được đúng một chuyện, chính là cứu nàng, còn làm cho nàng thành phi tử của mình, đêm qua phát sinh hết thảy, trong tiềm thức hắn đầu biết đến, nàng vẫn phụng bồi hắn nói chuyện, sau đó mớm thuốc cho hắn, đôi môi mềm mại, đụng chạm vào trên môi của hắn, làm cho tim của hắn đắm chìm, không hề bối rối bất an nữa, bởi vì biết hắn còn có người muốn chiếu cố, có lẽ trước kia hắn không chỉ không bảo vệ mẫu phi, ngược lại còn căm hận nàng, nhưng là sau này hắn phải bảo vệ Lan Nhi, không để cho ai xúc phạm tới nàng ấy.

Lan Nhi, ta sẽ chờ ngươi lớn lên, sẽ một mực nơi này chờ ngươi.

Nam Cung Diệp si ngốc nhìn tiểu nha đầu này, một đầu tóc đen che ở trên bả vai nho nhỏ, người thì gầy yếu như vậy nhưng quanh thân ẩn chứa năng lượng khổng lồ, nếu không có sự tồn tại của nàng, chỉ sợ hắn sẽ tránh không khỏi sự hành hạ lần này .

Người nằm ở bên giường giật mình, Nam Cung Diệp thật nhanh buông tay ra, nhắm mắt lại làm bộ đang ngủ.

Phượng Lan Dạ giật mình, cảm giác xương sống thắt lưng đều đau, buổi tối hôm qua cứ như vậy mà gục ở bên giường ngủ một đêm, mở mắt ra nhìn thấy Nam Cung Diệp sắc mặt cuối cùng đã khôi phục như cũ, giờ phút này rất an tĩnh ngủ ở trên giường, trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm, thật ra thì hắn cũng không có gì đáng ngại, chỉ là một lúc mất đi tâm trí, mới có thể nổi điên lên, tiện đà hôn mê bất tỉnh, hiện tại cuối cùng đã không có chuyện gì rồi, tin tưởng kế tiếp hắn có thể bình tĩnh xử lý chuyện này.

Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ đứng lên, chuẩn bị trở về phòng rửa mặt một phen, ai biết nàng vừa động, người trên giường liền tỉnh lại, mở mắt nhìn nàng, ôn nhu gọi: "Lan Nhi?"

" Ừ, người đã tỉnh, không có chuyện gì là tốt rồi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, vươn ra bàn tay nhỏ bé sờ trán của hắn một chút, xác định không còn nóng cũng không có cái gì không tốt, nên không lo lắng nữa.

“ không nghĩ tới nhiều năm nay ta vẫn hận mẫu phi như vậy, thì ra mẫu phi lại rất yêu thương ta ."

Nam Cung Diệp nghĩ đến dòng chữ nhìn thấy tối hôm qua, cả người đình ngừng tụ nòng đậm bi thống ở bên trong, ánh mắt sâu u, nổi lên một tia lửa, trên ngũ quan tuần mỹ hiện lên lãnh ý, có một số việc chưa chắc như mặt ngoài nhìn qua, mặc dù hắn hoài nghi, nhưng lại chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể tận mắt thấy mẫu phi lưu lại dòng chữ bằng máu, nàng đã dùng sức lực như thế nào mới lưu lại được mấy chữ này.

Phượng Lan Dạ nhìn hắn rất đau lòng, vội vươn tay ra cầm lấy tay lấy hắn: "Đừng suy nghĩ, ta nghĩ Ngọc phi nương nương lưu lại mấy chữ này, là muốn cho người hiểu nàng yêu người, muốn vui vẻ người, nàng nhất định ở một nơi nào đó phụng bồi theo người, mà không phải để người khổ sở như vậy, nếu người như vậy nàng ngược lại không an lòng."

Nam Cung Diệp ngửa đầu lên, trên mặt đã bình tĩnh lại, dùng sức gật đầu: "Ừ, ta tin tưởng nàng sẽ ở nơi nào đó nhìn ta."

Nói xong thì không nói thêm gì nữa, yên lặng khoản một nén hương, mới ngửa đầu lên nhìn về Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, ta nhất định sẽ tra rõ chuyện này, nếu người nào đã hại nàng, ta sẽ không tha cho hắn, bất kể là ai?"

Âm thanh ngoan lệ, thật giống như Tu La địa ngục với sát cơ nặng nề

Phượng Lan Dạ không nói gì thêm, không biết phía sau đích thực tốt cùng là chuyện thế nào, bất quá nàng sẽ giúp hẩn tra rõ .

“Ngày hôm qua ta đã hỏi qua Hoa phi, biết được một chuyện.”

Phượng Lan Dạ dừng lại nhìn Nam Cung Diệp, hẩn đang lẳng lẳng nhìn nàng vừa khôi phục lại vẻ bí hiểm, thấy Nam Cung Diệp trấn định tự nhiên, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói tiếp: "Thật ra thì Hoa phi trước kia chỉ là một phi tử nho nhỏ, cũng không phải đứng trong hàng ngũ bốn phi, bởi vì nàng cùng Hoàng quý phi tình như tỷ muội, Hoàng quý phi trước khi chết mới thỉnh cầu hoàng thượng, hảo hảo chiếu cố mẫu tử các nàng, hoàng thượng mới có thể thăng Hoa phi, trở thành một trong bốn phi, mà trong bốn phi trừ Mai Phi, Nguyệt phi, còn có mẫu phi của người Ngọc phi nữa."

Nam Cung diệp ánh mắt sâu như hàn đầm, trầm giọng mở miệng: "Như vậy Hoa phi có biết năm đó Ngọc Văn điện đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu: "Ta nghĩ nàng không biết, nếu như biết nàng sẽ không nói chuyện Hoàng quý phi, Hoàng quý phi Diệp Tương Tình, là mẫu phi của Ngũ hoàng tử Thụy Vương , nghe nói nữ nhân hoàng thượng yêu chỉ có vị Diệp Tương Tình kia, như vậy hẩn vì sao phải đem Thụy Vương đuổi ra kinh thành, từ góc độ này mà nói, sợ rằng người hoàng thượng chọn thái tử vẫn là vị Thụy Vương gia này, hẩn làm như vậy chỉ vì bảo vệ Thụy Vương gia"

" Ngũ hoàng huynh?"

Nam Cung Diệp con người chợt lóe lên ánh sáng, đối với đại vị tranh giành, hẩn không có gì hứng thú, nhưng nếu vì vậy mà mẫu phi hẩn chết đi, thì hẩn không thể không làm rõ.

"chẳng lẽ mẫu phi ta chết đi cùng Hoàng quý phi có liên quan?"

Nam Cung Diệp trầm mặc nghĩ, tìm kiếm bí ẩn đã bị giấu kín trong chuyện này, đứng ở bên giường Phượng Lan Dạ nhìn lông mày.

"Nghe nói vị Hoàng quý phi đó là bị bệnh chết, sau đó hoàng thượng cường chịu mẫu phi người, nếu như hoàng thượng thật yêu vị Hoàng quý phi kia, làm sao lại đi cường chịu mẹ người đây? Trong chuyện này?"

Phượng Lan Dạ không có nói tiếp, Nếu hết thấy thật sự là hoàng thượng thiết cục, vậy thì hẳn quá ác độc rồi, đến tột cùng Ngọc phi đã làm chuyện gì khiến cho hoàng thượng phải hành động như vậy, còn đem Nam Cung Diệp đưa đến nơi đầu sóng ngọn gió, mới nghĩ tới đây thôi liền không rét mà run, đây là phụ hoàng sao? Nếu như nói hết thấy không phải là hoàng thượng thiết kế, thì lại có người phương nào mà bày được bố cục thiên y vô phòng đến thế, nhiều năm như vậy mà không có một chút tin tức tiết lộ ra ngoài.

Nam Cung Diệp mặt âm ngoan thành một mảnh, thật giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp, thực đáng sợ, con người lóe lên sát khí.

"Người nói là phụ hoàng đã động tay chân?"

"Ta hi vọng không phải, nhưng bố cục cao sâu như thế, còn có thái độ không hợp lý của hắn trong chuyện này, không thể không làm cho người ta hoài nghi, một người khôn khéo như thế, sao lại không biết cường chịu người, sẽ có hại đến người chứ? Nếu như hắn thật là một người bình thường, hoặc là người mơ hồ thì có thể, đáng tiếc hắn hết lần này tới lần khác lại là một ông vua khôn khéo."

Phượng Lan Dạ nói xong, liền không nói gì nữa, hãy để cho hắn tự nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn phải tiếp nhận những tin tức này, quả thật có chút làm cho người ta khó chấp nhận, đầu tiên là mẫu phi lưu lại dòng chữ, hiện tại lại dính líu đến hoàng thượng, nàng biết thật ra thì, có rất nhiều

chuyện trong lòng Nam Cung Diệp đã có sự nghi ngờ, nhưng là chờ sự thật phơi bày ra, đó là hai việc khác nhau .

Đợi đến khi Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, Nam Cung Diệp dùng sức đánh lên cột giường, liền nghe được thanh âm vang lên, sau đó thì không có một tia thanh âm nào nữa.

Phượng Lan Dạ trở về từ phòng, Diệp linh cùng Hoa Ngạc đang ở ngoài cửa nhìn quanh, vừa nhìn thấy nàng trở lại, vội cung kính hỏi thăm: "Vương Phi, Vương gia có khỏe không."

" ừ, không có chuyện gì."

Nàng đi thẳng vào trong, Hoa Ngạc theo phía, Diệp linh mang hai nha đầu đi chuẩn bị đồ ăn sáng, rất nhanh liền đưa lên.

" Vương Phi, người đói rồi, nhịn một đêm, đã mệt mỏi đi, ăn xong nghỉ ngơi một chút."

Diệp linh quan tâm mở miệng, Phượng Lan Dạ gật đầu, đêm qua thật ra thì nàng cũng không làm cái gì, chẳng qua là gục ở bên giường ngủ rất khó chịu, toàn thân đau, nhất là lưng. Bên trong phòng khách rất yên tĩnh, không có một chút tiếng vang, Phượng Lan Dạ an tĩnh ăn cơm, bất quá chỉ ăn mấy bữa. Liền dừng lại, gương mặt tự nhiên đỏ lên, kiều diễm chói mắt.

Nàng đang nhớ lại hình ảnh tối hôm qua dùng miệng mớm thuốc, Nam Cung Diệp tựa hồ không biết chuyện tối hôm qua, nghĩ như vậy, trong lòng nàng còn thản nhiên một chút, bằng không, không biết như thế nào để đối mặt với hắn, thật là quá xấu hổ.

Một bên Diệp linh nhìn Tiểu Vương phi ngây người, vội vàng hỏi thăm: "Vương Phi không hợp khẩu vị sao? Để nô tỳ chuẩn bị cái khác"

" Không, rất tốt, ta không có khẩu vị, dọn xuống đi."

Phượng Lan Dạ để đĩa xuống, nàng quả thật ăn không nổi, xoay người hướng bên trong đi tới.

Diệp linh ý bảo Diệp Khanh cùng hai nha hoàn mặt đồ hồng đem đồ vật thu dọn đi xuống, mình giúp Tiểu Vương phi vào phòng ngủ, hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

Phượng Lan Dạ trợn tròn mắt nằm ở trên giường, trong lúc nhất thời ngủ không được, nhìn hai tiểu nha đầu, nàng lại nhớ tới nữ tử Kiều Lung còn đang ở trong phủ, nữ nhân này đến tột cùng là lai lịch ra sao, còn nữa, nàng ta võ công hay không?

Nghĩ tới đây khóe môi nở ra nụ cười, ngoắc tay ý bảo Diệp Linh đưa tai tới thấp giọng nói thầm mấy câu.

Diệp Linh lập tức mặt mày hớn hở, vui mừng không dứt: "Tốt, để nô tỳ đi làm?"

Xoay người kéo Hoa Ngạc đi ra ngoài, Hoa Ngạc không biết chủ tử nói cái gì, liền đuổi theo Diệp Linh hỏi, hai người một đường vừa đi vừa nói, Phượng Lan Dạ an tĩnh nằm nghỉ ngơi, trong đầu không tự chủ được lại nghĩ tới hình ảnh buổi tối hôm qua, vẻ mặt càng ngày càng đỏ, vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ mặt của mình, Phượng Lan Dạ a Phượng Lan Dạ, người có phải quá háo sắc rồi hay không, làm sao cứ nghĩ đến chuyện này vậy, sau này không cho phép suy nghĩ nữa, ngủ, nàng tự mình ra lệnh cho mình, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bên trong Thanh Mãn viện, Kiều Lung đang ở bên trong viện đi dạo, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, không nghĩ tới Tề vương lại làm cho nàng hết đường xoay sở, ở Long Tường quốc, nàng muốn làm gì thì làm, có bao giờ bức mình, ầm ức bức mình như vậy đâu, càng nghĩ trong lòng càng phiền, lúc này phía trước viện môn vang lên thanh âm càng ngày càng gần.

Kiều Lung vừa nhấc đầu trông qua, liền thấy nha đầu lần trước kiếm nàng tìm phiền toái, đang lĩnh một đám người tới đây, ánh mắt không khỏi lãnh, giận nhìn chăm chăm người đang đi đến.

Thật là tức giận mà, rất muốn hảo hảo dạy dỗ các nàng một bữa, bất quá, Kiêu Lung chợt nhớ tới một chuyện.

Nếu bây giờ cùng đám nha đầu này động thủ, mình lại bị thương, vậy trong thời gian ngắn không cần ra khỏi Tề vương phủ rồi, khéo môi vẽ nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

Lúc này Diệp linh đã mang theo một đám người đi tới, thật nhanh vây quanh Kiêu Lung, tức giận nhìn chăm chăm nàng.

"Kiêu Lung, bệnh của ngươi đã tốt rồi, chúng ta đi đưa ngươi xuất phủ."

Kiều Lung sững sốt, nàng cho là những người này tìm đến gây sự, không nghĩ tới lại trực tiếp đuổi nàng xuất phủ, nàng làm sao có thể đi, nghĩ tới đây, liền vươn tay đè lại lồng ngực của mình, mềm mại đáng yêu suy yếu mở miệng: "Diệp linh, Vương Phi các ngươi giữ ta lại để dưỡng thương, ngươi chỉ là một tiểu nha hoàn muốn làm gì?"

Diệp linh khéo môi vẽ ra nụ cười lạnh: "Vương Phi chúng ta lưu lại ngươi là để dưỡng thương, nhưng bây giờ thương thế của ngươi tốt rồi, còn không đi, chuyện này cũng không phải do ngươi quyết định."

"Người đâu, đem người này kéo ra ngoài."

"vâng"

Đi theo phía sau chính là nha hoàn Liên viện, chừng bảy tám người, một người đi qua kéo thân thể của Kiêu Lung, Kiêu Lung nào muốn đi, liền giả vờ lão đảo ngã tránh trái, tránh phải, vừa lúc đụng vào trên cây cột, đau đến nhe răng nhú mào, nước mắt chảy xuống, chỉ vào Diệp linh.

"Các người thật quá đáng, ta muốn đi tìm Vương Phi các người."

" Vương Phi đang nghỉ ngơi, lần trước cũng là bởi vì người, chúng ta mới bị phạt, lần này vô luận như thế nào không thể để cho Vương Phi biết."

Phía sau mấy tiểu nha hoàn phụ họa : "Đúng, không thể để cho Vương Phi biết, nếu không chúng ta lại bị phạt."

" Đem nàng kéo ra ngoài, cùng nàng nói nhảm làm cái gì."

Diệp linh ra lệnh một tiếng, mấy người phía sau như lang như hổ nhào đầu về phía trước, bất kể Kiều Lung là mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế nào, lúc này Kiều Lung bất chấp đau đớn nhảy dựng lên, đang ở lúc mấy người Đông ngã Tây đụng, chỉ nghe được nàng gào thét lên: "Các người khi dễ ta, các người khi dễ ta."

Tiếng khóc, vang động cả Thanh mãn viện yên tĩnh và truyền tới quản gia Vương Phủ , lập tức có người đi bẩm báo cho Tích quản gia, Tích quản gia nhanh chóng, vội vàng dẫn người đi tới xử lý, chỉ thấy Diệp linh hùng hổ mang theo mấy tên nha hoàn đang vây bắt Kiều Lung, Kiều Lung giờ phút này mệt mỏi, thân thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu tóc toàn bộ tản mát , y phục cũng bị xé thành bảy tám mảnh, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Tích quản gia quát một tiếng bảo ngưng lại: "Diệp linh, người đang ở đây làm gì? Coi chừng Vương Phi lại phạt người."

Diệp linh vẻ mặt không sợ hãi, trên thực tế nàng sớm nói. , mấy người gia đình phía sau nàng, thật sự cũng không động thủ, chẳng qua là hù dọa nàng mà thôi, ai biết nữ nhân này sau một phen xô đẩy, trên người lại vùi vập, tựa hồ bị đánh cho không nhẹ, nhưng nàng nhìn được rất rõ ràng, mấy người các nàng căn bản không có động thủ, nữ nhân này xem ra không đơn giản a, khó trách Vương Phi bảo nàng dẫn người đi tới thử dò xét nàng ta, coi thử nàng ta đang cất dấu cái gì? Nàng ta muốn làm gì.

Tích quán gia phân phó người phía sau đỡ Kiều Lung đứng dậy, mặt không chút thay đổi phân phó hai nha đầu bên trong Thanh Mãn viện :
"Còn không đem người mang vào đi rửa mặt."

"Dạ, Tích quán gia."

Hai tiểu nha đầu kia lên tiếng trả lời, rồi dìu Kiều Lung đi xuống.

Tích Đan xoay người lại bước tới trước mặt Diệp linh, sắc mặt âm trầm khiến trách: "Diệp linh, người vừa gây chuyện, coi chừng Vương Phi trừng phạt người."

Diệp linh không sợ không run mở miệng: "Tích quán gia yên tâm, Diệp linh đã làm như vậy, tự biết đi nhận tội với Vương Phi."

Nói xong xoay người mang người rời đi, Tích đan đứng ở tại chỗ trợn mắt há miệng nhìn, không biết đây là ý gì? Lúc này có người đi tới: "Tích quán gia, có người trong cung đến, nói hoàng thượng bảo Vương gia nhập cung."

"Được, ta đi Tuyền viện bẩm báo Vương gia."

Tích quán gia lập tức đi ra ngoài, cũng không để ý tới động tĩnh Thanh Mãn viện .

Tuyền viện, trong phòng Phượng Lan Dạ , Diệp linh đang bẩm báo chuyện đã xảy ra, nàng vốn định đợi Tiểu Vương phi tỉnh lại mới bẩm báo , ai biết Vương Phi căn bản không có ngủ, nàng liền nhanh chóng bẩm báo.

Phượng Lan Dạ lông mày nhíu lại, ánh mắt lạnh lẽo, tựa vào giường không nhúc nhích.

Tốt cho người Kiều Lung , thì ra người biết võ công, e rằng thân thủ còn rất bất phàm, xinh đẹp lại có tâm kế, còn có thêm thân thủ bất phàm cô gái

này đến tột cùng từ nơi nào nhô ra , nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vậy tối hôm đó chính là nàng ta đã ám sát mình sao, lúc đó không nhìn thấy bóng người chỉ nhìn thấy một quầng sáng, trên người nàng ta nhất định là ẩn dấu bảo vật, đêm đó nàng để cho Thiên Bội Thần đi bắt người, thế nhưng không công mà về, không chỉ như thế, ngay cả một chút đầu mối cũng không có, muốn từ trong tay Thiên Bội Thần chạy đi, sợ rằng có rất ít người làm được như vậy, nhưng vì sao hắn không nói gì?

Chẳng lẽ Kiều Lung cùng Thiên Bội Thần?

Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây liền không có nghĩ tiếp, bởi vì nàng không nghĩ Thiên Bội Thần sẽ làm như vậy, hắn đi theo Nam Cung Diệp đã nhiều năm, ngay cả tuổi thọ của mình cũng chịu bị tổn hại, người như vậy làm sao lại bán đứng bọn họ chứ, nhưng mà chuyện gì xảy ra? Xem ra nàng nên lưu tâm một chút.

Vừa nghĩ đến đây, liền nghe được phía ngoài có tiếng nói, nàng cau mày phân phó: "Phía ngoài có chuyện gì? Đi xem một chút."

"Dạ, Vương Phi."

Diệp linh đi ra ngoài, Hoa Ngạc đi tới hầu hạ Phượng Lan Dạ , rửa mặt, búi tóc lên lộ ra gương mặt xinh đẹp động lòng người.

Rất nhanh Diệp linh đi vào bẩm báo: "Vương Phi, là hoàng thượng bảo Vương gia tiến cung, nghe Tích quán gia nói, Tấn vương phủ cùng Sở Vương phủ bắt được một nhóm nghiệt đảng."

Nghiệt đảng này đại khái chính là Trương Tôn nhất tộc , chuyện này thì bọn họ biết nên Phượng Lan Dạ không quan tâm, nàng lo lắng chính là tối hôm qua Nam Cung Diệp mới bị kích thích, hôm nay nếu đi vào cung chỉ sợ sẽ làm cho hoàng thượng nghi ngờ, vừa nghĩ tới đây nàng liền nóng lòng, thật nhanh lặc mình xông ra ngoài.

Đúng lúc nhìn thấy Nam Cung Diệp từ một con đường khác đi ra cửa, dưới ánh mặt trời, hắt một thân y phục màu trắng cẩm y, một thân bạch y này ngay cả một chút trang sức cũng không có, trắng tựa như tuyết trên núi cao, như mây trên bầu trời xanh, không nhiễm bất kỳ một chút bụi trần, ngũ quan tuấn mỹ, như khắc như họa, giở tay nhắc chân lại càng ưu nhã vô cùng, Phượng Lan Dạ thấy vậy sửng sốt, cũng dừng lại cước bộ, không nghĩ tới hắt khôi phục mau như vậy.

Nam Cung Diệp đã chú ý tới, ngoắc tay ý bảo Phượng Lan Dạ đi qua, đợi đến nàng đi tới phụ cận, thì vươn tay sờ sờ đầu của nàng, ôn nhu mở miệng.

"Đợi ở trong phủ đừng có chạy lung tung, Bốn vương rất nhanh sẽ trở lại."

"Người để cẩn thận một chút" Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng nói, nhìn hắt đi ra ngoài, cho đến khi khuất dạng nàng mới từ từ rời đi.

Nam Cung Diệp rời đi Vương Phủ tiến cung, Phượng Lan Dạ mặc dù lo lắng như cũ, nhưng cũng đã thản nhiên hơn, Nam Cung Diệp đã khôi phục lại lãnh ngạo, nàng tin tưởng hắt tự có chủ định, trước mắt nàng có chuyện khác làm.

Phượng Lan Dạ xoay người đi vào phòng khách, Diệp linh cùng Hoa Ngạc đi theo phía sau, nàng phân phó Hoa Ngạc: "Canh giữ ở trước cửa, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào?"

"Dạ, Vương Phi."

Hoa Ngạc lên tiếng, đứng ở trước cửa, nhìn Diệp linh theo sát phía sau chủ tử, đáy lòng hiện lên một cổ chua xót, không nghĩ tới mình một đường theo chủ tử, kết quả là, chủ tử lại không trọng dụng nàng, ngược lại đối với Diệp linh tốt hơn so với mình, nên biết rằng các nàng đều là người của Vân Phượng quốc, bao nhiêu năm tình cảm so ra đều hơn so với những người

khác, nhưng kể từ khi công chúa tỉnh lại, tình cảm đối với mình không giống như trước nữa, Hoa Ngạc quay đầu nhìn bên ngoài viện, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Bên trong phòng khách, Phượng Lan Dạ nào biết đâu rằng Hoa Ngạc trăm mối lo nghĩ, nàng gọi Thiên Bột Thần ra.

"Thiên Bột Thần, ta nghĩ để cho người đi làm một chuyện?"

"Xin Vương Phi phân phó."

Thiên Bột Thần cung kính tuân mệnh, Phượng Lan Dạ vừa uống trà vừa mở miệng: "Giết kiều lung."

Nàng vừa nói xong, Thiên Bột Thần đột nhiên ngửa đầu lên, mở to hai mắt khó tin, hắn cho là mình nghe lầm, Tiểu Vương phi muốn giết Kiều Lung, chuyện gì đã xảy ra? Vì sao phải giết Kiều Lung, lúc trước không phải đang rất tốt sao?

"Vương Phi vì sao phải giết Kiều cô nương, chẳng lẽ là bởi vì Thiếu chủ?"

Chẳng lẽ là Thiếu chủ thích Kiều cô nương, cho nên Vương Phi muốn động thủ, tại sao mình lại không biết chứ, Phượng Lan Dạ ánh mắt buồn bã, trầm giọng mở miệng: "chuyện không liên quan Vương gia, ta cảm giác Kiều Lung lai lịch có chút quỷ dị, để tránh cho Tề vương phủ mang đến mầm tai vạ, cho nên nhất định phải giết chết nàng."

"Vương Phi?"

Thiên Bột Thần cúi đầu không dám nhìn Phượng Lan Dạ ngồi trên thượng vị, hắn phải làm sao bây giờ? Đến bây giờ lão chủ nhân còn chưa có chỉ thị tới đây, lão chủ nhân rốt cuộc nghĩ như thế nào, tại sao lại phái Kiều Lung tới chứ, thư của mình lão chủ nhân nhất định đã nhận được, sao

bây giờ còn chưa thấy động tĩnh, lão chủ nhân không phải là người hồ đồ như vậy a.

Thiên Bội Thần trầm nghĩ vẫn không có lời giải, bất quá Vương Phi vẫn chờ hần đáp lời, nên nhanh chóng đáp.

"dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

Thiên Bội Thần lắc mình rời đi, Phượng Lan Dạ nhìn giữa không trung, nhẹ nhàng nhu động khoe môi, Thiên Bội Thần a Thiên Bội Thần, mặc dù một thân võ công, nhưng là đối với giao tế gặp gỡ, người lại kém một chút, mới vừa rời gương mặt luôn luôn không thay của người, đã bị ta nhìn ra, Kiều Lung kia và người rõ ràng có quan hệ, xem ra chuyện xem ra chuyện này phải giao cho Nam cung Diệp rồi, hần là để hần xử lý chuyện này.

Phượng Lan Dạ gọi Diệp linh: "Người ở bên ngoài Thanh Mãn viện, chú ý đến một chút, chớ kinh động người khác, có tình huống gì lập tức tới bẩm báo cho ta."

"Dạ, Vương Phi, "Diệp linh biết điều lĩnh mệnh đi.

Nhưng đến xế chiều cũng không có bất cứ động tĩnh gì, Diệp linh tùy lúc đều phái tiểu nha hoàn tới đây bẩm báo, đến tối, Nam Cung Diệp cũng trở lại, khuôn mặt lạnh lẽo lạnh lùng nhưng vẫn tuấn mỹ, chẳng qua là cả người quanh thân hàn khí bao phủ, khiến cho người khác biết được tâm tình hần giờ phút này không tốt, cho nên không ai dám tới gần bên cạnh a, chỉ có Phượng Lan Dạ không sợ hãi, trực tiếp đi tới.

"Đã về, không có việc gì chứ?"

Hai người một đường đi vào khách sảnh ngồi xuống, Diệp linh dâng lên nước trà liền lui xuống.

"Nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh chia ra bắt được một phần dư đảng của Trương Tôn nhất tộc, phụ hoàng ngợi khen bọn hã."

Nam Cung Diệp thấp giọng vang lên, Phượng Lan Dạ liếc hã, có thể thấy được tâm tình hã bây giờ thật không tốt, đại khái là bởi vì chuyện của Ngọc Phi tối hôm qua , cho nên đối với hoàng thượng trong lòng có bài xích.

"Đây vốn là công lao của Tề vương phủ chúng ta ."

Thật ra thì Phượng Lan Dạ không thềm để ý những thứ này, chẳng qua vì muốn chuyển đổi đề tài, không muốn Nam Cung Diệp vẫn quẩn quýt chuyện của Ngọc phi, quả nhiên nàng vừa nói xong, Nam Cung Diệp hừ một tiếng: "Ta không hã những thứ này."

Phượng Lan Dạ lông mày nhỏ thanh tú nhắ cau lên , nhìn Nam Cung Diệp, nghĩ tới chuyện của Thiên Bội Thần rốt cuộc có nên nói cùng hã hay không, gần đây phát sinh nhiều chuyện cũng làm hã mệt lã rồi, nhưng Thiên Bội Thần là thủ hạ của hã, nàng cũng không thể xử lý chuyện này, hơn nữa nàng cũng không còn bốn phận này.

Mặc dù Phượng Lan Dạ chưa nói, nhưng Nam Cung Diệp đã biết nàng đang suy nghĩ chuyện của mình, liếc mắt nhìn nàng: “ Lan Nhi nói suy nghĩ của mình đi?"

" ừ."

Phượng Lan Dạ gật đầu: "Ngày hôm nay ta phái Diệp linh đi dò xét Kiều Lung, nữ nhân kia có võ công, sau đó ta cho Thiên Bội Thần đi giết nàng."

Nói tới đây, Phượng Lan Dạ dừng lại, muốn nhìn vẻ mặt Nam Cung Diệp một chút, nam nhân này ngũ quan tuấn đạt, khí thế nhẹ như mây bay, không có một tia biến hóa, thấy Phượng Lan Dạ không nói, hã nhượng lông mày: “ sau đó thì sao?"

" ta phát hiện Thiên Bột Thần có biến hóa."

" Thiên Bột Thần?" đôi mắt Nam Cung Diệp chuyển lạnh, lãnh khốc dị thường, gần đây hắn bị quá nhiều kích thích, mọi người bên cạnh đều có chuyện dấu diếm hắn, nghĩ đến đây , Nam Cung Diệp vung tay lên, một cỗ khí lưu cường đại bắn đi ra ngoài, làm cho một bình hoa men sứ xanh ở góc khách sảnh vỡ nát, hóa thành phấn bột, rơi trên mặt đất, phủ đầy đất đều là màu trắng.

Nam Cung Diệp biết Phượng Lan Dạ nói như thế, tất nhiên đã nắm chắc chuyện, cho nên hắn mới tức giận như thế, giờ phút này hắn biết Thiên Bột Thần không có ở bên cạnh, cho nên lập tức phái Nguyệt Cẩn đi vào.

"Đi tìm Thiên Bột Thần."

" Dạ"

Nguyệt Cẩn không biết xảy ra chuyện gì, mà Vương gia sắc mặt lại khó coi như thế , Tiểu Vương phi sắc mặt cũng không dễ nhìn, không biết Thiên Bột Thần chọc tới người nào đây.

Phượng Lan Dạ mắt thấy Nguyệt Cẩn đã đi ra ngoài, liền nhanh chóng kêu một tiếng: "Hắn đang ở bên Thanh Mãn viện."

Ban ngày hắn sẽ không xuất hiện, vì sợ người nhìn thấy, bây giờ là buổi tối, hắn là sẽ xuất hiện.

" Thuộc hạ biết."

Nguyệt Cẩn lắc mình đi ra ngoài, phòng khách lâm vào yên tĩnh, Phượng Lan Dạ thấy Nam Cung Diệp cả người rất âm ngao, liền đi qua đưa tay lôi kéo hắn: "Đừng suy nghĩ nhiều, người còn có việc phải làm, không tới thời khắc cuối cùng , cái gì cũng có biến hóa, đừng đè nén mình."

Nam Cung Diệp không nói gì, nắm chắc thân thể Phượng Lan Dạ, kéo người nàng nhích lại gần mình, ôn nhu mở miệng, .

"May là vẫn có nàng ở bên cạnh ta, nếu không ta sợ chống đỡ không nổi."

"tất cả rồi sẽ qua."

Thanh Mãn viện, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong phòng khách không lớn , Kiều Lung đang một tay bám lấy đầu, trầm tư nghĩ, dung nhan trở nên đăm chiêu đăm chìm ở trong bóng tối, nhìn không rõ lắm, mông lung thành một mảnh.

Hai tiểu nha hoàn ở hành lang ngoài cửa ngồi lặng lẽ nói chuyện, ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Kiều Lung trong lòng tức giận không thôi, mình là Đại công chúa Long Tường quốc, lúc nào lại bị đối đãi như vậy, hơn nữa nàng là Quý cơ lão nhân đưa tới đám hỏi, cái nha đầu chết tiết kia là thứ gì chứ, vậy mà Tề vương cứng chiu nàng ta như vậy, thật không biết đầu óc hẳn có vấn đề, hay là ánh mắt bị mù, bằng không chính là nha kia dở ra yêu thuật rồi, nàng tuyệt đối không cam lòng cứ như vậy mà bại trận, đang suy nghĩ thì bỗng nhiên một cổ cường đại chưởng phong chạm mặt phóng tới, Kiều Lung thật nhanh xoay người, tránh chưởng phong, hướng chỗ tối kêu lên.

" Thiên Bật Thần, người trúng gió a, dám cả gan đối với ta động thủ."

Thiên Bật Thần lộ ra thân ảnh, mặt không chút thay đổi mở miệng: "Tiểu Vương phi đã hoài nghi người, người lập tức rời đi Vương Phủ."

"Nàng hoài nghi ta, thì thế nào? Ta mới là cháu dâu mà Quý cơ lão nhân nhận định, hẳn nhận định chính là ta, không phải nha đầu chết tiết kia, nàng coi là thứ gì, nàng hoài nghi thì ta sợ nàng sao? Cho dù đánh nhau nàng cũng chưa chắc đánh thắng được ta."

Kiều Lung ban ngày vốn bị một bụng oán khí, vì ở lại, chuyện mất mặt gì nàng cũng làm, bị một tiểu nha đầu trong vương phủ ức hiếp, không phải một lần mà ba lần khi dễ, hiện tại tên đáng chết này lại còn tới khi dễ nàng.

"Người không đi cũng phải đi."

Thiên Bội Thần quyết liệt, vô luận như thế nào hắn sẽ không để cho nữ nhân này lưu lại, bởi vì nàng ta lưu lại sẽ làm làm hỏng tia nhân tình cuối cùng giữa thiếu chủ cùng lão chủ nhân, hắn tình nguyện bị Thiếu chủ cùng Tiểu Vương phi trách phạt, cũng không để bất luận kẻ nào phá hư tình cảm giữa bọn họ.

Kiều Lung không nghĩ tới Thiên Bội Thần chỉ một thuộc hạ nho nhỏ thế nhưng dám can đảm phản bội chủ tử, nàng không khỏi giận dữ, phát tay tiến lên, cùng Thiên Bội Thần đánh nhau.

Hai đạo thân ảnh xuyên qua khách sảnh, thỉnh thoảng nghe được có tiếng vang lên, ngoài cửa có tiểu nha đầu kêu lên: "Bên trong hình như có tiếng đánh nhau, mau đi xem một chút."

Thiên Bội Thần thân hình nhảy lên, từ cửa sổ phóng ra ngoài, ném lại một câu: "Có bản lĩnh ra ngoài đánh."

"ta sợ người."

Kiều Lung phi thân ra, theo sát phía sau Thiên Bội Thần ra ngoài, hai tiểu nha hoàn của Tề vương phủ chạy vào, chỉ thấy bên trong phòng khách không có một bóng người, chỉ có cái bàn ngổn ngang ngã trên mặt đất, Kiều cô nương đi nơi nào? Hai người thu dọn xong đồ, đi ra ngoài tìm Kiều Lung.

Hai người Thiên Bội Thần cùng Kiều Lung, bay thẳng ra, đến không nơi không có người: "ở đây đi, người tới đi ta không nhường."

Kiều lung mặc dù võ công cao cường, thân thủ vô cùng lợi hại, nhưng là nữ lưu, không có lực bền bỉ như nam nhân, cho nên đánh một trận, liền có chút cổ hết sức, mà Thiên Bội Thần hạ thủ càng ngày càng độc, tựa như không chút lưu tình, Kiêu Lung thở hào hển kêu lên: "Người thật dám đối đãi với ta như thế, người là cái đồ vong ân phụ nghĩa" .

“ Ta chỉ làm chuyện ta cho là đúng.”

Thiên Bội Thần lời vừa nói xong, một chưởng tung ra ngoài, Kiêu Lung khom lưng, lật ngửa người 180° ra phía sau, đợi đến khi nàng đứng lên, Thiên Bội Thần một ... chưởng tiếp theo đã sát phía sau đánh tới, một chưởng đánh ở trước ngực của nàng, nàng cảm thấy trước ngực tê dại, mặt quay cuồng, nhiệt lưu chuyển động, nhin không được wow một tiếng phun ra một búng máu, Thiên Bội Thần vừa thu lại tay, lui về phía sau một bước nhìn Kiêu Lung.

" ta sẽ không cần mạng của người, người hãy rời đi Vương Phủ, nếu tiếp tục vào Tề vương phủ, thì đừng trách ta không khách khí."

Nói xong thân hình chợt lóe lên rồi biến mất không thấy, Kiêu Lung giận đến nổi vung tay đập mặt đất, tàn bạo kêu lên: "Thiên Bội Thần, người cho rằng người ngăn cản được ta sao, năm mớ ."

Bốn phía trừ tiếng gió ra không một tiếng động nào nữa, Kiêu Lung lão đảo đứng lên, điều chỉnh hơi thở, mặc dù nội lực bị hao tổn, nhưng quả thật không lấy mạng của nàng, con người của Kiêu Lung chợt lóe lên tia máu lạnh, ngẩng đầu nhìn trời, Thiên Bội Thần người cho rằng ta không chuẩn bị mà đến sao? Nói xong liền xoay người đi.

Thính đường trong Tuyển viện, Nguyệt Cầm mới vừa bấm báo là tìm không được Thiên Bội Thần xong.

Nam Cung Diệp sắc mặt càng phát ra khó coi, lạnh lùng trừng mắt nhìn phía ngoài, cho đến khi quanh mình truyền đến dòng khí, mới âm ngao thì

huyết mở miệng: "Thiên Bột Thần."

Thiên Bột Thần lên tiếng hiện thân, nhìn Vương gia cùng Tiểu Vương phi đang bên trong phòng khách, còn có đám người của Nguyệt Cầm, hấn bất động thanh sắc ôm quyền: "Thuộc hạ ra mắt Thiếu chủ"

"Nói đi, nếu người giấu diếm một chữ, ta sẽ phế đi người."

Nam Cung Diệp lạnh lùng thị huyết mở miệng, gằn từng chữ, mang theo Tinh Phong Huyết Vũ, không có một chút ấm áp: "Kiều Lung là ai? Cùng người có quan hệ gì."

" Thiếu chủ, thuộc hạ cùng kiều cô nương không quen, thuộc hạ mới vừa phụng lệnh Tiểu Vương phi, giết Kiều cô nương."

" người giết nàng?"

Trên gương mặt kiều diễm của Phượng Lan Dạ hiện lên sự ngạc nhiên, ánh mắt sâu u mà lạnh đậm, nàng không tin Thiên Bột Thần động thủ thật, nhiều nhất sẽ đuổi nàng ta đi, bất quá theo cá tính Kiều Lung như vậy? Phượng Lan Dạ khước môi vẽ ra nụ cười, nàng ta chưa chắc chịu đi, bởi vì nữ nhân một khi điên cuồng lên, chỉ sợ không dùng tới lý trí nữa.

" đúng vậy, thuộc hạ giết nàng."

Thiên Bột Thần dùng sức gật đầu, hấn không muốn lừa dối Thiếu chủ cùng Tiểu Vương phi, nhưng mà không thể không nói như vậy, hấn không có cách nào nói nơi Kiều Lung tới, nếu nhắc tới Long Tường quốc, Thiếu chủ nhất định sẽ biết được.

Nam Cung Diệp mắt cũng không nháy không chớp nhìn Thiên Bột Thần, Thiên Bột Thần đi theo hấn năm năm, cá tính của hấn ta, hấn hiểu rõ, trên đời này người mà Thiên Bột Thần nghe theo mệnh lệnh, đó chính là mình,

còn có người kia? Ánh mắt Nam Cung Diệp tối sầm lại, lạnh lùng mở miệng .

" chẳng lẽ Kiều Lung là hắc phái tới ."

" không, Thiếu chủ, lão chủ tử sẽ không làm như vậy, thuộc hạ không quen biết Kiều cô nương."

Thiên Bội Thần lập tức phủ nhận, nhưng lời nói của Nam Cung Diệp đã đưa tới hứng thú cho Phượng Lan Dạ, nàng tò mò hỏi tới: “lúc nào thì có thêm một lão chủ nhân? Hắc là ai vậy a?"

Thiên Bội Thần cùng Nam Cung Diệp đồng thời ngửa đầu lên nhìn nàng, Nam Cung Diệp ánh mắt u ám, mím chặt môi không nói chuyện, giây lát, mới mở miệng nói.

" Hắc là ngoại tổ phụ của ta, người rất thương yêu mẫu phi "

Ngoại tổ phụ hắc đã gặp một lần, đầu đầy tóc trắng, vóc dáng không cao, có thể là bởi vì mất nữ nhi nên rất thống khổ, khiến cho cả người hắc già nua rất nhiều, khi đó mình bởi vì hận người, cho nên không cho phép hắc nhích lại gần mình, sau đó hắc liền để lại người chiếu cố bảo vệ mình xong thì hắc lại trở về Nhu Yên đảo.

"Thì ra Thiên Bội Thần là người của hắc, như vậy hắc ở đâu?"

Phượng Lan Dạ thật tò mò, ngoại tổ phụ của hắc hắc là người rất lợi hại, có thể nuôi dưỡng Nam Cung Diệp có được thân thủ lợi hại bậc này, còn có thủ hạ mạnh như Thiên Bội Thần vậy, nhất định là người hết sức lợi hại .

" Nhu Yên đảo."

Phượng Lan Dạ nháy mắt, suy nghĩ một chút xác định là mình chưa từng nghe qua cái tên này, cuối cùng lắc đầu: "Ta không biết, đây là địa phương

nào."

Nàng dứt lời, Nam Cung Diệp cùng Thiên Bội Thần ngửa đầu lên nhìn nàng, giống như thấy một con quái vật vậy, làm nàng có chút không được tự nhiên: "Chẳng lẽ Nhu Yên đảo này rất nổi danh sao?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85

Nhu Yên đảo, mặc dù chỉ là một đảo quốc thần bí nhỏ nhỏ, nhưng ở trong lòng các đại quốc nó giống như một cái gai, người trong thiên hạ đều coi đó là cấm kỵ, tin đồn trên đảo tụ tập một nhóm lớn tử tù, trọng phạm của các quốc gia, những người tài ba dị sĩ, hơn nữa đảo này dễ thủ khó công, vì nó được Yên Hải bao quanh, mà Yên Hải còn có tên là biển tử vong, vì dòng nước chảy chảy xiết, đá ngầm trải rộng, điều kỳ lạ nhất là bên trong có rất nhiều cạm bẫy, hơi không cẩn thận sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục, thời điểm thủy triều lên xuống, phương vị của dòng chảy cũng biến hóa lạ kỳ, và hay thay đổi, có thể tự do lui tới trong Yên Hải chỉ có người trên đảo, bởi vì bọn họ nắm giữ quy luật ra biển, mới có thể bình yên vô sự né tránh những cạm bẫy kia.

Phượng Lan Dạ thấy mấy người bên trong phòng khách nhìn nàng giống nhìn người ngoài hành tinh, không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy? Không biết Nhu Yên đảo có gì sai sao?"

Nam Cung Diệp nhướng lên lông mày hẹp dài, nhẹ lắc đầu, bọn họ chẳng qua là quá kinh ngạc, thật ra thì thử nghĩ lại trong thiên hạ chỉ sợ còn có rất nhiều người không biết sự tồn tại của Nhu Yên đảo, cũng không còn là cái gì kỳ lạ .

"Không có gì, Lan Nhi đừng suy nghĩ nhiều."

Nam Cung Diệp nói xong cũng không nhìn Phượng Lan Dạ, mà ngó xuống Thiên Bội Thần đang quỳ trên mặt đất .

"Nói đi, Kiều Lung đến tột cùng là người nào?"

Thiên Bội Thần cúi đầu không nhìn Thiếu chủ, giọng nói không thay đổi
"Thuộc hạ không biết."

"Người?"

Nam Cung Diệp con người đột ngột âm trầm đi xuống, tức giận dâng lên, nhuộm ở đáy mắt, đang lúc ấy thì bên ngoài phòng có thị vệ đi tới bẩm báo:
"Bẩm Vương gia, ngoài cửa Tuyền viện, Kiều cô nương muốn cầu kiến."

"nàng lại dám?"

Thiên Bội Thần thật nhanh ngửa đầu lên, không nghĩ tới nữ nhân kia dám can đảm một lần nữa xông tới, mình thật đáng chết, lúc này nên đánh chết nàng mới phải, không nghĩ tới nàng bị thương mà vẫn còn xông tới, điều này nói rõ nàng dẫn theo người quay lại, hẳn thật đã khinh thường nàng.

Bên trong phòng khách, hai đạo thanh âm đồng thời vang lên: "Nàng không phải đã bị người giết sao?"

"Xin Thiếu chủ trách phạt, Thiên Bội Thần cam nguyện lấy cái chết tạ tội."

Thiên Bội Thần cung kính mở miệng, không còn nhiều lời thêm một chữ nào, Thiếu chủ muốn làm sao trừng phạt hẳn, hẳn cũng không một câu oán hận.

Nhưng Nam Cung Diệp lại không vội vả trừng phạt hẳn, mà phân phó thị vệ: "Cho nàng vào đi."

"dạ, Vương gia."

Thiên Bội Thần vừa nghe Nam Cung Diệp nói..., thật nhanh ngửa đầu lên: "Thiếu chủ, người đừng nghe người đàn bà kia nói hươu nói vượn, hay là phái người đuổi nàng đi ra ngoài đi, nàng ta tâm địa bất chính, Thiếu chủ không nên gặp nàng ."

Phượng Lan Dạ nheo đôi mắt lại, mâu quang lưu chuyển, Thiên Bội Thần vì sao sợ Nam Cung Diệp gặp Kiều Lung, chẳng lẽ có bí mật gì đó không thể cho hắn biết.

Bất quá thị vệ kia đã đi ra ngoài, bên trong phòng khách, Nam Cung Diệp dùng ánh mắt giết chóc ngó chừng Thiên Bội Thần: "Người nên thật thà nói ra, nói không chừng Bốn vương sẽ tha cho người một mạng".

Sự tình cũng đã đến nước này, Thiên Bội Thần biết không thể không nói, hơn nữa để người đàn bà kia nói chi bằng tự mình nói, hắn cúi đầu nhìn mặt đất.

" Kiều Lung là người của Long Tường quốc, là lão chủ tử phái tới làm người hôn phối cùng Thiếu chủ ."

" cái gì?"

Dung nhan tuấn mỹ như châu ngọc của Nam Cung Diệp, trong nháy mắt khó coi dị thường, hàn khí trải rộng, bàn tay to nắm chặt chén trà trên bàn, rắc một tiếng chén trà vỡ nát.

Bên trong phòng khách mấy người họ đều sửng sốt giật mình, Thiên Bội Thần lại càng lo lắng thay lão chủ tử, lão chủ tử vì sao phải làm chuyện như vậy, hắn đi theo Thiếu chủ từ trước cho tới bây giờ nên biết, lão chủ tử làm chuyện nghịch ý của thiếu chủ như vậy, chỉ càng đem thiếu chủ đẩy ra xa mình hơn thôi?

Khuôn mặt diễm lệ của Phượng Lan Dạ, một chút phản ứng cũng không có, ánh mắt lạnh lùng nhìn hết thấy.

Đối với lão chủ tử nàng chưa thấy qua mặt nên không thể nói cảm giác gì, nếu Quý cơ lão nhân đã thông minh như vậy, thì việc hấn làm tất nhiên có mục đích, nhưng mục đích gì đây?

Bên trong phòng khách lâm vào yên tĩnh, phía ngoài có tiếng bước chân vang lên, thị vệ dẫn Kiều Lung đi đến.

Kiều Lung một thân y phục màu hồng, nổi bật lên làn tóc mây như mực của nàng, hồng y như áng mây, càng làm nàng ta trở nên kiều mị, quanh thân quý khí cùng lãnh ngạo, chậm rãi đi tới, quét mắt mọi người một cái, cuối cùng quỳ xuống : "Tham kiến Vương gia."

Thiên Bột Thần ở bên cạnh lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ nhân này, muốn đi tới đánh cho nàng ta một chưởng, nữ nhân này thật quá ngu xuẩn, hấn sở dĩ bỏ qua cho nàng, bởi vì nàng là do lão chủ tử phái tới, hấn không muốn đả thương tánh mạng nàng, không nghĩ tới nữ nhân này thật sự vô sỉ đến không ngờ, chắc nàng ta không biết thiếu chủ không thích nàng, đúng là tự chuốc lấy khổ.

Nam Cung Diệp khóe môi vẽ ra một nụ cười, con người cực kỳ dữ tợn, thế nhân nói Tề vương tính cách quái gở, âm ngoan tàn nhẫn, nếu đã như thế, thì hấn làm sao quan tâm cái gì là ánh mắt thế nhân, chỉ một cái chớp mắt mang theo sự rét lạnh tựa như Tu La tới từ địa ngục.

Kiều Lung đang quỳ trên mặt đất, nhin không được rung mình một cái, người nam nhân này rõ ràng rất đẹp, vì sao một khắc trước tựa như tiên, sau một khắc như thành ma quỷ, làm người ta khủng hoảng, lòng bàn tay không nhin được toát ra mồ hôi lạnh.

Nam Cung Diệp căn bản không cho Kiều Lung đứng dậy mà chỉ mở miệng.

"Người muốn gặp Bốn vương, chuyện gì?"

"Kiều Lung là công chúa Long Tường quốc, lần này đến Thiên Vận hoàng triều, là bởi vì Quý cơ lão nhân yêu cầu, hắc bảo Kiều Lung đến Thiên Vận hoàng triều gả cho Tề vương."

Kiều Lung thanh âm càng nói càng nhỏ, bởi vì nàng thấy được sát khí trong mắt Nam Cung Diệp, rất nồng rất mãnh liệt.

Một bên Thiên Bội Thần quanh thân đổ mồ hôi lạnh, giận dữ nhìn chằm chằm nữ nhân này, đáng chết nữ nhân này phá hủy phân tình giữa Thiếu chủ cùng lão chủ nhân, vốn Thiếu chủ Tâm tựa hồ có chút buông lỏng rồi, không nghĩ tới nàng vừa xuất hiện, chỉ sợ khúc mắc so sánh với trước kia lớn hơn nữa.

"Người cho rằng người muốn gả, thì Bốn vương sẽ phải cưới người sao? Thiên hạ này có bao nhiêu người muốn gả cho Bốn vương, người nói xem Bốn vương cũng phải cưới hết sao?"

Nam Cung Diệp thu lại thị huyết, thay vào đó là nụ cười không gợn sóng không gây sợ hãi, chỉ có mấy người ở gần hắc mới biết được, giờ phút này vẻ mặt chủ tử đại biểu ý gì? Hắc muốn động sát giới rồi, hơn nữa còn là tự mình động, chỉ cần hắc muốn động, thường thường thì người đó sẽ rất thâm.

Đáng tiếc Kiều Lung không biết, thấy Tề vương trong một khắc sát cơ thối lui, giờ phút này nhìn qua lại ôn nhuận rất nhiều, cho nên nàng ta lá gan càng lớn hơn.

"Kiều Lung bất luận là thân phận hay là nhân phẩm, tự nhận cùng Tề vương mới là nhất xứng đôi nhất, về phần người khác, lão chủ tử cho là không xứng."

Tiếng nói nàng vừa dứt, Phượng Lan Dạ cũng không giận mà bên môi chỉ nở nụ cười, bởi vì nàng thật sự chưa từng thấy có người tự khen mình

như vậy, người bình thường còn biết khiêm nhường một chút, nữ nhân này da mặt thật dày.

Bên trong phòng khách mấy người đồng thời nhìn về Phượng Lan Dạ, cho là nàng bị kích thích, nhất là Nam Cung Diệp, hắn đưa tay lên nắm tay nàng: "Lan Nhi?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, duỗi tay che miệng hắn: "Ta chỉ cảm thấy nàng ấy nói chuyện buồn cười, nào có người tự khen bản thân mình như vậy, da mặt thật dày a?"

Kiều Lung vừa nghe lời Phượng Lan Dạ nói..., lập tức hùng hổ trừng mắt, bất quá khi thấy ánh mắt sùng nịch của Nam Cung Diệp, vừa giật mình vừa sợ, cuối cùng nàng thu liễm lại rất nhiều, uyển chuyển mở miệng.

"đây không phải là ý tứ của Kiều Lung, là ý tứ của Quý cơ lão nhân, bằng không ta cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này."

Nàng đem mọi chuyện đẩy đến trên người lão nhân kia, Thiên Bội Thần sắc mặt rét lạnh một mảnh, cũng không biết lão chủ tử sao lại hồ đồ như thế, nhìn thế nào lại nhìn trúng nữ nhân như vậy, đẹp thì có đẹp, nhưng là tâm địa thật sự quá kém.

Nam Cung Diệp thấy Lan Nhi không có việc gì, một lần nữa đem tầm mắt rớt xuống trên người Kiều Lung: "Ý của ngươi là bởi vì ngươi lớn lên đẹp?"

Kiều lung vừa nghe lời nói, cũng không đáp lại, chỉ nhẹ nhàng tháo xuống mạng sa che mặt, lộ ra dung nhan, gương mặt này quả nhiên là độc nhất vô nhị, da thịt đẹp một cách hoàn mỹ mịn màng trắng như trứng gà, mắt ngọc mây ngài, lúm đồng tiền cười yếu ớt, quả nhiên là một mỹ nhân, phải nói là một Đại mỹ nhân, ngàn năm khó gặp.

Mấy người bên trong phòng khách cũng thừa nhận, nữ nhân này quả thật lớn lên mỹ, khó trách lại tự đắc như thế, dung mạo tuyệt sắc bậc này, nếu nam tử tầm thường, đã sớm bị nàng mê hoặc, đáng tiếc Nam Cung Diệp không phải là người bị sắc đẹp mê hoặc, hưởng chi sự xinh đẹp hãn nhân mãi đã thành thói quen rồi, chính bản thân hãn cũng có dung mạo tuyệt sắc, mỹ trong mắt hãn vô ích coi như không có gì.

Nam Cung Diệp thần sắc không đổi, chẳng qua là trong mắt hiện ra bão táp, sát ý, bên trong phòng khách, hết thấy thoát ra trong phòng khách, hàn khí toả ra bốn phía, Nguyệt Cấn chỉ cảm thấy bên hông vô kiểm vừa động, bên tai đã truyền đến một tiếng kêu đau đớn, sau đó phòng khách an tĩnh lại.

Trước sau trái phải bất quá chỉ một khắc thời gian, đợi đến khi mọi người bình tĩnh, thì thấy Kiều Lung ngồi dưới khách sảnh, hai tay che gương mặt, giống như thấy quỷ, máu từ giữa ngón tay trắng nhỏ chảy ra, theo cánh tay nhỏ giọt xuống, dính trên áo nàng.

Nàng mở to mắt, cúi đầu đưa tay ra nhìn, đôi mắt sững sờ, hai tay kia run rẩy, chỉ vào Nam Cung Diệp, một câu cũng nói không nên lời.

Nàng bị hủy dung rồi, nàng bị hủy dung rồi, luôn luôn tự hào mình xinh đẹp hơn người nàng lại bị người nam nhân này hủy diệt dung nhan tuyệt thế vô song.

Mà ở trên cao Nam Cung Diệp tựa như không chút nào vì thế mà để ý, ánh sáng lạnh từ bảo kiếm phản xạ đến trên mặt của hãn, ánh mắt của hãn rất lạnh, từ từ ngửa đầu lên, nhìn Kiều Lung, vẫn nở nụ cười như cũ.

"Hiện tại ngươi cho là còn có gì có thể xứng đôi với Bốn vương ?"

Không có dung mạo, nàng còn có cái gì xứng đôi với hãn, người nam nhân này là ma quỷ, hãn không có tim, một chút cũng không hiểu được

thương hương tiếc ngọc, nàng bị như vậy, hấn chẳng những làm như không thấy, hơn nữa còn phá hủy mặt của nàng.

"Người tại sao lại muốn phá hủy mặt của ta"Kiều lung khóc lên, nước mắt hòa cùng vết máu, nhỏ giọt trên mặt đất.

Phượng Lan Dạ nhìn nữ tử này, cau mày, đáy lòng thở dài, tội gì còn quay trở lại, nếu Thiên Bội Thần đã thả người một con ngựa, người nên trở về Long Tường quốc đi, không phải đã tốt hơn sao? Thế nhưng còn quay lại để chịu tội.

"Còn có cái gì xứng đôi với ta."

Nam Cung Diệp vẫn đang đợi đáp án của Kiều Lung, bên trong phòng khách tất cả mọi người đều hiểu, nếu như Kiều Lung còn nói ra một thứ gì nữa, chỉ sợ sẽ nhất nhất đều bị Vương gia hủy diệt, ngay cả Kiều Lung trong lòng cũng biết rõ, nên nào còn dám nói ra một chữ nào, nàng không nói lời nào, sắc mặt Nam Cung Diệp đột nhiên thay đổi, âm ngao lạnh, ra lệnh " Nguyệt Cẩn, phế đi võ công của nàng cho ta, phái người đem nàng đưa về Long Tường quốc đi."

" dạ, Vương gia."

Nguyệt Cẩn nào dám nói nhiều, lập tức đi tới đưa tay lên điểm huyết đạo của Kiều Lung , Kiều Lung vốn bị nội thương, hơn nữa trên mặt bị hủy, ngay cả tâm cũng chết rồi, nào còn phản ứng lại, mặc cho Nguyệt Cẩn định đoạt, Nguyệt Cẩn đem Kiều Lung dẫn ra ngoài, đi làm việc.

Trong khách sảnh, Thiên Bội Thần còn quỳ chờ xử phạt, Nam Cung Diệp âm trầm nhìn Thiên Bội Thần.

"Không nghĩ tới người dám can đảm giấu diếm lừa gạt Bốn vương, người như vậy Bốn vương cũng không dám lưu, lập tức trở về Nhu Yên đảo đi, nói cho hấn biết, từ nay về sau Bốn vương không muốn gặp lại hấn

và bất cứ người nào của Nhu Yên đảo, nếu không Bốn vương tự dẫn người đi diệt Nhu Yên đảo."

Lời nói tàn nhẫn thị huyết phun ra, Thiên Bột Thần không dám nhiều lời, hăn biết Thiếu chủ đã để cho hăn một con đường sống, nếu không, mình không còn đường sống trở về, nhưng lão chủ nhân dặn dò hăn bảo vệ Thiếu chủ, nếu hăn trở về Yên Hải , hiện tại nhiệm vụ của hăn không hoàn thành, hăn cũng không còn mặt mũi thấy lão chủ tử, chi bằng lấy chết tạ tội.

Thiên Bột Thần ý niệm trong đầu vừa nghĩ, lòng bàn tay ngưng tụ, khí lưu nổi lên, liên hướng đầu của mình đánh tới, trầm thống mở miệng: "Thuộc hạ lấy cái chết tạ tội."

Hăn mau, một đạo khí lưu khác còn nhanh hơn, Nam Cung Diệp một chưởng bay ra hóa giải khí lực của hăn, khiến cho chưởng lực của hăn yếu đi một phần, không có tạo thành cái chết.

Phượng Lan Dạ nhắm mắt lại, nhìn về phía Thiên Bột Thần, từ từ mở miệng: "Người trở về đi, ta nghĩ hết thấy đều ở bên trong dự đoán của lão chủ tử người, hăn nhất định sẽ có chỉ thị mới cho người."

Thiên Bột Thần ngây ngẩn cả người, thử nghĩ lại lời nói của Tiểu Vương phi..., đúng là có đạo lý, lão chủ tử làm việc luôn luôn cẩn thận, vì sao chuyện này lại đường đột, hay là hăn nên trở về Yên Hải để hỏi, cho dù chết thì cũng nhắm mắt, nghĩ vậy hăn trầm thống mở miệng: "Dạ, thuộc hạ lập tức trở về Yên Hải."

Nói xong thì lắc mình rời đi, khách sảnh cuối cùng đã yên tĩnh lại, Nguyệt Căn cũng từ ngoài cửa đi đến, cung kính bẩm báo.

" Vương gia, hết thấy đều làm theo lời Vương gia."

" ừ, sau này để cho Nguyệt Hộc bảo vệ Tiểu Vương phi."

Phượng Lan Dạ vừa nghe hẳn đem người điều đến bên cạnh mình, liền không tán thành: "Không cần, gần đây sóng ngầm bắt đầu khởi động, hay để lại bên cạnh người đi, ta không có việc gì."

"Không được, "Nam Cung Diệp không để ý tới nàng, phát tay cho Nguyệt cần đi xuống, bên trong phòng khách an tĩnh lại, chỉ có hai người bọn họ.

.....".

Kiều lung bị hủy dung, còn bị phế đi võ công đuổi ra khỏi phủ, trong vương phủ, tất cả tiểu nha hoàn đều vui mừng thành một mảnh, còn kém chút nữa là đốt pháo pháo ăn mừng.

Diệp Linh đem Ngân Ca vào khách sảnh của Vương Phi, hai ngày trước nó ngã bệnh, hôm nay vừa lúc hết bệnh liền bắt đầu gọi không ngừng.

"Ngân Ca nhớ Tiểu Vương phi, Ngân Ca nhớ Tiểu Vương phi."

Phượng Lan Dạ phốc một tiếng cười lên, lòng nàng đang lạnh như băng, hiện tại ôn hòa rất nhiều, đứng lên đi trêu Ngân Ca: "Người nhớ ta, nhưng ta không nhớ người a."

Diệp linh cùng tiểu nha đầu Hoa Ngạc cũng vây quanh ở bên cạnh, cười nhìn Vương Phi trêu chọc Ngân Ca, sau khi Kiêu Lung bị đuổi đi, tất cả mọi người từ đáy lòng đều cảm thấy vui vẻ, Tề vương phủ lần nữa khôi phục bình yên như trước kia. Ngân Ca nghe Phượng Lan Dạ nói..., tựa hồ không cao hứng, nghiêng đầu nhỏ không để ý người khác, sau khi sinh bệnh một lần, tính tình nó cũng hống hách hơn, mọi người một lần nữa cười lên, Diệp linh không nhịn được mở miệng trêu chọc nó.

"Ngân Ca, ta nhớ người lắm."

" ta cũng nhớ người" Hoa Ngạc tiếp lời, tiểu tử kia ngẩng đầu liếc hai mắt, lập tức lại cao hứng đứng lên: "Mỹ nữ, cười với gia một cái, cười với gia một cái."

Lời này nguyên là Phượng Lan Dạ dạy nó, lời trong miệng nó nói ra, khỏi cần phải nói là buồn cười đến bao nhiêu, khiến mọi người cười đến đau cả bụng , Phượng Lan Dạ cũng nhin không được nữa cười lên, cái kẻ vô sỉ này, nàng xoay người ngồi vào một bên, Diệp linh đem lồng chim treo lên.

Ngân Ca thấy mọi người cười đến lợi hại, càng gọi gay gắt: "Mỹ nữ, cười với Gia một cái"

Phượng Lan Dạ phát hiện một chuyện, Ngân Ca thường thường thấy mọi người cười dữ dội, thì nó lại càng thích nói câu kia, tiểu tử này quả thật cơ trí.

Tề vương phủ an định lại, bất quá Tề vương Nam Cung Diệp cũng rất lạnh, cả khuôn mặt âm trầm vô cùng, hẳn vừa xuất hiện mọi người cứ như bị đè nén, sau đó mượn cớ làm việc, né đi, ngay cả Ngân Ca cũng quy củ không dám nói thêm cái gì?

Bất quá cũng may Vương gia không có phát tác ra ngoài, phần lớn thời gian Tiểu Vương phi đều phụng bồi hắc, nên hết thầy cũng rất bình thường.

Liên tiếp mấy ngày hai người cũng không có xuất phủ, sống ở Tuyên trong viện.

Đêm hôm nay, trong cung xảy ra một đại sự, thời điểm nửa đêm, lúc Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đang ngủ, Tích quán gia dẫn người đi tới bẩm báo, trong cung có người đến, bảo Vương gia cùng Vương Phi tiến cung?

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vội vã , mặc quần áo sửa sang lại mọi thứ, mới ra khỏi Tuyền viện.

Thấy Tích quản gia đứng ở trước cửa, Nam Cung Diệp trầm giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

" Tiểu nhân không biết, người tới là một thái giám bình thường, chỉ nói Nguyên công công phân phó mời Vương gia cùng Vương Phi tiến cung."

Nam Cung Diệp không nói gì, nắm tay Phượng Lan Dạ hướng phía trước đại môn Vương Phủ đi đến, theo phía sau là mấy tên hạ nhân cùng thị vệ, phía trước thì có người mang đèn lồng, đoàn người một đường minh mông cuộn cuộn chạy thẳng tới phía trước.

Trước cửa đại môn Vương Phủ, ngừng lại một chiếc xe ngựa sang trọng, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn, tiểu thái giám kia quả nhiên là người của Tiêu Nguyên cung, hần cung kính đứng ở dưới xe ngựa, vừa nhìn thấy Tề vương xuất hiện, vội vàng dẫn người tới hành lễ

" Tham kiến Tề vương Gia."

" đứng lên đi, trong cung đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Diệp phất tay, lạnh lẽo mở miệng, trong bóng đèn đôi mắt hần bao phủ hàn khí, làm lòng người sinh ra sợ hãi, tiểu thái giám kia không dám nhìn thẳng, chỉ cúi đầu bẩm báo: "Nô tài không biết, hình như là Miên phi nương nương xảy ra chuyện?"

" Miên phi?"

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đồng thời lên tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, hai người lên xe ngựa, thị vệ Tề vương phủ phiên thân lên ngựa, hơn mười người theo đuôi phía sau, một đường hướng hoàng cung đi đến, lần này tiến cung, Phượng Lan Dạ không mang theo bất kỳ

tiểu nha đầu nào, chỉ cùng Nam Cung Diệp ngồi chung xe ngựa, vào hoàng cung.

Trên xe ngựa, Nam Cung Diệp đưa tay ôm Phượng Lan Dạ tựa vào trước ngực của mình, thì thầm nói.

"Nàng ngủ đi, bây giờ còn là nửa đêm."

"Ta không mệt, trong cung rối cực bắt đầu rồi loạn, ta nghĩ chuyện Ngọc phi hẳn là rất nhanh liền có tin tức."

Hai người ở bên trong nói chuyện, xe ngựa cứ một đường chạy thẳng đến hoàng cung, tiểu thái giám trực tiếp đem Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đưa vào cửa nội cung, đi về phía Tư Tương điện.

Trước cửa Tư Tương điện, vài cỗ xe đã dừng lại ở đó, trong ngoài cửa điện, bóng người đung đưa, ánh đèn sáng như ban ngày, nhưng lại không có một chút tiếng vang, người ra ra vào vào rất nhiều, nhưng trên mặt mỗi người đều hoảng hốt sợ hãi, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi vào.

Chỉ thấy hai bên đại điện, đứng không ít người, có Tấn vương Nam Cung Trác và Tấn vương phi cùng Sở Vương Nam Cung Liệt và Sở Vương phi, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp còn có An vương Nam Cung Quân cùng Tư Mã Vụ Tiễn, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cũng đã tới, hậu cung mấy người phi tần đều đã có mặt, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi, ngay giữa đại điện đang quỳ một người, chính là Mai Phi nương nương, giờ phút này nhìn qua đâu còn bộ dạng cao cao tại thượng lúc trước, lúc này nàng ta chật vật không chịu nổi đang thấp giọng khóc nức nở.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi vào, cũng không có người nhìn chăm chú bọn họ, bọn họ chọn nơi hẻo lánh đứng lại, chú ý đến động tĩnh trước mắt, không biết xảy ra chuyện gì.

Tư Mã Vụ Tiễn phát hiện bọn họ trước tiên, liền lặng lẽ đi tới đây, nhích tới gần Phượng Lan Dạ, ôn hòa mở : "Các người đã tới."

Phượng Lan Dạ cầm tay nàng, nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vụ Tiễn nhìn mọi nơi một cái, thấy không ai chú ý, mới nhỏ giọng nói thầm: “ Miên phi nương nương sảy thai, nghe nói là Mai Phi nương nương hạ độc thủ."

Thì ra người muốn động là Mai Phi, Phượng Lan Dạ khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, mặt mũi đều bình thản, chỉ cần không động Tề vương phủ là được, anh chị em cùng cha khác mẹ bọn họ đấu nhau thoải mái, nếu hoàng thượng động đến trên đầu Mai Phi, đều này nói lên một chuyện, người được đề thái tử cử căn bản không phải Tấn vương.

Nói vậy đạo lý này rất nhiều người cũng hiểu, Phượng Lan Dạ ngửa đầu lên nhìn, chỉ thấy Tấn vương Nam Cung Trác sắc mặt một mảnh tái nhợt, cúi thấp nửa đầu nhìn Mai Phi quỳ trên mặt đất, không nói một lời, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, thì theo Mai Phi quỳ gối ở chính giữa đại điện, trong miệng thỉnh thoảng kêu lên.

" Sao mẫu phi lại hạ độc chứ? Phụ hoàng, người phải tin tưởng nhi thần, mẫu phi không thể nào hạ độc thủ ."

Mai Phi cũng khóc mở miệng: "Hoàng thượng a, thiếp thân không có hạ độc, người không thể nghe lời một mình Miên phi nói mà định thiếp tội như vậy."

Lúc này Mai Phi nghĩ biết vậy mình chẳng làm, thiên hạ này mọi chuyện sẽ không vĩnh viễn như toan tính của mình, nghĩ ra cách tốt hơn nữa thì thế nào, mọi chuyện cũng không thể vĩnh viễn nằm trong tay của mình đâu, chơi tâm kế, kết quả chỉ sợ thua bởi tâm kế bên trong , hoàng thượng, người cũng sẽ có một ngày như thế .

Phượng Lan Dạ mắt lạnh nhìn hết thấy trong đại điện, nàng cũng sẽ không đồng tình với Mai Phi, có lẽ là nàng ta bị báo ứng, nàng ấy có thể ổn thỏa ngồi vào vị trí một trong bốn phi, trong tay chỉ sợ dính không ít máu tanh, những người đó chẳng lẽ đều đáng chết, bất quá phía ngoài ầm ỹ thành như vậy, nhưng hoàng thượng đâu? Phượng Lan Dạ nghĩ thế liền nhìn về Vụ Tiễn bên cạnh.

"Hoàng thượng đâu?"

" ở bên trong, nghe nói Miên phi bị thương nặng, ngự y đang cứu giúp."

Phượng Lan Dạ gật đầu, tỏ vẻ biết rồi, hai người các nàng nói chuyện, Nam Cung Diệp tự nhiên nghe được, nhưng hắn từ đầu tới đuôi cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chú nhìn vào tình huống trong điện.

Tấn vương Nam Cung Trác gương mặt xanh mét một mảnh, bàn tay to nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, tâm tình của hắn rõ ràng vô cùng tức giận, không biết là đối với Mai Phi nương nương hay là đối với việc Miên phi nương nương sanh non, hoặc là hoàng thượng, bất quá giờ này người nào lại đi để ý tới tâm tình của hắn, ở một góc đối diện Tấn vương, Sở Vương cùng Nguyệt phi nương nương rõ ràng vô cùng cao hứng, có thể diệt trừ một đối thủ đúng là quá tốt.

Phượng Lan Dạ nụ cười ở khóe môi càng sâu, nhìn Nguyệt phi cùng Sở Vương, đến lúc này rồi, mà bọn họ vẫn nhìn có chút hờ hững, phải biết rằng nếu như hoàng thượng đã động Mai Phi cùng Tấn vương, có lẽ người tiếp theo sẽ là bọn họ, trừ phi Sở Vương được chọn làm thái tử, bất quá theo quan sát của nàng thái tử không giống như là Sở Vương, cho nên hoàng thượng nhất định sẽ động đến bọn hắn.

Mặc dù đau lòng Nam Cung Diệp, nhưng Phượng Lan Dạ cũng rất bội phục Hạo Vân đế, hắn biết những đứa con này một so sánh với một càng hung tàn hơn, nếu như không xuống tay trước không chế sự phát triển, có lẽ

giang sơn này sẽ rung chuyển bất an, hơn nữa chém giết thành phong trào, cho nên hãn động thủ giành trước một bước, chỉ khi hãn khống chế được mọi thứ, thì mới giảm bớt thương vong không cần thiết, hơn nữa chỉ có hãn mới có thể giữ được hòa bình giữa những đứa con này, cứ nhìn xem làm như thế nào .

Chẳng qua, hãn vì sao phải nhẫn tâm đối đãi với Nam Cung Diệp như thế đây? Trong chuyện này chẳng lẽ còn cất dấu ẩn tình gì?

Phượng Lan Dạ suy đoán, đang lúc nàng nghĩ đến thời điểm nhập thần, thì một đạo thân ảnh Minh hoàng từ trong điện đi ra, khuôn mặt uy nghiêm trầm trọng, hai mắt lóe ánh sáng lợi hại, thật giống như hàn khí bắn ra bốn phía của bảo kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, đại điện lập tức u ám, ai cũng không dám nói nhiều một câu, nhiều người cùng khom người, cho đến khi Hạo Vân đế đi tới chỗ cao ngai xuống, bên dưới mọi người mới quỳ xuống .

" Tham kiến hoàng thượng (phụ hoàng)."

Hạo Vân đế vẻ mặt âm trầm, phất phất tay, cho mọi người đứng lên, chỉ có Mai Phi cùng Tấn vương Nam Cung Trắc còn có Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu cùng Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, bốn người này vẫn quỳ gối ở giữa không nhúc nhích.

Mai Phi ba bước làm hai bước, đứng lên cầu khẩn: "Hoàng thượng, thiếp thân không có làm gì cả, hoàng thượng nhất định phải điều tra rõ a."

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cũng đứng lên van xin: "Phụ hoàng, mẫu phi sẽ không làm như vậy , người nhất định phải tra rõ ràng"

Hạo Vân đế không nói chuyện, ánh mắt lộ ra vẻ rất mệt mỏi, hướng phía sau của chiếc ghế dựa vào một chút, đưa tay vung lên, từ phía sau hãn đi tới một người, đúng là Đại thái giám Nguyên Phạm, Nguyên Phạm đi xuống hai bậc thang đài, mặt mũi trầm trọng mở miệng.

"Hoàng thượng để cho nô tài tra chuyện của Miên phi nương nương trúng độc, nô tài đã điều tra xong."

Nguyên Phạm nói xong, liền hướng ngoài cửa điện kêu lên: "Đem người mang vào."

Lập tức có mấy tên thái giám áp giải mấy người đi vào, mấy người kia vừa vào trong điện, cũng không dám nhìn bất luận kẻ nào, nhất là ánh mắt của Tần vương cùng Mai Phi, họ quỳ gối một bên đại điện, không nói một lời.

Nguyên Phạm cầm trong tay phất trần đi tới, tiếng nói lạnh lạnh vang lên: "Nói đi, đem lời nói lúc trước nói với ta một lần nữa hướng về phía các vị Vương gia nương nương nói lại, để cho các chủ tử biết chuyện gì đã xảy ra."

"dạ, Nguyên công công."

Một loạt người lên tiếng, liền có một người quỳ nhích ra ngoài một chút, cúi đầu đáp lời.

"nô tỳ là cung nữ Tư Tương điện, buổi tối hôm qua vào giờ Thìn Mai Phi nương nương tới đây thăm chủ tử, đến một lúc thì đi."

Mai Phi vừa nghe kêu lên: "Chẳng lẽ ta tới thăm nàng cũng không được."

Lúc này một gã cung nữ khác tiếp lời: "Mai Phi nương nương lúc tới, đã tặng Miên phi nương nương một túi thơm."

Nguyên Phạm nói: "Nương nương có chuyện này không?"

Mai Phi nghe gật đầu: "Đúng vậy, ta tặng cho nàng một túi thơm."

Mai Phi sắc mặt rất khó nhìn, trong lòng tim nhảy thình thịch , thật ra thì cái túi thơm kia đã được đụng tay đụng chân, bất quá thuốc kia chỉ sử dụng trong thời gian ngắn sẽ không phát tác, hơn nữa còn bất tri bất giác làm cho người ta chảy máu mắt đi hải tử, sao chỉ trong thời gian ngắn như vậy lại phát tác a, cho nên nàng tin tưởng cũng không phải vấn đề của túi thơm, bởi vì như thế nên nàng mới rất trấn định, nhưng đã điều tra được cái túi thơm này rồi, thì nàng không khỏi có chút sợ.

"Là cái này sao?" Nguyên Phạm đem túi thơm đưa tới trước mặt Mai Phi, Mai Phi liếc một cái, gật đầu, đúng là cái túi thơm này, Nguyên Phạm thấy nàng gật đầu, liền xoay người cầm túi thơm trong tay đưa cho ngự y quý gối bên cạnh: "Cao ngự y, túi thơm này có vấn đề gì không."

"Bẩm hoàng thượng, các vị Vương gia, nhang trong túi có cây nghệ tây (*), mùi vị thơm ngát, người người được chỉ thấy có một loại hương thơm, nhưng nhẹ có thể khiến người sanh non, nặng thì mẫu tử đều mất."

(*) cái này thì ta ko thể bảo đảm tính chính xác vì có bản convert ghi là nghệ tây có bản ghi là hoa hồng, chẳng biết đâu mà lần nữa >_<

Cao ngự y tiếng nói vừa dứt, trên mặt Mai Phi mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống , túi thơm này nàng không có bỏ cây nghệ tây, chẳng qua là ngũ vị hương thảo tầm thường, đã xảy ra chuyện gì, túi thơm tại sao lại có cây nghệ tây độc tố lớn như thế, không phải là nàng làm a, cái này thật là có miệng mà không thể nói được.

"Hoàng thượng a, thiếp thân không có làm gì cả, hoàng thượng."

Mai Phi khóc đến thê thảm vô cùng, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm cũng quỳ cầu khẩn: "Phụ hoàng, mẫu phi sẽ không làm như vậy van xin phụ hoàng bỏ qua cho mẫu phi."

Bên cạnh Nguyệt phi cũng không quên quạt thêm gió để đốt lửa: "Tỷ tỷ không phải mới vừa nói túi thơm là của người sao?"

Trên đại điện, rất nhiều người mang bộ dạng xem kịch vui, không ai có hành động gì cả, Mai Phi cùng Bát hoàng tử khóc thật thương tâm, lúc này vẫn ngồi ở trên cao không động đậy, Hạo Vân để đột nhiên mở mắt, cặp mắt sâu u âm trầm, nhìn một cái không tới đáy, thanh âm sâu thẳm thì huyết vang lên.

"Người đến, kể từ hôm nay Mai Phi không được rời khỏi Mai linh điện một bước, trong cung tất cả sự việc lớn nhỏ, sau này đều do Hoa phi xử lý."

Ngoài cửa điện, mấy tên thái giám chạy nhanh vào, đi thẳng đến bên người Mai Phi.

Mai Phi ngơ ngác, nàng nỗ lực bao nhiêu năm, chỉ trong thời gian nháy mắt, mình bị giam lỏng rồi, còn không được ra khỏi Mai linh cung một bước, trong cung thật là đáng sợ, chỉ cần đi nhầm một bước liền bị hủy diệt tất cả, nàng không dám nhiều lời thêm nữa, khi hiểu ra rồi thì đứng dậy đi theo phía sau thái giám ra ngoài.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm nhanh chóng đứng dậy, cũng không để ý tới người khác, đi theo phía sau Mai Phi về Mai linh điện, chỉ cần mẫu phi không có chuyện gì là tốt rồi, không ra thì không ra, vẫn tốt hơn bị giam trong lãnh cung.

Bát hoàng tử cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Mai Phi cùng Nam Cung Trác biết, trong lòng hoàng thượng người được chọn làm thái tử không phải là hắn, cho nên mới phải động đến bọn họ.

Nam Cung Trác sắc mặt khó coi dị thường, Hạo Vân để ở phía trên cũng không hấn, mà chỉ nhìn bóng lưng của Mai Phi rồi lạnh lùng cảnh cáo: "Nếu như ra khỏi Mai linh điện một bước, người hãy vào trong lãnh cung đi"

Ngoài cửa điện, gió đêm lạnh lẽo, Mai Phi không nhịn được đánh rùng mình một cái, đêm nay sao lại lạnh như thế, nước mắt không nhịn được

chảy xuống.

Trong đại điện, Hạo Vân để phất tay để cho Tấn vương Nam Cung Trác cùng Lâm Mộng Yếu đứng lên, hần nhìn lướt qua những người trong ngoài đại điện, trầm trọng mở miệng: "Miên phi bởi vì sanh non, thân thể suy yếu, nàng cũng mệt mỏi rồi, các người cũng tự mình xuất cung đi."

"dạ, phụ hoàng bảo trọng long thể."

Mọi người cùng nhau cáo an, sau đó chậm rãi đi ra bên ngoài, ngoài cửa điện, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn nhìn nhau, cười gật đầu, sau đó lên xe ngựa của mình rồi đi hoàng cung.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ liếc về phía Nam Cung Diệp từ đầu tới đuôi không có phản ứng gì, nhỏ giọng mở miệng.

"Chúng ta đi gặp Mai Phi đi, hỏi một chút chuyện gì đã xảy ra năm đó cho Ngọc Vãn Điện."

"tốt."

Nam Cung Diệp đối với chuyện của mẫu phi thì có cảm hứng, còn đối với những chuyện phát sinh trong cung đình này, một chút hứng thú cũng không có.

Xe ra khỏi ngoài cửa cung, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ tung người ra, Nguyệt Cầm chỗ tối theo sát bọn hắn, một đường hướng Mai linh điện đi.

Mai linh điện, bọn họ rất quen thuộc, lúc này nó vô cùng an tĩnh, sự phồn hoa náo nhiệt trước đây đã tan biến.

Hai người đi xuyên qua hoa viên phía sau Mai linh điện, từ cửa sau mà vào, chạy thẳng tới tẩm cung của Mai Phi, lúc này bên trong tẩm cung,

ngọn đèn dầu sáng lên yếu ớt, có tiếng người khóc, Nam Cung Diệp điếm nhẹ một cái trên cửa sổ rèm lụa, nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong tấm cung, Mai Phi đang cùng thiếp thân tỳ nữ của nàng là Bình cô cô khóc thành một đoàn, không biết có phải là khóc mệt hay không, Mai Phi đã bình tĩnh lại, phất tay để cho Bình cô cô đi xuống.

"Ta muốn yên tĩnh một chút."

Bình cô cô chần chờ, tựa hồ sợ Mai Phi làm ra chuyện gì không tốt nên không chịu rời đi: "Nương nương, ta ở cùng người."

"Không có chuyện gì, ta chỉ muốn ngồi một mình, người đừng lo lắng."

Mai Phi phất tay, lộ ra vẻ mệt mỏi, ngồi cũng không nhúc nhích, Bình cô cô lặng lẽ lui xuống, bất quá cũng không dám cách quá xa, nàng đứng ở sát cửa, chỉ cần có một chút động tĩnh nàng liền vọt vào.

Mai Phi ngồi yên lặng cũng không có động tác gì, Nam Cung Diệp thấy bên trong không có người nào, đang chuẩn bị đi vào, thì thấy Mai Phi đứng lên, xoay người đi tới trong tủ quần áo lấy ra một dây lụa trắng, vung tay vút lên xà nhà, chầm chậm thắt lại, không nghĩ tới nàng lại muốn tự sát, Nam Cung Diệp đưa tay lôi kéo Phượng Lan Dạ lắc mình xông vào, Mai Phi đang đem cái ghế để lên, thì nghe được tiếng vang, xoay mình nhìn sang, chỉ thấy dưới ánh đèn đứng thẳng hai người.

Tuần mỹ vô trù Tề vương Nam Cung Diệp, xinh đẹp bức người Tề vương phi Phượng Lan Dạ.

Hai người bọn họ xuất hiện ở nơi này làm gì, Mai Phi ngửa đầu lên ngó chừng Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, lạnh lùng mở miệng.

"Các người tới nơi này làm gì?"

"Nương nương đang làm cái gì vậy?"

Phượng Lan Dạ dạo bước đi qua, trên mặt vẫn đăm đăm như cũ, chậm rãi mở miệng hỏi thăm.

Mai Phi nghe lời nàng vừa nói, mới nhớ tới mình chuẩn bị tự sát, lụa trắng đã cột xong, giờ phút này một tay còn xách ghế ngồi, nghĩ đến cảnh tượng của mình, lúc này như một con chó chết chủ, nghĩ tới đây nàng ném cái ghế ngồi đi rồi khóc lên, vừa khóc vừa chỉ vào Phượng Lan Dạ.

"Thì ra người đến là để chê cười ta ."

Phượng Lan Dạ mắt tròn trắng, nàng nửa đêm không ngủ chạy đến đây để cười nhạo nàng ta sao, nếu không phải vì chuyện của Ngọc phi nương nương cần phải hỏi nàng ta, thì nàng ta có chết hay không liên quan gì đến nàng, xem ra nữ nhân này già rồi, đầu óc cũng hồ đồ, Mai Phi thông minh cả đời cũng có lúc hồ đồ a.

" Mai Phi nương nương cần gì chết, nương nương thương yêu Bát hoàng tử như vậy, nếu nương nương chết, ai bảo vệ Bát hoàng tử đây."

Phượng Lan Dạ biết cái gì có thể uy hiếp Mai Phi, nàng ta có lẽ không lo lắng cho Tấn vương Nam Cung Trác, tuy nhiên không thể không lo lắng cho Bát hoàng tử, đây chính là miếng thịt trong lòng của nàng, quả nhiên tiếng nói của Phượng Lan Dạ vừa dứt, Mai Phi ngừng đầu lên, nước mắt chảy xuống như thác.

" Sâm nhi."

Ngoài cửa điện Bình cô cô nghe được tiếng khóc của Mai Phi, không nhìn được khăn trương lên, dán ở trên cửa hỏi tới: "Nương nương, người không sao chứ, nương nương?"

Mai Phi hít hai hơi, mở miệng: "Ta không sao."

Nói xong lau khô nước mắt, cũng đã trấn định lại, nhìn Nam Cung Diệp: "Nói đi, hỏi ta chuyện gì, chỉ cần là ta biết, ta nhất định nói."

Nam Cung Diệp đi tới một chỗ ngồi xuống, Phượng Lan Dạ đứng ở trước mặt Mai Phi, nhàn nhạt mở miệng: "Chúng ta muốn hỏi chuyện tình của Ngọc phi, năm đó Ngọc phi chết như thế nào?"

Mai Phi không nghĩ tới Tề vương cùng Tề vương phi lại hỏi đến chuyện này, nàng kinh ngạc cau mày: "Các người hỏi cái này để làm gì, Tề vương nên biết, Ngọc phi năm đó là tự sát chết a."

Phượng Lan Dạ nhìn chăm chăm Mai Phi, thấy ánh mắt của nàng ta rất yên ổn, không giống như là đang nói dối, trong hoàn cảnh này, nàng ta cũng không còn cần thiết phải nói láo.

"Hoàng thượng năm đó rất cưng chiều Ngọc phi, nàng vì sao phải tự sát đây?"

Mai Phi vừa nghe lời này, ánh mắt ảm đạm một chút, chậm chạp mở miệng: "Thật ra thì chuyện năm đó, đâu còn người nào biết được nội tình, Ngọc phi mặc dù đẹp như thiên tiên, nhưng lúc đó, hoàng thượng chỉ cưng chiều Diệp Tương Tình người đàn bà kia, người đối với chúng ta chẳng thêm ngó tới, nhưng ngược lại, Diệp Tương Tình cũng không nguyện ý ở lại trong cung, hoàng thượng đã phái nhiều người canh giữ nàng, nàng không có võ công, cho nên chỉ có thể ở lại trong cung, có một lần nàng cùng hoàng thượng náo loạn lên, không cho phép hoàng thượng bước vào cung điện của nàng, hoàng thượng giận dữ cải trang xuất cung, lần đó lúc hăn trở về, có mang theo một nữ nhân, chính là Ngọc phi, thật ra thì hoàng thượng cũng không có nghĩ sắc phong địa vị gì cho Ngọc phi, nhưng Ngọc phi không chịu rời đi, một lòng chỉ muốn lưu ở trong cung phụng dưỡng hoàng thượng, nàng rất yêu hoàng thượng, còn hoàng thượng thì chỉ lợi dụng nàng để kích thích Diệp Tương Tình, sau này hai người họ hòa hảo,

để bớt ái náy trong lòng, hoàng thượng đã sắc phong nàng làm quý nhân, ban thưởng Ngọc Văn điện cho nàng."

Mai Phi nói tới đây, tựa hồ như trở lại lúc còn trẻ, khi đó hậu cung mỹ nữ như mây, giai lệ không có ba nghìn cũng có mấy trăm người, mỗi người đều dùng hết đầu óc cùng tâm tư, nghĩ cách hấp dẫn hoàng thượng, khi đó hoàng thượng anh tuấn vĩ ngạn, nếu không có thân phận hoàng ngàn vàng thì cũng là nam nhân trong lòng của nhiều người, vị hôn phu tốt nhất trong mắt của nữ nhân, huống chi hãn còn là hoàng thượng, mặc dù biết hãn chỉ cứng chịu một nữ nhân Diệp Tương Tình, mọi người cũng không bỏ cuộc, không ngừng ganh đua sắc đẹp, muôn hình dạng trạng.

Phượng Lan Dạ đưa đầu nhìn Nam Cung Diệp, thấy thần sắc của hãn rất lạnh, không nghĩ tới thì ra hoàng thượng cũng không phải thật lòng thích Ngọc phi, chẳng qua là lợi dụng nàng tới để kích thích Diệp Tương Tình, có lẽ bởi vì Ngọc phi lớn lên rất đẹp, hoàng thượng muốn hưởng Diệp Tương Tình thị uy, cho nên mới mang Ngọc phi về, đáng thương Ngọc phi.

"Nếu hoàng thượng không thích Ngọc phi, vì sao vừa cứng chịu nàng đây?"

Mai Phi phục hồi tinh thần lại, nói tiếp: "Diệp Tương Tình sau khi sinh hạ Thụy Vương, thân thể vẫn không phải là quá tốt, nàng luôn buồn bực không vui, sau đó thì ngã bệnh, bao nhiêu ngự y cũng thúc thủ vô sách, ngay cả bản thân nàng cũng tinh thông y thuật, thế nhưng cuối cùng không trị mà chết, nàng chết không tới một tháng sau, thì hoàng thượng liền cứng chịu Ngọc phi, thăng lên địa vị của nàng, còn ban thưởng Ngọc Văn điện, khi đó mọi người đối với Ngọc phi vừa ghen tỵ, vừa hâm mộ, không nghĩ tới Diệp Tương Tình chết không bao lâu, hoàng thượng lại thích nàng, khó trách cổ nhân nói từ xưa nam nhân đều bạc hạnh, quả nhiên không giả, ai biết Ngọc phi sinh hạ Tề vương không lâu sau lại tự sát, có người nói bởi vì nàng, bởi vì nàng?"

Mai Phi không nói thêm gì nữa, nhưng Phượng Lan Dạ biết nàng muốn nói cái gì, vì Ngọc phi vụng trộm bị hoàng thượng bắt được, không còn mặt mũi gặp người cho nên tự sát.

Bởi vì ngại Tề vương ở đây, cho nên nàng khó nói, Phượng Lan Dạ nheo mắt lại ở bên trong tấm cung đạo bước, từ từ mở miệng: "Như vậy sau khi Ngọc phi tự sát, một ít thái giám cung nữ của Ngọc Văn điện đâu."

"Trong một đêm toàn bộ đều biến mất."

Mai Phi trầm trọng mở miệng, những người đó rất có thể là hoàng thượng động tay chân, phi tử vụng trộm với người khác là rất đáng xấu hổ, tại sao có thể lưu lại những thái giám cùng cung nữ kia đây?

Không nghĩ tới lúc đó chỉ trong một đêm toàn bộ người của Ngọc Văn điện đều tiêu tán mất, điều này nói rõ cái chết của Ngọc phi không được rõ ràng, đến tột cùng là ẩn giấu cái gì đây?

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, nhìn Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp ngửa đầu lên, trên mặt bao phủ làn sương lạnh, con ngươi nhấp nháy một tia ấm áp, ôn thuận mở miệng.

" Mẫu phi ta là hạng người gì?"

" Ngọc phi sao? Nói thật ra, mặc dù ghen tỵ với nàng, cũng căm hận quá nàng, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, không biết nàng ở trong hoàn cảnh gì mà lớn lên, đơn thuần như một tờ giấy trắng, trong cung, bất kể người nào cũng đều là tỷ tỷ muội muội của nàng, đối với mọi người đều rất tốt, đối với thái giám cùng cung nữ cũng giống như người trong một nhà."

Cho đến hôm nay, Mai Phi vẫn còn nghi hoặc, một nữ tử thanh khiết giống như hoa sen vậy, sao lại có thể làm chuyện đó? Cuối cùng còn phải tự sát chết.

Tuy rằng biết thái độ làm người của Ngọc phi, cũng như chuyện trải qua giữa Ngọc phi cùng hoàng thượng, nhưng những thứ này đều không đủ để tìm được nguyên nhân đích thực cái chết của Ngọc phi, dựa theo lời Mai Phi nói..., thì hoàng thượng ắt không nên giết Ngọc phi, trừ phi Ngọc phi đã làm cái chuyện gì đó mà hấn cấn hận, chẳng lẽ Hoàng quý phi không phải là bệnh chết, là bị Ngọc phi giết chết, vậy cũng không phải, Ngọc phi đơn thuần như vậy, sao có thể nghĩ ra trăm phương ngàn kế hại người đây?

Phượng Lan Dạ đi tới bên người Nam Cung Diệp, chậm rãi mở miệng: "Chúng ta đi thôi."

"ừ"

Nam Cung Diệp đứng lên, hai người chuẩn bị rời đi, Phượng Lan Dạ nhớ tới chuyện gì liền quay đầu lại nhìn Mai Phi một cái: "Nếu muốn chết, hãy thử nghĩ đến Bát hoàng tử, hơn nữa trong tầm mắt của hoàng thượng mà chơi tâm kế, thì đầu óc của người phải thật tốt."

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ chuẩn bị rời đi, phía sau Mai Phi ngây dại, lời của Phượng Lan Dạ như sét đánh ngang tai, trong nháy mắt đột sáng lên sự mê mang trong nội tâm của nàng, nở nụ cười khổ, thì ra là nàng đang cùng hoàng thượng chơi tâm kế a, khó trách bị bại thảm, hoàng thượng thông minh như vậy, người nào mà đấu thắng hấn, xem ra Trác nhi căn bản là không phải là thái tử được chọn trong suy nghĩ của hấn, cho tới nay các nàng còn đang minh tranh ám đấu, thì có ích lợi gì, kết quả chỉ là công dã tràng mà thôi, Mai Phi khẽ lưỡng cười lên, nhìn Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ liền kêu một tiếng: "Các người chờ một chút."

Hai người quay đầu nhìn nàng, Mai Phi trầm tĩnh mở miệng: "Mặc dù ta không biết chuyện kia, nhưng có một người có lẽ biết một chút, chẳng qua là không biết nàng có nói hay không?"

"người nào?"

" Nguyệt phi, có một lần trong lúc vô tình ta nghe được ý tứ trong lời nói của nàng , tựa hồ là biết một chút chuyện năm đó."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa nghe, gật đầu tung người rời đi, dưới bầu trời đêm, rõ ràng là đầu mùa hè, nhưng lại đầy sương mù lạnh lẽo, trong cung này nơi nơi đều lạnh như băng, không có một chút nhân khí, tựa như một động ma, nhưng vẫn có nhiều người như vậy tranh giành võ đầu để được vào, kết quả cũng chỉ là hư không mà thôi, Phượng Lan Dạ ngửa đầu lên nhìn về hướng Nam Cung Diệp: "Chúng ta trở về chứ?"

"Đi chỗ Nguyệt phi."

Phượng Lan Dạ không nói chuyện, nếu biết được tin tức, hẳn không có khả năng không quan tâm mà trở về, nhiều năm đau khổ như vậy, càng ngày càng đến gần chân tướng rồi, hẳn làm sao có thể buông tha đây?

Nguyệt phi ở tại Nguyệt Diệu điện, cách Mai linh điện không xa, cho nên Nam Cung Diệp thi triển khinh công, chỉ một nén hương thời gian là đến nơi, Nam Cung Diệp vừa thu lại nội lực, dưới chân trầm lại, xoay tròn rơi xuống, phía sau Nguyệt Hộc theo sát bọn họ, cước bộ nhẹ nhàng đi tới Nguyệt Diệu điện.

Bên trong điện, ngọn đèn dầu sáng ngời, trừ cung nữ cùng thái giám đang làm nhiệm vụ canh gác, những người khác đều đi nghỉ ngơi, bốn phía im ắng một chút tiếng vang cũng không có.

Rất hiển nhiên Nguyệt phi đã nghỉ ngơi, bất quá Nam Cung Diệp nào để ý tới việc đó, hẳn đi tới phía cửa sổ sau tấm cung, từ cửa sổ mở rộng , thấy Nguyệt phi quả nhiên nghỉ ngơi, bên dưới giường lúc này hai cung nữ đang dựa vào nhau, bên trong tấm cung rất tấm cung yên lặng , một chút tiếng vang cũng không có.

Nam Cung Diệp cầm hai cục đá đánh vào, hai cung nữ kia thân thể ngã xuống, mê mang luôn. Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ nhanh chóng đi

vào, đứng ở trước giường Nguyệt phi họ cũng không lên tiếng.

Mặc dù Nguyệt phi không biết võ công, nhưng mà nửa đêm có người nhìn mình chăm chăm, thì có cảm giác dựng tóc gáy, cho nên rất nhanh liền tỉnh, thấy hai đạo ánh mắt, xoay mình kinh hãi, kêu lên: "Các người là ai?"

" Nam Cung Diệp."

" Phượng Lan Dạ."

Hai người kẻ trước người sau đáp, Nguyệt phi xoay mình nhất lên màn hình trướng, trừng to mắt khó có thể tin, nhìn hai người kia: "Các người khuya khoắt xông vào tẩm cung của ta làm gì? Muốn giết ta?"

Phượng Lan Dạ khéo môi nhất câu nở nụ cười lạnh: "Nường nường sức tưởng tượng thật phong phú, chúng ta giết người làm gì? Chẳng qua là có việc muốn hỏi người thôi."

"Có việc hỏi ta?"

Nguyệt phi nhướn lông mày, mặt âm trầm: "Chẳng lẽ sáng mai không thể hỏi sao? Khuya khoắt tới hỏi ta, Tề vương cùng Tề vương phi quả nhiên không giống với người khác, hơn nữa ta tại sao phải nói cho người biết, ."

Nam Cung Diệp từ tính thanh âm vang lên: "Xem như ta thiếu người một cái nhân tình, ngày khác Sở Vương nếu như gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ trả lại hần phần nhân tình này."

Nguyệt phi vừa nghe nói, con người lóe lên, nói thật ra, Tề vương phủ mặc dù không có năng lực gì, nhưng hoàng thượng cũng chịu Tề vương, nếu có thể kéo hần về phía mình tự nhiên là tốt, Nguyệt phi cuối cùng đồng ý, gật đầu, vươn tay vén lên màn lụa, ngồi vào bên giường, nhàn nhạt mở miệng.

"Hỏi đi, nếu như ta biết, tất nhiên sẽ nói cho các người biết."

Thật ra thì đáy lòng nàng mơ hồ suy đoán ra một chút, Tề vương Nam Cung Diệp luôn luôn không quan tâm thế sự, không nghĩ tới buổi tối lại xông vào cung điện của nàng, chuyện hắc hủi, hơn phân nửa là có liên quan tới Ngọc phi.

"Ta muốn biết đêm hôm mẫu phi tự sát đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Diệp vừa mở miệng, Nguyệt phi sắc mặt tái nhợt một chút, trong mắt đầy khủng hoảng, chỉ vào Nam Cung Diệp: "Làm sao người lại hỏi cái này."

Nàng cho là hắc hủi nhất chỉ hỏi một chút những việc vặt hăng ngày của Ngọc phi, không nghĩ tới lại hỏi cái này, chuyện này ở trong cung là điều cấm kỵ, họa là từ miệng mà ra, nàng cũng không muốn gây ra chuyện, nếu như bị hoàng thượng biết, nàng chỉ có một con đường chết, Nguyệt phi vội vàng đứng lên, chỉ vào cửa sổ: "Hai người các người lập tức rời đi?"

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ động cũng không động, Phượng Lan Dạ đi lên trước hai bước, nhìn thẳng Nguyệt phi: "Không biết Sở Vương điện lén nuôi binh mã, chuyện này nếu như truyền tới trong tai hoàng thượng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì?"

Nguyệt phi sắc mặt đại biến, chỉ vào Phượng Lan Dạ, cắn hận mở miệng: "Người nói nhảm, dám can đảm hãm hại Sở Vương."

Phượng Lan Dạ hắc hắc cười khế, mặc dù thần thái ôn nhuận, bất quá ánh mắt thì rất, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không chậm không nhanh mở miệng: "Nguyệt phi, chúng ta không muốn để ý tới việc trong triều, chỉ muốn tra rõ chuyện Ngọc phi, nếu như người giúp chúng ta, chúng ta thiếu Sở Vương một cái nhân tình, ngày sau sẽ giúp lại hắc, muốn làm như thế nào, do người chọn."

Nguyệt phi gặt gao ngô chừng Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, nàng dễ dàng liền cảm nhận trên người họ khí thế mạnh mẽ, chỉ sợ nàng không nói cũng phải nói, bằng không bọn họ sẽ đối phó nhi tử của nàng, vậy thì rất phiền toái, cuối cùng Nguyệt phi cắn răng gật đầu một cái: "Tốt, ta nói."

Nàng ngồi xuống, đưa tay nhận lấy một chén trà bên án trà hộp một ngụm, từ từ nhớ lại.

"Đó là một buổi tối mưa sa gió giạt, mưa so với bất cứ lúc nào cũng lớn hơn, sét so với bất cứ lúc nào vang hơn, tia chớp giống như muốn xuyên thủng bầu trời, nổ vang ở trên bầu trời hoàng thành (TT: ặc bà rất có khiếu kể chuyện ma đó ^.^), cả hoàng cung im ắng, trừ thái giám cùng cung nữ hầu hạ, những người khác đều không biết trốn nơi nào để lười biếng, ta cũng vậy vốn nên đi ngủ, nhưng nà trước khi ngủ ta muốn biết hoàng thượng tối hôm nay qua đêm ở nơi đâu, nên liền phái tiểu thái giám đi Ngọc Văn điện dò thăm tình huống, ai biết, ai biết?"

Nguyệt phi dừng lại, tựa hồ nhớ lại tình huống khi đó thì còn rất sợ, vừa nâng chung trà liền uống hai cái, cuối cùng mới ổn định tâm tình.

"Tiểu thái giám sau khi trở về bẩm báo, nói tất cả mọi người trong Ngọc Văn điện đều bị giết, ta sợ hết hồn, căn bản không tin tưởng chuyện này, lập tức cùng hai thái giám đi tới Ngọc Văn điện, Ngọc Văn điện giống như một tòa thành trống không, ta núp trong bóng tối, thấy có người ở đó quét dọn hiện trường, mơ hồ nhìn thấy mấy Hắc y nhân đang mang thi thể đi, ta đang muốn trở lại, ai ngờ bên chân có người lôi kéo ống tay áo của ta, gặt gao không buông, ta cúi đầu nhìn lại, thì ra là một tiểu thái giám của Ngọc Văn điện, hắn bị thương, nhưng còn hơi thở tuy vậy cũng đã hôn mê rồi, cho nên ta đem hắn cứu về, mới biết được có người huyết tẩy Ngọc Văn điện, ngày thứ hai trong cung xuất hiện lời đồn đãi, Ngọc phi tự sát."

Nguyệt phi nói xong không nói thêm gì nữa, Nam Cung Diệp cùng Phương Lan Dạ lâm vào trầm mặc, tưởng tượng cái đêm Tinh Phong Huyết Vũ đó, quanh thân lãnh ý, một cô gái thiện lương như vậy, nàng vì sao lại bị người ta giết?

Nam Cung Diệp rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến lời Nguyệt phi mà nói..., nàng cứu một thái giám, vậy thái giám đó đâu?

Vậy thái giám đó chính là thái giám của Ngọc Văn điện, hẳn nhất định là biết chút ít gì đó?

" Vậy thái giám kia ở đâu? Hẳn bây giờ đang ở nơi nào, ở đâu, Bổn vương muốn lập tức nhìn thấy hắn."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86

Nam Cung Diệp tiến tới gần Nguyệt phi. Nhưng lần này Nguyệt phi chỉ nhếch môi không nói một chữ, hai tròng mắt chớp cũng không chớp nhìn Nam Cung Diệp.

"Tên thái giám kia đúng là ở trên tay ta, có điều ta sẽ không để cho người nhìn thấy hăn. Trừ phi người giúp Liệt nhi, như vậy ta sẽ đưa hăn cho người."

"Người?"

Nam Cung Diệp xoay mình tức giận nổi điên lên, đưa tay nhắc bổng thân thể Nguyệt phi, giương tay lên định ban cho nàng ta một cái tát. Phượng Lan Dạ một bên vội đưa tay ngăn trở động tác của hăn:

"Đừng giết nàng ta, giết sẽ phiền toái. Hơn nữa lại không biết Ngọc phi đến tốt cùng chết như thế nào."

Nam Cung Diệp ánh mắt lạnh lẽo như ăn thịt người khóa chặt Nguyệt phi, song cuối cùng vẫn nhịn được, thở hào hển quăng nàng ta xuống. Phượng Lan Dạ một bên giúp Nguyệt phi ngồi xuống nói:

"Được, chúng ta sẽ giúp Sở Vương duy nhất một lần. Nhưng người nhớ kỹ, nếu chúng ta giúp hăn một lần, người phải lập tức giao ra tên thái giám kia."

"Được."

Nguyệt phi gật đầu, nhưng nghĩ tới cái gì đó liền mở miệng:

"Nhưng nếu muốn ta nói ra thì đừng có mà chỉ giúp một chút chuyện còn con vô nghĩa. Như thế không tính."

"Hào." (Su: hảo = được, ta mún dùng từ này để k lạp từ nhieu, hơn nữa nghe cũng hay =D)

Phượng Lan Dạ gật đầu, đưa tay kéo Nam Cung Diệp:

"Chúng ta đi thôi."

Nếu không đi thì trời sẽ sáng, đến lúc đó lại có phiền toái.

Nam Cung Diệp hung hăng quay đầu trợn mắt nhìn Nguyệt phi một cái, trên dung nhan thanh cao tuyệt mỹ nhưng lại lạnh lẽo vô tình như hàn băng.

Kéo Phượng Lan Dạ phi thân rời đi Nguyệt Diệu điện trở về Tề vương phủ.

Trong cung đưa mã xa chở bọn họ hồi phủ cho nên bọn họ phải trở lại trước khi mã xa tới nơi. Nếu không thái giám mà phát giác, khi đó không biết còn có thể sinh ra chuyện phiền phức gì nữa. (Su: mã xa = xe ngựa)

Nam Cung Diệp khinh công vô cùng lợi hại, ôm Phượng Lan Dạ một đường lướt đi như gió. Ngay thời điểm mã xa dừng trước cửa Tề vương phủ, hai người bọn họ cuối cùng đã chạy tới.

Thái giám đứng trước màn che mã xa cung kính mở miệng:

"Vương gia, Vương phi đã đến nơi. Mời xuống xe."

Vẫn theo sát sau xe ngựa, Nguyệt Căn cùng thị vệ thật nhanh tung mình xuống ngựa, cung kính tiến lên nhắc lên màn phong, mời Vương gia bước xuống.

Thật ra thì lúc trước Vương gia rời đi, Nguyệt Cầm có biết. Vốn là lo lắng muốn cùng đi bảo vệ Vương gia, nhưng sợ thái giám nhìn ra, cho nên một đường trấn định trở về phủ, mắt thấy đến Vương phủ rồi, hẳn thật đúng là lo lắng Vương gia đuổi không kịp, chuẩn bị viện sẵn lý do, cũng may cuối cùng Vương gia đã trở lại.

Nam Cung Diệp từ bên trong mã xa đi ra, xoay người vươn tay ôm Phượng Lan Dạ bước xuống.

Lúc này trời sắc đã không rõ, ánh dương nhập nhòa bao phủ khắp nơi, xa xa đại lộ thỉnh thoảng vang lên giọng nói người đi đường, tạo nên không khí náo nhiệt chợ sáng.

Thái giám thỉnh an rồi hồi cung.

Nam Cung Diệp kéo tay Phượng Lan Dạ một đường đi vào Tề Vương phủ. Không nghĩ tới lại bận rộn nửa đêm, giờ phút này hai người cũng mệt chết đi rồi, cho nên cái gì cũng không suy nghĩ nữa, nghỉ ngơi trước quan trọng hơn. Kế tiếp có rất nhiều chuyện cần phải làm, không nên để bản thân quá mệt mỏi.

"Lan nhi, chớp mắt một tí đi, nàng mệt rồi."

"Ân."

Tích quản gia một mực trong Vương phủ canh chừng nay không nghĩ tới Vương phi cùng Vương gia hừng sáng mới trở về, bận rộn dẫn hai hạ nhân chạy ra đón, đem Vương gia cùng Vương phi đưa đến trước cửa Tuyền viện mới rời đi.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ chia nhau ra vào trong các nơi Tuyền viện nghỉ ngơi.

Bên trong Tuyền viện, tất cả mọi người ai cũng không dám quấy rầy bọn họ, không gian yên tĩnh không có một tiếng vang.

Không biết cảm giác đã ngủ được đến trưa hay là vì bụng đói ùng ục mới tỉnh lại, Phượng Lan Dạ mở mắt, nhìn màn che lụa trắng trên đỉnh đầu, lại nghĩ tới chuyện phát sinh tối hôm qua.

Mai Phi bị giam lỏng, bọn họ cũng hỏi ra một chút chuyện liên quan với Ngọc phi, mặc dù không biết chính xác chân tướng, nhưng năm đó chuyện Ngọc Văn điện phát sinh, nhất định là một cuộc họa kiếp.

Phượng Lan Dạ đang muốn nghĩ được nhập thần, Diệp Linh đi tới, bình tĩnh mở miệng:

"Tiểu Vương phi, người đã tỉnh, có phải đói bụng hay không, ta hầu hạ người rời giường thôi."

"Ân."

Phượng Lan Dạ ngồi dậy, Diệp Linh động thủ hầu hạ nàng. Thấy nha đầu này hồi lâu không nói một lời, mặc dù sắc mặt ra vẻ bình thản, bất quá tựa hồ đang tức giận, kỳ quái nàng nương lòng mảy hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Linh vừa động thủ đỡ nàng ngồi trước bàn trang điểm giúp nàng chải đầu, vừa tức giận đáp:

“Ngày hôm nay lại tới hai nữ nhân nữa, đang ở tiền thính Vương phủ chờ, nói có việc muốn gặp Tiểu Vương phi. Không biết có phải lại là kẻ muốn gặp Vương gia hay không?”

Phượng Lan Dạ kinh ngạc cau mày. Không thể nào, Kiều Lung vừa rời đi mấy ngày, liền lại có nữ nhân tới? Bất quá là tới câu dẫn Nam Cung Diệp

hay có chuyện gì khác?

Phượng Lan Dạ thu thập xong, đứng dậy đi ra ngoài. Diệp Linh đi theo phía sau nàng. Ngoài cửa Diệp Khanh cùng Tiểu Hồng đang đứng, cũng không thấy Hoa Ngạc.

Một nhóm ba bốn người, đi khỏi gian phòng ra ngoài, hướng thẳng tới Chính sảnh Vương phủ.

"Hai người kia bây giờ đang ở chính sảnh Vương phủ sao?"

Diệp Linh gật đầu, mấy người bước ra khỏi Tuyền viện.

Phượng Lan Dạ vừa quay nhìn phía sau một cái, Hoa Ngạc đi đâu? Nàng không nhin được mở miệng hỏi:

"Hoa Ngạc đâu?"

Diệp Linh nhìn lướt qua, lông mày nhíu lại, há mồm muốn nói nhưng lại không biết nên nói hay không.

Hoa Ngạc kia rốt cuộc vẫn là người thân cận Tiểu Vương phi, có đôi khi nàng nói ra chỉ sợ người ta cho rằng nàng khích bác thị phi. Thật ra thì hai ngày này Hoa Ngạc luôn luôn tâm thần không yên, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

Phượng Lan Dạ nhìn Diệp Linh đang ngập ngừng, biết nàng muốn nói ra suy nghĩ của mình. Diệp Linh vốn thông minh, nhất định là nàng đã phát hiện gì đó.

"Người nói đi."

"Dạ."

Diệp Linh gật đầu, liếc Diệp Khanh cùng Tiểu Hồng một cái, hai người cũng nhìn nàng, Diệp Linh nhẹ giọng nói:

"Hai ngày này Hoa Ngạc luôn luôn tâm thần không yên, nô tỳ sợ nàng có tâm sự gì, hỏi nàng nàng lại không nói."

"Vậy sao~"

Phượng Lan Dạ ánh mắt âm u tối sầm lại.

Hoa Ngạc nếu như tính làm chuyện gì nữa, nàng tuyệt đối không thể để nàng ta ở bên cạnh nữa.

Nha đầu này mặc dù từ lúc ban đầu vẫn đi theo nàng, nhưng mà căn bản không cùng suy nghĩ với nàng.

Nàng không phải người Vân Phượng quốc, cho nên đối với những tộc nhân kia căn bản là không có tình cảm gì. Có lẽ dưới cơ duyên xảo hợp nàng có thể còn cứu những người đó, nhưng sẽ không chủ trương nhất định phải cứu được.

Nhưng Hoa Ngạc từ nhỏ sinh trưởng ở Vân Phượng quốc, nàng ta một lòng nghĩ tới chính là cứu những Vân Phượng tộc nhân kia, cho nên nàng không thể lưu nàng ta lại nữa, nếu tiếp tục chỉ sợ sẽ sinh chuyện xấu.

Một nhóm mấy người rất nhanh đi tới chính sảnh Vương phủ.

Ngoài cửa có hai ba hạ nhân, vừa ngược đầu thấy Phượng Lan Dạ, vội cung kính hành lễ:

"Tham kiến Tiểu Vương phi."

"Đứng lên đi."

Phượng Lan Dạ dẫn người bước vào.

Bên trong phòng khách, vốn có hai nữ nhân đang ngồi, lúc này vừa nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa liền đứng lên, cùng nhau nhìn ra.

Chỉ thấy trước cửa phòng đứng một người - thiếu nữ quần váy nhanh nhẹn, lông mày tựa như trăng rằm, mắt sáng như sao, quanh thân nội liễm lạnh lùng, không vội không nóng, cử chỉ ưu nhã bước tới.

Mọi người đi theo phía sau đều tất cung tất kính.

Nếu nói là dung mạo xinh đẹp, tiểu nha đầu này cũng không phải là đẹp nhất, bất quá cũng tuyệt đối ngạo nghễ hậu thế, thật giống như nhánh lan trong trẻo cao quý, hơn cả hàn mai trong tuyết, xinh tươi động lòng người chính là ở chỗ này.

Thời điểm hai nữ nhân này đánh giá Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ cũng đồng thời đánh giá họ.

Thân hình cao ráo, ngũ quan xinh đẹp, mười bảy mười tám tuổi thế nhưng mặt mũi trầm tĩnh như băng, không có chút gợn sóng. Có thể nhìn ra những người này đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, chính là loại thủ hạ nội liễm thân thủ bất phạm.

Phượng Lan Dạ đánh giá xong, người đã đứng ở bên trong phòng khách, nhàn nhạt mở miệng:

"Chính là hai người các người muốn gặp ta?"

Hai nữ tử đồng thời lên tiếng:

"Phải."

Trong đó một người mặc áo xanh mở miệng:

"Ta tên là Thanh Đại."

Sau đó người áo lam mở miệng:

"Ta tên là Lam Đại."

Phượng Lan Dạ đi tới thượng vị ngồi xuống, gật đầu tỏ vẻ đã biết, ý bảo hai người ngồi xuống:

"Ngồi đi, người tới là khách."

Mặc dù không biết các nàng muốn làm gì, người lạ tới nhà đều là khách, xem trước một chút là chuyện gì rồi hãy nói.

Ai biết Phượng Lan Dạ nói xong, hai người kia thế nhưng không ngồi, chỉ cung kính đứng thẳng.

Nha đầu gọi là Thanh Đại lấy ra một phong thư, thật nhanh tiêu sái đến trước mặt Phượng Lan Dạ, hai tay trình lên lá thư.

Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn nàng ta, thấy nàng ta vẻ mặt vẫn rất cung kính, không kiêu ngạo không xiểm nịnh chờ đợi.

Không nghĩ tới lại đến đưa thư cho nàng a, sau khi đưa tay nhận lấy. Thanh Đại lui về phía sau một bước đứng thẳng.

Phượng Lan Dạ mở thư ra, từ từ đứng lên. Dung nhan diễm lệ đầu tiên là kinh ngạc, từ từ đến vẻ khó có thể tin, cuối cùng mở to hai mắt nhìn Thanh Đại cùng Lam Đại.

Bên trong phòng khách yên tĩnh không tiếng động.

Diệp Linh không biết xảy ra chuyện gì, Vương phi xem thư này xong sắc mặt thay đổi mấy lần, quan tâm sai bước lên trước một bước hỏi:

"Vương phi, đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, đem thư thu lại, thư này cứ nhiên là từ gia gia của Nam Cung Diệp - Quỳ cơ lão nhân đưa tới.

Trong thư kể rõ cuộc đời của hã, còn có chuyện của Kiều Lung.

Quỳ cơ lão nhân cả đời thích nhất chính là nghiên cứu các loại cơ quan, còn có võ công bí quyết, quanh năm suốt tháng sống nơi Yên Hải, có một nữ nhi đơn thuần bằng tâm ngọc khiết, gọi là Ngọc Liên.

Hã rất sủng ái cưng chiều nữ nhi này, nhưng vô tình khiến cho nàng đối với lòng người hiểm ác một chút cũng không hiểu.

Nào ngờ có một ngày nữ nhi một mình ra khỏi Yên Hải đi du sơn ngoạn thủy, chính vào lúc này nàng biết Hạo Vân đế, về sau cùng hã hồi cung. Vì sợ cha của mình phản đối, cho nên nàng vẫn dấu kín tin tức bản thân.

Đợi đến khi Quỳ cơ lão nhân tra ra tin tức của nàng, nàng đã thành Phi tử của Hoàng đế rồi, cũng đã mang Long thai của Hoàng đế.

Quỳ cơ lão nhân bởi vì cực kì tức giận nên đã thề cùng nàng đoạn tuyệt tình phụ tử.

Từ đó về sau đối với tin tức của nàng chẳng hề quan tâm, nhưng đợi đến khi có tin tức của nàng nữa, thì cũng là chuyện nữ nhi tự sát.

Hã không tin nữ nhi vô duyên vô cớ tự sát, nên phái người tiến cung nhưng lại tra không ra bất kỳ tin tức nào. Cuối cùng vì không muốn kinh động Hạo Vân đế, sợ hã xúc phạm tới Nam Cung Diệp, cho nên ẩn nhẫn xuống, phái ra rất nhiều người tới huấn luyện Nam Cung Diệp với hy vọng chỉ có trở nên mạnh mẽ rồi, hã mới sẽ không bị người khác khi dễ và mong một ngày hã có thể tra ra nguyên nhân Ngọc phi chết đi, thay nường của hã báo thù.

Về sự xuất hiện của Kiều Lung, là do Quỳ cơ lão nhân an bài.

Đây là cho Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ một khảo nghiệm. Nhân sinh trên đường đời có rất nhiều chông gai, chỉ có vượt qua hết mới có thể hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Hắn cả đời này, chuyện hồi hận chính là chỉ dạy cho nữ nhi thiện lương, lại không dạy cho nàng thế gian tâm cơ hiểm ác, mới làm hại thân nữ nhi chết.

Cho nên hiện tại hắn không muốn Nam Cung Diệp giống như nữ nhi của mình, hắn phải tự trải nghiệm rất nhiều đau khổ để trưởng thành hơn. Đây cũng là lý do ban đầu hắn không mạnh mẽ dẫn Nam Cung Diệp trở về Yên Hải. Lúc này đây, hắn muốn khảo sát Phượng Lan Dạ, hi vọng hai người bọn họ có thể đồng tâm hiệp lực đối phó mọi khó khăn âm hiểm mai sau.

Phượng Lan Dạ xem xong, cảm xúc mênh mông.

Đến đây, nàng có thể tưởng tượng ra hình tượng một lão nhân, mái tóc trắng xoá, luôn luôn thống hận chính bản thân mình.

Bởi vì đau hận mình từng dạy dỗ tiểu nữ nhi thiện lương, mà không dạy nàng hiểm ác, cho nên hiện tại điều hắn muốn làm chẳng qua là hi vọng để cho Nam Cung Diệp và nàng có thể đối mặt với bất kỳ ngăn trở cùng đau khổ nào, cũng cùng nhau vượt qua trong cuộc đời phía trước.

Chính sảnh không có một chút thanh âm.

Thanh Đại cùng Lam Đại nhìn thoáng qua nàng, cung kính tiêu sái tiến lên, phịch một tiếng quỳ xuống.

"Nô tỳ xin ra mắt chủ tử."

Phượng Lan Dạ cau mày, nhìn hai nha đầu trầm ổn nội liễm này, mi thanh mục tú, ánh mắt chứa một cổ chánh khí, cũng là người hữu dụng.

Hai người này là quà tặng tân hôn mà Quỳ cơ lão nhân đưa cho nàng cùng Nam Cung Diệp, về sau hai người này chính là thủ hạ của nàng.

"Các người nếu đã đi theo ta, từ nay về sau chính là người của ta, sau lưng không còn kẻ khác. Nếu để cho ta phát hiện có bất kỳ dị động gì, chỉ có một con đường chết."

Phượng Lan Dạ thần sắc trên mặt không đổi, nhưng lời nói ra miệng lại thị huyết vạn phần, một thân sát khí, làm cho người ta dễ dàng biết lời của nàng tuyệt đối không phải nói đùa.

Thanh Đại cùng Lam Đại thần sắc không biến, ôm quyền bình tĩnh mở miệng:

"Từ nay về sau, chúng nô tỳ chỉ có một chủ tử chính là người. Chủ tử lệnh chúng nô tỳ đi chết, chúng nô tỳ cũng không có chút oán hận."

Nếu các nàng đã rời đi Yên Hải, thì sau này sẽ trở thành người của Tiểu Vương phi.

"Đứng lên đi."

Phượng Lan Dạ ý bảo hai nha đầu Thanh Đại cùng Lam Đại đứng lên.

Diệp Linh kỳ quái nhìn qua bên này lại nhìn qua bên kia, không biết xảy ra chuyện gì. Làm sao chỉ một cái nháy mắt, hai nữ nhân này liền nhận Tiểu Vương phi làm chủ? Đây là chuyện gì a? Bất quá nàng cũng không dám hỏi nhiều bởi Tiểu Vương phi chán ghét người lắm chuyện.

Thanh Đại đi tới chỗ ngồi lúc nãy lấy ra hai hộp gấm cung kính đưa lên:

"Chủ tử, đây là Quỳ cơ lão nhân dâng lên hạ lễ."

Phượng Lan Dạ con người hiện lên tia u quang, khóe môi khẽ nhếch.

Nha đầu này quả thật rất thông minh, là người mình có thể dùng. Mặc dù Quý cơ lão nhân trước kia là chủ tử của nàng ta, nhưng sau khi đi theo nàng sau, trong miệng nàng ta đã đổi thành danh xưng Quý cơ lão nhân, mà chỉ có chủ tử duy nhất là nàng thôi. Tốt, rất tốt.

Phượng Lan Dạ ở trong lòng than thở một tiếng, liền đưa tay cầm lấy một hộp gấm phía trên, mở ra.

Chỉ thấy trong hộp gấm để một cái ống trúc khắc họa, hương thơm của trúc nhẹ bay ra.

Phượng Lan Dạ lấy ra xem xét, không biết đây là vật gì, liếc mắt nhìn về phía Thanh Đại, hỏi:

"Đây là vật gì?"

"Đây là Bạo Vũ Lê Hoa Châm mà Quý cơ lão nhân phát minh. Xin phép chủ tử cho thuộc hạ biểu diễn."

Lam Đại vừa mở miệng xong liền đi qua nhận lấy, nhấn cái rãnh trên ống trúc một cái. Vốn lúc trước là một ống trúc đầy đủ, cạch một tiếng vang lên liền biến thành hình dáng một con diều, hai đầu vươn ra đôi cánh. (Su: diều = con chim, từ “chim” nghe k khí phách bằng “diều” nên ta để z cho hay^^)

Lam Đại đối với mấy người đứng ở tiền sảnh lên tiếng:

"Các người hay đứng qua một bên đi."

Hai ba tiểu nha đầu trước cửa canh gác lập tức chạy vội vào tận cùng trong chính sảnh. Mọi người cùng nhau nhìn Lam Đại biểu diễn.

Lam Đại nhấn vào một bên cánh, đồ vật có hình diều kia bay ra ngoài, ở giữa không trung quanh quẩn chỉ thấy trên cánh diều kia bay ra một chùm

ngân châm như mưa phùn, nhanh như thiểm điện, thẳng tiến đến cây cột đối diện.

Bất kể là đồ bằng gỗ, trúc, hay là khí cụ bằng đồng, cũng đều không ngoại lệ, toàn bộ bị cắm ngập vào.

Phượng Lan Dạ cùng một ít nha đầu kia thấy vậy trợn mắt há hốc mồm choáng váng.

Trời ạ, vật này thật lợi hại!

Không hổ danh là Bạo Vũ Lê Hoa Châm, quả nhiên không tầm thường. Công kích dữ dội như thế này, thật đúng là làm cho người ta khó lòng phòng bị. Nếu không có võ công cao cường, bình thường căn bản không phải là đối thủ a~

Phượng Lan Dạ lập tức cao hứng lên, gật đầu nói:

"Không tệ."

Lam Đại nghe xong lời nói của chủ tử liền nâng một tay lên, ngân châm lúc trước rải ra liền được thu trở lại. Nàng duỗi tay ra, giữa không trung ám khí từ từ khép lại, rơi vào trên tay của nàng lại biến thành một ống trúc tầm thường, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Bên trong phòng khách mọi người lần nữa than thở, vật này quả thật là lợi hại a.

Phượng Lan Dạ đưa tay nhận lấy, khẽ vuốt nhẹ, thật đúng là yêu thích mà, sau đó chậm rãi mở miệng:

"Ống trúc này làm thế nào chịu được nguồn lực phóng ra lớn như vậy?"

"Bẩm chủ tử, đây là cây trúc do Nhu Yên đảo nuôi trồng, gọi là Vạn Niên Thanh. Độ bền bỉ so với cây trúc tầm thường hơn gấp trăm lần, mềm

mại tựa như liễu, trăm năm không gãy."

"Thứ tốt."

Phượng Lan Dạ dung nhan luôn luôn không đổi sắc nay lại hiện lên nụ cười thanh linh xinh đẹp.

Lam Đại đi tới, đem ám khí kia tỉ mỉ nói cho Phượng Lan Dạ cách sử dụng, sau đó lui về phía sau một bước.

Thanh Đại một bên đi tới, mở ra cái hộp còn lại trong tay, trong hộp chứa mấy viên bi ngũ sắc trông rất đẹp đẽ. Phượng Lan Dạ vươn tay cầm thử một viên lên, khẽ nhướng lông mày.

Mặc dù nhìn qua rất bình thường, nhưng nếu là Quỷ cơ lão nhân phát minh ra thì tuyệt đối không phải là thứ tầm thường.

"Đây là cái gì?"

"Bẩm chủ tử, đây là lựu đạn. Chỉ cần ném xuống nó sẽ nổ tung, lực công phá cực mạnh, người bình thường không thể ngăn cản được."

Thanh Đại vừa nói vừa cầm lấy một tờ giấy trong hộp đưa cho Phượng Lan Dạ.

"Đây là bí pháp chế tạo lựu đạn. Nô tỳ cũng có thể tiến hành làm được."

Phượng Lan Dạ mở ra tờ giấy kia xem một chút rồi đem phương pháp ghi nhớ trong lòng, sau đó đem lựu đạn đặt trở lại trong hộp, tờ giấy thì tạm thời thu lại để lúc sau tiêu hủy. Loại vật này, cũng không phải thứ tầm thường để đùa giỡn. Nếu rơi vào trong tay người có ý xấu, chỉ sợ sẽ hại tánh mạng rất nhiều người.

Phượng Lan Dạ nhìn lại hai nha đầu kia, còn có ám khí đặc biệt này, không hổ danh là do Quỷ cơ lão nhân đưa tới, quả nhiên không tầm thường.

"Tốt, sau này hai người các người ở lại bên cạnh ta. Bất quá tốt nhất nhớ rõ quy củ của ta, làm nhiều nói ít."

"Dạ."

Thanh Đại cùng Lam Đại lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, quả nhiên xứng đáng là người được huấn luyện qua, cùng kẻ bình thường khác biệt.

Phượng Lan Dạ bây giờ đói bụng lắm rồi, từ tối hôm qua cho đến giờ nàng còn chưa ăn một hột cơm đâu.

"Đi thôi, trở về Tuyền viện đi."

"Vâng."

Diệp Linh tiến lên vịn tay Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, khẽ liếc một cái Thanh Đại cùng Lam Đại, thấy hai người các nàng chia ra cầm hộp gấm, mặt mày bình tĩnh, không kiêu ngạo không xiểm nịnh, cũng là người hữu dụng, nàng cũng không nói gì, cùng mọi người đi ra ngoài.

Đoàn người trở về Tuyền viện. Đám người Diệp Khanh rất nhanh đem thiện bày lên.

Lúc này Nam Cung Diệp đi đến, liếc một cái bên trong phòng khách dư ra hai người, lông mày nhẹ nhếch lóe lên tia sắc bén, chậm rãi đi tới đối diện Phượng Lan Dạ ngồi xuống.

"Chuyện gì vậy?"

Phượng Lan Dạ phất phất tay ý bảo mọi người bên trong lui xuống. Thanh Đại cùng Lam Đại lui ra ngoài, người của nàng cũng lui ra, cả đám cùng canh giữ trên thềm đá ở ngoài cửa.

"Thấy hai người mới vừa rồi sao? Một người tên là Thanh Đại, một người tên là Lam Đại."

“Ân. Các nàng là người nơi nào?”

Nam Cung Diệp khẽ nhướn lông mày hẹp dài lãnh duệ, nhẹ nhẹ tia bạc khí lưu chuyển ở đáy mắt.

Phượng Lan Dạ trước không trả lời các nàng là người nào, bởi vì đáy lòng Nam Cung Diệp còn đang tức giận Quý cơ lão nhân, cho nên mọi việc không thể hấp tấp.

"Ta rất thích các nàng, sau này hai nha đầu này sẽ hầu hạ ta. Để cho Nguyệt Hộc đi theo người đi."

"Các nàng rốt cuộc là từ nơi nào đến?"

Nam Cung Diệp bàn tay ngọc nhẹ gấp một khối huyết sò bỏ vào chén Phượng Lan Dạ, mâu quang như nước sâu thăm, tĩnh mịch, yên lặng chờ nàng cất tiếng. Hẳn hiểu nàng rất rõ, cho nên tiếp theo nhất định nàng sẽ có lời muốn nói.

Phượng Lan Dạ nghe Nam Cung Diệp hỏi, vừa gấp thức ăn vừa nhẹ nhàng đáp:

"Các nàng là người Nhu Yên đảo."

Này một lời tuôn ra, Nam Cung Diệp sắc mặt biến thâm trầm, vỗ bàn một cái, con người trong nháy mắt khoác lên mây đen vần vũ, hẳn thật sự là tức giận.

Phượng Lan Dạ giành trước một bước móc ra thư, đưa tới trong tay Nam Cung Diệp, nói:

"Xem một chút cái này đi, nhìn xong hãy nói."

Nàng luôn luôn không phải là người tâm địa thiện lương, cũng không phải vì Quý cơ lão nhân tặng đồ cho nàng mà bởi vì nàng đau lòng thay

Nam Cung Diệp.

Có lẽ trên đời này hẳn chỉ có Quỳnh cơ lão nhân là người thân thôi. Mẫu phi của hắc Ngọc phi ở dưới cửu tuyền có biết, nhất định hi vọng hai người bọn họ tương thân tương ái hòa thuận ở chung một chỗ, như vậy nàng ấy cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối.

Thời điểm Nam Cung Diệp đọc thư, đầu tiên là rất tức giận, nắm chặt tay, sau đó từ từ buông lỏng ra một chút, con người sâu u, không nói một lời. Cho đến khi xem xong cũng không nói gì, hít sâu một hơi, nghĩ đến đủ loại chuyện trước kia, đồng thời trong đầu hiện lên một cố ý niệm, có lẽ cõi đời này chỉ còn lại người đó là thân nhân duy nhất của mình.

Cuối cùng hắc vẫn chìm trong yên lặng, nhìn về phía Phượng Lan Dạ.

"Nếu hắc có tâm ý này, Lan nhi cứ lưu lại dùng đi."

"Ân. Sau này Nguyệt Hộc cần chiếu cố người, ta có Thanh Đại cùng Lam Đại đủ rồi."

Nam Cung Diệp không có nói nữa, nếu là hắc bồi dưỡng ra, còn đưa tới đây, nói vậy hẳn thân thủ không tồi, cho nên mình vẫn là yên tâm đi.

"Được rồi."

Khách sảnh lần nữa khôi phục sự yên lặng, hai người an nhàn ăn cơm. Nàng gắp một chút món ăn cho hắc, hắc gắp lại một chút cho nàng, hết sức ấm áp. (Su: hảo tình củm a ~^O^~)

Dùng thiện xong, Nam Cung Diệp xuất phủ ra ngoài. Phượng Lan Dạ ở lại Tuyển viện, uống chút ít trà, hỏi một chút Thanh Đại vấn đề hằng ngày, còn có nhìn một chút võ công của các nàng.

Hai người này thân thủ quả không tệ, mặc dù không phải là cao thủ đứng đầu nhưng cũng là nhất đẳng - hảo thủ, người bình thường không phải là đối thủ.

Sau giờ Ngọ (Su: 12h trưa) ánh sáng rực rỡ có chút nóng rang, đoàn người ở bên bờ đi dạo, thưởng thức cảnh tượng trong hồ. Bên bờ hồ, cảnh liễu chập chờn, trong hồ ánh nắng chiếu rọi, mảnh trời nước một màu sinh động. Trên cỏ bên bờ còn nở ra mênh mông những đóa tiểu hoa màu trắng, hết sức xinh đẹp động lòng người.

Phượng Lan Dạ dẫn mấy nha đầu đang ở bên bờ tản bộ, mấy lần khẽ quan sát Hoa Ngạc. Nha đầu này quả nhiên giống như lời Diệp Linh nói, đang cất giấu tâm sự.

Bất quá có nhiều lần nàng ta đi lên mấy bước, muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng dừng bước, đi theo đuôi phía sau của các nàng. Cho đến đi vào trong lương đình, mấy nha hoàn ở ngoài, Phượng Lan Dạ một mình ngồi trong đình, thưởng thức cảnh tượng bên ngoài.

Hoa Ngạc lách qua người khác, đi đến, nhìn Phượng Lan Dạ, cúi đầu đi lên vài bước.

"Vương phi, nô tỳ có thể nói ra suy nghĩ của mình không?"

"Nói đi."

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nâng chung trà lên, nhẹ nhàng mở miệng.

Hoa Ngạc phịch một tiếng quỳ xuống, khẽ nấc cất tiếng:

"Nô tỳ đáng chết, nô tỳ có một bí mật che giấu chủ tử."

"Chuyện gì?"

"Bẩm chủ tử, hai ngày trước Nạp Lan công tử tìm được nô tỳ, cùng nô tỳ nói chuyện khá lâu, hẳn còn bảo nô tỳ bỏ thuốc chủ tử."

Hoa Ngạc nói xong, hai tay đem thuốc trình lên bàn, chờ Phượng Lan Dạ thẩm tra.

Phượng Lan Dạ vẫn không nhúc nhích chỉ nhìn nàng, thật lâu cũng không có nói một lời, sau cùng mới đưa tay nhận lấy, than thở:

"Hoa Ngạc, ta đã nói rồi, nếu như có một lần nữa, ta sẽ không giữ người lại."

"Chủ tử, nô tỳ đáng chết, không nên chần chừ không nói."

"Nếu như vừa bắt đầu người liền nói, thì ta sẽ lưu người lại bên cạnh, nhưng bây giờ đã không thể nào giữ lại người. Hôm nay người trì hoãn không lên tiếng, có lẽ về sau người sẽ trở thành một vũ khí làm tổn thương ta. Nhưng, cuối cùng người vẫn chọn cách nói ra nên ta sẽ lưu người một mạng. Ngày mai, ta để cho Tích quản gia tìm một gia đình tốt cho người, để người gả đi."

"Vương phi, nô tỳ đáng chết, nô tỳ không muốn lập gia đình, nô tỳ chỉ muốn đi theo chủ tử."

"Tốt lắm, người đừng nói nữa. Chúng ta chủ tớ duyên phận đã hết rồi, hơn nữa đây đối với người là một kết cục tốt nhất. Hiện tại An Giáng thành rất là nguy hiểm, người vẫn nên sống cuộc sống an nhàn đi, chớ quan tâm chuyện Vân Phượng quốc, người làm gì có cái năng lực đi cứu những người đó chứ?"

"Nhưng mà công chúa có thể a?"

Phượng Lan Dạ đứng lên đi tới trước người Hoa Ngạc, ngồi xổm xuống nhìn Hoa Ngạc.

Trong đôi mắt của nàng là âm ngao, là hàn khí thấu xương, lạnh lùng như thể hàn băng, càng giống như mưa dầm mùa Đông lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông, không thể thở nổi.

"Hoa Ngạc, ta không phải là công chúa của các người. Những người Vân Phượng quốc đó chết hay sống cùng ta không có quan hệ gì."

Phượng Lan Dạ đứng lên. Nàng quanh thân không có một chút điểm ấm áp mà bao phủ một tầng thấu xương lãnh ý, làm cho Hoa Ngạc đánh rùng mình một cái.

Cho đến lúc này, nàng mơ hồ có một linh cảm, có lẽ nàng ấy thật không phải là công chúa của nàng, nàng ta là người khác, chẳng qua là có hình dáng giống công chúa mà thôi, bằng không công chúa sẽ không vứt bỏ tộc nhân vô tình như thế.

"Người đây..."

"Dẫn ta đi gặp Nạp Lan Cửu."

Phượng Lan Dạ trong mắt sát cơ xuất hiện.

Hừ, Nạp Lan Cửu kia vẫn còn cố gắng dây dưa với nàng a. Nàng đã cho hắn một cơ hội cuối cùng, đáng tiếc hắn dám đánh chủ ý ở trên người nàng. Thật ra thì Nạp Lan Cửu thật không có tư tâm riêng sao?

Phượng Lan Dạ khóe môi xé ra tia cười lạnh.

Nếu như có một ngày Vân Phượng phục quốc, hẳn là Phò mã gia, tự nhiên có thể trở thành Vân Phượng Tân hoàng, cho nên hắn mới dây dưa không nghỉ như thế?

"Chủ tử không phải là không muốn gặp sao?"

Hoa Ngạc kinh ngạc mở miệng.

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn nàng, trong mắt bao phủ phong ba bão táp sát cơ, dọa đến Hoa Ngạc chỉ dám nhẹ giọng mở miệng:

"Chủ tử, người muốn giết Nạp Lan công tử?"

Phượng Lan Dạ nhướng mày, một thân ngông nghênh, lãnh khốc nở nụ cười:

"Ta giữ lại hắn, chính là giữ lại cho mình một sát cơ(Su: cơ hội tự hại bản thân). Ta sẽ không giữ lại bất kỳ thứ bất lợi nào ảnh hưởng tới ta, bao gồm cả ngươi."

"Chủ tử?"

"Đứng lên dẫn ta đi."

Phượng Lan Dạ lãnh chìm ra lệnh.

Hoa Ngạc không dám không tuân theo, theo bản năng đứng lên, lên tiếng:

"Dạ, nô tỳ mang mọi người đi."

"Ân."

Phượng Lan Dạ lên tiếng xong, Hoa Ngạc xoay người đi ra khỏi đình nghỉ mát.

Ngoài đình Thanh Đại cùng Lam Đại đã nghe đến lời của chủ tử, cung kính tiêu sái đến trước mặt Phượng Lan Dạ:

"Chủ tử muốn đi ra ngoài?"

"Đi thôi, hôm nay cho ta xem năng lực của các người ra sao?"

"Vâng, chủ tử."

Hai nha đầu cung kính lĩnh mệnh, đoàn người cùng nhau rời khỏi.

Phượng Lan Dạ phân phó Diệp Linh đem ám khí kia ra, nàng chẳng những muốn thử võ công của Thanh Đại cùng Lam Đại, còn muốn thử một chút ám khí này uy lực như thế nào?

Hoa Ngạc nhìn động tác của chủ tử, không khỏi da đầu tê dại. Xem ra Nạp Lan công tử dừng nghĩ có đường sống, nghĩ tới đây càng cảm thấy chủ tử của nàng chẳng qua là đáng ngoài giống công chúa, thật ra nàng ấy căn bản là không phải.

Cưỡi ngựa từ Tề Vương phủ đi theo Hoa Ngạc dẫn đường, một đường đi về hướng Đông đại lộ, chạy thẳng tới một khu phố yên lặng.

Trước cửa một ngôi nhà dân bình thường, Hoa Ngạc xuống ngựa. Thanh Đại cùng Lam Đại theo sau, hai người cung kính đưa tay giúp Phượng Lan Dạ xuống ngựa.

Thanh Đại đi tới gõ cửa, rất nhanh có người ở bên trong hỏi:

“Tìm ai?”

Hoa Ngạc khẩn trương nắm chặt tay, lên tiếng:

"Là ta, Hoa Ngạc đây."

Cửa kẹt một tiếng mở ra, chỉ thấy bên trong đi ra một người, một thân áo đen, mặt không chút thay đổi nhìn Hoa Ngạc, đang muốn đặt câu hỏi, thì Thanh Đại từ bên cạnh vọt ra, xuất thủ mau lẹ, một chiêu đi qua khóa cổ họng của hắn.

Người ra mở cửa này thật ra võ công cũng không thấp, chẳng qua là không nghĩ tới sẽ có người xuất thủ, trong nháy mắt bị quản chế, hung hăng trừng mắt Hoa Ngạc.

Hoa Ngạc sợ hãi xua tay:

"Không phải là ta."

Phượng Lan Dạ đi lướt qua nàng ta, xông thẳng vào trong. Thanh Đại kéo hắc y nhân kia, Lam Đại theo sát phía sau, một nhóm mấy người đi vào.

Người trong phòng nghe được động tĩnh bên ngoài, lắc mình liền vọt ra.

Cầm đầu chính là Nạp Lan Cửu, áo gấm bó sát người, hiển lộ thân hình hảnh thon dài mà cao ngất. Mái tóc tùy ý dùng trâm ngọc thắt lên, trong tay còn cầm một thanh bảo kiếm, ôn nhuận nho nhã, mắt chợt lóe lên tia sắc bén, trầm ổn mở miệng:

“Cửu nhi, người đang ở đây làm gì?”

Phượng Lan Dạ quét mắt quanh sân một cái, trừ một kẻ đang bị quản chế, Nạp Lan Cửu còn có bốn gã thủ hạ, cộng thêm chính hảnh, bất kể võ công của hảnh cao cường như thế nào, hôm nay muốn chạy đi, là vọng tưởng.

"Nạp Lan Cửu, ta đã cho người thêm một cơ hội, nhưng mà người không biết quý trọng. Xem ra người cần không phải cơ hội, mà là cái chết!"

Lời nói thị huyết tàn nhẫn, không một tia nhu tình, Phượng Lan Dạ trong mắt sát cơ ẩn hiện, lời nói ra lại càng giống như tiếng vọng từ trong địa ngục.

Nạp Lan Cửu sắc mặt đại biến, nhìn Phượng Lan Dạ, còn có Thanh Đại Lam Đại phía sau nàng, xem hai nha đầu này thần thái bình tĩnh thông dong, còn có một bộ dạng xuất thủ chính là cái chết, chỉ sợ hai người này thân thủ bất phàm.

Bọn họ giờ phút này phần thắng cũng không lớn, Nạp Lan Cửu đã suy xét kỹ, lập tức ôn nhu cất tiếng:

"Cửu nhi, người điên rồi, ta là vị hôn phu của người, chúng ta phải cùng chung tay cứu vãn Vân Phượng quốc, đừng quên tộc nhân Vân Phượng quốc của người a."

Phượng Lan Dạ nghe lời của hắn, không giận ngược lại cười, mặt mũi trong trẻo sáng ngời như minh nguyệt mà chói mắt. Thiếu nữ đứng trước mặt thật giống như đóa hoa đẹp nhất thế gian, rực rỡ hé nở.

Nàng cười xong xoay mình mở miệng:

"Nạp Lan Cửu, người hảo tâm cơ a~ Chẳng lẽ người không phải là vị ngôi vị hoàng đế Vân Phượng quốc, không phải vì ảo tưởng quang vinh cao nhất kia ư? Hôm nay người lại dám vô tâm vô phế nói một tiếng, người chỉ là vì những thứ tộc nhân kia, mà không phải vì cái gì ngôi vị Hoàng đế đó sao?"

Nạp Lan Cửu ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt trên mặt hắn từ hồng biến trắng, lại từ trắng chuyển xanh, trước mặt luôn luôn ôn văn nho nhã nay lại có một tia vằn vẹo xấu xí.

"Cửu nhi, người thật điên rồi, người đang ở đây nói gì? Ta là vị hôn phu của người, của người chính là của ta, của ta chính là của người, chúng ta chính là cùng góp sức cứu Vân Phượng quốc, người sao lại nói nhảm gì vậy?" (Su: xí, ta khinh, đúng là bắt quàng làm họ a~)

Hắn tiếng nói vừa dứt, Phượng Lan Dạ khóe môi kéo ra độ cong lạnh như băng:

"Nếu như người thật sự là vì những tộc nhân kia, bản thân ta có thể tha người một mạng. Đáng tiếc người không phải, lại vẫn không tự lượng sức mình mà mưu đồ trở thành bá chủ ư, người xứng sao?"

Phượng Lan Dạ nói xong, xoay người nhìn Thanh Đại, Lam Đại phía sau, ra lệnh:

"Động thủ, một người sống cũng không lưu."

"Dạ, chủ tử."

Thanh Đại ứng một tiếng, lực đạo trong tay tăng lên, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cái cổ của người trong tay lập tức gãy lìa, đầu giắt trên bả vai lúc lắc. (Su: ew >___<)

Hoa Ngạc nhìn hình ảnh máu tanh trước mắt, nàng thật giống như thấy lại ác mộng. Hình ảnh Vân Phượng bị diệt, còn có hình ảnh mình bị cưỡng bạo, nhất nhất hiện lên ở trong đầu. Nàng nhảy dựng lên ôm lấy đầu, nhảy lùi về phía bên trong tường viện.

Mà bây giờ Thanh Đại cùng Lam Đại đã cùng người động thủ, Nạp Lan Cửu kéo bảo kiếm liền lao đến, cùng Lam Đại đánh nhau.

Phượng Lan Dạ cũng không nhàn rồi, tiến lên cùng những thủ hạ còn lại đánh nhau.

Mặc dù tâm pháp nàng luyện còn không có đạt tới trình độ nhất định, nhưng mà nàng ra tay tàn nhẫn lãnh huyết cũng là nổi danh.

Từ nhỏ ở trong núi rừng lớn lên, những dã thú kia hung mãnh hơn nữa cũng đối phó không lại nàng, hiện tại đối mặt là con người, nàng có gì phải sợ a?

Xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, mặc dù võ công không phải là hết sức lợi hại, nhưng thân thể bén nhạy, hành động tự nhiên, hoàn toàn không theo quy luật đánh nhau, khiến cho đối thủ căn bản vô kế khả thi. Rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong, bị Phượng Lan Dạ một cước đá ngay ở giữa, đau đến kẻ nọ kêu như giết heo.

Qua một khắc, Phượng Lan Dạ vung ám khí ống trúc trong tay lên, hung hăng hướng đầu người kia ném tới, người nọ hét lên một tiếng rồi ngã gục.

Cùng lúc Thanh Đại cùng Lam Đại đã giết xong hai người, hiện tại đang cùng Nạp Lan Cửu đánh nhau một chỗ.

Nạp Lan Cửu mặc dù võ công bất phàm, nhưng võ công của Thanh Đại cùng Lam Đại cũng lợi hại không kém, nay là hai người hợp lực đánh một, cho nên Nạp Lan Cửu nhanh chóng rơi thế hạ phong. Mắt thấy những người bên cạnh từng bước từng bước ngã xuống, mình chỉ sợ cũng không được, Nạp Lan Cửu không nhịn được kêu lên:

"Cửu nhi, người thật điên rồi! Người điên rồi, sao lại người trong nhà giết người trong nhà, người giết ta, tương lai còn thể diện đi gặp Hoàng thượng cùng Hoàng hậu sao?"

Phượng Lan Dạ khước môi nụ cười kéo lớn hơn nữa, hướng Thanh Đại cùng Lam Đại ra lệnh:

"Xử lý hẳn cho ta."

Nam nhân không biết xấu hổ này, há mồm ngậm miệng đều là vì tộc nhân Vân Phượng quốc?

Nếu quả thật chính là vì tộc nhân, hẳn nên bí mật tìm tộc nhân Vân Phượng đang ở nơi nào, mà không phải cứ quần lấy nàng!

Hắn chỉ bất quá muốn lấy được ngôi vị Hoàng đế thôi, mà nàng ở trong tay hắn chẳng qua chỉ là một quân cờ!

Đáng tiếc hắn sai lầm rồi. Nàng không phải Phượng Lan Dạ chân chính, sẽ không mặc hắn sử dụng, mà kẻ nào muốn lợi dụng người của nàng, chỉ có một chữ chết.

Phượng Lan Dạ hạ lệnh xuống, Thanh Đại cùng Lam Đại hạ thủ lại càng không lưu tình.

Phượng Lan Dạ lui về phía sau một bước, nghe được phía sau một tiếng kêu lên, thật nhanh nhìn qua.

Chỉ thấy một thủ hạ của Nạp Lan Cửu cầm kiếm hướng về phía Hoa Ngạc đâm xuống. Phượng Lan Dạ vừa nhìn, thật nhanh xông lên, một cước đá văng thanh kiếm kia ra, nhưng đã muộn một chút, chỉ tới kịp đá trật khỏi điểm trí mạng, thanh kiếm vẫn là đâm vào ngực Hoa Ngạc.

Hoa Ngạc cúi đầu nhìn máu trước mặt, trong đầu hiện lên thành chuỗi hình ảnh màu đỏ, từng chuỗi từng chuỗi trong đầu lướt qua, cuối cùng ánh mắt của nàng mở rất lớn, đầu nghiêng một cái ngất đi.

Phượng Lan Dạ vọt tới, liền cùng kẻ kia động thủ, nàng hạ thủ vừa nhanh vừa độc, người nọ bởi vì mắt thấy đồng bạn cũng bị đánh chết, trong lòng luống cuống, chiêu số toàn bộ rối loạn, rất nhanh liền bị Phượng Lan Dạ giết.

Thanh Đại cùng Lam Đại cũng hợp lực đả thương Nạp Lan Cửu, Phượng Lan Dạ đưa tay lên đỡ dậy Hoa Ngạc, hướng Thanh Đại cùng Lam Đại ra lệnh.

"Đi."

Ba người thật nhanh lui ra bên ngoài.

Mới vừa thối lui khỏi cửa, Phượng Lan Dạ xoay người lại liền ném một viên lưu đạn ra. Chỉ nghe một tiếng ầm vang dậy, phía sau phòng ốc toàn bộ cũng sập, khói dày đặc từ trong phòng xông ra.

Thanh Đại cùng Lam Đại đưa tay giúp Hoa Ngạc lên lưng ngựa. Phượng Lan Dạ cũng theo sát phía sau lên ngựa, nhanh chóng chạy khỏi khu phố

yên lặng này.

Phía sau khói dày đặc tràn ngập, cuồn cuộn bay ra, thỉnh thoảng nghe được tiếng người kinh hô:

"Đã xảy ra chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì?"

Xuống ngựa, Phượng Lan Dạ bắt mạch cho Hoa Ngạc, xác định nàng chỉ ngất đi, bất quá mạch tướng của nàng rất loạn, khí huyết phù táo. Đây không phải hiện tượng tốt, nàng có lẽ sẽ không chết, chẳng qua là đầu óc?

Phượng Lan Dạ nghĩ tới, không nói thêm gì nữa, thật nhanh lấy ra một viên dược nhét vào trong miệng Hoa Ngạc. (Su: dược = thuốc trị bệnh nhaz các nàng, ta thix dùng từ “dược” hơn, nghe phù hợp văn phong hơn “thuốc” nên các nàng làm wen đi~ kaka ^o<)

“Trở về để cho đại phu Vương phủ khám cho nàng một chút.”

"Dạ, chủ tử."

Thanh Đại cùng Lam Đại đồng thời lên tiếng, giúp Hoa Ngạc ngồi vững. Quất ngựa một đường chạy như điên, tiến vào Tề Vương phủ.

Hoa Ngạc bị thương, trong Vương phủ rất nhiều người cũng rất kinh sợ, bất quá ai cũng không dám hỏi nhiều.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh lại càng không dám nói lời nào, sớm có người đem đại phu gọi vào Tuyền viện rồi.

Đại phu này trước kia là ngự y trong cung, sau lại bị Hoàng thượng chuyển vào Tề Vương phủ. Hằng ngày hẳn vẫn đợi ở bên trong Tề vương phủ, y thuật hết sức cao thâm, kiểm tra cho Hoa Ngạc một lần, rồi cho nàng uống dược xong liền lắc đầu, cung kính bẩm báo:

"Vương phi, nàng ta trên người thương thế thì tốt nhưng đầu óc lại có vấn đề..."

Kia đại phu cung kính nói xong, Phượng Lan Dạ khẽ gật đầu. Thật ra thì lúc trước nàng bắt mạch xong đã biết, chẳng qua là tình trạng này của nàng ta khi nào sẽ tốt lên đây?

"Nàng ta lúc nào sẽ tỉnh lại?"

"Uống được xong sẽ tỉnh lại."

Lão đại phu cúi đầu bẩm báo, Phượng Lan Dạ gật đầu như đã hiểu:

"Đi kê đơn đi."

"Vâng."

Đại phu kê đơn xong giao cho Diệp Linh. Diệp Linh lập tức phái người đi sắc thuốc, uy nàng ta uống xuống.

Tới lúc tối, Hoa Ngạc tỉnh lại, quả nhiên như Phượng Lan Dạ dự đoán, nàng ta u mê, ngây ngốc nhìn mọi người, ngây ngốc cười, sau đó lại khóc òa lên:

"Ta đau..."

Diệp Linh nhìn nha đầu kia giờ có bộ dạng này, lúc trước thì hoàn hảo, làm sao lại đi ra ngoài một chuyến về lại thành u mê rồi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì? Khẽ thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh nàng ta, an ủi:

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, rất nhanh sẽ hảo." (Su: hảo = tốt, cũng như trên, ta thix dùng từ "hảo" hơn =P)

Phượng Lan Dạ nhìn bộ dạng Hoa Ngạc, trong lòng nhưng lại thoải mái hơn.

Có lẽ điều này đối với Hoa Ngạc cũng là một loại giải thoát. Từ nay về sau nàng ta có thể buông hạ mối hận của Vân Phượng quốc cùng gia đình, nàng ta đã quên hết, ngược lại sẽ cuộc sống vui vẻ hơn xưa.

"Diệp Linh, đợi nàng ta hảo hơn, tìm người đến chiếu cố nàng."

Vốn đang muốn tìm người đem nàng ta gả đi, hiện tại lại si ngốc thế này, nếu để nàng ta lập gia đình, chỉ sợ sẽ bị người khác khi dễ. Vốn dĩ nàng cùng nàng ta vẫn còn chút tình cảm, cho nên cứ để nàng ta ở trong Vương phủ nhờ người chiếu cố nàng ta đi.

"Dạ, Vương phi."

Diệp Linh gật đầu nhận lệnh. Phượng Lan Dạ xoay người đi ra ngoài.

Diệp Linh ngừng đầu lên nhìn Tiểu Vương phi, thấy được từ đáy lòng Vương phi cũng không dễ chịu gì, nàng không khỏi thở dài, đưa thay sờ sờ đầu Hoa Ngạc.

"Hoa Ngạc, Vương phi vốn đối với người rất tốt, người nhất định là đã làm cái gì đó khiến cho nàng mất hứng rồi."

Hoa Ngạc si ngốc như hiểu được ý tứ của Diệp Linh trong lời nói, lẩm bẩm kêu một tiếng:

"Tỷ tỷ."

Diệp Linh không nói thêm gì nữa, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Buổi tối, Nam Cung Diệp trở về phủ, Phượng Lan Dạ đem chuyện ban ngày phát sinh nói cho hắn biết. Nam Cung Diệp dùng một đôi mắt từ trên xuống dưới kiểm tra nàng, rồi nhếch lông mày lên, toàn thân lạnh lẽo.

"Nàng a, thật là quá vọng động rồi, nếu như Nạp Lan Cửu kia võ công hết sức lợi hại thì sao đây?" (Su: vọng động = hấp tấp)

Phượng Lan Dạ quơ quơ Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tay nói:

"Ta có cái này, thứ này dùng rất tốt. Bất quá không tạo công kích lớn, nên phải dùng đến lượt đạn, vật kia quả thật không tệ a. Thật muốn gặp Quý cơ gia gia, nói không chừng hắc còn có rất nhiều thứ tốt nữa a, đến lúc đó nhất định phải đòi nhiều nhiều một chút mới được."

"Nàng a~" (Su: nghe a nói thôi mà thấy hoa bay đầy phòng rồi, sủng nịch hết mức, ta hảo ghen tị a~)

Nam Cung Diệp vươn tay ra sờ đầu của nàng, thở dài.

Hắn ở gần nàng lâu như vậy lại không biết tâm ý của nàng sao? Chẳng qua nàng là cố ý ở trước mặt hắn nói gia gia thật là tốt như thế nào, nghĩ muốn giải khai tâm kết của hắn cùng với người kia thôi.

Thật ra thì lúc thấy dòng chữ của mẫu phi thì hắn đã tha thứ cho người kia rồi. Chẳng qua là trước mắt vẫn còn có việc trọng yếu, cho nên không thèm đếm xỉa tới tên kia thôi. Đợi đến khi mọi chuyện được giải quyết, hắn sẽ trở về sau. (Su: á, a dễ xương gê, gọi "gia gia" là "người kia" với "tên kia" k + ____ +)

Nam Cung Diệp nghĩ xong, cầm tay Phượng Lan Dạ nói:

"Được rồi. Đợi đến khi chúng ta giải quyết xong chuyện nơi này, ta dẫn người trở về."

"Hảo." (^O^)

Phượng Lan Dạ giương lên khuôn mặt tươi cười như hoa.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên Nam Cung Diệp xoay mình ngược lên nói:

"Thiên Bội Thần, tên khốn kiếp đáng chết này, vừa đi lại tới làm cái gì?"
(Su: ta sao nghe giống giọng kon nít hờn dỗi thế nhể?? O__o)

Phượng Lan Dạ ngẩn ra, quay đầu đánh giá bốn phía. Nàng không có cảm ứng được hơi thở Thiên Bội Thần, điều này nghĩa là hắn ẩn thân ở khoảng cách cực xa, không nghĩ tới Nam Cung Diệp cũng cảm nhận được.

Quả nhiên, Nam Cung Diệp lời vừa dứt, Thiên Bội Thần rất nhanh hiện thân, cung kính quỳ trên mặt đất.

"Thuộc hạ khấu kiến Thiếu chủ. Thuộc hạ sau khi trở về Yên Hải, Lão chủ tử nói Thiếu chủ sẽ không trách thuộc hạ nữa."

"Hắn nói có tác dụng sao?"

Nam Cung Diệp sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn âm u. Thiên Bội Thần không nhúc nhích cúi đầu:

"Nếu thiếu chủ không tha thứ cho thuộc hạ, Lão chủ tử nói là để cho thuộc hạ tự kết liễu."

Nói xong hắn liền giơ tay hướng đầu mình đánh tới. Nam Cung Diệp vội vùng tay lên cản lực đạo của hắn, giận đến mức khễ gầm lên:

"Thiên Bội Thần. Nếu như sau này có một lần giống như lúc trước phát sinh nữa, ta liền đem người băm thây vạn đoạn, ném vào trong hồ cho cá ăn." (Su: sao mờ ta nghe a dọa mà chả thấy sợ j cả, chỉ thấy hảo đáng iu thui ak, có ai giống như ta hok??? *chớp chớp mắt* *lông mi rụng lả tả* hix)

"Lão chủ tử nói, sau này mạng của thuộc hạ nằm trong tay Thiếu chủ, không liên quan Lão chủ tử nữa. Cho nên sau này thuộc hạ sẽ không cãi lại bất cứ mệnh lệnh nào của Thiếu chủ."

"Cút xuống đi." (Su: Lời cay độc nhưng đối với ta hok xi-nhê, hắc hắc)

Nam Cung Diệp luôn luôn rất ít tha thứ cho người khác, không nghĩ tới hai lần liên tiếp lại tha thứ cho Thiên Bột Thần. Bản thân hẳn cũng còn chút tức giận, cho nên hướng về phía Thiên Bột Thần rống.

Thiên Bột Thần đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Bên trong thư phòng cuối cùng yên tĩnh lại.

Phượng Lan Dạ vươn ra bàn tay nhỏ bé khẽ nắm tay Nam Cung Diệp nói:

"Diệp, đừng trách hẳn."

Nam Cung Diệp không nói lời nào, bất quá khi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Phượng Lan Dạ đã ôn nhuận hơn rất nhiều, hơi thở quanh thân từ từ bình ổn lại. Hai người tiếp tục ngồi ở dưới ánh nến nói chuyện.

"Hôm nay ta xuất phủ, nghe được một tin tức. Nước sông dâng lên rất cao, Hồng đề vỡ rồi, nghe nói ngập lụt rất nhiều quận huyện, rất nhiều dân chúng chết đuối."

"A, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Bờ đề làm sao không vững chắc như thế a?"

Phượng Lan Dạ sắc mặt bao phủ lãnh ý.

Nếu không phải quan viên tham ô hối lộ sẽ không gây tai họa cho dân chúng vô tội thế đâu.

Nam Cung Diệp ánh mắt sâu u, đồng ý gật đầu, từ từ mở miệng:

"Người biết vùng bờ đề ven sông kia là ai tu bổ không?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, đối với những chuyện này của Thiên Vận hoàng triều, nàng căn bản không rõ ràng lắm.

"Người nào?"

"Tri phủ của Giang Hoài, hiện tại là Lại Bộ Thị Lang - Vương Mãnh. Vương Mãnh này mua chức quan mà có được, rất là lớn lối, ỷ vào Nhị hoàng huynh chống lưng, rất nhiều người dưới trướng của hắn. Lần này đề của sông Giang Hoài sụp đổ chỉ sợ Nhị hoàng huynh cũng không tránh được liên quan."

Phượng Lan Dạ nghe Nam Cung Diệp nói xong, vẻ mặt vẫn không động, từ từ chìm trong suy tư.

"Ta nghĩ ngày mai lâm triều nghị sự, triều đình nhất định sẽ cứu tế, Tấn vương chắc chắn yêu cầu đi Giang Hoài trước. Chuyện này nếu như đi qua tay người khác, chỉ sợ hắn sẽ gặp nguy."

Phượng Lan Dạ phân tích, Nam Cung Diệp đồng ý, bất quá?

"Nhưng là nếu hắn đi trước thì sẽ không còn chuyện gì nữa sao?"

Sợ rằng chưa chắc, hai người nhìn nhau, rất nhiều chuyện lòng dạ họ biết rõ.

Dưới ánh nến, hai người lại trò chuyện một hồi, Phượng Lan Dạ mới rời thư phòng đi nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai lâm triều, quả nhiên như Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ suy đoán. Triều đình cứu tế, Tấn vương Nam Cung Trác yêu cầu mang binh đi trước Giang Hoài để cứu tế. Hoàng thượng hạ chỉ ra lệnh Hộ bộ lập tức cấp lương thực để cho Tấn vương mang đến dân chúng nơi đó. Mặt khác cấp ba mươi vạn bạc trắng, cùng nhau áp tải đi Giang Hoài trước, nhằm đợi đến khi thủy triều hạ, một lần nữa đắp đập lại.

Tấn vương Nam Cung Trác lập tức dẫn một đám tinh binh áp tải lương thảo hướng Giang Hoài mà đến.

An Giáng thành bao phủ bầu không khí nặng nề bất an, phố lớn ngõ nhỏ đều nghị luận chuyện này.

Phượng Lan Dạ tuy ở trong Tuyển viện nhưng vẫn hiểu rõ tất cả sự tình bên ngoài. Thanh Đại cùng Lam Đại thay phiên xuất phủ đem tin tức bên ngoài về cho nàng.

Đối với triều đình, Nam Cung Diệp không có hứng thú.

Hắn một lòng chỉ muốn tìm cái tên thái giám của Ngọc Văn điện kia, đáng tiếc Nguyệt phi kiên quyết không nói cho bọn họ biết tên thái giám kia ở nơi nào. Mà Nam Cung Diệp đã âm thầm phái người giám thị động tĩnh của Nguyệt phi lại phát hiện nữ nhân này căn bản không có hành động gì. Điều này chứng tỏ tên thái giám kia chỉ sợ sớm đã xuất cung rồi, là kẻ sinh sống ở ngoài cung.

Liên tiếp mấy ngày, gió êm sóng lặng, chẳng những là triều đình, cả An Giáng thành cũng nhìn qua trời trong nắng ấm, một mảnh bình thản.

Mấy ngày sau, Nguyệt phi cuối cùng cũng có động tĩnh. Từ trong cung để cho người đưa ra một phong thư. Thư này đưa đến Tề Vương phủ, thiếu chút nữa khiến Phượng Lan Dạ tức chết.

Trên thư chỉ viết một câu.

“Giết chết Hoa phi, đem nàng đến đổi với tiểu thái giám kia.”

Phượng Lan Dạ vẻ mặt âm trầm, ở bên trong thư phòng qua lại dạo bước:

"Nữ nhân không biết xấu hổ này, thậm chí có gan đòi hỏi như vậy?"

“Có thể nàng ta cho là Hoàng thượng muốn lập An vương làm Thái tử.”

“Nếu như chúng ta giết Hoa phi, đến lúc đó nàng ta nhất định sẽ đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên đầu chúng ta. Tề Vương phủ cùng An vương phủ đấu nhau, mà nàng ta ở một bên làm ngư ông đắc lợi, xem ra nữ nhân này cũng không đơn giản a.”

Phượng Lan Dạ cẩn thận phân tích, Nam Cung Diệp đồng ý gật đầu:

“Có thể ngồi ở ngôi vị một trong tứ phi, thì tâm kế của nữ nhân này so với Mai Phi tuyệt không kém bao nhiêu. Vẫn ẩn mà không động, ngược lại mới là kẻ lợi hại nhất.”

"Như vậy người nói xem trong tay nàng ta đến tột cùng có tên thái giám của Ngọc Văn điện hay không đây?"

Phượng Lan Dạ không khỏi hoài nghi. Nếu như trong tay nàng ta không có tiểu thái giám năm đó của Ngọc Văn điện thì làm sao bây giờ? Cố ý lợi dụng bọn họ giúp nàng làm việc, đến lúc xong việc chết cũng không nhận tội, thì người chịu khổ lại là bọn họ a.

“Sẽ không. Cho nàng ta lá gan nàng ta cũng không dám làm chuyện như vậy. Hơn nữa nàng ta làm thế nào biết có người huyết tẩy Ngọc Văn điện? Như thế nhất định là có người ở trong tay nàng ta.”

Điểm này Nam Cung Diệp không hề nghi ngờ. Bây giờ chuyện cấp bách là làm thế nào từ trên tay Nguyệt phi đem người cướp được đây? Chỉ cần tìm được tên thái giám kia, nhất định ít nhiều sẽ biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Cơ mà nàng ta lại muốn chúng ta giết Hoa phi a."

Phượng Lan Dạ cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu như không phải vì cái tên thái giám chết tiệt kia ở trong tay nữ nhân này, nàng thật muốn vào cung đánh cho nữ nhân kia một trận. Đừng nói Tư

Mã Vụ Tiễn cùng nàng có giao tình sâu đậm, chính là Hoa phi cũng không có đắc tội với nàng, nàng làm sao có thể giết Hoa phi a? Phượng Lan Dạ càng nghĩ càng tức giận.

“Làm sao bây giờ a?”

Đôi mài phượng hẹp dài của Nam Cung Diệp nhẹ nhếch lên, ánh mắt sắc bén hàn băng phóng ra, ngũ quan tuần mỹ vô song dưới ánh nến tựa như ánh sáng của minh châu, tia lửa ẩn hiện dao động, nội liễm trầm ổn mở miệng:

"Chúng ta chớ kinh động nàng ta. Chuyện khẩn yếu trước mắt nhất chính là tìm được nhược điểm của Sở Vương. Hẳn không phải là ngầm nuôi quân đội sao? Nếu chúng ta tìm được nơi đó, ta cũng không tin Nguyệt phi sẽ không giao ra người, động tác nhất định phải mau."

“Được, cứ quyết định như vậy đi."

Phượng Lan Dạ dùng sức gật đầu, mỉm cười vươn tay cùng Nam Cung Diệp vỗ tay một cái.

Hai người mang theo lòng tin mười phần, tương lai còn có bao nhiêu mưa gió chờ bọn họ, nhưng bọn họ sẽ cùng nhau nắm chặt tay, cho nên a, nhất định sau cơn mưa trời lại sáng.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87

Trong khi Tấn vương Nam Cung Trác áp tải lương thực giải quyết vấn đề thiên tai thì trong kinh thành Nam Cung Diệp lập tức phái thám tử đi tìm kiếm nơi Sở vương nuôi binh mã.

Còn Phượng Lan Dạ lại cho người mời Tư Mã Vụ Tiễn vào Tề vương phủ. Đối với âm mưu của Nguyệt phi với Hoa phi, nàng nghĩ rằng cần thiết phải nhắc nhở Tư Mã Vụ Tiễn, để An vương phủ bọn họ chú ý một chút.

Tư Mã Vụ Tiễn vừa thấy Phượng Lan Dạ liền kích động lôi kéo tay nàng:

"Lan Dạ, ta đang muốn tìm muội đây. Ta từ nơi mẫu phi biết được một chút tin tức. Không biết có hữu dụng không a?"

Phượng Lan Dạ kéo tay nàng vào trong khách sảnh.

Diệp Linh dâng nước trà lên rồi lui xuống.

Bên ngoài, tiểu Đồng tiểu Khuê hỏi thăm Diệp Linh chuyện Hoa Ngạc, Diệp Linh đem tình huống Hoa Ngạc kể lại cho họ. Hai tiểu nha đầu cùng Hoa Ngạc có chút cảm tình, nghe xong thương tâm không dứt, muốn nhờ Diệp Linh mang các nàng đi thăm Hoa Ngạc một chút.

Bên trong phòng khách, Phượng Lan Dạ nhìn Vụ Tiễn hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Có vẻ chuyện này tựa hồ rất trọng yếu, Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu quét mắt một vòng phía ngoài, xác định không có ai, mới giảm thấp thanh âm, nhỏ giọng nói:

"Một lần tỷ cùng mẫu phi nói chuyện, nàng trong lúc vô tình nói ra, hình như là khi Phụ hoàng say rượu từng kể qua, giống như nói Tề vương không phải là hài tử của Hoàng thượng."

"Cái gì?"

Phượng Lan Dạ quỳnh lên, trà bưng trong tay đổ ra ngoài, dính ướt cả người.

Vụ Tiễn vội vàng đứng lên lấy khăn lụa lau cho nàng, nhỏ giọng nói:

"Mẫu phi vẫn dặn dò ta, chuyện này không được nói ra ngoài, đây là chuyện dễ rơi đầu. Ta nghĩ vẫn nên nói cho muội biết một tiếng, nói không chừng sẽ hữu dụng cho các muội, bất quá ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài."

Lời Vụ Tiễn dặn dò Phượng Lan Dạ một chữ cũng không nghe lọt.

Nam Cung Diệp làm sao mà không phải là hài tử của Hoàng thượng?

Nếu Ngọc phi yêu hấn như vậy, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện bất trung với hấn. Nàng ấy không phải là người tâm cơ thâm trầm, người đơn thuần như vậy như thế nào có thể làm ra những chuyện này?

Phượng Lan Dạ nghĩ tới liền lắc đầu.

"Điều này sao có thể? Ngọc phi vừa thiện lương vừa đơn thuần như vậy, làm sao mà làm ra chuyện bất trung với Hoàng thượng đây?"

Vụ Tiễn nhìn Lan Dạ không tin, cũng gật đầu đồng ý:

"Mẫu phi cũng không tin tưởng, nói Hoàng thượng có thể là uống rượu say."

Say rượu nói lời thật. Nói không chừng lời Hoàng thượng thổ lộ khi đó chính là tâm sự chân chính? Trong chuyện này đến tột cùng không đúng ở chỗ nào?

Phượng Lan Dạ ngẫm nghĩ trước sau, nhất thời tìm không ra phương hướng.

Nếu như Hoàng thượng có loại ý nghĩ này, như vậy hết thảy những việc làm đối với Nam Cung Diệp có thể hiểu rồi.

Vì căm hận Ngọc phi nên giả vờ cứng sủng nàng, nhưng thật ra là vì đối phó nàng. Đợi đến khi sinh hạ hài tử xong lại ra tay diệt trừ nàng, đem Nam Cung Diệp đẩy lên vị trí dễ làm cho người ta hăm hại.

Vụ Tiễn nhìn ra tâm tình Phượng Lan Dạ không tốt, vội vàng kéo nàng ngồi xuống nói:

"Muội đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ chẳng qua là Hoàng thượng nhất thời say rượu lỡ lời thôi, muội không phải nói có chuyện tình ta sao?"

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, nhớ tới chuyện Nguyệt phi, nàng nhìn Vụ Tiễn nói:

"Chúng ta nhận được tin tức, nghe nói Nguyệt phi nương nương chuẩn bị đối phó Hoa phi. Nàng ta nhất định hoài nghi Hoàng thượng sẽ chọn An vương lên ngôi vị Thái tử, cho nên mới nghĩ đối phó Hoa phi cùng An vương phủ."

Vụ Tiễn vừa nghe lời này, sắc mặt trầm xuống, đổi lại lần này nàng nóng lòng đứng dậy, nổi giận rống giận:

"Nữ nhân này làm sao có thể ác độc như thế, lại muốn đụng đến An vương phủ chúng ta? Nàng ta từ đâu lại nghĩ Hoàng thượng sẽ đem Nam Cung Quân thành Thái tử rồi? Thật là nực cười."

Phượng Lan Dạ vươn tay kéo nàng hỏi:

"Làm sao người biết Hoàng thượng sẽ không chọn An vương?"

"Ta nghe mẫu phi đề cập tới, giống như là Hoàng thượng sẽ chọn Ngũ hoàng huynh Thụy Vương."

Tư Mã Vụ Tiễn nói xong, Phượng Lan Dạ khẽ gật đầu.

Thật ra thì nàng từng suy đoán qua, Hoàng thượng nhất định là muốn phong Thụy Vương thành Thái tử. Bây giờ quả đúng là thật.

Bất quá đối với việc ai là Thái tử, nàng không có hứng thú. Chẳng qua không biết vị Thụy Vương bí ẩn này là người như thế nào?

Trước mắt nàng quan tâm chính là, Nam Cung Diệp thật sự không phải nhi tử của Hoàng thượng sao? Đây chính là một tin tức kinh thiên động địa a, không biết Nam Cung Diệp sẽ nghĩ như thế nào?

Tư Mã Vụ Tiễn vì chuyện tình Phượng Lan Dạ báo cho, mà sớm nóng lòng muốn cáo biệt rời Tề vương phủ trở về.

Ban đêm, trăng sáng cùng ánh sao đầy trời, ánh sáng tinh khiết tỏa ra thật tươi đẹp. Nhất là trong lương đình, đèn lồng treo ngược, châu sa phiêu dật, hết thảy rất nhàn nhã ôn nhu.

Nam Cung Diệp vẻ mặt kỳ quái nhìn Phượng Lan Dạ đang ngồi bên cạnh. Nàng lại một bên rót rượu một bên uống, lại tự mình châm rượu cho hắn. Đây cũng là việc cực kì hiếm thấy.

"Lan Nhi thật có nhã hứng a."

Phượng Lan Dạ nhướn mày. Ánh nến chiếu rọi ở trong mắt nàng tạo thành những đốm sáng lấp lánh chói mắt, mông lung kì ảo, như vậy xinh đẹp lại càng quyến rũ.

Ánh mắt Nam Cung Diệp một đạo nhu hòa. Nàng đã từ từ trưởng thành~

Vóc người nhỏ nhắn lả lướt, tối nay mặc một chiếc áo váy dài phù dung, màu trắng mềm mại chập chờn như váy tiên. Ba nghìn sợi tóc đen được vấn thành búi, thả xuống bên tai một ít tóc mềm, mềm mại đáng yêu không sao tả hết.

Nàng một thân kiều diễm như thế lại xen lẫn một tia đặc biệt lãnh khí, lộ ra một loại ưu mỹ khó nói nên lời. Dù đi tới nơi nào cũng như là hạc giữa bầy gà, khiến cho không người nào có thể bỏ qua. (Su: ta vẫn giữ “hạc lạc giữa bầy gà” bởi nó nghe rất cao quý sang trọng và tạo ra đẳng cấp khác biệt mà không từ nào thay thế đc dụng ý này. Các nàng hãy làm wen nga, dễ hiểu mà ^^~)

Nam Cung Diệp ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm, sâu không lường được.

Vươn bàn tay to với những ngón thon dài nắm tay Phượng Lan Dạ, nhớ đến một đêm kia nàng mớm thuốc cho hắn, đôi môi mềm mại, mang theo chút mát mẻ, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Giờ phút này chỉ nghĩ đến đã làm tim của hắn liền nóng rực lên, bất quá cũng không quên nhắc nhở mình, nàng còn quá nhỏ, đợi nàng lớn lên đã. Nghĩ tới đây, đầu ngón tay giống như gặp phải bóng, vội vàng thả ra.

Phượng Lan Dạ ngời lơ dềnh, nhàn nhạt mở miệng:

"Chúng ta uống một chén đi."

"Nàng không thể uống rượu."

Nam Cung Diệp không khỏi nghĩ đến buổi tối bắn pháo hoa kia, nha đầu này bởi vì say rượu, mà hoàn toàn trở nên không giống ngày thường. Khóe môi tràn ra nụ cười yêu thương chiều chuộng, hẳn hiện tại chỉ cần nghĩ một chút như vậy thôi thì trong lòng liền vui vẻ rồi.

Ngoài đình nghỉ mát, Bích hồ mệnh mông yên tĩnh. Trong hồ những phiến lá sen xanh mượt nổi lơ lửng, hàng loạt những đóa bạch liên (Su: sen trắng) xinh đẹp làm nổi bật màu xanh nhạt kia.

Theo làn gió mát nhẹ lướt qua, những đóa bạch liên dập chồn dao động giống như những mỹ nhân đang nhảy múa, trong không khí thoang thoảng mùi thơm ngát say lòng người. Nhìn trên đỉnh đầu, là trời cao bát ngát khôn cùng, giống như một mảnh huyền gấm (Su: vải gấm màu đen mịn) điểm xuyết nhiều viên bảo thạch lấp lánh, hoa lệ vô cùng.

Khẽ chớp mắt, ngoài đình vang lên tiếng đàn du dương như nước, thanh thoát như dòng suối, chậm rãi từ ngón tay chảy qua, phiêu đảng bên Bích hồ.

Ở ngoài đình nghỉ mát, hết thấy là tuyệt vời như thế. Nếu như không phải đang ở Hoàng cung, không phải bị bao trùm bởi thứ không khí âm u hắc ám như vậy, thì ngày hôm nay thật là nhân vận đã hạc a. (Su: nhân vận đã hạc = mây thành thời nhân rồi, hạc hoang dã tự do => thanh thản nhân nhả tự do.)

"Lan Nhi, nàng có tâm sự."

Nam Cung Diệp nâng lên chén lưu ly, cùng Phượng Lan Dạ chạm một cái, quay đầu uống một hớp, liền để xuống.

Đối với Phượng Lan Dạ, hẳn vốn thực hiểu rất rõ nha đầu này. Nàng làm như thế, tất nhiên là bởi vì có lời muốn nói, nhất định là chuyện rất trọng yếu, rất tàn khốc.

"Nói đi, ta chịu đựng được."

Phượng Lan Dạ chỉ nhấp nhẹ một chút rượu rồi để chén lưu ly xuống, nhẹ nhàng thờ ơ mở miệng:

"Hôm nay ta gặp Vụ Tiễn. Nàng từ trong miệng Hoa phi dò được một chút tin tức. Hoàng thượng có một lần say rượu đã nói, người không phải hài tử của hân."

Phượng Lan Dạ lời dứt, Nam Cung Diệp cũng không nhúc nhích, thật giống như bị hóa đá rồi.

Ngũ quan của hân tựa như được đao gọt điêu khắc hoàn mỹ, dưới ánh nến, da thịt bóng loáng trơn mịn như nước.

Trong con người đen lờ lờ ánh sáng lạnh, thật giống như ánh mắt loài sói trên thảo nguyên, lạnh lùng mà sắc bén, một khắc quanh thân tràn đầy lệ khí, mang theo ngọn lửa giận cường đại.

Bàn tay to của hân nắm chặt đế trên bàn đá, sau đó đưa tay cầm lên chén rượu lúc nãy chưa uống xong, một hơi ngửa đầu uống cạn, nặng nề thở hào hển, gầm nhẹ lên như sói:

"Hân còn là con người sao? Tại sao có thể khi dễ người khác như vậy, khi dễ mẫu phi ta như vậy?"

Nói xong xoay người đứng lên, Phượng Lan Dạ thật nhanh vươn tay đè chặt tay của hân, hỏi:

"Người nghĩ làm cái gì?"

"Ta muốn tiến cung đi hỏi hân, nếu hoài nghi ta, ban đầu tại sao không giết chết ta mà lại sinh ra để hành hạ ta?" (Su: đau lòng nhất là khi mình

sinh ra mà không đc chào đón, là gánh nặng, là vết nhơ trong mắt chính kẻ sinh thành ra mình. Vì a k thể khóc, ta nguyện khóc thay a TT^TT)

Phượng Lan Dạ thế nào lại để cho hắc tiến cung được? Rất nhiều chuyện không thể chính diện đối mặt, ít nhất phải tra rõ Ngọc phi là chết như thế nào, phải tìm bằng được tiểu thái giám kia đã. Bây giờ hắc tiến cung đi hỏi Hoàng thượng thì có ý nghĩa gì đây?

"Không được. Chúng ta còn rất nhiều chuyện phải tìm hiểu, huống chi đây chỉ là một câu nói của Hoa phi mà thôi, nếu là truyền tới tai Hoàng thượng, còn có bao nhiêu người sẽ bị liên lụy đây? Ban đầu là mẫu phi người cùng người Ngọc Văn điện, chẳng lẽ người còn muốn liên lụy những người khác sao? Trừ phi có căn cứ xác thực, nếu không người không được gặp hắc. Hơn nữa, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó mới có thể khiến Hoàng thượng nghĩ vậy, người phải tìm được chứng cứ, chứng minh Ngọc phi là trong sạch, như vậy mới có tác dụng."

Nam Cung Diệp biết Phượng Lan Dạ nói rất có lý, nhưng là mẫu phi lại chết như vậy, đến chết vẫn còn bị ô nhục nan kham như thế, khiến tâm hắc rất đau rất đau. Hắc xoay người ôm Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ lẳng lặng tựa vào ngực hắc, nghe tim hắc đập rất dồn dập.

Một ít tóc đen mềm mượt như tơ lụa rơi xuống, làm nổi bật gương mặt tuấn mỹ như trích tiên của hắc, gấm áo màu trắng khiến cả người hắc thanh tú rực rỡ, tựa như trên thế giới này chỉ độc có một mình hắc.

Phượng Lan Dạ khẽ ngước đầu nhìn hắc, lại có một khắc ngây ngẩn.

Nam Cung Diệp cũng nhìn lại nàng, cặp mắt đen trong trẻo như nước hồ mùa thu, toát ra tia lửa khác thường, trong một khắc đó tựa hồ có cái gì ở trong lồng ngực hắc nổ tung.

Nam Cung Diệp nhẹ cúi người, cánh môi lạnh như nước ấn xuống, nhẹ nhàng ôn nhu chạm vào đôi môi nhỏ nhắn của Phượng Dạ. Phượng Lan Dạ thân thể cứng đờ, sau đó kịp phản ứng, thật nhanh đưa tay đẩy ra Nam Cung Diệp, quay người chạy trốn chết. (Su: ta pun cừi đoạn nì, trông như thể a là sắc lang và tỷ là pé cừu ngây thơ í, phản ứng của Lan nhi lúc này mới giống zới số tuổi hiện giờ của nàng a~ hắc hắc, à, tung bông cho a đã ăn đậu hũ thành công nào^O^)

Tim đập như trống, dưới chân vấp vấp, không biết nàng như thế nào về được phòng ngủ của chính mình. Mấy tiểu nha đầu không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Tiểu Vương phi gương mặt đỏ ửng giống như một đoá hoa Hồng, chẳng những thanh thuần linh động, còn lộ ra mị thái diễm lệ, thật là động lòng người nói không nên lời.

Trong lương đình, Nam Cung Diệp nhìn bóng lưng Phượng Lan Dạ rời đi, bàn tay thon dài không nhịn được sờ nhẹ cánh môi mình, tựa hồ còn lưu lại hương thơm thoang thoảng của Lan Nhi, ánh mắt chợt lóe lên tia mềm mại. (Su: ta tưởng tượng tới cảnh nì...mơ màng...chảy nước miếng...ác, mất hình tượng wá, lau lau~)

Cảm giác như vậy hẳn chưa bao giờ trải qua, tim đập rất nhanh, tựa hồ có một ngọn lửa nóng cháy bốc lên.

Mặc dù lúc trước cũng biết bản thân thích cái tiểu nha đầu kia, nhưng hiện tại tựa hồ không phải chỉ đơn giản là thích rồi? Là yêu nha đầu kia sao? Đây là yêu sao? (Su: aaa, cột mốc quan trọng lịch sử, nào các nàng, móc bút ra take note nào, ta đợi ngày nì mãi, tung bông tung hoa tung...đủ thứ, tềng tềng teng~)

Cho tới bây giờ Nam Cung Diệp chưa từng yêu người nào, cảm giác vừa xa lạ vừa bất an, cái loại lo sợ này từ nơi ngón tay tiếp xúc chạy đến tâm trí hẳn.

Lúc trước là cảm xúc phần hận cuồng bạo hận không thể giết người, một khắc sau, lại hóa thành hư ảo.

Là vì hãn minh bạch nhận thức đến một chuyện, hãn còn có một người phải bảo vệ, Lan Nhi. (Su: hảo cảm động!!!)

Nếu như bản thân xảy ra chuyện gì, Lan Nhi nhất định sẽ bị dính líu. Mặc dù biết nàng là người không quan tâm sống chết, nhưng hãn chỉ muốn làm cho nàng vui vẻ hạnh phúc mà sống, cho nên hết thảy vẫn phải đợi đến khi tìm được chứng cứ rồi nói sau đi. (Su: vì một người ta có thể làm mọi thứ, vì một người ta nguyện hy sinh tất cả~)

Kể từ một chiều khi hai người cánh môi chạm vào, Phượng Lan Dạ liên tiếp né tránh Nam Cung Diệp mấy ngày, chỉ đợi ở trong phòng ngủ không ra ngoài. (Su: tỳ... ngại ngùng, hắc hắc hắc)

Nam Cung Diệp vì muốn tra chuyện của Sở Vương cho nên cũng không có tới đây, hơn nữa biết Phượng Lan Dạ xấu hổ, chính hãn cũng có chút không biết như thế nào đối mặt với nàng, cho nên, hai người chừng mấy ngày không gặp mặt.

Nam Cung Diệp đã nhận được tin Sở vương Nam Cung Liệt gần đây không có ở trong kinh thành, cho nên hãn có thể dễ dàng tra hơn nhiều. Thì ra là Nam Cung Liệt nuôi binh mã nhưng lại phân tán ra. Bên trong An Giáng thành nhiều nơi có nhân thủ của hãn, không phải cố định một chỗ, thứ nhất để dễ dàng cho hành động, thứ hai không hấp dẫn người chú ý, thứ ba không dễ bị vây bắt. Bất quá cuối cùng Nam Cung Diệp vẫn nắm rõ trong tay. Nam Cung Diệp ở mỗi cứ điểm đều phái người canh chừng, sau đó quyết định tiến cung cùng Nguyệt phi đàm phán.

Bất quá hãn còn chưa tiến cung liền nhận được tin tức, Tấn vương Nam Cung Trác vận chuyển lương thực ở lục địa giới Mãng Sơn bị cướp rồi, thủ

hạ một ngàn tinh binh đều bị đả thương, ngay cả ba mươi vạn lượng bạc cũng bị người đánh tráo.

Mãng Sơn này luôn luôn có thổ phỉ, nhưng nông cuồng như thế thì thật đúng là hiếm thấy, xem ra nhân số đông đảo, lại có đầu óc, cho nên mới dám chặn triều đình cướp số lương thực cứu thiên tai này.

Chuyện này hoả tốc truyền về kinh thành, Hạo Vân để giận dữ, lập tức phái người khác vận chuyển lương thảo ngân lượng đi trước Giang Hoài. Lần này dẫn đội chính là Sở Vương. Sở Vương đề phòng lương thảo cùng ngân lượng bị cướp, đem theo năm ngàn tinh binh, mặt khác Hoàng thượng còn phái Hộ quốc tướng quân Triệu Nghiêu đi theo. Triệu Nghiêu luôn túc trí đa mưu, văn thao võ lược mọi thứ đều tinh thông, hẳn lại mang theo thủ hạ hai ngàn người, cùng Sở Vương trong tay binh mã tổng cộng bảy ngàn người đi trước Giang Hoài.

Mà Tấn vương thân mang tội, đã tự mình trở về kinh chịu tội.

Nam Cung Trác ngay khi hồi kinh liền đi trước hoàng cung xin Hạo Vân để giáng tội.

Trong thượng thư phòng, phụ tử hai người đối diện nhau, không khí đông lạnh nghẹt thở.

Ngồi trên đài cao Hạo Vân đế, ngũ quan uy nghi, thần sắc không đổi, con người chợt lóe lên tia sắc bén, cuối cùng trầm giọng mở miệng:

"Trác nhi, người để cho Phụ hoàng quá thất vọng."

Nam Cung Trác biết chuyện lần này về sau, mình rất có thể đã vô duyên với ngôi vị Hoàng đế rồi. Đầu tiên là chuyện của mẫu phi phát sinh, bây giờ là chuyện này, hẳn cảm giác như bị vùi lấp trong bể, mà người thiết cái bể rập này... Ánh mắt hẩn sâu u như giếng cổ không đáy, từ từ nở nụ cười.

"Phụ hoàng hảo tâm kẻ a."

Hạo Vân để sắc mặt biến đổi âm ngao thị huyết tàn nhẫn, bàn tay to chỉ thẳng Nam Cung Trác quát:

"Người cho rằng có người nào dám lấy mấy vạn tánh mạng dân chúng cùng người đi chơi tâm kế? Đầu óc của người thật có vấn đề rồi!"

Hạo Vân để tiếng nói dứt, Nam Cung Trác thật tình ngẫm nghĩ lại. Đúng vậy, Phụ hoàng luôn yêu dân, quyết không thể nào cầm tánh mạng mấy vạn người dân Giang Hoài tới cùng hăn chơi tâm kế. Như vậy chính là kẻ khác đã động tay động chân. Chẳng lẽ thật sự là Mãng Sơn thổ phỉ?

"Sau khi tra rõ chuyện này, nếu như có kẻ dám can đảm động tay động chân, trăm tuyệt đối không tha."

Nam Cung Trác nghe lời Hạo Vân để nói, cuống quýt dập đầu:

"Nhi thần biết tội, xin Phụ hoàng trách phạt."

Hạo Vân để mặt mũi trầm trọng, từ trên long án rút ra một vật, bịch một tiếng ném trên mặt đất, đau lòng mở miệng:

"Những thứ này đủ để lấy mạng người rồi, cần gì cùng người chơi tâm kế?"

Nam Cung Trác cúi đầu vừa nhìn, cứ nhiên là sổ sách hăn bị mất, không nghĩ tới lại rơi vào trong tay Phụ hoàng. Trên mặt sắc thái biến đổi không dứt, ngẩng đầu lên nhìn Hạo Vân để, nhưng cũng không nhúc nhích. Bản thân tội tử là khó chạy thoát, chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh.

"Nhi thần xin Phụ hoàng xử phạt."

"Tấn vương nghe chỉ, lần này lương thực bị cướp, tội không thể tha, thân mang trọng tội, đuổi khỏi kinh, đi đến đất phong, trọn đời không cho phép

vào kinh."

"Tạ ơn Phụ hoàng."

Nam Cung Trác quỳ lạy. Không nghĩ tới kết quả như vậy, mình thật là công dã tràng, cuối cùng còn bị đuổi ra kinh, thôi thì cứ đi trước đất phong thôi. Đất phong của hãn ở Thọ Dương, phía Đông Thọ Dương gần bờ biển, luôn luôn có hải tặc hoành hành, tuy có xử lý qua nhưng hải tặc căn bản không sợ bọn họ, bọn chúng giờ đây độc tôn một phương. Bất quá bây giờ hãn còn có lựa chọn khác sao? Nghĩ đến Phụ hoàng đã tha hãn một mạng rồi, Nam Cung Trác trầm giọng lĩnh chỉ.

Ngày thứ hai, mọi người triều đình đều biết đến chuyện này, Hoàng thượng hạ chỉ cách chức Tấn vương ra kinh, đi trước đất phong Thọ Dương, không có thánh chỉ truyền chiếu, trọn đời không được vào kinh.

Tin tức truyền vào Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ tà nằm ở một bên trên giường êm, ánh mắt u ám, cũng không nhúc nhích, nhìn nhìn ngón tay thanh mảnh của mình. Trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Hạo Vân để đối với Tấn vương vẫn có tình phụ tử, cách chức Tấn vương đi đất phong đã là kết cục tốt nhất rồi. Bằng không lưu hãn ở lại kinh thành, trong tay của hãn có người của quân doanh, đến lúc đó nhất định sẽ máu nhuộm Hoàng thành. Một nước cờ này đi được rất tốt, bất quá việc lương thảo cùng ngân lượng bị cướp là ai gây nên đây?

Phượng Lan Dạ suy tư.

Thấy Hoàng thượng xử lý Tấn vương như thế, nàng không khỏi thay Nam Cung Diệp đau lòng. Như thế có thể thấy được, Hoàng thượng vẫn rất coi trọng tình phụ tử. Nhưng vì sao lại tàn nhẫn đối với Nam Cung Diệp như thế? Có lẽ, trong tim của hãn e là sớm đã nhận định Nam Cung Diệp không phải là huyết mạch hoàng thất. Mà hãn không muốn tiết lộ ra bí mật

này nên mới không công bố, lại dùng một biện pháp đem Nam Cung Diệp đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

"Thanh Đại, tiếp tục lưu ý động tĩnh kinh thành."

"Dạ."

Thanh Đại lui ra ngoài. Hai người các nàng, chỉ chừa một người ở bên cạnh nàng, một người đi ra ngoài lưu ý tin tức kinh thành, có việc gì lập tức bẩm báo. Cho nên mọi việc trong kinh thành, Phượng Lam Dạ có thể nắm rõ như lòng bàn tay.

Trong cung cũng truyền ra tin tức, bởi vì chuyện Tấn vương, Mai phi bị đuổi vào lãnh cung, không cho phép ra lãnh cung một bước.

Hiện tại ở trong cung Hậu cung, chỉ có Nguyệt phi cùng Hoa phi hai người lực lượng ngang nhau, về phần Mộc Miên đang được sủng ái, vẫn như cũ được Hoàng đế cưng chiều.

Tấn vương bị giáng chức, việc quân doanh ở kinh thành không biết rơi vào tay người phương nào, chúng triều thần đem tầm mắt ngó chừng những Vương gia khác.

Lúc này hoàng thượng triệu Nam Cung Diệp tiến cung.

Ngoài cửa Thượng thư phòng, Nam Cung Diệp ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân mang theo nụ cười ôn nhã, một cặp mắt tà mị vạn phần, mặc gấm áo sắc tím làm nổi bật lên da thịt trắng tuyết trong suốt, đầu tóc đen nhánh dùng một dải lụa sắc tím buộc lên, một ít tóc rũ xõa trước ngực, ưu nhã cao quý khó nói nên lời.

Thái giám Nguyên Phạm nhìn ngậy người. Tề vương thật là quá xuất chúng rồi. Trong mấy người hài tử của Hoàng thượng, hài tử xuất sắc nhất

chính là Tề vương rồi. Đáng tiếc Hoàng thượng tựa hồ không nghĩ như vậy.
(Su: xì, mắt k tròn >”_”<)

"Khấu kiến Tề vương."

“Ân."

Nam Cung Diệp nhẹ gật đầu, đứng chấp tay, cao quý thanh thoát như nhũ trúc. Nguyên Phạm lui qua, mời hần đi vào:

"Hoàng thượng đang ở bên trong."

"Làm phiền Nguyên công công rồi."

Nguyên Phạm cả kinh thiếu chút nữa rớt cằm. Nói thật ra, Tề vương luôn luôn cao ngạo cổ quái, mặc dù xuất chúng, nhưng lãnh mạc như băng, hần bây giờ thật đúng là không giống trước đây nữa. Chẳng lẽ bởi vì liên quan đến Tề vương phi sao? Nghe nói Tề vương rất thương yêu vị Tiểu Vương phi kia.

"Nô tài không dám."

Nguyên Phạm nhẹ mở cửa Thượng thư phòng. Nam Cung Diệp tao nhã tiêu sái đi vào.

Thượng thư phòng xanh vàng rực rỡ, trên tường treo rất nhiều tác phẩm của các bậc danh gia, hoặc tranh hoặc thơ, tất cả đều hào nhoáng, nét bút là lướt uyển chuyển như rồng bay.

Một bên thư phòng có bàn ngự án hoa lệ, bên trên bày hoặc tấu chương hoặc bút lông nghiên mực, hoặc bình hoa lộng lẫy. Khẽ liếc qua một cái, trên cửa rủ xuống những màn sa mỏng, khói nhẹ lơ lửng, trong xa hoa lại mang theo nhã trí.

"Nhi thần tham kiến Phụ hoàng."

Nam Cung Diệp dập đầu, ngũ quan bình tĩnh, không một ti gợn sóng. Hắn đã sớm điều chỉnh tốt tâm trạng trước khi tới đây. Nhiều năm qua ấn nhần khiến cho hắn ở phương diện này so sánh với người thường càng tăng thêm một bậc, cho nên Hạo Vân đế cũng không nhìn ra được.

Ngũ quan cương nghị uy nghi mang theo nụ cười, Hoàng đế chậm rãi phát tay ý bảo ban thưởng ngồi, sau đó ôn hòa nhìn hắn.

"Diệp Nhi, Nhị hoàng huynh người bị giáng chức đến Thọ Dương, việc quân cơ binh tướng đại doanh, Phụ hoàng muốn cho người chưởng quản, người có ý kiến gì không?"

Nam Cung Diệp ánh mắt u thần, khóe môi nhất câu hiện ra độ cung duyên dáng.

"Nhi thần không muốn quản những chuyện này, xin Phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Hắn ôm quyền cúi đầu, buông xuống trước mặt chính là đôi con người thị huyết.

Xem ra hắn thật sự là một quân cờ mà Phụ hoàng không bỏ qua a, lúc này đem việc quân cơ đại doanh giao cho hắn, là có ý gì?

Hắn ở trong triều cũng không xây dựng thế lực, cho tới nay cũng không muốn tham dự triều chính. Mà những đảng phái khác tại triều đình cũng ít nhiều đã xây dựng thế lực, Hoàng thượng làm như thế, không phải là để cho hắn thoáng cái trở thành địch nhân của mấy phái kia sao?

Nếu như trong suy nghĩ Hoàng thượng chọn Thái tử là hắn, vậy cũng chẳng có gì để nói, đáng tiếc lòng dạ hắn biết rõ, hắn không phải.

Cho nên này kẻ sơn dương dụ hổ hắn sẽ không nhận.

Bất quá thanh âm Hạo Vân để một lần nữa vang lên.

"Hiện tại việc quân cơ đại doanh còn có thể phó thác đến tay ai đây? Người xem, Tứ hoàng huynh người có một bộ binh quyền, Lục hoàng huynh người trông lại coi hộ bộ, trong kinh thành chỉ có người cùng những hoàng tử khác là không nắm giữ gì. Những người khác tuổi còn nhỏ, cho nên bây giờ đến lượt Diệp nhi có thể học tập quản lý giang sơn rồi đi."

Có lẽ người bình thường nghe thế nhất định cao hứng, đáng tiếc Nam Cung Diệp từ nhỏ không có hứng thú, việc này tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Mặt mũi tuyệt quyết cự tuyệt:

"Nhi thần sẽ không nhận, xin Phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Hoàng đế nheo lại ánh mắt nhìn hắc, thấy hắc bộ dạng rất kiên quyết, thật cũng không có dị tâm, bởi cá tính Nam Cung Diệp hắc cũng biết đến, cho tới nay đều không nguyện để ý chuyện triều chính.

"Như vậy Diệp nhi cho là người phương nào có thể chấp chương việc quân doanh?"

Hạo Vân để lên tiếng hỏi thăm.

Nam Cung Diệp nheo mắt lại, trong bụng hiểu rõ, xem ra Hoàng thượng đã có người thích hợp, là ai? Không phải là Tứ hoàng huynh, thì chính là Lục hoàng huynh rồi? Nghĩ đến chuyện Hoa phi xử lý Hậu cung, như vậy người này, nhất định là Lục hoàng huynh. Nghĩ vậy hắc cung kính nội liễm mở miệng:

"Nhi thần cho là Lục hoàng huynh có thể. Hắc luôn luôn trầm ổn nội liễm, chấp chương việc quân doanh sẽ rất tốt."

Thuận thế nước đẩy thuyền trôi, có lẽ vừa bắt đầu, Phụ hoàng sẽ không nghĩ để cho hắc chấp chương việc quân cơ đại doanh, chỉ bất quá để cho

hắn tự nói ra thôi.(Su: hừ hừ, ta càng ngày càng cảm gét lão Hoàng thượng láo lếu kia!!!)

"Tốt. Ngày mai Diệp nhi lâm triều cứ nói như lúc thương nghị này đi."

"Dạ, Phụ hoàng."

Nam Cung Diệp ôm quyền lên tiếng, chậm rãi mở miệng:

"Nhi thần cáo lui."

Hạo Vân đế cuối cùng đã cảm giác ra một tia không đúng. Diệp nhi luôn luôn lãnh mạc, nhưng hôm nay là từ đầu tới cuối ôn văn nho nhã, đây là tại sao? Đã xảy ra chuyện gì sao? Hắn nheo mắt lại nhìn về phía Nam Cung Diệp đang muốn đi ra, kêu:

"Diệp Nhi?"

Nam Cung Diệp xoay người nhìn lại, chỉ thấy Hạo Vân đế vẻ mặt ân cần, không khỏi có chút chột hiểu ra. Hoàng thượng trong mắt cơ hồ nhìn không thấy mục đích gì, tâm kế quá thâm sâu đáng sợ rồi.

"Phụ hoàng có chuyện gì phân phó?"

"Người không sao chứ?"

Nam Cung Diệp nghe xong chấn động. Xem ra Phụ hoàng vẫn còn có chút phát hiện, bản thân mình bị áp lực vô tình để lộ, xem ra còn cần để điều chỉnh thêm, hắn nhàn nhạt bấm bấm:

"Nhi thần không có chuyện gì, chẳng qua gần đây thân thể có chút khó chịu, cho nên không thoải mái."

Hạo Vân đế nghe, gật đầu, quan tâm dặn dò:

"Đừng quên chú ý sức khỏe."

Nói xong hướng ngoài cửa gọi Nguyên Phạm:

"Đem một phần tuyết sâm ngàn năm lần trước tiến cống đưa đến Tề vương phủ đi, để cho Tề vương bồi bổ thân thể."

"Dạ, Hoàng thượng."

Nguyên Phạm lĩnh chỉ, Nam Cung Diệp ở bên cạnh tạ ơn thánh ân, lui ra ngoài.

Thượng thư phòng lâm vào yên tĩnh. Hạo Vân để vẻ mặt mệt mỏi, tựa vào trên giường êm nhắm mắt lại, không nói một lời.

Nam Cung Diệp trở về Tề vương phủ. Nguyên Phạm phái thái giám đưa tới tuyết sâm ngàn năm cũng đã đến, Tích quản gia thu vào.

Trong Tuyên viện, Nam Cung Diệp đi vào phòng ngủ của Phượng Lan Dạ.

Nàng đang ngồi tựa vào trên giường đọc sách, tóc không búi, suối tóc đen xõa trên vai, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm càng toả sáng chọc người triu mến. Da thịt trắng ngần ở dưới ánh nến ánh lên sắc hồng nhàn nhạt, làm tăng thêm mấy phần nhu tình. Một bộ áo ngân bạch, thắt lưng buộc quanh vòng eo uyển chuyển, thật giống như sắp vô tình rớt ra, làm người ta đỏ mặt tim đập. (Su: ta dở miêu tả)

Vừa nhìn thấy tư thái này của nàng, Nam Cung Diệp không khỏi nhớ tới nụ hôn lần trước, hầu kết không khỏi chuyển động hai cái, tựa hồ có cái gì từ lồng ngực xông ra.

Bất quá lúc này Phượng Lan Dạ đã nhìn sang, Nam Cung Diệp kịp thời đè nén xuống, nhìn qua chỉ lãnh đạm trấn định.

Phượng Lan Dạ vừa ngước đầu, nhìn thấy Nam Cung Diệp, thì lại nhớ tới lần trước rằng môi chạm nhau, gương mặt càng phát ra đỏ ửng, nàng cũng không dám nhìn thẳng Nam Cung Diệp, quay đầu sang nơi khác, nhỏ giọng mở miệng hỏi thăm:

"Làm sao người lại tới?"

"Ta có việc cần nói cho nàng biết."

Vừa nghe nói có việc, Phượng Lan Dạ liền thu liễm tia xấu hổ ngượng ngùng, điều chỉnh cơ thể một chút, ý bảo Nam Cung Diệp ngồi xuống, bình tĩnh mở miệng:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Diệp ngồi ở bên người nàng, mùi thơm cơ thể thiếu nữ chui thẳng vào mũi hắn. May là hắn định lực mạnh, trừ tim đập rộn lên, cũng tự giữ bình tĩnh được. Nhìn Phượng Lan Dạ, trầm ổn mở miệng:

"Tấn vương bị giáng chức đuổi về Thọ Dương sinh sống, vị trí quân cơ đại doanh chưa có người nắm giữ, Phụ hoàng muốn để cho ta chưởng quản quân doanh."

Phượng Lan Dạ chau lông mày, ánh mắt sâu u.

Lúc này mà chấp chưởng việc quân cơ đại doanh cũng không phải chuyện tốt gì. Quan trọng là Nam Cung Diệp không muốn làm Hoàng đế, chấp chưởng việc quân doanh chỉ bất quá sẽ trở thành mục tiêu, tin tưởng Nam Cung Diệp hiểu đạo lý này, nhất định sẽ không nhận.

"Sau đó thì sao?"

"Ta từ chối, Phụ hoàng để cho ta chọn một người, ta đề cử Lục hoàng huynh."

Phượng Lan Dạ nghe xong gật đầu, khóe môi vẽ ra tia cười lạnh:

"Nói vậy mục đích thực sự của Hoàng thượng là để cho Lục hoàng huynh chấp chương việc quân cơ đại doanh, hẳn bất quá chỉ tung hỏa mù mà thôi."

Nam Cung Diệp gật đầu, hẳn biết Lan Nhi rất thông minh, chuyện gì đều nhìn thấu triệt.

"Người đừng thuận theo ý của hẳn. Lục hoàng huynh chắc chắn sẽ được chọn, vậy sao không gây khó dễ cho hẳn một phen?"

Phượng Lan Dạ lãnh trầm mở miệng.

Nếu muốn Nam Cung Diệp đề cử, vậy ngày mai trong triều, gây khó khăn cho hẳn ta một phen để không phòng trước được, mọi việc không thể quá thuận để bọn hẳn ta đắc ý.

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Nam Cung Diệp liền thấu hiểu, gật đầu đồng ý:

"Ân."

"Thôi đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải vào triều sớm đấy."

Phượng Lan Dạ thúc dục hẳn đi nghỉ ngơi. Hiện tại nàng rất sợ hai người ở chung một chỗ, thấy Nam Cung Diệp ánh mắt nóng bỏng, nàng có chút chân tay luống cuống, cho nên cũng tình nguyện tự mình một người ngủ.

Bất quá Nam Cung Diệp cũng không có đi, ngồi như cũ, bình tĩnh cất tiếng:

"Ta tra được Sở Vương nuôi binh mã ở nơi nào rồi, không nghĩ tới hẳn thông minh như vậy, chia thành nhiều nơi, núp bên trong An Giáng thành. Nếu không cẩn thận tra tìm, căn bản tìm không được."

"Hảo. Thật sự là quá tốt."

Phượng Lan Dạ nghe Nam Cung Diệp nói xong, lập tức kích động đứng lên, con người dâng lên bão táp mưa sa, nói:

"Như vậy chúng ta tiến cung gặp Nguyệt phi thôi, không sợ nàng không giao ra tên thái giám kia."

"Hảo."

Nam Cung Diệp đứng lên, vươn ra bàn tay to, mang theo mùi thơm hoa sen tỏa ra, Phượng Lan Dạ không chút do dự, đem tay bỏ vào tay của hắn, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Ngoài cửa Nguyệt Cẩn cùng Thanh Đại Lam Đại đang đứng thẳng, chỗ tối còn có Nguyệt Hộc cùng Thiên Bột Thần, cho nên phải nói rằng bọn họ là một nhóm siêu cường vô địch, không ai có thể đả thương.

Nam Cung Diệp mở cửa, ôm chặt Phượng Lan Dạ, tung người bay lên, chạy thẳng hướng Hoàng thành mà đi.

Đám người Nguyệt Cẩn theo đuôi. May là thân ảnh phía trước cũng không nhanh, mấy người bọn họ cũng không có thua khoảng cách quá lớn, hiện tại canh giờ còn sớm, bọn họ không vội.

Một nhóm mấy người, lúc chạy tới cung, thì không khí trong Hoàng cung một mảnh an bình. Trừ thị vệ tuần tra đang làm nhiệm vụ, thái giám cùng cung nữ trông coi các nơi, còn lại đều đi nghỉ ngơi rồi.

Nam Cung Diệp dẫn mấy người bảy queo tám rẽ, giống như đi mê cung, rất nhanh vòng qua tất cả phòng tuyến, chạy thẳng tới Nguyệt Diệu điện. Leo tường từ phía sau mà vào, trong lúc nhất thời bốn phía yên tĩnh không tiếng động, không một tia kinh động.

Mọi người lắc mình chạy vội tới cửa sau của Nguyệt Diệu điện, mơ hồ nghe được bên trong có người nói chuyện.

"Hoa phi con tiện nhân kia, ta xem nàng ta đặc ý bao lâu?"

Một đạo lãnh lệ bén nhọn thanh âm vang lên, không phải là Nguyệt phi lại là người phương nào.

Nguyệt phi thanh âm vừa dứt lại vang lên một thanh âm khác, chắc là thiếp thân thị nữ của nàng:

"Nương nương đừng tức giận, đừng tức giận hư thân thể, cái được không bù đủ cái mất."

"Ân."

Nguyệt phi tựa hồ rất hài lòng với cung nữ đang nói chuyện này.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi tới.

Từ lúc mở cửa sổ thấy tình cảnh bên trong, Nguyệt phi đang tựa vào trên giường êm nhắm mắt dưỡng thần. Bên trong tẩm cung cũng không có bao nhiêu người, chỉ có ba cung nữ. Một người bóp vai cho nàng, một người đấm chân, còn có một người đứng sau phiến quạt phụng bồi nàng nói chuyện chính là cung nữ đang nắn vai cho nàng, tuổi có chút lớn, hẳn là nha hoàn tùy thân của Nguyệt phi.

Tẩm cung an tĩnh lại.

Phượng Lan Dạ hướng về sau vẫy nhẹ, ý bảo mấy người phía sau tách ra quan sát động tĩnh bên ngoài, chớ kinh động bất luận kẻ nào.

Mấy người được chỉ thị, gật nhẹ đầu, lắc mình tách ra mọi nơi, chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Nam Cung Diệp đưa tay nhặt mấy cục đá, vù vù mấy cái đánh ra.

Các cung nữ lúc trước nắn vai đâm chân cho Nguyệt phi phiến quạt tất cả đều ngắt một bên. Nguyệt phi không thấy động tĩnh gì, không khỏi giận quất lên:

"Các người là người chết a, làm sao mà không có động?"

Đợi đến khi tiếng vang truyền đến bên tai, xoay mình mở mắt liền thấy ba nha đầu té trên mặt đất. Có kinh nghiệm lần trước, Nguyệt phi thật nhanh ngược mắt nhìn về phía cửa sổ.

Lúc này Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhảy vào, đồng loạt đứng dưới ánh nến.

Hình ảnh như điêu khắc huy hoàng diễm lệ vô song, hai người nam tuấn nữ mỹ, như trời đất tạo nên một đôi. Trên vách tường còn hắt ra một đôi bóng hình thật dài, kích diễm động lòng người.

Nguyệt phi thấy vậy ghen tỵ không dứt. Nói thật ra, nàng lúc còn trẻ làm sao lại không muốn gặp được một phu quân như vậy chứ? Cho dù không phải là Hoàng đế nàng chết cũng nhắm mắt, đáng tiếc chỉ đành dâng tặng cho một nam nhân không thương bản thân mình thôi.

"Các người tới làm gì? Hoa phi còn chưa chết."

Nguyệt phi cũng không rào trước đón sau, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề quở trách. Vừa động thân thể từ trên giường êm xuống, gặp một cung nữ ngã bên chân liền đá ra một cước. Khuôn mặt nàng âm ngao nhìn thẳng Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ không đợi Nam Cung Diệp nói chuyện, liền âm ngao cất tiếng:

"Chúng ta có thể giúp người một việc, nhưng chuyện vô nguyên cớ, chúng ta sẽ không giúp."

Nguyệt phi vừa nghe, trên mặt ung dung quý khí nhanh chóng hiện lên tia hung ác, giận dữ chỉ vào Phượng Lan Dạ:

"Vậy các người tới làm gì? Muốn biết tung tích cái thái giám kia sao? Nằm mơ, ta sẽ không nói."

Lần này thanh âm tà lạnh âm trầm của Nam Cung Diệp vang lên:

"Hảo. Đã như vậy, ngày mai đợi đến nhặt xác Sở Vương đi."

Nói xong hắn cũng không để ý tới Nguyệt phi, đưa tay lên kéo Phượng Lan Dạ liền chuẩn bị rời đi. Phía sau Nguyệt phi sắc mặt đại biến, xoay mình kêu lên:

"Lời này của người là có ý gì?"

Nam Cung Diệp quay đầu, đuôi lông mày nhuộm thị huyết hàn quang, đáp:

"Ta nghĩ Phụ hoàng nhất định sẽ đối với chuyện Sở Vương tự ý nuôi binh mã tương đối có hứng thú đi?"

"Người nói nhảm! Nam Cung Diệp, đừng tưởng rằng Hoàng thượng cưng chiều người, người có thể ngậm máu phun người. Hoàng thượng sẽ không tin."

"Không tin ư? Người tưởng Phụ hoàng là ai? Bất quá nếu có chứng cứ, hắn không thể không tin rồi."

Nam Cung Diệp châm chọc nhìn chăm chăm Nguyệt phi. Nữ nhân này thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a, thật cho là hắn chỉ hù dọa nàng ta thôi, nên mới bảo trì thái độ không sợ hãi như thế sao?

"Người?"

Nguyệt phi nhìn Nam Cung Diệp vẻ mặt thành thật, sắc mặt cũng khẽ biến, ánh mắt lóe lên, chần chờ.

Nếu nàng thật không giao ra thái giám kia, Nam Cung Diệp nếu thật nắm giữ chứng cứ Liệt nhi tự nuôi binh mã, lúc này sẽ xong đời. Hoàng thượng nhất định sẽ định hấn tội mưu phản. Chẳng những là hấn, mà tộc dân các nàng cũng đừng nghĩ tránh thoát. Kết quả của Trưởng Tôn nhất tộc, nàng đã tận mắt nhìn thấy.

Nam Cung Diệp cho nàng một chút tin tức:

"Không nghĩ tới Tứ hoàng huynh rất khôn khéo lại đem binh mã chia làm mấy khối, chia ra ở các nơi khác nhau, như vậy cũng tránh người khác phát hiện rồi."

Hắn nói xong liền không nói gì nữa. Tóm lại nội tình trong chuyện này bọn họ hắn không có hứng thú, hắn chỉ cần cái thái giám kia thôi a.

Nam Cung Diệp tiếng nói vừa dứt, Nguyệt phi thân thể không nhịn được lay động mấy cái, hoàn toàn tin tưởng Nam Cung Diệp đã biết nhi tử nuôi binh mã nơi nào, bằng không cũng sẽ không biết được rõ ràng như thế. Hôm nay nếu nàng không giao ra thái giám kia, chỉ sợ ngày mai nhi tử sẽ vào đại lao.

Nguyệt phi cắn răng một cái nói:

"Được. Ta giao cho người."

Nàng nói xong, bình tĩnh mở miệng:

"Cái thái giám kia bị ta đưa ra cung rồi, hiện tại chỉ là một người bình thường, sống ở bên ngoài."

" Vì sao người làm như thế?"

Nam Cung Diệp rất kỳ quái. Dựa theo tính tình Nguyệt phi, nàng ta làm sao lại hảo tâm cứu cái thái giám kia chứ? Không khỏi làm cho người ta tò mò về động cơ của nàng ta.

Loại chuyện này, Nguyệt phi cũng không cần đối gạt hăn, nở nụ cười đáp:

"Ta là nghĩ nếu như người trở thành Thái tử, giữ lại cái thái giám kia, tương lai người nhất định nợ ta một ân tình."

Nguyệt phi nói xong trừng mắt nhìn Nam Cung Diệp một cái.

Không nghĩ tới lại làm hại nàng hiện tại phải đem người giao ra, quả thật quá hấp tấp. Biết hăn là một người khôn khéo nên đã đề phòng, thế nhưng vẫn thua trong tay người bởi sự nhẹ dạ, Nguyệt phi tức giận khó mà tiêu.

Nam Cung Diệp mới mặc kệ nàng ta. Hăn hiện tại chỉ quan tâm một chuyện, thái giám kia ở đâu?

"Hăn ở nơi nào?"

"Trong thành Đông Giao, trên một đường phố nhỏ nhà số 108, hăn gọi Lâm Thường."

"Tốt."

Nam Cung Diệp vừa nghe đến địa chỉ, không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa. Hăn chỉ muốn mau sớm biết được nguyên nhân cái chết của mẫu phi, đêm hôm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hai người đang chuẩn bị rời đi, Nguyệt phi đuổi theo phía sau bọn họ kêu lên:

"Nhớ kỹ, không cho phép tiết lộ chuyện Liệt nhi. Nếu không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua các người."

Phượng Lan Dạ quay đầu, lạnh lùng mở miệng:

"Chúng ta sẽ không nói. Người hãy bảo cho Nam Cung Liệt đem những người đó đi đi, đừng xem Hoàng thượng là người mù. Còn có nếu chúng ta đã nói sẽ giúp người một chuyện, nhất định sẽ trả lại cho người."

Hai bóng đen nhẹ nhàng đi ra ngoài, nháy mắt liền mất đi bóng dáng.

Nguyệt phi quanh thân mờ hôi lạnh phủ kín người.

Cho tới giờ khắc này nàng mới rõ ràng biết được một chuyện, Tề vương phủ cũng không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy. Bằng không chuyện Liệt nhi ẩn dấu binh mã mà cũng bị bọn họ điều tra ra, bọn họ có đơn giản như vậy sao?

An Giáng thành quả nhiên là đất ngoạ hổ tàng long. Thật đúng là làm cho lòng người kinh hồn đảm chiến a. Nhưng bây giờ bảo các nàng buông tha cho ngôi vị Hoàng đế thì lại không cam lòng, nói chi đến việc chỉ tới đất phong mà thôi.

Xem ra ngày mai phải báo cho Liệt nhi, lập tức đem người dời ra ngoài.

Nguyệt phi đặt mộng ngời phịch trên mặt đất, ngơ ngác nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ ra khỏi hoàng cung, chạy thẳng tới vùng Đông Giao của An Giáng thành.

Đông Giao của An Giáng thành chính nơi chỉ dân chúng bần hàn sinh sống. Người dân nơi đây so với nô nhai hay ở những địa phương khác còn

tàn tạ hơn nhiều, xung quanh phòng ốc thấp bé, nhìn lại một cái, nổi thành một mảnh điêu tàn.

Nguyệt Cẩn thân là thủ hạ, đối với An Giáng thành rất quen thuộc, hẳn ở phía trước dẫn đường, rất nhanh liền đem mấy người dẫn tới Đông Giao số một trăm lẻ tám.

Trong căn phòng thấp bé, một mảnh tối đen, không nhìn thấy cả nhân ảnh. Tường rào cao cỡ nửa người, bên trong viện dựng một cái giàn trúc trồng một chút rau dưa, ở giữa có một con đường mòn, nổi thẳng vào bên trong, tận cùng bên trong là một loạt ba gian phòng nhỏ nửa gạch nửa ngói.

Nam Cung Diệp đưa tay vung lên, mấy người phía sau lắc mình đi vào.

Nguyệt Cẩn cùng Thanh Đại hai người ở phía trước mở đường, chạy thẳng tới trước cửa phòng nhỏ kia. Một người bay lên một cước đá văng cánh cửa tan hoang kia, bên trong lập tức truyền đến một giọng già nua:

"Người nào?"

Có ánh đèn sáng lên, đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đã vọt đi vào.

Phòng ốc này rất thấp, Nam Cung Diệp cùng Nguyệt Cẩn hai người đứng cũng đến nóc nhà rồi, cảm giác rất chật chội.

Trong phòng bát đũa bị chồng chất tại trong góc, cái bàn lại càng ọp ẹp hơn nữa.

Lúc này trên một cái giường trúc, một lão nhân lớn tuổi gầy yếu đang ngủ. Sắc mặt tịch vàng, rõ ràng bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, đưa đến cả người xương bọc da. Ánh mắt rất lớn, thụt vào trong làm xương lòi ra lại rất trống rỗng, lúc này thấy có người xông tới, cũng không bối rối, ngược

lại là một mạch ngó chừng Nam Cung Diệp, vươn tay run rẩy chỉ vào hắn, lắp bắp mở miệng:

"Người, người? Người là...?"

Nguyệt Cẩn tiến lên một bước mở miệng:

"Đây là Tề vương của chúng ta. Tề vương hỏi gì, người phải đành hoàng trả lời."

Người trên giường nghe Nguyệt Cẩn nói xong, thân thể lật đật hấp tấp nhào xuống dưới giường, nước mắt tuôn đầy mặt:

"Lão nô ra mắt Tề vương. Lão nô một mực chờ người. Điện hạ anh minh a."

Hắn vội vàng bò xuống dập đầu, Phượng Lan Dạ vung tay lên, Thanh Đại cùng Lam Đại tiến lên, một tả một hữu đỡ hắn dậy.

Nam Cung Diệp mặt mũi đắm chìm, chớp mắt cũng không chớp nhìn lão giả kia, hỏi:

"Người tên là Lâm Thường?"

Lâm Thường gật đầu:

"Dạ, đây là tên lão nô sau khi xuất cung, trước kia Ngọc phi gọi lão nô là Tiểu Thường tử."

Nam Cung Diệp nghe hắn nhắc tới mẫu phi, cả người run lên, phất tay ý bảo người khác lui ra. Nguyệt Cẩn cùng Thanh Đại còn có Lam đại cùng lui ra ngoài.

Bên trong nhà chỉ còn Lâm Thường cùng Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ ba người. Lâm Thường mời Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ ngồi

xuống, chính mình đứng ở nơi đó, nước nở mở miệng:

"Lão nô một mực chờ đợi ngày này, bằng không lão nô đã sớm chết rồi."

Hắn vừa khóc lên, Phượng Lan Dạ lông mày nhướng lên, bình tĩnh cất tiếng:

"Lâm Thường, người có lời gì nói cho Tề vương không? Hắn rất muốn biết chuyện của Ngọc phi năm đó."

"Dạ, điện hạ."

Lâm Thường lau khô nước mắt, bình tĩnh lại, từ từ mở miệng:

"Thời điểm Ngọc phi vừa vào cung, nô tài liền theo hầu hạ nàng. Cho tới bây giờ chưa có gặp một người giống như nàng vậy, đối với mọi người rất tốt, bất kể là ai cũng đều tốt. Nô tài thường xuyên nhắc nhở nàng, nhưng nàng luôn nói, Tiểu Thường tử, xem người nhỏ mọn kia, làm gì có nhiều người xấu như vậy a? Nàng thiện lương như vậy, nhưng ông trời thật bất công a."

Lâm Thường vừa nói xong liền khóc lên, cuối cùng mới tiếp tục mở miệng:

"Người Hoàng thượng yêu không phải là nàng mà là Hoàng quý phi nương nương, ba ngàn mỹ nữ chỉ ân sủng một người. Đối với hậu cung giai lệ, chẳng hề quan tâm. Nhưng Ngọc phi cũng không tức giận, cũng không giống người khác muốn tranh thủ tình cảm. Nàng vẫn vui mừng như cũ. Nàng nói, Tiểu Thường tử a, ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn là được, tại sao thích thì phải đoạt lấy hắn chứ? Ta chỉ muốn nhìn thấy hắn vui vẻ, ta cũng thật lòng thích Diệp tỷ tỷ a."

Lâm Thường nói tới đây, liền ho khan, tuổi đã lớn, một hơi nói nhiều cho nên phải cố hết sức. Phượng Lan Dạ đứng dậy rót nước đưa qua, vịn hắn

ngồi xuống:

"Ngồi xuống từ từ rồi nói."

"Cám ơn."

Lâm Thường uống một hớp nước, không hề ho khan nữa, điều chỉnh hơi thở nói tiếp:

"Hoàng thượng mặc dù cưng chiều Hoàng quý phi, nhưng Hoàng quý phi nương nường không thích ở trong cung, vẫn muốn xuất cung ra ngoài. Có một lần Hoàng thượng cùng nàng cãi nhau, liền ở trong lương đình cạnh ngự hoa viên uống rượu say. Khi đó Ngọc phi vừa lúc đi qua, liền vào xem Hoàng thượng. Chính là một đêm Hoàng thượng say đó đã đem Ngọc phi trở thành Hoàng quý phi, cho nên mới có điện hạ. Nhưng chuyện này cũng không có ghi chép trong sổ sách, hơn nữa sau đó bởi vì Ngọc phi xấu hổ liền đi trở về. Đại khái hơn một tháng sau, Hoàng quý phi bệnh nặng qua đời rồi, Hoàng thượng thương tâm một tháng, liền cưng chiều Ngọc phi. Khi đó, Ngọc phi cả ngày vui vẻ giống một chú chim nhỏ, đi tới chỗ nào mặt cũng đều mỉm cười, còn được Hoàng thượng ban thưởng là một trong Tứ phi, ban thưởng Ngọc Văn điện cho nàng. Nô tài cũng thay nàng cao hứng, ai mà nghĩ tới...?"

Lâm Thường như lâm vào hồi ức, thật lâu cũng không nói gì, trên khuôn mặt già nua hiện lên thống khổ điêu tàn.

"Một chiều kia khi điện hạ mới vừa mãn một tháng. Thật giống như ông trời cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì vậy, trời giáng mưa sa. Lão nô nhớ được Hoàng thượng đem một thái giám tới đây, nổi giận dùng đòn đi vào, mang tất cả mọi người đuổi ra khỏi Ngọc Văn điện. Nô tài bởi vì lo lắng, cho nên vẫn núp ở ngoài cửa nghe lén, nhưng bởi vì tiếng chộp quá lớn, cho nên cái gì cũng nghe không được, chỉ nghe thấy Hoàng thượng nói một câu, hai người chọn một, người chọn đi?" (Su: >____<)

"Sau đó thì Ngọc phi tự sát, không biết từ đâu bỗng xông ra một nhóm lớn Hắc y nhân, đem người trong Ngọc Văn điện toàn bộ giết hết. Lão nô bị chém một đao, đang hấp hối sức tàn, sau đó được Nguyệt phi cứu đi, cho tới nay liền sống ở nơi này."

Lâm Thường nói đến đoạn cuối cùng, ngược lại bình thản hơn rồi. Nhiều năm như vậy, hắn còn sống tựa hồ chỉ đợi có một ngày điện hạ tới hỏi chuyện năm đó. Hắn may mắn được Ngọc phi sủng ái, sống chính là vì còn nợ ân tình nàng ngày đó. Hôm nay điện hạ đã biết, Ngọc phi tình nguyện bỏ qua tánh mạng của chính mình cũng chỉ muốn bảo hộ hài tử của mình mà thôi.

Vào giờ khắc này thời gian tựa hồ như dừng lại. ngũ quan tuần mị của Nam Cung Diệp trắng bệch kinh người, so với giấy còn tái nhợt hơn. Con người lại càng sâu u thật giống như quỷ hồn.

Sự thật nguyên lai là như thế.

Mẫu phi tình nguyện bỏ qua tánh mạng của mình, cũng chỉ muốn để cho hắn còn sống. Nàng là cô gái không nhiễm bụi trần như vậy, nhưng ông trời vì sao phải đối với nàng tàn nhẫn như thế a?

Nam Cung Diệp xoay mình đứng dậy hét lên, thanh âm bén nhọn, vang vọng ở bên trong cái phòng nhỏ.

Ngoài phòng Nguyệt Cầm không nhận được hỏi tới:

"Vương gia không có sao chứ."

Phượng Lan Dạ trầm giọng:

"Không có chuyện gì."

Nàng đứng lên đi tới, vươn tay nắm tay Nam Cung Diệp. Tay của hân lạnh thấu xương như băng, không độ ấm. Thanh âm Phượng Lan Dạ trong trẻo lạnh lùng trầm thấp ôn nhu vang lên:

"Diệp, đừng quá thương tâm. Ngọc phi hao hết tâm tư lưu lại người, chẳng những vì người là con của nàng, còn có người là người nàng thương yêu. Nàng muốn để lại hài tử của nam nhân nàng yêu. Cho nên người nhất định phải sống vui vẻ."

Phượng Lan Dạ là người lãnh đạm vô tình như vậy, cũng nhin không được xúc động. Một cô gái như vậy, là thân như nước, tâm tư như hoa sen, nàng tới trần thế chỉ vì chịu kiếp nạn, nêns không vướng chuyện hồng trần.

Nam Cung Diệp cúi người ôm chặt Phượng Lan Dạ, từ trên người của nàng hấp thụ lấy ấm áp, từ từ tốt hơn nhiều.

Đang lúc ấy thì, phía sau vang lên một tiếng động rất nhỏ. Hai người ôm nhau nhìn lại, chỉ thấy Lâm Thường trước ngực cầm một cây chủy thủ, hơi thở mong manh, trên mặt nhưng lại có một chút nụ cười nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nói:

"Không biết Ngọc phi còn nhận ra Tiểu Thường tử không? Ta đến chậm nhiều năm rồi."

Nói xong thì đứt hơi tàn.

Phượng Lan Dạ trong mắt đã ươn ướt, ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Diệp. Hân đồng dạng rất kinh ngạc, mẫu phi quả nhiên là nữ nhân thiện lương, tiểu thái giám hầu hạ nàng cũng có thể trung thành không hai lòng như thế.

Nghĩ tới đây, Nam Cung Diệp hướng ra phía ngoài kêu lên:

"Nguyệt Căn, đi vào."

Nguyệt Căn cùng Thanh Đại hai người đi tới, ba người cung kính nhìn Lâm Thường trên giường. Mới vừa rồi chuyện theo lời Lâm Thường kể lại, tất cả bọn họ cũng nghe được, không nghĩ tới hắc kén kéo dài mạng sống như thế, chính là vì còn nợ Ngọc phi một công đạo, vì cùng nàng ngày đó chết đi.

"Hậu táng đi."

"Dạ, Vương gia."

Nguyệt Căn lĩnh mệnh.

Nam Cung Diệp kéo tay Phượng Lan Dạ đi ra ngoài.

Ngoài phòng, ngẩng đầu thấy bầu trời, các vì sao lóe lên, gió đêm lành lạnh, thổi lật phất mái tóc đen như lụa của nàng. Bầu trời tối đen trong trẻo lạnh lùng như vậy, nhưng tâm cư nhiên lại nóng.

Nghĩ đến mẫu phi chết đi, Nam Cung Diệp trong lòng hận ý bốc lên.

Người nam nhân kia, chỉ vì một hiểu lầm đơn giản, mà cho tới nay đều hãm hại lợi dụng hắc kén, còn hại mẫu phi của hắc kén! Từ nay về sau hắc kén sẽ tuyệt đối không để bị lợi dụng nữa!

Nguyệt Căn lưu lại để làm hậu sự cho Lâm Thường, những người khác một đường trở về Tề vương phủ.

Tề vương phủ, bên trong thư phòng của Nam Cung Diệp.

Từ khi hắc kén trở lại liền nằm trên giường êm không nhúc nhích, cả người như tượng đá. Nếu không phải cảm nhận được hơi thở của hắc kén, cứ tưởng là hắc kén không có cảm giác nữa, thanh âm lạnh lùng vang lên:

"Lan nhi, đi về nghỉ ngơi đi."

"Ân."

Phượng Lan Dạ lên tiếng, nhưng người cũng không đi, ngược lại dừng chân ở trước mặt hắn, không nhúc nhích theo dõi hắn, gần từng chữ mở miệng:

"Hiện tại chúng ta đại khái có thể nắm rõ chuyện tình đã xảy ra năm đó là như vậy. Năm đó Hoàng thượng yêu là Hoàng quý phi Diệp Tương Tình, nhưng lại vẫn mang mẫu phi người là Ngọc phi về. Ngọc phi bởi vì yêu Hoàng thượng, cho nên kiên trì ở lại trong cung. Hoàng đế liền phong nàng làm quý nhân. Sau này Hoàng thượng có một lần cùng Diệp Tương Tình náo loạn, ở trong ngự hoa viên uống rượu, mẫu phi người vô tình đi qua nơi đó an ủi Hoàng thượng, lại bị Hoàng thượng đem trở thành Hoàng quý phi mà thành toàn một “chuyện tốt”. Sau khi mẫu phi người mang thai, khi đó Diệp Tương Tình đã chết, Hoàng thượng tâm tình cực kém, nhưng đột nhiên lại cưng chiều mẫu phi người. Có lẽ khi đó, Hoàng thượng cũng biết mẫu phi người mang thai, từ đáy lòng hắn nhận định, đây không phải là hài tử của hắn. Cho nên mới cố ý cưng sủng mẫu phi người. Đợi đến sau khi hài tử sinh ra, liền xảy ra một màn ở phía sau."

Phượng Lan Dạ nói xong, Nam Cung Diệp bởi vì đau khổ, đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, không nhúc nhích.

Phượng Lan Dạ cũng không bởi vì hắn thống khổ mà không nói nữa, nàng tiếp tục phân tích.

Nàng biết hắn vẫn đang nghe. Có rất nhiều chuyện, mặc dù thống khổ, cũng phải dùng lý trí để phân tích rõ ràng, bằng không không chừng lại làm ra sai lầm nữa.

"Hiện tại Hoàng thượng vẫn nhận định người không phải là hài tử do hắn sở sinh. Trên thực tế người là hài tử của hắn. Như vậy chuyện tình năm đó, một, rất có thể là Hoàng thượng uống rượu say không nhớ. Nhưng loại tỷ lệ

rất thấp này, bởi vì hắc nhất định sẽ còn chút ít ý thức. Loại thứ hai, có thể có người giả mạo mẫu phi người, ở bên cạnh Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng như thế nào cũng không nghĩ đến kẻ đó là mẫu phi người. Nếu lọt vào khả năng thứ hai, Hoàng thượng cũng không có sai, hắc đường đường là Hoàng đế, tất nhiên trong mắt sẽ không dung được dù là hạt cát."

Nam Cung Diệp nghe Phượng Lan Dạ phân tích xong, thật nhanh ngẩng đầu lên nói chừng nàng:

"Hắc rất đáng hận."

Phượng Lan Dạ đồng ý gật đầu:

"Là rất đáng hận. Nếu yêu đã Diệp Tương Tình, nên quyết đoán chặt đứt tâm tư của Ngọc phi, còn có vô vàn giai lệ nơi hậu cung. Tuy cũng cười vào cung rồi, nhưng bắt bọn họ đợi hắc trong vô vọng như vậy, là nữ nhân thì đều thống khổ. Ban đầu nếu như hắc đem tất cả nữ nhân đưa xuất cung đi, có lẽ Diệp Tương Tình sẽ không chết, những nữ nhân kia cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy."

Cho nên nói hết thấy vẫn là lỗi của cái tên Hạo Vân đế kia. Chỉ là bọn hắc phải tiếp tục điều tra, đến tốt cùng là Hạo Vân đế đã quên đi chuyện buổi tối hôm đó hay có kẻ nào dám mạo nhận mẫu phi của hắc?

"Mặc dù hận hắc, cũng không thể không cho hắc biết người là hài tử của hắc. Ta nghĩ đả kích này so với bất cứ thứ nào cũng lớn hơn."

Đáng tiếc Lâm Thường đã chết, bằng không đem hắc dẫn tới trước mặt Hoàng thượng, hết thấy chân tướng sẽ rõ ràng rồi. Bất quá Lâm Thường sợ rằng không muốn gặp Hoàng thượng, bởi vì thân nhiên bắt Hoàng thượng đối mặt với lỗi lầm của mình, đây không phải là một loại chuyện Hoàng đế có thể làm được.

Phượng Lan Dạ nói xong lời cuối cùng, Nam Cung Diệp cuối cùng nghe lọt được, xoay mình ngẩng đầu lên, ngũ quan tà mị, âm khí bức người, quanh thân dòng khí lạnh lẽo liên tục không ngừng bao phủ ở bên trong thư phòng.

"Lan nhi, ta sẽ cho hăn biết, hăn sai lầm đến mức nào. Hăn sẽ vì chuyện mình làm mà trả giá thật đắt."

Nam Cung Diệp gằn từng chữ mở miệng, thị huyết âm ngao mà tàn bạo.

Phượng Lan Dạ không quên dặn dò một câu:

"Nếu như đêm đó có người mạo nhận nương người, cũng không tha cho kẻ đó."

Nếu quả thật có một người như thế, chính là nàng ta đã hủy diệt Ngọc phi, còn có, Nam Cung Diệp.

Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây, thấy Nam Cung Diệp đã có thể vắng lạnh bình tĩnh, nàng mới yên lòng nói:

"Đêm đã khuya, ta mệt mỏi, đi trước nghỉ ngơi. Có chuyện gì ngày mai rồi nói sau."

"Hảo. Lan nhi đi ngủ đi."

Nam Cung Diệp nhìn nàng. May là có nàng, nếu không hăn thật không biết mình sẽ như thế nào? Thử nghĩ đến thôi hăn đã run lên, Phượng Lan Dạ nhẹ gật đầu, đi ra ngoài.

Ngoài phòng thanh âm Thanh Đại cùng Lam Đại vang lên:

"Chủ tử, trời không còn sớm, nghỉ ngơi thôi."

"Ân."

Tiếng bước chân ba người đi xa. Bên trong thư phòng, bàn tay Nam Cung Diệp nắm chặt, xoay mình tung chưởng lên bàn, ngay tức khắc cái bàn liền bị chia năm xẻ bảy. Khuôn mặt hắc âm hàn đáng sợ, thị huyết dữ tợn nhìn ngoài cửa sổ tối đen như mực.

Nam Cung Diệp một đêm không ngủ, ngày thứ hai con người có ẩn tia máu.

Sáng sớm đi vào triều sớm, hắc là người không thường tham dự lâm triều, chỉ thỉnh thoảng Hoàng thượng điểm danh hắc mới đi Kim Loan điện.

Hôm nay hắc hiện thân, rất nhiều triều thần ngẫm nghị luận.

Việc quân cơ đại doanh có phải hoàng thượng muốn giao cho Tề vương hay không?

Vì Tề vương xuất hiện, cũng đại biểu có chuyện gì rồi. Mà trước mặt loại tình huống này chỉ có liên quan tới việc quân doanh còn chưa có tin tức.

Đối với việc Tề vương trông coi quân doanh, trừ phái trung lập không người nào nói, những người phái khác căn bản không đồng ý.

Còn có người đảng Tấn vương, mặc dù Tấn vương Nam Cung Trác bị giáng chức, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ còn không có hướng đi gì.

Hoàng thượng hai ngày trước đã bắt đầu tại triều đình thay đổi nhân sự. Người của đảng Tấn vương đã bị điều động đi nhiều, bây giờ lòng người ai cũng bàng hoàng.

Lâm triều, Hạo Vân để quả nhiên làm trò trước mặt triều thần, toan tính ám chỉ việc quân cơ đại doanh thuộc về Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp trực tiếp cự tuyệt, trên triều nhiều người cũng là rất hài lòng. Cuối cùng Hoàng thượng hỏi Nam Cung Diệp cho là người nào có thể?

Nam Cung Diệp bất động thanh sắc đề cử Đại tướng quân Tây Môn Vân thượng vị.

Trong lúc nhất thời cả điện ồ lên. Hạo Vân đế sắc mặt lại càng khó coi dị thường. Không nghĩ tới đêm trước nói xong chuyện, thế nhưng giờ lại thay đổi. Ngũ quan cương nghị của hắn lại càng âm ngao khó coi, chỉ còn kém chưa phát tác ra thôi.

Đại tướng quân Tây Môn Vân, trong tay đã có một phần binh lực, nào còn có thể đem việc quân doanh giao tay hắn?

Rất nhiều người lập tức đứng ra phản đối, cũng may cuối cùng Tây Môn Vân cự tuyệt, cho là An vương có thể đem hộ bộ giao cho Thượng thư xử lý để chấp chương việc quân doanh, bảo vệ an toàn cho kinh thành.

Hạo Vân đế sắc mặt cuối cùng đẹp mắt hơn một chút.

An vương chấp chương việc quân cơ đại doanh. Đầu tiên là người phải trung lập không nói chuyện gì, sau đó người đảng An vương lại càng toàn lực ủng hộ. Người Tấn vương đảng kia tự nhiên cũng không dám lên tiếng, cuối cùng người của Sở Vương thấy đại thế đã định, cũng không dám nói gì.

Sau cùng đều nhất trí thông qua, Hạo Vân đế hạ chỉ, hộ bộ trong tay An vương giao cho các bộ khác xử lý, toàn tâm chấp chương việc quân doanh.

Chuyện này rốt cục đã định, Hạo Vân đế sắc mặt âm trầm trừng liếc Nam Cung Diệp, phát tay áo rời đi.

Các đại thần trong triều đối với cục diện trước mắt thấy nhưng chẳng thể trách. Vì Tề vương luôn luôn như thế, luôn chọc giận Hoàng thượng, việc này đã chẳng có gì lạ rồi.

Sau khi bãi triều, Nam Cung Diệp đang chuẩn bị rời cung trở về Tề vương phủ, chẳng ngờ Đại thái giám Nguyên Phạm bên cạnh Hoàng thượng đi tới, cung kính thi lễ nói:

"Hoàng thượng muốn gặp Tề vương."

"Làm phiền Nguyên công công rồi."

Nam Cung Diệp khước môi vẽ ra tia cười lạnh. Hắn cũng muốn xem hắn ta vốn trong lòng sớm nhận định mình không phải là nhi tử sẽ nhận nại như thế nào đây?

Nam Cung Diệp theo sau Nguyên Phạm đi trước Thượng thư phòng.

Trong Thượng thư phòng, Hoàng đế mặt âm trầm nhìn Nam Cung Diệp đi tới, một tay gõ Long án theo tiết tấu.

"Diệp Nhi, sao ngươi lại đề cử Tây Môn Vân mà cũng không chọn Hoàng huynh của mình?"

Nam Cung Diệp không nhanh không chậm, thấy người nam nhân trước mắt này tức giận, tâm tình hắn cũng đã khá hơn nhiều, nên bình tĩnh hồi bẩm:

"Nhi thần nghĩ là Tây Môn Vân có năng lực, cho nên mới đề cử hắn thượng vị."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88

Trong thượng thư phòng, hai phụ tử Hạo Vân đế cùng Nam Cung Diệp lạnh lùng nhìn nhau, nhất thời ai cũng không có ý thỏa hiệp. Một lúc sau, Hạo Vân Đế thu lại tâm trạng nặng nề, hẳn cũng không phải không biết tính cách quái gở và quỷ dị của Nam Cung Diệp cho nên hà tất phải gì kết cục mà tức giận.

"Được rồi, người đi ra ngoài đi."

"Dạ, nhi thần cáo lui."

Nam Cung Diệp lên tiếng cáo an rồi đi ra, trong mắt tràn ngập hàn khí, chỉ cần nghĩ đến cái chết vô tội của mẫu phi sự hoài nghi của người nam nhân này đối với mình, thì hận không thể lập tức giết nam nhân này để trả thù cho mẫu phi, nhưng lý trí nói cho Nam Cung Diệp biết, chỉ có cách đưa ra chứng cứ chính xác nhất để chứng minh rằng mình là con của hắn, như thế mình sẽ dễ dàng hơn để "xử lý" hắn, một nữ tử Băng Tâm Ngọc Khiết như mẫu phi làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy?

Nhưng hắn đã quên đi chuyện đêm đó hay có kẻ đã mạo nhận mẫu phi.

Bên ngoài Thượng thư phòng, trên gương mặt tuần mỹ của Nam Cung Diệp tràn ngập suy tư, Nguyên Phạm cung kính đưa hắn đi ra ngoài.

Nam Cung Diệp cùng Nguyệt Cầm một đường trở về Tề vương phủ đi.

Mùa hạ khí trời nóng bức, Tuyền Viên so với những nơi khác thì mát mẻ hơn nhiều, bốn bề chung quang đều có Bích Hồ. Sáng sớm trên mặt hồ

sương mù lượn lờ hết sức mờ ảo, Phượng Lan Dạ thích ở thời điểm buổi sáng tu luyện tâm pháp, sau đó đi tản bộ.

Huyền Thiên tâm pháp tầng thứ 2 trong lúc nhất thời chưa đột phá được, hiện tại nàng vẫn chưa tìm hiểu được nguyên nhân vì sao không thể đột phá được. Chỉ cần tu luyện thành công phần trung cấp của Huyền Thiên Tâm pháp thì võ công của nàng cũng sẽ tăng thêm một bậc.

Sở Vương áp tải lương thảo đã tới nơi thuận lợi, tất cả nạn dân đều được an bài thích đáng. Ba mươi vạn lượng bạc cũng đưa đến trong tay các quan viên địa phương. Sở Vương Nam Cung Liệt một lần nữa đe dọa: "Nếu như lần này ngân lượng không dùng để đáp lại đề điều, thì những quan viên này đừng mong có một ngày được sống dễ chịu".

Sau khi phân phó mọi thứ thỏa đáng, Sở vương cùng hộ quốc tướng quân Triệu Nghiêu lãnh binh trở về An Giáng Thành.

Những tin tức này rất nhanh liền có người đưa đến Tề vương phủ, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ là những người biết đầu tiên bởi vì bọn họ có mạng lưới mật thám ở bên ngoài, nên có chuyện gì xảy ra lập tức sẽ gặp có người đến báo cáo lại.

Lần này trừ tin tức của Giang Hoài, còn mang đến một tin tức khác, thổ phi Lục Mãng Sơn trộm lương thực lần đó đều bị giết chết, mà nhóm người diệt đám thổ phi đã được huấn luyện qua không giống như nhóm thổ phi khác, hay người trong giang hồ gây nên.

Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ cùng nhau suy đoán xem là người phương nào làm chuyện này.

"Sở Vương Nam Cung Liệt, chỉ có hắn mới có thể làm chuyện này bởi vì trong tay hắn có nuôi binh mã với nhân số rất lớn, hơn nữa hắn vô cùng xảo quyệt, người khác không thể nào dễ dàng động đến lương thực cùng ngân lượng."

Phượng Lan trầm tư nói, lập tức đối với những chuyện mà Nam Cung Liệt đã làm càng thêm khinh thường, vì ngôi vị hoàng đế mà xem mấy chục vạn người ở Giang Hoài như cỏ rác, người như vậy sao có thể làm hoàng đế, nếu để cho hắn làm hoàng đế, chỉ sợ cũng là một bạo quân.

"Thế thì lương thực cứu tế cùng ngân lượng ở đâu, một số lượng lớn như vậy, căn bản không có cách nào di chuyển xa được."

Nam Cung Diệp vừa mở miệng, Phượng Lan Dạ nghĩ nghĩ một lát , lập tức hưng phấn đứng lên, ở bên trong phòng đi qua đi lại.

" Nếu như ta đoán đúng,thì lương thực cứu tế cùng ba mươi vạn ngân lượng bây giờ còn cất giấu tại chỗ nào đó trên Lục Mãng Sơn. Chuyện này thật sự là quá tốt, trong tay người có bao nhiêu người, lập tức toàn bộ điều vào Lục Mãng Sơn tìm kiếm, nếu quả thật tìm được rồi, lập tức ngày đêm vận chuyển đem ngân lượng ra bên ngoài, chỉ cần để lại lương thực là được."

" Tốt, Ta đây lập tức đi phân phó."

Nam Cung Diệp chống tay suy nghĩ, đang chuẩn bị đi ra ngoài, thì Phượng Lan Dạ vẫn chưa quên dặn dò hắn.

" Hoàng thượng nhất định sẽ phái người ở Lục Mãng Sơn điều tra, chúng ta lấy được tin tức, thì có lẽ bọn họ cũng nhận được rồi, cho nên người nhất định phải hành động thật nhanh, chỉ cần ba mươi vạn ngân lượng kia, không nên dừng đến lương thực, mấy thứ đó cứ để lại cho bọn họ đi" .

" Ân."

Nam Cung Diệp mâu quang trở nên sắc bén, quay đầu liếc nhìn Phượng Lan Dạ một cái, ánh mắt đó chứa đầy sự dịu dàng, đầu óc nha đầu này được làm bằng gì, cho tới nay hắn luôn tự nhận mình là người thông minh ,

nhưng bây giờ so sánh với nàng thật ngang tài ngang sức, có đôi khi nàng còn hơn hẳn một bậc.

Nam Cung Diệp đi ra ngoài, lập tức phân phó bố trí hết thảy mọi hành động.

Phượng Lan Dạ đợi ở trong Tuyển Viện, tâm tình nàng vô cùng tốt, phân phó Thanh Đại xuất phủ đi tìm hiểu xem Sở Vương Nam Cung Liệt khi nào thì tới kinh thành.

- Dạ, chủ tử."

Thanh Đại lĩnh mệnh đi, chạy thẳng tới An Giáng thành tìm hiểu tin tức.

Sở Vương Nam Cung Liệt sau mười ngày nữa thì về đến An Giáng Thành, mà Nam Cung Diệp đã em mọi người phái ra ngoài, ba ngày sau quả nhiên nhận được tin tức, phía dưới chân núi Lục Mãng Sơn có một thạch động, có dấu vết cất giấu lương thực cùng ngân lượng, nhận được tin Nam Cung Diệp sai người lập tức đem ngân lượng chuyển ra ngoài.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nghĩ đến bỗng nhiên vô duyên vô cớ có được ba mươi vạn lượng bạc, không khỏi bật cười lên.

Trong lòng Nam Cung Diệp lại càng sáng khoái, những người này là mượn đao giết người, thổi gió đốt lửa, họ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để có được số bạc này, mà các nàng thì ngược lại, tọa sơn quan xem hổ đấu xong còn được một số lớn ngân lượng, nhất là ngân lượng này cướp lại từ trên tay người nam nhân kia, càng nghĩ càng làm cho người ta vui vẻ.

" Đúng rồi, chúng ta không phải nợ Nguyệt phi một lần ân tình sao? Ta đã biết phải trả cho nàng như thế nào rồi?"

Phượng Lan Dạ chậm chậm mở miệng, Nam Cung Diệp liền hiểu rõ, hai người bọn họ bây giờ tâm linh tương thông, chỉ cần một người nói thì

người kia lập tức hiểu được ý tứ trong đó, hai người gật đầu đồng ý, ngày thứ hai liền vào cung bái kiến Nguyệt phi nương nương, lần này là ban ngày, cũng không giống như những lần trước đến vào lúc nửa đêm.

Nguyệt phi triệu kiến bọn họ, nhìn hai người thần thái ung dung, không khỏi tức giận.

" Các người muốn gặp Bôn Cung có chuyện gì?"

Tên thái giám đó đã đưa cho bọn họ rồi, bọn họ bây giờ còn cần thiết đến tìm nàng sao? Nàng đã phái người ra ngoài đưa tin cho Liệt nhi, hẳn cũng nhanh chóng trở về rồi, Tề vương cùng Tề vương phi cũng không phải là nhân vật dễ dàng triều chộc, cho nên nàng phải đề phòng mới tốt.

Phượng Lan Dạ nhìn mọi người xung quanh Đại điện, Nguyệt phi lập tức hiểu được ý tứ của nàng, liền phát tay để cho tất cả người trong điện lui xuống hết.

" Hiện tại không còn ai rồi, nói đi."

Phượng Lan Dạ đứng dậy tiến lên phía trước hai bước, nhìn thẳng vào Nguyệt Phi đang ngồi trên đại điện, mở miệng gần từng chữ.

"Chúng ta nói sẽ trả cho người một ân tình , lần này chính là đến trả lại cho người cái ân tình đó."

Nguyệt phi vừa nghe thấy, sắc mặt liền âm ngao, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, nàng càng nghĩ càng sợ, thân thể vội vàng đứng lên: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ biết nữ nhân này tương đối thông minh, vừa nghe liền hiểu ý tứ trong lời nói của nàng , đầu óc so với Mai Phi , chỉ có hơn chớ không kém.

" Chúng ta nhận được tin tức, lần trước lương thực cùng ngân lượng cứu tế bị mất đi từ trong tay Tấn vương, thật ra là do Sở Vương động tay động chân vào."

Sắc mặt Nguyệt phi lập tức chuyển sang màu trắng, ngã ra phía sau giường êm, quanh thân đổ mồ hôi lạnh, ngón tay run rẩy chỉ vào Phượng Lan Dạ: “ Người đừng vu tội cho Sở Vương điện hạ."

Phượng Lan Dạ cười lạnh một tiếng, châm chọc nhìn Nguyệt phi.

" Người cho là ta có cần thiết phải vu tội cho Sở Vương không, nếu không phải vì trả người một ân tình, người nghĩ rằng chúng ta không có chuyện gì làm sao mà chạy tới nói cho người biết việc này chứ?"

Rất hiển nhiên là Sở Vương đã làm chuyện này, nhưng Nguyệt phi cũng không cảm kích họ, cho nên giờ phút này mới có thể rối loạn thành bộ dạng như thế, bất quá cũng không thể trách nàng, bởi vì ... nếu chuyện này mà rơi vào trong tay hoàng thượng, thì chỉ mang tội chết thôi, mà không còn đường nào khác. Hoàng thượng sẽ không tha thứ cho người không thương dân chúng, không nghĩ Sở Vương lại sử dụng tâm kế lên mấy chục vạn dân ở Giang Hoài, hoàng thượng làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho Sở Vương đây. Như vậy chẳng phải Sở vương cũng có cùng kết quả như Tấn Vương sao.

Nguyệt phi khóc lên, tâm tình rối loạn một lúc, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau, chuyện nên làm thì họ cũng đã làm rồi, những chuyện còn lại tất nhiên không phải chuyện của bọn họ. Hai người đứng dậy xoay người chuẩn bị rời đi. Nhưng không thể đoán được người này giờ vẫn ngồi thất thần - Nguyệt Phi. Nàng đột nhiên xoay mình đứng dậy, từ chỗ ngồi trên cao phóng xuống dưới, phốc một tiếng quỳ xuống .

" Tề vương điện hạ, các người cứu Liệt nhi của ta đi, hãn là Tứ hoàng huynh của người nha, người không thể nhắm mắt nhìn hãn chết a".

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ chớp mắt kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau một cái , lúc này nàng ta mới nhớ lại Nam Cung Liệt là Tứ hoàng huynh của hắc sao, nhưng khi phải thủ hạ ám sát hắc có từng suy nghĩ hắc là Thất hoàng đệ của họ không.

Bất quá trong lúc này Nam Cung Diệp cũng không có ném đá xuống giếng, hơn nữa hắc đã nói trả lại cho bọn họ một phần nhân tình, thì sẽ làm tốt chuyện này, nhưng từ đây về sau mình không còn nợ họ cái gì nữa.

Nam Cung Diệp nghĩ tới đây liền cúi đầu nhìn Nguyệt Phi đang quỳ trên mặt đất.

" Thật ra thì Tứ hoàng huynh chỉ cần tránh đi ra ngoài, ta tin tưởng lần này có thể thoát được một nạn".

Nói xong hắc liền bước đi không hề nhìn lại, Nguyệt phi ngu ngơ một lát, cuối cùng cũng tỉnh lại, đứng dậy thật nhanh, lau khô nước mắt, lập tức bắt đầu suy nghĩ biện pháp.

Bên trong An Giáng thành, chưa từng có sự yên bình như vậy, các phe phái trong triều đình lại càng gió êm biển lặng, nhưng lại chứa đựng từng đợt sóng ngầm quỷ dị, làm bá quan trong triều phải cẩn thận từng ly từng tí mà làm việc, hoàng thượng bắt đầu thay đổi quan viên, đã động đến nhiều người, tất cả mọi người đều sợ người tiếp đến sẽ là mình, cho nên ai cũng không dám khinh thường.

Một hôm, trong cung nhận được tin tức do Bắc cảnh truyền đến, Biên quan của Thiên Vận hoàng triều liên tục bị người ta xâm phạm, trấn thủ ở Bắc cảnh Định Châu thành chính là Thụy Vương, bởi vì Bắc Cảnh thời tiết giá lạnh quanh năm, dân chúng miễn cưỡng lắm mới có bữa ăn đầy đủ, triều đình hàng năm đều phải tiếp tế lương thực, cũng bị Thụy Vương lấy ra trợ cấp cho dân chúng khiến tướng sĩ ăn một bữa lại lo một bữa, nhưng toàn quân trên dưới đều rất kính yêu vị Thụy Vương gia này, chẳng qua là

trước mắt bọn giặc hoàng hành này, những kẻ tội phạm, trọng phạm tử hình được Nhu Yên đảo thu nhận cũng cùng nhau hoạt động lại, khiến cho người dân Định Châu khổ không thể tả.

Mật thư này là do Phó Tướng của Thụy vương truyền đến, Thụy Vương cũng không hay biết chuyện này, phó tướng kia nhìn Thụy Vương thì phải sống chết cùng Định Châu, nên trong lòng cảm thấy bất an, mới lập tức truyền mật thư vào kinh.

Hạo Vân để nhận mật thư, sắc mặt đại biến, ngày thứ hai vào lúc lâm triều, lập tức nói ra để bá quan cùng nhau suy tính.

Tể tướng cùng Thái úy đại nhân nhất trí cho là lập tức phát binh đi Định Châu, cần phải đem những tên đạo tặc ghê ghớm này một lưới bắt hết, mặt khác cũng nhân cơ hội này tiêu diệt Nhu Yên đảo. Để tăng thêm uy danh của Thiên Vận hoàng triều ở trong mắt mọi người. Đồng thời cảnh cáo những kẻ dám coi thường Thiên Vận Hoàng Triều.

Nhu Yên đảo vẫn là cái gai trong lòng các hoàng đế. Bởi vì đảo này có thể so với một cái quốc gia còn cuồng vọng hơn, xung quanh Bắc cảnh là các nước nhỏ, người trong đảo ỷ vào mạng lưới cơ quan dày đặc, mà cự tuyệt cùng các quốc gia qua lại, cũng không dâng cống lương thực, bây giờ càng ngày càng thêm trầm trọng rồi, dám trực tiếp quấy rầy đến Định Châu thì họ không thể nào ngồi yên được nữa.

Ban đầu quốc gia trong mắt người thiên hạ khó có thể tấn công là Vân Phượng quốc, cũng bị Thiên Vận hoàng triều tấn công đấy thôi, huống chi chỉ một cái quốc đảo nho nhỏ.

Hạo Vân để neho mắt lại, nhìn toàn bộ chúng thần tử trong Đại điện, gật đầu: "Như vậy, hiện tại người nào có thể mang binh đi dẹp loạn?"

Trong tay Binh bộ không thể điều ra một số lượng lớn nhân thủ, trong triều hiện tại cũng không có nhân tài, Đại tướng quân Tây Môn Vân phải ở

lại bảo vệ an nguy của An Giáng thành, Triệu Nghiêu thì chưa kịp trở về kinh, chỉ còn lại các lão tướng quân, phân bộ ở các biên phòng, nhất thời tìm không ra được người hữu dụng, cuối cùng An vương Nam Cung Quân bước ra khỏi hàng.

"Phụ hoàng, để cho nhi thần mang binh đi đến Định Châu ."

Hạo Vân để vừa nhìn thấy, trong một khắc lông mày liền nhíu chặt lại, An vương là người mới chấp chương việc quân cơ đại doanh, giờ phút này nếu rời đi kinh thành, thì sẽ không tốt , vì vậy các đại thần cũng không đồng ý, nên ý kiến bắt đầu bất đồng.

Một quan đại thần đứng ra trực tiếp phản đối: "Thần cho là An vương không thể dẫn binh đi."

Phía dưới lại có một tốp quan đại thần phụ họa vào, An vương vẫn là thiên chi kiêu tử, trước mắt có khả năng sẽ trở thành thái tử nhất, nếu như gặp phải hung hiểm gì thì phải làm sao bây giờ? Chẳng phải tạo cơ hội cho những kẻ khác được lợi à, vì vậy các đại thần tất cả đều không ủng hộ ý kiến này, Hạo Vân để cũng không muốn để cho Nam Cung Quân đi, vì vậy đã cự tuyệt, cuối cùng Đại tướng quân Tây Môn Vân đứng dậy, bình tĩnh mở miệng.

" Thần nguyện mang binh đi , An vương hãy lưu lại kinh thành."

Đại tướng quân Tây Môn Vân văn võ song toàn, trước mắt mọi người là sự lựa chọn thích hợp nhất để dẫn binh đi Định Châu , trong triều đình nhất trí đồng ý để cho Tây Môn Vân mang binh đi, Hạo Vân để hạ chỉ, phân phó Binh bộ lập tức triệu tập năm vạn nhân mã, để cho Tây Môn Vân mang theo đi Định Châu.

Tin tức này rất nhanh truyền vào Tề vương phủ.

Bên trong thư phòng, Nam Cung Diệp nghe NguyệtHộc bẩm báo, sắc mặt âm ngao khó coi, không nghĩ tới Định Châu gặp chuyện không may, thế nhưng lại dính dáng đến Nhu Yên đảo, thật ra thì trong lòng hẳn biết rõ, người của Nhu Yên đảo không có khả năng ra ngoài đảo, bởi vì bọn họ có quy tắc của đảo, không cho phép người trên đảo tùy ý ra đảo quấy nhiễu dân chúng.

Không ngờ phụ hoàng lại nghĩ đám đạo tặc ô hợp kia trở thành người trên Nhu Yên đảo, hẳn cũng thừa diệp này mà công phá Nhu Yên đảo, mặc dù Nhu Yên đảo địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, nhưng Thụy Vương đã nhiều năm như vậy ở lại Định Châu, đối với tình huống ở Yên Hải , nhất định rất hiểu rõ, hơn nữa trong tay hoàng thượng có Hồng Y hỏa pháo, nếu không phải có hỏa pháo này, thì ngày đó, đã không thể công phá thành công Vân Phượng quốc, Hồng y hỏa pháo uy lực thật sự rất lớn, cho nên việc công phá Nhu Yên đảo cũng không phải là không thể được, nghĩ đến đây , Nam Cung Diệp liền ngồi không yên.

" Đi mời Tiểu Vương phi đến đây ."

" Dạ, " Nguyệt Căn lĩnh mệnh, rất nhanh mời Phượng Lan Dạ tới.

Phượng Lan Dạ vừa đi vào thư phòng, liền thấy Nam Cung diệp sắc mặt rất khó nhìn, nàng lấy làm kỳ quái chớp mắt hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

" Bắc cảnh Định Châu bị man di quấy rầy, phụ hoàng để cho Tây Môn Vân mang năm vạn tinh binh đi Định Châu dẹp loạn."

Phượng Lan Dạ nghe xong gật đầu, điều này cũng không có gì sai, sao mặt hắn lại đen như vậy làm gì? Nàng ngược mắt nhìn Nam Cung Diệp, suy nghĩ trong giây lát: "Không phải là Nhu Yên đảo ở bên kia Định Châu chứ, mà chuyện lần này lại liên lụy đến Nhu Yên đảo."

Nàng biết Nam Cung Diệp có lần đã nói, Nhu Yên đảo ở phương Bắc, như vậy chính là bên trong Bắc cảnh đi.

Nam Cung Diệp gật đầu, trên ngũ quan tuấn mỹ, ánh mắt lạnh như băng, nắm chặt hai tay, tựa hồ như thực vội vàng, nhìn bộ dạng như vậy của hắc, Phượng Lan Dạ biết nam nhân này rất quan tâm gia gia của hắc Quỷ cơ lão nhân, mặc dù không chấp nhận, nhưng sâu trong đáy lòng đã sớm đón nhận lão nhân kia, cho nên lần này mới có thể lo lắng như thế.

" Vậy người chuẩn bị làm thế nào?"

Phượng Lan Dạ bình tĩnh hỏi, nếu hắc đã gọi nàng tới đây, tất nhiên là có chuẩn bị.

" Ta chuẩn bị theo Tây Môn Vân cùng nhau đi trước Bắc cảnh, Lan Nhi có nguyện ý theo ta cùng đi Bắc cảnh không?"

Trong ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Diệp hiện lên một tia lửa, mong đợi nhìn Phượng Lan Dạ, tựa hồ rất sợ Phượng Lan Dạ không muốn theo hắc cùng đi Bắc cảnh.

Nhưng Nam Cung Diệp không biết, nếu như Phượng Lan Dạ đã chấp nhận hắc thì sẽ đi theo hắc , xem gương mặt diễm lệ trước mắt lộ ra phiêu dật, trong mâu quang xẹt qua ánh sáng, nàng nhẹ nhàng nói: “người phải nói với gia gia, phải đưa thật nhiều bảo bối cho ta”.

" Được, ta đáp ứng nàng, chỉ cần nàng thích ta sẽ bảo gia gia đưa cho nàng”

Nam Cung Diệp buông lỏng tâm trạng , trong lòng thật tràn đầy cao hứng và thích thú.

Phượng Lan Dạ mặc dù nguyện ý cùng hắc đi Bắc cảnh, nhưng sẽ nói như thế nào đối với Hạo Vân để đây, trước mắt phải đi đánh giấc, hắc phải nói như thế nào mới có thể để cho Hạo Vân để đồng ý.

“ Hoàng thượng sẽ đồng ý sao?"

Nam Cung Diệp đứng lên, hai tròng mắt diệp lên tia sáng, Lãnh mị dị thường, u ám và sâu không lường được, khóe môi treo lên một nụ cười tà mị, phảng phất tựa như Tu La.

" Hẳn sẽ đồng ý, ta lập tức tiến cung."

Việc này không nên chậm trễ, bởi vì người của Binh bộ , hẳn là rất nhanh sẽ rời khỏi kinh, bọn họ sẽ cùng đi. Nam Cung Diệp đứng lên, thật nhanh tiêu sái đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ nhãn lông mày nhìn theo hẳn, rồi bước sát phía sau đi ra ngoài, Thanh Đại cùng Lam Đại đứng ở trước cửa, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

" Chủ tử muốn đi trước Bắc cảnh."

"Ừ, các người cũng nghe đấy, xem ra phải đi một chuyến rồi."

Phượng Lan Dạ nâng đầu, chậm chậm theo hành lang hướng khác đi về Liên viện, từ từ suy tư, lần này đi Bắc cảnh, xem ra có một thời gian dài sẽ không gặp được Vụ Tiễn, sẽ rất nhớ nàng ấy đây, nghĩ đến đây nàng quay đầu phân phó Thanh đại: " Nói cho Tích quản gia chuẩn bị xe ngựa, Ta muốn đi An vương phủ một chuyến."

" Dạ, chủ tử."

Thanh đại xoay người đi ra ngoài, Lam đại dìu nàng trở về phòng, thu thập chút ít vật dụng chuẩn bị xuất phủ.

Trước cửa lớn Tề Vương phủ, đã sớm chuẩn bị chiếc xe ngựa tốt, Thanh Đại đứng ở bên ngoài xe ngựa, khi thấy các nàng đi tới, một bên vén màn trúc, mời chủ tử đi vào, sau đó hai người mới lên xe ngựa.

Xe ngựa một đường chạy thẳng tới An vương phủ.

Không nghĩ tới An vương phủ lúc này người như đông như trẩy hội, điều này thật là ngoài sự tưởng tượng của Phượng Lan Dạ , thử nghĩ xem cũng không có cái gì đáng để kinh ngạc quái lạ , An vương hôm nay không thể so sánh với An Vương của ngày hôm qua, hoàng thượng đem việc quân cơ trong đại doanh giao vào trên tay của hần, như vậy trong mắt mọi người hần hiển nhiên là có khả năng trở thành thái tử nhất, nên những đại thần trong triều mang theo môn hạ chen chúc một đường đến An Vương phủ để bái phỏng.

Thanh đại nhìn những người đi vào An vương phủ, trong lòng biết chủ tử xưa nay thích thanh tĩnh, không khỏi hỏi thăm: "Chủ tử, người nhìn xem, có muốn đi xuống không?"

Phượng Lan Dạ vốn định thôi, nhưng lại nghĩ đến chẳng bao lâu phải rời khỏi kinh thành, cuối cùng đành gật đầu, Thanh Đại cùng Lam đại đỡ nàng xuống xe ngựa, trước cửa An vương phủ, Lâm quản gia vừa nhìn thấy thân ảnh Phượng Lan Dạ, thì không khỏi nhớ tới chuyện lần trước, lập tức có chút ít run rẩy, Tề vương phi này cũng không phải là hạng người lương thiện, bất quá bây giờ An vương phi cùng nàng giao hảo cũng thật tốt, tự nhiên cũng sẽ không làm khó bọn họ, cho nên cung kính chạy tới.

" Tham kiến Tề vương phi."

"ừ, An vương phi có ở trong phủ không?."

" Dạ có, xin Tề vương phi đi theo tiểu nhân."

Quản gia An vương phủ cung kính mời Phượng Lan Dạ đi vào, Phượng Lan Dạ liếc mắt nhìn hần, nghe nói trước kia hần là người hầu của hoàng thượng, bất quá kể trước kia thế nào nhưng giờ phút này từ trên người của hần không nhìn ra nửa phần vênh váo tự đắc, ngược lại còn rất bình thản, Vụ Tiễn nói hần là nô bộc trung thành, sắc mặt Phượng Lan Dạ cũng tốt lên rất nhiều.

" Ân, đưa chúng ta vào chỗ ở của An vương phi, sau đó người đi báo lại với nàng."

" Dạ"

Lâm quản gia lên tiếng, ở phía trước dẫn đường, vẫn đưa Phượng Lan Dạ thẳng một đường hướng đến sân trong viện của Tư Mã Vụ Tiễn ở An vương phủ, trên đường đi nhìn thấy không ít gia quyến của các đại thần, những người đó thấy Phượng Lan Dạ tất cả đều rất cẩn thận chào hỏi, thứ nhất Tề vương phi này cá tính tàn nhẫn, thứ hai, nàng cùng An vương phi tình như tỷ muội, ngày khác nếu như An vương phi trở thành hoàng hậu của Thiên Vận hoàng triều, nàng cũng sẽ như là một khối ngọc đắt tiền.

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới những nữ nhân này, trực tiếp theo phía sau Lâm quản gia vào trong sân của An vương phi.

Chỗ ở của Tư Mã Vụ Tiễn, so sánh với lần trước thì xinh đẹp hơn nhiều, cỏ cây xanh mướt, kỳ hoa toả hương, trong viện một dòng suối nhỏ không biết từ nơi nào chảy ra, uốn lượn xung quanh hoa cỏ và cây cảnh, thỉnh thoảng có những cánh hoa rơi xuống, trôi nổi lơ lửng một đường xuôi theo dòng nước, thật là cảnh đẹp thanh nhã mỹ lệ không tả xiết.

Lâm quản gia sau khi đưa Phượng Lan Dạ vào trong sân viện liền dắt hạ nhân rời khỏi sân viện, rất nhanh đi bẩm báo với Vương Phi.

Tư Mã Vụ Tiễn vừa nghe Lan Dạ tới đây, đã sớm ném cả sảnh đường đầy gia quyến của các đại thần ở bên trong, một mình dẫn hai tiểu nha đầu chạy thẳng tới trong sân viện của mình.

Xuyên qua hoa cỏ xanh um và dòng suối nhỏ,Phượng Lan Dạ đang đứng yên đánh giá cảnh trí trong viện, chợt nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, liền quay đầu nhìn sang, thấy được vẻ mặt tươi cười của Vụ Tiễn đang chạy vội đi vào, cười mở miệng nói.

"Vụ Tiễn, hôm nay An vương phủ thật đúng là náo nhiệt a, các người đã trở thành đoá hoa quý giá đầy hương thơm trong mắt mọi người. (TT: Đoạn này ta chém, vì ko biết dùng lời gì để diễn tả nữa ~_~)

Tư Mã Vụ Tiễn vừa nghe Phượng Lan Dạ trêu ghẹo, khuôn mặt trở nên tức giận, đi lên mấy bước lôi kéo tay nàng, gõ đầu nàng một chút.

" Thôi đừng nói nữa, phiền muốn chết, những người đó tất cả đều là nịnh bợ bên ngoài, những kẻ tâng bốc thì chỗ nào cũng có, nếu như nữ tử khác chắc sẽ rất cao hứng, muội không biết ta đối với những lời tâng bốc của bọn họ phiền chán không thể tả, phàm là có người tới, ta cũng chỉ tượng trưng nói hai ba lời khách sáo, sau đó liền trở lại, làm gì có thời gian theo các nàng nói nhảm, ngày hôm nay muội cũng làm giảm đi chuyện phiền muộn cho ta."

Phượng Lan Dạ mím môi cười khế, liếc nhìn người bên cạnh một cái, nhẹ nhàng mở miệng.

" Nơi này cũng không tệ."

"Ân, là tỷ chọn , người khác nhìn vào cảm thấy chưa đủ xa hoa, nhưng ta cảm thấy rất đặc biệt, cho nên liền dọn đến ở nơi này". Tư Mã Vụ Tiễn vừa nói vừa lôi kéo Phượng Lan Dạ một đường đi vào, dường như là nhớ đến điều gì liền hỏi: “ Lan Dạ, hôm nay muội nhớ đến thăm ta sao?"

" Khó có thời gian để nhớ đến tỷ nên ta liền đến thăm tỷ."

Nàng nói những lời này là thật, lần này rời khỏi An Giám Thành không biết khi nào mới gặp lại, cho nên liền muốn đến nhìn nàng một chút.

Mặc dù hai người các nàng không phải là thân tỷ muội, nhưng tình cảm so với thân tỷ muội còn tốt hơn, nàng không muốn cho Vụ Tiễn khó xử , nàng cũng chỉ hi vọng Vụ Tiễn vui vẻ, cho nên có phải thân tỷ muội hay

không thì cũng không còn là điều trọng yếu nữa, chỉ cần được gặp nhau là tốt rồi.

" Ách?"

Tư Mã Vụ Tiễn cũng có một chút kinh ngạc, bởi vì Lan Dạ không phải là người để lộ chân tình ra bên ngoài, có thể thấy Tề vương đem nàng ấy bảo hộ thật tốt, nên nàng mới có thể hoàn toàn an tâm: "Cái miệng nhỏ nhắn của muội thật ngọt nha, để cho tỷ xem có thoa mật hay không" .

Vụ Tiễn trêu chọc nàng, Phượng Lan Dạ không nhin được nữa tươi cười, ở phía sau tiểu Đồng cùng tiểu Khuê Diệc cũng cười theo.

Thanh đại cùng Lam đại cũng rất kinh ngạc, bởi vì trong nhận thức của các nàng, Tiểu Vương phi không phải là người thích cười, ngoại trừ đối với Vương gia ra, nàng rất hiếm khi thân mật đối với người khác, mà bây giờ trước mặt vị An vương phi này, nàng tựa như một tiểu muội thật khả ái, thích làm nũng, nói chuyện tự nhiên, các nàng quả nhiên giống như lời đồn đãi, tình cảm thân hơn tình tỷ muội.

Hai người một đường đi thẳng vào khách sảnh, cũng không phân biệt khách chủ, ngồi xuống gần bên nhau, tiểu Đồng dâng trà, liền lôi kéo tiểu Khuê đi ra ngoài, Thanh Đại cùng Lam Đại nhìn nhau rồi cũng tự động lui ra.

Trong khách sảnh, Vụ Tiễn nhìn Phượng Lan Dạ: "Tiểu nha đầu người càng ngày càng xinh đẹp, Tề vương thật biết cách chăm sóc cho người nha."

Phượng Lan Dạ cũng liếc nàng: "An vương cũng không kém, hiện tại trông coi việc quân cơ trong đại doanh, Vụ Tiễn của chúng ta bây giờ đã trở thành người dưới một người mà trên vạn người rồi, như vậy còn chưa đủ sao?"

Tư Mã Vụ Tiễn mở to hai mắt nhìn Phượng Lan Dạ, tựa hồ nhận lấy sự kinh sợ, còn dùng tay vỗ vỗ ngực: "Lan Dạ, muội thật là không giống với lúc trước nha, nói đi, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, nếu không muội sẽ không nói ra những lời như vậy."

Phượng Lan Dạ thấy nàng giống như là bị dọa, mím môi cười: "Bởi vì ta sẽ rời khỏi An Giáng Thành trong một thời gian ngắn, sợ tỷ sẽ nhớ đến ta nên muốn nói cho tỷ biết."

"Rời đi? Đi đâu a?"

Tư Mã Vụ Tiễn sửng sốt, phản ứng xong liền lôi kéo tay Phượng Lan Dạ, khẩn trương hỏi, nàng cho là Phượng Lan Dạ đã xảy ra chuyện gì, nên tìm nàng cứ như bị treo ngược trên đầu.

"Ta cùng Nam Cung Diệp muốn đi Định Châu."

"Đi Định Châu làm gì?"

Tư Mã Vụ Tiễn vừa nghe, thì bị kinh ngạc, nàng không rõ Lan Dạ đi Định Châu làm cái gì, nơi đó là vùng đất lạnh khủng khiếp, nghe nói trên núi tuyết rơi bốn mùa, quanh năm lạnh như băng, lương thực và các thực vật khác không sinh trưởng nổi, mỗi buổi ăn cũng chỉ ăn một chút thịt bò cùng thịt dê, uống sữa dê ..., cuộc sống rất là kham khổ, vậy Lan Dạ cùng Tề vương đi đến nơi đó làm gì?

Phượng Lan Dạ vốn định nói cho nàng biết về chuyện của Quỷ cơ lão nhân, nhưng suy nghĩ lại không biết phải nói như thế nào cho rõ, hay là đợi từ Định Châu trở về rồi nói cho nàng biết sau, nghĩ xong liền đưa ra một lý do: "Ta cùng Nam Cung Diệp đi du ngoạn một chuyến, ở trong kinh thật sự là quá nhàm chán."

"Vậy muội có thể đi chơi về phía nam, khi không lại đi Định Châu, nghe nói gần đây ở Định Châu có bọn giặc quấy phá, là người trên Nhu Yên đảo,

bọn họ đều là những kẻ giết người không chớp mắt, các người đi đến đó thì làm sao mà ta yên tâm cho được."

Tư Mã Vụ Tiễn thật sự rất lo lắng, nàng vừa mới nghe Nam Cung Quân nói chuyện về Định Châu, nay Lan Dạ liền muốn đi đến Định Châu, Nam Cung Diệp thật cũng quá tùy hứng đi, nếu như nàng xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

"Ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, có Nam Cung Diệp bảo vệ ta, huống chi còn có Tây Môn Vân, chúng ta chẳng qua là đi theo quân thôi, cũng không có tham chiến, đúng rồi, tỷ vẫn còn ở đây, nếu trong kinh có xảy ra chuyện gì thì phải lập tức đưa tin cho ta biết."

"Được."

Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu, nhưng đối với việc Phượng Lan Dạ rời khỏi kinh đô nàng thật sự không tán thành, nhưng nàng ấy muốn đi ra ngoài chơi, nàng lại không thể ngăn cản, cuối cùng chỉ đành phải dặn dò nàng: "Ở bên ngoài nếu có chuyện gì phát sinh thì phải gửi thư về cho ta, bằng không ta sẽ lo lắng cho muội."

"Ân, tỷ yên tâm đi, ta sẽ gửi"

Phượng Lan Dạ gật đầu làm như đã biết, hai người ngồi ở trong khách sảnh thân mật nói về những việc khác, cho tới khi trời sắp hoàng hôn, Phượng Lan Dạ mới đứng dậy cáo từ trở về, Tư Mã Vụ Tiễn tiễn nàng đến trước cửa phủ, nắm lấy tay Lan Dạ một lần nữa cẩn thận dặn dò: "Muội phải nhớ gửi thư cho ta, nếu không ta sẽ lo lắng"

"Ta biết rồi, tỷ yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ buông tay nàng ra, Thanh Đại cùng Lam Đại kéo màn xuống, hướng ra phía bên ngoài xe phu phân phó một tiếng: "Trở về"

Xe phu đáp một tiếng, liền điều khiển xe ngựa rời khỏi An vương phủ, nhìn hoàng hôn từ xa, mâu quang của Tư Mã Vụ Tiễn vẫn đuổi theo chiếc xe ngựa, cho đến khi không nhìn thấy xe ngựa, mới xoay người lại, đi vào trong, tiểu Đồng cùng tiểu Khuê thấy tinh thần chủ tử chán nản, không khỏi quan tâm hỏi: "Vương Phi, có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, chúng ta vào đi thôi."

Nàng nhất định sẽ ngày ngày khẩn cầu, hi vọng Lan Dạ sẽ được bình an vô sự, sớm trở về.

Sau khi Nam Cung Diệp tiến cung, tham kiến Hạo Vân đế nói là mình muốn đi Định Châu một chuyến, Hạo Vân đế lập tức bị kinh ngạc, hí mắt đánh giá Nam Cung Diệp, xác định hẳn quả thật muốn đi Định Châu, nên cũng không hỏi nguyên nhân gì, liền gật đầu đồng ý, bất quá cũng dặn dò Nam Cung Diệp một chút.

"Diệp Nhi và Tây Môn tướng quân cùng nhau đi Định Châu, hai người phải hỗ trợ lẫn nhau, việc tất yếu phải công phá được Nhu Yên đảo."

Nam Cung Diệp lên tiếng: "Nhi thần tuân chỉ."

Hắn nói xong đang chuẩn bị lui ra khỏi thượng thư phòng, thì Hạo Vân đế dường như nhớ tới cái gì đó nhìn bóng lưng Nam Cung Diệp, kêu một tiếng: "Diệp Nhi?"

Nam Cung Diệp dừng bước quay đầu lại, chỉ thấy Hạo Vân Đế ngũ quan Uy Nghi, khó có thể đoán được ý tứ trong đó, hắn từ từ mở miệng nói: "Mẫu phi ngươi là người Định Châu, ngươi tới đó nói không chừng sẽ gặp được thân nhân của nàng, hãy thay ta an ủi thân nhân của nàng thật tốt."

Nam Cung Diệp bất động thanh sắc nhìn Hạo Vân đế: "Phụ hoàng không biết nhà của mẫu phi là ở nơi nào tại Định Châu sao?"

Hạo Vân để cũng không nói nữa, vung tay lên ý bảo hấn lui ra ngoài, còn mình thì nhắm mắt lại tựa vào long ỷ, trong đầu hiện lên gương mặt thanh tươi đẹp như hoa sen, trong lòng không biết dễ chịu hay là đau đớn, một lúc sau tựa hồ như là ngủ thiếp đi.

Ngọc Liên chưa bao giờ nói về gia cảnh của nàng, chỉ nói là người Định Châu, cho tới nay hấn cũng biết có người bảo vệ Nam Cung Diệp, nhưng đáng tiếc hấn điều tra không được, những người đó ẩn náo vô cùng bí mật, có lẽ bọn họ ở Định Châu là những người rất lợi hại, cho nên lần này hấn mới không hỏi nguyên do, đồng ý cho Nam Cung Diệp đi, chính là muốn dùng hấn làm mồi để truy tìm hành tung của những kẻ kia, đến tột cùng là người phương nào và có mục đích gì?

Nam Cung Diệp rời khỏi hoàng cung trực tiếp trở về Vương Phủ, Phượng Lan Dạ đang chờ hấn, thần sắc trên mặt hấn mặc dù lạnh lùng, nhưng thấy được rất ung dung, xem ra hoàng thượng đáp ứng chuyện của hấn rồi, trong lòng buông lỏng xuống, nói thật nàng cũng muốn đi ra bên ngoài để du ngoạn, bởi vì kể từ khi đi tới cổ đại này, nàng luôn ở bên trong An Giám Thành không đi ra bên ngoài dù là nửa bước.

"Hoàng thượng đáp ứng."

Nam Cung Diệp gật đầu, xoay người hướng thư phòng mà đi, Phượng Lan Dạ cũng đi theo phía sau hấn, hai người cùng nhau bước vào.

"Lúc nào thì có thể lên đường?"

"Ba ngày sau, phải đợi Binh bộ điều đủ người xong, hai ba ngày này Lan Nhi nên thu thập cho tốt hành trang, không nên bỏ sót cái gì nha."

Không nghĩ tới tâm tình Nam Cung Diệp lại rất tốt, Phượng Lan Dạ không khỏi nở nụ cười, gật đầu coi như đáp ứng, bất quá hoàng thượng lần này không phải quá dễ dàng đồng ý rồi sao, hay là còn ẩn tình gì khác nữa?

"Hoàng thượng đáp ứng không phải quá dễ dàng sao ?"

Phượng Lan Dạ nói lên sự nghi ngờ trong lòng mình, Nam Cung Diệp khóe môi vẽ ra một nụ cười tà lạnh: "Có lẽ hẳn suy nghĩ, những năm này ta thường hay chạy đi đâu, nhất định là có người ở chỗ tối giúp ta, cho nên hẳn để cho ta đi Định Châu, nói không chừng là muốn mượn cơ hội này để thăm dò sau lưng của có phải có người âm thầm giúp đỡ ta hay không?"

Nghe xong lời nói của Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ cũng đồng ý, mặc dù nàng cùng Hạo Vân đế, không có mấy lần trực tiếp tiếp xúc, nhưng có chút hiểu rõ người này, lòng của hắn tràn ngập mưu kế thâm sâu và vô cùng bí hiểm không ai có thể sánh bằng.

" Không nghĩ đến hẳn nữa, hẳn muốn làm gì thì mặc kệ, chúng ta nên làm chuyện chúng ta cần làm, ba ngày sau lên đường thôi."

"Ân."

Nam Cung Diệp gật đầu, Phượng Lan Dạ cùng hắn nói thêm vài câu rồi cũng đi ra quay trở về Liên Viện nghỉ ngơi, .

Tề vương cùng Tề vương phi được quân binh hộ tống đi Định Châu, tin tức này lập tức được truyền khắp nơi trong An Giám Thành , nhiều người bắt đầu ríu rít thảo luận, hai người này theo quân đội đi Định Châu không biết để làm cái gì, trong An Giám Thành tràn ngập những tin đồn bát quái, Phượng Lan Dạ nghe Thanh Đại bẩm báo xong , mặt không chút thay đổi, nàng căn bản không có hứng thú, phất tay để cho Thanh Đại đi xuống, mình thì ở trong phòng ngủ đọc sách, hai tiểu nha đầu Diệp Linh và Diệp Khanh cùng nhau đi tới.

"Tiểu Vương phi, người dẫn nô tì cùng đi chứ, nô tì muốn hầu hạ người."

Phượng Lan Dạ ngược mắt nhìn hai nha đầu này, lắc đầu, Định Châu cũng không phải là vùng đất tầm thường , nơi đó chẳng những nghèo khó,

hơn nữa giặc cướp thường xuyên xảy ra, nghe nói lúc trước rất là khó khăn, bởi vì được Thụy Vương chinh đồn, những năm này đã khá hơn nhiều, bất quá so sánh với chỗ phồn vinh đông đúc khác, thì nơi đó vẫn rất nghèo khó, người ở đó chỉ cần ấm no đã thấy đủ, không có nhu cầu đòi hỏi cao như các nơi khác.

Vùng đất như thế, thì hai tiểu nha đầu này làm sao mà thích ứng, nàng chỉ mang Thanh Đại cùng Lam Đại đi theo, thứ nhất hai người các nàng biết võ công, thứ hai các nàng vốn là người thuộc về nơi đó, nên các loại phong thổ dân tình tự nhiên điều hiểu rõ.

"Đứng lên đi, hai người các người ở lại trong vương phủ chờ ta trở lại, mặt khác phái người chăm sóc Hoa Ngạc cho tốt, còn có Ngân ca nữa, ta sẽ trở về kiểm tra."

"Dạ, Vương Phi."

Diệp linh lĩnh mệnh, không kiên trì đòi theo nữa, Vương Phi làm như vậy tất sẽ có nguyên nhân, các nàng cần gì kiên trì, hai người đứng dậy hầu ở một bên.

Lam Đại từ bên ngoài đi vào, thân thể cao lớn của nàng khẽ khom xuống, cung kính mở miệng: "Chủ tử, quân gia đến đây, nói là trong cung có người đến mời chủ tử tiến cung?"

"Người nào?"

Phượng Lan Dạ chau lông mày, trong cung người có thể mời nàng tiến cung, chỉ có thể là Mộc Miên thôi, không biết trước khi rời kinh, nàng ta muốn gặp mình làm cái gì? Sợ rằng không có chuyện gì tốt, nhưng nếu nàng ấy đã muốn gặp, thì sẽ gặp thôi .

- "Là Mộc Miên nương nương."

Lam đại khom người bầm báo, Phượng Lan Dạ đứng dậy: "Tốt, vậy chúng ta tiến cung đi gặp Mộc Miên nương nương."

Phượng Lan Dạ dẫn hai người Thanh Đại cùng Lam đại, ngồi trên xe ngựa một đường tiến vào hoàng cung, thái giám của Tư Tượng điện, trực tiếp mời nàng đi vào điện, Mộc Miên quả nhiên ở trong hậu cung, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, liền phát tay để cho mọi người lui xuống, đại điện lại một mảnh yên tĩnh, chỉ còn hai người các nàng, Mộc Miên ngoắc tay ý bảo Phượng Lan Dạ bước qua ngồi bên cạnh nàng, ôn nhu mở miệng nói.

"Cửu nhi, tỷ tỷ nghe nói người muốn rời kinh đi Định Châu."

Phượng Lan Dạ gật đầu, đánh giá Mộc Miên, thật sự nhìn không ra nàng ta giống như người mới vừa bị sanh non xém chút mất mạng, trên mặt hiện lên ánh sáng hồng nhuận, quyến rũ diễm lệ, mềm mại đáng yêu động lòng người, vươn ra cánh tay bạch ngọc nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, trên mặt ôn nhu như nước.

Trong đồng tử Phượng Lan Dạ chợt lóe lên một tia nhìn sắc bén, nhàn nhạt gật đầu: "Ân, Nam Cung Diệp muốn đi Định Châu,ta phải theo hắn đi Định Châu."

"Hắn đi người liền đi sao, người cần gì phải đi theo, nghe nói vùng đất đó rất cực khổ, Cửu nhi cần gì phải đi chịu tội, Tề vương đi người có thể tiến cung đến ở với tỷ tỷ mà."

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhìn Mộc Miên, suy đoán ý tứ trong lời nói của nàng, sau đó không nhanh không chậm đón lời của nàng: "Hắn luôn luôn rất thương ta, tất nhiên muốn dẫn ta cùng đi, ta sao có thể phủ nhận ý tốt của hắn."

"Muội a?" Mộc Miên thở dài, xoay mình chuyển lời nói sang hướng khác ,nhẹ nhàng hỏi: "Tề vương đi Định Châu làm gì? Tại sao cứ khẳng khẳng muốn đi Định Châu vậy?"

Con người Phượng Lan Dạ tối sầm lại, trong lòng đã hiểu rõ, chẳng lẽ nữ nhân này muốn từ trong miệng của nàng hỏi thăm lý do tại sao Nam Cung Diệp lại kiên trì muốn đi Định Châu , không biết đây là ý của nàng hay là chủ ý của Hoàng thượng đây, bất kể là ý tứ của ai, thì bọn hắn đã xem nàng như một đứa trẻ, suy nghĩ rất đơn giản, Phượng Lan Dạ thản nhiên cười mở miệng.

” Người không phải là không biết cá tính của Tề vương luôn luôn quái gở, âm ngoan khó hiểu, hơn nữa lại dễ dàng nổi giận, lần này cũng không giải thích gì cả là nói muốn đi Định Châu du ngoạn, ta thì muốn đi Giang Nam, nhưng hắn cứ muốn đi Định Châu, nơi đó có cái gì để chơi đùa chứ, một nơi mà ngay cả chim cũng không thèm ị, nghe nói nơi đó người ta ngay cả cơm cũng ăn không đủ no.

Phượng Lan Dạ nói xong lời cuối cùng, thì tựa hồ có chút khí tức giận, một bên Mộc Miên ngu ngơ nghe nàng cầu nhàu, trong mắt không còn tí kiên nhẫn nào nữa, vốn định từ trong miệng của nàng moi ra một chút tin tức, kết quả là không có gì cả, xem ra Tề vương cũng không phải rất cứng chiu nàng, nàng muốn đi Giang Nam, Tề vương chẳng lẽ không để ý đến nàng sao?

Nghĩ tới đây trong lòng Mộc Miên thoải mái hơn nhiều, cười cười cắt đứt lời nói của Phượng Lan Dạ : “Cửu nhi đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu đây là ý tứ của Tề vương gia , người hãy cùng đi với hắn vui đùa một chút đi”.

” Nhưng mà nơi đó...?”

Phượng Lan Dạ tựa hồ còn muốn nói nữa, bất quá Mộc Miên đã ngăn cản nàng tiếp tục thao thao bất tuyệt, nên chuyển đổi đề tài: “ Mới vừa rồi thấy hai tiểu nha hoàn lạ hầu hạ người, Hoa Ngạc đâu?”

Phượng Lan Dạ bởi vì lời nói của Mộc Miên..., mà mặt thoáng trầm xuống, rất khó coi, Mộc Miên không khỏi quan tâm ngó chừng nàng: “Tại sao? Có chuyện gì?”

” Thần trí Hoa Ngạc bây giờ rất mơ hồ, người biết không? Nàng tận mắt nhìn thấy hình ảnh Vân Phượng bị diệt, hơn nữa nàng đã từng bị cưỡng bạo, cho nên trong lòng Hoa Ngạc vẫn có bóng ma, lúc trước trong vương phủ có một nha đầu cùng hạ nhân tư thông, bị nàng bắt gặp, không ai ngờ được nàng bị kích thích nhớ đến cảnh cũ.”

” Thần trí mơ hồ?”

Mộc Miên có chút phản ứng không kịp, một lúc sau mới thanh tỉnh được một phần: “Nàng điên rồi.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, Mộc Miên lập tức thở dài, sắc mặt âm u, tựa hồ rất khó chấp nhận việc này, tiếc hận không dứt: “Nàng là nha đầu trung thành, không nghĩ tới lại rơi vào tình huống này, thật là oan nghiệt a.”

Hai người nói qua lại thêm một vài câu , Mộc Miên cảm thấy có chút hơi mệt , nên Phượng Lan Dạ liền cáo từ trở về vương phủ .

Vẫn như cũ là xe trong cung đưa nàng trở về, Mộc Miên đợi đến khi nàng đi khỏi, trong lòng không khỏi vừa giận vừa hận, vốn định từ trong miệng của nàng moi ra được một ít tin tức, thật không ngờ lại khó như vậy, nha đầu này thật sự là quá thông minh rồi, không thể nào lợi dụng được, Mộc Miên nhắm mắt lại tựa vào trên giường êm, không thèm nghĩ đến những chuyện kia nữa.

Ba ngày sau.

Tề vương Nam Cung Diệp cùng Tề vương phi Phượng Lan nửa đêm mang theo thủ hạ của mình gồm ba tên thị vệ, hai tỳ nữ, và trong chỗ tối còn có hai người ẩn nấp, tất cả cùng nhau đi ra khỏi cửa thành.

Tây Môn Vân đang ở cửa thành đứng điểm binh, năm vạn nhân mã, chia làm mấy nhóm, theo thứ tự trước sau đi Định Châu.

Từng nhóm từng nhóm ra khỏi thành, cuối cùng trước cửa thành chỉ còn một vạn binh mã chờ chực, từ xa liền thấy xe ngựa của Tề vương phủ chạy tới đây, phía trước xe ngựa, do năm con tuần mã hợp lại kéo. Ngồi trên đó là ban nam nhân và hai tỳ nữ. Nam tử tuần lã, ngũ quan thanh tú, quả thật là rất chói mắt, nháy mắt liền đến trước mặt Tây Môn Vân.

Tây Môn Vân không cao ngạo, không siểm nịnh, như đám mây tự nhiên phiêu dật trên trời, ôm quyền khách khí mở miệng.

“ Tham kiến Tề vương.”

Nam Cung Diệp vươn ra bàn tay to thon dài như bạch ngọc nhẹ vén màn xe, lộ ra khuôn mặt tinh xảo tươi đẹp trước mắt, mở miệng: “ Tây Môn tướng quân khách khí, chúng ta đi thôi.”

” Vâng”

Tây Môn Vân vừa thu lại tay, liền xoay người giục ngựa vung tay lên cho binh tướng phía sau, đội ngũ tầng tầng lớp lớp rời khỏi An Giáng Thành, đi Định Châu.

Phượng Lan Dạ ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, cuộn lại giống như một con mèo lười biếng, từ đầu tới đuôi cũng không để ra mặt, cho đến khi đại quân mở đường, mới miễn cưỡng mở miệng: “Cùng nhiều người đi như vậy, thật là không thú vị.”

Nam Cung Diệp gật đầu đồng ý: “Quả thật như thế.”

Xem ra bọn họ phải tách những người này ra, giành trước một bước đi về phương Bắc tới Định Châu, để hiểu rõ tình huống nơi đó cũng tốt, nếu mà đi cùng những người này thật là lãng phí thời gian.

” Chúng ta cũng không phải không biết đường, cần gì bọn họ đi trước mở đường.”

-” Tốt” Phượng Lan Dạ thỏa mãn nở nụ cười, an ổn nhắm mắt lại ngủ.

Xe ngựa một đường theo hướng Bắc chạy đi, bởi vì đi theo đại quân, cho nên tốc độ hành quân cực kỳ chậm chạp, trên đường chỉ có thể ăn lương khô, buổi tối ngủ ở dã ngoại, hai ngày đó cuộc sống của nhóm người Nam Cung Diệp thực sự rất khó khăn, vì bọn họ không thể so sánh với các binh lính đó, họ đã quen nhưng Nam Cung Diệp thực sự không ổn chút nào.

Một ngày kia binh tướng một lần nữa cư trú bên ngoài, Nam Cung Diệp lôi kéo Phượng Lan Dạ, tránh ra đám người của Tây Môn Vân, đi vào trong rừng bắt gà rừng thả hoang, thật dễ dàng bắt được hai con, Phượng Lan Dạ ngồi ở bên bờ cỏ, cả buổi nhìn phía xa xa của hồ nước mờ mờ ảo ảo, Cỏ Lau nhẹ lay động, chim rừng bay ra ngoài, cuối chân trời một tia đỏ ửng chìm xuống, tràn ngập bầu trời là chính là cảnh sắc của hoàng hôn, Nam Cung Diệp ở bờ sông động tác nhanh nhẹn xử lý hai con gà rừng, một bên Nguyệt Căn cùng hai gã thị vệ khác đang muốn động thủ, nhưng đáng tiếc là bị ngăn cản, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng nhìn ở một bên.

Phượng Lan Dạ liếc một lát, thì nằm trên đám cỏ, híp ánh mắt phượng, trong lòng không khỏi cảm thán, nếu như bọn họ không sinh ra ở trong hoàng cung, mà là những hài tử trong gia đình bình thường, hẳn là rất tốt, có thể làm một đôi thần tiên quyền lực.

Phía sau nàng cách đó không xa Thanh Đại cùng Lam Đại đang ngồi ở đó, trên đoạn đường này các nàng một tắc cũng không rời để bảo vệ nàng, hơn nữa lần này đi ra ngoài, còn đem theo rất nhiều ám khí đặc biệt của Quý cơ lão nhân, tóm lại là phòng ngừa tai họa.

” Thanh đại, người nói xem nơi này có xinh đẹp không?”

Thanh Đại nhìn xung quanh đánh giá, rồi cung kính đáp lời: “Không xinh đẹp bằng Nhu Yên đảo.”

Vừa nghe lời của nàng, Phượng Lan Dạ liền cảm thấy hứng thú, lật mình gục mặt trên đám cỏ, trong miệng cắn một cây cỏ xanh mướt, chân thì đứng đưa, chậm chậm hỏi: “Nhu Yên đảo thật sự rất đẹp à, nói với ta một chút về cảnh sắc nơi đó?”

” Ân, chủ tử”

Thanh Đại gật đầu, suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng.

” Nơi đó tựa như thế ngoại tiên cảnh, bốn bề là biển, ở giữa là Yên Hải, xung quanh nước chảy cuồn cuộn, cho nên người bình thường không thể đi được, người trên đảo thì tự lực cánh sinh, trồng các loại lúa mì cùng lúa nước, nhà nhà đều có một hàng rào cùng ba tiểu viện, bốn phía trong sân đều được tận dụng để trồng rau, cải, củ, cùng các loại hoa dây leo quấn quanh hàng rào, vào mùa hạ những đóa hoa nhỏ sẽ nở ra màu tím hoặc là màu trắng , còn mang theo nhàn nhạt mùi thơm ngát, xa xa nhìn lại, tựa như một phòng nhỏ phủ đầy vòng hoa, giữa sườn núi có một nơi giếng nước, bên cạnh có cây khô dùng để cột con lừa, vào lúc hoàng hôn nữ nhân cùng những đứa trẻ ở bên cạnh giếng múc nước, trên mặt của mỗi người đều nở nụ cười ấm áp, ở trên đảo nơi đâu cũng có thể thấy được hoa cỏ, cánh hoa bay bay rơi xuống trong nước biển, dập dềnh, trong không khí tràn đầy mùi thơm.”

Nghe Theo lời kể của Thanh Đại, trước mắt Phượng Lan Dạ tựa hồ thật sự hiện ra một thế ngoại tiên cảnh , không nghĩ tới Nhu Yên đảo lại đẹp như vậy, xem ra nàng nhất định phải vào đó xem một chút, đang nhắm mắt nghĩ tới đây, trong không khí chợt bay tới một mùi thơm, nàng không khỏi cảm thán: “Mùi này thật là thơm a, không nghĩ tới hoa cỏ lại có mùi thơm bay tới nơi này .”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Thanh Đại cùng Lam Đại liền bật cười to.

“Chủ tử, đây là mùi thơm của gà rừng, chắc người đói bụng rồi.”

“Ân?” Phượng Lan Dạ kêu lên một tiếng, đây là mùi thơm của gà rừng sao, xem ra Nam Cung Diệp đã đem gà rừng nướng chín rồi, nàng quay người lật đặt ngồi dậy, động tác gọn gàng chạy đi qua, chỉ thấy cách đó không xa, có một đồng lửa, phía trên là giá khung, Nam Cung Diệp đang cẩn thận nướng gà rừng, thanh âm tê tê vang lên, mùi của gà nướng liền tỏa ra, trong mắt Phượng Lan Dạ lập tức toát ra một đốm lửa nhỏ, chạy vội đến.

” Thơm quá a.”

“Nàng thật đúng là một tiểu miêu a, xong ngay đây.”

Nam Cung Diệp trong khi đang nói chuyện thì liền động thủ chọn lấy một con đem xuống, đổi lại một con khác để lên nướng, ý bảo Nguyệt Cầm nướng, phải quay đều tay, không thì chín quá sẽ khét.

Hắn cầm lấy con gà đã nướng chín đi tới, ngồi ở bên cạnh Phượng Lan Dạ, xé một cái đùi gà đưa qua cho nàng, vừa phân ra một nửa đưa cho Thanh Đại cùng Lam Đại, hai tiểu nha đầu ban đầu không dám nhận, nhưng Phượng Lan Dạ lập tức đưa ra ánh mắt nghiêm nghị, cuối cùng đành đi qua nhận lấy, ngồi vào bên kia ăn.

Nam Cung Diệp bồi bên cạnh Phượng Lan Dạ bắt đầu ăn, vừa không quên dặn dò nàng: “Nàng ăn chậm thôi, kéo nóng”

Phía sau, bọn Nguyệt Cầm cũng đã nướng chín con còn lại, lấy xuống đi qua hỏi: “Vương gia dùng thêm nữa không?”

Nam Cung Diệp nhìn trong tay một cái, bên này không chắc cũng đủ rồi, liền phân phó bọn họ: “Bên này đủ rồi, các người ăn đi.”

Trong lúc nhất thời, mấy người bọn họ trốn ở trong rừng ăn xong gà rừng nướng, để cho binh lính hành quân đánh giặc kia ăn lương khô, bất quá trời không chiều lòng người, vào thời điểm vừa ăn xong gà nướng, thì nghe cách đó không xa có một tiếng cười nhẹ, thanh âm vang lên: “Thì ra là Tề vương cùng Tề vương phi trốn ở chỗ này ăn một mình, cũng nên chia cho ta một phần a.”

Người đến chính là Đại tướng quân Tây Môn Vân, Tây Môn Vân sau khi dàn xếp binh tướng xong, liền không thấy một bóng người nào trong Tề vương phủ, hơn nữa xe ngựa vẫn còn ở đây, cách nơi này không xa nghe đến mùi thơm liền đi qua đây tìm, vừa vặn để cho hắn nhìn thấy được bọn họ ở đây ăn món ngon, cho nên bước qua.

Nam Cung Diệp nhìn người vừa đến là Tây Môn Vân, sắc mặt tối sầm lại, tức giận mở miệng: “Người muốn ăn thì tự mình đi bắt a.”

Cách đó không xa Nguyệt Cầm biết chủ tử cùng Tây Môn Vân tướng quân đang nói đùa, nên vội vàng xé một khối đưa qua cho hắn, Tây Môn Vân cũng không khách khí, nhận lấy và bắt đầu ăn.

” Thật là ngon, đây là Tề vương nướng sao? Không nghĩ tới Tề vương còn có thể nướng loại đồ này.”

Nam Cung Diệp lông mày hẹp dài nhăn lại, lời này làm sao nghe không được tự nhiên, tại sao tên kia lại nói hắn cũng sẽ biết nướng loại vật như thế này, hình như tên này nghĩ hắn cái gì cũng không biết làm sao? Nghĩ đến đây hắn híp mắt lại bắn ra ánh sáng lạnh về phía Tây Môn Vân: “Không ăn thì ném, đừng nói nhảm.”

“Thơm như vậy, làm sao không ăn.”

Tây Môn Vân không khách khí chút nào bắt đầu ăn, lúc này Phượng Lan Dạ đã ăn no, ném xương trong tay xuống, cười hì hì thúc giục Nam Cung Diệp: “Mau ăn, đừng đấu võ mồm nữa, đồ nướng để lạnh ăn không ngon”.

Nam Cung Diệp không nói gì nữa, cúi đầu gà nường trong tay, hẩn ngừng đầu lên thấy khoe môi Phượng Lan Dạ còn dính mỡ, cũng không ngại bẩn, vươn ống tay áo gấm ra giúp nàng lau miệng, đưa ra vẻ mặt bất đắc dĩ than thở: “Xem nàng nè, vĩnh viễn cũng không trưởng thành a.”

Phượng Lan Dạ không có nhúc nhích, mặc cho hẩn chùi, từ lúc rời đi An Giáng Thành, nàng cùng Nam Cung Diệp chung đụng càng ngày càng thân mật, không biết bởi vì tình cảm quá sâu đậm, hay là bởi vì tâm tính vui vẻ, tóm lại nàng cũng không còn vẻ lạnh lùng như trước nay nữa.

Đổi lại cách đó không xa Tây Môn Vân ăn không vô nữa, cầm miếng thịt trong tay không nhúc nhích nhìn một màn trước mắt, nam tuấn mỹ rực rỡ, nữ lạnh lùng diễm lệ, mặc dù là đang ở trong rừng núi hoang vu, vẫn che không hết vẻ tuyệt sắc của bọn họ, quan trọng nhất là trong ánh mắt của hai người toát tình ý sâu đậm rất tự nhiên, dường như quên hết những người xung quanh, tựa hồ trên thế giới chỉ còn hai người bọn họ, không thể có người nào du nhập vào trong thế giới của bọn họ, suy nghĩ tới đây, Tây Môn Vân liền có chút ít buồn bực, nhưng không thể phát tiết trước mặt nhiều người như vậy, chỉ đành cúi đầu ăn thịt gà trong tay, nhưng không còn cảm thấy mùi vị gì chỉ thấy nhạt nhẽo vô vị, mặc dù hẩn đã nghĩ tới chúc phúc cho bọn họ, nhưng mắt thấy những hình ảnh này, làm cho tim hẩn đau nhói, hẩn không cách nào lừa gạt mình, hẩn đã bị tiểu nha đầu này hấp dẫn, từng chút từng chút đi vào lòng của hẩn, đợi đến thời điểm hẩn phát hiện thì nó đã in đậm vào tim.

Tây Môn Vân đem miếng thịt ăn xong, bởi vì hai người kia vẫn như cũ ở một bên rất nói chuyện rất vui vẻ, hẩn rõ ràng rất khó chịu, nhưng phải giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, cho đến khi ăn xong thịt trong tay, mới bình thản đứng lên.

“Tề vương, Tề vương phi, sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi, sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên đường”

“Ân.”

Khóe môi Nam Cung Diệp vẽ ra một nụ cười tà mị, trong lòng cực kỳ thoải mái, thật ra mới vừa rồi nhìn thấy vẻ khó chịu của Tây Môn Vân, dù chỉ thoáng thoáng qua như hắt vẩy thấy, nên hắt giả vờ không biết, chỉ cùng Lan Nhi nói chuyện vui vẻ, chính là muốn dập tắt hy vọng của Tây Môn Vân, trong thế giới của hắt và Lan Nhi không thể có thêm bất kỳ người nào khác, chỉ có hắt và nàng.

Về phần Phượng Lan Dạ, trong vấn đề tình cảm nàng rất là chậm hiểu , Nam Cung Diệp đối với chuyện này biết rất rõ, chính là mình lúc trước cũng phải chịu đựng thật lâu, nha đầu này còn chưa hiểu rõ tâm ý của hắt nữa, huống chi là người khác, hắt đứng dậy nắm tay Phượng Lan Dạ đi về hướng xe ngựa, phía sau, Nguyệt Cầm quan tâm hỏi Tây Môn Vân.

“Tây Môn tướng quân, người ăn không quen thịt gà rừng sao? Làm sao sắc mặt khó nhìn như vậy, thật giống như trúng độc nha.”

Tây Môn Vân thật có miệng mà khó trả lời, một câu cũng nói không nên lời, nhưng hết lần này đến lần khác Nguyệt Cầm cũng không chịu bỏ qua cho hắt.

“Hay là để cho quân y kiểm tra qua một lần đi, nếu thật sự là trúng độc, có thể là do người ăn cái gì khác a, chúng ta cũng ăn thịt gà rừng , người xem đâu ai có chuyện gì.”

Đi ở phía trước độ cong ở khóe môi của Nam Cung Diệp kéo càng lúc càng lớn, sao đến bây giờ hắt mới nhìn thấy Nguyệt Cầm đáng yêu như thế, quả thực chính là tức chết người không đền mạng a.

Cuối cùng, đoàn cũng người đi đến nơi tạm cư trú , Tây Môn Vân chỉ nói một tiếng ân, liền tiêu sái trốn vào đồng hoang, mà hai gã thị vệ đi theo phía sau Nguyệt Cầm còn quan tâm hỏi thăm: “Tây Môn tướng quân, sẽ không thật là ăn hư bụng chứ.”

Nguyệt cần không nhịn được cười ha ha, mấy người bên cạnh cũng nhìn hắc, đợi cho đến lúc hắc cười đủ liền xoay người bỏ đi, thời điểm đi qua bên cạnh Nam Cung Diệp liền giương mắt, nhỏ giọng thì thầm: “Gia, ta không có làm chuyện gì ngu xuẩn chứ”

Thì ra là người này cái gì cũng biết, Nam Cung Diệp nhìn bóng lưng rời đi của hắc, một bên Phượng Lan Dạ nghiêng người qua nhìn hai người bọn họ hỏi.

“Các người làm gì đó?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Nói xong còn làm trò trước mặt người khác đưa tay ôm nàng lên xe ngựa, mặt Phượng Lan Dạ bất giác nóng lên, trên đoạn đường này hai người bọn họ đều là cùng nhau ăn cùng nhau ngủ , bất quá cũng nằm riêng mà ngủ.

Bóng đêm từ từ buông xuống, bốn phía tĩnh lặng lẽ đến kỳ lạ, bầu trời đầy sao nhấp nháy, nhẹ nhàng trải rộng cả vùng đất bao la.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89

Đêm hè, trong đám cỏ lau truyền đến âm thanh xào xạc, làm cho người ta không có biện pháp nghỉ ngơi, bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ mở to đôi mắt, nhìn trần xe, thỉnh thoảng còn xoay mình, nhưng vẫn ngủ không được, cuối cùng dứt khoát ngồi dậy, Nam Cung Diệp theo động tác của nàng, quan tâm chăm sóc

"Lan Nhi, sao vậy?"

"Phía ngoài thật ồn ào, ngủ không được."

Nàng bất đắc dĩ nói, vừa nói xong, ánh mắt vòng vo liền có chú ý, liếc về phía Nam Cung Diệp: "Không bằng chúng ta nói cùng nói chuyện đi."

"Ân, Lan Nhi muốn nói cái gì? Ta nghe."

Nam Cung Diệp xoay người, một tay gác lên trên đầu nhìn Phượng Lan Dạ, ngoài xe ngựa ánh trăng trong veo như nước, xuyên thấu qua màn trúc chiếu vào trong xe, tạo nên một mảnh sáng mờ ảo, thấy được khóe môi hằn nở ra nụ cười ưu mỹ, nàng còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng khuynh đảo chúng sanh đó, gương mặt Phượng Lan Dạ lúc này nóng lên, không khỏi nhớ tới nụ hôn kia, may mắn là ban đêm, nên không nhìn thấy mặt nàng, nếu không nàng thật là không có mặt mũi nữa rồi, đáng tiếc nàng đã quên một chuyện, đối với người có võ công bí hiểm như Nam Cung Diệp mà nói, mặc dù trong đêm đen, thì cũng giống như ban ngày, cho nên hẳn nhìn thấy bộ dạng then thùng của nàng, liền không nhận được cử động cổ họng, hiện tại Lan Nhi càng ngày càng có tư vị của thiếu nữ rồi, có một phần

thanh khiết của xử nữ, một phần quyến rũ của nữ tử làm cho người ta không thể dời tầm mắt, nhưng hắn không muốn làm nàng kinh sợ, nên sẽ từ từ đợi nàng lớn lên.

Phượng Lan Dạ thật nhanh tìm được đề tài: "Chúng ta không phải muốn tìm chứng cứ, chứng minh sự trong sạch cho mẫu phi sao? Đợi đến khi trở về kinh, người có thể kể cho hắn nghe một câu chuyện, nói chuyện với tư cách là cha con, người có thể đem tất cả hết mọi chuyện nói cho hắn nghe, ta nghĩ hắn sẽ đi chứng thực, một người thông minh hắn vừa nghe sẽ lập tức hiểu rõ nội tình trong đó."

Điểm này Phượng Lan Dạ rất khẳng định, Hạo Vân đế nếu quả thật bị người khác lừa gạt, hắn nghe xong nhất định sẽ đi xác minh, như vậy có thể chứng minh sự trong sạch của Ngọc phi.

Ánh mắt của Nam Cung Diệp đột nhiên trở nên sâu thẳm vô cùng, thật lâu sau cũng không nói câu nào, hắn đang suy tư lời nói của Lan Nhi ..., thử nghĩ xem cũng rất có đạo lý.

Hắn chỉ cần đem này chuyện nói cho phụ hoàng nghe, tin tưởng phụ hoàng sẽ rõ.

Chuyện kế tiếp nên làm thế nào đó là chuyện của hắn, bất quá dù hắn biết sự thật thì sao, ta cũng sẽ không tha thứ cho hắn .

Bởi vì hắn quá tàn nhẫn, nếu như hoài nghi ta không phải là hài tử của hắn, tại sao không hưởng mẫu phi để xác nhận, mà phải một mực ép mẫu phi tự sát, còn để cho khắp nơi nhắm vào hắn.

Bên trong xe ngựa, nháy mắt đã bao phủ hàn khí, rõ ràng là ngày mùa hè, nhưng lại làm cho người khác lạnh run lên, Phượng Lan Dạ vai run run một chút, xem ra nàng đã chọn lấy chủ đề không tốt rồi, nàng vội vàng vươn tay nắm lấy tay Nam Cung Diệp: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, sự việc trước mắt là làm cách gì để giữ được Nhu Yên đảo."

Nam Cung Diệp hồi phục lại tinh thần, bàn tay to cầm ngược lại, vun tay còn lại nắm lấy thân thể của Phượng Lan Dạ, ôm vào trong ngực.

Hơi thở ấm áp của hắn phun lên trên gương mặt của nàng, mang theo mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của nam nhân, xông vào trong mũi của Phượng Lan Dạ, khiến cho tim của nàng đập càng nhanh hơn, gương mặt một lần nữa bị đốt nóng, loại cảm giác xa lạ này khiến cho nàng bất an, lo sợ, nhịn không được liền uốn éo cơ thể, tránh mặt sang nơi khác ra lệnh .

" buông."

"Đừng động, ta muốn ôm nàng, ôm nàng lòng của ta sẽ yên ổn lại."

Hắn vừa nói xong cũng không động đậy nữa, chỉ là đơn thuần ôm nàng vào trong ngực của mình, tim của hắn bây giờ thật sự rất bình yên.

Nếu như không có sự tồn tại của nàng, hắn sẽ giống như một con thiêu thân, cùng người kia đấu đến hơi thở cuối cùng, nhưng hiện tại hắn đã có nàng.

Hắn phải bảo vệ nàng, làm cho nàng sống được vui vẻ, cho nên mỗi một việc làm của hắn bây giờ cần phải suy nghĩ thật cẩn trọng.

Trong sự tối tăm hết thảy, đều do ông trời đã định sẵn, giống như hắn trong lúc vô tình cứu nàng một mạng, khi đó số mệnh của hai người đã bắt đầu chuyển động.

" Lan Nhi, chúng ta ngủ đi."

" Ân, " Phượng Lan Dạ gật đầu, để cho hắn an tâm, nàng tiếp tục nằm trong ngực của hắn, có thể nghe được tiếng tim hắn đập rất rõ ràng, hắn đối với mình hết mực yêu thương cưng chiều, mặc dù cho tới bây giờ hai người vẫn chưa nói đến chữ yêu, nhưng trong lòng của hai người biết rõ họ thật

tâm yêu thương lẫn nhau, Phượng Lan Dạ suy nghĩ miên man, rồi từ từ ngủ thiếp đi, rất ngọt ngào.

Nam Cung Diệp cúi người trên ấn lên trán nàng một cái hôn thật nhẹ nhàng, Lan Nhi, một ngày nào đó chúng ta sẽ bỏ lại tất cả rồi đi khỏi nơi đó.

Bên trong xe ngựa lại an tĩnh như trước, màn đêm khôi phục lại sự yên lặng nên có.

Đang lúc này, bỗng nhiên vang lên âm thanh thật nhỏ nhưng âm thanh đó trong màn đêm khi vang lên lại hết sức rõ ràng, Nam Cung Diệp liền thanh tỉnh, sau đó đến lượt bọn thủ hạ, đám người Nguyệt Cầm, Thiên Bột Thần đã ẩn ở bên ngoài xe ngựa, trầm giọng bẩm báo: "Thiếu chủ, người đến không ít"

" Ân."

Nam Cung Diệp không cử động thân thể, ánh mắt lúc này đã hiện lên tia âm ngao đầy sát khí, khóe môi treo lên nụ cười lạnh lẽo , thật giống câu hồn sứ giả đến từ địa ngục.

Tốt, thật sự là quá tốt, đúng lúc hăn đang tức giận không có người để phát tiết, đến thật đúng lúc.

Giọng nói của Thiên Bột Thần đã kinh động đến Phượng Lan Dạ, nàng vừa mới ngủ, liền nghe phía ngoài có tiếng bẩm báo, ánh mắt vừa mở liền tung mình ngồi dậy, nhìn Nam Cung Diệp: "chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vùng này có thổ phỉ "

Nam Cung Diệp gật đầu, âm thanh tràn đầy thị huyết vang lên.

"Càng tiến về phía Bắc, thì càng nghèo, bởi vì nghèo khó, cho nên thổ phỉ rất nhiều, đánh cướp, bắt cóc giết người, dùng tất cả thủ đoạn tồi tệ, cơ

hồ mỗi nơi đều có phổ phi lui tới."

"Như vậy quan phủ đâu? Tại sao không tiêu diệt những đám thổ phi này?"

Phượng Lan Dạ trầm giọng hỏi thăm, Nam Cung Diệp tiếp lời: "Quan phủ cũng có chỗ khó xử của quan phủ, quan phủ nơi đây cùng quan phủ nơi khác không giống nhau, bởi vì đất đai không màu mỡ, hoang vắng, cho nên dân chúng nổi lên làm giặc, phần lớn cũng vì sự ấm no, làm sao có thể đi vây giết những người này, trừ phi là quá mức mới ra mặt tiêu diệt, có đôi khi còn không đấu lại những đám thổ phi kia nữa, bởi vì bọn họ căn bản đều là dân liều mạng, người muốn tánh mạng của hãn, hãn sẽ liều mạng cùng người, đến lúc đó chỉ biết lưỡng bại câu thương, cho nên tại vùng đất này, quan lại cũng chỉ một mắt mở một mắt nhắm, để hai bên cùng sinh tồn."

Nam Cung Diệp nói xong, Phượng Lan Dạ không nói thêm gì nữa, những chuyện này nàng thật đúng là không hiểu lắm.

Lúc này người bên kia cũng đã kinh động đến Tây Môn Vân, Tây Môn Vân giục ngựa lĩnh một đội người đi tới, trầm giọng bẩm báo: "Vương gia, Vương Phi cần thận một chút, những người này chỉ sợ vô cùng hung ác, ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Nói xong hãn hướng về đội người ở phía sau ra lệnh: "Các người nhất định phải bảo vệ tốt Tề vương cùng Tề vương phi."

"Dạ, tướng quân."

Mọi người cùng lên tiếng, lúc này những người đó cũng đã lao đến, phát cờ, âm thanh hò reo vang cả một góc rừng.

Bên trong xe ngựa, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vén màn xe nhảy xuống, hai người lúc này đứng ở trên mặt đất, trong đêm tối, chỉ thấy

bốn phía bóng người giao động, tiếng reo hò vang dội, tựa hồ không ít người, khắp nơi đều có, bóng người chuyển động, nhất thời không có công kích tới đây, Đại tướng quân Tây Môn Vân sắc mặt trầm xuống ra lệnh người phía sau: "Bảo vệ Tề vương Gia, Tề vương phi."

"dạ, tướng quân."

Nhóm người kia liền tản ra, Tây Môn Vân đã giục ngựa đi đến phía trước, cùng người phía sau hội hợp, chuẩn bị giết đám thổ phỉ kia.

Bên này, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ dẫn mấy người thủ hạ, quan sát những người này, lại phát hiện đám thổ phỉ này căn bản không tấn công vào, chỉ đứng ở phía ngoài có ánh sáng giương cờ reo hò: "Các người đã bị bao vây, không còn đường chạy trốn đâu."

Chỉ reo hò mà lại không động thủ, với khoảng cách xa như vậy, nếu như bọn họ muốn giao chiến, thì nhất thời cũng không có biện pháp.

Phượng Lan Dạ đánh giá những người này, hơn nữa lúc này còn nghe những lời nói Nam Cung Diệp, trong lòng lập tức hiểu rõ những người này muốn làm gì?

Những người này nhất định là đang thăm dò nhân số của bọn họ có đông hay không, muốn đánh thì đánh không lại, nhưng bọn hãn xuất hiện lần này, tất nhiên cũng không ngoài mục đích kia, chính là trong tay bọn họ có lương thực của năm vạn nhân mã, bốn vạn đi trước, phía sau một vạn người, cùng một số lượng lớn lương thảo, tại Bắc cảnh thiếu nhất chính là lương thực, cho nên những người này muốn đến cướp lương thảo.

Nghĩ kỹ một chút nữa, là biết những người chủ lực tất nhiên đứng ở phía sau, chuẩn bị cướp lương thảo, bên này chẳng qua là chỉ hấp dẫn lực chú ý của người khác, mượn ánh trăng phô trương thanh thế, chỉ sợ căn bản không có bao nhiêu người.

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ thông suốt, lập tức kêu những người đứng không xa bên cạnh nàng: "Các người lập tức đi báo cho tây Môn tướng quân, mục đích của những người này là cướp lương thảo, các người đi xung quanh tìm sào huyệt của chúng tiêu diệt, ở đây căn bản là không có bao nhiêu người."

"Vâng" Người chỉ huy vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ, thật không có kháng cự, trực tiếp nghe lệnh, sau đó vung tay lên, phân phó đi ra ngoài, lấy mình làm gương, dẫn một nhóm người chạy đi, tiến sát hơn vào đám người phất cờ hò reo kia, trong lúc nhất thời liền nghe được có tiếng chém giết, Nguyệt Cần lập tức xin chỉ thị: "Chúng ta có cần đi qua hỗ trợ không."

Phượng Lan Dạ trừng mắt liếc hắt một cái: "Một vạn binh mã chẳng lẽ còn không đối phó được những người này sao? Chúng ta lúc này không đi, còn đợi khi nào, đi thôi."

Nói xong liền dẫn đầu bước lên xe ngựa, Nam Cung Diệp vừa nhìn tình huống trước mắt, đúng là thời cơ tốt nhất để thoát đi, mặc dù không có giết những thổ phỉ này, nhưng có thể rời khỏi Tây Môn Vân cũng là chuyện tốt, huống chi bọn họ cũng không thể ở trước mặt Tây Môn Vân bộc lộ năng lực, Tây Môn Vân dù sao cũng là người của hoàng thượng, người khác không biết, nhưng hắn làm sao không biết chứ.

Nam Cung Diệp lắc mình lên xe ngựa, vung tay lên, phía sau mấy tên thủ hạ phi thân lên ngựa, một chiếc xe ngựa cùng vài con tuấn mã liền hướng nơi có phất cờ hò reo rời đi, tại chỗ đó phổ phỉ cùng binh lính đánh nhau thành một đoàn, tưởng bọn họ cũng cùng địch nhân đánh nhau, nên căn bản cũng không có nhìn chăm chú lắm, đám người Nguyệt Cần cũng làm một số động tác, sau khi ra khỏi bên ngoài liền rất nhanh chạy vọt lên phía trước, phía sau vẫn là một đám đang đánh nhau, mà bọn họ đã theo đường mòn nhanh chóng chạy về hướng Bắc, một đường chạy như điên, vừa chạy

vừa nghỉ, chạy cả một ngày một đêm, cuối cùng lúc trời tối thì đến một cái thôn trấn.

Mọi người mới giảm bớt tốc độ, Tây Môn Vân cùng những thủ hạ kia chỉ sợ đã phát hiện không thấy bọn họ, bất quá nghĩ đến việc đuổi theo thì đã quá muộn rồi, sau khi bọn họ giao chiến, còn phải dọn dẹp chiến trường, còn phải kiểm tra tình trạng thương vong của binh tướng, còn phải xem lương thực có mất hay không, tóm lại bọn họ còn rất nhiều chuyện cần phải làm.

Mặc dù là một Trấn nhỏ không lớn, nhưng khách sạn trà lâu cần cái gì đều có, chẳng qua là phương thức có vẻ đơn sơ so với An Giáng Thành, đây đúng là đãi ngộ một trời một vực, nhưng mà đoạn đường đi tới hôm nay, chỗ dừng chân vẫn là ở ngoài trời, giờ phút này có một gian phòng có thể ngủ, còn có thể được tắm nước nóng, nên tất cả mọi người đều cảm thấy không tệ.

Trong khách sạn, không có nhiều khách ở, chương quỹ cùng tiểu nhị vừa nhìn có khách đến, sớm đã cười đến nhắm mắt lại, một đường đi ra tiếp đón, chào hỏi cũng như đoán ra ý tứ của khách nhân, chương quỹ nghênh đón bọn họ mời đi vào, trên dưới đánh giá một cái, những người này thật đúng là người lắm tiền mà, dẫn đầu là một người giống như là tiên nhân, chương quỹ nhìn một cái liền ngây dại, cho đến khi Nam Cung Diệp lạnh lùng trừng mắt qua, mới phục hồi lại tinh thần, cung kính hỏi: "Khách quan đây là ở trọ sao?"

" Ân " Một bên Nguyệt căn thấy chủ không vui, sắc mặt cũng đã tối lại, nặng nề hừ một tiếng, bình tĩnh mở miệng: "Ở trọ, có gian phòng nào tốt không?"

"Có, có."

Chưởng quỹ đáp lời, hắn đang chuẩn bị đem người dẫn đi vào bên trong, lúc này từ trong quán hấp tấp lao ra một người , hướng phía chưởng quỹ hét chói tai: "Cha, ta không làm nữa, cả ngày để cho ta nấu ăn nấu cơm, nhìn xem đã thành thùng cơm rồi nè"

Đợi đến người nọ đứng lại, mọi người mới thấy rõ, đây là một cô gái, toàn thân cao thấp giống như một cái thùng, bởi vì mới vừa rồi chạy trốn, trên người còn dính đầy mồ hôi, gương mặt giống như cái bánh bao loại lớn, khóe mắt có một nốt ruồi lớn, trên nốt ruồi còn có một cọng lông, giờ phút này hai tay chống nạnh nhìn chăm chăm chưởng quỹ kia , chưởng quỹ vội vàng ôn nhu nhỏ nhẹ mở miệng nói.

" Sao lại là thùng cơm chứ? Con gái của ta cái này gọi là phúc hậu, cười về liền trở nên giàu có , người có mắt nhất định sẽ thấy được châu ngọc."

Chưởng quỹ lời kia vừa nói xong, Nguyệt Cầm cùng hai thị vệ phía sau không nhịn được liền cười ra tiếng, như thế mà còn không gọi là thùng cơm mà gọi là phúc hậu, phi, nếu để bọn họ nói, căn bản chính là phì nữ mà, trên mặt thịt xếp thành một đoàn, ánh mắt cũng đã nhìn không thấy nữa, thật xấu, chưởng quỹ kia mở to mắt nói dối, dám nói người có mắt, như thế mà là người có mắt sao? Người nào mà nghĩ như vậy thì đúng là bị cứt chó bịt mắt rồi?

Bất quá hắn vừa cười một tiếng, nữ nhân kia liền hung hãn tàn bạo quay đầu lại, sau đó thì đứng yên một chỗ, ngơ ngác nhìn Nam Cung Diệp, một lúc sau liền chảy nước miếng xuống.

Ánh mắt Nam Cung Diệp thoáng trầm xuống, giống như băng hàn ngàn năm, chưởng quỹ vừa nhìn bộ dạng những người này liền biết là không thể chiêu chọc vào, vội vàng lôi người nữ nhi đi qua.

"Nhanh đi nấu ăn đi, khách nhân muốn ăn cơm."

Nguyệt cần vừa nghe chương quỹ nói những lời này, thiếu chút nữa đã nôn ra, một khối thịt béo mà nấu ăn thì làm sao mà ăn đây? Hắn quay đầu nhìn sang, quả nhiên thấy sắc mặt chủ tử vô cùng khó coi, trong mắt chứa đầy vẻ ghê sợ, nếu không phải trong trấn nhỏ này chỉ có một cái khách sạn, thì bọn họ đã lập tức quay đầu bỏ đi, bất quá không nhất thiết phải ăn ở đây.

"Không cần nàng nấu, chúng ta có chuẩn bị đồ ăn của mình, người cho chúng ta mấy gian phòng là được rồi."

Nguyệt cần tự chủ trương, Nam Cung Diệp gật đầu, xoay người chạy lên lầu, chương quỹ thấy vậy lập tức phân phó tiểu nhị từ bên ngoài đi tới: "Đem khách nhân dẫn lên lầu đi."

“ ba gian phòng."

Nam Cung Diệp ném ra một câu, liền nắm tay Phượng Lan Dạ đi theo tiểu nhị lên lầu, mấy người phía sau đứng sững sờ một chút, Nguyệt cần cùng đám người của Thanh Đại thì im lặng nhìn nhau, xem ra Thiếu chủ lại muốn cùng Tiểu Vương phi ở một gian phòng rồi, thật ra thì đó cũng chỉ là thói quen thôi.

Phượng Lan Dạ đầu tiên là không tính ở chung, đợi đến khi kịp phản ứng, người đã đi tới bên ngoài một gian phòng lầu hai, tiểu nhị cung kính mở cửa mời, Phượng Lan Dạ hung hăng tiến vào, đợi đến khi tiểu nhị đi ra ngoài, nàng mới phát tác.

“Tại sao không phải là bốn gian phòng, ta muốn tắm, hai người ở chung một chỗ sẽ không được tiện."

"Có cái gì không tiện , chúng ta là phu thê, người chỉ cần dùng rèm vải ngăn một chút là tốt rồi, huống chi?"

Ánh mắt hắn liếc xéo hướng về phía Phượng Lan Dạ, có chút du côn đặc ý, quả nhiên lời nói kế tiếp của hắn không có gì tốt đẹp.

" Người là một tiểu nha đầu nha, vóc người không có, có cái gì để nhìn chứ."

" Nam Cung Diệp."

Phượng Lan Dạ rống giận, Nam Cung Diệp lập tức khoát tay, thu lại ánh mắt tà mị, nghiêm trang mở miệng: "nhà trọ này có thể là hắc điểm, ta không yên lòng để người ở một mình, ngốc ."

" hắc điểm?"

Phượng Lan Dạ nhú mày, nàng cũng không có chú ý đến điểm này, chẳng lẽ thật sự gặp là hắc điểm , nàng hí mắt đánh giá Nam Cung Diệp, nhìn thần sắc cực kỳ thật tình, không giống như là đang nói dối , chỉ đành phải như vậy thôi, bất quá vẫn ngồi xuống đánh giá: "Chẳng lẽ ta sẽ sợ những người đó a ?"

"Người không sợ, nhưng ta lo lắng."

Âm thanh từ tính của Nam Cung Diệp vang lên thật sự là đáng tin, Phượng Lan Dạ cũng không nói thêm gì nữa.

Cửa phòng bị gõ vang, tiếng nói của Thanh Đại vang lên: "Vương gia, Vương Phi."

" Vào đi."

Hai nha đầu đi vào, theo phía sau là Nguyệt Cẩn, còn có hai gã thị vệ ở bên ngoài coi chừng, ba người cùng nhau đứng ở trong phòng, nhìn Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ nhìn bọn họ, phân phó xuống: "Nguyệt cẩn đi ra bên ngoài mua chút ít thức ăn, Thanh Đại cùng Lam Đại chuẩn bị một chút nước nóng , ta muốn tắm."

“ Vâng”

Ba đạo thanh âm không chậm không nhanh vang lên, tựa hồ nếu như phát sinh chuyện lớn hơn nữa, bọn họ cũng có thể tiếp nhận, ba người cùng đi ra ngoài để chuẩn bị.

Thanh đại cùng Lam đại chuẩn bị xong nước mang vào trong phòng, sau đó dung một tấm vải treo lên thành một tấm rèm, Nam Cung Diệp ngồi ở phía ngoài đọc sách, Thanh Đại cùng Lam đại hầu hạ Phượng Lan Dạ tắm rửa, mặc dù có rèm cách, nhưng Phượng Lan Dạ vẫn không có quen, nàng nằm ở trong nước, thật lâu đến khi nước ấm biến thành nước lạnh, mới đi ra ngoài, mặc dù không được tắm rửa tận hưởng, nhưng cũng rất thoải mái.

Tắm rửa xong, hai tiểu nha đầu đem nước lạnh thu dọn xuống, lúc này Nguyệt Cầm đã từ bên ngoài đi vào mang theo một gói thực phẩm, từng cái từng cái bày kín trên bàn trong phòng, thật cũng không tồi, mọi người chấp nhận ăn một chút, có bánh bao, còn có một chút điểm Tâm, mặc dù không phải là món ăn ngon, nhưng cũng không tồi, Phượng Lan Dạ cầm lên ăn một chút.

Nam Cung Diệp thấy nàng ăn không có khẩu vị, biết nàng không quen ăn những đồ ăn này, liền ôn nhu mở miệng: "Định Châu không còn xa, chúng ta đi nhanh một chút, nhiều nhất là năm ngày thì có thể đến rồi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, bất quá nghĩ đến những lời nói của Vụ Tiễn, liền ngẩng lên hỏi: "Nghe nói Định Châu rất thiếu lương thực, nơi đó mọi người chỉ ăn thịt bò, thịt dê, uống sữa dê thôi, có thật không."

Nam Cung Diệp gật đầu, sắc mặt Phượng Lan Dạ lập tức tối lại, nàng không thích những thứ đó, Nam Cung Diệp tiếp tục nói.

"Không có chuyện gì, cũng không phải tất cả mọi người đều ăn như vậy, cũng có những thứ lương thực khác ."

" Ân" Đầu nhỏ gật một cái, cuối cùng cũng yên lòng.

Sau khi ăn xong, mọi người đi ra ngoài, trong phòng dọn dẹp lại sạch sẽ, Nam Cung Diệp bảo mọi người đi xuống thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Nguyệt cần lấy nước nóng đi vào hầu hạ Nam Cung Diệp tắm rửa, Nam Cung Diệp để hắn đi ra ngoài, tự mình đơn giản rửa mặt một chút, liền bảo hắn vào dọn dẹp.

Ban đêm, bốn phía an tĩnh, bên trong gian phòng đèn sáng lập lòe, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ mỗi người nằm một bên chiếc giường ngủ, mấy ngày nay do liên tiếp ngồi xe ngựa, cho nên hai người cũng mệt mỏi, lúc này ngủ vô cùng ngon giấc, nhưng ngon giấc không có nghĩa là không cảnh giác, cho nên trên xà nhà vừa có động tĩnh, hai người liền thanh tỉnh, nhìn nhau một cái, thật đúng là đến, nhà trọ này quả nhiên là hắc điểm, cả gan dám trêu chọc trên đầu bọn họ.

Nam Cung Diệp khóe môi vẽ ra một nụ cười lạnh, nhưng vẫn không nhúc nhích nhìn hướng trên đỉnh đầu, có người vén ngói, còn thổi vào một làn mê hương, Phượng Lan Dạ bảo Nam Cung Diệp nín thở, mê hương đối với nàng căn bản là vô dụng, người nọ thấy bên trong không có động tĩnh, nghĩ rằng đã đắc thủ rồi, bởi vì biết ngoài cửa có người canh gác, cho nên trực tiếp từ trên nóc nhà vén ngói mà vào.

Tặc nhân hắn là tiểu nhị của nhà trọ này, không nghĩ tới thân thủ hết sức lợi hại, vừa tiến vào , liền biết căn bản hai người trong phòng không có trúng mê hương, bởi vì bọn họ hơi thở của bọn họ đều đều, không có chút nào phập phồng , không ngờ hắn lại thất thủ như thế, lập tức hoảng sợ, thân hình tung lên, lập tức bỏ chạy.

Nhưng Nam Cung Diệp đã bật dậy, ngưng khí đánh một chưởng thẳng vào kẻ mới đến, thân thể người nọ từ giữa không trung thẳng tắp rơi xuống, ngã lộn trên mặt đất phát ra âm thanh to lớn.

Ngoài cửa Nguyệt cần cùng một người thị vệ khác nghe thấy động tĩnh, lập tức mở cửa nhảy vọt vào, liền thấy Vương gia quanh thân lạnh lẽo, sắc mặt khó coi ngồi ngay ngắn ở trên giường, lúc này nằm trên mặt đất chính là hắc y nhân, và cũng là tiểu nhị của nhà trọ, vừa nhìn thấy người này, Nguyệt cần quanh thân liền phát giận, cùng một người thị vệ khác vọt tới, ra sức đánh đấm, tiểu nhị sớm đã không còn thở nổi nữa, lúc này thân thể hắn phịch trên mặt đất ra sức van xin.

" không dám, không dám, xin bỏ qua cho ta, xin bỏ qua cho ta."

Trong phòng ngủ kế bên Thanh đại cùng những người khác đều bị kinh động, thật nhanh tung mình chạy vào bên trong, nhất thời bên trong gian phòng đứng đầy người, họ tập trung nhìn vào tiểu nhị kia.

Nam Cung Diệp sắc mặt âm lãnh, thân thể to lớn đứng trước Phượng Lan Dạ, trầm giọng ra lệnh.

" Lập tức đi bắt chương quỹ đến đây, nhà trọ này chính là hắc điểm, không thể dễ dàng thả buông tha cho những kẻ này."

" Vâng"

Nguyệt cần dẫn hai người đi xuống, bên trong gian phòng, Thanh Đại cùng Lam đại mặt không chút thay đổi tìm dây thừng đem người đang nằm trên đất trói lại.

Phượng Lan Dạ khó chịu ngồi dậy, choàng vào người thêm một kiện y phục, ngồi ở trên giường, nheo mắt nhìn tên tiểu nhị trên mặt đất, sắc mặt rất tức giận.

Nàng muốn ngủ yên tĩnh một chút cũng không được, những kẻ này thật là tự tìm đường chết mà, người nào không cướp, to gan dám động trên đầu bọn họ, chính là chúng muốn chết.

Đang suy nghĩ thì trên lầu liên vang lên tiếng bước chân, nhưng không phải là của một người, họ cùng nhau từ ngoài cửa đi vào.

Đi phía trước là chưởng quỹ, phía sau là cái béo nữ kia, giờ phút này mặt mũi sưng húp, nhìn thấy thực là xấu a, nước mắt cùng nước mũi thì nhau chảy ra đang khóc thật thương tâm, đi theo phía sau còn có hai tiểu hỏa kế, cùng nhau tiến vào.

Nguyệt cần đi tới, cung kính bầm báo.

" Vương gia, bọn người này vừa nghe trên lầu có động tĩnh liền muốn bỏ chạy, nhưng bị thuộc hạ kịp thời tóm được."

Bọn họ biết tối nay đã đụng phải đối thủ lợi hại rồi, phóc một tiếng liền quỳ xuống cầu xin .

" khách quan tha mạng a, khách quan tha mạng a."

Nam Cung Diệp quát lạnh một tiếng: "Câm mồm ."

Bọn họ lập tức ngừng khóc, không dám phát ra nửa tiếng âm thanh, những người này cũng không phải dễ chọc vào , bọn họ vừa vào phòng liền thấy tiểu nhị nằm bẹp trên mặt đất, đã biết hẳn bị đánh thảm như thế nào rồi, nếu bọn họ mà còn chọc vào nữa thì cũng sẽ giống như tiểu nhị kia.

" Bọn hỗn trướng này, các người dám âm mưu giết người a."

Chưởng quỹ lau nhanh nước mắt, quỳ tiến về phía trước một bước: “ tiểu nhân không có mưu hại mạng người, ở đây bình thường rất ít người qua lại, nếu như chỉ dựa vào làm ăn, tất cả mọi người sẽ chết đói, vì thế dùng mê hương đánh bất tỉnh khách nhân, sau đó trộm đi tài sản của khách nhân, sang ngày thứ hai nếu khách nhân tìm người tính sổ, chúng tiểu nhân liền liều chết không nhận, cố ý nói là do bọn thổ phỉ xung quanh gây nên, tại chỗ này thổ phỉ rất là nhiều, trong lòng mọi người đều biết rõ, nên sẽ không

hướng đến chúng tiểu nhân gây phiền toái nữa, nhưng chúng tiểu nhân thật chưa từng giết người, đại gia tha mạng a."

Nam Cung Diệp không nói gì, phía sau chương quỹ chính là béo nữ nhân kia, bây giờ đang khóc như đại hồng thủy.

"Thật ra thì không thể trách bọn họ, là lỗi của ta, phụ thân cùng bọn họ vừa nhìn thấy các người thì biết là người lợi hại rồi, nhưng mà do ta không nghe lời họ?"

Béo nữ nhân vừa nói đến đây thì nhìn về phía Nam Cung Diệp, ánh mắt kia tỏ rõ ý muốn nói trong đó, Nguyệt Căn vừa nhìn thấy, sao lại không biết nữ nhân đáng chết này lại dám ham muốn Vương gia nhà bọn họ, Vương gia là người phong trần như ngọc, thế ngoại thiên tiên, nàng ta xấu xí cỡ nào mà chê quý khóc vậy mà còn dám động tâm tư, liền nhắc chân một cước đá qua, rống giận.

"nói mau."

Béo nữ nhân bị đá ngã xuống đất, cũng không dám suy nghĩ nhiều, sớm kêu lên.

"Là lỗi của ta, ta chỉ muốn cho Tiểu nhị ca bắt vị đại ca này để được thân cận, nếu không sẽ không bỏ qua cho hấn, bọn họ không có biện pháp mới động thủ như vậy."

Nam Cung Diệp vừa nghe những lời nói của béo nữ nhân, sắc mặt liền đen lại giống như bầu trời đêm ba mươi, đôi môi nhếch thành một đường, tà lạnh ra lệnh: "Lôi xuống đánh chết cho ta."

"Vâng" Nguyệt Căn nhận lệnh, thuận tay nhắc chương quỹ kia lên, phía sau hai gã thị vệ thì kéo béo nữ nhân kia, Thanh Đại cùng Lam Đại thì kéo hai tiểu hỏa kế, thuận tay lôi luôn tên tiểu nhị đã sớm ngất xỉu trên mặt đất, tất cả đang chuẩn bị rời đi.

Phượng Lan Dạ tức thời kêu một tiếng: "Chờ một chút."

Ánh mắt luôn luôn lãnh đạm bây giờ hiện lên sự thương hại, nàng không phải đồng tình cho chưởng quỹ cùng cùng đám người của tiểu nhị kia, những người này nếu đã dám làm như vậy thì chết cũng đáng, chẳng qua là tội cho béo nũ nhân kia, không thể bởi vì nàng xấu mà đáng chết.

Nguyệt Cẩn cùng kia hai gã thị vệ sở dĩ tức giận như thế, cũng bởi vì nữ nhân này dám suy nghĩ đến người giống trích tiên như vương gia, vì thế bọn họ sẽ xuống tay thật độc ác để đánh nữ nhân này.

Đánh thì nhất định phải đánh, chẳng qua tội không đáng chết.

"Đừng đánh chết."

Bên trong gian phòng mọi người liền ngẩn ra, bất quá rất nhanh kịp phản ứng, mọi người đồng thời lên tiếng: "Dạ"

Tất cả liền lui xuống, Nam Cung Diệp quay đầu nhìn về phía Phượng Lan Dạ, chỉ thấy nha đầu này ngáp một cái, biết nàng chưa ngủ được gì liền nói: "Ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường sớm, ngàn vạn lần không nên để cho đám người của Tây Môn Vân đuổi kịp theo chúng ta, bằng không chúng ta lại phải chậm chạp từ từ đi theo họ nữa."

" ừ, ngủ đi."

Nam Cung Diệp nhìn nàng nằm xuống, yêu thương cưng chiều giúp nàng sửa lại góc chăn, tuy bây giờ là mùa hè, nhưng ban đêm khí trời phương Bắc cũng hơi se lạnh, hai người bọn họ mặc dù nằm ngủ trên cùng một cái giường, nhưng cũng là chia ra mà ngủ.

Lúc này đã là nửa đêm, hai người ngủ được rất ngon, đám người Nguyệt Cẩn cùng Thanh Đại cũng không dám kinh động đến bọn họ.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người tự nhiên thanh tĩnh, sắc trời đã rất sáng, mặc quần áo xong xuống giường, thu thập một phen sao đó kéo cửa ra, ngoài cửa, mọi người đã đứng thẳng, cung kính cúi đầu: "Vương gia, Vương Phi."

" ừ, đi thôi."

Nam Cung Diệp dẫn đầu bước ra ngoài, theo sau là Phượng Lan Dạ, tất cả bắt đầu đi xuống lầu dưới, lầu dưới hiện tại đã có người nói chuyện qua lại , thì ra là có khách muốn tính tiền rồi đi, tuy nhiên họ tìm không được chương quỹ và những người khác, Phượng Lan Dạ thuận miệng hỏi thăm.

" bọn họ đâu rồi?"

" bị đánh nhốt tại trong phòng bếp."

Phượng Lan Dạ gật đầu, tính xong tiền đoàn người đi thẳng ra khỏi khách sạn, căn bản không rảnh để ý đến người khác, mà những khách nhân trong khách đếm thấy không có người tính tiền cũng càu nhàu, thừa dịp đó cũng bỏ đi, trong lúc nhất thời trong khách đếm không còn một bóng người.

Mấy tên thị vệ kéo xe ngựa, dắt ngựa đi đến, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ lên xe ngựa, những người khác thì lên ngựa.

Xe ngựa theo dựa hành trình mà đi, nghe được có tiếng người rao bánh bao, Nam Cung Diệp bảo dừng xe , phân phó Nguyệt cần đi mua một chút bánh bao tới, mỗi người ăn một chút để tiếp tục lên đường.

Nguyệt Cần lĩnh mệnh đi làm việc, rất nhanh mua bánh bao trở về, đưa một chút vào xe ngựa, còn lại phân chia cho tất cả mọi người.

Xe ngựa vừa chạy, Phượng Lan Dạ vừa ăn bánh bao vừa suy nghĩ nhập thần, chợt nghe bên trong xe ngựa vang lên giọng nói: "Chủ tử, thuộc hạ

nhận được mật thư."

"Đưa đây."

Nguyên lai là Nguyệt Hộc vẫn ở chỗ tối, nghe thanh âm của Nam Cung Diệp vang lên, liền hiện thân đứng ở bên trong xe ngựa, hai tay cung kính dâng lên mật thư.

Phượng Lan Dạ nhìn Nguyệt Hộc, lại nhớ tới chỗ tối còn có Thiên Bật Thần, sự tồn tại của hai người thật là giống nhau, cuộc sống so với người bình thường kham khổ hơn rất nhiều, hiện tại đã rời xa An Giáng thành, vừa không ở trong phạm vi của Tây Môn Vân, bọn họ cần gì phải ẩn vào chỗ tối, làm thị vệ không phải đều giống nhau sao?

Nghĩ tới đây nàng liền lên tiếng: "Nguyệt Hộc, người cùng Thiên Bật Thần đừng ẩn trong bóng tối nữa, đi theo chúng ta đi".

Nguyệt Hộc không lên tiếng, cho đến khi Nam Cung Diệp gật đầu, mới cung thanh lĩnh mệnh: "Dạ, Vương Phi."

Trong những ngày kế tiếp, Nguyệt Hộc cùng Thiên Bật Thần không còn ẩn trong bóng tối nữa, mà ngồi cùng thị vệ điều khiển xe ngựa, một đường hướng Định Châu đi đến.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ thấy Nam Cung Diệp đọc mật thư, trên mặt thần sắc ôn nhuận, nhất định là có chuyện xảy ra sao, vội mở miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Diệp giơ giơ lá thư lên, hứng thú trả lời: "Tứ hoàng huynh đã trở về kinh thành, nghe nói vẫn đóng tại Ninh Hạ, Điều tu tướng quân là cậu của hãn ngã bệnh, cho nên xin điều ra khỏi kinh thành để dưỡng bệnh, Sở Vương cầu xin phụ hoàng đi đến Ninh Hạ đóng quân, phụ hoàng đã đồng ý."

Khóe môi Phượng Lan Dạ vẽ ra nụ cười yếu ớt: "Không nghĩ tới Nguyệt phi nương nương thật là có đầu óc, một chiêu này thật đúng là cao a, Hạo Vân để thật ra thì cũng không muốn trị tội tội con trai mình, hẳn làm như vậy, hoàng thượng chỉ nghĩ là trong lòng hẳn hối hận, cho nên mới để hẳn đi đến Ninh Hạ đóng quân."

Những lời này của Phượng Lan Dạ, rơi vào trong tai Nam Cung Diệp, một lần nữa gọi lên nỗi đau trong đáy lòng của hắn, đúng vậy, phụ hoàng đối với từng nhi tử đều có lòng từ ái, duy chỉ có đối với hắn, bởi vì trong suy nghĩ của phụ hoàng, mình không phải là hài tử của phụ hoàng.

Nam Cung Diệp nghĩ tới đây, liền nhắm mắt lại, thân thể tựa vào trong vách xe ngựa không nói một lời.

Phượng Lan Dạ lập tức biết được tại sao hắn luôn buồn bực và lạnh lùng như thế, tự đáy lòng không khỏi dâng lên sự đau đớn, xem ra sau khi hành trình đến Định Châu kết thúc, nàng phải nghĩ biện pháp khai mở tâm tình của hắn, bằng không cả đời hắn vẫn tồn tại một bóng ma.

Trong lúc nhất thời cũng không ai nói lời gì, trong những ngày kế tiếp rất an ổn, ban ngày lên đường, ban đêm có đôi khi tá túc ở khách điểm, có đôi khi ở tại trên xe ngựa.

Mấy ngày thời gian trôi qua, mắt thấy liền đến Bắc cảnh Định Châu, nhìn lại một cái, nơi nơi đều thê lương, xa xa gần gần nhiều ngôi nhà gạch mộc thấp bé, trước cửa hay sau nhà nhiều nhất chỉ nuôi một ít thú vật, chủ yếu là dê bò, những thứ dân chúng thường mặc chính là vải thô, ngoài ra họ chỉ trồng chút ít rau dại, thỉnh thoảng ăn một chút thịt, lộ trình nơi này cách Định Châu còn không xa lắm, nói vậy trong thành so sánh với nơi này chắc tốt hơn một chút, chẳng qua thấy hoàn cảnh này, vẫn làm làm lòng người chua xót.

Vào ban đêm, bọn họ tiến đến một thị trấn để qua đêm, chỗ này chỉ cách Định Châu có nửa ngày lộ trình, buổi trưa ngày mai là đến Định Châu.

Vì nơi này cách thành Định Châu rất gần, cho nên được xem là địa phương phát đạt nhất, nhưng chỗ khác không cách nào so sánh được, nhưng ở nơi này chỉ có một con đường để đi lại, nhưng đối với trấn nhỏ như vậy coi như là phát đạt nhất rồi, bốn phương thông suốt rất nhiều thương nhân buôn bán cũng đều đi qua, cho nên có vài gian khách sạn.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ chọn một khách điểm tốt nhất tại đây, cũng không giống như lần trước, lần này họ thuê bốn gian phòng, trong suốt hành trình bởi vì có thêm hai người Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc nên phải có thêm phòng ở, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vẫn ở chung một phòng, lúc ban đầu Phượng Lan Dạ còn kiên trì phản đối mỗi người một phòng, nhưng Nam Cung Diệp không để ý đến yêu cầu của nàng, một lúc sau nàng cũng lười phản đối.

Buổi chiều, thật là náo nhiệt.

Trên đường lớn người đến người đi, có đôi có cặp, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ phái Thanh Đại cùng Lam đại đi hỏi thăm, chuyện gì mà náo nhiệt như thế, cuối cùng Thanh Đại đi qua nói.

Thì ra hôm nay là đêm lễ thất tịch, ở phía tây có một con sông rất linh thiên, nghe nói nếu đứng ở giữa sông thả hoa đăng cầu nguyện thì sẽ rất linh nghiệm, cho nên phàm là nam nữ trưởng thành đều đi đến sông này để thả hoa đăng, cho nên mới náo nhiệt như thế.

Phượng Lan Dạ vừa nghe liền cảm thấy hứng thú, dù sao buổi tối cũng không có việc gì để làm, mới nhỏ giọng phân phó Thanh Đại cùng Lam đại mua một chút dụng cụ để làm hoa đăng, nàng muốn tự mình làm một cái hoa đăng, cùng Nam Cung Diệp đi thả hoa đăng cầu nguyện.

Dụng cụ nhanh chóng được mua xong, trong phòng Phượng Lan Dạ ở dưới ánh đèn khêu léo làm hoa đăng, Nam Cung Diệp rất hứng thú ngắm nhìn nàng, chỉ thấy bàn tay nàng rất khéo léo xinh đẹp giống như hoa sen đang gọt, uốn, dán, ráp, hết cái này đến cái kia, không mất bao lâu thời gian liền làm thành một chiếc đèn ước nguyện, đế của nó là liên hoa, bên trên hình dạng như ba tầng bảo tháp, được kẹp thêm một thanh vòng tròn, cây đèn cùng những cây đèn nơi khác làm không giống nhau, dưới ánh đèn, Nam Cung Diệp nheo đôi lông mày hẹp dài, trong đôi mắt thì tràn đầy ánh sáng rực rỡ, tuần mỹ vô cùng, hẳn mang theo mười phần cao hứng hởi.

"Đây là đèn gì? cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua."

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng: "Đây là loại đèn ta nhìn thấy được trong một quyển sách cổ, nó gọi là đèn hứa nguyện, còn có thêm một cái tên nữa là sinh hồn đăng, nếu như tâm linh tương thông, người ở trên cây đèn này viết tên người mà người muốn gặp, thì bất kể người kia đi đến đâu cũng sẽ trở về."

"Thật tốt."

Nam Cung Diệp không nhịn được mở miệng tán thưởng, Phượng Lan Dạ ở một bên cười lên, vun tay lấy bút lông viết tên mình cùng tên Nam Cung Diệp lên hoa đăng, đưa tay ra kéo hắn: "Chúng ta đi sông linh thả hoa đăng thôi."

Thật không thể nghĩ đến một tiểu nha đầu luôn lãnh đạm lại thích món đồ chơi nhỏ này, Nam Cung Diệp không thể từ chối nàng, đã sớm đứng dậy phụng bồi cùng nàng đi ra.

Cũng có rất nhiều khách nhân trong khách sạn đi sông linh thả đèn rồi, khó trách hôm nay có rất nhiều người đến đây, nghe chương quỹ cùng điểm tiểu nhị nói, rất nhiều người đến đây chủ yếu là thả hoa đăng, vì vậy mà chương quỹ cũng nghĩ bọn họ đến đây chủ yếu là thả hoa đăng.

Trên con đường lớn, mấy nhóm người đang tụ tập, đa số là người trẻ tuổi, kêu to gọi nhỏ, thật là có không khí của ngày lễ, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ thì không sao cả, hai người bọn họ hiện tại giống như là một cặp tình nhân, nắm tay nhau đi trên đường cái, chẳng qua là mấy người phía sau họ thì không được tự nhiên cho lắm, trong khí như vậy, bọn họ là những người cô độc, nên cảm thấy rất lúng túng, bất quá cũng may là đoạn đường này không dài lắm, rất nhanh liền đến sông linh.

Sông linh rất dài, nhìn không thấy đầu, bên bờ sông được trồng rất nhiều cây liễu, đa số đèn lồng được treo trên cành liễu, hình ảnh được phản chiếu dưới dòng sông hình thành một mảnh mộng lung xinh đẹp, bên bờ rất nhiều người đến thả đèn, ba người một nhóm, năm người một đoàn, thỉnh thoảng nhỏ nhẹ thì thầm.

Phượng Lan Dạ lôi kéo Nam Cung Diệp một đường chen chúc đi qua, tìm được một chỗ liền ngồi chồm hổm xuống.

Đám người Thiên Bội Thần đứng rất xa, chú ý đến đám người chung quanh, để phòng ngừa chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Nước ở linh sông quả thật rất trong, từ xa nhìn lại, xanh ngắt uốn lượn nhiều nơi, giống như một dây lụa màu lam, xinh đẹp dị thường, khó trách mọi người đối với nơi này có tín ngưỡng cao đến vậy, Phượng Lan Dạ hứng thú với những điều này, liền lấy hoa đăng ra, thả xuống sông linh, hai tay chấp lại bắt đầu cầu nguyện, sau đó mở mắt ra thì thấy hoa đăng đã trôi xuôi theo dòng nước, từ từ đi ra ngoài, bên cạnh có mấy đạo âm thanh vang lên.

" Nhìn kia, đây là đèn gì, thật xinh đẹp a."

" Đúng, thật xinh đẹp."

Bên tai chợt vang lên một tiếng thở dài, Nam Cung Diệp cúi người nhích tới gần Phượng Lan Dạ, tà mị mở miệng: "Lan Nhi cầu nguyện chuyện gì

vậy? Nói cho ta nghe một chút có được không."

" Không được, "Phượng Lan Dạ lập tức cự tuyệt, chuẩn bị đứng dậy, nhưng Nam Cung Diệp làm sao để cho nàng rời đi, lôi nàng ngồi chồm hổm xuống, vẻ mặt chờ đợi đầu tựa vào trên vai nàng, lại tiếp tục đùa giỡn không buông: "Lan Nhi, ta muốn nàng nói cho ta biết a."

Phượng Lan Dạ khoanh tay trước ngực, rõ ràng là người rất nhỏ, nhưng lại bày ra bộ dạng uy nghi, trái lại một người luôn luôn lãnh khốc vô tình như Nam Cung Diệp lại bày ra dáng vẻ của một tiểu hài tử bị ăn quịt, hai người giờ phút này cử chỉ giống như một đôi tiểu tình nhân náo loạn không được tự nhiên, lúc này bên cạnh đã có người phát hiện ra bọn họ, có nữ tử lên tiếng kinh hô: " Nam nhân này thật xinh đẹp a."

" Đúng vậy a, thật xinh đẹp."

Những lời này vừa ra khỏi miệng, liền nghe được thanh âm của nam tử vang lên: "Tiểu thê tử bên cạnh hắc cũng thật diễm lệ a, hai người thật là một đôi siêu tuần mỹ."

" hừ."

Có tiếng nữ nhân tức giận, sau đó là thanh âm dỗ dành cô gái vang lên, bất quá phần lớn là những tiếng than thở không dứt: "Thật là một đôi tuần nam mỹ nữ."

Nam Cung Diệp nghe bên tai những lời thất chủ bất triệt (tranh nhau mà nói)này, khó có lúc không trách cứ họ, ngược lại còn cười đến vô hại, bởi vì hắc cười, khiến cho cả khuôn mặt càng phát ra vẻ tà mị , kích thích những gợn sóng ánh sáng giao động trong suốt như minh châu, bên tai lại có những thanh âm hút không khí vang lên, sau đó liền có người quay qua Phượng Lan Dạ kêu lên.

"Muội muội, nói cho hắc biết đi, nói cho hắc biết cũng không sao đâu."

" Nói cho hần biết cũng không có chuyện gì, chúng ta nước sông linh rất linh nghiệm , mặc dù người nói ra, vẫn rất linh ."

Gương mặt Phượng Lan Dạ đen lại, thật sự là hết chỗ nói a, nàng đứng dậy muốn đi nhưng cái tên nam nhân này dù lôi kéo như thế nào cũng không chịu đi, bên tai những nữ nhân kia tựa hồ như bị mỹ nam kế mê hoặc, càng lúc càng kêu to , bảo nàng nói cho hần biết, cuối cùng nàng đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, cúi người nhích tới gần Nam Cung Diệp, nhỏ giọng nói thầm.

" Nguyên vọng của ta là, chúng ta sẽ suốt đời ở chung một chỗ, bất ly bất khí."

Phượng Lan Dạ nói xong liền xoay người chạy đi, phía sau Nam Cung Diệp ngây ngẩn cả người, nhất thời không có phản ứng, liền để cho Phượng Lan Dạ chạy đi, mà lòng hần bây giờ tràn đầy vui sướng như muốn bay lên trời, đây là lần đầu tiên Lan Nhi trực tiếp nói ra, nàng thích hần, nàng thật thích hần, Nam Cung Diệp thân hình hiên ngang đứng lên, dưới chân sinh gió, thẳng đuổi theo thân ảnh nho nhỏ phía trước.

" Lan Nhi, chờ ta một chút, chờ ta một chút."

Nam Cung Diệp rất nhanh đuổi theo tiểu thân ảnh phía trước, một mực lôi kéo nàng, cao hứng kéo nàng vào trong ngực, người luôn luôn trầm tĩnh, khó có lúc cười to như thế, còn cúi người dán bên tai của nàng, lặng lẽ nói: "Lan Nhi, chúng ta sẽ cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí, bất kể nàng ở đâu , nhất định phải nhớ, ta luôn ở nơi này chờ nàng."

Phượng Lan Dạ nằm ở trước ngực của hần, nghe lời nói của hần, Tâm tình đồng dạng dâng lên cao hứng cùng vui sướng, hai người lẳng lẳng ôm nhau, phía sau cách đó không xa đám người Nguyệt cần cùng Thiên Bội Thần nhìn một màn trước mắt, trong lòng không khỏi vui vẻ, không nghĩ

tới chuyển đi Định Châu này, tình cảm Vương gia cùng Vương Phi lại nồng đậm thêm, chỉ cần Tiểu Vương phi lớn lên một chút là tốt rồi.

Ôm nhau trong chốc lát, hai người buông ra, lòng dạt dào tràn đầy tình ý, cùng nhau tay nắm tay hướng về khách sạn đi tới, ngày mai đến Định Châu rồi, không biết chuyện kế tiếp sẽ có gì chào đón bọn họ, nhưng bọn họ sẽ cùng nhau gánh lấy, có khó khăn hiểm trở gì cũng không sợ.

Đoàn người trở về khách sạn, vừa mới đi vào, liền thấy điểm tiểu nhị thần thần bí bí chạy tới, hướng về phía bọn họ mở miệng.

"Khách quan, có khách nhân muốn gặp người, ở trong phòng của người."

Nam Cung Diệp bởi vì trong lòng cao hứng, cũng không trách cứ tiểu nhị này, chẳng qua là kỳ quái cau mày: "là ai?"

"Là một lão đầu, đầu tóc bạc trắng, mang theo một thủ hạ, nói muốn gặp các người, ta nói khách nhân đi sông linh thả đèn rồi, hắn liền muốn vào phòng các người ngồi chờ."

Điểm tiểu nhị lời vừa nói xong, phía sau có tiếng âm hưởng vang lên: "Lão chủ tử."

Nam Cung Diệp vừa nghe lời nói của Thiên Bội Thần, liền biết là người nào tới, không ngờ hắn lại đến địa phương này để chờ mình, nghĩ đến quá khứ lạnh lẽo kia, hôm nay lại gặp nhau như vậy, cho nên cả người cũng không thấy tự tại, tuy trong tự đáy lòng vẫn hy vọng được nhìn thấy hắn, ngày đó chỉ nhớ hắn là người tràn đầy bi thương, nhưng không biết hiện tại như thế nào a, Nam Cung Diệp đang suy nghĩ muốn nhập thần, thì một bên Phượng Lan Dạ đã vươn tay kéo hắn hướng trên lầu đi lên.

"Đi, ta đang muốn nhìn thấy hắn, người không phải nói là để hắn cho ta nhiều bảo bối một chút sao?"

Phượng Lan Dạ biết Nam Cung Diệp thật ra rất coi trọng Quý cơ lão nhân, nếu không phải coi trọng, thì sẽ không có khả năng đi Định Châu lần này rồi, chỉ là bây giờ hắn không biết gặp nhau phải phản ứng như thế nào thôi.

Nam Cung Diệp vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ đi theo phía sau Phượng Lan Dạ lên lầu, ở phía sau Thiên Bội Thần cùng đám người Thanh Đại cùng Lam đại cũng bước theo, trừ những người này, người khác cũng không biết Tề vương Nam Cung Diệp là ngoại tôn của Quý cơ lão nhân, võ công của Nam Cung Diệp, chính là hắn phái những đại cao thủ chỉ dạy, mới khiến cho võ công của Nam Cung Diệp xuất thần nhập hóa, hơn nữa hắn còn tự mình tận tâm nghiên cứu ra đan hoàn có thể tăng nội lực cho Nam Cung Diệp ăn vào, nên nội lực của hắn mới có thể hùng hậu mà cường đại đến vậy, trên đời rất khó tìm được đối thủ.

Đoàn người đi đến trước cửa ngoài, Phượng Lan Dạ đang chuẩn bị mở cửa, thì cửa liền từ bên trong mở ra, đúng lúc có một người chạy đến, Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp trước tiên là tránh qua bên cạnh, theo sát phía sau bọn họ là Thanh Đại liền rơi vào ma trận, thẳng cho đến khi nghe người bắt được Thanh Đại, phát ra tiếng khóc thật thương tâm a.

" Cháu ngoan, các người cuối cùng cũng đến a, ta nhớ người muốn chết, nếu không thể nhìn thấy các người a, vậy các người trước cho ta ôm một cái nào."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn một màn trước mắt , khuôn mặt hiện đầy hắc tuyến, nào có người như vậy, ôm sai người rồi còn không phát hiện, hơn nữa thế nhân đều nói Quý cơ lão nhân thông minh tuyệt đỉnh, hiện tại nhìn thấy, càng giống như một lão đầu hồ đồ .

Khi lão đầu hồ đồ khóc xong rồi, còn chưa có phát giác được, vừa chuẩn bị nói tiếp, thì Thanh Đại bất đắc dĩ lên tiếng: "ôm nhầm rồi."

" a?"

Lão nhân kia kêu lên một tiếng quái dị, thật nhanh ngừng đầu lên, nhìn lại người bị ôm chính là Thanh Đại, không khỏi trợn mắt: "Người, cái nha đầu chết tiệt kia, làm sao không la lên hả?"

" Không phải, ta..?"

Thanh đại chữ ta còn chưa kịp nói xong, lão nhân kia liền thật nhanh chóng dời đi phương hướng, hẳn biết Thanh Đại cùng Lam đại , như vậy người còn lại chính là cháu dâu rồi, một khi nhận thức đúng mục tiêu, lão nhân kia nhắm ngay Phượng Lan Dạ liền nhào tới, Phượng Lan Dạ vẻ mặt khó coi, đang chuẩn bị tránh ra, thì thân hình Nam Cung Diệp chợt lóe lên, liền đi qua cản lại, Quý cơ lão nhân kia ôm Nam Cung Diệp xong rồi còn tự mình nói: "Cháu ngoan của ta a, người đừng trách gia gia a, gia gia cũng vì muốn tốt cho người a, người đừng tức giận, để cho gia gia ôm người, ta đã nhiều năm rồi không có ôm người, thật muốn ôm người muốn chết a."

Trong lúc nhất thời mọi đều không biết nói gì, kinh ngạc nhìn lão đầu nổi điên này, hẳn là Quý cơ lão nhân sao? chẳng lẽ Quý cơ lão nhân là lão già điên.

Mà Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng biết vì sao mẫu phi Nam Cung Diệp lại đơn thuần như vậy rồi, căn bản lão đầu này chính là người đơn thuần, không có chút tâm cơ nào, trông cậy vào hẳn thì có thể dạy dỗ ra người lợi hại gì chứ, lần trước cho bọn hắn một vố như vậy, không chừng là đã suy nghĩ muốn nát óc rồi đây.

Quý cơ lão nhân còn chưa có oán xong, Nam Cung Diệp không thể nhịn được nữa hừ lạnh: "Ôm nhầm rồi, buông tay."

Hắn mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng thân thể lại không động, nếu là người bình thường, sớm đã đứt gân tay rồi, vậy mà hắn còn mở miệng lên tiếng, Phượng Lan Dạ ở một bên nhìn hắn giận dữ, vẻ mặt khả

ái giống như một tiểu hài tử, nàng tưởng tượng Nam Cung Diệp khi còn bé, nếu giống như lời Ngọc phi nói..., hẳn nhất định sẽ là một hài tử đặc biệt làm cho người ta thích, chỉ là tạo hóa thật là trêu người, cho tới bây giờ hẳn mới cảm nhận được một chút cưng chiều.

Quỳ cơ lão nhân vừa nghe tiếng nói của Nam Cung Diệp, ôm càng chặt hơn nữa, cơ hồ như con bạch tuột tám chân, làm sao cũng không buông lỏng ra, ôm càng chắc không tha, nghĩ tới những năm qua tên này không thêm để ý đến mình, thì khóc càng lớn hơn.

"Người là tên tiểu tử chết tiệt a, Gia Gia mà cũng không nhận, ta đây đã làm sai chuyện gì a, người cũng không thêm để ý đến ta, một chút cũng đều không để ý đến ta, ta làm sai chuyện gì chứ? Các người nói cho ta nghe một chút đi, ta làm sai cái gì?"

Cả tòa lầu đều nghe được âm thanh gào thét của lão, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ lập tức im lặng không nói, khuôn mặt đầy hắc tuyến, cuối cùng Nam Cung Diệp đưa tay lên đẩy thân thể lão ra, chạy thẳng vào gian phòng, Phượng Lan Dạ sau đó đi vào, cửa phòng bá một tiếng đóng lại, Thiên Bội Thần cùng đám người Thanh Đại và Lam Đại hai mặt nhìn nhau, cuối cùng im lặng mà cười, xem ra khúc mắc của lão chủ tử cùng Thiếu chủ đã được hóa giải rồi, quả thật là một chuyện thú vị.

Bên trong gian phòng, Nam Cung Diệp nhìn chăm chăm Quỳ cơ lão nhân, trầm mặt dạy dỗ hẳn: "Người nói người khóc lớn tiếng như vậy làm gì? Cả tòa lầu mọi người sẽ cho là ta khi dễ người?"

Quỳ cơ lão nhân miệng vừa muốn phát ra tiếng khóc nữa, Nam Cung Diệp thật đúng là sợ hãi rồi, vội vàng ngăn cản hẳn: "Còn khóc nữa, ta sẽ ném xuống nha."

Cuối cùng cũng ngăn được tiếng khóc của lão, bất quá lão vẫn còn khụt khịt, chỉ vào Nam Cung Diệp: "Nhiều ... năm như thế, ta rất nhớ người,

nhưng người một lần cũng không đến thăm ta, không phải khi dễ ta thì là cái gì, ta không muốn sống nữa, ta đi tìm mẹ người, nói cho mẹ người biết a."

Nói xong cả phòng loạn chuyển, tìm đồ để chết, Phượng Lan Dạ nhìn lão đầu này, cảm thấy đặc biệt buồn cười, một khóc hai nháo ba treo cổ, hẳn thật đúng là diễn cho đủ, căn bản chính là một lão ngoan đồng, đây chính là người khôn khéo tuyệt đỉnh trong mắt thiên hạ sao, không phải là mọi người bị lừa lẩn gì đi, nàng hoài nghi quan sát lão, nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá xem có phải có chỗ nào sai lầm hay không.

Nam Cung Diệp nhìn bộ dạng gây sức ép của Quỷ cơ lão nhân, lấy tay xoa nhẹ thăm dò, bất đắc dĩ mở miệng: "Người muốn làm gì?"

" Sau này nếu như người còn không để ý tới ta, ta thật sẽ đi gặp mẹ người a."

Người này vẫn không quên uy hiếp Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp gật đầu, thật là sợ hãi khóc nữa: "Tốt, bất quá đừng động một chút là khóc, nếu không ta thật sẽ ném người."

" ừ."

Chuyện này cuối cùng cũng giải quyết thỏa đáng, lão đầu tử này đối phó xong Nam Cung Diệp liền quay đầu nhìn Phượng Lan Dạ, trên dưới đánh giá, Phượng Lan Dạ cũng đánh giá hẳn, hai người cứ như vậy mắt to mắt nhỏ trừng nhau, thật lâu, Quỷ cơ lão nhân tựa như muốn nháy qua, Phượng Lan Dạ giơ lên một đôi tay lên trước ngực lão, ngăn cản hàng động của lão: "Ngừng, có chuyện gì từ từ thương lượng"

Nếu như muốn ôm nàng rồi khóc một phen nữa, nàng sợ, đừng có như vậy được hay không.

Người khác ác nàng không sợ, nàng sợ nhất người khác khóc, nàng sẽ hoàn toàn không có lực chống đỡ, huống chi còn là một Lão Ngoan Đồng như vậy.

Quỳ cơ lão nhân vừa nghe lời của nàng, khóe môi lộ ra nụ cười cực kỳ giảo hoạt, hẳn biết công phu khóc của mình là vô địch thiên hạ, ban đầu là Ngọc nhi, chỉ cần hẳn khóc là mọi chuyện liền được giải quyết, bây giờ nhìn lại vẫn là như vậy, vô địch thiên hạ a, siêu thành công luôn, Quỳ cơ lão nhân mặt mày hớn hở, nơi nào bộ dạng lúc trước một khóc hai nháo ba treo cổ, hẳn liếc nhìn Phượng Lan Dạ, cười đến ngọt ngọt ngào ngào.

"Dạ nhi thật ngoan ngoãn, người còn trách ta hay không? Tha thứ cho ta chứ?"

Phượng Lan Dạ nghĩ đến chuyện hẳn gây ra, liền chuẩn bị cho hẳn một bộ mặt lạnh, ai biết người này lập tức bủn rủn, thật giống như nếu bị ủy khuất nữa sẽ khóc ngay lập tức, nàng còn có lời gì dám nói nữa đây, nên vội vàng lắc đầu: "Không có chuyện gì, thấy người tặng ta Thanh Đại cùng Lam đại, còn tặng cho ta hai món lễ vật, ta tha thứ cho người."

"Tốt, chờ người sau này vào đảo rồi, tất cả bảo bối bên trong thư phòng của gia gia toàn bộ để lại cho người."

"Tốt" Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng lộ ra một chút ý cười, nói vậy bên trong sẽ có rất nhiều thứ tốt, cái này là nàng cảm thấy hứng thú nhất.

Nam Cung Diệp thấy bộ dạng thật cao hứng của Quỳ cơ lão nhân, trong lòng không khỏi nhuộm lên một tia ấm áp, nếu như ban đầu hẳn nhận thức lão sớm một chút, bọn họ nhất định sẽ hưởng thụ rất nhiều ngày vui vui vẻ vẻ, quản chi việc có cùng hẳn trở về Nhu Yên đảo hay không, bất quá vừa nghĩ tới nếu quả thật là như vậy, hẳn cũng sẽ không gặp được Lan Dạ, rồi lại hối hận về việc chậm rãi nhìn nhận lão, liền từ từ mở miệng.

"Gia gia ngồi xuống, ta có việc hỏi người."

Nghe được từ miệng Nam Cung Diệp phun ra hai chữ này, Quỳ cơ lão nhân cúi đầu, con người ẩm ướt, lần này là cao hứng rơi lệ thực sự, đợi bao nhiêu năm, chờ bao nhiêu năm, rốt cục cũng đợi đến được ngày này rồi, hân hạnh cũng nhắm mắt, Ngọc nhi, người đang ở trên trời có linh, nên cao hứng một chút.

" ừ."

Quỳ cơ lão nhân ngồi vào bên người Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ ngồi vào bên kia, nàng biết Nam Cung Diệp có lời muốn hỏi gia gia, liền an tĩnh đợi.

" Gia gia, gần đây có người giết cướp đoạt Định Châu, khiến cho người dân bên trong thành Định Châu lầm than, có liên quan đến các người không?"

Quỳ cơ lão nhân lập tức lắc đầu, cũng đứng lên tức giận ung hăng mở miệng: "Liên quan gì chúng ta a, cái đám thổ chết Vi Âm kia làm ra đó, hân hạnh mộ mấy tên giặc cỏ, thỉnh thoảng quấy rầy biên cảnh Định Châu, cướp đoạt bắt cóc giết người không chỗ nào không làm, mà người bên trong Định Châu thì khó lòng phòng bị, khổ không thể tả, phải biết rằng người trên Nhu Yên đảo chúng ta đều là nhất đẳng lương dân, sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90

Trong phòng, Quỳ cơ lão nhân đi tới đi lui, vẻ mặt tức giận bất bình, cuối cùng liền hướng phía ngoài mắng lên: “Những kẻ không có bản lĩnh này rảnh rồi thì đi làm những chuyện dơ bẩn, người của chúng ta rất ít khi rời khỏi Yên Hải, ai mà rảnh đi làm loại chuyện nhàm chán này.”

Nam Cung Diệp đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, hẩn nhìn về phía Phượng Lan Dạ, ánh mắt sâu như biển, không nói một lời, giây lát thanh âm trầm thấp vang lên: "Gia gia, người trở về đi, chúng ta biết rồi."

Quỳ cơ lão nhân nghe vậy, đưa tay kéo cửa định đi ra ngoài, thời điểm đi qua cửa thình lình quay lại nhô cái đầu của mình vào phòng nói: "Cháu ngoan, sáng mai chúng ta cùng đi đi."

Nói xong một tiếng liền chạy mất tăm, thật giống như sợ có người ở phía sau đuổi theo hẩn, ngoài cửa thanh âm Thiên Bội Thần vang lên: "Lão chủ tử."

" ừ, " một giọng nói đầy uy nghiêm, sau đó là cảnh cáo "Gần đây có ngoan ngoãn nghe lời Thiếu chủ hay không, nếu như để cho ta biết người chọc cho hẩn sinh khí, coi chừng ta lột da của người ra."

" Dạ, thuộc hạ tuân lệnh"

Sau đó thì nghe tiếng bước chân rời đi, rất nhanh không còn động tĩnh, trong phòng Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Phượng Lan Dạ khiêu mi hỏi tới: "Người xác định người này là Quỳ cơ lão nhân, người thông minh đệ nhất thiên hạ."

Trong mắt nàng nồng đậm nghi ngờ, nàng thật sự không thể nào tin nổi Phong lão đầu Tử kia thật sự thông minh như vậy.

Nhưng mà Nam Cung Diệp đã gật đầu, mặc dù bọn họ chỉ gặp mặt qua một lần, nhưng có thể khẳng định trăm phần trăm, hẳn chính là người thông minh tuyệt đỉnh trong truyền thuyết Quỷ cơ lão nhân, chẳng qua?

"Mặc dù hẳn là thiên tài, nhưng chỉ cực hạn trong phạm vi nghiên cứu thiết kế các loại cơ quan, luyện chế các loại đan dược, còn có thích sáng chế các bí quyết võ công thần bí, những cái khác cũng không tinh thông lắm, năng lực tự lo cho bản thân không bằng thường nhân."

"Thì ra thiên tài là như vậy. khó trách, khó trách? "

Phượng Lan Dạ gật đầu, coi như là hiểu người này rồi.

Đêm đã khuya, hai người thu thập một ít rồi nghỉ ngơi, trừ những người đang làm nhiệm vụ, những người khác tất cả cũng đều đi nghỉ.

Quỳ cơ lão nhân cũng ở tại khách sạn này, sáng ngày thứ hai, mọi người cùng nhau lên đường, một nhóm người rầm rộ chạy thẳng tới Định Châu thành.

Trên đường cái tiếng vó ngựa vang lên, bụi đất tung bay mù mịt.

Mắt thấy đã gần tiến vào Định Châu thành rồi, nên Quỳ cơ lão nhân liền cùng bọn họ chia ra hai đường mà đi, Trước khi chia tay, Quỳ Cơ Lão Nhân còn nhào về phía Phượng Lan Dạ chuẩn bị ôm, Phượng Lan Dạ giận dữ, giơ chân lên chuẩn bị đá hẳn một cái, để cho hẳn có một bài học, ai biết được lại trực tiếp đem Quỳ cơ lão nhân đá một cái ngã xấp trên mặt đất, đồng thời nàng phát hiện thêm một chuyện khác.

Thiên hạ nổi tiếng Quỳ cơ lão nhân, dưới tay thủ hạ cao thủ vô số, nhưng công phu võ công của mình nhưng cứ chớ không bằng, hơn nữa công phu

như mèo quào, không chống đỡ được một ngón tay của cao thủ, vì thế bản thân hắn rất tự biết nên không rời khỏi Yên Hải, hắn hai lần rời khỏi Yên Hải cũng là vì Nam Cung Diệp, lần đầu tiên là muốn mang tên kia trở về Yên Hải, lần này đi ra thăm.

Phượng Lan Dạ bởi vì đuối lý, cuối cùng bản thân phải tự động đỡ lão nhân gia dậy, sau đó ôm hắn một cái, người này lập tức giống như đứa trẻ được kẹo, toàn bộ thống khổ bị một đá bay mất không còn một mảnh, cuối cùng hắn không quên dặn dò Phượng Lan Dạ: "Người nhất định phải nhớ trở về Yên Hải thăm lão đầu tử ta, ta sẽ rất nhớ các người, sau này ta không thể rời khỏi Yên Hải để thăm các người được nữa."

Hắn mặc dù tinh thông các loại kỳ môn Huyền thuật, bất quá cả đời hắn lớn lên ở trên Nhu Yên đảo, với thế giới bên ngoài trong lòng vẫn có một chút cảm giác sợ hãi, nên hai lần đi ra ngoài này đều đã hạ rất lớn quyết tâm, sau này chỉ sợ rằng không còn cơ hội nữa.

" ừ, chúng ta nhất định sẽ trở về thăm người."

Phượng Lan Dạ bảo đảm, Quỷ cơ lão nhân cùng bọn họ nói lời từ biệt trong nước mắt, sau đó quay người lại cùng cháu ngoan Nam Cung Diệp ôm một hồi, rồi mới chịu giục ngựa rời đi.

Đợi đến không còn nhìn thấy thân ảnh của bọn họ nữa, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ mới lên xe ngựa, Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Diệp thở dài.

" Không nghĩ tới gia gia lại không biết võ công, thật là chuyện kỳ lạ nhất trong thiên hạ, xem ra là con người thì đều có nhược điểm, trong mắt thế nhân Quỷ cơ lão nhân thông minh tuyệt đỉnh nhưng thật ra căn bản chỉ là cái lão ngoan đồng."

Nam Cung Diệp mặc dù không có nói chuyện, nhưng cũng gật đầu đồng ý, cuối cùng hỏi người phía bên ngoài: "Thiên Bột Thần, cách Định Châu

có còn xa lắm không?"

" Bẩm Thiếu chủ, còn khoảng chừng một canh giờ nữa sẽ đến Định Châu thành."

"tốt, đi "Nam Cung Diệp ra lệnh một tiếng, mọi người chạy thẳng tới Định Châu.

Định Châu, trên tường cao loan lỗ những vết nứt vỡ như bị đá thương, ngay chính giữa cửa thành cao lớn, hai chữ to cứng cáp có lực: Định Châu.

Giữa trưa ánh nắng bao phủ thành Định Châu như một màn nước, trước cửa thành người đến người đi rất là náo nhiệt, cũng không có bởi vì có quân giặc hay sơn tặc giết người cướp bóc mà thừa thớt, lúc này ở trước cửa thành không xa, có một đội tinh binh đang đứng ở đó, kế bên có một chiếc xe ngựa đơn sơ đang dừng chân, đợi đến đám người Nam Cung Diệp đi gần tới, phía trước liền có binh lính tung mình xuống ngựa, nhắc màn xe kia lên.

Chỉ thấy người trong xe đi ra, đứng ở dưới ánh mặt trời, phong thần Như Ngọc, một thân cẩm bào, thắt lưng ngọc, giày thêu chỉ bạc, cả người thật giống như phát sáng một tầng Phật quang, ôn nhuận như ngọc.

Ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ xuất sắc, một đôi mắt hoa đào dài nhỏ, lông mi dày đầy kiêu ngạo tuyệt đẹp, phía dưới là cái mũi cao thẳng, đôi môi lạnh mỏng, khóe môi lười nhác nhếch lên, nở ra nụ cười vô tận quang hoa, mấy người sau lưng hần toàn bộ xuống ngựa, đứng ở phía sau, mặc dù khuôn mặt tươi cười, nhưng cũng có một cỗ uy nghi tự nhiên.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đang ngồi nói chuyện ở trong xe ngựa, chợt nghe âm thanh bên ngoài xe ngựa, Nguyệt căn chỉ huy người dừng lại, sau đó cung kính đi tới cạnh xe bẩm báo: "Vương gia, Ngũ hoàng tử Thụy vương dẫn theo người nghênh đón ở cửa thành."

Thụy Vương mặc dù đã rời kinh thành nhiều năm, nhưng người này nhìn bề ngoài thật xuất chúng, để lại ấn tượng cho hần rất sâu vừa nhìn liền có thể nhận ra được, cho nên mới kêu người dừng lại, bẩm báo Vương gia.

Nam Cung Diệp lông mày cau lên, vén rèm nhìn qua, quả nhiên phía trước cách đó không xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa và Ngũ hoàng huynh Thụy Vương đang đứng cạnh đó, Nam Cung Diệp chuẩn bị xuống xe, Phụng Lan Dạ cũng theo sát phía sau hần.

Hai đoàn người nhìn nhau không nhúc nhích, thiên ngôn vạn ngữ đều chứa ở trong mắt, cuối cùng lại hóa thành một tiếng kêu gọi.

" Ngũ hoàng huynh."

" Thất hoàng đệ."

Hai người đồng thời sai bước đi về phía trước mấy bước, sau đó hai người đều vươn tay ra nắm chắc nhau, tiếp theo hai tay lại tách ra cùng ôm lẫn nhau, Thụy Vương Nam Cung Duệ ôn nhuận mở miệng: "Người đã đến rồi."

Nhắc tới trong Thiên Vận hoàng triều, người nào có thể đối xử tốt với Nam Cung Diệp, phải kể tới Ngũ hoàng huynh Thụy Vương, mặc dù hần từ nhỏ không thích tiếp xúc hay thân cận với bất kỳ người nào, nhưng Ngũ hoàng huynh thật sự rất chiều cố hần, thậm chí đã vài lần còn giúp đỡ hần, chẳng qua khi đó hần tựa như con nhím xù gai, bất kể ai cũng không muốn thân cận.

Thụy Vương Nam Cung Duệ buông Nam Cung Diệp ra, quan sát đánh giá cẩn thận hần, trong trí nhớ của mình Thất hoàng đệ là một thiếu niên tuyệt sắc lạnh lùng như băng, nhưng bây giờ trưởng thành rồi so sánh với trước đây đã hòa hợp hơn nhiều, hai đầu lông mày hiện lên vẻ ôn nhuận, xem ra đúng là đã trưởng thành rất nhiều, thử hỏi trong hoàng cung đó nếu còn người để cho hần lo lắng quan tâm, thì người đó chính là Nam Cung

Diệp, bây giờ nhìn thấy Nam Cung Diệp như thế này, tâm lý không còn băn khoăn lo lắng vì phải chịu trách nhiệm với hần nữa.

" Thất hoàng đệ trưởng thành rồi."

Nam Cung Duệ cảm khái, hần thật là thích khoảnh thời gian lúc họ còn nhỏ, khi đó các huynh đệ sống chung với nhau rất trong sáng và đơn thuần nhiều lắm, nhưng bây giờ thì sao? Trong mắt Nam Cung Duệ xuất hiện một tầng sương mờ nồng đậm thế lương, nhưng cũng không nói thêm cái gì nữa, mà quay đầu nhìn về phía sau của Nam Cung Diệp là Phượng Lan Dạ, lông mày nâng lên cười khẽ.

" Đây là Thất đệ muội sao."

Đối với nhân vật này, hần đã nghe nói qua, mặc dù ở bên trong Bắc cảnh cách xa hoàng thành, nhưng Thất hoàng muội này vô cùng nổi tiếng, tin tức đã thông qua một ít thương nhân từ xa truyền tới bên này, đây là một nhân vật truyền kỳ, hôm nay vừa thấy được quả thật đúng là có chút ngoài ý muốn.

Giờ phút này, nhìn nàng đi tới tựa như một người thiếu nữ động lòng người, không giống như người trong truyền thuyết kia, tàn nhẫn không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Thụy Vương Nam Cung Duệ đánh giá Phượng Lan Dạ, thì Phượng Lan Dạ cũng đang đánh giá lại Thụy Vương, chỉ thấy Thụy Vương này đẹp như bạch ngọc hơn nữa đôi mắt trong như Bích Hồ, cả người cũng lộ ra sự thanh khiết, hơn nữa nàng đã nghe nói đến sự tích của hần, trực giác cho nàng biết người này không phải là người có ý rắp tâm hại người, phải là một người chánh trực mới đúng.

Nhưng mà hiện tại vội kết luận thì còn quá sớm, Phượng Lan Dạ đi tới thì lễ: "Tham kiến Ngũ hoàng huynh."

" Đứng lên đi, đi, chúng ta vào thành thôi."

" dạ, Ngũ hoàng huynh."

Lần này Nam Cung Duệ lôi kéo tay Nam Cung Diệp trực tiếp lên xe ngựa của hắn, Phương Lan Dạ xoay người lên xe ngựa lúc trước của bọn họ, cả đám đi vào bên trong thành Định Châu.

Bắc cảnh mặc dù rất khó khăn kham khổ, nhưng Định Châu thành thế lại rất náo nhiệt, hai bên đường phố không có cửa hàng cao lớn, chỉ có một ít cửa hàng nhỏ, phần lớn cũng chỉ một tầng, mà nhiều nhất là một số người bán hàng rong, tiểu thương, ở bên đường tùy tiện có thể thấy được một số tiểu thương chỉ cần trải một chiếc chiếu đặt hàng hóa lên, liền có thể bắt đầu mua bán.

Định Châu mặc dù kham khổ, nhưng bởi vì xung quanh có mấy quốc gia nhỏ, nên tất cả mọi người đều có thể ở tại chỗ này làm các giao dịch mua bán, ví như dùng da dê da hổ da hươu để đổi lại một số ít lương thực, hoặc là đổi lại một chút ngọc khí, dù sao phần lớn đều trực tiếp dùng hàng hóa để trao đổi đồ dùng, không có ngân lượng gì ở trong đó cả.

Tiếng người ồn ã, thanh âm người mua người bán qua lại không ngớt, một không gian rất hiếm thấy, nhưng cũng rất sống động, đồng thời cũng không có bởi vì bất hòa không trao đổi được hàng mà đánh nhau, có thể thấy được Thụy Vương đem nơi này thống trị được rất tốt, lẽ ra loại địa phương này rất khó quản lý được như thế, nếu ở chỗ này nghỉ ngơi cũng không tệ lắm.

Đoàn người trực tiếp tiến vào phủ đệ Thụy Vương, chỗ ở của Thụy Vương, cũng là chỗ ở trước kia của Tri Phủ Định Châu, bởi vì Thụy Vương tới, nên Tri Phủ Định Châu liền để lại cho Thụy Vương còn mình thì dọn ra ngoài chuyển đến ở tại quan nha, chỉ là phủ đệ này đúng là đơn giản đến choáng váng.

Trừ tấm biển ở trên cửa phủ có ba chữ lớn, Thụy Vương Phủ, .

Thì không có đồ vật trang trí xa hoa gì cả, cả đám đi vào, thì thấy trong vương phủ Thụy Vương không có lấy một nữ nhân, ngay cả tỳ nữ cũng rất ít, tất cả đều là một ít phụ nữ lớn tuổi, Vương phủ cũng chỉ có một ít thị vệ, nhân số cũng không nhiều lắm, đại khái chỉ có hai ba mươi người.

Thụy Vương Phủ chiếm diện tích cũng không lớn, ngay cả phủ đệ của một gia đình người bình thường trong kinh thành cũng không bằng, nhiều nhất cũng chỉ là có một khoảng sân rộng hơn một chút, mà bên trong sân này trừ một số chậu cảnh đặt ở các nơi, ngoài hành lang bày trí hai khối núi đá linh lung, thì không còn vật bày trí nào nữa, nhìn lại một cái, thấy một đoạn hành lang gấp khúc khiêu, gần sát bên cũng có một vài phòng ốc.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ một đường đi tới ngẫm đánh giá, cuối cùng uyển chuyển mở miệng.

“ Ngũ hoàng huynh, những năm gần đây thật là khổ cho người.”

Thụy Vương Nam Cung Duệ lôi kéo tay Nam Cung Diệp nói: "Không có gì gọi là khổ hay không khổ, lúc ban đầu có lẽ có chút không có thích ứng, nhưng hiện tại ta cảm thấy thật sự rất vui vẻ."

Mặc dù nghèo khổ như thế, nhưng hãn ở tại chỗ này thu hoạch được rất nhiều điều vui vẻ, ở trong mắt của người Bắc cảnh, hãn giống như một vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Thật ra thì hãn hoàn toàn có thể hướng phụ hoàng xin bạc trợ cấp, đem Bắc cảnh phát triển giàu có hơn, nhưng thứ nhất nơi này trong thời gian ngắn không có biện pháp sửa trị, không phải chỉ cần có tiền là có thể giải quyết được vấn đề, thứ hai hãn muốn dựa vào năng lực của chính mình đi cải thiện đời sống của dân chúng, mà hiện tại hãn có một ít thu hoạch, tin tưởng không còn bao lâu, bọn họ sẽ thoát khỏi cảnh nghèo khó này.

Thụy Vương đem Nam Cung Diệp an bài tại trong phủ đệ chính mình, từ trong phủ chọn lựa hai người trẻ tuổi nhất để hầu hạ vợ chồng bọn họ, nhưng sau đó lại bị Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cự tuyệt, bọn họ cũng đem theo người tới đây, cho nên không cần người khác hầu hạ.

Bên trong gian phòng, Phượng Lan Dạ ngồi một mình, Thanh Đại bước đến dâng trà, rồi đứng ở phía sau, im lặng không dám quấy rầy mạch suy nghĩ sâu xa của nàng.

Nam Cung Duệ mang theo Nam Cung Diệp đi quan nha rồi, nàng một nữ nhân cũng lười đi theo đến đó, cho nên liền ở trong phòng nghỉ ngơi, nhưng chỗ này rất an tĩnh, làm nàng không khỏi suy nghĩ phân tích con người của Thụy Vương, Thụy Vương Nam Cung Duệ nhìn bề ngoài tuyệt đối là một người khiêm tốn, nhưng trên thực tế thật có trước sau như một không? Những năm gần đây hắn ở Định Châu trải qua cuộc sống nghèo khó như thế, không một câu không oán hận nào sao?

Nếu như đây là sự thật, như vậy nàng không có gì để nói, Thụy Vương này quả thật là một chính nhân quân tử, đáng để người ta kính trọng, nếu như hắn trong ngoài không giống nhau, như vậy thì kỹ thuật diễn của hắn quả thật đạt đến một trình độ thượng thừa rồi, chẳng những chiếm được sự kính yêu của người dân Định Châu, còn làm cho người ta không tìm được một tia sơ hở nào.

Buổi tối, Thụy Vương Nam Cung Duệ vì hai vợ chồng Nam Cung Diệp chuẩn bị một bữa tiệc đón gió tẩy trần, theo sau còn có các quan viên Định Châu, mọi người ngồi đầy một bàn tiệc, trên mặt mọi người đều nở nụ cười, bởi vì không hiểu biết tính tình Tề vương, cho nên ai cũng không dám mở miệng nói nhiều, sợ họa từ ở trong miệng mà ra, mọi việc cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Vì vậy chỉ có chỗ ngồi của Thụy Vương là nói nhiều nhất, tối nay Thụy Vương Nam Cung Duệ tựa hồ thật cao hứng, không ngừng kêu gọi Nam

Cung Diệp.

" Thất hoàng đệ, ăn nhiều một chút, hoàng huynh gặp lại người thật cao hứng, tất cả mọi người đến đây mời Thất hoàng đệ uống một chút rượu."

Tiếng nói vừa rơi xuống, các quan viên địa phương lập tức đứng lên, cùng nhau mời rượu Nam Cung Diệp, trên ngũ quan tuyệt đẹp của Nam Cung Diệp bao phủ ánh sáng như nước, hẳn hoàn toàn vì nể mặt mũi của Ngũ hoàng huynh, cho nên không muốn làm khó những quan viên kia, liền bưng lên chén rượu uống một hơi.

Nam Cung Duệ thấy Nam Cung Diệp uống cạn, sau đó nhướng mi nhìn Phượng Lan Dạ cười mở miệng: "Thất đệ muội, Ngũ hoàng huynh cùng người uống một chén, tối nay ta thật sự rất cao hứng"

Phượng Lan Dạ cau mày, nàng không thể uống rượu , bất quá trước mặt Ngũ hoàng huynh này, có chết cũng không thể làm cho hắn phật ý rồi, vì vậy cầm chén rượu lên uống một hớp nhỏ.

Thụy Vương thấy vậy càng phát ra vui vẻ, chào hỏi đã xong, tất cả mọi người bắt đầu ăn uống như đều câu nệ.

" Mọi người không cần khách sáo, Thất hoàng đệ cũng không phải là người khó chịu."

Bởi vì Thụy Vương đã mở miệng, không khí trên yến tiệc cuối cùng đã hăng say lên, các quan viên vừa uống vừa thảo luận chuyện tình của Định Châu thành.

" Triều đình đã điều động binh mã tới đây, Vương gia nghĩ khi nào chúng ta đánh bắt những tặc nhân kia?"

Nam Cung Duệ nhíu lông mày, cặp mắt hoa đào dài nhỏ híp lại bắn ra ánh sáng khiếp người "Những tên ghê tởm này, ta nhất định sẽ không bỏ

qua bọn họ, hiện tại chỉ cần chờ Tây Môn Vân vừa đến, chúng ta liền thương nghị để có đối sách như thế nào bắt được những người này."

"Tốt, tin tưởng hai ngày nữa Tây Môn tướng quân sẽ đến đây" Có người đồng ý gật đầu, trong đó có một gã quan viên dường như nhớ tới cái gì, nhìn về Nam Cung Diệp cười mở miệng: "Nghe nói Tây Môn Vân tướng quân cùng đi với Tề vương, vì sao Tề vương điện hạ đã đến, mà Tây Môn Đại tướng quân lại chưa đến, hay là bị mỹ nhân cản trở bước chân rồi."

Lời vừa nói xong, bên trong phòng khách tràn đầy tiếng cười, Thụy Vương Nam Cung Duệ cười xong tiếp lời: "Thật ra thì Bốn vương cũng đã nhận được tin tức, Tây Môn tướng quân vì bị thổ phỉ chặn lại rồi, phải bảo vệ lương thảo, cho nên có chút chậm trễ, các người cũng đừng hiểu lầm."

"Thì ra là như vậy" Mọi người đã hiểu rõ, trong lúc nhất thời mọi người lại nói đùa trở lại.

Phượng Lan Dạ vừa ăn các món ăn, vừa chăm chú nhìn vào những người trong bữa tiệc này, đừng xem những người Định Châu này nói cười vui vẻ, đối với Thụy Vương đều là nói gì nghe nấy, có thể thấy được Thụy Vương ở Định Châu rất được lòng người, nếu như hãn giớ trò âm mưu quyền thế để có được lòng người, vậy thì quả là một người cao minh rồi, có thể còn có một loại nữa là hãn thật sự toàn tâm toàn ý vì người dân Định Châu này, cho nên mới nhận được sự kính yêu của mọi người.

Một bữa cơm ăn xong, Thụy Vương hơi ngà ngà say, liền có thủ hạ tới đây đỡ hãn đi xuống nghỉ ngơi.

Sau đó các quan viên rồi rút cáo từ rời đi, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng dẫn thủ hạ trở về gian phòng của mình.

Dưới ánh đèn mờ, đồ vật trong phòng mặc dù đơn giản, nhưng thật ra cũng không phải là quá kém, ba bình phong giường gỗ rộng rãi, ôm lấy màn lụa mỏng, một bên gian phòng bày biện một cái bàn, văn phòng tứ bảo

cái gì cần có đều có, trên cửa sổ kia treo một rèm cửa lụa hoa, bông bành phiêu dật hết sức ôn nhu.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ ngồi đối diện ở dưới ánh đèn, tay nâng một chén trà thơm thoï nhẹ, cẩn thận phân tích tình huống trước mắt.

"Thụy Vương tựa hồ cũng không có ý tấn công Nhu Yên đảo?"

Phượng Lan Dạ mở miệng đầu tiên, bọn họ cùng hần chung đụng, mới phát hiện hần cũng không có nhắc tới chuyện Nhu Yên đảo.

Nam Cung Diệp bình tĩnh, ánh mắt thâm sâu, có lẽ Ngũ hoàng huynh thật không có ý định tấn công Nhu Yên Đảo, như vậy có thể là ý của phụ hoàng, chỉ có Tây Môn Vân mới biết được bọn họ có tấn công Nhu Yên đảo hay không?

"ừ, Ngũ hoàng huynh làm người luôn luôn lương thiện, hần sẽ không thương tổn những người vô tội mà đi tấn công Nhu Yên đảo."

"Hần thật lương thiện, hay là nguy trang, chúng ta cũng phải cẩn thận một chút?"

Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, liền nghe được tiếng động ở phía ngoài, sau đó có tiếng bước chân vang lên, Nam Cung Diệp ánh mắt tối sầm lại, hướng ra phía ngoài mở miệng: "Chuyện gì xảy ra?"

Nguyệt cần mở cửa đi tới: "Bẩm Vương gia, mới vừa rồi có người ở phía sau vách núi đá giả, muốn nghe trộm cuộc nói chuyện của Vương gia cùng Vương Phi?"

Phượng Lan Dạ cau mày, nhìn về Nam Cung Diệp, thể hiện ý rất rõ ràng, người không phải nói con người Thụy Vương rất thiện lương sao? Nhưng sao lại phải người nghe lén chúng ta nói chuyện.

Nam Cung Diệp nghi ngờ mở miệng: "Chẳng lẽ Ngũ hoàng huynh không còn là Ngũ hoàng huynh trước đây rồi?"

Nói xong tâm tình hẫng bỗng vô cùng trầm trọng, không biết suy nghĩ chuyện này như thế nào, nhưng mà Phượng Lan Dạ nghĩ đến một chuyện khác: "Thật ra thì chúng ta hoàn toàn không cần thiết sợ bọn họ, không phải nói Yên Hải có vào mà không có ra sao? Cho nên không cần lo lắng gì cả."

Nam Cung Diệp con người hiện lên kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn), trong trời u ám, lời nói đầy thị huyết vang lên.

"Đúng là không có gì lo lắng, nhưng trong tay bọn họ có một món đồ vật? Không có đối thủ, thứ gì cũng có thể huỷ diệt, ngày đó Vân Phượng quốc bị diệt, cũng bởi vì sự hiện hữu của nó, nên mới phải bị huỷ diệt, nếu không có món đồ này, căn bản không ai có thể công phá được Vân Phượng?"

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Nam Cung Diệp, không khỏi mở to hai mắt, đây là vật gì, lợi hại như thế.

"Đây là vật gì?"

"Hồng Y hỏa pháo."

"Hỏa pháo?"

Phượng Lan Dạ lặp lại một lần, có chút khó có thể tin, năm này là đời nào a, làm sao mà xuất hiện Hồng Y hỏa pháo được, bằng vào đầu óc hiện tại của người bây giờ, ở đâu có thể tạo nên hỏa pháo như thế, mà Hồng Y hỏa pháo phải trải qua bao nhiêu năm nữa mới phát minh ra được, nàng thậm chí không nghĩ tới trong tay Hạo Vân để có một quả Hồng Y hỏa pháo?

"Nó từ nơi nào làm ra?"

" Ta không rõ ràng lắm, chờ đến lúc ta biết, thì Hồng Y hỏa pháo này đã xuất hiện ra."

“nGƯỜI nhìn thấy rồi sao?" Phượng Lan Dạ quan tâm hỏi thăm, Nam Cung Diệp lập tức gật đầu: "Lần trước thời điểm tấn công Vân Phượng, ta không phải là theo quân đội cùng nhau đến đó sao, khi đó ta đã thấy, uy lực thật đặc biệt lớn, cho nên lần này phụ hoàng nói muốn tấn công Nhu Yên đảo ta mới khẩn trương, nếu như Ngũ hoàng huynh lợi dụng sự hiểu biết của hần về Yên Hải, hơn nữa còn có Hồng Y hỏa pháo, chỉ sợ Nhu Yên đảo thật sự sẽ bị diệt trừ, cho nên ta không dám khinh thường."

"Hồng Y hỏa pháo kia, người vẽ một bức tranh cho ta, ta muốn xem hình dáng nó ra sao?"

Phượng Lan Dạ có chút kích động, cảm xúc phập phồng , chẳng lẽ nói cái thời không này, ngoài trừ mình ra, còn có những người khác cũng là từ hiện đại xuyên qua mà đến sao, cho nên mới có Hồng Y hỏa pháo, mà bên cạnh Nam Cung Diệp nghe lời lời nói của nàng, đã sớm cầm lấy bút vẽ lên, rất nhanh một bản vẽ đã hoàn thành, Hồng Y hỏa pháo liền xuất hiện.

Một cỗ xe Hồng Y hỏa pháo xuất hiện, cái bộ là một chiếc xe đẩy, phía trên là hỏa pháo, từ cấu tạo mà nói rất đơn giản, bất quá uy lực chỉ sợ không thể khinh thường, nhưng mà vào đời sao lại có người có thể tạo ra vật như vậy, làm cho người ta không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự có người hiện đại xuyên qua giống như nàng, nếu vậy mới có thể giải thích được, món đồ này căn bản là đạn pháo ở hiện đại.

" Ai chế tạo ra vậy?"

Phượng Lan Dạ đem tầm mắt liếc về phía Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp ngược mắt, thấy nàng luôn luôn bình tĩnh mà hiện tại trên khuôn mặt kiều diễm lại hiện lên vẻ kích động hiếm thấy, hần không khỏi kinh ngạc,

sau đó nghĩ đến vấn đề của nàng, liền lắc đầu: "Không biết, thời điểm ta biết có nó, chính là lúc trước khi đi Vân Phượng quốc."

" À?"

Phượng Lan Dạ không nói gì, nhưng ngay sau đó ngồi xuống, lại đem bản vẽ cầm qua, nhìn lại lần nữa mới biết được tầm quan trọng chuyện này, nếu như thời đại này thật sự có vật này như vậy..., như vậy khó trách Vân Phượng lại bị diệt, uy lực của nó đủ để phá hủy một quốc gia nhỏ, Nam Cung Diệp đã kiến thức uy lực của nó, tất nhiên phải lo sợ Nhu Yên đảo bị tiêu diệt theo.

" Hỏa pháo này bây giờ đang ở chỗ nào?"

Phượng Lan Dạ thu hồi bản vẽ trong tay, nhìn về Nam Cung Diệp, bây giờ bọn họ muốn xác định hỏa pháo này có ở bên trong thành Định Châu hay không, nếu như không có hỏa pháo, Tây Môn Vân muốn tấn công Nhu Yên đảo là chuyện tuyệt đối không thể, trừ phi hỏa pháo ở bên trong thành Định Châu.

" Chúng ta trước phái người điều tra một chút tin tức, xem Hồng Y hỏa pháo có ở Định Châu hay không?"

" Tốt."

Nam Cung Diệp ánh mắt tối sầm lại, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía, âm thầm gật đầu đồng ý với Phượng Lan Dạ..., dưới mắt cấp bách nhất chính là tra rõ Hồng Y hỏa pháo có ở bên trong thành Định Châu hay không, chỉ cần không có hỏa pháo, bọn họ cũng không có gì để lo lắng.

Hai người thương nghị xong, liền cùng nhau rửa mặt nghỉ ngơi.

Một đêm ngủ được rất ngon, ngày thứ hai dậy sớm , Nam Cung Duệ đã không có ở trong vương phủ, hẳn đã xuất phủ đi kiểm tra tình huống trong

thành Định Châu rồi, để ngăn ngừa thổ phỉ ban đêm gây án, bắt quá một đêm này trong thành Định Châu cũng không có bất kỳ vụ án nào.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ , nghe được Nam Cung Duệ không có ở vương phủ, chuyện này quả hợp với tâm ý của bọn họ, nên lập tức phái Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc âm thầm đi tìm hiểu tin tức, mặt khác cũng lệnh cho hai người bọn họ không nên hiện thân, Đại tướng quân Tây Môn Vân rất nhanh sẽ tiến đến thành Định Châu, nếu như nhìn thấy bọn họ xuất hiện, nhất định sẽ đem lòng sinh nghi, cho nên mọi việc cần cẩn thận là hơn.

Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc lĩnh mệnh lặc mình rời đi, còn lại hai người an tâm dùng bữa sáng đợi ở trong vương phủ, sau khi ăn sáng xong Nam Cung Diệp dẫn nàng đi dạo thành Định Châu, lần này bọn họ tới Định Châu, cũng không có công vụ trong người, có thể tận tình thưởng thức phong cảnh cùng du sơn ngoạn thủy.

Định Châu thành, tuy đất đai nhân khẩu không nhiều lắm, nhiều nhất cũng là những tiểu thương từ bên ngoài tới, đem các đồ vật hàng hoá đến để trao đổi, phần lớn là dùng lương thực đổi lại da trâu da dê, hoặc là châu báu ngọc khí, lương thực ở đây là trân quý nhất, những mặt hàng khác thì không thiếu, chẳng qua không phải muốn chuyển lương thực vào thành Định Châu là có thể chuyển, nếu không có chút tài năng hay bản lĩnh căn bản sẽ không chuyển được, cho nên lương thực quý như bạc, lời này một chút cũng không sai.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi dạo hồi lâu, Bỗng nhiên trên đường đi không hẹn mà gặp Nam Cung Duệ, hai đoàn người hợp lại với nhau vào tửu lâu ăn cơm, Định Châu phát triển nhất có thể nói đến chính là các tửu điếm tửu lâu cùng khách sạn, bởi vì có nhiều người dừng chân, cho nên ở đây mở nhiều nhất là những khách sạn tửu lâu.

Dọc theo đường đi, mọi người nhìn thấy Thụy Vương Nam Cung Duệ rất được dân chúng địa phương yêu thích, thỉnh thoảng có người chào hỏi, hình như tất cả mọi người đều biết hắn, mọi người nhìn hắn đều cười đến rục rờ.

Một nhóm mấy người bước vào tửu lâu, chương quỹ vừa nhìn Thụy Vương giá lâm, lập tức phân phó tiểu nhị đem người dẫn tới nhà gian lâu hai.

Nhà gian đã mở ra sẵn một cánh cửa sổ, Phượng Lan Dạ chọn một chỗ gần cửa sổ mà ngồi, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy toàn cảnh trên đường, vị trí này quan sát hết sức là tốt, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp đã bắt đầu ngồi xuống.

"Thất hoàng đệ ở đây có quen chưa?"

Thụy Vương ôn nhuận mở miệng, tiếng nói trầm thấp, giở tay nhấc chân lại càng giống như một làn nắng ấm, làm những người xung quanh không tự chủ được mà cảm thấy ấm áp của hắn, thật giống như gió mùa xuân tháng ba ấm áp.

Nam Cung Diệp gật đầu rồi trả lời: "Ừ, có chút quen rồi."

Tuy nói nơi này hơi kham khổ, nhưng Thụy Vương Phủ vẫn có thể ở được, thì bọn họ cũng không có cái gì gọi là không tốt.

Phượng Lan Dạ ở một bên đánh giá xong phong cảnh phía ngoài, liền quay đầu lại nhìn sang, đón nhận tầm mắt của Thụy Vương, hắn nở nụ cười như ngọc, sau đó liền nhớ tới một chuyện, nàng lấy ra bản vẽ lúc trước Nam Cung Diệp đã vẽ, gợn gàng dứt khoát hỏi Thụy Vương: "Ngũ hoàng huynh có thấy qua vật này chưa?"

Nam Cung Duệ bình tĩnh nhìn về bức tranh giấy trong tay Phượng Lan Dạ, chung trà bưng trong tay, không tiếng động liền rơi trên mặt đất, sau đó hắn liền cầm bản vẽ giấy trắng ôm đồm qua xem, rồi chỉ vào bản vẽ kêu

lên: "Đây là bức tranh mà ngày đó mẫu phi ta đã vẽ, tại sao lại ở trên tay của các người?"

Hắn nói xong ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp hai tròng mắt khẽ chuyển, hào quang bắn ra bốn phía, không nghĩ tới hỏa pháo này quả nhiên là vị Hoàng quý phi đã qua đời kia vẽ, chẳng lẽ Hồng Y hỏa pháo cũng là do nàng chế tạo, cho nên trong tay phụ hoàng mới chỉ có một cái, bởi vì Hoàng quý phi đã chết, không người nào có thể chế tạo ra cái thứ hai nữa.

"Người nói đây là do Hoàng quý phi vẽ."

Phượng Lan Dạ có chút khó tin, nàng chỉ vào đồ trên bản vẽ, cảm xúc phập phồng, chẳng lẽ nói vị kia Hoàng quý phi cũng giống như nàng là từ ngàn năm sau xuyên không đến, cho nên nàng ta mới vẽ được bức bản vẽ này, còn tạo thành được Hồng Y hỏa pháo, nhưng nàng ta có biết Hồng Y hỏa pháo này có thể hại bao nhiêu người không, đồ vật này thuộc về niên đại khác, nó không hề thuộc về những người ở đây, nơi nào có được nó sẽ chiếm được lợi ích quân sự rất lớn.

Nam Cung Duệ cũng không hiểu rõ trong thâm tâm Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ suy nghĩ cái gì, hắn chỉ nhìn chăm chăm bức tranh hỏa pháo, một lần rồi lại một lần, ánh mắt lâm vào mê mang.

" Khi còn bé, mẫu phi rất vui vẽ vẽ các loại bản vẽ, trong đó có một bản vẽ như vậy, bởi vì khi nàng vẽ loại bản vẽ này, trên mặt cười đến rất vui vẻ, cho nên ta mới có thể ấn tượng sâu sắc như vậy."

Nam Cung Diệp không hề nữa nói gì, thì ra là đây là Hoàng quý phi làm được, nàng thật là một cô gái có tài, khó trách phụ hoàng thương tiếc nàng như thế, nhưng tại sao hắn lại muốn thương tổn những người khác.

Phượng Lan Dạ cảm xúc phập phồng không ngừng, cuối cùng nhìn về Thụy Vương Nam Cung Duệ lên tiếng: "Có thể nói chuyện về mẫu phi

người không? Ta nghe nói hoàng thượng rất yêu nàng."

Nam Cung Duệ vừa nghe lời nói Phượng Lan Dạ .., chầm chậm ngồi xuống, cười khổ không dứt.

" Có lẽ là vậy, phụ hoàng quả thật rất yêu nàng, nhưng mẫu phi ta không thích ở trong cung, nàng hưởng tới cuộc sống tự do tự tại, khi ta còn bé thường trộm nghe được nàng cùng phụ hoàng gây với nhau, nàng muốn rời khỏi hoàng cung, nhưng vì phụ hoàng bắt buộc nàng, nên nàng không cách nào thoát ly hoàng cung, ta còn nhớ được có hai lần, nàng mang theo ta trốn đi, đánh bất tỉnh thái giám cùng cung nữ trong cung, còn làm hôn mê mấy tên thị vệ, đáng tiếc cuối cùng lại bị phụ hoàng bắt được, sau đó mẫu phi càng ngày càng không vui, nàng tựa như một đóa hoa không thể sinh trưởng trong hoàng cung, từ từ khô héo, cho đến chết già, nếu như nàng còn sống đến bây giờ, ta nhất định sẽ mang nàng rời đi nơi đó, ở nơi này nàng nhất định sẽ thích."

Thụy Vương nói xong lời cuối cùng, đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, cũng không nhúc nhích, lúc này vang lên âm thanh tiếng gõ cửa, rồi tiểu nhị bưng một cái mâm đi tới.

Nam Cung Duệ nhanh chóng ngửa đầu quay mặt đi, trong đồng tử nước mắt liên tràn xuống, nhìn về phía Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, sắc mặt đã trở nên ôn nhã hơn, không còn nữa phần thất sắc nào, hần nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện cũng đi qua bao nhiêu năm rồi, còn nhắc tới làm gì? Chẳng qua Thất hoàng muội tại sao có thể có được vật này?"

Nam Cung Diệp thở dài ra một hơi, phất tay để cho tiểu nhị lui ra ngoài, sau đó mở miệng.

"Ngày đó Thiên Vận hoàng triều sở dĩ dễ dàng diệt được Vân Phượng quốc, cũng bởi vì có hỏa pháo này, uy lực của nó cực kỳ cường đại, bức tranh này là hoàng đệ vẽ ra để cho Lan Nhi kiến thức một phen, Ngũ hoàng

huynh nên biết Lan Nhi là công chúa của Vân Phượng quốc, cho nên đối với vật này mới có cảm hứng lên."

" Hồng Y hỏa pháo? Thậm chí có uy lực lớn như vậy, là do mẫu phi đã tạo ra sao?"

Nam Cung Duệ rõ ràng ở ngấn ngửa, chột khóe môi vẽ ra tiểu dung tự hào, hẳn vẫn biết mẫu phi không giống với người bình thường , nàng thông minh đáng giá cho hẳn kiêu ngạo .

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai mặt nhìn nhau, bọn họ sở dĩ lấy bức tranh này ra, chính là muốn từ trong vẻ mặt của Thụy Vương quan sát ra chân tướng, cũng muốn điều tra ra tin tức Hồng Y hỏa pháo có giấu ở bên trong thành Định Châu hay không, đáng tiếc giờ phút này vẻ mặt Thụy Vương rõ ràng là không biết chút nào, thậm chí đối với việc chế tạo hỏa pháo này cũng không phải là rất rõ ràng, thần thái của hẳn chân thật như vậy, tựa hồ như không biết? Chẳng lẽ Thụy Vương thật sự không biết? Hay vẫn còn có gì giấu diếm.

Hai người im lặng không lên tiếng, tâm tình Nam Cung Duệ đã bình phục rất nhiều, dù sao Hoàng quý phi đã qua đời hơn nhiều năm, chịu đựng cuộc sống khó hơn nữa hẳn cũng vượt qua rồi, hiện tại nghĩ đến chỉ có sầu não mà thôi.

"Thất hoàng đệ, thất hoàng muội, dùng bữa đi, nếm thử món ăn ở Định Châu như thế nào, xem có hợp khẩu vị không?"

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đáp một tiếng, chia ra dùng thiện .

Thức ăn Định Châu thật cay, trong mỗi cái khay thức ăn đều bỏ thêm ớt, nhìn lại một cái toàn màu đỏ rực rỡ, bề ngoài chói lọi, may là Phượng Lan Dạ ăn cay được, cho nên cũng không có gì, chẳng qua lại làm khổ Nam Cung Diệp, hẳn không quá thích ăn cay, cho nên ăn được rất ít, thường chỉ phụng bồi Nam Cung Duệ nói chuyện.

" Ngũ hoàng huynh đối với việc tấn công bọn thổ phỉ, có ý kiến gì không?"

Nam Cung Duệ vừa nghe, liền thả chiếc đũa trong tay ra, trầm tư chốc lát, mới chậm rãi mở miệng: "Ta đã điều tra qua những người này, tổng cộng có vài chục tên, trong đó có một số người lòng dạ rất độc ác, đầu lĩnh gọi là Vi Âm, thủ hạ chính là một số dân liều mạng, thường bắt cướp cường gian rồi giết chết, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, đây là nguyên nhân làm dân chúng Định Châu nhức đầu nhất, những người này ban ngày ban mặt cũng không coi quan phủ ra gì, dám giết người cướp của, cho nên nhất định phải giết hết những kẻ này, bọn chúng chẳng những thủ đoạn vô cùng lợi hại, hơn nữa rất hiểu mưu lược, mỗi lần chúng ta phái binh đi diệt sào huyệt bọn họ, hễ và mấy đại thổ phỉ khác liền bắt tay nhau, đợi đến khi chúng ta đi vây sào huyệt, thì bọn họ vứt bỏ hang ổ chạy đi, rồi quay vào trong thành đối phó với dân chúng càng hung tàn hơn, cũng đoạt đi rất nhiều đồ, bởi vì triều đình có mệnh lệnh rõ ràng, nơi đất Phong vương không cho phép nuôi binh mã, huống chi chúng ta cũng nuôi không nổi, cho nên nhân thủ mới không đủ, bất quá nếu quân Tây Môn Vân tướng quân mà đến, cùng binh tướng lúc trước hợp lại, ta nghĩ nhất định sẽ đánh cho bọn họ ứng phó không kịp trở tay, người nhìn xem trị an gần đây này, bọn họ an phận rất nhiều, có thể thấy bọn họ đã nhận được tin tức, triều đình phái người đi tới, cho nên không dám ra tay."

Nam Cung Diệp không nói gì, nhưng Phượng Lan Dạ lại cau lông mày, vừa ăn món ăn vừa nhàn nhạt mở miệng: "ta nghĩ chưa chắc."

" Ý của Thất đệ muội?"

Thụy Vương biết vị Thất đệ muội trước mắt này, không thể so với các cô gái tầm thường khác, trong lòng tự có chủ kiến, cho nên mới phải hỏi ý kiến Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ cũng không cự nhả, thả chiếc đũa trong tay, trầm giọng mở miệng: "Nếu đã là dân liễu mạng, thì làm gì còn có nói đến lý trí, thường thường càn là người quan phủ, bọn họ càn không chần chừ do dự, cho nên nghe nói triều đình phái binh mã tới, họ hẳn sẽ có hành động khiêu khích to gan hơn nữa, sở dĩ bọn chúng không có xuất hiện, e là chưa tìm được cơ hội, các người phải cẩn thận bố trí mới được."

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, Nam Cung Duệ kinh ngạc vì lý luận độc đáo này, lập tức vội vàng đứng lên: "Xem ra chúng ta đã nghĩ rất đơn giản rồi, Thất hoàng đệ, Thất đệ muội, các người cứ tiếp tục dùng, hoàng huynh phải đi làm chánh sự, nhất định phải bố trí tốt, để ngừa bọn họ buổi tối hành động."

Nam Cung Diệp phất tay để cho Nam Cung Duệ đi ra ngoài bố trí, Phượng Lan Dạ cũng gật đầu rồi quay qua nhìn xuống cửa sổ, rất nhanh liền thấy thân ảnh Thụy Vương Nam Cung Duệ đi ra ngoài, phía sau còn có hai thủ hạ đi theo, cước bộ trầm ổn bước lên xe ngựa ngoài cửa, Phượng Lan Dạ thu hồi tầm mắt nhìn về phía Nam Cung Diệp.

"Người nói xem, Thụy Vương thật không biết sự tồn tại của Hồng Y hỏa pháo sao?"

Nam Cung Diệp suy nghĩ một lát, rồi trả lời: "Có thể lần này là thật, bởi vì chính ta cũng không biết có hỏa pháo này tồn tại, cho đến khi tấn công Vân Phượng mới biết được chuyện này, chuyện Hồng Y hỏa pháo có rất ít người biết, nếu như tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ người của các đại quốc biết tin sẽ tìm đến phá hủy toàn bộ, cho nên phụ hoàng ra nghiêm lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào tiết lộ loại tin tức này."

Dù như thế, nhưng Phượng Lan Dạ vẫn cảm thấy có chút khó tin, nếu hỏa pháo này không phải là Mẫu phi Thụy Vương tạo nên, ban đầu nàng còn tin tưởng một chút, nhưng bây giờ cái này là vị mẫu phi Hoàng quý phi của hãn chế tạo ra, hẳn làm sao mà không biết chứ?

Nhưng vừa rồi nhìn thần sắc của hãn thật đúng là không biết, nếu như nói Thụy Vương đang diễn trò, thì hãn quả thật có thể làm ảnh đế rồi.

Trước mắt đã không có bất kỳ bằng chứng nào, bọn họ chỉ có thể tin đây là sự thật.

Phượng Lan Dạ hướng về phái cửa kêu lên một tiếng: "Thanh đại, đi vào."

"Dạ, chủ tử" Thanh đại lên tiếng bước vào, khom người chờ lệnh, Phượng Lan Dạ chậm rãi phân phó đi xuống: "Lặng lẽ tìm hiểu một chút tin tức của Thụy Vương, nhớ không nên lăm mồm, chỉ nghe ngóng."

"Dạ, thuộc hạ đi làm."

Thanh đại đi ra ngoài, bên trong gian phòng trang nhã Nam Cung Diệp đã đứng dậy, Phượng Lan Dạ cũng ăn no, hai người cùng nhau bước ra ngoài.

"Chúng ta đi dạo lâu rồi, hay là trở về thôi."

"tốt" Hai người vừa nói vừa đi xuống lầu dưới, lên xe ngựa trở về Thụy Vương Phủ

Vừa về Thụy Vương Phủ, liền thấy Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc đang đợi trong phòng của bọn họ, hai người cung kính bẩm báo: "Chủ tử, không có tung tích của hỏa pháo."

"Chẳng lẽ Hồng Y hỏa pháo không có chuyển đến Định Châu, như vậy vì sao phụ hoàng lại nói muốn diệt Nhu Yên đảo, chẳng lẽ hãn cho là dùng nhân lực sẽ đủ khả năng à?"

Nam Cung Diệp trầm giọng mà nói, từ lúc biết được tin Định Châu thật không tìm được tung tích Hồng Y hỏa pháo, Phượng Lan Dạ không nói lời

nào, xem ra bọn họ đã nghĩ quá nhiều, có lẽ bọn họ chỉ cần diệt những tên giặc kia, chứ không tấn công Nhu Yên đảo, cho nên căn bản không cần Hồng Y hỏa pháo, nó vẫn giấu trong một góc khác của Kinh Thành, nhưng hiện tại phái người điều tra trong kinh thành chỉ sợ đã không còn kịp rồi, ra roi thúc ngựa đưa tin trở về kinh cũng mất mấy chục ngày lộ trình.

"Được rồi, có thể là chúng ta đã suy nghĩ nhiều, dù sao chúng ta cũng đang ở Định Châu, tất cả mọi chuyện cần cẩn thận mới thỏa đáng, nếu Hồng Y hỏa pháo được chuyển đến, ta tin rằng không thể không có một chút tin tức gì."

Tất cả mọi việc giống như Phượng Lan Dạ dự liệu, khi màn đêm buông xuống liền có một đám thổ phỉ tập kích dân chúng Định Châu, cướp hết năm cửa hàng, bắt đi đi nữ nhi của ba nhà, cường gian rồi giết chết vứt xác ở vùng núi hẻo lánh, may được Phượng Lan Dạ nhắc nhở, nên Nam Cung Duệ đã làm các công tác chuẩn bị đề phòng, tối đó bảy tám tên thổ phỉ đã bị bắt, được áp giải vào trong phòng giam của quan nha, những tên thổ phỉ bị bắt còn dám lên tiếng mắng người rất mạnh mẽ.

"Mau thả gia gia ra, bằng không các người chờ chết đi, thủ lĩnh chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người."

Nam Cung Duệ giận đen mặt, kết quả là cho người mắng hung dữ nhất một đao, làm những người khác kinh hãi, không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn bị giải vào phòng giam.

Ngày thứ hai bên trong thành Định Châu lòng người bàng hoàng, ba hộ mất đi nữ nhi, khóc khóc thê lương khi người ta mang thi thể về, trong lúc nhất thời có nhà nào có nữ nhi cũng vội vàng đi chung quanh tìm bà mai nói chuyện, chỉ mong nhanh chóng đem nữ nhi gả ra ngoài, bởi vì đám thổ phỉ còn không có bắt được, nếu như bọn họ để ý đến nữ nhi nhà mình thì phải làm sao bây giờ?

Cả thành Định Châu không khí trầm ảm, sáng sớm, Thụy Vương Nam Cung Duệ liền đi phòng giam thẩm vấn những tên thổ phỉ bị bắt, xem có thể từ trong miệng bọn họ biết được sào huyệt chúng hay không? Cuối cùng dù dùng đại hình, thì những tên này cũng không khai, đám người này toàn thân bị đánh đến máu chảy đầm đìa, vẫn như cũ cắn chặt răng một chữ cũng không nói.

Những người này trong nhà cũng có thân nhân, nếu khai ra, vậy người nhà trong sơn trại tất nhiên sẽ bị giết, cho nên bọn họ tình nguyện bị giết cũng không cung khai, thậm chí có vài tên đau đến chịu không được cắn lưỡi tự vận, một phen hành hạ qua đi, có người sợ mình chịu không được khai ra hại người nhà, cho nên cũng cắn lưỡi tự vận, có người đập đầu vào vách tường mà chết, cuối cùng chỉ còn lại ba người sống sót, cũng may là Thụy vương phái người coi chừng, bọn họ mới không có cơ hội tự sát.

Ngày hôm nay, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ không có xuất phủ, vẫn ở trong vương phủ, thỉnh thoảng nghe được Nguyệt Cầm cùng Thanh Đại mang tin tức về bẩm báo, thì thở dài không dứt, đây là chuyện Định Châu, bọn họ có thể mở miệng nói gì, hơn nữa hôm qua hẳn đã cho Thanh Đại đi thăm dò tin tức, Thụy Vương quả nhiên rất được lòng người, ở Định Châu người người đều khen hẳn.

Ban đêm, Nam Cung Duệ trở về phủ liền tới đây thăm bọn họ, khuôn mặt mệt mỏi, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn hẳn, thấy hẳn thật lòng vì dân, nên cũng rất kính nể .

" Ngũ hoàng huynh, đừng nóng lòng, có tra ra gì không."

Nam Cung Diệp ôn nhuận mở miệng, một bên Phượng Lan Dạ liếc Nam Cung Duệ một cái, từ từ mở miệng: "Ta muốn giúp Ngũ hoàng huynh một chút, nhưng không biết Ngũ hoàng huynh có cần không?"

Nam Cung Duệ vừa nghe nói thế, làm gì có chuyện không chấp nhận chứ, mình bây giờ là ngựa chết có một hy vọng để trở thành ngựa sống sao lại không cần, chỉ mong có thể từ trong miệng những thổ phỉ này tìm ra chút manh mối gì, bằng không những người bị giết kia, thật là chết vô ích rồi, mình mất bao nhiêu công sức mới bắt được bọn họ a.

“Tốt, hiện tại đi thôi.”

Nam Cung Duệ đã nói là làm, không cho người ta có thời gian thở dốc, liền dẫn đầu đứng lên, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ một cái, thần sắc ôn nhuận: “Lan Nhi, vậy đi một chuyến thôi.”

"ừ" mấy người bọn họ nhanh chóng đi tới quan nha vì Thụy Vương Phủ nằm sát vách quan nha, mấy tên thổ phỉ kia bị nhốt tại đại lao, một đường đi vào trong, đèn lồng treo dọc theo lối đi soi sáng mọi vật, lao tốt ở phía trước dẫn đường, ba thổ phỉ kia là trọng phạm, nên đặc biệt có nhiều người trông chừng, không cho phép bọn họ tự tử.

Trong phòng giam, ánh sáng ngấm thấp, mùi máu tanh rất nặng, Nam Cung Diệp là người thích sạch sẽ, nên không nhịn được nhíu mày, nhưng hắn cũng không nói gì, thân ảnh Phượng Lan Dạ đứng ở trong lao, bất ti bất kháng, ngạo nghễ như hoa lan trên núi cao, mùi thơm tỏa khắp.

Chợt quát lạnh một tiếng: “Đem người mang tới đây.”

Cai ngục không dám lên tiếng, ngừng đầu lên nhìn Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ trợn mắt nhìn một cái, phất tay ý bảo hắn nghe lệnh làm việc, lao tốt kia lập tức hướng một gian phòng giam khác chạy tới, rất nhanh đưa tới một phạm nhân, phạm nhân này đã hôn mê, trong miệng bị nhét một miếng vải, tay chân đều bị trói lại, làm cho hắn không cách nào nhúc nhích được.

Cai ngục đưa hắn tới nơi liền ném xuống đất, người nọ đụng mặt đất nên tỉnh lại, vừa ngẩng đầu liền thấy bên trong phòng thẩm vấn đứng một vài người, đáy mắt không khỏi toát ra vẻ sợ hãi, thật ra lúc trước bị đánh bọn

họ không phải là không sợ, mà bởi vì sợ liên lụy người nhà, cho nên mới phải tình nguyện tự sát.

Phượng Lan Dạ từ trong tay áo lấy ra một đan hoàn, đi tới trước mặt phạm nhân, lấy miếng vải trong miệng ra, đem đan hoàn nhét vào trong miệng của hắn, sau đó ném miếng vải xuống, âm trầm nhìn người kia, phía sau nàng Nam Cung Duệ cùng với đám người Tri Phủ, bối rối la lên: "Đừng, hắn sẽ cắn lưỡi tự vận."

Phượng Lan Dạ lơ đãng, khóe môi vẽ ra một vòng cười lạnh.

"Bản thân ta muốn nhìn một chút, hắn chết kiểu nào?"

Đan hoàn nàng đút hắn là loại làm cho thần kinh tê dại, muốn chết chỉ sợ đầu lưỡi của hắn cũng bị tê dại luôn, hắn còn có khí lực cắn lưỡi sao? Quanh thân sẽ mềm nhũn, giống như không có xương, còn có thể tự sát sao? Nhưng nàng không nói gì thêm, chẳng qua là nhàn nhạt cười khế tiếp tục quan sát, tên kia khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng trong đồng tử lóe lên một tia sáng âm độc, đảo ngẫu thành một mảnh, nhìn hắn cả người chết lặng, kẻ như thế giữ lại còn có ý nghĩa gì, chỉ thấy nam nhân này vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ..., đang muốn cắn lưỡi, lại phát hiện mình không có khí lực, không khỏi sợ hãi kêu lên: "Người đối với ta làm cái gì?"

"Ta đối với người làm cái gì, quan trọng lắm sao? Dù sao người cũng muốn chết mà."

Phượng Lan Dạ nói xong vung tay lên phân phó lao tốt: "Mang một người nữa tới đây."

"Dạ" Lần này lao ngục tuân mệnh rất quyết đoán, nhanh chóng đi ra ngoài dẫn thêm một người tới đây, người này còn rất thanh tĩnh, Phượng Lan Dạ cũng không có động đến hắn, mà chỉ đi tới bên người Nam Cung Duệ, nhàn nhạt mở miệng: "Các người có thể đối với người này dụng hình,

sau đó để cho tên kia nhìn thấy, ta tin tưởng sau nửa canh giờ hẳn sẽ khai ra hang ổ bọn họ ở nơi nào?"

Nói xong, nàng xoay người đi ra ngoài, khi đi ngang qua bên người Nam Cung Diệp liền nhin được mở miệng: "Còn không đi, chẳng lẽ muốn xem."

Trên ngũ quan xinh đẹp của Nam Cung Diệp, phát ra khí chất sáng trong ưu tú, ung dung quý phái, cho dù hẳn thích sạch sẽ, chán ghét phải ở nơi này, nhưng vẫn duy trì vẻ mặt lãnh khốc vô cùng, lúc nghe lời nói của Phượng Lan Dạ..., hẳn khẽ gật đầu, hai người dẫn nhau rời đi.

Thụy Vương Nam Cung Duệ thì không có bỏ đi, hơn nữa còn ra lệnh cho gã quan viên bên người: "Đưa Tề vương cùng Tề vương phi trở về Vương Phủ đi."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ trở về Thụy Vương Phủ, Thụy Vương Nam Cung Duệ cả đêm thẩm tra hai gã thổ phỉ, sau nửa canh giờ, thổ phỉ bị tề đại thần kinh kia đã thành thật khai ra, Nam Cung Duệ rất cao hứng, lập tức phái người đưa tin tức tới đây.

Nam Cung Diệp vẻ mặt đầy hứng thú, nhìn Phượng Lan Dạ mở miệng: "Lúc trước dù chết họ cũng không chịu khai, sao bây giờ lại khai rồi."

"Rất đơn giản, lúc trước bọn họ thẩm vấn từng phạm nhân, như vậy hẳn có thể căn rằng thừa nhận, nhiều nhất là chết thôi, nhưng giờ ta hạ độc với hẳn, làm hẳn động cũng không động được, nhưng lại trơ mắt nhìn đồng bọn bị ngược đãi, hành hạ, đầu tiên là tâm hồn không chịu được, còn có thời gian đâu để lo đến người thân, cuối cùng chỉ đành phải khai ra thôi."

Nam Cung Diệp vươn tay kéo nàng vào lòng: "Người a, thật là nhiều mưu ma chước quỷ."

Phượng Lan Dạ cười cười không nói, ngày thứ hai, một vạn binh mã cùng lương thảo của Tây Môn Vân cuối cùng đã tới Định Châu, Tri Phủ

Định Châu phái người đem bọn họ dẫn vào, sau khi dàn xếp tốt tất cả, mới dẫn hẳn tới đây bái kiến Thụy Vương cùng Tề vương.

Tây Môn Vân bái kiến Thụy Vương xong, đến khi thấy Tề vương Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, vẻ mặt cười khỗ, hai người này thật đúng là lưu manh a, thì ra tự mình chạy đến nơi đây trước.

" Tề vương điện hạ cùng Tề vương phi tay chân thật là nhanh a."

" Đâu có."

Nam Cung Diệp biết hẳn đối với Lan Nhi có ý, cho nên một chút sắc mặt tốt cũng không cho hẳn, thần sắc lạnh lẽo, Ngũ hoàng tử Thụy Vương vừa thấy vội vàng đổi đề tài: "Tây Môn tướng quân nhất định là mệt mỏi rồi, chờ sau khi nghỉ ngơi chúng ta lần nữa lại cùng bàn quốc sự."

Ai ngờ Tây Môn Vân lại cự tuyệt, còn trầm ổn mở miệng: "Nghe nói hôm qua có thổ phỉ xông vào Định Châu, còn cướp mấy cửa hàng, giết người, thật quá ghê tởm, bây giờ chúng ta nên bắt đầu thương thảo kế sách, một lưới bắt hết những tên thổ phỉ này."

Nếu Tây Môn Vân đã nói như vậy, Thụy Vương cầu còn không được, liền lập tức đồng ý, cả đám đứng dậy chuẩn bị đi quan nha, lần này Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng tham gia, ý của hai người bọn họ là nếu Tây Môn Vân đã đến rồi, như vậy nên nghe một chút xem bọn họ muốn diệt trừ những thổ phỉ này thế nào, ngoài ra còn có kế hoạch khác hay không ?

Đoàn người hơn mười người đi thẳng tới trong phòng nghị sự quan nha, Ngồi ở trên là Thụy Vương Nam Cung Duệ, phía trên tay trái Tề vương Nam Cung Diệp cùng Tề vương phi Phượng Lan Dạ, bên phải chỗ ngồi là Tây Môn Vân, quan viên địa phương Định Châu theo thứ tự ngồi từ trên xuống, hai hàng người đều ngồi vào chỗ của mình.

Thụy Vương Nam Cung Duệ bình tĩnh mở miệng: "Nay hoàng thượng có chỉ, triều đình phái năm vạn binh tướng đuổi bắt những thứ đạo tặc kia, trừ năm vạn nhân mã này, Định Châu chúng ta còn có một vạn nhân mã, tổng cộng sáu vạn binh mã, chia ra hai đường, cần phải đuổi bắt hết những tên đạo tặc này."

"Dạ " Phía dưới cùng kêu đáp lời.

Nam Cung Diệp nhìn Ngũ hoàng huynh ở phía trên, giờ phút này quanh thân hắn tràn đầy ánh sáng thị huyết, đã không còn vẻ ôn nhuận lúc trước, hiện giờ quanh hắn chỉ có sự giá lạnh như quỷ sai, còn muốn đem những tên thổ phỉ này bắt hết, đối với chuyện làm này của Ngũ hoàng huynh, Nam Cung Diệp rất kính nể, xem ra hắn thật sự vì phúc lợi của dân chúng, nếu như hắn làm hoàng đế, có lẽ là phúc phận của người trong thiên hạ.

"Nghe nói có vài nhóm thổ phỉ chia ra ở các nơi, nếu như chúng ta bắt một nhóm, thì những kẻ còn lại sẽ thừa cơ hội, động đến dân chúng Định Châu thành."

Tiếng nói mạnh mẽ của Tây Môn Vân vang lên, hắn nhìn về Thụy Vương, Thụy Vương gật đầu: "Cho nên trước đây chúng ta luôn bị thất bại, bởi vì bọn họ chia làm nhiều tổ nhỏ, nếu chúng ta động đến ổ bọn hắn, bọn họ liền vây công Định Châu thành, đốt phá các cửa hàng, cướp lương thực, nếu như chúng ta bất động, thì bọn họ càng không hành động động, trong khoảng ba năm gần đây, rất khó hạ thủ, bởi vì cho tới nay binh tướng Định Châu vẫn không đủ, cho nên không có biện pháp một lưới bắt hết bọn chúng, nhưng bây giờ đã khác, trong tay Tây Môn tướng quân có năm vạn binh mã, chúng ta điều thêm một vạn binh mã nữa ra ngoài, đem các cứ điểm trong thành canh giữ, cử thêm một nhóm người đi vây sào huyết hang ổ của bọn chúng, nhóm còn lại thì bao vây ở phía sau, ta muốn tối nay một lưới bắt hết những người này."

"Dạ, xin Vương gia phân công nhiệm vụ."

Nam Cung Duệ lập tức phân công: "Tây Môn Vân tướng quân, dẫn năm ngàn binh tướng bảo vệ cho cửa Thành Nam, úy Tri Phủ dẫn năm ngàn binh tướng coi giữ cửa thành bắc, Lâm phó tướng dẫn ngũ ngàn binh tướng coi chừng cửa thành Đông, Triệu Thành dẫn năm ngàn binh tướng coi chừng cửa thành phía Tây, phải nhớ nhất định không nên lộ ra chút dấu vết nào, nếu để lộ ra hành động, muốn bắt được bọn họ còn khó khăn hơn nữa, những người này quá xảo quyệt rồi, biết trong thành chúng ta có người, tối nay chưa chắc đã động thủ, nhưng mà chúng ta không thể không phòng."

Nam Cung Duệ nói xong, bốn tướng lãnh bị điểm danh đứng dậy lĩnh mệnh đi ra ngoài điểm binh, những người còn lại nhìn Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ nhíu mày, suy tư bước kế tiếp phải phân bổ như thế nào đây, Nam Cung Diệp quét mắt nhìn mọi người một cái, nếu hắn đã đến Định Châu, cũng nên làm chút gì đó, vì thế ôm quyền nhìn về Ngũ hoàng huynh.

"Bốn vương cũng nên góp một phần trách nhiệm."

"Tốt, làm phiền Thất hoàng đệ rồi" Nam Cung Duệ cũng không cùng khách khí với hắn, nếu muốn thì sau này hãy nói đi, có thể phái thêm người tự nhiên là tốt, hắn ập tức bình tĩnh mở miệng: "Thất hoàng đệ dẫn năm ngàn binh mã phục kích tại những điểm chủ yếu bên đường phố, những tặc nhân kia đều có thói quen cướp giật đồ, chỉ sợ tối nay sẽ cướp tiếp, cho nên cần phải nhất cử bất lại."

"Dạ"

Nam Cung Diệp lĩnh mệnh đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ cũng đi theo hắn, kế tiếp Nam Cung Duệ phân thêm mấy đạo nhân mã nữa, dựa theo bản vẽ của hắn hai ngày trước đã vẽ ra, từ các chỗ tiến công, một lưới diệt sạch hang ổ của những tên thổ phỉ này.

Nửa đêm đầy sao, Định Châu thành yên tĩnh không có một chút tiếng vang, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ núp trong bóng tối yên lặng chờ đợi, trên đường cái yên ắng lặng lẽ, tất cả mọi người đã nghỉ ngơi, trước cửa các cửa hàng treo cao đèn lồng đỏ, khiến cho bốn phía sáng như ban ngày, hơi không lưu ý, sẽ lộ ra sơ hở, cho nên những người ẩn núp cũng không dám nhúc nhích vì sợ bị lộ.

Chớp mắt một canh giờ đi qua, còn không có động tĩnh, mắt thấy sắp đến canh ba, Phượng Lan Dạ nằm ở trong ngực Nam Cung Diệp sắp bị ngủ thiếp đi, nàng không nhịn được nhỏ giọng nói thầm, bọn người kia không phải là đã phát hiện ra cái gì chứ, đừng nói là họ không tới nha, vậy không phải chúng ta đợi một đêm vô ích sao?

Đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên bên cạnh có người nhỏ giọng thì thầm một tiếng: "Có người?"

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn qua, quả thật không sai, hai bên đường phố, mái ngói, trên nóc nhà, Hắc y nhân lướt qua đứng thành hàng dài, nhìn lại một cái, khoản chừng mấy chục người, trong đêm tối mà di chuyển nhanh nhẹn giống như con báo, có thể thấy được họ là cao thủ, Nam Cung Diệp vẫn không nhúc nhích, chỉ chờ những người đó rơi vào vòng vây của bọn họ, mới bình tĩnh vung tay lên mệnh lệnh: "Lên, một cái cũng không được bỏ qua, tất cả giết không tha."

"Dạ, " Tiếng hô vang phá vỡ đêm tối tĩnh mịch.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91

Chỉ qua một đêm mà đã xảy ra biến hoá long trời lở đất, kịch chiến đến nửa đêm, cuối cùng phía quan phủ thu hoạch toàn thắng, mặc dù giết chết hơn một trăm đạo tặc, và bắt được gần hai ngàn tên đạo tặc hung thần ác sát, cũng giải cứu một số gia đình, nhưng một số ít thổ phỉ vẫn chạy thoát, bất quá những thổ phỉ kia chỉ trốn được trong khoảng thời gian ngắn, e rằng cũng không dám có hành động gì, bọn họ chạy trốn chết còn không kịp .

Mặc dù trận chiến này bên quan phủ toàn thắng, nhưng có một nhân vật mấu chốt cũng chạy thoát .

Đó là thủ lĩnh của bọn thổ phỉ Vi Âm, Vào ở thời điểm cuối cùng hăn cùng thủ hạ đối y phục để chạy thoát thân.

Chưa bắt được Vi Âm, mọi người cũng không dám khinh thường, tên thổ phỉ này xuất thân từ mã bang, đối với Định Châu hết sức quen thuộc, nếu ở trong khoảng thời gian ngắn không bắt được hăn, hăn nhất định sẽ tìm cách trả thù càng nặng, hăn tựa như một quả lựu đạn dễ dàng phát nổ, lúc nào cũng có thể nổ cho Định châu một kích trí mệnh.

Trong phòng nghị sự ở quan nha, Thụy Vương Nam Cung Duệ quanh thân lạnh lùng, bởi vì thức đêm mà ánh mắt mang theo tia máu, giờ phút này đang ngồi phía trên, gương mặt tuần tú âm hàn thành một mảnh, nhìn hai hàng người phía dưới, tâm tình trầm trọng mở miệng.

" Chúng ta phải nhanh một chút bắt Vi Âm trở về, bằng không nhất định sẽ có tai ương."

Thủ lĩnh Vi Âm cá tính luôn luôn biến thái, đặc tội hăn lại càng làm tăng nặng khả năng trả thù, cho nên lần này để hăn chạy thoát, nhất định hăn sẽ trở lại trả thù bọn họ .

Đây là nguyên nhân làm cho Nam Cung Duệ lo lắng nhất, hăn không muốn con dân của mình gặp phải sự trả thù biến thái của tên kia nữa.

Tây Môn Vân mặt mũi vẫn âm trầm như trước, không có mảy may thay đổi, chỉ bất quá hai tay đang nắm chắc, cho thấy trong lòng hăn rất tức giận, vừa ngấn đầu liền mở miệng: "Ta lập tức phân phó đi xuống, thiết lập bố phòng ở các đường trọng yếu, nghiêm ngặt kiểm tra, không buông tha bất kỳ người khả nghi nào, mặt khác phái người đem Vi Âm vẽ ra bức họa, dán ở tất cả con đường trọng yếu, nếu có người biết tin bẩm báo sẽ thưởng một ngàn cân lương thực."

Ở cái địa phương này, một ngàn cân lương thực như là giá thường trên trời a, nếu có người thấy nhất định sẽ mạo hiểm tới bẩm báo .

Trong phòng nghị sự, mọi người đều gật đầu, coi như đồng ý, trước mắt chỉ có thể làm như thế, trong khoảng thời gian ngắn sợ rằng tìm không được người, nghĩ tới đây tất cả mọi người tâm tình đều có chút trầm trọng , lúc này phía ngoài loáng thoáng có tiếng ồn ào truyền đến, Nam Cung Duệ chau chân mày nhìn qua, chỉ thấy một tên binh lính vọt đi vào, quỳ gối một chân nhanh chóng bẩm báo.

" Bẩm Vương gia, những gia quyến của thổ phi đến đây gây chuyện, bọn họ đang bao vây ở trước cửa, họ yêu cầu Vương gia thả những tên thổ phi kia."

Mọi người trong phòng nghị sự vừa nghe thấy, tất cả đều tức giận đứng lên, Tây Môn Vân trực tiếp quát lạnh: "Làm càn."

Nam Cung Duệ không nói một lời, đứng lên đi ra ngoài, những người khác theo phía sau hăn.

Trước cửa quan nha, quả nhiên bị một đoàn người vây xung quanh, hùng hổ ở trước cửa ồn ào, thỉnh thoảng có những tiếng kêu vang lên.

" Mau thả người nhà của chúng ta ra, bọn họ là bị buộc, bắt đắ dĩ mới làm như thế ."

" Không làm thổ phỉ thì sẽ chết đói, là do quan phủ vô năng, nếu như quan phủ hữu dụng, có cơm no áo ấm, thì chúng ta còn đi làm thổ phỉ sao?"

Trong lúc nhất thời nhốn nháo thành một đoàn, Nam Cung Duệ vừa xuất hiện, những người lập tức ào lên phía trước, mấy tên thị vệ, cùng quan binh cũng đồng loạt ào ra, cản lại những người này, bảo đảm Thụy Vương an toàn.

Nam Cung Duệ sắc mặt trầm xuống, lạnh như băng tuyết, thanh âm vang ở giữa không trung.

" Xem như lời các người nói có lý, Bốn vương không có lời nào để nói, vậy các người hỏi một chút phụ lão hương thân ở phía sau xem, có đồng ý thả người nhà của các người ra hay không? Bọn họ tuy là người nhà của các người, nhưng đồng dạng cũng là cuồng ma giết người không chớp mắt, chẳng lẽ vì cơm no áo ấm như trong miệng các người nói thì phải đưa người khác vào chỗ chết hay sao?"

Lời nói của Nam Cung Duệ vừa dứt, thì bên ngoài một số dân chúng sớm đã nổi giận, nắm lên rau quả thúi trong tay cùng trứng gà vân vân chọi vào đám gia quyến vây quanh ở quan nha yêu cầu thả người, trong lúc nhất thời, đầy trời trứng gà, rau cải thúi, cuối cùng ngay cả cá chết giầy thối cũng đều ném qua, càng ngày càng ác liệt.

Tất cả bách tính đều tức giận kêu lên: “Đánh chết bọn họ, đánh chết bọn họ."

Vừa nói liền có người đi ra phía trước, tựa hồ muốn đánh nhau với những người đó, Nam Cung Duệ nhắc tay ý bảo mọi người yên tĩnh một chút, trầm giọng mở miệng: "Tất cả mọi người bình tĩnh một chút, nên an phận mà lo làm ăn."

Nam Cung Duệ vừa nói xong, những dân chúng kia cũng tự giác lui về phía sau một bước, nhưng cũng không có rời đi, mà ở phía ngoài kêu lên: "Thụy Vương gia, ngài ngàn lần vạn lần không thể thả những tên giết người không chớp mắt này, nếu thả bọn họ ra rồi bọn họ sẽ lại tiếp tục giết người."

Trong lúc nhất thời tiếng la đầy trời, Nam Cung Duệ khẽ gật đầu, phát tay: " Mọi người hãy trở về đi, Bốn vương sẽ cố gắng xử lý tốt chuyện này."

Một bộ phận lớn dân chúng liền rời đi, chỉ còn lại một số ít người đứng xem náo nhiệt.

Mà những gia quyến lúc trước vây quanh ở cửa quan nha sau khi bị đánh, không còn dám hùng hổ đòi thả người nữa, cuối cùng mấy trăm người bỗng đồng loạt quỳ xuống, tiếng khóc tiếng cầu khẩn không ngừng. "Cầu xin người, xin người hãy bỏ qua cho con của chúng ta đi, chúng ta không muốn người đầu bạc tiền người đầu xanh a."

Có một ít cha mẹ khóc lóc kể lể.

" Thả phu quân của ta đi, ta không muốn sống nghèo khổ một mình a". . .
. . .

Còn có con trẻ khóc ròng nói.

" Thả cha của ta sao, cả nhà ta chỉ dựa vào mình hăn a."

Những từ ngữ liên tục thay đổi, thanh âm vang thành một mảnh, Nam Cung Duệ bình tĩnh mở miệng: "Các người đã không muốn bọn họ mất đầu, vì sao ban đầu không ngăn cản họ, nếu thế thì hôm nay đầu phạm phải chuyện này, cần gì cầu người khác tha thứ, đây là chuyện đại sự chém đầu, sao ta có thể thả bọn họ."

Trong lúc nhất thời, phía dưới tiếng khóc càng buồn bã thảm thiết, trước cửa quan nha mọi người hai mặt nhìn nhau, Nam Cung Diệp quanh thân hàn băng, Phượng Lan Dạ nhượng mảy, liếc về phía Thụy Vương, xem ra Thụy Vương này thật đúng là người khiêm tốn, còn cùng những người này nói đạo lý, nếu bọn họ có lương tâm, thì ngày đó sẽ không để cho con của mình, phu quân của mình làm ra những chuyện giết người cướp của, hiện tại đổi giọng nói lại, chẳng lẽ mạng người khác không phải là mạng, hơn nữa thông qua quan sát của nàng, tất cả những người này đều nghe lệnh một người trung niên hán tử chỉ thị, người này làm cái gì, thì tất cả những người khác đều làm như thế, Phượng Lan Dạ tâm tình trầm xuống, thân hình vừa động, cánh tay nhanh như linh xà, nháy mắt vọt hơn hai bước xa ra ngoài, khi đi qua thị vệ của Nam Cung Duệ thì đuổi tay ra rút kiếm bên hông thị vệ kia, lướt thẳng đi qua, một giây sau liền đâm vào trái tim của trung niên hán tử đó, chính xác không có lầm, một kiếm trí mạng.

Nam tử kia trợn to ánh mắt hoảng sợ, khó tin đưa tay chỉ vào tiểu nha đầu nho nhỏ yếu mị này, nhưng nàng lại giết người không chớp mắt, còn hành động trước con mắt đang nhìn chăm chú của mọi người.

Mà tất cả mọi người đứng ở trước cửa đều ngây dại, kể cả một số gia quyến lúc trước còn đang khóc lóc cũng ngây dại, liền Thụy Vương Nam Cung duệ cùng Tây Môn Vân còn có quan viên triều đình cũng ngây dại, Tề vương phi này quả nhiên như tin đồn vô cùng tàn độc, xuất thủ vừa nhanh vừa ngoan, ngay cả một tia đường sống cũng không lưu người khác.

Bốn phía đang chết lặng, đám người phản ứng trước hết chính là dân chúng bên ngoài, trong đó sớm có người trầm vỗ tay trồ khen ngợi.

" Tốt, thật quá tốt."

Lập tức có người hỏi thăm tiểu nha đầu kiêu diễm bức người này là ai " Quả là thủ đoạn cao minh, thật hiếu động, nên giết gà dọa khỉ như thế."

Phượng Lan Dạ đã chậm chậm buông đoản đao, chậm rãi tiêu sái đến trên đài cao, một thân ngạo khí nghiêm nghị, con người lạnh lẽo, đe dọa nhìn mọi người ở dưới, nhắc tay lên, tất cả mọi người bên ngoài liền dừng lại thanh âm trầm trầm khen ngợi, chỉ nghe Phượng Lan Dạ không nhanh không chậm mở miệng.

" Các người là thổ phỉ sao."

Nàng nói xong, mấy người đang quỳ bên dưới ai cũng không dám nói chuyện, nhìn người này tuổi tuy nhỏ nhưng quanh thân toả ra sát khí, nàng ta có thể trong khoảnh khắc giết người, cũng có thể trong nháy mắt giết bọn hắn, cho nên ai cũng không dám nói chuyện, Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, mọi người ở phía sau mới hiểu được, thì ra những người này đều là bị thổ phỉ xúi giục mà tới, Tề vương phi ánh mắt thật là độc đáo, khó trách tin đồn lại rộng khắp như vậy.

Phượng Lan Dạ lại tiếp tục mở miệng: "Bốn vương phi đếm tới ba, nếu như các người còn không đi, như vậy đừng trách bốn vương phi dưới đao không lưu tình."

Nàng nói xong, vung trường đao trong tay ra, máu theo lưỡi đao chảy nhỏ giọt xuống mặt đất, kinh người chí cực.

Những người đang quỳ không đợi đến nàng đếm, đã sớm đỡ lão diu tre bò dậy chạy đi, chỉ trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Phía trước cửa lớn quan nha, trừ một đám dân chúng, không còn người nào gây chuyện nữa.

Những dân chúng kia không khỏi vỗ tay bảo hay, Nam Cung Duệ cuối cùng đã khôi phục bình tĩnh, đi tới trước cửa, phất tay mở miệng : “ Tốt lắm, tất cả mọi người rời đi thôi, không còn chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi.”

Đợi đến khi mọi người đã rời đi hết, Nam Cung Duệ liền đi qua bên người Phượng Lan Dạ, ôn nhuận mở miệng: "Hôm nay làm phiền Thất đệ muội rồi."

Phượng Lan Dạ sắc mặt nhàn nhạt xoay người đem thanh đao lúc trước trả cho thị vệ kia, không nóng không vội mở miệng: "Ta thấy là dân chúng nơi này rất hung hãn, Thụy Vương mặc dù là người khiêm tốn, nhưng có đôi khi phải chọn lựa một chút thủ đoạn mạnh mẽ, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều."

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Thụy Vương Nam Cung Duệ giống như người được chỉ điểm, từ trước cho tới nay hẳn đều tìm ra nguyên nhân, vì sao không thể hoàn toàn trị tận gốc bọn thổ phỉ này, bọn họ có can đảm công khai cùng quan phủ đối nghịch, cũng bởi vì hẳn quá nhân từ, nhân từ đến một trình độ nào đó có thể nói là hèn yếu, sự nhân từ này hẳn nên nhằm vào người vô tội, nếu đối với những gia quyến của thổ phỉ thì lòng dạ phải cực kỳ độc ác, như vậy sau này đâu ai dám làm chuyện này nữa, sẽ giảm bớt thật nhiều ý muốn làm thổ phỉ để sinh tồn.

Nam Cung Duệ rốt cục đã ngộ ra, liền hướng phía thân ảnh trước mặt nói một tiếng: "Cám ơn Thất đệ muội"

Phượng Lan Dạ đã cùng Nam Cung Diệp đi vào, trừ Thụy Vương ra, ngay cả quan viên Định Châu, tất cả đều gật đầu đồng ý, đáy lòng than thở vị Tề vương phi này tuổi còn nhỏ đã có bộ dáng này, khó trách được tán dương lợi hại như vậy, mà một đám người phía sau còn có Tây Môn Vân, ngược hẳn đang phập phồng, vừa cao hứng vừa chua xót, cao hứng chính là nha đầu này vừa chinh phục một nhóm người, chua xót chính là nàng cuối

cùng vẫn là Tề vương phi, nên hẳn cũng không nói gì thêm nữa, đi vào phòng nghị sự.

Kế tiếp liên phân công nhiệm vụ, Tây Môn Vân an bài thủ hạ chúng tướng sĩ phân chia ở các cứ điểm ở Định Châu.

Thụy Vương Nam Cung Duệ lập tức bắt tay vào việc xử phạt những thổ phỉ bị bắt kia, ở loạn phần cương ngoại thành chém đầu, trước hết giết một nhóm người tội ác tày trời, lấy đó làm răn đe, còn không cha mẹ huynh đệ tử muội của bọn chúng nhận xác về, nhóm thứ hai là người tội ác tương đối nhẹ một chút, thì để cho cha mẹ huynh đệ tử muội nhận xác, một nhóm người cuối cùng không bị có chém đầu, như bị mang đến địa phương khác cưỡng bức lao động, làm lao công, chung thân không được gặp người thân.

Trận trừng trị này, làm dân chúng Định Châu vỗ tay khen hay không ngừng, từ trước tới nay Thụy Vương luôn luôn bình thản nhân từ, không nghĩ tới lần này trừng phạt lại nghiêm trọng thế, những tiểu hầu thổ phỉ nhỏ thấy thế đa số người đều về nhà, trong lúc nhất thời nổi lên hiệu quả.

Thụy Vương Phủ, bên trong gian phòng của Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đang ngồi thưởng thức trà, người khác phòng thủ thì phòng thủ, xử phạt tội phạm cứ xử phạt tội phạm, không có liên quan gì đến bọn họ cả, hai người đang trong phòng tán gẫu với nhau:

"Lan Nhi, chờ nơi này xử lý xong, chúng ta trở về kinh."

"Được."

Phượng Lan Dạ trả lời, nàng biết Nam Cung Diệp muốn trở về kinh, là để hướng về Hạo Vân để chứng minh, Ngọc phi trong sạch, nàng không có phản bội hẳn.

Bởi vì nói đến đề tài này, thì quanh thân Nam Cung Diệp sẽ chìm đắm xuống, không còn sự ôn nhuận nhu hòa lúc trước, đồng thời hơi thở nổi lên băng hàn , lạnh lẽo tựa như tuyết, Phượng Lan Dạ đã tập mãi thành thói quen chỉ cần hắt vờ nghĩ tới chuyện không vui, tất nhiên sẽ dùng sự lạnh giá như băng bao quanh lấy bản thân, chỉ mong sớm một chút trả lại sự thanh bạch cho Ngọc phi, về phần mâu thuẫn của Hạo Vân đế và hắt, e là còn một đoạn đường rất lớn cần phải đi, cũng có lẽ khi hắt nói xong lời cần nói sẽ rời đi nơi đó, trực tiếp trở về Nhu Yên đảo, trước mắt quan trọng nhất vẫn là trả trong sạch lại cho Ngọc phi.

" Không biết Vụ Tiễn thế nào rồi?" Phượng Lan Dạ khẽ nói, vừa nghĩ tới Vụ Tiễn, nàng không khỏi nhớ tới một chuyện, lúc lên đường đi đến nay, vẫn chưa cho người báo bình an với Vụ Tiễn, nói không chừng nàng ấy đang nóng lòng ngóng tin, nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ lập tức hướng phía ngoài kêu một tiếng: "Thanh đại, đi vào."

Thanh Đại từ bên ngoài đi vào, Nam Cung Diệp nâng mày nhìn nàng, không biết nàng muốn làm thế nào.

"Lập tức phái người cho ta đưa lời nhắn cho An vương phi, bảo mọi chuyện của ta đều tốt."

" Dạ, thuộc hạ đi phái người đưa tin."

Phượng Lan Dạ gật đầu, đợi đến Thanh Đại đi ra ngoài, nàng một lần nữa nhìn Nam Cung Diệp, thấy vẻ mặt hắt thâm sâu khó lường, đôi mắt loé lên tia lửa nóng bỏng, Phượng Lan Dạ nhìn hắt chăm chăm, người này lại muốn làm gì, không thêm quan tâm đến hắt nữa, nam nhân này hết lần này tới lần khác rất cố chấp, còn cười yêu mị đến chết tiệt, Phượng Lan Dạ tức giận mở miệng.

" Làm gì?"

" Bảo bối, " Nam Cung Diệp vương tay lên liền ôm Phượng Lan Dạ ngồi vào trên đùi mình, thái độ cực kỳ tự nhiên, ánh mắt Phượng Lan Dạ nhìn chăm chăm hẳn, hẳn làm bộ như chuyện gì cũng không thấy, vui mặt vào trên cổ của nàng, tà mị mở miệng: "Chờ trả lại sự trong sạch cho mẫu phi, ta không muốn sống ở Hoàng Thành nữa, chúng ta theo gia gia trở về Nhu Yên đảo, sau này cả đời cũng không rời khỏi, được không?"

Phượng Lan Dạ con người loé sáng lên, nghĩ đến gia gia nói đem thư phòng bảo bối đưa cho nàng, nàng liền có hứng thú, khoe môi cuối cùng vẽ ra một chút nụ cười.

" Được" Thật ra thì nơi đó rất tốt, ít nhất không cần cả ngày lục đục với nhau, cuộc sống đơn giản hơn một chút.

Nam Cung Diệp nghe được nàng đáp ứng, cả khuôn mặt như bao phủ một tầng ánh sáng, trên mặt tràn ngập các loại sắc thái.

Phượng Lan Dạ nhìn hẳn có chút ngu ngơ, khẽ nghiêng đầu, một ít sợi tóc chảy xuống, làm nổi bật lên khuôn mặt như tơ, toả ra ánh sáng ngọc thanh khiết, khuôn mặt nhỏ bé kiều diễm của nàng như phù dung mới nở, ánh mắt nhẹ nhàng chớp mang theo một mảnh mê ly, da thịt trắng mịn như sương như tuyết, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi như một nụ hoa vừa hé nở, làm người ta muốn tới hái.

Nam Cung Diệp ánh mắt tối sầm lại, liền cúi người xuống, dùng miệng bao trùm lên cái miệng nhỏ nhắn Phượng Lan Dạ. ,

Lần này không giống với dĩ vãng, hẳn ôn nhu mê hoặc hôn nhẹ, giống như Hồ Diệp hôn lên trên cánh hoa, cẩn thận từng li từng tí.

Đầu tiên là nhẹ nhàng dẫn dắt nàng, rồi từ từ đắm chìm bên trong đó.

Sau đó thì triền miên, nóng bỏng, lưỡi như một rắn lén vào miệng, Phượng Lan Dạ thở hốc vì kinh ngạc, đang định lùi ra sau, nhưng Nam

Cung Diệp cũng không cho nàng kháng cự, một cái tay ổn định cái ót của nàng, mặc cho hân lực lợi, miệng lưỡi hương thơm toàn bộ đi dạo ở trong miệng hai người .

Hai người tim cùng đập rộn lên, đồng dạng sắc mặt ửng hồng.

Dây dưa chìm đắm ở bên trong nụ hôn nóng bỏng, cả hai dường như tìm được sự phù hợp lẫn nhau.

Tiểu thân thể của Phượng Lan Dạ mềm yếu vô lực, vững vàng tựa vào người hân, hai tay không tự chủ vòng lên cổ của Nam Cung Diệp.

Thật sâu vẫn triền miên kéo dài, đột nhiên có người từ bên ngoài đi vào, vừa nhìn thấy hình ảnh bên trong, sắc mặt liền chuyển hồng, rút lui một bước đi ra ngoài, nhưng tiếng vang đó đã làm kinh động hai người đang hôn sâu, Phượng Lan Dạ gương mặt cũng hồng như quả táo chín rồi, đầu chôn ở trong ngực Nam Cung Diệp, không dám ngẩng lên, đưa tay đánh vào ngực hân, giận trách: "Cũng tại người?"

Nam Cung Diệp ngừng đầu lên, mặc dù ánh mắt mờ mịt, nhưng trên hai gò má cũng ửng hồng, nhưng đã trấn định nhiều lắm, nhìn về phía Thanh Đại đã lui đến cạnh cửa.

" Có chuyện gì không?"

Thanh Đại đầu cũng không dám ngẩng lên, mau chóng trả lời: "Thuộc hạ đã phái người đem lời nhắn đi."

Nam Cung Diệp phát tay để cho Thanh Đại ra ngoài, Thanh Đại nhanh chân chạy ra, vừa đi ra khỏi phòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nàng đâu biết Vương gia cùng chủ tử lại triền miên như thế, trước đây bọn họ cũng không có triền miên nóng bỏng qua, xem ra sau này vào gian phòng của bọn, trước hết nàng nên gõ cửa mới được, nghĩ vậy liền xoay người bỏ đi.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ chậm rãi ngừng đầu lên, gương mặt đã sớm giống như tôm luộc, nàng tức giận nhìn chằm chằm Nam Cung Diệp: “Ta không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.”

"Nàng là vương phi của ta, hai người chúng ta thân mật là chuyện bình thường, có cái gì mà không mặt mũi gặp người .”

Phượng Lan Dạ cũng không thèm để ý tới hăn, giơ tay lên liền đánh mấy cái vào ngực Nam Cung Diệp, mới hơi xả giận một ít, như vậy mới chịu an tĩnh lại hết giận, bất quá nghĩ đến nộ hân vừa rồi trong lòng vẫn còn mê mang, thật đúng là làm cho người ta khó quên, nàng không tự chủ được nở nụ cười, tựa vào trước ngực Nam Cung Diệp mà nói chuyện, hai người thêm thân mật.

Định Châu thành, các nơi đã tăng thêm nhân thủ tuần tra, người ra vào cửa thành lại càng gắt gao tra xét rất nhiều, chủ yếu là trên những con đường nhỏ , đều dán bức họa của Vi Âm, nhưng liên tiếp hai ngày cũng không có phát hiện tung tích Vi Âm ở đâu, hăn giống như biến mất khỏi nhân gian, không có chút tăm hơi nào, nhưng càng như vậy, mọi người càng cảm thấy khủng hoảng, thường thì trước một đêm bão táp đến sẽ đặc biệt yên tĩnh bình lặng .

Điều này nói rõ Vi Âm mà ra tay lần nữa chỉ sợ sẽ rất tàn nhẫn.

Ba ngày sau, cũng không có tin tức của Vi Âm, bên trong thành Định Châu dân chúng bỗng nhiên liên tục phát bệnh, đầu tiên là lòng bàn tay nổi bọt nước, sau đó là trên gương mặt, trên người, bọt nước vỡ chảy ra chất dịch, chất dịch này chảy tới nơi nào, thì nơi đó sẽ bị lây, nếu như người nào đụng phải những thứ này, cũng sẽ bị lây, trong lúc nhất thời, cả Định Châu thành, lòng người bàng hoàng, chuyện này rất nhanh đến tai Thụy Vương Nam Cung Duệ.

Nam Cung Duệ sắc mặt tối sầm lại, lập tức triệu tập tất cả người đứng đầu Định Châu thương thảo, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng tham gia.

Phượng Lan Dạ có thói quen giải độc, vừa nghe Nam Cung Duệ nói ra bệnh trạng của những người này, lập tức đứng lên, khuôn mặt đông lạnh mở miệng.

" Bệnh này chỉ sợ là trúng thi độc (*), độc này rất lợi hại, lây bệnh rất nhanh, nhất định là đã hạ độc trong nước giếng. ta nghĩ Vi Âm nhất định núp ở bên trong thành Định Châu, các người hiện tại mau sớm tra thượng nguồn của giếng nước ở Định Châu, Vi Âm nhất định là giết người rồi dùng thi thể của bọn hân ngâm để chế ra thi độc, sau đó đặt ở thượng nguồn cách các giếng vài dặm, những người ở hạ du uống sẽ bị lây lan ra, hiện tại phải tra ra tất cả nguồn nước, còn phải tra ra Vi Âm ẩn thân, sau đó phái binh đem tất cả người lây thi độc tập trung ở cùng một chỗ."

(*) Độc do ngâm xác chết.

Nam Cung Duệ nghe thấy nghiêm trọng như thế, sắc mặt không khỏi đen vài phần, tất cả quan viên Định Châu sắc mặt đều khó coi.

Định Châu có lớn nhỏ hơn một trăm giếng nước, nước trong giếng chỉ lấy từ hai đường, một cái là lấy từ nước sông thiên nhiên ở ngoài thành, một cái là lấy ở dưới lòng đất, như vậy Vi Âm hạ độc, chỉ có một con đường bị ô nhiễm, còn những giếng nước khác không nằm trên đường hạ độc, thì mọi người sẽ không có chuyện gì, nhưng bây giờ lại không biết hẳn đặt thi độc đường nào trên hai đường kia, trong lúc nhất thời, những quan viên này đều kinh hoảng , Nam Cung Duệ không còn câu nệ nữa, lập tức phân phó Tây Môn Vân, điều động phần lớn binh tướng đi ra ngoài.

Căn cứ bản đồ phân bố các giếng nước ở Định Châu, điều tra hai đường giếng chính, nhưng dù sao cái chính vẫn là bắt được Vi âm, đồng thời phái

một phần binh tướng do hấn dẫn đầu, lập tức đem người trúng độc tách ra ngoài, riêng đám quan viên thì tìm chỗ cho mọi người sơ tán , không để cho họ cảm thấy hoảng sợ.

Mặt khác Nam Cung Duệ cũng khẩn cầu Phượng Lan Dạ hỗ trợ, điều quan trọng nhất bây giờ là trong thời gian ngắn nhất phải nghiên cứu để tìm ra cách điều chế đan dược để giải độc, bằng không Định Châu e là sẽ trở thành toà thành chết.

Trong lúc nhất thời, trong phòng nghị sự của quan nha, tất cả mọi người đều đi ra ngoài.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ dẫn thủ hạ của mình đi tới phía trước, thấy có người trúng độc, liền tới xem xét một phen, quả nhiên như Phượng Lan Dạ nói, bọn họ đúng là trúng thi độc.

Nam Cung Diệp biết Phượng Lan Dạ đối với giải độc có chút hiểu biết, hơn nữa nàng đã uống giải độc kỳ đan, trong cơ thể có năng lực giải độc kháng thể, nhưng cũng không thể làm cho nàng cạn máu của mình để cứu dân chúng Định Châu, hơn nữa máu người có hạn có thể cứu được bao nhiêu người đây, huống chi hấn không thể để cho nàng bị một chút thương tổn gì.

Nhưng mà trước mắt nơi phải làm sao bây giờ?

" Lan Nhi, người có thể giải thi độc không?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nếu nói chồn độc, rắn độc, thảo dược độc, nàng cũng có thể thử một lần, nhưng thi độc là rất khó giải, hơn nữa bây giờ còn là thi độc ngâm chế, có một loại thi độc là xác ướp ngàn năm, nếu trên người dính phải độc này, chỉ cần ngâm mình ở trong nước, vậy thì có thể giải, tương tự như diệt khuẩn vậy, nhưng bây giờ là thi thể ngâm chế, đem một lớn thuốc độc đút vào trong miệng người sống, đợi đến khi kẻ đó bị độc chết, thì phơi thi thể hai ngày, khiến cho xác chết nổi lên đóm đỏ, khi

độc tố trải rộng, thì đem đặt ở trong giếng nước, loại độc chất này có thể nói rất khó giải, bất quá có một người cũng có thể thử một chút, ánh mắt Phượng Lan Dạ sáng lên một cái.

" Lập tức phái Thiên Bội Thần trở về đảo, ta nghĩ, nói không chừng gia gia có biện pháp."

Nam Cung Diệp vừa nghe, lập tức đồng ý, khuôn mặt nở nụ cười, trông mắt đen trong suốt bình tĩnh, trầm giọng ra lệnh Thiên Bội Thần: "Lập tức trở về Yên Hải đi tìm lão chủ tử, đem tình huống nơi này bẩm báo cho hân, nói cho hân cần phải trong thời gian ngắn nhất luyện chế ra đan hoàn."

" Dạ"

Thiên Bội Thần vừa lên tiếng, người đã rời đi, chạy thẳng tới Yên Hải.

Tây Môn Vân dựa theo bản đồ xây dựng Định Châu năm đó, tìm ra một giếng nước ngầm cổ ở thượng nguồn là của một gia đình, rất nhanh đã tra ra hai đường nước chính, và cũng biết nơi đó là nhà ai ở, hân lập tức phái người vây lại, rốt cục lúc chạng vạng cũng đến nơi ở của Vi Âm, trong trạch viện của một hộ gia đình tìm được thi thể bị ngâm ở trong giếng, Tây Môn Vân lập tức sai người vớt lên, mặc dù là ngày mùa hạ, thi thể đã biến thành màu đen, sinh ra bốc mùi tanh hôi gần mười dặm, nhưng lại không có rửa nát, đây là một gia đình có bốn miệng ăn, tất cả đều bị Vi Âm lòng dạ độc ác sát hại hết, rồi đem bọn họ bào chế độc thi, ném vào bên trong một giếng cổ ở thượng nguồn, kết quả khi nước chảy đến hạ du thì mọi người đều trúng thi độc.

Vi âm tuy rằng bị bắt bỏ nhốt vào đại lao, đáng tiếc thi độc đã tràn ngập thành dịch, khiến cho lòng người bàng hoàng, cả Định Châu thành đô lâm vào khủng hoảng, ở trên phố lớn ngõ nhỏ vang lên một mảnh tiếng khóc thảm thiết, những tiểu thương kia đều muốn rời đi, nhưng làm sao có thể

cho họ đi, tất cả đều bị vây khốn ở bên trong thành Định Châu, để tránh bệnh dịch kia lây lan ra ngoài.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi ở trên đường cái, nghe tiếng khóc la bên tai, lòng cảm giác chua xót, Phượng Lan Dạ đã thử hai loại phương thuốc có sẵn, nhưng không có hiệu quả, cho tới nay, nàng cũng chưa có nghiên cứu ra được cách điều chế, cho nên mới phải thúc thủ vô sách.

Một ngày một đêm đã qua, trong thành càng ngày càng nhiều người lây bệnh, đã có người tử vong rồi, mà Thiên Bội Thần trở về Nhu Yên đảo vẫn chưa trở lại.

Không khí nồng đậm chết chóc tràn ngập cả bầu trời Định Châu, đường cái trước đây náo nhiệt, thoáng cái thê lương vô cùng, khắp nơi là tiếng khóc, tiếng quát tháo, Thụy Vương Nam Cung Duệ đã phái rất nhiều quân y đi đến các dịch khu (khu vực bệnh dịch), đem các loại dược thảo chống ôn dịch để cho người bệnh ăn vào, nhưng sau đó có người lại trực tiếp ói ra, mắt thấy tình hình càng ngày càng nghiêm trọng.

Trải qua một đêm, ngay cả Thụy Vương Nam Cung Duệ cũng lây nhiễm này thi độc, trong nháy mắt, bên trong thành Định Châu tất cả quan viên đều khủng hoảng, ai cũng không thể giúp, nếu như Thụy Vương xảy ra chuyện gì, chỉ sợ tất cả bọn họ đều bị chôn cùng, mặc dù hãn bị giáng chức tới đây, nhưng hãn là hài tử của hoàng thượng a.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ theo sát ở bên người Nam Cung Duệ, mắt thấy trên người trên mặt Thụy Vương , đã nổi lên cái mụn nước, bắt đầu có mũ, Phượng Lan Dạ quyết định dùng máu cứu Thụy Vương một mạng.

Nhưng mà đây tuyệt đối là chuyện mạo hiểm, nếu để cho người ta biết máu của Phượng Lan Dạ có thể cứu người, chỉ sợ bản thân nàng sẽ gặp

nguy hiểm, nếu bị tiết lộ ra ngoài, thì những loạn dân bên trong thành Định Châu sẽ không bỏ qua cho nàng, nhưng bảo bọn họ trơ mắt nhìn Thụy Vương trúng độc mà chết đi, thì ai cũng không đành lòng.

Phượng Lan Dạ đang hạ quyết tâm, lúc chuẩn bị cứu trị, thì Thiên Bật Thần từ Nhu Yên Đảo trở lại, trong tay cầm ba loại đan dược có cách điều chế khác nhau.

" Thiếu chủ, đây là do lão chủ tử chế ra, bất quá hẳn không có nghiên cứu qua thi độc, cho nên không biết loại nào là hữu hiệu nhất , hi vọng Tiểu Vương phi có thể thử nghiệm một lần, như vậy sẽ tìm ra được thuốc giải"

Phượng Lan Dạ đưa tay cầm ba viên đan hoàn kia, cùng Nam Cung Diệp đi trước gian phòng của Thụy Vương Nam Cung Duệ.

Lúc này Nam Cung Duệ cả người đã rất suy yếu, bên trong gian phòng tuy có mấy quan viên, cũng đều che mặt che miệng lại, đối mặt với tử vong, có ai mà không sợ .

Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp đi vào, ý bảo những quan viên lui xuống đi, những người đó rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, lui ra ngoài.

Trong phòng, chỉ có Thụy Vương cùng hai thủ hạ đứng ở cạnh cửa, Phượng Lan Dạ đi tới, nhìn Nam Cung Duệ, bình tĩnh mở miệng: "Ngũ hoàng huynh, đây là đan hoàn mới vừa nghiên cứu chế tạo ra được, bởi vì không biết loại nào tốt, cho nên ta muốn ở trên người của người thí nghiệm một chút có thể được sao?"

Ngũ hoàng tử Nam Cung Duệ lập tức gật đầu, chỉ cần có thể tìm được phương pháp điều chế thuốc giải thi độc, hẳn nguyện ý nếm thử.

Nam Cung Duệ ý bảo Phượng Lan Dạ bắt đầu, đầu tiên Phượng Lan Dạ cầm một viên hoàn thuốc màu đỏ, ngửi ngửi, đem những dược liệu trong viên thuốc này ghi nhớ kỹ trong lòng, thật ra thì những đan hoàn này đều

có dược liệu rất bình thường , chẳng qua thành phần và khối lượng mới là quan trọng, ở trong y học, chủng loại thuốc bắc mặc dù nguyên liệu khổng lồ, nhưng phân lượng khác nhau, sẽ có hiệu quả không giống nhau, cho nên đây mới là điều quan trọng nhất.

Phượng Lan Dạ đem đan hoàn bỏ vào trong miệng Nam Cung Duệ, đợi một lát, không thấy có phản ứng gì, liền không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

" Ngũ hoàng huynh, như thế nào? Cảm giác có dễ chịu một chút hay không?"

Nam Cung Duệ lắc đầu, thở hào hển mở miệng: "thân thể rất nóng, đầu cảm thấy choáng váng."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn kỹ, sắc mặt quả nhiên đỏ rùng rục còn giống trứng tôm luộc, trong bụng cả kinh, vội vàng cầm một viên đan dược khác đút hẳn ăn, thật ra thì nàng biết gia gia chế tạo đan dược, mặc dù không thể giải thi độc, nhưng sẽ không hại tánh mạng người khác, cho nên mới yên tâm to gan cho Ngũ hoàng huynh phục dùng, chẳng qua Ngũ hoàng huynh vì sao lại cảm thấy thân thể nóng rang, đầu chóng váng vậy, Phượng Lan Dạ kỳ quái nhíu mày, nhưng không kịp nghĩ nhiều về vấn đề này.

Nam Cung Duệ đã cười mở miệng: "Viên đan dược kia, ta ăn vào đi rất thoải mái, thật giống như có khí lạnh từ đáy lòng chui đi ra."

Phượng Lan Dạ lập tức nhìn lại, trên mặt hẳn hồng ti quả nhiên lui xuống, ngay cả những mụn nước sưng thối rửa cũng xẹp đi rất nhiều, tuy nhiên nó lại không có hiệu quả giải hết độc, Phượng Lan Dạ dứt khoát đem một viên đan hoàn còn lại cho Nam Cung Duệ ăn vào, một viên đan dược này cùng viên vừa rồi hiệu quả không khác mấy, khi ăn vào cũng làm cho

người ta cảm giác rất thoải mái, có thể giảm bớt bệnh trạng, nhưng không có biện pháp hoàn toàn trị tận gốc bệnh trạng, vậy phải làm sao bây giờ?

Phượng Lan Dạ đứng thẳng người, nhìn về Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp biết đan dược này không thể hoàn toàn giải trừ thi độc, lúc này ánh mắt Phượng Lan Dạ loé sáng, nhớ tới một điểm quan trọng, nếu như dùng máu của nàng làm thuốc dẫn, không biết hiệu quả không phải sẽ rất tốt sao, lập tức đem ngón tay đưa đến mép, cắn nát xong bảo Nam Cung Duệ há mồm, nhiều hai giọt máu vào trong miệng của hắn.

Nam Cung Duệ kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu này, khi bắt đầu làm chuyện gì cũng chấp nhất bình tĩnh, còn có sự tàn độc lúc trước, bao nhiêu diện mạo khác nhau lại tồn tại trong một người.

Máu ăn vào, sau một nén hương trôi qua, hai người phát hiện quanh thân Nam Cung Duệ nhìn bằng mắt thường đã thấy biến hóa, các mụn nước không hề nổi dày đặc, cũng không phát đỏ, chỉ cần uống thêm hai ngày, sẽ giải được thi độc.

Nam Cung Duệ cũng phát hiện chuyện này, nên sớm đã cao hứng kêu lên.

"thật tốt quá, không nghĩ tới lại có thể giải thi độc khó hiểu này, Thất đệ muội, người là người mang phúc đến cho dân chúng Định Châu a."

Phượng Lan Dạ nghe lời hắn vừa nói, cũng ngượng ngùng, vội vàng lắc tay: "Đây là việc cần phải làm, Ngũ hoàng huynh cố gắng nghỉ ngơi đi, ta đem cách điều chế một lần nữa điều chỉnh lại, sau đó lập tức cho đưa đến chỗ những người đó."

"tốt"

Nam Cung Duệ gật đầu, cho đến lúc này trong lòng hắn mới thanh tĩnh lại, ngược mắt nhìn Thất hoàng đệ cùng Thất đệ muội rời đi, khóe môi nở

nụ cười.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ trở lại Thụy Vương Phủ, lập tức sai người theo cách điều chế đi lấy thuốc, sau đó ở Thụy trong vương phủ lấy ra một cái bát lớn bắt đầu điều chế được, trong bát được tăng thêm máu của Phượng Lan Dạ, sau đó đưa đến trạm dịch, trong lúc nhất thời quả nhiên đã khống chế được, mọi người tại Định Châu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà Nam Cung Diệp thì thiếu chút nữa vì đau lòng mà chết đi, hắc ôm Phượng Lan Dạ, nhìn nàng bởi vì lấy máu quá nhiều, sắc mặt có chút tái nhợt, không khỏi đau lòng kêu lên.

" Ngày mai không cho lấy nữa, ta lập tức phái người đi Nhu Yên đảo, để cho gia gia mang công thức điều chế ra đan hoàn lúc trước nàng dùng, theo đó mà kê đơn thuốc, ta nghĩ nhất định có thể giải thi độc."

Phượng Lan Dạ nằm trong ngực của hắc, biết hắc vì đau lòng mình, nàng thấy giống như được uống mật ngọt vậy, chẳng qua ngoài miệng lại không ngừng nhắc nhở hắc.

" Người cho rằng gia gia không nghĩ tới sao? Chẳng qua đan dược đó phải có trên trăm loại dược liệu trân quý, nhất thời căn bản là không có đủ, hơn nữa lại hiếm quý vô cùng, muốn tập hợp đủ nhiều dược liệu như vậy, ít nhất cũng phải mười năm, chỉ sợ đến lúc đó tất cả mọi người Định Châu đều chết hết."

Nam Cung Diệp biết lời nói của Phượng Lan Dạ là sự thật, nếu thật có những dược liệu này, gia gia đã sớm chế ra rồi, đâu cần dùng đan dược thay thế kia, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt như đoá bạch mai trong đêm tuyết trắng, làm tim của hắc khó chịu như bị dao cắt.

" Lan Nhi."

" Ta không sao, chỉ cần thêm hai ngày nữa, thì thi độc này sẽ được giải, người yên tâm, ta có thể chống đỡ được" .

" cảm ơn nàng, Lan Nhi, biết không? Mặc dù thế nhân đều nói nàng độc, nhưng chỉ có ta biết, nàng là người thiện lương nhất trong thiên hạ."

" Có người hiểu ta là tốt rồi"

Phượng Lan Dạ vươn tay ôm cổ Nam Cung Diệp, nở nụ cười, rồi cúi mặt vào lồng ngực của hắn, ôn nhu nói: "Ta mệt mỏi, chúng ta trở về nghỉ ngơi một chút đi."

" tốt."

Nam Cung Diệp đâu còn nhiều lời nữa, lập tức ôm nàng trở về Thụy Vương Phủ.

Bởi vì sợ máu thiếu sẽ không có hiệu quả, mà ảnh hưởng đến việc giải độc, cho nên Phượng Lan Dạ lấy một lượng máu không ít, cho nên mới phải khiến cho cả người suy yếu vô cùng.

Cũng may chỉ có ba ngày, nên không cần mất mạng, chỉ như vậy thôi, đã khiến cho Nam Cung Diệp mỗi lần nhìn thấy là mỗi lần đau lòng, hận không được từ trên người của mình lấy máu, giờ phút này hắn thật có chút hối hận, sớm biết vậy ngày đó mình ăn đan dược kia là tốt rồi, thì hôm nay nàng đâu cần chịu tội như vậy, hận hận không được lập tức trở về kinh thành, thời gian gần đây Tề vương điện hạ sắc mặt tối thui, quanh thân âm ngao, ai cũng không dám nhích tới gần.

Bất quá, thật không có uổng phí tâm tư của Phượng Lan Dạ, ba ngày sau, tất cả mọi người trong Định Châu thành bị trúng thi độc, đều sống sót sau tai nạn, rất nhiều người biết đây là công đức của Tề vương phi , vì vậy tất cả mọi người chạy đến ngoài cửa Thụy Vương Phủ dập đầu cảm tạ bọn

hắn, họ tự động tự tán cũng không quấy nhiễu đến bọn họ, chỉ dập đầu ba rồi đi, người này nối tiếp người kia, đến mãi không hết.

Còn giếng nước bị thi thể ném vào, cũng được dùng vôi cùng độc thảo hoá giải, phải trải qua nhiều ngày ngâm thuốc, một cái miệng giếng phải phong toả đến mười ngày, trong thời gian này tất cả nước dùng để uống đều lấy từ nước sông dẫn vào giếng.

Thụy Vương Nam Cung Duệ cũng tự mình tới đây hướng Phượng Lan Dạ nói cảm ơn, nhưng bị Nam Cung Diệp cản lại, bởi vì Phượng Lan Dạ giờ phút này rất suy yếu, cần nghỉ ngơi

Đám người Tây Môn Vân đều bị từ chối ở ngoài cửa, bất quá quà tặng thì vẫn thu, rất nhiều người đưa thuốc bổ tới, hi vọng Tề vương phi có thể sớm ngày khôi phục khoẻ mạnh. Định Châu trừ đi tai nạn, Thụy Vương Nam Cung Duệ lập tức luận tội của Vi Âm, chém đầu ngoài chợ thị chúng, đầu người treo cho cửa thành, sau đó vứt xác nơi hoang dã, không cho phép người mai táng, bởi vậy, Định Châu một lần kiếp nạn này cuối cùng đã hữu kinh vô hiểm mà trôi qua.

Chiều nay ở bên trong quan nha, Nam Cung Duệ tự móc tiền túi, đặt mua liêu một bàn tiệc rượu chiêu đãi đám người Tây Môn Vân cùng Nam Cung Diệp, cùng đi còn có quan viên Định Châu.

Trong bữa tiệc khi nói tới trận dịch lần này, mọi người không khỏi thở dài, cuối cùng đều cảm tạ công đức vô lượng của Tề vương phi, còn có bản lĩnh của nàng thật không nhỏ, Tây Môn Vân nhìn Tề vương Nam Cung Diệp, con người sâu u khó có thể che dấu từng đợt sóng ngầm, nhưng thần sắc trên mặt không thay đổi, nghĩ đến tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ kia, tim của hắn liền mềm nhũn, chỉ hy vọng nàng hạnh phúc là tốt rồi, cho đến hôm nay hắn mới ý thức được, nàng thật ra là một tiểu nha đầu thiện lương, mặc dù mặt ngoài rất lạnh lùng, giống như một con nhím, nhưng khi tháo những gai đâm nàng lại mềm mại vô cùng.

Cả đêm Tây Môn Vân cũng không nói gì, chỉ an tĩnh dùng bữa, nghe lời nói của người khác, bất quá lúc dạ tiệc mau chóng kết thúc, lời nói không sợ hù chết người toát ra một câu.

"Thụy Vương tiếp chỉ."

Nói xong xoay mình đứng dậy, từ trên người lấy ra một đạo Minh hoàng thánh chỉ, Nam Cung Duệ kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng rời tiệc, tất cả mọi người cũng đều đứng dậy, quỳ gối phía sau Nam Cung Duệ, đồng loạt chờ chực thánh chỉ của Tây Môn Vân.

Chỉ nghe thanh âm trầm ổn có lực của Tây Môn Vân vang lên.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế triệu chiếu, hiện nay Bắc cảnh đất Định Châu có cường đạo của Nhu Yên đảo nhiều lần quấy rầy, nay đặc biệt phái ra tướng quân Tây Môn Vân cùng Thụy Vương Nam Cung Duệ, diệt sào huyệt của bọn cường đạo, tùy ý trở về kinh nghe phong."

Thánh chỉ hạ xuống, tất cả mọi người như nằm mộng, nhất là Nam Cung Duệ, ngay cả thánh chỉ cũng quên tiếp, ngừng đầu lên nhìn Tây Môn Vân, trong đồng tử chớp mắt một cái bắn ra ánh sáng khiếp người, âm trầm mở miệng.

"Tây Môn tướng quân, chuyện gì xảy ra vậy? người của Nhu Yên đảo từ trước đến giờ cùng Định Châu nước giếng không phạm nước sông, sao bỗng nhiên muốn diệt sào huyệt của bọn họ?"

Tây Môn Vân dưới chân trầm ổn, mặt mũi đắm chìm, chậm rãi mở miệng: "Thụy Vương không thể làm phật ý hoàng thượng".

Lời vừa nói ra, những người liên quan trong bụng hiểu rõ, nguyên lai là hoàng thượng muốn thừa cơ điều Thụy Vương trở về kinh, nhưng vô cơ xuất binh, cho nên mới phải ra lệnh Tây Môn Vân cùng Thụy Vương đi diệt Nhu Yên đảo, mới có thể cho hắn có một danh phận chính thức để trở

lại kinh thành, lần này đi, thân phận có thể khác trước, lập tức tất cả quan viên quay qua Nam Cung Duệ chúc mừng.

"Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia liễu."

Tây Môn Vân đi tới, đem thánh chỉ đưa tới trong tay Nam Cung Duệ, gần từng chữ mở miệng: "Bởi vì chuyện dịch bệnh, khiến cho tướng sĩ hơi suy yếu, điều chỉnh mấy ngày xong liền chuẩn bị tác chiến."

Nam Cung Duệ cuối cùng cũng kịp phản ứng, đứng lên xoay người rời đi, Tây Môn Vân quát lên: "Đứng lại."

Đợi đến Tây Môn Vân quay đầu nhìn sang, Nam Cung Duệ hướng hắc gầm nhẹ: "Người điên rồi, Nhu Yên đảo là nơi nổi danh dễ thủ khó công, phía ngoài còn có Yên Hải, làm sao đánh?"

Tây Môn Vân cũng không có nói thêm cái gì, hơi cúi người một chút, rồi ưu nhã mở miệng: "Chuyện này để sau thương lượng lại."

Nói xong thì xoay người rời đi, mấy quan viên Định Châu thành thấy Thụy Vương cùng Tề vương, hai người sắc mặt cũng hết sức khó coi, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết xảy ra chuyện gì, nên nào dám mở miệng nói nhiều một câu, đành cáo từ rời đi, ngay cả Tri phủ đại nhân cư ngụ ở trong quan nha, cũng mượn cơ hội chạy trốn, cuối cùng chỉ còn Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ.

Nam Cung Diệp vẻ mặt như minh châu phát ra ánh sáng ngọc chói mắt, giờ này đang nhiễm âm trầm, trong con người sâu u cuộn cuộn, phập phồng những đợt sóng dữ dội.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tây Môn Vân cuối cùng lại có chiêu này, tình huống như thế này chứng tỏ, phụ hoàng đã sớm biết người Nhu Yên đảo căn bản không có quấy rầy Định Châu, hắn sợ dĩ làm như thế, chỉ là muốn để cho Ngũ hoàng huynh có một lý do để khởi hoàn trở về triều.

Tốt, thật là mưu kế thâm sâu a, mọi chuyện đều bị một mình hắc nham giữ trong tay .

Phụ hoàng a, phụ hoàng, nhưng lại có một hai chuyện mà người nham giữ không được.

Nam Cung Diệp khước môi treo nụ cười lạnh, xoay người đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, tự động tự châm một chén rượu, hơi ngửa đầu uống sạch, sau đó nhìn Nam Cung Duệ, trầm giọng hỏi: "Ngũ hoàng huynh, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

Nam Cung Duệ đi tới, lắc đầu, một chút cũng không phát hiện Nam Cung Diệp khác thường, hắc cũng không dễ chịu gì, trực tiếp đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, châm rượu rồi uống một chén, vừa rót một chén cho Nam Cung Diệp, trầm thống mở miệng: "Biết không? Phụ hoàng luôn luôn như thế, ngày đó, chuyện thái tử hoàng huynh làm, ta vô tội lại trở thành đồng mưu, bị giáng chức đến Định Châu , biết không? Khi đó ta chỉ nghĩ đi theo bên người của hắc, mất đi mẫu phi, chỉ muốn phụng bồi phụ hoàng, nhưng hắc lại tự cho là đúng an bài một cái gọi là đường tốt cho ta, bỗng nhiên trên lưng ta đeo một cái tội mưu nghịch, bị giáng chức đầy đến mảnh đất lạnh khủng khiếp này, hiện tại ta đã có thói quen với cuộc sống nơi này, hắc chỉ cần một đạo thánh chỉ, lại muốn đem ta triệu hồi về kinh, người nói đi tại sao hắc phải làm như vậy?"

Nam Cung Duệ giống như rất thống khổ, giọng cao chén rượu, nhìn Nam Cung Diệp: "Chúng ta uống đi, không say không về."

"tốt" Nam Cung Diệp không hề nói gì nữa, uống cạn chén rượu, hai người đồng thời nở nụ cười khổ, tựa hồ không có say, tựa hồ cũng đã rất say.

Nam Cung Diệp nhớ tới những đau khổ mà mình gặp phải, và chuyện mẫu phi đã chết mà còn phải chịu ô nhục, không khỏi cười khổ: "Người

vẫn may mắn một chút, ít nhất hấn làm thế cũng bởi vì yêu thương người, mới dụng tâm suy nghĩ, nhưng mà hấn đối với ta thì sao? Cho tới bây giờ hấn cũng không có yêu ta, nhưng lại làm cho người trong thiên hạ biết, ta là hoàng tử được cưng chiều nhất, biết tại sao không?

Giờ phút này hai người ai cũng nghe không vô lời của người khác, chỉ lằm lủi phát tiết phần hận trong lòng mình.

Cuối cùng thì cũng say, bọn thủ hạ đi tới, đỡ hai người đem bọn họ đưa đi ra ngoài, cứ như vậy, còn một đường về phủ vừa đi vừa kêu: "Thất hoàng đệ, uống."

" Ngũ hoàng huynh uống."

Trong Thụy vương phủ, Phượng Lan Dạ đã ngủ được một hồi, giờ phút này đang ở dưới đèn đọc sách, gương mặt hơi tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không có, bất quá dường như không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, mắt to phát sáng mà có thần, khóe môi treo lên nụ cười nhợt nhạt, Thanh Đại cùng Lam đại đứng ở một bên nhìn chủ tử như vậy, lại có một chút thất thần, mặc dù đều là nữ tử, nhưng sự tao nhã của Tiểu Vương phi làm cho người ta khó thể chống cự, ngay cả nữ tử cũng nhìn đến ngơ ngẩn, huống chi là nam nhân.

Hai tiểu nha đầu đang nghĩ đến nhập thần, thì chợt nghe phía ngoài có tiếng động, sau đó Nguyệt Cầm cùng một gã khác thị vệ, dìu Vương gia đi tới, trong miệng Nam Cung Diệp còn đang lẩm bẩm thì thào nghe không rõ, tựa hồ có chuyện không vui đã xảy ra, cho nên mới phải uống rượu, Phượng Lan Dạ đứng lên, nhìn Nguyệt Cầm và hai người thị vệ đem Nam Cung Diệp thả vào trên giường êm đang trống, nàng không nhịn được nhíu mày hỏi thăm: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hấn không phải là thất thố người, nhất định là xảy ra chuyện gì đó.

Nguyệt Cẩn buông Nam Cung Diệp ra, cung kính đáp lời: "Bẩm Tiểu Vương phi, khuya hôm nay, Tây Môn Vân tướng quân bỗng nhiên lấy ra một đạo thánh chỉ, lệnh cho Thụy Vương tấn công Nhu Yên đảo, cho nên chủ tử vừa nghe liền buồn bực, cùng Thụy Vương uống rượu say."

Phượng Lan Dạ kinh ngạc, chuyện tấn công Nhu Yên đảo là điều trong dự liệu của các nàng, Nam Cung Diệp uống rượu say, bởi vì những hành động liên tiếp của Hạo Vân để làm hấn thống khổ nên mới thất thố, nhưng mà Thụy Vương đang tốt lành sao cũng uống say rượu.

"Thụy Vương làm sao?"

Nguyệt Cẩn bởi vì vẫn đứng ở bên cạnh, cho nên tự nhiên đem lời nói của Thụy Vương Nam Cung Duệ nghe rõ, hấn nhanh chóng đáp lời: "Thụy Vương nói ngày đó chuyện thái tử mưu nghịch, hấn căn bản là không biết gì, liền bị an bài cho tội mưu nghịch, sau đó thì đày đến Định Châu, hiện tại hoàng thượng lại muốn để cho hấn trở về, hấn nói đã có thói quen sống nơi này, cho nên rất thống khổ."

Ánh mắt Phượng Lan Dạ trở nên sâu u, ở bên trong phòng qua lại dạo bước, Thụy Vương như thế nào bây giờ không phải là lúc để quan tâm, nếu thánh chỉ tới rồi, như vậy hồng y hỏa pháo nhất định đã xuất hiện.

"Thiên Bột Thần, Nguyệt Hộc."

Phượng Lan Dạ gọi một tiếng, hai người lập tức xuất hiện, cung kính cúi đầu, Phượng Lan Dạ bình tĩnh ra lệnh: "Lập tức đi trước ra ngoại thành cách Định Châu hai mươi dặm, nơi đó có con sông Giang Hà, ta nghĩ Hồng Y hỏa pháo nếu chuyển tới đây, hấn là dùng đường thủy tới, các người nhanh chóng giám thị hai bên bờ sông Giang Hà, có tin tức gì lập tức tới bẩm báo."

"dạ, Tiểu Vương phi."

Hai người lắc mình rời đi, bên trong gian phòng, Phượng Lan Dạ phát phát tay: "Đi nấu một chén canh giải rượu."

Thanh Đại lập tức lên tiếng: "Dạ, chủ tử"

Mấy người lui ra ngoài, Phượng Lan Dạ ngồi vào bên người Nam Cung Diệp, đưa tay sờ gương mặt của hắn, trên mặt trên người hắn đều rất nóng, tay hắn đưa lên bắt được tay Phượng Lan Dạ, dùng hết sức mở mắt nhìn nàng.

"Lan Nhi, biết không? Hắn làm cái gì cũng muốn tốt cho Ngũ hoàng huynh, nhưng mà đối với ta thì sao? Đối với mẫu phi ta thì sao? Tại sao lại tàn nhẫn như vậy, hắn quá tàn nhẫn."

Nam Cung Diệp từng chữ từng câu ngoan lệ ném ra, ánh mắt một hung tàn lạnh như băng, con người thật giống như một con sói bị thương, hận không được cắn nuốt xương cốt của người làm hắn căm hận, Phượng Lan Dạ vươn tay nắm tay của hắn, không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng hắn hận ý quá mạnh mẽ, mà năng lực mạnh như vậy, nếu thật sự bùng nổ, chỉ sợ Thiên Vận hoàng triều sẽ nhiễm gió tanh mưa máu.

Đang suy nghĩ, thì Thanh Đại từ ngoài cửa bưng một chén canh giải rượu đi vào, Phượng Lan Dạ nhận lấy, hầu hạ Nam Cung Diệp uống vào, sau đó đỡ hắn nằm xuống, ôn nhu mở miệng: "Tốt lắm, không có chuyện gì rồi, ngủ một giấc, đừng nghĩ nhiều, ngày mai có thể có chuyện cần làm?"

"Được."

Nam Cung Diệp nhắm mắt lại, vươn tay chắc lôi kéo Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ dù sao cũng không phiền hà, liền tựa vào giường của hắn mà ngồi, ngồi một hồi liền dựa đến trên người của hắn, vào lúc nửa đêm, Nam Cung Diệp tỉnh lại thấy Phượng Lan Dạ nằm ở trên người của hắn ngủ rất ngon, hắn không đành lòng đánh thức nàng, gần đây thân thể nàng

yếu ớt đi, cho nên đem nàng ôm trở về trên giường, hai người vừa ôm vừa cùng nhau ngủ thiếp đi.

Sau khi trời sáng, Phượng Lan Dạ có chút phản ứng không kịp, chỉ nghe trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm chào hỏi "Lan Nhi, nàng đã tỉnh."

Phượng Lan Dạ theo lời của hắn, chỉ chỉ một bên giường êm, vừa chỉ chỉ lên giường, muốn hỏi hai người bọn họ làm sao mà ngủ thẳng ở trên giường vậy.

Nam Cung Diệp nhìn vẻ mặt mê mang của nàng, không khỏi cúi người hôn lên trán của nàng, Lan Nhi của hắn mới người tốt bụng nhất thế gian, vì cứu những người đó, phải cho nhiều máu như vậy, khiến mình suy yếu vô cùng, nếu không phải như thế, hắn vừa cử động nàng đã sớm tỉnh, so sánh với rất nhiều người trên cõi đời này thì nàng tốt hơn nhiều lắm.

"Người không có chuyện gì chứ?"

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, Phượng Lan Dạ quan tâm hỏi thăm, Nam Cung Diệp lập tức gạt đầu, tối hôm qua hắn đã thất thố rồi, thứ nhất là bởi vì thấy được thánh chỉ, thứ hai là bị tình yêu thương của phụ hoàng đối với Ngũ hoàng huynh kích thích, sau này hắn sẽ không bao giờ đau lòng nữa, nếu nam nhân kia chưa từng thật lòng yêu thương hắn, hắn cần gì phải rối rắm, bởi vì hắn không phải không có tình yêu thương, hắn có Lan Nhi, còn có gia gia, như vậy đã đầy đủ rồi, người không thể quá tham lam, nếu không sẽ không còn gì cả.

"Ừ, ta không sao rồi, không nghĩ tới phụ hoàng thật sự có ý định tấn công Nhu Yên đảo."

Nam Cung Diệp con người thâm thúy âm trầm, khóe môi nở nụ cười lạnh lẽo: "Hắn cho là có Hồng Y hỏa pháo, là có thể muốn làm gì thì làm sao?"

Lần này mình nhất định phải phá hủy hỏa pháo này, để tránh sau nó hại người, nếu như không có vật này, ngày đó Vân Phượng cũng sẽ không diệt, bây giờ lại muốn lấy ra đối phó người trên Nhu Yên đảo.

" chúng ta có thể phá hủy hỏa pháo kia, gia gia không phải là tặng rất nhiều lôi đạn sao? Lôi đạn bắn ra uy lực cũng không nhỏ, chỉ cần có thể tới gần hỏa pháo đó, là có thể nổ hủy kết cấu bên trong của hỏa pháo, như vậy nó sẽ không biện pháp vận hành, chỉ là một hỏa pháo vô ích mà thôi."

Nam Cung Diệp ánh mắt sắc bén, ngược đầu nhìn giữa không trung, nắm chặt tay trầm giọng: "Ừ, hiện tại chúng ta chỉ cần tra rõ hỏa pháo ở địa phương nào? Sau đó phá hủy nó."

" Ta đã phái Thiên Bột Thần cùng Nguyệt Hộc ẩn ở bên bờ Giang Hà , hỏa pháo kia rất nặng, dùng xe ngựa thì không có biện pháp vận chuyển vật này, ta nghĩ nhất định là dùng thuyền lớn chở nó tới đây, cho nên chỉ cần có tin tức, chúng ta có thể phá hủy nó."

" tốt"

Hai người giữ chặt tay nhau, bèn nhìn nhau cười, lần này vô luận như thế nào cũng phải phá hủy Hồng Y hỏa pháo, khiến nó sau này không thể trở ra hại người.

Liên tiếp hai ngày, không có tin tức gì, chẳng những là hỏa pháo, ngay cả bọn người Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ cũng không có động tác khác, bởi vì chứng dịch bệnh, khiến cho tất cả đều rất suy yếu, nên mọi người ở lại nghỉ ngơi sinh dưỡng, bản thân Phượng Lan Dạ thì ở Thụy trong vương phủ an tâm nghỉ ngơi, ai cũng không để ý tới, ăn một chút thuốc bổ, thân thể đã khôi phục rất nhiều, trên mặt thần sắc đại khái đã rất tốt.

Chiều nay, Thiên Bột Thần bỗng nhiên xuất hiện.

"Thiếu chủ, quả nhiên có thuyền lớn dừng ở giữa sông Giang Hà, nhưng không có cặp bờ, phía sau đều có thuyền bè hộ tống, phía trước thuyền có một quái vật rất lớn dùng vải trắng đắp lên, ta nhìn thấy quả nhiên là hỏa pháo"

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa nghe nói, đồng thời nở nụ cười

"Thật sự là quá tốt, không nghĩ tới hỏa pháo quả nhiên chở tới đây."

Bọn họ cũng biết hoàng thượng nhất định là sẽ làm chuyện này, nếu không có hỏa pháo, căn bản không có cách nào động tay động chân đối với người trên Nhu Yên đảo, bởi vì có vật này, cho nên hẳn mới không sợ hãi, thật là quá ghê tởm.

"Như vậy, chúng ta đi trước một bước đến bên bờ Giang Hà, phá hủy hỏa pháo kia."

"tốt."

Hai người thương nghị xong, liền phân phó Thiên Bật Thần vẫn ở hai bên bờ Giang Hà, nếu là có tình huống nào, nhất định phải đến đây bẩm báo cho bọn họ.

Thiên Bật Thần lui xuống, lúc này Nguyệt Cẩn từ bên ngoài đi vào, cung kính bẩm báo: "Vương gia, Thụy Vương gia cho mời, nói tối nay ở quan nha trong phòng nghị sự thương nghị chuyện tấn công Nhu Yên đảo."

"ừ."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau, hai người cũng không lên tiếng, bọn họ vốn muốn đi trước Giang Hà hủy diệt hỏa pháo kia, không nghĩ tới hỏa pháo vừa đến, bọn họ liền bắt đầu thương nghị tấn công Nhu Yên đảo rồi, không đi là không được, Tây Môn Vân nhất định sẽ hoài nghi

, vậy kế hoạch hủy hỏa pháo kế sẽ không thể tiến hành, nhưng nếu như đi thì việc hủy hỏa pháo cũng không làm được, theo cá tính của Tây Môn Vân , ngày mai nhất định mang hỏa pháo đi tấn công Nhu Yên đảo, cho nên phải nổ hủy hỏa pháo trong tối nay.

“ Ta đi.”

Phượng Lan Dạ trầm giọng mở miệng, Nam Cung Diệp lập tức lắc đầu phản đối: "Không được, quá nguy hiểm, nếu không ta qua đó trước, ở một lúc sẽ rời đi, sau đó hai chúng ta cùng nhau dẫn người đi hủy pháo."

Phượng Lan Dạ lập tức lắc đầu, làm như vậy chỉ khiến cho kế hoạch không cách nào thi triển, nếu hãn rời đi, thì Tây Môn Vân sẽ liền phân bố binh lính, phải biết rằng hỏa pháo vừa tới, nên binh tướng Tây Môn Vân còn chưa kịp phân bộ để bảo vệ, cho nên bọn họ mới có khả năng hủy diệt hỏa pháo.

Nếu như kinh động đến hãn, hãn tuyệt đối sẽ không cho bọn họ hủy diệt hỏa pháo , như vậy Nhu Yên đảo sẽ gặp nguy hiểm.

Phượng Lan Dạ một phen suy trước nghĩ sau, chậm rãi mở miệng: "Người chỉ đem theo Nguyệt Cầm, không thể để cho bọn họ khả nghi, những người khác thì theo ta đi, những người của chúng ta cũng không phải là hạng người vô năng, nên mấy kẻ đó còn không có khả năng thương tổn được chúng ta, cho nên người yên tâm đi."

" Nhưng mà thân thể của nàng?"

Nam Cung Diệp căn bản là không yên lòng, liền đưa tay ôm chặt nàng: "Thôi, chúng ta không hủy hỏa pháo nữa."

Tối nay hãn thật rất sợ, trước đây hãn không sợ hãi như vậy, có lẽ bởi vì thân thể nàng còn không có khôi phục, cho nên hãn không yên lòng, trong lòng rất khủng hoảng, hãn tình nguyện không hủy hỏa pháo kia.

Phượng Lan Dạ biết hắc không yên lòng mình, nhưng mà đồng dạng hắc cũng sẽ không cho phép người ta phá hủy Nhu Yên đảo, hơn nữa không thể để cho Tây Môn Vân bọn họ biết người thân của hắc trên Nhu Yên đảo, trong lúc chân tướng còn chưa sáng tỏ, nếu như Hạo Vân để biết thân nhân của Nam Cung Diệp là người Nhu Yên đảo, chỉ sợ ngay cả hắc cũng muốn giết chết, mà hắc còn không có chứng minh được mẫu phi trong sạch, tất cả những chuyện này, Phượng Lan Dạ đều biết, hơn nữa nàng rất tin năng lực của mình, không đến nỗi bị thương tổn gì, những binh lính kia sao? Nàng căn bản không sợ hãi họ.

" Tốt lắm, người đi đi, ta không có việc gì , ta cam đoan với người, nhất định sẽ bình an trở về gặp người" .

Nam Cung Diệp vẫn nhìn nàng không lên tiếng, thật lâu mới gật đầu, ôm nàng: "Nhất định phải biết điều một chút trở lại, ta ở chỗ này chờ nàng."

" ừ, đi đi, đi đi, nhớ, cố gắng trì hoãn thời gian, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ ."

Nàng mỉm cười đứng nghiêm, chọc cho mấy người bên trong gian phòng đều nở nụ cười, hiện tại Tiểu Vương phi thật quá khác lúc trước, mang đến cho Vương gia rất nhiều vui vẻ, cũng mang cho bọn họ rất nhiều hi vọng, cho nên tất cả mọi người đều rất thích nàng.

Nam Cung Diệp vươn tay xoa tóc của nàng, cuối cùng dẫn Nguyệt Cầm đi ra ngoài, khi đi tới cửa trước, hắc không nhịn được một lần nữa quay đầu nhìn sang, mặt của hắc bao phủ ở ánh sáng trong ngọn đèn, chảy tràn ngập hết các loại màu sắc, như ánh sáng ngọc chói mắt, như minh châu trong đám mây mù, như vậy tươi đẹp, như vậy mong lung, sau đó mới đi ra ngoài.

Sắc trời tối lại, đã không có bao nhiêu thời gian để trì hoãn, Phượng Lan Dạ vẫy tay một cái ý bảo Thanh Đại cùng Lam Đại đem mấy tên thị vệ tập

trung tới đây, sau đó cầm lấy ám khí đặc biệt, trên người đeo danh cầm Lục ý, một đám người từ cửa sổ nhảy ra ngoài, tránh khỏi Thụy thị vệ của vương phủ, chạy thẳng tới bên ngoài phủ.

Thanh đại đối với những đường phố ở Định Châu đã rất quen thuộc, cho nên vẫn ở phía trước dẫn đường.

Giữa không trung, sao giăng đầy trời, ánh sáng trải rộng, tuy là mùa hè, nhưng vẫn lạnh lẽo như nước.

Đoàn người tránh khỏi đường lớn, chọn những đường nhỏ mà đi, mấy ngày liên tiếp đấu với thổ phỉ, hơn nữa còn bị dịch độc, dân chúng cũng rất suy yếu, cho nên trên đường cái rất tĩnh lặng, khiến các nàng hành động tự nhiên hơn, mọi người một đường chạy gấp ra ngoài thành, Phượng Lan Dạ bởi vì khinh công có hạn, cho nên liền để cho Thanh Đại mang theo nàng, Thanh Đại dưới chân sinh gió, đoàn người thật nhanh hướng ngoài thành phóng đi.

Hai bên Giang Hà, sóng nhẹ vỗ vào bờ, giữa sông có thuyền lớn đang đậu, cách một đoạn khoảng cách xa xa gần gần, liền có một chiếc thuyền lớn ngừng ở bên bờ, nơi này là tuyến vận chuyển chính của đường sông, mấy cái quốc gia quanh đây chuyển vận hàng hóa, cũng là từ nơi con sông này mà đi.

Phượng Lan Dạ dẫn một đám người đi tới, một đường đi phía trước đuổi theo, rất nhanh liền thấy Thiên Bật Thần cùng Nguyệt Hộc tiềm phục tại bên bờ, ở giữa bờ sông, có vài chục chiếc thuyền lớn đậu mà không cập bờ, lúc này trên thuyền có bóng người đứng đưa, tựa hồ rất cảnh giác.

" Vương Phi, các người đã tới."

Thiên Bật Thần vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ xuất hiện, liền vội vàng chạy đống kéo nàng vào một chỗ trống, để cho Phượng Lan Dạ ẩn núp lại,

mấy người ở phía sau cũng nằm xuống theo, chú ý đến động tĩnh trên thuyền lớn .

" Tình hình sao rồi?"

Thiên Bội Thần vội vàng nhỏ giọng bẩm báo: "Không biết, trên thuyền ngay cả đèn cũng không thắp sáng, chỉ nhìn thấy có vài bóng người di chuyển, nó cũng không cập vào bờ, bất quá lại lộ ra mấy phần thần bí khó lường."

" ừ."

Phượng Lan Dạ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về giữa không trung, đã đến lúc rồi, Nam Cung Diệp đang ở bên kia quan nha thương thảo tình huống tấn công Nhu Yên đảo , có lẽ chờ bọn hắn thương lượng xong, Tây Môn Vân sẽ mang binh tới đây đóng, đến lúc đó muốn hủy diệt hỏa pháo chỉ sợ khó càng thêm khó, cho nên các nàng phải mau sớm ra tay, bây giờ binh của Tây Môn Vân vẫn còn đang ở trong thành, mặc dù Hạo Vân để phái người đến áp tải hỏa pháo, những người đó năng lực cũng chẳng có bao nhiêu, có lẽ bọn họ cho là thần không biết quỷ không hay rồi, huống chi bọn họ không đốt đèn, chính là sợ làm người khác chú ý.

Phượng Lan Dạ suy tư một phen, lập tức ngoắc tay ý bảo mấy người tới đây, phân công nhiệm vụ, sau đó vung tay lên, thân ảnh Thiên Bội Thần liền động, đưa tay mang theo Phượng Lan Dạ, hai người bay lên trời, giống như một con đại bàng giương cánh xuyên qua không trung mà, thẳng nhanh-mạnh mẽ hướng về thuyền lớn, đám người của Nguyệt Hộc cũng không chút do dự, theo sát phía sau, Thanh Đại cùng Lam đại tự nhiên không dám khinh thường, tung người nhảy lên lên, trong lúc nhất thời giữa không trung thật giống như đại điêu (chim lớn) bay đến, rơi thẳng trên thuyền lớn.

Trên thuyền lớn đột nhiên phát ra tiếng vang như sấm.

" Kẻ nào?"

Tiếp theo tiếng quát to, từ trong khoang thuyền xông ra hơn mười đạo thân ảnh, dưới ánh trăng những người này kim quang lập lòe, làm chói mắt người, đứng thành hàng ngăn chặn đường đi của các nàng , Thiên Bội Thần cùng Phượng Lan Dạ vừa rơi xuống thân thuyền, liền thất thanh kêu lên: "Hoàng kim giáp?"

Phượng Lan Dạ không biết lời hăn nói là có ý gì, đôi lông mày nhỏ cau lại, trầm giọng hỏi: "Cái gì hoàng kim giáp."

" Thiên hạ có tam đại kì binh, Hoàng Kim Giáp, Ngân Y Vệ, Đồng Thương Thủ, không nghĩ tới hoàng kim giáp lại ẩn giấu ở trong tay của Hạo Vân đế , khó trách hăn có thể xưng bá thiên hạ" Thiên Bội Thần một lời vừa nói xong, quay đầu lập tức quay đầu về Phượng Lan Dạ mở miệng: "Đi mau, nơi đây không nên ở lâu."

Người đối diện ngửa đầu cười một tiếng, thanh âm nặng nề như sắt vang lên: "Muốn chạy, không có dễ dàng như vậy."

Tiếng nói vang lên như sấm, có thể nghe ra hăn nội lực hùng hậu, hơn nữa toàn thân khôi giáp hoàng kim, ngay cả trên đầu cũng mang nón bảo hộ, trên ánh mắt che một mặt nạ màu vàng, từ đầu tới đuôi nhìn không thấy tới mặt mũi, chỉ cảm thấy giống như một người gỗ, nhưng trong tay hăn đang nắm một cái khiên che ba thước, và một cây thương đầu nhọn khá thô, từ đầu tới đuôi đều do hoàng kim chế tạo .

Dưới ánh trăng, phát ra ánh sáng chói mắt, tiếng người cầm đầu vừa rơi xuống, một tiếng hú dài phát ra ra , trong thuyền lớn một lần nữa lại bay ra hơn mười đạo thân ảnh, những người này thân hình vừa chuyển động, nhanh nhẹn như đang múa, thoáng chốc bày ra một đạo trận pháp , cộng thêm mười mấy người vừa gia nhập, ngoảnh đầu nhìn lại một cái giống như từng đạo tơ vàng, đem mấy người các nàng vây quanh ở chính giữa.

Phượng Lan Dạ sắc mặt lạnh lùng, quanh thân giá lạnh, không nghĩ tới tối nay lại gặp phải kinh địch như vậy, xem ra khó thoát khỏi cái chết, đã như vậy thì liều mạng, nhất định phải phá hủy hỏa pháo này, nghĩ tới đây, lập tức ra lệnh Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc: "Che chở ta, ta muốn phá hủy hỏa pháo này."

" Dạ, "Mọi người lên tiếng, nếu trốn không thoát, thì nên đồng tâm hợp lực phá hủy hỏa pháo.

Trên mũi thuyền, Phượng Lan Dạ ngạo nghễ đứng thẳng, thật giống như đoá hồng mai trong đêm lạnh, mang theo một cỗ nhuệ khí tuyệt mỹ, thân hình chột lóe, Lục ý ở sau lưng đã rơi vào trong tay.

Một tràn thanh âm vang lên, phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, mấy người phía sau liền đánh về phía những binh tướng đang bao vây bọn họ, đáng tiếc hoàng kim giáp không phải là binh tướng tầm thường, trên người bọn họ khô giáp do hoàng kim chế tạo, rắn chắc, ánh mắt bị che lại, lỗ tai cũng được bảo vệ , nên tiếng đàn của Phượng Lan Dạ hiện tại thao túng không được những người này, một phen gạn đục khơi trong, những người đó ánh không động, như hoàng kim côn trong tay. Không chút lưu tình từ bốn phương tám hướng đánh tới, Thiên Bội Thần cùng đám người Nguyệt Hộc quyết tâm liền chết , liền lấy thân thể huyết nhục đối kháng, cho nên trực tiếp xông lên, vừa đánh vừa quay lại nói với Phượng Lan Dạ: "Chủ tử, mau."

Thanh xanh Lam đại phối hợp động tác với Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc, bọn họ ở phía trước vật lộn, các nàng theo sát phía sau đẩy qua, đối với mấy binh tướng hoàng kim giáp bên người, thật giống như không thấy vậy, những cây hoàng kim côn như gió cuốn mưa bay nện vào trên người họ, từng ngụm từng ngụm máu phun ra, nhưng trước sau vẫn kiên trì, dùng che chắn tiền đến quái vật lớn phủ vải gấm màu trắng, hỏa pháo hiện ra ở trước mắt.

Hỏa pháo vừa hiện thân, thân thể Phượng Lan Dạ đã phóng về phía trước, những hoàng kim giáp bao vây bọn họ lập tức biến hóa trận pháp, ý đồ khiến cho bọn họ rời xa hỏa pháo, đáng tiếc mấy người này căn bản bất vi sở động, bọn họ chỉ muốn hủy diệt hỏa pháo, hoàn toàn không còn để ý tới sinh tử nữa rồi, ở trong trận pháp này hoàn toàn không có biện pháp thi triển nội lực hướng chi dù bọn họ có nội lực, ở bên trong nhóm hoàng kim binh tướng, chỉ sợ cũng vô lực khả thi, bọn họ đang mặc hoàng kim giáp, bất kể là đao thương hay là tên nhọn, cũng không biện pháp làm bị thương bọn họ, hướng chi là lại có trận pháp tốt nữa, thì lại càng không có biện pháp đắc thủ, cho nên mọi người chỉ muốn hủy diệt hỏa pháo.

Phượng Lan Dạ thân hình kiêu nhỏ, xoay mình ngồi chồm hổm lướt qua khe hở ở giữa Thanh Đại cùng Lam đại, chạy thẳng tới hỏa pháo, một quả lưu lôi nằm trong tay bắn ra, bởi vì nàng hiểu biết cấu tạo của hỏa pháo, nên trực tiếp đem lưu lôi ném vào trong chỗ nạp đạn của hỏa pháo, sau đó hướng Thiên Bội Thần cùng đám người Nguyệt Hộc kêu lên: "Nhanh, lui về phía sau."

Nói xong thân hình của nàng bắn ra phía sau, liền mở ra con đường, Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc bổ nhào theo, lúc này mấy tên thị vệ của Tề vương phủ đã mất mạng ở trong trận pháp hoàng kim giáp, nhìn lại một cái chỉ còn có Thiên Bội Thần cùng Nguyệt Hộc, còn có Thanh đại cùng Lam đại.

Lúc này lưu lôi "oanh" phát ra một tiếng nổ, sau đó liền có mảnh đạn ... từng cái từng cái rơi vào trong nước sông.

Những kì binh hoàng kim giáp vừa chuyển đổi tiếp, chính là trận pháp tử vong, những người này dám can đảm hủy hỏa pháo, thật sự muốn chết.

Trên Giang Hà, ngọn lửa bùng lên, kim quang bay múa, thật giống như một tấm lưới vàng, nặng nề vây khốn mọi người, Thiên Bội Thần bình tĩnh ra lệnh: "Chúng ta hợp lực, đem chủ tử đưa ra ngoài."

" Được"

Tiếng nói của mọi người vừa vang lên, Phượng Lan Dạ làm sao chịu đồng ý, lạnh lùng mở miệng: "Có chết chúng ta cùng chết"

Nói xong Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tay hướng bên ngoài bay ra, ngân châm đâm thẳng tới những người đó, đáng tiếc tất cả đều rơi xuống mặt đất, không có một chút tác dụng. . .

Trong đêm tối, không khí tử vong bao phủ tràn ra ở trên sông Giang Hà .

.....

Lúc này trên đường cái ở Định Châu thành, hai con tuần mã đang phi nước đại chạy nhanh đi, một nam một nữ đón gió mà chạy, hai người một đường phi vừa nhanh vừa mạnh mẽ, giống như hai đạo gió lốc quần ở giữa không trung bay múa, giống như bướm bướm múa trong đám mây, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Trước cửa Thụy Vương Phủ, có hai người tung mình xuống ngựa, thị vệ gác cửa lập tức ngăn cản: "Người nào?"

Nữ tử cầm đầu giương lệnh bài trong tay lên, trầm giọng hỏi: “Ta là An vương phi, Tề vương cùng Tề vương phi đâu"

Thị vệ kia lập tức sợ hãi quay đầu đem nữ tử này dẫn vào bên trong phủ, đi đến chỗ ở của Tề vương phi, đáng tiếc đến trước cửa liên tiếp kêu hai tiếng, nhưng không thấy ai, cuối cùng thị vệ mở cửa, chỉ thấy bên trong gian phòng không có một bóng người, thị vệ kia kỳ quái mở miệng: "Lúc trước rõ ràng trong phòng a, sao giờ không thấy đâu ?"

An vương phi Tư Mã Vụ Tiễn sắc mặt trầm xuống, khó coi dị thường, một tay kéo cổ áo của thị vệ kia : “ Tề vương đâu?"

" Tề vương cùng Vương gia chúng ta ở quan nha cách vách thương thảo kế sách."

" Lập tức mang ta đi Giang Hà, lập tức."

Tư Mã Vụ Tiễn sắc mặt đen chìm giống như bức tượng quý, một bên Văn Lương không nhịn được mở miệng: "Công chúa, chúng ta hay là đi thông báo Tề Vương đi"

“ Không còn kịp rồi."

Tư Mã Vụ Tiễn lạnh lẽo nói, một cái tay tóm tên thị vệ kia dẫn đi ra ngoài, một nhóm ba người làm rất nhiều người nhìn, không biết xảy ra chuyện gì, Tư Mã Vụ Tiễn cũng không để ý tới, hướng về phía mấy tên thị vệ đứng ở cửa ra lệnh: "Ta là An vương phi, lập tức đi cách vách báo cho Tề vương, bảo hắn lập tức đến bên kia sông Giang Hà."

Nói xong nàng phi thân lên ngựa, đem tên thị vệ ném cho Văn lương ở phía sau , Văn lương đỡ thị vệ kia, hai người cùng lên ngựa, chạy thẳng tới sông Giang Hà ngoài thành .

Trên bờ sông Giang Hà, bọn người Thiên Bội Thần ở trên thuyền lớn đã trúng mấy đao, trận pháp đối thủ chẳng những lợi hại, hơn nữa võ công bọn họ đều bất phàm, quan trọng hơn là bọn họ đông người, mấy người bọn hắn kiên trì không được bao lâu nữa, kể duy nhất hiện nay chỉ có đem Vương Phi đưa ra ngoài, Thiên Bội Thần chủ ý đã quyết, dưới tay dùng lực ngưng tụ vào tay, năm sau lưng Phượng Lan Dạ bình tĩnh hướng phía sau mấy người ra lệnh: "Bắt đầu."

Lệnh vừa rơi xuống, một người một chưởng đặt ở trên lưng đối phương, chưởng lực của mấy người họ kết nối với nhau, đem tất cả lực đạo tập trung ở vào trên người Thiên Bội Thần, những người này nội lực vốn đã cao thâm, lúc này ngưng tụ ở chung một chỗ, tất nhiên sẽ vô cùng mạnh mẽ, thoáng cái đột phá một cửa của trận pháp, đem Phượng Lan Dạ đánh bay ra

ngoài, nháy mắt rơi cách xa mấy chục thước, đứng ở bên bờ trên cỏ, Phượng Lan Dạ xoay người nhìn lại, trong mắt xông ra lệ nóng, nàng biết đám người Thiên Bội Thần khó thoát khỏi cái chết, nếu bọn họ đã hợp lực cho nàng ra ngoài, nếu còn quay đầu lại nữa chỉ có con đường chết, nên cũng không nhìn nhiều, tay nắm Lục ý cầm quay đầu liền đi.

Ai biết nàng mới vừa vọt ra đi mấy chục thước, liền thấy sau lưng thuyền lớn ... trên một chiếc thuyền lớn khác, phi thân bay ra hơn mười đạo thân ảnh, vẫn là hoàng kim khôi giáp, thì ra là trên mỗi chiếc thuyền đều cất dấu một nhóm hoàng kim giáp, những người này tay cầm kim côn chống trên mặt đất, gió vừa nổi lên, họ phi thân mạnh mẽ hướng về phía này, nhanh như gió lốc, nháy mắt liền đuổi theo Phượng Lan Dạ, lúc này Phượng Lan Dạ nhanh nhẹn tựa như một con thỏ hoang bị truy đuổi, hoàn toàn không có năng lực đánh trả, trên thuyền đám người Thiên Bội Thần bị bao vây rồi, trong khi nhiều người như vậy vây khốn một mình nàng, nàng làm sao là đối thủ, chẳng lẽ phải chờ chết sao, tuyệt đối không bao giờ?

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ , thì dưới chân càng tăng cước bộ, rất nhanh liền đến một con đường, lúc này trên đường lớn có rất nhiều binh mã chạy đến, có người từ lập tức quay cuồng nhảy xuống, chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi.

" Lan Dạ."

Phượng Lan Dạ cho là mình lảng tai rồi, làm sao mà có thể nghe được thanh âm của Vụ Tiễn đây, nàng ấy không phải đang ở xa ngàn dặm sao? Xoay người ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng không phải là Vụ Tiễn thì là người nào? Theo sát phía sau nàng ấy là Văn Lương, Văn Lương đuổi tay ra, thúc ngựa chạy về hướng Phượng Lan Dạ, trầm giọng nói với chủ tử của mình: "Mau, mang Tề vương phi đi, trốn vào phía Tây cánh rừng , nơi đó có cây gai."

" Được "Tư Mã Vụ Tiễn đưa tay lên lôi Phượng Lan Dạ xong liền chạy, Văn lương cùng người thị vệ kia bị cản ở phía sau, các nàng rất nhanh phóng vào bầy rập chông gai rậm rậm của núi rừng, ở trong núi rừng những Hoàng kim kì binh đang tập kích Văn lương, chỉ để lại mấy người đối phó hãn, những người khác như cũ theo sát các nàng không tha, lúc này bởi vì đã vào trong rừng, màn đêm đen nhánh một mảnh, sương mù nặng nề , trong lúc nhất thời không có biện pháp bắt hai người các nàng , hai người ở phía trước thì giống như chuột đất, tìm kiếm chỗ mà chui , người phía sau lấy tay gầy đẩy , theo sát không nghỉ.

Phượng Lan Dạ vừa chạy trốn chết vừa hỏi: “ Vụ Tiễn, tỷ điên rồi, tỷ cùng Văn lương làm sao có thể chạy đến nơi đây"

Tư Mã Vụ Tiễn cười lên: "Ai bảo muội đã cứu ta mạng chứ, ta tự nhiên muốn phải cứu muội, ta vốn muốn chạy tới ngăn cản muội, ai ngờ cuối cùng lại chậm một bước."

" Tỷ làm sao biết ta muốn hủy hỏa pháo này."

“ Ngày đó Vân Phượng quốc chính là bị hỏa pháo này tiêu diệt, cho nên ta vừa nghe Nam Cung quân cùng mấy người khác nói tới chuyện hỏa pháo, ta liền biết muội tới Định Châu nhất định là vì hủy diệt hỏa pháo này."

Phượng Lan Dạ nhất thời không biết nói như thế nào, thật ra chuyện nàng hủy hỏa pháo không phải là vì người Vân Phượng quốc, mà là vì người trên Nhu Yên đảo, bất quá bây giờ nói những thứ này thì có tác dụng gì, nhìn những người phía sau theo sát không thôi, không khỏi cười khổ.

" Vụ Tiễn, ta sẽ liên lạc đến tỷ."

Đối với tình huống trước mắt, Tư Mã Vụ Tiễn thản nhiên cười mở miệng: "Tỷ muội chúng ta đánh cuộc, không cầu cùng sống chỉ mong cùng chết, kiếp sau còn làm một đôi tỷ muội, ta sanh ở trong hoàng thất, nhưng

không có thân tình, cho nên tình nguyện làm một đôi tỷ muội nhà bình thường."

" tốt."

Hai người một đường leo lên phía trên , cuối cùng cũng tới bên cạnh một vách núi đen, không thể tiếp tục đi cũng không còn đường lui nữa rồi, Tư Mã Vụ Tiễn vươn tay nhìn binh tướng kia chậm rãi đi tới, ngay cả đầu và mặt của bọn hắn cũng nhìn không thấy, chỉ thấy gương mặt tràn đầy kim quang, hai nữ nhân thản nhiên cười.

" Lan Dạ, xem ra hôm nay, chính là ngày chết của chúng ta,."

" Vụ Tiễn, "Hai người nắm chặt tay xoay người quyết tuyệt tung mình bay xuống vách đá phía sau, mười mấy tên hoàng kim kì binh vọt tới trước vực ngắm nhìn, chỉ thấy hai nữ tử hai tay nắm chặt, giống như một đôi bướm bay múa, thật nhanh rơi xuống, còn nghe được tiếng cười nhẹ nhàng của các nàng: "Lan Dạ, người có chuyện gì hối hận không?"

"Ta hối hận, ta muốn nói với Diệp, ta yêu hắn, ta thích hắn, ta nghĩ cùng hắn vĩnh viễn ở chung một chỗ."

" Được rồi , đừng suy nghĩ, nếu có kiếp sau chúng ta làm một đôi tỷ muội tốt."

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn hai người hai tay nắm chặt, nàng chợt nhớ tới Huyền Thiên tâm pháp, có thể khiến cho tốc độ rơi nhanh chóng giảm xuống hay không? Vừa nghĩ tới đây, lập tức hai mắt nhắm lại, thi triển tâm pháp, nàng bây giờ hoàn toàn buông lỏng, sớm đem sinh tử đưa ngoài suy nghĩ rồi, lúc này, từ đan điền trào ra nhiệt lưu thoáng cái đánh sâu đi lên, sương trắng quay chung quanh, bao trọn các nàng, Phượng Lan Dạ lòng mừng rỡ, không nghĩ tới Huyền Thiên tâm pháp vào lúc này lại đột phá được, nó đã tăng lên một cấp bậc, mà sở dĩ thăng cấp được, là bởi vì phải đột phá sinh tử, đưa vào tử địa rồi sau đó sống lại, mới có thể

đột phá tầng thứ hai, nếu như không có sinh tử kiếp này, chỉ sợ nàng vĩnh viễn sẽ đột phá không được, nghĩ tới đây, khoe môi dâng lên ý cười.

Mà lúc này bên vách núi, một nam tử tuấn mỹ như trích tiên, đang đứng bên cạnh vách núi, tựa hồ bị ngậy đại hoá đá, trong thiên địa đều mất đi màu sắc, thân hình lay động hai cái, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mà hắc vừa có phản ứng đầu tiên, thì thân hình đột nhiên hướng phía dưới vách đá nhảy xuống, cũng trong lúc này hai người một tả một hữu thật nhanh tung người lôi kéo hắc lại, ba người cùng nhau rơi xuống, Thụy Vương Nam Cung Duệ, cùng Đại tướng quân Tây Môn Vân liên thủ cũng không ngăn cản được hắc, cho đến lúc này, hai người mới thanh tỉnh biết được, thì ra Tề vương điện hạ thân thủ tốt như thế, nhưng thời gian cấp bách, không có cơ hội suy nghĩ nhiều, Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ hai người hợp lực lại đánh bất tỉnh Nam Cung Diệp, sau đó thân hình xoay mình nhúng một cái, liền mang theo hắc phóng lên vách đá.

Ba người đứng ở trên vách đá, một người hôn mê, hai người sắc mặt phức tạp, đồng dạng cũng vô cùng đau đớn.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 92

Tề vương Nam Cung Diệp cùng bọn người của Nam Cung Duệ ở tại trong phòng nghị sự quan nha, thương thảo vấn đề tấn công Nhu Yên đảo, cả đêm Nam Cung Diệp có chút không yên lòng, bên tai vẫn nghe Tây Môn Vân bố trí, còn có sự phản đối của Thụy Vương, đáng tiếc lần này Tây Môn Vân là phụng ý chỉ hoàng thượng, bất kể Thụy Vương có đồng ý hay không, hắn cũng phải tấn công Nhu Yên đảo, bất quá hắn không đường nào để tiến vào Yên Hải, nhưng Nam Cung Duệ lại lắc đầu nói không biết, trong lúc nhất thời làm cho phòng nghị sự lâm vào bế tắc.

Ai mà biết được Thụy Vương căn bản không muốn vào kinh, trong đáy lòng Tây Môn Vân cũng có vài phần kính nể hắn.

Lúc này, thị vệ của Thụy vương phủ bỗng vọt vào bẩm báo.

"Không xong, có một cô gái tự xưng là An vương phi ào ào xông vào Thụy Vương Phủ, còn mang theo một thị vệ, lệnh cho thuộc hạ đi bẩm báo với Tề vương, nói hắn lập tức đến trước Giang Hà."

Tề vương Nam Cung Diệp sắc mặt trầm lại, nắm chặt hai tay, các khớp ngón tay một mảnh xanh nhạt, mắt lạnh bắn ra bốn phía, sau đó liền xoay người hướng ra bên ngoài, lúc này trong quan nha rất nhiều người bị kinh động, vẻ mặt Tây Môn Vân cũng rất khó coi, theo sát phía sau thân hình của Nam Cung Diệp mà phóng ra bên ngoài, chậm chậm mở miệng.

"Nàng không phải là muốn đi hủy hỏa pháo chứ? Nhưng hỏa pháo là do hoàng kim giáp trong coi."

" Cái gì?"

Trong thiên hạ có tam đại kì binh hoàng kim giáp đứng vị trí thứ nhất, thứ hai là ngân y vệ, nhưng ngân y vệ ở trong tay thái tử Lâm Phong quốc, cái cuối cùng là đồng thương thủ nằm ở trong tay của quốc vương Úc La.

Chẳng qua là không ai biết hoàng kim giáp lại nằm ở trong tay của Hạo Văn Đế, lần này lại phái bọn họ ra ngoài áp tải hỏa pháo kia, mà hoàng kim giáp trước nay chỉ có thắng không bại bao giờ, có thể thấy rằng họ lợi hại như thế nào, vậy Lan Nhi cùng đám người Thiên Bội Thần không phải là đối thủ của hoàng kim giáp, tuần nhan của Nam Cung Diệp bây giờ giống như một tờ giấy trắng, thân hình lay động hai cái, cuối cùng không nói gì, vọt ra khỏi quan nha, thấy có người dắt ngựa tới đây, liền phi thân lên ngựa chạy thẳng tới Giang Hà.

Phía sau Tây Môn Vân cùng Thụy Vương Nam Cung Duệ cũng theo sát một bên giống như trước, Tri Phủ Định Châu lập tức chỉ huy dẫn một phần binh tướng đi theo, quan trọng nhất là phải bảo vệ tốt đám người của Thụy Vương cùng Tề vương.

Nam Cung Diệp giục ngựa chạy như điên, ở trong lòng lớn tiếng chậm rãi tự nhủ.

Lan Nhi, nàng vạn lần phải chịu đựng chờ ta đến.

Lan Nhi, nàng đã đáp ứng ta, phải ngoan chờ ta trở lại, nàng đừng bỏ lại ta.

Lan Nhi, là lỗi của ta, ta không nên để một mình nàng đi trước, nếu như nàng có việc, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình.

Lan Nhi, nếu như nàng có một chút tổn thương nào, ta thề sẽ để cho giang sơn này phải chôn chung cùng nàng.

Đến cuối cùng Nam Cung Diệp ở trên ngựa điên cuồng hét lên, sợi tóc trên không trung khiêu vũ thành một đoàn, giống như một loại mực đậm, tiếng vó ngựa tựa như sóng cuống gào thét, phía sau Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ trong lòng cũng đồng dạng khó chịu, còn thêm một phần lo lắng, nếu như Tề vương phi xảy ra chuyện gì, Tề vương thật không biết sẽ như thế nào ?

Ba con ngựa chạy trên đường lớn Định Châu, giống như ba đạo tia chớp trong nháy mắt không thấy bóng dáng nữa.

Ở Giang Hà, trên thuyền lớn, đám người Thiên Bội Thần liều chết quyết chiến, mặc dù võ công bọn họ bất phàm, nhưng là đối mặt với cường đại kỳ binh hoàng kim giáp , trốn chỗ nào cũng không được , chỉ biết liều chết đánh một trận, cuối cùng Nguyệt Hộc, Thanh Đại cùng Lam đại toàn bộ đều chết trận, chỉ còn lại Thiên Bội Thần, mà lúc này trên người hắn toàn là những vết chém, trước mắt thấy đã không xong.

Cũng may ở một khắc cuối cùng, Nam Cung Diệp chạy tới, thân hình hắn chợt lóe lên giống như chim ưng bay tới, quanh thân cương khí cường đại , phóng ra bên ngoài, vũ khí trên tay hoàng kim giáp đánh đến trên người của hắn, đều bắn ngược trở về, cổ tay bị lực phản ngược tê rần, họ đang định lần nữa xông lên, phía sau Tây Môn Vân đã chạy đến trầm giọng quát lên bảo ngưng lại: “ Lớn mật, dám động thủ trên người vương gia điện hạ."

Một lời rơi xuống, thủ lĩnh hoàng kim giáp lập tức vung tay lên, toàn bộ mấy người ở phía sau đều lui vào bên trong thuyền lớn.

Ánh trăng như nước bao phủ cả thuyền lớn, trên mũi tàu vết máu loang lổ, thi thể ngổng ngang, Nam Cung Diệp đã sớm loạng choạng đến bên người Thiên Bội Thần: "Lan Nhi đâu rồi, Lan Nhi đâu."

" Nàng đi hướng bên kia."

Thiên Bội Thần đưa một ngón tay chỉ ra, sau đó liền ngất đi, Nam Cung Diệp đứng lên bóng dáng lập tức biến mất như một cơn lốc, ném một câu nói cho Nguyệt Cầm: "Lập tức đưa hân trở về chữa trị."

" Dạ, Vương gia."

Nguyệt Cầm rất sợ Vương gia xảy ra chuyện gì, vội vàng nhìn về phía Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ kêu lên: "Thụỵ Vương gia, Tây Môn tướng quân, mau đi cùng Vương gia nhà ta, hân nhất định sẽ làm ra chuyện kịch liệt a."

Lời vừa nói ra, Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ liền thức tỉnh, vội vàng xoay người hướng bên bờ phóng đi, phía sau thủ lĩnh hoàng kim giáp trầm giọng mở miệng: "Tây Môn tướng quân, hỏa pháo đã bị hủy."

" thúỉ lắm, lúc này còn quản hỏa pháo."

Tây Môn Vân tức giận mắng một tiếng, cùng Nam Cung Duệ kẻ trước người sau chạy thẳng tới thân ảnh phía trước, một nhóm ba người, đồng loạt đi vào bên trong núi rừng .

Trên đỉnh núi một bóng người cũng không có, gió núi gào thét qua lại, khắp núi chỉ thấy một màn thê lương, Nam Cung Diệp chạy vội tới bên vách núi, chỉ thấy hòn đá trên vách núi, dính một mảnh vải trắng , hình như là do quần áo rách mà lưu lại , đây chính là quần áo trên người Lan Nhi, trong nháy mắt, Nam Cung Diệp chỉ cảm thấy trong lòng có mọi loại dự cảm không tốt, thiên địa nơi này không còn màu sắc, hân không còn có cái gì nữa, hân vốn cho là còn có Lan Nhi, như thế đã đầy đủ rồi, mặc dù biết nam nhân kia đối phó với hân, đối phó với mẫu phi, hân muốn học cảm ơn, bởi vì ông trời đã tặng một người cho hân yêu thương, hân cảm thấy vậy là đủ rồi, nhưng mà bây giờ không còn cái gì nữa.

Đau đớn tràn ngập quanh thân hân, đại não ngẩn ngơ, cái gì cũng không suy nghĩ được, sau đó Nam Cung Diệp tung người hướng vách đá nhảy

xuống.

Cuộc đời thống khổ như thế, nếu không có thể sống, sao không theo nàng cùng chết đi, chỉ cầu kiếp sau sẽ gặp lại.

Lan Nhi, ta tới cùng nàng đây.

Theo sát phía sau chạy tới , Đại tướng quân Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ vừa nhìn thấy, liền không suy nghĩ được nhiều, tung người xuống ngựa, một tả một hữu lôi hai cánh tay Nam Cung Diệp, đau lòng mở miệng: "Thất hoàng đế, người điên rồi, mau trở về."

Không ngờ Nam Cung Diệp nổi điên, vung tay lên hất hai người đang nắm tay hắn ra, lực đạo vô cùng cường đại, làm cho hai người không thể khống chế được hắn, đáng tiếc lúc này tâm trí hắn bị hao tổn, ra tay loạn xạ, Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ chớp lấy cơ hội, hai người đồng thời ra tay, song chưởng đánh về phía sau ót của hắn, Nam Cung Diệp thoáng cái bị đánh ngất xỉu , tùy ý hai người kéo đi xa khỏi vách đá.

Trên Vách đá, gió thổi gào thét, đêm lạnh tê lương, nghĩ đến hình ảnh xinh đẹp động lòng người của nữ nhân kia, Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ cũng đồng dạng thống khổ đau lòng và tự trách.

Nam Cung Duệ lại càng ngửa đầu nhìn trời, kêu lên.

“Phụ hoàng a, người đến tột cùng còn muốn làm cái gì a, không cần cứ tự cho rằng những chuyện mình làm đều đúng có được không?”

Đáng tiếc núi cao đêm đen, căn bản không có người đáp lại hắn, quanh thân tiếng gió thổi vù vù tựa như tiếng người khóc tê lương.

Hai người mang theo Nam Cung Diệp xuống núi trở về Thụy Vương Phủ, Nam Cung Diệp hôn mê suốt ba ngày ba đêm, cơm nước không ăn, cả người nhìn thật gầy gò ốm yếu, mời bao nhiêu đại phu trị liệu cũng không

thể làm cho hẩn tỉnh lại, thủ hạ Nguyệt Cấn ngày đêm canh giữ ở trước giường, nước mắt cứ rơi xuống .

Gia, người nhất định phải kiên cường, Tiểu Vương phi yêu người như vậy, nếu ở trên trời có linh thiên, nhất định không hy vọng người thống khổ như thế , nàng nhất định hi vọng người có thể sống được vui vẻ một chút.

Nam Cung Duệ cùng Tây Môn Vân thường xuyên sang đây xem hẩn, đáng tiếc Tề vương tựa hồ nhận lấy tổn thương rất lớn, hẩn ngủ mãi không chịu tỉnh dậy, nếu có chuyện gì không may thì làm sao bây giờ? Thời điểm mọi người hết đường xoay sở, thì sang ngày thứ tư, Nam Cung Diệp giống như kỳ tích lập tức tỉnh dậy, nhưng cả ngày hẩn trầm mặc không nói, sát khí trên người so với lúc trước còn nhiều hơn, cả người giống như một khối băng, không thích nói chuyện, chỉ trông ngóng ngoài cửa sổ.

Thấy hẩn tỉnh lại, Nam Cung Duệ rất cao hứng, mặc dù hẩn cái gì cũng không nói, nhưng người bị thương tổn nặng như thế, thì làm sao có thể thoáng chốc liền hồi phục như cũ được, chỉ cần hẩn tỉnh lại là tốt lắm rồi.

Nam Cung Duệ phân phó đại phu cùng Nguyệt Cấn hảo hảo chiếu cố hẩn, nhưng đến ban đêm lại không nhìn thấy hẩn.

Thụy Vương cùng Tây Môn Vân kinh hãi, lập tức phái người ra ngoài tìm kiếm, cuối cùng nghĩ đến vách đá kia, liền nhanh chóng dẫn người đuổi theo, trong lòng không nhịn được lo lắng, Tề vương ngàn vạn lần không nên đi tìm cái chết.

Trên Vách đá, một người đang ngồi xếp bằng, trên mặt bình an, nơi nơi ánh sáng nhu hòa, khóe môi nở nụ cười , một mình hướng về phía dưới vách đá lăm bầm lầy bầy.

Lan Nhi, nàng không phải đã đáp ứng ta sẽ biết điều một chút trở về sao?

Cũng là lỗi của ta, ta không nên để nàng đi một mình , nàng trở lại đi, chúng ta lập tức trở về Nhu Yên đảo, không bao giờ rời xa nữa.

Chúng ta không đều tra chuyện của Mẫu phi nữa, chúng ta không tra xét, chỉ cần người trở lại, ta cái gì cũng không muốn.

Cũng không hận người kia, cũng không trách hần, ta sẽ học cảm ơn ông trời, người trở lại đi.

Một mình hần lầm bầm lâu bầu, tuy nhiên không người nào đáp lại hần, cũng không còn người ôm cổ hần bảo hần biết đều một chút thì nàng sẽ trở lại, sẽ không bao giờ.....còn người hứa hẹn với hần nữa.

Nam Cung Diệp đột nhiên thất thanh kêu lên: "Lan Nhi, tại sao không để ý tới ta, ta thừa nhận ta sai lầm rồi, tại sao nàng không trở lại?"

Cách đó không xa, đám người Tây Môn Vân cùng Nam Cung Duệ đang đứng nhìn, Nguyệt Cầm đang muốn đi tới, thì bị Nam Cung Duệ chặn lại: "Đừng đi, để cho hần phát tiết hết ra, nếu không trong lòng chỉ cảm thấy đau khổ."

Nguyệt Cầm chủ tử nhìn như vậy, cực kỳ đau lòng, nghĩ đến Tề vương phủ sẽ trở lại đáng vẻ lãnh mặc như trước , trong miệng hần dâng lên một cổ vị khổ sở.

Bên vách núi, Nam Cung Diệp vẫn lớn tiếng gào thét , cuối cùng bởi vì hôn mê liên tiếp mấy ngày nên cơ thể hần suy yếu cực kỳ, cũng không còn kêu la được nữa , ngay lập tức trong ánh mắt của hần dâng lên tia thị huyết yêu dị, Lăng Hàn nhìn giữa không trung, khóe miệng là âm trầm cười lạnh.

Nam Cung Khung (là hoàng thượng đấy ^_^), người chờ đó cho ta, ta sẽ không để cho người sống dễ chịu, sau này chỉ cần ta sống một ngày, ta cũng sẽ hành hạ người một ngày, cho đến khi người chết, người sẽ không có một

ngày được sống yên tĩnh, nhưng ta sẽ không để cho người chết , ta muốn người sống để hành hạ người.

Nam Cung Diệp nghĩ xong lại một lần nữa hôn mê, từ xa Nguyệt Cầm thật nhanh chạy tới, khẩn trương kêu lên: “Vương gia, Vương gia.”

Nam Cung Duệ cùng Tây Môn Vân dẫn người đi tới, vội vàng hỗ trợ đỡ Nam Cung Diệp dậy, một lần nữa đem hắc rìi rời khỏi vách núi.

Thụy Vương Nam Cung Duệ thấy thất hoàng đệ thương tâm như thế, trong lòng rất khó chịu, lập tức phái ra rất nhiều binh lực xuống phía dưới vách núi, cùng các địa phương lân cận tìm kiếm , sống thì thấy người, chết phải thấy thi thể.

Thủ hạ lập tức đi xuống đáy vực tìm kiếm, liên tiếp tìm ba ngày ba đêm, nhưng không thấy bóng dáng.

Nam Cung Diệp một lần nữa hôn mê ba ngày ba đêm, đợi đến khi hắc rìi tỉnh lại, đã là nửa đêm, gia gia đang canh giữ ở bên giường của hắc rìi, nước mắt rưng rưng nhìn hắc rìi, vừa thấy hắc rìi mở mắt, liền ôm hắc rìi: "Bảo bối của ta người đừng khổ sở nữa, gia gia cũng rất thương tâm, gia gia cùng người thương tâm a."

Nam Cung Diệp nằm trong lòng của Quỳ cơ lão nhân, không nhúc nhích, hắc rìi cảm thấy, được ôm trong ngực của gia gia thật ấm áp, nhớ tới Lan Nhi xinh đẹp dựa vào trong lòng ngực của hắc rìi, nước mắt của hắc rìi không khỏi chảy xuống, vậy là từ khi Lan Nhi gặp chuyện không may đến giờ, đây là lần đầu tiên hắc rìi rơi lệ, trải qua lần này, trong tim của hắc rìi chỉ còn hận thù, không còn tình yêu nữa.

" Cùng gia gia trở về Nhu Yên đảo đi, chúng ta sẽ không ra khỏi đảo nữa, không bao giờ để ý tới những người đó nữa."

Thấy Nam Cung Diệp thống khổ như thế, Quỳ cơ lão nhân cảm thấy so với mình bị thương còn đau hơn gấp trăm lần, hẩn tình nguyện nhận lấy toàn bộ thống khổ này , không cần làm tổn thương ngoại tôn của hẩn a.

Nước mắt của Quỳ cơ lão nhân chảy xuống lần nữa, hẩn khóc đến tê liệt tâm can, Nam Cung Diệp ngừng đầu lên nhìn về phía hẩn: "Ta sẽ không trở về , ta muốn trả thù cho Lan Nhi cùng những người vô tội kia, ta muốn hủy diệt hoàng kim giáp, ta còn muốn trả lại sự trong sạch cho mẫu phi, từ đó, Nam Cung Khung không còn là phụ thân của ta nữa, hẩn không phải xem ta là hài tử của kẻ khác sao? Từ bây giờ Hạo Vân Đế không còn là phụ hoàng của Nam Cung Diệp ta."

" Diệp Nhi, người muốn như thế nào thì cứ làm như vậy, nhưng phải nhớ một chút, Dạ nha đầu rất yêu người, nàng nhất định không hy vọng người sẽ thương tâm, cho nên bất kể là phá hủy người kia cũng tốt, hủy diệt giang sơn của hẩn cũng tốt, hủy diệt hoàng kim giáp của hẩn cũng tốt, người nhất định không nên tự hành hạ mình nữa, phải bảo trọng sức khỏe?"

Nam Cung Diệp nhìn gia gia đã lớn tuổi, tóc của hẩn trắng xoá còn phải lo lắng cho mình, còn thêm lời nói của hẩn, Lan Nhi nếu như là ở trên trời có linh thiên, nhất định cũng không hi vọng hẩn thống khổ sa sút như thế, cá tính của nàng rất mãnh liệt, có oán báo oán, có cừu tất báo cừu.

" Được, ta đáp ứng người, gia gia, ta sẽ bình tĩnh lại"

Nam Cung Diệp bảo đảm, Quỳ cơ lão nhân ở bên hẩn đến nửa đêm, thời điểm hừng sáng mới rời đi.

Lần này tỉnh lại, đám người Thụy Vương cùng Tây Môn tướng quân phát hiện, Tề vương cuối cùng đã từ từ hồi phục ở bên trong, mặc dù quanh thân Lãnh Mạc, nhìn người lại càng âm trầm tàn nhẫn, nhưng trải qua những chuyện vừa rồi thì rất hợp lí, nên cũng không ai quản hành động thất

thường của hần, bất quá hần đã phối hợp với đại phu để trị liệu, cũng bắt đầu ăn cơm uống thuốc.

Sau khi khôi phục lại tâm tình, chuyện thứ nhất mà Nam Cung Diệp làm chính là ra lệnh cho Nguyệt Cầm đem người đến phía dưới vách đá tìm tòi, nhiều ngày đã qua như vậy, có lẽ không còn gì nữa, nhưng hần đã muốn tìm thì phải tìm, mặc dù Thụy Vương Nam Cung Duệ nói là phái người đi tìm rồi, không có gì cả, nhưng Nam Cung Diệp căn bản không để ý tới.

Cuối cùng mọi người không kiên trì thuyết phục hần nữa, chỉ cần hần có thể khôi phục lại như cũ là tốt rồi, cái gì cũng làm theo hần.

Về phần chuyện tấn công Nhu Yên đảo ,phải hủy bỏ, bởi vì hỏa pháo bị hủy, bọn họ còn có tư cách gì tấn công Nhu Yên đảo, cuối cùng Tây Môn Vân đưa mật thư vào kinh, xin chỉ thị của hoàng thượng, Hạo Vân đế vừa nghe hỏa pháo bị hủy liền tức giận, lại biết Phượng Lan Dạ đã bị giết , cũng không thể làm gì, cuối cùng đem tất cả sự giận dữ đổ trên đầu Nam Cung Diệp, nhưng lại chỉ thị cho Tây Môn Vân, nếu Nhu Yên đảo công không được, thì đổi lại tấn công các nước nhỏ gần biên giới Định Châu, hoàng kim giáp nghe theo sự điều phối và sử dụng của Tây Môn Vân.

Hoàng kim giáp trận pháp kỳ lạ, tạm thời do Tân Môn Vân điều phối, khiến cho hần như hổ thêm cánh, đối phó với những nước nhỏ láng giềng xem giống như trò chơi.

Thụy Vương Nam Cung Duệ muốn cũng phải động, không muốn cũng phải động, cuối cùng trong mười lăm ngày Tây Môn Vân đã công phá thành công tiểu quốc tên là Nam Lương quốc, lập được chiến công, mà lần này công lao toàn bộ quy cho Nam Cung Duệ.

Hạo Vân đế lập tức cho phi mã truyền chỉ, tuyên Thụy Vương Tiến kinh nghe phong.

Tề vương Nam Cung Diệp phái người tìm kiếm không có kết quả, mặc dù thân thể của mình không khỏe,nhưng cũng tự mình đi xuống tìm kiếm, quả nhiên không có gì cả.

Trong lúc đó thánh chỉ của hoàng thượng truyền đến, để cho Đại tướng quân Tây Môn Vân hộ tống Ngũ hoàng tử Thụy Vương vào kinh thành, Nam Cung Diệp theo quân trở về, cùng nhau rời đi Định Châu.

Lúc đến hai người cùng nhau đến, lúc trở về thì chỉ còn một người chất chứa tất cả thâm lương .

Nam Cung Diệp vén rèm nhìn Định Châu càng lúc càng xa, đau lòng khó nhin, che ngực chậm rãi thấp giọng lầm bầm:

"Lan Nhi, sẽ có một ngày ta sẽ trở lại đây với nàng, nàng nhất định phải chờ ta trở lại.."

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn đem bờ hồ nhuộm thành một tấm lụa hồng tuyệt diệu, gió nhẹ thổi qua, tạo nên những gợn sóng lăn tăn, Hoa Cỏ Lau bay múa trong gió, thật giống như từng mảnh tuyết trắng rơi trên mặt hồ, bên bờ hoa đại rực rỡ nở, cách đó không xa, gió thổi xẹt qua mặt nước, nhiều loạn mặt hồ tĩnh lặng.

Lúc này, tiếng vó ngựa vang lên.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo dừng lại cách đó không xa bờ hồ, từ trên xe bước xuống hai người, một tiểu nha đầu quần mỏng mịn màng, trên đầu búi hai búi tóc,miệng cười khả ái, các nàng vừa xuống xe, sau đó xoay người lại vén rèm xe lên, giọng nhỏ đều đều nói: "Phu nhân, người từ từ."

Bên trong xe ngựa lần nữa bước xuống một nữ nhân trung niên, dung nhan ôn hòa, tuy nhiên trên mặt vẫn còn lưu lại dấu vết thương tâm, ánh mắt hồng hồng vì sưng, tựa hồ như khóc rất nhiều.

Phía trước xe ngựa có mấy người cưỡi ngựa, giục ngựa chạy tới, lập tức năm người tung mình xuống ngựa bước qua, đỡ phu nhân dậy đi tới phía trước ngồi xuống, hai người nhìn qua cũng rất đau lòng, lúc này những người khác cũng tung ngựa nhảy xuống, cung kính đứng ở phía sau bọn họ, cùng kêu lên một câu: "Đại nhân?"

Nam tử trung niên đang mặc trường bào màu sẫm, lông mày chau lại, vung tay phất phất: "Các người đến bên cạnh rửa mặt một phen đi, lát nữa tiếp tục lên đường, tối nay nhất định phải tìm được khách điểm dừng chân."

"Vâng, đại nhân."

Mấy người thật nhanh phân tán ra, nam tử trung niên liền ngồi xuống bên cạnh nữ nhân trung niên, lôi kéo tay nàng ôn nhu khuyên lơn: "Tuệ Như, đừng thương tâm nữa, chúng ta đã tận lực, Thanh Nhã sẽ không trách chúng ta."

Phu nhân kia vừa nghe hắt nói tên của nữ nhi, một lần nữa rơi lệ khóc lên.

Trung niên nam tử này là tri phủ Tiêu thành, Tiêu thành ở phía tây nam của Thiên Vận Hoàng Triều, một bên là Giang Hà, qua bên kia sông chính là Lâm Phong quốc, lần này hắt đến Bắc cảnh, là vì chữa bệnh cho nữ nhi, hắt biết ở chỗ này có một người được gọi Thần Y Bách Lý Hạo, bởi vì năm xưa Bách Lý Hạo chịu của hắt một ân tình, sau đó phái người đưa tin cho hắt, ngày sau nếu như cần, cứ đến núi Thái Nghĩa ở Bắc cảnh tìm hắt, hắt sẽ trả lại ân tình năm xưa.

Lần này nữ nhi bệnh nặng, những đại phu trong thành điều thất thủ vô sách, cho nên hắt mới mang theo phu nhân cùng nữ nhi đến Bắc cảnh, xin Bách Lý Hạo chữa bệnh cho nữ nhi, ai ngờ chưa gặp được vị thần y kia thì Thanh Nhã đã qua đời, bọn họ còn cần đi tìm Bách Lý Hạo làm chi nữa? Vốn định mang thi thể của Thanh Nhã trở về Tiêu Thành, nhưng mùa hè

trời nắng nóng, mà đoạn đường quay về hơn mười ngày lộ trình, căn bản không có biện pháp mang thi thể nữ nhi trở về, cho nên chỉ có thể đem thi thể Thanh Nhã an táng tại chỗ này, đợi đến ngày sau sẽ di dời mộ phần của nữ nhi.

Thanh Nhã chết đi, trong lòng phu phụ họ cũng rất đau, bọn họ chỉ có một nữ nhi là Thanh Nhã, vậy mà kẻ đầu bạc phải đưa tiễn kẻ đầu xanh, làm sao mà họ không đau lòng cho được, nhưng biết phải làm như thế nào chứ? Người chết thì đã chết, kẻ sống vẫn phải sống a.

Hai tiểu nha đầu ở một bên không nhịn được mà rơi lệ theo.

Tất cả mọi người đều đau lòng, đang lúc ấy thì ở bờ sông có người lên kinh hô lên tiếng: "Đây là cái gì? Tại sao lại có người thế?"

Lập tức có người chạy tới bẩm báo: "Đại nhân, ở bờ sông phát hiện một người, không biết có chết hay không?"

Tô Diễn vừa nghe liền đứng lên, lập tức từ trên bờ sông đi đến, phía sau phu nhân Tuệ Như cũng đứng lên, vừa lau nước mắt vừa đuổi theo hướng bờ sông, lúc này đã có binh tướng đem người nọ vớt lên, đặt ngang trên mặt đất, đưa tay thử dò xét một chút, kêu lên: "Còn thở?"

Nhưng khi mọi người nhìn trên mặt người nọ, tất cả đều sợ hết hồn, chỉ thấy gương mặt đã bị hủy hết, huyết nhục mơ hồ một mảnh, căn bản thấy không rõ gương mặt của nàng, chỉ biết là ướcc chừng bộ dáng nàng khoảng mười hai, mười ba tuổi, vẫn còn là một cô bé.

Lúc này Tô Diễn cùng phu nhân Tuệ Như đã đi tới, Tuệ Như kia vừa mới mất đi nữ nhi, giờ phút này vừa thấy cô bé kia hôn mê bất tỉnh, dung mạo của nàng còn bị phá hủy, đã sớm đau lòng kêu lên: "Đứa nhỏ đáng thương".

Tuệ Như cũng không ngại bẩn, một bên kéo cô bé kia vào trong ngực, liền hướng Tô Diễn kêu lên: "Lão gia mau vào núi Thái Nghĩa, nhất định

phải cứu được nàng, chúng ta đã không có Thanh Nhã, lão ông trời nhất định tặng cho chúng ta một nữ nhi đấy, mau cứu, cứu nàng a."

Cô bé này nho nhỏ giống như Thanh Nhã, sau này nàng sẽ là nữ nhi của mình.

Tô Diễm biết phu nhân mất nữ nhi nên đau lòng, bây giờ thấy cô bé này, thoáng cái mẫu tính tràn lan rồi, hẳn cũng không trách nàng, liền gật đầu đồng ý, quay lại phân phó đi xuống: "Mau, nhìn xem chung quanh, còn có gì nữa không?"

Không biết cô gái nhỏ này tại sao lại bị đã thương nặng như thế, ai lại xuống tay ngoan độc vậy, đã thế còn hủy đi dung mạo của nàng, lòng dạ quá ác rồi.

Dưới mệnh lệnh của Tô Diễm, mấy binh tướng thủ hạ đi chung quanh tìm kiếm, rất nhanh liền lại có phát hiện.

"Đại nhân, bên kia còn có một người, không biết chết hay chưa?"

Tô Diễm lập tức bước đi đến, mấy người kia ba chân bốn cẳng đem người vớt lên, vừa đặt xuống thì biết đây là một cô gái trưởng thành, dung nhan cũng bị phá hủy, chẳng qua so sánh với tiểu nha đầu vừa rồi nhẹ hơn một chút, nhưng trên người nữ nhân này đều bị thương, so với tiểu nha đầu còn muồn nặng hơn nhiều.

"Đại nhân, người nhìn còn có còn thở đây?"

"tốt, lập tức đem các nàng mang lên trên xe ngựa, chúng ta vào núi Thái Nghĩa, nếu các nàng đã gặp được lão phu, tất nhiên là dụng ý của trời, lão phu sao có thể thấy chết mà không cứu cứu?"

Tiếng nói vừa dứt, mấy binh tướng phía sau tề tâm hợp lực động thủ, đem một lớn một nhỏ hai nha đầu đặt lên xe ngựa, Tô Diễm lập tức dẫn

người phi thân lên ngựa, thay đổi phương hướng, đi vào núi Thái Nghĩa.

Bên trong xe ngựa, phu nhân Trầm Tuệ Như vẫn nắm tay tiểu nha đầu, giờ phút này nàng hoàn toàn không còn thương tâm, trong lòng chỉ tràn đầy lo lắng, hướng ra phu mã phía ngoài phu ra lệnh: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.

" dạ, phu nhân"

Mã phu ra hết sức giục ngựa chạy như điên, bụi đất tung bay, đem tất cả mọi thứ toàn bộ điều vứt lại phía sau, một đường nhắm núi Thái Nghĩa mà đi.

Trên núi Thái nghĩa, giữa sườn núi, có xây một ngôi nhà trúc xanh, ẩn vào trong núi lớn, bốn phía đều trồng rất nhiều cây thuốc, xung quanh gió nhẹ chập chờn, tản ra hương vị nhàn nhạt của thảo dược, lúc này ở trong phòng, trên mặt đất đặt ngang hai người, một người nam tử mặc áo đen, đang cúi người cẩn thận kiểm tra, mặc dù đang kiểm tra vết thương, bắt mạch, cử chỉ của nam tử này vẫn rất là ưu nhã bất phàm , ống tay áo rộng rãi dùng chỉ bạc buộc thiêu hoa tuyết vòng quanh, cánh hoa rất sinh động, giống như có không khí mát mẻ tràn ra ngoài, tóc đen dài như mực tùy ý cột lại, trên vai còn một vài sợi rơi xuống áo khoác, một đôi mắt đen thâm thúy sâu thẳm.

Hắn chính là thần y Bách Lí Hạo vẫn được mọi người xưng tụng, người bình thường muốn hắn ra tay trị bệnh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng khi Bách Lí Hạo khi còn trẻ đã chịu qua ân huệ của Tô Diễn, làm người có ân thì tất báo, và Bách Lí Hạo cũng là người ân oán phân minh, cho nên lời nói của Tô Diễn vừa ra khỏi miệng, hắn cũng không có lý do gì không trị.

Bách Lí Hạo nhìn hai nữ nhân trên mặt đất, cuối cùng trước sau kiểm tra một phen, rồi đứng lên ý bảo mấy thị vệ trong phòng, đem người mang đặt

trên giường bên trong phòng trúc, còn mình thì nhận lấy khăn tay trắng của tiểu đồng tử đưa chùi tay, sau đó cùng Tô Diễm đi ra khỏi phòng, phu nhân Trầm Tuệ Như không biết tình huống như thế nào, cũng theo sát phía sau bọn họ đi ra ngoài.

Chỉ nghe Bách Lí Hạo nhàn nhạt mở miệng: "Trên người tiểu nha đầu tổn thương không nặng, chẳng qua là gương mặt thật giống như đụng vào những mũi nhọn trên vách đá dựng đứng, khiến cho mặt mũi bị biến dạng, nữ nhân còn lại mặc dù gương mặt không bị tổn thương nặng nề, nhưng trên người lại bị đá thương rất nặng, ta nghĩ thời điểm hai người rớt xuống vách đá, nữ nhân này đã che chở cho tiểu nha đầu, cho nên nàng ta bị thương không nặng, chỉ là mặt của nàng phải lập tức chữa trị, nếu không e là vĩnh viễn không có biện pháp hồi phục, các người có bức họa của nàng không?"

Tô Diễm cùng Trầm tuệ Như nhìn nhau, hai người này mình vừa cứu được, làm sao có bức họa của bọn họ chứ, hơn nữa khi bọn họ cứu các nàng đã là bộ dáng này nha, nếu có bức họa thì đã lập tức đưa ra rồi, nên hai người không khỏi chần chờ.

Bách Lí Hạo chậm rãi mở miệng: "Việc này không nên chậm trễ, các người hãy sớm một chút tìm được bức họa của nàng, ta đi vào thi châm, nếu không cứu trị, chỉ sợ nữ nhân kia sẽ cứu không được."

Trầm Tuệ Như ở phía sau kêu một tiếng: "Xin hỏi Bách Lí Hạo đại phu, nếu tiểu nha đầu kia không bị trọng thương, nàng vì sao không tỉnh lại đây?"

Bách Lí Hạo nhướng đôi lông mày nhỏ cong như nguyệt, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh: "Từ vách đá té xuống, người bình thường đã sớm chết rồi, bọn họ có thể sống, đó là ông trời phù hộ, thân thể tiêu hao thật lớn sức lực, làm sao có thể trong nhất thời mà tỉnh lại được, chẳng qua nếu đã tới chỗ

này của ta, thì quả quyết không để cho người sống mất mạng như lời phu nhân nói, phu nhân hãy chuẩn bị bức họa đi."

Bách Lí Hạo nói xong, xoay người đi vào, đem thị vệ trong phòng toàn bộ đuổi ra, chỉ để lại hai tiểu nha hoàn hỗ trợ, dưới tay hắn còn có hai tiểu đồng tử hỗ trợ.

Phía ngoài phòng trúc, Trầm Tuệ Như hơi tức giận, không nhịn được thấp giọng lầm bầm: "Hắn có thái độ gì đây."

Tô Diễm vịn nàng lắc đầu: "Phàm là người có năng lực, thì luôn là người tùy hứng, nàng không phải là muốn cứu hai nha đầu kia sao? Đưa đến nơi này của hắn là quá đúng, bất quá làm sao mà có bức họa đưa cho hắn a?"

Trầm Tuệ Như cũng lâm vào khó xử, chợt con người đột nhiên sáng ngời, một phát bắt được Tô Diễm: "Người quên rồi sao? Thanh nhã có một bức họa, ta có mang theo bức họa của nữ nhi a."

"Cái gì?"

Tô Diễm có chút không tán thành, nếu nữ hài tử kia tỉnh lại không đồng ý thì làm sao bây giờ? Sao có thể sửa lại thành bộ dạng nữ nhin Thanh Nhã của hắn đây? Trầm Tuệ Như vừa nghe lão gia không tán thành lời nói của nàng, thì nhún vai: "Chẳng lẽ người muốn nàng bị hủy dung a, hay tùy tiện tìm bức họa của người nào đó tới đây."

Vừa nói Trầm Tuệ Như vừa khóc lên, nghĩ đến cái chết của nữ nhi Thanh Nhã, hiện tại lại có một nha đầu như vậy đưa đến đây, nàng nghĩ có thể là sự an bài của nữ nhi, nàng ấy nhất định là đến để thay thế cho Thanh Nhã .

Tô Diễm nhất thời không có biện pháp, cuối cùng đồng ý đề nghị của phu nhân, bọn họ lấy ra bức họa của Thanh Nhã đưa cho Bách Lí Hạo, Bách Lí Hạo không nói gì, cầm đi vào, bắt đầu chữa trị mặt mũi cho tiểu nha đầu,

nữ nhân kia thì đã thi châm, uống đan hoàn, về phần các vết thương trên mặt bởi vì tương đối nhẹ, nên để trị sau cũng không có chuyện gì xảy ra.

Đã cho tiểu nha đầu phục thuốc, tin tưởng sẽ không có việc gì, chẳng qua trước mắt phải điều trị gương mặt mới cần thiết nhất.

Bách Lí Hạo phân phó tiểu đồng tử chuẩn bị xong hết thấy những dụng cụ dùng để chữa mặt như, rượu lư, vải trắng, các loại đao cụ, dao giải phẫu để đầy trên bàn, Trầm Tuệ Như từ cửa liếc một cái, chân liền mềm nhũn, cả người bám lên trên người Tô Diễm, sau đó khóc lên.

"Nàng sẽ không có việc gì chứ?"

Tô Diễm vịn phu nhân đi về hướng khác, trấn an tâm tình của nàng: "Yên tâm đi, các nàng không có việc gì, nếu đã đưa đến nơi này, nên tin tưởng vào y thuật của thần y."

Trầm Tuệ Như không nói thêm gì nữa, chỉ biết rơi lệ, cuối cùng quỳ trên mặt đất, hai tay hợp thành chữ thập khẩn cầu.

"Thanh Nhã, nàng và người cũng giống như nhau, nếu như người ở trên trời có linh thiên thì phải phù hộ cho nàng bình an, đây là lễ vật ông trời đưa cho mẫu thân, mẫu thân biết Thanh Nhã của chúng ta vẫn là một cô bé ngoan hiền thiện lương, hãy làm cho nàng sau này ở lại cùng với mẫu thân a."

Nói xong liền nhắm mắt lại, khẩn cầu.

Tô Diễm biết chuyện của Thanh Nhã đối với phu nhân là một đả kích rất lớn, hiện tại tất cả tâm tư của nàng đều đặt trên người của tiểu cô nương kia, tình thương mẫu tử khiến nàng tin rằng, đó là ông trời tặng một món lễ vật cho nàng, để thay thế Thanh Nhã đến làm bạn với nàng, cho nên hẳn không đành lòng đánh vỡ tâm nguyện của nàng.

Đến thời điểm buổi tối thì việc chữa trị gương mặt cũng hoàn thành, đợi đến khi Tô Diễm cùng Trầm Tuệ Như bước vào thì thấy gương mặt tiểu nha đầu kia được bao vải trắng xung quanh, đang an tĩnh nhắm mắt ngủ ở trên giường, cả khuôn mặt trừ một đôi mắt, thì không có nửa điểm da lộ ra bên ngoài.

Trầm Tuệ Như tâm tư đều ở hai nha đầu đang nằm trên giường , nàng mỗi tay nắm tay một người, nhìn sang bên này một lát lại nhìn sang bên kia, trong lòng rất lo lắng, các nàng tại sao còn không tỉnh a, chẳng qua nàng không dám chắc vấn Bách Lí Hạo, nếu chọc giận hắn, sợ rằng sẽ đem tất cả bọn họ đuổi đi xuống núi, đến lúc đó tiểu nha đầu này phải làm sao bây giờ?

Cho đến khi Bách Lí Hạo đi ra ngoài, Trầm Tuệ Như mới dám vươn tay ôm lấy tiểu nha đầu, ôn nhu an ủi.

" Không có chuyện gì rồi, chuyện gì cũng không có, sau này ta sẽ không để cho người ta khi dễ các ngươi nữa."

Không biết có phải bởi vì lời nói của nàng hay không, mà người vẫn đang hôn mê chợt giật mình, càng dựa chặt vào trong ngực của nàng, Trầm Tuệ Như mừng rỡ kêu lên.

" Lão gia mau nhìn, mau đến xem, nàng yêu thích ta, nàng yêu thích ta, thật tốt , sau này nàng sẽ là nữ nhi của ta, nàng chính là Thanh Nhã."

Tô Diễm có chút bất đắc dĩ, nhìn phu nhân đang nhập tâm, thật là nhớ nữ nhi đến điên rồi, bất quá cô bé này quả thật rất tốt , nếu như hai người các nàng nguyện ý, bọn họ nhất định sẽ xem các nàng như nữ nhi mà hảo hảo chiếu cố các nàng, Tô Diễm nghĩ tới đây liền đi ra ngoài, tìm được Bách Lí Hạo hỏi thăm tình trạng của hai nha đầu.

“Như thế nào? Các nàng lúc nào có thể tỉnh lại?”

Bách Lí Hạo đang rửa tay, vừa lúc đó tiểu đồng tử đưa tới một khối vải bông trắng, hã lau tay một chút, cau mài nhìn trời một cái, sắc trời đã tối, tối giăng giăng, ánh trăng từ khe hở cành lá chiếu xuống đất tạo thành một mảnh mong lung.

Hã ung dung mình khiết, khí chất trong sáng, ở trong núi rừng tự nhiên tiêu sái thật giống như một bụi U Lan.

"Tiểu nha đầu thì sáng sớm ngày mai sẽ hồi tỉnh, nữ nhân còn lại bởi vì bị thương tương đối nặng, sợ rằng phải trễ chút mới tỉnh lại, bất quá đừng quên dứt thuốc cho nàng."

"vâng, vâng, cảm ơn người."

Tô Diễm cảm kích nói cảm ơn, Bách Lí Hạo nhìn Tô Diễm, nghĩ tới cử chỉ thiện lương ngày xưa của hã, cũng giống như hành động hôm nay, vì biết hã là người rất thiện lương, nên không khỏi kính trọng hai phần, hơi hơi cúi thắt lưng: "Tiên sinh cần gì nói như thế, nếu như nói tiếng cảm ơn thì Bách Lí Hạo phải nói với tiên sinh, tiên sinh tối nay cứ ở lại đây"

Bách Lí Hạo nói xong liền phân phó cho tiểu Đồng Tử phía sau: "Dung nhi, đi an bài bữa tối cùng chỗ nghỉ ngơi cho tiên sinh đây"

"Vâng, công tử."

Tiểu Đồng Tử cung kính lĩnh mệnh, đợi đến khi Bách Lí Hạo rời đi, liền xoay người nhìn về tô Diễm: "Tiên sinh xin mời đi theo ta, ta sẽ đưa cơm lên cho tiên sinh dùng bữa."

Tô Diễm vội vàng lắc đầu, chỉ là muốn hã đem cho mấy tên thủ hạ ít đồ dùng: "Phiền toái Dung nhi chuẩn bị cho thủ hạ của ta chút ít đồ ăn nhé, ta tạm thời vẫn chưa đói."

"Được."

Dung nhi xoay người rời đi chuẩn bị đồ ăn, Tô Diễm bước vào phòng trúc, gian phòng trúc này là chuyên dùng để Bách Lí Hạo cứu chữa cho người bệnh, chỗ ở của hắn phía sau cách nơi này không xa, cho nên tại chỗ này rất là an tĩnh, Trầm Tuệ Như đang ôm gương mặt băng bó của tiểu nha đầu, nhẹ giọng nhẹ lời nói chuyện, dưới ánh đèn, vẻ mặt nàng rất từ ái, Tô Diễm thở dài một hơi, hắn thật sợ nếu như oa nhi này tỉnh lại muốn đi, thì phu nhân sẽ chịu không nổi, nàng đã chịu đả kích việc ra đi của Thanh Nhã, hiện tại toàn bộ hy vọng đều đặt trên người tiểu nha đầu này

Thật không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, Tô Diễm thở dài một hơi, đi tới đề vai Trầm tuệ Như : "Phu nhân, người có đói bụng hay không, chúng ta đi ăn một chút gì đi."

Trầm tuệ Như lập tức lắc đầu, thái độ kiên quyết mở miệng: “Không đi, ta muốn ở với Thanh Nhã, nàng ở một mình nhất định sẽ sợ ."

" Tuệ Như?"

Tô Diễm thanh âm có chút nặng, Trầm Tuệ Như nước mắt thoáng cái liền chảy ra: "Lão gia, người tại sao vẫn ngăn cản ta theo Thanh Nhã, ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng thôi."

Trong phòng hai tiểu nha đầu vội vàng kêu một tiếng: "Lão gia, để cho phu nhân phụng bồi bên tiểu thư đi."

Tô Diễm thở dài, quả thật không có biện pháp ngăn cản Trầm tuệ Như, thật ra thì hắn rất lo nữ oa nhi kia khi tỉnh lại sẽ sợ hãi, như vậy phu nhân làm sao mà chịu được, nhưng nàng ấy căn bản không có khả năng rời xa tiểu nữ oa nhi này.

Đêm hôm nay hai vợ chồng Tô Diễm cùng Trầm Tuệ Như nửa bước cũng không có rời khỏi phòng , vẫn phụng bồi người trên giường, sáng sớm ngày thứ hai, Tô Diễm cùng Trầm Tuệ Như mệt mỏi ngủ thiếp đi, tựa người vào trên ghế, lúc này người trên giường đã mở mắt, một cặp mắt tràn đầy lạnh

lòng thị huyết, sau đó từ từ thích ứng với tia sáng, mới đánh giá một vòng căn phòng nhỏ, cuối cùng thấy tay của mình bị một nữ nhân sang trọng nắm lấy, nhớ đến trong giấc mộng vẫn có người ôm nàng, bảo nàng không cần rời đi, trong lòng nàng tràn ngập khát vọng của tình mẫu tử, giống như có người ở bên tai của nàng cứ kêu Thanh Nhã, Thanh Nhã, Thanh Nhã là ai a?

Người tỉnh lại bị che mặt chính là Phượng Lan Dạ, tầm mắt của nàng đầu tiên là đánh giá phu nhân kia, nhớ đến sự từ ái của nàng, bỗng nhiên suy nghĩ xoay chuyển, nhớ đến thời khắc rơi xuống vực kia, nàng sợ hãi không có chết, là bởi vì Huyền Thiên tâm pháp của nàng đột phá trung cấp, khiến cho dòng khí lưu bao quanh các nàng, nhưng ai ngờ khi các nàng rơi dưới vách núi, lại gặp một cơn lốc xoáy lớn làm cho khí lưu của Huyền Thiên tâm pháp bị hút, khiến cho Huyền Thiên tâm pháp của nàng bị phân tán không ít, mắt thấy cái chết đến trước mắt, trong lúc chỉ mình treo chuông Vụ Tiễn đã bất chấp tất cả vươn ra hai tay gắt gao ôm nàng, đến bản thân mình chịu lực va đập lớn nhất, rồi sau đó các nàng liền lâm vào bóng tối.

Vụ Tiễn đâu rồi, Vụ Tiễn đâu? Phượng Lan Dạ nóng nảy, đầu không ngừng hoạt động, bởi vì trên mặt bị bao phủ lụa trắng, giống như xác ướp nên nó không được linh hoạt, rất nhanh liền kinh động đến người vẫn ngồi ở trước giường chờ đợi, Trầm Tuệ Như nghe có động tĩnh, thật nhanh mở mắt, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tỉnh lại, đã sớm cao hứng nắm tay nàng: "Người đã tỉnh, người rốt cục tỉnh, làm ta sợ muốn chết."

Trầm Tuệ Như thấy bộ dáng gấp gáp của Phượng Lan Dạ, nguyên nhân vì cổ họng khàn khàn mà nói không ra lời, nên nhanh chóng trợ giúp nàng quay lại, nhìn về phía Vụ Tiễn đang ngủ bên trong: "Nàng ấy không có chuyện gì, người yên tâm, nàng ấy không có chuyện gì."

Thấy Vụ Tiễn an tĩnh ngủ ở bên trong, lại nghe đến âm thanh từ ái của phu nhân nói không có chuyện gì, cuối cùng tâm tình của Phượng Lan Dạ cũng hạ xuống, tiếng nói khàn khàn mở miệng: "Cám ơn."

Trầm Tuệ Như liên tục lắc đầu, thấy đứa nhỏ này kiên cường như thế, gặp chuyện lớn như vậy cũng không khóc một tiếng, không khỏi làm cho lòng người chua xót.

Lúc này Tô Diễm cũng tỉnh lại, nhìn thấy Trầm Tuệ Như và tiểu nha đầu đã tỉnh lại, mọi người cùng nhau vây quanh bên người Phượng Lan Dạ.

Tô Diễm trầm giọng mở miệng: "Hài tử, người cuối cùng đã tỉnh, đại nạn không chết tất có hậu phúc."

Hai tiểu nha hoàn sớm cao hứng kêu lên: "Tiểu thư, người không có chuyện gì thật là quá tốt, tiểu thư không có chuyện gì".

Phượng Lan Dạ nhìn một nhóm người như vậy, trong lòng bỗng nhiên ấm áp, nàng vốn nên khủng hoảng cùng bất an nhưng từng chút từng chút lại biến mất, nhìn nam tử trung niên cùng nữ nhân trung niên, trong mắt không tự chủ được tràn đầy nước mắt, lâu thật lâu trước đây, nàng vẫn khát vọng có một ngày ba ba mẹ mẹ của nàng sẽ đến thăm nàng, nói với nàng, Hạ Mạn, thật xin lỗi, là ba mẹ có lỗi, nhưng mà mãi cho đến phút cuối cùng nàng cũng không đợi được, bây giờ nàng lại cảm nhận được sự yêu thương cùng sủng nịnh trên người vợ chồng này.

"cám ơn các người."

Nói xong nàng liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bởi vì quá mệt mỏi, nói vài lời mí mắt liền dính lại.

Tô Diễm cùng đám người Trầm Tuệ Như sợ đánh thức nàng, liên tục nói với âm thanh cực thấp.

"Lão gia, nàng rốt cục cũng không có chuyện gì rồi, thật sự là quá tốt."

"ừ, không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, hiện tại không biết nữ nhân còn lại đến khi nào mới tỉnh lại".

" ừ."

Qua ngày thứ ba Vụ Tiễn tỉnh lại , tinh thần của Phượng Lan Dạ đã rất khá, có thể ngồi dậy được, Lan Dạ ngồi ở bên giường Vụ Tiễn nhìn nàng, nhìn thấy nàng tỉnh lại, muốn cho nàng một nụ cười, bất đắc dĩ khuôn mặt toàn vải trắng, nên nàng cười không được, Vụ Tiễn giật mình nhìn Phượng Lan Dạ: "Lan Dạ, mặt của muội?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng biết gương mặt của mình đã bị hủy rồi, hiện tại đang trong thời kỳ chữa trị, cho nên an ủi Vụ Tiễn: "Không có chuyện gì, muội không sao, tỷ yên tâm đi."

" ừ."

Tư Mã Vụ Tiễn vừa cử động, liền cảm thấy quanh thân đau đớn, trên người nhiều chỗ bị thương, động một chút cũng rất đau, Phượng Lan Dạ lập tức đau lòng vịn nàng: "tỷ đừng động, đừng động."

Lúc này Tô Diễn cùng Trầm Tuệ Như từ bên ngoài đi vào, đi theo phía sau nàng là hai tiểu nha hoàn, mấy người này thần sắc có chút phức tạp, đi tới ngồi trên ghế đối diện các nàng, Trầm phu nhân nước mắt lưng tròng, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Tô Diễn nhìn hai người các nàng : "Là như vậy, Ta là tri phủ của Tiêu Thành, lần này đến vùng đất Bắc Cảnh, là bởi vì nữ nhi Thanh Nhã của ta ngã bệnh, vốn muốn tìm thần y trị bệnh cho nàng , không ngờ được Thanh Nhã lại chết trên đường đi"

Tô Diễn nói xong, Trầm Tuệ Như khóc càng lúc càng thương tâm, Phượng Lan Dạ từ bên người Vụ Tiễn đứng lên, đi tới cạnh Trầm phu nhân, vươn tay ôm nàng, mình là do bọn họ cứu , lại là phu nhân vẫn chiếu cố nàng, tựa như mẹ ruột của nàng vậy.

" Đừng thương tâm ."

Tô Diễn nhìn Phượng Lan Dạ rồi nói tiếp: "Sau khi chúng ta đem Thanh Nhã chôn cất, vốn định lập tức trở về Tiêu thành, ai biết ở trên đường gặp được hai người các người, chúng ta liền cứu các người, mang các người trở lại tìm thần y chữa bệnh, nhưng bây giờ chúng ta rời đi Tiêu thành đã có hơn một tháng rồi, không thể trì hoãn được nữa rồi, cho nên chúng ta phải đi trở về."

Phượng Lan Dạ vừa nghe bọn họ muốn đi, trong lòng lập tức lo lắng không thôi, nhàn nhạt mở miệng: "Nơi này cách Định Châu bao xa."

" Hơn hai trăm dặm."

Tô Diễn không biết tiểu nha đầu hỏi câu này là có ý gì, nên cẩn thận nói cho nàng biết.

Trong phòng an tĩnh lại, Trầm Tuệ Như đang tựa vào người Phượng Lan Dạ, bỗng nhiên quỳ xuống, khóc lóc cầu khẩn: "Ta không còn Thanh Nhã, nên cứu được các người, nhất định là do ông trời thấy ta mất đi nữ nhi, nên đem các người đưa đến bên cạnh ta, các người đi với ta trở về Tiêu thành nhé?"

Tiếng nói của Trầm Tuệ Như vừa dứt, Tô Diễn liền quát bảo nàng ngưng lại, lúc trước hẳn đã cùng phu nhân nói rõ rồi, không thể làm khó dễ hai đứa bé, không nghĩ tới nàng vừa mở miệng liền làm khó người khác.

Phượng Lan Dạ nhìn về Tư Mã Vụ Tiễn, thấy Trầm phu nhân đang quỳ trên mặt đất, sau đó suy nghĩ thật nhanh, hiện tại nàng cùng Vụ Tiễn cũng bị thương rất nặng, khuôn mặt nàng bị hủy, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ không hồi phục được, mà Vụ Tiễn trên người cũng bị thương, nếu muốn khôi phục lại cũng phải cần một thời gian, không bằng cứ đi đến Tiêu thành nghỉ ngơi một chút, lại có thể an ủi Trầm phu nhân để đền đáp ân cứu

mạng, Phượng Lan Dạ nghĩ kỹ , liền quay đầu nhìn về Tư Mã Vụ Tiễn ở trên giường.

“ tỷ tỷ, chúng ta cùng phu nhân đi Tiêu thành nha.”

Vụ Tiễn gật đầu, đã trải qua một trận sinh tử, nàng đã hiểu ra nhiều điều, cũng tình nguyện đến đến một địa phương khác mà trải qua cuộc sống mới, tình yêu giữa nàng và Nam Cung Quân tựa hồ chẳng còn quan trọng nữa, hoặc là nói hoàng thất làm nàng sinh lòng khiếp sợ rồi, vừa nghĩ tới Hạo Vân đế quý kế đa đoan, nàng liền cảm thấy khủng hoảng, không biết kế tiếp hẳn sẽ làm cái gì, không biết ai sẽ trở thành con cờ kế tiếp của hẳn, mỗi khi nghĩ tới những thứ này, nàng chỉ muốn cách rất xa những người này, Nam Cung Quân , có lẽ các nàng hữu duyên vô phận.

Tư Mã Vụ Tiễn suy nghĩ thông suốt, lập tức gật đầu đồng ý.

Trầm Tuệ Như vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đồng ý, đã sớm cao hứng kêu lên.

" Lão gia, người nhìn xem các nàng đồng ý, lão gia, thật tốt quá."

Trầm Tuệ Như xoay người lại nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, phía sau Tô Diễm mỉm cười nhìn hết thấy trước mắt, sau đó lui ra ngoài tìm thân y Bách Lí Hạo, xin hẳn theo bọn họ cùng đi Tiêu thành, chờ bọn nhỏ khỏe lại, rồi hãy trở về có được hay không?

Vốn cho là Bách Lí Hạo không đồng ý, ai biết cuối cùng không ngờ hẳn lại đồng ý.

Đoàn người thu thập một phen xuống núi Thái Nghĩa, Tô Diễm cùng Bách Lí Hạo dẫn mấy tên thủ hạ cỡi ngựa mà đi, hai người Phượng Lan Dạ, Vụ Tiễn và Trầm phu nhân cùng nhau ngồi ở trong xe ngựa, một đường hướng về phía tây Nam mà đi về Tiêu thành.

Trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ nghĩ đến Nam Cung Diệp, tim không khỏi như bị đao cắt, không biết hẳn sẽ như thế nào , có lẽ rất thống khổ, nhưng nàng lại không thể lập tức trở về đi tìm hắn, Phượng Lan Dạ không nhìn được đưa tay chạm tới lớp vải trắng trên gương mặt , trừ một đôi mắt ra thì không nhìn thấy bất kỳ cái gì, nữ nhân sợ nhất là để cho người yêu thấy bộ dáng xấu xí của mình, nếu như đến lúc đó Nam Cung Diệp một chút cũng không muốn nhìn, thì nàng tình nguyện chết ở dưới vách đá , cho nên nàng sẽ không mang theo bộ dáng quý dị này đi gặp hắn, hay là để cho tốt hơn rồi hãy trở về gặp hắn sau.

Vụ Tiễn vươn tay ra lôi kéo nàng, ôn nhu an ủi: "Không có việc gì ."

Trầm phu nhân nhìn Phượng Lan Dạ chạm tới gương mặt của mình, trong lòng có chút bất an, cuối cùng rốt cục cũng cắn răng một cái mở miệng.

" Hải tử, ta đã làm một chuyện, người đừng oán trách ta."

Phượng Lan Dạ lắc đầu, vô luận nàng ấy có làm cái gì, thì các nàng sẽ không trách nàng ấy, vì nhờ nàng ấy mà các nàng mới được cứu, hơn nữa còn cho nàng hưởng thụ được tình yêu thương của mẫu thân, điều mà đến bây giờ nàng mới có được, nàng làm sao sẽ trách nàng ấy đây.

" Phu nhân nói đi."

Trầm phu nhân cũng không lên tiếng, quay đầu nhìn về tiểu nha hoàn bên cạnh: "Tiểu Hoàn, đem bức họa đưa cho ta."

Tiểu Hoàn lập tức từ xe ngựa lấy ra bức họa, đưa tới trong tay phu nhân.

Trầm phu nhân nhìn Phượng Lan Dạ rồi chậm rãi mở miệng: "Lúc ấy Bách Lí thần y nói, thật sự nếu không động thủ, dung mạo của người sẽ bị phá hủy, nhưng mà ta lại không có bức học của người, nên đã đem bức họa

nữ nhi Thanh Nhã của ta đưa cho hân, cho nên đây là chuyện mà người nhất định phải tiếp nhận."

Nàng nói xong không dám nhìn ánh mắt Phượng Lan Dạ, quay đầu nhìn về nơi khác, chẳng qua là tay run lên một tiếng bộp vang lên, cuộn tranh mở ra, lộ ra nữ nhi Thanh Nhã của Trầm phu nhân .

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn nhìn cô gái trên bức họa , trợn mắt há mồm, đây chính là Thanh Nhã sao?

Mặc dù Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ đều rất xinh đẹp, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy một người có đẹp như Thanh Nhã vậy , nàng chẳng những mỹ, hơn nữa đôi mắt hữu thần, ánh mắt trong sáng tựa như Minh châu, lông mày nhỏ và dài thật giống như liễu, mũi cao khéo léo, cái miệng đỏ hồng mịn màng như thoa son, thật là nhiều chút thì ngại mập, thiếu một chút thì ngại gầy, cười nói rất tự nhiên, linh động mà ôn nhu, một bộ áo như tuyết trắng, làm cho nàng nổi bật tựa như Tuyết Liên trên thiên sơn, như vầng trăng trên trời cao.

Nàng so với Phượng Lan Dạ , trừ ánh mắt có chút giống nhau, thì bất luận là thần thái cùng khí chất mềm mại, hay là vẻ đẹp của nàng, một chút cũng không giống, Phượng Lan Dạ ngây dại, Tư Mã Vụ Tiễn cũng ngây dại, Trầm phu nhân thấy các nàng không nói lời nào, cho là các nàng đang trách mình, nên không khỏi e ngại .

"Thật xin lỗi, ta không biết hình dạng người trông thế nào , cho nên liền cầm bức họa của Thanh Nhã, người muốn trách ta thì liền trách đi, ngàn vạn lần đừng tức giận sẽ hại thân thể."

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt thở dài, hết thảy mọi chuyện đều đã có sắp đặt a, chẳng lẽ ông trời muốn nàng thay thế Thanh Nhã tới chiếu cố Trầm phu nhân sao.

“ Không có chuyện gì, sau này ta chính là Thanh Nhã, người chính là mẫu thân của ta.”

Phượng Lan Dạ nhẹ giọng nói, kể từ sau khi rơi nhai, tính tình của nàng đã hoàn toàn không lạnh lùng giống lúc trước, mà nhiều hơn một chút nhu hoà.

Một bên Vụ Tiễn ôn nhu nở nụ cười, nhìn Trầm phu nhân: "Sau này người cũng là mẫu thân của ta."

Trầm phu nhân mừng rỡ, không nghĩ tới thoáng cái nhận được hai nữ nhi, nên đã sớm vươn tay ra nắm tay Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn , trong mắt tràn đầy nước mắt: "Cám ơn các người, hai người các người cũng là hảo hã tử của ta."

Trong xe ngựa tràn đầy tiếng cười của Trầm phu nhân, nàng tựa như chiếm được bảo bối trong khắp thiên hạ nên cười đến vui vẻ vô cùng.

Bên Ngoài xe ngựa mọi người bị lây đến không khí vui vẻ của các nàng , trên mặt của mỗi người cũng lộ ra nụ cười, một đường giục ngựa giờ roi hướng Tiêu thành đi.

Phượng Lan Dạ mặc dù nhận được Trầm phu nhân làm mẫu thân thân sinh, trong lòng thật ấm áp, nhưng là vừa nghĩ tới từ nay về sau mang khuôn mặt mình là của người khác, nếu như gặp lại được Diệp, hẳn sẽ như thế nào ? Bỗng nhiên trong lòng nảy sinh sự bất đắc dĩ, Trầm phu nhân cứu nàng vốn là do hảo tâm, chẳng lẽ nàng lại đi trách người ta , chuyện đã như vậy, nàng còn có thể làm như thế nào? Đợi nàng nghỉ ngơi tốt hơn, lúc trở lại kinh thành, Diệp nhất định sẽ yêu thương nàng , hẳn sẽ không để ý hình dáng của nàng như thế nào .

Nghĩ như vậy, liền yên tâm nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Dọc theo đường đi thần y Bách Lí Hạo không ngừng đối được thi châm chiếu cố hai người các nàng.

.....

Thiên Vận hoàng triều , kinh đô An Giáng Thành, trong ngoài Tề vương phủ, đèn lồng màu trắng treo cao, cả tòa phủ đệ tràn ngập một cỗ hơi thở thê lương.

Đêm tối bên trong hoàng thành, ai mà không biết Tề vương phi qua đời , Tề vương thương tâm muốn chết , suốt một tháng không xuống giường.

Ngay giữa đại môn của Tề vương phủ, treo một chiếc đèn lồng lớn, đèn lồng này cùng nơi khác không giống nhau, trên bề mặt có chín cánh hoa sen, hình dáng tựa như bảo tháp ba tầng, rủ xuống ở trước đại môn, lớp bên ngoài viết ba chữ to Phượng Lan Dạ .

Tề vương đóng cửa từ chối tiếp khách, người nào cũng không thấy, chừng một tháng mới xuất hiện, cả người gầy yếu đi một vòng lớn, gương mặt thì vẫn kinh diễm như cũ, nhưng lại mang theo một loại thị huyết lạnh lẽo, nhích tới gần người của hắn chỉ cảm thấy quanh thân hắn tràn ngập lãnh ý, làm cho người khác cảm thấy run run không ngừng, cuối cùng cũng không ai dám nhích tới gần hắn.

Một ngày kia, hoàng thượng cho đòi Tề vương tiến cung, Nam Cung Diệp dẫn Nguyệt Cầm đi đến thượng thư phòng, ngoài cửa là Đại thái giám Nguyên Phạm, vừa nhìn thấy Nam Cung Diệp, liền cảm thấy giật mình, chỉ một thời không gặp, Tề vương không ngờ lại thay đổi giống như một người khác, cả người gầy đi một vòng, mặc dù gương mặt vẫn tuyệt mỹ như cũ, chẳng qua ánh mắt quá mức âm ngao, thật giống như cất giấu một thanh lợi đao thị huyết, lúc nào cũng chuẩn bị rút ra khỏi vỏ đá thương người.

" Tham kiến Tề vương điện hạ."

Nam Cung Diệp lạnh lùng gật đầu một cái, khôi phục thần thái vốn có trước đây , có lẽ so sánh với trước kia còn Lãnh.

Nguyên Phạm đánh rùng mình một cái, vội vàng mở cửa thượng thư phòng : "Hoàng thượng ở bên trong thư phòng chờ người".

Nam Cung Diệp cũng không để ý tới sắc mặt trắng bệch của Nguyên Phạm, mà đi thẳng vào, Nguyệt cần thủ ở bên ngoài.

Trong thượng thư phòng, hoàng thượng từ phía sau Long án ngưỡng đầu lên nhìn Nam Cung Diệp, cảm thấy thực sự sợ hết hồn, không nghĩ tới tiểu tử này thật là si tình, bởi vì một tiểu nha đầu mà làm cho người không ra người quý không ra quý , trước đây Tây Môn Vân có bầm báo rồi, nhưng hắn vẫn chưa tin đâu , bây giờ nhìn thấy chỉ có hơn chớ không kém, đây tốt cùng là người thế nào, mà si tình như thế, cùng mình có mấy phần tương tự, Hạo Vân để nghĩ tới đây , trong lòng liền có chút ít mịm mờ, hắn không nói một lời nhìn Nam Cung Diệp.

Lúc này Nam Cung Diệp chậm rãi nói." Nhi thần ra mắt phụ hoàng."

" Đứng lên đi, ban thưởng ghế ngồi."

Hạo Vân để thanh âm trầm ổn vang lên, hắn cũng chỉ mịm mờ chốc lát, hiện tại đã khôi phục như bình thường, một đôi con ngươi có chứa tia lửa bắn thẳng về phía Nam Cung Diệp, trầm giọng mở miệng: "Diệp Nhi, hỏa pháo bị hủy là ý của nha đầu kia hay là ý của ngươi?"

Hạo Vân để vừa dứt tiếng nói, Nam Cung Diệp nhin không được bật cười lên, thê lương vô cùng, chậm rãi mở miệng: "Nếu như nói là ý của ta , phụ hoàng có muốn diệt trừ ta hay không."

" ngươi, ngươi nói nhăng nói cuội gì đó?"

Mặc dù Nam Cung Diệp luôn luôn cố quá lớn lối, nhưng hôm nay dám phạm thượng như vậy, cũng là lần đầu, cho nên sắc mặt Hạo Vân để lập tức trở nên rất khó coi, chỉ là hắn nhất thời không biết mở miệng như thế nào, Nam Cung Diệp lại tiếp tục mở miệng: "Phụ hoàng, nhi thần kể một câu chuyện cho người nghe."

Hắn đang nhớ lại lời Lan Nhi đã nói..., hắn hắn nên kể cho hoàng thượng nghe một chuyện xưa, cha con cùng nhau nói chuyện xưa, vì sự trong sạch của mẫu phi cho nên hắn phải hướng hoàng thượng chứng nhận, đúng vậy, nên để hoàng thượng đi chứng thực.

Hạo Vân để nheo mắt lại, trong mắt là mang theo ánh sáng lạnh bí hiểm, nhìn bộ dáng bất tuân của Nam Cung Diệp, trên trực giác hắn muốn cho Nam Cung Diệp lập tức cắt ra ngoài, bất quá cuối cùng đã nhịn được, chậm rãi mở miệng: "Tốt."

Hắn cũng muốn xem Nam Cung Diệp có thể thêu dệt cái dạng diễn cổ gì, Hạo Vân để dựa về phía sau một chút, mở hai tròng mắt chờ chờ, lúc này Nam Cung Diệp thanh âm lạnh như băng vang lên.

" Ngày xưa, có một hoàng đế, hắn có thích một phi tử, nhưng mà hai người luôn luôn cãi nhau, có một lần vừa cãi nhau xong, hoàng thượng xuất cung vi hành, gặp được một nữ nhân xinh đẹp khác, liền đem nàng mang vào hoàng cung."

Thời điểm Nam Cung Diệp nói tới đây, Hạo Vân để mở to mắt, có chút kinh ngạc, song đồng nháy cũng không nháy nhìn Nam Cung Diệp, tương đối giật mình, chẳng qua Nam Cung Diệp không có để ý tới hắn, tiếp tục nói.

" Thật ra thì hoàng thượng cũng không thích nữ nhân mà mình mang về, chỉ vì muốn kích thích phi tử kia thôi, nhưng nữ nhân kia thì thích hoàng

thượng, nên tự nguyện lưu lại, nàng nói, nếu như ta thích hần, tại sao lại muốn đoạt lấy hần, chỉ cần hần vui vẻ là tốt rồi."

Nam Cung Diệp nói tới đây liền dừng lại, đôi mắt nhìn về phía hoàng đế, chỉ thấy sắc mặt của hần trắng bệch, hai tay nắm chặt tay cầm trên ghế, tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, Nam Cung Diệp lạnh lùng cười, lại nói tiếp.

" Có một ngày, hoàng đế cùng phi tử mà hần yêu cãi nhau, bởi vì bức mình, hần đến ngự hoa viên uống rượu, vào thời điểm đó nữ nhân kia liền đi theo Hoàng thượng, ai ngờ hoàng đế say đem nàng trở thành phi tử hần yên mà sủng hạnh, sau đó phi tử mà hoàng đế yêu ngã bệnh mà chết, hoàng đế quay lại sủng hạnh nữ nhân kia, chẳng qua nữ nhân kia sau khi sinh hạ con của mình lại tự sát, từ đó về sau, hài tử mà nàng sinh hạ liền nhận được tất cả sự sủng ái của hoàng thượng, nhưng chân tướng của sự sủng ái kia chính là một thanh lưỡi dao"

Nói tới đây, Nam Cung Diệp cũng nhin không được nữa mà thương tâm nở nụ cười, xem ra trên dung nhan tuấn mỹ tất cả sự tốt đẹp đều biến mất, chỉ còn lại sự lạnh giá, vô tình cuồng dã, hần ngừng đầu lên nhìn qua, chỉ thấy trên chỗ ngồi cao cao tại thượng, sắc mặt hoàng đế trắng bệch, bàn tay to của hần nắm chặt, gân xanh trái rộng, hần luôn luôn âm trầm như vậy, nhưng giờ phút này tựa hồ hết thảy tất cả đều bị phá vỡ, Nam Cung Diệp cảm nhận được một chút vui sướng, liền đứng lên:"Phụ hoàng, chuyện xưa của nhi thần có phải rất buồn cười hay không, tại sao lại có một phụ thân dằn như vậy, ngay cả mình hài nhi ruột thịt của mình mà cũng hoài nghi, có phải hay quá buồn cười không."

Hạo Vân để một câu nói đều nói không ra, trên người hần cơ hồ đều là mồ hôi lạnh, thật ra thì hần biết Nam Cung Diệp nói tới ai? Chẳng qua là, chẳng qua là?

Nam Cung Diệp đã không để ý tới gương mặt của hoàng thượng, chỉ đứng dậy mở miệng: "Phụ hoàng, nhi thần mệt mỏi, nhi thần phải trở về

phủ nghĩ ngơi ."

Nói xong trực tiếp xoay người đi ra ngoài, mà phía sau Hạo Vân để đã sớm lâm vào quá khứ, nhớ lại chuyện của đêm hôm đó?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 93

Trong thượng thư phòng, Hạo Vân để lâm vào trầm tư, khuôn mặt khiếp sợ, trong đầu suy nghĩ trở lại đêm hôm đó.

Không ít lần Tương Tình ngã bệnh, lại cùng hăn nhắc tới chuyện muốn xuất cung , hăn không khỏi giận dữ, đối với cái nữ nhân mình thích này , có đôi khi hăn căn bản không cách nào hiểu được nàng, tuy nhiên lại rất thích nàng, trong người của nàng tựa tồn tại một điều bí ẩn, nàng thông tuệ như ánh mặt trời rực rỡ, túc trí đa mưu, chẳng những đối với y thuật tinh thông, ngay cả đối với hành quân đánh giặc cũng rất giỏi, còn làm ra vũ khí lợi hại như thế, nàng gọi vũ khí kia là hỏa pháo.

Một chiều kia, sau khi hai người cãi nhau, tâm tình của hăn vô cùng buồn khổ, liền đi đến ngự hoa viên uống rượu, đem tất cả thái giám cùng cung nữ đuổi ra ngoài, cuối cùng uống đến say, chính là lúc này có một cô gái đi đến, hăn ngược mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt chính là Tương Tình, đang dùng nụ cười ôn nhu hiếm thấy nhìn hăn, khiến cho hăn thật cao hứng, đêm hôm đó hai người bọn họ triền miên ân ái thật lâu, sau đó hăn ngủ thiếp đi.

Đợi đến hăn lúc tỉnh lại là bị một giọng nói làm cho thức tỉnh , chính là tiếng kêu của Tương Tình , mặc dù nàng bị bệnh nhưng bởi vì lo lắng cho hoàng thượng, cho nên ngồi đợi hăn ở bên ngoài, nhưng đến lúc nàng đi đến tìm hăn, thế nhưng thấy bên cạnh hăn nằm một nữ tử, nàng kia thân thể lỏa lồ lộ, áo quần rơi trên đất, thân thể Bạch Ngọc lại có loang lổ dấu thanh ngân, người có mắt đều nhìn được xảy ra chuyện gì, hôm qua ân ái cỡ nào

kịch liệt triền miên, mà ở một bên trên giường trắng còn nhỏ giọt vài giọt màu, đó là lạc hồng của nữ tử trong sạch .

Nữ tử nằm ngủ ở bên cạnh hắc chính là Trữ gia, hiện tại là người đứng đầu Cửu tần Trữ Chiêu Nghi, trước đó nàng chẳng qua là một Tiểu tài nữ ở hậu cung , bị hắc bỏ quên trong một góc, nhưng kể từ khi mình thị tẩm nàng, cũng không thể làm như không thấy, liền phong nàng thành tứ phẩm Dung Hoa, sau đó nàng lại sinh ra Văn Bội nên được phong làm Chiêu Nghi.

Bởi vì Tương Tình tận mắt nhìn thấy hắc bạc tình, từ lần đó bắt đầu, bệnh của nàng càng ngày càng nặng, cho đó thì qua đời.

Khi đó trong lòng hắc rất thống khổ, thế nhưng lại nhận được tin tức nói Ngọc quý nhân có tin vui, không nghĩ tới hậu cung của mình lại làm ra chuyện thế này, bề ngoài thì là một cô gái băng thanh ngọc khiết, nhưng bên trong lại dám can đảm ở hồng hạnh vượt tường, hắc mất đi Tương Tình đau đến không thể phát tiết, liền đem tất cả oán khí trút trên người Ngọc Liên, hắc giả vờ sủng ái nàng, sau đó vào lúc nàng sinh hạ hài tử, hắc để cho nàng lựa chọn, đến khi đó Ngọc Liên mới biết được, thì ra hắc vẫn hoài nghi hài tử này không phải là của hắc, sủng ái chẳng qua là một màn kịch.

Hài tử cùng nàng chỉ có thể sống một, mà nàng đã tuyệt quyết lựa chọn để cho hài tử sinh hạ , lúc sắp chết nàng còn cười nói.

"Hài tử là của ngươi, ta chỉ muốn lấy cái chết chứng minh trong sạch của ta, Diệp Nhi hắc là huyết mạch của hoàng thất" nói xong nàng liền dùng lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim của mình.

Ánh mắt của Hạo Vân để đột nhiên trợn to, hơi thở gấp gáp, ngón tay không nhìn được mà run rẩy, từ trước cho tới nay hắc vẫn nghĩ rằng Diệp Nhi không phải là hài tử của hắc, cho nên mới đối với Diệp nhi tàn nhẫn như thế, mà theo câu truyện của hắc kể đúng là chuyện của mẫu phi hắc,

chẳng lẽ mình đã oan uổng cho Ngọc Liên, Diệp Nhi quả thật là hài tử của hân.

Như vậy chính là người đàn bà Trữ gia kia đã tạo ra dấu hiện giả?

Hạo Vân để lắc lắc đầu, cơ hồ muốn kêu ra tiếng , lần đã kích nạng này khiến cho hân thoáng cái già thêm mấy tuổi, hân không tin, cho tới nay người hân đối phó thật ra thì chính là nhi tử của hân, lúc trước mặc dù biết rõ Diệp nhi không phải là hài tử của hân, nhưng tim của hân có đôi khi cũng bị Diệp nhi hấp dẫn, rất muốn quên chuyện Diệp nhi không phải là hài tử của hân, nhưng hân là hoàng đế, có niềm kiêu ngạo của hân.

Đối với việc sủng ái Diệp Nhi, thật ra thì có một nửa là thật tâm , là không tự chủ được mà yêu thương, nhưng cuối cùng mình vẫn muốn phá hủy đi hân.

Hạo Vân để đứng lên, ở trên cao bên trong thư phòng dạo bước qua lại , bao nhiêu lần chiến đấu đẫm máu hân hái, bao nhiêu lần chinh chiến nơi biên cương, mặt hân cũng không đổi sắc, nhưng chuyện lần này lại khiến cho hân sợ hãi, hân tình nguyện Nam Cung Diệp đang nói dối, chuyện xưa này là do Diệp nhi thêu dệt nói ra, đúng, nhất định là như vậy.

Nhưng mà hân đang sợ, hân thật sự sợ hãi, sợ những gì Diệp nhi thêu dệt chính là sự thật.

Như vậy hân nên làm cái gì bây giờ?

Hạo Vân để đột nhiên quay về phía cửa quát to một tiếng: "Nguyên Phạm."

Nguyên Phạm cho tới bây giờ chưa từng nghe qua thanh âm của hoàng thượng hoảng hốt như vậy, liền một đường chậm chậm chạy đi vào, mở miệng hỏi. : "Hoàng thượng."

" Bãi giá cửu lang điện."

Cửu lang điện là chỗ ở của Trữ Chiêu Nghi, Nguyên Phạm không biết ban ngày hoàng thượng đi Cửu Lang điện làm gì, bất quá giờ phút này uy nghi của hoàng thượng cùng ngày thường không giống nhau, thị huyết mà tàn nhẫn, quanh thân tràn đầy sát khí.

" Hoàng thượng bãi giá cửu lang điện."

Nguyên Phạm lập tức hướng ra phía ngoài lớn tiếng thét, có tiểu thái giám thật nhanh đi trước chạy đến Cửu Lang điện truyền tin tức, đây là quy củ trong cung , trước là do tiểu thái giám truyền tống tin tức, để cho các cung tần nương nương nghênh đón hoàng thượng.

Hạo Vân để không nói thêm một câu nào, bước nhanh đi ra ngoài, trên gương mặt uy nghi của hã, giờ phút này bố trí nồng đậm đau thương, nếu quả thật chính là Trữ gia đã giở trò, như vậy hã là nợ Ngọc Liên , còn tổn thương Diệp Nhi.

Nếu nói ở trong hậu cung này người hã thật phải nói câu xin lỗi, đó chính là Ngọc Liên, bởi vì những người khác đến gần hã đều có mục đích, nếu nhận được sự sủng ái từ hã thì sẽ khiến cho gia tộc có vinh hoa phú quý, nhưng mà nàng không có, từ thời đếm ban đầu bọn họ gặp nhau, cái nha đầu kia tự mình si tình, vì thế hã đối với nàng rất ái náy, cho nên vào một khắc cuối cùng, hã quyết định để nàng mang Nam Cung Diệp rời khỏi hoàng cung, vĩnh viễn không được nữa bước vào An Giáng thành một bước, nhưng Ngọc Liên vì chứng minh sự trong sạch của mình, đã tình nguyện lựa chọn cái chết.

Cho tới lúc đó hã mới hiểu được, nữ nhân mềm mại như nước cũng có một mặt cố chấp bền bỉ, làm cho hã có một chút mềm lòng, đáng tiếc dù sao cũng chỉ là trong nháy mắt, nếu như nhiều hơn nhiều hơn một chút nữa, thì kết quả đã không như bây giờ.

Cửu lang điện, Trữ Chiêu Nghi đang cùng nữ nhi Văn Bội ngồi nói chuyện phiếm, nghe được thái giám bẩm báo, lập tức sửa sang lại nghi dung một phen, dẫn Văn Bội quỳ gối ngay giữa đại điện đợi hoàng thượng giá lâm.

Hạo Vân đế vừa mới đi vào, liền nghe được thanh âm mềm mại đáng yêu của Trữ Chiêu Nghi vang lên: "Thiếp thân tham kiến hoàng thượng."

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Thanh âm thật nhỏ của Văn Bội vang lên, Văn Bội công chúa luôn luôn sợ vị phụ hoàng này, nàng không giống như Văn Tường, Văn Tường cá tính to gan mạnh mẽ, còn nàng thì hướng nội lại có chút nhát gan, cho nên rất ít khi cùng phụ hoàng một mình nói chuyện nhiều.

Mẫu tử hai người quỳ gối ngay giữa đại điện, lại không nghe Hạo Vân đế cho bọn họ đứng lên

Trên mặt của Trữ gia chợt lóe lên một tia bất an, quay mặt qua hướng khác, nói cái gì cũng không nói, vẫn như cũ ôn nhu dịu dàng.

Hạo Vân đế ngồi vào chỗ của mình, liền hướng Văn Bội mở miệng: "Văn Bội, phụ hoàng có việc muốn cùng mẫu phi thương nghị, người đi ra ngoài đi."

Văn Bội sửng sốt một chút, giọng nói của phụ hoàng lạnh quá, làm người ta run lên, nàng bị sợ đến run run một chút, nào dám ở lâu, len lén liếc mẫu phi một cái, Trữ gia nhìn nữ nhi gật đầu, Văn Bội mới lên tiếng lui ra ngoài: "Dạ, phụ hoàng."

Đại điện an tĩnh lại, thanh âm của Hạo Vân đế âm trầm vang lên: "Tất cả mọi người lui xuống đi."

"Dạ, hoàng thượng."

Mọi người trong hậu điện Cửu lang cung, bao gồm thiếp thân thái giám Nguyên Phạm của hoàng thượng cũng thối lui đến ngoài cửa điện, Nguyên Phạm giữ cửa, không có ý chỉ hoàng thượng, thì bất luận kẻ nào cũng không được đi vào Cửu Lang điện.

Trữ gia đang quỳ gối trên đại điện quanh thân đều lạnh, nàng có một loại dự cảm không tốt, dường như muốn xảy ra chuyện gì đó, chẳng lẽ? Nàng không dám nghĩ tiếp, chỉ uyển chuyển mở miệng: "Hoàng thượng, là thiếp thân làm sai chuyện gì, chộc cho hoàng thượng sinh khí sao?"

Hạo Vân để nhìn mặt Trữ gia, nếu như ngày đó không phải là Trữ gia, như vậy Trữ gia cũng không còn là tấm thân xử nữ, nữ nhân này trước khi vào cung thì đã không còn là nữ nhân thuần khiết, mà hẳn lại như bị mù, đây là sự trừng phạt của ông trời đối với hắc sao? gương mặt của Hạo Vân để âm ngao thị huyết, song đồng thật giống như lưỡi dao sắc bén, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía.

" Trữ gia, trăm hỏi người, đêm trăm uống rượu say, người trăm sung hạnh chính là người sao?"

Trữ gia cúi đầu gương mặt tối sầm lại, trong đôi mắt nổi lên khủng hoảng, chẳng qua cũng rất mau trấn định lại, ngừng đầu lên lộ vẻ kinh ngạc: "Hoàng thượng lời này là có ý gì? Ngày đó hoàng thượng đem thiếp thân nhằm lẫn trở thành quý phi tỷ tỷ, gọi đều là tên của quý phi tỷ tỷ, chẳng lẽ hoàng thượng còn muốn để cho thiếp thân kể lại tình huống đau lòng lúc đó sao?"

Hạo Vân để con người hơi trầm xuống, nếu như nói không phải là Trữ gia, vì sao Trữ gia lại biết hẳn đem nàng trở thành Tương Tình mà yêu thương sung hạnh, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Nếu như ngày đó là Trữ gia, vậy Thất hoàng tử làm sao lại kể câu chuyện như vậy, hẳn ta mặc dù là người lãnh mạc, cá tính quái gở, nhưng mà lời nói luôn đi đôi với việc làm, như vậy chỉ còn có một loại khả năng, Trữ gia đã giả vờ hỏi Ngọc

Liên chuyện này, cá tính Ngọc Liên vốn đơn thuần, bị người ta dụ là sẽ nói ra, tất nhiên sẽ bị lộ chi tiết.

" Trữ gia, trầm cho người một cơ hội, nếu như bản thân mình đem chân tướng sự tình đêm đó nói ra, trầm tạm tha cho Trữ phủ của người một con đường sống, nhưng nếu để ta đều tra thấy sự thật không đúng, như vậy Trữ phủ cửu tộc, một người cũng đừng mong tránh được."

Hạo Vân để nói xong liền đứng lên, không đợi Trữ gia mở miệng, lại nói tiếp đi: "Trầm chỉ cho người thời gian một ngày."

Hạo Vân để cũng không thèm nhìn tới Trữ gia đang ngồi phịch ở trên mặt đất, bước nhanh tiêu sái đi ra ngoài, trong đại điện, Trữ gia vẻ mặt như chết đi , nghĩ tới lời nói của hoàng thượng.

Nếu như bị hãm điều tra ra, Trữ phủ cửu tộc các nàng toàn bộ diệt, mà nàng chính là tội nhân thiên cổ của Trữ phủ .

" Không."

Trữ gia khóc lên, ngoài điện, thanh âm thái giám lại vang lên: "Hoàng thượng bãi giá hồi cung."

Cửa điện ngoài, một thân ảnh tinh tế như bướm chạy vội đi vào, lao thẳng tới Trữ gia đang ngồi trên mặt đất, thất kinh kêu lên: “Mẫu phi, đã xảy ra chuyện gì? Mẫu phi, đến tột cùng là tại sao? Vì sao phụ hoàng lại tức giận như vậy? Mẫu phi."

Trữ gia một câu nói cũng không nói, Văn Bội khóc té ở trong ngực của nàng, nàng có thể nói cái gì, cho tới nay nàng vẫn cẩn thận từng li từng tí giấu diếm đi chuyện của đêm hôm đó, sợ có một ngày sẽ bị người ta phát hiện, cho nên ở trong cung vẫn rất cẩn thận, mặc dù trở thành Chiêu Nghi đứng đầu Cửu Tần, nàng cũng không dám điều võ dương oai, đối với bất kỳ người nào cũng rất ôn hòa .

Nhưng rốt cuộc vẫn bị phát hiện, đến tột cùng là người phương nào tiết lộ ra ngoài .

Văn Bội còn đang hỏi tới: "Mẫu phi, mẫu phi, ta đi hỏi phụ hoàng, vì sao phải khi dễ mẫu phi?"

Trữ gia vừa nghe lời của nữ nhi nói..., vội vàng lôi kéo tay nàng, lắc đầu, nàng thật sự sợ hãi bị phát hiện, có lẽ sẽ càng ngày càng nhiều người bị dính líu, càng ngày càng nhiều chân tướng bị vạch trần, như vậy đến lúc đó còn có bao nhiêu người sẽ phải chịu thương tổn a.

Tất cả mọi chuyện cũng nên để một mình nàng gánh chịu thôi.

Trữ gia nhớ tới chuyện đêm hôm đó , hoàng đế uống rượu say, ở trong Bái Nguyệt đình đem Ngọc Liên nhằm lẫn trở thành quý phi nương nương nên sung hạnh, Ngọc Liên vẫn là tấm thân xử nữ trong sạch, nhưng mà nàng ấy luôn luôn xấu hổ, thấy phát sinh chuyện như vậy liền tự giác không mặt mũi gặp người khác, thế nên mới ôm ý phục từ con đường nhỏ yên lặng chạy trốn, mà nàng đúng lúc đó nổi lên tâm tình phiền muộn, ở trong ngự hoa viên đi dạo, thấy Ngọc Liên nàng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bởi vì khi nàng chưa tiến cung, cùng người yêu của nàng là biểu ca đã làm qua chuyện này, tất nhiên biết quan hệ nam nữ nảy sinh, ngày đó nàng lấy thân phận Tú nữ tiến cung, nói là nàng đang lúc nguyệt sự, mang bạc tặng cho ma ma nghiệm thân, nên mới vượt qua, những người đó cũng chủ quan cho là không ai dám can đảm lừa gạt, nhờ đó mà nàng vượt qua cửa ải, nhưng sau khi vào cung, nàng vẫn buồn rầu, nếu bị hoàng thượng phát hiện nàng không còn trong sạch mà tiến cung, sẽ làm cho cả Trữ quý bị tội mất đầu, không nghĩ tới lại có một cơ hội như vậy, quả thật là trời ban cơ hội tốt.

Cho nên nàng ngênh ngang từ đường nhỏ đi qua, lúc ấy thái giám cung nữ đều là nhân chứng, sau khi đi vào Bái Nguyệt đình , hoàng thượng bởi vì hoan ái xong đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, mà nàng liền cời y phục của mình xuống, vì để thật giống, còn đang ở trên người của mình nhéo rất nhiều vết

thâm tím, tạo thành bằng chứng giả, sau đó Hoàng quý phi xuất hiện, lại càng tăng thêm bằng chứng , Trữ gia nàng là được hoàng thượng một đêm sung hạnh mà trở thành nữ nhân.

Nàng vốn vẫn cảm thấy thật có lỗi với Ngọc Liên, nhưng sau đó hoàng thượng lại cứng chiu nàng ta, nên nàng liền thở phào nhẹ nhõm , đối với chuyện phát sinh đêm hôm đó, nàng từng thử dò xét qua Ngọc Liên, nàng ấy vì xấu hổ chỉ đề cập tới một đôi lời, mà nàng liền nhớ lấy, có đôi khi rất ủy khuất ở trước mặt hoàng thượng nói chuyện này, hoàng thượng bởi vì áy náy liền tứ phong nàng làm Dung Hoa, sau đó nàng sinh ra Văn Bội lại phong cho nàng trở thành Chiêu Nghi.

Nhưng bây giờ chuyện bại lộ, chẳng những là chuyện đêm đó, nếu nàng phải khai ra, vậy hoàng thượng sẽ ở phía sau tra ra chuyện khác, nàng không phải là thân trong sạch , những chuyện liên tiếp xảy ra này, chỉ sợ Trữ phủ trên dưới phải đều chết a.

Trữ Chiêu Nghi khóc đến chết đi sống lại, nắm chặt tay nữ nhi, không muốn để cho nàng đi tìm hoàng thượng, không phải là hoàng thượng sai, mà chính là lỗi của nàng, Trữ gia khóc mệt, nàng biết có chút ít chuyện nàng cần phải giao đãi rõ ràng , một khi đã như vậy thì để cho nàng một mình gánh chịu đi..

" Văn Bội, mẫu phi không có chuyện gì, phụ hoàng chỉ tức giận mẫu phi thôi, hai ngày nữa sẽ không có chuyện gì."

" có thật không?"

Văn Bội có chút khó tin, mở to hai mắt nhìn Trữ Chiêu Nghi, thấy nàng cuối cùng đã bình phục thương tâm, lau khô nước mắt trên mặt, khôi phục bình tĩnh, còn lộ ra một nụ cười thân thiện, mặc dù sắc mặt rất yếu ớt, nhưng đã không còn kích động nữa rồi, còn bình tĩnh vuốt đầu Văn Bội :
"Trở về đi , mẫu phi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát".

" Văn Bội ở cùng mẫu phi ."

Trữ Chiêu Nghi lắc đầu: "Trở về đi thôi, mẫu phi muốn ngủ chút"

Văn Bội thấy mẫu phi kiên trì, liền vịn Trữ Chiêu Nghi đứng dậy, sau đó buông thân thể nàng rồi đi ra ngoài, bởi vì không yên lòng, nên cẩn thận mỗi bước đi , cho đến khi nàng đi ra khỏi đại điện, nước mắt Trữ Chiêu Nghi mới tích tụ rơi xuống, nhẹ nhàng thấp giọng lẩm bẩm.

"Văn Bội, mẫu phi cũng là vì người a, chỉ mong người sống được vui vẻ một chút."

Màn đêm buông xuống Trữ Chiêu Nghi tự sát trong Cữu lang điện, chỉ lưu lại một phong di thư, di thư rất nhanh đưa đến trong tay Hạo Vân đế, đem tình huống đêm hôm đó báo cáo lại, thật giống như diễn cổ mà Nam Cung Diệp thêu dệt là cùng một chuyện, đêm hôm đó người hấn sủng hạnh đích thật chính là Ngọc Liên, sau đó bị Trữ gia đổi chỗ, mà Thất hoàng tử Nam Cung Diệp căn bản là hài tử của Nam Cung Khung hấn, vậy mà cho từ trước đến mình lại đem hấn đi ra ngoài làm bia đỡ đạn, để cho hấn bị ám sát, bị tính kế, mà mình lại làm như không hề hay biết.

Mình thật đáng chết a, Hạo Vân đế ở bên trong đại điện Tiêu Nguyên cung, cuồng thanh cười to, nhưng nụ cười kia thật lạnh lùng, thái giám trong đại điện nghe được thì lập tức bị kinh hãi.

Còn thi thể Trữ gia thì đang đặt trong đại điện của cữu lang điện, trong hậu cung bao phủ một tầng không khí hít thở không thông, mọi người không biết xảy ra chuyện gì? Trữ Chiêu Nghi tại sao lại tự sát, nghe nói buổi chiều hoàng thượng đến gặp nàng, buổi tối nàng liền tự sát, trong chuyện này đến tận cùng là xảy ra chuyện gì.

Văn Bội công chúa từ trước đến nay luôn luôn nhất gan hèn yếu, nhưng mà hôm nay lại xông thẳng vào Tiêu Nguyên cung, chất vấn hoàng thượng.

" Phụ hoàng, vì sao mẫu phi lại tự sát, đến tột cùng phụ hoàng đã làm gì mẫu phi?"

Văn Bội giọng nói đầy căm hận chất vấn hoàng thượng, Hạo Vân đế nhìn nữ nhi trước mắt , nghĩ đến mẫu phi của nàng làm ra những chuyện như vậy, còn cả việc nàng ấy không còn là tấm thân thuần khiết, cái chết của nàng ta chẳng qua là không cách nào đối mặt với hắn mà thôi, Hạo Vân đế mặt sắc lãnh trầm: “ Lớn mật, lập tức trở về cửu lang điện đi."

Từ trước đến nay Văn Bội và mẫu phi Trữ gia ở cùng một chỗ, cho nên tình cảm sâu đậm , mẫu phi chết đi khiến cho trong nội tâm nàng hiện lên căm hận, nên mới có thái độ khác thường, không biết sợ Hạo Vân đế , giờ phút này cùng Hạo Vân đế nhìn nhau , nàng cắn chặt răng, đứng im không nhúc nhích.

Hạo Vân đế ra lệnh một tiếng:"Người đâu, đem Văn Bội công chúa mang về."

" dạ, hoàng thượng."

Nguyên Phạm dẫn một vài thái giám đi thẳng đến chỗ Văn Bội công chúa, đem nàng bắt lại đưa đi xuống, Văn Bội còn lớn tiếng nói, gọi: "Phụ hoàng, ta hận người, ta hận người, là người bức tử mẫu phi , là người bức tử nàng."

Hạo Vân đế mặt mày tựa vào trên long ỷ, phân phó Nguyên Phạm phía dưới: "Phái người coi chừng Văn Bội, không cho phép nàng ra khỏi Cửu lang điện một bước."

Hắn không muốn nhìn thấy nữ nhi này, vừa nhìn thấy nàng, liền nghĩ đến những chuyện mà mẫu phi nàng đã làm, nàng chẳng những nàng không còn tấm thân thuần khiết, còn làm hại hắn đối với động thủ với nữ nhân yêu hắn, sự hối hận to lớn bao phủ ở trong lòng Hạo Vân đế, làm cho hắn cảm thấy vô lực không còn sức để động dậy được.

Cửu tần Trữ Chiêu Nghi tự sát, chẳng những chấn động đến cả triều đình, bên trong An Giáng thành cũng nghị luận rối rít, Trữ gia lại càng oán giận, khủng hoảng, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Khiến cho Chiêu Nghi nương nương tự sát.

Tin tức truyền tới Tề vương phủ, Nam Cung Diệp ngồi ở bên trong thư phòng đang đùa với Ngân Ca.

Ngân ca thì đang học nói: "Gia, ta nhớ người lắm, Gia, ta nhớ người lắm."

Đáng tiếc trên dung nhan tuần mỹ của Nam Cung Diệp không hiện lên một nụ cười, vẫn lạnh lùng như vậy, chỉ có ánh mắt là ôn nhu, từ từ nhìn Ngân ca, tựa hồ muốn từ trên người của nó thấy bóng dáng của Lan Nhi, nghĩ đến lúc nàng trêu chọc Ngân ca thật xinh đẹp, Tâm liền chìm đến đáy cốc.

"Vương gia"

Nguyệt Cẩn gõ cửa đi vào, cung kính bẩm báo: "Trong cung có tin tức truyền đến, cửu tần Trữ Chiêu Nghi hôm qua đã tự sát."

Nam Cung Diệp lông mày chau lại, ánh mắt đột ngột trở nên sắc bén âm ngao, trầm trầm thật giống như được mây đen bao bọc, buông Ngân ca ra, đưa tay nâng chung trà lên.

Hôm qua hẳn mới vừa vào cung cùng phụ hoàng kể chuyện xưa, chỉ qua một đêm, Trữ Chiêu Nghi liền tự sát, như vậy ngày đó thật sự có người giả mạo mẫu phi, là người đàn bà Trữ gia kia sao? Bởi vì hoàng thượng đi hỏi nàng, nàng sợ cho nên tự sát sao? Khóe môi Nam Cung Diệp kéo lên một nụ cười lạnh, nếu như nàng còn sống, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua nàng, đem nàng đi lăng trì, để cho nàng không đi hại người nữa, ngày đó mẫu phi gặp chuyện không may, hiện tại dần lượt nàng phải đền tội, thật là ông trời

có mắt mà, đáng đời, dù có chết vạn lần cũng không bù đắp lại được tội ngày đó.

Trữ phủ, hăn sẽ không bỏ qua , Trữ gia, dù cho người thành quý cũng không được an bình đâu.

Khóe môi Nam Cung Diệp hiện lên nụ cười lạnh tràn đầy máu tanh, mặt mũi âm tàn giống như ma quỷ tái thế.

Bên trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, Nam Cung Diệp đắm chìm trong im lặng, một bên Nguyệt Cẩn thấy Vương gia lãnh mạc như thế, càng thêm đau lòng, hiện tại Tề vương phủ tựa như có một vết nứt, bước đi nói chuyện phải cẩn thận từng li từng tí, một chút tiếng vang cũng không có, mọi người sợ bị Vương gia trừng phạt, cho nên tất cả đều không dám hành động lớn tiếng.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Nguyệt Cẩn đi qua kéo cửa ra, nhìn người đến một cái, không khỏi kinh ngạc, khiêu mi để cho qua.

" Thập hoàng tử."

Người đến là thập hoàng tử, thập hoàng tử luôn luôn ở trong thâm cung, bởi vì thân thể từ nhỏ ốm yếu, cho nên không có quá nhiều hành động, không nghĩ tới lại thấy hăn ở đây, thập hoàng tử vừa đi vào , thấy quanh thân Nam Cung Diệp lạnh lẽo trầm mặc, thập hoàng tử không khỏi ghen ngào kêu một tiếng: "Thất hoàng huynh."

Nam Cung Diệp chau long mày liếc Thập hoàng tử một cái, nhàn nhạt mở miệng: "Làm sao người lại xuất cung đến đây."

" Phụ hoàng bảo ta tới ở cùng người, "Thập hoàng tử nói xong liền phát hiện thần sắc của Nam Cung Diệp phát ra lạnh lùng trong trẻo, con người lóe lên ánh sáng rồi biến mất, liền không khỏi kỳ quái, phụ hoàng cùng thất hoàng huynh đã xảy ra chuyện gì.

Nam Cung Diệp không nghĩ chuyện gì khác nữa, chào hỏi thập hoàng tử.

Hắn và thập hoàng tử luôn luôn giao hảo, thập hoàng tử cùng hắn từ nhỏ đều không có mẫu phi, lại có bệnh trong người, bởi vì thân thể sinh ra nhiều bệnh, cho nên ngày thường gầy yếu, nhìn qua thật liền thấy tuổi thọ không cao, chỉ là tính tình của Nam Cung Diệp dừng dưng và rất lạnh lùng.

"Ngồi xuống đi."

Huynh đệ hai người ngồi ở bên trong thư phòng, Nguyệt Cẩn lui ra ngoài, trong lòng cầu nguyện, chỉ mong thập hoàng tử có thể làm cho Vương gia buông lỏng một chút tâm tình, bất quá chỉ sợ là rất khó khăn, trừ phi Tiểu Vương phi trở lại, nhưng là trên vách núi cao té xuống như vậy, Tiểu Vương phi còn có thể sống được sao? Nếu như nói nàng không chết, sao bọn họ liên tiếp tìm bao nhiêu ngày, cũng không thấy bóng dáng của nàng.

Nguyệt cẩn đứng ở hành lang nhìn bầu trời, ông trời xin phù hộ Tiểu Vương phi đừng xảy ra chuyện gì a, như vậy Vương gia sẽ vui vẻ.

.....".

Tiêu thành là một địa phương giàu có và đông đúc nằm ở hướng Tây Nam, xung quanh có rất nhiều trấn nhỏ, người lui tới rất náo nhiệt.

Tô Diễn chính là tri phủ của Tiêu thành, hắn đã làm tri phủ ở đây được ba năm, rất được dân chúng địa phương yêu thích, cá tính Tô Diễn chính trực, lại cực kỳ hiền hòa, cho nên bất kể làm quan hay làm dân, cũng là một quan tốt.

Hậu viện Tô phủ, vài toà sân lần lượt đan xen, cửu khúc hành lang gấp khúc, trên mỗi xà nhà điều điều khắc chạm trổ

Mỗi một viện đều có khung cảnh khác nhau, có sân theo khuynh hướng phong cách điền viên, dùng bùn đất xây những bức tường thấp, đầu tường dùng rơm rạ để che đậy, còn có thêm mấy trăm gốc cây Hạnh Hoa, nở đỏ rực, từ xa như rừng mây hồng, mấy gian nhà tranh tọa lạc ở chính giữa, nơi này chính là chỗ ở của Tô lão gia cùng Trầm phu nhân .

Ngoài ra còn có viện mang phong cách sơn dã, bốn phía sân rất nhiều kỳ hoa dị thảo, hoặc khiên đằng, hoặc dẫn mạn, hoặc sinh sơn diên, hoặc xuyên Thạch kích, nhìn lại một cái, nơi nơi một màu xanh biếc, mấy gian phòng xá ẩn vào trong đó, có nhiều điểm bạc bị che kín, nơi này trước kia là sân của Tô Thanh Nhã, hiện tại trống vắng không có ai, mà hai người Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn được Trầm phu nhân cho các nàng tự chọn lựa một biệt viện khác.

Trong viện này, hoa nở khắp nơi, sơn giả suối nhỏ, trên bức tường cao của viện rậm rạp đầy cây mộc hương, trong viện còn có hoa hoa viên, mẫu đơn thược dược tường vi cái gì cần có đều có, đẹp không sao tả xiết, ngoài ra còn có một ít cây chuối tây ở dưới bệ cửa sổ, cả tòa sân một nhìn lại một cái, thật là làm cho người yêu thích.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn vừa nhìn liền thích, sân viện này còn có một tên dễ nghe, Thược Dược Hiên.

Ở chỗ này, Phượng Lan Dạ chính là nữ nhi tô thanh nhã của Trầm phu nhân , Vụ Tiễn là nghĩa nữ Tô Thanh Vân của Trầm phu nhân , hai người so với thân tỷ muội còn thân hơn, đối với Tô lão gia cùng Trầm phu nhân lại càng thân mật, gọi bọn là phụ thân cùng mẫu thân.

Hai người vẫn khát vọng sẽ có song thân yêu thương, không nghĩ tới lại tìm được trên người Tô lão gia cùng Trầm phu nhân, các nàng đã gọi bọn họ một tiếng cha mẹ, làm cho hai lão nhân gia vô cùng cao hứng, trong tâm liền đem các nàng trở thành nữ nhi thân sinh mà yêu thương thật lòng.

Hạ nhân trong Tô phủ, nhất trí gọi Vụ Tiễn là Đại tiểu thư, Lan Dạ là Nhị tiểu thư.

Trên mặt Phượng Lan Dạ vẫn đang chữa trị như trước, việc chữa trị đã trải qua một tháng, mấy ngày nữa liền hoán được, đầu tiên là rất nhiều băng gạc, sau đó là rất ít băng gạc, cuối cùng chỉ còn một tầng, cho tới nay nàng còn chưa thấy được mặt của chính mình, không biết hình dáng ra sao, người khác cũng không nhìn thấy.

Thời điểm Thần y Bách Lí Hạo làm những chuyện này đều không cho người khác nhìn thấy, có một lần Phượng Lan Dạ giống như vô ý hỏi: "Có phải người sợ người khác thấy được tay nghề của người hay không?".

Bách Lí Hạo kinh ngạc nhìn nàng một lát, cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc này, trong phòng Phượng Lan Dạ đứng đầy người, Trầm phu nhân, không, nên gọi là nương của nàng, từ đáy lòng Phượng Lan Dạ đã tiếp nhận Trầm phu nhân trở thành mẫu thân của nàng, mẫu thân vươn ra một đôi tay, khích lệ nhìn nàng, còn ôn nhu an ủi nàng: "Không có chuyện gì, thanh nhã của chúng ta không có chuyện gì, có mẫu thân ở đây, chuyện gì cũng không có."

Lòng của nàng trở nên rất mềm mại, chưa từng hưởng thụ tình thương của mẹ, nàng hít sâu một hơi, thì ra là tình thương của mẹ là tốt đẹp như vậy, thật giống như hít phải một luồng khí ngọt ngào .

Nàng là người có vận khí không tốt, mặc dù nghĩ đến Diệp lòng sẽ rất đau rất đau, nhưng nhìn đến mẫu thân đối với nàng thương yêu, nàng liền muốn tham lam một chút ấm áp từ mẫu thân.

" mẫu thân, không có chuyện gì."

Phượng Lan Dạ gật đầu, một bên Vụ Tiễn nhìn nàng, trên mặt của nàng che một làn sa mỏng, bởi vì có vết sẹo, Bách Lí Hạo vốn muốn chữa trị cho

nàng, nhưng mà nàng cự tuyệt.

Lan Dạ biết trong lòng nàng ấy có suy nghĩ khác, nên cũng không thúc giục nàng ấy, bởi vì nàng đã len lén hỏi Bách Lí Hạo, sẻo này không có đáng ngại, chỉ cần nghĩ đến việc chữa trị, tùy thời lúc nào cũng có thể chữa.

" Yên tâm đi, không có việc gì ."

Phượng Lan Dạ lần nữa gật đầu một cái, vươn ra hai cái tay, một tay nắm mẫu thân, một tay nắm Vụ Tiễn, nàng nhớ lại thời điểm các nàng nhảy núi, nàng đã nói, nếu có kiếp sau, thì sẽ trở thành tỷ muội, hiện tại nàng ấy chính là tỷ tỷ của mình.

Trong phòng, Bách Lí Hạo đang tháo đi băng gạc trên mặt nàng, không khí trong phòng thật hồi hộp, thế như rất khó có được không khí ôn nhu dịu dàng này.

Một tầng tầng băng gạc vừa được tháo ra, cuối cùng lộ ra gương mặt của Phượng Lan Dạ .

Trong nháy mắt, cả phòng yên tĩnh đến đáng sợ, ai cũng không nói gì, tựa hồ cũng bị kinh hãi, trực giác của Phượng Lan Dạ lập tức phản ứng, có phải bị biến dạng rồi hay không, băng không tại sao mọi người lại có bộ dáng này a, nàng không tự chủ được vươn tay lên sờ sờ gương mặt, vẫn không quên trấn an mọi người.

“có phải biến dạng rồi hay không, không có chuyện gì, ta vốn là người không để ý đến dung mạo."

Người phản ứng đầu tiên là Bách Lý Hạo, thanh âm từ tính tình khiết của hắn vang lên: "Chẳng lẽ người hoài nghi y thuật của ta không được ?"

Phượng Lan Dạ cau mày, đây là có ý gì? Chữa trị thành công, nhưng mọi người tại sao lại có vẻ mặt kinh ngạc như thế, thật lâu cũng không có phản

ứng , nàng quay đầu nhìn về mẫu thân cùng Vụ Tiễn, hai người kịp phản ứng lại, cười nắm chặt tay Phượng Lan Dạ.

“Thanh Nhã thật xinh đẹp a.”

Trầm phu nhân cười rất vui vẻ, Vụ Tiễn cũng đồng ý gật đầu, đúng vậy, thật đẹp, giờ phút này Lan Dạ không giống Tô Thanh Nhã, cũng không giống nàng, ngược lại là sự kết hợp giữa tô thanh nhã và bản thân nàng, ánh mắt và miệng là của Phượng Lan Dạ, còn lại là bộ của Tô Thanh Nhã, những thứ này đem kết hợp trên một người, thật sự giống như hư ảo, đẹp như trích tiên trên dao trì, làm cho người khác liếc thì không thể nào dời tầm mắt đi được.

Tiểu Hoàn thật nhanh mang gương đồng đến đưa đến tay Phượng Lan Dạ, nàng liếc nhìn mẫu thân cùng Vụ Tiễn một cái, rồi giơ lên gương, liền thấy nữ nhân trong kính .

Nga Mi phấn đại, môi anh đào má hồng phấn, đôi mắt long lanh, dung nhan này tựa như một đóa Phù Dung nổi trên mặt nước, da thịt trắng như tuyết ngoài tái ngoại, trên má là má lún đồng tiền nhìn thật là ôn nhu, hai gò má như hai rặng mây đỏ.

Phượng Lan Dạ chạm nhẹ vào mặt của nàng, không thể phủ nhận, gương mặt này nghiêng nước nghiêng thành, trong đó có hai ba phần là dung nhan của nàng, phần còn lại đích thực là dung mạo của Thanh Nhã, thật là một sự pha trộn đặc biệt , so với trước nàng còn xinh đẹp hơn, nhưng bộ dạng của nàng như vậy, Phượng Lan Dạ cũng không cảm thấy vui vẻ, bởi vì khi nàng đứng ở trước mặt Diệp, chỉ sợ hắn sẽ không nhận ra nàng, rời đi khỏi Diệp thì còn dung mạo tuyệt sắc làm cái gì? Mà hắn cũng sẽ không để ý hình dáng của nàng lớn lên ra sao.

Bên tai, thanh âm Bách Lí Hạo vang lên.

“ Thanh Nhã, những ngày kế tiếp đừng quên uống thuốc.”

Phượng Lan Dạ gật đầu, hiện tại nàng đã có thói quen người khác gọi nàng là Thanh Nhã, bởi vì cho tới nay nàng chưa nói ra tên thật của mình và Vụ Tiên, cho nên người khác cũng đem nàng trở thành Tô Thanh Nhã.

Bách Lí Hạo thu thập xong đồ, xoay người đi ra ngoài, thời điểm gần đến trước cửa, hắn quay đầu nhìn sang, thấy gương mặt kinh diễm kia, liền không tự chủ được cong miệng lên cười khẽ.

Trong khoảng thời gian này, hắn nhìn nàng từng chút từng chút một, biết nàng là một tiểu nha đầu kiên cường, bị đau cũng sẽ không khóc một tiếng, bị khổ cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt, rõ ràng không phải là nữ nhi của Trầm phu nhân, nhưng đối với Trầm phu nhân như mẫu thân thân sinh, nha đầu như vậy thật làm người khác đau lòng a .

Bách Lí Hạo nghĩ đến đó liền lui ra ngoài, hôm nay hắn phải trở lại núi Thái Nghĩa , bởi vì có một bệnh nhân mà hắn phải cứu chữa.

Trong phòng, Trầm phu nhân lôi kéo Phượng Lan Dạ ngồi vào bên cạnh mình, cao hứng nói: "thật tốt quá, thật tốt a, cuối cùng cũng có thể vượt qua nguy hiểm."

Vụ Tiên Một ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, đúng vậy a, nguy hiểm đã vượt qua, mặc dù nàng biết Lan Dạ chưa chắc đã cao hứng, nhưng ít nhất dung nhan đã được khôi phục, hơn nữa nàng tin tưởng Nam Cung Diệp không phải là người quan tâm đến dung mạo, cho dù Lan Dạ thay đổi thành bộ dáng như thế nào, hắn vẫn sẽ yêu nàng.

Vào buổi tối, Tô lão gia từ quan nha trở lại, thấy được bộ dạng của Phượng Lan Dạ, cũng thật cao hứng, sai người lập tức chuẩn bị một bàn dạ tiệc, để người trong nhà cùng nhau đoàn tụ.

Mặc dù Thanh Nhã cùng trước kia không phải là giống nhau như đúc, nhưng rốt cuộc cũng là dung bức họa của nàng chữa trị, cho nên đầu tiên

nhìn thấy liền khẳng định nàng là Thanh Nhã, chỉ có nhìn thật kỹ thì mới phát hiện bộ dạng với cũng trước kia không giống nhau.

Trong bàn tiệc, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn kính Tô Diễm cùng Trầm phu nhân một chén rượu.

" cảm ơn ân tái tạo của phụ thân, mẫu thân."

" tốt, tốt."

Hai vợ chồng đều cao hứng uống rượu, ý bảo hai nha đầu ngồi xuống, Tô Diễm quả thật rất vui, vừa uống rượu vừa nói chuyện.

" Nha đầu, người nhất định phải có một tấm lòng lương thiện a, ta Tô Diễm cả đời cho tới bây giờ chưa hại người bao giờ, cũng làm nhiều việc thiện, ông trời mới hậu đãi cho ta như vậy, mới có thể để cho ta gặp được hai người các người a, nếu như không có các người, chúng ta hẳn sẽ rất khổ sở a."

Hơn nữa nữ nhi mới này , so sánh với Thanh Nhã còn làm người ta yêu thương hơn, trước kia Thanh Nhã mặc dù thật rất nghe lời, nhưng lá gan nàng quá nhỏ, mà Tô Diễm xuất thân là võ quan, nhìn thấy nữ nhi như vậy, luôn luôn không có lòng phòng bị người khác, nhưng nữ nhi hiện tại làm cho hẳn bớt đi phần nào hối tiếc, các nàng thoát nhìn đều cơ trí thông minh, hơn nữa cũng thật kiên cường , những điều này làm cho hẳn thật thích.

Tô Diễm dứt lời, Trầm phu nhân lại càng cao hứng gật đầu: "Đúng vậy a, Thanh Văn, Thanh Nhã, mẫu thân nhìn thấy các người thật sự là rất vui a."

Phượng Lan Dạ nhìn nhị lão trước mặt đang rất cao hứng, trong lòng ghen ngào, không biết nên nói cái gì cho phải, thật ra thì nàng cùng Vụ Tiễn đã bàn xong là phải về kinh thành, đi gặp Nam Cung Diệp, nàng sợ Diệp sẽ làm ra chuyện hành hạ bản thân mình, cho nên phải lập tức trở về kinh.

Bất quá nhìn cha mẹ cao hứng như thế, các nàng thật không đành lòng nói chuyện này, hay là ngày mai rồi nói sau.

Buổi tối, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn phụng bồi hai vợ chồng uống rượu nói chuyện, thật là nói không hết chuyện trong thiên hạ, Tô Diễm cuối cùng đã rất say, Trầm phu nhân cũng có chút men say, vì nàng uống cũng không ít, mà Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng không dám uống nhiều, bởi vì nàng vẫn đang bị thương, còn phải uống thuốc, rượu đối với người bệnh không tốt.

Tô Diễm cùng Trầm phu nhân sau khi rời đi, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn hai mặt nhìn nhau, cuối cùng tâm tình đều có chút trầm trọng .

“ Chúng ta sau khi rời đi, cha mẹ có thể đau lòng nhiều lắm không?”

Vụ Tiễn nhẹ giọng nói, ngừng đầu lên nhìn Lan Dạ, Lan Dạ gật đầu.

" Khẳng định , nhưng mà ta sẽ dàn xếp một chút, liền để cho Diệp đem phụ thân triệu hồi về kinh, như vậy không phải chúng ta lại có thể đoàn sao?"

Vụ Tiễn đề nghị nghe như thế , lập tức cao hứng gật đầu: "Ừ, cái này hay, cứ làm như thế, vì không để cho cha mẹ thương tâm, sáng mai khi trời vừa canh năm chúng ta liền rời đi , đến lúc đó cửa thành mới mở là có thể ra khỏi thành, trở về An Giáng Thành."

Phượng Lan Dạ gật đầu đồng ý, nhưng nghĩ đến vết thương trên mặt Vụ Tiễn, Phượng Lan Dạ liền chau mày: "Vụ Tiễn, tại sao không để cho Bách Lí Hạo chữa trị vết thương trên mặt tử."

" Chuyện đó để nói sau, hiện tại ta không muốn về An vương phủ, có lẽ ta cùng Nam Cung Quân cuối cùng chỉ hữu duyên vô phận ."

Nàng cũng không nói ra miệng cái gì, mặc dù nàng là An vương phi, nhưng trong vương phủ lại có mấy nữ nhân kia, có đôi khi nghĩ tới những nữ nhân kia sống ở trong vương phủ, trong lòng thấy rất khó chịu, nhưng nàng thân là chánh phi, lại không thể gây ra rắc rối, mặc dù Nam Cung Quân không chịu những nữ nhân kia, nhưng những nữ nhân kia thật sự vẫn tồn tại, bọn họ vẫn oán nàng, hận nàng, nếu như có một ngày Nam Cung Quân không chịu nàng nữa, chỉ sợ nàng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cho nên không bằng an tâm làm Tư Mã Vụ Tiễn, từ nay về sau chỉ có một mình, không phải quá thanh thản hay sao?

" Vụ Tiễn."

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn tình như tỷ muội, đối với tâm tình của Vụ Tiễn nàng tất nhiên đều hiểu được, nếu như đổi thành mình, ở Tề vương phủ có nữ nhân khác tồn tại, chỉ sợ nàng cũng sẽ một đi không trở lại, mặc dù những nữ nhân kia chỉ là vật trưng bày, nhưng cũng có vết ấn trong lòng, cho nên nàng không khuyên giải Vụ Tiễn.

" tốt, chỉ cần tỷ vui vẻ là tốt rồi, chẳng qua sợ không được vậy thôi?"

Nàng sợ nhất chính là Vụ Tiễn không vui, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

“ Biết rồi, ta đã nói rồi, kiếp sau nguyện cùng Lan Nhi làm tỷ muội, hiện tại chúng ta là tỷ muội, lòng ta tất vui, nên không nghĩ đến chuyện khác."

Vụ Tiễn đứng lên lôi kéo tay Phượng Lan Dạ trở về, ngoài cửa hai tiểu nha đầu vội vàng đuổi theo các nàng, Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư tình cảm thật tốt a.

Hai người trở về phòng nghỉ ngơi, một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai lúc canh năm, hai người im lặng rời khỏi Tô phủ, dắt hai con ngựa đi ra khỏi thành, vừa chạy tới cửa thành, đúng lúc cửa thành vừa mở, một đường gió roi giục ngựa rời đi Tiêu thành, trở về An Giáng Thành.

Phượng Lan Dạ một lòng thẳng tiến, hận không được một bước chạy tới kinh thành, nhìn thấy Nam Cung Diệp, dọc theo đường đi có rất nhiều người nhìn các nàng, giật mình nhìn thoáng qua, than thở không dứt, mà Vụ Tiễn lại càng thần bí khó lường.

Hai nữ tử thu hút biết bao nhiêu tầm mắt, quanh thân bao phủ sắc thái thần bí, làm cho người ta mơ màng không dứt.

Phượng Lan Dạ một thân lạnh lùng, đối với những điều này không có một chút suy nghĩ nào, ánh mắt làm như không thấy, cùng Vụ Tiễn giục ngựa chạy như điên, một ngày đã đi được hơn nửa lộ trình.

Chiều nay nghỉ đêm tại một khách sạn trong trấn nhỏ, bởi vì sợ gây chú ý nên, hai người vào phòng liền không bước ra bên ngoài, tất cả ăn ở đều ở trên lầu, đại sảnh lầu dưới là tửu lâu, tiếng âm ỹ rất lớn, tại thị trấn nhỏ này, toàn là người trong giang hồ, nói chuyện đương nhiên là rất lớn, các nàng ở phía sau cánh cửa đóng kín cũng nghe thấy.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn ở trên lầu ăn cơm, ngấm trộm nghe có người nói tới chuyện bên trong An Giánh Thành, không khỏi vểnh tai nghe hai câu, cuối cùng nghe được có người nhắc tới Tề vương Nam Cung Diệp, vừa nghe đến tình huống của Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ lập tức dùng tất cả lực chú ý tập trung nghe.

Một đạo thanh âm không lớn không nhỏ truyền đi lên.

"Biết không? Tề vương phi qua đời, Tề vương đau đớn gần chết, hôn mê bao nhiêu ngày, sau một tháng không bước ra khỏi phủ một bước, hoàng thượng thấy Tề vương thương tâm, hiện tại đem trưởng nữ của Bình Nguyên hầu ban thưởng vào Tề vương phủ."

Tiếng nói của người nọ vừa dứt, đôi đũa trong tay Phượng Lan Dạ rớt xuống trên mặt đất, một câu cũng nói không nên lời, Vụ Tiễn cũng nghe thấy, vội vàng mở miệng: "Người đừng nghe những lời nói bậy, dân trong

thôn nói lung tung, Tề vương làm sao có thể nhận quà tặng này lúc người vừa rời khỏi."

Tiếng nói của nàng mới vừa xong, thân hình của Lan Dạ chợt lóe lên liền chạy vội đi ra ngoài, Vụ Tiễn vội vàng theo sau, chỉ thấy nàng từ lan can trên lầu hai trực tiếp nhảy ra, như một con Đại Điểu giương cánh đang bay trên không mà rơi xuống.

Trong đại sảnh khách điểm, những khách nhân đang ăn cơm đều tròn mắt hốc mồm, nhìn một nữ nhân từ trên trời giáng xuống, thật giống như thiên tiên, trên người quần lụa rung rinh, rơi thẳng xuống dưới, nhưng quanh thân toàn sát khí, chính xác lặng im rơi vào bên bàn ở trước mặt người vừa nói chuyện, đột nhiên đưa tay ra nhắc lên cổ áo của người kia, quanh thân toàn sát khí, trầm giọng mà hỏi.

" Nói, thật sự là hoàng thượng đem nữ nhi của Bình Nguyên hậu ban thưởng vào Tề vương phủ sao?"

Người nọ liên tục gật đầu, bị sát khí của Phượng Lan Dạ dọa sợ, mặc dù tiểu nha đầu này rất đẹp, giống như thiên tiên, nhưng khi nhìn thấy quanh thân nàng toàn sát khí, hơn nữa mới vừa thấy nàng ra tay liền biết nàng là một cao thủ rồi, chỉ sợ mình không cẩn thận thì có thể bỏ mạng a.

Mà trên lầu hai Vụ Tiễn cũng theo sát phía sau nhảy xuống, võ công của nàng mặc dù không phải là hết sức lợi hại, nhưng tầng 2 nho nhỏ này cũng không làm khó được nàng, nàng nhảy xuống dưới xong, liền nhìn chăm chăm những người đó, trầm giọng: "Không nên nói huyền thuyên lung tung a."

Người trên bàn bên kia không biết đã chọc phải người nào, đầu tiên là một tiểu nha đầu hung thần ác sát, hiện tại lại hiện ra một nữ nhân che mặt , hai người đều nhìn chăm chăm vào bọn họ, bọn họ có nói sai cái gì đâu, một đám người liên tục gật đầu.

" Chúng ta mới từ trong kinh thành về, đâu có nói lung tung đâu, hoàng thượng quả thật là có đem nữ nhi kia ban thưởng vào Tề vương phủ, nghe nói Tề vương không có cho nàng kia vị trí chánh phi, chỉ là một tiểu thiếp, còn phải từ cửa hông mà đi vào."

Tiếng nói của người này vừa dứt, những người bên cạnh thở dài , có người lắc đầu có người nghị luận.

" Đường đường trưởng nữ của Bình Nguyên hầu lại đến Tề vương phủ làm tiểu thiếp, rất không có khả năng này đi."

" Cũng không phải là không thể nào, nếu hoàng đế thật sự hạ chỉ, thì biết làm sao."

Trong đại sảnh một người một câu, sắc mặt Phượng Lan Dạ âm trầm khó coi, buông lỏng tay khỏi cổ áo của người nọ, xoay người liền hướng trên lầu đi lên, đợi đến hai người các nàng biến mất, một ít khách nhân ở bàn bị sợ nhanh chóng bỏ dậy liền đi, trong miệng lẩm bẩm, xem ra hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch rồi, làm sao lại đụng phải hai nữ nhân như vậy a, đi mau, đi mau.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn lên gian phòng trên lầu hai, hai người vẫn không nói gì, Vụ Tiễn thấy Lan Dạ không vui, cẩn thận ôn nhu an ủi nàng: "Chờ chúng ta về đến Tề vương phủ, Nam Cung Diệp nhất định sẽ đem nữ nhân kia ném ra ngoài ."

Phượng Lan Dạ lắc đầu, ngồi vào trên giường, vẻ mặt như có điều suy nghĩ: "Ta sẽ không đi trở về."

Vụ Tiễn vừa nghe lời nói của nàng, cho là nàng tức giận, nóng lòng hắt lên: "Lan Nhi, người đừng trách Tề vương, hẳn không biết người còn sống, nếu biết thì làm sao có thể để cho người đàn bà kia vào phủ chứ?"

Phượng Lan Dạ gật đầu: "Ta biết, ta không trách hắc, nhưng mà ta hận vị hoàng đế kia, hắc đã hủy diệt bao nhiêu người, thiết lập bao nhiêu người thành con cờ trong tay hắc, sắp đặt tất cả cục diện, hơn nữa tự cho là mình thông minh hơn người, tính kế tất cả mọi người bên cạnh, ngay cả Ngũ hoàng tử Thụy Vương, dựa trên danh nghĩa là hắc yêu thương nhưng chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trong tay hắc, trên thực chất tất cả mọi chuyện cũng là để củng cố hoàng quyền cao cao tại thượng của hắc, ta muốn phá hủy mọi thứ của hắc, hủy diệt hoàng kim giáp của hắc."

Trong chớp mắt quanh thân Phượng Lan Dạ toàn là sát khí, như đòi mạng đoạt hồn thật là lạnh khốc, khóe môi vẽ ra nụ cười thị huyết: "Ta hiểu Diệp, hắc không phải là người khinh địch như thế, hắc để cho nữ nhi của bình nguyên hầu vào phủ, chỉ vì trả thù hoàng thượng, kế hoạch trả thù của hắc lập tức sẽ bắt đầu, nếu như ta xuất hiện, hắc sẽ thu tay lại, có thể sẽ mang ta trở về Nhu Yên đảo, nhưng những người đã chết thì phải làm sao, mạng của bọn hắc không phải là mạng sao? Cho nên ta sẽ để cho Diệp tin là ta đã chết, như vậy hắc sẽ tiêu diệt hết thầy mọi thứ của Hạo Vân Đế."

Tư Mã Vụ Tiển nghe lời nói của Phượng Lan Dạ..., biết nàng nói rất có lý, nhưng làm vậy nhất định sẽ làm cho lòng nàng đau đớn, sẽ rất khó chịu, Nam Cung Diệp cũng sẽ rất đau .

" Nếu thế Tề vương sẽ rất thống khổ, trong lòng người cũng không chịu nổi."

" Ta sẽ nhanh chóng hồi kinh , đến lúc đó ta là Tô Thanh Nhã, ta sẽ cùng hắc hủy diệt mọi thứ trong tay Hạo Vân đế, để hắc ta biết hoàng quyền không phải là vạn năng , thật ra hắc không yêu bất cứ người nào, nữ nhân, nhi tử, hắc yêu chẳng qua là hoàng quyền của hắc."

" Vậy bây giờ chúng ta trở về Tiêu thành sao?"

Vụ Tiễn ngừng đầu lên nhìn Phượng Lan Dạ, đợi một câu nói của nàng, thật ra thì mình cũng không muốn vào kinh, chẳng qua là không yên lòng, cho nên mới tính toán theo nàng trở lại kinh thành.

" ừ, sau này ta là Tô Thanh Nhã, người là Tô Thanh Văn, những việc trước kia hãy xem như là quá khứ để quên đi, thời điểm hồi kinh chính là để cho những người đó bị đau khổ."

Trong phòng Lan Dạ một thân lạnh lẽo khí, khóe môi là nụ cười ngông nghênh lãnh diễm, cả khuôn mặt xinh đẹp thật giống như một đóa hoa ma quái, bên cạnh Vụ Tiễn cũng gật đầu đồng ý, thật ra nàng bây giờ còn chưa chuẩn bị tốt để hồi kinh, kinh thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có lẽ sẽ gặp lại được Nam Cung Quân , nàng sợ khi nhìn thấy hắn sẽ nhận không được liền nhìn nhận hắn, như vậy lại một lần nữa trở lại về cuộc sống như trước đây, đây cũng là lý do nàng không chữa trị gương mặt, dung nhan của nàng bị huỷ, nhất thời sẽ làm cho người khác căn bản nhận không ra.

" Như vậy ngày mai chúng ta trở về Tiêu thành đi."

" tốt."

Hai tỷ muội thương lượng xong, liền rửa mặt một phen nghỉ ngơi, ngày thứ hai nói là làm, ở thời điểm ban đêm, lại nhớ tới Tô phủ ở Tiêu thành, vừa vào cửa phủ, quản gia liền ngăn cản cả người, thật lâu không có phản ứng, Phượng Lan Dạ một đường đi vào, bên cạnh nhiều hạ nhân cũng ngăn cản, sau đó có người một đường chạy thẳng vào bên trong hậu viện.

" Lão gia phu nhân, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư trở lại, lão gia phu nhân, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư trở lại."

Trong lúc nhất thời cả Tô phủ cũng đầy đầy tiếng cười, từ phía trước vẫn hét lên phía sau.

Tô Diễm cùng Trầm Tuệ Như, một ngày trước không thấy Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn, Trầm phu nhân trực tiếp khóc ngất đi, Tô Diễm biết hai nha đầu kia vào kinh nhất định là có chuyện phải làm, hấn vẫn an ủi phu nhân, đáng tiếc Trầm Tuệ Như lòng rất đau đớn, nên Tô Diễm ngay cả quan nha cũng không đi, ở lại trong phủ theo phu nhân, sợ phu nhân sẽ thương tâm quá mà chết trong phòng, nghe được ngoài cửa viện không khí ồn ào không phép tắc.

"Phía ngoài ồn cái gì đấy?"

Trầm phu nhân ánh mắt hồng hồng, nghĩ đến hai nữ nhi bảo bối không thấy, mình sẽ không còn cái gì nữa, nước mắt cứ rơi xuống, nên không để ý tới tiếng ồn ào phía ngoài, lúc này thanh âm vui sướng của tiểu nha đầu vang lên: "Lão gia, phu nhân, Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư trở lại."

Tô Diễm cùng Trầm Tuệ Như vừa nghe thấy cho là nghe nhầm, hai nha đầu vừa trở lại, Trầm Tuệ Như phản ứng trước tiên, trực tiếp từ gian phòng vọt ra ngoài: "Thanh nhã, thanh nhã."

Tô Diễm sợ có sai lầm gì nên vội vàng đuổi theo thân ảnh phía trước: "Phu nhân, người từ từ, người từ từ."

Hai người vừa ra khỏi sân, liền thấy Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đứng ở dưới tàng cây hoa quế, cười nhẹ nhàng nhìn sang, hai người đồng thời kêu một tiếng: "Cha, nương."

Trầm Tuệ Như cùng Tô Diễm lập tức đi tới, mở ra hai cánh tay: "Các người trở về, thật sự là quá tốt."

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn nhào vào trong ngực hai người bọn họ, nở nụ cười, nhìn hai người ánh mắt đều có chút hồng, nhất là mẫu thân nó sừng phồng lên, nhất định đã khóc một đoạn thời gian rất dài, Phượng Lan Dạ còn chưa mở miệng, một bên Tiểu Hoàn hầu hạ nàng liền kêu lên: "Đại

tiểu thư, Nhị tiểu thư, các người nếu không trở lại, phu nhân sẽ phải thương tâm đến chết mất."

Trầm phu nhân quay đầu quát Tiểu Hoàn một cái: "Tiểu nha đầu chết tiệt kia người thật lắm mồm, ta không có khóc. . ."

Nói xong nàng ngừng đầu lên cả cười , vươn tay lôi kéo Phượng Lan Dạ, lại duỗi ra một cái tay khác lôi kéo Vụ Tiễn, đi về phía viện của nàng, dọc theo đường đi vừa nói chuyện.

“ Hù chết nương a."

Phượng Lan Dạ nhìn Vụ Tiễn một cái, ôn nhu mở miệng: “sau này ta cùng tỷ tỷ sẽ không sẽ rời đi cha nương nữa, các người yên tâm đi."

" ừ, mẫu thân muốn các người ở bên ta, tương lai khẳng định các người còn phải lập gia đình , chỉ cần bây giờ theo mẫu thân là tốt rồi."

Trầm phu nhân vẻ mặt hiện lên sự nhân từ, Phượng Lan Dạ cười tựa vào trên vai của nàng, không nói câu nào, bắt đầu từ bây giờ, nàng không còn là Phượng Lan Dạ, nàng là Tô Thanh Nhã ở Tiêu thành, mà Vụ Tiễn cũng không còn là Vụ Tiễn, nàng ấy là tỷ tỷ của nàng Tô Thanh Văn, .

.

An Giáng thành, Tề vương phủ - trước cửa Tuyển Viện, có một nữ nhân xinh đẹp mềm mại như biển mây, đang tranh cãi ầm ĩ, tóc nàng búi cao, trâm vàng dưới ánh mặt trời đung đưa phát ra hào quang khắp người, một thân quần rộng dài kéo dưới mặt đất, phía sau hai nha đầu tiểu đang cẩn thận hầu hạ , không dám nói nhiều một câu.

" Hai tên cầu nô tài các người, còn không đi bẩm báo cho Vương gia, là thiếp thân muốn gặp Vương gia."

Cô gái này chính là trưởng nữ của Bình Nguyên hầu Tiêu Liên Ái, Hạo Vân để đã ban thưởng vào Tề vương phủ làm tiểu thiếp, thật ra thì con gái của Bình Nguyên hầu làm thiếp, đã là chuyện kỳ lạ trong thiên hạ rồi, Bình Nguyên hầu vốn không vui, nhưng là nghe Tiêu Liên Ái nói Tề vương phủ một nữ nhân cũng không có, hơn nữa nghe nói Tề vương này đối với Vương Phi rất là thâm tình, nếu mình gả vào đó, còn sợ không làm được Vương Phi sao? Nếu được lòng của nam nhân này, cái gì mà không có a, nàng đối với dung mạo của mình rất có lòng tin, nam nhân phần lớn là người có mới nới cũ, nàng cũng không tin Tề vương này vẫn si nhớ tới vị Tiểu Vương phi kia, nghe nói vị Tiểu Vương phi qua đời kia, tuổi cũng không lớn, sợ rằng còn chưa có viên phòng cùng Tề vương, nếu như vậy chẳng phải Tề vương tiếp vẫn còn trong sạch hay sao, nghĩ đến điều này thôi trong lòng nàng tràn đầy nguyện ý, chẳng qua ai mà nghĩ tới, mình vào phủ hai ba ngày rồi, bóng dáng Tề vương cũng không nhìn thấy một lần.

Từ quản gia Tề vương phủ, đến hạ nhân nô tỳ, làm như hai người các nàng là người vô hình, căn bản không để ý tới, bảo nàng làm sao có thể nuốt xuống được cục tức này đây.

Cho nên buổi trưa nàng dẫn hai nha đầu của mình tìm đến Tề Vương, hôm nay nhất định phải buộc Tề vương này cho nàng một cái công đạo.

Tiêu Liên Ái mắng xong, lạnh lùng nhìn chăm chăm hai thị vệ trước cửa, hai thị vệ vẻ mặt đen thu, đây là cái nữ nhân gì a, Vương Phi bọn họ khi còn tại thế mặc dù rất lạnh lùng, nhưng là đối với hạ nhân rất khách khí, dáng vẻ này là của một nữ nhân sao, mà còn là trưởng nữ của bình nguyên hầu nữa, theo bọn họ thấy, căn bản là một nữ nhân thôn dã, không thể ra mặt khách nhân,

Có một người không cam lòng không muốn đi đến bẩm báo, một người khác cản trở đường đi của Tiêu Liên Ái, không để cho nàng đi vào, Tiêu Liên Ái đúng là giận đến muốn mắng người, nàng biết Tuyền viện này

chính là chỗ ở của Tề vương, nghe nói lúc trước Tiểu Vương phi kia luôn cùng hắc ở chung một chỗ, hiện tại thì đến cửa mình cũng không vào được, càng nghĩ càng không cam lòng, đáng tiếc thị vệ trước cửa kia cầm một thanh kiếm cản trở đường đi vào, nên nàng cũng không thể liều lĩnh tiến vào, nếu nàng đi vào có thể hắc sẽ đâm nàng một nhát liền.

Tiêu Liên Ái bị hù dọa rồi, nơi này là Tề vương phủ, không phải là Bình Nguyên Hầu phủ, nên nàng lớn lối cũng vô ích.

Thị vệ đi vào bên trong Tuyển viện, trong thư phòng, Nam Cung Diệp đang cùng Nguyệt Cẩn Thiên Bội Thần có chuyện thương thảo, Thiên Bội Thần đã từ Yên Hải trở lại, thương thế của hắc được chữa lành, lão chủ nhân liền để cho hắc như cũ đi ra ngoài bảo vệ Thiếu chủ, mặt khác sai thêm Ngọc Lưu Thần cùng hắc bảo vệ Thiếu chủ.

Lúc này mấy người bọn họ đang nói chuyện, cửa phòng có người gõ, thanh âm thị vệ vang lên: "Vương gia?"

Nam Cung Diệp nhướng mày, trong đôi mắt thâm thúy xẹt ra tia u quang, thật lạnh lẽo, hướng ra phía ngoài mở miệng: "Đi vào."

Thị vệ đi đến bẩm báo: "Vương gia, Tiêu phu nhân muốn gặp Vương gia."

Nam Cung Diệp chau lông mày, trong nháy mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo thị huyết, là người đàn bà Tiêu Liên Ái kia sao? Nàng cho nàng là cái gì, nếu không phải bởi vì bác của nàng là Đại phu nhân Trữ phủ, nàng cho là hắc sẽ lấy nàng sao? Nàng chẳng qua là một con cờ hắc dùng để hành hạ Trữ Gia mà thôi, nàng cho là ở Tề vương phủ nàng là cái gì?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 94

Bên trong thư phòng, mấy tên thủ hạ đều nhìn Vương gia nhà mình, sắc mặt Vương gia âm u, chợt người lãnh mị (lãnh khốc, tà mị) cười, trầm giọng mở miệng: "Đem nàng đuổi đi trở về cho Bốn vương, đúng rồi, báo cho quản gia, tìm cho người đàn bà kia một chút chuyện để làm, nàng ta quá rảnh rồi"

Thị vệ vừa nghe nói thế, khóe miệng toét ra, lộ ra một nụ cười thật to, trong lòng sớm sáng khoái, đáng đời nữ nhân kia, cho mình là cái gì đây? Nơi này chính là Tề vương phủ, không phải là Bình Nguyên Hầu phủ, nàng ta dám can đảm ở chỗ này quấy phá, bất quá vừa nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Vương gia, thị vệ kia đánh rùng mình một cái, lập tức đi ra ngoài.

Trong phòng, Nam Cung Diệp tiếp tục đề tài mới vừa rồi "Các người tra cho ta chuyện trước kia của nữ nhân của Trữ gia khi còn ở Trữ phủ, còn có tất cả động tác của Trữ phủ, ta không tin nhiều năm như vậy mà một chút dấu vết để lại cũng không có."

Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần lập tức cúi đầu lĩnh mệnh: "Dạ, thuộc hạ lập tức chú ý những chuyện này, cần phải mau sớm nắm giữ tình huống của Trữ phủ."

Nam Cung Diệp gật đầu, dựa vào trên giường êm phía sau, phất phất tay để cho người ta lui xuống, còn mình ngồi ở trong thư phòng, cảm giác thật trống rỗng một chút nhân khí cũng không có, chẳng những là thư phòng, dù là Tuyền viện, hoặc cả tòa Vương Phủ, dường như cũng không có hơi thở.

Trước cửa của Tuyển viện, thị vệ trở về đem lời nói của Vương gia truyền đạt lại với Tiêu Liên Ái, cũng phân phó cho người đi tìm Tích quản gia, Vương gia có lệnh, tìm việc cho Tiêu phu nhân làm, nàng quá rồi rãnh.

Sắc mặt Tiêu Kháp Ái đã tái đi, nàng đường đường là con gái của Bình Nguyên Hầu, mặc dù không phải là cành vàng lá ngọc, nhưng cũng là hoàng thân quốc thích, bà nội của nàng là công chúa của Thiên Vận hoàng triều, mặc dù hiện tại bà nội đã mất, nhưng bình nguyên hầu phủ vẫn là Vương Tôn quý tộc, Tề vương phủ bọn họ thật là khinh người quá đáng rồi, cưới nàng chỉ để bài biện, bây giờ lại còn bảo quản gia tìm chuyện cho nàng làm, đây là một nam nhân sao?

Tiêu Liên Ái dưới cơn nóng giận, ở trước cửa viện la lối rùm beng: "Nam Cung Diệp, ngươi là tên khốn kiếp đi ra cho ta, đi ra cho ta."

Tích quản gia của Tề vương phủ đã sớm dẫn người đi tới, vừa nhìn thấy tiểu thiếp mới này lại dám mắng mỏ Vương gia, sớm bị dọa sợ hãi chạy tới "Tiêu phu nhân, người đang ở đây làm cái gì, nhanh lên đi thôi, chớ làm Vương gia nổi giận."

"Ta làm hấn tức giận thì sao? Hấn có thể làm gì ta?"

Tiêu Liên Ái lời vừa nói xong, liền nghe được một giọng nói vang lên trong cửa lớn: "Người nói có thể làm gì người sao? người đường đường là con gái của bình nguyên hầu, Thiên Kim tiểu thư kim chi ngọc diệp, mà ta là Tề vương xem có thể làm gì người?"

Theo thanh âm, từ trong Tuyển viện đi ra một đạo thân ảnh cao ráo kiệt xuất, khuôn mặt vừa giống thần thánh vừa giống ma quỷ, lãnh mị lười nhác tựa vào trên cửa viện, một đôi ánh mắt thâm thúy sâu thẳm như sao đêm, mặc dù lạnh lẽo nhưng cũng tươi đẹp, màu trắng cấm bào làm cho hấn nổi bật như trích tiên, giờ phút này hai cánh tay đang ôm ngực nhàn nhạt mở miệng.

Tiêu Liên Ái, ngây ngốc nhìn nam nhân này, tin đồn Tề vương kinh tài tuyệt diệu, hôm nay vừa thấy quả thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt, mặc dù thần thái của hắn lạnh lùng, nhưng đối với nàng vẫn không mất đi sự hấp dẫn, lại nghe đến lời của hắn, không khỏi có chút đặc ý, đúng vậy a, xem ra này Tề vương là một người thông minh, mặc dù hắn là Tề vương, nhưng nàng là hoàng thượng ban thưởng vào Tề vương phủ, cha của nàng là bình nguyên hầu, chẳng qua là bọn nô tài này không có mắt, lại dám lấn chủ nhân.

Tiêu Liên Ái ngược mắt đặc ý quét nhìn xung quanh mình một cái, nhìn những người này tất cả đều cung kính cúi đầu, trên mặt hiện lên nụ cười, đi tới khom lưng:"Thiếp thân tham kiến Vương gia."

Nam Cung Diệp cũng không nhìn Tiêu Liên Ái một cái, nhìn thái độ giả dối của nữ nhân này, làm cho hắn cảm thấy ác tâm, trong thiên hạ làm sao mà loại nữ nhân này nhiều như vậy, nếu như Tiêu Liên Ái an phận chút ít, nói không chừng còn có thể chịu tội ít một chút, đáng tiếc nàng quá tự cao đi.

" Tịch Đan, mang vị kim chi ngọc diệp Tiêu đại tiểu thư này đi rửa bồn, miệng nàng thúi quá, rất xứng với nơi đó."

Nói xong liền xoay người, đi hai bước, rồi ưu nhã dừng lại.

" Không chùi xong không cho phép ăn cơm, các người giám sát cho ta, nếu nàng không làm được, các người mỗi người ba mươi roi."

Nói xong liền đi vào, cửa trước của Tuyển viện thị vệ cùng đám người của Tịch quản gia khuôn mặt cười thật tươi, Vương gia thật là rất quyết đoán, Tiêu Liên Ái vừa rồi còn đặc ý, đợi đến khi Tề vương hạ lệnh xuống, gương mặt nàng sớm đã tái rồi, há mồm lại muốn la mắng, nhưng lại nghĩ mình vừa đắc tội, nếu mình không mắng có thể không đến mức phải đi rửa bồn, nhưng nàng là trưởng nữ của bình nguyên hầu, nếu rửa bồn ở Tề vương

phủ, không nói mình sau này không có mặt mũi gặp người, ngay cả mặt mũi của bình nguyên hầu phủ cũng không biết để ở đâu, nghĩ tới đây, ánh mắt Tiêu Liên Ái đỏ lên liền khóc, trực tiếp dậm chân oán hận nói: "Ta về bình nguyên hầu phủ tìm phụ thân."

Đáng tiếc Tích quán gia đã vung tay lên, phía sau đi lên mấy thị vệ ngăn trở đường đi của nàng, không nhanh không chậm nói: "Quốc có quốc pháp, phủ có phủ quy, Tiêu phu nhân hiện tại là người của Tề vương phủ, tại sao có thể nói đi là đi, muốn đi cũng chờ rửa bô xong đã, nếu không chúng tiểu nhân sẽ phải chịu phạt."

Mấy thị vệ nhắc Tiêu Liên Ái lên, chạy thẳng tới góc khuất nhất của hậu viện đem nàng ném vào bên cạnh ao rửa bô, một mùi hôi thối khó người truyền đến, Tiêu Liên Ái thiếu chút nữa ngất đi, muốn bỏ chạy thì cửa đã bị khóa, hai nha hoàn của nàng cũng bị đuổi đi, chỉ còn lại có một mình nàng, ở bên ngoài thanh âm của Tích quán gia vang lên.

" Tiêu phu nhân, người rửa nhanh một chút mới được ăn cơm, không chùi xong tối nay có lẽ sẽ phải ở lại chỗ này."

Tiêu Liên Ái nghĩ cái mùi quái dị này, lại nghe Tích quán gia nói hai chữ ăn cơm, liền nôn mửa liên hồi, những ngày kế tiếp nàng sợ là thật lâu cũng ăn không ngon nữa, nghĩ thế không nhịn được liền khóc lên, "Nam Cung Diệp, người như hiệp đáp ta như thế, ta sẽ về bình nguyên hầu phủ sau này cũng không trở lại nữa."

Con gái của Bình nguyên hầu Tiêu Liên Ái cứ như vậy mà bị giam vào chỗ thấp hèn nhất ở Tề vương phủ: nơi rửa bô, mặc dù Tiêu Liên Ái không vui, bất quá sau khi nhận rõ tình huống, rốt cục vẫn phải làm , bằng không thì sẽ chết đói a, vì căn bản không ai để ý tới nàng, mãi cho đến ban đêm, nàng mới đem tất cả cái bô rửa xong, sau đó mắt đỏ hồng gõ cửa, đợi đến cửa vừa mở ra, nàng cũng không có biện pháp sống ở Tề vương phủ nữa, nhắm hướng cửa chạy ra ngoài, lần này cũng không còn người cản nàng,

hai nha đầu nàng mang đến đuổi theo nàng, bị nàng liên tiếp quăng mấy bát tai để giải hận, nổi giận dùng dùng trực tiếp đi về bình nguyên hầu.

Bình nguyên hầu Tiêu Thành nghe con gái khóc lóc kể lể, ngày thứ hai lập tức tiến cung cầu kiến hoàng thượng, hướng Hoàng thượng khóc lóc kể lể tất cả, Hạo Vân đế vừa nghe Tiêu thành nói xong, liền biết Nam Cung Diệp muôn gây khó khăn cho người của Tiêu gia, hẳn sở dĩ gây khó khăn cho người của Tiêu gia, chính là nhằm vào phụ hoàng này của hắn, mà lúc này Hạo Vân đế đối với Nam Cung Diệp chỉ có áy náy, vì chuyện này cũng do hắn mà ra, nào nên đâu còn tâm trạng để ý đến Tiêu Thành, gương mặt đen lại bình tĩnh nhìn Tiêu thành.

" Bình Nguyên hầu, chuyện này là do Tiêu gia các người nguyên ý , hiện tại con gái của người chính là người của Tề vương phủ , người chạy tới nơi này khóc cái gì, xử trí con gái của người như thế nào, là do Tề vương ."

Bình nguyên hầu vừa nghe hoàng thượng nói thế, thiếu chút nữa té xú, hoàng thượng rõ ràng là bao che cho Tề Vương, đã biết là lý cũng không cách nào nói lại, cũng do con gái mình không tốt, không nên gả vào Tề vương phủ, hiện tại lên không được xuống cũng không xong, hoàng thượng phải tay không để ý, thì trong mắt Tề vương còn có vương pháp sao? Nghĩ tới đây, bình nguyên hầu thật là khóc không ra nước mắt, liên tiếp nói mấy tiếng: "Thần, thần?"

Hạo Vân đế tựa hồ mệt mỏi, phát phát tay "lui xuống đi , trầm mệt mỏi."

" dạ, hoàng thượng."

Bình nguyên hầu không dám nói thêm một câu nào nữa, nhìn hoàng thượng tựa hồ mệt mỏi hơn ngày thường, chỉ đành phải lui ra ngoài.

Tâm tình Hạo Vân đế lúc này trầm trọng vô cùng, trong lòng Diệp Nhi phần nộ rất sâu đậm, hẳn biết, từ trước cho tới nay đều là lỗi của mình, cho nên hiện tại ngay cả dũng khí đối mặt với Diệp Nhi hẳn cũng không có, biết

rõ tất cả khiêu khích đều là nhằm vào mình mà tới, nhưng không thể làm gì, chỉ mong một ngày tim của Diệp nhi có thể xóa hết oán hận.

Kể từ khi biết chuyện trước kia, Hạo Vân để đột nhiên cảm giác được mình già rồi, vẫn cho là mọi chuyện cũng nắm giữ ở trong tay của mình, nhưng cho tới giờ khắc này mới phát hiện, cũng có chuyện hắn không thể nắm trong tay, nếu như hắn có thể nắm trong tay mọi chuyện, Ngọc Liên cũng sẽ không uống mạng, nếu như có thể nắm trong tay mọi chuyện, Trữ gia cũng sẽ không đưa một người không còn trong sạch vào cung, thì ra trong cõi đời này hắn chẳng qua là một người bình thường, là một kẻ ngu bị lường gạt, hết lần này tới lần khác chính hắn còn tưởng rằng mình cao cao tại thượng, không thể để cho người khác xúc phạm đến quyền uy của mình, lại không biết tất cả chỉ là giả dối, giả dối đan xen vào nhau.

Bình nguyên hầu phủ.

Tiêu Liên Ái biết phụ thân ở trước mặt hoàng thượng không chiếm được lợi thế, phụ thân còn bảo nàng trở về Tề vương phủ, nhưng nàng sao lại chịu trở về, lần này trở về, Nam Cung Diệp kia không biết sẽ tra tấn nàng như thế nào, nàng không cần trở về, vì ở lì bình nguyên hầu phủ không đi.

Tối buổi tối thời điểm, Tề vương ngồi trước xe ngựa đi đến bình nguyên hầu phủ.

Cả nhà trên dưới vô cùng cao hứng, cho là Tề vương tới đón Tiêu Liên Ái, ngay cả Tiêu Kháp Ái cũng cho là Tề vương cuối cùng cũng có một chút thương yêu mình, biết tới đón nàng, thật cao hứng, ai biết Tề vương không có xuống xe ngựa, chỉ ra lệnh mười mấy tên thị vệ phía sau.

"Đánh, một người cũng không để sót, bình nguyên hầu phủ chứa chấp thị thiếp phạm tội!"

Thị vệ Tề vương phủ như lang như hổ xông ào vào bình nguyên hầu phủ, bên trong hầu phủ rất nhiều người còn không có kịp phản ứng, liền gào

khóc thảm thiết, chung quanh loạn thành một đoàn, hộ viện bên trong phủ kịp phản ứng, lập tức đánh trả, nhưng làm sao địch nổi, thủ hạ của Nam Cung Diệp là cao thủ, mọi người bị đánh rất thảm, có hộ viện trực tiếp bị cắt đứt xương, có người bị đánh cho học máu, những hầu gái lại càng bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán, bình nguyên hầu Tiêu thành tức thì bị giận đến học máu, trực tiếp bất tỉnh ở bên trong phòng khách.

Tình huống ở Bình nguyên hầu phủ rất nhanh liền bị người bẩm báo vào Trữ phủ, Trữ phủ và Bình Nguyên Hầu phủ ở hai phía trên một đường, một ở Nam nhai, một ở Bắc nhai, nơi này phát sinh tình huống gì, nơi đó sẽ biết trước tiên, mẹ ruột của Trữ gia, chính là tỷ tỷ ruột của Bình Nguyên Hầu, nghe được Tề vương dám cả gan làm loạn, nên lập tức mang người tới đây ngăn cản chuyện phát sinh nơi này.

Bình nguyên hầu phủ trên dưới một mảnh thê thảm, đợi đến khi Trữ Đại phu nhân đến, chỉ thấy Tiêu Liên Ái đang bị người của Vương Phủ bắt chuẩn bị mang rời đi.

Trữ đại phu nhân phong thái uy nghi, do làm đương gia nhiều năm, tất nhiên sẽ có thủ đoạn tàn nhẫn, vừa nhìn thấy cháu gái nhà mình bị khi dễ như thế, đã sớm quên người trước mặt là Tề vương nhi tử của hoàng thượng, liền quát to một tiếng "Dừng tay."

Tiêu Liên Ái thấy Trữ Đại phu nhân, sớm khóc hô kêu lên "Cô, cứu ta, cứu ta."

Đáng tiếc vệ thị của Tề vương phủ vẫn giữ chặt nàng, không để cho nàng thoát thân, Trữ Đại phu nhân kia đi thẳng đến trước xe ngựa, đầu rồng trong tay vung lên, trầm giọng mở miệng: "Tề vương, lão thân nhất định phải tiến cung diện kiến hoàng thượng, để xem thiên hạ này còn có vương pháp hay không."

"Vương pháp?"

Bên trong xe ngựa một giọng nói phiêu dật vang lên, một bàn tay vô cùng hoàn mỹ nhẹ nhàng vén rèm xe lên, lộ ra một thân Vân bào, phượng kỳ long tường - Nam Cung Diệp, trong mắt của hắn ánh sáng lạnh hẹp bắn ra, giọng nói đầy sát cơ vang lên: "Trong mắt Trữ Đại phu nhân không biết vương pháp là vật gì, dám can đảm đem người không còn trong sạch đưa vào trong hoàng cung, vậy thì trong mắt những người như các người còn có vương pháp sao?"

Trữ Đại phu nhân vừa nghe thấy, kinh hãi, hoảng sợ, rút lui hai bước, sắc mặt khó coi, chỉ vào Nam Cung Diệp: "Người, người là có ý gì?"

Nam Cung Diệp không nhanh không chậm để màn xe xuống, chậm chậm mở miệng: "Người nói xem Chiêu Nghi nương nương vì sao tự sát, chẳng lẽ Trữ phủ các người hoàn toàn không có nửa điểm nghi ngờ."

Trữ Đại phu nhân ngẩn ra, thân thể lay động hai cái, vươn tay bắt được xe ngựa của Nam Cung Diệp, mở miệng: "Người mơ tưởng ô nhục con gái của ta, hôm nay nếu không phải cho bà lão này một lời giải thích, lão nhất định phải tiến cung xin hoàng thượng phân xử."

"Tốt, Trữ lão phu nhân dám sao? Vậy thì tiến cung một chuyến đi, ta nghĩ đầu cừu tộc của Trữ phủ các người đều được treo ở ngõ môn bên kia."

Lời nói khí phách, lợi hại vừa thoát ra, con người Trữ lão phu nhân trợn to, nghĩ tới trong đó nhất định có chuyện, nếu như không có chuyện như vậy, Tề vương làm sao dám nói thế, lá gan của hắn lớn hơn nữa cũng không dám tùy tiện ô nhục Chiêu Nghi nương nương đương triều, mà hắn dám can đảm tới cửa gây chuyện, rõ ràng là hoàng thượng mở một con mắt nhắm một con mắt, như vậy chính là hoàng thượng đồng ý để Tề vương ra mặt làm khó bình nguyên hầu phủ và Trữ phủ, xảy ra chuyện như vậy mà hoàng thượng không có bất kỳ hành động gì là bởi vì mặt mũi của hoàng thất, hoàng thượng mới có thể nén giận, mà bây giờ để cho Tề vương ra mặt,

nếu chuyện các nàng làm loạn truyền đến tai hoàng thượng, chỉ sợ người của cửu tộc thật khó bảo toàn tánh mạng.

Trữ lão phu nhân cả đời cương liệt, tự nhận dạy con nghiêm khắc, không nghĩ tới phút cuối cùng lại phát sinh chuyện như vậy, trong lòng vô cùng đau đớn, ngay lập tức không thể chấp nhận được. Ngã trên mặt đất gây lên tiếng vang thật lớn, mấy tên hạ nhân bên cạnh kinh hoàng đã chạy tới vịn nàng.

" Lão phu nhân, lão phu nhân."

Tiêu Liên Ái vốn đang trông cậy vào cô của mình có thể cứu nàng, ai ngờ không biết đã Tề vương nói gì, khiến cô liền bị tức ngất đi, lúc này lại càng không có cơ hội cứu giúp, bị thị vệ của Tề vương phủ lôi đi, một nhóm người ùn ùn trở về Tề vương phủ .

Tiêu Liên Ái vừa về tới Tề vương phủ liền bị nhốt vào phòng chứa củi của Tề vương, mặc cho nàng khóc la cũng không có ai để ý tới nàng.

Bình Nguyên Hầu phủ một nhà trên dưới bị đánh, lão phu nhân Trữ phủ bị tức bất tỉnh, trong lúc nhất thời, cả kinh thành nghị luận rối rít, trên triều đình tất cả quan viên đều có chút ít sợ hãi, đối với tin đồn về Tề vương Nam Cung Diệp , trước đây hấn tính tình quái gở quái dị, giờ biến thành ngang ngược càn rỡ, tàn nhẫn thích giết chóc, có mấy tên triều thần sau khi bãi triều, trực tiếp cầu kiến hoàng thượng , đáng tiếc Hạo Vân đế cự tuyệt không gặp, khiến cho chúng triều thần bất đắc dĩ, trong biết rõ hoàng thượng bao che khuyết điểm, vì thế họ vô kế khả thi, một ít người có chút hiểu biết, sớm thấy không ổn nên rút lui, chỉ có một hai người kiên trì, làm sao nuốt nổi cục tức này, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.

Chẳng qua đối với Tề vương, mọi người càng phát ra úy kỵ, lời đồn đãi lộn xộn cả lên.

Nói Tề vương bởi vì đau lòng mất vợ, nên tính tình đại biến, lớn lối tàn nhẫn, gặp thần đánh thần, gặp người đánh người. Thậm chí nói Tề vương khắc vợ, chỉ cần gả cho Tề vương làm vợ, cuối cùng chỉ có một kết quả là chết, trong lúc nhất thời người người trong đế đô cảnh giới cao độ.

Người của Tề vương phủ không để ý đến những tin đồn bên ngoài , giống như việc của mình thì tự mình biết, căn bản không rảnh mà để ý người khác, những người đó thích nói huyền thuyên thì để cho bọn họ nói, chân tướng luôn chỉ có một.

Chuyện hai nhà Tiêu Trữ đã truyền tới trong cung, Văn Bội công chúa ở Cửu Lang điện rốt cục cũng nhận được tin tức, giận dữ len lén đánh bất tỉnh hai thị vệ, dẫn một cung nữ chuồn ra cung , xông thẳng vào Tề vương phủ tìm Nam Cung Diệp.

" Thất hoàng huynh, người vì sao phải đối phó với bà ngoại của ta, làm cho nàng tức giận bất tỉnh, còn đánh người của Tiêu gia."

Nam Cung Diệp hí mắt nhìn Văn Bội, một đôi mắt lạnh đầy sát khí liền bắn ra, hù dọa Văn Bội, ánh mắt của thất hoàng huynh lạnh quá a, tựa hồ như muốn ăn thịt người, chẳng lẽ hẳn thật điên rồi, cũng bởi vì một nữ nhân đã chết sao? Văn Bội nghĩ đến đây , không khỏi bật thốt lên.

" Không phải chỉ là một nữ nhân đã chết sao? Thất hoàng huynh sao lại biến thành như vậy, người muốn bao nhiêu thiếu nữ, phụ hoàng cũng có thể ban cho người."

Tiếng nói của Văn Bội vừa dứt, bốp một tiếng, bạt tai của Nam Cung Diệp đã ném ra ngoài, hẳn thấy Văn Bội, liền nghĩ đến nữ nhân của Trữ gia, nữ nhân kia không sạch sẽ, còn lợi dụng thanh bạch của mẫu thân hẳn để đạt mục đích của mình, mẫu thân mình chết đi cùng những khổ sở mà mình phải chịu đều do nữ nhân này gây ra, cũng may là nàng ta đã chết, nếu không hẳn quyết sẽ không cho nàng chết dễ dàng , muốn cho nàng nhìn tận

mắt nhìn hắn làm thế nào đối đãi Trữ phủ, Văn Bội còn dám chạy tới nơi này hỏi hắn, lại dám nhắc đến Lan nhi của hắn, hai mẹ con các nàng so với một đầu ngón tay của Lan Nhi cũng không xứng: "Cút ra khỏi Tề vương phủ, nếu để ta nhìn thấy người lần nữa, Văn Bội, đừng trách ta làm việc quá ác."

Nếu không phải còn một tia lý trí, hắn thật là muốn tìm người cường gian nữ nhân này, nhưng mà một tia lý trí đó nói cho hắn biết, Văn Bội là muội muội của hắn, nên hắn để cho nàng một con đường sống.

"Người, người điên rồi."

Văn Bội vừa bị đánh còn bị Nam Cung Diệp dọa sợ, trực tiếp khóc chạy ra khỏi Tề vương phủ.

Phía sau, lông mày của Nam Cung Diệp cau lại, gọi ra Thiên Bội Thần: "Đi theo Văn Bội công chúa cho ta, nhìn nàng có hồi cung hay không, nếu đi chỗ khác, lập tức tới bẩm báo Bốn vương."

"Dạ" Thiên Bội Thần lên tiếng rồi lui xuống, Nam Cung Diệp nheo mắt lại lâm vào trầm tư, nếu người đàn bà Trữ gia kia không sạch sẽ, nàng chờ ở trong cung, có thể cùng tình nhân cũ kia nối lại tình xưa hay không? Như vậy Văn Bội là nữ nhi của ai đây? Nam Cung Diệp vừa nghĩ tới đây, không khỏi hưng phấn lên, nếu như tra ra Văn Bội không phải là huyết mạch hoàng thất, như vậy thật là ông trời báo ứng, Nam Cung Khung không phải là vẫn hoài nghi mình không phải con của hắn sao? Hiện tại ông trời rốt cục cũng thành toàn tâm nguyện của hắn.

Nam Cung Diệp nở nụ cười, nụ cười này mang theo có khoái cảm chưa bao giờ có, xoay mình thu lại thanh âm, ngoan lệ nhìn chăm chăm bầu trời bao la ngoài cửa sổ, hiện tại sẽ chờ tin tức của Thiên Bội Thần.

Ban đêm, Thiên Bội Thần trở lại, bình tĩnh bẩm báo.

Buổi trưa, Văn Bội quả nhiên không về cung, mà đi vào Vũ Văn phủ, gặp học viện học sĩ Vũ Văn Phi, hai người ở phía sau vườn hoa nói chuyện nửa ngày, Vũ Văn Phi đối với Văn Lạc rất là hòa ái, sau khi nghe nàng nói liền trấn an nàng.

"Vũ Văn phi này là tình nhân cũ của Trữ gia đúng không?" Hãn là cháu của Nhị phu nhân Trữ phủ, vẫn ở tại Trữ phủ, sau đó chiếm được công danh, từng bước bò đến vị trí hiện tại .

"Đúng vậy, Vương gia."

Thiên Bội Thần trầm giọng nói, Nam Cung Diệp nheo mắt lại, hai tay gõ nhẹ có tiết tấu lên cái bàn, vô luận như thế nào Trữ phủ hãn sẽ không bỏ qua , bởi vì Trữ gia hại mẹ ruột của hãn và hãn, còn liên lụy hại chết Lan Nhi, những người này hãn sẽ không bỏ qua , nhưng Nam Cung Khung thân là một hoàng đế, hãn vì thể diện hoàng thất, sẽ không ra tay đối với Trữ phủ, có lẽ ngày sau sẽ tìm một nơi xa xôi điều bọn họ đi nhưng hãn không cách nào để cho kẻ hại mẫu phi của hãn được thản nhiên, người như vậy còn có thể tiêu dao, nếu hãn không trả thù thì hãn không xứng đáng làm đàn ông.

Nam Cung Diệp trầm giọng mà nói: "Thiên Bội Thần, bắt trói con trai của Vũ Văn Phi cho ta, ta muốn tra rõ Văn Bội đến tột cùng là con của người nào, xem thử Vũ Văn phi muốn bảo vệ người lớn hay bảo vệ đứa nhỏ ."

" Dạ, Vương gia."

Thiên Bội Thần lui xuống, phân phó người đi làm chuyện này, Vũ Văn phi là học sĩ của Hàn Lâm viện, quan chức cũng không cao, hơn nữa còn là một văn chức, bình thường chỉ là tay trói gà không chặt, nhiều nhất cũng chỉ là tên mặt trắng, không biết vì sao ban đầu Trữ gia lại coi trọng hãn, có lẽ bởi vì văn nhân quen phong hoa tuyết nguyệt, cho nên Trữ gia liền mê

thích hăn, đáng tiếc người Trữ phủ một lòng muốn cho Trữ gia tiến cung, để cho Trữ phủ vinh quang, nhưng sau đó có người phát hiện Trữ gia cùng Vũ Văn phi có cái gì không đúng, nên lập tức đem hăn đưa đi, nhưng họ không biết hai người đã sớm vụng trộm thành toàn chuyện tốt.

Ngọc Lưu Thần mang hai người bắt nhi tử của Vũ Văn Phi, Vũ Văn phi nhận được tin đi đến khu đất hoang gặp người, thấy một đám người bịt mặt đang vây quanh ở bên cạnh nhi tử, nhi tử không đứng thẳng, đầu nghẹo sang bên cạnh, một điểm động tĩnh cũng không có.

" Nhi tử, "Vũ Văn phi kêu lên, Ngọc Lưu Thần nhắc đao trên tay một cái, quát lạnh: "Đứng lại, nếu như người trả lời đàng hoàng, con của người không có việc gì, nếu như người có nửa điểm gian dối, hôm nay người cũng đừng nghĩ nhìn thấy con của người."

" Các người nói, các người nói đi."

Vũ Văn phi không biết những hung thần ác sát này muốn hỏi chuyện gì, nên liên tục gật đầu, lo lắng đao của bọn họ làm nhi tử bị thương, nhi tử là tánh mạng của hăn a, hăn liên tiếp cười mấy tiểu thiếp, mới sinh được một đứa con trai.

Ngọc Lưu Thần chậm chậm quơ đao, lạnh lùng hỏi: "Văn Bội công chúa là nữ nhi của người có phải hay không?"

Vũ Văn phi vừa nghe thấy lời này, kinh hãi, rút lui hai bước rồi đứng lại, đây là tội diệt tộc, tại sao có người đến hỏi sự kiện này, hăn liên tục lắc đầu, đánh chết hăn cũng sẽ không nói.

" Các người nói bậy gì đó, Văn Bội công chúa vẫn là huyết mạch của hoàng thất, sao lại là nữ nhi của ta."

Ngọc Lưu Thần ngửa mặt lên trời cười lạnh một tiếng: "Vũ Văn phi người đừng chối cãi nữa, người nào không biết người cùng Chiêu Nghi

nường nường âm thầm gian dối, Văn Bội kia làm sao không thể là nữ nhi của người, nếu người không trả lời đúng sự thật, như vậy ta liền bắt Văn Bội công chúa và người lấy máu nghiệm thân."

Vũ Văn phi nghe lời nói của Ngọc Lưu Thần..., sắc mặt dị thường khó coi, cắn răng một cái, hừ lạnh: "Người đừng cho là ta không biết này lấy máu nhận thân không nhất định chính xác, ta tin tưởng hoàng thượng sẽ không nghe lời nói bậy bạ của các người"

Ngọc Lưu Thần mím môi, không nghĩ tới Vũ Văn phi vẫn còn có chút ít kiến thức, biết lấy máu nhận thân không nhất định đúng, chẳng qua còn có một loại phương pháp cũng tương đối chính xác , chỉ sợ hãn không biết được.

" Vũ Văn Phi, người không biết vẫn có một loại phương pháp nghiệm thân, rất linh nghiệm, người không tin, chúng ta đi thử một chút đi."

Ngọc Lưu Thần nhả mị (nhàn nhã, mị hoặc) cười lên, mặc dù hãn lớn lên tuần tú, nhưng ở dưới bóng tối, thật giống như quỷ hồn, làm cho người ta hoảng hốt, Vũ Văn phi rút lui hai bước, hãn không tin trên đời còn có phương pháp nghiệm thân khác, cho nên hãn không thể bị lời những người này hù dọa, có chết hãn cũng không thể nói lung tung được.

Thật ra thì trên đời cũng có một loại phương pháp thử máu là có thể kiểm tra thân phận cha con , đó chính là lấy ra một khúc xương người, sau đó lấy máu nhận thân, nếu là huyết mạch của mình, máu kia sẽ gặp dung nhập vào bên trong xương, nếu như không phải, máu sẽ chảy xuống, mà không thấm vào, đáng tiếc Vũ Văn phi không biết, cách này Ngọc Lưu Thần đọc được từ một quyển sách rất cổ xưa cho nên mới biết.

"Sau khi ta giết người, lấy xương của người ra, rồi nhỏ máu nhận thân, nếu có quan hệ huyết thống, máu sẽ dung hợp vào xương, nếu không phải, máu tự nhiên sẽ chảy xuống."

Vũ Văn phi ngây dại, trên đời còn có loại phương pháp nghiệm thân này, quả là nghe cũng chưa từng nghe thấy, người này nhất định đang lừa gạt hắn , chẳng qua sắc mặt hắn đã có chút tái nhợt, rút lui hai bước chỉ vào Ngọc Lưu Thần: "Các người là người nào? Vì sao phải hại ta như thế ?"

Vũ Văn phi nói xong, nhắm thẳng đến cây cột mà đập vào, nếu đã như vậy, không bằng mình chết đi, đáng tiếc hắn không có công lực, ống tay áo của Ngọc Lưu Thần vung lên, liền có một đạo kinh lực quất tới, khiến cho hắn té trên mặt đất.

Ngọc Lưu Thần dạo bước đi tới chỗ Vũ Văn Phi, đứng ở bên cạnh, khinh miệt nhìn chăm chăm hắn, khinh thường mở miệng.

" Người đã có can đảm làm, tại sao không có can đảm thừa nhận, nếu như người giao ra mọi chuyện cần thiết, ta bảo đảm người của Vũ Văn phủ không có chuyện gì."

" Người?"

Vũ Văn phi lắc đầu, hắn không muốn nói, hắn sẽ không nói, bằng không Trữ gia đã chết cũng sẽ từ dưới đất bò dậy tìm hắn tính sổ , hắn biết Trữ gia sở dĩ chết, là vì bảo vệ Văn Bội, nàng sợ Văn Bội bị người ta phát hiện, thật ra thì nàng không phải là huyết mạch của hoàng thất, hắn và Trữ gia đã nhiều năm không có liên hệ, nhưng có một ngày hoàng thượng cho Trữ gia trở về phủ đoàn viên, chính là đêm hôm đó khi hai người gặp nhau, trong cung tịch mịch làm cho Trữ gia rất trống vắng, hai người tình cũ lại lần nữa cháy lên, hết sức triền miên, tựa hồ muốn đem bao nhiêu tình cảm thiêu đốt hết, nhưng mà một đêm, Trữ gia lại có mang, vì sợ hoàng thượng phát hiện, cho nên vẫn hấp dẫn hoàng thượng, may là hoàng thượng sủng hạnh nàng, Văn Bội liền hữu kinh vô hiểm ra đời, đề phòng ngày tháng của Văn Bội xê xích, Trữ gia len lén uống thuốc, khiến cho Văn Bội sinh non, cho nên khi còn bé nàng rất gầy yếu, lại nhát gan.

Ngọc Lưu Thần thấy Vũ Văn phi không nói gì, liền đứng thẳng người trực tiếp đi về phía tiểu hài tử kia, trường đao vung lên, Vũ Văn Phi sớm giật mình kêu lên: "Các người làm cái gì?"

" Người nhất định là không cần nhi tử này, tất nhiên là giết."

Ngọc Lưu Thần vân đạm phong khinh nói, hài tử kia vốn vẫn hôn mê, bỗng nhiên tỉnh lại, một đôi mắt trợn to nhìn Ngọc Lưu Thần, sau đó nhìn hướng Vũ Văn Phi, khóc thét lên: "Phụ thân, phụ thân, ta sợ."

Vũ Văn phi vừa nhìn thấy nhi tử kêu khóc, tim như bị đao cắt, khàn giọng kêu lên: "Đừng động thủ, các người đến tột cùng là người nào, vì sao lại điều tra chuyện của Văn Bội công chúa."

" Đây không phải là việc người cần quan tâm ."

Ngọc Lưu Thần hừ lạnh, cây đao trong tay lại đưa lên, nghe nói Vũ Văn Phi rất cứng chiu đứa con trai này, Đây là đứa con nối dòng duy nhất của Vũ Văn phủ, người trong nhà đều coi như hòn ngọc quý trên tay, bọn họ cũng không tin Vũ Văn Phi có khả năng chịu đựng được.

Quả nhiên sắc mặt Vũ Văn Phi tái nhợt, như tờ giấy, cuối cùng cúi đầu thừa nhận.

" Phải, Văn Lạc công chúa là nữ nhi của ta, các người hỏi cái này để làm gì?"

" Đây cũng không phải là chuyện của người, "Ngọc Lưu Thần cười lạnh nhắc tiểu hài tử trong tay , ném tới bên cạnh Vũ Văn Phi, thật ra thì bọn họ từ đầu tới đuôi cũng không nghĩ sẽ làm hại tiểu hài tử, bất quá chỉ hù dọa Vũ Văn Phi thôi.

Mấy người bọn họ nhanh chóng lui ra ngoài, Vũ Văn phi ôm nhi tử kiểm tra một lần, sau khi xác định nhi tử không có chuyện gì, mới vội vàng trở

về Vũ Văn phủ.

Đối với chuyện phát sinh khuya hôm nay , hẳn thật rất khủng hoảng, rất sợ, những người đó đến tột cùng là người nào, tại sao lại muốn điều tra chuyện của Văn Bội, chẳng lẽ là người của hoàng thượng, nghĩ đến đây hẳn cả một đêm bất an.

Ngày thứ hai, không biết từ đâu nổi lên một lời đồn, phố lớn ngõ nhỏ lưu chuyền lên, thậm chí bị thêu dệt thành dân gian ca dao, mấy đứa nhỏ hát:

Hoàng đế cười ngựa, ngồi lên Kim Loan điện, không để ý đến chuyện bên ngoài, không biết liêm sỉ.

Nghi Đông Phương sương mù, ai ngờ Tây Phương mưa, được bảo vật không phí công phu, công chúa giả.

Tin tức này rất nhanh các đại thần triều đình cũng biết , sắc mặt khó coi đến cực điểm, còn có tin tức truyền đến trong cung, Hạo Vân để thở không ra hơi, thiếu chút nữa đã bất tỉnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn chằm chằm người chạy tới bẩm báo:Tây Môn Vân, Tây Môn Vân vẫn là thủ hạ đắc lực của hắn.

" Lời đồn này từ nơi nào truyền tới ?"

Ngón tay Hạo Vân để nắm chặt, gân xanh nổi lên, con ngươi hàn quang bắn ra bốn phía, hận không liều mạng cùng người đó, người nào dám can đảm làm ra những chuyện này, nếu như bị hắn điều tra ra, nhất định phải diệt cửu tộc của tên kia, dám gièm pha chuyện của hoàng thất.

Tây Môn Vân ngừng đầu lên liếc một cái hoàng thượng, cẩn thận mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, là Tề vương điện hạ."

" Người nói cái gì?"

Hạo Vân để cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm, lại nghĩ đến hành động của Diệp Nhi gần đây, quả thật mọi chuyện đều nhằm vào hấn mà tới, không khỏi khó nhin đau lòng thống khổ, nhíu chặc lông mày không nói một lời, Tây Môn Vân đối với chuyện của hoàng thượng cùng Thất hoàng tử không rõ lắm, chỉ biết hoàng thượng cưng chiều Thất hoàng tử so sánh với trước kia còn hơn, chuyện của Bình nguyên hầu phủ người cũng không ra mặt, không biết lần này Tề vương tạo ra những lời đồn đãi này , hoàng thượng sẽ xử phạt như thế nào.

" Hoàng thượng."

" đi xuống đi."

Hạo Vân để một khắc trước còn tàn bạo, ở một khắc phía sau liền hóa thành vô ảnh, giờ phút này đang cúi đầu, Tây Môn Vân phát hiện ngăn ngừa có mấy ngày hoàng thượng tựa hồ già đi nhiều, khóe mắt của hấn ngày càng nhiều nếp nhăn, đầu tóc sinh ra từng sợi bạc trắng, đây là hoàng thượng hùng vĩ uy nghiêm sao? Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, chuyện này cùng Tề vương và Trữ Chiêu Nghi đều có quan hệ sao? Tây Môn Vân suy đoán, nhưng cũng không dám nhiều lời, lui ra ngoài với tâm tình trầm trọng vô cùng.

Hạo Vân để ngây người nửa khắc, quanh thân vô lực hướng ra phía ngoài gọi: "Nguyên Phạm, phân phó thái giám đi Tề vương phủ tuyên Tề vương tiến cung."

“dạ, hoàng thượng."

Nguyên Phạm lĩnh mệnh, cũng không dám đi vào, chỉ phân phó người lập tức đi Tề vương phủ tuyên Tề vương tiến.

Nam Cung Diệp tất nhiên biết hoàng thượng muốn gặp hấn, đã sớm chuẩn bị xong, hấn cũng muốn xem người nam nhân này tự bào chữa như

thế nào, hoặc là nghĩ trừng phạt hẳn ra sao? Rốt cục cũng không nhìn được hẳn sao?

Hạo Vân để ở Tiêu Nguyên cung gặp Nam Cung Diệp, phụ tử xa xa nhìn nhau, nhưng lại giống như giấc mộng Nam Kha, Hạo Vân để nhìn Nam Cung Diệp, càng phát ra hối hận, thật ra thì trên người Diệp Nhi có rất nhiều chỗ tương tự hẳn, hẳn làm sao lại không phát hiện? Có lẽ từ trước đến nay hẳn vẫn tự cho là đúng, vốn nghĩ là mình cơ trí, càng không nghĩ tới có người dám can đảm lừa dối hẳn, không coi hẳn vào đâu đùa bỡn làm ra chuyện này, cho nên từ trước tới nay chỉ cần chuyện hẳn cho là phải, thì chính là phải, chính là Thiết luật, đến cuối cùng mới phát hiện đây là chuyện hoang đường đến cỡ nào, hẳn cũng chỉ là người bình thường, cũng sẽ phán đoán sai, nhưng sai lầm đã tạo thành rồi, hẳn chỉ muốn bù đắp.

" Diệp nhi người đến tốt cùng muốn trăm làm như thế nào, mới bằng lòng buông tay?"

Hạo Vân để ngồi ở chỗ ngồi trên cao, gương mặt vô cùng già nua, nhìn Nam Cung Diệp ở phía dưới, nếu như từ trước biết hẳn là con của mình, nói không chừng sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hẳn, bây giờ Nam Cung Diệp căn bản không muốn giang sơn của mình, mà càng muốn phá hủy những gì liên quan đến mình.

Nam Cung Diệp thanh thanh đạm đạm nhìn nam nhân ngồi ở chỗ cao, nhìn nỗi thống khổ của mình từ từ làm hẳn khó chịu, nhưng không một chút đau lòng, nhớ đến nhiều năm qua mình khổ sở chịu tội, nếu như không có gia gia, mà đổi lại là một người khác, thì sớm đã chết ở trong cung rồi, làm gì có cơ hội tìm lại được sự trong sạch cho mẫu phi.

Cho nên hẳn không đồng tình với hoàng thượng, chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện cũng do hẳn ta tự làm tự chịu, nếu như Lan Nhi không có chết đi, có lẽ hẳn không hận đến như vậy, thậm chí có thể tha thứ cho hẳn ta, hoặc là rời xa hẳn ta.

" Người có thể đem Lan Nhi trở lại không? Ta đã mất đi mẫu phi, không còn người khác, vốn cho là còn có một người phụng bồi ta, kết quả như thế nào, ta không còn có cái gì nữa."

Giọng nói của hần mặc dù nhạt, nhưng lạnh như khối băng, Hạo Vân đế nhìn hần, cười khố: "Thiên hạ này nhiều nhất chính là nữ nhân, chỉ cần người thích, bất kể là ai, bất kể là hài tử nhà giàu, hay là tên khất cái, chỉ cần người coi trọng phụ hoàng cũng sẽ thành toàn cho người."

Nam Cung Diệp lạnh lùng nhìn Hạo Vân đế, đáy mắt tràn đầy âm ngao, còn có khinh thường, hần ta cho là nam nhân trong thiên hạ đều một dạng giống như hần ta à, ngoài miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một lẻo sao? Hần thích Lan Nhi, tất nhiên sẽ không tiếp nhận người khác, trừ phi Lan Nhi trở về, nếu không hần muốn cùng hần ta cả đời như vậy, chỉ tới khi mình chết, hoặc là hần ta chết, nếu không ai cũng đừng nghĩ an bình, hoặc là hần ta chỉ có thể giết mình thôi.

" Ta không phải là người."

" Diệp Nhi, " Hạo Vân đế một chữ nói cũng không ra, hần biết trong lời nói của Nam Cung diệp có ý gì, nói hần lạm tình sao? Nhưng hần là hoàng đế, hoàng đế có tam cung lục viện là chuyện rất bình thường , có nhiều nữ nhân cũng bình thường, nhưng yêu chỉ có một người nữ nhân, các nàng mà hần sủng ái, là vì muốn hoàng thất khai chi tán diệp, bất quá hần biết hiện tại mình cùng Diệp Nhi nói gì, thì nó cũng nghe không lọt, nhưng có ít nhất một chuyện hần muốn nói rõ ràng.

" Bất kể người hận phụ hoàng như thế nào, nhưng không thể hủy hình tượng hoàng thất , còn có lời đồn trong dân gian kia nữa."

Nếu không phải bởi vì mình thiếu nợ hần , chỉ sợ giờ phút này hần đã sớm bị giam vào đại lao rồi, sao còn bình yên vô sự đứng ở chỗ này.

Nam Cung Diệp cười lạnh một tiếng, nhìn Hạo Vân đế: "Phụ hoàng là già rồi, hay là hồ đồ, nếu không có chuyện đó, nhi thần sao có thể nói ra được, nhi thần sợ dĩ làm như thế, chính là nhắc nhở phụ hoàng điều tra kỹ thêm một chút, sẽ biết chân tướng sự thật, Trữ gia kia phá hủy mẫu phi, phá hủy nhi thần, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Trữ thị "

Hạo Vân đế nghe xong, nghĩ đến ý tứ Nam Cung Diệp muốn nói, cả trái tim cũng nhéo lên, ngực đau thật giống như có người dùng sức nắm, thở không nổi, hắn dùng sức hít sâu, cuối cùng chỉ vào Nam Cung Diệp: "Người nói Văn Bội không phải là nữ nhi của trẫm."

Nam Cung Diệp không nói gì, nhưng thần sắc trên mặt lại khẳng định , ôm quyền nhàn nhạt lên tiếng: "Nhi thần xin được cáo lui."

Hắn nói xong cũng không quay đầu lại, tiêu sái ra khỏi đại điện của Tiêu Nguyên cung , chỉ để lại hoàng thượng ở trong đại điện thở hỗn hển, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt thật giống như bị điểm huyết không hề động đậy, Nguyên Phạm từ ngoài cửa điện đi tới, kêu to một tiếng, quỳ xuống , khóc rống: "Hoàng thượng a, hoàng thượng a, người đừng hù dọa nô tài a."

Hạo Vân đế rốt cuộc đã đứng lên, hữu khí vô lực mở miệng: "Trẫm còn chưa có chết đâu, người rống cái gì."

Nguyên Phạm lập tức im miệng, không dám nói thêm một câu, lúc này, trên góc Tây Bắc của thượng thư phòng, có một thân ảnh nhỏ, từ từ lui về sau, vẻ mặt khó có thể tin, nước mắt ràn rụa như hạt châu, sau đó quay đầu liền chạy, chạy thẳng đến chỗ không có một ai mới khóc ra thành tiếng.

Không, đây không phải là thật, Văn Bội nàng lại không phải là nữ nhi của phụ hoàng, vậy nàng là nữ nhi của ai, là nữ nhi của ai ? Tại sao lại như vậy, tại sao?

Văn Bội lập tức nghĩ đến một người , nàng gọi người kia là biểu cữu, hắn đối với mẫu phi rất tốt, lại càng rất thương nàng, nàng muốn đi hỏi biểu

cửu, nàng không phải là nữ nhi của phụ hoàng, vậy nàng là nữ nhi của ai?

Phía sau hai cung nữ đuổi kịp theo Văn Bội, cẩn thận mở miệng: "Công chúa, làm sao người khóc?"

Văn Bội dao động nhìn hai tiểu cung nữ: "Ta muốn xuất cung."

"Xuất cung như thế nào ? Chẳng lẽ tìm Bát hoàng tử hỗ trợ."

Lần trước nàng đánh bất tỉnh hai người thị nữ, đi tìm bát hoàng huynh hỗ trợ, sau đó bát hoàng huynh đưa nàng ra cung, lần này dĩ nhiên cũng được, trong cả hoàng cung, đối với nàng tốt nhất chính là bát hoàng huynh.

Văn Bội nghĩ tới đây, liền xoay người đi, chạy thẳng tới chỗ ở của Bát hoàng tử ở Mai linh điện, Mai Phi bị giam ở trong lãnh cung, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm một mình ở tại Mai linh điện, sớm muộn bởi mẫu phi, trừ thương tâm vì mẫu phi bị khổ sở, thật ra thì cũng không còn cái gì khác trước đây, về phần nhị hoàng huynh bị khu trục đến đất phong, hẳn cũng không cho là có cái gì không tốt, không cần phải làm hoàng đế, hoàng đế không phải dễ làm như vậy.

Nam Cung Sâm đang ở trong cung đọc sách, nghe được có người xông tới, ngừng đầu lên thấy hoàng muội Văn Bội, nước mắt đầy mặt vọt đi vào, làm hắn sợ hết hồn.

" Văn Bội, đã xảy ra chuyện gì?"

Văn Lạc vừa nhìn thấy Nam Cung Sâm, không khỏi nhào vào trong ngực của hắn khóc lên "Bát hoàng huynh, nếu như ta không phải là hài tử của phụ hoàng, người có xem thường ta không?"

Bát hoàng tử không hiểu ra sao, làm sao lại nói loại chuyện đại nghịch bất đạo này nên khiển trách nàng: “ Văn Bội, lời nói thế này truyền tới lỗ tai phụ hoàng , người không thể không bị đánh một trận đau”

Văn Bội không nói thêm gì nữa, nghĩ tới lời nói của Thất hoàng huynh, khó trách thời điểm nàng đi Tề vương phủ tìm hắc, sắc mặt của hắc khó coi như vậy, hắc nói là mẫu phi nàng hại mẫu phi của hắc và hắc, hắc muốn trả thù Trữ phủ, vậy phải làm sao bây giờ?

Văn Bội lòng như lửa đốt, lôi kéo tay Nam Cung Sâm "Bát hoàng huynh, người đưa ta xuất cung đi, ta muốn đi gặp biểu cữu."

Nam Cung Sâm biết biểu cữu của Văn Bội là Vũ Văn đại nhân, lần trước theo nàng đi ra ngoài đã ra mắt hắc một lần rồi, nếu là bị phụ hoàng phát hiện, nhất định sẽ trừng phạt nặng Văn Bội, Nam Cung Sâm nhíu mày từ chối: "Văn Bội, người điên rồi, không nên đi gặp Vũ Văn đại nhân nữa, nếu để cho phụ hoàng biết, chỉ sợ phụ hoàng đánh người."

"Bát hoàng huynh, van cầu người, van cầu người."

Văn Bội quỳ xuống, hướng về phía Nam Cung Sâm dập đầu, Nam Cung Sâm thấy Văn Bội có chút không bình thường, tại sao vậy? Đang tốt sao tự nhiên lại nổi điên làm gì, liền vươn tay kéo nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Tốt lắm, tốt lắm, ta đưa người đi ra ngoài, không cần dập đầu, chẳng qua đây là một lần cuối cùng, giống như lần trước, người ở đây đánh vào tường làm hiệu ra phía ngoài, ta dẫn người đi vào."

"tốt, cảm ơn bát hoàng huynh."

Nam Cung Sâm bất đắc dĩ thở dài một hơi, đem Văn Bội từ tường cao phía sau cung đưa ra ngoài, chỉ cần ra khỏi tường cao này, đi theo hướng Đông, đây là một đoạn đường khá dài, nơi đó chính là ngự thiện phòng dùng để đưa đồ ăn thiu ra ngoài, chỉ mở ban ngày, Văn Bội chỉ cần cùng thị vệ gác cửa nói là Tiểu cung nữ của ngự thiện phòng đi ra ngoài chọn mua hàng hóa sẽ được cho ra.

Nam Cung Sâm quay người lại, bỗng nhiên nghĩ đến Văn Bội mặc trên người áo mỏng váy hoa, cứ như vậy mà đi ra ngoài, người ta sẽ không tin

tưởng, đang lo lắng thì sau đó nghĩ đến Văn Bội cũng không phải là kẻ ngốc, nhất định sẽ có biện pháp .

Văn Đế Bội là mặc la quần (quần bằng vải lụa), sau lại đem la quần thoát ra, thắt ở bên hông, rồi lại đem bụi đất bôi lên trên mặt, cũng thật giống như một chút cung nữ bận rộn, đợi thị vệ trông cửa của hậu cung nhìn kỹ, liền để cho các nàng đi ra ngoài.

Vừa ra hoàng cung, Văn Bội dẫn một cung nữ, xông thẳng đến Vũ Văn phủ muốn gặp Vũ Văn phi.

Đúng lúc Vũ Văn phi ở trong phủ, vừa nghe thấy Văn Bội công chúa tới chơi, không khỏi sợ hết hồn hết vía, hăn vốn cảm giác được sẽ thoát không khỏi chuyện này, vậy mà công chúa hết lần này tới lần khác xuất cung tới làm gì, vừa nhìn thấy Văn Bội, hăn không còn kịp nói tí mĩ, liền đuổi Văn Bội hồi cung.

" Văn Bội, mau trở lại cung đi, xuất cung làm cái gì?"

Văn Bội vừa nhìn thấy hăn, liền khóc lên, nơi nào mà chịu đi, lôi kéo hăn hỏi tới: "Biểu cữu, ta có một chuyện hỏi người, bọn họ nói ta không phải là hài tử của hoàng thất, đây là thật sao? Đây là thật sao?"

Vũ Văn phi trực tiếp sợ hết hồn, sắc mặt trắng bệch: "Văn Bội, người từ nơi nào nghe ra ."

" Là thất hoàng huynh cùng phụ hoàng nói chuyện, thất hoàng huynh nói Văn Bội không phải là con của phụ hoàng, còn nói mẫu phi của ta đã hại chết mẫu phi của hăn, hăn muốn trừng trị Trữ gia"

Vũ Văn phi sắc mặt trắng nhợt, thân thể không nhịn được kinh hoảng hai cái, Văn Lạc vẫn đang khóc, lập tức cảm nhận được, liền bất an mở miệng: "Biểu cữu người làm sao vậy? Tại sao?"

Vũ Văn phi không nói lời nào, Văn Bội nghi ngờ nhìn hăn, nghĩ tới hăn và mẫu phi lúc ở cùng nhau, ôn nhu như tan chảy, ánh mắt hai người lúc đó tựa hồ luôn là mặt mày đưa tình, không khỏi hoảng hốt, xoay mình đứng lên rút lui một bước chỉ vào Vũ Văn phi: "Biểu cữu, không phải là, không phải là?"

Lúc này, bên ngoài cửa bị người ta đẩy ra, người đi tới chính là phu nhân của Vũ Văn Phi, nàng là cô gái mềm mại đáng yêu, tinh tế uyển ước, thật giống như mưa bụi Giang Nam, có một loại cảm giác linh lung mềm yếu làm cho người ta thương tiếc.

Vũ Văn phu nhân cười mở miệng: "Công chúa nói cái gì đó, chớ nói nhảm."

Vũ Văn phi vừa nhìn thấy phu nhân hăn xuất hiện, không khỏi ghen lời, không dám nhìn ánh mắt của nàng, hăn biết phu nhân cái gì cũng biết: "ta, ta?"

"phu quân nghĩ gì thế, mau đưa công chúa rời phủ đi."

"Được, phu nhân" hai Vợ chồng của Vũ Văn phi luôn luôn hòa thuận, tương kính như tân, Vũ Văn phu nhân này rất kính trọng phu quân của mình, mặc dù trong bụng mơ hồ biết Chiêu Nghi nương nương trong cung cùng phu quân có quan hệ, nàng biết mà không nói, chẳng qua hiện tại liên lụy đến công chúa, đây là chuyện phiền toái, nếu không cẩn thận Vũ Văn phủ sẽ rước lấy tai họa, đừng xem Vũ Văn phu nhân là một cô gái nhu nhược, nhưng lại là cô gái có chủ kiến, trong nhà ngoài nhà cũng đều là do nàng sắp xếp rất tốt.

Một nhóm ba người mới vừa đi ra ngoài cửa phủ, thì cách đó không xa liền nghe được quản gia ồn ào: "Tướng quân, xin cho tiểu nhân bẩm báo đại nhân?"

Đang nói chuyện người đã đến trước cửa, Văn Bội muốn lui ra đã không kịp, đoàn người đã đến trước mặt, người cầm đầu chính là Đại tướng quân Tây Môn Vân, giương một lệnh bài trong tay lên: "Vũ Văn đại nhân, hoàng thượng truyền gặp."

Hắn nói xong vừa ngẩn đầu, liền thấy một người con gái lấy tay che mặt, muốn đi qua, đáng tiếc lại rơi vào ánh mắt của hắn, làm hắn không khỏi kinh ngạc, trong bụng lại càng thở dài không dứt.

"Mặt tướng tham kiến công chúa."

Văn Bội vừa thấy Tây Môn Vân xuất hiện, vốn định tránh ra, ai biết lại bị nhận ra được, nghĩ đến thân thể của mình, tim nhảy dựng lên thành thịch, ngay cả chân tay cũng mềm nhũn, nếu như nàng thật không phải là huyết mạch của hoàng thất, chỉ sợ biểu cữu của mình, còn có Trữ thị một nhà người đều bị hủy, Văn Bội nghĩ tới đây, sao có thể nói gì, chỉ biết phát phát tay.

Tây Môn Vân đứng dậy, để cho Văn Bội đi trước, sau đó Vũ Văn phi đi theo phía sau của nàng đi ra ngoài, phía sau Vũ Văn phu nhân nắm chặt làn váy, rõ ràng là cô gái mềm mại, nhưng một thân kiên cường trấn định, đưa mắt nhìn phu quân rời đi, sau đó xoay người lại an tĩnh tiêu sái đi vào.

Tây Môn Vân cùng Vũ Văn Phi vào cung, ra mắt hoàng thượng.

Hạo Vân để nhìn Vũ Văn Phi ở phía dưới, còn có Văn Bội, cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp phải tình trạng như vậy, hắn vẫn cho là người không phải con của hắn chính là thất hoàng tử, hắn không nghĩ nữ nhi Văn Bội của hắn mới là hài tử của kẻ khác, hắn đã cho Tây Môn Vân âm thầm điều tra, đã tra ra Vũ Văn Phi chính là tình nhân cũ của Trữ gia, hơn nữa Trữ gia từng nhiều lần cùng Vũ Văn phi gặp mặt một mình.

Vũ Văn phi vừa nhìn thấy hoàng thượng, không dám nói nhiều một câu nói, thẳng tắp quỳ xuống, ở bên cạnh Văn Bội cũng quỳ xuống, không dám

nói lời nào, Tây Môn Vân lui ra ngoài, đây là chuyện của hoàng thất, mặc dù hẳn biết, nhưng cũng không thích hợp ở hiện trường.

Hạo Vân để nắm chặt tay nhìn thần tử phía dưới, phi tử của một hoàng đế thế nhưng cùng một thần tử tư thông.

"Vũ Văn Phi, người đáng chết."

Hạo Vân để thở hỗn hển, một kẻ luôn luôn kiêu ngạo nhưng lần này hoàn toàn bị thương nặng, tay hẳn che ngực, rất thống khổ, trên mặt toát mồ hôi lạnh, lúc này Văn Bội khẩn trương đứng lên vọt tới bên người Hạo Vân để, hướng ra phía ngoài kêu lên: "Có ai không, phụ hoàng té xỉu."

Hạo Vân để hất tay Văn Bội ra, hung hăng nhìn nàng chăm chăm, nhìn thấy nàng, liền nghĩ đến việc vô cùng nhục nhã kia, hiện tại hẳn hận không thể đem Trữ gia từ trong mộ bốc ra ngoài, thi thể cũng của nàng ném tới đồng hoang dã ngoài đi để cho sói tha, chó gặm mới giải hận, nữ nhân này mang cho hắn sỉ nhục cả đời khó quên.

Hạo Vân để càng nghĩ càng đau, càng nghĩ càng không thể hô hấp, cuối cùng mắt tối sầm thật sự ngất đi, mềm nhũn ngã ở chỗ cao, lúc này từ bên ngoài cửa điện kẻ xông vào là Tây Môn Vân tướng quân, còn có thái giám Nguyên Phạm vội vàng đem hoàng thượng dời đi vào tẩm cung, Nguyên Phạm lập tức tuyên ngự y tới đây trị liệu cho hoàng thượng.

Hoàng thượng bị bệnh, hôn mê một đêm không có tỉnh, ngự y kê đơn thuốc xong đi xuống, nhưng hoàng thượng nhất thời vẫn chưa tỉnh lại, tình huống đột phát này khiến cho hậu cung cùng triều đình lòng người bàng hoàng, tất cả mọi người không biết gần đây xảy ra chuyện gì, cả An Giáng thành lộ ra quỷ dị, đầu tiên là Trữ Chiêu Nghi tự sát, sau đó là Thất hoàng tử làm những chuyện càng ngày càng thái quá, hiện tại hoàng thượng ngất đi, Thiên Vận hoàng triều tựa hồ bao phủ một tầng mây đen, làm lòng người lo lắng bất an.

Hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, không biết có lưu lại di chiếu hay không, trên chiếu thư là người nào kế vị, hiện tại trong kinh có Ngũ hoàng tử Thụy Vương, được hoàng thượng từ Bắc cảnh triệu hồi về, trong lòng mọi người vốn nghĩ, Lục hoàng tử cực kỳ có phần thắng nhất, nhưng bây giờ xem ra là Ngũ hoàng tử có phần thắng nhiều hơn, hơn nữa nghe tin đồn, Ngũ hoàng tử Thụy Vương và Lục hoàng tử An vương tình cảm tốt, hai người thường xuyên qua phủ nói chuyện, người còn lại chính là Thất hoàng tử Tề vương, vừa nghĩ tới những việc Tề vương làm vô cùng ngạo mạn, bề ngoài vô lại, cả An Giáng thành này ai không biết bản tính hắc quái dị, cho nên tính đi tính lại cuối cùng chỉ có Ngũ hoàng tử là được ủng hộ nhất .

Hoàng thượng bị bệnh, trong Tiêu Nguyên cung, đứng đầy người, Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Lục hoàng tử An vương, Bát hoàng tử ... hậu cung có mấy vị phi tần cũng đều tới, tất cả canh giữ ở trước giường của hoàng thượng, Nguyệt phi nhìn tình huống trước mắt, trong bụng lo âu bất an, thân thể hoàng thượng gần đây hình như rất không tốt, xem ra phải nhanh một chút nghĩ biện pháp để cho nhi tử hồi kinh, như vậy mới có thể ra tay, bằng không, không phải dâng cơ hội cho người khác đắc thủ sao? Nhìn Thụy Vương và An vương hai người tình cảm tốt như vậy, bất kể bọn họ ai làm hoàng đế, mẹ con này còn có tháng ngày tốt sao?

Nguyệt phi suy tính trong lòng, hoàn toàn không thêm nghĩ đến hoàng thượng đang hôn mê bất tỉnh trên giường, đây chính là sự bi ai của người cầm quyền cao nhất , ngay cả những người khác ở bên trong tẩm cung cũng đều có các tính toán riêng, đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, bên trong tẩm cung, chỉ có Hoa phi ngồi trước giường hoàng thượng, xoa ánh mắt, thỉnh thoảng rơi lệ, hỏi ngự y: "Hoàng thượng làm sao còn không tỉnh?"

An vương thấy mẫu phi thương tâm, vội vàng ôn nhu khuyên lớn: "Mẫu phi đừng thương tâm, phụ hoàng không có việc gì" Thật ra thần sắc của An vương Nam Cung Quân cũng không tốt, cả người so với trước gây yếu đi

một vòng lớn, tựa hồ mới bị một trận bệnh nặng, chuyện của Vụ Tiễn, hắn đã từ trong miệng của Ngũ hoàng huynh Thụy Vương biết đại khái, không nghĩ tới nha đầu kia cuối cùng lại quyết tuyệt bỏ đi như vậy, ngay cả gặp mặt thương lượng cũng không cho hắn cơ hội, hắn thật rất hối hận, nếu như sớm biết như vậy, hắn đã dẫn nàng rời đi, rời xa tất cả nơi này.

Nhưng lúc này khi hắn có thể vứt bỏ rồi, thì người lại ở nơi nào?

Vô hạn hối hận và đau khổ nữa cũng vô ích, nửa đêm lúc tỉnh mộng, trong đầu hắn như nhìn thấy thân ảnh của tiểu nha đầu mười hai tuổi, đối với hắn nhẹ nhàng vươn tay, lộ ra một ánh mắt tội nghiệp, giống như con chó nhỏ không ai quan tâm nhìn hắn: "Người sẽ vĩnh viễn phụng bồi ta sao?"

Hắn gật đầu, hắn muốn bảo vệ nàng, làm cho nàng sống được vui vẻ một chút, nhưng càng về sau, hắn càng cảm giác được nàng không sung sướng, nàng không sung sướng bởi vì hắn là An vương, trong phủ có tiểu thiếp như mây, mặc dù không có sủng hạnh, nhưng họ luôn luôn gây khó khăn cho nàng, mặc dù nàng không nói, nhưng hắn biết, mỗi ngày qua đi, là mỗi ngày nàng chán ghét, cuối cùng đã lựa chọn phương thức không nói mà bỏ đi, đến khi có tin tức của nàng, nàng đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Nam Cung Quân trầm mặc không lên tiếng, người trong điện, trừ tiếng Hoa phi nhẹ khóc nức nở, còn lại không có bất cứ tiếng vang nào, tất cả mọi người nhìn người trên giường, trong ánh mắt mỗi người đều cất dấu mưu mô và dự tính.

Bất quá thời điểm trời sắp sáng, rốt cục hoàng thượng đã tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền vươn tay mơ hồ tìm kiếm: "Diệp Nhi, Diệp Nhi."

Người thứ nhất Hoàng thượng gọi là Thất hoàng tử Nam Cung Diệp, mặt mọi người liền biến sắc, xem ra người trong lòng hoàng thượng nhớ nhất là

Thất hoàng tử, An vương Nam Cung Quân quay đầu nhìn về Ngũ hoàng huynh "Thất hoàng đệ sao không tới, hẳn thật là quá đáng."

Thụy Vương Nam Cung Duệ biết thất hoàng đệ đang trách hoàng thượng, không đến cũng là bình thường, ai mà biết phụ hoàng chỉ hôn mê nhẹ một lần lại thiếu chút nữa muốn cái mạng già của hắn a, hắn vội nhẹ giọng mở miệng: "Chỉ sợ thái giám đi truyền hắn không đến đâu, để Bốn vương đi Tề vương phủ một chuyến."

"Làm phiền Ngũ hoàng huynh."

Nam Cung Quân cùng Nam Cung Duệ tình cảm luôn luôn tốt, khi còn bé, Hoa phi chính là người chiếu cố cho Nam Cung Duệ, hơn nữa những gì An vương phủ làm, hết thảy cũng là vì lót đường cho Thụy Vương, bọn họ không muốn làm hoàng đế, nhưng nhất định Thụy vương phải thượng vị, nàng sợ dĩ làm như thế, là vì ngày xưa từng thiếu ân tình của Hoàng quý phi, nếu như không có nàng ấy, thì An vương Nam Cung Quân cũng không tồn tại, năm đó nàng khó sanh, ngay cả ngự y trong cung cũng không có biện pháp, không nghĩ nàng ấy đã dùng một loại phương pháp đặc biệt , khiến cho hai người mẫu tử các nàng bình an vô sự, cho nên mạng của hắn chưa bao giờ là của bản thân, mà là của Diệp tương tình, từ trước đến giờ Nam Cung Quân không có quyền nắm giữ được vận mệnh của mình, nàng biết nhi tử rất đau khổ, nhưng người không thể chịu ân mà không trả, đây là vận mệnh hắn, mệnh của hắn từ nhỏ đã như thế, chờ Thụy Vương đăng vị rồi, hắn sẽ tự do, đến lúc đó hắn thích như thế nào, nàng sẽ không đi quản nữa, cho dù hai người bọn họ du sơn ngoạn thủy, hay nhàn vân dã hạc, cái gì cũng tốt, nhưng khi Thụy Vương còn chưa đăng vị, thì cái gì cũng không được, chẳng qua nàng không nghĩ tới Vụ Tiễn lại xảy ra chuyện, đây là một đả kích lớn đối với Quân Nhi , là do người làm mẫu thân này nợ hắn, vĩnh viễn nàng sẽ không bù đắp được nữa. (TT: hazz, tội nghiệp An vương lại là một kẻ bị lợi dụng nữa)

Thụy Vương Nam Cung Duệ dẫn thị vệ cùng mấy tên thái giám lập tức xuất cung, ngựa không ngừng vó chạy tới Tề vương phủ, trời vẫn chưa sáng hoàn toàn, gõ cửa báo cáo lý do đến, Tích quán gia đem Thụy Vương dẫn đến Tuyền viện của vương gia, rồi bẩm báo, sau đó cho người ta đưa Thụy Vương tiến vào.

Nam Cung Diệp đang ngồi ở trên giường, nhìn Ngũ hoàng huynh từ ngoài cửa đi tới, vẻ mặt lo lắng, có giọt mồ hôi tinh mịn từ kẽ hở thấm đi ra ngoài, trong đồng tử là vẻ không đồng ý, nhìn Nam Cung Diệp: "Thất hoàng đệ, người thật quá đáng, phụ hoàng bị bệnh, người còn ngủ ở nhà, có biết phụ hoàng vừa tỉnh liền kêu tên của người hay không?"

Nam Cung Diệp khước môi nhếch lên, chậm rãi mặc quần áo xuống giường, hẳn cũng không để ý tới Thụy Vương, nam nhân kia do trong lòng áy náy, chỉ sợ ngay cả nằm mơ cũng rất áy náy, cho nên mới phải gọi tên hắn, bọn họ gặp cái gì, đó là cái giá hắn ta nên trả, hơn nữa đừng tưởng rằng như vậy thì hắn sẽ dừng tay, hắn tính xong món nợ của mẫu phi, sẽ tính đến món nợ của Lan Dạ, cuối cùng là của mình, một khoản một khoản sẽ tính rõ ra. Hoặc mình không còn thở, hoặc hắn ta không còn thở, nếu không oan nghiệt này sẽ không kết thúc.

Thụy Vương thấy Nam Cung Diệp không để ý tới mình, cũng không biết hắn muốn thế nào, liền tiếp lên lời kéo Nam Cung Diệp "Đi thôi, đi gặp phụ hoàng"

Nam Cung Diệp vung tay, chẳng thèm để ý mở miệng: "Đã như thế nào? Sắp chết rồi sao? Hay là sắp tắt thở?"

"Người?"

Nam Cung Duệ hoài nghi mình nghe lầm, lời này là Thất hoàng đệ nói ra được sao? Hẳn không phải là quá máu lạnh sao, cho dù phụ vương hoàng hại chết Lan Dạ, nhưng hắn cũng không thể bởi vì một nữ nhân liên nguyện

rủa phụ hoàng của mình chết đi, phụ hoàng sủng ái hẳn rất nhiều a, cả Thiên Vận hoàng triều mọi người biết đến, tại sao hẳn lại lạnh lùng như thế.

“Thất hoàng đệ, người thật quá đáng, ngày hôm nay người có đi hay không đi, không đi từ nay về sau sẽ không phải là thất hoàng đệ của ta.”

Nam Cung Duệ trầm mặt, nhìn Nam Cung Diệp, tựa hồ hận không thể đánh cho hẳn một trận, để cho đầu óc hẳn tỉnh lại, xem bộ dáng hẳn hiện tại giống cái gì, tự dưng chạy vào bình nguyên hầu phủ đánh người ta, làm cho Trữ phủ lão phu nhân tức đến ngất xỉu, hiện tại phụ hoàng của mình bị bệnh, mà còn cay nghiệt như thế, đây là thất hoàng đệ trước kia sao? Lúc trước mặc dù hẳn lãnh mạc, nhưng ít ra còn biết người nào đối với hẳn tốt, người nào xấu .

Nam Cung Diệp cau mày cuối cùng cũng nghe thấy, mình đối với Nam Cung Duệ vẫn có tình thương, bởi vì nhiều năm trước Ngũ hoàng huynh đã giúp đỡ mình, hình ảnh đó vẫn còn giữ lại trong đầu, nhưng có nhiều chuyện Nam Cung Duệ cũng không biết, dù là hẳn đi nữa chẳng qua chỉ là một con cò của hoàng thượng, tỷ như chuyện thái tử hoàng huynh mưu nghịch, rõ ràng chuyện gì hẳn cũng không làm, liền bị gán tội mưu nghịch còn bị cách chức đi đến Định Châu, nhiều năm như vậy, cũng nhận không ít khổ , thế còn người nam nhân kia thì sao, trên danh nghĩa là thương hẳn, nhưng trên thực tế chẳng qua vì thích thao túng tất cả, để cho bản thân có một loại cảm giác về sự ưu việt cao cao tại thượng mà thôi.

"Tốt, ta cùng người tiến cung, nhưng chỉ này một lần, lần sau không được viện lý do này nữa."

Không để ý tới mình, cũng không biết hẳn có ý gì, xông qua lôi kéo Nam Cung Diệp: "Đi thôi, đi xem phụ hoàng một chút."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 95

Bên trong tấm cung Tiêu Nguyên cung, Hạo Vân đế đã tỉnh lại, không thấy được Nam Cung Diệp, trong lòng biết rõ tại sao Nam Cung Diệp không đến, trong khoảng thời gian ngắn hấn ở trạng thái vô thần, ngồi thừ trên mặt giường lớn, nhắm mắt dưỡng thần, mấy đạo thanh âm ân cần bên cạnh vang lên.

Ở đây có mấy người là thật tâm, hiện tại hấn thấy không rõ những thứ này nữa, chẳng lẽ hấn già rồi nên hồ đồ, kể từ khi biết mình cũng không phải là vạn năng, nửa đêm hấn tỉnh mộng, thường hoài nghi mỗi người, tựa hồ tất cả mọi người đều không phải thật tâm, chẳng qua chỉ sợ hãi quyền thế trong tay của hấn thôi.

Hoa phi thấy hoàng thượng đã tỉnh, tâm thần trạng thái lại của người không bằng lúc trước, cũng không còn tinh lực nói chuyện, liền đứng dậy nhìn về mọi người bên trong tấm cung

" Thân thể hoàng thượng không tốt lắm, tất cả mọi người trở về đi thôi, để hoàng thượng tốt lên chút ít lại đến thăm."

Các phi tần hậu cung rồi rút đứng dậy, an tĩnh lui ra ngoài, ai cũng rất thần nhiên, chỉ có Nguyệt phi sắc mặt âm ngao, nhìn một bộ dạng nữ chủ nhân của Hoa phi, trong lòng càng phát ra giận dữ, thử nghĩ xem nếu là Thụy Vương đăng cơ làm hoàng thượng, nhất định sẽ phong Hoa phi làm Hoàng thái hậu, bởi vì Thụy Vương khi còn bé là do Hoa phi nuôi lớn, nên nữ nhân này càng ngày càng đắc ý hăng hái, nghĩ tới đây, trong lòng

Nguyệt phi liền rất hận, nàng quyết định sau khi hồi cung lập tức đem tin tức nơi này cho nhi tử biết, xem một chút nhi tử có chủ trương gì.

Lục hoàng tử An vương dẫn chúng hoàng tử an tĩnh lui xuống chờ, Văn Tường công chúa nhìn Hạo Vân để bị thống khổ như thế, ánh mắt cũng đỏ lên, nghe nói hôm qua phụ hoàng là bị Văn Bội làm tức đến ngất, Văn Tường vẻ mặt âm trầm, đợi đến đoàn người ra khỏi điện, nàng liền chạy thẳng tới Cửu Lang điện đi tìm Văn Bội tính sổ, ai biết vừa đi vào Cửu Lang điện, liền thấy thái giám vội vã vội ra .

Vừa nhìn thấy Văn Tường công chúa, sớm mở miệng.

" Tham Kiến công chúa. . ."

" Xảy ra chuyện gì?" Văn Tường thấy vẻ mặt thái giám lo lắng, bộ dạng thở hào hển, không khỏi kỳ quái cau mày, không phải là Văn Bội xảy ra chuyện gì chứ, nàng đang suy nghĩ, thì thái giám kia đã quỳ sát xuống, sợ hãi mở miệng: "Bẩm Văn Tường công chúa, Văn Bội công chúa trở nên điên loạn."

"Điên loạn?"

Văn tường vừa nghe như vậy, sau đó phản ứng đầu tiên cho là tên này đang nói đùa, Văn Bội đang yên đang lành sao bỗng nhiên lại ngốc chứ? Nhất định là làm phụ hoàng tức giận ngất xỉu, sợ tội cho nên giờ phút này mới giả bộ ngu thôi, nàng cũng muốn xem một chút nàng ta làm sao giả bộ, Văn Tường công chúa vung tay áo dẫn người đi vào Cửu Lang điện, rất xa liền nghe được có tiếng người quát tháo: "Mẫu phi, sao lại trốn Văn Bội? Mẫu phi."

Đây là thanh âm của Văn Bội, ngay giữa đại điện, mấy cung nữ bị làm cho sợ đến tán loạn chung quanh, mà Văn Bội công chúa tóc tai bù xù đuổi theo một cung nữ mặc quần áo lam, kêu to mẫu phi, dọa đám cung nữ kia

sợ đến chạy tán loạn chung quanh, Văn Tường vừa mới đi vào, những cung nữ kia liền sợ hãi thẳng tấp quỳ xuống đất.

"Tham kiến công chúa."

Văn Tường vung tay lên, những người đó cung kính đứng dậy, cung nữ áo lam kia cũng đứng bất động, lúc này Văn Bội đi tới, vẻ mặt không hiểu lôi kéo ống tay áo của cung nữ kia : “mẫu phi, người tại sao không để ý tới Văn Bội nữa, chẳng lẽ Văn Bội làm việc gì sai sao? sau này Văn Bội sẽ nghe lời có được hay không, mẫu phi."

Văn Tường đi tới, cúi người nhìn cung nữ đang bị Văn Bội giữ bên người, muốn nhìn xem nàng ta khờ thật hay giả khờ, Tiểu cung nữ kia bị làm cho sợ đến mồ hôi lạnh ứa ra, phát run toàn thân, phịch một tiếng quỳ xuống đất, cuống quýt dập đầu: "Công chúa, chuyện này không thể trách nô tỳ, chuyện không liên quan nô tỳ, Văn Bội công chúa không biết tại sao, sáng sớm liền biến thành như vậy."

Mà Văn Bội vừa nhìn bộ dạng của Tiểu cung nữ, lập tức dựng tóc gáy, giống như gà mái che chở gà con giang hai tay ra, đại nghĩa lắm liệt nhìn chăm chăm Văn Tường công chúa: “Người là người nào, dám can đảm làm mẫu phi ta sợ, muốn chết à, ta và người liều mạng."

Nói xong nàng liều mạng nhắm trên người Văn Tường bổ nhào tới, Văn Tường tránh sang bên cạnh, giận dữ lên tiếng mắng mỏ: "Văn Bội, người đừng giả bộ, người cho rằng người giả bộ như vậy, phụ hoàng sẽ bỏ qua cho người sao? Người biết điều một chút chờ chịu phạt đi."

Văn Bội vừa nghe lời nói của Văn Tường..., động tác dừng lại, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, vươn ra một ngón tay ra cản cản, giống như một hài đồng ba tuổi, còn chảy nước miếng, phí sức nghĩ tới, cuối cùng nhìn Văn tường: "Phụ hoàng là ai a?"

Văn tường thật hết chỗ nói rồi, rất lâu cũng phản ứng không kịp, Văn Bội thật u mê sao? Cá tính nàng ta cái dạng gì nàng sao không biết, luôn luôn nhát gan sợ phiền phức, cho dù giả bộ ngu cũng không thể lấy phụ hoàng làm chuyện đùa, cho nên nàng ta thật sự điên rồi, trong cung đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, đang yên lành bỗng nhiên người thì bị chết, người bị điên, kẻ thì vào lãnh cung, Văn Tường chỉ cảm thấy có một loại cảm giác hít thở không thông, giống như bão táp đang bao phủ hoàng cung, nàng xoay người phân phó đi xuống: "Lập tức truyền ngự y tới đây trị liệu cho Văn Bội công chúa, những chuyện khác bấm báo đến Hoa phi nương nương đi, không nên kinh động hoàng thượng."

" Dạ, công chúa."

Văn tường vung tay dẫn người rời đi, thái giám cùng cung nữ phía sau quỳ trên đất

Tiêu Nguyên cung, Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng Tề vương Nam Cung Diệp lần lượt xuất hiện ở trong tấm cung, Hạo Vân đế vừa nhìn thấy Nam Cung Diệp tới đây, trong đôi mắt liền nhiều hơn một chút ít thần thái, hắn bây giờ chỉ một lòng một dạ muốn giải trừ khúc mắc với Nam Cung Diệp, chỉ có như vậy trong lòng mới thoải mái một chút, bởi vì đã có lỗi với Ngọc Liên rồi, hắn không muốn làm cho hắn và Nam Cung Diệp còn có thêm tiếc nuối nữa, chẳng qua hắn biết đây không phải là chuyện một ngày hay hai ngày, chỉ mong lúc còn sống, hắn có thể nhận được sự tha thứ của Diệp nhi.

" Duệ Nhi, Diệp Nhi."

Hạo Vân đế kêu một tiếng, Thụy Vương Nam Cung Duệ đi tới ngồi bên cạnh hoàng thượng, ôn nhu kêu một tiếng, bên trong tấm cung chỉ có Hoa phi ở một bên hầu hạ , thấy huynh đệ hai người đi vào, liền đi tới ôn nhu mở miệng: "Hoàng thượng, thiếp thân cáo lui trước."

Hoa phi lui ra ngoài, bên trong tẩm cung, Thụy Vương hỏi thăm Hạo Vân để tình huống thân thể, cảm giác như thế nào vân vân, Hạo Vân để nhìn Ngũ hoàng tử Thụy Vương, trong lòng thật cao hứng, trong lòng của hắn vẫn rất thích Ngũ hoàng tử Nam Cung Duệ, cho nên thấy đứa con trai này tự nhiên là cao hứng, mà đối với Nam Cung Diệp, từ trước đến nay luôn tính toán, bây giờ hồi hận, hắn có chút cảm giác không cách nào đối mặt đứa con trai này, Nam Cung Duệ cùng phụ hoàng nói một chút, sau đó đứng lên, nhìn về Nam Cung Diệp: "Thất hoàng đệ, người theo phụ hoàng nói chuyện một chút, Ngũ hoàng huynh cáo lui trước."

Nam Cung Duệ cùng Hạo Vân để an tĩnh cáo lui ra ngoài, ra khỏi Tiêu Nguyên cung, liền dẫn hai gã thủ hạ xuất cung đi, vòng vo hai hành lang, thì nhìn thấy cuối hành lang có một người, chính là Mộc Miên nương nương, vừa nhìn thấy nữ nhân này, Nam Cung Duệ giống như thấy được mẫu phi của mình, Mộc Miên lớn lên cùng mẫu phi của hắn thật rất giống, ở trong trí nhớ, mẫu phi cũng là vẫn trẻ tuổi như nàng, luôn ôn nhu nhìn hắn, Nam Cung Duệ nghĩ tới đây, liền giật mình một cái, hắn sao thế, Mộc Miên là phi tần hậu cung, nghĩ vậy vội khom thắt lưng khiêm nhường mở miệng.

" Tham kiến Miên phi nương nương."

" Thụy Vương muốn đi ra cung?"

Đôi mắt Mộc Miên ngó chừng Nam Cung Duệ, nàng đã từ trong miệng hoàng thượng thử dò xét ra Ngũ hoàng tử Thụy Vương rất có thể sẽ đăng cơ làm đế, lúc trước nàng còn bị hoàng thượng hấp dẫn, bởi vì người nam nhân kia cao cao tại thượng khí phách bao trùm hết thảy, nhưng là mấy ngày gần đây, hắn bỗng nhiên thoáng cái yên tĩnh lại, bất kể là trong lòng hay là thân thể, ngay cả đối đãi với nàng, cũng không có nửa phần nhiệt tình, giống như lão nhân tuổi xế chiều, không có chút nào sinh cơ, khiến cho nàng sinh lòng phiền chán, bây giờ nhìn đến Thụy Vương, như thấy người tri âm, nhất là ánh mắt Thụy Vương nhìn nàng, đều khiến tim của

nàng nhảy dựng lên, mặc dù biết rõ, hắn chỉ là thông qua trên người nàng để tìm bóng dáng mẫu phi hắn, nhưng vì nàng muốn gặp hắn, hơn nữa ở trong cung đều nhanh chóng bị cô quạnh.

Nàng không cầu Thụy Vương yêu nàng, hoặc tương lai hắn đi lên ngôi vị hoàng đế có thể tứ phong nàng làm cái gì, nàng chỉ muốn cùng Thụy Vương giữ lại một chút phân tình, chờ Thụy Vương sau khi lên ngôi, nàng có thể lấy lại Vân Phượng quốc, đến ngày đó, nàng liền trở lại Vân Phượng, trở thành Công Chúa Điện Hạ cao nhất Vân Phượng, hoặc là nữ hoàng, hoàng tộc Vân Phượng không phân chia nam nữ, chỉ cần để cho mọi người tin phục, là có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

" phải"

Nam Cung Duệ gật đầu, Mộc Miên cũng không có tránh ra, mà là càng phát ra dịu dàng mở miệng: "Đi Tư Tương điện ngồi một chút không?"

Nàng mềm mại đáng yêu lên tiếng, ánh mắt tràn ngập nhu tình, Nam Cung Duệ ngẩn ra, cơ hồ muốn gật đầu đáp ứng, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, hắn là một nam nhân mà đến hậu cung, sớm muộn gì cũng gặp chuyện, vì vậy nói: "Bốn vương còn có việc, xin cáo lui."

Nói xong không nhìn Mộc Miên cũng bỏ qua ánh mắt ai oán của nàng, đi xuyên qua bên cạnh các nàng, không quay đầu lại xuất cung.

Phía sau khoe môi Mộc Miên vẽ ra một nụ cười, có trí thì nên, Nam Cung Duệ, ta không tin người có thể thoát được mị lực của ta, nghĩ thế dưới chân bước nhẹ nhàng, trong lòng tựa hồ có vật gì đó muốn bay ra ngoài, vui vẻ gọi cung nữ ở cách đó không xa mở miệng: "Đi thôi, hồi cung."

" dạ, nương nương."

Đoàn người xoay người rời đi, cũng không vào Tiêu Nguyên cung, lúc đến nàng muốn tới vấn an hoàng thượng, nhưng càng xem hắc, càng làm cho nàng sợ, nghĩ mãi mà không rõ nam nhân này làm sao lại có thể nhanh chóng già đi mười tuổi như vậy.

Bên trong tấm cung Tiêu Nguyên cung, Nam Cung Diệp nhìn Hạo Vân để ở trên giường, thoáng cái hắc tựa hồ già hơn rất nhiều, bên tóc mai đã có mấy sợi bạc điểm giữa tóc đen, trên mặt lại càng rất nhiều nếp nhăn, một đôi mắt tràn đầy kỳ vọng, giờ phút này hắc chỉ là một phụ thân của hy vọng hài tử của mình tha thứ, hoàn toàn không phải là một hoàng đế quyền thế cao cao tại thượng, lòng Nam Cung Diệp dâng lên chua xót, khi mình không nhìn thấy hắc, luôn nghĩ hủy diệt tất cả mọi thứ của hắc, nhưng giờ khắc này thấy bộ dạng già nua của hắc, bản thân không thể hình dung ra còn đâu một phụ hoàng cười trên lưng ngựa thống soái tam quân, phụ hoàng trên Kim Loan điện chỉ điểm giang sơn, so sánh cùng với người trước mắt, như một trời một vực, tại sao hắc muốn kỳ cầu sự tha thứ của mình, hắc hoàn toàn có thể tiếp tục điều khiển hành động của người khác, như vậy mình vẫn có thể cùng hắc tiếp tục đấu, nhưng mà bộ dạng hiện tại của hắc, bộ dáng này làm cho lòng của mình đấu tranh dữ dội, cũng cảm nhận được một loại đau thương.

Ít nhất trong quá khứ hơn hai mươi năm, hắc vẫn phụng bồi mình, bất kể hắc ta mưu tính cái gì, đối trá như thế nào, nhưng cũng không xóa đi được những năm tháng trong quá khứ, chuyện hắc thực sự ở bên cạnh mình cho đến lúc trưởng thành.

"Diệp Nhi."

Nam Cung Diệp vén lông mày lên, ngũ quan tuần mỹ tuyệt luân như chợt hiểu ra, sau đó trầm muện mở miệng: "Để cho ta tiến cung làm cái gì?"

" Người nói đi, người muốn phụ hoàng làm như thế nào? Làm sao người mới có thể thu tay lại."

Hắn không muốn đem giang sơn mình khổ công xây dựng hủy ở trong tay nhi tử, chính bởi vì như thế hắn mới khổ công, hắn không muốn làm cho tay các con nhuộm máu thân tình, rồi lại không muốn phá hủy giang sơn, cho nên mới phải thận trọng, tầng tầng thiết lập ván cục, trong những việc này người hắn phải xin lỗi duy nhất chính là Diệp nhi, nên hắn không muốn để cho người hủy diệt giang sơn của hắn, thiên hạ của hắn, nhưng cũng không muốn phá hủy Nam Cung Diệp, Diệp nhi là con mình, hắn không hy vọng hại chết bất kỳ một nhi tử nào, chỉ muốn để cho bọn họ trong lòng thoải mái, nhưng việc này quá khó khăn, các triều đại đổi thay cũng sẽ có các án mưu nghịch phản loạn, mà kể từ khi xảy ra vụ án thái tử mưu nghịch, hắn liền thiết kế cục diện, hi vọng để cho mọi người tránh ra, chẳng qua bây giờ, hắn cảm nhận được sự vô lực, hắn không biết mình rốt cuộc làm đúng hay sai, mỗi người đều là quân cờ hắn dùng để bố cục, nhưng nếu như hắn không thiết kế, hắn không bố trí, thiên hạ này sóng gió đã nổi lên, chiến loạn liên miên, hắn phải mất bao nhiêu tâm lực mới ổn định giang sơn, lại sẽ hủy ở trong tay các con, mà khổ nhất vẫn là dân chúng, hơn nữa còn tiện nghi cho người khác.

Nam Cung Diệp không nói gì, chẳng qua là phịch một cái đem quyển sổ con ném trước mặt Hạo Vân để, trầm ổn nội liễm mở miệng.

"Đừng tưởng rằng người Trữ phủ kia sạch sẽ, người xem một chút sao, năm ngoái hai bờ sông Giang Hoài người nào đi trị thủy, tay chân Trữ phủ càng đuổi dài hơn, nhiều năm liên tục trị thủy nhiều năm liên tục phát sinh hồng tai, đã chết bao nhiêu người, phá hủy bao nhiêu gia đình, mặc dù triều đình chi bao nhiêu bạc thì có ích lợi gì, muốn chân chính giải quyết lũ lụt thượng sách là xử lý những người này, còn có năm trước Trữ Chiết xử lý đại án tham ô, trong có bao nhiêu con cá đã lọt lưới, người biết là ai ở trong đó động tay chân sao?"

Nam Cung Diệp càng nói, sắc mặt Hạo Vân để càng đen, không nghĩ tới nhi tử luôn luôn không quan tâm đến mọi chuyện thế nhưng lại điều tra được sắc bén như thế, xem ra chuyện gì hắn quyết tâm làm nhất định sẽ làm được, nếu như Trữ phủ làm ra những thứ này, hắn còn cần đối với bọn họ mềm lòng sao?

" tốt, trăm sẽ xem ."

" Được rồi, nếu như không có việc gì, nhi thần cáo lui."

Nam Cung Diệp biết có chuyện gì nam nhân này sẽ xử lý, việc mình nên ra tay đã ra tay rồi, kế tiếp chỉ cần nhìn Trữ phủ một nhà bị diệt, hắn cũng không phải muốn tiêu diệt người vô tội, so sánh với chuyện những người này làm, hắn cảm giác mình làm đã quá nhân từ rồi, lũ lụt ở Giang Hoài, đã chết bao nhiêu người, mà Trữ phủ cùng quan phủ địa phương rút bao nhiêu ngân lượng, trơ mắt nhìn những dân chúng kia tử vong, Trữ Chiết xử lý đại án tham ô, đem lũ quan lại tham ô kia một lần nữa tha trở lại, tiếp tục hại người, chuyện này không thể hận sao?

Hạo Vân để vừa nhìn thấy nhi tử muốn đi, không tự chủ được kêu lên: "Diệp Nhi, người còn chưa nói làm thế nào mới có thể buông tay."

Nam Cung Diệp cũng không quay đầu lại tiêu sái đi ra, ném lại một câu.

" Nếu như Lan Nhi trở lại, ta nghĩ ta sẽ thu tay ."

Đúng vậy, nếu như tiểu nha đầu kia trở lại, hắn có cảm ơn, có lẽ sẽ hạ thủ lưu tình , về phần khác hết thảy không bàn nữa.

Phía sau, Hạo Vân để sắc mặt khó coi, tay dùng sức nắm chặt tấm chăn gấm trên người, thời tiết bây giờ là tháng mười, nhưng lại giống như mùa đông tuyết rơi làm cho người ta khó có thể chịu được, hắn không nhìn được mà ho khan, Hoa phi từ bên ngoài dẫn thái giám đi tới, khăn trương mở miệng.

"hoàng thượng, người không sao chứ."

Hạo Vân để lắc đầu, vừa ho khan hai tiếng, vươn tay nắm tay Hoa phi: "Thục Hiền, cảm ơn nhiều năm qua như vậy vẫn phụng bồi cùng ta."

Hoa phi lắc đầu, thật ra thì thân là nữ nhân của hoàng thượng, có cái gì oán hận đây, ban đầu khi các nàng tiến cung, người nào mà không biết rõ là lòng dạ hoàng thượng sẽ có rất nhiều nữ nhân, phải chuẩn bị tâm tư thật tốt mới tiến cung, cho nên nàng chưa bao giờ oán trời hận đất, bất kể là hoàng thượng cưng chiều người nào, nàng từ đầu đến cuối cũng chỉ là như thế.

"Hoàng thượng đừng nói, an tâm nghỉ ngơi đi."

Hoa phi vịn Hạo Vân để nằm xuống, nàng vẫn ngồi đó nói chuyện với hắn, cho đến khi hắn ngủ thiếp đi, mới không đành lòng nhìn hắn, nhìn dạng như vậy hoàng thượng, nàng không đành lòng nói cho hoàng thượng một chuyện, đây là chuyện Tương Tình nói với nàng trong lần cuối cùng gặp mặt.

Tương Tình nói, thật ra thì thân thể của nàng rất tốt, nhưng nàng chịu đủ cuộc sống ở trong cung rồi nhưng lại không có cách nào chạy trốn khỏi nhà lao này, cho nên nàng tình nguyện chết, thật ra đến thời điểm nàng chết, có oán trách hoàng thượng, không phải là yêu, mà là oán, Hoa phi nghĩ tới đây, hi vọng chuyện này chỉ giữ trong lòng mình, nếu như hoàng thượng biết chuyện này, chỉ sợ sẽ lấy đi tánh mạng của hắn, hắn vẫn cho là Tương Tình yêu hắn, có lẽ lúc ban đầu nàng cũng yêu hắn, nhưng tình yêu đó cuối cùng cũng bị che mất, còn sót lại chỉ là oán hận.

Ba ngày sau, tinh thần hoàng thượng tốt lên một chút, liền hạ chỉ cho Hình bộ, Trữ thị một phủ toàn bộ bắt vào đại lao, Vũ Văn Phi tựa hồ thấy được ngày cuối cùng của mình, nên tự tận ở bên trong Vũ Văn phủ, mà những người còn lại của Vũ Văn phủ, trong một đêm toàn bộ biến mất, Văn Bội công chúa thì si dại.

Hình bộ phúc thẩm vụ án Trữ phủ, quả nhiên tra ra rất nhiều chuyện, kể sách tu bổ sông Giang Hoài, Trữ Chiết nhún tay trong án tham ô, bên trong Trữ gia tìm ra không dưới bốn triệu lượng bạc, chuyện này làm trên dưới Thiên Vận hoàng triều oanh động, Trữ phủ lập tức bị kê biên tài sản, tất cả đồ toàn bộ xung vào quốc khố, Trữ thị Đại đương gia Trữ phủ cùng họ hàng gần toàn bộ bị chém, họ hàng xa thì lưu vong đi đến vùng đất xa xôi, hoặc bị cưỡng bức lao động, về phần Tiêu phủ, cũng là họ hàng gần Trữ phủ, nhưng bởi vì bình nguyên hầu vẫn được phong hầu cha truyền con nối, nên Hạo Vân để hạ chỉ, quyền thế tới đời này thì dừng lại, chuyển đi đến vùng đất xa xôi, trọn đời không cho phép tiến cung, nam không cho phép vào triều làm quan, nữ không cho phép tiến cung làm phi.

Từ đó Tiêu phủ xuống dốc, Tiêu Liên Ái đang ở Tề vương phủ, cũng bị Nam Cung Diệp không chút lưu tình đuổi ra Vương Phủ, phái người đưa nàng đi theo người Tiêu phủ, đi trước miền đất xa xôi, trong lúc nhất thời cả An Giáng thành, như bị bão tuyết quét qua, khắp cả người lạnh thấu xương, ai cũng không dám vọng động, tiểu tâm dục dục (cẩn thận) làm việc.

Tề vương phủ cũng an định lại, Tề vương Nam Cung Diệp giống như một con hổ sư tử đang bình phục, không biết sau này hắn sẽ hành động như thế nào, ai có thể biết được đây?

.....

Tiêu thành, Tô phủ hoa mẫu đơn nở dưới hiên nhà, cúc vàng đứng ngạo nghễ, Kim nam (cây chò vàng) rực rỡ, cây lựu lửa đỏ bên cạnh kệ gỗ càng thêm kiều diễm, một trận gió thổi qua, như các mỹ nhân đủ loại tư thái nhanh nhẹn nhảy múa, hương bay mười dặm.

Bên trong hành lang , mấy tên tiểu nha đầu như những con bướm rực rỡ xuyên qua những hành lang quanh co, trên mặt của mỗi người tràn đầy nụ cười, nhỏ giọng vừa nói chuyện, từ hành lang đi về phía trước.

Trong phòng truyền đến giọng nói mềm mại, thanh dật như nước buổi trưa:

" Tỷ tỷ, vết thương trên mặt người không bằng để cho Bách Lí Hạo trị cho người đi."

Đây là khuê phòng của một nữ tử, cửa được che bằng một bình phong lưu ly, trên bình phong là một bức tranh hoa điều côn trùng, bố cục chặt chẽ, vòng qua bình phong, gian phòng nhã trí ôn nhu, cái gì cần có đều có, đầy đủ tủ treo quần áo bàn trang điểm, trên tường treo tranh sơn thủy, dưới bệ cửa sổ là một hàng tủ ô vuông cách điệu, phía trên hoặc bày đặt những đỉnh nhỏ, hoặc bày đặt đồ trang trí bằng ngọc, hoặc để sách, rèm cửa sổ nhẹ nhàng phiêu dật, mang mùi thơm nhẹ bay vào.

Lúc này ở trước bàn trang điểm có hai người ngồi, một cao một thấp, đang mặc cẩm y la quần, đầu gắn châu sai (theo ta hiểu là một cái trâm có gắn hạt châu) đơn giản, tuy nhiên lại làm cho khuôn mặt càng trở nên tao nhã, nhất là kẻ nhỏ, tựa như mặt trời Đông Phương mới mọc, vừa chiếu rọi xuống, như chỉ trong nháy mắt lại toả hào quang vạn trượng, yếu điệu động lòng người, giống như đóa hoa tháng mười, giờ phút này thiếu nữ kia vô cùng vui vẻ, trên mặt tan ra nụ cười ngọt ngào, giữa lông mày ánh sáng ngọc chói mắt, cái miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào, đem đầu đặt ở trên bả vai kẻ lớn, ôm người đối diện, chạm tới vết sẹo trên mặt nàng, mặt của nàng một nửa không có bị thương, một nửa như bị hủy diệt, thật có thể nói là như băng hoả chia hai, đáng tiếc người trong cuộc căn bản không thèm để ý, đưa tay cài lại mạng che mặt.

" Thanh Nhã, nói cái gì đó? Không có chuyện gì, ta cũng không thèm để ý, không có gì đáng ngại a."

Tô Thanh Văn nhàn nhạt mở miệng, nàng không cho là mình có cái gì không tốt, ngược lại có một loại giải thoát, ngừng đầu lên nhìn về tiểu nha đầu bên cạnh, càng ngày càng kiều mỹ rồi, cũng đã trưởng thành, bất quá

trời sanh vóc dáng tinh tế, so sánh với nàng hơi thấp một ít, nhưng lớn lên xinh đẹp hiếm thấy.

" tỷ tỷ, Huyền Thiên tâm pháp của người luyện như thế nào?"

Tô Thanh Nhã dựa vào trên ghế, khóe môi treo lên một nụ cười nhẹ, nàng đem Huyền Thiên tâm pháp truyền thụ cho Tô Thanh Vân, bởi vì nàng phát hiện Thanh Vân có thiên phú luyện võ, Huyền Thiên tâm pháp dạy cho nàng ấy, rất dễ dàng thông suốt, chuyện này có lợi cho nàng ấy sau này làm việc, cuối cùng các nàng cũng phải về kinh .

Một thời gian ngắn gần đây, nàng ở cùng học nghệ với Bách Lí Hạo, thật ra thì y thuật của nàng lúc trước đã tương đối tốt, bất quá so với Bách Lí Hạo thì kém hơn nhiều, hiện tại Bách Lí Hạo đang tá túc trong Tô phủ, nàng tội gì không đi theo hắn học những này, không dễ gì tiếp xúc được một người như thế.

Vốn định bái Bách Lí Hạo làm sư phụ, chẳng qua nam nhân này kiên quyết không thu đồ đệ, cuối cùng phải làm bằng hữu chỉ giáo nàng, bảo nàng có cái gì không hiểu có thể đi đến hỏi hắn.

Tỷ muội hai người sống ở trong Tô phủ chớp mắt đã hơn hai tháng, Tô Thanh Vân tập Huyền Thiên tâm pháp đã đột phá sơ cấp, mà nàng chẳng những Huyền Thiên tâm pháp đột phá trung cấp, y thuật cũng không tệ, nàng giỏi nhất chính là giải độc, chuyên nghiên cứu thiên hạ kỳ độc, về phần khác, tuy có liên quan đến nhưng nàng lại không có hứng thú.

Đối với chuyện ở kinh thành, Tô Diễm nhận được một chút tin tức, bởi vì biết các nàng có thể muốn biết, nên lúc ăn cơm, Tô Diễm cũng sẽ nói tới một chút, để cho các nàng hiểu rõ động tĩnh nơi đó, cho nên việc Trữ phủ một nhà bị xét xử , Tô Thanh Nhã cùng Tô Thanh Vân liền biết, mặc dù không hiểu chi tiết trong đó, nhưng biết nhất định là Nam Cung Diệp ra tay.

Thanh Nhã cảm thấy rất vui vẻ, nhất là Tô Diễm lại càng hưng phấn, hẳn là người chính trực, diệt trừ những thứ tham quan ô lại này, còn trùng chi hại, làm vậy thiên hạ dân chúng cũng vỗ tay khen hay .

Hai tỷ muội ở trong phòng nói chuyện, bọn nha hoàn ở ngoài cửa, lặng lẽ nói chuyện, có người chơi đùa, có người ở hành lang đánh anh lạc dải lụa, đều có các chuyện để làm, bất quá rất nhanh nghe được thanh âm: “Tham kiến phu nhân.”

" ừ, đứng lên đi."

Thanh âm của Trầm Tuệ Như vang lên, liền có nha hoàn xốc rèm, cho nàng lđi vào, người chưa đi đến liền nghe được tiếng cười truyền vào , sau đó ôn hòa mở miệng.

" Thanh Nhã, Thanh Văn các người ở đây làm cái gì?"

Hai người đứng lên, Tô Thanh Nhã đi tới giúp mẫu thân ngồi xuống, ôn nhu cười nhẹ: “không có làm cái gì, đang nói chuyện phiếm đây.”

" ừ, ngày mai là mười lăm tháng mười, mẫu thân đi chùa miếu ngoài thành dâng hương, các người theo mẫu thân cùng đi dâng hương lễ tạ thần linh đi."

Tô phu nhân trong mắt trên mặt đều tràn đầy nụ cười từ tường (an tường, hiền từ), nàng vốn không muốn để cho hai nữ nhi theo nàng đi dâng hương, nhưng nàng lần này đi chùa miếu đầu tiên là đi dâng hương như thông lệ, thứ hai là vì cầu cho các nàng được một nhân duyên tốt, cho nên mới phải bảo các nàng cùng đi dâng hương.

Thanh Nhã cùng Thanh Văn không biết dụng ý của phu nhân, chỉ nghĩ mẫu thân muốn cho hai người các nàng đi theo làm bạn, nên liền đồng ý,

" tốt, mẫu thân."

" vậy các người tiếp tục nói chuyện, có Triệu phu nhân mời mấy vị phu nhân quá phủ để thưởng cúc, mẫu thân đi đây."

Thanh Nhã cùng Thanh Văn lắc đầu, phu nhân đứng lên như còn muốn nói điều gì nữa, cuối cùng cũng không nói gì.

Thật ra thì việc thưởng cúc chẳng qua là danh nghĩa, phần lớn là các phu nhân muốn mượn cơ hội để đàm hỏi, thưởng cúc chẳng qua là ngụy trang, trước kia nàng còn để cho Thanh Nhã cùng Thanh Văn tham gia, đáng tiếc hai người này chỉ đi một lần, sau này thấy vậy cũng không đi nữa, đối với những thứ yến hội kia một chút cao hứng cũng không có, mà nàng tự nhiên cũng không miễn cưỡng các nàng, chỉ một mình đi.

Mong rằng lần này đi dâng hương, có thể làm cho hai người các nàng tương lai đều được một nhân duyên tốt, còn có vết thương trên mặt Thanh Văn, luôn không để cho Bách Lí thần y chữa trị cho nàng, thật không biết đứa nhỏ này làm gì.

Trong phòng, tỷ muội hai người lần nữa nở nụ cười: "Nói vậy là cái tiệc tương thân biến thái."

Thanh nhã vừa nói xong, Thanh Văn liền gật đầu, thật ra thì các nàng nơi nào phải dùng tới tương thân a, một người là An vương phi, một người là Tề vương phi, nếu nói ra, e là sẽ làm Tô Diễm sợ hãi, sợ hãi cảm giác mình không chịu nổi, cho nên cái gì cũng đừng nhắc tới mới tốt.

Ngày thứ hai, mẫu tử ba người cùng nhau ngồi xe ngựa đi chùa miếu ngoài thành dâng hương, đường lớn có xe ngựa rất nhiều, qua lại không dứt.

Rìa đường tiếng rao hàng rong rất vang, một lần rồi lại, tạo thành một cảnh tượng bận rộn, bất quá cũng có rất nhiều xe ngựa như các nàng vậy, cùng nhau hướng ngoại thành mà đi, hôm nay là mười lăm tháng mười, tự nhiên sẽ có rất nhiều người đi chùa miếu dâng hương.

Phu nhân tiểu thư các nhà, hơn nữa nô bộc cũng đi theo , thế nên có không ít người, trong lúc nhất thời trên đường liền có chút ít chật chội, nhưng xe ngựa Tô phủ vừa đến, nhà khác cũng tự động né tránh, ở Tiêu thành, Tô Diễm chính là hoàng đế một phương, trời cao hoàng đế xa , cũng không còn người trông coi, nơi này cũng không so sánh với kinh thành, ra cửa là gặp phải Vương Tôn quý tộc , nhiều lắm cũng một chút phu nhân nhà giàu, hoặc là quan nhỏ ở phủ nha, nhưng Tô Diễm vẫn là lớn nhất , cho nên xe Tô phủ tất nhiên sẽ được ưu tiên.

Dọc theo đường đi, không trở ngại đến chùa ngoài thành lên dâng hương.

Trước cửa chùa miếu, xe ngựa đỗ lại, người ta tất nập lên xuống hết sức náo nhiệt, chẳng những sạp hàng bán hương thắp, còn có nơi bán các loại đồ chơi nhỏ , khiêu vũ xiếc ảo thuật , còn có khắc cái, tóm lại cái gì cần có đều có rất náo nhiệt.

Thanh nhã cùng Thanh Văn đi theo phía sau Tô phu nhân trực tiếp vào đại điện, trong điện trụ trì lão ni sớm mang áo xám tiểu ni cô ra đón, đem ba các nàng người giống như khách quý mời vào, bên trong tất cả người không phận sự đều ở ngoài điện, chờ Tri Phủ phu nhân cùng tiểu thư thắp hương xong mới đến phiên người khác.

Ngay giữa đại điện mọi người đều kính cẩn trang nghiêm vạn phần, một loạt loạt ba người đứng kế bên nhau, có Tiểu ni đốt Hương xong, cung kính đưa tới cho Tô phu nhân cùng hai nữ nhi, ba người đồng loạt quỳ xuống, dập đầu cho Bồ Tát, cũng hứa nguyện, thành tâm vô cùng.

Một bên Tô phu nhân rất thành tâm, một bên Thanh Nhã cùng Thanh Văn chỉ làm dáng một chút, trên đời nếu thật có Bồ tát, vậy thì ở đâu ra lắm tai nạn như vậy, chỉ bất quá cầu để làm yên lòng người thôi, tin thì cầu để người ta an lòng một chút, không tin cũng không chẳng sao, bất quá ở mặt trước mẫu thân, các nàng tự nhiên là phải làm bộ làm dáng, bằng không nàng ấy lại lo lắng.

Ba người dâng hương xong, Tô phu nhân vừa thêm một trăm lượng tiền đèn dầu, lão ni kia lập tức mặt mày hớn hởi, càng phát ra cung kính cẩn thận, Tô Thanh Nhã khéo môi xé ra một nụ cười âm u , Bồ Tát mà cũng thích tiền sao, hơn nữa người hưởng thụ chính là Bồ Tát à? Chẳng qua là hạng người lừa đời lấy tiếng thôi, trong lòng tuy suy nghĩ thế, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ đuổi theo người phía trước, một đường đi đến phòng trà.

Mấy người đi vào chỗ của mình trong hậu đường ngồi, tiểu ni cô dâng lên nước trà, liền lui qua một bên, Tô phu nhân cùng trụ trì lão ni ngồi đối diện nhau, Thanh Nhã cùng Thanh Vân hai người ngồi ở dưới tay mẫu thân, thần thái nhàn nhạt, chỉ lo thưởng thức trà, ở đây trà cũng là cực phẩm , thông qua trà có thể nhìn ra hàng vạn hàng nghìn chân tướng bị che dấu, nếu như Tô phu nhân không phải là phu nhân Tri Phủ Tiêu Thành, không phải đã cúng một trăm lượng bạc, chỉ sợ trà dâng lên cũng là trà khác, nàng cười yếu ớt vì nhận ra sự thật này.

Thanh âm phụng nịnh của Lão ni vang lên: "Đây là Thanh Nhã tiểu thư sao? Càng ngày càng đẹp."

Lão ni cô đánh giá Thanh Nhã, phát hiện cô nương này càng lớn càng xinh đẹp rồi, trước kia nhìn còn nhát gan thêm chút ít dịu ngoan, lần này thì khác hẳn, chẳng những người đẹp, mà ngay cả thần thái cũng cao sang , không nóng không vội, hào quang chiếu khắp, lão ni cô nhin không được nên bật thốt lên.

" Thanh Nhã tiểu thư sẽ là người trên người" Nhìn lại Thanh Vân đang che mặt, càng lấy làm kỳ lạ, vị này là ai? Quanh thân quang huy cũng không kém so sánh với Thanh Nhã tiểu thư, hai vị này đều là quý chủ tử đây.

" Vị này là?"

Tô phu nhân cười cao hứng giới thiệu: "Đây là nghĩa nữ của ta Thanh Vân."

"Nguyên lai là Thanh Vân tiểu thư, "Lão ni cô đứng dậy thi lễ, Thanh Vân hơi cúi người xuống một chút, nhưng cũng không hoàn lễ, trời sanh một cố uy nghi, cũng làm cho lão ni cô mở rộng tầm mắt, không nhìn được nhìn về Tô phu nhân: "Phu nhân a, tương lai người sẽ là chủ tử trên quý đây, có hai vị nữ nhi không tầm thường như vậy."

" Trụ trì ý này?"

Ánh mắt của Tô phu nhân lập tức đầy tràn màu sắc, nàng từ trong lời nói của lão ni cô nghe ra ý ở ngoài lời, nói là hai nữ nhi sẽ trở thành người phú quý sao? nghĩ thế mặt mày không khỏi nở nụ cười, nhìn lão ni cô đối diện, Tô Thanh Vân cùng Tô Thanh Nhã đối với chủ đề các nàng đàm luận không có hứng thú, bất quá lão ni cô này cũng thật là có nhãn lực độc đáo, còn có thể nhìn ra nhiều thứ, có lẽ là thấy nhiều người, cũng trở nên có huyền cơ, chẳng qua các nàng thật không có hứng thú, hai người đứng lên, nhìn về Tô phu nhân.

" mẫu thân, chúng ta đến phía sau đi dạo."

"Được."

Tô phu nhân phát phát tay, vẻ mặt từ ái cười: "Đi đi đi đi, cẩn thận lạc đường, Phương Viên nơi này rất lớn?"

" biết rồi, "Thanh nhã gật đầu, liền đi ra phía sau gian phòng người còn chưa đi xa, thì nghe phía sau truyền đến thanh âm của Tô phu nhân: "Người nói con gái của ta sẽ trở thành người Phú Quý sao?"

Tô Thanh Vân cùng Tô Thanh Nhã nhìn nhau cười một tiếng, mẫu thân này thật đúng là quá quan tâm rồi, bất quá không thể phủ nhận, Tô phu nhân thật sự là một mẫu thân tốt, Tô Diễm cũng là một người cha tốt, cho

nên bọn họ ở chỗ này rất vui vẻ, chỉ trừ lúc nhớ tới hai người kia, trong lòng có chút đau, còn lại thì không có gì mà không tốt, hai tỷ muội theo hành lang một đường đi tới phía sau, chỉ thấy hậu viện của chùa chính là một ngọn núi, trên núi màu xanh hoa cỏ thanh thanh, hoa dại rộ rỡ, tuy là cuối mùa thu, nhưng cỏ vẫn xanh mướt, có lẽ chắc thêm nữa mấy ngày nữa, cỏ này liền khô héo.

Hai tỷ muội ngồi ở trên cỏ cùng nhau ngóng về bầu trời bao la nơi xa xăm, hai tiểu nha đầu cách khá xa xa ngồi nói chuyện.

Tô Thanh Vân trên tay ôm một thanh kiếm, trên mặt che khăn màu trắng, trên người nàng quần áo nhung màu trắng, giống như bạch y hiệp nữ trên giang hồ, mà Tô Thanh Nhã, bởi vì không muốn làm cho người nhận biết thân phận từ trước, cho nên kể từ khi tới Tiêu thành, nàng không có dùng cầm, mà chỉ đánh chế một cây chủy thủ cùng ngân châm làm vũ khí, chủy thủ cùng ngân châm vừa là vũ khí, vừa là công cụ hành y, ban đầu khi rơi nhai, cầm cùng ám khí khác cũng bị phá hủy, mặc dù có thể chế luyện lại mìn nổ, nhưng nàng lại ko muốn đụng chạm đến đồ chơi đó nữa, bởi vì Huyền Thiên tâm pháp của nàng đã đột phá tầng thứ hai, võ công của nàng đã rất lợi hại, nên không cần dùng đến những thứ đó.

" Thanh Vân, người nói xem chúng ta phải dùng phương pháp gì để chế tạo ra danh tiếng cho phụ thân, đem phụ thân triệu hồi kinh thành."

" Người nghĩ Hồi kinh."

Tô Thanh Vân ôm kiếm nhìn nàng, Thanh Nhã đem đầu nhỏ tựa trên cánh tay, vẻ mặt cô đơn, giống như con thỏ nhỏ điềm đậm đáng yêu, cử chỉ giờ phút này nếu rơi vào trong mắt nam tử, chỉ sợ sẽ muốn đem nàng ôm vào trong ngực hảo hảo an ủi một phen.

" ta nhớ hẳn."

Tô Thanh Nhã giọng nói buồn buồn vang lên, nàng nhớ Nam Cung Diệp rồi, mặc dù đang ở Tiêu thành cái gì cũng tốt, tuy nhiên không có hắc, chẳng qua trước mắt cần phải nghĩ một đối sách, để cho phụ thân danh chánh ngôn thuận thăng quan điều vào kinh thành, như vậy các nàng có thể cùng nhau vào kinh.

Đến lúc đó có cơ hội, gặp mặt là khẳng định, nàng muốn nhìn một chút xem hắc có tốt hay không.

" Người a, ban đầu mạnh miệng nói ném một mình hắc ở kinh thành, hiện tại đã nhớ rồi sao?"

Tô Thanh Văn vươn ra một cái tay gõ đầu Thanh Nhã, đáy lòng cũng không khỏi cứng lại, thật ra thì nàng cũng nhớ hắc, nhưng vừa nghĩ tới An vương phủ còn có một ít nữ nhân, nàng liền thu liễm tâm tư nhớ hắc, có lẽ nàng không có ở trong kinh, hắc sẽ sủng chút ít nữ nhân trong phủ kia, như vậy nàng cùng hắc còn có kết quả thể nào đây?

" Người không nhớ hắc sao?"

Tô Thanh Nhã đẩy đẩy Tô Thanh Văn về mặt trêu chọc nàng ta, nàng mới không tin đâu, đừng tưởng rằng nàng không biết nàng ấy thường xuyên nửa đêm không ngủ yên, thật ra thì thích một người bao nhiêu năm làm sao nói thu lại là thu lại, chỉ bởi vì những nữ nhân kia thôi.

" Chúng ta cùng nhau trở về thôi, lần này nếu hắc vì người nguyện ý đuổi những nữ nhân kia, dù sao cũng không có sủng hạnh qua, thì người trở về, ta cái gì cũng không nói, nếu như còn giữ lại những nữ nhân kia, dù muốn trở về, ta cũng không đáp ứng."

Tô Thanh Văn ánh mắt có chút mê ly, mơ hồ nghĩ tới, để cho hắc đuổi những nữ nhân kia, làm sao có thể chứ, đầu tiên là Âu Dương Tình, nữ nhi của Đại tướng quân, làm sao có thể bị đuổi đi đây? Nghĩ tới những thứ này

thì nàng liền phiền lòng, dứt khoát cái gì cũng không nghĩ: "Lan Nhi chuẩn bị làm sao trợ giúp phụ thân để được triệu hồi về kinh thành?"

" Phụ thân chính là quá mức chính trực rồi, hẳn thật là quan tốt, người như thế tuyệt đối là phúc của triều đình, nhưng bởi vì bình thường không nịnh bợ người khác, không tặng lễ vật cho tiểu nhân vân vân, cho nên những người đó mới chèn ép hẳn, khiến cho hẳn phải ở loại địa phương này, thật ra thì hẳn ở chỗ này đã ba năm rồi, theo lý cũng nên Hồi kinh, ta nghĩ gần nhất nên chế tạo cho phụ thân một chút thanh thế, tỷ như thổ phỉ, giặc ngoại xâm, còn có đám người Lâm Phong quốc thỉnh thoảng quấy rầy biên cảnh của chúng ta, nhất nhất trừng phạt, phen này hành động xuống tới, ta nghĩ triều đình nhất định sẽ chú ý tới phụ thân , đến lúc đó liền thuận lý thành chương Hồi kinh."

“ tốt, kế tiếp phải làm cái gì, chúng ta nhất định phải gia tăng hành động."

Hai người nói ra ý định rồi gật đầu, cách đó không xa hai tiểu nha đầu thật nhanh chạy tới.

" Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, phu nhân nói muốn ở am ni cô vì các tiểu thư cầu phúc ba ngày, để cho các tiểu thư trở về trước."

Đối với hai nữ nhi này Tô phu nhân thật ra rất yên tâm, biết các nàng không phải người bình thường, hơn nữa còn có hạ nhân Tô phủ cùng tùy tùng đi theo, sẽ không xảy ra chuyện gì .

Tô Thanh Vân cùng Tô Thanh Nhã vừa nghe thấy, liền đứng lên, phải sạch một chút cỏ xanh dính trên người, đang chuẩn bị đi vào cùng mẫu thân từ giả, thì tiểu nha đầu đó nói: "Phu nhân nói nàng cùng lão trụ trì đã tụng kinh văn rồi, các tiểu thư trở về đi, phu nhân dặn dò các tiểu thư cẩn thận chút, trên đường không thể ham chơi, thẳng trở về phủ."

Hai người gật đầu, mẫu thân thật đúng là hay xem các nàng như con nít ba tuổi rồi, bất quá trong lòng hai người lại rất thoải mái, có người quan tâm mình là một loại phúc khí.

Tô Thanh Văn cùng Tô Thanh Nhã dẫn hai tiểu nha đầu đi thẳng ra khỏi chùa miếu, trước cửa rất nhiều người bị hai hoa tử muội này hấp dẫn, Tô Thanh Văn trên mặt bao phủ cái khăn che mặt, lộ ra một cổ thần bí, thật giống như bạch y nữ hiệp làm cho người ta mãi suy đoán, mà Tô Thanh Nhã, Tô phủ tiểu thư, như một đóa hoa nhỏ trong nước, thần sắc nhàn nhạt, tư thái không tự ti không kiêu ngạo, càng phát ra sang quý, giống như một đóa Tuyết Liên trên núi cao, làm cho người ta không dám khinh thường nửa phần, hai người kia hấp dẫn tất cả lực chú ý của mọi người trước cửa chùa miếu, tiếng nghị luận vang lên.

" Tô tiểu thư càng ngày càng đẹp."

" Thật xinh đẹp, lần trước nghe nói nàng ấy ngã bệnh rồi, không nghĩ người hết bệnh lại đẹp hơn, giống như Bồ Tát nương nương trong chùa miếu."

" đúng vậy a, Đúng vậy a. Ta cũng vậy nghĩ như vậy mà, bên người nàng là ai vậy?"

Lên xe ngựa Tô Thanh Nhã cùng Tô Thanh Văn hai người không khỏi khiêu mi, Thanh Nhã hừ lạnh, nàng trở thành Bồ Tát nương nương hồi nào, mà Thanh Văn nhin không được bực cười lên, tiểu nha đầu ở cửa cũng cười ngã trái ngã phải , xe ngựa rời đi chùa miếu chạy xuống núi, sau đó một đường chạy thẳng tới trong thành.

Trên đường cái, lúc này đang ồn ào không nghỉ, có người khóc rống, có người tức giận, còn có dân chúng đứng xem náo nhiệt vây quanh, ngăn trở đường lớn, xe ngựa Tô phủ ngừng lại, nhất thời đi không qua, lúc này người nào mà đi chú ý xe ngựa Tô phủ , chỉ để ý phía trước, người càng tới

càng nhiều, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Tô Thanh Nhã quay đầu vén rèm nhìn một cái, nàng có chút không kiên nhẫn, liền phân phó nha đầu Tiểu Hoàn xuống xe xem xét xảy ra chuyện gì.

Hai tiểu nha đầu cũng đi xuống, khoản thời gian một nén hương liền bò lên xe bấm báo.

"Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, là biểu thiếu gia lại đi ra ngoài làm cái chuyện ngu ngốc gì đó?"

Về mặt Tô thanh nhã cùng Tô Thanh Văn không hiểu, Tiểu nha hoàn lập tức nhớ tiểu thư bây giờ đã không phải là tiểu thư trước kia, tự nhiên đối với vị biểu thiếu gia này không hiểu rõ ràng lắm, phu nhân cũng không ưa bọn họ, cho nên vẫn ít lui tới.

"Vị biểu thiếu gia này là nhi tử của cô cô tiểu thư, bởi vì ỷ vào lão gia là Tri Phủ Tiêu thành, hơn nữa hẳn là nhà giàu mới nổi, bình thường đặc biệt háo sắc, vừa nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền không thể bỏ qua, mặc dù chỉ có hai mươi một tuổi, nhưng trong phủ nghe nói đã có một vợ mười ba thiếp rồi, ngày hôm nay có một thanh lâu nữ tử từ kỹ viện chạy ra, dung mạo hết sức dễ nhìn, tú bà đang dẫn người rượt lại đây, thì đụng với biểu thiếu gia, hẳn thoáng một cái liền nhìn trúng nàng kia sau đó cùng tú bà nói muốn chuộc thân cho nàng mang về phủ, nàng kia biết biểu thiếu gia, nên chết sống không đi, hiện đang gây ồn ào?"

Tô Thanh Nhã vừa nghe, biểu thiếu gia này cùng thân thể này của mình có quan hệ, cho nên không muốn để ý tới, nhưng mà nghĩ đến cô gái kia, cũng có chút ít ý chí mạnh mẽ, nếu mình đúng lúc gặp phải, cũng không nên bất kể, nàng nhú mày nhìn Thanh Văn bên người "tỷ tỷ, người xem?"

"làm nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân."

Tô Thanh Văn nói liền dẫn đầu xuống xe ngựa, Thanh Nhã đi theo phía sau, tiểu Hoàn gấp gáp kêu lên: "tiểu thư, người đừng xuống xe, thiếu gia

sẽ khi dễ người."

Tô Thanh Nhã con người chột lóe ánh sáng lạnh, thì ra là biểu thiếu gia kia đối với biểu muội cũng động tâm tư, tốt, hôm nay nàng sẽ cho hẳn biết tay.

Hai người vừa xuống xe, liền có người nhận ra Tô Thanh Nhã, đã sớm mở ra một con đường, thỉnh thoảng có nhỏ giọng nghị luận.

" đây là Tô tiểu thư sao? Thật là đẹp a, Tô tiểu thư thật không giống như lúc trước, trước kia nàng là người rất người nhát gan."

" Đúng vậy a, nhìn qua thật không giống với lúc trước, không biết nàng xử lý chuyện này như thế nào."

Trong lúc gười khác nhỏ to, mấy người các nàng đã đi tới tận cùng bên trong, một đám gia đình vây quanh thành một vòng tròn, làm thấy không rõ lắm người ở bên trong, không biết là gia đình nào thấy được Tô Thanh Nhã trước liền kêu một tiếng: "Biểu tiểu thư."

Ở Tiêu thành, Tô Thanh Nhã là người nổi tiếng, cha nàng là Tri phủ đại nhân, nàng giống như công chúa của đất này, tự nhiên rất nhiều người biết nàng, giờ phút này có người vừa gọi đám gia đình lập tức tách ra, liền lộ ra tình huống bên trong, một nữ nhân mập mạp, trên mặt bôi phấn thật dày, đôi môi tô như máu đỏ, khẽ há miệng ngậm miệng làm người ta sinh chán ghét, lúc này vừa nhìn thấy Tô Thanh Nhã xuất hiện, đã sớm buông cô gái trên mặt đất ra, vung tay lên phất phất chiếc khăn tay nhỏ, cười đến thịt béo trên mặt run run.

" Đây không phải là Tô tiểu thư sao? Tiểu nhân tham kiến Tô tiểu thư."

Cô gái kia vốn vẫn quỳ rạp trên đất, người đầy vết thương, vừa nhìn thấy Tô Thanh Nhã xuất hiện, giống như thấy được cứu tinh tới, bắt được chân Tô Thanh Nhã kêu lên: "Tô tiểu thư, người cứu ta, người cứu ta" .

Cô gái này giống như con ngựa chết bỗng nhiên sống lại, nhưng có chút ít dân chúng bên người, vừa nhìn thấy không khỏi tiếc hận, lại có người nói vang lên.

" Tô tiểu thư trước giờ là một người nhất gan sợ phiền phức , làm sao sẽ giúp được cho nàng."

" đúng vậy, nghe nói nàng còn bị chuột hù dọa khóc, cũng đã bị Triệu thiếu gia đùa giỡn, nghe nói Triệu thiếu gia thấy không có chút - ý vị, nên mới bỏ qua cho nàng."

Mỗi người một câu, làm cô gái đang nằm chân Tô thanh nhã lực đạo trong tay liền có chút ít buồn lộng, tuy nhiên vẫn không có bỏ ra, ít nhất như vậy nàng cảm giác vẫn có một tia hi vọng, nàng không muốn gả vào Triệu phủ, Triệu Hữu Tài căn bản là sắc quỷ, ỷ vào cha của hắn có mấy đồng tiền dơ bẩn, cường đoạt nữ nhân, nàng từ kỹ viện chạy đi, cũng không muốn nhảy đến hang sói khác, nếu có chết cũng sẽ chết ở trên đường cái này.

Lúc này, kẻ định cướp người cũng nhìn sang, vừa thấy Tô Thanh Nhã, thân thể liền mềm nhũn, ánh mắt không động được, một đôi mắt vừa đen vừa trắng, hoàn toàn đứng tròng, trong lòng mơ hồ nghĩ tới, biểu muội làm sao mà có chút không giống với lúc trước vậy, đúng rồi nghe nói nàng sinh bệnh, bây giờ càng đẹp hơn trước, mẹ a, thật đẹp, trong phủ không có bất kỳ nữ nhân nào so được với nàng, nhìn xem ánh mắt vừa to vừa sáng, thật giống như một hồ nước vừa sâu vừa rộng, nhìn lỗ mũi kia, ngạo nghễ ưỡn lên cực kỳ cá tính, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au , trên người mặc la quần phốt hồng tựa như một đóa tường vi, lửa đỏ kiều diễm, làm người ta muốn ngắt lấy , Triệu Hữu Tài thấy biểu muội, đã sớm đem nữ nhân trên mặt đất đá đi, chẳng những trong mắt là thần sắc tham lam, ngay cả nước miếng cũng đều chảy ra.

“Biểu muội, người đã đến rồi, biểu ca nghe nói người bị bệnh, hai ngày nay đang muốn đi Tô phủ thăm người, không nghĩ gặp lại người ở chỗ này rồi, thật sự là quá tốt.”

Vừa nói Triệu Hữu Tài liền muốn tiến lên kéo tay Tô Thanh Nhã, lúc này người vây xem ánh mắt cũng trợn ngược, nhìn hết thấy trước mắt, Tô Thanh Nhã luôn luôn nhát gan nhu nhược, Tiêu thành rất nhiều người biết đến chuyện này, nghe nói đã từng bị vài công tử nhà khác đùa giỡn mà không dám lên tiếng, thật là bôi nhọ danh tiếng của cha nàng.

Bốn phía im lặng không một chút thanh âm, mọi người trông mong, muốn nhìn bộ dạng Tô Thanh Nhã sợ hãi.

Bất quá cánh tay Triệu Hữu Tài muốn nắm không thành công, bởi vì hắn vừa vươn ra liền có một thanh kiếm đẩy tay của hắn ra, hắn ngẩng đầu mới nhìn thấy cô gái che mặt phía sau Tô Thanh Nhã, hắn mất kiên nhẫn kêu lên: "Người là ai?"

Tiểu Hoàn lập tức đi tới cười híp mắt mở miệng: "Đây là nghĩa nữ mà lão gia cùng phu nhân mới nhận, Đại tiểu thư Tô Thanh Văn."

Trước đây Tiểu Hoàn cũng sợ vị biểu thiếu gia này, bất quá nàng đã nhiều lần xem qua Đại tiểu thư luyện công, còn mang theo kiếm nữa, Đại tiểu thư là người có bản lĩnh, cho nên nàng mới không sợ.

Triệu Hữu Tài vừa nghe lời này, trên mặt liền có chút ít khó chịu, một nghĩa nữ cũng dám ngăn chặn hắn, hắn vung tay lên liền hất văng thanh kiếm đó khinh thường mở miệng: "Một nghĩa nữ thì có quyền hạn gì, đây chính là biểu muội của ta."

Tô Thanh Văn vừa nghe lời của hắn, con người chợt lóe, cổ tay run lên, bảo kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, đã uốn lượn như rắn trực tiếp xông tới, hướng về phía mặt hắn đánh một phen, Triệu Hữu Tài lập tức sững mặt

sừng mũi rút lui mấy bước, không nghĩ tới cô gái này không hài lòng liền động thủ, không khỏi nổi giận, quát gia đình phía sau ra lệnh: “đánh.”

Người vây xem vừa nhìn thấy đánh nhau, đã sớm rồi rút lui về phía sau, thoáng một cái thối lui đến bên rìa, đường cũng trở nên trống trải, lộ ra thật to một mảnh địa phương, những gia đình kia nơi nào dám động thủ, đây là thiên kim tiểu thư của Tô phủ, bọn họ có mấy lá gan a, trong lúc nhất thời hần nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không động thủ.

Lúc này thanh âm của Tô Thanh Nhã vang lên: "Tỷ tỷ, người làm cái gì vậy?"

Giọng nói thanh thúy dễ nghe, thật giống như Hoàng Oanh gáy hát, mới nghe thấy đều cảm thấy toàn thân sáng khoái, nhìn lại thấy trên mặt nàng nở nụ cười nhợt nhạt, hướng về phía Triệu Hữu Tài ngoắc ngoắc.

Bốn phía đường phố, những người đó vừa nhìn thấy động tác này của Tô tiểu thư, đều cảm thấy đáng tiếc, Tô tiểu thư này đầu óc không tốt à, làm sao không dạy dỗ Triệu Hữu Tài, lại đem mình hướng trước mặt hần mà câu dẫn, đây không phải đang nhân từ với sài lang sao?

Mọi người đang suy nghĩ, thì Triệu Hữu Tài sớm đã quên đau, vô cùng tiêu sái đi qua, trong lòng tính toán, sau khi về nhà, lập tức kêu quản gia đem thiếu phụ luống tuổi có chồng hưu đi, cưới biểu muội làm chánh thê, nghĩ tới Tô Thanh Nhã trước mặt, hần cười híp mắt giống con chó đang lấy lòng: "Biểu muội?"

Tô Thanh Nhã cười gật đầu, thân thể xoay mình bay lên không, thanh âm thanh duyệt lần nữa vang lên: "Tỷ tỷ, nên làm như vậy."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một chân như gió lốc, đá thẳng vào hạ thân Triệu Hữu Tài, đặt chân vừa chuẩn vừa độc, chỉ trong nháy mắt, bầu trời Tiêu thành liền vang lên một trận tiếng thét như giết heo, sau đó thì không có một tí thanh âm nào nữa, bị đá trúng hạ thể Triệu Hữu Tài trực tiếp ngất

đi, người vây quanh xem ngậy người, gia đình Triệu gia ngậy người, tú bà cùng quân nô lại càng ngậy người như phỗng, chỉ có Đinh Đường mang về mặt sùng kính, người này là nữ hiệp a, đúng là mục tiêu trong cuộc đời của nàng a.

Tô Thanh Nhã một cước đá xong, ưu nhã phúi phúi tay, thật giống như không có chuyện gì sau đó nhìn về phía gia đình Triệu phủ: "Còn không mang thiếu gia nhà các người trở về trị liệu, giữ lại làm gì?"

Đám người nhất thời ồ lên, tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, đây là Tô tiểu thư sao? Mới vừa rồi là Tô tiểu thư ư, thật là một cước lăng không lợi hại, thật là một cước cuồng vọng a, Triệu Hữu Tài bây giờ sợ là đã đoạn tử tuyệt tôn rồi, bất quá nghe nói Triệu phủ đã có hậu nhân, xem ra người này, sớm nên có người dạy bảo mới tốt.

Tô Thanh Nhã cũng không thềm nhìn tới những người đó, trực tiếp đi tới, vươn tay cho Đinh Đường, kéo nàng đứng lên, gọi Tiểu Hoàn đứng cách đó không xa phân phó: "Cho vị tú bà này một lượng bạc, ngày mai đem khế ước chuộc thân của Đinh Đường đưa đến Tô phủ "

Đám người lại bị sát đánh lần nữa, ngậy người hồi lâu, một lượng bạc chuộc người, vị tiểu thư này không biết giá thị trường phải không , hay là không biết cách dùng bạc, một lượng có thể mua đầu heo, sợ rằng mua heo cũng không đủ a, nhưng đây là người sống sờ sờ a.

Tú bà phục hồi tinh thần lại, xông qua khóc gào lên: "Tô tiểu thư a, Tô tiểu thư, người cũng không thể ăn thịt người như vậy , nha đầu này ít nhất phải làm năm trăm lượng bạc , nào có một hai lượng như vậy."

Tô Thanh Nhã nghe xong, đưa tay lên cầm một lượng bạc của Tiểu Hoàn : "Không cần sao? Vậy thì khỏi đi."

Sau đó quay đầu nhìn tú bà bằng ánh mắt lạnh lẽo tựa như một cây đao: " Người to gan lớn mật thật, dám ở bên đường buôn bán người, có biết triều

đình nghiêm cấm tư nhân buôn bán nhân khẩu hay không, không chính xác là tư mua tư bán, các người thế nhưng dám can đảm bên đường làm ra chuyện này, còn có nhiều nhân chứng như vậy, quan trọng nhất là một người con nhà hàng hoàng vì vậy mà bị thương nặng, xem ra chuyện này phải đưa cho phủ nha thẩm tra xử lí."

Tiếng nói của àng vừa dứt, tú bà cùng thủ hạ quân nô một phen tiền cũng không cần, nói cái gì cũng không nói, trực tiếp bỏ chạy, đám người vây xem coi như hoàn toàn bị khuất phục, Tô tiểu thư quá trâu rồi, thật là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa a, một cước đá xuống đoạn tử tuyệt tôn người ta, còn không tốn một phần tiền liền đem người từ trong tay tú bà yêu tiền như mạng dẫn đi ra ngoài.

Tô Thanh Nhã cùng Tô Thanh Văn mang theo Đình Đường cùng hai tiểu nha đầu lên xe ngựa, một đường hướng Tô phủ mà đi.

Trên đường cái đám người từ từ giải tán, có hai người đứng ở phía sau, một người trong hai kẻ đó lớn lên mê người, y phục màu lam tà mị, trong tay còn cầm một cây quạt màu bạc, hai mắt hiện lên ánh sáng quỷ dị, quay đầu một bên hỏi người qua đường : "vị tiểu thư mới vừa rồi là người của phủ nào?"

" Nữ nhi Tô tri phủ - Tô Thanh Nhã" Người nọ nói xong liền đi xa, nam tử áo lam khoe môi nở một nụ cười điên đảo chúng sanh, vừa thu lại chiết phiến, vừa nhẹ lẩm bẩm: "Tô Thanh Nhã, có ý tứ."

Phía sau tên thủ hạ cẩn thận mở miệng: "Chủ tử, chúng ta đây là?"

" Ở trọ."

Bọn họ chẳng qua là tùy tiện đi dạo một chút, đang muốn ra khỏi thành, không ngờ lại gặp được một người thú vị như vậy, tương đối cùng hắc có duyên, tại sao hắc lại bỏ qua đây? Tô Thanh Nhã, có đủ tư cách làm nữ nhân của Âu Dương Dật ta đây.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 96

Tô phủ, Thước Dược Hiên.

Phượng Lan Dạ kiểm tra cho Đình Đường một lần, xác định nàng không bị thương nặng, nên cho nàng uống một chút thuốc, rồi chậm rãi nói "Bây giờ có thể đi rồi, sáng mai tú bà sẽ đem văn tự bán mình đưa tới đây, ta sẽ giúp người xé."

Đình Đường, lớn lên người cũng như tên, vừa khả ái vừa cơ trí, một đôi mắt long lanh, nhìn từ bên trong cho đến bên ngoài đều toát ra sự thông minh, vừa nghe Phượng Lan Dạ nói thế, nàng đã sớm quỳ xuống dập đầu: "Xin tiểu thư thu nhận Hạ Đình Đường, Đình Đường cam nguyện làm một tỳ nữ của tiểu thư, để báo đáp tiểu thư ân cứu mạng." Nàng thật lòng thật dạ muốn ở cùng tiểu thư, lúc trước tiểu thư ở trên đường lớn ra tay thật lợi hại, làm cho nàng hâm mộ từ đáy lòng, cho nên làm nô tỳ của tiểu thư Thanh Nhã là phúc phần của nàng.

Phượng Lan Dạ nhướng mi nhìn về phía Đình Đường, nha đầu này nhìn qua cũng là người hữu dụng, trước kia có Thanh Đại cùng Lam Đại, hiện tại bên người nàng không có nha đầu khả dụng gì, Tiểu Hoàn chỉ là một loại tiểu nha đầu, không lên được đại sảnh.

Bất quá Đình Đường có năng lực gì để nàng giữ nàng ta lại, nàng cũng không giữ một người vô dụng, vì bên cạnh đã có nhiều.

"Ta chưa bao giờ giữ người vô dụng, người có năng lực gì để cho ta giữ người."

Đình Đường vừa nghe lời nói của Phượng Lan Dạ..., cũng ngây ngẩn cả người, nàng thật sự muốn ở bên người tiểu thư Thanh Nhã , đi theo chủ tử như vậy, sống cũng rất vui vẻ, không đến nỗi giống như đi theo loại tiểu thư khác phải khúm núm nịnh hót, nghĩ tới đây Đình Đường nghiêm nghị xoay mình.

" Tiểu thư, Đình Đường biết võ công, mặc dù không phải là giỏi nhất nhưng vẫn có thể tự vệ, tài nấu nướng của Đình Đường cũng rất tốt, thêu thùa cũng khá, hơn nữa mọi việc tuyệt đối sẽ vì chủ tử mà suy nghĩ trước tiên."

Câu nói sau cùng của Đình Đường đã hấp dẫn sự chú ý của Phượng Lan Dạ, trước tiên sẽ vì chủ tử mà suy nghĩ, lời này có ý tứ, nàng cười hỏi Đình Đường: "Vậy người nói một chút hiện tại ta nghĩ cái gì?"

Phượng Lan Dạ đi đến ghế ngồi xuống, Vụ Tiễn cũng đi tới, ngồi ở bên cạnh nàng, trong phòng có hai ba tiểu nha đầu khác, với khuôn mặt thú vị nhìn Đình Đường, họ cảm thấy nha đầu này rất có ý tứ, nàng có thể đoán ra Nhị tiểu thư nghĩ cái gì sao? Không thể nào đâu, Nhị tiểu thư có khuôn mặt cười, nhìn qua vừa mỹ lệ đáng yêu, nhưng nếu là nói ý nghĩ của nàng, thì ai mà đoán được a.

Trong phòng mọi người nhìn Đình Đường, chỉ thấy nàng cười nói tự nhiên sau đó tiêu sái đến trước mặt Phượng Lan Dạ.

" Tiểu thư đang suy nghĩ, nếu như ta đoán ra suy nghĩ của tiểu thư, thì sẽ giữ ta lại."

Bên trong gian phòng, mấy tiểu nha đầu hai mặt nhìn nhau, đây là ý gì? Các nàng không hiểu lắm.

Phượng Lan Dạ đã gật đầu: "Quả nhiên có mấy phần thông minh, tốt, sau này người cứ làm thiệp thân nha đầu của ta."

" Tà tiểu thư thu nhận, Đinh Đường nhất định tận tâm tận lực phụng dưỡng tiểu thư."

" ừ."

Phượng Lan Dạ gật đầu, một bên Vụ Tiễn nhàn nhạt mở miệng: "Chúc mừng muội muội có một nha hoàn thông minh."

Lan Dạ cũng không nói gì, Đinh Đường đi tới, hướng về phía Vụ Tiễn thi lễ, kính cẩn mở miệng: "Đinh Đường tạ ơn Đại tiểu thư khích lệ."

" Có ý tứ, có ý tứ."

Ngay cả Vụ Tiễn cũng nhin không được mà gật đầu, nha đầu này quả thật có mấy phần nhạy bén, Lan Dạ cũng thấy được là một nha đầu tốt.

Trong phòng đang nói chuyện, phía ngoài vang lên thanh âm la hét ầm ĩ, hai ba tiểu nha đầu đã sớm chạy vội ra ngoài sau đó rất nhanh có người đi vào bẩm báo: "Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, quản gia báo lại, dưỡng cùng cô cô Triệu phủ dẫn người tới gây chuyện, quản gia đã đi mời lão gia, hiện tại tới đây bẩm báo hai vị tiểu thư."

" ừ " Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đứng lên, hai tỷ muội nhìn nhau cười rồi đi ra ngoài, Đinh Đường theo sát phía sau, một đường ra khỏi hành lang của Thước Dực Hiên, hướng chính sảnh phía trước Tô phủ mà đi, rất xa liền nghe được có tiếng khóc thét giống như cha mẹ chết, còn có tiếng hô tức giận.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đi tới, phía ngoài chính sảnh quản gia đang qua lại dạo bước, vừa nhìn thấy hai tiểu thư tới đây, liền nhanh chóng thi lễ, còn chặn lại đường đi đến của tiểu thư.

" Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, chờ lão gia trở lại xử lý đi, hiện tại tiểu thư mà vào, chỉ sợ sẽ khó chịu thêm thôi."

Vừa rồi quản gia mới biết được Nhị tiểu thư đã phế đi biểu thiếu gia, đầu không khỏi có chút lớn, Triệu gia có một thói quen chính là cây mạnh không nói đạo lý, ngay cả lão gia cùng phu nhân đều khinh thường cùng bọn họ lui tới, xưa nay xa cách, chuyện của biểu thiếu gia ở bên ngoài, lão gia đã không ít lần cảnh cáo bọn họ, đáng tiếc lại không có người để ý tới, không ngờ ngày hôm nay bị Nhị tiểu thư phế ngay lập tức, quản gia mặc dù từ trong lòng vỗ tay hoan nghênh, nhưng Triệu gia cùng Tô gia là bà con, hiện tại đã náo tới cửa rồi, chuyện này sợ rằng không có cách nào bàn giao rõ.

Sắc mặt Phượng Lan Dạ nhàn nhạt, không nóng không vội mở miệng: "Chẳng lẽ bọn họ còn có thể ăn ta sao, chưa biết là ai ăn ai đó? Còn gào khóc thảm thiết như thế nữa, đem bọn họ đánh cho tàn phế rồi ném ra cửa."

Thanh âm rõ ràng là trong trẻo như nước ..., nhưng lời nói lại thích giết chóc, thái độ không thể có nửa điểm đùa, ngay cả trong lời lẽ cũng có sát cơ nặng nề như vậy..., từ trong miệng của nàng nói ra, chẳng những mặt không đổi sắc, còn nhẹ nhàng giống như đang thảo luận thời tiết, quản gia không khỏi thầm than, xem ra năng lực Nhị tiểu thư không vừa, nên nhường đường.

"Tiểu thư cẩn thận chút: ,"

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đi vào chính sảnh Tô phủ, chỉ thấy bên trong phòng khách, một người trung niên nam tử mập mạp cùng một nữ nhân phục trang đẹp đẽ đang giận dữ, nữ tử vừa khóc vừa lau nước mắt, trên mặt bôi thật dày phấn trang điểm bị nước nhoè nhoẹt đủ mọi màu sắc giống như một cái khăn nhiều màu, thật là dọa người, nam nhân kia thì vỗ bàn gào kêu lên, một tên mập trên tay đeo hai nhẫn bảo thạch, quả nhiên là sắc mặt của nhà giàu mới nổi a.

Hai người vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tựa như thấy cừu nhân liền lao đến, Vụ Tiễn tiến nhanh tới trước một bước, trong tay trường kiếm vừa

nhắc, ánh sáng lạnh bắn ra, hai người kia ngừng tiến lên, không dám lộn xộn nữa, nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn.

Dương của Tô gia và mẹ của Triệu Hữu Tài run rẩy chỉ ngón tay vào Phượng Lan Dạ la mắng.

" Tô Thanh Nhã, người là tiểu tiện nhân, tại sao lại đá phế đi biểu ca của người, Triệu gia chúng ta cùng người có cừ oán sao? Ngày hôm nay người không cho chúng ta câu trả lời thỏa đáng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người, Tô Diễm, tên khốn kiếp này, vẫn chưa trở lại, ta liền chết ở Tô gia các người."

Hai người vừa nói xong liền đặt mông ngồi trên mặt đất, gào thét khóc lớn, càng xấu xí không thể gặp người.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn mặt không chút thay đổi tiêu sái đi qua một bên, Đinh Đường theo hầu đứng ở phía sau vừa lạnh lùng trợn mắt nhìn hai người kia một cái, thật là có con như thế nào thì tất có mẹ như thế đó, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, họ không có dính nhục Tô gia đã may rồi, có thân thích như vậy thật sự là chuyện mất mặt.

Triệu lão gia cùng Triệu phu nhân mặc dù đau lòng nhĩ tử, bất quá nhất thời cũng không dám làm gì hai người Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn, chỉ ở trong đại sảnh Tô phủ náo loạn.

Lúc này Tô Diễm cuối cùng cũng trở lại, dọc theo đường đi hắn đã nghe hạ nhân bẩm báo, biết đây là chuyện do nhị tiểu thư gây ra, nói thật ra, đứa con trai này của tỷ tỷ đúng là mất dạy, rất khốn kiếp, trêu chọc không biết bao nhiêu dân nữ, người ta giận mà không dám nói gì, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ là thân thích với nhà mình, tính tình tỷ tỷ kia như thế nào, Tô Diễm sao lại không biết, chỉ nghĩ đến liền nhức đầu rồi.

Tô Diễm vừa đi vào, thì cô cô đang nằm trên mặt đất khóc rống liền bốn chân tám cẳng bò dậy, nhắm trên người Tô Diễm bổ nhào tới, vừa khóc vừa

rống: "Ô Diễn, thằng nhóc người, ta giúp đỡ người đi học, người bây giờ đã có tiền đồ rồi phải không? Lại để nữ nhi đánh phết đi con ta, ngày hôm nay ta không sống nữa, người không giao người cho ta, ta liền đem một mạng đền một mạng."

Tô Diễn có nỗi khổ, từ trước tới nay tỷ tỷ của hắn mỗi khi gặp mặt liền nhắc tới chuyện trước kia cho hắn hai lượng bạc, mặc dù cứu nguy ngay lúc đó, nhưng mà hắn trả không biết bao nhiêu lần rồi, hiện tại nàng vẫn nói thế, Tô Diễn vươn ra hai tay cầm lấy tay lão tỷ tỷ, trầm giọng mở miệng: "Có lời gì từ từ nói, bộ dạng này còn thể thống gì."

Phượng Lan Dạ vốn đang xem náo nhiệt, nhưng vừa nhìn thấy nữ nhân này dám làm ầm ĩ phụ thân, liền không vui, lập tức gọi Đinh Đường ở phía sau nói.

"Đinh Đường, người không phải nói người biết võ công sao? Ta muốn xem một chút."

Đinh Đường là nha đầu thông minh, cũng không cần tiểu thư phân phó thêm nữa, trực tiếp đi tới chỗ Triệu phu nhân, giơ lên một cước đá xuống, đem Triệu phu nhân giống như bạch tuyết đá văng xa khỏi lão gia, sau đó xông qua dùng đầu gối đè Triệu phu nhân, tiếp đến là liên bạt tai đánh ra.

Trong đại sảnh, Tô Diễn ngây dại, mà Triệu lão gia cũng ngây người, gia đình Triệu phủ mang đến lại càng không có nửa điểm phản ứng, cho đến khi tiếng cầu xin tha thứ của Triệu phu nhân vang lên: "Ta không dám, ta không dám."

Gương mặt bị đánh sưng như đầu heo, Tô Diễn một hồi bừng tỉnh lại, vội vàng quát bảo ngưng lại: "Dừng tay."

Đinh Đường mới dừng lại phải phủ tay đi trở về bên người Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ vừa ý gật đầu: "Đinh Đường, không tệ, lát nữa tiểu thư sẽ có phần thưởng."

Phượng Lan Dạ nói xong, nhìn về Triệu phu nhân đang ngồi phịch ở trên mặt đất, trầm giọng mở miệng: "An phận một chút cho ta, để nói chuyện, nếu không ngày hôm nay đánh cho tàn phế rồi đuổi ra ngoài."

Đám người Triệu gia trợn tròn mắt, chẳng những chưa báo thù cho nhi tử, còn phải bị đánh tàn phế, nha đầu này lòng dạ quá độc ác, hơn nữa tuyệt đối là một chủ tử nói được là làm được.

Nhất thời bên trong phòng khách không có thanh âm, Tô Diễm thấy cuối cùng đã an tĩnh một chút, nên nhìn về tỷ tỷ, tỷ phu ở một bên.

"Người xem chuyện này tuy nói là Nhã Nhi làm ra, nhưng Hữu Tài không có làm chuyện có lỗi sao? Mà người thì hờ một chút liền chửi mắng người khác rất khó nghe, ngay cả Bốn quan cũng bị mắng."

Triệu phu nhân vừa nghe vừa khóc, há mồm muốn mắng, nhưng Phượng Lan Dạ ngồi ở trên ghế đối diện hừ lạnh một tiếng, giống như một con cọp muốn phát uy, Triệu phu nhân kia lập ngừng lên tiếng, cái rắm cũng không dám phóng, ủy khuất mở miệng.

"Hữu Tài hiện tại bị phế đi, Triệu gia chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Tìm người chữa trị a, người đến nơi này của chúng ta nào có ích lợi gì?"

"Tìm đại phu xem rồi, đại phu nói chỉ sợ đã phế đi." Bằng không bọn họ sao lại ở nơi này làm hung làm dữ như vậy chứ? Cũng bởi vì nhi tử phế đi, bọn họ có thể không náo loạn sao?

"Nghe nói Triệu gia có hậu rồi, hắn bây giờ hữu dụng hay vô dụng cũng đâu có sao, các người nào loạn cái gì, hãy trở về đi thôi, không muốn sống thì cứ ở chỗ này."

Phượng Lan Dạ đứng lên, phất phất tay, Triệu lão gia giương mắt nhìn, cứ như muốn đánh nhau với bọn họ, bất quá vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ ánh mắt giết chóc, lập tức biết điều ngậm miệng lại, tiểu nha đầu này sợ rằng không đơn giản, làm sao bỗng nhiên lại trở nên lợi hại như vậy rồi, Triệu lão gia nghĩ mãi cũng không ra, bất quá Triệu phu nhân ở trên mặt đất đã lật đặt bò dậy, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng không dám làm ầm ĩ nữa.

Phượng Lan Dạ phân phó Đinh Đường: "Đem Triệu lão gia cùng Triệu phu nhân đưa ra ngoài, còn có sau này không có người Tô phủ đồng ý, nếu còn dám đi vào, toàn bộ đánh cho tàn phế, một tên cũng không để lại."

"Người?"

Triệu lão gia cùng Triệu phu nhân giận mà không dám nói gì, đưa mắt nhìn về Tô Diễm: "Người xem chuyện này?"

"Đi về trước đi, ta sẽ cho người đi qua giúp Hữu Tài một chút."

Tô Diễm nói như thế, Triệu lão gia cùng Triệu phu nhân liền biết Tô phủ có một thần y, nói không chừng có thể giúp nhi tử chữa trị, chỉ mong có thể trị hết, nên cuối cùng hai người họ đành kéo thân thể bị thương rời đi, đợi đến khi phòng khách an tĩnh lại, Tô Diễm nhìn Phượng Lan Dạ, đáy lòng nhìn không được hiện lên một trận tự hào, tuy nói Nhã Nhi làm có chút quá đáng, nhưng nàng đã biểu hiện như một nữ trung hào kiệt, nếu như nàng là nam nhi giờ phút này e đã là một danh môn hổ tướng, Tô Diễm nghĩ thế vốn còn muốn nói với nữ nhi hai câu, nhưng cuối cùng đành nở nụ cười, thương yêu trợn mắt nhìn Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn một cái

"Hai người kẻ quậy phá các người đúng là không làm người ta bớt lo."

Nói xong liền đi ra ngoài, phía sau Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn le lưỡi, hướng về phía Tô Diễm ngọt ngào mở miệng. .

" Phụ thân, lần sau chúng ta không dám nữa."

" Người nào dám tin tưởng đây?" thanh âm Tô Diễm vang lên người đã đi ra ngoài, nói rõ ràng không tin này hai nha đầu này, Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn về Tư Mã Vụ Tiễn: "Ta đoán phụ thân đi tìm Bách Lí Hạo rồi?"

" Khăng định."

Vụ Tiễn gật đầu, không cần nghĩ cũng biết, phụ thân mặc dù chính trực, nhưng đối với thân tình thì luôn quan tâm, cho nên mới để cho Triệu gia càng ngày càng làm xằng làm bậy, bất quá Bách Lí Hạo nếu dám chữa bệnh cho tên khốn kia, hẳn cũng đừng nghĩ sống ở Tiêu thành nữa, nàng lập tức đem hắn đuổi về Bắc cảnh.

Ở chính sảnh hai tỷ muội mỗi người cùng một ý nghĩ, đến thời điểm buổi tối, biết Bách Lí Hạo quả nhiên chưa trị liệu cho Triệu Hữu Tài

Bách Lí Hạo cũng không phải là loại đại phu không có nguyên tắc, ngược lại hắn rất có cá tính, người bình thường muốn cho hắn xuất thủ cũng đã không dễ dàng, chẳng qua Phượng Lan Dạ nghĩ không ra, Bách Lí Hạo vì sao vẫn ở lại Tô phủ, ở cũng hai ba tháng rồi, trước kia là vì chữa trị dung nhan của nàng, hiện tại là vì cái gì, bất quá giữ lại hắn cũng có lợi .

Sau bữa cơm chiều, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn ở hậu hoa viên Tô phủ đi tản bộ, khí trời càng ngày càng lạnh, gió đêm lại càng thấu xương, nhưng mà Tiêu thành ở vị trí Tây Nam, nhiệt độ so với nơi khác cao hơn một chút, cho nên còn không cảm thấy đặc biệt lạnh, Phượng Lan Dạ không khỏi nghĩ đến kinh thành, chỉ sợ lúc này đã rất rét lạnh rồi, nếu nàng còn ở bên người Diệp, hẳn nhất định sẽ dùng bàn tay to ôm lấy nàng, không nỡ để cho nàng bị một chút lạnh nào, nhưng mà ở Tiêu thành, lại không có người như vậy bao dung nàng, có lẽ là nàng không muốn làm cho người ta bao dung.

" Mới nháy mắt một năm đã muốn qua."

Vụ Tiễn cảm khái, các nàng ở Tiêu thành cũng được mấy tháng rồi, nghĩ đến chuyện Lan Dạ phải nhanh một chút Hồi kinh, đáy lòng nàng có chút bất an, Nam Cung Quân thật nguyện ý vì nàng mà đuổi đi những nữ nhân trong phủ kia sao? Nhớ lại lúc trước hắn đã nói, chờ hết thủy kết thúc, hắn và nàng sẽ cùng nhau lưu lạc giang hồ, một đời nhất thế cử án tề mi, không có người khác, chỉ có hắn chiếu cố nàng, đem tất cả thiệt thòi trước kia bồi thường cho nàng.

Phượng Lan Dạ đi ở bên cạnh rõ ràng cảm nhận được trong lòng Vụ Tiễn đang trầm trọng, cũng biết nàng đang suy nghĩ điều gì? Không khỏi thở dài, từ xưa tình yêu luôn luôn đã thương người a.

" Người có tâm sự."

" Có sao?" Vụ Tiễn phản bác, chẳng qua Phượng Lan Dạ cũng không phải là hỏi thăm, mà là khẳng định.

Tỷ muội hai người ở trong hoa viên vừa đi vừa nói, bỗng nhiên chạm mặt một người đi tới, ung dung tuyển tú, một thân cẩm bào màu đen, tóc đen trên đầu dùng ngọc trâm buộc lên, ôn nhuận ưu nhã, hắc tiêu sái đến gần, làm cho người ta cảm giác được có một chút ấm áp, thật giống như chỉ cần hắn tới gần, liền có thể mang đến cho người khác hơi thở ấm áp, Vụ Tiễn nhìn về Bách Lí Hạo ở đối diện, dễ dàng nhìn thấy sùng nịch trong mắt của hă, tia sáng kia là đối với Lan Dạ, trong lòng không khỏi thở dài lần nữa, quả thật chữ tình đã thương người a.

Bách Lí Hạo chỉ sợ sẽ gánh lấy mỗi tình đơn phương vô ích, nàng biết tim của Lan Dạ chỉ có Tề vương Nam Cung Diệp, cá tính của nàng ấy chỉ nhận định một người, cuộc đời này sẽ không chấp nhận người khác, huống chi người nọ cũng rất yêu nàng ấy, cho nên người khác đối với nàng có nhiều thâm tình hơn nữa, cũng chỉ là công dã tràng.

Phượng Lan Dạ rất trì nộn, khi thấy Bách Lí Hạo, thì nàng chỉ xem hằm là bằng hữu, nên nhướn mày cười chào hỏi.

" Thật là trùng hợp a, Bách Lí Hạo, người cũng tới tản bộ."

Bách Lí Hạo gật đầu, đi tới nhìn nàng, đáy mắt chợt lóe lên hào quang, rồi quay người lại đi ở bên cạnh của các nàng , cùng nhau tản bộ ở trong hoa viên.

" đúng vậy a, sau bữa tối nên vận động nhiều, như vậy có lợi cho thân thể khỏe mạnh."

" Không hổ là thần y, quả nhiên có hiểu biết" Phượng Lan Dạ gật đầu mở miệng, Bách Lí Hạo không nhịn được cười, trong đôi mắt đầy ngào ngạt, lờ lờ ánh sáng, thời điểm mới gặp gỡ tiểu nha đầu này, nàng rất lạnh lùng, xa cách, nhưng chỉ có gần gũi mới phát hiện một mặt khác của nàng, thời điểm khi nàng đem người trở thành bằng hữu, thì sẽ mềm như một khối kẹo đường, toàn bộ không có nửa điểm tâm cơ, hằm đã bị phong mạo của nàng hấp dẫn, hằm vốn cho rằng mình chỉ xem nàng như bằng hữu, nhưng sau khi trở lại Bắc cảnh, mới phát hiện một cái nhãn mày một nụ cười của nàng đã sớm thật sâu in lại trong đầu của hằm rồi, cho nên hằm liền quay lại Tiêu thành rồi, chỉ tiếc nha đầu này trì nộn không mở lòng, nên vẫn không có phát hiện.

Vụ Tiễn nhìn Bách Lí Hạo vẫn ôn nhu cười nhìn Phượng Lan Dạ, thử nghĩ một chút liền cảm giác thấy không ổn, Lan Dạ đã không có biện pháp đáp lại hằm, còn không bằng sớm một chút chặt đứt hy vọng của hằm, bằng không sẽ vì yêu mà sinh hận, không phải là càng nhiều phiền toái thêm sao, hoặc nàng nên tìm cái cơ hội thức tỉnh Lan Dạ.

Nghĩ tới đây, Vụ Tiễn liền nhẹ nhàng lên tiếng: "Bách Lí công tử cũng đến lúc nên trở về Bắc cảnh đi, những bệnh nhân kia nếu tìm người thì phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ nghe được Vụ Tiễn nói..., cũng đồng ý gật đầu một cái, ngửa đầu lên nhìn về Bách Lí Hạo đang đi ở bên người mình, đúng vậy a, chức trách đại phu chính là cứu bệnh giúp người, hắn vẫn còn ở Tiêu thành làm gì?

Bách Lí viên đem ánh mắt nhìn về nữ tử đẹp khăn che mặt, cô gái này từ đó tới giờ luôn không muốn chữa khuôn mặt, dù bị phá hủy nửa bên mặt nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến mị lực của nàng, ngược lại càng lộ ra một cổ thần bí khó lường, tâm tư của mình chỉ sợ nữ nhân này đã thấy rất rõ ràng, nhưng vì sao lại không nguyện ý cho mình đến gần muội muội của nàng, chẳng lẽ nàng cho là mình không đủ tư cách, nghĩ đến đây ngũ quan xinh đẹp của Bách Lí Hạo có chút âm u, con người nhanh thay đổi, nhưng vẫn cười như cũ mở miệng.

" Vẫn còn bẽ bộn nhiều việc, chỉ muốn thư giãn thêm một chút nên đã ở Tiêu thành một thời gian ngắn, chờ mọi chuyện xong xuôi ta liền trở về Bắc cảnh."

Lời của Bách Lí Hạo làm cho sắc mặt của Vụ Tiễn không tốt, ý tứ trong lời nói của hắn rất rõ ràng, chờ làm xong việc mới về Bắc cảnh, ý của hắn là muốn mang Lan Dạ về Bắc cảnh sao? Thật là ý nghĩ vô sỉ, Lan Dạ khi nào là hắn.

" Chuyện này sợ rằng không dễ làm."

Vụ Tiễn vừa nói một câu xong liền đi hai bước lên phía trước, quyết định, một lát sẽ nói cho Lan Dạ tâm tư của Bách Lí Hạo, để cho nàng ấy chặt đứt tâm tư của hắn.

Phượng Lan Dạ nhìn sang bên này, rồi nhìn sang bên kia, biết là bọn họ đang nói chuyện ngầm, nàng cũng không muốn hiểu, chỉ nhìn về Bách Lí Hạo: "Các người đang nói chuyện bí hiểm gì đấy? Nói ra nghe một chút."

Một đôi ánh mắt hồ nghi linh động quét nhìn hai người, cuối cùng bước hai bước đuổi theo Vụ Tiễn : "Tỷ tỷ"

" Được rồi, đến lúc chúng ta nên trở về nghỉ ngơi rồi."

Vụ Tiễn căn bản không để ý tới nàng, trực tiếp hướng một bên vườn hoa đi tới, chạy thẳng tới Thuộc dược Hiên, Phượng Lan Dạ dừng lại cước bộ quay đầu nhìn về Bách Lí Hạo: "Sắc trời không còn sớm, người cũng trở về nghỉ ngơi đi, trời đang trở lạnh cũng không nên tự tìm mệt."

Nói xong liền đuổi theo thân ảnh phía trước, một đường quay bề Thuộc Dược Hiên, Đinh Đường cũng đuổi theo một bước không rời, đối với tâm tư của vị Bách Lí công tử này, nàng nhìn một cái liền biết, chẳng qua Bách Lí công tử này rất xứng với tiểu thư, thật đúng là trai tài gái sắc, chỉ sợ lão gia cũng là nguyện ý, Đinh Đường tự mình phỏng đoán .

Sau khi đoàn người trở về Thuộc Dược Hiên, Vụ Tiễn cũng không trở về gian phòng của mình, mà là đợi ở trong phòng của Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ đang muốn hỏi một chút nàng ta đang làm chuyện bí mật gì, nên bảo Đinh Đường rót trà bưng lên, hai người ngồi riêng một lát.

" Nói đi, cùng Bách Lí công tử làm cái gì bí hiểm đấy?"

Trong phòng không có người khác, trừ Đinh Đường, Đinh Đường là một nha đầu cơ trí thông minh, cho nên hai người bọn họ nói chuyện cũng không cần phải tránh nàng, Vụ Tiễn trực tiếp mở miệng: "Người biết Bách Lí công tử vì sao ở lại Tô phủ không?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, vẻ mặt không giải thích được, chuyện này hỏi nàng làm gì? Nên hỏi Bách Lí Hạo, nàng cũng đã hỏi hần cái đề tài này, lúc ấy hần cười đến bí hiểm, vẻ mặt mang bộ dáng thần bí, rất vô sỉ.

Hiện tại Vụ Tiễn cũng là bộ dáng này, chuyện này cùng nàng có quan hệ gì, Phượng Lan Dạ bất mãn liếc mắt, mặc dù nàng đối với tình cảm chậm

lụt, nhưng cũng không phải ngốc, trải qua việc Vụ Tiễn nhắc nhở mình, thì đầu óc liền có chút ít suy nghĩ, rất nhanh phản ứng lại, há to mồm thật lâu mới mở miệng: "Không phải là yêu thích ta chứ?"

Vụ Tiễn gật đầu, Phượng Lan Dạ lập tức lắc đầu lia lịa phủ quyết, làm sao có thể đây? Nàng cùng Bách Lí Hạo quan hệ nhiều nhất là bệnh nhân cùng đại phu, sau đó là bằng hữu, tại sao hẳn phải thích nàng a, nhất định là Vụ Tiễn suy nghĩ nhiều, nhưng Phượng Lan Dạ chưa kịp phản bác, thì Đinh Đường cũng mở miệng. .

"Tiểu thư, Bách Lí công tử thật sự thích người, nô tỳ cũng thấy vậy."

Vụ Tiễn vừa nghe thấy biết rằng ngay cả Đinh Đường cũng nhìn ra, nếu bị phụ thân mẫu thân nhìn thấy, chỉ sợ sẽ muốn đem Lan Dạ gả cho Bách Lí Hạo, cho nên lúc này vẫn mau sớm giải quyết mới là tốt.

"a, đây là chuyện gì a, ta cùng hẳn làm sao có thể a?"

Phượng Lan Dạ kỳ quái kêu lên, vụt một tiếng đứng dậy, xoay người liền đi ra ngoài, về mặt hùng hổ, Vụ Tiễn nhanh chóng gọi nàng: "Đi chỗ nào? Đã trễ thế này, ngày mai hãy tìm hẳn."

Kết quả ngày thứ hai Bách Lí Hạo không có ở Tô phủ, đã đi ra ngoài làm việc, liên tiếp mấy ngày cũng không thấy bóng dáng của hẳn, lúc này Tô Diễn lại là người gặp chuyện.

Bên ngoài Tiêu thành, có một địa phương gọi A Ngưu thôn: trong một đêm tất cả mọi người trong thôn đều mất tích, cả thôn trống rỗng giống một thôn chết, những thôn xóm bên cạnh chạy đến phủ nha báo án, Tô Diễn lập tức dẫn người đi đến đó tìm kiếm, phát hiện A Ngưu thôn quả thật không có một người, mọi nhà đều mở cửa, có dấu vết đánh nhau, nhưng ngay cả chút vết máu cũng không có, gia súc đồ vật cũng không mất, chỉ có người là không thấy.

A Ngưu thôn có hơn ba trăm miệng ăn, trong một đêm liền toàn bộ mất tích, chuyện này quá lớn rồi, Tô Diễn lập tức ra lệnh Nha Sai phủ nha ở trong thành, ngoài thành tìm kiếm, nhưng liên tiếp tìm hai ngày cũng không có tin tức, chuyện này rất nhanh ở Tiêu thành trở thành đề tài bàn tán, rất nhiều người trong lòng hoang mang, càng lâu thì càng nổi lên tin đồn quỷ quái, bằng không vì sao người lại không thấy đây?

Tô Diễn bởi vì trách có nhiệm trọng đại trong chuyện này , nên lập tức báo lên trên, rất nhanh nhận được chỉ thị phía trên, cần phải lập tức tra rõ chuyện này.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn thấy Tô Diễn bộ dạng u sầu, hỏi hẩn cũng không nói, sau đó cho người ta xuất phủ đi hỏi thăm, mới biết được chuyện xảy ra , lập tức đi hỏi mẫu thân trước, Tô phu nhân thì không có giấu diếm, cảm thán nói ra.

Thì ra người A Ngưu thôn thật sự mất tích, trong lòng Phượng Lan Dạ rất cao hứng, xem ra cơ hội đã tới, thật sự là quá tốt, chuyện này nếu xử lý tốt, phụ thân nói không chừng sẽ lập tức bị triệu hồi kinh thành, người khác không biết, nhưng nàng thì biết, Tấn vương Nam Cung Trác bị giáng chức đuổi khỏi kinh thành, thủ hạ dưới tay hẩn một đầu trâu mặt quỷ, Hạo Vân đế nhất định phải điều động, cho nên hiện tại có một chức vụ khá tốt còn để trống, chỉ cần phụ thân danh tiếng đủ vang, nhất định sẽ có thánh chỉ tới.

" Mẫu thân, yên tâm đi, không có việc gì ."

Phượng Lan Dạ an ủi Tô phu nhân, còn Vụ Tiễn thì theo nàng ấy nói nói vài lời an ủi, đợi đến khi Tô phu nhân khá hơn chút rồi, tỷ muội hai người mới lui ra ngoài, hai người nhìn nhau, Phượng Lan Dạ cười lên: "Cơ hội tới."

Vụ Tiễn gật đầu, nàng xem ra Lan Dạ một lòng muốn về kinh thành, hơn nữa ở lại cũng không phải là biện pháp, hiện tại bên cạnh nàng có thêm một

Bách Lí Hạo, ngày sau chỉ sợ sẽ còn có người khác, nên phải trở về kinh thôi.

" ừ, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?" Vụ Tiễn nói, mặc dù các nàng có chút năng lực, nhưng ở bên cạnh người có thể dùng được không có bao nhiêu, chỉ có một mình Đinh Đường, Lan Dạ cùng Vụ Tiễn không khỏi có chút buồn bực, phía sau Đinh Đường vừa nhìn thấy các chủ tử mất hứng liền đi tới cung kính xin chỉ thị: "Tiểu thư không phải là muốn giúp lão gia, nhưng không có người sao?"

Hai người ngược mắt nhìn Đinh Đường: "Chẳng lẽ Đinh Đường tìm được người có thể dùng?"

Đinh Đường gật đầu một cái: "Ta biết hai người, ngày trước trong nhà họ mở tiêu cục, sau đó xuống dốc, bây giờ đang ở Tiêu thành mở ra một nhà khách sạn nhỏ, bất quá làm ăn cũng không phải quá tốt, chỉ cần tiểu thư nguyện ý ra giá, ta nghĩ các nàng nhất định sẽ nghe theo."

" Tốt, người đi kêu các nàng đến, để cho ta xem, nếu có thể được như lời nói..., bản thân ta cũng nguyện ý ra giá tiền để cho các nàng đi làm một chuyện."

" Dạ, Đinh Đường đi làm ngay."

Hai nữ nhân kia, một người tên là Đồng Tiểu Ngư, một người tên là Vạn Tinh, Tiểu Ngư có khuôn mặt búp bê, nhìn qua giống như hài tử không có lớn lên, nhưng nàng vừa nói chuyện liền lộ ra một cổ hào sảng mang hương vị giang hồ, tiếng nói lớn, hơn nữa còn trầm thấp, mặt mày chánh khí, Vạn Tinh thì vóc người tinh tế, nói chuyện nhẹ nhàng, mi thanh mục tú, cả người giống như làm bằng nước, Phượng Lan Dạ lần đầu tiên nhìn liền hoài nghi, nghĩ nàng ta có thể bị một trận gió thổi đi hay không.

Bất quá Vạn Tinh cũng rất thông minh, lại nhìn thấy cách nàng ấy sử dụng binh khí, nhanh gọn dứt khoát không chút nào chần chừ, loại này bản

tính này, Phượng Lan Dạ rất thích, bất quá nói thật ra, sau khi các nàng rơi xuống núi, nên không có nhiều tiền, chỉ có cho một chút tiền tiêu vặt của mẫu thân, Phượng Lan Dạ ăn ngay nói thật, trong tay có bao nhiêu bạc toàn bộ đưa cho các nàng.

Đồng Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh cũng không có chê ít, trực tiếp hỏi các nàng nên làm chuyện gì.

"Chuyện của A Ngư thôn các người biết không?"

Đồng Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh gật đầu, chuyện này phố lớn ngõ nhỏ đều truyền khắp, làm sao mà không biết đây? Nhưng hông biết Tô tiểu thư có ý gì? Hai người đồng loạt nhìn nàng, chờ đợi chỉ thị của nàng.

"Chuyện của các người phải làm là nếu như thấy bên ngoài có khách nhân tới sẽ đem chuyện này lan truyền đi ra ngoài, nhất là người lui tới kinh thành."

Đồng Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh cũng không hỏi nguyên do, trực tiếp gật đầu: "Được."

Lĩnh mệnh xong liền đi làm việc, Phượng Lan Dạ nhìn lướt qua Đinh Đường: "Đi tìm bộ đồ nam trang, chúng ta sẽ xuất phủ."

"Dạ, tiểu thư."

Đinh đường lập tức đi làm việc, rất nhanh tìm tới ba bộ nam trang, ba người thay xong, nhưng do trên mặt Vụ Tiễn có vết sẹo, mà mặc vào nam trang thì không thể mang khăn che mặt, cuối cùng nàng phải đeo một nón lá áo choàng, Phượng Lan Dạ cũng để mặc nàng, mấy người họ tránh được đám nha đầu, từ cửa sau của Tô phủ đi ra ngoài.

Trên đường cái, người ta tập nập vô cùng náo nhiệt, chẳng qua rõ ràng có một loại không khí bị đè nén, ba người một đám, năm một nhóm nhỏ giọng

ngộ luận, thấy có người đi tới đây, liền phân tán ra, mỗi khi có một người xa lạ đi qua xong, họ lại tiếp tục chụm đầu suy đoán.

" Chúng ta bây giờ phải đi chỗ nào a?"

" Kỹ viện."

Thanh âm của Phượng Lan Dạ vừa phát ra, hai người phía sau im lặng nhìn nàng, trên người các nàng vừa không có tiền, cũng không có đồ vật gì cầm, còn muốn đi dạo kỹ viện, xem ra tiểu thư muốn ăn uống chùa, họ cũng không nói lời nào, chỉ đành phải đuổi theo.

Tiêu thành, thanh lâu sở quán cũng không nhiều, bất quá cũng có vài nhà, trong đó lớn nhất chính là Tiểu Diệp Lâu, trong lầu các cô nương phần lớn là cô gái Giang Nam, dáng vẻ như nước, mềm mại đáng yêu, rất được những khách nhân nam yêu thích, cho nên Tiểu Diệp Lâu làm ăn rất náo nhiệt.

Ba người Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn và vừa xuất hiện, liền thấy một tú bà phục trang đẹp đẽ loè loẹt chạy ra đón, đi theo phía sau là mấy cô nương trong lầu, những cô nương kia áo nửa hở, lộ ra trước ngực một mảnh tuyết trắng, trời lạnh thế này cũng không biết có lạnh hay không, dù sao từng người đều quay đầu nhìn sang đám nam nhân vút mị nhãn, vẫy tay, sau đó vừa nhìn thấy mấy người Phượng Lan Dạ cùng Đinh Đường, liền vây quanh tới đây.

" Công tử là lần đến sao, công tử sợ rằng còn không có ăn mặn, nhưng ta sẽ rất ôn nhu " .

Phượng Lan Dạ ý cười đầy mặt nhìn qua, may mà lúc ra ngoài nàng đã hoá trang, bằng không, không chừng bị những nữ nhân điên này ăn mất, bất quá vì muốn có được tin tức, chỉ có thể vào hang hổ thôi, từ xưa tới nay thanh lâu cũng là nơi ngư long hỗn tạp, đám người quý thần thường lui tới nhiều nhất, những cô gái trong thanh lâu này, chỉ sợ biết được tin tức so

sánh với người khác càng nhiều hơn, các nàng tới nơi này, chính là muốn từ trong miệng của những cô gái này nghe một chút tin tức, A Ngưu thôn, mọi người cả thôn đều biến mất, muốn biết tin từ các, nhất định là có âm mưu bí ẩn nào đó, bằng không vì sao chỉ trong một đêm hoàn toàn biến mất thế?

Phượng Lan Dạ vừa muốn cùng những cô nương kia lên lầu, thì phía sau tú bà cũng theo đi vào, lập tức có cô nương đem các nàng dẫn vào sương phòng ở lầu hai của Tiểu Diệp Lâu, những người này mặc dù không phải là khách quý nhất, nhưng mọi người đến thanh lâu đều là khách nhân, khách nhân chính là đại gia.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ liên tiếp chỉ điểm nhiều cô nương, còn gọi một bàn món ăn, gọi rượu Hoa Điều tốt nhất, mọi người trong phòng vừa ăn vừa chơi đùa ầm ĩ, một bên trêu chọc, nói nói cười cười, rất nhanh liền có người nhắc tới vụ án A Ngưu thôn mất tích, Phượng Lan Dạ lập tức kinh hãi, nhìn mấy cô nương bên người.

" Trong một đêm mọi người trong thôn đều mất tích, thật là kinh khủng a, làm sao có thể như vậy? Các người từ nơi nào nghe thấy, chớ nói lung tung, thật dọa người ."

Vừa nói sắc mặt nàng còn có chút trắng, cô gái kia nói chuyện thấy bọn họ không tin, bị mất hứng, cau mày trừng mắt, quay đầu nhìn cô gái bên người mở miệng: "Không tin hỏi nàng ấy, đầu tóc Tri Phủ của chúng ta cũng mau bạc rồi, phố lớn ngõ nhỏ mỗi ngày cũng đang thảo luận chuyện này, tại sao có thể là giả chứ? Chẳng lẽ chúng ta lại lừa các người ."

Phượng Lan Dạ lập tức giả vờ trấn an: "Cô nương đừng tức giận, ta không phải nói lời của các người là nói dối, chẳng qua chuyện khó có thể tin rồi, làm sao người đang sống tốt tự nhiên không thấy chứ? Thật dọa người? Đến tột cùng chuyện xảy ra như thế nào?"

Từ xưa nữ nhân đều thích nhiều chuyện, những cô gái thanh lâu này cũng không ngoại lệ, vừa nghe có người đối với đề tài này cảm thấy hứng thú, thì càng thêm dững cảm.

Nàng một lời người một câu thảo luận thật náo nhiệt.

"ta xem nhất định là bị bắt."

"Nhiều người như vậy làm sao bắt hết, mà bắt bọn họ làm gì? Nghe nói đồ vật của A Ngưu thôn cũng không có mất."

"Thật không biết là chuyện gì xảy ra?"

Ăn uống tiệc tùng, rồi nói một chút chuyện, không biết ai đó tự nhiên nói một câu: "Các người nói xem, có phải là người trên mỏ vàng động tay chân hay không, phải biết rằng mỏ vàng thì rất nhiều người làm việc, lần trước ta nghe người ta nói qua, nơi đó bọn họ không xem người ta là con người, có vào không có ra, nếu như có người chết nhiều, đâu còn đủ người làm việc cho bọn hắn, cho nên khẳng định đang cần người, có thể họ đem người của A Ngưu thôn bắt đi hay không?"

Lời vừa nói ra, lập tức khiến cho Phượng Lan Dạ chú ý, hai mắt không khỏi nhìn cô nương kia, giả vờ nhỏ giọng hỏi: "Không có nghe nói Tiêu thành có mỏ vàng a."

"Tiêu thành chúng ta không có, như ở Mạnh Tân lân cận Tiêu thành, có một ngọn Vụ Thành sơn, núi này có một mỏ vàng, nghe nói hàng năm từ mỏ này khai thác không ít vàng, đều do quan phủ Mạnh Tân cầm giữ, nghe nói trong nhà Tri Phủ kia mập đến chảy mỡ."

Có người vừa nói xong, lập tức liền bị người khác ngăn cản.

"Tốt lắm, không nên thảo luận chuyện này, sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết" Nói xong liền hướng trên người Phượng Lan Dạ dựa vào: "Gia,

chúng ta không nói chuyện không thú vị này nữa, chúng ta uống rượu hoa."

Mà nàng kia cũng bắt đầu trêu chọc lên: "Chúng ta uống hoa tửu đi."

Phượng Lan Dạ đã nhận được tin tức mình muốn, nơi nào còn để ý những nữ nhân này, trong tay vận lực, vụt vụt mấy cái điểm ra, những nữ nhân này không một ai ngoại lệ đều bị ngắt đi, Phượng Lan Dạ đứng lên: "Chúng ta đi."

Nói xong chạy thẳng tới bộ cửa sổ, nhảy ra ngoài, Vụ Tiễn theo sát phía sau, sợ Đinh Đường công phu không đủ nên vươn tay đỡ nàng cùng nhau nhảy xuống, ba người rất nhanh biến mất ở trên đường.

Tư Mã Vụ Tiễn đuổi theo thân ảnh người phía trước hỏi: "Người nói những người mất tích kia có thể ở trên tòa núi quặng mỏ hay không?"

Phượng Lan Dạ nhíu lại lông mày suy nghĩ một chút, khả năng này rất lớn, trừ mỏ vàng bị thiếu người, thì địa phương nào lại cần một số lớn người như vậy, còn có một sự kiện, nếu khoáng thạch khai thác là vàng của triều đình, chẳng lẽ Tri Phủ lại dám động tay bắt người trong thôn, chỉ sợ hẳn không có lá gan lớn như vậy, như vậy trong chuyện này chỉ có một khả năng là hãn mở mỏ riêng, nếu có mỏ riêng, nhất định sẽ cùng thổ phỉ cấu kết với nhau, nếu có thổ phỉ tồn tại, nói rõ Mạnh Tân thật sự có vấn đề lớn.

Nghĩ đến đây, Phượng Lan Dạ ánh mắt càng phát sáng, xem ra chuyện này dính dấp càng lúc càng lớn rồi, thật tốt quá, chỉ cần làm thỏa đáng chuyện này, phụ thân thật sự có thể vào kinh rồi, một nhóm ba người hướng Tô phủ đi tới, bỗng nhiên phía sau tựa hồ có tiếng bước chân, mặc dù rất nhẹ, người bình thường không thể cảm nhận được, nhưng hiện tại võ công của Phượng Lan Dạ, nói về thính lực, cũng là cao thủ nhất lưu, hơi có động tĩnh một chút nàng sẽ phát hiện, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, là ai theo dõi các nàng?

" đi."

Nàng kêu một tiếng xong thì lôi kéo Đình Đường bên cạnh, phía sau dưới chân Vụ Tiễn tự nhiên dùng khinh công, ba người giống như một trận gió từ trên đường xẹt qua, bởi vì nhiều người, trong lúc nhất thời người phía sau đuổi theo không kịp, nên phải cắt đuôi, bọn họ ở trên đường cái nhìn qua lại, cuối cùng chạy đến ngõ hẻm vắng, Phượng Lan Dạ nép vào chỗ tối

Một cây chùy thủ kê sát cổ hắc y nhân kia, rét lạnh mở miệng: "Nói, tại sao theo dõi chúng ta "

Người nọ vẻ mặt thấy chết không sờn, sắc mặt xanh mét, không nghĩ tới mình lại bị trúng kế, hơn nữa hẳn nhìn ra thân thủ của tiểu nha đầu này hết sức lợi hại, so với hẳn thì không phân cao thấp, mà nàng còn hết sức thông minh, bất quá muốn hẳn nói ra tại sao theo dõi nàng, đánh chết hẳn cũng sẽ không nói.

" Muốn giết cứ giết, không cần nhiều lời."

" hừ, ngươi cũng kiên cường, làm việc tiểu nhân mà còn muốn làm người kiên cường không sợ chết."

Phượng Lan Dạ vẻ mặt khinh thường, cánh tay vừa động định kết liễu người nọ, ai ngờ bỗng nhiên một đạo ngân quang thối qua, nhanh như một trận gió, xé không mà đến, khiến cho nàng buông tay, nam tử bị nàng bắt được thân hình lập tức chuyển động, né tránh ra, lui về phía sau mấy bước đứng nghiêm, lúc này Phượng Lan Dạ ngẩn đầu nhìn lại, chỉ thấy đối diện các nàng đứng vững ba người, cầm đầu chính là một nam nhân tà mị mê người, nụ cười kia mang theo chút mùi vị du côn, mặc dù cười đến rất vô hại, nhưng mới vừa rồi hẳn ra tay, Phượng Lan Dạ đã biết người này không đơn giản, chẳng qua nếu đánh nhau thật, nàng cũng chưa chắc thắng được hẳn.

Hắn là người phương nào? Lông mày vừa nhú, liền trầm giọng mở miệng.

" Người là ai? Chẳng lẽ là người phái người theo dõi chúng ta ."

" Tại hạ Âu Dương Dật, đã quấy rầy Tô cô nương."

Âu Dương Dật một lời liền nói ra chuyện Phượng Lan Dạ nữ giả nam trang, còn biết rõ thân phận của nàng, xem ra hắn đã sớm để ý các nàng rồi, mục đích hắn là gì, ánh mắt Phượng Lan Dạ chợt lóe lên cảnh giới, lạnh lùng trừng qua: "Ta quản người cái gì Dật, bốn cô nương không nhận ra người, người theo dõi chúng ta làm gì?"

Âu Dương Dật nhìn bộ dạng lớn lối cay cú của tiểu nha đầu này, mặc dù trông không chút nhã nhặn, thế nhưng đôi mắt lại toả ra ánh sáng ngọc bức người, nếu là một ngôi sao trên trời, thì sẽ là ngôi sao sáng nhất, bộ dạng này liền làm cho người ta cảm thấy khả ái, không khỏi cười đến càng phát ra vô hại.

" Tô cô nương xin đừng hiểu lầm, tại hạ không phải là cố ý theo dõi Tô cô nương , chỉ vì nhìn thấy có người từ hậu viện Tô phủ nhảy ra, nên thấy có chút kỳ quái, mới đi theo nhìn xem."

Thanh âm của Âu Dương Dật có một cổ nồng đậm quyến rũ, cùng thần thái của hắn rất xứng đôi, du côn đủ quyết, du côn đủ nhã, Phượng Lan Dạ vừa nghe lời của hắn nói mặt liền tối sầm lại.

" Còn nói không phải là theo dõi, vô lại, nếu như đi theo ta nữa, đừng trách ta không khách khí."

Nói xong quay đầu nhìn Vụ Tiễn cùng Đinh Đường: "Chúng ta đi."

Âu Dương Dật nhìn ba người các nàng xoay người rời đi, nhưng cũng không đuổi theo, ý cười trên mặt nhiều thêm rực rỡ, giống như rơi vào mặt

ngọt vậy, phía sau hai thủ hạ của hắn cũng không dám khinh thường, chủ tử tâm tư quỷ dị khó lường, người bình thường không cho phép suy đoán.

" chủ tử, chúng ta?"

" ta càng ngày càng mong đợi lần gặp mặt sau "Âu Dương Dật lay động cây quạt xoay người hướng phía trước vừa nói vừa đi, còn hát lên điệu hát dân gian, vô lại du côn đầy mê hoặc, bất quá tên thủ hạ phía sau lại biết chủ tử thật sự thật cao hứng, nếu hắn mất hứng, thì sẽ có người chịu khổ, nên vội vàng đuổi theo thân ảnh phía trước .

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn bước nhanh về Tô phủ, từ phía sau hoa viên mà đi vào, lúc này liền thấy đám người Tiểu Hoàn đang đứng đây sân tìm mấy nàng, gặp các nàng từ bên ngoài đi vào, đầu tiên là sững sốt, sau đó rõ Tiểu Thanh, không khỏi kêu lên.

" Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, các người là đi đâu, nếu hai người không trở lại, tụi nô tỳ sẽ phải đi bẩm báo lão gia cùng phu nhân."

Tiểu thư không có ở bên trong phủ, các nàng đã tận lực trì hoãn, bởi vì phu nhân tương đối nhạy cảm đối với việc các tiểu thư mất tích, đến lúc đó mọi chuyện lại loạn lên.

" Không phải không có chuyện à."

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn không hẹn mà cùng nói, hai người càng ngày càng ăn ý , nói xong thì nhìn nhau cười một tiếng, sau đó vươn tay lôi kéo nhau đi vào, còn kêu một tiếng: "Tiểu Hoàn, chuẩn bị nước, chúng ta muốn tắm."

" dạ, tiểu thư."

Mấy tiểu nha đầu nhanh như chớp chạy đi, Đinh Đường hầu hạ Phượng Lan Dạ tẩy trang trên mặt, lại đem áo tắm hầu hạ hai người các nàng vào

tắm rửa, còn mình thì đứng ở phía trong, nha đầu Tiểu Hoàn đứng ở bên cạnh bỏ thêm cánh hoa, thu thập xong hết thấy liền ở ngoài cửa coi chừng dùm.

hồ tắm này là Tô phu nhân ra lệnh thiết kế riêng, hình bầu dục, hai bên trái phải đều có đài phun nước bằng ngọc, hai người vừa ngồi vào liền nhắm hai mắt hưởng thụ cảm giác nước nóng trong ao bao phủ da thịt, thật là thoải mái a, sương mù ẩm áp rất nhanh tràn ngập ở trong phòng tắm, thành một mảnh dày, Vụ Tiễn như nhớ tới cái gì đó liền mở mắt ra nhìn về Lan Dạ.

" Âu Dương Dật kia là ai vậy?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng căn bản không nhận ra người nam nhân kia, mặc dù hăn lớn lên rất tuấn, bất quá nhìn qua so với một tên lưu manh cũng không kém lắm, đại khái là tên Hoa Hoa Công Tử chuyên đi trêu ghẹo nữ nhân

" Ai biết được, không chừng là một tên Hoa Hoa Công Tử."

Đinh Đường ở một bên dịu dàng mở miệng: "Tiểu thư, người cần phải coi chừng một chút, Âu Dương công tử kia sợ là đã nhìn trúng tiểu thư."

" Không thể nào."

Ánh mắt Phượng Lan Dạ mở to có chút kinh ngạc hoảng sợ, chẳng lẽ do lần trước nàng không thấp hươg thành tâm, cho nên ông trời trừng phạt nàng sao? Gần đây hoa đào không ngừng a, đáng tiếc nàng không muốn loại này diễm phúc: "Đinh Đường, chớ có bị mỏ quạ đen của người nói trúng, ta không muốn loại diễm phúc này."

Tư Mã Vụ Tiễn nhắm mắt lại, mím môi cười khẽ, nha đầu này càng lớn càng có mị lực rồi, cứ như vậy mà hồi kinh thì không biết còn có thể gặp phải bao nhiêu phong vân nữa, bỗng nhiên khóe miệng vẽ ra nụ cười xấu

xa, không biết Tề vương nhìn thấy nàng như vậy có nhận ra hay không, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Trong phòng, hai người đều có tâm sự, an tĩnh ngâm mình, đợi đến một lúc, sau khi tắm rửa xong liền thu thập trở về phòng nghỉ ngơi, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người vừa mới rời giường, liền nghe được tin tức.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn lúc này đang ở khách sảnh dùng bữa, liền nghe được Đinh Đường từ bên ngoài đi vào, nóng lòng bẩm báo: "Tiểu thư, không xong, lại có người của một thôn mất tích nữa."

"Cái gì?"

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn thất thanh kêu lên, khuôn mặt tức giận, xem ra phải động thủ, bằng không còn không biết có bao nhiêu người sẽ mất tích nữa, phụ thân giờ phút này nhất định lòng lo lắng như lửa đốt, các nàng sao có thể không trợ giúp hần, bữa sáng cũng không dùng, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

"Đinh Đường, đi phủ nha, phụ thân hiện tại nhất định ở trong phủ nha."

"dạ, tiểu thư."

Đinh Đường đi theo phía sau Phượng Lan Dạ ra ngoài, nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu thư, những người này lá gan quá lớn, nhất định phải lập tức cứu ra thôn dân này, bằng không họ sẽ bị hành hạ đến chết."

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn Tâm sắc mặt thâm trầm, nghĩ đến những người đó, lòng liền bất an, chỉ sợ những lão nhân cùng trẻ nhỏ đã giữ không được, thanh niên trai tráng thì bị kéo đi mò vàng làm công, người già

cùng hài tử thì làm sao bây giờ? Lại không thể giữ lại bọn họ, chỉ có giết người diệt khẩu.

Nghĩ đến những người tàn nhẫn này, Phượng Lan Dạ không nhịn được mắng một câu: "Một đám súc sinh, tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ."

Ba người trên mặt đều tức giận, Vụ Tiễn sắc mặt nhìn không rõ lắm, nhưng trong cặp mắt đã sớm đặng đặng bốc lên ngọn lửa, chạy thẳng tới ngoài cửa phủ, lúc tới cửa trước liền phân phó quản gia chuẩn bị xe ngựa, nhanh chóng chạy đến phủ nha gặp phụ thân.

Quản gia nhìn hai vị tiểu thư sắc mặt khó coi, đâu còn dám nhiều lời thêm nữa, lập tức phân phó người chuẩn bị xe, đưa các tiểu thư đi đến phủ nha, chẳng qua trong lòng hăn âm thầm nghĩ, các tiểu thư đi phủ nha làm gì?

Tại nghị sự đường Phủ nha, lúc này có một đám người đang ngồi, phía trên chính là Tri Phủ Tô Diễn, phía dưới ngồi phân thành hai bên là các quan viên Tiêu thành, lúc này người người sắc mặt đều khó coi, trầm mặc không tiếng động, cho đến khi có nha sai chạy vào bẩm báo: "Đại nhân, hai vị tiểu thư đã tới."

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, những viên quan kia sắc mặt liền có chút ít khó coi, hai vị tiểu thư của Tô gia muốn làm gì a, Tô đại nhân cũng quá không biết dạy con rồi, làm sao lại để cho các cô nương đó làm loạn chứ, tiểu hài tử mà lại dám xông thẳng vào nghị sự đường phủ nha, thế này thì còn thể thống gì, Kỉ Niên là người lớn tuổi nhất trực tiếp phần nộ, bất quá cũng không có ai dám lên tiếng, ai bảo cha của các nàng là Tô Diễn quan lớn nhất Tiêu Thành đâu, lúc này cả đám cùng nhìn về phía trên, chỉ thấy Tô Diễn không có tức giận giống như người khác, chẳng qua nhú lông mày một chút, hăn biết bản tính hai đứa bé kia, tất nhiên phải có chuyện trọng yếu gì đó mới đột nhiên tới phủ nha, nên lập tức phát tay: "Để cho các nàng vào đi."

" Tô đại nhân, trăm triệu không thể."

" Đúng vậy a, không thể, sao có thể để cho nữ nhân vào nghị sự đường phủ nha chứ."

Tô Diễn liếc mắt nhìn họ một cái, tức giận mà không có chỗ phát, mới vừa rồi mình hỏi bọn hắn làm thế nào để tra tìm tung tích những kẻ mất tích, thì một đám mặt mày ỉu xìu rầu rĩ như chết cha chết mẹ ,một mực im lặng, bây giờ thì ai cũng dùng cảm những lão già này, đã đến lúc nên cho về nhà rồi.

Tô Diễn trong lòng mắng, còn lỗ tai thì làm như không nghe thấy, chỉ ngửa đầu lên nhìn ngoài cửa lớn, rất nhanh liền thấy hai thân ảnh yếu điệu nhưng nhanh nhẹn ưu nhã đi tới, bước thẳng đến bên trong phủ nha, quét mắt một vòng, chỉ thấy mọi người trên mặt đen đen, âm âm, không có một chút sắc mặt tốt, Phượng Lan Dạ trong biết rõ ràng, khoe môi bĩu một cái, từ từ mở miệng.

" Không nghĩ tới các vị đại nhân lại lo quốc lo dân như thế, mặt cũng nhanh đen, thật đúng là để cho tiểu bối ta kính nể a."

Vụ Tiên lập tức theo gió đánh con ruồi bọ càn nường theo đó mà lên: "Đúng vậy a đúng vậy a, Đại Nhân phải bảo trọng thân thể, ngàn vạn lần không thể để mình có chuyện gì không tốt, trước hết phải cân nhắc thật kỹ nếu không có thể cái được không bù nổi cái mất, vậy vinh hoa phú quý để lại ai hưởng đây."

Hai người một hát một hò, miệng lưỡi sắc bén, làm cho mọi người trong phủ nha chỉ biết trợn trắng mắt, sau đó đều quay đầu nhìn về một bên không để ý tới hai tiểu nha đầu này, Tô Diễn nhìn nữ nhi lời nói vừa ra khỏi miệng liền đem những kẻ khác kể cả lão già kia sửa trị một phen, trong lòng cũng thật vui vẻ, bất quá bên ngoài vẫn phải giả bộ.

" Văn Nhi, Nhã Nhi, không thể không có lễ phép, các người tới đây làm gì?"

Phượng Lan Dạ quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng nhìn về Tô Diễm: "Chúng ta có việc cùng phụ thân thương lượng, mời những người khác tránh xuống."

Lời này có thể nói đã trực tiếp chọc vào tổ ong, những người kia vừa rồi ăn buồn bực nên lập tức đứng lên phản kháng: "Nơi này là nghị sự đường của phủ nha, có chuyện riêng gì có thể trở về trong phủ nói, sao lại ở phủ nha thảo luận chứ?"

" Đúng vậy a, có thể nào ở nơi này nói sao, hãy mau trở về đi thôi, chúng ta phải thương lượng chuyện quan trọng đây."

Phượng Lan Dạ trực tiếp đi tới trước mặt một lão đầu râu dài, đưa tay nắm lấy râu mép của hắn, cười mở miệng: "Vậy người cũng nên nói một chút, các người thương lượng xong chưa? chuyện tình A Ngưu thôn thời gian đi qua cũng đã lâu, mà không thấy được các người thương lượng đạt kết quả gì, chẳng chỉ trong chốc lát này liền thương lượng được ngay ."

Lão nhân kia bị nhéo đau đến cau mày, hướng Tô Diễm kêu lên". Tô đại nhân, Tô đại nhân, người nhìn xem còn thể thống gì, còn thể thống gì."

Phượng Lan Dạ bật cười khanh khách, dễ nghe như tiếng chim hoàng oanh, giáo hoạt cười khẽ, đợi đến khi tiếng cười một dừng lại, liền lạnh lùng trừng đi qua.

" Không nghe thấy lời ta vừa mới nói sao? Chúng ta có lời muốn cùng phụ thân nói, xin các vị đại nhân tránh xuống."

Gương mặt nàng như hoa phù dung, nhưng hết lần này tới lần khác trong mắt kia toàn là âm độc khiến cho người ta thấy bị đè nén, không dám có

chút phản kháng, liền điều một chút tiêu sái đi ra ngoài, bên trong nghị sự đường chỉ còn lại có một mình Tô Diễn, hần đứng lên đi tới trước mặt Phượng Lan Dạ, sờ sờ đầu của nàng: "Nói đi, phụ thân biết các người có việc muốn nói."

Phượng Lan Dạ nhướn mày cười khê, gật đầu: "Phụ thân biết Mạnh Tân mở vàng không?"

Tô Diễn không biết nữ nhi nhắc tới chuyện này làm gì? Liền gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút: "Đó là mở của triều đình, có người của quan phủ đặc biệt gác, đang ở trên núi Vụ Thành."

Một bên Vụ Tiễn nhàn nhạt nhắc nhở: "Phụ thân chẳng lẽ chưa từng hoài nghi tới mở vàng kia nếu cần người, vậy bọn họ từ nơi nào mà có được người?"

Tô Diễn vừa nghe lời hai nữ nhi nói..., liền bừng tỉnh đại ngộ, bất quá hần không thể tin được, nên đi qua đi lại bên trong quan nha: "Điều này sao có thể, mở vàng kia là của quan gia a, tại sao có thể tùy tiện bắt người đây? Tri Phủ Mạnh Tân làm làm sao dám làm chuyện phản nghịch lớn như thế"

Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, phụ thân thật đúng là chính trực a, có ai mà không tham miếng thịt béo đến miệng, mở vàng tuy nói là của quan gia, nhưng chẳng lẽ Tri Phủ kia cũng sẽ không cùng người ngoài cấu kết mở mở tư sao? Đem tiền cho vào miệng túi của mình a.

"Phụ thân, người nghĩ rất đơn giản, không phải là tất cả mọi người đều giống như người vậy, ta nghĩ Tri Phủ Mạnh Tân nhất định là liên hiệp với thổ phi, mở tư mở, cho nên mới cần người, liền âm thầm bắt người ở hai thôn kia, thật sự nếu không ngăn cản bọn họ, chỉ sợ kế tiếp sẽ còn có người mất tích."

Phượng Lan Dạ nói xong, Tô Diễn chân mày trầm xuống, liền chuẩn bị đem những người đó gọi đi vào thảo luận, Vụ Tiễn lập tức ngăn trở động

tác của hần.

" Không thể cho những người đó biết, ta trong bọn họ nhất định có người nhận hối lộ rồi, khi chúng ta còn chưa có điều tra ra, bọn họ liền đem tin tức đưa qua đây, đến lúc đó đem đóng cửa mỏ vàng tử, chúng ta còn có thể tra ra cái gì? Cho nên nhất định phải cẩn thận làm việc."

Phượng Lan Dạ gật đầu nói tiếp: "Hiện tại phụ thân lập tức viết một phần tấu chương, đưa đến triều đình, tất yếu phải đến được trong tay hoàng thượng."

Tri Phủ Mạnh Tân nếu quả thật mở mỏ tử, nhất định sẽ đã thông các trạm kiểm soát trong triều, nếu tấu chương lần này đến không được trong tay hoàng thượng, chẳng khác gì là trở thành phế thải, còn đem mình liên lụy bên trong, Phượng Lan Dạ nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng nghĩ đến một người, Ngũ hoàng tử Thụy Vương, nàng biết Thụy Vương đã hồi kinh rồi, nàng cùng hần ở Bắc cảnh chung đụng, biết Thụy Vương yêu dân như con, cho nên chuyện này nếu rơi vào trong tay của hần, hoàng thượng nhất định sẽ biết đến.

" Phụ thân, người có người thân tín để dùng không? Nếu có hãy phái người này đem tấu chương đưa đến Thụy Vương Ph, nhất định phải tự mình giao cho Thụy Vương, ta nghĩ chuyện này sẽ thành công."

Tô Diễm biết chuyện này quan hệ trọng đại, làm không tốt sẽ mất cả tánh mạng, còn có thể thương tổn già trẻ một nhà, giờ phút này nhìn Phượng Lan Dạ bố trí được ngay ngắn rõ ràng, nên hần cũng không suy nghĩ nàng vì sao biết Thụy Vương, còn thông minh nhạy bén như thế, hần chỉ gật đầu: "Tốt, phụ thân lập tức đi làm chuyện này, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

" Tiến vào mỏ vàng."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 97

Tô Diễn làm quan nhiều năm như vậy, tự nhiên là có một ít thủ hạ tâm phúc, hẳn phải ra thủ hạ đặc lực nhất, mang theo mật báo hẳn viết, đi tới Thụy Vương Phủ ở kinh thành, mở vàng Mạnh Tân là mở vàng quan gia, không có thủ dụ của hoàng thượng, những người như bọn họ xông vào mở chính là trái pháp luật, càng đừng nói chi ngăn những người đó, quan binh căn bản là không cho vào, cho nên tất yếu cần hoàng thượng hạ chỉ, mới có thể bắt những người vô pháp vô thiên ở chỗ tối.

Trong Tô phủ ở Tiêu thành, Tô Diễn cùng hai nữ nhi ngồi ở chính sảnh, thương lượng như thế nào vào núi Vụ Thành.

"Đầu tiên cần phải tra rõ ràng núi Vụ Thành mở tư mở ở nơi vào, sau đó tìm ra đường vào mở tư kia, và vàng từ chỗ nào vận chuyển ra, chúng ta chỉ cần tìm được vị trí này sẽ liền hành động, đến lúc đó có thể bắt con ba ba trong hũ."

Phượng Lan Dạ nói xong, Vụ Tiễn bổ sung một chút: "Nhưng ngàn vạn lần không thể đem tin tức tiết lộ ra ngoài, nếu không chính là kiếm củi ba năm bị thiêu một giờ, hiện tại chỉ có mấy người chúng ta là biết."

Bên trong phòng khách, chỉ có Phượng Lan Dạ, Vụ Tiễn, cùng Tô Diễn, còn có thêm nha đầu Đinh Đường.

Tô Diễn vừa nghe, có chút xử, chỉ mấy người như vậy làm thế nào vào mở, hơn nữa các nàng là tiểu cô nương như hoa như ngọc, mặc dù biết Văn

Nhi cùng Nhã Nhi có chút bản lãnh, nhưng rốt cuộc vẫn là cô nương, họ đi vào mỏ hãn không yên lòng .

"Người chúng ta quá ít làm sao tra a?"

"Không có chuyện gì, bằng không phụ thân cứ ở nhà chờ tin tức, để cho ta cùng tỷ tỷ đi một chuyến, chúng ta vào dò thăm tìm hiểu một chút xem vị trí tư mỏ nằm ở đâu, rồi vẽ thành bản đồ, sau này mới có thể nhất cử thành công."

Đế Phượng Lan nói xong, Vụ Tiễn cũng đồng ý gật đầu: "Nhiều người dễ dàng vọng động, chuyện này không thể có nửa điểm sơ suất, nếu đi sai một bước, chẳng cứu không được những người đó, chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ của chúng ta cũng sẽ giữ không được, trong chuyện này dính dấp tới biết bao nhiêu người a."

Tô Diễn tự nhiên là biết lợi hại trong đó, nên nhanh chóng gật đầu: "Tốt, vậy chúng ta cùng nhau vào núi Vụ Thành đi"

Tô Diễn xuất thân là võ khoa, thân thủ mặc dù không phải là hết sức lợi hại, nhưng cũng không kém, cho nên đâu thể yên tâm để cho hai nữ nhi một mình vào mỏ, đã nói là định rồi, buổi tối ba người cùng nhau đi trước núi Vụ Thành, về phần Đinh Đường, thì ở lại trong Tô phủ chấn giữ .

Đêm trăng, trên trời sao giăng dày đặc, trong Tô phủ thật nhanh thoát ra ba đạo bóng đen, chạy thẳng tới phủ viện sau núi, ba con ngựa đã để sẵn ở tường cao bên ngoài, đây là do Đinh Đường dắt để ở chỗ này trước, lúc này ba người nhảy lên ngựa xong, liền giục ngựa chạy như điên, nhắm trước cửa Tiêu thành chạy đi, cửa thành đã đóng, Tô Diễn cùng hai nữ nhi che mặt, giương lệnh bài trong tay lên, binh lính trông thấy liền đem cửa kéo ra.

Ba người ra khỏi thành, một đường hướng núi Vụ Thành mà đi, vị trí địa lý của núi Vụ Thành, các nàng đã xem bản đồ rồi, nó nằm ở hướng đông của Tiêu thành.

Đầu mùa đông gió mang theo lãnh ý, quất vào mặt, thổi tung chiếc khăn đen che mặt, thoáng lộ ra dung nhan mềm mại đáng yêu, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bí hiểm như cũ, chiến mã chuyển động làm tung bay tà áo tạo thành độ cong hoàn mỹ, nhìn xa phiêu dật như áng mây trên bầu trời đêm trắng, ba người rất nhanh hóa thành bóng đen, chạy thẳng tới núi Vụ Thành.

Núi Vụ Thành cách Tiêu thành không phải quá xa, không đến một canh giờ thì tới nơi, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao người hai thôn kia mất tích bởi vì hai thôn đó cách nơi này rất gần.

Mắt thấy sắp đến, Phượng Lan Dạ bỗng nhiên cảm ứng được một đường hơi thở không thuộc về ba người các nàng, mâu quang không khỏi hiện lên ánh sáng lạnh, giục ngựa một cái, liền tiến sát qua bên cạnh Vụ Tiễn, nhỏ giọng nói một câu: "Đi, có người theo dõi chúng ta."

Tô Diễn cũng nghe thấy, ba người lập tức nhất trí quẹo vào bên cạnh, đồng thời giục ngựa chạy vào trong bụi cỏ dại ven đường đi, rất nhanh nhảy xuống đất chú ý đến tình huống trên đường lớn.

Không mất bao lâu thời gian, quả nhiên nghe được có người giục ngựa chạy tới, nháy mắt liền chạy qua, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn nhìn nhau, không nhìn được sắc mặt trở nên khó coi.

"Chẳng lẽ là Âu Dương Dật."

Nam nhân này đến tột cùng là người nào, vì sao lại một lần nữa theo dõi các nàng, từ điều này có thể thấy được, Tô phủ của bọn họ đã bị hãn giám thị, chẳng lẽ nói hãn là người của Mạnh Tân, vì hoài nghi bọn họ cho nên giám thị sao? Thử nghĩ kỹ cũng không giống, một người bất cần đời, lại có một mặt cực kỳ tôn quý như vậy, không thể nào bị Tri Phủ Mạnh Tân đánh bại được, như vậy bọn họ là ai?

Phượng Lan Dạ đang suy đoán, thì Tô Diễm không nhịn được hỏi tới: "Các người biết người theo dõi là ai?"

Lúc này đêm đã khuya, Phượng Lan Dạ không muốn thảo luận đề tài như vậy: "Chúng ta hãy mau đi thôi, thời gian không nhiều lắm rồi, nơi này cách mỏ vàng kia có xa lắm không."

Tô Diễm ngừng đầu lên nhìn một cái, khẳng định nói: "Không xa, ở phía trước thôi."

"Tốt lắm, chúng ta đem ngựa buộc ở chỗ này, từ bụi rậm này đi qua, nói vậy những người đó nhất định sẽ ở các cứ điểm phía sau, nếu chúng ta cưỡi ngựa tất nhiên sẽ bị bọn họ bắt được."

"Tốt" hai người đồng thời gật đầu, lập tức đem ngựa cột ở bên trong một bụi rậm, ba người khom người, ở trong bụi cỏ đi xuyên qua, chạy thẳng tới núi Vụ Thành.

Núi Vụ Thành quả nhiên cách nơi này rất gần, không mất bao nhiêu thời gian liền đến, bốn phía chân núi có bóng người đung đưa, liếc mắt một cái liền nhìn ra có người ở dưới chân núi tuần tra, hơn nữa nhân thủ còn nhiều.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đồng thời nhìn về Tô Diễm: "Phụ thân biết cửa chính lên núi này ở nào không? Chúng ta phải từ phía sau lưng đi tới, phía trước nhân thủ canh phòng khẳng định rất nhiều, nhưng phía sau chắc sẽ ít hơn nhiều lắm, những người đó chỉ sợ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến chúng ta sẽ đến thăm dò mỏ vàng này."

"Đi theo ta"

Tô Diễm tuy nói là trung niên, nhưng bởi vì tập võ, cho nên hành động vẫn rất nhanh nhẹn, ở phía trước dẫn đường, mang Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đi ra sau núi,

Phía sau ngọn núi, quả nhiên ít người hơn, bất quá vẫn có không ít người đang tuần tra, chẳng qua nơi này cảnh giới không giống như quan binh ở phía trước, mà là ngã đông ngã tây, thậm chí còn có một nhóm ở chung một chỗ nói đùa, ba người một đám, năm người một nhóm, họ cũng không có quá lưu ý tình huống của con đường lên núi.

Phượng Lan Dạ động tác gọn gàng lủi đi qua, thật nhanh nhặt lên một hòn đá nhỏ ném tới, xoẹt phốc một cái, có tiếng động vang lên, những người kia vẫn vây quanh ở phía sau núi lập tức bị kinh động, kêu lên: "Mau, có động tĩnh"

Mắt thấy rất nhiều người chuyển động tới đây, Phượng Lan Dạ lại nhặt lên một cục đá, hướng nơi xa ném một cái, những người đó đô la hét một cái chạy theo hướng cục đá đi tới nơi xa hơn, ba người Phượng Lan Dạ lập tức hướng bên chân núi chạy đi, nhanh nhẹn như ba con báo, xoay mình lủi, liền ẩn vào trong rừng đi lên núi, mà một ít người phòng thủ tuần tra dưới chân núi sau khi tìm kiếm một lúc lâu, hùng hù hờ hờ mở miệng.

"Chuyện gì xảy ra? Căn bản không có gì, làm hại Lão Tử bị hoảng sợ."

"Thôi, có thể là chúng ta quá khẩn trương, không để ý tới nữa."

Ba người Phượng Lan Dạ đã vào núi, mà núi Vụ Thành bởi vì có mỏ vàng nên không giống với nơi khác, những nơi khác là càng đi lên càng cao, nhưng chỗ này so sánh với đất bằng chỉ hơi cao một chút, sau đó càng lên trên càng không đặc biệt cao, bọn họ đi thêm một đoạn đường nữa thì phát hiện đã xuống một cái trũng như ao hồ, ba người bọn họ liền nhắm cái ao đó đi đến, chỉ thấy trên đỉnh đầu vẫn là núi lớn, mà bên trong ruột đã trống rỗng, càng đi càng thấp, trên vách tường loang lổ có cắm những cây đuốc, hơn nữa mơ hồ có tiếng nói truyền tới, Phượng Lan Dạ cùng Tô Diễn nhìn nhau, trong bụng đồng thời hiểu rõ.

Nơi này là mỏ tư, đám người này thật đáng chết, thiết kế mỏ tư ở phía dưới mỏ quan nha, trước tiên họ khai thác một phần mười tỷ lệ mỏ vàng, sau đó phần còn lại do người của quan phủ khai thác, khó trách có tin đồn trên núi Vụ Thành vàng càng ngày càng ít, chất lượng càng ngày càng không tốt, thì ra đã bị bọn họ động tay động chân.

Ba người đi một đoạn đường nữa, liền nghe được có người đi tới, Phượng Lan Dạ nhìn trái nhìn phải liền thấy cách đó không xa có một đám thân ảnh, lập tức ngoắc tay ý bảo hai người khác tránh thoát đi, bởi vì là ban đêm, tay các nàng không cầm đèn, những người này ở dưới đèn hoạt động, hơn nữa người nào sẽ nghĩ tới có người chú ý tới mỏ này, cho nên mấy người đi tới cũng không chú ý tới bọn họ, rất nhanh đi qua, liền nghe được bọn họ một đường vừa đi vừa mắng hăng say.

"Mẹ nó, bọn lão tử thật là quá mệt lòng, những ngày tháng đánh cướp thật là sung sướng, hiện tại lại bị bức này tội, cũng là tiện nghi cho tiểu tử Nghiêm Văn Hoa kia, hắn ta cái gì cũng không làm, lại được phần lớn hơn, bọn lão tử thì mệt chết mệt sống, nhiều người như vậy mà chỉ được một phần nhỏ."

Đầu lĩnh kia hùng hùng hổ hổ một đường đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn còn có Tô Diễn cũng đi tới, giận đến sắc mặt âm ngao, thì ra cái mỏ tư này, tất cả đều do đám thổ phỉ chưởng quản, như vậy những người mặc quan phục tuần tra ở phía sau núi cũng là đám thổ phỉ này rồi, Nghiêm Văn Hoa thật quá lắm rồi.

"Đi, chúng ta đi vào xem xét."

Ba người vừa đi thêm một đoạn đường nữa, cuối cùng cũng vào mỏ tư, chỉ thấy ở bên trong mỏ, rất nhiều người bị trói bằng xích sắt đang lau mồ hôi như mưa làm việc để mà sống, trên người chỉ một tấm áo màu trắng đơn độc, còn mồ hôi thì chảy ước cả lưng, nhìn lại thì thấy những kẻ kia không ngừng giơ cao roi hướng về phía người đang làm việc mà đánh, Tô

Diễn không nhịn được hít thật sâu, đã muốn đứng lên xông qua, Vụ Tiền lập tức bắt được hắc, ấn hắc xuống không để cho hắc mạnh động.

“Hiện tại mà đi ra ngoài, chúng ta cũng cứu không được bọn họ, chỉ tổ hại toàn bộ mọi người phải chết, những thổ phỉ này chúng ta không biết được là bao nhiêu, bằng vào ba người chúng ta, hiện tại muốn đem người mang đi ra ngoài là không thể nào, chúng ta vẫn nên lập tức đi ra ngoài đi, ngàn vạn lần chớ để bị người phát hiện, có thể bị phiền toái, đến lúc đó kiếm củi ba năm thiêu một giờ, .”

"Ừ, đi thôi."

Phượng Lan Dạ đồng ý gật đầu, vung tay lên, ba đạo thân ảnh lui về phía sau, nhanh nhẹn cẩn thận, sợ bị người phát hiện, trên đường chợt có người đi tới, thì các nàng liền trốn vào trong bóng tối, nếu như những người này cẩn thận một chút, có lẽ sẽ phát hiện các nàng, bất đắc dĩ những người này vốn là thổ phỉ, luôn luôn quen câu thả, hơn nữa ai sẽ nghĩ tới hơn nửa đêm mà còn có người lén lút xông vào mỏ tư, cho nên họ mới khinh thường, ba người Phượng Lan Dạ hữu kinh vô hiểm lui ra ngoài, lúc này đối phó với ít tên thổ phỉ dưới chân núi vẫn dùng cách lúc trước là ném cục đá, những người đó đầu tiên là không chịu cử động, cho là sợ bóng sợ gió, sau đó phải bất đắc dĩ đi vì Phượng Lan Dạ liên tiếp ném vài cục đá, động tĩnh tựa hồ quá lớn rồi, nên những người đó phải đứng lên đi tìm, mà bọn họ thừa cơ này chạy xuống núi, ẩn vào ở bên trong bụi rậm, chậm rãi thối lui ra bên ngoài.

Ba người một hơi vọt ra mười dặm, vừa dừng lại nghỉ ngơi, mới vừa thở hổn hển mấy hơi thở, liền cảm giác được quanh mình có cường đại khí lưu dâng lên, không khỏi tức giận, ngửa đầu lên trông qua, chỉ thấy cách đó không xa bên rìa đường, có một cây cổ thụ cao lớn, trên đó có một người đang ngồi, cười đến tà mị du côn, một tay cầm quạt nhẹ gõ cánh tay kia của mình, mang theo mười phần cười đùa nhìn ba người bọn họ, người này chính là Âu Dương Dật.

Phượng Lan Dạ sắc mặt lập tức đen thui, nam nhân này đúng là âm hồn bất tán rồi cuộc đi theo các nàng làm gì? Nàng không khỏi nổi giận dùng dùng chạy qua, chỉ vào Âu Dương Dật hừ lạnh.

"Người đến tốt cùng muốn làm gì? Tại sao không chỉ một mà là ba lần theo dõi chúng ta."

Vẻ mặt của Âu Dương Dật cũng không có biết đổi, nhưng con người loé sáng, toát ra tia lửa, quạt trắng trong tay vươn ra đẩy tay Phượng Lan Dạ, thân thể tiến nhanh tới trước, tựa như nửa đùa nửa thật mở miệng: "Không bằng người làm nữ nhân của ta, nói không chừng ta sẽ giúp người."

Phượng Lan Dạ trực tiếp đánh một quyền ra, muốn dạy dỗ một chút tên vô lại này, đáng tiếc Âu Dương Dật thân thủ cực nhanh, đầu nghiêng qua một cái, liền tránh ra, bất di sở động cười hì hì, còn đặc ý mở miệng: "Nếu như người không đáp ứng, ta liền quần lấy các người."

Nói xong hai cánh tay hoàn trước ngực, bộ dạng khí định thần nhàn, hoàn toàn bất kể ngực Phượng Lan Dạ phập phồng vì tức giận, vẻ mặt kia rõ ràng chính là ta đã chấm người rồi.

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn hình ảnh trước mắt, không khỏi buồn cười, nói thật ra , nếu như không có Tề vương Nam Cung Diệp, nàng thấy Âu Dương Dật này cũng không tồi, biết cười có náo sẽ không để cho người ta tịch mịch, đáng tiếc hẳn rồi cuộc đã đến chậm một bước, có đôi khi, đến chậm một chút sẽ bỏ mất nhiều thứ.

Vụ Tiễn bên này cảm thán, thì bên kia Phượng Lan Dạ đen mặt căm tức nhìn người đối diện, còn Tô Diễn thì lại bất đồng với hai người các nàng, hẳn không biết chuyện trước kia của Phượng Lan Dạ, giờ phút này vừa nhìn thấy vị Âu Dương Dật này, phong độ có hơn, giờ tay nhắc chân lại càng quý khí bức người, cùng Nhã Nhi đứng chung một chỗ thật đúng là

trời đất tạo nên một đôi, Tô Diễm lập tức tiến lên một bước ôm quyền nhìn về Âu Dương Dật.

"Xin hỏi vị công tử này, người theo dõi chúng ta không phải là vì chuyện của núi Vụ Thành chứ?" Chỉ cần không phải vì chuyện này là tốt rồi, nếu hẳn đã một đường đi theo, cũng biết bọn họ vào núi Vụ Thành là vì mỏ vàng rồi, chỉ cần không phải tìm đến bọn họ gây phiền toái, những chuyện khác đều có thể thương lượng.

Âu Dương Dật vừa nghe thấy, ngẩn người một chút sau đó lập tức hành lễ: "Chuyện đó ta không có hứng thú."

Hẳn quả thật đối với những chuyện này của bọn họ không cảm thấy hứng thú, hẳn cảm thấy hứng thú chính là Tô Thanh Nhã, bằng không sao lại lãng phí thời gian đi theo nàng chứ.

"Đúng rồi, vị lão bá này là?"

Âu Dương Dật nhìn Tô Diễm, Tô Diễm liền ôm quyền hào sảng mở miệng: "Ta là Tô Diễm phụ thân Thanh Nhã"

"Nguyên lai là Tô bá phụ" Âu Dương Dật vừa nghe được Tô Diễm là phụ thân Phượng Lan Dạ thì lập tức nhiệt tình, nhanh chóng tiến lên một bước, đoan đoan chánh chánh hành đại lễ, kính cẩn trang trọng mở miệng: "Vẫn muốn đi quý phủ bái phẩm lão bá, chỉ sợ đã đường đột rồi, mong rằng lão bá tha lỗi."

"Không có gì, không có gì"

Hai người này lại ở hoang dã này mà khách sáo tới lui, hiện tại tựa hồ đã đến lúc các nàng nên trở về thành rồi, Phượng Lan Dạ nhìn về phía Tô Diễm, nhàn nhạt nhắc nhở: "Phụ thân, chúng ta nên trở về thành thôi, người cùng hẳn khách khí làm cái gì?"

"Tiểu nữ tính tình không tốt, Âu Dương công tử đừng trách móc."

Tô Diễm càng nhìn này Âu Dương Dật, càng thấy được thuận mắt, chẳng những vóc người tuấn mỹ, đối với lão nhân cũng khách sáo, quan trọng nhất là có khí phách ẩn mà không phát, còn có quý khí trong lúc lơ đãng nữa, vừa nhìn đã biết là người cao quý, mặc dù hắn không nói, nhưng mình vẫn là có thể cảm nhận được, khó được hân thích Nhã Nhi như vậy, nếu có thể tác thành cho bọn họ, cũng là chuyện tốt một sự kiện tốt, Tô Diễm tính toán xong, thấy nụ cười trên mặt Âu Dương Dật càng sâu, thật giống như một đóa hoa mới nở, làm cho Phượng Lan Dạ hận đến muốn hung hăng tát cái mặt của hắn, đáng tiếc Tô Diễm đang ở đây, nên chỉ có thể nhịn xuống, nàng trợn mắt nhìn người kia đang dương dương đắc ý, sau đó xoay người nói với Vụ Tiễn.

"Chúng ta đi."

Nói xong ở phía trước chạy nhanh đi, không thèm quan tâm đến hai người phía sau, Tô Diễm lúc rời đi vẫn không quên khách sáo một tiếng: "Âu Dương công tử có rảnh rồi có thể tới Tô phủ làm khách."

"Nhất định, nhất định."

Âu Dương Dật ôm quyền gật đầu, đưa mắt nhìn một nhóm ba người bọn họ rời đi, lúc này mới xoay người lại mặt mày cong cong, ánh mắt thật giống như được rượu ngon ngâm quá, ôn nhu thanh thuần, dưới chân điểm nhẹ một cái, đã nhảy lên gốc cây cổ thụ ở phía sau, rồi dựa vào thân cây hát lên khúc nhạc, bộ dạng mười phần là tay ăn chơi, đáng tiếc lại làm cho người ta nhìn thấy đã có cảm giác chán ghét, cái loại ý nghĩ xấu xa này, thấy người trong lòng đã muốn khi dễ chọc giận nàng.

Cách đó không xa hai gã thủ hạ vẫn đứng im lặng, xem ra chủ tử quả thật rất thích tiểu cô nương kia, nên mới vui vẻ như vậy.

Thời điểm Tô Diễm cùng Phượng Lan Dạ chạy về Tiêu thành, thì trời đã sáng rồi, ba người cũng vô cùng mệt mỏi, trở về phòng riêng của mình nghỉ ngơi, nếu có chuyện gì thì để sau hãy nói đi.

Ngủ một giấc thẳng đến xế chiều mới tỉnh, Phượng Lan Dạ mới vừa mở mắt, liền thấy Đinh Đường vẻ mặt lo lắng, nhìn nàng tỉnh lại, liền đi tới hầu hạ nàng, muốn nói cái gì đó lại thôi.

Phượng Lan Dạ miễn cưỡng hỏi thăm: "Có lời cứ nói, đừng ấp úng thế."

Đinh Đường lập tức kính cẩn nghe theo, mở miệng: "Tiểu thư, cái Âu Dương công tử kia đã tới phủ báỉ phóng người, nhưng lại cùng tại Bách Lí công tử đang ở đánh nhau, lão gia thật vất vả mới khuyên được nhị vị, hiện tại đang chính sảnh của Tô phủ ngồi đợi?"

"Cái gì?"

Phượng Lan Dạ đưa tay vò đầu, nàng làm sao lại gặp phải kẻ điên như thế, hai người nam nhân này đều động kinh a, sao lại đánh nhau, thật là buồn cười chí cực, nàng cũng sẽ không thích bất cứ người nào trong bọn họ, xem ra Tiêu thành đã không thể ở lâu nữa, nàng phải mau sớm hồi kinh thôi, mật thư kia đã ra roi thúc ngựa chỉ sợ còn phải thêm mấy ngày nữa mới có thể đến, hiện tại ở nơi này, nàng quyết định chuyện gì cũng không làm, hai người nam nhân này tự giải quyết đi, để cho bọn họ hiểu, nàng không có coi trọng bất kỳ người nào trong bọn họ.

Phượng Lan Dạ ý đã định, liền lắc đầu: "Để cho bọn họ náo đi, không cần để ý tới."

Đinh Đường nghe xong lời chủ tử nói..., cũng thật không để ý tới, hơn nữa nàng xem ra tiểu thư ai cũng không thích, mặc dù không rõ, bất quá nàng cũng không nhiều lời, chỉ hầu hạ Phượng Lan Dạ đứng dậy, rồi chuẩn bị đồ ăn làm cho nàng dùng bữa.

Dùng xong thiện, một người núp ở bên trong gian phòng đọc sách, sau đó Vụ Tiễn rời giường rồi sang đây.

"Nghe nói có người vì người đánh nhau."

"Đừng nói nữa, bọn họ đều điên."

"Vậy người chuẩn bị giải quyết như thế nào?" Vụ Tiễn quan tâm hỏi thăm, nàng xem ra hai người kia thực lực cũng không nhỏ, công phu cũng tốt, người lại tuấn, nếu không có Nam Cung Diệp, thật cũng có thể chọn một người, đáng tiếc bây giờ lòng Lan Dạ đã có người rồi, cho nên sự xuất hiện của bọn hắn chỉ là một loại quấy nhiễu, nhưng hình như người ta không biết, ít nhất phải để cho bọn họ hiểu, nàng đã có người trong lòng.

"Ta sẽ cùng bọn họ nói rõ ràng."

Phượng Lan Dạ hít một hơi dài, không thích chính là không thích, nàng không thích làm việc dây dưa kéo dài, cho nên khuya hôm nay trước tiên sẽ cùng Bách Lí Hạo nói cho rõ ràng, thật nghĩ không ra một người ôn văn nội liêm như hắn sao có thể đánh nhau đây, thật điên rồi mà.

"Ừ, tốt nhất là như vậy, ngàn vạn không thể để cho bọn họ vì yêu mà sinh hận, đến lúc đó có thể bị phiền."

"Biết rồi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, nghe lời Vụ Tiễn nói cũng đúng, nếu không thể trở thành người yêu, thì cũng không nên trở thành địch nhân, nếu có địch nhân như thế, không biết phải phí bao nhiêu sức lực để đối phó bọn họ a, cho nên chuyện này nhất định phải mau sớm giải quyết.

Ban đêm, Phượng Lan Dạ còn chưa có đi tìm Bách Lí Hạo, thì Bách Lí Hạo cũng là đã tìm tới cửa.

Phượng Lan Dạ vốn đang muốn gặp hần, liền dẫn theo Đinh Dương, đi ra khỏi Thước Dực hiên cùng Bách Lí Hạo ở trong sân tản bộ, dọc theo đường đi hai người cũng không có nói chuyện, Bách Lí Hạo dường như nhớ tới cái gì liền thở dài.

"Hôm nay tại sao người không xuất hiện?"

Vào ban ngày, hai người bọn họ vì nàng đánh nhau, cũng là muốn nàng sẽ xuất hiện, kết quả là nha đầu này làm như không biết, thật khiến cho người ta buồn bực đến cực hạn, hần nhin một ngày, rốt cục cũng nhin không được, muốn biết nha đầu này nghĩ như thế nào, nàng sẽ không thích Âu Dương Dật chứ, nghĩ tới đây trong lòng hần liền rất khó chịu, quay đầu nhìn về Phượng Lan Dạ.

Chỉ thấy trong đêm tối, mặt của nàng thật giống như minh châu sáng chói trong mông lung sương mù, như ánh trăng trên bầu trời đêm, cao nhã như hoa sen mới nở, làm cho người ta nhìn không dời mắt, trái tim của Bách Lí Hạo bỗng nhiên nhu hòa, hần vươn tay ra muốn kéo tay Phượng Lan Dạ, lại bị nàng rất nhanh tránh được, nàng lui về phía sau một bước, bình tĩnh nhìn hần, không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng.

"Bách Lí Hạo, ta và người chẳng qua là bằng hữu, bằng hữu bình thường, ta không biết người sẽ thích ta, cho nên xin người thu phần tình cảm này, ta không cần."

Bách Lí viên không nghĩ tới Phượng Lan Dạ lại gọn gàng dứt khoát từ chối, như thế quyết liệt, như thế lãnh mạc, trong lòng không khỏi đau, liền vươn tay che ngực, tình cảm âm thầm của hần, còn chưa kịp nảy mầm, liền bị bóp chết trong trứng nước sao? Hần không cam lòng, mở đôi mắt to kinh ngạc nhìn Phượng Lan Dạ, lời nói của tiểu nha đầu này thật đả thương người, thế nhưng nàng lại bình tĩnh như vậy, ngay cả thanh âm cũng rất xa cách.

"Tại sao? Bởi vì người thích Âu Dương Dật kia sao?"

Phượng Lan Dạ nghe lời nói của Bách Lí Hạo, liền không nhịn được cười yếu ớt, lắc đầu: " Âu Dương Dật hẳn là cái gì chứ? Bách Lí Hạo, ta không muốn thương tổn người, bởi vì người từng trợ giúp ta rất nhiều, ở trong lòng ta, người là bằng hữu của ta, Âu Dương Dật sao? Ngay cả bằng hữu cũng không phải."

"Vậy tại sao người lại cự tuyệt ta, ta sẽ đợi."

Có lẽ là nàng còn quá nhỏ, Bách Lí Hạo như thấy được một hi vọng, trong mắt vừa hiện lên tia sáng , Phượng Lan Dạ quay đầu đi ở phía trước, đi theo Đinh Đường ở phía sau cách đó không xa.

Phượng Lan Dạ ngửa đầu lên nhìn ánh trăng trên trời, chậm chậm mở miệng.

"Bởi vì ta đã có người trong lòng, người kia đang đợi ta."

Lúc nàng nói ra những lời này, giọng nói rất ôn nhu, ôn nhu đến hiếm thấy, chỉ một câu nói, đã có thể thấy được tình cảm tràn đầy như mặt nước, trái tim Bách Lí Hạo thoáng cái bị kích thích, thật không dễ chịu, hẳn không nghĩ tới kết quả lại như vậy, hẳn vẫn cho là nàng quá nhỏ, tình cảm chưa có, cho nên hẳn nghĩ sẽ ở bên cạnh nàng, đợi đến khi nàng phát hiện mình thích nàng, nhưng thì ra người ta sớm đã có người trong lòng rồi, chuyện này thật làm cho lòng người vừa đau vừa khổ sở, Bách Lí Hạo nghĩ tới đây, cũng không còn cách nào ở bên cạnh Phượng Lan Dạ nữa, xoay người rời đi.

Phía sau Phượng Lan Dạ quay đầu lại nhìn Bách Lí Hạo đi xa: "Ta tin tưởng người sẽ gặp được một cô gái thật lòng yêu người."

Đáng tiếc Bách Lí Hạo nghe không lọt, hiện tại hẳn cảm giác được mình rất thất bại, làm người cũng không thành công, lòng tin đã bị đánh bại.

Phượng Lan Dạ thở dài, quay đầu đi trở về, Đình Đường đi theo phía sau nàng, nhẹ giọng mở miệng: “Người trong lòng của tiểu thư, ta đoán nhất định so sánh với Bách Lí công tử cùng Âu Dương công tử còn xuất sắc hơn.”

"Xuất sắc hơn sao?"

Trong đầu Phượng Lan Dạ hiện lên bóng dáng của Diệp, là rất xuất sắc, so sánh với bất cứ người nào cũng đều xuất sắc hơn, có lẽ trong mắt tình nhân xuất Tây Thi, nàng cho là trong thiên hạ chỉ có hãn là xuất sắc nhất, quan trọng nhất trái tim hãn yêu nàng, nàng là người phụ nữ mà hãn cứu, trái tim lạnh như băng cũng nhờ hãn tỉ mỉ đúc kết mới trở thành một người mềm mại như hôm nay, trước kia nàng rất lạnh lùng, bởi vì yêu hãn, khiến cho nàng học cách yêu thương và vui vẻ hưởng thụ.

"Hãn là người xuất sắc nhất trong thiên hạ, hơn nữa rất yêu ta."

Khóe môi Phượng Lan Dạ vẽ ra nụ cười ôn nhu, vẻ mặt hạnh phúc, đi phía sau Đình Đường thật lòng cao hứng, .

"Tiểu thư, chúng ta đi về nghỉ ngơi đi."

Nàng cũng không hỏi tới Phượng Lan Dạ xem người kia là ai, bởi vì có một số việc đến thời điểm biết sẽ biết, Phượng Lan Dạ thích Đình Đường chính là ở điểm này, nàng ta vĩnh viễn biết lúc nào nên nói, lúc nào không nên nói, so sánh với Hoa Ngạc thì thông minh hơn nhiều lắm, không biết Hoa Ngạc bây giờ thế nào? Phượng Lan Dạ đầu óc chợt lóe một cái liền nhớ đến Hoa Ngạc.

Chẳng qua nàng tin tưởng Diệp Linh cùng Diệp Khanh sẽ hảo hảo chiêu cố nàng ấy, mặc dù nàng ấy u mê, nhưng ở trong Tề vương phủ, họ sẽ không có bạc đãi nàng ấy.

Nghĩ tới đây liền nhanh chóng xoay người đi, cùng Đinh Đường trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền nghe được Bách Lí thần y rời đi Tiêu thành, Phượng Lan Dạ nghe được cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã giải quyết được một người, mặc dù Bách Lí Hạo hiện tại có chút khổ sở, nhưng cũng may tình cảm không sâu, rất nhanh sẽ được giải thoát, kế tiếp phải giải quyết Âu Dương Dật liền mới được, người này không hiểu từ đâu xuất hiện, rồi bỗng nhiên quần lấy nàng, Phượng Lan Dạ vừa nghĩ tới hắn liền thấy phiền.

Hơn nữa nàng không biết phải đi đâu tìm hắn, thời điểm muốn tìm hắn mới phát hiện, nàng cùng hắn căn bản là chưa quen thuộc, trừ biết hắn gọi là Âu Dương Dật, những thứ khác thì không biết gì cả, nhà của hắn ở nơi nào, hắn làm cái gì, bởi vì tìm không được hắn, cho nên trì hoãn mấy ngày.

Mấy ngày sau, Âu Dương Dật cũng tự động xuất hiện, vừa đến đã tới bãi phỏng Phượng Lan Dạ.

Lần này Tô Diễm không có ở quý phủ, Tô phu nhân cũng đến nhà người khác thưởng trà rồi, cả quý phủ chỉ có hai tỷ muội bọn họ, Vụ Tiên biết Lan Dạ phải xử lý chuyện Âu Dương Dật, liền cho nàng một người đi chiêu đãi khách nhân.

Chính sảnh Tô phủ, Âu Dương Dật không có biết điều đang nghiên người dựa vào ghế, đến chỗ nào đều không thay đổi được bộ dạng du côn, nhưng hắn du côn rất có tính cách, xấu xa mang theo chút quý khí, làm cho người ta không sinh chán ghét, thời điểm cười lên cả khuôn mặt càng vô hại, nhìn thấy Phượng Lan Dạ lại ánh mắt càng híp thành hình trăng lưỡi liềm, lòng tràn đầy vui vẻ hài lòng.

“ Thanh Nhã, nghe nói người đem Bách Lí Hạo kia đuổi ra ngoài rồi, ta thật là thật cao hứng.”

Phượng Lan Dạ thần sắc mang theo một cổ uy nghiêm, khóe môi hiện lên nụ cười yếu ớt, không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng: "Ai nói ta đuổi đi hử, chính hử muốn đi, huống chi chuyện này liên quan gì tới người?"

Cười đến cả khuôn mặt đều sáng rỡ, bất quá bây giờ là ban ngày, nên Phượng Lan Dạ đem Âu Dương Dật nhìn cẩn thận, nam nhân này lớn lên thật rất tuấn, vóc người cao ráo thon dài, một bộ áo choàng màu bạc, bên hông buộc đai lưng có thêu hồng mai, buông thõng một khối thượng hạng ngọc bội, gương mặt lại càng cuồn phóng anh tuấn, tóc mai vào vén xéo phía lông mày, ánh mắt say đắm, thật giống như một loại rượu ủ, da thịt trắng nõn càng hợp với đôi môi hồng nhạt của hử, đôi môi đó đang phối hợp với nụ cười tà mị, quanh thân trên dưới, thật là đẹp mắt hơn người.

Nghe lời nói của Phượng Lan Dạ..., hử càng cười xán lạng như hoa đào.

"Tất nhiên là bởi vì ta nên mới đuổi hử đi, chẳng lẽ ta không nên cao hứng sao?"

Lời này lập tức làm cho Phượng Lan Dạ đen mặt, nam nhân này thật không biết xấu hổ, nàng thừa nhận hử lớn lên đẹp trai, lớn lên tuấn, bất quá hử đừng tự cho là đúng có được không.

" Âu Dương Dật, người tại sao lại nghĩ ta đuổi Bách Lí Hạo đi là vì người, nói thật ra, hử coi như là bằng hữu của ta, mà người ngay cả bằng hữu cũng không phải, ta không hiểu được mục đích xuất hiện của người là gì, ta chỉ là nữ nhi của một Tri Phủ nhỏ nhỏ của Tiêu thành, có cái gì đáng giá cho người quan tâm ."

Phượng Lan Dạ dứt lời, nụ cười Âu Dương Dật càng sâu, càng phát ra vô sỉ, chẳng qua lời nói phía sau của hử mới thật sự làm cho người ta nổi điên.

" Thanh Nhã, người không nên tự ti, phải tin tưởng là ta thật sự động tâm với người."

Phượng Lan Dạ rốt cục đã không thể nhịn được nữa, trực tiếp phát điên, đứng bật dậy tức giận chỉ ra ngoài cửa: "Âu Dương Dật, người, lập tức rút ra khỏi Tô phủ cho ta, ta là tự ti, ta là không tin rằng, người cứ nghĩ như vậy cũng được, tóm lại người sau này đừng có xuất hiện trước mặt ta là được."

"Thanh Nhã, người không tin sao?"

Lần này Phượng Lan Dạ trực tiếp cầm đồ ném qua, chỉ nháy mắt một bình hoa bị nện hư, bất quá không có ném trúng người Âu Dương Dật, người này thân thủ rất tốt, lập tức né tránh, cho nên nó bị rơi trên mặt đất.

Phượng Lan Dạ nhìn Âu Dương Dật, mở miệng gằn từng chữ: "Người nghe kỹ cho ta, ta chỉ nói một lần, ta đã có người trong lòng rồi, cho nên sau này đừng tự cho là đúng nữa? Được rồi, lập tức rút ngay đi."

Âu Dương Dật một khắc trước còn cười đến rực rỡ như ánh mặt trời, một khắc sau nhờ lời nói của Phượng Lan Dạ mà bị đẩy xuống vực sâu, khuôn mặt bị thương, ủy khuất nhìn nàng, tựa hồ nàng đã làm cái gì đó thật có lỗi với hắn, Phượng Lan Dạ căn bản không thèm để ý tới hắn, đến ngoài trước cửa kêu lên: "Quản gia, tiễn khách, sau này không cho phép người này vào phủ nữa."

"Tiểu thư, này?"

Quản gia mang vẻ mặt khó mà làm việc, tiểu thư phân phó hắn không dám không nghe, bất quá lão gia thật giống như xem công tử này là khách nhân, nụ cười trên mặt Âu Dương Dật thu lại, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài, rất nhanh rời khỏi Tô phủ.

Phượng Lan Dạ thấy Âu Dương Dật đi khỏi, hơn nữa trước khi đi ánh mắt như bị thương, điều này càng khiến cho nàng tin tưởng, mình vừa giải quyết tốt, tuy nói là bị tức muốn chết, bất quá có thể giải quyết bọn họ cũng là chuyện may mắn, hít một hơi sâu, cuối cùng dẫn Đinh Đường đi ra ngoài.

Những ngày kế tiếp, Âu Dương Dật quả nhiên không xuất hiện, xem ra đã bị Phượng Lan Dạ đả kích rồi, cho nên không mặt mũi xuất hiện, người nào đó nghĩ như thế, nên yên tâm thoải mái hơn.

Tri Phủ Tô Diễn của Tiêu thành phái người đưa tin vào Thụy Vương Phủ, Ngũ hoàng tử Thụy Vương gần đây đã đứng ở triều đình trợ giúp Hạo Vân để xử lý chút ít chính vụ, hơn nữa gần đây cũng lấy được tin tức, đều có tin đồn về chuyện hai thôn này, thậm chí còn thiêu diệt nên lời đồn về quỷ quái, điều này đối với triều đình cũng không phải là chuyện tốt, nên khi vừa nhận được mật báo, lập tức đem mật báo đưa lên cho phụ hoàng, Hạo Vân để vừa nhìn thấy liền giận dữ, không nghĩ tới Nghiêm Văn Hoa kia lớn mật như thế, ngay cả mỏ vàng của quan gia cũng dám động, khó trách gần mỏ vàng kia khai thác không ra tỉ lệ vàng tốt, thì ra là bị người động tay chân, Hạo Vân để tức giận, sắc mặt khó coi cực kì, nhìn về Thụy Vương.

"Duệ Nhi, lập tức phái Tây Môn Vân mang tinh binh đi sào huyệt tiêu diệt, còn nữa nhất định phải đem dân chúng bị những người kia bắt giữ giải cứu ra, an bài thích đáng cho những người này."

"dạ, nhi thần tuân chỉ."

Thụy Vương Nam Cung Duệ lĩnh mệnh, sau đó nhớ tới còn một chuyện cần xin chỉ thị Hạo Vân đế: "Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện bẩm báo."

"Nói?"

Hạo Vân đế tinh thần cũng không phải là quá tốt, bây giờ tinh lực của hắn không bằng trước đây, luôn ngã bệnh, cho nên không ít chính vụ giao

cho trong tay Nam Cung Duệ, để cho hắn học xử lý giang sơn, có lẽ hắn rất nhanh sẽ tiếp nhận ngôi vị.

" Tri Phủ Tiêu thành Tô Diễm, nhi thần đã phái người thăm dò qua, thanh danh vô cùng tốt, hơn nữa là người chính trực, xuất thân là một võ tướng, cũng là người có tài có thể sử dụng, hiện tại chức Binh Bộ Thị Lang còn trống không, nhi thần muốn đem hắn triệu hồi kinh thành."

Hạo Vân để híp mắt suy nghĩ một chút, Thụy Vương hồi kinh không lâu, tuy nói rất nhiều người hiểu mình sẽ cho hắn tiếp vị, nhưng rốt cuộc vẫn mới vừa hồi kinh, chỉ sợ những người đó có điều chỉ giả vờ, có người của mình cũng tốt, nên liền gật đầu đồng ý: "Tốt, vậy trăm sẽ thảo một đạo thánh chỉ, để cho Tây Môn Vân mang theo, đợi xử lý xong toàn bộ chuyện mở vàng, liền để Tô Diễm kia theo đoàn binh hồi kinh."

" tạ ơn phụ hoàng."

Thụy Vương lui ra ngoài, thật ra hắn căn bản vô tâm với ngôi vị hoàng đế, chẳng qua là triều đình nhân tài nhiều có thể sử dụng cũng rất tốt, mỗi khi nhớ tới bản thân mình, ánh mắt của Thụy Vương Nam Cung Duệ không khỏi âm ảm, hắn thật không muốn để cho phụ hoàng thương tâm, nhưng là...?

Thụy Vương Nam Cung Duệ không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, liền xuất cung đi phủ tướng quân tuyên hoàng thượng khẩu dụ, rất nhanh thái giám trong cung cũng đem thánh chỉ đưa tới, Tây Môn Vân nhận được ý chỉ, cả đêm mang năm ngàn tinh binh bí mật rời kinh, đi trước Tiêu thành đi, bởi vì sợ để lộ hành động, làm lỡ đại sự, cho nên đoàn người giục ngựa chạy như điên, một chút nghĩ ngơi cũng không có nghĩ ngơi, dùng bảy tám ngày thời gian, cuối cùng đã chạy tới Tiêu thành, nhưng lại không muốn kinh động người trong thành, cho nên đem năm ngàn tinh binh ẩn ở ngoài thành, mình một người dẫn hai thủ hạ cải trang vào thành, chạy thẳng tới phủ nha.

Tô Diễn biết người đến là Tây Môn Vân tướng quân, đã sớm trầm ổn đem người dẫn tới bên trong Tô phủ, bọn họ làm chuyện này, những người trong phủ nha còn không có biết, cho nên tốt nhất vẫn tránh bọn họ, để ngừa tiết lộ tin tức.

Bên trong chính sảnh Tô phủ, chủ khách phân chia mà ngồi, có người bưng lên nước trà rồi lui xuống, hai người bắt đầu thương định kế hoạch, hi vọng một kích bắt trọn Nghiêm Văn Hoa cùng mở vàng tư.

Bởi vì chuyện này hai nữ nhi vẫn tham dự, cho nên Tô Diễn liền phái một người đi qua hỏi thăm nữ nhi có muốn tham dự chuyện này hay không? Tây Môn Vân tướng quân cũng biết Tô phủ có hai nữ nhi vẫn là nữ trung hào kiệt, nên không khỏi hiếu kỳ, muốn nhìn một chút đến tột cùng là dạng kì lạ cô gái gì .

Bất quá Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng không có xuất hiện, nếu người triều đình đến, phụ thân cùng người triều đình tự nhiên có thể nhất kích tiêu diệt những người kia, chẳng qua các nàng thật đúng là tò mò người tới là ai, nên phân phó Đinh Đường đi trước dò thăm tình tình, xem một chút người từ kinh thành tới là ai, tỷ muội hai người thì ở trong phòng chờ tin tức, Đinh Đường rất nhanh liền dò thăm được tin tức rồi tới đây bẩm báo.

"Tiểu thư, nghe nói là một vị Đại tướng quân, nô tỳ đã len lén liếc nhìn một cái, hăn lớn lên thật tuấn a."

Trong triều anh tuấn Đại tướng quân có hai ba người, bất quá những người khác đã được phân công ở các biên cảnh, trấn thủ kinh thành chỉ có một vị thôi.

"Tây Môn Vân."

Hai người bật thốt lên, Phượng Lan Dạ cũng hơi lơ đãng, bởi vì nàng đã đổi dung mạo, tương đối mà nói, nàng đã không còn là Phượng Lan Dạ, mà

là Tô Thanh Nhã của Tiêu thành, nhưng Vụ Tiễn thì không giống, nàng ấy mặc dù một bên dung nhan bị phá hủy, nhưng nếu thật lộ ra một nửa bên mặt còn lại, sẽ dễ dàng sẽ nhận ra nàng là An vương phi Tư Mã Vụ Tiễn.

" Muốn đi gặp không?" Phượng Lan Dạ nhìn về Tư Mã Vụ Tiễn, Vụ Tiễn liền lắc đầu, gặp làm cái gì.

" Không cần gặp, đợi đến khi chiến thắng, chúng ta nên trở về kinh."

Hai ngày này nàng vẫn một mực nghĩ, sau khi Lan Dạ vào kinh, nàng có nên một mình đi lưu lạc giang hồ hay không, nhưng cuối cùng vẫn là nghĩ cố gắng ở lại , nếu như Nam Cung Quân quả thực bỏ qua hết thảy cùng nàng rời đi kinh thành, như vậy nàng sẽ nghĩ đến ân tình kia, nếu như hẳn không muốn, vẫn chấp niệm ở lại kinh thành, như vậy từ đó về sau, bọn họ đã không thể ở cùng nhau nữa.

"Ừ."

Đình Đường đứng ở một bên nghe lời của các nàng, dễ dàng liền đoán ra các nàng cùng tới vị kia tướng quân kia có quen biết a, nghĩ đến đây, trong lòng nàng kích động hẳn lên, xem ra tiểu thư là người có lai lịch lớn a, khó trách lại có tư thế ở cuồng ngạo như vậy.

Trong phòng an tĩnh lại, lúc này Tiểu Hoàn từ bên ngoài đi tới, cung kính cúi đầu bẩm báo: "Tiểu thư, có hai nữ tử muốn gặp người."

“ Cho vào."

Phượng Lan Dạ biết là Đông Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh, liền phân phó Tiểu Hoàn đem các nàng mang vào .

Tiểu Hoàn lên tiếng xong lui ra ngoài, rất nhanh liền dẫn hai người tới đây, Đông Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh cung kính hành lễ với hai tiểu thư , sau

đó mở miệng: "Chúng ta đến là muốn hỏi một chút, chuyện chúng ta làm Tô tiểu thư có vừa ý không, có phí bạc không?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, người trong kinh đến nhanh như vậy, tự nhiên các nàng có năng lực, những tin tức này liên tục truyền về kinh thành, sẽ khiến người chú ý, cho nên Hạo Vân để mới hạ chỉ sớm, bởi vậy có thể thấy được các nàng đúng là làm việc rất chân thành .

"Ừ, không có phí bạc này."

Đông Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh nghe thấy, gật đầu coi như là đối với chuyện lần này đã có một giao kết rồi, sau đó cùng Phượng Lan Dạ cáo an lui ra ngoài.

Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn các nàng lui ra, sau này vào kinh sẽ cần rất nhiều nhân thủ, mà hai người đúng là có thể dùng, đều có thân thủ, trước kia lại mở tiêu cục, hiện tại cũng có quen biết trong giang hồ, tự nhiên là có năng lực, sau này các nàng hồi kinh, người hầu không thể thiếu, tuy nói. , Đinh Đường rất thông minh, nhưng cần phải đi theo phía sau nàng hầu hạ, về phần Tiểu Hoàn, chỉ có thể ở lại làm một tiểu nha đầu thôi, nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ liền có chủ ý, nàng nhìn về phía Đinh Đường nói:

"Đinh Đường, đi gọi hai người các nàng quay lại, ta có lời muốn hỏi các nàng ."

"Dạ, tiểu thư."

Đinh Đường vọt ra ngoài đi gọi người, trong phòng Vụ Tiễn nhìn Phượng Lan Dạ, không nhịn được cười lên: "Người có phải lại muốn lưu hai người các nàng hay không?"

"Ta nhìn thấy họ rất tốt, bên cạnh cần phải có một ít người dùng được, hiện tại đi theo ta, chính là người của ta, không phải là người trong phủ,

người cũng nên tìm một vài người dùng được đi, sau khi vào kinh, biển ảo khó lường, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì a?"

Lần này Tư Mã Vụ Tiễn cũng đem lời của nàng nghe lọt được, gật đầu nhớ tới cái gì: "Ta cũng chọn trúng được một người, nghe người vừa nói như thế, có thể đem nàng hảo hảo gọi tới, nàng là tên khất cái, hai ngày trước ta ra đường mua đồ cho nàng một lượng bạc, nàng cũng nói muốn đi theo ta, tên gọi là tiểu Mạn."

Thật ra thì nàng cũng có tỳ nữ rất tốt, đó là hai người Tiểu Đồng cùng Tiểu Khuê, đáng tiếc lúc nàng chạy tới Bắc cảnh, chỉ dẫn theo Văn Lương, cũng không có mang hai người các nàng theo, nghĩ đến Văn Lương, tâm Vụ Tiễn liền rất khó chịu, Văn Lương theo nàng nhiều năm, nàng biết hẳn thích nàng, đáng tiếc nàng chỉ xem hắn là huynh trưởng, hai người vẫn sống nương tựa lẫn nhau, nhưng cuối cùng hắn lại chết, nghĩ đến đây trong mắt hiện lên đầy nhiệt khí.

Phượng Lan Dạ lập tức cảm nhận được tâm tình của nàng không tốt, liền vươn tay ra nắm lấy tay nàng: "Có phải nhớ tới chuyện không vui rồi hay không? đừng suy nghĩ, cũng là vì ta."

Vụ Tiễn lập tức ngửa đầu lên nhìn Phượng Lan Dạ, sau đó nhẹ vỗ trán nàng một cái: "Người nói hồ đồ cái gì đó, tiểu hồn đản này, người người nào a, là muội muội của ta."

"Dạ, tỷ tỷ" Phượng Lan Dạ lập tức giống như làm nũng tựa vào bả vai của Vụ Tiễn, tâm của Vụ Tiễn cũng ít đau một chút, lực chú ý không còn ở nơi chuyện trước kia, lúc này Đinh Đường dẫn Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh đi đến, ba người ngoan ngoãn đứng đó.

Phượng Lan Dạ ngửa đầu lên nhìn về Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh, khóe môi vẽ ra nụ cười yếu ớt, từ từ mở miệng.

"Nếu ta cho hai người các người sau này đi theo ta, có bằng lòng hay không ? Cuộc sống sau này sẽ tốt hơn, mà không còn hèn mọn như trước."

Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh hiếu kỳ giống như nghe được thanh âm từ thiên đường, trước kia trong nhà các nàng mở tiêu cục, sau đó thì lưu lạc, người nhà cũng phân tán ra riêng để kiếm sống, mà các nàng liền kết phường mở ra một nhà Tiểu khách điểm, tuy nói làm lão bản, nhưng vì không có người phía sau chống lưng, không có tiền vốn nên làm ăn rất khó khăn, chỉ có thể đủ ấm no mà thôi, thật sự kiếm tiền không được bao nhiêu, bây giờ nghe Phượng Lan Dạ hỏi các nàng như thế, thì sửng sốt một chút rồi mở miệng hỏi.

"Ô tiểu thư thật nguyện ý giữ chúng ta sao?"

Hai người bọn họ vốn cũng có ý nghĩ này, bởi vì nghe những người trong thành nghị luận, biết Ô tiểu thư là một chủ tử lợi hại, nên rất khâm phục, chẳng qua là trên người các nàng một thân giang hồ nghèo túng, không có ôn nhu mềm mại như những người từ nhà giàu có lớn lên, cho nên mới không dám động tâm tư, hôm nay vào phủ, còn muốn nói ra, đáng tiếc cuối cùng vẫn là thôi, chẳng qua là không nghĩ tới Ô tiểu thư lại nói ra lời này.

Phượng Lan Dạ gật đầu, Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh lập tức quỳ xuống tới :
"Dạ, từ nay về sau chúng ta sẽ đi theo tiểu thư."

Hai người các nàng, thân thể trong sạch, không có người nhà liên lụy, đã vào phủ cũng không mang theo phiền toái gì.

" ừ, các người đi theo ta, nhất định phải nhớ hai chuyện, thứ nhất, thân thể là tự do, nếu như tương lai có một ngày muốn rời đi, tùy thời có thể cùng ta nói một tiếng, thứ hai phàm đã đi theo ta, trong lòng phải toàn tâm toàn ý chỉ có chủ tử, không thể có hai lòng, nếu như bị ta phát hiện, không phải chỉ bị tróc da bong thịt đơn giản như vậy."

Phượng Lan Dạ nói xong, Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh lập tức gật đầu: “dạ, Tiểu Ngư cùng Vạn Tinh ghi nhớ tiểu thư dạy bảo.”

"Đứng lên đi, ta tin tưởng tương lai các người sẽ không hối hận, bây giờ trở về đi thu thập đồ rồi an bài mọi thứ, sau đó trở lại đến tìm Đinh Đường thu xếp."

“Dạ”

Hai người lui ra ngoài, trong phòng Đinh Đường thật cao hứng, nàng cùng Tiểu Ngư và Vạn Tinh quan hệ vốn là không tệ, hiện tại lại cùng nhau phụng dưỡng tiểu thư, tất nhiên sẽ cao hứng.

Vụ Tiễn cũng cười, Lan Dạ đã có thêm người hầu, mà nàng cũng không thể kém cỏi hơn được, nghĩ vậy liền đứng lên: "Được rồi, ngồi một hồi có chút mệt mỏi, ta trở về nghỉ ngơi một chút đây."

"Vụ Tiễn, người đi đi, đừng quên cái tiểu nha đầu mà người đã chọn trúng, hỏi một chút xem nàng ta có muốn đi theo người không, nếu có cứ mang theo đi."

“tốt.”

Đại tướng quân Tây Môn Vân cùng Tri Phủ Tô Diễn, chế định kế hoạch, cả đêm bí mật điều binh tướng ở bên trong phủ nha cùng tinh binh từ kinh thành mang đến, hợp hai làm một, một phần ở mặt trước núi đi vào, khống chế được người trong tay Nghiêm Văn Hoa, một phần vào từ phía sau núi, xét xử mở tử, bắt hết mang về.

Sau khi trời tối là hành động, binh lính vây núi Vụ Thành, nửa đêm tấn công, cuối cùng quả nhiên thu được toàn thắng, mỏ vàng trên dưới hoàn toàn nộ bị khống chế, ngay cả Nghiêm Văn Hoa cũng bị bắt, Nghiêm phủ trên dưới toàn bộ bị giam vào đại lao, đồ bên trong phủ cũng bị kê biên tài sản, nghe nói ở dưới đất hậu viện đào ra hơn mười rương hoàng kim, giá trị

hai ba trăm vạn lượng, một Tri Phủ nhỏ nhỏ mà tham được nhiều tiền bạc như vậy, không khỏi không để cho người khác chắc lưỡi hít hà.

Vụ án lần này lập tức do Tây Môn Vân đảm nhận, hăn phái ngựa tám trăm dặm nhanh chóng mang đến kinh thành, Tây Môn Vân dẫn theo binh tướng trong tay, xử lý tiếp chuyện tình, cũng chờ đợi chỉ thị mới của hoàng thượng.

Hạo Vân để nhận được tin tức này, tức giận, lập tức phân phó Hình bộ tiếp nhận vụ án lần này, phúc thẩm án mở vàng Mạnh Tân, chuyện này khiến cho triều đình oanh động, đây là một đại án kế sau án của Trữ phủ, liên tiếp hai sự kiện đều là tham ô đại án, Hạo Vân để chân chính nổi giận, lập tức trước mặt văn võ bá quan phát ra trọng lệnh.

Nếu như còn có người tham ô nữa, một khi tra ra, tru di cửu tộc, một tên cũng không để lại.

Trong lúc nhất thời trong triều đình nên động thì ngừng, không nên động lại không dám động, cũng đã an ổn đi rất nhiều.

Hình bộ đã tiếp nhận vụ án lần này, nên Tây Môn Vân cùng Tô Diễn đã rút ra khỏi vụ án.

Tây Môn Vân tuyên đọc thánh chỉ của hoàng thượng, Tri Phủ Tô Diễn làm quan chính trực, trung thành đáng khen, đặc biệt phong làm nhị phẩm Binh Bộ Thị Lang, theo Tây Môn Vân tướng quân cùng nhau trở về kinh thành nhận nhiệm vụ.

Ngày hai mươi lăm tháng mười một, Tô Diễn đưa cả nhà già trẻ, theo Tây Môn Vân đi kinh thành, nhậm chức Binh Bộ Thị Lang.

Tô phu nhân cùng hai nữ nhi ngồi một chiếc xe ngựa, mấy nha đầu thì ngồi một chiếc xe khác, đám người Tô Diễn đều cưỡi ngựa mà đi, một đội người ùn ùn trở lại kinh thành, bởi vì người quá nhiều, hành trình cũng

chậm chạp, cho nên trong lúc nhất thời gấp cũng không được, đi một chút thì ngừng, bất quá nữ nhân vẫn không cùng nam nhân có quá nhiều tiếp xúc, Tây Môn Vân mặc dù thấy Tô gia nữ nhi kỳ lạ, nhưng cũng không mạnh mẽ muốn gặp các nàng.

Trên đường, lúc nghỉ ngơi, Vụ Tiễn đã cùng Phượng Lan Dạ nói riêng một chuyện.

"Nhã Nhi, mặc dù ta biết người rất muốn thấy Nam Cung Diệp, nhưng hiện tại thứ nhất ở kinh thành đã xảy ra tình huống nào chúng ta đều không biết, thứ hai chúng ta lấy thân phận nữ nhi Tô gia, nếu để cho người biết người là công chúa mất nước của Vân Phượng quốc, chỉ sợ lại có người đưa ánh mắt nhắm vào người, tuy nói người không sợ, nhưng này chút ít ma quỷ chưa chắc không động đến trên đầu cha mẹ."

Chuyện này Vụ Tiễn là thật tình suy nghĩ, hiện tại kinh thành tình huống như thế nào các nàng đều không biết, đến tốt cùng ai là tốt ai là xấu, hết thảy cũng không phải chỉ mặt ngoài nhìn ra được, cho nên làm việc phải tránh nên tránh mà không thể lỗ mãng, nếu để hại đến cha mẹ, lúc đó hối hận cũng không kịp.

"Tỷ tỷ, ta biết, người yên tâm đi."

Tuy nói nàng hận không thể nhanh chóng hồi kinh để gặp Nam Cung Diệp, nhưng làm như thế nào, nàng đều cân nhắc rất kỹ, sẽ không để cho người vô tội bị dính líu, huống chi là Tô phụ Tô mẫu, mấy tháng không thấy còn được chăng lẽ không nhìn được một ngày hai ngày, thời điểm nên thấy tự nhiên sẽ thấy.

Tỷ muội hai người thương lượng xong thì nghỉ ngơi một lát, liền lên đường hướng kinh thành mà đi, bởi vì nhiều người cho nên đi một chút thì ngừng nên vô cùng chậm, vốn là nửa tháng lộ trình, kết quả kéo dài đến hai

mười ngày, đợi đoàn người các nàng trở lại An Giáng thành thì đã gần cuối năm.

Trước cửa An Giáng thành.

Tây Môn Vân cùng đoàn người bọn họ tách ra vào thành, bởi vì nhiều người sợ làm cho dân chúng hoảng sợ, hấn phái thủ hạ dẫn Tô Diễn vào thành, trước mắt bọn họ vào thành, nơi ở chính là phủ đệ của Binh Bộ Thị Lang, Binh Bộ Thị Lang trước kia bị hoàng đế bãi chức, giáng xuống mấy cấp, điều ra ngoài địa phương khác ở, chỉ sợ vĩnh viễn về không được An Giáng thành, nên phủ đệ của hấn Thụy Vương để lại cho Tô gia ở.

Trong thành, người ta tập nập vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người thu mua hàng tết, xe ngựa ở trên đường cái xuyên qua, thanh âm cò kè mặc cả nóng bỏng mà kéo dài, Phượng Lan Dạ vén rèm nhìn ra phía ngoài, đường phố quen thuộc, vẫn huy hoàng như cũ hai bên đường các cửa hàng đã treo lên đèn lồng màu đỏ, nàng không khỏi đang nhớ lại pháo hoa năm trước, sáng loá rực rỡ, loá cả chân trời, mà hấn lại xuất sắc như vậy, như một ngôi sao kề cận bên nàng đêm hôm đó.

Diệp, ta đã trở về.

Phượng Lan Dạ để xuống màn xe, chỉ nghe trên xe ngựa phía sau, thanh âm nầy tiểu nha đầu líu ríu không ngừng, trong lòng không khỏi dâng lên tư niệm, bỗng nhiên nàng muốn nhìn một chút Tề vương phủ như thế nào? Tất cả mọi người có khỏe không? Nên nàng quay đầu nhìn về Vụ Tiễn: "Ta muốn đi qua Bàn Ổ phố, được không?"

Tư Mã Vụ Tiễn ngược mắt nhìn nàng, nhìn trên gương mặt kiều diễm như đoá hoa đào lại bao phủ nhợt nhạt cô đơn, trong đồng tử là thật sâu tư niệm, đáy lòng rốt cuộc cũng không buồn, tiểu nha đầu này thật đúng là rất yêu Tề vương, nàng đang muốn nói chuyện, thì ở một bên Tô phu nhân đã mở miệng: "Vậy thì đi Bàn Ổ phố đi."

Đoạn đường này Tô phu nhân đi cùng với các nàng, đã bao nhiêu đoán ra được hai nữ nhi của mình đại khái chính là người kinh thành, chẳng qua là không biết các nàng vì sao rơi xuống dòng sông ở Bắc cảnh, đối với chuyện này nàng thấy rất kỳ quái, hơn nữa nàng cũng không biết cái Bàn Ổ phố kia, chính là nơi trọng yếu của kinh thành, là chỗ ở của các Vương Tôn quý tộc, mà hơn phân nửa con phố này là phạm vi của Tề vương phủ, những đường phố này bình thường có binh tướng tuần tra, có rất ít xe cộ ghé qua, nhưng Phượng Lan Dạ một lòng muốn nhìn một chút bộ dạng của Tề vương phủ, cho nên mới phải cầu khẩn Vụ Tiễn, mà Tô phu nhân cũng không biết những thứ này, nên đã phân phó phu xe ngựa dừng lại, một đội người toàn bộ ngừng lại.

Thủ hạ binh tướng của Tây Môn Vân giục ngựa tới đây hỏi thăm: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tô phu nhân vén rèm nhàn nhạt mở miệng: "Xin hỏi tướng quân, có thể đi qua Bàn Ổ phố được không?"

Thủ hạ kia sửng sốt một chút, nói thật ra, Bàn Ổ phố bọn họ muốn đi cách đoạn đường này rất xa, hẳn vốn không muốn đi đường vòng, nhưng nghĩ đến phu nhân trước mắt là phu nhân của Binh Bộ Thị Lang tương lai, cái này không trọng yếu, quan trọng là ... Có tin tức nói, bọn họ hiện tại phủ đệ họ ở là do Ngũ hoàng tử Thụy Vương cấp cho bọn họ, nói như vậy người này rất có thể chính là người của Thụy Vương, bọn họ tự nhiên không thể đắc tội, người nọ nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng, đi tới phía trước chỉ huy mọi người đi đường vòng, một đường hướng Bàn Ổ phố đi đến.

Bàn Ổ phố là đất của hoàng tôn quý tộc, vừa đi đến con đường này liền cảm nhận đến không khí khác hẳn, hai bên đường phố là tường rào cao lớn, không nhìn thấy chút nào quan cảnh, dọc theo đường đi chợt có xe ngựa xa hoa lướt qua, nhưng nhanh chóng chạy qua, hoàn toàn không giống nơi khác.

Xe ngựa chậm rãi mà đi, Phượng Lan Dạ vén rèm ra ngắm bên ngoài, chỉ thấy rất xa chiều bài của Tề vương phủ sáng quắc rực rỡ, trên cửa treo màu trắng trù Mạn (chắc là khăn tang), một đèn lồng màu trắng treo ngược ở trước cửa, đợi đến khi xe ngựa đi gần đến, chỉ thấy ba chữ Phượng Lan Dạ to rõ ràng, ở trong mưa gió đã có chút ít mờ nhạt, trước đại môn màu đỏ thẫm, thủ môn thị vệ mặt không chút thay đổi chia ở hai bên mà đứng, hoàn toàn không giống thường ngày thoải mái.

Đang nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên một chiếc xe ngựa từ đằng xa nhanh chóng vượt qua, dừng ở ngoài cửa phủ, phía sau có thị vệ nhảy xuống, vén rèm cung kính mở miệng: "Vương gia, xin xuống xe ngựa."

Một cánh tay trắng bạch vén rèm, chậm rãi bước xuống, ở dưới ánh mặt trời ngạo nghễ đỉnh đặc như vậy, bức người như vậy, quanh thân hào quang bắn ra bốn phía, một bộ màu tím trường bào làm nổi bật được cả người quý phái như châu ngọc, chẳng qua cả người nhưng thật giống như Ngọc Băng vậy, không có nửa phần sinh cơ, cho dù cách xa như vậy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên người hắt lãnh ý, băng hàn thấu xương.

Không biết là có phải cảm nhận được có người đang nhìn hay không, bỗng nhiên hắt chột quay đầu, nhưng lại không thấy người lạ, chỉ thấy đập ngay vào mắt là một đôi con ngươi linh động, thâm thúy thần bí, quen thuộc đến như vậy, hắt chỉ nghe được tim của mình đông một tiếng đập mạnh, vang dội như vậy, tim như bị bóp nghẹt thật khó chịu, sắc mặt hắt tái nhợt, thật nhanh ngửa đầu lên nhìn lại, chỉ kịp nhìn thấy một dung nhan kiều mi như đoá hoa, là người mình không quen, nhưng vì sao lại làm cho hắt cảm nhận được đau lòng, tựa hồ có đồ vật gì đó vừa rơi xuống, người nọ là ai? Vì sao lại để cho trái tim như chết đi của hắt bỗng khơi dậy từng gợn sóng, vì sao chỉ một cái gặp mặt liền đau lòng, tựa hồ như từ đôi mắt đó nhìn thấy sự quen thuộc của người mình yêu, đáng tiếc nàng ta không phải, hắt bỗng nhiên giật mình ngỡ như vừa rồi là một giấc mộng.

Nguyệt Cầm ở bên người thấy chủ tử sắc mặt khó coi, không khỏi khẩn trương hỏi tới: "Chủ tử, sao vậy?"

"Phái người đi tìm hiểu xem, mới vừa rồi, người ngồi bên trong xe ngựa là ai?"

"Dạ, thuộc hạ sai người đi tìm hiểu ngay."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 98

Nguyệt Cẩn nhận mệnh lệnh của Nam Cung Diệp đi làm việc, Nam Cung Diệp quay đầu hướng nội viện đi tới, lúc đi vào cửa không nhìn được lại quay đầu nhẹ lăm bắm, đó là người phương nào? Sau đó đi vào.

Mà ở trong chiếc xe ngựa đã đi xa, Vũ Tiễn vươn tay để màn xe trong tay Phượng Lan Dạ xuống, chậm rãi mở miệng: “Rất nhanh sẽ gặp lại hân thôi.”

Phượng Lan Dạ tựa đầu trên vai Tư Mã Vũ Tiễn, nhìn hân phong thần tuấn lãng như vậy, cô tịch tuyệt vọng như vậy, cũng đau đớn như vậy, hân còn nhớ rõ chuyện của sinh hồn đăng, hân còn đang thương tiếc những ngày hai người bọn họ từng trải qua, đôi lông mày hẹp dài lại làm cho người ta cảm thấy cái lạnh tê tái của mùa đông, đôi mắt sâu tựa như một cái đầm khô nước, dung nhan tuyệt thế gầy gò tuy không làm giảm mỹ lực của hân nhưng lại cho nàng biết, hân không hạnh phúc, hân rất đau đớn, mà nàng đã nhìn thấy hân như vậy, cũng rất đau lòng.

Diệp, ta đã trở lại, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt, không biết người có còn nhận ra ta hay không, có tiếp nhận ta đã thay đổi như vậy được hay không, nghĩ đến đây nàng bỗng có chút đau lòng, một người chưa từng sợ hãi bất kì chuyện gì như nàng lại đối với chuyện này mà bất an.

Tề Vương Phủ.

Bên trong thư phòng được thắp sáng bởi một ngọn đèn dầu, ánh đèn lung linh chiếu sáng một người đang nằm trên giường êm, khuôn mặt tựa như có

điều suy nghĩ, thiếu đi vẻ lạnh lùng hằng ngày, cả người ung dung tựa như một đóa hoa, trơn bóng nhu hòa, nghĩ tới cặp mắt kia, giáo hoạt cùng thanh linh, vừa giống như một hồ nước trong xanh, vừa giống như đôi mắt giáo hoạt của hồ ly, hăn cho rằng cả đời này cũng không thể nhìn thấy đôi mắt ấy nữa rồi, tuy lần nữa thấy được nó, nhưng nàng không phải Lan Nhi, hăn thấy rất rõ ràng, dung nhan như hoa như ngọc kia không phải là hình bóng xinh đẹp ẩn sâu trong lòng hăn, duy chỉ có cặp mắt kia cùng với ký ức trong trí nhớ là giống nhau, làm cho hăn như lâm vào một giấc mộng.

Lan Nhi, nàng có phải đã chết hay không, ngày đó dưới vách đá cũng không tìm thấy hài cốt của nàng, có lẽ là nàng đã được người khác cứu rồi, nhưng là vì sao nàng lại không phải là nàng?

Nam Cung Diệp lâm vào trầm tư thật sâu, trái tim cô quạnh lần nữa dậy nên những đợt sóng ngầm, nhưng rất nhanh liền xuất hiện mâu thuẫn, rõ ràng nàng kia không phải là Lan Nhi, hăn lại còn ở đây nghĩ ngợi cái gì, là hăn có lỗi với Lan Nhi.

Lúc này ở cửa vang lên tiếng động, có người đẩy cửa đi vào, là Nguyệt Cẩn đi theo sau còn có hai người Ngọc Lưu Thần và Thiên Bật Thần, ba người đồng thời đi đến.

Nguyệt Cẩn cung kính bẩm báo: “Vương Gia, thuộc hạ đã điều tra ra rồi, người chúng ta gặp hôm nay chính là gia quyến của Binh Bộ Thị Lang Tô đại nhân.”

Binh Bộ Thị Lang, Tô đại nhân? Nói như vậy nàng ta thật sự không phải là Lan Nhi rồi, mà là tiểu thư của Tô Phủ, nhưng tại sao nàng cùng Lan Nhi nhìn qua rất giống như thế, đặc biệt là đôi mắt kia, làm cho hăn muốn nhìn kỹ một chút, từ ánh mắt của nàng, tìm thấy những ngày cùng trải qua với Lan Nhi, ít nhất làm như vậy, hăn sẽ cảm thấy nàng vẫn còn sống, một ngày nào đó nàng sẽ trở lại.

Không phải nàng đã nói sao? Nếu khắc tên người lên sinh hồn đăng, thì người kia vô luận bị làm sao, cũng sẽ được mang về.

Lan Nhi, bất kể thời gian trôi qua bao lâu, đèn này mãi mãi là bất diệt, nó nhất định sẽ dẫn dắt người trở lại.

Nguyệt Căn đứng chờ ở một bên không biết chủ tử đang suy nghĩ gì, sắc mặt lúc sáng lúc tối, ánh mắt cũng lúc sáng lúc tối, cùng vẻ lãnh mạc thường ngày bớt đi một chút lạnh lùng, mang theo một chút mê mang, một chút tự trách, Vương Gia luôn luôn lãnh mạc thế nhưng lại có bộ dáng này, người đang vì cái gì? ba người nhìn nhau sau khi đưa ra kết luận.

Chẳng lẽ liên quan tới người của Tô Phủ, lúc trước Vương Gia vội vã nhìn ngóng, vẻ mặt có chút hoảng hốt, nghĩ tới đây Nguyệt Căn lập tức khom người mở miệng.

“Vương Gia, thuộc hạ đi điều tra thêm về người của Tô Phủ.”

Nam Cung Diệp chau lại đôi lông mày hẹp dài, lộ ra một chút sáng bóng, phát phát tay, lãnh mị mở miệng.

“Không cần, các người đi ra ngoài đi.”

Ba người lui xuống, Nam Cung Diệp vẫn như cũ dựa vào giường êm, nhắm lại mắt nhàn nhạt nghĩ tới, nếu còn ở trong kinh thành nhất định sẽ gặp nhau thì cần gì đường đột, biết rõ không phải Lan Nhi mà chỉ là một người khác hơi giống nàng thì cần gì cứ phải cố chấp, nhưng khi nghĩ tới cặp mắt kia hắt lại hi vọng Lan Nhi còn sống, đáy lòng tựa hồ cũng rất tin tưởng nàng vẫn còn sống.

Lan Nhi, nếu như nàng còn sống, hãy nhanh chút trở về đi, Nam Cung Diệp nghĩ tới đây mơ mơ màng màng đã chìm vào giấc ngủ.

Tô Phủ, hiện tại ở trong Phủ Viện của Binh Bộ Thị Lang kỳ trước, cả nhà bọn họ vừa vào cửa lập tức bắt tay dọn dẹp hết thảy trong ngoài, đồ gì nên ném đều ném, có thể sử dụng thì tiếp tục giữ sử dụng lại, mặc dù nơi này so với phủ đệ ở Tiêu Thành của các nàng xa hoa hơn rất nhiều, nhưng lại không có vẻ tinh tế của Tiêu Thành.

Vừa vào phủ, việc thứ nhất chính là thay đổi hết mấy cái cửa, thứ hai là tuyển chọn thêm vài hạ nhân, bọn họ từ Tiêu Thành đến chỉ dẫn theo một quản gia Triệu bá, cùng với mấy cái hạ nhân và một ít nha đầu của Tô Phủ Nhân, về phần Phượng Lan Dạ đương nhiên có nha đầu Đinh Hương tùy thân hầu hạ nàng, Tiểu Ngư thì chịu trách nhiệm thu thập tin tức ở trong thành nên không cần đi theo nàng, mỗi ngày chỉ cần ở trong An Giáng Thành chú ý những chuyện quan trọng rồi nhanh chóng quay về bẩm báo cho nàng biết, về phần Vạn Tinh thì giúp nàng xử lý một chút tạp vụ, ba người được phân công cũng nhanh chóng bắt tay vào làm việc.

Bên cạnh Vũ Tiễn chỉ cần có một mình Tiểu Mạn là được rồi, về phần đám người Tiểu Hoàn thì vẫn như cũ hầu hạ Tô Phủ Nhân.

Đợi đến khi mọi việc đã được an bài thỏa đáng, trong phủ liền bắt đầu hoạt động dọn dẹp quét tước, quét dọn hoàn cảnh, tẩy rửa các loại khí cụ, giặt giũ các loại chăn đệm rèm cửa sổ..., phun nước quét tước khắp các hành lang lầu gác..., bởi vì mượn người mới nên mọi người còn chưa quen với công việc, rất nhiều việc đều cần Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn chỉ huy, hai người loay hoay một chút thời gian thì cũng đã không còn sớm, mà quản gia Triệu bá cùng với những người chủ chốt đều đã ra phố mua đồ dùng, mọi người phân công hợp tác, Tô Phủ nhân còn đem phát thiệp tới một số gia đình trong kinh thành, tuy nói không cần dựa dẫm ai, nhưng vẫn cần phải đã thông quan hệ với các quan lại, kinh thành không thể so với những nơi khác, ra cửa không gặp Vương Gia thì cũng gặp Hầu Gia, cho dù bọn họ có là quan nhị phẩm thì cũng chỉ là kẻ làm công cho nhà người ta mà thôi.

Không nghĩ tới ngày hai mươi sáu tháng chạp, Tô Phủ lại nhận được thiệp mời của An Sơn Hầu phủ, đối với An Sơn Hầu phu nhân, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vũ Tiễn cũng có nghe nói đến, An Sơn Hầu vốn là tâm phúc của Hoàng Thượng đời trước, đời thứ hai đã cứu thánh giá, sau đó lại bị bệnh mà chết bất đắc kì tử, Hoàng Thượng liền ban thưởng cho Phủ An Sơn Hầu và giữ ở lại kinh thành.

Về phần vị An Sơn Hầu phu nhân này là một phu nhân có quan hệ xã giao rộng trong kinh thành, mặc dù An Sơn Hầu không có thực quyền, chỉ hưởng phụ phụng lộc, nhưng bởi vì năng lực xã giao của An Sơn Hầu phu nhân, hơn nữa An Sơn Hầu thế tử bây giờ đang sống trong cung, trên đầu còn có mũ quan nhị phẩm thị vệ trong cung, cho nên địa vị của An Sơn Hầu ở trong kinh xem như không thấp.

An Sơn Hầu phu nhân, một năm bốn mùa sẽ cử hành các loại yến hội, đến tham dự phần lớn là các phu nhân nhà giàu, cùng với các tiểu thư công tử, những yến hội này thật ra là yến hội thân cận, có đôi khi một vị công tử cùng tiểu thư nào đó được chọn trúng sẽ tựu thành một đoạn giai thoại, mặc dù không dẫn đến đại hôn, nhưng ở trong những yến hội này đều tìm ra rất nhiều tài tử giai nhân, những vị đệ nhất mỹ nữ, đệ nhất tài nữ phần lớn đều được tìm ra từ những yến hội này.

Chẳng qua là không nghĩ tới Tô Gia các nàng vừa mới chuyển vào kinh lại nhận được thiệp mời của An Sơn Hầu phu nhân, có thể thấy được bà cũng là một người có tâm tư linh mẫn, mọi chuyện trong kinh đều biến ảo như phong vân, ai có thể nói trước sau một khắc sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên cẩn thận là quan trọng nhất, cũng là An Sơn Hầu phu nhân có kinh nghiệm xã giao có khác.

Tô Phu Nhân cầm thiệp mời đi tìm Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn.

“Vãn nhi, các người nhìn này.”

Hai nữ nhi nếu là người kinh thành, đối với những chuyện như thế này khẳng định rõ ràng hơn nàng rất nhiều, cho nên nàng mới có thể đến hỏi ý kiến các nàng.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vũ Tiễn nhìn thiệp mời trong tay, hai mắt liếc nhìn nhau một cái, nếu An Sơn Hầu phu nhân đã phát thiệp mời đương nhiên là phải đi, phần thưởng Mai yến, nói như vậy sẽ có rất nhiều người, vừa lúc này mọi người cũng nên gặp nhau một lần, sau này hoạt động cũng dễ dàng hơn.

“Mẫu thân, ngày mai đi dự tiệc đi.”

“Vậy các người có cùng mẫu thân đi không?” Tô Phu Nhân lộ ra vẻ bất an, có lẽ vì nơi các nàng sống trước đây nàng là Hoàng Đế, nhưng bây giờ ở đây cái gì cũng không phải, nên trong lòng rất khẩn trương, chỉ sợ tối nay sẽ không ngủ được, sáng mai gặp mặt không biết sẽ có hình dạng gì đây?

Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn nhìn thấy nàng khẩn trương, cười gật đầu: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ đi cùng người.”

Tô Phu Nhân mới yên tâm đứng lên, chỉ cần các nữ nhi đi với nàng, nàng sẽ không còn sợ hãi, bây giờ nên trở về nghỉ ngơi xem ngày mai phải mặc bộ y phục nào, ngày mai gặp mặt toàn là các phu nhân nhà giàu có, nếu mặc đồ quá khó coi chỉ sợ sẽ bị người ta chèn ép, nghĩ tới đây Tô Phu Nhân lại hỏi ý kiến hai nữ nhi.

“Các người xem ngày mai mẫu thân có nên mặc đồ đắt tiền một chút hay không?”

Y phục đắt tiền nàng còn hai bộ, chẳng qua mặc lên rồi những người đó có cho Tô Phủ là nhà giàu mới nổi không đây, Tô Phu Nhân lâm vào khó xử, Phượng Lan Dạ đứng lên đi với năm vai Tô Phu Nhân: “Mẫu thân, ngày mai người cứ mặc trang phục bình thường là được rồi, phải nhớ nếu ăn mặc quá rực rỡ sẽ chiếm hết hào quang của người khác, những người

như Hầu Phu Nhân kia không phải sẽ ghi hận ngay từ lần đầu tiếp xúc với mẫu thân hay sao?”

“Đúng, đúng, đúng.”

Tô Phu Nhân lập tức gạt đầu đồng ý, nếu vì vậy mà để những người đó sinh lòng oán hận, thì chính là thất bại của nàng a, mặc dù nàng không có năng lực gì, nhưng cũng không thể gây thêm phiền phức cho phu quân được.

Nghĩ như vậy, Tô Phu Nhân liền đi ra ngoài: “Mẫu thân biết rồi.”

Trong phòng, hai người Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn bèn nhìn nhau cười, cười xong ngồi dưới ánh đèn, nhớ tới yến hội ngày mai, không khỏi thở dài một hơi, nên tới cũng sẽ tới a.

“Ngày mai, ta nghĩ bọn họ cũng sẽ xuất hiện, yến hội lớn như vậy, mọi người nhất định sẽ tranh thủ cơ hội, nếu An Sơn Hầu phu nhân đã mời, có khả năng không đến sao.”

“Đến thì đến, chính ta phải thử một chút xem hắn có nhận ra ta hay không?”

Khóe môi Phượng Lan Dạ vẽ ra nụ cười, nghĩ tới vẻ mặt đau đớn của Nam Cung Diệp, tim nàng lại đau, nhưng mà nàng đã trở lại, Diệp, sau này ta sẽ vĩnh viễn chờ đợi ở bên cạnh người, bất quá đáy lòng vẫn khát vọng hắn có thể nhìn một lần liền nhận ra mình, mặc dù dung mạo nàng đã không còn giống với lúc trước, nhưng tâm tư nữ nhi vẫn hi vọng người mình yêu chỉ cần liếc mắt liền nhận ra mình trong bể người kia, nếu gặp người như vậy, chỉ sợ cả đời cũng khó quên.

“Ta nghĩ hắn sẽ nhận ra muội thôi.”

Mặc dù dung nhan thay đổi, nhưng nếu thật tâm nhìn thì Lan Nhi cùng với lúc trước không khác là bao, khí chất giáo hoạt, hay cách nói chuyện, cũng chính là một người.

“Nếu hăn nhận ra ta, ta sẽ lập tức cùng hăn nhận thức, nếu không nhận ra, ta sẽ trừng phạt hăn, trì hoãn không nói cho hăn biết, để cho hăn càng không nhận ra.”

Phượng Lan Dạ nói xong, khoe miệng liền cong lên, kiêu diễm động lòng người, nếu hỏi sau khi sống lại nàng có gì thay đổi thì chính là mềm mại hơn so với trước kia, lãnh mạc chẳng qua chỉ biểu hiện với người ngoài, còn đối với những người thân cận, nàng đều luôn thật lòng mà quý trọng.

“Ha ha, ta đây phải cầu trời phù hộ Tề Vương vừa nhìn một cái liền nhận ra muội, nếu không Nhã Nhi của chúng ta sẽ bị nổi khổ tương tư hành hạ a.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe Vũ Tiễn trêu chọc mình, lập tức đưa tay nhéo nàng ấy một cái: “Người nào bị nổi khổ tương tư hành hạ chứ, ta mới đau lòng hăn bị nổi khổ tương tư ấy.”

Hai người trong phòng cười đùa hết sức vui vẻ, Đình Hương cùng Tiểu Mạn đứng một bên nhìn thấy cũng vô cùng vui mừng, hơn nữa bây giờ hai người các nàng rốt cuộc cũng biết rồi, thì ra các chủ tử căn bản không phải là tiểu thư chân chính của Tô Phủ, mà chỉ nhận Tô Phu Nhân làm mẫu thân, nhất là nhị tiểu thư Thanh Nhã, người yêu của nàng thì ra là Tề Vương a.

Mặc dù mới đến kinh thành không lâu, nhưng mỗi ngày Tiểu Ngư đều ra ngoài thăm dò tin tức, vì vậy các nàng cũng nghe không ít tin đồn về Tề Vương.

Tin đồn Tề Vương lớn lên xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng tính tình lạnh bạc, cưới hai người vợ đều bị mất mạng ngay trong đêm động

phòng, sau đó kết hôn với một tiểu Vương Phi, nghe nói hẳn rất cưng chiều vị Tiểu Vương Phi kia, nhưng sau này vị Tiểu Vương Phi đó cũng chết.

Đinh Hương trước sau cũng coi như lạnh lợi, nói ra liền biết Nhị tiểu thư vốn là Tề Vương Phi, bất quá có thể là do dung mạo bị đả thương, cho nên thay đổi dung nhan, mới có thể lo lắng vị Tề Vương kia không nhận ra nàng đi.

Tỷ muội hai nàng náo loạn một lát, liền tách riêng ra rửa mặt nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, những hạt tuyết nhỏ nhẹ nhàng bay trong không trung, toàn bộ thiên hạ một màu trắng xóa, ở ngoài hành lang Tô Phủ, có một cảnh hàn mai nở rộ, màu hồng như máu, ở giữa một mảnh tuyết trắng càng xinh đẹp lạ thường, Phượng Lan Dạ còn chưa rời giường, vừa mở mắt ra liền thấy Đinh Hương cùng Vạn Tinh từ bên ngoài mang theo mấy cảnh hàn mai vừa cắt đi vào cắm ở trong bình hoa, hoa mai linh động, vừa quay đầu liền thấy tiểu thư tỉnh, Đinh Hương vội vàng lại gần.

“Tiểu thư, ngoài trời tuyết rơi, thật xinh đẹp a.”

Hai tiểu nha đầu đều rất hưng phấn, các nàng lớn lên ở Tiêu Thành, đến bây giờ còn chưa có xem qua tuyết rơi, thì ra tuyết sẽ mỹ lệ sạch sẽ như thế.

Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn ra ngoài trời, không chịu được ánh sáng chói mắt, liền tung chăn ngồi dậy.

Đinh Hương đem y phục đã chuẩn bị sẵn tới, là một chiếc áo nhỏ màu xanh bạc hà, trên vạt áo dài thêu mấy cảnh hoa mai vàng, quần dài màu trắng, lại còn chuẩn bị sẵn một chiếc áo khoát màu trắng nhạt, ăn mặc chỉnh tề xong, thật giống như một đóa hoa thủy tiên thanh tân tươi mới, trên đầu vén lên một chút quăn thành búi tóc, tóc phía sau toàn bộ xõa trên vai, trên tóc còn mang theo một cành ngọc bích lưu tô, theo nàng đi lại dáng vẻ thướt tha mềm mại, khinh linh phiêu dật.

Đinh Hương cùng Vạn Tinh không nhận được tán thưởng: “Tiểu thư thật xinh đẹp a, hôm nay người nhất định sẽ giành được giải hoa khôi.”

Phượng Lan Dạ mím môi cười cười, quay đầu mắng Đinh Hương một câu: “Muốn danh hiệu hoa khôi kia làm gì, ta chỉ đi theo mẫu thân dự tiệc mà thôi.”

“ Nghe nói hôm nay tiểu thư các nhà đều sẽ biểu diễn, không biết tiểu thư muốn biểu diễn gì đây?”

Đinh Hương cung kính xin chỉ thị, nàng không nói Phượng Lan Dạ cũng quên mất, bây giờ nói nàng mới nhớ, hôm này là yến hội thưởng mai, tất nhiên đám tiểu thư kia muốn phô diễn tài nghệ, để tăng tính hấp dẫn, các nam tử chắc cũng có biểu diễn, nếu quả thực phải biểu diễn, nàng nên biểu diễn cái gì đây? Không thể đánh đàn, bởi vì chỉ cần đánh đàn, Nam Cung Diệp sẽ nhận ra nàng liền, đối với bên ngoài, nàng vẫn là Nhị Tiểu thư Tô Phủ, bởi vì để tránh rất nhiều phiền toái không cần thiết, ví dụ như Mộc Miên trong cung, nếu nàng ta biết nàng còn sống, không chừng sẽ bày thêm nhiều trò, cho nên nếu nàng cùng hắn nhận nhau đương nhiên chỉ là chuyện của hai người họ.

Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây, liền nhắc nhở Đinh Hương.

“Không phải hai ngày trước ta nhất thời cao hứng mang đôi giày kia theo sao? nếu thật phải biểu diễn, ta sẽ cho bọn họ thưởng thức một đoạn khiêu vũ trên băng.”

“Khiêu vũ trên băng?”

Đinh Hương đối với từ này cảm thấy rất mới mẻ, khẽ nhún vai cười mở miệng: “Tiểu thư đang nói tới đôi giày trượt băng kia sao?”

Đây cũng là từ mới, bất quá tiểu thư đã nói thì nàng đương nhiên phải nhớ được.

Phượng lan Dạ gật đầu, hôm nay vừa đúng một đêm bão tuyết, mặt sông hẳn đã đóng băng, nghe nói trong viện của An Sơn Hậu phủ có một cái Bích Hồ, lúc này chắc cũng đã đóng băng rồi, nếu thật sự cần nàng biểu diễn, nàng liền cho bọn họ thưởng thức một đoạn khiêu vũ trên băng đi.

Tất cả đồ đạc đều được chuẩn bị xong, Phượng Lan Dạ liền đi ra ngoài dùng bữa, dù sao thời gian vẫn còn sớm nên không cần vội, mới đi ra ngoài, liền thấy Vụ Tiễn đứng ở hành lang đối diện, hôm nay Vụ Tiễn mặc một thân xiêm y màu tím, trước ngực thêu uyên ương, hai bên thêu vài bông Mẫu Đơn, một thân xinh đẹp rạng rỡ, khí chất như Lan, áo choàng màu trắng, ở giữa trời tuyết bay, thật giống như một cùng hoà làm một thể, và đều cao nhả như nhau, áo choàng của các nàng là mới đặt mua hai ngày trước, nhiệt độ nơi này vốn thấp, nhất định phải chuẩn bị áo lạnh.

Trên mặt Vụ Tiễn vẫn như cũ bị bao phủ bởi màn sa mỏng, chỉ lộ ra một đôi mắt sâu u, trong trẻo như nước, mỗi lần nhẹ nháy mắt đều là phong tình vạn chủng, thấy Phượng Lan Dạ đi tới, ánh mắt nàng liền sáng lên, nàng giơ lên ngón tay cái.

“Muội muội thật là xinh đẹp, hôm nay nhất định sẽ điểm áp quần phượng.” (NN: đẹp đến áp đảo hết tất cả, vô cùng xinh đẹp đó mà ^^)

Dung nhan hiện tại của Lan Nhi quả thật là đủ để điểm áp quần phượng, hơn nữa một thân khí chất, làm cho người khác không thể dời đi tầm mắt, không biết hôm nay Tề Vương có thể nhận ra nàng ấy hay không, nàng cũng rất mong đợi hai người họ gặp nhau, nghĩ đến Tề Vương, lại nghĩ đến An Vương Nam Cung Quân, đối với tin mình đã chết, hẳn sẽ như thế nào?

Vụ Tiễn vừa nói xong, Đinh Hương liền nở nụ cười: “Nô tỳ đã nói mấy lời này rồi.”

Phượng Lan Dạ không thèm để ý tới nha đầu này, vươn tay nắm tay Vụ Tiễn cùng nhau đi dùng bữa, dùng bữa xong thì nghỉ ngơi một lát, liền thấy

Tiểu Hoàn đến mời tỳ muội các nàng.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, phu nhân đợi các tiểu thư trên xe ngựa ngoài cửa phủ.”

“Ừ.”

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đáp một tiếng, hai người liền đồng thời đứng dậy đi ra ngoài, Tiểu Hoàn đứng ở cửa mà hai mắt sáng như tuyết, không nhìn được nhanh chóng miệng than thở: “Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư thật sự là quá xinh đẹp a.”

Nhất là nhị tiểu thư, chỉ ăn mặt đơn giản, cũng làm nổi bật lên mắt ngọc mài ngai, thanh lệ thoát tục, toàn thân trên dưới đều có linh khí, tuy đẹp, nhưng càng nổi bậc hơn là vẻ cao quý, chói lọi cả mình nguyệt, trên đời mỹ nhân còn nhiều, nhưng lại cực ít người có được vẻ đẹp linh lung như nàng.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn mím môi cười, hai người trước sau đi ra ngoài, thật ra thì Phượng Lan Dạ biết, Vụ Tiễn không nguyện ý chữa trị vết sẹo trên mặt, nếu nàng chịu chữa trị thì vẻ đẹp của nàng cũng không thua mình là bao.

Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ liền giữ lấy tay Vụ Tiễn: “tỷ tỷ, ta giúp người chữa trị vết sẹo một chút được không?”

Vết thương trên mặt nàng không có đả thương đến các tế bào dưới da quá nhiều, cho nên chỉ cần uống thuốc là được, một ngày thay thuốc một lần, dùng băng gạc bao lại, sau đó lại dùng châm kích thích tế bào dưới da, nhưng mà chính nàng ấy lại không muốn.

Quả nhiên, Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Tư Mã Vụ Tiễn liền xoa đầu nàng: “Người a, mau tỉnh lại đi, chờ khi nào ta muốn chữa tự nhiên sẽ tìm người.”

Trong khi nói chuyện thì đã thẳng đường đi tới cửa Tô Phủ, lúc đi qua hành lang, thấy rất nhiều hạ nhân đang bận rộn quét tuyết, những người đó thấy hai tiểu thư, cũng nhìn ngây người, cho đến khi các chủ tử đã đi qua mới hồi phục tinh thần, than thở không dứt.

Ngoài cửa Tô Phủ có một chiếc xe ngựa, xe ngựa vừa to vừa cao, lúc Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vũ Tiễn xuất hiện, Tô Phu Nhân liền vén rèm xe lên nhìn về phía ngoài, trong mắt hiện lên tán thưởng, mỉm cười vươn ra bàn tay còn lại “Lên đây đi, đến lúc phải đi rồi.”

Kể trước người sau lôi kéo hai nữ nhi vào xe, phía sau xe ngựa còn có một chiếc xe khác cho ba nha đầu ngồi, mỗi người các nàng đều mang theo một tiểu nha đầu.

Xe ngựa từ từ rời Tô Phủ hướng An Sơn Hầu phủ đi tới.

An Sơn Hầu phủ cách nơi này cũng chỉ một đoạn đường, một ở bên Nam thành, một ở bên Bắc thành, phạm vi gần Hoàng thành đều là nơi ở của hoàng thân quốc thích.

Ở bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn đánh giá quần áo của Tô Phu Nhân, bên trên là áo dài với những bông hoa màu đỏ nhạt rất hợp với đôi giày, bên dưới là chiếc váy màu đỏ chu sa, trên dưới nhìn lại, hiện ra sự đoan trang khác biệt, quả thật là không tệ, trên đầu mang cây trâm hoa ngọc lan màu xanh còn có tua cờ rủ xuống, ngoài ra không còn đồ trang sức nào khác, cả người thật gọn gàng sạch sẽ.

“Hôm nay mẫu thân ăn mặc thế này đã được chưa?”

Tô Phu Nhân sờ sờ đầu tóc của Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn rồi hỏi, hai nha đầu lập tức gật đầu, một trái một phải kéo tay nàng: “Được rồi ạ, nhất định không thua kém bất kì ai, trong trường hợp này chúng ta chỉ cần chú ý ứng phó là được, không cần quá chú trọng đến trang phục.”

“Ừ, đúng vậy.”

Tô Phu Nhân đồng ý, bất quá thấy bộ dáng Phượng Lan Dạ vẫn không nhìn được than thở: “Vẻ đẹp của Nhã Nhi đúng là muốn giấu cũng không giấu được, hôm nay Nhã Nhi nhà chúng ta nhất định sẽ khiến nhiều người chú ý nhất.”

Phượng Lan Dạ không thuận theo lắc lắc cánh tay của Tô Phu Nhân, Vụ Tiễn ngồi một bên nhường lông mày cười khẽ, xe ngựa chạy thẳng đến An Sơn Hầu phủ.

An Sơn Hầu phủ, sớm đã có rất nhiều cỗ xe sang trọng ở ngoài cửa, thỉnh thoảng còn có người ra ra vào vào, cửa phủ xa hoa khí thế, hai bên có rất nhiều hạ nhân đang bận rộn làm việc, ngoài cửa lớn bày một bàn gỗ lim, có người đang ghi danh, cho người kiểm tra rồi mới được vào, không có thiệp căn bản không thể vào được, vị quản gia đứng một bên đọc tên, sau đó liền có người tiến lên dẫn các nàng đi vào.

Tô phu nhân cùng hai vị nữ nhi xuống xe, mới vừa đứng vững, đã nghe có người nghị luận.

“Nhà ai vậy, nha đầu kia thật đẹp nha.”

“Đúng vậy a, đến lúc đó hỏi thăm một chút, giới thiệu cho tiểu tử nhà ta, tiểu tử nhà ta mắt cao hơn đầu làm cho ta gấp muốn chết rồi.”

Trước cửa lớn có mấy vị phu nhân vừa nói chuyện vừa đi vào, Tô phu nhân vẻ mặt tự hào, dẫn nữ nhi đi tới trước, trước tiên đưa thiệp cho bàn ghi danh, sau đó quản gia của An Sơn Hầu phủ lập tức nhiệt tình chào hỏi rồi cho người dẫn các nàng đi vào, mặc dù người trước mắt chưa phải là kim tượng ngọc quý (NN: người có thân phận địa vị cao quý), nhưng hai cô bé này lại có thể không chừng, viên quản gia cũng là một người thông minh.

An Sơn Hậu phủ không thể cùng so sánh với Tô phủ các nàng, vừa mới đi vào, thấy các chu lan (đình đài lầu các), thanh khô tả ngọc (cầu ngọc suốt trong), thạch đăng xuyên vân (tầng tầng thêm đá như mây), đúng là một phủ đệ xa hoa.

Hai hạ nhân ở phía trước dẫn đường, nhắm phía sau đi tới, phía trước có mấy vị phu nhân, bên người còn có vài tiểu thư đi theo, tất cả đều thả chậm cước bộ, đợi Tô phu nhân cùng Phụng Lan Dạ đi tới, lập tức cười chào hỏi: “Đây là phu nhân Bình Bộ Thị Lang sao, thất kính thất kính.”

Tô Phu Nhân thấy người trước mắt có chút kì lạ, bất quá vẫn không quên lễ nghi, vội vàng cười nói: “Các phu nhân khách khí rồi.”

Những phu nhân trong nhà có con trai đều chăm chăm ngó chừng hai người Phụng Lan Dạ cùng Vụ Tiên, vừa đi vào trong vừa cười mở miệng: “Đây là lệnh thiên kim sao?”

Tô phu Nhân gật gù đầu, chỉ vào Vụ Tiên cùng Phụng Lan Dạ: “Đây là trưởng nữ Thanh Vân, còn đây là tiểu nữ Thanh Nhã.”

“Đúng là không tệ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Người những phu nhân kia hỏi chính là Phụng Lan Dạ, đối với Vụ Tiên, không phải là không cảm thấy hứng thú, mà vì nàng che mặt, ai mà biết hình dạng nàng trông như thế nào, mặc dù bề ngoài nhìn qua rất đẹp, nhưng vì sao phải che mặt a, vì vậy liền ngó chừng Phụng Lan Dạ, Tô phu nhân cũng khách sáo mở miệng: “Trưởng nữ mười tám, tiểu nữ vài ngày nữa thì tròn mười bốn.”

“Ừ, không tệ, không tệ.”

Những người kia gật đầu đi vào, Phụng Lan Dạ trợn mắt nhìn các nàng một cái, trong mấy người này căn bản không có ai thật sự có quyền cao

chức trọng, chẳng qua chỉ là mấy vị phu nhân quan nhị phẩm, bộ dáng lại vênh váo tự đắc, cho mình là hoàng thân quốc thích sao?

Phượng Lan Dạ khinh thường hừ lạnh, mắt thấy đoàn người đã được dẫn ra phía sau, đi qua một hành lang dài cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng, một cây cầu có lan can chạm khắc màu đỏ thẫm, treo mình ngang trên mặt một bích hồ rộng lớn, đi qua cầu liền nhìn thấy rừng hoa mai, Bích Hồ dưới cầu quả nhiên đã đóng băng, tuyết trắng đọng lại làm mặt hồ dày lên một tầng, trên bờ hoa mai nở rộ, hai màu trắng hồng tôn nhau tả không hết vẻ mị hoặc, trên cầu những thiếu nữ áo váy hồng lục nối đuôi nhau đi qua làm cho người ta có cảm giác như đây chính là tiên cảnh Dao Trì.

Bên bờ Bích Hồ trồng trên trăm cây hoa mai, một làn gió thổi qua làm cho cánh hoa bông bông phiêu dật rơi xuống, đi tới trước một chút còn thấy đủ các loại đá xếp chung một chỗ, hoặc hình quỷ quái, hoặc hình mãnh thú, cao ngạo đứng thẳng, thỉnh thoảng còn thấy vài nhóm phu nhân tụ thành một nhóm để nói chuyện.

Ba người Phượng Lan Dạ vừa đi vào, liền có mấy người đứng đón, người cầm đầu mặc y phục quý giá, giơ tay nhất chân đều có một loại tư thái cao cao tại thượng, đứng từ xa đã vươn tay nắm chặt tay Tô Phu Nhân.

“Đây không phải là phu nhân Binh Bộ Thị Lang sao? Hoan nghênh hoan nghênh.”

Đối với vẻ mặt cùng nụ cười này, đúng là phong vận dư âm của các lão phu nhân, Tô Phu Nhân rất nhanh đoán ra đây hẳn là An Sơn Hầu phu nhân, người đã phát thiệp mời cho nàng, vì vậy cũng cười cười cúi đầu khom lưng chào hỏi: “Tham kiến Hầu Phu Nhân, ngài thật là quá khách khí, vốn nên tới từ sớm để bái phỏng người, kết quả lại phiền người nhớ tới chúng ta.”

An Sơn hầu phu nhân cười đến phong tình vạn chủng, vừa lôi kéo tay Tô Phu Nhân, vừa ngắm nhìn hai người Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn ở phía sau, sau đó chỉ về phía hai nàng mở miệng.

“Hai vị cô nương này là Tô Tiểu Thư sao?”

Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn cũng bước tới gần một chút, khom lưng hành lễ: “Tham kiến phu nhân.”

“Đứng lên đi, đứng lên đi, lớn lên thật xinh đẹp quá, trong veo như nước, đã có bao nhiêu người yêu mến a?” An Sơn Hầu phu nhân vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, sắc mặt liền trở nên rất tươi tắn, vươn tay lôi kéo nàng lại gần vừa kêu gọi mấy phu nhân ở phía sau “Các tỷ muội, sang đây nhìn xem, Tô tiểu thư lớn lên thật xinh đẹp a, vừa nhìn liền làm cho người ta yêu thích.”

An Sơn Hầu phu nhân ngay từ lần đầu nhìn liền chọn trúng Phượng Lan Dạ, con của mình cũng chưa có vợ, ánh mắt của tiểu tử kia quá cao tìm không được người vừa ý nên kiên quyết không thành thân, thật là làm cho nàng gấp muốn chết, hôm nay tổ chức Mai yến thật ra là nàng cũng có chút tư tâm muốn tìm cho con một người vợ vừa ý, vốn vẫn tưởng là Nhị tiểu thư Thẩm gia hàn lâm học viện, nhưng bây giờ nhìn thấy nha đầu này, càng làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt, tuy nói là địa vị Tô gia có hơi thấp một chút, bất quá nhậm chức Binh Bộ cũng xem là có tiền đồ.

An Sơn Hầu phu nhân sau một phen tính toán, tay càng không buông lỏng, mà mấy vị phu nhân phía sau nhìn thấy Phượng Lan Dạ ánh mắt cũng sáng lên, những người có con trai đều thấy vừa ý, chẳng qua nhìn thấy một tay của Hầu phu nhân cứ lôi kéo vị Tô tiểu thư này, nhà các nàng làm gì có tư cách cùng An Sơn Hầu tranh giành chứ, cho nên liền đem ánh mắt dời đi nơi khác.

Phượng Lan Dạ nhìn nụ cười treo trên mặt An Sơn Hầu phu nhân, con người chợt lóe lên lệ khí, đáy lòng có chút phiền chán, rút tay lại nhìn Vũ Tiễn đứng một bên, Vũ Tiễn nhìn về mặt nàng, tự dừng biết nàng có ý gì, lập tức đi tới mở miệng.

“Muội muội không phải rất thích xem hoa mai sao? Hôm nay hoa mai nơi này thật đúng là cực kì tươi đẹp a, chúng ta cũng đi xem một chút.”

An Sơn Hầu phu nhân nghe thấy, gương mặt lập tức tươi cười, càng phát ra nhu hòa, buông tay Phượng Lan Dạ ra: “Đi đi, hảo hảo chơi, bên kia cũng có vài nha đầu, mới tới kinh thành nên chào hỏi một chút.”

Nàng là càng nhìn Phượng lan Dạ càng thấy hợp ý, buông Phượng Lan Dạ xong liền tiến lên lôi kéo Tô phu nhân, một tiếng lão tử muội rồi đi tìm người nói chuyện.

Phượng Lan Dạ cùng Vũ Tiễn đi tới mấy bước cuối cùng cũng thở phào, chậm rãi mở miệng: “Sớm biết đã không tới, thật đúng là làm cho người ta hít thở không thông a.”

Tỷ muội hai người bọn họ chọn một chỗ ngồi tương đối an tĩnh thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, Mai Yến hôm nay bố cục khá thoải mái, ở ngay giữa sân xây tạm một cái đài cao, hai bên chia ra để đài cao, phía trên còn có mấy loại chén, khay đựng dụng cụ, cái gì cần có đều có, rượu ngon giai thuần, hoa quả quý hiếm đều có rất nhiều, phía dưới chỗ ngồi, có đệm tròn được xếp thẳng hàng, chiếc kỷ trà đặt trên bàn, toàn bộ mọi người đã đến đông đủ, mọi người tự chọn cho mình thức ăn ngon, vừa ngắm mai, vừa xem biểu diễn vừa thưởng thức đồ ăn.

An Sơn Hầu phu nhân này quả nhiên là biết hưởng thụ a, tận sâu bên trong là một loạt phòng ốc chạm trổ rường cột, người ta đi ra xa vài mét vẫn còn nhìn thấy mái nhà làm bằng Lưu Ly, phía dưới đều có để ấm lò,

trong lúc nhất thời họ không cảm thấy lạnh mà thấy ấm áp như nắng tháng ba.

“Xem ra nơi này được đặc biệt thiết kế để tổ chức đông yển.”

Phượng Lan Dạ cảm thán, Vụ Tiễn cũng đồng ý, thu hồi tầm mắt, liền nghe bên tai có giọng nói.

“Hai người này là ai? Còn chưa có gặp qua lần nào? Tiểu nha đầu kia thật là đẹp a.”

Tiếng nói nồng đậm vị chua, một thanh âm khác cũng lộ rõ vẻ ghen tỵ không kém.

“Nghe nói là tiểu thư của vị Bình Bộ Thị Lang mới được điều vào kinh, cô nương kia lớn lên không biết xảy ra việc gì? Sao lại che mặt, có phải vì quá xấu xí hay không?”

“Ai mà biết được.”

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn nghe những người này nói chuyện, liền ngẩng đầu lên, người nói chuyện là hai vị tiểu thư, một là thiên kim của Lại Bộ Thượng Thư, một là tiểu thư Công Bộ Thượng Thư, thấy Phượng Lan Dạ các nàng nhìn qua, lập tức cười híp mắt tiến tới chào hỏi.

“Xin chào, ta là tiểu thư Lại Bộ Thượng Thư, vị này là tiểu thư nhà Công Bộ Thượng Thư.”

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn gật đầu một cái xem như là chào hỏi, mấy người này còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe cách đó không xa truyền đến tiếng cười của Hầu phu nhân, còn có mấy giọng nói, mọi người nhìn qua, chỉ thấy một đám phu nhân vây quanh Văn Tường công chúa vừa mới tới, theo bên cạnh nàng còn có người nhà của Thái Úy là Nhất phẩm

phu nhân, phu nhân thừa tướng, những người này vẻ mặt tươi cười một đường rêu rao đi vào.

Mấy vị thiên kim bên cạnh Phượng Lan Dạ vừa nhìn thấy công chúa xuất hiện, liền tươi cười chạy vội qua, Phượng lan Dạ cùng Vụ Tiễn nhìn nhau một cái, rồi quay đầu nhìn mặt hồ cách đó không xa.

“Thật là đủ trò, những người nhà giàu này trước giờ vẫn luôn nhàm chán như vậy.”

“Đúng vậy, bất quá người có để ý Văn Tường công chúa không, nàng ta hình như không còn kiêu ngạo như lúc trước, nhiều người nịnh nọt như vậy, trên mặt cũng chỉ có nụ cười nhàn nhạt, hoàn toàn không giống vẻ phô trương thường ngày.”

Phượng Lan Dạ tỉ mỉ mở miệng, Vụ Tiễn quay đầu nhìn lại một cái, đúng là phát hiện có chỗ không giống với bình thường: “Có thể là do trong cung xảy ra quá nhiều chuyện nên nàng cũng trở nên thành thực hơn.”

Gần đây các nàng mới biết được mấy chuyện xảy ra trong An Giáng Thành kể từ lúc rời đi.

Đang suy nghĩ thì bỗng nghe mấy đạo âm thanh kinh hô, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn thuận tiện ngẩng đầu lên, nhưng những gì vừa nhìn thấy lại làm cho cả hai nhất tề ngây dại.

Chỉ thấy từ cửa đi tới một đội người hào quang loá mắt, nam tử đi đầu phong thần tuyển tú, trong nháy mắt, khắp sân không hề có tiếng động, tiểu thư các nhà ai cũng đỏ mặt tim đập mà cúi đầu, không dám nhìn những người đang đi tới kia. Dẫn đầu chính là Ngũ Hoàng Tử Thụy Vương vừa mới hồi kinh, bên phải hẳn chính là Thất Hoàng Tử Tề Vương vẻ mặt không hề thay đổi, mà bên trái là Lục Hoàng Tử An Vương, phía sau còn có đại tướng quân Tây Môn Vân, An Sơn Hầu công tử, công tử Hộ Quốc Hầu Gia, công tử của nhà Lâm thái úy, Thừa Tướng công tử, phía sau còn

có công tử của các quan to đi theo, trong lúc nhất thời khắp nơi tràn ngập các loại màu sắc, đẹp không sao tả xiết.

Phượng Lan Dạ hoàn toàn không xem người khác vào mắt, trong mắt chỉ có một mình Nam Cung Diệp đang đi tới, mặc dù hắn đứng trong cả đám người, nhưng vẫn chói mắt như cũ, hôm nay hắn mặc một cẩm bào màu trắng, đai lưng nạm ngọc thêu chỉ bạc, rủ xuống thất sắc thái lác, một bên mái tóc đen tuyền được buộc lên bằng bạc lồi, mái tóc đen dày phía sau như thác rủ xuống, tuấn tú như ngọc, trên dung nhan, long mày hẹp dài nhuộm chút lạnh lùng, con ngươi lại càng lạnh lùng vạn phần một cái liếc mắt cũng có thể làm cho người ta cả kinh, đảo qua hơn mười đạo thân ảnh, liền bắt gặp một người xinh đẹp xuất trần thiên hạ, ánh mắt của nàng nhuộm vẻ linh động cùng giảo hoạt, không nháy mắt nhìn thẳng vào hắn.

Không sợ người khác thấy, cũng không có chút ý muốn né tránh, cứ như vậy nở nụ cười tươi tắn nhìn hắn.

Trái tim bỗng đập mạnh, sao ánh mắt lại giống như vậy, giảo hoạt như một con sói nhỏ, mặc dù dung mạo không giống, nhưng ánh mắt đó, thần thái đó, còn bộ dáng nàng cười nhẹ, như vậy tưởng tượng, nàng hắn là Lan Nhi của hắn phải không?

Trong nháy mắt thân thể của Nam Cung Diệp run rẩy, tim thình thình nhảy dựng lên, hắn cảm giác được mình không thể hô hấp, mặc dù có nhiều người hơn nữa, nhưng người đầu tiên hắn nhìn thấy vẫn như thế, một đôi mắt chỉ thuộc về hắn.

Vô số thanh âm ở trong lòng reo hò, đó chính là Lan Nhi, không có sai, đó là Lan Nhi của hắn, Lan Nhi nàng đã trở lại rồi.

Mặc dù hắn không biết vì sao nàng lại thay đổi dung mạo, nhưng việc đó không quan trọng, quan trọng là...nàng đã trở lại, chỉ cần nàng trở lại, trên thế gian chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa, trên dung nhan lạnh lẽo

bức người của Nam Cung Diệp bỗng nhiên hiện lên một nụ cười, trong phút chốc kinh diễm bức người, chỉ thấy bao nhiêu người trong yên hội đều hít sâu một hơi, ánh mắt không sao dời đi nơi khác được.

Tề Vương thật quá tuần tú rồi, cao lớn như vậy, nhân trung long phụng, mặc kệ tin đồn hắc mẫu hắc thê, chỉ cần hắc nguyên ý, các nàng liền nguyện gả, nhận được tình yêu của một người như vậy, chết cũng cam lòng.

Bên cạnh có nhiều hơn nữa tiếng âm ỹ, nhiều hơn nữa ồn ào cũng không thể ảnh hưởng đến họ nhìn nhau.

Trong mắt của hắc chỉ có một người, mà trong mắt nàng cũng chỉ có một mình hắc.

Hai người mong mỏi lẫn nhau, không nói một lời, lại tựa như đã trao đổi thiên ngôn vạn ngữ qua ánh mắt, Nam Cung Diệp từ từ đi tới, bỗng nhiên có người kêu lên.

“Trời ạ, không phải Tề Vương nhìn trúng ta chứ, hắc đi tới.”

“Hắc nhìn trúng người cái gì? Hắc nhìn trúng ta mới đúng.”

“Trời ạ, tim ta đập thật nhanh a, thật nhanh, làm sao bây giờ, mau nắm tay ta, ta sắp xỉu rồi.”

Những thanh âm kia rầm rì vang lên bên tai, nhưng không ảnh hưởng tới Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, trong mắt bọn họ căn bản không có người khác.

Dưới chân Nam Cung Diệp càng bước nhanh hơn hướng bên này mà đi tới, ai biết được Thụy Vương Nam Cung Duệ lại đi lên vài bước kéo hắc lại: “Thất hoàng đệ, ngươi làm gì vậy? Nơi này mới là chỗ của nam tân.”

Mai yến hôm nay, nam tân một bên, nữ tân một bên, để cho nam nữ gặp nhau, cứ như vậy có lợi cho đám hỏi, mà đám người Nam Cung Duệ tới là do Hạo Vân Đế đã xuống thánh chỉ bắt buộc phải tham gia, Hạo Vân Đế còn phân công cho Nam Cung Duệ một nhiệm vụ, nhất định phải dẫn Nam Cung Quân cùng Nam Cung Diệp tới nơi này, ba huynh đệ bọn họ hôm nay nhìn trúng ai chỉ cần hồi cung bẩm báo cho hần, hần nhất định sẽ đứng ra làm chủ.

Nam Cung Diệp bị Ngũ Hoàng Tử Thụy Vương lôi kéo, đang muốn hất tay Thụy Vương ra chột nghe bên tai vang lên tiếng kinh hô sợ hãi.

“Trời ạ, đây là ai a? Tề Vương Phi sao?”

Có người giống như nhìn thấy thứ gì rất đáng sợ chỉ tay về một hướng, mọi người theo tầm mắt nhìn qua chỉ thấy ngoài rừng hoa mai đi tới ba bốn cô gái, người dẫn đầu là một phu nhân gần bốn mươi tuổi, phục trang đẹp đẽ, lãng la tư lự, lộ ra vẻ tục khí nhưng theo sát bên người nàng là một cô bé tầm mười ba mười bốn tuổi, tóc mây vấn cao, quần đỏ linh hoạt, toàn thân lịch sự khí phái, thanh cao nhẹ nhàng như mây, gương mặt lại càng thiên kiều bá mị, mềm mại đáng yêu, giơ tay nhắc chân đều có một loại quý khí ưu nhã, nhẹ nhàng theo phu nhân kia đi tới.

Mọi người đến dự tiệc thường mai không một ai ngoại lệ cùng ngây người, Phượng Lan Dạ theo Vũ Tiễn trông qua cũng giật mình ngây người.

Bởi vì...cô nương đang đi tới kia đúng là giống hệt Phượng Lan Dạ không sai một li, ngay cả ý vị giơ tay nhắc chân cũng tương tự, Phượng Lan Dạ giống như thấy được bóng dáng của mình, nếu không phải cố gắng nhin xuống, chỉ sợ nàng đã kêu ra tiếng.

Nếu người này là Phượng Lan Dạ, vậy nàng kia là ai? Đầu óc nhất thời có chút hỗn loạn, không biết trước mắt là tình huống gì, chẳng những nàng, ngay cả Nam Cung Diệp cũng trở nên ngu ngơ, hần quay đầu nhìn Phượng

Lan Dạ đứng ở xa, rồi lại nhìn bóng dáng trước cửa, cái này thật là quá khó khăn rồi, trực giác của hần sẽ mãi mãi không sai, đôi mắt giáo hoạt kia, nha đầu kia cười đến giống như một tiểu hồ ly nên là Lan Nhi mới đứng, nhưng trước mắt lại có một thân ảnh giống y đúc nàng, thật sự xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ mình nhận sai rồi, Nam Cung Diệp còn đang ngu ngơ, thì Thụy Vương bên cạnh đã vui mừng kêu lên.

“Thất hoàng đệ, người còn sợ cái gì? Còn không mau đi hỏi chuyện gì đã xảy ra?”

Ngay cả Lục Hoàng Tử An Vương cũng hồi hẩn đi qua, mà người ở trước cửa thì đã đi đến, An Sơn Hầu phu nhân phục hồi lại tinh thần, vội vàng nghênh đón, người tới là phu nhân Kinh Triệu phủ doãn, vậy cô nương bên người kia là ai?

An Sơn Hầu phu nhân cùng Kinh Triệu phủ doãn Lục phu nhân là bà con xa, lúc này đã nhanh tay lôi kéo Lục phu nhân qua đồng thời cũng lôi kéo luôn cô nương bên người nàng.

“Lục phu nhân, đây là ai vậy?”

Lục phu nhân ha hả cười hai tiếng, kéo tay cô nương phía sau mở miệng giới thiệu: “Đây là nghĩa nữ Lục Giai ta mới thu nhận, lão gia nhà chúng ta lúc còn tiền nhiệm đã cứu nàng, đáng tiếc nàng mất đi trí nhớ, cho nên liền đặt tên là Lục Giai.”

Nói xong ý bảo cô nương ở bên cạnh: “Lục Giai, mau tham kiến An Sơn Hầu phu nhân.”

“Tham kiến An Sơn Hầu phu nhân.”

Lục Giai nhàn nhạt làm lễ, lúc này bao nhiêu ánh mắt ở Mai Yến, bao nhiêu lỗ tai đều nghe được những điều Lục Phu Nhân nói...., nếu vậy cô

nường này thật sự là Tề Vương Phi rồi, tin đồn Tề Vương Phi rớt xuống vách đá mà chết, chắc chắn Lục cô nương này chính là Tề Vương Phu bị mất trí nhớ.

Tất cả mọi người đều khẳng định, chỉ có một mình Nam Cung Diệp chần chờ, bởi vì từ trên người Lục Giai hần không cảm thụ được trái tim đập mạnh, không cảm thụ được cảm giác khát vọng nóng bỏng, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Quân ở phía sau lại thay hần sốt ruột, hai người cùng nhau nhìn hần.

“Thất Hoàng Đế, người làm sao vậy?”

Mà Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ rồi lại nhìn Lục Giai, cuối cùng từ từ đi tới, hần nhất định phải biết rõ Lục Giai trước mắt có phải là Lan Dạ hay không, hay nàng ta còn có ý đồ gì khác, chẳng qua vì sao lớn lên lại giống y đúc Lan Nhi như vậy?

Nam Cung Diệp đi tới, đám cô nương xung quanh toàn bộ lộ ra vẻ mặt thất vọng, cuối cùng đem mâu quang dời đến người khác, không nghĩ tới Tề Vương Phi đã chết thế nhưng sống lại, các nàng còn có hi vọng sao không bằng nhìn người khác vậy.

Cách đó không xa, Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn Vụ Tiễn, trong đồng tử toàn là đau lòng, cuối cùng chậm rãi lui ra xa mấy bước, nhìn về Bích Hồ cách đó không xa, cô đơn không nói một lời, mặc dù biết việc này không thể trách hần, bất luận kẻ nào nếu gặp phải chuyện này cũng theo trực giác mà đi đến nhìn người, nhưng bắt nàng tận mắt nhìn thấy khiến nàng rất khó chịu.

Vụ Tiễn đưa tay lên lôi tay nàng, hướng về phía Nam Cung Diệp bên kia mà đi: “Đi, chúng ta đi nói rõ với hần, người mới là Lan Nhi.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy, tâm tình khổ sở liền bị quét đi sạch, lập tức rút tay về trầm giọng: “Như vậy sao được? Phải biết rằng nếu xuất hiện

một người giống như ta hẳn đã có người động tâm tư, chúng ta lại càng không nên lộ diện, không biết người này có chủ ý gì?”

Phượng lan Dạ hí mắt nhìn qua, khoe môi vẽ ra nụ cười lạnh, dám chú ý tới nam nhân của Phượng Lan Dạ nàng thì phải gánh chịu sự tức giận của nàng, để nàng tra rõ nàng ta thật sự là ai? Muốn làm gì? Đến lúc đó sẽ cho nàng ta biết, cái gì nên làm, cái gì không nên làm?

Chớp mắt quanh thân tràn ngập hàn khí cùng sát khí bao phủ bốn phía, Tư Mã Vũ Tiễn thở dài nhẹ nhõm, vừa rồi chẳng qua là nàng muốn khích Lan Dạ, thật ra Tề Vương thông minh như vậy, hẳn có thể tra ra, giờ phút này hẳn bất động thanh sắc, không phải hẳn chấp nhận người kia mà là dưới cục diện này hẳn phải làm như vậy.

Ý nghĩ của nàng mặc dù Phượng Lan Dạ cũng đồng ý, thế nhưng nghĩ tới Nam Cung Diệp vứt bỏ nàng mà đi tới bên người Lục Giai, tâm tính cao ngạo của tiểu nữ nhi liền âm thầm ghi nhớ dưới đáy lòng.

Nam Cung Diệp người chờ xem, người một ngày không nhận ra ta là ai, ta liền không tự động nói cho người biết ta là ai. Hơn nữa cho dù người nhận ra ta, ta cũng không dễ dàng chấp nhận người.

Nàng ở trong lòng hung hăng thầm lăm lăm, lúc này lời của An Sơn Hầu phu nhân vang lên.

“Mai Yến hôm nay, rất hân hạnh được đón tiếp mọi người, hiện tại mọi người có thể tự do lựa chọn thức ăn mình yêu thích, rồi ngồi vào vị trí, sau đó chúng ta cùng xem biểu diễn, hôm nay thịnh yến, bất quá dù là nam tân hay nữ tân đều phải có tiết mục, ai không có tiết mục thì phải nhận phạt.”

An Sơn Hầu phu nhân vừa dứt lời, mọi người lục tục tiêu sái qua một bên lấy đồ ăn, cả nam tử lẫn nữ tử đều rất chinh tề, chẳng qua trong những yến hội thế này ăn uống chỉ là việc tượng trưng, các cô nương đều nhân nhó không ít, có tiểu thư chỉ chọn lấy một chút nước trái cây, so với các

tiểu thư, thì phu nhân các nhà thoải mái hơn một chút, trong lúc nhất thời, quần áo tóc mai lay động, châu đầu ghé tai.

Hai người Phụng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đi tới, Tô phu nhân cũng đi đến bên người hai nữ nhi, nhìn thấy sắc mặt Phụng Lan Dạ không tốt, không khỏi ân cần hỏi thăm.

“Nhã nhi làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Phụng Lan Dạ lắc đầu, có lẽ do vừa rồi sinh khí, bất quá bây giờ đã khá hơn, Nam Cung Diệp cùng Lục Giai nói mấy câu liền tách ra, thấy hai người bọn họ nói chuyện, đáy lòng nàng ê ẩm ứa ra nước, chẳng lẽ đây chính là ghen tị, nàng ghen tị?

Phụng Lan Dạ bị ý nghĩ này làm cho kinh ngạc, bất quá cũng không thể phủ nhận, là nàng ghen tị, thấy Nam Cung Diệp cùng Lục Giai đứng gần nhau, nàng giống như uống phải dấm chua, Nam Cung Diệp, người phải nhớ rõ cho ta.

“Mẫu thân, ta không sao.”

Phụng Lan Dạ cầm lên cái mâm, lấy rất nhiều thức ăn, làm cho rất nhiều người bên cạnh nhìn sang, người đứng cạnh nàng lấy thức ăn chính là Văn Tường công chúa, quay sang nhìn nàng một cái rồi nở một nụ cười ôn hòa không toan tính cho nàng, Phụng Lan Dạ cả kinh thiếu chút nữa làm rớt khay thức ăn trong tay xuống đất, Văn Tường công chúa trở nên quá khác thường rồi, hôm nay còn muốn mang lại cho nàng bao nhiêu vui mừng a, Phụng Lan Dạ theo bản năng mở miệng.

“Công chúa, người không sao chứ?”

Văn Tường công chúa nhướn cao lông mày, kỳ quái nhìn nàng, chẳng qua cũng không nói thêm cái gì, chỉ cười một tiếng rồi xoay người đi.

Phượng Lan Dạ giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, quay đầu nói thầm với Vũ Tiễn: “Đầu óc nàng ấy không có bệnh chứ, so với trước kia giống như là hai người khác nhau vậy.”

“Có lẽ đã trưởng thành, trước kia thì không, gần đây trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, nên nàng ta cũng thành thực hơn.”

Vũ Tiễn vừa nói chuyện xong, mắt thấy toàn bộ mọi người đã trở lại vị trí, nàng cũng vội vã đẩy Lan Dạ đi, có vài ánh mắt nhìn sang đây, trong đó có An Vương Nam Cung Quân.

Vũ Tiễn dùng một cái khăn che mặt, vốn đã làm cho người khác chú ý, lúc trước đứng ở vị trí trong góc thì thôi, nhưng bây giờ đứng trên đài cao, rất là bắt mắt, làm nhiều người chú ý đến nàng, cũng có nhiều người hỏi thăm nàng là người nào.

An vương Nam Cung Quân ngẩng nhìn thân ảnh ở cách đó không xa, trái tim cũng đập mạnh hơn nhanh hơn, cuối cùng không khống chế được, lập tức đứng lên, từ bên nam tân đi thẳng đến trước mắt Vũ Tiễn, con người nóng bỏng nhìn nàng.

“Xin hỏi vị này là?”

Thật nhiều người nhìn sang, Tô Phu Nhân vội vã đứng lên, hành lễ với An Vương rồi chậm rãi mở miệng: “Đây là tiểu nữ Thanh Văn.”

“Thanh Văn? Người tại sao lại phải che mặt, là sợ người khác nhìn thấy sao?”

Thanh âm Nam Cung Quân từ tính ấm áp vang lên, mang theo rất sâu kích động, nữ tân bên này đã có nhiều người thì thầm nói nhỏ, không biết An Vương có ý gì, An Sơn Hầu phu nhân cũng không rõ tình hình.

“An Vương điện hạ có việc gì muốn ta làm sao?”

Ánh mắt của An Vương Nam Cung Quân trở nên thâm trầm, chấp nhất chỉ vào Tư Mã Vụ Tiễn nói: “Ta nghĩ muốn xem mặt nàng một chút.”

Mọi người bên cạnh cũng hít một hơi khí, An Vương thật là bá đạo a, tại sao lại muốn xem mặt tiểu thư nhà người ta a, nghe nói An vương phi mất tích, không phải An Vương vì bị kích thích đầu óc đến hư rồi chứ? Trong lòng nhiều người không khỏi tò mò, thỉnh thoảng nhỏ giọng nghị luận, Tư Mã Vụ Tiễn ngồi ở trên đệm, ngón tay khẽ nhúc nhích, nàng thật sợ Nam Cung Quân nhận ra nàng, nàng còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp lại hân, Phượng Lan Dạ ở bên cạnh vươn tay cầm tay nàng, đứng lên nhìn Nam Cung Quân lạnh lùng mở miệng.

“An Vương điện hạ xin tự trọng, xin đừng làm khó tỷ tỷ nhà ta, nếu đã che mặt tất nhiên là có chuyện khó xử không thể nói ra, chẳng lẽ người hoàng thất xưa nay đều thích làm khó người khác, hay là muốn người khác bêu xấu?”

Khẩu khí không kiêu ngạo, không siểm nịnh, bình tĩnh tao nhã, thanh âm chứa uy nghi, khóe môi vẽ ra nụ cười yếu ớt, kích thích hoa quang, một thân khí khái ngông nghênh.

Thấy vậy rất nhiều người chăm chú nhìn, nhất là khu nam tân đối diện, thật nhiều người nhìn sang, tiểu nha đầu xuất sắc như vậy, hơn nữa cử chỉ thanh tao lịch sự hào phóng, đối mặt với người của Hoàng Thất vẫn rất trấn định, tuệ quang lưu chuyển tuy đã dời đi nhưng vẫn còn mang theo nhàn nhạt châm chọc.

Ánh mắt của Tề Vương Nam Cung Diệp trở nên thâm thúy, thấy nha đầu này tim liền đập mạnh, lần này hẳn có thể khẳng định, nếu trong hai người này có một người là Lan Nhi, như vậy chính là tiểu nha đầu này, mặc dù hẳn không biết trong đó xảy ra chuyện gì làm cho dung nhan nàng thay đổi, nhưng ai có thể ngông nghênh đến bậc này như nàng, mà tướng mạo nàng

đã thay đổi, tuy một thân thanh tao lịch sự, nhưng không làm mất đi cốt khí năm đó.

Tim Nam Cung Diệp đập càng ngày càng nhanh, nụ cười trên mặt cũng càng sâu, biết Lan Nhi còn sống, cảm giác đó thật tốt, cho dù chưa thể nhận thức nhưng hẳn cũng vui vẻ, cả khuôn mặt tươi cười, nhìn đâu cũng thấy thật xinh đẹp, trời làm sao có thể xanh như thế, mây làm sao có thể trắng như thế, tâm tình khoái trá thật muốn hô to một tiếng.

Thì ra ông trời vẫn rất hậu đãi hẳn, đôi mắt đẹp của Nam Cung Diệp liền nhìn về bên này, không nhái không chớp, bất quá rất nhiều người cũng nhìn về bên này, cho nên không ai thấy kì lạ cả.

Lục hoàng tử An Vương không bởi vì lời nói của Phượng Lan Dạ mà buông tay, ngược lại chấp nhất ngón chùng Tư Mã Vụ Tiễn, giống như hôm nay nàng không cởi khăn che mặt thì hẳn sẽ không rời đi, lúc này Tư Mã Vụ Tiễn chậm rãi đứng lên, đưa tay lên mở khăn che mặt, chẳng qua là mới mở được một nửa, thanh âm lạnh lùng lại vang lên.

“Xem ra An Vương điện hạ phải nhìn thấy tiểu nữ tự bêu xấu mới cam tâm.”

Nửa bên mặt nàng thật kinh người, xung quanh thoáng cái ồ lên tiếng nghị luận: “Thật là khủng khiếp a, khó trách lại che mặt.”

“Thì ra là nàng bị hủy dung, An Vương điện hạ thật là, cần gì làm khó người ta như vậy? Làm cho người ta xấu mặt a.”

An Vương Nam Cung Quân ngây dại, hẳn cho rằng cô nương này là Vụ Tiễn, nhất định là nàng, không nghĩ tới lại là người khác còn bị hủy dung, nghĩ đến mình mới đem đến cho người ta khó khăn, nên vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, là bốn Vương đường đột.”

Vũ Tiễn đã ngồi xuống, Phượng Lan Dạ cũng ngồi xuống, Nam Cung Quân về mặt trầm xuống xoay người liền đi, quanh thân âm trầm, chậm chạp tiêu sái tiến về chỗ bên nam tân, một lần nữa ngồi xuống nhưng không hề ngẩng đầu lên, về mặt khổ sở.

Phượng Lan Dạ dán sát vào lỗ tai Vũ Tiễn, nhỏ giọng nói thầm: “Làm ta sợ muốn chết, bị hù dọa ra cả thân mồ hôi, hẳn đã nhận ra người, nếu như không cẩn thận một chút, chỉ sợ người bỏ chạy cũng không xong.”

Tư Mã Vũ Tiễn ngẩng đầu lên nhìn nam tử đối diện, nhìn hẳn khó chịu, nàng rất đau lòng, nhưng nghĩ đến những chuyện ở An Vương phủ, nàng thật sự phải trở về sao, sau đó đối mặt với những nữ nhân kia, Âu Dương Tình nữ nhi của đại tướng quân Âu Dương Thác, chẳng lẽ những nữ nhân kia không phải người? Hẳn đã cưới người ta vào cửa, một ngày hai ngày thì không sao nhưng không thể cả đời không quan tâm đến người ta, trừ phi hẳn thật sự đem các nàng trả về, hoặc là nhờ Hoàng Thượng gả đi, nhưng mà điều này có thể sao?

Vũ Tiễn suy nghĩ tới đây, thì cuối đầu ăn thức ăn, không cần suy nghĩ những chuyện khác nữa.

Trên đài cao, thanh âm của An Sơn Hậu phu nhân lại vang lên: “Tốt lắm, Mai Yến hôm nay không giống với những dịp thường chơi trò rút thăm, hôm nay chúng ta thử một phương thức khác đó chính là khiêu chiến, mọi người muốn khiêu chiến ai liền đem hoa mai đưa cho người nọ để người nọ ra sân biểu diễn tiết mục, nếu đối phương thắng, người thua có thể nhờ người khác hỗ trợ, bất kể là công tử bên trong nam tân hay bằng hữu bên nữ tân đều có thể, đây chính là quy tắc trò chơi, không biết phía dưới ai nguyện ý lên đài đầu tiên?”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 99

Lời nói của An Sơn Hầu phu nhân vừa dứt, bên nữ tân không có ai đứng lên, có vài tiểu thư khá hơn thì nhăn nhó nhìn ngó xung quanh, mà Phượng lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn trực tiếp cúi đầu ăn thức ăn không thèm quan tâm đến đám người xung quanh, tâm tình hai người các nàng hết sức không tốt, hơn nữa Vụ Tiễn cho tới bây giờ cũng không có ý định lên đài tham gia biểu diễn, trong lúc nhất thời nơi cả hoa viên không hề có tiếng động, cuối cùng cũng có người cười đứng lên.

“Nếu không ai muốn diễn đầu tiên vậy để ta làm trước đi.”

Thanh âm ôn thuận như nước vang lên, dễ nghe động lòng người, mọi người đông loạt nhìn qua, người vừa lên tiếng chính là nghĩa nữ Lục Giai mới được Lục phu nhân thu dưỡng, lúc này đang thanh tao lịch sự cúi xuống áo choàng đi ra, đứng ở trước Mai Yển, nhất thời có vài đạo ánh mắt bắn về phía nàng, trong mắt chợt lóe lên sợ hãi.

Phượng Lan Dạ đang thưởng thức đồ ăn không nghĩ tới người đầu tiên biểu diễn chính là Lục Giai, không biết Lục Giai tính biểu diễn cái gì, cầm? Khiêu vũ? Hay là đánh quân cờ vẽ tranh, nàng cũng muốn xem một chút nàng ta có tài cán gì lại dám giả mạo nàng.

Tin đồn cầm kỹ của Tề Vương Phi đệ nhất thiên hạ, giờ phút này nhìn Lục Giai giống y đúc nàng ấy đang bước ra sân, mọi người lập tức cùng nhau vỗ tay, hi vọng muốn xem tài đánh đàn của Lục Giai có thực sự là siêu quần như lời đồn hay không, An Sơn Hầu phu nhân lúc này cũng từ trên đài cao đi xuống, nụ cười tràn ngập khuôn mặt hỏi thăm Lục Giai.

“Lục tiểu thư muốn đánh đàn sao?”

Lục Giai lắc đầu, chậm rãi mở miệng: “Ta muốn biểu diễn một đoạn vũ đạo.”

“A?”

Vừa nghe lời nói của nàng, sắc mặt rất nhiều người trở nên thất vọng, cảm kỹ lợi hại như vậy chỉ sợ vũ đạo cũng hết sức lợi hại, An Sơn Hậu phu nhân xoay người ý bảo Lục Giai lên đài biểu diễn.

Lúc này Mai yển an tĩnh như chỗ không người, tất cả mọi người nhìn Lục Giai trên đài cao, chỉ thấy hôm nay nàng ta mặc một chiếc váy đỏ tươi bông bành, rõ ràng có chuẩn bị mà đến, thân thể nàng nhẹ nhàng đứng lên, quần đỏ diễm lệ, thật giống như một rặng mây đỏ ở trên đài cao nhanh nhẹn bay lên.

Nhảy, uốn, điểm, xoay.

Khiêu vũ như nước chảy mây trôi, người ở phía dưới thỉnh thoảng chỉ điểm bình phán, ở bên nam tân, có mấy người ánh mắt sáng rực, khuôn mặt nở nụ cười, Phượng Lan Dạ nhìn kỹ phía dưới, thấy sắc mặt Nam Cung Diệp không hề thay đổi, riêng những người khác nàng không có hứng thú, sau đó đem mâu quan dời đến Lục Giai trên đài, điệu múa của nàng ấy đã chuẩn bị kết thúc.

Nói thật ra Lục Giai khiêu múa rất hoàn mỹ, phối hợp với dung nhan mỹ lệ của nàng, quả thật không thể xem thường, nhưng biểu cảm lại quá mức cứng nhắc, hoàn toàn là cẩn thận luyện tập mà thành không mang theo một tia tình cảm nào ở bên trong, khiêu vũ mà thiếu đi linh hồn cũng không tính là hoàn mỹ.

Phượng lan Dạ đang suy nghĩ, thì bốn phía đã vang lên tiếng vỗ tay, Lục Giai chậm rãi nhẹ nhàng thu tay lại, hướng về phía mọi người thi lễ, sau đó

liền đi vào bên trong theo bậc thang đi xuống.

Lúc nàng rời đi có dừng lại một chút, Phượng Lan Dạ nhìn rõ ràng, tầm mắt Lục Giai ở trên người Nam Cung Diệp, nàng ta thật sự mất đi trí nhớ sao? Rõ ràng là có dụng ý khác, đến tột cùng nàng ta là ai?

Lúc này An Sơn Hậu phu nhân cầm một cành mai đi tới trước mặt Lục Giai cười khanh khách mở miệng.

“Lục tiểu thư khiêu vũ thật là đẹp, có thể nói là hoàn mỹ, hiện tại Lục tiểu thư muốn khiêu chiến với ai?”

Đôi mắt Lục Giai lưu chuyển, phong tình vạn chủng, nhiều thanh niên tài tuấn đối diện hai mắt cũng lấp lánh, bất quá nghĩ tới cô nương này là Tề Vương Phi, bao nhiêu người liền bỏ đi ý niệm trong đầu, lúc này Lục Giai chậm rãi đưa tay nhận lấy hoa mai trong tay Hậu phu nhân, thân nhiên ném một cái, liền ném tới trong tay tiểu thư nhà Công Bộ Thượng Thư ngồi cách Phượng Lan Dạ không xa, tiểu thư này cả kinh, tay cầm cành hoa mai đứng lên, bất mãn trợn mắt nhìn Lục Giai một cái, nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà?

Công Bộ Thượng Thư tiểu thư thấy rất nhiều công tử ngồi bên nam tân đối diện nhìn qua, đều là dáng vẻ khí phách, phong lưu phóng khoáng, rường cột quốc gia a, các nàng ai không muốn gả cho phu quân tốt chứ, vì vậy tiểu thư nhà Công Bộ Thượng Thư điều chỉnh hô hấp, khuôn mặt mở nụ cười, uyển chuyển đi ra ngoài.

Thật ra tiểu thư nhà Công Bộ Thượng Thư lớn lên rất thanh tú, giơ tay nhắc chân đều có ý vị, cũng là một đối tượng lễ nghĩa trong suy nghĩ các nam tử.

Nàng biểu diễn chính là đánh đàn, tiếng đàn như nước chảy, du dương ở Mai Yển, thật giống như là một làn gió mát mẻ, làm cho người ta không nhìn được mà đắm chìm trong đó.

Vụ Tiễn tựa hồ cũng cảm nhận được, nghiêng người nhìn Phượng Lan Dạ nói nhỏ: “Cũng không tệ lắm.”

“Ừ, bất quá so với khiêu vũ của Lục Giai vẫn còn kém một chút.”

Đây cũng là chuyện thực, hai người vừa nói xong, khúc nhạc trên đài đã kết thúc, chỉ thấy vị tiểu thư trên đài cũng đứng lên, thuận tiện nhìn về bốn phía, trong mắt đều đầm đìa đáng yêu, thật ra thì nàng đã ý thức được tài nghệ của mình không bằng người ta, An Sơn Hạo phu nhân đứng lên, đi tới dưới đài cao nhìn về mọi người.

“Mọi người cho rằng có nên phạt không?”

Lập tức có người hô lên: “Lê tiểu thư nên phạt.”

Lúc này ở trên sân có chút ít gay cấn, rất nhiều người nhìn Lê tiểu thư ở trên đài cao không biết nàng sẽ tìm ai hỗ trợ giải vây, nên đều tò mò nhìn nàng, nhất là phu nhân nhà Công Bộ Thượng Thư bên nữ tân, nhồm lên cả nửa người nhìn sang bên nam tân, hi vọng nữ nhi tìm được người hỗ trợ.

Bên nam tân, người có hứng thú với Lê tiểu thư thì nhìn nàng, không có hứng thú liền tự lo nói chuyện, tựa hồ không biết chuyện trước mắt.

Lê tiểu thư nhìn về bên nam tân, cuối cùng thấy công tử nhà Thừa Tướng tựa hồ có hứng thú đối với nàng, công tử kia lớn lên tuần nhã, cũng không làm mất vẻ phong độ, Lê tiểu thư đỏ mặt tim đập mở miệng: “Có thể xin Liễu công tử hỗ trợ hay không?”

Liễu công tử chính là con trai lớn của Thừa Tướng đương triều, nghe được giai nhân cho mời, trên mặt sớm nở nụ cười đứng lên.

Cái này phu nhân nhà Công Bộ Thượng Thư cũng thấy rất mãn ý, cùng phu nhân bên cạnh cười ha hả, những phu nhân khác lập tức lộ ra vẻ mặt

ghen ty, sau đó lại nhìn những công tử bên nam tân, chỉ mong nữ nhi nhà mình cũng chọn lựa được một vị phôn phu tốt a.

Liễu công tử biểu diễn chính là thối sáo, tiếng sáo du dương thật giống như một bài hát, xuyên thẳng vào rừng mai, bay thẳng lên chín tầng mây.

Triền miên dễ, hẩn thối sao rung động lòng người, đôi mắt xinh đẹp của Lê gia tiểu thư không hề chớp mắt nhìn hẩn.

Trên đài cao tình chàng ý thiếp, xem ra sẽ tác thành một hồi giai thoại.

Tiếng sáo của Liễu công tử thối xong, liền từ trên đài cao đi xuống, lúc này đến phiên Lê Tiểu Thư ném cành mai, bởi vì Lê tiểu thư chính mình bại bởi Lục Giai, nên trong lòng có chút không vui, quét mắt một vòng, rất nhiều tiểu thư ở phía dưới nàng đều quen thuộc, người nào có bản lãnh nàng cũng biết, cuối cùng đem mâu quang dừng lại trên người tử muội Tô gia, hai người này nàng chưa quen, người nào có bản lãnh nàng cũng không biết, hơn nữa đến từ một thành nhỏ, như vậy hẩn là không có bản lãnh gì nhĩ, nghĩ như vậy nàng liền cười, nhẹ nhàng đem cành hoa mai trong tay ném vào trong ngực Tư Mã Vụ Tiễn.

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn hoa mai trong tay, nàng căn bản không muốn biểu diễn, mặc dù trên mặt nàng có khăn che, nhưng lỡ đâu trong lúc biểu diễn cái khăn che vô ý rớt xuống chẳng phải mình sẽ bại lộ sao, trong lúc nhất thời sắc mặt liền trầm xuống, ngược mắt nhìn Lê tiểu thư ở trên đài cao, Lê tiểu thư kia thấy vẻ mặt nhăn nhó của Vụ Tiễn liền biết nàng bị mình làm khó rồi, sâu trong ánh mắt không khỏi lóe lên vẻ đắc ý.

Lúc này Phượng Lan Dạ đề tay Vụ Tiễn, nhận lấy hoa mai trong tay nàng, chậm rãi đứng lên, cười yếu ớt tự nhiên.

“Nếu Lê tiểu thư đã muốn khiêu chiến người Tô gia chúng ta, vậy ta nguyện ý thay tử tử chấp nhận khiêu chiến.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở Mai yển đều nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng ngạo nghễ đứng giữa rừng hoa thơm cỏ lạ, chói mắt bức người, tất cả nam tử bên nam tân đều nhìn sang, Tề Vương Nam Cung Diệp thấy tất cả mọi người đều nhìn thân ảnh mảnh khảnh khéo léo kia, con người không khỏi chìm xuống, trong lòng cực kỳ không thoải mái, thật giống như đồ đạc của mình bị người ta dòm ngó, hận đến mức không thể lập tức đứng lên đánh những người bên cạnh một trận, nhận ra tâm tình của mình hẳn càng hiểu rõ, nha đầu này mới thật sự là Lan Nhi, chỉ có nàng mới có thể cuồng ngạo như thế, bất đồng với người khác như thế, mặc dù thay đổi dung mạo cũng không thay đổi được ngạo khí từ trong xương phát ra.

Việc quan trọng trước mắt chính là cùng nàng nhận thức, sau đó đem nàng nhốt vào trong lòng, người nào dám động tâm tư với nàng đều giết không tha.

Nam Cung Diệp trong lòng suy nghĩ thế, một đôi mắt thâm thúy liền khóa trên người tiểu nha đầu kia, không biết hôm nay nàng sẽ biểu diễn cái gì, nếu là đánh đàn chỉ sợ sẽ lộ ra sơ hở, cho nên hẳn chắc chắn nàng sẽ không đánh đàn, nếu vậy nàng sẽ biểu diễn cái gì đây, trong lòng Nam Cung Diệp dâng lên mong đợi.

“Được.”

Lê tiểu thư không khó khăn mà đồng ý, trầm giọng đáp ứng, nhìn tiểu nha đầu này một thân ngông nghênh không khỏi cảm thấy thích thú, nàng không tin nha đầu này có khả năng lớn như vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn Phượng Lan Dạ, An Sơn Hậu phu nhân sớm đã có tính toán nha đầu này, bây giờ lại thấy nhi tử bên cạnh hai mắt sáng lên, càng thêm được kích thích, từ bên cạnh đi tới, vẻ mặt từ ái hỏi thăm: “Ô tiểu thư muốn biểu diễn cái gì?”

“Khiêu vũ trên băng.”

Mấy chữ này thật giống như sét đánh xuống đầu, mọi người đều trừng mắt lú lờ, chẳng những bên nữ tân ngay cả bên nam tân cũng bị kinh hách, khiêu vũ trên băng, Tô tiểu thư muốn khiêu vũ trên băng sao? Thật sự chưa bao giờ nghe, thấy những điều chưa từng thấy, không khỏi càng phát ra hiếu kỳ, tất cả mọi người đều râm rì nói nhỏ.

Phượng Lan Dạ chậm rãi quét mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng bình tĩnh mở miệng.

“Ta muốn biểu diễn một đoạn khiêu vũ trên băng cho nên hiện tại mời mọi người di giá ra bên ngoài thưởng thức.”

Nói xong nàng cười áo choàng trên người, quay đầu nhìn Đinh Đường ở phía sau, Đinh Đường cầm lấy đôi giày trượt băng kì lạ cổ quái đi theo sau tiểu thư ra ngoài, mọi người cũng lục tục đứng dậy đi theo.

Trong lúc nhất thời, những giọng nói đồng loạt vang lên, nóng bỏng mà kéo dài, nghị luận rối rít, không biết nha đầu phía sau Tô tiểu thư đang ôm vật gì, nói là giày thì không giống, chỉ có hai cái bánh xe nhỏ, đến tột cùng là cái gì a, lúc này cả đám đều đã đứng cạnh Bích Hồ.

Trên mặt hồ đã kết lại một lớp băng mỏng không quá dày, chỉ cần bước một bước sẽ té xuống thế nhưng nha đầu này lại muốn khiêu vũ trên băng, có người bày ra khuôn mặt tươi cười xem kịch vui, có người lo lắng hai mắt tràn ngập sầu lo, chỉ có Nam Cung Diệp vẻ mặt rạn rở, tràn ngập kiêu ngạo, Lan Nhi là ai hử còn không hiểu sao?

Lúc này Đinh Hương đang hầu hạ Phượng Lan Dạ mang giày trượt băng, mọi người trừng to đôi mắt nhìn mấy cái bánh xe dưới chân Tô tiểu thư, chỉ thấy nàng vững vàng đứng, động cũng không động, liền có người bội phục nói.

“Má ơi, thật lợi hại.”

“Đúng vậy a, thật lợi hại, vật đó là cái gì vậy?”

Trong lúc nhất thời nghị luận rồi rít, Phượng Lan Dạ không hề để ý đến những người phía sau, tự mình hành động bánh xe kia liền lập tức chuyển động, vù vù xé gió, dưới chân như cưỡi mây ngũ sắc, nhẹ nhàng lướt trên Bích Hồ, thân ảnh phiêu diêu như tiên.

Bên bờ yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn bóng dáng tuyệt đẹp giữa hồ, xinh đẹp tuyệt trần.

Giống như một con bướm đang bay múa, lướt đi trên phiến băng mỏng càng lúc càng nhanh, cuối cùng cũng nhìn không thấy nửa phần bóng dáng, chỉ như nhìn thấy vẻ bay múa của hoa Bạch Liên, ở trên Bích Hồ không ngừng xoay, không ngừng bay múa.

Ở bên nam tân, trên khuôn mặt tuần mỹ như ngọc của Nam Cung Diệp vẽ ra một nụ cười kích diễm, trong đôi mắt chảy qua một dòng nước dịu dàng mà ngọt ngào.

Trong lòng có chút sôi sục, áo bào quanh thân giống như đang nhảy múa, cả người cũng thoải mái hơn, dưới chân điểm nhẹ một cái, cả người đã nhảy lên, tạo cho người ta cảm giác giống như một trích tiên, thanh thoát thoải mái, đứng ở trên Bích Hồ, lớp băng đó rõ ràng mỏng như lưu ly, nhưng hết lần này đến lần khác đứng trên đó lại không xảy ra việc gì.

Gió nhẹ thổi bay áo bào của hần, vũ lộng trong không trung, dung nhan tuần mỹ như ngọc, hào quang chói mắt.

Trong nháy mắt, nhìn hần thật giống như một trích tiên từ trên trời hạ xuống phạm trần, mọi người đều say mê điên đảo, có cô nương thậm chí còn hét lên.

“Tề Vương thật soái a.”

“Đúng vậy a, thật quá chói mắt, nếu hấn liếc ta một cái, ta chết cũng cam lòng.”

“Hấn muốn làm gì vậy?”

Thình thoảng vang lên tiếng tán thưởng, lúc này Nam Cung Diệp đã lấy ra một cây ngọc tiêu từ sau lưng, đứng ở lâm hồ mà thổi lên.

Trên hồ, một người nhảy múa, một người thổi sáo.

Một người giống như đến từ tiên cảnh, một người tựa như hoa sen, ông trời tác hợp một đôi, nam tử nữ tử xung quanh đều ghen tỵ không dứt, mặc dù ghen tỵ nhưng không thể không thừa nhận, hai người kia hôm nay phối hợp nhảy múa và thổi tiêu thật đúng là nhất lưu, thật sự là quá bất phàm rồi, người kia khiêu vũ linh động tựa như một đóa hoa sen, người này thổi ra một bản nhạc tựa như tiên âm.

Một khúc kết thúc, bông hoa sen xinh đẹp kia từ từ thu tay lại, cuối cùng thanh thoát di chuyển ra giữa hồ, nhẹ nhàng cười nhìn về phía mọi người đang đứng, âm thanh trong trẻo vang lên.

“Cảm ơn các vị đã yêu thích.”

Trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay như sấm, âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên không ngừng, những vị như Hậu phu nhân, nhất phẩm phu nhân lại càng gật đầu lia lịa mà tán thưởng, còn trên mặt các tiểu thư tràn đầy ghen tỵ, còn các thanh niên tài俊 thì đương nhiên hai mắt đều lộ ra vẻ ái mộ nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, chỉ có An Vương cùng Thụy Vương thì vẻ mặt như có điều suy nghĩ, tính tình của thất hoàng đệ bọn họ còn không biết hay sao? Một người quái gỡ cuồng ngạo như hấn làm sao có thể vô duyên vô cớ nhảy ra đệm tiêu giúp người ta, tầm mắt hai người giao nhau rồi cùng nhìn về phía Lục Giai, chỉ thấy trong mắt Lục Giai thật sâu

trầm trầm, trên dung nhan điểm lệ có một tầng sương mờ, trong lòng tựa hồ là không thoải mái.

An Vương Nam Cung Quân nghiêng người hỏi thăm Nam Cung Duệ: “Đây là chuyện gì a? Không phải hắn rất yêu Tề Vương phi sao? Lúc trước còn bày ra bộ dáng không thiết sống chết, hiện tại sao lại coi trọng tiểu thư Tô gia rồi?”

“Có lẽ có nguyên nhân.”

Thụy Vương trầm giọng nói, hắn biết tình cảm Thất hoàng đệ đối với Phượng Lan Dạ rất thâm hậu, nếu vậy tình huống trước mắt chắc chắn là có nguyên nhân.

Quanh mình có người than thở, có người ghen tỵ, còn có Nam Cung Diệp si mê ngắm nhìn, trong lòng kích động, trong mắt đều là hình bóng xinh đẹp kia, không thể chứa thêm bất cứ người nào khác, nếu không phải ở nơi đông người hắn thật muốn hung hăng ôm nàng, sau đó đánh vào cái mũi nhỏ của nàng, hỏi xem nàng có biết tim hắn rất đau hay không, có biết hắn sống không bằng chết hay không, có biết hắn sống một ngày mà dài như một năm, nhưng bây giờ tất cả đều hóa thành nồng đậm yêu thương, chỉ thấy Phượng Lan Dạ chậm rãi tiêu sái đến gần, thi lễ với Nam Cung Diệp, ngẩng lên cái đầu nhỏ cao ngạo mở miệng: “Tạ ơn Tề Vương điện hạ tấu nhạc, thật sự là may mắn cho tiểu nhân.”

Nói xong thân thể nhỏ nhắn kiêu ngạo di chuyển sang một bên, mọi người bên bờ đều nhanh chóng nhường đường, có người xoay người đi vào, bên ngoài thật quá lạnh rồi, Phượng Lan Dạ vừa lên bờ, Đinh Hương liền đi tới giúp nàng cởi giày, sau đó đi theo sau nàng, Vụ Tiễn tiến lên nắm tay bồi nàng cùng nhau đi vào trong, bên người còn một ít nam nhân trong mắt đều lộ vẻ ái mộ, tất cả đều nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, ở phía sau Nam Cung Diệp trong lòng đều là buồn bực, nha đầu này rõ ràng là tức giận, nhất định lúc này thấy mình đi về phía Lục Giai, nàng có một thái

quen xấu chính là giận dai, xem ra phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp cùng nàng nhận thức, bằng không có nhiều người nhớ thương nàng như vậy, hẳn không buồn bực chết mới lạ.

Thật không thể bớt lo lắng với nha đầu này, lúc trước đi mất bóng dáng thiếu chút nữa hành hạ chết hẳn, hiện tại xuất hiện, lại càng làm hẳn lo lắng, qua ngày hôm nay không biết sẽ có bao nhiêu người trong kinh nhớ thương nàng, Nam Cung Diệp thấy rất rõ nhiều quý phu nhân đều lôi kéo Tô Phu Nhân nói chuyện.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đi vào, nhiều người cũng lục tục tiêu sái về chỗ ngồi xuống như cũ.

Lòng của mỗi người đều rất kích động, nhớ tới màn thối tiêu và vũ đạo vừa rồi thật quá mức thần kì, rất nhiều tiểu thư quan gia không nhịn được quay đầu hỏi thăm Phượng Lan Dạ.

“Tô tiểu thư, vật trên chân người vừa nãy là vật gì?”

“Đúng vậy, là vật gì? Mang vào khiêu vũ thật đẹp quá, cả người giống như có thể bay lên a.”

Trong giọng nói hoàn toàn là hâm mộ, Văn Tường công chúa ở phía trước cũng nhịn không được quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng, các quý phu nhân cũng vểnh tai lên nghe, Phượng Lan Dạ cười tùy ý mở miệng. “không có gì, đây chỉ là một loại giày, giày trượt băng, mang nó vào có thể ở trên băng nhảy múa, cũng có thể khiêu vũ ở những nơi trơn trượt.”

“Giày trượt băng?”

Có nhiều người ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, khuôn mặt Đinh Hương tràn ngập tự hào, dứt khoát đem đôi giày kia giơ lên giữa không trung để cho mọi người xem, tiểu thư nhà Lại Bộ Thượng Thư vẻ mặt hâm mộ mở

miệng: “Ô muội muội, ta theo người học tập làm một đôi giày này được không?”

Sau đó rất nhiều thanh âm cũng vang lên: “Đúng vậy a, đúng vậy a, chúng ta cũng muốn học.”

Sau này có thể nhảy múa cho tướng công nhà mình xem, mới vừa rồi các nàng đều nhìn thấy ánh mắt của các công tử, sau này nếu biết sử dụng đôi giày này cũng không tồi.

Phượng Lan Dạ sửng sốt một lát, nàng tiện tay làm thôi, không nghĩ tới lại trở nên nổi tiếng, nghĩ tới đây trong đầu không khỏi hiện lên một ý niệm, sau này có thể làm ra một trò chơi mới lôi kéo đông người, còn có thể kiếm thêm bạc, thật là tốt, bất quá nhìn những ánh mắt lớn nhỏ bên cạnh sau đó gật gật đầu: “Được rồi, sau này nếu ai muốn học, cứ đến Tô phủ tìm ta.”

“Tốt, tốt.”

Mọi người đều cao hứng mà quay đầu lại, gật đầu, ngay cả Văn Tường công chúa cũng ngẩng đầu lên, lúc này An Sơn Hậu phu nhân đi tới, cầm cành mai trong tay đưa cho Phượng Lan Dạ, nghĩ tới khả năng nha đầu này có thể làm vợ con mình, hẳn sẽ là một sự trợ giúp lớn, mới vừa rồi nàng cũng cùng Tô phu nhân đề cập đến vấn đề này rồi, phu nhân cũng đã có ý đồ này, bất quá nàng biết hôm nay có rất nhiều nhà cũng nhìn trúng nha đầu này, mà cũng chưa biết ý kiến của nhi tử nhà mình ra sao.

“Nha đầu, hiện tại đến phiên người, người đưa hoa mai này cho người sẽ biểu diễn tiếp theo.”

Phượng lan Dạ nhìn hoa mai trong tay rồi đứng lên, nhìn một vòng, bởi vì màn biểu diễn kinh người của nàng vừa rồi nên rất nhiều người đều cuối đầu, nếu biểu diễn không được chỉ có thể nhận thua thôi, bất quá lúc Phượng Lan Dạ nhìn tới Văn Tường công chúa, phát hiện trong ánh mắt

công chúa hiện lên vẻ chờ đợi, tựa hồ rất muốn mình đem hoa mai đưa cho nàng, đây là ý gì? Văn Tường muốn biểu diễn sao? Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ liền đưa hoa mai trong tay cho Văn Tường công chúa, Văn Tường từ chỗ ngồi nhìn nàng đang ở trước mặt mình, nhìn hoa mai nàng đưa, khóe miệng nhếch lên một tiếng cảm ơn.

Mà những người kia đều không biết, thấy tiểu nha đầu này đem hoa mai đưa cho Văn Tường công chúa không khỏi khiếp sợ, phải biết rằng trong trường hợp này, nếu công chúa thua, chính là tự mình bêu xấu, ai có thể địch lại khiêu vũ trên băng của nàng chứ, nhưng không ai biết Văn Tường có ý đồ riêng, nàng không sợ thua bởi vì nàng muốn nhờ một người ra tay giúp đỡ.

An Sơn Hậu phu nhân đứng lên cung kính mở miệng: “Tiếp theo đến lượt Văn Tường công chúa biểu diễn tài nghệ rồi, mọi người vỗ tay nào.”

Đây là công chúa, bất kể là nam tân hay nữ tân đều không muốn làm phật lòng công chúa trước mặt, vì vậy rất nhiệt liệt vỗ tay, Văn Tường vẻ mặt tươi cười đi lên đài cao.

Trên đài cao, văn phòng tứ bảo, cầm kỳ thư họa cái gì cần có đều có, ngay cả các loại nhạc khí cũng có.

Không biết Văn Tường công chúa muốn sử dụng loại nhạc khí nào, cuối cùng công chúa lại chọn một thanh tam huyền cầm, một loại đàn giống thất huyền, nhưng có rất ít người biết sử dụng tam huyền cầm, bất quá nếu công chúa đã chọn mọi người cũng không thể nói gì, ngồi chờ công chúa biểu diễn.

Tiếng đàn của Văn Tường công chúa cũng giống như nàng bây giờ, chính là cảm giác ai oán triền miên, tiếng đàn trầm bổng làm rung động tâm hồn các thiếu nữ mới nảy sinh tình cảm, nhưng những công tử kia đều

không hiểu phong tình a, một bên chậm chạp không có động tĩnh, để các thiếu nữ giao tâm tư cho hoa rơi nước chảy.

Tiếng đàn trầm thấp triền miên làm chấn động tâm tư nhi nữ, hơn một nửa số thiếu nữ trong yến hội đều động dung, sa vào bản nhạc của nàng.

Một khúc kết thúc, An Sơn Hậu phu nhân đứng lên, nhìn Văn Tường công chúa rồi lại nhìn Phượng Lan Dạ, nàng biết nói làm sao đây, người sáng suốt đều biết là công chúa thua, nhưng ai dám nói ra miệng lời đó a, cuối cùng Văn Tường công chúa tự động đứng lên, dịu dàng mở miệng: “Là ta thua.”

Cái này thì không ai có ý kiến rồi, đối với một công chúa hiểu rõ đại nghĩa cũng chỉ biết thở dài, nhưng không ai biết Văn Tường công chúa đã hiểu rõ mình sẽ thất bại mà nàng lên đài chỉ vì một người, ánh mắt liếc về bên nam tân dừng ở trên người của đại tướng quân Tây Môn Vân, chậm chạp mở miệng.

“Tây Môn tướng quân có thể trợ giúp bốn cung hay không?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên, rất nhiều người nhìn nhau, tâm tư công chúa đã phô bày rõ ràng, thì ra là nàng đã chọn trúng Tây Môn Vân tướng quân, Tây Môn tướng quân đúng là rồng trong loài người (nhân trung long phượng), tay cầm bình quyền ai mà không biết, bất quá nghe nói Tây Môn tướng quân luôn mắt cao hơn đầu, không nghĩ tới bây giờ công chúa lại nhìn trúng hắn, nếu vậy hắn nhất định cũng vừa ý công chúa rồi chứ?

Tây Môn Vân đứng lên, nhìn Văn Tường công chúa, nói thật ra nếu công chúa đã mở lời hắn cũng không thể làm cho nàng xấu mặt nên hắn đành lên đài cao biểu diễn một đoạn múa kiếm.

Anh vũ bức người, hiên ngang lâm liệt, cũng là một đại kinh điển, thấy vậy rất nhiều người tâm tình bắt đầu mơ mộng, nhiệt tình nổi lên bốn phía.

Phượng Lan Dạ nhìn Vũ Tiễn ngồi bên cạnh: “Xem ra công chúa đã nhìn trúng Tây Môn tướng quân rồi.”

“Đáng tiếc Tây Môn Vân không thích nàng.”

Ngữ khí của Vũ Tiễn nhẹ nhàng, nếu Tây Môn Vân thích nàng đã sớm cho nàng đáp án, Phượng Lan Dạ lại không đồng ý quan điểm này: “Nói thật ra, nàng ấy cũng tính là dũng cảm, cũng chưa chắc chuyện này không thành, trên đời phàm chuyện gì dụng tâm chưa chắc đã không được, chỉ cần mình cố gắng nói không chừng sẽ có cách xoay chuyển.”

“Người còn thay nàng nói tốt, đã quên nàng gây khó khăn cho người như thế nào sao?”

Vũ Tiễn liếc xéo Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ lắc đầu: “Ta nhớ rõ, chẳng qua chỉ là nói chuyện, không cần nhắc tới nàng trước kia điêu ngoa, có lẽ nàng đối với ta điêu ngoa, cũng đã đổi lấy hôm nay người khác làm cho nàng nan kham không phải sao?”

Vừa nói vừa nhìn về phía đài cao, nếu muốn khiến Tây Môn Vân tướng quân động tâm chỉ sợ không phải chuyện dễ, hi vọng con đường phía trước công chúa sẽ biết mình đi như thế nào.

Trên đài múa kiếm đã kết thúc, bên nữ tân vũ tay rất nhiệt tình, bên nam tân cũng vũ tay cho có lệ, kế tiếp là tới lượt công chúa ném hoa rồi, Phượng Lan Dạ đối với tiết mục tiếp theo không có hứng thú, liền khom người cùng Vũ Tiễn lui ra ngoài.

Bên trong truyền tới giọng nói, Phượng Lan Dạ quay đầu cười, nhìn về nơi xa.

“Tỷ tỷ, người thật sự không muốn nhận An Vương sao? Nếu vậy tiếp theo người có tính toán gì không?” Nàng cùng Diệp nhận thức là chuyện sớm muộn, nhưng Vũ Tiễn thì sao? Nếu như nàng trở về Tề Vương Phủ,

Vụ Tiễn sẽ đi đâu, nếu như cùng nàng vào Tề Vương Phủ, Nam Cung Quân nhất định sẽ phát hiện, hơn nữa này giờ nàng thấy hắc nhìn sang đây rất nhiều lần.

“Có lẽ ta sẽ bước chân vào giang hồ chăng?”

Lúc này nàng lại nhớ tới Văn Lương, nếu như hắc rãnh rồi, nhất định sẽ không nói hai lời theo nàng rời đi, xông xáo giang hồ, đáng tiếc hắc đã chết.

Lòng của Vụ Tiễn nặng trĩu, Phượng Lan Dạ vươn tay lôi kéo nàng: “Người lại nhớ tới Văn Lương sao?”

“Thôi, không nên nghĩ tới hắc nữa, mọi chuyện cũng đã qua.”

Vụ Tiễn lắc lắc đầu, lôi kéo Phượng Lan Dạ: “Chúng ta đi ra phía sau đạo một chút, dù sao cái yến hội này còn muốn kéo dài nữa.”

“Đúng vậy.”

Tỷ muội hai người lôi kéo nhau rời đi, phía sau còn có Đinh Hương cùng Tiểu Mạn đi theo, ai biết được vừa đi mấy bước liền thấy có một người đi ra từ một thạch động hình thù kì quái, chính là Lục Giai, vẻ mặt tươi cười yếu ớt, chạm mặt các nàng liền nhàn nhạt chào hỏi.

“Thì ra là Tô tiểu thư.”

“Xin chào.” Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc khẽ gật đầu, nữ nhân này xuất hiện làm gì? Nàng híp lại ánh mắt nhìn Lục Giai, nhìn thật cẩn thận, thật chăm chú, muốn xem có phải nàng ta dùng thuật dịch dung hay không? Nhưng kết quả cuối cùng hoàn toàn giống như là bộ mặt thật, con người không khỏi trầm xuống, suy nghĩ kỹ rồi cuộc là xảy ra chuyện gì? Nếu như mình không trở lại, như vậy nàng ta đã giả dạng thành công, mục đích của

nàng ta là gì? Là vì yêu Nam Cung Diệp, muốn gả cho hắn, hay là có mục đích khác, muốn hãm hại hắn, bất kể là mục đích gì, ta cũng sẽ điều tra ra.

Lục Giai ôn nhã đứng một bên, nhàn nhạt mở miệng: “Có muốn cùng nhau đi dạo một chút không?”

“Được.”

Không biết nàng ta có đoán ra suy nghĩ của mình hay không, Phượng Lan Dạ liếc nhìn Vụ Tiễn một cái, cũng không cự tuyệt, mấy người bọn họ cùng nhau tản bộ bên cạnh Bích Hồ, vừa đi vừa nói, chỉ nghe Lục Giai tâm tình trầm trọng mở miệng.

“Các nàng đều nói ta là Tề Vương phi, nhưng ta đã mất trí nhớ, không biết ta có phải thật sự là Tề Vương phi hay không?”

Khóe môi Phượng Lan Dạ vẽ ra nụ cười lạnh, nhẹ nhàng mở miệng: “Chẳng lẽ một chút trí nhớ người cũng không có sao? Ví dụ như trước đây người tên là gì, là người nơi nào?”

Lục Giai nghe xong lắc đầu: “Không có, cái gì cũng không nhớ được, nhưng vừa rồi có người nói cho ta biết, ta tên thật là Phượng Lan Dạ, là công chúa vong quốc của Vân Phượng quốc, không nghĩ tới ta lại có thân thế bi thảm như vậy.”

Nàng nói xong thở dài một tiếng, Phượng Lan Dạ nghi hoặc nhìn nàng, sau đó giống như quan tâm mở miệng: “Có muốn ta bắt mạch giúp người hay không, tuy rằng y thuật của ta không phải đệ nhất thiên hạ nhưng cũng không tồi, nói không chừng còn có thể giúp người?”

Nói xong nàng đưa tay ra nhưng Lục Giai lập tức tránh được, bất quá rất nhanh cảm thấy hành động của mình không đúng, nên vội vàng ngừng đầu nở nụ cười: “Ta không sao, đại phu đã xem rồi, nói sau một thời gian sẽ tự nhiên nhớ lại.”

Nàng ta nói xong liền xoay người đi về phía trước, lúc này phía sau lại vang lên tiếng bước chân, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn quay đầu, thì thấy Văn Tường công chúa dẫn theo hai tỳ nữ đi đến, vừa nhìn thấy đám người Phượng Lan Dạ liền tăng nhanh cước bộ, Phượng Lan Dạ chỉ đành dừng cước bộ đợi nàng, mấy người cùng hành lễ.

“Tham kiến công chúa.”

“Ừ đứng lên đi.” Văn Tường vươn tay nắm tay Phượng Lan Dạ, ánh mắt nhanh chóng nhìn thấy Lục Giai đứng một bên, đối với Lục Giai nàng rõ ràng vẫn có cảm giác mâu thuẫn, đây là hiểu lầm từ trước của hai người, Phượng Lan Dạ nhìn hai người bọn họ thấy có chút buồn cười, không nghĩ tới sau khi thay đổi dung nhan Văn Tường lại đối với nàng như bạn tốt, thật đúng là quái dị không tưởng nổi.

Lục Giai thấy công chúa đối với mình không có kiên nhẫn, liền thanh nhã mở miệng.

“Ta đi về trước.”

Nói xong dẫn tỳ nữ xoay người rời đi, đám người Phượng Lan Dạ Văn Tường cùng nhau nhìn nàng, sau đó Phượng Lan Dạ chậm chậm mở miệng: “Người ta đều nói nàng là Tề Vương Phi, công chúa thấy sao?”

Văn Tường quay lại nhìn nàng một cái, sau đó mím môi cười lên: “Nàng lớn lên giống Thất hoàng tẩu như đúc, bất quá tính tình không giống nhau, nếu thật sự là Thất hoàng tẩu, vừa rồi chỉ sợ sẽ không rời đi ngược lại sẽ ở lại đây, nếu nói đến tính tình thì người mới thật giống.”

Văn Tường cười đến rục rờ lôi kéo nàng đi lên phía trước, Vụ Tiễn cùng đám người Đình Hương đi theo phía sau, nàng cũng không muốn được Văn Tường chú ý để tự chuốc thêm phiền toái.

“Người tên là Tô Thanh Nhã phải không?”

Phượng Lan Dạ gật đầu không biết công chúa hỏi chuyện này làm gì? Bất động thanh sắc chú ý tới hành động tiếp theo của nàng ta, Văn Tường cười mở miệng: “Ta thấy hình như Thất hoàng huynh thích người, người có thích Thất hoàng huynh không?”

Mắt Phượng Lan Dạ giật giật, Văn Tường không phải là đi làm mai cho huynh trưởng đó chứ, nếu nàng biết mình chính là Thất hoàng tẩu của nàng không biết sẽ có cảm tưởng gì, bất quá tình huống trước mắt không cho phép nàng ấy biết thái độ của mình.

“Công chúa nói gì vậy? Tề Vương phi đã trở lại, làm sao có thể nói như vậy a?”

“Nam nhân a, không thích cũng không có biện pháp, mặc dù trước kia nàng là Tề Vương phi, nhưng bây giờ Thất hoàng huynh hoàn toàn có thể yêu cầu Hoàng Thượng ban hôn một lần nữa.”

“Nhưng nàng là Tề Vương phi.”

Phượng lan Dạ có chút hết chỗ nói, công chúa đang suy nghĩ cái gì vậy, có một người đang tồn tại, nàng là do chính hoàng thượng gả cho Tề Vương, hoàng thượng là người miệng vàng lời ngọc, sao có thể xuất nhĩ phản nhĩ đây? Xem ra Văn Tường đúng là không thích mình trước kia, bằng không cũng sẽ không chèn ép mình như thế, mặc dù đó là kẻ giả mình.

“Dù sao Thất hoàng huynh cũng thích người, nhất định sẽ làm cho người gả vào Tề vương phủ.”

“Nhưng ta không làm trắc phi.”

Phượng Lan Dạ ngạo nghễ trực tiếp mở miệng, Văn Tường quay đầu nhìn nàng, cuối cùng cười lớn lôi kéo Phượng Lan Dạ: “Tính tình của người ta thật thích, chúng ta là nữ nhân nên tranh thủ cho mình.”

Phượng Lan Dạ nghe ra cảm xúc trong lời nói của nàng, lập tức chuyển đề tài: “Công chúa thích Tây Môn Vân tướng quân sao?”

Trong lúc mấy người nói chuyện, thì đã đi tới một cái bảo đình, xung quanh đình có bình phong, vừa đi vào liền ấm áp, lúc này bên ngoài có tiếng cười, thì ra là An Sơn Hậu phu nhân, gương mặt tươi cười dẫn theo mấy nha đầu, trong tay bưng nước trà cùng vài món điểm tâm, cung kính bày ở trên bàn đá.

“Chậm trễ công chúa cùng Tô tiểu thư, ta tới hầu hạ công chúa đây.”

Văn Tường vừa nhìn thấy nàng đi tới phá đám các nàng nói chuyện, liền cười mở miệng: “Chúng ta tự mình nói chuyện một chút là được rồi, không cần người phiên lòng, vẫn là đem những thứ này đi đi, chúng ta không cần.”

“Tốt, vậy ta đây đi trước.”

“Ừ.” Văn Tường phát tay, An Sơn Hậu phu nhân liền rời đi, Phượng Lan Dạ ngồi cạnh Văn Tường, Vụ Tiễn thì ngồi đối diện các nàng, Văn Tường vừa nhìn thấy nàng, không khỏi nhìn nhiều hơn một chút, lúc trước Lục Hoàng Huynh muốn xem dung mạo người ta nàng cũng nhìn thấy dung nhan đã bị hủy hết, bất quá vẫn cảm thấy nàng ấy rất giống một người.

“Tỷ tỷ nhà ngươi thật là giống một người ta quen biết.”

“Nha, phải không? Tỷ tỷ bị thương, dung mạo bị hủy nếu không cũng là một mỹ nhân đó.”

Phượng Lan Dạ thở dài, Văn Tường lập tức quan tâm hỏi thăm: “Không có cách nào chữa sao? Trong cung có rất nhiều ngự y, không bằng ta giúp nàng tiến cung cho ngự y xem một chút.”

Vũ Tiễn lập tức đứng dậy, làm một loạt hành động tỏ ý cảm ơn ý tốt của Văn Tường công chúa, sau đó mới an tĩnh ngồi xuống, Phượng Lan Dạ sợ lực chú ý của Văn Tường vẫn đặt trên người Vũ Tiễn, vội vàng nói sang chuyện khác: “Công chúa, uống trà.”

Nàng tự mình châm trà cho công chúa, sau đó đặt trước mặt nàng, Văn Tường nhận lấy nhẹ nhàng nhấp một ngụm sau đó liền để xuống, từ đầu tới cuối đều lộ ra bộ dáng cô đơn, u sầu.

Phượng Lan Dạ khiêu mi, bất động thanh sắc mở miệng: “Công chúa tại sao lại buồn như vậy?”

“Ta cảm thấy rất tịch mịch, trước kia có nhị hoàng tẩu, hiện tại các nàng đã không còn trong kinh, mà Văn Bội lại điên rồi, ngay cả Tây Môn Vân cũng không hiểu ý ta.”

Xem ra công chúa quả thực quá tịch mịch rồi, thế nên nàng mới ở trước mặt người ngoài như nàng mà nói chuyện hoàng thất, con người Phượng Lan Dạ trầm xuống, cũng không cho bất cứ ý kiến gì, chuyện trong hoàng thất nàng không muốn để ý tới, bất quá đối với nam nhân thì cũng có chút đề nghị.

“Nếu công chúa thích Tây Môn tướng quân sao không cố gắng, phải biết rằng trái tim nam nhân cũng rất mềm yếu, công chúa là người có địa vị cao cao tại thượng làm cho người ta có cảm giác không thể chạm đến, người nên mềm mại dịu dàng một chút.”

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Văn Tường công chúa lập tức mở to hai mắt nhìn nàng: “Người nói là ta phải tỏ ra yếu thế trước hắn?”

Phượng Lan Dạ không nói lời nào, mím môi cười khẽ, Tây Môn Vân là một nam nhân kiên cường, nam tử có loại tâm tính này đương nhiên có ý muốn bảo vệ, mà công chúa nhìn qua cường đại như vậy, tự nhiên không thể lọt vào tầm mắt của nam nhân kia, nếu thử một phương pháp khác, thật

ra cũng không phải là không có chút hi vọng nào, bất quá nàng không muốn nói thêm cái gì nữa.

Ba người ở trong đình, nói chuyện câu được câu không, Văn Tường lại hiểu kì hỏi về chuyện đôi giày, một phen nói chuyện phiếm xong càng khiến cho Văn Tường đem nàng thành bằng hữu tốt mà đối đãi.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Văn Tường đứng dậy: “Ta nên trở về cung rồi.”

“Công chúa bảo trọng.”

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đứng dậy tiễn Văn Tường ra khỏi đình, cách đình không xa là Mai yển, đã có người lục tục tiêu sái đi ra ngoài, xem ra là đã kết thúc biểu diễn tài nghệ, tất cả mọi người cùng đi ra ngoài giải sầu, An Sơn Hậu cũng tiễn từng đoàn người ra bên ngoài, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi, cuối cùng cũng kết thúc, những bữa tiệc kiểu này thật đúng là đòi mạng mà, sau này không nên tham gia nhiều là tốt nhất.”

“Ừ, đi thôi.”

Hai tỷ muội chấp tay tiêu sái đi tới, vừa mới đi không xa liền thấy Tề vương Nam Cung Diệp trực tiếp dẫn thủ hạ rời đi, một bước hai bước, mắt thấy càng ngày càng gần, Phượng Lan Dạ dừng bước, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn hẳn, chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp bao phủ một tầng ánh sáng, con người thâm thúy thần bí khó lường, lấp lánh ngó chừng nàng, tựa hồ trong mắt cất giấu một con tiểu thú, nóng bỏng nhìn nàng.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Vụ Tiễn mím môi cười khẽ, đang muốn tránh ra, ai biết được Nam Cung Diệp còn chưa đi tới đây, liền xuất hiện một người chạy ra từ hướng khác đứng chắn đường hẳn, chính là người mà mọi người nói Tề Vương phi Lục Giai, nàng mở to đôi con ngươi như nước

nhìn thật kĩ Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp cuối đầu vẻ lạnh lùng không dễ nhận ra, một lần nữa ngừng đầu lên thì đã nhìn thấy Phượng Lan Dạ dẫn Vụ Tiễn đi xa, Tô phu nhân cũng đi qua vài bước cùng với nữ nhi, cả đám đi lên cầu treo ra ngoài An Sơn Hậu phủ.

Đáy lông Nam Cung Diệp trong nháy mắt dâng lên lệ khí, thanh âm lạnh lùng như băng vang lên.

“Lục tiểu thư có việc gì sao?”

Lục Giai nhìn gương mặt hẩn bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh, không tự chủ được rút lui một bước, lấy tay che ngực, nơi nơi ủy khuất, cắn răng nhẹ nhàng mở miệng: “Các nàng nói ta là Tề Vương Phi có phải không?”

“Vậy người nghĩ sao?”

Nam Cung Diệp gằn từng chữ, trầm giọng mở miệng: “Ta hi vọng người có thể nhớ ra người là ai.”

Nói xong bước hẩn bước thật nhanh lướt qua Lục Giai đi ra ngoài, Lục Giai bất lực nhìn thân ảnh bỏ đi phía trước, hai người Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng An Vương Nam Cung Quân từ phía sau đi tới, hai người xoa đầu Lục Giai, nhẹ giọng an ủi nàng: “Đừng nóng vội, chuyện hôm nay quá đột ngột, Thất hoàng đệ còn chưa chuẩn bị tốt tâm lí nên hẩn mới ứng phó không kịp, ta tin tưởng hẩn rất nhanh sẽ đến đón người hồi phủ.”

Lục Giai gật đầu, nhìn hai Vương Gia rời đi, nghĩ tới lời bọn họ nói, trên mặt không tự chủ hiện lên nụ cười.

Trước cửa phủ An Sơn Hậu, lúc Nam Cung Diệp đuổi kịp tới thì xe ngựa Tô phủ đã rời đi, hẩn không khỏi ảo não đến giẫm chân, sắc mặt chìm xuống rất khó coi, những người đứng gần hẩn đồng loạt tránh xa, Tề Vương hỉ nộ vô thường các nàng nên cẩn thận một chút mới tốt.

Lúc này Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng An Vương Nam Cung Quân cũng tiêu sái tiến tới, không giải thích được mà hỏi: “Thất hoàng đệ, đây là chuyện gì? Người tại sao lại làm vậy?”

Rõ ràng Tề Vương phi đã trở lại, nhưng hắc không để ý mà lờ đi, cả tâm mắt đều đặt trên người tiểu thư Tô phủ, hắc không phải rất yêu Phượng Lan Dạ sao? Vì sao thay đổi?

“Chúng ta tiến cung đi.”

Nam Cung Diệp trầm giọng mở miệng, Thụy Vương cùng An Vương cũng đồng ý, bọn họ đang tính tiến cung, không nghĩ hắc cũng muốn, vậy thì cùng đi đi.

Tiêu Nguyên Cung, Hạo Vân Đế nghỉ ngơi xong vừa mới tỉnh lại liền nghe thái giám bẩm báo, Ba Vương gia xin cầu kiến, liền tuyên bọn họ vào.

Ba người đi vào đại điện, hành lễ xong, Hạo Vân Đế ban thưởng ghế ngồi, nhớ tới ba người bọn họ hôm nay phải tham dự Mai Yến ở An Sơn Hậu phủ, không khỏi hăng hái, ôn hòa hỏi thăm.

“Hôm nay Mai Yến có tìm được ý trung nhân không?”

Hắc không đề cập tới chuyện này còn tốt, hắc vừa nói, Nam Cung Diệp liền xoay người đứng dậy, khuôn mặt lạnh lẽo âm trầm, gợn gàng dứt khoát mở miệng: “Phụ Hoàng, thiên kim của kinh triệu phủ doãn là thế nào?”

Hạo Vân đế sửng sốt, Thụy Vương cùng An Vương đều nhìn Nam Cung Diệp, vẻ mặt như bình tĩnh đại ngộ, chẳng lẽ thiên kim Lục Phủ là do phụ hoàng tìm người giống đến giả mạo?

“Phụ Hoàng?”

Hai người đều không đồng ý nhìn Hạo Vân Đế, Hạo Vân Đế trầm giọng mở miệng: “Chuyện người nói là có ý gì?”

“Lục Giai là chuyện gì?”

“Làm sao ta biết được.”

Sắc mặt Hạo Vân Đế khẽ trầm xuống, tuy nói mình nợ Nam Cung Diệp nhưng bị hấn chỉ trích, mất thể diện như thế cuối cùng cũng không nhịn được, bất quá vẻ mặt của hấn cũng không giống là giả, hơn nữa nếu thật là hấn làm, bị Nam Cung Diệp phát hiện, sợ cũng không lảng tránh mà nhìn nhận, vậy người sau lưng Lục Giai không phải là Phụ Hoàng thì là ai?

Nam Cung Diệp vẻ mặt như có điều suy nghĩ, sau đó an tĩnh ngồi xuống, Hạo Vân đế nhìn Nam Cung Duệ: “Duệ nhi, xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Duệ đứng dậy cung kính bẩm báo: “Hồi bẩm phụ hoàng, hôm nay ở Mai Yển của An Sơn Hậu phu nhân, nhi thần nhìn thấy tiểu thư kinh triệu phủ doãn vừa mới hồi kinh cùng Thất đệ muội lớn lên giống nhau như đúc.”

Hạo Vân Đế vừa nghe lời Nam Cung Duệ nói, trên mặt khó lộ ra được nụ cười: “Vậy là chuyện tốt a.”

Nhưng ngay sau đó nghĩ đến nếu người kia thật là Phượng Lan Dạ đã rơi xuống vực vậy Nam Cung Diệp sẽ không đến chất vấn hấn, nếu đã chất vấn hấn vậy....., đôi mắt Hạo Vân đế xoay chuyển: “Chẳng lẽ người nợ giả mạo sao?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong điện đều nhìn về phía Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp đành vung tay: “Nhi thần sẽ xử lý tốt việc này.”

Nói xong chậm rãi khom người: “Nhi thần cáo lui.”

Hắn vốn cho rằng, Phụ hoàng là người đứng sau lưng Lục Giai, bởi vì hắn đã từng nói qua, chỉ cần Lan Nhi trở về, hắn sẽ không so đo những chuyện trước đây nữa, cho nên mới cho rằng phụ hoàng động tay động chân, bây giờ nghĩ lại căn bản không có chuyện như vậy, thật ra thử nghĩ cũng biết, Phụ hoàng không phải là loại người ngu xuẩn như vậy, giả dối cuối cùng cũng vẫn là giả dối, chọc giận hắn, chỉ e sự tức giận so với trước càng sâu, cho nên hắn không phải do phụ hoàng làm, nếu vậy người đứng đằng sau thật ra là ai? Hạo Vân để phát tay để cho hắn đi xuống, Thụy Vương cùng An Vương đều thuận tiện đứng dậy cáo từ, cùng nhau lui ra để xuất cung.

Tề Vương phủ, Nam Cung Diệp triệu tập bốn người Nguyệt Cầm, Ngọc Lưu Thần, Thiên Bật Thần ở thư phòng, nghiên cứu thảo luận chuyện quan trọng.

Trong thư phòng, ba thủ hạ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Vương gia nhà mình, không biết xảy ra chuyện gì, hôm nay trên Mai yến, Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bật Thần không đi theo cho nên không biết tình huống lúc đó, chỉ có Nguyệt Cầm biết, khi hắn nhìn thấy Tiểu Vương phi xuất hiện, trong lòng rất là kích động, nhưng Vương Gia một chút cũng không quan tâm.

Kết quả Vương Gia lại nhìn trúng nhị tiểu thư nhà Binh Bộ Thị Lang, ném Tiểu Vương phi sang một bên, đây là chuyện gì a, tuy rằng Tô tiểu thư biểu diễn một tiên khúc khiêu vũ vô cùng xinh đẹp làm cho người ta nhìn thấy mà động tâm, nhưng mà Vương Phi của bọn họ đã trở lại rồi, sao Vương Gia có thể bình tĩnh như vậy?

“Vương gia, không biết Vương gia cho gọi bọn thuộc hạ là có chuyện gì?”

Ba người cùng nhau nhìn chủ tử, Nam Cung Diệp đang xoa lông mày, không biết phải mở miệng như thế nào, nói thật ra hắn đối với chuyện này cũng không có kinh nghiệm, cho nên mới phải triệu ba thủ hạ vào thương

thảo, bất quá để cho hần mở miệng nói quả thật có chút khó mở lời. (NN: các nàng đoán xem anh í mún hỏi gì nào? =]])

Con người thâm thúy của Nam Cung Diệp xẹt qua một tia u quang, sự sắc bén lóe lên, nhưng cũng không chịu mở miệng nói chuyện, ba tên thủ hạ lo lắng, trong lòng âm thầm suy đoán, chuyện này nhất định rất nghiêm trọng, bằng không Vương Gia sẽ không khó mở lời như thế, chủ tử luôn luôn lạnh lùng, khi nào thì gặp chuyện khó nói chứ, đến tột cùng là chuyện gì? Kết quả ba người cùng nhau suy đoán.

Bên trong thư phòng yên lặng giống như không có người, cuối cùng cũng là Nguyệt Cầm nói ra phỏng đoán.

“Vương gia, có phải người chọc Tiểu Vương phi tức giận nên muốn tìm biện pháp giúp nàng hết giận hay không?”

Trừ cái này, hần không nghĩ ra chuyện gì khiến cho Vương Gia khó mở lời hết, chẳng qua nhiều năm như vậy, trừ chuyện Tiểu Vương phi luôn khiến hần để trong lòng còn lại chẳng có chuyện gì khiến hần quan tâm hết.

Nam Cung Diệp liếc Nguyệt Cầm một cái, hai người khác không thể tin nổi nhìn chăm chăm hần, nói năng gì đó, coi chừng thiếu chủ khâu miệng người, ai biết Nam Cung Diệp lại khó khăn mở miệng.

“Các người nói xem, nếu nữ nhân sinh khí, nên làm thế nào để nàng cao hứng a?”

“Thiếu chủ?” Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần đồng thời kêu lên, vẻ mặt hiện chữ không thể nào, hai cặp mắt suýt chút nữa là rơi xuống, thì ra Vương gia khó khăn mở miệng là vì chuyện này, thật sự do chọc cho Tiểu Vương phi tức giận cho nên cần phải làm cái gì đó sao?

Nguyệt Cầm không thèm để ý đến hai người bên cạnh, nghiêm trọng nhìn Vương Gia.

“Vương gia, ta nghe mẹ ta kể, nếu người chọc nữ nhân tức giận, chỉ cần nịnh nọt nàng, nàng sẽ không sinh khí nữa.”

“Cái rắm, Tiểu Vương phi giống như mẹ người sao?”

Thiên Bột Thần trực tiếp mắng hăm một câu: “Vương gia, chuyện này nam nhân chúng ta không hiểu lắm, không bằng hỏi nữ nhân khác xem.”

“Tâm tư nữ nhân, nữ nhân hiểu rõ nhất.”

Thiên Bột Thần vừa nói ra chủ ý, Ngọc Lưu Thần cũng đồng ý gật đầu. Nam Cung Diệp cau đôi lông mày hẹp dài, con ngươi sâu thẳm chìm xuống, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh: “Nữ nhân ở đâu ra?”

Đám người Nguyệt Cẩn im lặng, Vương Phủ của bọn họ đương nhiên có nữ nhân a, nhưng trong mắt Gia trừ Tiểu Vương phi không có nữ nhân khác, mà nữ nhân thiên hạ hắc cũng chỉ xem như không khí, nghĩ vậy liền vội vàng mở miệng: “Hay là đi kêu Diệp Linh tới hỏi một chút.”

Nam Cung Diệp há miệng, cuối cùng cũng dừng lại, bởi vì hắc thật sự muốn biết cách để cho Lan Nhi nguôi giận, chuyện ngày hôm nay nàng nhất định sinh khí.

Nguyệt Cẩn lập tức lắc mình ra ngoài, rất nhanh đem Diệp Linh từ nơi khác mang tới, Diệp Linh không biết Vương Gia tìm mình làm gì, một đường cẩn thận theo sau Nguyệt Cẩn, vừa vào cửa liền quỳ xuống.

“Diệp Linh tham kiến Vương Gia.”

Hiện tại Vương Gia đều làm cho các nàng sợ, hắc hoàn toàn thay đổi so với lúc có Tiểu Vương phi trong phủ.

“Đứng lên đi.”

Diệp Linh tựa hồ cảm thấy hôm nay Vương Gia có chút không giống với lúc trước, nhưng nơi nào không giống thì nàng không nói ra được, chỉ cẩn thận khom lưng đứng dậy, cũng không dám ngẩng đầu, Nguyệt Cầm ở một bên nhẹ nhàng hỏi thăm: “Diệp Linh, khi các nữ nhân sinh khí, nam nhân cần phải làm cái gì mới có thể cao hứng lại?”

“Hả?”

Diệp Linh kinh hô một tiếng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy con người âm u của Vương Gia đang nhìn nàng, bị hù dọa lập tức cúi đầu, vội vàng dùng sức nghĩ, nữ nhân sinh khí muốn nam nhân làm gì mới có thể cao hứng: “Đương nhiên là nịnh nọt nàng a.”

“Giống như mẹ ta nói.”

Nguyệt Cầm đặc ý nở nụ cười, bất quá vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh của Vương Gia, lập tức quy củ đứng thẳng hàng, ba người bên trong thư phòng cũng nhìn Diệp Linh, thấy nàng tiếp tục nói: “Bất quá nên làm một chút chuyện để đả động nàng, chỉ cần làm cho nàng đau lòng vì mình, nàng sẽ không sinh khí nữa.”

“Đau lòng? Làm cho nàng đau lòng?”

Nam Cung Diệp lời nói vừa dứt liền nhanh chóng tiêu sái đi ra ngoài, Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần vội vàng theo sau, Nguyệt Cầm cũng xoay người định đi ra ngoài, Diệp Linh không biết xảy ra chuyện gì, nên nắm chặt tay hân: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Vương Phi không có chết, nàng đã trở lại, bây giờ Vương Gia đi tìm nàng đó.”

“Hả, Tiểu Vương phi không có chết?”

Diệp Linh kinh ngạc lặp lại lần nữa, sau đó trực tiếp vỗ tay hoan hô, rồi chạy vội ra ngoài thông báo cho mọi người biết, Tề Vương phủ lập tức sống động lên, trong đêm tối cả toà Vương phủ vui vẻ không dứt.

Mùa đông, trời tối rất nhanh.

Trong Tô Phủ, mọi người đều đã dùng bữa, sau đó tự mình về phòng nghỉ ngơi.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn ở chung một phòng đang nói chuyện lúc sáng, nhớ tới Lục Giai xuất hiện, sắc mặt Phượng Lan Dạ có chút âm u, nghĩ tới Nam Cung Diệp thì trên mặt liền xuất hiện nụ cười, bất quá cuối cùng vẫn làm mặt lạnh, tưởng tượng đến Lục Giai lại thấy phiền lòng, nữ nhân này rốt cuộc là từ nơi nào thoát ra thế?

“Người đang nghĩ tới Lục Giai?”

Vụ Tiễn nhẹ giọng mở miệng, đối với vẻ mặt một lát cao hứng một lát tức giận dĩ nhiên là hiểu nàng đang nghĩ gì, vươn tay nắm tay nàng: “Tóm lại chỉ cần Tề Vương biết là tốt rồi, ta xem chắc hẳn đã biết, bằng không cũng sẽ không giúp người đem tiêu, người biết không? Hai người các người phối hợp thật sự là thiên y vô phùng, tuyệt đối là do trời đất tạo nên một đôi.”

“Lục Giai kia rốt cuộc là từ nơi nào tới, xem ra ngày mai phải phái Tiểu Ngư đi thăm dò một chút, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừ, ta thấy hẳn là nàng ta cất giấu một mục đích không muốn ai biết, hơn nữa còn giả bộ mất trí nhớ, mất trí nhớ còn quần lấy Tề Vương, rõ ràng là không có ý tốt, không biết nàng ta thật sự muốn làm gì?”

“Ta sẽ tra ra.”

Phượng Lan Dạ dung sức gật đầu, lúc này chợt nghe thấy tiếng tiêu uyển chuyển du dương, triền miên cuồng nhiệt như vậy, hẳn là khúc Phượng Cầu Hoàng. Phượng Lan Dạ còn cho rằng mình nghe nhầm, nhìn Vụ Tiễn ở một bên: “Ta nghe nhầm sao? Có người thổi tiêu, còn là khúc Phượng Cầu Hoàng?”

“Lan Dạ, không sai, ta cũng nghe được.” Vụ Tiễn gật đầu, hai người cùng đứng lên, ai vậy a, thế nhưng đêm tối lại chạy tới Tô Phủ thổi tiêu, nghĩ tới bộ dáng Lan Dạ biểu diễn ở Mai yển trấn áp hết thầy hoa thơm cỏ lạ, liền lộ ra vẻ cười nịnh.

“Không phải là vị công tử nào mến mộ người đấy chứ?”

“Người?” Phượng Lan Dạ trờn nàg, Đình Hương từ bên ngoài đi vào, vội vàng mở miệng: “Tiểu thư, Lão gia cùng Phu nhân cho gọi tiểu thư ra phía trước, nói là Tề Vương trèo lên cây cổ thụ trong Tô Phủ thổi tiêu, nói sao cũng không chịu xuống.”

“Hả?”

Phượng Lan Dạ vừa nghe là Nam Cung Diệp, sắc mặt không khỏi tối sầm lại, trời rất lạnh, hẳn chạy tới đây thổi tiêu cái gì, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài, phía sau Đình Hương cùng Vụ Tiễn cũng đuổi theo.

Chính viện Tô phủ, có một cái cây cổ thụ cao lớn, tuy đã vào đông nhưng cành lá rậm rạp, lúc này có một người đứng trên đỉnh cây mà đón gió, cầm bảo màu trắng bay nhẹ trong gió, gương mặt tuyệt mỹ ôn nhuận như nước, thổi cây tiêu trong tay, tiếng tiêu triền miên mà nóng bỏng, đêm đen lạnh thấu xương mà hẳn giống như hoàn toàn không có tri giác, cứ đứng không nhúc nhích mà thổi tiêu.

Tô Diễn đã sớm bị dọa tới khủng hoảng, không hiểu tại sao Tề Vương lại chạy tới cửa thổi sáo, trời rất lạnh a, nếu hẳn xảy ra chuyện gì thì cái mạng nhỏ này của mình cũng khó bảo vệ rồi, suy nghĩ trước sau một phen, chẳng

lẽ hăn vì nữ nhi nhà mình, nghe phu nhân nói tại Mai Yển hôm nay Tề Vương thích nha đầu nhà họ, nếu thích thì xin Hoàng Thượng ban hôn đi a, vì sao không nói, lại đứng trên cây thối tiêu?

“Vương gia, ngài xuống đây đi, xuống đây có chuyện gì chúng ta cùng thương lượng.”

“Đúng vậy a, Vương gia ngài đừng làm chúng ta sợ, nếu người xảy ra chuyện gì, người nói chúng ta phải làm sao bây giờ a.”

“Xuống đây đi.”

Tô Diễm cùng Tô phu nhân mỗi người một câu, đáng tiếc Nam Cung Diệp làm như không nghe thấy, cho đến khi thanh âm lạnh lùng xinh đẹp kia vang lên: “Tề Vương thật là có nhã hứng a, trời lạnh thế này cũng không sợ lạnh, còn chạy tới Tô Phủ chúng ta thối tiêu.”

Tô Diễm vừa nghe thấy lời nói lạnh lùng của nữ nhi, vội vàng lôi kéo Phượng Lan Dạ: “Nhã Nhi, người cùng Vương Gia hảo hảo nói chuyện, kêu hăn xuống đây a.”

Lúc này Vụ Tiễn đã tới, vội vàng lôi kéo Tô Diễm cùng Tô phu nhân rời đi, sau đó giải tán tất cả mọi người trong viện, chỉ còn lại hai người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, chỉ thấy Phượng Lan Dạ khoanh tay trước ngực, khí định thần nhàn nhìn Nam Cung Diệp.

“Tề Vương điện hạ hay là người quay về đi thôi, không cần thối nữa làm phiền chúng ta.”

Nàng nói xong, Nam Cung Diệp rốt cuộc cũng dừng lại, trên dung nhan tuấn mỹ đều là sự ngọt ngào, đôi mắt kích động lòng người chợt lóe lên vẻ đau khổ: “Lan Nhi biết không? Ta nghĩ nàng sẽ không bao giờ trở về nữa, ta nghĩ nàng sẽ không trở lại.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe lời hăn nói, tâm liền rối rắm, tưởng tượng hăn thống khổ, tim liền hít thở không thông, con người lóe lên lệ quang, ngược mắt nhìn hăn, thật ra thì hăn không dễ chịu, nàng cũng thế, mặt của nàng bị hủy, phải điều trị mấy tháng, còn có chút tức giận lúc ban đầu, chỉ là qua mấy tháng đã bình phục, hiện tại nàng đã trở lại, chỉ là không nghĩ tới xuất hiện một Lục Giai, nhớ đến Lục Giai, Phượng Lan Dạ liền nghĩ tới chuyện lúc sáng, trong đồng tử lóe lên tức giận, lạnh lùng mở miệng.

“Tề Vương điện hạ nói những gì đấy? Mau trở về đi, đừng quấy rầy chúng ta.”

Nói xong xoay người muốn đi, Nam Cung Diệp đứng trên cao bình tĩnh nhìn nàng, tựa như không chút dao động, nhìn bóng lưng ngạo nghễ gần từng chữ.

“Lan Nhi, không ai rõ hơn ta, nàng chẳng qua là bề ngoài lạnh nhạt nhưng trái tim nàng lại thiện lương nhất, ta biết nàng sẽ đau lòng vì ta.”

Hăn thấp giọng lầm bầm xong, vẫn như cũ dựa vào cành cây phía sau tiếp tục thổi sáo, dưới chân Phượng Lan Dạ giống như mọc rễ, cuối cùng quay đầu nhìn người nọ, khóe môi vung lên một nụ cười như hoa, trong đêm tối lại sáng ngời chói mắt, thân thể nàng xoay mình nhảy lên, quần trắng bay múa, thật giống như một đóa hoa sen trắng ở giữa không trung xoay tròn, mà người trên cây trong nháy mắt quanh thân tràn ngập màu sắc, ngọc tiêu trong tay rớt xuống, mở rộng hai tay nhìn chăm chăm thân ảnh bay múa đang đến gần kia.

Lan Nhi, nàng rốt cuộc đã trở lại!

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 100

Đêm không trăng, bầu trời xung quanh một mảnh đen nhánh, đèn lồng ở Tô phủ chiếu rọi ra ánh sáng nhợt nhạt, người nam nhân trên cành cây một thân bạch y như tuyết, giang hai cánh tay nghênh đón tiểu nha đầu vừa phóng tới, cho đến khi nàng vững vàng lọt vào trong ngực của hắn, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng mãn nguyện và tràn đầy hạnh phúc, hắn chưa bao giờ kích động như thế, hắn dùng lực buộc chặt hai cánh tay, siết chặt nàng trong lòng ngực của mình, bàn tay to ôm chặt nàng, cảm nhận được hơi ấm từ trên người nàng truyền đến, thanh âm kích động vang lên.

"Lan Nhi, nàng cuối cùng cũng trở lại, ta vẫn luôn ở đây chờ nàng, bất kể nàng đi bao xa, nhất định sẽ trở lại."

"Diệp, thật xin lỗi, đã để người lo lắng."

Phượng Lan Dạ tựa vào trong ngực của hắn, chớp mũi ngửi thấy hương thơm từ trên người hắn, hơi thở ấm áp của hắn bao quanh lấy nàng, Những lúc nàng cảm thấy cô đơn trong cuộc sống, nàng luôn hoài niệm về cuộc sống trước đây, sau này nàng vĩnh viễn sẽ không rời xa hắn, tay nàng dùng sức ôm hông của hắn, trên khuôn mặt kiều diễm động lòng người đầy tràn đầy nụ cười hạnh phúc: "Sau này ta sẽ không rời đi người."

"Ừ, sẽ không."

Nam Cung Diệp ôm nàng, cảm nhận được niềm hạnh phúc như bảo bối mất đi mà tìm lại được, hắn ôm nàng hai người cùng nhảy xuống cây.

Gió đêm gào thét, đêm khuya lạnh giá, nhưng bọn họ lại không cảm giác được một tia rét lạnh, bọn họ chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng hơi nóng bao phủ bọn họ, những đau khổ phải chịu đựng trong mấy tháng trời bỗng chốc tất cả đều hóa thành hư ảo, ngược lại có một loại tình cảm quý báu mà giữa hai người có được sẽ không dễ dàng buông tay.

Hai đôi tay ôm chặt lấy nhau, từ nay về sau sẽ không bao giờ buông ra.

"Lan Nhi, ta thật muốn đánh vào cái miệng nhỏ của nàng."

Trong đôi mắt của Nam Cung Diệp thoáng hiện lên một tia trách nhẹ, tuy nhiên càng thể hiện rõ ràng hơn là vẻ cứng chiu, hiện tại hắn nơi nào dám động nàng một cái đầu ngón tay, chỉ muốn đem nàng cứng chiu nàng vô bờ bến mới mong thoả được cảm giác này.

Phượng Lan Dạ nhìn hắn rồi mỉm cười ngọt ngào, nàng biết hắn giận là việc nàng không nhìn nhận hắn.

Thật ra thì lúc vừa hồi kinh nàng đã nghĩ đến chuyện đi nhìn nhận hắn, nhưng thứ nhất là lo lắng dung mạo của mình sẽ tạo thành sự phiền phức cho hắn, thứ hai không biết ở chỗ tối có bao nhiêu ánh mắt theo dõi hắn, cho nên không thể vọng động, lúc hắn nhớ nàng, nàng cũng nghĩ đến hắn a.

"Sau này sẽ không, sẽ không."

Phượng Lan Dạ giống như một con thỏ con dụi dụi đầu vào trong lòng ngực của hắn, khiến cho hắn không nhịn được vươn tay nắm cái mũi của nàng.

"Nàng a, lần sau còn làm ta sợ như vậy, ta nhất định sẽ đánh vào cái miệng nhỏ của nàng."

Nói xong hắn đưa tay lên ôm lấy Phượng Lan Dạ, cứng chiu mở miệng: "Đi thôi, trở về phòng của nàng, bên ngoài trời lạnh rồi, cũng không thể để

nàng bị đông lạnh được."

Phượng Lan Dạ tựa vào trong ngực của hắn, giờ một ngón tay chỉ đường.

Thân ảnh cao lớn khéo léo ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xoay người hướng hành lang đi tới, hình ảnh đó giống như một bức tranh đẹp động lòng người, phía bên trong hành lang , hai cái bóng kéo ra rất dài .

Trên cành cây cách đó không xa, có ba người xoay mặt nhìn nhau, cuối cùng có một người kinh ngạc mở miệng.

"Thật không ngờ Tô nhị tiểu thư mới chính là Tiểu Vương phi của chúng ta, vậy Lục tiểu thư kia là người nào?"

Nguyệt Cẩn vừa mở miệng, Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần ở bên cạnh mỗi người ném hắn một phát, cùng mở miệng nói: " Là giả."

" Nhưng tại sao dung mạo của Tiểu Vương phi không giống với trước kia thế"

Lời nói của Nguyệt Cẩn thể hiện sự thương tâm, nàng nhất định là chịu rất nhiều đau khổ, nói không chừng bị hủy dung rồi, cho nên mới phải thay đổi tướng mạo, mặc dù trong lòng Gia đau khổ, nhưng Tiểu Vương phi nhất định cũng chịu khổ không ít, hiện nay cuối cùng mọi việc cũng tốt rồi, bọn họ lại chung một chỗ, sau này chỉ mong bọn họ vĩnh viễn tương thân tương ái, có lẽ sẽ còn rất nhiều chông gai, nhưng chỉ cần không xa rời nhau là tốt rồi.

Trong lúc ba người đang suy nghĩ, thì ở đầu hành lang bên kia của Tô phủ , Vụ Tiễn dẫn Tô lão gia cùng Tô phu nhân đi ra, ba người đồng thời nở nụ cười.

" Thật tốt quá, mọi việc cuối cùng cũng được giải quyết tốt đẹp."

Vụ Tiễn vỗ vỗ tay, xoay người chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên Đinh Đường từ xa đi tới, cung kính mở miệng.

"Lão gia, Phu nhân, Đại tiểu thư, tiểu thư mời mọi người qua đó một lúc."

Ba người trong bụng có chút thấp thỏm, chẳng lẽ bọn họ trốn ở chỗ này nhìn lén, bị phát hiện rồi, cho nên Nhã Nhi nổi giận, Tô lão gia cùng Tô phu nhân nghĩ.

Vụ Tiễn trong bụng hiểu rõ, nhất định là Lan Nhi muốn đem chuyện đã xảy ra nói cho cha mẹ biết, tránh cho bọn họ chẳng hay biết gì mà gặp phải phiền toái, vì vậy xoay người dắt tay hai người: "Đi thôi, xem thử muội muội muốn nói gì."

Ba người cùng theo sau Đinh Đường đi về phía phòng của Phượng Lan Dạ.

Bên trong gian phòng, ánh đèn mờ ảo, một người đang ngồi tựa vào trên giường êm, bộ dạng lười nhác, nhưng lại vô cùng tôn quý, dễ dàng lộ ra khí phách của dòng dõi hoàng gia, một tay hảnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay của Phượng Lan Dạ, cũng không nhìn mọi người từ ngoài cửa đi vào, rõ ràng là rất tùy ý, nhưng lại tạo nên áp lực rất lớn cho người khác.

Tô Diễn cùng Tô phu nhân từ từ đi vào, cẩn thận muốn hành lễ, Phượng Lan Dạ đã ngăn cản: "Cha mẹ, các người ngồi xuống đi."

"Được" Ba người cùng ngồi xuống, lúc này Đinh Đường lui ra ngoài, canh giữ ở ngoài cửa không để cho bất luận kẻ nào tới gần.

Phượng Lan Dạ nhìn về phía Tô Diễn cùng Tô phu nhân, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, nhàn nhạt mở miệng.

" Cha mẹ, hai người cũng thấy chuyện tối hôm nay rồi, cho nên ta muốn đem chuyện của ta nói cho hai người biết, thật ra thì ta chính là vị Tề Vương Phi đã rớt xuống vách núi kia, bởi vì bị hủy dung nhan, cho nên hôm nay mới biến thành bộ dáng này ."

" Tề vương phi?"

Tô Diễm cùng Tô phu nhân giật mình, vốn cho rằng Tề vương là nhìn trúng nữ nhi của bọn hắn, không nghĩ tới nữ nhi mà mình quen biết này lại là vị Tề vương phi đã rơi xuống vách núi kia, hai người lập tức bất an đứng lên: "Chúng ta không biết, nếu sớm biết thì....?"

Tô Diễm nói không được nữa, ban đầu cũng không có bức họa của nàng nếu biết nàng là Tề vương phi, cũng phải tìm bộ dáng của nàng, cho nên hẳn nhất thời không thể nói tiếp, Vụ Tiễn vội vàng kéo lấy hai người, để cho bọn họ ngồi xuống.

" Muội muội không phải là trách cha mẹ, chỉ là để cho hai người biết rõ chân tướng sự việc, cha mẹ không cần khẩn trương, cho dù là thân phận tôn quý, cũng là nữ nhi của các người a."

Nhận thì cũng đã nhận, sao có thể bởi vì thân phận tôn quý, liền có khoảng cách.

Phượng Lan Dạ gật đầu, gương mặt càng lộ ra sự ôn hòa: "Thật ra thì ta không phải là trách các người, ngược lại còn vô cùng cảm kích, bởi vì ta cho tới bây giờ vẫn không hưởng thụ được tình cảm của người thân, là các người cho ta sự chân tình này, cho nên bất kể thân phận tôn quý thế nào, ta cùng tỷ tỷ cũng là nữ nhi của các người a."

" Văn Nhi, Nhã Nhi."

Hai người có chút cảm động, lệ tràn khóe mắt, bất quá Tô phu nhân rất nhanh nghĩ đến một chuyện.

" Vậy hôm nay có người nói vị Lục tiểu thư kia mới là Tề vương phi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lời nói của Tô phu vừa thốt ra, Nam Cung Diệp vẫn đang tựa người ngồi bên cạnh, trên ngũ quan xinh xắn, chợt hiện lên tia lạnh lẽo âm ngao, trong con mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, khóe môi lộ ra nụ cười lạnh như băng, Tô Diễm cùng Tô phu nhân không nhìn được rung mình một cái, vị Tề vương Gia này quả nhiên là dọa người mà, nên cũng không dám nói cái gì nữa.

Phượng Lan Dạ nhìn về bọn họ, hoà thuận vui vẻ mở miệng: "Hiện tại có người mạo nhận là ta xuất hiện, nhưng bọn hắn đại khái không biết ta còn sống, cho nên việc ta còn sống cũng không thể để lộ ra ngoài, biết thân phận ta cũng là mấy người chúng ta, sau này ta là nhị tiểu thư của Tô phủ, người mà Tề vương thích cũng chính là Tô nhị tiểu thư."

" Ủ, chúng ta biết rồi."

Tô Diễm cùng Tô phu nhân lên tiếng, đồng thời cảm nhận được chuyện này không phải là chuyện bình thường, mọi việc trong kinh thành luôn thay đổi, cẩn thận là tốt nhất, hai người đáp ứng xong liền đứng lên: "Nhã Nhi, cha mẹ mệt rồi, chúng ta muốn đi nghỉ ngơi."

Thật ra thì bọn họ thấy Tề vương ở chỗ này, cảm thấy áp lực quá lớn, Phượng Lan Dạ sao lại không biết ý nghĩ của bọn họ, gật đầu cười, ba người bên trong phòng liền đứng dậy đi ra ngoài, Vụ Tiễn trước khi rời đi, còn liếc xéo Phượng Lan Dạ một cái, mới chậm chậm tiêu soái đi ra ngoài, bất quá nàng còn chưa đi được hai bước, liền nghe Nam Cung Diệp gằn từng chữ mở miệng.

" Người vừa rời không phải là Lục hoàng tẩu sao."

Tư Mã Vụ Tiễn bước hụt chân, thiếu chút nữa là té nhào trên mặt đất, ánh mắt của vị Tề vương này quá độc, vốn định quay đầu lại dặn dò hẳn

không cho phép lộ tung tích của nàng, nhưng nàng nghĩ Lan Dạ nhất định cũng sẽ dần dò hần, bèn xoay người đi ra ngoài.

Ban đêm gió thổi, lạnh thấu xương, làm nàng không nhịn được rùng mình một cái, Nam Cung Diệp vừa nhìn qua cũng biết được, nàng thật không muốn về An vương phủ sao? An vương phủ cùng Tề vương phủ không giống nhau, nên nàng vẫn luôn suy nghĩ chuyện này trên đường trở về phòng.

Trong phòng Phượng Lan Dạ, Nam Cung Diệp vẫn không gạt bỏ được suy nghĩ, vươn tay ôm lấy Lan Dạ.

" Lan Nhi, các người đang làm cái gì vậy? Nếu Lục hoàng tẩu đã trở lại, vì sao không trở về An vương phủ, phải biết rằng những ngày này Lục hoàng huynh cũng rất khổ sở, nếu các người không sao, cũng nên báo với huynh ấy."

Phượng Lan Dạ biết Nam Cung Diệp là đang nghĩ đến bản thân, xoay người cười với hần, khéo môi hiện lên nụ cười nhạt.

" Vụ Tiễn không muốn trở về An vương phủ, chuyện này người không được nhanh miệng nói ra ngoài, nàng không trở về là bởi vì trong An vương phủ có nhiều nữ nhân như vậy, mặc dù An vương chỉ thích một mình nàng, nhưng những nữ nhân kia thì sao? Cũng không thể bỏ mặc không quản không hỏi , thời gian dài, nàng nhìn thấy cũng rất phiền chán, không thể xem như không nhìn thấy, cho nên nàng mới không muốn trở về An vương phủ."

Nam Cung Diệp vừa nghe thấy lời nói của Phượng Lan Dạ có chút tức giận., không do dự xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, đưa tay lên kéo nàng vào lòng, lúc này nói những lời mất hứng đó làm gì?

" Lan Nhi, chúng ta không nói chuyện của người khác nữa, nói chuyện của chúng ta đi, nói cho ta nghe chuyện của nàng sau khi rời xuống vách

núi, còn khuôn mặt của nàng nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, vùi đầu trong ngực của hân, hai người nằm cùng nhau, an tĩnh nói chuyện, nhưng trái tim hai người cũng rất nhanh tràn ngập cảm giác ấm áp và hạnh phúc.

" Ngày đó ta cùng Vụ Tiễn bị hoàng kim giáp đuổi kịp bên vách núi, bởi vì không phải là đối thủ của họ, biết có tiếp tục đánh cũng chỉ có chết, lúc ấy ta nghĩ, nếu nhảy xuống núi còn có một cơ hội sống sót, cho nên ta cùng Vụ Tiễn liền nhảy xuống, ta vốn cho rằng sẽ chết không thể nghi ngờ, ai ngờ lại không chết, ta không phải đang luyện một loại võ công có tên là Huyền Thiên tâm pháp sao? Loại võ công này đạt được một loại cảnh giới gọi là sự tái sinh từ trong cái chết, cho nên ta ở trong sự sống chết mà thăng cấp rồi, như vậy liền bảo vệ được hai người chúng ta không chết, tuy nhiên bởi vì bên dưới vách đá có vòng nước xoáy lớn, hai cái cùng lúc đánh đập vào, khiến cho khuôn mặt ta bị hủy dung , may là cha mẹ quen biết với vị thần y Bách Lí Hạo kia, liền thay đổi dung mạo cho ta."

Phượng Lan Dạ mặc dù giọng nói hơi hột, thật giống như chuyện này không có gì quan trọng, nhưng Nam Cung Diệp liên tưởng đến tình huống lúc đó, sắc mặt trở nên trắng bệch, một tay nắm chặt tay Phượng Lan Dạ, tay còn lại ôm chặt nàng vào lòng, trong lòng cảm thấy rất đau rất đau, tưởng tượng nàng chịu đau khổ, cũng chẳng kém mình bao nhiêu, hân sống không bằng chết, còn nàng chẳng những phải chịu sự thống khổ trong lòng, mà còn phải chịu sự đau đớn của thân thể.

" Lan Nhi, Lan Nhi, đều là lỗi của ta, sau này ta sẽ không bao giờ để nàng làm việc gì một mình nữa."

Nếu như ngày đó hân kiên quyết không để cho nàng đi, cũng sẽ không xảy ra những việc này, hai người cũng sẽ không bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy, và cũng không phải chịu bao nhiêu thống khổ như thế.

Nhưng Phượng Lan Dạ lại mỉm cười, lắc đầu: "Không có chuyện gì, ta không phải đã phá hủy hỏa pháo rồi sao? Gia gia bọn họ không có chuyện gì là tốt rồi."

Ít nhất nàng đã phá hủy hỏa pháo, cho dù bị chút ít đau khổ thì có là gì, lúc ấy nếu không phá hủy hỏa pháo, bọn họ nhất định sẽ tấn công Nhu Yên đảo , nhưng Phượng Lan Dạ lại không biết, mặc dù bọn họ không hủy hỏa pháo, Ngũ hoàng tử Thụy Vương cũng sẽ không đồng ý cho người khác vào Yên Hải.

" Lan Nhi, gia gia nếu biết người còn sống, hẳn nhất định sẽ rất vui mừng , ngày mai ta sẽ phái người đưa tin đi Nhu Yên đảo."

Nam Cung Diệp nghĩ tới gia gia, khi Lan Nhi chết đi hẳn cũng rất trước khó chịu, nếu biết Lan Nhi còn sống, sợ rằng hẳn so sánh với bất luận kẻ nào càng vui vẻ.

"Được, chẳng qua bảo hẳn đưa một số đồ tốt hơn cho ta, biết không? Lúc ta rơi xuống vách núi, Cầm của ta cùng với Bạo Vũ Lê Hoa Châm toàn bộ đều bị phá hủy."

Phượng Lan Dạ giả hoạt mở miệng, Nam Cung Diệp gật nhẹ đầu, nàng đã trở lại, chính là ân điển lớn nhất đối với hẳn, sau này chỉ cần nàng muốn, bất cứ cái gì hẳn cũng sẽ đưa cho nàng.

" Được, chỉ cần nàng muốn , ta cũng sẽ khiến hẳn đưa tất cả cho nàng."

Nghĩ đến thời gian hai người trải qua sự sinh tử, Nam Cung Diệp một lần nữa lo sợ, không khỏi ôm Phượng Lan Dạ nhẹ lẩm bẩm "Lan Nhi, không bằng chúng ta trở về Yên Hải đi, không bao giờ ... đi ra nữa, cũng không cần quản xem bọn họ muốn làm gì?"

Trong con mắt của hẳn khắc sâu nỗi sợ hãi, trải qua mấy ngày nay hẳn thống khổ sống không bằng chết, căn bản là giống như cuộc sống của một

hoạt tử nhân, hẳn không muốn một lần nữa phải chịu đựng sự thống khổ này.

Phượng Lan Dạ biết ý nghĩ của hẳn, nhưng tình huống xảy ra trước mắt tại kinh thành, bọn họ đi như thế nào chứ, hơn nữa nếu bây giờ hẳn mang nàng đi, chính là mang nhị tiểu thư của Tô phủ đi, không nói nàng danh bất chính, ngôn bất thuận mà ngay cả cha mẹ cũng sẽ chịu sự quấy nhiễu, những kẻ trong bóng tối kia sẽ bỏ qua cho Tô Diễm cùng Tô phu nhân sao? Còn có Lục Giai nữa, nữ nhân này không biết từ nơi nào đến, còn có chuyện của Vụ Tiễn, rốt cuộc giải quyết như thế nào, chẳng lẽ nàng không quản không lo sao?

Phượng Lan Dạ sau một hồi suy nghĩ, ngược mắt nhìn Nam Cung Diệp.

" Người tha thứ cho hoàng thượng rồi sao? Những việc hẳn đã làm đối với Ngọc phi, còn cái chết của Thanh Đại, Lam Đại nữa."

Trên ngũ quan tuần mỹ của Nam Cung Diệp, bao phủ hàn băng, cặp mắt đen sắc bén, khóe môi khẽ cong lên mang vẻ âm ngao: "Hẳn bây giờ chẳng qua chỉ là một người cô đơn, tin tưởng không cần ta động thủ, những chuyện phía sau cũng đủ làm hẳn thống khổ rồi, nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, bọn họ nhất định sẽ giở trò , cho nên ta cần gì động thủ, những việc này cho dù hẳn muốn nhận hay không muốn nhận e rằng tất cả đều phải nhận lấy."

Nam Cung Diệp vừa nói xong, Phượng Lan Dạ liền gật đầu, bất quá lại biết trong lòng của hẳn ít nhiều cũng đã tha thứ, mặc dù hận Hạo Vân đế, nhưng không muốn làm hại người vô tội, đây cũng là một chuyện tốt, về phần Hạo Vân đế, những chuyện ác mà hẳn đã làm, sau này sẽ gánh lấy hậu quả , tin tưởng những chuyện sau này hẳn nhận được sẽ không ít, bất quá trước mắt còn có rất nhiều chuyện phải giải quyết.

" Chờ mọi chuyện giải quyết xong, chúng ta về Yên Hải, ta đáp ứng người."

Đúng vậy, chờ hết thảy mọi việc an bài tốt, giải quyết xong những chuyện này, hai người bọn họ sẽ trở về Yên Hải, không bao giờ đi ra nữa.

" Tốt."

Nam Cung Diệp gật đầu, bất quá vừa nghĩ tới ngày hôm nay tại yến hội Hoa Mai, nàng phát ra mị lực, trong lòng Nam Cung Diệp cảm thấy có một vị chua: " Những ngày sau này, ta không muốn người cùng những tên nam nhân kia có một chút liên quan, nếu để chuyện này xảy ra, ta lập tức bảo phụ hoàng ban hôn, làm cho nàng một lần nữa phải gả cho ta."

Vừa nói đến cái chuyện này, Nam Cung Diệp không khỏi nhớ tới cái hôn lễ trước kia đã cho nàng, thật sự quá thiếu sót rồi, đợi đến khi mọi chuyện giải quyết xong , hẳn nhất định sẽ đền bù cho nàng một hôn lễ lớn.

Phượng Lan Dạ không nhịn được quăng một ánh mắt xem thường, bàn tay nhỏ bé từ từ di chuyển trên ngực của Nam Cung Diệp.

" Đừng quên Lục Giai, không điều tra rõ ràng nàng là người nào, thì thân phận nàng ta vẫn là Tề vương phi, cho dù Hạo Vân Đế ban hôn, ta cũng chỉ làm trắc phi, ta không có hứng thú làm trắc phi cho người khác, hơn nữa người đàn bà kia muốn cướp nam nhân của ta, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng."

Phượng Lan Dạ nói xong câu nói sau cùng, Nam Cung Diệp kêu lên một tiếng đầy cao hứng, vẻ mặt tươi cười, giống như một đóa hoa Mạn Đà nở rộ, khuôn mặt chói lọi như ánh mặt trời, lực đạo cánh tay càng siết chặt, ôm chặt nàng để nàng nhích tới gần thân thể hắn.

" Ừ, lời này ta thích, ta là nam nhân của Phượng Lan Dạ."

Phượng Lan Dạ vừa nghe xong, gật mạnh đầu, bàn tay nhỏ bé ôm lấy khuôn mặt như hoa như ngọc của Nam Cung Diệp, nhẹ nhàng xoa đầu ngón tay lên trán của hắn, nghiêm trang mở miệng.

" Từ nay về sau, người chính là người của ta, người nào dám động, chết."

Nàng nói xong câu nói con người chợt lóe lên tia ngoan độc, mỉm cười nhẹ nhàng, thỏa mãn tiến sát vào trong ngực của Nam Cung Diệp , nàng giống như một tiểu bạch thỏ khả ái, từ từ khép mắt lại, Nam Cung Diệp đưa tay ôm nàng lên giường, nghiêng người tựa sát vào bên cạnh nàng, đêm nay, hắn bất luận như thế nào cũng không ngủ được.

Sợ khi mình vừa nhắm mắt lại, phát hiện đây chẳng qua là một giấc mộng, nàng sẽ biến mất.

Cảm giác như vậy rất sâu sắc, cho nên hắn dứt khoát không ngủ, cứ như vậy mà tròn mắt nhìn nàng, si ngốc nhìn, còn vươn bàn tay như ngọc, nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt của nàng, thật ra thì trong mắt hắn, Lan Nhi vẫn giống như trước kia, ánh mắt của nàng vừa to vừa sáng, giao hoạt giống như tiểu hồ ly, cái miệng nho nhỏ, đỏ hồng , nghĩ tới đây Nam Cung Diệp liền cúi người nhẹ hôn xuống, trải qua chia lìa lần này, hắn càng biết quý trọng hơn tình cảm quý báu giữa hai người, chỉ cần có thể ôm lấy nàng, chính là một loại hạnh phúc, liền biết mình không phải cô đơn , còn có người bên cạnh mình.

Đêm khá dài, trong phòng, ngọn đèn dầu toả ra ánh sáng, căn phòng trở nên ấm áp.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Phượng Lan Dạ rời giường, Nam Cung Diệp cũng đã đi rồi, Đinh Đường cùng Vạn Tinh đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, hai người vừa nhìn thấy chủ tử tỉnh lại, liền đi tới, cung kính mở miệng: "Tiểu thư tỉnh".

Phượng Lan Dạ xoa xoa mắt, sờ sờ cái chăn bên người còn vương lại hơi ấm của hân, tối qua nàng có chút mệt, bất quá biết hân ngủ bên cạnh nàng, một đêm này ngủ được rất ngon, bởi vì có hân bên cạnh, đây là sự thật, nghĩ tới đây khóe môi nhếch ra nụ cười rất sâu, ngược mắt thấy hai nha đầu ngó chừng nàng, nhin không được sờ sờ mặt.

" Sao vậy?"

" Tiểu thư thật giống như rơi bình mật ngọt vậy, nụ cười kia thật ngọt chết người."

Đinh Đường vừa cười vừa nói đùa, Phượng Lan Dạ ngượng ngùng nói: "Nha đầu chết tiệt kia, cũng biết giấu cợt ta."

Nói xong mới nhớ tới chuyện Lục Giai, ánh mắt nhìn sang Vạn Tinh: "Đi báo cho Tiểu Ngư, giúp ta lưu ý một chút, mọi việc ở Kinh triệu phủ doãn? Có việc gì tới báo cho ta biết."

" Dạ, nô tỳ lập tức đi làm."

Vạn Tinh đi ra ngoài, bên trong gian phòng chỉ có một mình Đinh Đường, động thủ hầu hạ nàng thức dậy, mới vừa đứng lên liền thấy Vụ Tiễn từ bên ngoài vội vàng đi vào, vừa tiến đến liền thần bí hỏi tới: "Tối hôm qua người có dặn dò Nam Cung Diệp kia hay không, không nên nói lung tung."

Lan Dạ gật đầu, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Vụ Tiễn: "Người a, thật không biết người sợ cái gì, nếu là ta thì ta sẽ nói với Nam Cung Quân, nếu quả thật muốn người trở về thì đuổi những nữ nhân kia đi, người mới trở về An vương phủ, nếu không sẽ không để ý đến hân nữa, có cái gì mà phải sợ nhìn nhận hân."

" Người không biết, nếu như không có mẫu phi cũng không có vấn đề gì, nếu là mẫu phi biết ta còn sống, nàng nhất định sẽ xuất hiện , nàng xuất hiện chính là khuyên ta ở lại bên cạnh hân, nhưng cuối cùng mọi chuyện lại

giống như trước kia, cho nên điều thiết yếu chính là không thể để cho mẫu phi biết sự tồn tại của ta, về phần Nam Cung Quân, ta sẽ tìm cơ hội hỏi hẵn, nếu như hẵn đồng ý cùng ta rời đi thì thôi, nếu không ta sẽ dự định rời khỏi nơi này."

Vừa nghe Vụ Tiễn muốn rời khỏi nơi này, Phượng Lan Dạ liền xoay người nhìn sang, đau lòng ngăn cản: "Một mình người đi ra ngoài xông xáo giang hồ, ta không yên lòng, không phải đã nói tốt nhất chúng ta ở chung một chỗ đấy sao?"

" Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, vốn dĩ ta rất lo lắng cho người, cho nên mới đi cùng người, nhưng hiện tại Tề vương đã biết người, ta liền yên tâm, ta nên rời đi."

Vụ Tiễn vừa nói xong những lời này, Phượng Lan Dạ cơ hồ muốn khóc, ánh mắt ươn ướt nhìn nàng, làm hại nàng cũng nói không được nữa, vươn tay ôm nàng: "Không phải là còn chưa đi đó sao? Ít nhất chờ cho chuyện của Lục Giai điều tra rõ ràng một chút rồi hãy nói."

" Ừ."

Tỷ muội hai người mới vừa dùng xong thiện, Tô phu nhân liền đi tới, mắt thấy đã gần cuối năm rồi, Tô phu nhân muốn đi ra ngoài mua một chút các loại dụng cụ pha trà, đồ đựng trà... để năm sau chiêu đãi khách nhân..., sợ Triệu quân gia mua không hợp ý, liền tới hẹn nữ nhi cùng nhau ra ngoài, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đứng lúc không có việc gì làm, liền đồng ý.

Các nàng vừa mới về kinh nên không có nhiều thời gian, công việc trong phủ bận rộn, lâu rồi không có đi ra ngoài dạo qua các khu phố, vừa lúc hôm nay khí trời thật tốt, xuất phủ đi dạo phố cũng không tệ.

Phượng Lan Dạ bởi vì cùng Nam Cung Diệp nhìn nhận nhau rồi, hiện tại cả người phát ra như ánh mặt trời rực rỡ, tinh thần thoải mái, dung nhan kiều diễm càng chói lọi , Tô phu nhân cùng Vụ Tiễn đều bị nàng lây cao

hứng, ba người cũng rất vui vẻ, cùng nhau ngồi trên xe ngựa của Tô phủ đi ra ngoài mua đồ.

Tề vương phủ.

Bên trong Thư phòng Tuyển viện, Nam Cung Diệp một thân hoa phục cẩm bào, khuôn mặt âm trầm như nước, con ngươi lạnh lẽo băng hàn, nháy mắt cũng không nháy nhìn ba thuộc hạ phía dưới.

" Nguyệt Cầm, lập tức phái người điều tra rõ ràng, Kinh triệu phủ doãn Lục gia là từ nơi nào đến, thân phận của hắn là gì?"

"Dạ, Gia, " Nguyệt Cầm lui xuống, Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần cùng nhìn Vương gia, trong đó Thiên Bột Thần luôn luôn lạnh nhạt nhưng lúc này con mắt hiện lên sự kích động, ngày đó bọn họ liều chết bảo vệ Tiểu Vương phi đi ra ngoài, cuối cùng nghe được Tiểu Vương phi đã chết, tim của hắn thật rất đau, không nghĩ tới Tiểu Vương phi lại không có chết, chẳng qua khuôn mặt của nàng? nghĩ đến đây liền không nhịn được mở miệng.

" Tiểu Vương phi vì sao lại thay đổi như vậy."

"Ngày đó nàng rơi xuống vách núi nên bị hủy dung mạo."

Vừa nói đến đây, Nam Cung Diệp nghĩ đến Lan Nhi lúc ấy chịu đựng bao nhiêu thống khổ, người bình thường bị chút vết thương da thịt cũng đau đến không chịu được, huống chi là cả mặt mũi bị phá hủy, sẽ có nhiều thống khổ a, cho nên nói phụ hoàng a phụ hoàng, người thật là đáng làm cho người ta cảm hận rồi, nếu như không vì những hỏa pháo kia, làm sao có những sự việc này xảy ra, nếu như không phải là hắn hiếu lắm mình không phải là hài tử của hắn, ở đâu phải chịu nhiều thống khổ như vậy.

Khóe môi Nam Cung Diệp nhếch lên một nụ cười lãnh khốc, hắn tin tưởng, hắn đã tạo ra nỗi thống khổ cho người khác thì bản thân hắn cũng sẽ

nhận được thống khổ như vậy , nhưng Lan Nhi có tội tình gì, lại phải gặp nhiều đau khổ như thế, nghĩ tới đây, Nam Cung Diệp cũng nhin không được nữa, một quyền đánh lên bàn văn án trước mặt, cái bàn kêu lên tiếng rắc rồi vỡ ra. Bên trong gian phòng Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần ai cũng không nói gì.

Thiên Bội Thần vì Tiểu Vương phi cũng rất đau lòng, nghĩ đến nàng chịu nhiều đau khổ như vậy, đúng là người thường không phải ai cũng có thể chịu được.

" Cũng may Tiểu Vương phi đã trở lại."

Thiên Bội Thần thở dài, cũng may nàng trở lại, mọi chuyện rồi sẽ tốt.

Nam Cung Diệp trầm mặc gật đầu, nghĩ đến Lan Nhi đã trở lại, đáy mắt không che dấu được ôn nhu, hần ngừng đầu lên nhìn về phía Ngọc Lưu Thần: "Lập tức đưa tin tức vào Nhu Yên đảo, nói cho gia gia biết, Lan Nhi còn sống, hần nhất định sẽ rất vui mừng."

" Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm."

Ngọc Lưu Thần lên tiếng lui ra ngoài, khóe môi Nam Cung Diệp vẽ ra nụ cười, nhìn về Thiên Bội Thần: "Người đi bảo vệ Lan Nhi, ta nghĩ nàng nhất định sẽ rất vui mừng khi nhìn thấy người."

" Dạ, Thiếu chủ."

Thiên Bội Thần thật ra thì cũng rất cao hứng có thể nhìn thấy Tiểu Vương phi, nghĩ đến nàng còn sống, hần cảm thấy những khổ sở lúc đầu mình chịu là rất đáng giá , đám người Thanh Đại cùng Lam Đại chết đi cũng đáng giá, các nàng ở dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ thật cao hứng, ít nhất đã bảo hộ cho chủ tử thành công.

Thiên Bội Thần lui ra ngoài, bên trong thư phòng, Nam Cung Diệp ngũ quan ôn nhuận như nước, thoáng nhìn một cái tuyệt mỹ đến kinh hãi, chẳng qua hào quang đang lưu chuyển trong không gian kia thoáng một cái trở nên lạnh giá.

Từ nay về sau, hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới Lan Nhi nữa, những kẻ kia nếu muốn thương tổn nàng, tất cả chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Thị huyết sát cơ tràn ngập căn phòng.

.....

Tứ Hỷ Đường, bên trong bán chính là các loại dụng cụ, cái gì cần có đều có, mấy bình hoa, Ngọc ánh, chén Lưu Ly... cái gì cũng có, vừa nhìn vào là thấy tràn ngập các loại màu sắc, trong tiệm có rất nhiều người, lễ mừng năm mới sắp đến, nên tất cả mọi người ở đây chọn lựa các đồ dùng để chiêu đãi khách, cho nên việc lựa chọn những đồ dùng này rất là quan trọng, vừa có thể chiêu đãi khách nhân vừa tôn quý, vừa có thể khoe ra phong cách của các phủ.

Vì vậy lúc này là thời điểm làm ăn tốt nhất của Tứ Hỷ Đường, mặc dù những thứ kia rất quý, người xem phải chắc lưỡi hít hà, nhưng một bình hoa với hoa văn ngũ sắc cũng có giá mấy trăm lượng bạc, một bộ dụng cụ pha trà nổi tiếng cũng có giá không dưới mấy trăm lượng.

Tô phủ mặc dù không nghèo, nhưng cũng không phải là đại phú như người ta, Tô Diễn cũng không giống người ta, làm việc chính trực, chưa bao giờ tham ô nhận hối lộ, may mắn Tô phủ nhân cũng rất tháo vát, nên cuộc sống trôi qua cũng có chút ý vị, bất quá so với một số người đại phú đại quý trong kinh thành, thì không có cách nào so sánh được.

Nhưng Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiên cũng không tính toán, chỉ chọn lấy một số món đồ giá cả hợp lý, màu sắc đẹp, dặn dò hạ nhân Tô phủ đem đồ

vật mang lên xe chở về phủ.

Nhiệm vụ của các nàng cuối cùng cũng hoàn thành, Tô phu nhân vén màn, liền dẫn hai nữ nhi đi ra ngoài cửa, không ngờ ở trước cửa đứng vào một người, người nọ lập tức chanh chua kêu lên.

" Ai vậy? Không có mắt a."

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn vừa nghe, hỏa khí lập tức bốc lên, ngừng đầu nhìn qua, chỉ thấy người trước cửa vừa đi tới, thì ra là Tam hoàng tử phi Trầm Vân Tinh, nữ nhân này tuy là mỹ nhân kiều diễm quyến rũ, nhưng giờ phút này đầu đầy tóc rối, mặt xanh mét như tờ giấy, hoàn toàn không thể dùng từ ngữ đẹp nào để diễn tả, ngược lại có chút dữ tợn, Phượng Lan Dạ dời tầm mắt trên người nữ nhân chuyển qua trên người Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, đây là chuyện gì xảy ra?

Trầm Vân Tinh dựa vào cánh tay của Tam hoàng tử, mà Tam hoàng tử tựa hồ rất sủng ái nàng, có lẽ người khác không biết, nhưng Phượng Lan Dạ như thế nào lại không biết, Trầm Vân Tinh này là loại người gì, một người đàn bà giống như đôi giày rách bị người khác dùng qua, Tam hoàng tử nếu không thích cũng sẽ không cùng người khác tranh giành qua cái loại này, như vậy chính là?

Trong mắt nàng lợi quang chột lóe, thì ra là thuật Vu Tâm, nữ nhân không biết xấu hổ này xem ra đã đối với Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp động tay chân, tốt lắm Trầm Vân Tinh..., Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng tiêu sái đến trước mặt Trầm Vân Tinh.

" Người mạng ai đó? Nói người nào không có mắt?"

Trầm Vân Tinh liếc mắt nhìn, phát hiện người trước mắt mình căn bản không quen biết, nếu không phải là kinh thành đại phú đại quý nhân, thì nàng có sợ gì, đắc ý cười lạnh, chỉ vào Phượng Lan Dạ: "Ta liền mạng nàng, ai bảo nàng đụng ta."

Tô phu nhân vừa nhìn Phượng Lan Dạ muốn cùng người âm ỉ , tuy nói nàng là Tề vương phi, nhưng bây giờ là chuyện bí mật, nếu cùng người khác gây huyên náo, tóm lại sẽ ảnh hưởng không tốt, lập tức lôi kéo tay nữ nhi: "Đi thôi, đi thôi."

Nữ nhân Trầm Vân Tinh kia đưa tay lên ngăn cản đường đi của các nàng: "Chạy đi đâu, lập tức nói xin lỗi ta."

Lúc này những người có mặt ở Tứ Hỉ Đường đang chờ xem náo nhiệt, ba người một nhóm năm người một đám xì xào, chỉ chỗ vào các nàng, Phượng Lan Dạ xoay người lại vỗ vỗ lên tay Tô phu nhân: "Mẫu thân, không có chuyện gì."

Nàng đi từ từ đến trước mặt Trầm Vân Tinh, chầm chậm hỏi thăm: "Xin hỏi người là ai a?"

Trầm Vân Tinh kiêu ngạo trả lời: "Ta là Nam Cung phủ..... ?"

Nàng chợt nhớ tới mình không phải là Tam hoàng tử phi, mà chỉ là một tiểu thiếp, bởi vì Nam Cung Tiếp đã cách chức nàng, không khỏi trợn mắt nhìn Nam Cung Tiếp một cái, Nam Cung Tiếp con người có chút ẩn thâm hồng, không thể nhận ra mọi người, bất quá ôn nhuận mở miệng: " Sao vậy?"

Trầm Vân Tinh giơ một ngón tay chỉ Phượng Lan Dạ: "Nàng khi dễ ta, người cũng không che chở ta."

Vừa nói thế rất nhanh nhỏ giọt nước mắt, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp nhìn về Phượng Lan Dạ, định thay mặt phát tác, bất quá Phượng Lan Dạ đã giành trước một bước mở miệng: "Đây chính là Tam hoàng tử sao?"

Nói xong người đã nhích tới gần Tam hoàng tử, cổ tay lộ ra cây ngân châm, sau đó kẹp giữa ngón tay, lặng yên không một tiếng động đâm kim châm vào người Tam Hoàng Tử, liền thấy Tam hoàng tử xoay người run lên

một cái, một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, sau đó từ từ ngừng đầu lên nhìn về Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ thân hình vừa lui lại, trước khi đi ra, vẻ mặt hơi cười nhìn Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp.

" Tam hoàng tử, xin quản tốt người của quý phủ, đừng làm cho nàng giống như chó điên chạy loạn khắp nơi."

Trầm Vân Tinh nghe thấy lời nói của Phượng Lan Dạ, kêu lên một cách tức giận: "Người nói ai là chó điên."

Nàng vừa dứt lời, một tiếng “bốp” vang lên, một cái bạt tai kia vừa độc vừa chuẩn in hằn lên mặt Trầm Vân Tinh, hẳn là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đánh ra, hẳn vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt vừa ngoan lệ vừa ác tâm, bộ dáng hoàn toàn giống như bộ dạng ăn nhăm con ruồi, giờ phút này đang tức giận chỉ vào Trầm Vân Tinh.

" Người dám?"

Nói xong không nói thêm gì nữa, trực tiếp tiến lên một bước nhặt lấy y phục của Trầm Vân Tinh, xoay người bước nhanh đi ra ngoài, ở phía sau người đang xem náo nhiệt đối với tình huống trước mắt, không biết làm giải thích thế nào, thật có chút khó nghĩ.

Nam Cung Tiếp vừa bước ra ngoài, còn quay đầu nhìn Phượng Lan Dạ một cái, mới vừa rồi nàng cho hắn một chằm, hẳn đều biết, hôm nay chịu một ân tình này ngày khác sẽ hồi đáp.

Thật ra thì Phượng Lan Dạ cũng không nghĩ đến còn tình nghĩa gì với hắn, chẳng qua vì nghĩ đến việc hắn đã từng tặng nàng cây đàn mà giúp hắn một lần.

Kinh thành thật đúng là hay thay đổi a, Trầm Vân Tinh thế nhưng đến chết mà vẫn không chừa, lúc sau nàng nghĩ tới Lục Giai, thật là hung hiểm khó lường, mặc dù ngoài mặt gió êm sóng lặng, nhưng là ngầm nổi ba đào?

Sự tranh địa vị sợ rằng càng lúc càng gay gắt, mặc dù Tấn vương rời kinh rồi, Sở Vương thì ở bên ngoài biên quan xa xôi, nhưng bọn họ thật cam tâm vậy sao? Chỉ sợ chưa chắc.

Đoàn người lên xe ngựa đang đậu phía trước Tứ Hỷ Đường, phân phó người tìm một nhà trà lâu ngồi nghỉ ngơi.

Giữa trưa thời điểm trà lâu cũng không có nhiều người, ba người các nàng đi vào, phía dưới đại sảnh chỉ có mấy người, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng lười đi tới, ba người chọn lựa một chỗ an tĩnh để ngồi, tiểu nhị mang lên một bình trà cùng một ít điểm tâm liền lui xuống, cách đó không xa có tiếng nghị luận liên truyền tới.

"Biết không? Nữ nhi của Kinh triệu phủ doãn Lục Giai nguyên là Tề vương phi, ngày đó Tề vương phi rơi xuống vách núi cũng chưa có chết, nghe nói còn được Lục đại nhân cứu."

"Lục gia có thể nở mặt rồi, cứu một người như thế, chỉ sợ sẽ thăng chức rất nhanh."

Tô phu nhân cùng Vụ Tiễn nhìn về Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ đối với đề tài này một chút cũng không cảm thấy hứng thú, cũng không có cái gì để oán giận, bởi vì nàng cùng Nam Cung Diệp đã nhận nhau, chẳng qua là cảm giác chuyện này như có sắp đặt trước, cũng không phải là âm mưu đơn giản?

Nàng cúi đầu nhẹ nhàng thưởng thức trà, mặt mày đắm chìm, ngồi quay lưng về phía ánh mặt trời trông vô cùng diễm lệ.

Ba người trong lúc nhất thời không nói gì, thưởng thức trà xong liền trở về phủ, vừa hồi phủ, Phượng Lan Dạ nhanh chóng trở về phòng cho mọi người lui ra, ngay cả Đình Đường cũng lui ra ngoài, bởi vì lúc ở trà lâu, nàng đã có cảm nhận được, Thiên Bội Thần xuất hiện ở bên cạnh nàng, cho nên nàng mới quyết định trở về phủ.

" Thiên Bội Thần."

" Tham kiến Tiểu Vương phi."

Thiên Bội Thần đứng trong bóng tối một mực đánh giá Phụng Lan Dạ, dung mạo so với trước đẹp hơn, chẳng qua là cùng trước kia bộ dạng có chút khác biệt, làm cho người ta cảm thấy không quen, bất quá nàng vừa mở miệng gọi người, hân liên khẳng định mà không còn nghi ngờ gì nữa, bởi vì chỉ có Tiểu Vương phi mới có sự nghiêm nghị và khí chất này.

Thiên Bội Thần khom người xuất hiện, Phụng Lan Dạ đánh giá hân, trải qua trận kịch chiến, đêm qua nàng nghe Nam Cung Diệp nói, Thiên Bội Thần bị thương rất nặng, thấy hân liên nghĩ đến đám người Thanh Đại, Lam Đại cùng Nguyệt Hộc đã chết kia, trong lòng không khỏi đau đớn, chậm rãi phát tay: "Người không có chuyện gì là tốt rồi."

" Dạ, Tiểu Vương phi, thuộc hạ không có chuyện gì."

Phụng Lan Dạ gật đầu, từ từ mở miệng:"Là Gia phái người tới đây để đi theo ta sao?"

" Phải"

Thiên Bội Thần mặt luôn luôn không chút thay đổi, mặc dù lúc trước có chút kích động, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, giờ phút này cung kính cúi đầu nghe lệnh, Phụng Lan Dạ gật đầu một cái, có một người như thế, nàng làm việc gì cũng dễ dàng a.

" Gia của các người có điều tra chuyện của Lục gia hay không?"

" Đúng vậy, đã phái người tra xét."

Trước mắt đây là việc trọng yếu, xem ra Lục gia không chỉ đơn thuần cứu Lục Giai, mà còn có mục đích khác a.

" Người đi điều tra một chút động tĩnh của Mộc Miên nương nương, nhìn xem nàng có thủ hạ nào hay không."

Đây là suy nghĩ trước đây của nàng, có lẽ kia Lục Giai là người của Mộc Miên, nàng ta sở dĩ làm như thế, chính là muốn lợi dụng Nam Cung Diệp đem đám người Vân Phượng quốc cứu ra, chẳng qua là nàng ta không biết mình đã trở lại.

Thiên Bội Thần nhận được lệnh, lập tức lĩnh mệnh đi làm.

Phượng Lan Dạ liền tạm thời quên đi chuyện này, vào trong phòng đọc sách, hiện tại có gấp cũng không có biện pháp, chỉ tra rõ ràng mọi chuyện mới là thiết yếu, lúc xế chiều, mấy vị tiểu thư gặp ở yến hội hoa mai đã qua phủ thỉnh giáo nàng về việc liên quan đến đôi giày trượt băng kia, nàng đi theo các nàng một lát, đợi các nàng đi về rồi mới trở lại gian phòng nghỉ ngơi.

Buổi tối lúc Nam Cung Diệp xuất hiện, dưới ánh đèn lấp lánh, vẻ mặt hân hoan điểm với nụ cười ôn nhu như nước, làm cho người ta nhìn đến không thể dời tầm mắt, vừa đi vào phòng Phượng Lan Dạ, liền ôm lấy nàng, Đinh Đường cười khanh khách lui xuống.

Tiểu thư vốn chính là Tề vương phi, nên hai người bọn họ ở chung một chỗ là chuyện bình thường.

Cũng là Phượng Lan Dạ không nhịn được giận trách "Người a, tại sao lại tới."

" Ta nhớ nàng."

Nam Cung Diệp sùng nịch mở miệng, trong con mắt nồng đậm tình cảm, hiện tại hẳn đã nghĩ mỗi ngày coi chừng nàng, nếu không phải nàng có thân phận là Tô tiểu thư, hẳn đã sớm để cho phụ hoàng hạ chỉ ban hôn, làm cho nàng một lần nữa gả cho hắn, bây giờ nhìn lại chỉ đành chờ giải quyết

chuyện của Lục Giai, hẳn liền cưới nàng một lần nữa, lần này nhất định phải cho nàng một hôn lễ xa hoa nhất.

" hắc, ta cũng nhớ người."

Khi nàng sắp nhảy xuống vách núi, chuyện nàng hối hận nhất chính là không có chính miệng nói thích hẳn, hiện tại chỉ cần nghĩ đến sẽ gặp nói.

" chờ giải quyết xong chuyện của Lục Giai, ta sẽ để cho phụ hoàng ban hôn cho ta."

Nam Cung Diệp như có điều suy nghĩ mở miệng nói, Phượng Lan Dạ mím môi cười, nhớ tới hôn lễ lần trước của hai người, Phượng Lan Dạ vòng tay ôm lấy cổ Nam Cung Diệp, nói: "Lần này người lại cho ta cùng gà trống bá đường sao? Quả thật là chọc tức người mà"

"Thật ra thì ta cũng không muốn cho nàng cùng Gà trống bá đường, bởi vì hai người lúc trước đều trong lúc động phòng mà bị mất mạng, ta biết là do phụ hoàng động tay chân, mục đích hẳn làm như vậy, thứ nhất là hãm hại ta, khiến cho ta ở trong mắt người đời trở thành kẻ không có cách nào lập thân, thứ hai là muốn trừng phạt hai thần tử kia, cho nên mới làm ra như vậy, ta sợ người sẽ có kết cục như người khác, nên phải động thủ , người giận dữ tất nhiên sẽ gây náo loạn , còn có thể ăn những thứ đó sao? Không trúng độc là bình thường ."

Hai người nói đến chuyện lúc trước cũng cảm thấy rất buồn cười, thời gian đó, bọn họ giống như kẻ thù vậy, nhưng bây giờ tốt như vậy, tình cảm thật rất kỳ quái.

Phượng Lan Dạ ôm cổ Nam Cung Diệp, ôn nhu nói: "Ta biết trong lòng người rất đau, sau này ta sẽ ở cùng người, sẽ không làm cho người ta thương tổn người."

" ừ."

Hắn tin tưởng, bởi vì nàng là Lan Nhi của hắn.

Nam Cung Diệp dùng sức ôm chặt Phượng Lan Dạ, hắn cùng với nàng sau này sẽ không bao giờ rời xa.

Bất quá Phượng Lan Dạ nhưng nhớ tới một chuyện: "Sau này không được thường xuyên đến đây, ta sợ bọn người trong bóng tối sẽ chú ý tới người, đến lúc đó việc điều tra sẽ gặp khó khăn, đối với danh tiết của ta cũng không tốt, bởi vì ta bây giờ là Tô tiểu thư."

" Nhưng ta sẽ rất nhớ nàng."

Nam Cung Diệp vừa nghe Phượng Lan Dạ nói liền cảm thấy không vui, chau lông mày, trên ngũ quan tuần mỹ trở nên âm lãnh, giờ phút này hắn hận không thể lập tức đem Lục Giai giết đi, nhưng nếu Lục Giai chết, đến lúc đó người khác sẽ nói hắn bạc tình, họ sẽ nói những lời khó nghe làm ảnh hưởng danh tiếng của Phượng Lan Dạ nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng đành phải cắn răng chịu đựng.

" Được, ta sẽ chịu đựng, một khi giải quyết xong chuyện này, ta liền để cho phụ hoàng tứ hôn."

" ừ."

Phượng Lan Dạ gật đầu, hai người nói xong rồi, vẻ mặt cười nhẹ nhàng, bóng đêm mềm mại như thế, chưa bao giờ họ cảm thấy gần gũi như vậy, hai người ngủ cùng nhau vừa nói chuyện, tựa hồ có nhiều chuyện nói hoài không hết, Phượng Lan Dạ vuốt ve ngón tay Nam Cung Diệp, nhớ tới hắn phái người đi điều tra chuyện của Lục phủ.

" Như thế nào? Lục phủ kia có vấn đề sao?"

Ánh mắt Nam Cung Diệp trở nên thâm thúy, lắc đầu: "Người này thật ra không có gì để nói, là người rất an phận, cũng không liên lạc với bất kì kẻ

nào trong kinh thành, ta đã phái người điều tra, chứng thật ngày đó người mà hãn cứu từ vách núi lên, chính là Lục Giai."

" Thế thì , điều này nói rõ cái gì?"

Phượng Lan Dạ con người lóe sáng, nói rõ ràng người sau lưng thật lợi hại a, tuyệt đối không phải là cái loại tiểu bối a, xem ra vẫn còn nhân vật lợi hại đang ẩn giấu.

Sắc mặt Nam Cung Diệp thật khó coi, vốn dĩ hãn cho là dễ dàng giải quyết chuyện của Lục Giai, không nghĩ tới lại điều tra không ra cái gì, bằng tình báo của hãn mà cũng không tra ra được, thứ nhất nói rõ chuyện này thật rất mờ ám, thứ hai nói rõ người sau lưng quá lợi hại, từng bước thiết lập ván cờ ở khắp nơi.

" Vốn là ta tưởng rằng Mộc Miên động tâm tư, nàng lợi dụng Lục Giai, là muốn người trợ giúp nàng lấy lại Vân Phượng quốc, nhưng bây giờ, thế cục này tựa hồ không phải đơn thuần là vì Vân Phượng quốc."

Đôi mắt điểm lệ của Phượng Lan Dạ nhanh chóng phát ra tia sáng.

Nam Cung Diệp khẽ cười, bàn tay to nhẹ chạm vào mặt của nàng, trầm ấm mở miệng "ngủ đi, đừng suy nghĩ, hiện tại có ta đây?"

" ừ" Phượng Lan Dạ gật đầu, dựa sát người vào lồng ngực hãn, một tay nắm chặt lấy vạt áo Nam Cung Diệp, nàng bây giờ so với trước mạnh hơn nhiều, sẽ không trở thành nhược điểm của hãn nữa, ngược lại nàng sẽ cùng hãn phá vỡ âm mưu của bọn người kia.

Ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, cơn gió từng chập đánh ập vào cửa sổ, nhưng bên trong phòng thì tràn đầy ấm áp.

Nam Cung Diệp mặc dù ở lại bên cạnh Phượng Lan Dạ, nhưng vì danh tiết của nàng, đợi cho nàng ngủ say rồi mới lặng lẽ rời đi.

Ngày hôm sau Phượng Lan vừa rời giường, Vạn Tinh vẽ mặt âm trầm tiêu sái đi vào, cung kính bẩm báo.

" Tiểu thư, xảy ra chuyện không hay rồi?"

" Chuyện gì?" Người mở miệng đầu tiên chính là Đinh Đường, sau đó Tư Mã Vụ Tiễn từ bên ngoài đi vào, sắc mặt cũng khó coi, hiển nhiên nàng cũng biết những việc gì đã xảy ra, Phượng Lan Dạ nhìn mấy người trong phòng : "Tại sao? Sắc mặt của mọi người khó coi như thế?"

" Tiểu Ngư có tin tức truyền vào , nói bên ngoài đang có lời đồn, nói tiểu thư là hồ ly tinh, đi câu dẫn Tề vương, làm hại Tề vương ngay cả Tề vương phi cũng không nhận."

" cái gì?"

Phượng Lan Dạ dựng người dậy, vẽ mặt lạnh lẽo, người này tốc độ cũng thật nhanh a, lúc này chưa bao lâu thời gian mà có sức ảnh hưởng lớn như vậy, không thể không nói người này quả thật rất lợi hại.

Vụ Tiễn đi tới ngồi ở bên giường Phượng Lan Dạ, nhìn nàng "Làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể bị đánh trả như thế, mọi việc càng lúc càng phức tạp, phụ thân cùng mẫu thân cũng không dám ra khỏi cửa".

Đinh Đường cùng Vạn Tinh đứng ở một bên nhìn Phượng Lan Dạ, chỉ thấy nàng cau lông mày suy nghĩ một chút, sau đó bình tĩnh mở miệng: "Vạn Tinh, dặn dò Tiểu Ngư, lập tức truyền ra tin tức, Tề vương hoài nghi Lục Giai kia là giả."

" Dạ, nô tỳ lập tức đi làm."

" ừ, nhất định phải mau, nhanh chóng, sử dụng bất cứ cái gì."

"Tuân lệnh" Vạn Tinh đi ra ngoài rồi, khoe môi Phượng Lan Dạ nở ra nụ cười lạnh, nếu người trong bong tối muốn làm như thế, nàng cũng muốn xem hãn như thế nào ứng phó chuyện này, Lục Giai là giả, bọn họ có chột dạ không, hay là giấu đầu hở đuôi.

Trong phòng, Đinh Đường hầu hạ Phượng Lan Dạ rời giường, Vụ Tiên ngồi ở bên cạnh nàng, nghĩ đến lời đồn kia không khỏi dằn dò Phượng Lan Dạ.

"Muội muội, ta xem kế tiếp đừng cho Tề vương xuất hiện nữa, nếu để cho mọi người thấy, chỉ sợ lời đồn càng ngày càng nặng rồi, tuy nói chúng ta biết người là Tề vương phi, nhưng bây giờ người là Tô phủ Nhị tiểu thư, một tiểu thư thanh bạch."

Phượng Lan Dạ gật đầu, đêm qua nàng đã cùng Nam Cung Diệp nói xong rồi, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gặp mặt lại.

"Ta biết, người yên tâm đi."

Tin tức này cũng đồng dạng truyền vào Tề vương phủ.

Nam Cung Diệp vốn đang ở bên trong thư phòng nghỉ ngơi, nghe được Nguyệt Cầm bẩm báo tin tức, sắc mặt khó coi cực kỳ, lạnh lùng nhìn giữa không trung, trầm giọng phân phó: "Lập tức lan truyền tin tức, ta hoài nghi Lục Giai là giả."

"Dạ" Nguyệt Cầm lui ra bên ngoài, Nam Cung Diệp như chợt nhớ tới cái gì đồng thời phân phó: "Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi An vương phủ."

"Dạ, Vương gia"

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Nam Cung Diệp, hiện lên sự lạnh lẽo, nếu người ta đã động, dù sao hãn cũng phải làm một chút gì đó, hãn muốn xem Lục Giai kia sẽ ứng phó như thế nào, ngày đó rơi xuống vách núi cũng

không phải là chỉ có một mình nàng, còn có Lục hoàng tấu? Để xem thử nàng ta bào chữa như thế nào.

Nguyệt Cẩn lui ra, Nam Cung Diệp đứng dậy rửa mặt rồi đi ra ngoài, chỉ thấy trong vương phủ, rất nhiều hạ nhân nghị luận rối rít, vừa nhìn thấy Vương gia, vội vàng tản ra, Nam Cung Diệp không cần nhìn cũng biết bọn họ tụ cùng một chỗ nói gì, lúc dẫn Ngọc Lưu Thần đi tới cửa, lạnh lùng dặn dò Tích Đan.

"Nếu để ta nghe được có người loạn ngôn, tất cả đều cắt đầu lười."

"Dạ, Vương gia."

Tích Đan lập tức lĩnh mệnh, đồng thời cũng bị dọa sợ gần chết, hắn cũng hoài nghi Vương gia vì sao không tiếp nhận Tiểu Vương phi.

Nam Cung Diệp đi trước An vương phủ báo phỏng An vương Nam Cung Quân, Nam Cung Quân vừa nghe hắn muốn tìm hiểu chuyện của Lục phủ, lập tức liền cùng nhau đi tới Lục phủ, bởi vì hắn cũng muốn biết, Vụ Tiễn đã đi đâu rồi? Mặc dù Thất hoàng đệ hoài nghi Lục Giai có thể là giả, nhưng hắn vẫn luôn mang một tia hi vọng, hi vọng biết tin tức của nàng.

Xe ngựa một đường chạy nhanh tới Lục phủ, Nam Cung Diệp nhìn trong mắt Nam Cung Quân âm thầm thống khổ, liền không nhin được mở miệng hỏi thăm.

"Lục hoàng huynh, người có nghĩ qua chuyện này chưa? Nếu là thích nàng, vì cố gì lại đan tâm để cho nàng chịu khổ?"

Nam Cung Quân nhíu mày nhìn về Thất hoàng đệ, không biết lời nói này của hắn là có ý gì, Nam Cung Diệp dứt khoát nói thẳng ra một chút.

"An vương phủ của người có nhiều nữ nhân như vậy, sẽ không nghĩ tới việc giải quyết bọn họ sao? Nếu Lục hoàng tấu thật còn sống, nhưng bởi vì

những nữ nhân kia mà không nguyện ý trở lại, người không phải sẽ mất đi một mảnh chân tình."

Nam Cung Quân ngậy ngấn cả người, nhìn về Nam Cung Diệp đạm mạc mở miệng: "Ta từng đáp ứng nàng muốn dẫn nàng rời khỏi đây, nhưng tất cả mọi việc còn chưa kết thúc, những nữ nhân kia thì có là cái gì."

Khẩu khí của hắn rất kiên định, hiển nhiên cho tới bây giờ cũng không đem Âu Dương Tình để vào trong mắt, chỉ chờ hết thảy mọi chuyện kết thúc, hắn liền dẫn Vụ Tiễn rời đi, còn những nữ nhân ở Vương phủ kia thì sao? Làm như thế nào?

Con mắt Nam Cung Diệp sâu thẳm, không biết nói chuyện như thế nào cùng vị Lục hoàng huynh này, bất quá có thể nhìn thấy hắn quả thật rất yêu nàng kia, liền không nhịn được nhắc nhở.

"Bằng không người tiến cung xin phụ hoàng hạ chỉ, cho Âu Dương Tình một lần nữa tái hôn, ta nghĩ Lục hoàng tẩu nếu còn sống, nhất định sẽ rất vui mừng."

"Nàng còn sống, có thể sao?"

Trong lòng Nam Cung Quân tựa hồ rất đau khổ, cúi đầu úp mặt trong lòng bàn tay, một thói quen ôn nhã nhưng cũng có mấy phần thất thổ, thật là rất thống khổ sao, Nam Cung Diệp cũng không nói cái gì nữa, bởi vì đây là chuyện của Lục hoàng huynh, hắn biết cá tính của Lan Nhi, nếu như hắn nói ra, chỉ sợ giữa bọn họ sẽ có hiểu lầm, hơn nữa hắn không có thói quen vì làm lợi cho người khác mà tổn hại đến chuyện của mình, huống chi hắn đã chỉ điểm một ít chuyện rồi.

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến Lục phủ.

Trước cửa Lục phủ, xe ngựa Tề vương vừa dừng lại, quản gia liền nhận ra, mặc dù mới vừa vào kinh chưa lâu, nhưng đã đem tất cả những quy củ

trong kinh thành nhận biết hết thấy, nhất là về Tề vương phủ, bởi vì nghe nói tiểu thư đang ở trong phủ bọn họ vốn là Tề vương phi, đây cũng là việc tốt, nếu tiểu thư trở về phủ rồi, Lục phủ sẽ trở thành hoàng thân quốc thích, nghe nói phu nhân cùng lão gia đi ra ngoài luôn bị mọi người sẵn đón.

Chẳng qua là không biết vì sao Tề vương lại không đến đón tiểu thư nhà bọn họ, cuối cùng hẳn cũng đã tới, nên khuôn mặt của quản gia tràn đầy nụ cười, vội dẫn người hầu ra nghênh đón, lại phái người đi bẩm báo lão gia phu nhân cùng tiểu thư.

" Chúng tiểu nhân tham kiến Tề vương điện hạ."

Quản gia liếc trộm một cái, xem ra nam nhân kia lớn lên thật quá xuất sắc nhất định là Tề vương điện hạ rồi.

Người bên cạnh cũng xuất sắc không kém, nhưng không biết là người phương nào, bất quá sau khi hành lễ xong cũng sẽ đem người mời vào trong phủ.

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân dẫn thủ hạ đi vào trong, giống như những vì sao vây quanh vầng trăng vậy, kinh triệu phủ doãn Lục Quang được hạ nhân bẩm báo, sớm dẫn phu nhân cùng nữ nhi và tất cả hạ nhân trong nhà ra nghênh đón, thấy hai nam tử giống như thiên tiên đi tới, vội vàng quỳ lạy nghênh đón.

" Lục Quang cùng gia quyến ra mắt Tề vương điện hạ, An vương điện hạ."

Nam Cung Diệp con người u ám nhìn qua, đầu tiên là Lục Quang, sau đó là Lục phu nhân, cuối cùng một đôi mắt đầy hàn băng bao phủ thoáng chốc dừng lại trên người Lục Giai, cuối cùng chậm rãi mở miệng: "Đứng lên đi."

" Tạ vương gia."

Lục Quang đứng dậy cung kính mang hai vị Vương gia tiến vào đại sảnh của Lục phủ, những người còn lại cung kính theo đuôi .

Trong đại sảnh, hai vị Vương gia ngồi xuống, người của Lục gia đều đứng, Nam Cung Diệp phong thái tuấn mỹ, tùy ý phát tay: "Cũng ngồi xuống đi. Bốn vương cùng Lục hoàng huynh tới đây chính là muốn hỏi thăm một chút tình hình của Lục cô nương, xem một chút nàng còn nhớ hay không nhớ những chuyện trước kia? Tuy nói nàng ta dung mạo rất giống ái phi của bốn vương, nhưng thiên hạ này to lớn, người giống nhau đều có tám chín phần, chủ yếu những điều nàng nhớ ra đó mới có thể kết luận được nàng phải phải là vương phi của bốn vương hay không?"

Lục Quang vừa nghe, gật đầu lia lịa, khuôn mặt nở nụ cười "Dạ, dạ, Vương gia nói rất đúng."

Mọi người ngồi xuống, Nam Cung Quân nhìn về phía Lục Giai, chỉ thấy Lục Giai ngũ quan thật cùng Thất đệ muội lớn lên rất giống, nhưng nói hoàn toàn giống, thì cũng không hẳn vậy, ít nhất khí chất các nàng không giống nhau, Thất đệ muội là một chủ tử không sợ trời không sợ đất, ban đầu còn dám đơn thân độc mã tiến vào lồng hổ, còn dám đòi ngân lượng của nhị hoàng huynh, bây giờ tựa hồ làm cho người ta có chút không thích ứng, khó trách Thất hoàng đệ hoài nghi nàng, bất quá hẳn tới không phải vì việc này, mà là có việc hỏi nàng, mặc dù biết rõ không có khả năng, nhưng hẳn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng tìm được tung tích của Vụ Tiễn.

" Ta muốn hỏi Lục đại nhân một chút, ngày đó cứu Lục tiểu thư, có còn phát hiện thứ gì khác hay không?"

Lục Quang lập tức sợ hãi đứng lên, liên tục khoát tay: "Ngày đó lúc cứu Lục Giai, cũng không có thứ gì khác, trừ Lục Giai, còn sót lại một chút cầm a, tấm trúc và một số đồ vật bị vỡ vụn ...

Nam Cung Diệp vừa nghe Lục Quang nói..., con người đen u ám hơi run lên, trong nháy mắt lập tức gạt bỏ ánh mắt sắc lạnh.

Trên người Lan Nhi ngày đó quả thật có đeo cầm cùng ám khí, Bạo Vũ Lê Hoa Châm, Lục Quang lại có thể nói rõ như thế, rốt cuộc là hắn đang nói láo, hay thực sự là có vật kia?

Nếu như là thật có những vật kia thì thế nào? Điều đó nói rõ Lục Giai đối với Lan Nhi quen thuộc, như vậy nàng là người nào?

Nam Cung Diệp bất động thanh sắc, chậm chậm bưng ly nước trà ở trong tay, tùy ý mở miệng hỏi thăm: Lục đại nhân có thể đem những đồ vật kia về hay không."

Lục Quang lập tức lắc đầu: "Bẩm Vương gia, lúc ấy vì cứu người là khẩn yếu, nên hạ quan không quan tâm những thứ đó, như vậy liền rời đi."

" ừ."

Nam Cung Diệp gật đầu, nhắc ly trà lên uống một ngụm, quả thật dưới tình huống này sẽ chẳng có người nào quan tâm đến những thứ đó, Lục Quang này rốt cuộc là người đàn ông hoàng, hay vẫn còn nhiều âm mưu ẩn giấu.

Lục Giai ngồi bên trong phòng khách nhìn nam nhân đang ngồi trên cao kia, đôi mắt lơ đãng toát ra một tia tham lam.

Người nam nhân này thật quá tuấn mỹ rồi, trời sinh giống như một vầng hào quang, làm cho người ta ngưỡng mộ, càng thêm yêu say đắm, bất quá nghĩ tới chuyện mình nên làm, Lục Giai xoay mình đứng lên, lãnh mạc nhìn Nam Cung Diệp.

" Tề vương điện hạ, Lục Giai có một câu mạo muội muốn nói, mong rằng Tề vương lượng thứ."

" Nói."

Nam Cung Diệp một tay bưng chén trà, một tay nhắc nắp trà lên, hơi híp con mắt, lông mi dài và hẹp như cây quạt, khẽ chớp hai cái, ngược mắt nhìn về Lục Giai, trong con mắt kia hiện lên sự kinh diễm bức người, khuôn mặt tựa như cười mà không cười nhìn Lục Giai.

Rõ ràng là dung mạo hoàn mỹ, tư thái lười nhác, nhưng hết lần này tới lần khác làm cho người ta không nhìn được mà tràn ngập sợ hãi, nhưng khi nhìn bộ dáng nhấc chân phất tay đầy hoa mỹ của hắn, lại không thể dời tầm mắt.

Nam Cung Diệp cứ như vậy tùy ý nhìn Lục Giai, con mắt hắn nhìn đến bóng dáng Lục Giai, nghĩ đến nàng ta thế nhưng chiếm dụng khuôn mặt của Lan Nhi, đôi tay không khỏi nắm chặt, đầu ngón tay liền xanh trắng một mảnh, đợi đến khi điều tra rõ ràng chân tướng, hắn sẽ làm cho nàng ta sống không bằng chết, làm cho nàng hiểu cái gì là nên làm, cái gì là không nên làm.

Lục Giai ngửa đầu, ôn nhu thanh thuần, tư thái kiêu ngạo, bình tĩnh mở miệng.

" Ta biết Tề vương hoài nghi ta có dụng ý khác, đã như vậy, từ đây về sau người đi đường người, ta đi đường ta, nam cưới nữ gả không liên hệ nhau."

Cách nói chuyện này, bộ dạng này, thật đúng là có mấy phần rất giống Lan Nhi, Nam Cung Diệp rung mình, chậm rãi nghĩ tới, người này quả nhiên là đối với Lan Nhi rất quen thuộc, nàng rốt cuộc là người nào?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Lục Quang cùng Lục phu nhân nghe Lục Giai nói, sớm bị dọa đến sắc mặt đại biến, một mực lôi nàng quỳ xuống: "Tề vương thứ tội, tiểu nữ đúng là tâm cao khí ngạo một chút, xin Tề vương điện hạ không lấy làm phiền lòng."

"Ừ, ta không trách, nếu Lục cô nương bị chứng mất trí nhớ, như vậy Bốn vương có nghĩa vụ đưa nàng vào cung để cho ngự y chữa trị, đợi đến khi chữa hết, sẽ biết nàng có phải là ái phi của Bốn Vương hay không."

Nam Cung Diệp đứng dậy, xoay người ra cửa phân phó Nguyệt Cẩn: "Người đâu, lập tức đưa Lục cô nương vào cung, để cho ngự y trong cung chữa trị cho Lục cô nương, Bốn vương phải nhanh một chút biết nàng có phải là vương phi của Bốn Vương hay không?"

Nguyệt Cẩn lập tức từ bên ngoài đi vào, cung kính mời Lục Giai: "Lục cô nương, xin mời."

Mọi người của Lục gia nhất thời ngây người, tựa hồ đối với tình huống trước mắt hoàn toàn không ngờ tới, làm sao đang yên lành lại bảo Lục Giai tiến cung, vốn họ định từ chối nhã nhận, bất quá đối diện với ánh mắt của Nam Cung Diệp, không dám có bất kỳ ý kiến gì, Lục Giai cứ như vậy bị Nam Cung Diệp cho người đưa vào trong cung trị liệu.

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân từ Lục phủ đi ra ngoài, vừa đi ra khỏi cửa phủ đến bên xe ngựa.

"Người nói Lục Giai này là giả?"

An vương Nam Cung Quân chau mày, tưởng tượng mới vừa rồi Lục Giai ngạo nghễ, thật không thể tưởng tượng, nếu không phải Thất hoàng đệ nói, chỉ sợ bọn họ đều cho rằng nàng là Thất đệ muội, chẳng qua là Thất hoàng đệ là như thế nào lại hoài nghi nàng.

Nam Cung Diệp không muốn ở nói gì khi mọi việc chưa rõ ràng, hiện tại ai biết được kẻ đang ẩn mặt kia tiếp theo sẽ có động tĩnh gì, cho nên lạnh nhạt mở miệng.

"Hoài nghi."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101

Lục giai bị Nam Cung Diệp đưa vào cung, phân phó ngự y trong cung hảo hảo trị liệu, tất yếu phải trị lành chứng bệnh mất trí nhớ cho Lục tiểu thư.

Trong lúc nhất thời, những lời đồn bên trong An Giáng Thành đối với Tô gia Nhị tiểu thư liên tiêu tán không ít, ngay lúc đó lại có tin tức khác.

Thật ra thì chuyện này không liên quan đến Tô nhị tiểu thư, bởi vì Tề vương hoài nghi vị Lục tiểu thư này là giả, cho nên mới chưa có động thái gì, bây giờ không phải là đưa vào cung trị liệu sao? Chẳng những là dân chúng bên trong An Giáng Thành, ngay cả mọi người trong triều đình cũng nghe ngóng, dòm ngó.

Bất quá trong lúc này, kinh triệu phủ doãn Lục gia cũng thành mục tiêu cho một số người nịnh nọt, Lục Giai hình dáng ra sao, hôm đó tại Mai Hoa yến, các phu nhân tự nhiên là trở về phủ nói, có đến tám chín phần khẳng định Lục Giai kia chính là Tề vương phi.

Nàng lớn lên rất giống, lông mày, cặp mắt rất xinh đẹp, cùng với Tề vương phi không có một tia khác biệt, tuy nói là đã mất trí nhớ, nhưng thần thái kia không kém a.

Lời đồn ngày càng lan rộng, cuối cùng cũng tự xem là thật.

Trong Tô phủ, Phượng Lan Dạ nghe Vạn Tinh bẩm báo, cũng xem như không có việc gì, nếu mọi người không đồn lực chú ý trên người của nàng thì tốt, nàng cũng không muốn bởi vì một Lục Giai mà hủy đi danh tiếng

thanh bạch của Tô Gia, khỏe môi tự tiểu phi tiểu, tùy ý nhìn vào quyển sách trong tay, chẳng qua là tầm mắt cũng không ở trong sách, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Tiểu Ngư đã điều tra Lục phủ rồi, cũng không có người khả nghi nào ra vào, nhìn qua chỉ là một gia đình bình thường, cũng không thấy cùng với quan to trong triều có liên hệ gì, chẳng lẽ Lục gia thật sự là trong lúc vô tình cứu Lục Giai? Làm sao lại khéo như vậy.

Phượng Lan Dạ con người lóe lên, lại nghĩ tới tin tức của Thiên Bật Thần điều tra.

Mộc Miên ở trong cung vẫn an phận, đối với hoàng đế tận tâm tận lực, sớm tối phụng dưỡng, cũng không có đi tới nơi nào, nếu nói là có, nghe nói đối với Ngũ hoàng tử Thụy Vương đặc biệt thân cận, bất quá Thụy Vương tuân thủ bốn phận, cũng không cùng vị hậu phi này làm chuyện gì quá phận.

Hơn nữa sau lưng Mộc Miên cũng không có người, đó chính là nói ván cờ này không phải là Mộc Miên thiết lập, vậy là người phương nào?

Trong cung Mai Phi đã bị giam lỏng, chỉ còn lại có Nguyệt phi cùng Hoa phi, người khác hẳn là còn chưa đủ phân lượng.

Hoa phi cho tới nay luôn giúp Thụy Vương, nàng vẫn luôn chú ý đến hướng đi của nàng ta, thấy nàng ta cũng không có hành động gì, hơn nữa nếu đối phó với Nam Cung Diệp nàng ta cũng chẳng có lợi ích gì, như vậy là Nguyệt phi sao?

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ đến đây, liền nhíu mày trầm mặc.

Chẳng lẽ thật sự là Nguyệt phi động tay chân, nàng vì sao muốn thao túng Nam Cung Diệp, là muốn cho hắn trợ giúp Sở Vương sao?

Sau khi tự đánh giá, nhất thời nghĩ không ra chủ ý gì, Vạn Tinh đứng một bên không nói lời nào, lúc này Đinh Đường từ bên ngoài đi vào, cung kính mở miệng: "Tiểu thư, thái giám trong cung tới, nói Văn Tường công chúa đón tiểu thư vào cung."

Phượng Lan Dạ nhướng lông mày lên, trong mắt liền nổi lên thần thái vui mừng, nàng đang muốn tiến cung nhưng không có lí do, không nghĩ tới Văn Tường liền tới đón nàng tiến cung, bất quá Văn Tường đón nàng vào cung làm gì? Phượng Lan Dạ suy nghĩ một chút, liền nhớ đến Lục Giai đang ở trong cung, với cá tính của Văn Tường, tất nhiên là đón nàng vào cung để khiêu khích Lục Giai, nhưng nàng ta lại không biết mình mới là chân chính Phượng Lan Dạ, cảm giác này thật là có chút buồn cười, nhưng nàng có thể đi vào cung cũng là tốt, vừa lúc tiến cung đi quan sát một chút, trong cung có động tĩnh gì hay không.

Phượng Lan Dạ đứng dậy, Đinh Đường bước tới sửa sang lại y phục cho nàng, thu thập xong, liền theo nàng đứng dậy đi ra bên ngoài, Vạn Tinh ở lại trong phủ .

Hai người mới vừa đi mấy bước, liền thấy Vụ Tiễn dẫn người đi tới.

" Người tiến cung sao?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, nếu công chúa phái người tới đón rồi, không nói đến việc nàng muốn vào cung, cho dù không muốn tiến, cũng phải tiến, hiện tại thân phận của nàng là Tô nhị tiểu thư, nữ nhi của một quan nhị phẩm, cũng không phải là Tề vương phi.

" Ừ, người yên tâm, không có việc gì, Văn Tường bây giờ đối với ta không có địch ý."

Phượng Lan Dạ cười nhạt, Vụ Tiễn gật đầu, nha đầu kia cho dù muốn đối phó Lan Dạ chỉ sợ cũng không có khả năng, nàng làm sao đối phó được

với Lan Dạ, vì vậy nàng cũng yên tâm, chẳng qua là trong cung còn có người khác, mới không yên lòng dạn dò: "Người cẩn thận một chút."

Với tình hình trước mắt, các nàng bất luận như thế nào cũng không thể lộ ra sơ hở, bởi vì không biết được phía sau Lục Giai rốt cuộc còn ẩn giấu người nào, cho nên cẩn thận là tốt nhất, như vậy mới có thể sớm điều tra ra, một khi tiết lộ một chút sơ sót, e là những người đó liền ẩn mà không động.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiên nói xong, liền dẫn Đinh Đường ra khỏi Tô phủ, ngồi kiệu đi vào hoàng cung.

Trong thượng thư phòng.

Lúc này có mấy vị đại thần đang ngồi, trong đó có Thái úy đại nhân, Thừa tướng đại nhân, còn có mấy vị lục bộ Thượng Thư, nội các Đại học sĩ cùng hai vị tướng quân.

Ngoài những vị đại thần này, ngay cả Thụy Vương và An Vương cũng ở bên trong thư phòng, mỗi người sắc mặt cũng rất khó coi, không nhúc nhích nhìn về phía Hạo Vân Đế.

Trên bàn long án trước mặt Hạo Vân đế là bản tấu chương được thủ hạ Tấn Vương Nam Cung Trác gấp rút ra roi thúc ngựa đưa tới, Tấn vương Nam Cung Trác ở đất phong chịu không được khí hậu ẩm ướt, hiện tại thân mang trọng bệnh, thấy liền không được, cho nên gửi tấu chương cho hoàng thượng, xin vào kinh an dưỡng, nếu không chỉ sợ tánh mạng khó bảo toàn.

Hạo Vân Đế vừa tiếp nhận tin tức này, liền truyền các vị thần tử cùng nhi tử vào cung để thương thảo.

Tấn vương bị giáng chức đến đất phong, vốn dĩ không có gì phải nói, nhưng hiện tại hần thân mang trọng bệnh, làm hoàng đế như hần cũng muốn cho nhi tử trở lại trị bệnh, nơi hải vực kia, người bình thường chịu không được nhiễm bệnh là chuyện bình thường, thủy thổ bất phục, hơn nữa

nếu Tấn vương đưa tấu chương vào kinh, hăn quả quyết không dám đùa bỡn tâm kế, nếu không tánh mạng của hăn có nghĩ cũng đừng nghĩ, đồng thời để cho hăn vào kinh, Hạo Vân Đế biết trong chuyện này cất dấu một mầm móng tai họa.

Tấn vương Nam Cung Trác không giống với người khác, hăn từ nhỏ đến lớn đều có dã tâm, muốn đăng cơ làm hoàng đế, hơn nữa trong suy nghĩ của hăn, thái tử bị phế, hăn chính là người tiếp theo sẽ kế thừa đại vị , nhưng hăn lòng dạ nhỏ mọn, thân là phụ hoàng, Hạo Vân đế như thế nào lại không biết, nếu như hăn trèo lên sự nghiệp thống nhất đất nước, chỉ sợ trong hoàng thất, ngay cả một người cũng đừng nghĩ đến sống, vì vậy cho tới bây giờ Hạo Vân Đế cũng chưa bao giờ đem hăn đặt vào suy nghĩ.

Nhưng trước mắt chuyện này nên xử lý như thế nào, cũng làm cho hăn khó xử?

" Các vị ái khanh xem chuyện này nên xử lý như thế nào?"

Hôm nay các vị đại thần có mặt ở đây, có dư đảng cũ của Tấn vương, cùng Tấn vương có liên quan, cho nên không dễ nói chuyện, mà những người đã từng giao hảo với Sở Vương , hoặc là cùng Sở Vương gia có liên quan , tự nhiên cũng không muốn Tấn vương hồi kinh nghỉ ngơi, vì vậy bọn họ chỉ mang bộ dạng há miệng mắc quai, đối với tình huống trước mắt, Hạo Vân Đế hiểu rất rõ, liền nhìn về phía Tô thừa tướng.

"Tô đại nhân người nghĩ chuyện này nên giải quyết thế nào?"

Tô Thừa tướng trên năm mươi tuổi, cả ngày vất vả quốc sự, ở Thiên Vận hoàng triều có thể nói là quyền cao chức trọng, đứng đầu quan viên, giờ phút này vừa nghe hoàng thượng hỏi hăn, liền trầm ổn đứng lên, lựa chọn lời để nói, nói cái gì phải vừa thích đáng vừa không đắc tội người khác a, mặc dù hăn không ủng hộ Tấn vương hồi kinh , nhưng thế sự khó liệu, nếu

sau này Tấn vương thành thái tử, mình từng đắc tội với hãn, sẽ không có kết quả tốt a.

"Hoàng thượng, thần cho rằng nếu Tấn vương thân mang trọng bệnh, nếu không để cho hãn hồi kinh chữa bệnh, chỉ sợ dưới con mắt người trong thiên hạ hoàng thượng sẽ trở thành một vị hoàng đế tàn bạo và vô tình a."

Đây chính là chuyện mà Hạo Vân Đế lo lắng, nếu Trác nhi vì như vậy mà vong mạng, hãn sẽ trở thành một phụ hoàng tàn bạo trong mắt người trong thiên hạ.

Trong thượng thư phòng tất cả mọi người đều nhìn tô Thừa tướng, hãn sẽ còn nói tiếp, cho nên tất cả mọi người im lặng chờ nghe, Tô Thừa tướng tiếp tục mở miệng.

" Nhưng nếu Tấn vương vào kinh, vừa không hợp với tổ chế, bị giáng chức đến đất phong, hãn lại không lập công trạng gì, triệu hồi kinh có điều không ổn, cho nên vi thần đề nghị: thứ nhất, hoàng thượng nên để Tấn vương dưỡng bệnh ở biệt viện hoàng gia bên ngoài kinh thành, không cho phép vào thành, thứ hai, tất cả binh quyền trong tay của hãn, bao gồm quyền hạn tại đất phong toàn bộ thu hồi."

Tô Thừa tướng vừa dứt lời, tất cả mọi người thầm mừng hãn là Lão Hồ Ly, trong đó phe phái của Tấn vương , sắc mặt vô cùng khó coi.

Bất quá hoàng thượng trên mặt thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ tán đồng lời nói của Tô thừa tướng.

Thụy Vương cùng An vương đồng thời mở miệng: "Phụ hoàng hạ chỉ đi, để cho Nhị hoàng huynh ở ngoài thành chữa bệnh."

" Tốt, Nguyên Phạm, lập tức truyền ý chỉ của trẫm, mang đến Thọ Dương."

" Dạ, hoàng thượng."

Nguyên Phạm lui ra ngoài, trong thư phòng an tĩnh lại, Hạo Vân để lại nói một chuyện khác.

" Diêu tướng quân bệnh đã tu dưỡng tốt lắm, hôm qua trình tấu chương xin được dẫn quân đi trấn thủ biên quan, các vị ái khanh nghĩ sao?"

Hoàng thượng tiếng nói vừa dứt, mọi người trong thượng thư phòng đều mang vẻ mặt như có điều suy nghĩ, Diêu tướng quân làm như thế, chẳng qua là vì trợ giúp Sở Vương, hẳn là cậu của Sở Vương, ban đầu nói bị bệnh, hiện tại lại nói hết, đơn giản là để cho Sở Vương hồi kinh, bây giờ hoàng thượng thân thể một ngày so với một ngày càng yếu hơn, bọn họ tự nhiên đã biết tin tức, Nguyệt phi sẽ không ngồi yên một chỗ mà không lo lắng.

Mọi người đang suy nghĩ, thì trong đó có người liên đảo mắt, lập tức lễ bộ Thượng Thư đứng dậy bẩm báo.

" Hoàng thượng, thần cho là không ổn, Diêu tướng quân vẫn là trụ cột của đất nước, có thể nào bệnh vừa tốt liền đi trấn thủ biên quan, điều này làm cho bọn thần không thể an lòng."

Lễ bộ Thượng thư nói xong, khuôn mặt bi thương, tựa hồ thật rất đau đớn.

Dĩ nhiên hẳn nói xong, bên trong thư phòng có người phụng bồi hẳn, vẻ mặt đau khổ, ha ha, bất quá hoàng thượng đối với mấy việc này không có hứng thú, hẳn chẳng lẽ lại không biết trong lòng những người này suy nghĩ gì sao, mà đây cũng chính là điều hẳn băn khoăn , ngày đó hai bên bờ sông Giang Hoài bị vỡ, Tứ nhi vì hãm hại huynh trưởng của mình, chẳng những không để ý đắp đê hai bên bờ, mà còn ăn chặn lương thực, mình vốn nên trừng phạt hẳn, không nghĩ tới hẳn rất khôn khéo, đi trước một bước để cho Diêu Tu hồi kinh, hẳn xin đi trấn thủ biên quan, hơn nữa trong thời gian ở

đấy, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, trận lớn, trận nhỏ chiến thắng không ít, giờ phút này hẳn yêu cầu hồi kinh, tự nhiên là hợp lý.

Hạo Vân Đế trong lòng phiền não, liếc một cái về phía Duệ Nhi, thật ra thì hẳn biết Duệ Nhi căn bản không muốn làm hoàng đế, thế nhưng trong mấy nhĩ tử trừ hẳn ra, mình chưa nhìn ra ai có thể đảm đương trách nhiệm nặng nề này.

Nếu như lúc đầu không có thành kiến với Thất nhi, cũng có thể xem là người tốt nhất để chọn, hiện tại quan hệ phụ tử của bọn họ rất căng thẳng, hơn nữa hẳn căn bản không thể nào tiếp nhận ngôi vị hoàng đế.

Hạo Vân đế vừa nghĩ tới đây, một tay ôm lấy đầu, nhìn về Lâm Thái úy.

Lâm Thái úy ở trong triều có thể tính vây cánh ba nghìn, một đời cựu thần, hiện tại tuổi đã lớn, rất nhiều chuyện căn bản cũng nên hỏi ý kiến hẳn, lần này Hạo Vân Đế cho đòi một mình đến để thương thảo mọi chuyện .

"Lâm ái khanh cho là chuyện này giải quyết thế nào?"

Lâm Thái úy chậm rãi đứng lên, thân thể lay động, vuốt vuốt chòm râu, bộ dáng kia dường như cũng có chút tiên phong đạo cốt, bất quá bên trong thư phòng trong lòng mọi người đều biết rõ, người này già rồi nên hồ đồ, tuổi đã lớn, hẳn có thể nào nghĩ ra được ý kiến tốt đây?

Chỉ thấy Lâm Thái úy suy nghĩ một lát rồi nói: "Cựu thần cho là, nếu Diêu đại tướng quân chủ động dâng tấu cầu xin, hẳn muốn đi trấn thủ biên quan, Sở Vương điện hạ vẫn là rường cột nước nhà, ở biên quan lập được không ít chiến công, là người mà Thiên Vận hoàng triều không thể thiếu, chúng ta hẳn nên để cho hẳn hồi kinh bảo vệ Hoàng Thành a."

Lâm Thái úy vừa dứt lời, trong thượng thư phòng phát ra âm thanh hít không khí của biết bao nhiêu người, nhất là bè phái của Tấn vương, thiếu chút nữa không có núm lấy hai lỗ tai của hẳn mà mất hẳn, cái lão hỗn

trưởng này, hắn đã quên tôn nữ của mình gả cho Tấn vương sao? Bây giờ lại để cho Sở Vương hồi kinh, Tấn vương còn đang bệnh, đây không phải nói rõ cho mọi người biết là muốn đem ngôi vị hoàng đế đặt vào tay hắn sao?

Tô Thừa tướng nghe Lâm Thái nói, cũng hơi nở nụ cười, xem ra Lâm Thái úy còn hiểu được đạo lý “lấy dao báo lê” a, hắn vừa để cho Tấn vương hồi kinh, ông ta liền để cho Sở Vương hồi kinh, chỉ bất quá? Tô thừa tướng con người lóe lên một cái, không nói thêm gì nữa.

Bên trong thư phòng, trong lúc mọi người còn đang nghị luận sôi nổi, nên ai cũng chưa nói gì.

Hạo Vân để nhìn về Ngũ hoàng tử Thụy Vương.

" Duệ Nhi, theo ý người thì thế nào?"

Sau này thiên hạ là của hắn rồi, những chuyện này hắn nên học tập .

Thụy Vương Nam Cung Duệ cau lông mày suy nghĩ một lát, nếu Nhi hoàng huynh bị bệnh, mình không muốn làm hoàng thượng, Lục hoàng đệ cùng Thất hoàng đệ cũng vô ý, nếu như Tứ hoàng huynh hồi kinh, vậy hãy để cho hắn làm thái tử đi, nghĩ tới đây liền trầm giọng mở miệng.

" Để cho Tứ hoàng huynh trở lại."

Thụy Vương vừa mở miệng, Hạo Vân Đế con người lãnh trầm, lông mày chau lên, thật đúng là nhiều việc tốt xảy ra cùng lúc mà, lập tức hạ thánh chỉ, ân chuẩn theo tấu chương của Diêu Tu, đưa đến miền đất Nam man, triệu Tứ hoàng tử Nam Cung Liệt hồi kinh.

Kinh thành một lần nữa lâm vào mờ mịt.

Tại Hoa Thanh cung, Phượng Lan Dạ ngồi ngay ngắn ở bên dưới, Văn Tường công chúa từ phía trên đi xuống, nở nụ cười ngồi bên cạnh của nàng.

" Người đã đến rồi, đi, chúng ta đi thăm Lục Giai một chút."

Gương mặt Phượng Lan Dạ đen lại, công chúa thật đúng là quá đáng mà, mặc dù biết nàng ta đón nàng vào cung là vì đối phó với Lục Giai, nhưng nhất định sẽ làm đáng một chút, có cần phải liền đi tìm người ta để gây phiền toái không a.

" Công chúa, đi xem nàng làm cái gì?" Phượng Lan Dạ thật ra là cái gì cũng biết, bất quá giả bộ vẻ ngây thơ.

Văn Tường cũng không để ý tới nàng, hơn nữa đối với nàng đặc biệt thân mật, lôi kéo tay nàng đi ra ngoài: "Đi thôi, không biết trị liệu được thế nào? Biết không? Nghe nói ngày hôm nay Phụ hoàng, Ngũ hoàng huynh, Lục hoàng huynh, Thất hoàng huynh, tất cả đều ở bên kia, chúng ta vừa lúc đi qua đó xem náo nhiệt?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe liền lắc đầu, nàng chỉ muốn đi thăm dò Lục Giai một chút, thuận tiện điều tra Nguyệt phi, nhưng nào biết trong cung có nhiều người như vậy đều ở nơi đó a.

"Công chúa, Nhã Nhi thân phận thấp kém, đi chỉ sợ không thích hợp."

Phượng Lan Dạ thanh đạm mở miệng, nàng không phải cảm thấy không thích hợp, chính là cảm thấy dưới tình huống này, mình có thể tra ra cái gì chứ, ngược lại chi bằng không đi, bất quá Văn Tường cũng không để ý tới nàng, đã sớm kéo tay nàng đi ra ngoài điện.

" Đi, đi, sau này người chính là bằng hữu của ta rồi, ai dám nói người a."

Văn Tường lôi kéo Phượng Lan Dạ, hai người ra khỏi Hoa Thanh cung, chạy thẳng tới nơi Lục Giai đang ở.

Bên trong Mẫn Phong điện, lúc này không tiếng động, Hạo Vân Đế đang ngồi trên cao, ngồi bên cạnh là Hoa phi cùng Nguyệt phi, còn có phi tần Mộc Miên, ngồi dưới hai bên là Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Lục hoàng tử An vương, Thất hoàng tử Tề vương.

Chính giữa điện, Lục Giai một thân đạm mạc đang đứng, một đôi mắt xinh đẹp động lòng người đang nhìn về phía Hạo Vân Đế, chậm rãi mở miệng: "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Phía sau nàng là mấy vị ngự y đức cao vọng trọng, lúc này những người này toàn bộ đều quỳ gối trên đại điện, chờ hoàng thượng hỏi.

Hạo Vân Đế quét mắt một vòng, đang muốn mở miệng hỏi thăm chuyện Lục Giai mất trí nhớ, thì ngoài cửa điện thanh âm thái giám vang lên: "Văn Tường công chúa giá lâm."

Chỉ thấy Văn Tường công chúa và Phượng Lan Dạ hai người từ ngoài cửa điện đi vào, trên đại điện mấy đạo ánh mắt nhìn sang, đầu tiên là Văn Tường công chúa, sau đó là Phượng Lan Dạ, trong đôi mắt không tự chủ lóe sáng, nhất là Lục Giai, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ xuất hiện, sắc mặt liền có chút khó coi, bất quá lại không nói gì, vẫn an tĩnh quỳ như cũ.

Văn Tường cung kính quỳ xuống ra mắt Hạo Vân đế: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu phi."

"Đứng lên đi."

Ngô Vân đế than thở, nhìn nữ nhi luôn luôn muốn làm gì thì làm này, đem tầm mắt dời về phía Phượng Lan Dạ đang đứng bên cạnh, chau mày, giọng nói trầm ổn không giận mà uy: "Vị này là?"

"Bẩm phụ hoàng, đây là bằng hữu của nhi thần, tiểu thư nhà Binh Bộ Thị Lang, ngày hôm nay nhi thần cho đòi nàng tiến cung để phụng bồi nhi thần, bởi vì bên này có việc, nhi thần liền dẫn nàng tới."

Phượng Lan Dạ bất đắc dĩ mở miệng: "Ô Thanh Nhã tham kiến hoàng thượng."

Thần thái thông dong bình tĩnh, uyển chuyển như gió, ôn nhu như nguyệt, không giống như những cô nương khác vừa gặp hoàng thượng chỉ có khùng hoảng cùng sợ hãi, Hạo Vân Đế cùng đám người của Hoa phi không chớp mắt nhìn nàng, lớn lên thật xinh đẹp a, Ô nhị tiểu thư này không giống người bình thường, khó trách Tề vương chọn trúng nàng, quả thật không tệ, nếu là người Tề vương thích, ban thưởng cho Tề vương làm phi cũng không có vấn đề gì.

Tề vương thật có điểm phúc, thoáng cái hai mỹ nhân đều nhìn trúng hẳn.

Trong điện rất nhiều người nghĩ, Hạo Vân đế phát tay: "Tất cả đứng lên đi."

"Tạ ơn phụ hoàng."

Văn Tường lôi kéo Phượng Lan Dạ đứng dậy, hai tròng mắt nhìn về Lục Giai, trong con mắt chợt lóe lên sắc bén, xoay người liền đi tới một bên, ngồi phía dưới Thất hoàng huynh.

Bất quá bởi vì hoàng đế cùng hậu phi đều ở đây, cho nên Văn Tường còn biết lợi hại, không dám kéo Phượng Lan Dạ cùng ngồi xuống.

Phượng Lan Dạ liền đứng phía sau Văn tường công chúa, quan sát tất cả đám người trong đại điện, một người cũng không bỏ sót, lúc quay đầu liền thấy Nam Cung Diệp con mắt hiện lên vẻ ôn nhu, mặc dù chợt lóe lên, nhưng lòng có chút ấm áp, ánh mắt hai người tỏa sáng, nùng tình mật ý, rồi lại trong nháy mắt dời đi, chỉ có hai người trong lòng biết rõ, người khác nhìn không ra bất kỳ tình ý gì, ngay cả Lục Giai bên cạnh cũng len lén quan sát họ, cũng nhìn không ra cái gì,

Hạo Vân để đem ánh mắt chuyển hướng đến trên người Lục Giai, hỏi thăm ngự y trong cung.

"La ngự y, có thể kiểm tra được chứng mất trí nhớ của Lục Giai không?"

La ngự y trong cung vẫn là ngự y trị bệnh chính cho Hạo Vân đế, lần này bị Hạo Vân Đế ra lệnh đi ra ngoài, kiểm tra chứng bệnh mất trí nhớ của Lục Giai.

Lúc trước bọn họ đã kiểm tra cho Lục Giai rồi, cũng không có phát hiện bất kỳ cái gì, mạch tượng cũng rất bình thường, trong đầu cũng không tụ máu vân vân, không biết nữ nhân này vì sao lại mất trí nhớ, bất quá La ngự y cùng mấy vị ngự y sau khi ngẫm nghĩ, thành thật trả lời.

"Bẩm hoàng thượng, chứng bệnh mất trí nhớ của Lục tiểu thư cũng không đáng lo ngại, chỉ là lúc trước rơi xuống vách núi bị kích động quá lớn, cho nên nhất thời mới không nhớ được, chúng thần đã kê đơn thuốc cho nàng uống, hẳn là rất nhanh sẽ nhớ lại a."

Trong đại điện, Hạo Vân Đế hí mắt nhìn về Lục Giai, sau đó nhìn Diệp Nhi, thật ra lúc này Lục Giai có nhớ lại hay không cũng không có gì quan trọng, chỉ cần đem nàng trở về Vương Phủ, nếu Diệp Nhi còn thích Tô gia nhị tiểu thư, thì ban thưởng cho Tề vương làm trắc phi.

Vừa nghe xong chuyện của Lục Giai, trên đại điện biểu tình của mọi người đều giống nhau, mấy vị hậu phi này thần sắc cũng không thay đổi, Nam Cung Diệp toàn thân lãnh mạc, toàn thân lạnh lẽo, làm cho người ta khó tiếp cận được.

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, ngược lại Phượng Lan Dạ đem tình hình của mọi người trong điện hiểu rõ bảy tám phần rồi, đầu tiên Hoa phi cùng Nguyệt phi thần sắc cũng không có bao nhiêu biến hóa, ngay cả Mộc Miên cũng không có biểu tình gì, trong điện chỉ có Nam Cung Diệp thần sắc lãnh mạc, những người khác căn bản không có biểu tình gì.

Bất quá Văn Tường công chúa cũng không bớt việc, vụt đứng lên, đi tới trước mặt của Lục Giai, đi tới đi lui quan sát.

" Người thật mất trí nhớ?"

Phượng Lan Dạ thấy tình hình trước mắt, nhượng mày nảy ra ý hay, chậm rãi bước ra: "Bẩm hoàng thượng, Thanh Nhã có thể thử một chút không? Thanh Nhã từng theo thần y một thời gian ngắn học y thuật, ta nghĩ nói không chừng có thể giúp ích cho hoàng thượng?"

Văn Tường vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, sớm cao hứng gật đầu: "Thanh Nhã, người tới đây kiểm tra cho nàng ta, nhìn nàng ta đâu có vấn đề gì, có phải nhìn thấy Thất hoàng huynh không thích nàng, nàng mới giả bộ mất trí nhớ hay không ."

Văn Tường vừa dứt lời, Hạo Vân Đế sắc mặt khó coi, trợn mắt nhìn nữ nhi một cái.

Hoa phi vội vàng mở miệng: "Văn Tường, ngồi vào chỗ đi."

Văn Tường bĩu môi, nhìn Hạo Vân Đế, thấy phụ hoàng sắc mặt không kiên nhẫn, đâu còn dám nói thêm cái gì, lập tức biết điều một chút tiêu sái bước qua một bên ngồi xuống, bất quá chưa quên vỗ vỗ vào vai Phượng Lan Dạ : "Ta tin tưởng người, Thanh Nhã."

Trên đại điện, vài đạo nhãn quang bắn tới, có chanh chua, lóe lên không chừng .

Hạo Vân đế nhìn về Nam Cung Diệp, trầm ổn hỏi thăm: "Diệp Nhi, người thấy chuyện này thế nào?"

Lục Giai vốn là Vương phi của Diệp nhi, có muốn cho vị Tô tiểu thư này xem thử hay không, đó là chuyện của Diệp nhi.

Trên đại điện, Phượng Lan Dạ ánh mắt âm sâu, khóe môi cười nhẹ nhàng, một thân ngạo nghễ, đám người Ngũ hoàng tử Thụy Vương cùng An vương đều hiện lên vẻ ngạc nhiên, Tô nhị tiểu thư này quả nhiên là kỳ nhân a. Đối mặt với hoàng thất trên đại điện cũng không một chút lo sợ, nàng không sợ Lục tiểu thư cản trở nàng một cái sao.

Tất cả mọi người nhìn Nam Cung Diệp, chỉ thấy trên ngũ quan tuyệt sắc, con người sâu thẳm, vẻ mặt lạnh hàn, âm trầm lãnh ngạo, khế gât đầu.

"Làm phiền Tô tiểu thư."

Con người của Tề vương luôn tâm cao khí ngạo nhưng đối với vị Tô tiểu thư này nói chuyện hết sức khách khí, trong lòng mọi người tự hiểu, xem ra lời đồn đãi là sự thật, Tề vương nhìn trúng vị Tô nhị tiểu thư này rồi, xem ra từ xưa nam tử đều bạc tình a, lúc trước nghe được Tề vương là yêu thương vương phi của mình như thế nào, nhưng bây giờ thì sao, vừa nhìn thấy vị Tô nhị tiểu thư này so với Tề vương phi càng xuất sắc, lập tức liền chuyển đổi mục tiêu.

Mà Lục Giai, hai con mắt càng nộ khí, tựa hồ bị người khi dễ, thân thể kiều nhược giống như có chút không chịu nổi loại tình huống này.

Bất quá nếu Tề vương đã nói, Hạo Vân Đế liền hạ lệnh, rồi nhìn về Phượng Lan Dạ.

"Như vậy bắt đầu đi."

"Dạ, hoàng thượng."

Phượng Lan Dạ đi tới, ý bảo Lục Giai ngồi một bên, bản thân cũng an tĩnh ngồi xuống bắt mạch cho Lục Giai, trong điện rất là an tĩnh, một số ngự y ở Thái y viện, không khỏi liếc mắt khinh thường, mặc dù nghe nói qua tên của Bách Lí Hạo, còn nghe được truyền thuyết về sự thần kỳ của hắn, nhưng chỉ là tên thuật sĩ giang hồ, thật đảm đương không nổi, bọn họ

cũng không tin, bọn họ trị không hết chứng mất trí nhớ này, nàng sao có thể trị lành.

Một lúc sau, Phượng Lan Dạ bắt mạch xong, đứng dậy đáp lời "Bẩm hoàng thượng, Lục tiểu thư thật ra thì cũng không có đáng ngại, Thanh Nhã có thể vì nàng thi châm, có thể làm cho Lục tiểu thư khôi phục lại trí nhớ".

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Lục Giai ngồi ở bên cạnh lập tức đứng dậy, bình tĩnh cười mở miệng: "Tạ ơn Tô tiểu thư."

Trong đại điện rất nhiều người mang vẻ mặt chờ xem kịch vui, trong lòng suy nghĩ, Tô tiểu thư này nhìn qua rất thông minh, trên thực tế đầu óc có vấn đề a, nàng nói nàng muốn thi châm trị bệnh cho Lục Giai, không sợ nàng ta xảy ra chuyện gì sao, nếu chẳng may xảy ra sơ suất, Tô nhị tiểu thư thật là gánh không nổi.

Ngay cả con người của Nam Cung Diệp cũng chợt lóe lên lo lắng, bàn tay nắm chặt, cũng muốn đứng lên rồi, hắn không sợ nữ nhân ác độc kia làm chuyện xấu, chỉ sợ Lan Nhi danh tiếng bị tổn hại, cho nên đang muốn đứng dậy ngăn cản, nhưng ngay sau đó vừa nghĩ, Lan Nhi luôn luôn thông tuệ, quả quyết không thể nào làm ra chuyện lỗ mãng, nàng nhất định đã có dự liệu, đợi đến lúc nàng làm không tốt, hắn đứng ra cũng không muộn, vì vậy liền bất động thanh sắc mở miệng.

" Vậy thì mời Tô tiểu thư động thủ đi."

Hạo Vân Đế cũng gật đầu, bao nhiêu ánh mắt cũng ngó chừng Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ từ trong người lấy ra một túi gấm, bên trong lấy ra một quả ngân châm, dưới con mắt chăm chú nhìn của mọi người, nàng đi về phía Lục Giai.

Lục Giai an tĩnh ngồi trên ghế, con người chợt lóe lên sự ngoan độc, đợi đến lúc Phượng Lan Dạ đi tới, nàng khẽ nhắm mắt đợi nàng động thủ thi châm.

Chỉ thấy Phượng Lan Dạ tư thái tự nhiên, không nhanh không chậm, ưu nhã động thủ thi châm, ngân quang chột lóe, liền đem cây châm nàng đang cầm trong tay đâm vào huyết đạo trên đỉnh đầu của Lục Giai, một tia bén nhọn đau nhói xuyên suốt đỉnh đầu Lục Giai, nàng cảm nhận được một tia đau đớn, khước môi vẽ ra một nụ cười âm độc, xoay người hét một tiếng chói tai, sau đó thân thể run run không ngừng, hướng cái ghế bên cạnh nhảy xuống, gương mặt lại càng tái nhợt một mảnh, âm ngao khó coi ngó chừng Phượng Lan Dạ.

"Người hại ta, người hại ta?"

Nàng nói xong vòng tay ôm lấy ngực, bộ dạng thống khổ không chịu nổi, trong điện mọi người kinh hãi, tất cả đều nghe thấy, Hạo Vân đế sắc mặt âm trầm, không nhúc nhích, Mộc Miên ngồi ở bên cạnh nhíu mày hừ lạnh "Lớn mật, lại dám ngay trên điện làm hại người, không đem hoàng thượng để vào trong mắt, người đâu, bắt Tô Thanh Nhã lại."

Nguyệt phi cũng đứng lên khí thế hung hăng nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, một đám ngự y trên đại điện đã sớm thật nhanh tiêu sái đi qua, đỡ lấy thân thể Lục Giai, khinh thường nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ.

"Thật to gan, còn nói là cái gì là đã cùng Bách Lí Hạo học qua, bất quá chỉ là thuật sĩ thôi."

Trong điện, mọi người đứng lên, chỉ có Nam Cung Diệp vẫn ngồi đó không nhúc nhích, một đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn xuyên suốt, không ẩn chứa một tia tạp sắc, chỉ cần nhìn một cái, liền bị mê hoặc, hắc tin tưởng Lan Nhi nhất định còn có hậu chiêu, cho nên hắc không vội, Thụy Vương nhìn cũng không vội, tất cả vẫn an ổn ngồi đó, nhìn diễn biến trước mắt.

Lục Giai thấy Nam Cung Diệp bất động, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, tiếng hét càng lớn hơn nữa.

Hạo Vân để con người trầm xuống, nhìn Phượng Lan Dạ tức giận "Đây là xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ không hoảng loạn, cũng không khẩn trương, khóe môi nở nụ cười lạnh, đậm bạc như nước, toàn thân lạnh lẽo, trong nháy mắt mọi người trong đại điện đều cảm thấy nàng có một cỗ ngạo khí thiên hạ và tư thế cuồng phóng, làm cho người ta không dám nói thêm cái gì, thanh âm lạnh lẽo của Phượng Lan Dạ vang lên.

"Lục Giai, xem thử đây là cái gì?"

Nàng vừa dứt lời, trong tay vẫn cầm cây ngân châm, mà khuôn mặt nàng lúc này tràn đầy ý cười, nhìn thấy đám ngự y đang bối rối mở miệng: "Kiểm tra một chút, trên đầu của nàng ta có ghim ngân châm hay không?"

Sự việc đột biến, mọi người trợn mắt há mồm, mấy tên ngự y kia lập tức động thủ kiểm tra cho Lục Giai, phát hiện trên đầu nàng căn bản không có ngân châm, thứ gì cũng không có, mà Lục Giai đang hoàn toàn ngây dại, Hạo Vân Đế nhìn chuyện đột ngột xảy ra, chậm rãi mở miệng.

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Thật ra thì Lục tiểu thư căn bản cũng không có mất trí nhớ, ta nói đúng không?"

Phượng Lan Dạ ngữ điệu kinh người, mắt cũng không nhìn Lục Giai, Lục Giai sau khi nghĩ đến những biến cố đã xảy ra, cuối cùng cũng kịp phản ứng, ánh mắt ửng đỏ, cắn răng nhìn Phượng Lan Dạ, nữ nhân này quá âm hiểm xảo trá rồi, mới vừa rồi nàng rõ ràng cảm giác được có cái gì đâm thủng đỉnh đầu của nàng, không nghĩ tới thứ gì cũng không có, trước mắt mọi người mình trở thành kẻ lừa gạt, nếu như còn nói mình mất trí nhớ, chỉ sợ người khác chưa chắc tin, nghĩ tới đây, Lục Giai chậm rãi đứng lên, bình tĩnh nở nụ cười.

" Xin hoàng thượng thứ tội, đúng, ta không có mất trí nhớ, thật ra thì ta chính là Phượng Lan Dạ."

Lục Giai trên điện thừa nhận mình chính là Phượng Lan Dạ, tất cả mọi người trợn to hai mắt, Hạo Vân Đế sắc mặt khó coi.

"Người đã không mất trí nhớ, sao lại giả bộ mất trí nhớ, tại sao lại làm vậy?"

Ánh mắt âm trầm khó coi, băng lãnh nhìn chằm chằm Lục Giai, Lục Giai trầm giọng mở miệng: "Sớm biết có ngày hôm nay, ngày đó ta tình nguyện chết ở dưới vách núi, sau khi sống lại ta ở đây trải thời gian nghĩ dưỡng, vốn tưởng rằng trở lại kinh thành sẽ làm Nam Cung Diệp vui mừng, ai ngờ tại Hoa Mai yển, trong ánh mắt của hắn chỉ có Tô Thanh Nhã, mà ta lại trở thành người xa lạ, ta không cam lòng mới giả bộ mất trí nhớ để thu hút sự chú ý của hắn, vừa rồi chính là muốn đối phó với Tô Thanh Nhã, cũng là bởi vì ta quá hận nàng ta."

Lục Giai nói xong, đại điện nhất thời yên lặng, thật ra điều này cũng có thể lý giải, ai bảo Tề vương Nam Cung Diệp bạc tình, nếu không phải do hắn phụ lòng, người ta cũng không làm ra chuyện như vậy, cho nên nói tới nói lui cũng là lỗi của Tề vương.

Tề vương Nam Cung Diệp chậm rãi đứng dậy, đứng ở trên cao nhìn Lục Giai.

"Người nói người là ái phi của bốn vương, vậy Bốn vương hỏi người, Bốn vương thích gì, không thích cái gì? Người lại thích cái gì không thích cái gì?"

Lục Giai cũng không nhìn Nam Cung Diệp, hai mắt nhìn mặt đất, lưng eo rất thẳng, âm thanh rõ ràng mở miệng.

" Vương gia từng nói qua thích Lan Nhi, bây giờ nghĩ lại đó là giả dối, chỉ là lời nói suông thôi, thứ mà Vương gia ghét, là có người ồn ào, Tề vương phủ so với nơi khác, vĩnh viễn an tĩnh không tiếng động , nếu là phạm vào tối kỵ, chỉ sợ sẽ bị phạt nặng."

Lời Lục giai vừa nói ra, Nam Cung Diệp con người u ám, khéo môi mím lại một cái thẳng tắp, toàn thân đều là hàn khí.

Những điều này của Tề vương, mọi người trong điện đều biết, ánh mắt liền chuyển từ trên người Lục Giai chuyển đến trên người Nam Cung Diệp.

Nghiêm nhiên nghĩ Nam Cung Diệp là nam nhân bạc tình, người ta nói cũng không sai a, nói như vậy thật đúng là Tề vương phụ người ta rồi.

Lúc này trong suy nghĩ mọi người Lục Giai là kẻ đáng thương, mọi người đều rất đồng tình với nàng, nàng làm bộ mất trí nhớ, hãm hại Phượng Lan Dạ, cũng không có gì đáng trách, chỉ có Văn Tường công chúa hừ lạnh một tiếng, nhìn Lục Giai: "Người thật vô sỉ, cho dù Thất hoàng huynh thích Thanh Nhã, người cũng không nên hãm hại nàng, người so với trước kia càng độc ác."

Phượng Lan Dạ hết chỗ nói, Văn Tường này là khen nàng hay là chửi nàng đây, nha đầu chết tiệt này thật muốn đánh nàng một trận, tuy nhiên nàng cũng không muốn so đo, tiếp tục ngó chừng sự việc diễn biến trong đại điện, tin tưởng Lục Giai còn muốn giở trò.

Thời điểm mọi người đang ngó chừng Lục Giai, Phượng Lan Dạ thừa cơ đánh giá các vị hậu phi ngồi trên điện kia.

Mộc Miên có cũng được mà không có cũng không sao, Hoa phi đồng tình, Nguyệt phi giống như đang xem trò hay, nhìn qua không có người nào có quan hệ với Lục Giai, bất quá cũng không phải là không thu hoạch được gì, Lục Giai có thể biết rõ về Nam Cung Diệp, còn biết sở thích của hắn,

điều này nói rõ cái gì, nàng ta là người ở Tề vương phủ, hoặc đã từng ở qua.

Suy nghĩ đến điều này, bỗng nhiên một cái ý niệm trong đầu lóe lên, chẳng lẽ nàng là Hoa Ngạc?

Phượng Lan Dạ trợn to mắt, đánh giá Lục Giai, trong đầu hiện ra hình ảnh Hoa Ngạc để so sánh, vóc dáng có nhiều điểm tương tự, nhưng cử chỉ kia, Hoa Ngạc cũng làm không được a, cá tính nàng thế nào Phượng Lan Dạ cũng biết, căn bản là một người nhát gan, tại sao có thể sắm vai được tốt như vậy? Phượng Lan Dạ suy nghĩ trước sau, hơn nữa không nghe thấy Tề vương nói Hoa Ngạc không ở trong phủ a, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong điện chỉ nghe tiếng của Lục Giai: " Phượng Lan Dạ ta ghét nhất là kẻ bạc tình bạc nghĩa, hôm nay có nhiều người ở đây, ta chỉ có một thỉnh cầu, xin hoàng thượng ân chuẩn."

Hạo Vân Đế nhíu mày, Diệp nhi là hạng người gì sao hăn lại không biết, cá tính của Diệp nhi di truyền từ hăn, trung đảm si tình, nhưng hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hăn chậm rãi trầm giọng "Nói."

" Xin hoàng thượng thu hồi tứ phong, từ nay về sau ta cùng với Nam Cung Diệp nam cưới nữ gả không can thiệp chuyện của nhau."

Lục giai vừa nói xong, hình ảnh nàng càng trở nên vĩ đại trong mắt mọi người, Nam Cung Diệp mười phần là kẻ tiểu nhân, chẳng những bạc tình bạc nghĩa, hơn nữa còn là kẻ háo sắc, ngay cả người mình đã từng yêu thương sâu đậm cũng không thềm ngó tới.

Trên đại điện, Phượng Lan Dạ nhìn về phía Lục Giai đang diễn trò, sau đó nhìn mọi người, quả nhiên đều bị nàng thu hút, nữ nhân này rất lợi hại, nếu như không chứng minh nàng là kẻ giả mạo, như vậy danh tiếng Nam Cung Diệp là kẻ bạc tình bạc nghĩa không thể xóa bỏ rồi, mà nàng cũng bị xem là hồ ly tinh câu dẫn người ta, cho nên nếu chưa thể bắt con cá lớn

phía sau, trước mắt chỉ có chứng minh nữ nhân này là giả mới là điều trọng yếu, nàng nương mảy nẩy ra ý hay, khéo môi vẽ ra nụ cười kiêu diễm động lòng người, chậm rãi tiêu sái bước đến trước mặt Lục Giai.

"Thật ra thì Lục cô nương ngàn vạn không nên hiểu lầm Tề vương điện hạ, Tề vương điện hạ yêu Tề vương phi như vậy, như thế nào lại là một kẻ bạc tình bạc nghĩa a."

Phượng Lan Dạ vừa nói, mọi người trong điện đều gật đầu, đúng vậy a, lúc Tề vương phi qua đời, Tề vương thiếu chút nữa hận không thể chết theo, dù thế nào cũng không giống loại người bạc tình bạc nghĩa, làm sao lại không nhìn nhận Lục Giai đây?

Trong chuyện này rốt cuộc có ẩn tình gì? Mọi người cùng nhau nhìn Tô Thanh Nhã.

Chỉ thấy nàng cười nhẹ nhàng mở miệng: "Tề vương hoài nghi Lục tiểu thư là giả, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, mặc dù Thanh Nhã vừa mới vào kinh, nhưng cũng nghe nói Tề vương thích nhất là nghe Tề vương phi đánh đàn, nghe nói kỹ thuật đàn của nàng là đệ nhất thiên hạ, Lục cô nương hãy biểu diễn một phen, bảo đảm Tề vương sẽ không còn nghi ngờ gì."

Phượng Lan Dạ nói xong, con mắt liếc nhìn qua, Nam Cung Diệp đã tiếp nhận lời nói của nàng, mặc dù không muốn, bất quá vì Lan Nhi thích cũng nên làm mọi việc rõ ràng, sắc mặt hắc khê biến thành nhu thuận, nhàn nhạt mở miệng.

"Bốn vương thích nhất nghe Lan Nhi đánh đàn, người đã nói người là Lan Nhi, như vậy người ở trên điện trình diễn một khúc xem sao."

Tài đánh đàn của Tề vương phi người nào chưa từng nghe qua a, đây chính là vừa nghe liền biết được, mặc dù mọi người cũng nhận định Lục Giai chính là Tề vương phi, bất quá Tề vương Nam Cung Diệp tựa hồ vẫn

hoài nghi, cho nên cũng muốn xem Lục Giai ở trên điện biểu diễn như thế nào?

Mọi người nhìn về phía Lục Giai, ai ngờ nàng giơ cái tay lên, đau đớn mở miệng: "Ngày đó khi rơi xuống vách núi tay của ta đụng phải vách đá dựng đứng, từ đó về sau không thể đánh đàn được nữa."

Phượng Lan Dạ nghe Lục Giai nói, mắng thầm một câu, đến tột cùng là nữ nhân này quá lợi hại, hay là người sau lưng quá lợi hại, thậm chí ngay cả cái này cũng đã nghĩ đến, thật đúng là phiền toái a, thật ra nếu nàng hạ được chỉ sợ nàng ta đã sớm khai ra, nhưng nếu sau khi nàng hạ được, nàng ta cản trở lại một cái, thì kiếm củi ba năm bị thiêu một giờ rồi, cho nên chỉ có thể tìm ra nhược điểm của nàng ta thôi.

Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ nhập thần, Hạo Vân Đế đang ngồi trên cao kia ánh mắt cũng đang có điều gì suy nghĩ, thân là hoàng đế hẳn có ngốc đến đâu cũng hiểu được, Thất nhi kiên quyết không tin người trước mắt là Tề vương phi, tất nhiên là có nguyên nhân, nghĩ tới đây Hạo Vân Đế không nhanh không chậm mở miệng.

" Nếu tay phế đi, cũng có thể đem ca khúc ngày đó đã biểu diễn viết ra thành lời."

Một lời vừa nói ra, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ không thể không nở nụ cười, đúng, để cho Lục Giai phổ lại ca khúc này, bọn họ cũng không tin nàng ta giả mạo lại viết được, Phượng Lan Dạ nhớ được ca khúc này là do mình viết ra, hơn nữa không có nói với bất luận kẻ nào, nhưng nàng đã từng đưa cho Nam Cung Diệp xem, chỉ cần này Lục Giai vừa động thủ, sẽ lộ ra sơ hở, nàng cũng muốn xem một chút nàng ta như thế nào tự bào chữa.

Mọi người nhìn về phía Lục Giai, chỉ thấy sắc mặt nàng ta vẫn trấn định như cũ, chẳng qua là con mắt thoáng một tia bối rối, hoàn toàn không còn

trần tĩnh như trước nữa mà có chút khẩn trương, hai tay nắm chặt, lúc này Mộc Miên nường nường ngồi bên cạnh hoàng đế ngáp một cái, chậm rãi đứng dậy "Hoàng thượng, ta mệt mỏi, muốn lui xuống nghỉ ngơi."

Hạo Vân Đế phát phát tay, Mộc Miên bước xuống đài, liền hướng ngoài điện đi, cũng không để ý tới bất luận kẻ nào, lúc đi ngang qua Lục Giai, Phượng Lan Dạ nhìn thấy hai người thoáng nhìn nhau, sau đó liền thấy Lục Giai sắc mặt tái nhợt hướng về một phía mà ngất đi.

Nữ nhân này thật là biết giả bộ a, mấy tên ngự y lập tức khẩn trương bước tới, bắt mạch cho nàng, một lát sau chỉ mở miệng: "Hoàng thượng, nàng đã bất tỉnh."

Cái này không phải là giả, vốn cho rằng có thể tra ra nữ nhân này là ai? Không nghĩ tới cuối cùng kết cục lại như vậy, nhưng Phượng Lan Dạ ít nhất biết được người này cùng Mộc Miên có liên quan, nhưng nàng đã cho Thiên Bội Thần điều tra Mộc Miên, Mộc Miên căn bản cũng không có người nào khác, nàng ta có bản lĩnh gì mà thiết lập cục diện như vậy, cho nên chỉ có thể nói, nàng biết Lục Giai này là giả .

Mộc Miên rốt cuộc là người nào? Hoàng thượng? Hiện tại hoàng thượng là không thể nào tính kế Nam Cung Diệp, như vậy là có người khác rồi, người này ẩn thân thật là sâu a.

Phượng Lan Dạ nhìn về Lục Giai, nhìn người ta đem Lục Giai dìu vào trong Mẫn Phong điện, Hạo Vân Đế đứng lên, đối với tình huống hôm nay rất là bất mãn, con người âm sâu, dẫn người đi ra ngoài, ném ra một câu: "Diệp nhi, theo ta đến thư phòng."

Thời điểm Nam Cung Diệp rời đi, như có như không liếc nhìn Phượng Lan Dạ một cái, đáy mắt hiện lên sự quan tâm, còn có không nở, Phượng Lan Dạ trong lòng thật ấm áp, đợi đến khi hoàng đế cùng Tề vương rời đi,

các phi tần hậu cung cùng hai vị Vương gia cũng lui ra ngoài, trong đại điện, trống rỗng , chỉ có Văn Tường cùng Phượng Lan Dạ hai người.

Văn Tường lôi kéo Phượng Lan Dạ về mặt khinh thường: "Nữ nhân kia thật đúng là giả bộ."

Nàng cũng không tin tưởng Lục Giai thật sự ngất đi, hai người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi Mãn Phong điện, một đường hướng về Hoa Thanh điện, ngày hôm nay gặp chuyện không may, chỉ sợ còn chưa kết thúc, người phía sau còn muốn giở trò gì đây? Phượng Lan Dạ âm thầm suy đoán, Văn Tường đi ở phía trước, quan tâm hỏi thăm nàng.

" Người không sao chứ, không có bị người đàn bà kia ảnh hưởng chứ?"

" Ta không sao."

Phượng Lan Dạ gật đầu, nàng có thể có chuyện gì, không phải nói nàng là hồ ly tinh dụ dỗ người sao, làm hồ ly tinh câu dẫn người cũng phải có bản lĩnh a, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh.

Văn Tường đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại nhìn Phượng Lan Dạ đang ở phía sau.

"Ta cảm thấy nữ nhân này là giả ."

Văn Tường khẳng định nói, Phượng Lan Dạ hiếu kỳ hỏi: "Làm sao người khẳng định nàng là giả."

"Nếu quả thật người đàn bà kia là thất hoàng tẩu, quả quyết sẽ không làm chuyện như vậy, nữ nhân kia vừa tâm cuồng khí ngạo , làm sao mà giả bộ mất trí nhớ, sau đó còn hãm hại người, dựa theo cá tính của nàng, có khả năng nhất định đánh cho Thất hoàng huynh một trận, sau đó quyết định đem hãm bỏ rơi."

Văn Tường nói xong, phía sau Phượng Lan Dạ mắt tròn trắng, không nghĩ tới tiểu nha đầu chết tiệt này lại nói nàng như vậy, không sai, nếu là mình gặp phải chuyện như vậy, khẳng định cùng với lời nói của Văn Tường cũng không sai biệt lắm, nàng nhất định sẽ làm như thế.

Dọc đường đi Phượng Lan Dạ căn bản cũng không nói gì, chỉ có Văn Tường vẫn lải nhải không ngừng, Phượng Lan Dạ liền nảy ra chủ ý, nhàn nhạt mở miệng.

"Công chúa, gần đây có nhìn thấy Tây Môn Vân tướng quân không?"

Vừa nhắc tới người yêu Văn Tường, nữ nhân này lập tức yên tĩnh lại, xoay người nhìn Phượng Lan Dạ, ủy khuất hết sức: "Đừng nhắc tới hã, hã chính là tên đầu gỗ, ta công khai ám hiệu cho hã nhưng hã lại không hồi ứng, có lẽ là không thích ta đi."

Nói đến người này trên gương mặt quyến rũ của nàng, đôi mắt đã rơm rớm nước, mặc kệ nàng mạnh mẽ thế nào, nhưng tâm sự của con gái thì không có cách nào nói rõ ràng được, đáng tiếc người ta vẫn không để ý tới, có lẽ thật sự không thích nàng sao.

Phượng Lan Dạ vội vàng trấn an công chúa, phụng bồi nàng nói gần nửa ngày trời, vừa khích lệ vừa tính kế dùm nàng, cuối cùng cũng để cho nha đầu này vui vẻ, mới tha cho nàng xuất phủ.

Vừa về tới Tô phủ, liền thấy Vụ Tiễn ở trong phòng của nàng đợi nàng, nhìn nàng không có chuyện gì mới yên lòng.

"Không có xảy ra chuyện gì sao."

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nghĩ đến tình huống trong cung, ánh mắt liền híp lại: "Người biết không? Lục Giai lại đối với chuyện của ta cùng Nam Cung Diệp hiểu rõ như lòng bàn tay, điều này nói rõ cái gì, nàng là người bên cạnh chúng ta?"

Nghĩ đến đây, Phượng Lan Dạ liền kêu Thiên Bột Thần xuất hiện.

"Lập tức trở về Tề vương phủ tra một chút Hoa Ngạc còn ở đó hay không?"

"Dạ, Vương Phi" Thiên Bột Thần lập tức lắc mình đi về Vương Phủ thăm dò tin tức của Hoa Ngạc, bất quá cuối cùng cũng tra được kết quả Hoa Ngạc đang ở trong phủ Tề vương, căn bản không có rời đi, như vậy Lục Giai là chuyện gì....?

Phượng Lan Dạ nhất thời tìm không ra manh mối.

Hoàng cung, trong thượng thư phòng, Hạo Vân đế nhìn Nam Cung Diệp, từ từ mở miệng:

"Tại sao người một mực khẳng định Lục Giai là giả?"

Trên gương mặt Nam Cung Diệp khẽ nở nụ cười kinh diễm động lòng người, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, bởi vì chân chính Lan Nhi đã trở lại, bất quá hẳn sẽ không nói cho Hạo Vân Đế biết chuyện này, nếu như tin tức lộ ra, thứ nhất sẽ hại đến Lan Nhi, thứ hai chỉ sợ có người cố tình làm tổn hại đến thanh danh của Lan Nhi, đến lúc đó mọi người cho rằng Lan Nhi mới là giả, như vậy thì sẽ phiền toái, bởi vì dung mạo của Lan Nhi so với trước kia đều không giống.

"Nếu như nàng là người trước kia nhi thần yêu, nhi thần vừa tiếp xúc có thể cảm giác được, nhi thần tin tưởng nếu thật sự yêu một người, chỉ cần nàng tới gần, lập tức sẽ cảm nhận được."

Hẳn cùng với Lan Nhi quen biết chính là như thế, không cần thông qua dung mạo để nhận nhau, chỉ cần tới gần nhau, sẽ gặp cảm nhận được hơi thở của đối phương liền nhận ra.

Nam Cung Diệp vừa nói, Hạo Vân Đế cũng là đồng ý, nhưng mà Lục Giai chẳng những dung mạo giống nhau như đúc, hơn nữa chuyện giữa bọn họ cũng biết rất rõ ràng, cho nên nói Diệp Nhi hãy mau xử lý tốt những chuyện này, để tránh ảnh hưởng đến danh dự của hãn.

"Người mau sớm xử lý tốt chuyện này, bất kể nàng là giả hay là cái gì, chẳng những tổn hại đến danh dự của người, còn có Tô nhị tiểu thư kia."

"Dạ" Nam Cung Diệp đứng dậy, cũng không nói nhiều liền lui ra ngoài, Hạo Vân Đế nhìn hãn một thân lãnh mạc, trong lòng rất là khó chịu, thật ra thì xét đến cùng, trong mấy hài tử của mình, mình dùng tâm tư nhiều nhất chính là Nam Cung Diệp, mặc dù trước kia là nhắm vào hãn, nhưng từ từ ngược lại đem hãn đặt vào vị trí rất sâu trong lòng, bây giờ nhìn thấy phụ tử hai người vậy, bản thân tuyệt đối không dễ chịu.

Hạo Vân Đế ngáp một cái, cảm thấy buồn ngủ, hãn gần đây thân thể tựa hồ rất suy yếu, hiện tại Trác nhi bị bệnh, Duệ Nhi lại không có tâm tư đăng vị, làm như thế nào mới tốt đây?

Hạo Vân Đế càng ngày càng nhức đầu, vươn tay xoa đầu, cảm giác được đầu óc cuộn cuộn trầm trầm, cuối cùng liền thả lỏng người dựa người trên ghế rồng nghỉ ngơi.

Nháy mắt liền đến đêm ba mươi, Tô phủ rất náo nhiệt, người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó thả pháo hoa, náo nhiệt đến nửa đêm.

Phượng Lan Dạ thật sớm liền trở về phòng rồi, bởi vì nàng sợ Nam Cung Diệp len lén lưu lại, cho nên để phòng người khác thấy, mới phải núp ở trong phòng.

Nam Cung Diệp quả nhiên tới, ôm lấy thân thể của nàng liền rời đi, mang theo nàng một đường thi triển khinh công hướng ngoại ô đi đến.

Sắc trời đen nhánh một mảnh, ánh đèn xa gần bao phủ khắp kinh thành, một mảnh hoa lệ chói mắt.

Bầu trời ngập tràn pháo hoa, thật giống như là biển hoa.

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ chạy một hơi vội tới ngoại ô, quay đầu lại nhìn quanh, cho đến khi không thấy cảnh sắc bên trong kinh thành, mà bọn họ đã ở ngoại ô trên một ngọn núi cao, hai người ngồi trên một cành cây cao, ngẩng đầu nhìn ngôi sao đầy trời, không, đêm ba mươi không có một vì sao, Phượng Lan Dạ không khỏi buồn bực, không có sao để nhìn, hẳn mang nàng đến một nơi đen như mực này, tay chân đông lạnh hết rồi còn gì?

" Diệp, làm cái gì vậy?"

Nam Cung Diệp thở dài một tiếng, sau đó đưa tay lên ôm Phượng Lan Dạ vào lòng, cái áo khoác trên người hắn bao quanh hai người.

Lúc này một thanh âm vang lên, pháo hoa nổ bung, nở đầy cả sườn núi, ở trong đêm đen, chói mắt rực rỡ, từng cái một rơi xuống dưới, dính liền ở trên sườn núi, chột lóe lên giống như những ngôi sao nhỏ, căn bản không giống một loại lửa khói, ngược lại là mang theo ánh sáng rực rỡ trên sườn núi, chột lóe chột lóe, khắp núi cũng là ánh sáng chói lòa, xinh đẹp cực kỳ, thật giống như một cây thông noel khổng lồ .

Trên trời pháo hoa vẫn không ngừng được phóng lên, chói mắt mà diễm lệ, hai người ngửa đầu nhìn, nghĩ tới màn pháo hoa năm ngoái.

" Diệp, thật tốt ."

Phượng Lan Dạ nằm ở trong ngực Nam Cung Diệp ngẩng đầu lên nhìn pháo hoa đầy trời, pháo hoa phản chiếu đến dung nhan của nàng, một gương mặt thiên kiều bá mỵ, ở hàng vạn hàng nghìn lửa khói ở bên trong, vẫn phát ra ánh sáng ngọc chói mắt, cổ họng Nam Cung Diệp động lên hạ

xuống, không nhịn được cắn một cái trên đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn đầy ướm át kia, toàn thân nóng rang .

Hắn là người đối với sắc đẹp có nhìn cũng xem như không thấy, toàn thân lãnh mạc, không nghĩ tới bây giờ chỉ cần thấy tiểu nha đầu này thì toàn thân liền nóng rang, máu lưu thông trong người cũng không ngừng nóng lên, nếu không phải khuya hôm nay sợ có người nhìn thấy, hắn nhất định sẽ muốn nàng.

Hắn không thể đợi thêm nữa rồi, chỉ cần chuyện của Lục giải quyết xong, bọn họ sẽ lại thành thân.

Vừa hôn xong, Phượng Lan Dạ không thở được, gương mặt lại càng nóng , quanh thân tựa như một cái lò lửa, đi đứng mềm yếu, dựa vào trong ngực Nam Cung Diệp không nhúc nhích được, đang ngượng ngùng là không biết như thế nào mở miệng, bỗng nhiên một đạo thanh âm từ xa vang lên.

"Lan nha đầu, Lan nha đầu ở đâu, để cho gia gia nhìn người một cái, khổ cho người rồi, để cho gia gia nhìn một cái?"

Vừa nghe thanh âm này, Phượng Lan Dạ thật nhanh quay đầu tìm kiếm xung quanh, rất nhanh liền thấy từ đằng xa một người chạy tới đây, nháy mắt liền đến bên cạnh nàng, đoạt nàng từ trong tay Nam Cung Diệp, ôm nàng rồi khóc to lên.

"Người là hài tử đáng chết a, biết gia gia rất thương tâm không, vì người mà gia gia trà không uống, cơm không ăn, gầy gộc không ngủ được, lão tử vốn là đang suy nghĩ có muốn hay không đi tìm người, may là người trở lại."

Dưới bóng đêm, người này khóc đến thương tâm, cách đó không xa dưới tàng cây, có nhiều người đang che lỗ tai, bọn họ tất cả đều nghe 'khóc công'

của chủ tử, nói thật ra, lời nói này cũng quá khoa trương đi, tuy nói hân thương tâm, cũng gầy, bất quá cũng không nên lớn tiếng ồn ào như vậy.

Nam Cung Diệp vẫn không nhúc nhích, hai cánh tay ôm ngực nhìn gia gia cùng Lan Nhi.

Khó chịu nhìn thấy tính tình của gia gia như vậy, mà Lan Nhi vẫn cho hân ôm một lát.

Phượng Lan Dạ từ trên người lão nhân cảm nhận được hân đối với mình yêu thương, tùy ý để hân ôm lấy mình, lỗ mũi cũng có chút chua "Gia gia, không có chuyện gì rồi, mọi chuyện cũng đã qua, ta không sao."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi."

Quỳ cơ lão nhân nghe Phượng Lan Dạ nói liền lau khô nước mắt, gương mặt đánh giá nàng, liền sau đó cười híp cả mắt : "Lan Nhi càng lớn càng xinh đẹp rồi, không bao lâu nữa chính là tuyệt sắc Đại mỹ nhân rồi, cháu ngoan của ta cần phải giữ kỹ nha."

Nam Cung Diệp vừa nghe lời của gia gia, vẻ mặt đã sớm đầy sát khí: "Ai dám cùng ta đoạt, muốn chết."

Quỳ cơ lão nhân vừa nghe Nam Cung Diệp nói, liền gật đầu đồng ý: "Đúng, ai dám cùng cháu ngoan của ta tranh đoạt, sẽ giết hân, để cho hân có muốn nghĩ cũng đừng nghĩ."

Ba người cứ như vậy ngồi ở trên cành cây cao, những điều muốn nói cũng đã nói, Phượng Lan Dạ ngồi ở giữa, bên trái là Nam Cung Diệp, bên phải là Quỳ cơ lão nhân, Phượng Lan Dạ trên người khoác cái áo khoác màu tím của Nam Cung Diệp, nàng lộ ra khuôn mặt diễm lệ, một đôi mắt sáng tinh anh, xem cái này một chút cái kia một chút, khéo môi hiện ra nụ cười.

Chân trời pháo hoa vẫn không ngừng được bắn lên.

"Gia gia, các người nhìn pháo hoa thật xinh đẹp a."

"Không có xinh đẹp bằng người."

"Đúng vậy a, không có xinh đẹp bằng Lan Nhi."

Một già một trẻ hai người thay phiên nói, Phượng Lan Dạ giống như rơi vào bình mật, ngọt từ trong lòng ngọt đến trong miệng, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới gia gia sẽ đến gặp mình, nghĩ đến hẳn đã nói không muốn rời khỏi Yên Hải, nàng biết hẳn đối với thế giới bên ngoài có một phần sợ hãi, hiện tại vì nàng lại chịu đi ra, cho nên hẳn làm nàng rất cảm động.

Pháo hoa vẫn thả vào nửa đêm, Nam Cung Diệp nắm tay Phượng Lan Dạ đứng ở đỉnh núi nhìn xuống, chỉ thấy khắp sườn núi điểm một cái ánh quang, cuối cùng một vòng ánh sáng thật to bắn ra, không ngừng lóe lên những tia sáng, thật là đẹp mắt.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102

Năm mới, Tô phủ rất an tĩnh, bọn họ mới vừa vào kinh, thân bằng hảo hữu đều ở Tiêu thành, người sinh sống ở đây lại không quen, cho nên cũng không còn cái gì thân bằng hảo hữu muốn đến thăm viếng, bất quá Tô Diễm thân là quan viên nhị phẩm, cũng phải tiến cung tham gia buổi tiệc quần thần tụ hội của hoàng thượng.

Đầu tháng ba, Tô phu nhân mời các nhất phẩm Cáo Mệnh phu nhân tới phủ tụ hợp, trong chuyện này Phượng Lan Dạ từ đầu tới đuôi cũng không hiện thân, cũng không có ai dám cố ý hỏi thăm nàng. Gần đây tất cả các tin đồn có liên quan với tiểu thư Tô phủ cùng tiểu thư Lục phủ, tất cả mọi người đều nghe thấy. Tuy nói hiện tại đã phai nhạt đi nhiều, nhưng có những chuyện không tốt truyền ra như vậy, chung quy đều khiến các quý phụ nhân không thoải mái. Mà An Sơn Hầu phu nhân cùng những phu nhân vốn muốn Phượng Lan Dạ về làm con dâu nhà mình, cũng không dám nói ra nữa.

Ồn ào náo nhiệt cả một ngày, khiến Vụ Tiễn cũng mệt đến ngất ngư, đợi đến khi mọi người rời đi, mới dẫn Tiểu Mạn trở về Thước Dực Hiên gặp Lan Dạ.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của Phượng Lan Dạ âm u, thiếu đi sự bình tĩnh thường ngày, Vụ Tiễn không khỏi kỳ quái đến hỏi: "Nhã Nhi, sao vậy?"

Đinh Đương lập tức đi tới cười nhẹ, kê vào lỗ tai Vụ Tiễn nói thầm hai câu, làm Vụ Tiễn mặt mày hớn hở đi qua lôi tay nàng nói: "Chuyện này thì

có gì xấu, không có chuyện gì không có chuyện gì, Nhã Nhi của chúng ta sau này đã là nữ nhân."

Thì ra vào ngày hôm qua, Phượng Lan Dạ có nguyệt sự, vì đây là lần đầu tới, cho nên có chút không quen. Nghe lời nói của Vụ Tiễn, sắc mặt nàng khá hơn một chút, hai hàng lông mày hạ xuống, kiếp trước nàng cũng có nguyệt sự, chỉ bởi vì xuyên qua đây khi tuổi còn quá nhỏ, nên đã đem chuyện này quên đi, hiện tại lần đầu có nên có chút không quen thôi. Hơn nữa ở cổ đại ngày nguyệt sự tới cần phải mang băng vải, thật đúng là không thoải mái.

Nàng đang nghĩ đến nhập thần, thì Vụ Tiễn ở một bên phân phó Đinh Đường "Đi lấy ấm lô tới đây, để cho nàng ủ ấm, trời rất lạnh, cần phải chú ý."

"Dạ, Đại tiểu thư."

Đinh Đường đi ra ngoài chuẩn bị ấm lô, trong phòng đã có bếp lò, cho nên cũng không Lạnh, tỷ muội hai người dựa vào trên giường nói chuyện.

"Như thế nào? Còn nóng nhiệt sao?"

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên hỏi, nhìn Vụ Tiễn mệt đến ngất ngư, thì những phu nhân thái thái kia người nào mà tốt đây!

"Bây bà cô tám bà lão cùng chụm một chỗ thì nói đến nhai cả lưỡi luôn."

Vụ Tiễn vẻ mặt không có hứng thú, ngược lại chỉ quan tâm đến chuyện của Lục Giai, trước dưới mắt giải quyết chuyện của Lục Giai mới là thiết yếu .

"Vậy là Lục Giai vẫn còn đang ở trong cung, vẫn lấy tên của người, vậy phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, trong đồng tử ánh sáng lạnh tràn ra ngoài "Ta để cho Thiên Bội Thần ở trong cung giám thị nàng, xem một chút có người nào tiếp xúc với nàng không, đáng tiếc liên tiếp hai ngày rồi, cũng không có chút động tĩnh nào, mà Mộc Miên cũng không còn động tĩnh gì."

Nói xong hai người lâm vào trầm tư, lúc này Đinh Đường từ bên ngoài cửa cầm ấm lô đi tới, tỉ mỉ đưa Phượng Lan Dạ cất kỹ, liền lui ra ngoài.

Bỗng nhiên chỗ tối dâng lên giao động, Phượng Lan Dạ lông mày cau lên, mở miệng nói: "Như thế nào rồi?"

Thiên Bội Thần đã trở lại, vừa nghe lời nói của nàng, lập tức hiện thân, vẻ không gợn sóng bẩm báo nói "Hồi bẩm Tiểu Vương phi, có người muốn giết Lục giai, đã bị thuộc hạ cho đánh lùi."

"Cái gì?"

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn cùng nhú mày, sắc mặt liền có chút ít âm trầm, không ngờ lại có người muốn giết Lục giai, như vậy nhất định là người trong tối muốn giết người diệt khẩu. Mắt thấy Tề vương hoài nghi đã Lục Giai, nên liền giết người diệt khẩu, hoặc là muốn giết chết Lục Giai, để hãm hại Tề vương, đến lúc đó e là có miệng cũng nói không rõ, thật là thủ đoạn ác độc.

"Thật khốn kiếp."

Phượng Lan Dạ tức giận mắng một tiếng, sau đó hỏi thăm tình huống của Lục Giai "Nàng không sao chứ?"

"Không có chuyện gì, chẳng qua đang rất kinh sợ." Thiên Bội Thần bẩm báo xong, Phượng Lan Dạ không nói gì, híp mắt cẩn thận mà nghĩ đối sách, rất nhanh liền nghĩ ra một kế, sau đó nhanh chóng tung mình xuống đất, phân phó Thiên Bội Thần "Người lập tức đi bảo vệ Lục Giai, đừng để cho người ta giết nàng, giữ nàng lại cho ta."

Dám can đảm giả mạo nàng, thì chỉ có nàng mới có tư cách xử trí nàng ta, nàng cũng muốn xem một chút đây là thần thánh phương nào, mà dám can đảm giả mạo nàng: "Còn nơi này ta sẽ đưa một người đi vào giả mạo Lục Giai."

"Người muốn đổi khách làm chủ, đổi Lục Giai, để tra ra người thao túng sau lưng là ai sao?"

Vụ Tiễn bình tĩnh hỏi thăm, Phượng Lan Dạ lắc đầu: "Người thao túng sau lưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà bộc lộ ra, bọn họ muốn giết Lục Giai vì nàng ta đã không còn giá trị lợi dụng, những người thao túng sau lưng kia ta không vội, rồi cũng sẽ có ngày lộ ra . Hơn nữa người bọn họ chân chính muốn đối phó chỉ sợ là người đang nắm quyền, chuyện trước mắt mà ta cần làm, chính là khôi phục thanh danh của ta, còn có danh tiếng của Nam Cung Diệp nữa."

"Được, điều này thì có thể làm."

Vụ Tiễn hiểu rõ trong lòng, Thiên Bội Thần lui ra ngoài, Phượng Lan Dạ hướng ra cửa ngoài kêu một tiếng: "Đinh Đường, tìm một bộ y phục dạ hành ."

"Dạ"

Đinh Đường đáp một tiếng, thì Vụ Tiễn lại phân phó tiếp "Tìm thêm một bộ, ta cùng tiểu thư nhà ngươi đi một chuyến."

Phượng Lan Dạ chau mày cười nhìn nàng, Vụ Tiễn vươn tay ôm vai của nàng nói: "Có phải rất kích thích hay không? Ta cũng không phải vì lo lắng cho ngươi, mà là muốn tiến cung đi dạo một chút."

Lời nói tuy đơn giản nhưng cũng nồng đậm quan tâm.

Đinh Đường rất nhanh tìm tới hai bộ y phục dạ hành, thật ra thì những đồ này các nàng đều có chuẩn bị, thân là nô tỳ của tiểu thư, nàng đã sớm đoán ra và vì chủ tử mà suy nghĩ. Cho nên hẳn phải chuẩn bị sẵn những thứ này.

Y phục dạ hành chuẩn bị xong, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn hai người thay quần áo ra, Đinh Đường không yên tâm dặn dò: "Tiểu thư, thân thể của người."

Nàng vừa tới nguyệt kỳ, phải cẩn thận chút ít, Phượng Lan Dạ quay đầu vươn tay vỗ vỗ vai Đinh Đường nói: "Đinh Đường nhà chúng ta chính là người rất biết chăm sóc người khác, ta đã biết rồi, đi đem Vạn Tinh gọi vào cho ta."

Đinh Đường đi ra ngoài, đem Vạn Tinh kêu vào.

Vạn Tinh vóc người tinh tế, cùng Lục Giai ở trong cung rất giống, cho nên Phượng Lan Dạ liền để cho nàng tiến cung thế thân cho Lục Giai.

Dung mạo của Lục Giai chính là bộ dáng của Phượng Lan Dạ, vì vậy nàng dịch dung cho Vạn Tinh dễ dàng rất nhiều, thuật dịch dung của nàng đã học tập một ít từ Bách Lí Hạo, mặc dù không phải là hết sức lô hỏa thuần thanh, bất quá vẫn không dễ dàng lộ ra sơ hở.

"Tốt lắm."

Phượng Lan Dạ sau khi đã dịch dung cho Vạn Tinh xong, liền vỗ vỗ tay, cho Vụ Tiễn ngược mắt đánh giá một lát, vừa lắc đầu lại vừa gật đầu bộ dạng rất tức cười, một chút thì há miệng, một chút thì tay nâng má, cuối cùng nói một câu: "Ta cảm giác không phải quá giống."

Phượng Lan Dạ cũng nghiêm túc quan sát một phen, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, quả thật không phải là hết sức giống, bất quá khó có thể nắm giữ được sự hào phóng của nàng đã là rất tốt. Hơn nữa năm mới, trong

cung bận rộn, người nào lại sẽ đi để ý nàng nhiều, nhưng mà vẫn không quên dặn dò Vạn Tinh.

"Nhớ, sau khi tiến cung, cẩn thận lời nói cử chỉ, ít nói sẽ tốt hơn, ta sẽ phái người âm thầm bảo vệ ngươi."

"Dạ, tiểu thư."

Vạn Tinh gật đầu, thật ra thì nàng không có sợ, tiểu thư làm việc tự có cân nhắc, nàng chỉ cần làm theo phân phó là được.

"Ừ, qua hai ngày nữa Tề vương phủ sẽ thiết yến đãi khách, đến lúc đó sẽ đem gương mặt Lục Giai giả dạng này phơi bày ra."

"Cái này hay, làm trò này trước mặt của mọi người, đầu tiên là đem Lục giai lật mặt nạ, như vậy danh tiếng của Tề vương cùng Tô gia cũng sẽ không bị hao tổn, về phần những chuyện khác, sau này hãy nói đi."

Vụ Tiễn cũng đồng ý làm như vậy, nên hai người mặc y phục dạ hành, mang theo Vạn Tinh rời khỏi Tô phủ.

Huyền Thiên tâm pháp của Phượng Lan Dạ đã đạt trung cấp, mặc dù không phải là nhất đẳng cao thủ đứng đầu, nhưng mà thân thủ cũng hết sức rất cao.

Không thể đến mức Niêm Hoa (tạo lửa trên ngón tay) đã thương người, thì cũng Đạp Tuyết Vô Ngân, khinh công hết sức lợi hại.

Về phần Vụ Tiễn mặc dù chỉ tập sơ cấp tâm pháp, nhưng nàng vốn đã có võ công từ trước, nên hai thứ kết hợp lại cũng có thể miễn cưỡng đuổi theo. Phượng Lan Dạ vốn không muốn để cho nàng tiến cung, nhưng nàng kiên trì muốn đi, nên ba người đành cùng nhau đi trước hoàng cung.

Trong cung, mọi thứ coi như quen cửa quen nẻo rồi, năm mới đã đến, nên khắp nơi đều ca múa mừng cảnh thái bình, mặc dù thị vệ rất nhiều, thỉnh thoảng lại thấy bóng người đung đưa, nhưng vì thái giám cung nữ cũng quá nhiều, nên mọi người khó tránh khỏi sơ suất. Chẳng ai thèm để ý là ai? Một đường đi thẳng cũng không có gì trở ngại, bọn nàng chạy thẳng tới Mẫn Phong điện.

Trong Mẫn Phong điện, Thiên Bột Thần vừa nhìn thấy đám người Phượng Lan Dạ xuất hiện, liền vội vàng cùng các nàng hội hợp, để giao phó tình huống trước mắt.

Lục Giai bởi vì bị kinh sợ, nên đang ở bên trong tấm cung nghỉ ngơi.

Phượng Lan Dạ giành trước một bước chạy thẳng tới tấm cung, thấy Lục giai nằm ở bên cạnh cửa sổ nghỉ ngơi, nàng cũng lập tức không khách khí, một quả ngân châm liền rời khỏi tay, đâm trúng huyệt ngủ của Lục giai. Thiên Bột Thần cũng theo sát phía sau dùng cục đá đánh bất tỉnh hai ba tên cung nhân bên trong tấm cung, mọi người nhảy một cái thân hình liền vọt vào. Vụ Tiễn ở trước cửa điện coi chừng dùm, không để cho bất luận kẻ nào đi vào, mà Phượng Lan Dạ thì phân phó Vạn Tinh lập tức động thủ lấy y phục trên người Lục giai mặc vào người mình, sau đó nằm thẳng trên giường đi ngủ.

Tất cả sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Thiên Bột Thần mang theo Lục giai đang ngủ mê man, lách mình ra khỏi tấm cung. Phượng Lan Dạ nhặt lên một cái ngân châm khác, ba châm đâm qua, những cung nữ đang ngủ mê man liền từ từ tỉnh lại, lúc này các nàng mới lách mình ra khỏi tấm cung.

Trong tay Thiên Bột Thần ôm Lục giai, bởi vì sợ Tiểu Vương phi bị thị vệ phát hiện, nên một đường hộ tống hai người các nàng đi ra ngoài, cho đến khi các nàng an toàn, hắn mới thuận tay đem Lục giai ném trên mặt đất, sau đó xoay người vào hoàng cung đi bảo vệ Vạn Tinh, để tránh nàng bị giết.

Phượng Lan Dạ thấy Lục giai dẫn ngủ mê không tỉnh, liền cùng Vụ Tiễn một đường hướng Tô phủ đi đến, trên đường, Vụ Tiễn không nhịn được hỏi thăm nàng.

"Bây giờ phải làm sao với nữ nhân này đây?"

"Mang về Tô phủ trước đi, để cho Đinh Đường tìm một chỗ khác nhốt nàng lại, nhất định phải từ trong miệng của nàng biết nàng là người nào, muốn làm gì."

"Chỉ sợ nàng chưa chắc sẽ nói."

"Ta sẽ có biện pháp làm cho nàng nói."

Phượng Lan Dạ lạnh lùng mở miệng, dám can đảm giả mạo nàng, thì hãy chờ chết đi, cũng không đến phiên nàng ta không nói. Nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm người đang hôn mê bất tỉnh trong tay, vừa nhìn thấy dung mạo của nàng ta, liền càng phát giận.

Hai người dưới chân vận lực, rất nhanh liền trở lại Tô phủ, bên trong phủ lúc này rất yên lặng .

Đinh Đường đang đứng ở trước cửa viện đợi các nàng, đợi đến khi các nàng đi vào, mới thả lỏng tâm tình.

"Tiểu thư, người này?"

"Đinh Đường, đem nàng tìm một chỗ giấu đi cho ta, đừng để ở lại trong Tô phủ, để tránh có người hoài nghi đến chúng ta, đi tìm một chỗ khác. Nếu như có một chút sơ hở nào sẽ gặp rất nhiều phiền toái."

"Ừ, nô tỳ biết rồi."

Đinh Đường dẫn Lục giai đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ liền cùng Vụ Tiễn tách ra, mỗi người đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Phượng Lan Dạ vốn định dẫn người đi thăm vấn Lục Giai, điều tra cho rõ nàng đến tột cùng là ai, sau lưng cất dấu người nào. Ai ngờ Tam hoàng tử bỗng nhiên tới thăm viếng, cũng làm cho nàng nhất thời đi không đi được.

Tam hoàng tử tới thăm, làm cho Tô phu nhân rất kinh ngạc, bất quá cũng không dám chậm trễ, lập tức tự mình tiếp đón, sau đó phân phó người đi gọi tiểu thư.

Tư Mã Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ mới vừa rời giường không lâu, liền nghe được Tiểu Hoàn chạy tới đây bẩm báo, nói Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp tới thăm, làm cho họ không khỏi cau mày. Vốn định từ chối gặp, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không ổn, hiện tại nàng là Tô phủ Nhị tiểu thư, nếu từ chối gặp Tam hoàng tử, chuyện này tựa hồ quá cuồng vọng rồi.

Nên hai người liền dẫn nha hoàn đi đến chính sảnh, quả nhiên là Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ, hắn liền cười ôn nhu, thanh nhã và hữu lễ.

Tô phu nhân lấy cớ có việc mà lui ra ngoài, trong chính sảnh chỉ có Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp cùng hai tỷ muội Phượng Lan Dạ.

“Không biết Tam hoàng tử đến đây có việc gì không?”

Phượng Lan Dạ vừa uống trà vừa nhàn nhạt hỏi thăm, hiện tại nàng cũng không muốn cùng bất kỳ nam nhân nào có dính dấp, có đôi khi hoa đào quá nhiều cũng là một chuyện phiền lòng, nên nàng rất có tự giác. Nếu đã nhận định là Nam Cung Diệp, thì chính là chuyện một đời nhất thế, trải qua chuyện Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo lần trước, nên nàng phải tuyệt đối cùng nam nhân duy trì một khoảng cách, để tránh sinh ra phiền toái không cần thiết.

Nam Cung Tiếp nhìn về vị Tô nhị tiểu thư đã trở thành đề tài bàn tán sôi sục gần đây, vóc người rất đẹp, cử chỉ hào phóng bình tĩnh, không kiêu

ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn không có loại cảm giác cổ hủ của các quan gia thiên kim kia... , hơn nữa càng nhìn càng cảm thấy nàng giống một người.

Chính là tiểu nha đầu Phượng Lan Dạ. Chẳng những thần thái giống ngay cả ánh mắt cũng rất giống.

Nam Cung Tiếp không nhận được nhẹ lấm bầm: “Người thật đúng là rất giống một người.”

Trong chớp mắt Phượng Lan Dạ rùng mình, trong bụng nghĩ xong rồi hẩn phát hiện cái gì sao, và nàng cũng biết người trong miệng hẩn nói là ai, để tránh hẩn tiếp tục suy đoán nữa, nên vội vàng mở miệng.

“Tam hoàng tử chẳng lẽ tới đây vì muốn xác nhận ta giống ai sao?”

Nam Cung Tiếp ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại cười cười không được tự nhiên , tiếng nói chậm rãi mở miệng: “Thật ra thì ta tới đây là cảm ơn người ngày đó ra tay giúp đỡ, các người ở trong kinh, nếu cần gì trợ giúp, có thể phái người đi Nam Cung phủ tìm ta.”

“Tam hoàng tử quá khách khí.”

Hẩn trước sau chỉ là một loại người, đối với cảm còn nặng tình cảm hơn so với người , dĩ nhiên hẩn cũng là người ân oán rõ ràng , bất quá nàng căn bản là không nghĩ đến cần hẩn hỗ trợ, chẳng qua nàng không ưa tác phong của Trầm Vân Tinh mà thôi.

“Người đàn bà kia?” Phượng Lan Dạ nghĩ đến Trầm Vân Tinh liền không nhận được mà mở miệng, vừa mới nói nửa câu, thì thấy không được ổn, đây là chuyện của Nam Cung phủ người ta, liên quan vì nàng chứ.

Nhưng Nam Cung Tiếp cũng không quá quan tâm, nên tiếp lời của nàng “Nàng chẳng qua là một tiểu thiếp của Nam Cung phủ, nhưng đã bị ta đánh

cho một trận rồi hừ nàng, loại nữ nhân này thật là quá ác độc , sau có thể giữ nàng lại.”

Trầm Vân Tinh bị hừ là chuyện trong dự liệu, nhưng nàng ta rời đi Nam Cung phủ e là chưa chắc chịu yên tĩnh, loại nữ nhân này xưa nay dù chết cũng không biết hối cải. Bởi vì lời nói của Tam hoàng tử ..., làm Phượng Lan Dạ không nhịn được mà nheo ánh mắt lại, nữ nhân kia mà không đem mọi chuyện trút lên đầu của nàng sao? Mặc dù nàng không sợ, nhưng thái độ xử lý chuyện này của Tam hoàng tử, thật đúng là làm cho nàng không thể tán thành.

Người ôn hòa ở một phương diện nào đó sẽ trở nên quá hèn yếu, ngược lại dễ dàng lưu lại hậu họa.

Trong chính sảnh, sắc mặt Phượng Lan Dạ liền có chút lơ đãng, nàng không muốn cùng Nam Cung Tiếp có nữa bất kỳ dính dấp nào nữa, nên liền đứng lên nói “Tam hoàng tử không cần để ở trong lòng, mời trở về đi.”

Nam Cung Tiếp nhìn về vị Nhị tiểu thư này, phát hiện nàng thần sắc rất lạnh, vẻ mặt như vậy cùng với Phượng Lan Dạ càng lúc càng giống, làm cho trái tim hắn không khỏi mất mát.

Vụ Tiễn nhìn Nam Cung Tiếp, bắt gặp ánh mắt hắn vô tình hay cố ý cứ nhìn chăm chăm Lan Nhi, thật sự nàng sợ bị hắn nhìn ra manh mối gì đó. Tam hoàng tử tuy là người ôn nhuận, nhưng chỉ sợ cũng là người tinh tế sâu sắc, nếu như lộ ra sơ hở các nàng có thể sẽ bị phiền toái.

“Nhã Nhi, thân thể người không tốt hay là đi về nghỉ ngơi đi.”

Tư Mã Vụ Tiễn vừa mở miệng, Nam Cung Tiếp cũng không thể ngồi nữa, nên liền đứng dậy cáo từ đi ra ngoài, Vụ Tiễn vội vàng kêu một tiếng: “Tiểu Mạn, tiễn khách.”

“Dạ, tiểu thư.”

Tiểu Mạn đem người đưa ra bên ngoài, trong chính sảnh, Phượng Lan Dạ vẻ mặt khó chịu, cái này gọi là chuyện gì a.

Vụ Tiễn biết khổ não nên của nàng, nên ôn nhu khuyên lơn “Không có chuyện gì, đợi đến khi chuyện Lục giai được giải quyết là tốt rồi, đến lúc đó Tề vương chỉ cần xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, thì sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Ừ.”

Xem ra chỉ có thể như thế, như vậy nàng mới có thể tránh khỏi những nam nhân kia, để khỏi đầu óc bọn họ cả ngày hồ đồ suy nghĩ lung tung. Bất quá trước mắt vẫn nên điều tra rõ ràng chuyện của Lục giai. Phượng Lan Dạ vừa nghĩ tới Lục giai liền nổi lên hứng thú, xoay người đi ra ngoài. Vụ Tiễn thấy thần sắc của nàng, tự nhiên hiểu rõ nàng muốn làm cái gì, nên theo sát phía sau của nàng đi ra ngoài.

Đinh Đường dẫn hai người các nàng, ngồi lên xe ngựa của Tô phủ, một đường hướng về đường phố yên tĩnh mà đi. Đêm qua nàng đem Lục giai giấu ở trong viện một hộ gia đình, hộ gia đình kia không có ai, cho nên không lo lắng sẽ bị phát hiện.

Xe ngựa dừng ở một chỗ yên lặng phía ngoài ngôi nhà, Đinh Đường ở phía trước xuống xe, mở cửa dẫn Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đi vào, sau đó rầm một tiếng đóng cửa lại.

Từ trong cửa Tiểu Ngư đi ra, vừa nhìn thấy là Đinh Đường cùng tiểu thư, thì vội cung kính địa mở miệng “Tiểu thư, nàng đã tỉnh, còn mắng chửi một lúc lâu.”

Đoàn người còn chưa đi vào, liền nghe được tiếng mắng bên trong truyền tới.

“Các người rớt cuộc là người nào? Mau thả ta, chờ ta trở lại Tề vương phủ, tuyệt đối sẽ không tha cho các người, các người đều là những thứ vô liêm sỉ.”

Nàng ta nói chưa dứt lời, sắc mặt Phượng Lan Dạ đã khó coi cực kỳ, quanh thân đầy đầy sát khí, xoay mình dẫn người đi vào, ầm một tiếng đã đá văng cửa, một thân lạnh lẽo đi vào, lạnh lùng ngó chừng Lục Giai đang bị trói ở trên tường. Lục Giai đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó phục hồi tinh thần lại, khóe môi vẽ ra nụ cười âm u.

“Nguyên lai là người, nữ nhân không biết xấu hổ này, dám can đảm bắt trói ta.”

Lúc trước nàng còn tưởng rằng là người muốn giết nàng động tay động chân, không nghĩ tới lại là nữ nhân ác độc Tô Thanh Nhã. Nhất định là nữ nhân này nhìn trúng Tề vương, cho nên mới bắt nàng, Lục Giai một phen suy nghĩ, sau đó hướng về phía Phượng Lan Dạ kêu to.

Phượng Lan Dạ cước bộ trầm ổn, không nhanh không chậm mà thẳng bước đi qua, đối mặt với Lục Giai, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh lẽo, đưa tay lên kéo cổ áo của nàng, tàn bạo lên tiếng: “Người cho mình là cái gì, còn dám nhắc đến Tề vương phủ, giả nhiều rồi ngiên sao? Nói một chút xem người rớt cuộc là người nào!”

Lục Giai sững sốt một chút, sau đó hét rầm lên: “Tô Thanh Nhã, người nhìn trúng Tề vương rồi muốn hãm hại ta không phải sao, nếu Tề vương mà biết bộ mặt thật của người, người cho rằng hắn sẽ còn yêu thương nữ nhân ác độc như người sao?”

Phượng Lan Dạ ngay cả nói chuyện cũng lười nói, trực tiếp động thủ. Chỉ nghe được thanh âm của xương bị vỡ vụn, Lục Giai đau thở không nổi, gần như là muốn ngất đi, lúc này nàng mới hoảng sợ nhìn nữ nhân trước mắt này.

Trong nội tâm nàng chỉ có một cái ý niệm trong đầu, nữ nhân này là một ma quỷ, nàng không cần phải rơi vào trên tay của nàng ta a. Rơi vào trên tay của nàng ta chỉ sợ bị chết càng khó coi hơn. Cho nên nàng không dám nữa tùy ý mạng chửi người nữa, chỉ đành phải cắn răng hỏi “Người đến tột cùng muốn làm gì?”

“Ta muốn biết người là ai.”

Phượng Lan Dạ vân đạm phong kinh nhẹ thối thối tay của mình, nhưng trong đôi mắt thì dày đặc sát khí, nó tràn ngập ở chung quanh nàng. Ánh mắt của nàng viết rất rõ ràng, nếu như nàng ta còn dám nói láo, nàng không thèm để ý mà đem từng cây xương một của nàng ta mà tháo xuống, để cho nàng ta nếm thử mùi vị toàn bộ gân cốt đều bị chặt đứt, hoặc nếm thử mùi vị khi độc trùng tiến vào trong thân thể, cắn đến huyết nhục thống khổ.

"Người, người!"

Lục Giai bởi vì xương tay bị nắm chặt đứt, đau đến từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống, nàng muốn cắn răng kiên trì, nhưng khi nhìn thấy mấy người trước mắt cứ nhìn chăm chăm vào nàng, một người thì tựa như ma quỷ, còn những người khác thì căn bản hoàn toàn không có nửa điểm đồng tình. Các nàng giống như không phải là nữ nhân, so sánh với nam nhân còn tàn ác hơn, nàng làm sao mà chịu nổi, nghĩ tới đây cho tới vẻ nguy trang bình tĩnh lãnh mạc hoàn toàn tan rã, còn không nhịn được mà khóc lên.

"Các người đừng giết ta, không phải là ta muốn giả, là người khác bảo ta giả."

"Nói đi, là ai bảo giả?"

Phượng Lan Dạ lui về phía sau một bước ôm quyền đứng lại, Đinh Đường lôi hai cái ghế tới đây, một để cho chủ tử ngồi xuống, một để cho Đại tiểu thư ngồi xuống, nàng cùng Tiểu Ngư liền đứng ở một bên hầu, Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn Lục Giai. Sắc mặt nàng ta trắng bệch,

môi cũng cần đến rướm máu, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng không kiên nhẫn của nàng, nàng ta rốt cục cũng không hề kiên trì nữa.

"Ta là người của Vân Phượng quốc , ngày đó Vân Phượng bị diệt, ta bị Nạp Lan công tử cứu ra, đi theo đám người bọn hãn cùng nhau trốn khỏi Vân Phượng. Đến An Giáng thành, mọi người vốn đã tìm được Cửu công chúa, chúng ta sẽ cùng chung tay hoàn thành nghiệp lớn phục quốc . Ai biết Cửu công chúa chẳng những không nhận Nạp Lan công tử, nàng còn dùng hoả dược nổ Nạp Lan công tử bị thương, làm hại công tử dung mạo bị hủy hết. Công tử dự định sau khi đều dưỡng tốt vết thương sẽ tìm Cửu công chúa báo thù, ai ngờ sau đó Cửu công chúa lại bị rơi nhai mà chết, cho nên Nạp Lan công tử liền để cho ta thế thân Cửu công chúa xuất hiện ở bên trong An Giáng thành."

"Mặt của người?"

Phượng Lan Dạ híp mắt lại, nghĩ đến chắc nàng ta vốn sinh ra không có bộ dạng như thế, vậy là đổi lại mặt sao? Nàng từng nghe Bách Lí Hạo nói, thuật đổi mặt này đương kim trên đời chỉ có sư phụ hãn mới có thể làm, sau này truyền cho hãn cùng với một người sư huynh khác. Nhưng mà cùng thời gian này Bách Lí Hạo sống ở Tiêu thành, nên không thể nào mà thần tốc hoàn thành thuật đổi mặt này được, như vậy đã có một người khác trợ giúp nàng đổi lại mặt.

"Là Nạp Lan công tử tìm một người đến giúp ta, người kia y thuật hết sức cao siêu, Nạp Lan công tử cầu hãn thật lâu, còn tốn một vạn lượng hoàng kim, hãn mới chịu hỗ trợ, vốn cho là, cho là."

Lục giai mấy lần cố hít thở sâu, giống như sắp ngất đi, trong đôi mắt Phượng Lan Dạ toả ra ánh sáng, nhẹ nhàng mở miệng.

"Người thử bất tỉnh một chút xem, ta sẽ đem từng tấc xương của người mà hủy đi."

Lục Giai nghe thấy thế đâu còn dám ngủ mê man, mình không muốn chết a. Thật ra thì chuyện này từ đầu tới đuôi bọn nàng rất bị động , bởi vì khát vọng phục quốc, cho nên mới có thể cùng bọn họ liên thủ . Chẳng qua là người nào lại nghĩ tới sẽ bị nhìn thấu. Vị Nhị tiểu thư Tô phủ này thật lợi hại, lại biết nàng là giả mạo , Lục giai nghĩ tới đây, nước mắt chảy xuống mở miệng.

"Người đừng giết ta a, ta không muốn chết a."

"Chết?"

Phượng Lan Dạ thật giống như đang nghe được thanh âm từ tây phương cực lạc, chết đối với nàng ta mà nói là quá nhẹ rồi, dám can đảm giả nàng, sao lại nàng có thể tùy tiện cho nàng ta chết chứ, nàng sẽ làm nàng ta thống khổ đến chết đi, nghĩ như vậy nàng gằn từng chữ tiếp tục hỏi.

"Làm sao người lại quen thuộc chuyện của Tề vương phi?"

Lục Giai đầu óc mờ mịt, đầu đã gục xuống trước ngực rồi, vừa nghe đến câu hỏi của Phượng Lan Dạ , vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng: "Là Hoa Ngạc nói, Hoa Ngạc vốn đã điên rồi, nhưng nàng ta được chữa hết, cho nên chuyện của Tề vương phi, tất cả đều là nàng ấy nói. Nàng ấy cũng muốn khôi phục lại Vân Phượng quốc, cho nên mới đồng ý làm như vậy, mà nàng, mà nàng."

"Nàng ta ở lại trong Tề vương phủ để làm nội ứng phải không?"

Giỏi lắm Hoa Ngạc a, thậm chí ngay cả chuyện như vậy cũng dám làm, nàng thật đúng là coi thường nàng ta.

Ánh mắt của Phượng Lan Dạ nheo lại, nhìn về Lục Giai, chỉ thấy nàng rất cục nịnh không được muốn ngắt đi, Phượng Lan Dạ đi tới, đưa tay dùng sức kéo người của nàng lên, cho đến khi nàng ta đau đến tỉnh lại, mới hỏi

tiếp: "Những chuyện này Mộc Miên nương nương ở trong cung cũng biết sao?"

Lục Giai mờ mịt địa nhìn Phượng Lan Dạ, trong ánh mắt tất cả đều là hoảng sợ, nữ nhân này đến tột cùng là người nào? Nàng ta thật sự là đáng sợ, sao có thể chuyện gì cũng biết a. Phượng Lan Dạ mới không thèm để ý tới ánh mắt kinh ngạc đó, con người sâu thẳm thật giống như u đầm, trầm trầm mở miệng: "Người đứng sau lưng Nạp Lan Cửu cùng Mộc Miên là ai? Hắn ở nơi đâu?"

Nếu như chỉ là Nạp Lan Cửu cùng Mộc Miên, thì không có gì phải sợ, sợ là sợ sau lưng còn cất dấu người, mà hai người bọn hắn chỉ là con cò mà thôi, người kia ở chỗ tối chỉ cần cho bọn hắn một chút dụ hoặc, sau đó lợi dụng bọn hắn, phải biết rằng nơi này chính là Thiên Vận hoàng triều, không phải là Vân Phượng quốc, bọn hắn muốn hành động, thì phải có người làm chỗ dựa và cung cấp đầu mối.

Nhưng mà Lục Giai lại liên tục lắc đầu, nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết.

"Van cầu người hãy thả ta đi, ta không biết gì cả, ta không biết gì cả, ta không muốn chết a."

"Không muốn chết?"

Phượng Lan Dạ lạnh lẽo cười lên, dám can đảm giả mạo nàng, không muốn chết là được sao? Trong lòng ý niệm vừa động, thì ngân châm trong tay toả ra ánh sáng chói mắt, không chút nào do dự mà xoẹt xoẹt mấy cái, chỉ thấy gương mặt của Lục Giai huyết nhục mơ hồ, thật giống như một người máu, nhìn không rõ dung mạo lúc trước. Trên tay cùng trên mặt truyền đến đau đớn, làm cho nàng rớt cục cũng nói không ra một câu nào. Trên tay Phượng Lan Dạ dùng sức nắm chặt, liền bấm lên cổ của Lục Giai, rắc một tiếng, cổ của nàng ta đã đứt lìa.

Lục Giai chẳng những dung mạo bị hủy, hơn nữa nháy mắt đã bị giết chết.

Phượng Lan Dạ sắc mặt âm u nhìn nữ nhân đang nằm yên bất động kia, không thể trách nàng quyết tuyệt, thật sự là không có biện pháp không tàn ác. Đối với địch nhân nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn. Nhìn xem nàng nhân từ đối với Hoa Ngạc hết lần này tới lần khác nàng đều bỏ qua cho nàng ta, cuối cùng là đổi lấy bản thân lâm vào hoàn cảnh xấu đến bậc này, cho nên hiện tại nàng sẽ không đối với địch nhân có một chút lòng nhân từ nào.

"Tiểu Ngư, đem người này mang tới dã ngoại chôn đi."

"Dạ, tiểu thư."

Tiểu Ngư nhìn chủ tử lòng dạ độc ác, nhưng mặt nàng cũng không chút thay đổi, trấn định lên tiếng. Ban đầu khi đi theo chủ tử chính là vì thấy nàng làm việc quyết đoán tàn nhẫn, cho nên mới phải đi theo nàng, giờ phút này giết người chẳng qua là chuyện bình thường.

Phượng Lan Dạ xoay người cùng Vụ Tiễn đi ra ngoài, ngoài phòng sắc trời đã tối, đêm khuya một mảnh rét lạnh, hai bên đường phố ánh đèn đã trở nên mờ lung.

Không nghĩ tới Nạp Lan Cửu lại không có chuyện gì, nghĩ kỹ lại nhất định là ban đầu hần phát hiện có gì đó không đúng, nên chạy trốn thật nhanh, mới giữ được một mạng. Mấy người ra ngoài cửa viện lên xe ngựa, một đường hướng về Tô phủ đi.

Trên xe ngựa Vụ Tiễn liếc nhìn về phía Phượng Lan Dạ, nhẹ giọng mở miệng: "Hiện tại chúng ta phải làm sao đây?"

Không ngờ sự xuất hiện của Lục giai, quả nhiên là Nạp Lan Cửu cùng Mộc Miên ở trong cung làm ra, có lẽ ngay cả bọn họ cũng bị người ta thiết

kế, hiện tại phải làm như thế nào đây?

"Lục Giai bị giết rồi, hiện tại trước tiên phải khôi phục danh tiếng của Tề vương phủ cùng Tô phủ, chuyện khác sau này hãy nói sao. Mất đi Lục giai, những người đó không thể nào không nghĩ biện pháp khác."

Hai người đang nói chuyện, thì bên ngoài xe ngựa bỗng nhiên dâng lên một cỗ cường đại sát khí, Phượng Lan Dạ nhìn về phía Vụ Tiễn, chậm rãi mở miệng: "Sẽ không tới được nhanh như vậy chứ?"

Nói xong, hai người xoay mình bay lên trời, thật giống như hai con bạch long trên sóng bạc, lật xoáy quay vòng. Một người đáp xuống đứng ở trên nóc xe ngựa, một người đứng ở dưới xe ngựa, nhưng đều đồng thời nhìn về phía đối diện xe ngựa. Dưới ánh đèn mờ lung , có mười mấy hán tử đang bao quanh xe ngựa của các nàng . Vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn ra tay, họ liền biết đã đụng phải người lợi hại, nhất tề lui về sau, lúc này phía sau một chiếc xe ngựa khác truyền đến một tiếng kêu khê.

"Các người làm sao còn không lên, đều là người chết à. Nếu đã cầm tiền, thì nên có chữ tín."

Thanh âm này quá quen thuộc, Phượng Lan Dạ nhẹ cau mày, quả nhiên thấy xe ngựa kia vén rèm xe lên, lộ ra một người . Người này không phải ai xa lạ chính Trần Vân Tinh. Không ngờ nữ nhân này lại đi tìm nàng gây phiền toái, Phượng Lan Dạ đang đứng ở dưới ngựa, hai cánh tay hoàn trước ngực, khí định thần nhàn địa nhìn Trần Vân Tinh.

"Hôm nay tâm tình của ta vốn đang không tốt, không nghĩ tới có một quỷ chết đưa tới. Trần Vân Tinh, không ngờ người lại nóng lòng muốn chết như thế."

"Phi, người mới phải chết đấy."

Trầm Vân Tinh vẫn còn không tự giác, hứ một tiếng rất lớn, giận dữ nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ: "Hôm nay ta nhất định phải làm cho người sống không bằng chết, hối hận vì đã cùng ta đối nghịch, dám can đảm phá hư chuyện tốt của ta."

Phượng Lan Dạ biết chuyện tốt mà nàng ta nói là ám chỉ nàng đã giúp Tam hoàng tử, không nghĩ tới nữ nhân này cũng thông minh, lại đoán ra là nàng ra tay giúp đỡ Tam hoàng tử. Bất quá không biết nàng ta có biết một chuyện khác hay không?

"Muốn chết."

Phượng Lan Dạ một tiếng hét vừa rơi xuống, thân hình đột ngột bay lên không, quanh thân liền nổi lên một tầng khí lưu trắng xoá, Như mây lại như sương tràn ngập ra ngoài, ngón tay ngưng tụ một cỗ cường đại chỉ lực vô hình, giống như lưỡi dao sắc bén hươ ra ngoài. Kinh phong đi đến đâu giống như lưỡi dao sắc bén chém qua. Mà Tiểu thân thể của nàng xoay mình bay lên không, rồi giống như chuột độn thổ, cực kỳ nhanh trượt đi qua giữa mười hắc y nhân đang đứng. Thân ảnh của nàng thật giống như đoá hoa trong sương mù, mơ hồ không rõ, đợi đến khi nàng đứng trước mã xa như cũ, trước sau bất quá cũng chỉ trong nháy mắt. Nhìn lại trên đường cái vắng vẻ một cái, phịch phịch phịch, hơn mười người, không một người nào ngoại lệ, toàn bộ té hết trên mặt đất.

Ánh mắt Trầm Vân Tinh trợn to hơn, ngay cả hô hấp nàng cũng thờ không nổi. Cả thân thể vì hoảng sợ mà run run lên. Ngón tay chỉ vào Phượng Lan Dạ, ngay cả câu nói đầy đủ cũng đều nói không ra, thật vất vả mới lắp bắp ra một câu.

"Người, người không phải là người."

"Ta không phải là người, sao ta lại không biết vậy, nhưng ta biết một chuyện."

Phượng Lan Dạ cười đi tới, Trầm Vân Tinh thì từ trên xe ngựa té xuống, lui về phía sau, sau đó quay đầu bỏ chạy giống như thấy một con quỷ vậy, trong miệng còn kêu lên: "Quý a, quý a."

Phượng Lan Dạ tung mình một cái, đã nhanh chóng lướt qua chặn lại đường đi của nàng, lạnh nhạt mở miệng: "Người không phải muốn biết ta là ai sao?"

Nàng nói xong thân hình đột nhiên một lúı cáo, liền càn đến bên người Trầm Vân Tinh, ngân châm chọt lóe, nhắm ngay vào tử huyệt trên người Trầm Vân Tinh đâm tới. Mà ánh mắt của Trầm Vân Tinh lúc này mở thật to, giống như một con thú vùng vẫy giấy chết, Phượng Lan Dạ từ từ vươn ra một cái tay đẩy ngã thân thể của nàng, thanh âm thanh tao lịch sự vang lên.

"Biết ta là ai không? Chính là Phượng Lan Dạ, ta đã trở về."

Trầm Vân Tinh trút một hơi thở cuối cùng rồi chết không nhắm mắt, ánh mắt mở to đang nhìn bầu trời. Tại sao, tại sao nàng lại chết ở trên tay nữ nhân Phượng Lan Dạ này ? Đáng tiếc là không người nào trả lời nàng.

Trên đường cái một sống người cũng không còn, Phượng Lan Dạ nhanh chóng kêu gọi Vụ Tiễn cùng Đinh Đường "Đi thôi, đừng để cho người phát hiện."

Đoàn người trở lại Tô phủ, Phượng Lan Dạ cùng đám người Vụ Tiễn dùng bữa tối xong, liền trở về phòng riêng của mình nghỉ ngơi. Mà Phượng Lan Dạ trước khi ngủ đã viết một phong thư, phái Đinh Đường đưa vào Tề vương phủ.

Mùng sáu.

Tề vương đón Lục Giai trở về Tề vương phủ, cũng mở tiệc chiêu đãi rất nhiều quý phụ nhân trong triều. Trong đó tự nhiên bao gồm Tô phủ phu

nhân cùng Tô tiểu thư.

Tề vương phủ chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, sáng sớm ngoài cửa phủ Tích quán gia liền dẫn người đứng ngoài cửa đón khách. Phu nhân cùng tiểu thư các phủ đều lục tục xuất hiện, trong lúc nhất thời người đến người đi rất náo nhiệt. Tuy nói Tề vương đã có Tề vương phi, nhưng mà Tề vương phủ trừ vị Vương Phi này, trước mắt còn không có trắc phi, hoặc là tiểu thiếp. Những thứ nhà quyền quý trong kinh, người nào mà không muốn nịnh bợ a. Lúc trước nói Tề vương khắc vợ vân vân, hiện tại Tề vương phi cũng chưa có chết, cho nên nói nữ nhi nhà bọn họ dù làm trắc phi hay tiểu thiếp cũng sẽ không có chuyện gì.

Lúc Phượng Lan Dạ cùng Tô phu nhân còn có Vụ Tiên đến, thì trong ngoài cửa phủ đã có rất nhiều người cũng đến, mà Tề vương đã đem Lục Giai tử trong cung đón trở lại, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều vây bắt Lục Giai, kẻ trước người sau chuyển động không ngừng, nịnh bợ thối phùng đến người chết cũng có thể sống lại. Nhưng không ai biết Lục giai này đã không còn là Lục giai kia, cho nên nàng chỉ cảm thấy phiền chán, bởi vì sợ Dịch Dung Thuật lộ ra sơ hở, nên mới đem tóc đen uốn lượn tùy ý xoa trên vai, nhìn cũng hết sức linh động.

Lúc đoàn người của Phượng Lan Dạ dường như cũng là đoàn khách cuối cùng. Nàng vừa đến, trong bữa tiệc của Tề vương phủ, liền có rất nhiều người nhìn sang, nhưng ngay sau đó liền nhỏ giọng nghị luận. Tô tiểu thư sợ sẽ là Tề vương trắc phi, nghe nói Tề vương đối với nàng rất là vừa ý, trong lúc nhất thời có ghen tỵ có khinh thường, có nhiều biểu hiện không đồng nhất lộ ra ngoài.

Có một ít phu nhân đã sớm chạy tới đây nịnh bợ Tô phu nhân, mà được nhiều người nịnh bợ nhất chính là phu nhân của kinh triệu phủ doãn Lục gia, ba tầng trong ba tầng ngoài vây lấy nàng.

Phượng Lan Dạ mới mặc kệ những người này, đem tầm mắt xa xa tìm kiếm trong vạn người, tâm hữu linh tê một chút thoáng nhìn đã hiểu thấu, đồng thời cùng nhau gật đầu một cái.

Lúc này Tích quán gia mang người của Tô phủ đi tới chào đón khách nhân, nhất là đối với Lục giai, lại càng một mực cung kính, nghĩ đến Tiểu Vương phi trở lại, Vương Phủ từ nay về sau liền an bình, làm hẳn không khỏi mặt mày hớn hở, cả Tề vương phủ cũng một mảnh vui sướng.

Có nhiều lần Lục phu nhân nghĩ đến gần Lục giai, nhưng cũng bị Vạn Tinh xảo diệu mà tránh được. Nếu để cho Lục phu nhân phát hiện nàng giả dối, có thể bị phiền toái. Vì vậy Vạn Tinh ngoài mặt nhìn chưa thấy, nhưng trong bụng của nàng cũng rất nôn nóng, giống như tùy ý đi tới tìm một góc tối không người mà ngồi xuống, lúc này Đinh Đường đi tới, đưa một tờ giấy cho nàng. Nàng cực kỳ nhanh nhìn xem, liền trong lòng hiểu rõ, sau đó phục hồi tinh thần lại trên khuôn mặt đã nở nụ cười.

Lúc này Tề vương vừa xuất hiện, theo bên người hẳn còn có Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Lục hoàng tử An vương, còn có thập hoàng tử rất ít xuất hiện cũng tới. Trong lúc nhất thời cả buổi tiệc im ắng hẳn lại, không còn tiếng người ồn ào nữa. Những thứ quan gia tiểu thư phu nhân kia nhìn ngắm đến tim đập loạn xạ, thoáng cái xuất hiện nhiều vị hoàng tử như vậy, thật sự là quá tốt.

Đang lúc ấy thì, Vạn Tinh đã sớm cười nhẹ nhàng đi nghênh đón "Tham kiến Vương gia."

"Đứng lên đi."

Trước mắt bao người, Nam Cung Diệp cũng không có đến đỡ nàng, chẳng qua chỉ lạnh lùng gật đầu một cái "Đứng lên đi." Nói xong liền dẫn Thụy Vương cùng An vương đi vào trong. Thụy Vương Nam Cung Duệ liền tiếp nhìn Vạn Tinh, liền phát hiện nữ nhân này sao có chút không quá

giống a. Còn chưa kịp ngấm nghĩ thêm, liền nghe được thanh âm Nam Cung Diệp vang lên ở trong đại sảnh.

"Gần đây trong kinh lời đồn nổi lên bốn phía, nói Bốn vương bạc tình, không đón Vương Phi trở về phủ. Hôm nay Bốn vương mời mọi người đến đây, chính là muốn chứng minh vì sao Bốn vương không để cho nữ nhân này trở lại, bởi vì nàng ta căn bản là giả."

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngây người. Không phải nói Tề vương đã nhìn nhận Tề vương phi mà đón trở về phủ sao? Làm sao lại thành giả dối rồi, còn ở trước mắt bao nhiêu người nữa, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Rất nhiều người sắc mặt khó nhìn, mà Lục phu nhân sắc mặt lại càng như một tờ giấy trắng. Trước một khắc có vài phu nhân nịnh nọt vỗ mông ngựa bây giờ lập tức lén lút lui về sau, cuối cùng nhìn lại bên người Lục phu nhân, bỗng nhiên trống rỗng một người cũng không có.

Trong đại sảnh, không khí yên lạnh chết chốc, đừng nói là những tân khách, ngay cả hạ nhân đã Tề vương phủ cũng ngây dại. Ai ngờ Vương gia lại ở trước mặt mọi người nói Vương Phi là giả. Hẳn không phải nói đón nhận Vương Phi trở về phủ sao, còn bảo bọn họ hảo hảo tổ chức nữa? Sao bây giờ lại biến thành giả rồi!

Mọi người nhìn Vương gia xong, lại nhìn Lục Giai, chỉ thấy Lục giai tựa hồ như bị đá kích lớn, đã phản ứng không kịp, ngốc lăng lăng nhìn Nam Cung Diệp, cuối cùng mới kịp phản ứng, bật khóc lên.

"Vương gia, người không phải nói đón ta trở về phủ sao? Vì sao bây giờ lại nói ta là giả, người thật là quá tổn thương lòng người."

"Người nói người đã khôi phục trí nhớ, vậy thì hãy nói một chút chuyện giữa Bốn vương và người?"

Ánh mắt Nam Cung Diệp đột ngột tối lại, âm trầm bức người, hàn khí trải rộng. Từng bước từ trên đài cao đi tới trước mặt Lục Giai, mặt mũi lạnh lẽo như nước "Vì sao đã khôi phục trí nhớ, mà lại quên đi chuyện giữa chúng ta? Người giải thích như thế nào?"

Lục Giai đang ngây dại, thì lúc này Nam Cung Diệp đột nhiên thét lên: "Người đâu, nếu còn không khai báo, hôm nay chính là chết của người, hình tượng đánh chết."

Trong đại sảnh, mọi người bị dọa sợ đến mặt xám như tro tàn, Tề vương từ trước đến giờ quái gở thị huyết, thủ đoạn lại càng tàn nhẫn. Nếu như Lục giai thật sự là giả, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết. Bất quá Nam Cung Diệp cuối cùng cũng nói thêm một câu: "Nếu như người thành thực khai báo, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha."

Một lời vừa rơi xuống, tất cả mọi người đều nhìn về Lục giai, chỉ thấy nàng đầu đầy tóc dài xõa xuống rối tung, cả người lộ ra vẻ rất chật vật, thân thể lạnh run, thật lâu mới mở miệng nói: "Phải, ta là giả."

Trong nháy mắt, cả bữa tiệc dâng lên làng sóng kinh hoàng, mọi người chum đầu nói nhỏ, nghị luận rối rít, tất cả đều chỉ trích Lục giai. Dám can đảm lừa gạt người trong hoàng thất, dù có bị đánh chết cũng xứng đáng. Lúc này Lục giai cũng không để ý tới những người bên cạnh, cuống quýt dập đầu, khóc lóc than thở.

"Tề vương gia tha mạng a, Tề vương tha mạng a, ta không muốn chết a, ta không muốn chết a. Ta chỉ bởi vì thích người, hơn nữa đúng lúc lớn lên cùng Tề vương phi rất giống, cho nên mới phải giả mạo nàng, Tề vương tha mạng a."

Nam Cung Diệp hướng ra ngoài cửa trước vung tay lên, phân phó đi xuống: "Người đâu, đáng nặng ba mươi đại bản cho ta, còn sống thì ném đi, đã chết thì chôn cất."

Hắn ra lệnh một tiếng, của thị vệ Tề vương phủ như lang như hổ vọt đi vào, lao thẳng tới chỗ Lục giai, đem nàng túm lấy lôi kéo ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, tất cả tân khách làm sao còn có dám ở lại, mọi người cũng bị làm cho sợ đến sắc mặt như tro tàn, rồi rít cáo từ, chạy thẳng tới cửa Vương Phủ, tự hồ sợ phía sau có người đuổi theo mình.

Đợi đến khi tất cả khách nhân đều giải tán, cuối cùng chỉ còn lại có mấy vị Vương gia. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cùng nhìn một màn trước mắt, cuối cùng Nam Cung Duệ híp lại ánh mắt nhìn Nam Cung Diệp.

"Thất hoàng đệ, người thật là đủ xảo quyệt."

Nói xong hắn cũng không nói thêm câu nào nữa, bởi vì đây là chuyện của Tề vương phủ, hắn mà nói nhiều lời nữa sẽ phiền. Thất hoàng đệ làm việc tự có cân nhắc, hắn tin tưởng tình yêu của tên này đối với Phượng Lan Dạ, chắc chắn sẽ không thể nào tổn hại nàng ấy, nếu tên này mà làm như vậy thì chắc người kia thật sự là giả.

Cuối cùng Thụy Vương cùng An vương cũng cáo từ, Nam Cung Quân về mặt trầm mặc không nói, Thụy Vương Nam Cung Duệ lấy làm kỳ quái cau mày quét về phía hắn.

"Lục hoàng đệ, sao vậy?"

Nam Cung Quân đột nhiên phục hồi tinh thần lại, khóe môi treo lên tia cười khổ, hắn làm sao? Vì mới vừa lúc tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào Lục giai, mâu quang của hắn vô ý ngăm đến một người, chính là tiểu thư Tô phủ mà lúc trước hắn hoài nghi là Vụ Tiễn. Bởi vì Lục giai bị nhận ra được, nên mọi người quá mức kinh ngạc, cho nên mới xô đẩy nhau, liền làm cho tấm sa mỏng che mặt của nàng bay lên, lộ ra một nửa mặt khác hoàn mỹ vô khuyết, thì ra nàng thật sự là Vụ Tiễn?

Nàng không có chết, rõ ràng không có chết, nhưng lại cố ý cự tuyệt cùng mình nhận biết, trong lòng Nam Cung Quân không khỏi cười khổ, hẳn thật sự làm cho nàng ghét hận như vậy sao?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103

Nam Cung Quân cùng Nam Cung Duệ ở trước cửa của Tề vương phủ tách ra, tự trở về phủ của riêng mình.

Mà chuyện Lục giai giả mạo đã nhanh chóng lưu truyền khắp An Giáng thành, không nghĩ tới nữ nhân kia lá gan cũng thật lớn, ngay cả Tề vương mà cũng dám lừa gạt, bị đánh là đáng đời, nàng ta đừng nghĩ có thể sống sót ra khỏi Tề vương phủ.

Trong lúc nhất thời, chuyện về Tề vương phi được nghị luận rồi rít, lực chú ý của mọi người đã không đặt ở Tô phủ nữa, trọng tâm câu chuyện cũng đã dời đi.

Tô phủ - Thước Dực Hiên, Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đang ngồi ở một góc, bộ dạng của hai người khá lười nhác, lúc này họ đồng thời nhìn người đang đứng giữa gian phòng, Vạn Tinh đã trút bỏ đi dịch dung, nên cung kính trả lời hai nàng.

"Vương gia sai người thả nô tỳ, nô tỳ liền trở lại đây."

Phượng Lan Dạ gật đầu, đã giải quyết xong chuyện của Lục giai, đồng thời cũng khôi phục được danh tiếng của Nam Cung Diệp cùng với Tô phủ, chẳng qua Nạp Lan Cửu đang núp ở trong bóng tối kia sẽ không từ bỏ ý đồ dễ như thế, còn có Mộc Miên nữa, nếu đã không còn con cờ Lục Giai này, thì tiếp theo bọn họ sẽ làm cái gì đây? Trong đôi mắt đen nhánh, như có dòng nước mang mùi thơm ngọt ngào của hoa mai tràn ra ngoài.

"Ừ, người đi xuống đi."

"Dạ, tiểu thư."

Vạn Tinh lui ra ngoài, trong phòng một chút tiếng động cũng không có, Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ một lát, thì thấy Vụ Tiễn cả người rối rắm, tựa hồ so sánh với nàng còn có tâm sự nhiều hơn, làm nàng không nhịn được phải mở miệng hỏi thăm: "Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nam Cung Quân thật giống như đã nhận ra ta."

Mặc dù hắc không có đến tìm nàng, nhưng nàng lại có cái trực giác này, hắc đã phát hiện ra nàng, hiện tại nàng đang suy nghĩ, có nên tìm một chỗ để trốn đi hay không, nhưng mà ý niệm này của nàng vừa hiện lên trong đầu thì Phượng Lan Dạ liền phát giác, nàng cười nhẹ nhàng nói.

"Cần gì phải tránh, chờ hắc tới tìm người, hai người có lời gì thì nói thẳng ra là được, người không muốn về An vương phủ có thể ở chỗ này chờ hắc, để cho hắc giải quyết xong mọi chuyện trong tay, thì cùng nhau rời đi An Giáng thành, hiện tại Ngũ hoàng huynh Thụy Vương đã hồi kinh rồi, chuyện kế tiếp đã không cần hắc phải lo nữa, hắc sẽ có thời gian cùng người đi du sơn ngoạn thủy, về phần đám người của Âu Dương Tình, cứ giao lại cho ta cùng Nam Cung Diệp làm đi, ta nhất định sẽ khiến hoàng thượng hạ chỉ đem các nàng đưa ra ngoài, đợi đến khi các người hồi kinh thì bảo đảm An vương phủ một nữ nhân cũng không có."

Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt thanh tao lịch sự nói, trấn định tự nhiên, Vụ Tiễn nhìn thấy vậy vừa bức mình vừa buồn cười, tiểu nha đầu này luôn luôn mạnh mẽ như vậy, nếu Tề vương phủ của nàng ấy mà giống An vương phủ, thì e là nữ nhân trong phủ đã sớm bị nàng ấy đuổi ra ngoài, hoặc là đánh ra ngoài, bằng không cũng bị độc chết hoặc độc ngu, tóm lại những nữ nhân kia sẽ không có ngày lành, đâu giống như nàng, chỉ dạy dỗ bọn họ một phen, để họ an phận thủ mình là được, chẳng qua từ rất lâu rồi Vụ Tiễn vẫn thầm hâm mộ sự lớn mật cuồng vọng của Lan Nhi.

Ý tưởng của nàng ấy rất kinh hãi thế tục, cũng may là nàng ấy gặp được Nam Cung Diệp, nếu là một nam tử khác, chỉ sợ họ sẽ tiêu thụ không nổi ý tưởng của Lan nhi.

"Người đó nha."

Vụ Tiễn ôn nhu cười lên, nhưng trong đầu lại không tự chủ được mà nghĩ tới, thời gian gần đây, nàng mấy lần tận mắt nhìn thấy Nam Cung Quân, hẳn quả thật cũng không dễ chịu gì, sự ra đi của mình đã ảnh hưởng đến hẳn ra sao, nàng thấy rất rõ ràng, đây đại khái là điều nàng lưu luyến nhất trong tình yêu giữa bọn họ, nếu như Nam Cung Quân thật sự nguyện ý theo nàng cùng nhau rời đi, thì nàng sẽ chờ hẳn.

"Tốt, ta chờ hẳn tới tìm ta."

Không ngờ sau khi trời tối, thì Nam Cung Quân liền xuất hiện, còn uống rất nhiều rượu, hẳn xông thẳng vào Thuộc Dược Hiên của Tô phủ, đem Vụ Tiễn bắt đi mất, Phượng Lan Dạ biết nam nhân này sẽ không hại Vụ Tiễn, cho nên đã để cho hẳn, chuyện giữa hai người bọn họ, hãy để cho chính bọn họ tự giải quyết.

Nam Cung Quân mang theo Vụ Tiễn một đường trở về An vương phủ, chạy thẳng đến viện của mình, sau đó ra lệnh cho mọi người không có sự phân phó của hẳn, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào.

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn Nam Cung Quân, chỉ thấy hẳn đứng ở trong phòng thở hổn hển, đau đớn giống như một con thú bị thương thú, ánh mắt đỏ ngầu cứ nhìn chăm chăm nàng, gầm thét rống giận: "Tại sao người lại làm như thế? Nếu không có chết, tại sao không trở lại, người có biết lòng ta đau đến thế nào không? Nhưng còn người? Rõ ràng còn sống, nhưng hết lần này tới lần khác vì gì mà không chịu nói ra."

Nam Cung Quân vừa nói xong liền rút lui một bước, ngã ngồi ở một bên giường êm, trên đầu mái tóc đen tán loạn, theo bả vai trút xuống trước

ngực, ánh đèn vàng chiếu sáng vào nửa bên mặt của hắn, ôn nhã tuyền tú, tỉ mỉ như tơ, ánh mắt của hắn mang u buồn, đau đớn nhìn Tư Mã Vụ Tiễn.

"Tại sao, nếu sống, tại sao không trở lại?"

Tư Mã Vụ Tiễn thấy bộ dạng hắn như vậy, nói không đau lòng là giả, nàng từ từ đứng lên đi tới trước mặt của hắn, khóe môi hiện lên nụ cười trong trẻo.

"Nam Cung Quân, người biết không? Ta thấy được mấy nữ nhân trong vương phủ thì rất khó chịu, nếu như người sủng hạnh các nàng, ta sẽ rất đau lòng, rất thống khổ, còn người không sủng hạnh các nàng, ta lại cảm thấy mình là tội nhân, các nàng cũng là những nữ tử bình thường, cũng hi vọng nhận được sủng ái của phu quân, ta cùng với các nàng chẳng qua là chia đều người mà thôi, một ngày, hai ngày, ta nhìn thấy tình huống này chỉ càng ngày càng đau khổ hơn, kể từ khi rơi xuống vực sâu, ta vốn đã chuẩn bị một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới."

"Những nữ nhân kia thì là cái gì chứ? Ta không phải đã nói chờ giải quyết hết thảy mọi chuyện, sẽ dẫn người rời đi An Giáng thành sao?"

"Vậy một ngày, hai ngày, một năm hay là hai năm?"

Tư Mã Vụ Tiễn cười khổ, chuyện của hoàng thất từ xưa đến nay đã như một định luật, vĩnh viễn sẽ không có hồi kết thúc, có lẽ có một ngày hắn sẽ trở thành hoàng đế cũng không chừng, đến lúc đó, nàng thật nguyện ý nhìn thấy hắn có hậu cung ba nghìn mỹ nữ sao?

"Tại sao lại không tin ta chứ?"

Nam Cung Quân xoay mình đứng lên, một tay lôi kéo thân thể của Vụ Tiễn, bởi vì đứng không vững, nên hai người liền té ở trên giường nằm chồng lên nhau, Nam Cung Quân thừa cơ ôm lấy Vụ Tiễn, dùng một ánh mắt thâm thúy như biển bình tĩnh nhìn nàng, nhẹ nhàng lầm bầm: "Tại sao

không tin ta? Quên lúc ban đầu chúng ta gặp nhau sao, quên lời ta nói với người sao?"

Trong đầu Tư Mã Vực Tiễn bỗng hiện lên hình ảnh lần đầu họ gặp mặt, hắn đã nói "Ta vĩnh viễn sẽ không phụ Vực Tiễn."

Đúng vậy, hắn đã nói vĩnh không phụ nàng, hơn nữa cho tới ngày hôm nay hắn cũng không có phụ nàng, vậy thì thế nào? Nhưng hắn phụ người khác, nàng cũng đâu có dễ chịu chứ.

"Nam Cung Quân?"

"Cái gì cũng đừng nói."

Nam Cung Quân ôm Tư Mã Vực Tiễn, cảm nhận được nàng vẫn còn sống, trong lòng hắn đã rất vui vẻ, là huyết mạch của hoàng thất, hắn không thấy đáng vui mừng hay tự hào, bất kể là trước đây hay sau này, hắn chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay người khác, chỉ khi hắn cùng nàng ở chung một chỗ, hắn mới biết, trên đời này vẫn còn nàng yêu hắn, cần hắn, cho nên hắn mới là có thể làm chính mình, mà không phải là một con cờ trong mắt phụ hoàng, là công cụ báo ân trong lòng của mẫu phi.

Bên trong gian phòng im ắng, Nam Cung Quân cứ như vậy ôm lấy nàng, từ từ lên tiếng nói: "Ở lại đi."

Hắn vừa mở miệng, Tư Mã Vực Tiễn liền do dự, ở lại thì sẽ trở về tình cảnh trước kia, như vậy có ý nghĩa sao? Mấy nữ nhân trong phủ chỉ càng thêm hận nàng mà thôi, họ nhất định sẽ nghĩ tại sao nàng không chết luôn đi? Còn sống trở về làm gì.

Hai người cứ dây dưa như thế, cuối cùng Tư Mã Vực Tiễn đành mở miệng: "An vương phủ thì ta sẽ không về, nhưng ta sẽ chờ người, ta chờ người giải quyết hết mọi chuyện cần thiết, chúng ta sẽ rời đi khỏi đây."

Nam Cung Quân nghe lời nói của nàng, nhưng cũng không nhúc nhích, một lát sau thì dùng sức gật đầu: "Tốt, ta đáp ứng người."

Nếu Ngũ hoàng huynh đã hồi kinh rồi, như vậy chuyện hắc nên làm cũng đã làm rồi, cho nên những chuyện sau này chính là chuyện của Ngũ hoàng huynh, nếu như huynh ấy làm hoàng đế, có rất nhiều chuyện phải tự mình đối mặt, hắc đã hy sinh nhiều năm như vậy, cũng đến lúc nên suy nghĩ cho chính mình.

Hai người một lời đã định, sau đó liền an tĩnh lại, Nam Cung Quân ôm chặt Tư Mã Vụ Tiễn, cùng nhau nằm ở trên giường, khuôn mặt hắc tràn đầy nụ cười, còn vẻ mặt của Vụ Tiễn thì như có điều suy nghĩ, chuyện này có thuận lợi như tính toán của bọn họ không?

Tô phủ - Thước Dực Hiên.

Nam Cung Diệp vừa xuất hiện, Đình Đường liền âm thầm lặng lẽ lui xuống, trong phòng ngọn đèn dầu toả ra ánh sáng màu vàng làm cho căn phòng thêm ấm áp.

"Lan Nhi, ngày mai Bốn vương sẽ tiến cung để phụ hoàng hạ chỉ đem người gả cho ta làm phi."

Nam Cung Diệp cơ hồ có chút gấp gáp, đưa tay lên ôm Phượng Lan Dạ vào trong ngực, hai người tựa vào trên giường êm mà nói chuyện.

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, dùng bàn tay nhỏ bé mãnh mãnh vuốt lên ngũ quan lập thể của Nam Cung Diệp, hắc tuần mỹ vô trù, thêm một phần sẽ mập, thiếu một phần thì quá gầy, nên hoàn toàn vừa đủ, tạo nên dung mạo tuyệt mỹ, khi hắc mặc bạch y, thì như áng mây trên cao không nhiễm bụi trần, còn lúc hắc mặc tử y, lại sang quý bất phàm, khí phách của nhà đế vương đã nhuốm hoàn toàn vào trong đó.

Lẽ ra lời của hắc sẽ làm nàng rất vui vẻ, nhưng hết lần này tới lần khác, hiện tại thân phận của nàng là Tô nhị tiểu thư.

Lục giai mới vừa bị mọi người chỉ ra là giả, hiện tại Tề vương liền vào cung cầu hoàng thượng ban hôn, chỉ sợ lời đồn bên trong An Giáng thành lại nổi lên, đối với bọn nàng sẽ không có lợi, đến lúc đó không biết đám người Nạp Lan Cửu ở trong bóng tối sẽ bố trí thêm những gì, như vậy chuyện lúc trước bọn họ làm sẽ như kiếm củi ba năm bị thiêu trong một giờ, đến lúc đó những người đó lại thêm dệt thêm những chuyện khác để nói.

Nói Tề vương bởi vì nhìn trúng Nhị tiểu thư Tô phủ, cho nên mới phải hãm hại Lục tiểu thư, nói nàng không phải là Tề vương phi.

Cuộc chiến nước miếng này e là có thể chết đuối người luôn, cho nên bọn họ vẫn phải trì hoãn một thời gian ngắn nữa mới tốt.

Cũng may chuyện Lục giai đã được giải quyết, bọn họ cũng đã khôi phục danh tiếng, nàng suy đoán Nạp Lan Cửu nhất định sẽ đi tìm Lục Giai, nàng ta chính là công cụ mà bọn họ dùng để đối phó mình, may là đã giải quyết xong, bằng không sau này chuyện sẽ càng ngày càng phức tạp.

"Diệp, chúng ta hãy chờ thêm một thời gian nữa đi, chờ tình hình ở đây qua đi rồi hãy nói, bằng không, không chừng người khác sẽ thêm dệt thêm chuyện nữa?"

Nam Cung Diệp vừa nghe thấy, liềuchau mày khó chịu, quanh thân lạnh lẽo, sát khí như bao phủ khắp nơi.

"Không bằng chúng ta trở về Yên Hải đi."

Vừa nghĩ tới không thể đem Lan Nhi đón về Vương Phủ, hắc liền có chút ít không yên lòng, hiện tại trong bóng tối càng ngày càng nhiều âm mưu, còn có thêm sự đấu tranh của hoàng thất nữa, càng ngày càng nóng,

mà bọn họ vẫn không thể ở chung một chỗ, thử nghĩ đến những chuyện này thôi hẳn liền ảo não không dứt.

"Người a, còn nói lời này."

Phượng Lan Dạ không nhịn được nhẹ đánh lồng ngực của hắn một cái, thật ra nàng biết hắn chẳng qua nói một chút thôi, bởi vì hắn biết rõ tình huống trước mắt bên trong An Giáng thành, Mộc Miên cùng Nạp Lan Cửu, còn có người đứng sau lưng bọn họ nữa, và hai kẻ sắp vào kinh là Tấn vương Nam Cung Trác và Sở Vương Nam Cung Liệt.

Tương lai chỉ sợ sẽ có một trận ác liệt cần phải đánh, mà nàng chỉ muốn bảo vệ Tô Diễm cùng Tô phu nhân, hi vọng những người đã giúp đỡ nàng, đưa cho cho nàng thân tình có thể sống êm đẹp, nếu như nàng vào Yên Hải, nhất định phải vững vàng biết được, bọn họ không có chuyện gì, nàng mới yên lòng theo Nam Cung Diệp vào Yên Hải.

"Tốt lắm, chúng ta không nói những thứ mất hứng này nữa."

Phượng Lan Dạ cười híp mắt nhìn Nam Cung Diệp nói "Tốt lắm, đừng rối rắm nữa, chúng ta rất nhanh sẽ ở chung một chỗ mà."

Nam Cung Diệp không nói thêm lời nào, đối với người khác, hắn mặc kệ, nhưng hiện tại hắn chỉ muốn cho Lan Nhi một hôn lễ, hôn lễ lần trước quả thật quá khó coi, lần này hắn sẽ bù đắp lại cho nàng, vừa nghĩ tới đây thôi cả khuôn mặt hắn liền sáng lên, tràn ngập các loại màu sắc, hoa mỹ động lòng người.

Hai người đang ở bên trong gian phòng nói chuyện, thì phía ngoài khẽ có tiếng gõ cửa, Đinh Đường giảm thấp thanh âm xuống nói.

"Tiểu thư, thủ hạ của Vương gia có việc bẩm báo."

Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên nhìn Nam Cung Diệp, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, bằng không những mấy tên thủ hạ kia sẽ không dám mạo muội tới đây.

Nam Cung Diệp hướng ra ngoài cửa mở miệng: "Để cho hắn đi vào."

"Dạ, " Đinh Đường lên tiếng xong liền kéo cửa ra, Nguyệt Căn từ bên ngoài đi tới, cung kính bẩm báo: "Vương gia, Ngọc Lưu Thần mới vừa tới đây bẩm báo, khuya hôm nay có người xông vào Tề vương phủ, nhưng mà đã bị người của chúng ta đã thương."

"Đêm khuya xông vào Tề vương phủ?"

Ánh mắt Phượng Lan Dạ híp lại, sau đó lóe lên một cái, khóe môi nở nụ cười lạnh lẽo "Nhất định là Nạp Lan Cửu, đại khái chắc hắn sợ Lục giai kiên trì không được mà khai báo ra cái gì, cho nên mới đêm khuya xông vào Vương Phủ muốn giết chết nàng."

Quanh thân Nam Cung Diệp lúc này cũng trở nên âm u, bộ y phục màu tím làm cho hắn như U Lan trong cốc, tràn đầy tươi đẹp, nhưng mang lại theo sát cơ thị huyết.

"Lập tức phái người tra ra chỗ ở của Nạp Lan Cửu."

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

Nguyệt Căn nói xong liền lui về phía sau, Phượng Lan Dạ như nhớ tới một chuyện gì đó liền nói: "Chờ một chút, phái người giám thị Hoa Ngạc."

Nạp Lan Cửu nếu không tìm được tông tích của Lục giai, thì nhất định sẽ đi tìm Hoa Ngạc, chỉ cần theo dõi chặt Hoa Ngạc, nhất định sẽ biết được tung tích của Nạp Lan Cửu, người nam nhân này giống như quả bom hẹn giờ vậy, cho nên nhất định phải diệt trừ, bằng không sẽ không biết hắn lại làm ra chuyện gì.

Nguyệt Cẩn nghe Tiểu Vương phi phân phó, thì có chút kinh ngạc, Hoa Ngạc cũng đã ngốc ngếch rồi, còn muốn giám thị nàng làm gì? Nhưng chủ tử đã phân phó, hắn cũng không hỏi nhiều thêm nữa, chỉ trầm giọng lĩnh mệnh: "Dạ, thuộc hạ sẽ đi làm ngay."

Nói xong hắn lui ra ngoài, trong phòng, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ.

"Xem ra này Nạp Lan Cửu không đạt được mục đích thì hắn sẽ không từ bỏ ý định."

Vẻ mặt của Phượng Lan Dạ đông lạnh, trong đôi mắt dậy sóng, Nạp Lan Cửu, tại sao người cứ mãi dây dưa không buông tha chứ?

Người nam nhân này tâm tính rất âm hiểm, nếu để hắn khôi phục lại Vân Phượng, chỉ sợ đến lúc đó những người ngăn cản được đi của hắn sẽ bị giết hết, liệu Mộc Miên có biết sự thực của chuyện này hay không, có lẽ trong lòng của hai người bọn họ đều có sự tính toán riêng mình, nên bây giờ chỉ tạm thời cấu kết với nhau làm việc xấu, đợi đến khi Vân Phượng thật sự phục quốc, thì hai người bọn hắn sẽ quay qua đấu nhau, đến lúc đó chỉ sợ bách tính của Vân Phượng một lần nữa lại lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, trong bọn họ có người nào thật sự vì dân chúng mà suy nghĩ đâu.

Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, rồi ngừng đầu lên nói "Thôi, bất kể giữa bọn họ có chuyện gì, đêm đã khuya rồi, ta mệt mỏi muốn nghỉ ngơi."

Nàng mệt mỏi thật sự, vì thật lòng nàng chỉ khát vọng một cuộc sống bình bình đạm đạm, cùng Nam Cung Diệp trở về Yên Hải, nhưng có rất nhiều chuyện lại thân bất do kỷ.

"Tốt."

Nam Cung Diệp ôm nàng đứng dậy hướng trên giường phía trong đi tới, hắn biết tâm tính của nàng, trong đáy lòng người thân cận sẽ vĩnh viễn ở vị

thứ nhất, có đôi khi có nhiều thứ để thương yêu cũng sẽ rất mệt mỏi.

Một đêm yên bình không có chuyện gì xảy ra, sáng ngày thứ hai Phượng Lan Dạ rời giường xong, không đợi thu dọn gọn gàng đã chạy vào gian phòng của Vụ Tiễn.

"Vụ Tiễn, Vụ Tiễn, nói một chút xem tối ngày hôm qua như thế nào rồi?"

Tư Mã Vụ Tiễn mới vừa thức dậy, đang ngồi ở trước bàn trang điểm xử lý đầu tóc, vừa nghe thấy lời của nàng, không khỏi quay đầu lại, buồn cười mở miệng: "Người a, còn có tâm tư đi quan tâm chuyện của người khác, nói một chút xem, Tề vương có phải bảo người giả hăn hay không?"

Nói xong hai người cùng nhau nở nụ cười, Tiểu Mạn đã giúp tiểu thư sửa sang tốt đầu tóc rồi, Vụ Tiễn mới đứng dậy đi tới lồi Phượng Lan Dạ ngồi vào một bên.

Tiểu Mạn thấy vậy cũng lui xuống, trong phòng an tĩnh lại.

"Nói một chút đi."

Hai người trầm miệng một lời mở miệng, sau đó lại cùng nhau cười lên, Phượng Lan Dạ mở miệng nói trước: "Hắn bảo ta giả cho hắn, nhưng mà dưới tình hình hiện tại, người nói xem ta có thể giả sao? Nếu như giả cho hắn, chỉ sợ lại có lời đồn đãi truyền ra ngoài, những người ở chỗ tối sẽ lần nữa mượn cơ hội để ra tay, ta thấy vẫn nên chờ thêm một thời gian ngắn nữa đã."

Phượng Lan Dạ nói xong, Vụ Tiễn cũng gật đầu đồng ý, tình thế trước mắt phải nên làm như vậy, bằng không sẽ không biết lại có âm mưu gì muốn hại bọn họ đây.

"Ừ, điều này cũng đúng."

Phượng Lan Dạ mở to hai mắt nhìn Vụ Tiễn, nàng muốn biết buổi tối hôm qua Vụ Tiễn cùng Nam Cung Quân nói chuyện như thế nào rồi, Vụ Tiễn sao lại không biết tâm tư của nàng, nên cũng không làm khó nàng, cười tươi gỏ nhẹ trán nàng một cái.

"Người a, thật ra thì ta đã cùng hắc nói rõ, ta sẽ đợi hắc thêm một thời gian ngắn nữa, để cho hắc xử lý xong những chuyện ở trong tay An vương phủ, thì chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

"Ừ, cái này thì không tệ."

Nghĩ đến chuyện hai người bọn họ tình cảm ấm áp tràn đầy, làm cho nàng không khỏi cười lên, lúc này họ mới nắm tay nhau tiêu sái đi ra ngoài dùng bữa, trong Thước Dực hiên tràn đầy không khí vui vẻ.

Ngày mười đầu tháng.

Tấn vương hồi kinh, ở trong hoàng gia biệt viện ngoài thành nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể, Hạo Vân Đế lập tức phái ngự y trong cung đến biệt viện trị liệu cho Tấn vương Nam Cung Trác, cuối cùng sau khi chẩn đoán xong, trở về bẩm báo, Tấn vương đúng là bệnh không nhẹ, cơ hồ sắp mất mạng.

Hạo Vân Đế hỏi thăm ngự y xong, trong lòng không khỏi sầu não, bất quá ngự y còn nói thêm, loại bệnh này là bị khí hậu ẩm thấp mà thành tật bệnh, nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dễ khỏi, cần phải từ từ điều trị mới có được hiệu quả.

Hạo Vân Đế liền giao trách nhiệm ở lại hoàng gia biệt viện cho hai vị ngự y trong cung, để chuyên tâm trị liệu cho Tấn vương.

Hoàng gia biệt viện, dựa vào núi mà xây, xung quanh bốn bên toàn là vách núi, mà sơn trang kia thì xây ở giữa sườn núi, nên khí hậu rất tốt, độ

ấm so sánh với nơi khác cao hơn một chút, vào mùa đông nếu ở chỗ này tỉnh dưỡng, chính là nơi tốt nhất.

Tấn vương Nam Cung Trác ở hoàng gia biệt viện chữa bệnh.

Người của hoàng thất đều đi đến biệt viện để viếng thăm, một hôm Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu, bỗng nhiên phát thiệp mời mấy nhà phu nhân trong kinh thành đi đến hoàng gia biệt viện để tụ hội.

Trong danh sách khách mới tất nhiên sẽ có người của Tô phủ.

Một ngày kia trời xanh gió mát, Tô phu nhân mang theo liễu Vụ Tiên cùng Lan Dạ lên xe ngựa của Tô phủ, một đường hướng ngoại thành của hoàng gia biệt viện mà đi.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ cau lại lông mày như đang suy nghĩ sâu xa, Tấn vương hồi kinh chữa bệnh, mà Tấn vương phi thì lại gửi thư mời người ta đến hoàng gia biệt viện, là có ý gì đây? Nàng một phen suy trước nghĩ sau, liền có chút ít đầu mối, e là muốn mượn miệng mọi người để phát tán mọi chuyện.

Tỷ như Tấn vương bệnh nặng đến cỡ nào, Tấn vương phi thương tâm đau lòng ra sao.

Mặc dù tin đồn nói Tấn vương thật sự bị bệnh triều thấp, và ngự y cũng tự mình chẩn trị qua, nhưng nàng cho là mọi việc luôn luôn có ngoại lệ, nhất là y thuật càng bác đại tinh thâm, thiên hình vạn trạng, tóm lại nàng chỉ có thể nói một câu.

Tấn vương hồi kinh, chỉ sợ không chỉ đơn giản như vậy.

Xe ngựa chạy gần nửa ngày, mới tới hoàng gia biệt viện.

Hoàng gia biệt viện trước đây từng là nơi hoàng đế dùng để nghỉ ngơi điều dưỡng khi mùa đông đến, nhưng những năm gần đây chỗ này vẫn bỏ trống, đến lúc này nó mới được phát huy công dụng của mình.

Dựa vào núi non trùng điệp mà xây, nên khi nhìn lại một cái, cả sơn trang giống như ở trong sương mù cùng mây trắng.

Khắp ngọn núi là một màu xanh biếc, thỉnh thoảng trên đường đi còn có những đoạn gấp khúc, quả nhiên là long du khúc chiều, Nguyệt xạ hàn giang, đặc biệt đến nói không nên lời.

Dưới chân núi đã có thị vệ của Tấn vương phủ đóng ở đấy, lần này Tấn vương hồi kinh, trong tay không có mang theo binh quyền, cũng không có bất kỳ thế lực nào khác, nhưng vẫn có năm trăm thị vệ hoàng gia đầy kỷ luật đi theo, cho nên trong ngoài biệt viện, khắp nơi đều có người tuần tra, thỉnh thoảng bội kiếm của họ còn phản chiếu ra ánh sáng lấp lánh.

Dưới chân núi xe ngựa qua lại không dứt, đợi đến khi người của Tấn vương phủ kiểm tra thiệp mời xong, họ mới được vào sơn trang theo một con đường ở giữa sườn núi.

Thiệp mời của Tô phủ đã được kiểm tra xong, xe ngựa của họ liền theo dòng xe chạy lên núi, Phượng Lan Dạ xốc màn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy khắp nơi đều là núi non xanh um, đỉnh nhọn trùng điệp, cách bầu trời khá gần, những đám mây thì giống như đang trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của họ, xa xa vách tường ngói đỏ như ẩn như hiện trong mây, lại càng tăng thêm vẻ thần tiên bí ẩn, thật giống như bức tranh lương điều khắc trên điện ngọc quỳnh lâu, càng đi lên càng thấy khí thế bàng bạc, nguy nga hùng vĩ.

Kiến trúc bên trong biệt viện, phần lớn là đá tảng cắt từ trong núi mà xây dựng thành, cho nên nhìn từ xa thì có cảm giác lạnh như băng, nhưng đến khi lại gần, liền cảm nhận được nó bóng loáng ấm áp, cộng thêm điều ngừ hoa hương, thật quả không hổ danh là hoàng gia biệt viện.

Trong biệt viện, mọi người đều tất bật đến thăm, nữ tử dẫn đầu tiếp đón khách nhân chính là Lâm Mộng Yếu, khuôn mặt đầy bi thương dẫn người đi qua lại bên trong biệt viện, theo sát phía sau nàng chính là Nam Cung Văn Tường, nàng ấy đang ôn nhu khuyên lơn nàng, bên cạnh cũng có không ít Thiếu phu nhân mỗi người một câu người khuyên nhủ an ủi.

"Tấn vương phi đừng thương tâm nữa, Tấn vương nhất định sẽ được trị tốt."

"Đúng vậy a, sẽ được trị tốt."

Lâm Mộng Yếu quét mắt nhìn quanh mình một cái, ghen ngào mở miệng: "Hôm nay ta vốn không muốn tổ chức yến hội này, nhưng hai ngày trước khi Vương gia tỉnh lại, nhìn thấy ta rất tiêu tụy gây yếu, liền hạ lệnh để cho ta tìm người tới mà trò chuyện, cho nên ta mới phát thiệp mời để cho mọi người tới đây tụ hội."

Lâm Mộng yếu nói xong, thì trong những phu nhân kia lập khắc có người tiếp lời: "Đúng vậy a, nhìn xem người đã gây rồi, Tấn vương thật là một người có lòng."

"Đúng vậy a, hẳn sẽ không có việc gì đâu."

Trong lúc nhất thời, mọi người sự đồng tình của mọi người tràn lan, Lâm Mộng Yếu phút chốc trở thành kẻ nhu nhược không người giúp đỡ, ngay cả Văn tường cũng không ngừng khuyên nàng: "Nhị hoàng tấu, nhị hoàng huynh sẽ không có chuyện gì, người đừng thương tâm nữa."

Phượng Lan Dạ đứng ở cách đó không xa nhìn hết thấy trước mắt, nàng chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng mà những chuyện này có quan hệ gì tới nàng đâu, hơn nữa Lâm Mộng Yếu làm như vậy cũng không đáng để chỉ trích nặng, bất luận kẻ nào đứng ở trên góc độ của nàng cũng sẽ làm như vậy, mỗi người trong các nàng đang cố gắng sắm tốt vai diễn của mình mà thôi, bao gồm nàng nữa, cho nên những người đó không chọc đến nàng, thì

nàng sẽ làm như không biết, hơn nữa cho dù nàng có định làm gì, thì trong lúc nhất thời cũng tìm không được nhược điểm của người ta mà hành động.

Đang nghĩ đến nhập thần, thì rất xa nhìn thấy có mấy người đang từ trong hành lang đi tới, chính là đám người của Thụy Vương, một mặt nói chuyện một mặt đi về phía bên này.

Tiếng nói khuyen lớn bên người lập tức nhỏ xuống, rất nhiều trái tim nhỏ bé của các tiểu thư đều đập loạn nhịp, mà ánh mắt của các phu nhân thì bốc lên ngọn lửa, giống như thấy được quả trứng vàng trứng bạc vậy, còn chắc lưỡi hít hà thèm thuồng, sau đó quay sang bên cạnh để đem nữ nhi của mình đẩy ra ngoài, giống như họ sợ những Vương gia kia nhìn không thấy vậy.

Phượng Lan Dạ nhích qua bên cạnh tránh ra một chút, buồn cười nhìn một màn trước mắt.

Vụ Tiễn cũng giống như nàng, hai người đều di chuyển qua bên cạnh để nhường lối, lúc này mấy người bọn họ đã đi tới, hào quang đẹp mắt toả ra, quả thật đều là nhân trung long phượng, cầm đầu Ngũ hoàng tử Thụy Vương, mặc bộ cẩm bào quý giá, kim quan buộc tóc, nội liêm thâm trầm, mặt mày như quan Ngọc, nhưng lại có một cổ phong phạm vương giả, Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Duệ, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, bọn họ có nên trợ giúp Ngũ hoàng tử một tay không, nếu Nam Cung Duệ đăng cơ làm hoàng đế, thì chính là phúc của Thiên Vận hoàng triều, là phúc của dân chúng, ngay cả dân chúng của Vân Phượng cũng có thể trở lại gia viên của mình, thật ra thì những người đó chỉ cản trở lại gia viên của mình, dù quốc gia thuộc về ai cũng không quan trọng, đối với dân chúng mà nói, chỉ cần có cuộc sống an ổn, ai làm hoàng đế thì có quan hệ gì đến bọn họ đâu?

Phượng Lan Dạ ánh mắt di chuyển, dời về phía một người khác bên cạnh Nam Cung Duệ, chính là Tề vương Nam Cung Diệp, hảnh một thân cẩm bào màu trắng, bên dưới vạt áo dùng chỉ bạc thêu lên những ngọn sóng, còn

tiêu thêm mấy đoá hoa nhỏ tựa như bột sóng nữa, mái tóc đen của hắc buộc cao thả dài xuống như nước chảy mây trôi, trên gương mặt mang ngũ quan tuyệt mị, còn quanh thân thì lãnh khốc, hai mắt thâm thúy lẳng hàn, tùy ý đảo qua một cái lập tức làm cho người khác có chút ít bất an, khủng hoảng, so với Tề vương thì những tiểu thư khuê tú kia nhìn trúng Thụy Vương cùng An vương nhiều hơn.

An vương Nam Cung Quân khác hắc Thụy Vương nội liễm trầm ổn, cùng Tề vương lãnh khốc băng hàn, hắc là loại người ôn nhã khiêm tốn, giở tay nhắc chân liền mang theo sự ấm áp dịu dàng, ôn nhã như trúc, đôi mắt hắc quét nhìn một vòng, khi nhìn thấy Vụ Tiễn đứng ở bên này, liền tức thời nở nụ cười, lập tức mang đến những thanh âm xôn xao.

"Trời ạ, An vương cười với ta."

Một nữ nhân với ánh mắt hoa si nói, lập tức nổi lên một loạt thanh âm, thậm chí có người còn trực tiếp đánh nữ nhân kia một bạt tai, nổi giận nói.

"Người là thân phận gì, An vương là nhìn ta."

Kẻ đánh người so sánh với người vừa nói chuyện tất nhiên quyền cao chức trọng hơn, vì vậy người nọ mặc dù bị đánh, chỉ biết ủy khuất mà nghẹn ngào nước mắt, nhưng không dám nói ra.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn vừa bực mình vừa buồn cười, một thân thanh nhàn đứng xem náo nhiệt, cho đến khi đám người của Nam Cung Diệp đi tới, thì những nữ nhân kia còn si ngốc nhìn nhau, hôm nay tới thăm Tấn vương ở hoàng gia biệt viện ngoại trừ mấy vị Vương gia, còn mấy hoàng tử trong hoàng thất cũng tới, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử và Thập hoàng tử, ngay cả Tây Môn Vân tướng quân cũng đã tới.

Văn Tường công chúa vừa nhìn thấy Tây Môn Vân, thì cả tầm mắt liền dời không ra được, nàng chỉ biết nhìn chăm chăm nam nhân vĩ ngạn bất phàm kia, dù trên ngũ quan cương nghị đó thần sắc không hề thay đổi, cũng

không hề vì bị người ta nhìn mà thay đổi, khí thế không thua cho bất kỳ vị Vương gia nào, hần đi theo phía sau mọi người hướng về phía ngoài sơn trang bước tới, cùng nhau rời đi hoàng gia biệt viện.

Bọn họ vừa rời đi, thì những nữ nhân bên trong sơn trang liền cũng ảo não không dứt, đám người đó cũng trở nên vô tình hơn, không còn nhần nại mà an ủi Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu nữa, còn Lâm Mộng Yếu thì nàng ta diễn đến đây cũng tốt lắm rồi, người khác quan tâm nữa hay không, nàng cũng không để vào trong mắt, nàng cùng Văn Tường đi qua một bên ngồi nói chuyện.

Mọi người tam tam lưỡng lưỡng tách ra, mỗi nhóm một chỗ đi tham quan hoàng gia biệt viện .

Quản gia của Tấn vương phủ đã phân công nhiều người, dẫn khách nhân đi khắp mọi nơi tham quan.

Phượng Lan Dạ cùng Tư Mã Vụ Tiễn đang chuẩn bị theo đám người đó đi các nơi xem một chút, ai ngờ lại bị Nam Cung Văn Tường nhìn thấy được, liền từ đằng xa ngoắc nàng: "Thanh nhã, thanh nhã, tới đây."

Bởi vì ở đây có nhiều người, Phượng Lan Dạ định làm bộ như không nhìn thấy, không nghe thấy, nên cứ thản nhiên đi tới, ai ngờ tiểu nha hoàn của Văn Tường công chúa chạy vội tới, ngăn cản đường đi của nàng, cung kính mở miệng: "Thanh Nhã tiểu thư, công chúa chúng ta cho mời."

Phượng Lan Dạ nhìn một cái Vụ Tiễn, hai người đành bất đắc dĩ đi qua đó.

Nam Cung Văn Tường vừa nhìn thấy nàng tới, liền mỉm cười kéo nàng đi qua: "Thanh Nhã, người đã tới đây, sao không chịu kêu ta một tiếng vậy?"

Lúc trước nàng vẫn tìm kiếm nàng ấy, nhưng bởi vì nhiều người, cho nên không thấy được.

Nàng nói xong liền mang Phượng Lan Dạ cùng Lâm Mộng yếu đến giới thiệu với nhau: "Thanh Nhã, đây là nhị hoàng tẩu của ta."

Phượng Lan Dạ mắt muốn trợn trắng, chẳng qua trước mắt không thích hợp để làm động tác này, chỉ đành phải khom người hành lễ: "Thanh Nhã tham kiến Tấn vương phi."

Vẻ mặt của Lâm Mộng Yếu đầy ngạo khí, khẽ đưa tay nâng Phượng Lan Dạ đứng dậy: "Đây chính là Nhị tiểu thư của nhà Binh Bộ Thị Lang sao? Lớn lên thật là đẹp, khó trách Tề vương lại động tâm."

Nói xong còn mím môi cười khê, ánh mắt của Phượng Lan Dạ khê tối, trong lòng hừ lạnh, người thật đúng là có lòng quân lớn a, không phải phụ quân người bị bệnh nguy kịch sao? Xem ra chắc bệnh còn không đủ nặng a, nên ngay cả tin tức nhỏ nhỏ như vậy cũng biết, thật là quá rồi rãnh mà.

"Tấn vương phi quá khách khí rồi, Thanh Nhã nào có đẹp bằng Vương Phi a."

Phượng Lan Dạ ngoài cười nhưng trong không cười khách sáo mà khen tặng nàng ta, Lâm Mộng Yếu nghe thấy sắc mặt lập tức sáng rỡ, nụ cười ở khóe môi càng sâu, nàng đang muốn mở miệng nói chuyện, thì Phượng Lan Dạ đã không cho nàng có cơ hội, nhanh chóng mở miệng nói tiếp "Tấn vương phi mỹ lệ như thế, vậy ba nghìn sủng ái tập trung vào một thân rồi, Tấn vương thật là tốt phúc khí a, cho dù nhiều nữ nhân hơn nữa cũng đều không vào được mắt của Vương gia."

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt của Lâm Mộng Yếu lập tức khó nhìn, trong mắt Tấn vương Nam Cung Trác, nàng chẳng là cái gì cả, trong lòng nam nhân kia chỉ có tiện nữ nhân Phượng Lan Dạ mới là người đáng quan tâm, nhớ ngày đó hắn còn trực tiếp muốn dâng nàng ta làm phi, mỗi lần nghĩ tới

điều này nàng càng giận dữ, vẻ mặt cũng không còn nụ cười như lúc trước, chỉ đang hận đến nghiến răng lợi mà thôi.

Nam Cung Văn Trường sao lại không biết căn bệnh trong lòng nhị hoàng tẩu, sợ nàng ta sẽ trách Phượng Lan Dạ, nên vội vàng lôi kéo tay Phượng Lan Dạ đi qua một bên, sau đó chỉ vào Vụ Tiễn giới thiệu .

"Đây là Đại tiểu thư Tô phủ, Tô Thanh Văn."

"Tham kiến Tấn vương phi."

Nàng cố ý giảm thanh âm thấp xuống, để tránh bị Lâm Mộng Yếu phát hiện, bất quá Lâm Mộng Yếu lúc này đang sinh khí, nên tâm tư đâu còn có đặt ở trên người tỷ muội các nàng, cả gương mặt đều âm u, nên chẳng có tâm tư mà theo trò chuyện với Văn Trường cùng Phượng Lan Dạ, nàng lôi kéo tay Văn Trường rồi nhàn nhạt mở miệng.

"Muội muội từ từ đi dạo đi, sau đó cùng nhau dùng bữa, nhị hoàng tẩu mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi một chút."

"Ừ, đi đi."

Nam Cung Văn Trường gật đầu, nhìn nàng ta cất bước đi xa, sau đó nàng thở dài một hơi, nhị hoàng tẩu thật không có độ lượng, lại thêm lòng dạ hẹp hòi nữa, chuyện đã qua nhiều bao lâu rồi, còn sinh hờn dỗi gì nữa, nghĩ tới đây nàng cũng không muốn để ý tới nàng ta nữa, nên nhanh chóng dẫn Phượng Lan Dạ đi chung quanh.

"Thanh Nhã, hoàng gia biệt viện này rất đẹp, ta dẫn người đi chung quanh xem một chút nhé."

"Công chúa có lòng."

Phượng Lan Dạ khách khí mở miệng, thật ra thì nàng cũng không muốn để nàng ấy làm hướng dẫn, nhưng hiếm khi nàng ấy có lòng như vậy, nên cũng không tốt để từ chối.

Bất quá Nam Cung Văn Tường cũng không được vui nên quay qua dặn dò nàng: "Sau này lén gọi ta Văn tường là được, đừng gọi công chúa công chúa mãi, ta cũng không có nhiều bằng hữu, khó khăn lắm mới gặp phải một người hợp ý."

"Phải"

Phượng Lan Dạ cũng không ngại nữa, từ trước đến nay nàng cũng không phải là người thích làm dáng, nàng luôn tự nhiên hào phóng, nên khi nàng đồng ý đã làm cho Văn Tường thật cao hứng, một nhóm mấy người bọn họ ở trong biệt viện đi dạo chung quanh.

Hoàng gia biệt viện, dựa vào núi mà xây, bên trong đa số là dùng đá núi xây dựng mà thành, có hồ có Đình, quả thật có khí thế hào hùng của bác phượng, đồng thời cũng có phong cách nhu hoà tỉ mỉ của Giang Nam, hơn nữa nhiệt độ lại hợp lòng người, thật là một chỗ tốt.

Đám người Nam Cung Văn Tường cùng Phượng Lan Dạ đi dạo được một lát, thì cảm thấy mệt mỏi, nên phải quay về, vì bên trong biệt viện này rất lớn, nếu muốn đi dạo hết chỉ sợ phải mất cả một ngày, nên không ai chịu đựng để đi tiếp nối, rất nhiều phu nhân tiểu thư đã lục tục quay đầu lại, hướng về phía trước cửa mà đi.

"Hoàng gia biệt viện, thật là hiếm thấy."

"Nếu không phải nhị hoàng huynh ở chỗ này chữa bệnh, và được phụ hoàng hạ chỉ cho người ta thăm viếng, thì người khác dù muốn vào cũng rất khó."

Văn Tường cười mở miệng, ba người ngồi vừa xuống trên ghế đá nghỉ ngơi, bên cạnh từ từ xúm lại một số người, cuối cùng quân sự Tấn vương phủ đã đến mời mọi người đi dùng bữa, mọi người dạo xong một vòng thì đã đến buổi trưa, các vị phu nhân đã di chuyển đến Thiên sảnh của hoàng gia biệt viện, nơi chuyên dùng để ăn uống.

Mấy bàn lớn của bữa tiệc hôm nay đã được bày ra, Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu đang ở bên trong phòng khách chờ mọi người, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn mắt thấy Văn Tường đang cùng mọi người nói chuyện, nên hai người liền tìm vị trí ở một bên mà ngồi xuống, Tô phu nhân thấy vậy liền thừa cơ ngồi ở bên cạnh nữ nhi, nàng cũng không muốn cùng những phu nhân kia ngồi chung một chỗ, họ chỉ ganh đua so sánh nhau, xem nữ nhi gả vào nhà ai là tốt, nhà ai nhiều tiền, nhà ai có quyền thế, cứ đề tài này mà nói mãi khiến nàng chán nghe rồi.

Lúc này nàng không khỏi nhớ đến Tiêu thành, vẫn là sống ở Tiêu thành tốt hơn, vừa thanh nhàn vừa rồi không có nhiều chuyện lục đục với nhau như vậy, chẳng qua là các nàng đã sớm thân bất do kỷ rồi.

Một bữa cơm an tĩnh cũng dùng xong, sau khi ăn xong liền có người hướng Tấn vương phi cáo từ, bởi vì Tấn vương ngã bệnh, nên mọi người sợ ảnh hưởng đến việc Vương gia chữa bệnh, nên không tiện quấy rầy lâu, trong nhất thời toàn bộ mọi người đều rời đi.

Phượng Lan Dạ vốn định hỏi thăm Văn Tường chuyện ở trong cung một chút, nhưng cuối cùng lại không cơ hội đề cập cùng nàng ấy, nên đành giống người khác cùng nhau rời đi.

Trở lại Tô phủ sau, Vạn Tinh đang ở trong phủ chờ nàng, vừa thấy nàng trở lại, liền vội vàng bẩm báo tin tức Tiểu Ngư thăm dò được.

"Tiểu thư, nghe nói sứ thần đoàn của Lâm Phong quốc tới thăm, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành, nghe nói dẫn đầu sứ thần đoàn lần này là Lâm

Phong quốc thái tử."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ khẽ gật đầu một cái, nhưng cũng không để ý lắm, trong đầu nàng đang suy nghĩ, trên đại lục này, Lâm Phong quốc cũng giống Thiên Vận hoàng triều đều là đại quốc, hai nước cách nhau bởi con sông Giang Hà rộng lớn, và một dãy núi, bên kia dãy núi chính là Lâm Phong quốc, nghe nói phần lớn diện tích là đại thảo nguyên, đất đai bát ngát, binh cường mã tráng, nhân khẩu giàu có và đông đúc, là một trong tam đại cường quốc, một quốc gia nữa cùng so với Thiên Vận hoàng triều và Lâm Phong quốc, hình như tên là La quốc, nhưng quốc gia này cũng cách hai nước kia khá xa, xem như thuộc về man quốc, tin đồn người ở nơi đó kỳ trang dị phục, ngay cả đầu tóc cũng là màu vàng, mắt thì xanh biếc, đại khái Phượng Lan Dạ có thể tưởng tượng ra, những người đó chắc giống như người Mĩ Quốc ở hiện đại.

Nhưng mà người Lâm Phong quốc bộ dạng trông như thế nào, thì nàng chưa nghe nói qua, đại khái chắc cũng giống như người Thiên Vận hoàng triều.

Vạn Tinh thấy tiểu thư không để ý lắm, thì dừng lại một chút, muốn nói cái gì đó rồi lại thôi, Phượng Lan Dạ liếc nhìn về phía nàng: "Chẳng lẽ còn có lời gì chưa nói sao?"

Vạn Tinh gật đầu, bên dưới mới là trọng điểm, bởi vì nàng từng nghe Đình Đường nói qua, ở Tiêu thành từng có một vị Âu Dương công tử thích tiểu thư, cho nên nàng mới phải chú ý tới chuyện này.

"Tiểu thư, Tiểu Ngư tra được tin tức, Lâm Phong quốc thái tử này tên là Âu Dương Dật."

"Âu Dương Dật? Âu Dương Dật?"

Phượng Lan Dạ chỉ cảm thấy tên này nghe quen quen, nhưng nhất thời còn không nhớ ra, đợi đến chân chính nhớ được người kia là ai, thì cả người kinh sợ, xoay mình đứng lên, ở bên trong phòng đi qua đi lại.

"Người nói Lâm Phong quốc thái tử tên Âu Dương Dật."

Chẳng lẽ là tên nam tử mình gặp ở Tiểu thành sao? Người nam nhân kia giờ tay nhắc chân có một cổ khí phách tự nhiên, có đôi khi giáo hoạt, có đôi khi vô lại, mặc dù biết hãn xuất thân không thấp, nhưng là thái tử Lâm Phong quốc thì hình như có chút không hợp, tin đồn trong thiên hạ có tam đại kì binh, hoàng kim giáp, ngân y vệ, đồng thương thủ (tay súng đồng), mà ngân y vệ một trong tam đại kì binh chính là ở trong tay của Lâm Phong quốc thái tử, những ngân y vệ này mặc khôi giáp bạc, trong tay là nhuyễn kiếm cùng khiên bạc, chém sắt như chém bùn, những người đó có thể nói là lấy một chọi mười, không ra tay thì thôi, vừa ra tay nhất định phải đả thương người.

Nếu như Âu Dương Dật không phải là Lâm Phong quốc thái tử, vậy tại sao đang yên lành thì hãn lại xuất hiện ở bên trong An Giáng thành đây? Chẳng lẽ hãn còn chưa hết hi vọng?

Khuôn mặt Phượng Lan Dạ không khỏi âm u, ở phía sau Vạn Tinh trầm giọng hỏi thăm: "Có cần báo cho Tề vương điện hạ để cho hãn sớm có tính toán hay không?"

Vạn Tinh vừa mở miệng, Phượng Lan Dạ lập tức lắc đầu, chuyện này sao cho hãn biết được? Hơn nữa còn không xác định Âu Dương Dật chính là cái tên vì nàng mà đánh nhau, còn cố ý nói thích nàng.

Trước mắt phải đem chuyện này xác định xong đã, xem hãn đến cùng là có đúng là Âu Dương Dật kia không?

"Trước tiên chớ kinh động Tề vương, người hãy mật thiết chú ý kỹ, Âu Dương thái tử lúc nào vào kinh, sau đó lập tức báo cho ta biết."

"Dạ"

Vạn Tinh lui xuống, ở trong phòng, trên mặt Đinh Đường cũng hiện lên thần sắc lo lắng, nếu như Âu Dương thái tử này thật sự là Lâm Phong quốc thái tử, chỉ sợ tiểu thư cùng Tề vương điện hạ sẽ gặp phiền toái, phải biết rằng vị Âu Dương thái tử này cũng không phải là người bình thường, nghe nói thủ đoạn của hắn hết sức tàn nhẫn, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, có danh hiệu người thông minh nhất Lâm Phong quốc.

"Tiểu thư?"

Đinh Đường vừa định nói chuyện, thì Vụ Tiễn từ ngoài cửa đã đi đến, vừa tiến vào nàng liền cảm giác được bên trong gian phòng có dòng khí lạnh đang lưu chuyển, nàng nhìn lại thì thấy sắc mặt của Lan Dạ rất âm ngao, nên lập tức khẩn trương hỏi tới: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Phượng Lan Dạ lúc này đã bình tĩnh lại, ngừng đầu lên nhìn về Vụ Tiễn, nhíu đôi lông mày nhỏ nhắn lại: "Vạn Tinh tới bẩm báo, nói Lâm Phong quốc thái tử đi sứ Thiên Vận hoàng triều."

"À, đi sứ thì cứ đi sứ thôi, hắn tới thì những dân chúng bình dân như chúng ta có quan hệ gì đâu"

Vụ Tiễn cười như vô sự nói, không rõ vì sao Lâm Phong quốc thái tử tới chơi, mà sắc mặt Lan Dạ lại khó coi, lúc này Đinh Đường mới tiếp lời của Lan Dạ: "Tiểu Ngư tra được tin tức, Lâm Phong quốc thái tử kia tên là Âu Dương Dật."

"Âu Dương Dật, Âu Dương Dật, làm sao mà có nhiều người dùng cái tên này như vậy."

Vụ Tiễn cười đùa, đến khi nàng nói xong, đột nhiên như nghĩ đến có cái gì không đúng lắm, sau đó trợn to ánh mắt chỉ vào Đinh Đường: "Âu Dương Dật không phải là ở Tiêu thành cũng có một người sao?"

Thử nhớ lại bộ dạng của Âu Dương công tử, quả thật không phải là người phàm, bất quá đây không phải là quá khoa trương à, không ngờ hẳn lại là Lâm Phong quốc thái tử, mà Lâm Phong quốc so sánh với Thiên Vận hoàng triều cũng không chút nào kém, không nghĩ tới người hôm đó ở Tiêu thành lại là Lâm Phong quốc thái tử, chuyện này quả thật dọa người a.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ khước môi vẽ ra nụ cười lạnh: "Có lẽ hẳn không phải là người kia, hoặc là hẳn đến chỉ là đơn thuần tới thăm, không có quan hệ gì đến chúng ta, chúng ta trước tiên chớ quá khẩn trương."

Tư Mã Vụ Tiễn suy nghĩ một chút, điều này cũng đúng, nếu đường đường là thái tử một nước, há lại đi khó dễ người khác, hơn nữa chuyện giữa hai nước với nhau, nhất định không thể nào liên lụy đến trên người một tiểu nữ tử, mọi người tuy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn bất an, cả gian phòng lâm vào im ắng một chút tiếng động cũng không có.

Trên bầu trời giăng đầy những ngôi sao sáng lấp lánh, mười lăm trăng rất tròn và sáng.

Trên đại điện của Tiêu Nguyên cung, một hàng người đang ngồi ngay ngắn là Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Đại tướng quân Tây Môn Vân, và An vương.

Hạo Vân Đế nhìn các nhi tử cùng thần tử ở bên dưới một cái, sau đó trầm giọng mở miệng.

"Mấy ngày sắp tới sứ thần đoàn của Lâm Phong quốc sẽ đến An Giáng thành, chuyện sứ thần đoàn lần này liên quan đến việc hai nước hữu hảo, hơn nữa Lâm Phong quốc vì kính trọng chúng ta, đã phái thái tử đến đây, cho nên ba người các ngươi nhất định phải an trí tốt mọi chuyện cần thiết, không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm."

"Dạ, phụ hoàng (hoàng thượng)."

Ba người đồng thời đứng lên đáp lời, Hạo Vân Đế khẽ gật đầu, mâu quang thâm thúy âm u hiện lên sáng ngời.

"Lần này mọi chuyện sẽ do Thụy Vương đứng ra lãnh đạo, phải liên kết cùng Lễ bộ để đem chuyện này làm cho tốt, Tây Môn Vân cùng An vương có nhiệm vụ an bài tốt tất cả bố phòng, bao gồm người ở bên Dịch cung, toàn bộ phải đều động người ở trên tay mình, còn những người cũ nhất định phải đổi hết."

"Dạ, nhi thần (thuộc hạ) lập tức đi làm."

Ba người một lần nữa lên tiếng, sau đó Hạo Vân Đế liền phất phất tay, để cho ba người họ lui xuống, còn mình thì dựa vào phía sau lưng ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong đại điện một chút thanh âm cũng không có, Nguyên Phạm nhẹ nhàng đứng ở một bên hầu, bỗng nhiên tiếng nói của Hạo Vân Đế vang lên.

"Vân Phạm, người nói xem ngày hôm đó có phải sẽ nổi lên sóng gió hay không? Sau lần sóng gió này, trẫm muốn thôi vị, giao lại mọi chuyện cho bọn nhỏ đi làm."

Duyệt Nhi là người khiêm tốn trầm ổn, là người sáng giá để chọn làm hoàng đế, nếu hắn có thể làm hoàng đế là phúc của thiên hạ vạn dân, cũng là phúc của Nam Cung gia, lại càng là phúc khí của các huynh đệ hắn.

Hiện tại trước mắt, phía dưới hắn còn mấy người huynh đệ đều vô cùng tốt, trừ hai oan gia Tấn vương và Sở Vương, hai người này nếu động tâm tư thì..., Đôi mắt của Hạo Vân Đế vừa mở ra đã thị huyết vạn phần? Mặc dù hắn vẫn muốn bảo toàn cho tất cả nhi tử, nhưng là có đôi khi cần phải hy sinh thì vẫn phải làm, nếu không sẽ mất hết tất cả.

Nguyên Phạm nghe xong cẩn thận phỏng đoán ý tứ của hoàng thượng, thấy người liên tục nói chuyện, hắt đầu lòng mở miệng.

"Hoàng thượng đã vất vả rồi, coi chừng thân thể mới tốt."

"Ừ, đỡ trầm đi vào nghỉ ngơi."

"Dạ" Nguyên Phạm giúp hoàng đế đi vào trong nghỉ ngơi.

Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Lục hoàng tử An vương, còn có Tây Môn Vân đều đi ra khỏi Tiêu Nguyên cung, sau đó lên nhuyển kiệu ở trong cung, để xuất cung đi về phủ đệ của mình, Nam Cung Duệ ngồi ngay ngắn ở trong nhuyển kiệu, hai bên kiệu có thủ hạ đi theo, vẻ mặt Nam Cung Duệ lúc này như đang suy nghĩ điều gì đó, hắt nhớ tới lời nói mới vừa rồi của phụ hoàng..., Lâm Phong quốc thái tử đích thân tới thăm, xem ra bọn họ cần phải tận tâm một chút, đừng để cho người ta tìm được lý do để chỉ trích, tuy nói bọn họ không sợ Lâm Phong quốc, nhưng nếu hai đại cường quốc xảy xung đột, thì thiên hạ dân chúng sẽ khổ mà thôi.

Thụy Vương Nam Cung Duệ luôn một lòng vì dân chúng mà suy nghĩ, không muốn làm cho dân chúng phải chịu nhiều khổ sở, cho nên mới phải đặc biệt coi trọng chuyện lần này, đang suy nghĩ đến nhập thần, thì bỗng nhiên cỗ kiệu chao đảo một chút, hắt không nhận được tò mò nên vén rèm nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng có một cung nữ ngăn cản đường đi sau đó đưa cho thị vệ một món đồ, thị vệ kia liền cung kính dâng lên.

"Vương gia? Người xem?"

Nam Cung Duệ đưa tay nhận lấy, sau đó nhìn thoáng qua, sắc mặt hắt đột nhiên thay đổi, tờ giấy này là do Mộc Miên phái người đưa tới, trên tờ giấy nói, thân thể của hoàng đế không ổn, nếu muốn biết tình hình cụ thể và tử mĩ xin đi đến Tư Tương điện một chuyến.

Nam Cung Duệ nhíu mày khép hờ đôi mắt, Mộc Miên này đang động tâm tư, hắn làm sao lại không biết, đối với nữ nhân này hắn thấy phiền muộn đến nói không ra lời, xưa nay hắn luôn cùng nàng giữ một khoảng cách, nhưng bây giờ nàng nói đến thân thể của phụ hoàng, làm hắn rất lo lắng, hơn nữa hắn biết thân thể của phụ hoàng đã càng ngày càng kém, mình vừa hỏi thì hắn nói không có chuyện gì, nhưng sắc mặt lại rất khó coi, còn tái xám nữa, thời gian gần đây lại càng gầy đi rất nhiều, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cho nên khi thấy tờ giấy Mộc Miên đưa tới, hắn liền kiểm chế không được.

"Đi, đi Tư Tương điện."

Nhuyễn kiệu thuận đường mà quay về, hướng Tư Tương điện đi, cho dù Mộc Miên có âm mưu, hắn cũng không tin mình phải sợ nàng, sắc mặt của Nam Cung Duệ trở nên âm trầm, hơn nữa cũng đúng lúc hắn phải nói rõ ràng với nàng, sau này nên an phận sống ở trong cung mới là khôn ngoan.

Nam Cung Duệ nghĩ tới đây thì nhắm mắt lại, nhuyễn kiệu một đường đi về hướng Tư Tương điện, rất nhanh thì dừng ở ngoài điện cách đó không xa, tên cung nữ lúc trước đưa tin đã chạy chậm tới: "Vương gia, xin đi cùng nô tỳ."

Đường đường hậu phi mà lại gặp riêng Vương gia, thì không thể nào đường hoàng chính chính mà gặp được, vì thế Nam Cung Duệ sao lại không biết điều này, nên hắn bước xuống nhuyễn kiệu mà không nói gì cả, chỉ dẫn hai thị vệ theo phía sau Tiểu cung nữ hướng nơi yên tĩnh trong Tư Tương điện mà đi tới, họ từ cửa hông mà vào, sau đó đi dọc theo con đường u tối, nhắm hướng hậu hoa viên mà đi, trong hậu hoa viên có một Bát Bảo Đình, lúc này bốn góc đã treo đèn lồng, lụa mỏng tung bay, tất cả những người hầu hạ phía sau cũng bị đuổi đi xa ra ngoài.

Nam Cung Duệ đi theo Tiểu cung nữ, đến bên ngoài đình thì một người hầu đã cản lại hai thị vệ ở phía sau hắn, hai thị vệ kia ngừng đầu lên nhìn

Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ khẽ lắc đầu, sau đó đi vào trong.

Chỉ thấy bên trong Bát Bảo đình, một mỹ nhân đang ngồi mặc bộ cẩm y đỏ thắm, càng nổi bật lên sự xinh đẹp của nàng, tóc đen buộc lỏng càng thêm mỹ lệ thuỳ mị động lòng người, khi giở tay nhắc chân lại càng có sự mị hoặc của nữ nhân, bỗng nhiên khóe môi nàng vẽ ra nụ cười nhợt nhạt.

"Thụy Vương gia mời ngồi."

Nam Cung Duệ nhăn lại lông mày, ánh mắt trở nên âm trầm, nhìn những thứ ở trên bàn tròn trước mặt, chén lưu ly, khay đựng hoa quả, mùi rượu thơm lừng xông vào mũi, cộng thêm mùi son phấn, quả nhiên là làm rối loạn lòng người, bất quá Nam Cung Duệ biết, rượu này là độc tửu, nữ nhân lại càng đừng không được, hơn nữa xưa nay hẳn không thích loại nữ nhân như vậy, tuy dung mạo của nàng ta giống mẫu phi, nhưng cá tính lại khác nhau một trời một vực, giờ phút này hẳn chỉ muốn phá hủy đi gương mặt của nàng, nàng làm cho hẳn có cảm giác nàng đang huỷ hoại mẫu phi của hẳn, mẫu phi hẳn là một nữ tử băng thanh ngọc khiết, cao nhã như tiên, không phải là cái loại mị thái lan tràn này.

"Nói đi, phụ hoàng rốt cuộc đã sinh bệnh gì?"

Mộc Miên mím môi cười khẽ, càng thêm kiều diễm động lòng người: "Nếu ta không nói như vậy, chỉ sợ Vương gia không đến."

Ý của nàng là nàng đã nói láo, nếu như không nói láo, Nam Cung Duệ sẽ không đến, mặc dù nàng nói ra sự thật, nhưng nghe được nàng thừa nhận như thế, hẳn vẫn rất tức giận, hơn nữa trên trực giác của mình Nam Cung Duệ cảm thấy phụ hoàng đã thật sự là ngã bệnh rồi, nhưng đến tột cùng là bị bệnh gì, mà khiến cho cả người càng ngày càng buồn bã ỉu xiu, còn gây đi rất nhiều, hẳn vốn cho là Mộc Miên sẽ nói ra, ai ngờ nữ nhân này lại dám gạt hẳn, thật đáng hận mà.

Nam Cung Duệ đứng phắt dậy chuẩn bị đi ra ngoài, thấy thế sắc mặt Mộc Miên tối sầm lại, chậm rãi mở miệng: "Ta có chuyện muốn nói với người, người hãy ngồi xuống đi, nếu đã tới, thì cũng chẳng hại gì khi bỏ thêm chút thời gian."

Tiếng nói lạnh như băng của Mộc Miên vang lên, so với lúc trước đúng là một trời một vực, Nam Cung Duệ không nhịn được liền quay đầu nhìn nàng, khi hắn quay đầu xong thì vẫn thấy nàng mang nét mặt tươi cười như hoa, trang điểm xinh đẹp như cũ.

"Ngồi đi, Thụy Vương."

Nam Cung Duệ đặt mông ngồi xuống, hắn cũng muốn xem một chút nữ nhân này muốn giở trò gì?

"Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì?"

Dưới ánh đèn mờ ảo mờ lung, Nam Cung Duệ nhìn khuôn mặt đối diện trong lòng thật mê mang, tựa hồ như thấy được hình ảnh mẫu phi ngồi ở bên cạnh mình khi còn nhỏ, mẫu phi ôm hắn nói: "Duệ Nhi, mẫu phi dẫn người chạy trốn nhé, nếu chúng ta cứ ở lại chỗ này, thì nơi này sẽ giống như lao lung, chúng ta chạy đi nhé, thế giới bên ngoài có nhiều điều thật vui vẻ."

Mẫu phi là một người khát vọng tự do như vậy, nhưng cuối cùng lại chết già ở trong cung, bởi vì nàng bị trói buộc, giống như một con bướm bị trói đi đôi cánh, thì nó còn có thể sống bao lâu đây?

Ánh mắt của Nam Cung Duệ trở nên thâm trầm, hắn ngưng mắt nhìn Mộc Miên ở đối diện, đợi đến khi thấy rõ nàng dung nhan kia, thì liền thu liễm tâm thần, nữ nhân này không phải mẫu phi của hắn, nàng có tư cách gì cùng mẫu phi hắn đánh đồng.

"Ta và người thương lượng một khoản giao dịch."

Mộc Miên nhu mì mở miệng, nói thật ra, nàng rất thích Ngũ hoàng tử Thụy Vương, nhưng nàng cũng biết Thụy Vương không thể nào yêu nàng, hoặc là thích nàng, bởi vì không có một người nào, không có một nam nhân nào có thể yêu nữ tử giống hệt mẫu phi của mình, chưa từng có lúc nào, nàng hối hận giống như lúc này, nếu như nàng lớn lên không giống mẫu phi của hân thì tốt biết bao nhiêu.

"Giao dịch?"

Nam Cung Duệ cau mày, hân không biết mình có thể cùng nữ nhân này giao dịch cái gì, nên vẫn bình tĩnh nhìn nàng: "Nói đi, Bốn vương cũng muốn nghe một chút người muốn giao dịch cái gì?"

"Ta sẽ giúp người đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng đến lúc đó người phải đáp ứng ta một chuyện."

Nếu như có người phải đăng vị, nàng tình nguyện để người nam nhân này đi lên ngôi vị hoàng đế, chẳng qua hân nhất định phải đáp ứng nàng một chuyện, chính là sau khi hân lên ngôi, phải khôi phục lại Vân Phượng quốc, sau này Vân Phượng quốc sẽ vĩnh viễn quy thuận Thiên Vận hoàng triều, hàng năm thượng cống.

"Cái gì? Người giúp ta lên ngôi vị hoàng đế."

Nam Cung Duệ không nhịn được liền bật cười, hân cảm thấy đây thật đúng là một truyện buồn cười, chẳng lẽ Mộc Miên đã uống rượu say hay sao? Nếu hân muốn làm hoàng đế, thì đã là hoàng đế chân chính của Thiên Vận hoàng triều rồi, còn cần nàng hỗ trợ sao? Chuyện này thật quá buồn cười, cuối cùng hân thu liễm nụ cười, lạnh lẽo đứng dậy: "Mộc Miên, đừng quên thân phận của người, nếu để cho ta phát hiện người có âm mưu khác, chắc chắn sẽ sống không bằng chết."

Tiếng nói lạnh lùng đầy sát cơ của Nam Cung Duệ Lãnh vang lên, hân liền xoay người rời đi, không thềm quan tâm đến nữ nhân trong Bát Bảo

đình với một thân rực rỡ nữa.

Chỉ thấy trong mắt của Mộc Miên từ từ nổi lên nước mắt, khóe môi mấp má, với dáng vẻ không cam lòng mà nhỏ giọng lầm bầm.

"Tại sao không tin ta chứ? Tại sao không tin ta, ta tình nguyện để người làm hoàng đế mà."

Nàng vẫn cúi đầu thấp xuống lầm bầm một mình, cho đến khi ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt chỉ còn lại hận ý, Nam Cung Duệ, người đã rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, như vậy thì đừng trách ta, chỉ trách người hôm nay không biết thức thời vụ, người cho rằng không có người ta sẽ không làm được nữ hoàng sao? Vì lấy lại Vân Phượng, để trở thành nữ hoàng của Vân Phượng, ta sẽ không tiếc trả giá tất cả.

Nói xong nàng liền hung hăng lấy chén rượu trên bàn ném xuống mặt đất.

Nam Cung Duệ đã đi ra ngoài thật xa, vẫn nghe được tiếng đổ vỡ, nhưng hắn không thèm quan tâm đến mà trực tiếp rời đi, đêm càng ngày càng khuya, cảnh vật càng thêm lạnh lẽo.

Ở một góc yên lặng trong Tề vương phủ, hai đạo thanh âm tranh luận xôn xao từ xa truyền đến.

"Như thế nào? Đã tra được Lục giai còn sống hay không?"

Một giọng nói âm ngao lên, còn vội vàng hỏi tới.

Ánh trăng xuyên thấu qua cành lá, chiếu thẳng xuống đất, xuyên qua núi giả, nó chiếu vào hai bóng người một cao một thấp, người cao chính là một nam tử mặc áo đen, người thấp chính là một nha hoàn đang mặc quần váy dài, lúc này hai người đứng rất sát, dán chặt ở trên núi giả, lặng lẽ thì thầm.

Thanh âm của cô gái vang lên: "Tìm không được, căn bản không thấy bóng dáng của Lục giai, ta nghe Liễu thị vệ của vương phủ nói nàng đã bị đánh chết."

"Người khẳng định."

Thanh âm âm ngao vang lên lần nữa, cả người tựa sát vào trên người cô gái, cô gái thì mang vẻ mặt thẹn thùng, còn đưa tay ra sờ vạt áo của hắn, ôn nhu mở miệng: "Nạp Lan, dẫn ta đi đi, ta với người cùng đi."

Trong tiếng nói mềm mại kia còn mang theo sự cầu xin yếu ớt, còn có chút ít yêu thương, cả thân thể của nàng như dính vào trên người nam nhân kia.

"Không, người còn có việc phải ở lại đây. Nhất định phải chú ý đến động tĩnh của Nam Cung Diệp, ta sẽ không để cho hắn sống tốt, hắn đã hại Cửu nhi, ta sẽ không bỏ qua cho hắn."

Cô gái đang thẹn thùng bỗng nhiên sắc mặt cứng đờ, bàn tay liền buông lỏng ra: "Người không phải nói muốn tìm nàng báo thù sao? Sao bây giờ lại nói như thế."

"Phải, ta muốn báo thù, nhưng hiện tại Cửu nhi của ta đâu? Đã bị Nam Cung Diệp hại, chẳng lẽ ta không nên tìm hắn tính sổ sao?"

"Nạp Lan, chúng ta rời đi thôi, sau này ta sẽ giúp người, bất ly bất khí, chúng ta không nên nghĩ đến Vân Phượng nữa, không nên nghĩ đến những người khác nữa, chuyện của bọn họ thì có quan hệ gì đến chúng ta, chúng ta cùng đi xa khỏi nơi này là được."

Nữ nhân kia vừa nói xong, liền kiễng mũi chân hôn lên môi nam nhân đó, nàng cam nguyện làm chuyện này, lúc trước khi thấy hoàng thượng đem hắn chỉ hôn cho Cửu công chúa, tim của nàng liền nhảy dồn dập, công chúa lúc trước chẳng qua chỉ là tiểu hài tử, mà nàng thì đã là thiếu nữ, trái

tim đã âm thầm rung động, đáng tiếc Nạp Lan công tử trước sau vẫn là vị hôn phu của công chúa, nên nàng đâu dám động tâm tư, chẳng qua nàng không nghĩ tới trải qua nhiều phen, bọn họ cuối cùng lại đến với nhau.

Nam tử áo đen chính là Nạp Lan Cửu, hắn vừa nhìn thấy Hoa Ngạc chủ động dâng hiến, nên cũng không cùng nàng khách khí, lập tức xoay người một cái liền đem nàng đặt ở trên núi giả, nhanh chóng cỡi y phục của nàng, để thành toàn chuyện tốt, ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, chỉ thấy hai bóng hình trên dưới dung đưa, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng thở dốc cùng tiếng cầu khẩn mập mờ, đợi đến một phen tận tình chơi đùa, nam tử kia liền bứt ra cuối cùng chỉ để lại một câu nói.

"Người hãy ngoan ngoãn nghe ta sai bảo, chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ dẫn người rời đi."

Hoa Ngạc mềm nhũn thân thể, nằm ở trên núi giả thở dốc, nàng nhìn bóng người kia dần dần đi xa, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng quát lạnh: "Người nào?"

Sau tiếng quát lạnh, liền nghe được có người la lên: "Bắt thích khách, bắt thích khách."

Hoa Ngạc khẩn trương nhanh chóng mặc quần áo tử tế sau đó từ một con đường nhỏ khác đi ra ngoài, trong lòng không khỏi lo lắng, Nạp Lan sẽ không có việc gì chứ?

Bất quá trải qua lần này, nàng cũng phải đề cao cảnh giác, chẳng lẽ Tề vương đã nghi ngờ nàng sao, bằng không ở cái chỗ bình thường không ai tới này, sao bỗng nhiên lại có người chứ? Xem ra sau này phải cẩn thận hơn nữa.

Đợi đến khi nàng trở về phòng, liền nhìn thấy Diệp linh cùng Diệp khanh đang ở bên trong phòng ngồi chờ, vừa nhìn thấy nàng tóc tai bù xù xuất hiện, các nàng không khỏi giận dữ trách cứ.

"Hoa Ngạc, người đã chạy đi đâu? Trời ạ, quần áo người sao lại lộn xộn thế, mới vừa rồi Vương gia phái người tới gọi người, chúng ta nóng lòng muốn chết."

Hai người vừa nói vừa ba chân bốn cẳng sửa sang lại y phục cho Hoa Ngạc, đợi đến khi thu thập chỉnh tề, mới giúp nàng sửa lại một chút đầu tóc bị rối bời, sau đó nắm tay nàng đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, hai người không khỏi nói thầm: "Vương gia vì sao lại muốn Hoa Ngạc thế? Nàng ấy đã ngốc nghếch rồi mà."

Hoa Ngạc nghe Diệp linh cùng Diệp khanh nói..., trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, chẳng lẽ Vương gia hoài nghi nàng, Lục giai bỗng mất tích một cách khó hiểu, hoặc là đã bị đánh chết, hiện tại đến phiên nàng sao? Nghĩ đến đây nàng bỗng không thở được, lúc này Diệp linh cùng Diệp khanh đã phục hồi tinh thần quay lại nhìn nàng.

"Hoa Ngạc, đừng sợ a, Vương gia sẽ không làm gì người đâu, Vương gia rất yêu Vương Phi, nhất định sẽ chiếu cố tốt cho người."

Hoa Ngạc vừa nghe thấy, trong lòng cũng trấn định đi rất nhiều, đúng vậy, Vương gia rất yêu công chúa, nàng là người của công chúa, chắc hẳn sẽ không động đến bản thân mình, cho nên nàng không cần phải lo lắng gì cả.

Nghĩ tới đây nàng liền ngẩng đầu cười hì hì, còn cùng sử dụng một cái tay kéo tóc của Diệp linh: "Tỷ tỷ, ta muốn đi ngủ, ta muốn đi ngủ."

"Người a, cũng biết nghịch ngợm nữa."

Diệp linh bất đắc dĩ mở miệng, đoàn người động tác lưu loát tiêu sái đến bên ngoài Tuyền viện, thị vệ gác cửa liền cản đường đi của các nàng, lạnh mặt mở miệng: "Vương gia có lệnh, đêm đã khuya, ngày hôm nay đi về trước đi."

"Ách, " Diệp linh há mồm trợn mắt, Vương gia không phải là muốn gặp Hoa Ngạc sao? Tại sao bây giờ lại không gặp, nhưng mà đâu ai dám nói ra thắc mắc này, đành phải mang Hoa Ngạc trở lại, Hoa Ngạc không nhận được phải nắm chặt tay, sợ rằng Vương gia đã nghi ngờ rồi, xem ra sau này không thể cùng Nạp Lan gặp mặt nữa, mặc dù nàng sẽ rất nhớ hân, nhưng vì tốt cho hân, chỉ đành ít gặp mặt một chút,

Một phen tự suy trước nghĩ sau, nàng liền đi theo bọn họ trở về chỗ ở.

Ở trong Tuyền viện, sắc mặt Nam Cung Diệp lãnh chìm nhìn về đám người của Nguyệt Căn cùng Ngọc Lưu Thần .

"Chuyện gì xảy ra, ngay cả một người cũng không bắt được, thì còn chỗ dùng gì?"

Vừa rồi bọn họ đã phát hiện ra Nạp Lan Cửu, ai biết trong lúc truy đuổi theo hân, thì hân bỗng nhiên biến mất, không ngờ Nạp Lan Cửu đối với địa thế của kinh thành lại vô cùng quen thuộc, so với Nguyệt Căn không kém bao nhiêu, mà Ngọc Lưu Thần đối với An Giáng thành vẫn chưa quen thuộc, cho nên mới để cho người nọ đào thoát.

"Bẩm Vương gia, người nọ tựa hồ ẩn núp đâu đó ở kinh thành, cho nên thuộc hạ mới có thể mất đi dấu tích khi truy đuổi."

"Trong phạm vi nơi này à."

Ánh mắt Nam Cung Diệp tối lại, nếu như nói Nạp Lan Cửu ở trên đường phố này mà mất tích, chứng sau lưng của hân đang cất dấu một vị đại quan của Thiên Vận hoàng triều, đây quả thật là một phát hiện kinh người a, vậy người nọ là ai?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104

Bên trong thư phòng của Tuyển viện , mặt mũi của Nam Cung Diệp thì yên tĩnh như nước, nhưng quanh thân lại lạnh lẽo, nó lan toả đến cả đôi mắt và lông mày.

"Các người đem phạm vi thu nhỏ lại, sau này mật thiết lưu ý đường phố chung quanh đây, nếu như tra được tin tức của nam nhân này, thì chớ kinh động hắn, trở về đây bẩm báo."

"Dạ"

Hai người ở bên trong gian phòng đồng thời ôm quyền đáp.

Nam Cung Diệp lại nghĩ tới một chuyện khác: "Còn có Hoa Ngạc nữa, tại sao ngay cả một cái tiểu nha đầu các người cũng không giám thị được, trong chuyện này hoàn toàn là do các người khinh thường."

Giọng nói của Nam Cung Diệp rất bình thường, nhưng lại làm cho Nguyệt Cầm ở trong lòng run sợ, phịch một tiếng liền quỳ xuống đất : "Là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ cho Hoa Ngạc chỉ là một kẻ ngu, nên không có coi trọng chuyện này, chỉ tiện tay sai một người đi giám thị nàng, mới để xảy ra chuyện không may này."

"Bốn vương không hy vọng không có lần tiếp theo."

Nam Cung Diệp phát tay để cho những người bên trong phòng lui xuống, còn mình thì khẽ nhắm lại ánh mắt, hắn bỗng chợt chợt nhớ đến Lan Nhi, điều này làm cho gương mặt hắn bỗng nở một nụ cười làm tan chảy mọi

thứ, đợi thêm một thời gian ngắn nữa, hẳn sẽ xin phụ hoàng hạ chỉ ban hôn, khi đó bọn họ sẽ vĩnh viễn không chia lìa nữa, có lẽ phía trước sẽ có địch nhân, nhưng nếu bọn họ có thể cùng nhau liên thủ đối phó những người đó.

.....

Ngày mười bốn.

Cả An Giáng thành trở nên tấp nập, náo nhiệt dị thường.

Sứ thần đoàn của Lâm Phong quốc đã tới An Giáng thành, nên hai bên đường phố chi chít đầy người, thỉnh thoảng họ còn nghển cổ lên, muốn nhìn xem một chút người của Lâm Phong quốc hình dạng trông như thế nào, hơn nữa còn có lời đồn đãi xông nổi lên khắp nơi, là Lâm Phong quốc thái tử chẳng những lớn lên tuấn tú bức người, còn thông minh tuyệt đỉnh, cho nên mọi người mới cảm thấy hết sức rất hiếu kỳ.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng ẩn núp trong những người này, để nhìn một chút Lâm Phong quốc thái tử theo lời đồn của mọi người, có phải là Âu Dương Dật mà họ đã gặp ở Tiêu thanh hay không?

Hai bên đường phố ba bình một chốt, năm bình một trạm, mặc dù trên phố đông người, nhưng bố phòng chặt chẽ ngay cả giọt nước cũng không lọt, có thể thấy được Hạo Vân Đế rất xem nặng việc đoàn sứ thần đến thăm lần này, bỗng nhiên từ xa xa gần gần vang lên tiếng gió ngựa, người ở hai bên đường lúc này càng chen lấn chật chội, thậm chí còn nghe được có nhiều giọng nói.

"Tới, tới."

"Nghe nói Lâm Phong quốc thái tử lớn lên rất tuấn tú, hơn nữa lại hết sức thông minh."

Phượng Lan Dạ mơ hồ nghe được thanh âm của những người này, nên ngẩn đầu lên nhìn về phía đội ngũ đang đi tới.

Đi đầu chính là năm trăm binh tướng của Thiên Vận hoàng triều, và người chủ trì sự tiếp đón lần này là Thụy Vương Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ ngồi trên lưng ngựa, hiên ngang anh tuấn, không giống với lúc bình thường nội liễm trầm ổn, hôm nay quanh người hắn còn mang theo một loại khí phách ẩn nhẫn cùng phong phạm vương giả, đều này làm cho những người ở hai bên đường phố thỉnh thoảng phải nghiêng cổ lên nhìn, trong đó còn có tiếng nói thẹn thùng của nhiều nữ tử vang lên.

"Thụy Vương rất tuấn tú, nếu như hắn liếc mắt nhìn ta một cái thì tốt quá."

"Phi, người xứng đôi với Thụy Vương sao?"

Lời nói này làm cho người kia phải lú lờ, trong lúc nhất thời khắp nơi đều náo nhiệt, mà Phượng Lan Dạ đối với lời nói của những người này một chút cũng không có hứng thú, nàng chỉ muốn biết người đến đây có phải là Âu Dương Dật hay không? Nên nàng cũng nghiêng cổ nhón chân nhìn qua, chỉ thấy phía sau binh tướng Thiên Vận hoàng triều, là một đội binh tướng cưỡi ngựa cao lớn của Lâm Phong quốc, mỗi người đều mặt không chút thay đổi, những tiếng âm ỹ náo nhiệt trên đường phố tựa hồ chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ, đôi mắt của bọn họ nhìn thẳng, còn quanh thân thì lạnh lẽo, khôi giáp màu bạc ở dưới ánh mặt trời phản chiếu ra ánh sáng lạnh chói mắt, cánh tay thì cầm nhuễn kiếm bạc, cảnh giới nhìn chăm chú vào động tĩnh chung quanh.

Những người này? Nhất định là ngân y vệ trong tam đại kì binh.

Phượng Lan Dạ khẳng định suy đoán của mình, dòng khí quanh thân những người này khác hẳn với binh tướng tầm thường, hơn nữa còn mang theo sự lãnh khốc tàn bạo, nếu người nào chọc tới bọn họ, chỉ sợ sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ thì bỗng nhiên trên tay truyền đến một lực đạo, là Vụ Tiễn đang nắm tay nàng, thấp giọng thúc giục: "Mau nhìn, xem một chút có phải là hắc hay không?"

Chỉ thấy phía sau bình tường ngân giáp, một chiếc liễn xe hoa lệ dùng bốn con tuấn mã chạy song song kéo, tiếng vó ngựa vang lên cứng cáp mà có lực.

Trên liễn xe màu vàng hoa lệ, lụa mỏng được bao bọc chung quanh, ở mũi xe có khảm nạm một viên minh châu làm nó phát ra ánh sáng ngọc chói mắt, dưới ánh mặt trời càng thêm lờ lờ nhấp nháy, rèm lụa mỏng thả từ trên đỉnh xe xuống, để che đi bên trong lúc này mơ hồ lộ ra một người, ưu nhã lười nhác tựa vào một bên giường êm trong liễn xe, tùy ý nhìn mọi thứ ở phía ngoài.

Gió bỗng thổi bay lên rèm lụa mỏng, lộ ra khuôn mặt của hắc , ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ tuyệt luân, mỗi một góc cạnh trên gương mặt đều tà mị dị thường, tóc đen dài mượt như gấm dùng một kim quang buộc lên, sau đó phân tán ở trước ngực.

Có người không nhận được phải huyết sáo , có người thì thét chói tai.

Còn Phượng Lan Dạ thì lại ngây người, mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng nàng lại thấy rất rõ ràng, người này quả nhiên là Âu Dương Dật mà nàng đã gặp ở Tiêu thành.

Hơn nữa nam nhân kia còn nói thích nàng, thì ra hắc quả thật là Lâm Phong quốc thái tử.

Bỗng nhiên Vụ Tiễn kề tai nàng, nhỏ giọng nói thầm: "Lan Nhi, mau nhìn xem, Lâm Phong quốc thái tử tại sao lại cùng Tứ hoàng tử Sở Vương hồi kinh vậy."

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại nhìn sang, quả nhiên, phía sau liền xe của Âu Dương Dật, có một chiếc xe ngựa đi theo, bên trong xe ngựa này đại khái chắc là sứ thần của Lâm Phong quốc, phía sau cùng còn có một đội binh tướng, mà người dẫn đầu binh tướng lại là Sở Vương, Sở Vương diện hạ vẻ mặt hàm chứa nụ cười, trên ngũ quan cương nghị ôn nhuận ấm áp giống như ánh nắng, thỉnh thoảng còn khẽ gật đầu, đi cạnh nói chuyện cùng hẳn là Lục hoàng tử An vương, họ một đường theo đoàn xe phía trước hướng phía Hoàng Thành mà đi.

Không nghĩ tới Tứ hoàng tử Nam Cung Liệt lại hồi kinh, xem ra kinh thành này càng lúc càng náo nhiệt.

Khóe môi Phượng Lan Dạ vẽ ra nụ cười lạnh, nhưng mà trước mắt nàng lo lắng nhất chính là một chuyện khác, Âu Dương Dật đã tới An Giáng thành, có thể nhắc tới chuyện của nàng hay không, xem ra chuyện này nàng nhất định phải nói cho Diệp biết, để sớm chuẩn bị.

Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ xoay người thối lui về phía sau, cùng Vụ Tiễn rồi rút đi ra bên ngoài.

"Đình Đường, lập tức phân phó vạn Tinh, đưa tin đến Tề vương phủ, ta muốn gặp Tề vương."

"Dạ, tiểu thư."

Đình Đường lên tiếng trả lời rồi lui đi, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn theo dòng người đi ra ngoài, hai nàng nhanh chóng lên xe ngựa, trở về Tô phủ.

Trong xe ngựa, Vụ Tiễn mang vẻ mặt lo lắng nhìn Lan Dạ: "Âu Dương Dật kia chỉ sợ sẽ nhắc tới ngươi, đích thị là hẳn đã có chuẩn bị mà đến, nếu bắt ngươi đến Lâm Phong quốc để hai nước liên minh thì phải làm sao bây giờ? Hoàng thượng có thể đồng ý hay không đây?"

Lông mày Phượng Lan Dạ cau lại, khóe môi nở nụ cười lạnh: "Hắn đồng ý có ích lợi gì, ta sẽ không đồng ý."

Bên trong xe ngựa lâm vào yên tĩnh, chuyện này thật đúng là khó giải quyết, trước mắt chỉ có hy vọng duy nhất là Âu Dương Dật kia chỉ là đơn thuần đến để tiến hành việc hai nước ban giao, mà không phải có tính toán riêng khác.

Một đường trở về Tô phủ, sắc mặt Phượng Lan Dạ vẫn âm u, trong Tô phủ mấy hạ nhân đã sớm chuồn mất rồi, ai cũng không dám chọc vào vị Nhị tiểu thư này, Nhị tiểu thư tính tình bạo phát, so với lão gia phu nhân càng lợi hại hơn, khiến bọn họ mỗi người đều rất sợ hãi, cho nên phàm khi Nhị tiểu thư tức giận, toàn bộ quý phủ từ trên xuống dưới rất yên phận và tự giác.

Thước Dực Hiên, Vụ Tiễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Dạ đang buộc thật chặt, cũng có chút ít đau lòng.

"Không có chuyện gì, người đừng lo lắng, Tề vương cũng không phải là ngồi không, chẳng lẽ phải sợ tên kia sao, hai người các người tình chàng ý thiếp, hắn muốn gây đánh uyên ương thì cũng phải nhìn xem có đủ tư cách hay không?"

Lời Vụ Tiễn coi như đã nói trúng tim đen của Phượng Lan Dạ, thần sắc của nàng nhu hòa rất nhiều.

Đúng vậy a, phải nhớ dù muốn gây đánh uyên ương thì phải nhìn xem có đủ tư cách hay không? Bọn nàng mới không sợ hắn, hắn coi là thứ gì, nếu như dám chọc nàng, thì nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn có ngày yên ổn.

Nghĩ tới đây nàng liền thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt cũng buông lỏng: "Đúng, không cần phải lo lắng nữa, nếu như người ta căn chỉ đến thăm viếng thôi, thì hai chúng ta cứ xem hắn như ô long (quạ) là được."

"Đúng vậy."

Vụ Tiễn không nhận được liên gậy đầu, bất quá theo ý nghĩ của nàng, Âu Dương Dật chỉ sợ không phải là một Ô Long đơn giản như vậy, nàng thấy hắn cũng là người rất chân thành, bằng không mọi chuyện không phải quá trùng hợp hay sao? Chẳng qua tâm tình của Lan Nhi vừa khá lên, có lẽ nàng không nên chọc cho nàng ấy không vui nữa.

Hai người bắt đầu nói đến những đề tài khác, không còn nói về Âu Dương Dật nữa.

Trong cung, Hạo Vân Đế đang ở Chính Thái điện để tiếp kiến mấy tên sứ thần của Lâm Phong quốc.

Trong Chính Thái điện, trừ hoàng đế, còn có mấy vị trọng thần của Thiên Vận hoàng triều, họ cùng nhau nhìn về Lâm Phong quốc thái tử đang ở ngay giữa đại điện, thái tử đang mặc mình hoàng cẩm bào, quanh thân hắn cuồn phóng tà mị dị thường, trên ngũ quan thượng nhẹ nhuộm nụ cười, nhìn sơ cũng không phải là người khó chung đụng, vì vậy tất cả mọi người trong điện cũng buông lỏng đi rất nhiều.

Âu Dương Dật tiến lên một bước, ưu nhã mở miệng: "Tham kiến Hạo Vân Đế, bốn thái tử đại biểu Lâm Phong quốc, đưa lên tâm ý của phụ hoàng ta."

"Âu Dương thái tử có lòng rồi, người tới, ban thưởng ghế ngồi."

Trên ngũ quan luôn luôn trầm ổn của Hạo Vân Đế như ẩn như hiện làn gió êm dịu, nếu như có thể cùng Lâm Phong quốc kết liên minh vĩnh viễn thì quả là chuyện tốt, coi như hắn đã vì duệ Nhi làm một chuyện tốt cuối cùng, để khi hắn lên ngôi, trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không có bất cứ binh đao nào.

Âu Dương Dật xoay người ở vị trí phía trên cao ngồi xuống, đi theo hẳn đến còn mấy tên sứ thần cũng là trọng thần của Lâm Phong quốc, họ cung kính tiêu sái tiến lên hành lễ.

"Bọn thần ra mắt Hạo Vân Đế, Chúc Thiên Vận hoàng triều dân chúng giàu có và đông đúc, cả nước Thái Bình."

"Tốt, tốt."

Những lời này là người làm hoàng đế đều rất vui vẻ khi nghe được, ánh mắt của Hạo Vân Đế nhíu lại, sau đó liền vung tay lên: "Ban thưởng ghế ngồi."

Mấy tên sứ thần của Lâm Phong quốc cũng ngồi ở phía dưới của thái tử Âu Dương Dật, trên đại điện chỉ còn Tứ hoàng tử Sở Vương, cùng đám người Thụy Vương An Vương là còn đứng ở phụ cận, hẳn kính cẩn ngoan ngoãn mở miệng.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hạo Vân Đế vừa nhìn thấy Nam Cung Liệt, lông mày cơ hồ có chút giật mình, sau đó chậm rãi mở miệng: "Tất cả đứng lên đi, Tứ nhi tại sao lại cùng Dật thái tử hồi kinh vậy?"

Đám người của Nam Cung Liệt đứng dậy, còn chưa mở miệng nói thì Âu Dương Dật đã cướp trước một bước: "Chúng ta ở trên đường gặp nhau, dọc theo đường đi, có thể nói Sở Vương điện tận tâm bảo hộ, để cho bốn thái tử cảm thấy sâu sắc vinh hạnh."

Khóe môi Hạo Vân Đế vẽ ra ý cười, rồi phất tay: "Cùng ngồi xuống đi."

"Tạ ơn phụ hoàng, " ba người trên điện hạ phân ngồi ra ngồi vào một bên.

Đại diện an tĩnh lại, Âu Dương Dật liền vung tay lên, lập tức có người đem lễ vật mang tới, khi họ mở ra, lập tức có hương thơm xông vào mũi, cả điện giống như được tắm hương, mọi người đồng loạt nghển cổ lên nhìn, chỉ thấy bên trong một rương gỗ nhỏ đặt lá tam điệp thảo, mà cây cỏ kia trong ba phiến lá, lại có thêm một lá đỏ, toả ra hương thơm vị thường, khiến người người thấy tâm tình càng thư sướng, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Có đại thần không nhịn được dùng sức hít mũi mấy lần, tựa hồ như chưa đã ghiền vậy, đây chính là cơ hội tốt để thưởng thức a.

"Trường Sinh thảo của Lâm Phong quốc, kỳ phẩm của quý quốc."

Tô Thừa tướng một ngụm nói toạc ra, hẳn rồi cuộc vẫn là người đức cao vọng trọng, nên chỉ một lời đã nói ra lai lịch của vật này, tin đồn Trường Sinh thảo chính là quốc bảo của Lâm Phong quốc, loại cỏ này lúc ban đầu sinh trưởng trên vách đá cheo leo, sau đó thì bị cao thủ trồng hoa của Lâm Phong quốc mang về trồng trong ngự hoa viên, trải qua bao nhiêu năm thí nghiệm, mới được thành công, cỏ này chẳng những tuổi thọ thật dài, hơn nữa không khô không héo, còn tản mát ra mùi thơm ngát đặc biệt, trong mùi thơm này chứa đựng nhiều loại chất dinh dưỡng, người người thấy có thể kéo dài tuổi thọ, người luyện võ lại càng tăng thêm nội lực.

Đây chính là vật ngàn vàng khó mua a, không phải có tiền là có thể mua được, không ngờ lần này Dật thái tử tới, lại dâng lên quốc lễ quý trọng như vậy.

Chẳng những là Hạo Vân Đế, ngay cả chúng thần tử trong Chính thái điện cũng cảm thấy kinh ngạc, lần này sứ thần đoàn Lâm Phong quốc tới chơi, nếu phải tặng lễ, thì tặng quà bình thường một chút là được, nhưng họ lại tặng quốc bảo, điều này làm cho lòng người sinh bất an, giống như bọn họ đang có mưu đồ gì đó.

“Dật thái tử ra tay quý trọng như thế, thật làm cho trăm cảm thấy ngoài ý muốn.”

Hạo Vân Đế cũng không quanh co lòng vòng, mà gọn gàng dứt khoát mở miệng nói.

Theo lý thuyết Lâm Phong quốc cùng Thiên Vận hoàng triều bọn họ đều là đại quốc giống nhau, không cần thiết phải tặng đồ quý trọng như thế.

Âu Dương Dật nghe thấy thế liền chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Hạo Vân Đế ở trên cao “Bốn thái tử lần này tới Thiên Vận hoàng triều, thứ nhất là vì sự ban giao hữu nghị giữa hai nước, thứ hai, còn muốn từ trong tay Hạo Vân Đế đòi một người.”

“Đòi người?”

Tất cả mọi người trong điện đều ngây ngẩn cả người, không biết Dật thái tử này muốn đòi người nào? Mà có thể xứng đáng để điện hạ nói ra như thế, trong điện mọi ánh mắt cùng nhìn về phía hắn, Âu Dương Dật tà mị cười lên, sau đó nhìn về Hạo Vân Đế.

“Nhị tiểu thư Tô Thanh Nhã của nhà Binh Bộ Thị Lang.”

Một lời như sấm nổ bên tai, ở trong điện giống như nổi lên cột nước xoáy, không nghĩ tới Âu Dương thái tử lại nhìn trúng tiểu thư Tô Thanh Nhã của nhà Binh Bộ Thị Lang.

Trong điện lập tức nổi lên tiếng nghị luận, những đại thần ngồi cùng nhau, không nhịn được phải nói thầm, Tô nhị tiểu thư làm sao lại nổi tiếng như vậy nhỉ? Người nào cũng đều mơ tưởng cưới nàng ấy cả, mà họ đều là nhân vật quan trọng hết, đầu tiên là cùng Tề vương có lời đồn, hiện tại thì vị Âu Dương thái tử này lại chạy tới muốn kết hôn với nàng, còn đưa ra lễ vật Trường Sinh thảo, có thể thấy được hắn rất xem trọng nàng.

Ánh mắt của Hạo Vân Đế trở nên sâu u, thâm trầm như biển, nhìn Âu Dương Dật ở bên dưới, có thể cùng Lâm Phong quốc kết làm liên minh, là chuyện mà hẳn hi vọng từ đáy lòng, hơn nữa thân là người của Thiên Vận hoàng triều, phụ thân của Tô Thanh Nhã còn là Binh Bộ Thị Lang, nếu như mình sắc phong nàng làm Quận chúa, đi đến Lâm Phong quốc hòa thân, vậy thì Thiên Vận cùng Lâm Phong sẽ vĩnh kết hữu hảo liên minh.

Chẳng qua Hạo Vân Đế biết, giữa Tô Thanh Nhã cùng Diệp Nhi đã nổi lên quan hệ, bây giờ còn không biết tâm trạng của Diệp Nhi như thế nào, nếu như mình mạo muội ban hôn, chỉ sợ sẽ chọc giận hẳn, đến lúc đó chuyện gì hẳn cũng đều có thể làm ra được.

Năng lực của Diệp Nhi hẳn đã từng bước thấy rõ, nếu làm hẳn giận dữ, e là Lâm Phong quốc thái tử ở Thiên Vận hoàng triều sẽ gặp chuyện không may.

Ngồi ở trên cao Hạo Vân Đế lâm vào thế khó xử, trong điện nhất thời không có tiếng vang, Âu Dương Dật híp lại đôi mắt quét về phía người ở trên cao, sau đó chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt nở ra nụ cười, hẳn không vội, hẳn có đủ kiên nhẫn chờ bọn họ trả lời.

Tô Thanh Nhã, tiểu nha đầu người, dám can đảm cự tuyệt ta, ta đã quay trở lại rồi.

Ở một bên khác đại điện, khuôn mặt của Thụy Vương Nam Cung Duệ đầy sầu lo, Âu Dương thái tử sao lại chọn trúng Nhị tiểu thư của Tô phủ vậy, chuyện này thật đúng là phiền toái, hẳn biết Thất hoàng đệ rất vừa ý Tô nhị tiểu thư, nếu như phụ hoàng mạo muội ban hôn, chỉ sợ Thất hoàng đệ sẽ không thừa nhận, nhưng nếu không gả thì Lâm Phong quốc thái tử sẽ gây khó khăn cho phụ hoàng, nghĩ kỹ lại ngay cả quốc bảo Trường Sinh thảo hẳn cũng lấy ra rồi, có thể thấy được hẳn coi trọng Tô Thanh Nhã đến cỡ nào.

Đang lúc mọi người ở trong điện tâm tình phức tạp, thì Hạo Vân Đế ngồi ở trên cao đã mở miệng.

“Nếu Âu Dương thái tử vừa ý nữ nhi của Tô Thị Lang, trẫm phải hỏi ý kiến của Tô Thị Lang trước, Âu Dương thái tử một đường xe ngựa mệt nhọc, hay là đi dịch cung nghỉ ngơi trước, chuyện này sau đó hãy bàn tiếp có được không?”

Âu Dương Dật cũng không phải muốn làm khó khăn Hạo Vân Đế, vì bản thân đột nhiên đưa ra lời đề nghị này, tất nhiên phải cho người ta thời gian, nghĩ thế nên hắn liền đứng dậy ôm quyền.

“Dạ, làm phiền Hạo Vân Đế rồi, nếu như hai nước có thể kết làm thông gia, ta nghĩ đây là phương pháp liên minh tốt nhất.”

Hắn vốn nói không sai, nhưng mà người hắn nói hết lần này tới lần khác lại là Tô Thanh Nhã, nếu người hắn muốn là nữ nhi Văn tường của Hạo Vân Đế, thì Hạo Vân Đế cũng nguyện ý, chẳng qua.....

Sắc mặt Hạo Vân Đế có chút âm u. Nhưng cũng không nói gì, lập tức quay đầu phân phó Thụy Vương Nam Cung Duệ: “Lập tức dẫn Âu Dương thái tử đi dịch cung, nhất định phải chiêu đãi tốt thái tử.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Quân đồng thời đứng dậy, trầm ổn chào hỏi Âu Dương Dật, sau đó đi ra phía ngoài đại điện trước, đoàn người nhanh chóng rời đi Chính Thái điện.

Mà trong Chính Thái điện, sau khi đám người của Âu Dương Dật rời đi, liền bao phủ bầu không khí yên lặng chết chóc, Hạo Vân Đế nhìn về phía thần tử ở hai bên, chậm rãi mở miệng.

“Các vị ái khanh thấy chuyện này thế nào?”

Tô Thừa tướng lập tức đứng lên, ôm quyền hồi bẩm: “Hoàng thượng, nếu Âu Dương thái tử nguyện ý cùng ta vĩnh kết đồng minh là một chuyện tốt, hoàng thượng có thể tứ phong Tô Thanh Nhã làm Thạc Quận chúa, gả đến Lâm Phong quốc, như vậy mới là thượng sách.”

Tiếng nói của Tô Thừa tướng vừa dứt, mấy tên đại quan của triều đình ở bên người, đều rối rít gật đầu.

Nếu như có thể cùng Lâm Phong quốc kết làm quốc gia hữu hảo, đó là phúc khí của Thiên Vận hoàng triều, tương lai có mấy chục năm đều không cần lo lắng vấn đề Lâm Phong quốc, nói không chừng hai nước sau khi liên minh, ngược lại còn có lợi cho dân sự và chiến sự.

Hạo Vân Đế sao lại không biết đạo lý này, nhưng bây giờ Diệp Nhi thật giống như rất thích Tô Thanh Nhã, nếu như là người trong lòng của nhi tử, mà mình lại đem người này đưa ra ngoài, hẳn còn thừa nhận mình sao?

Trong lúc nhất thời cả điện đều yên lặng, vẻ mặt của Hạo Vân Đế đầy sầu khổ, trực tiếp phát tay để mọi người lui xuống.

“Đều lui xuống đi.”

“Hoàng thượng?”

Tô Thừa tướng sao lại không biết Hạo Vân Đế khó xử chuyện gì, đó là bởi vì Tề vương đã thích vị Tô nhị tiểu thư kia? Tề vương dù thế nào, cũng có thể so sánh cùng quốc gia sao? Có thể so sánh cùng dân chúng sao? Trong đại điện triều thần còn muốn nói thêm nữa, bất quá vừa nhìn thấy sắc mặt hoàng thượng âm ngao khó coi, nên đâu còn dám nói gì, lập tức chậm rãi cáo an: “Bọn thần cáo lui.”

Mọi người đều lui ra ngoài, còn lại Hạo Vân Đế khẽ nheo ánh mắt nghĩ tới đối sách, Âu Dương thái tử này làm sao lại nhìn trúng Tô Thanh Nhã chứ? Tuy nói nha đầu kia lớn lên rất đẹp, nhưng cả Thiên Vận hoàng triều

mỹ nhân còn nhiều, rất nhiều, đừng nói là một, chính là hai ba, mình cũng có thể ban cho hần.

.....

Đêm lạnh như nước, ánh trăng sáng rực rỡ, gió đêm nhẹ thổi qua hoa cỏ xanh non tạo nên những đợt sóng thanh âm lồng lộng.

Tô phủ – bên trong Thuộc Dực Hiên, Nam Cung Diệp một thân màu trắng cẩm bào đập lên ánh trăng từ bên ngoài đi tới, da thịt của hần dưới ánh sáng mịn màng như tuyết, con người vừa thâm thúy như biển, vừa đen nhánh như ánh sao lúc nửa đêm, sáng trong mà thần bí, cánh môi màu hồng khê nhếch, nở ra nụ cười làm điên đảo chúng sanh, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái liền bị hấp dẫn ở trong phong tư tuyệt mỹ của hần.

Hần ưu nhã đi tới bên trong gian phòng của Phượng Lan Dạ, nha đầu này ngày thường mà thấy hần là vui vẻ ra mặt, sao lúc này trên dung nhan mềm mại lại bố trí sương lạnh nhè nhẹ, con người thì lại càng âm trầm vô cùng, cước bộ dưới chân của hần không khỏi trở nên nhẹ nhàng, một bước đi qua, liền ôm lấy thân thể kia vào lòng, ngồi vào trên giường êm, ân cần hỏi thăm.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Phượng Lan Dạ ngẩn đầu nhìn hần, sau đó liền vươn ra một đôi tay nhỏ bé như dương chi bạch ngọc ôm lấy cổ của hần, nàng cúi đầu thở dài một hơi, rồi mở miệng.

“Người biết sứ thần đoàn của Lâm Phong quốc hôm nay đã tới Thiên Vận hoàng triều rồi không?”

Ánh mắt của Nam Cung Diệp chợt lóe lên một cái, sau đó hiện lên từng đợt sóng lăn tăn, hần chậm rãi mở miệng.

“Sao vậy? Sứ thần đoàn của Lâm Phong quốc tới chơi, đã chọn tới Lan Nhi rồi sao?”

Dưới tay hắc lực đạo đã tăng thêm, ôm chặt lấy Phượng Lan Dạ, nàng liền cúi người nhìn sang nơi khác, hắc không ngần ngại, không chút khách khí hôn một nụ hôn lên môi của nàng, mùi thơm mát lạnh lây dính ở trên cánh môi, và một ánh mắt thâm thúy cứ nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, hắc muốn nhìn xem nàng vì cái gì mà lại bất an như thế.

Phượng Lan Dạ hiếm khi hôn trả lại Nam Cung Diệp, nàng đang nghĩ xem phải dùng lời nói thế nào để nói ra chuyện này, nhưng mà nàng thật nghĩ không ra, nếu như hắc biết chuyện của Âu Dương Dật không biết sẽ phản ứng gì nữa.

Nam Cung Diệp rất hiểu thói quen của Phượng Lan Dạ, nhìn động tác lần này của nàng, liền biết đã xảy ra chuyện gì đó.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

“Thái tử của Lâm Phong quốc, từng cùng ta quen biết ở Tiêu thành, hắc yêu thích ta, ta sợ.”

Phượng Lan Dạ càng nói đến cuối thì giọng càng nhỏ, đầu rũ xuống trước ngực, không dám ngẩng lên nhìn ánh mắt của Nam Cung Diệp, sợ sẽ thấy hắc tức giận, nhưng thật lâu sau nàng chỉ nghe được tiếng thở phì phò, trong nháy mắt khắp phòng ngủ đều bao phủ lãnh khí, so sánh với khí trời vào đông băng lãnh thì còn lạnh hơn mấy phần, mà thân thể của nàng đột nhiên bị lật lại một cái, thanh âm bành bạch liền vang lên.

Nàng bị đánh, bị đánh vào hông.

Phượng Lan Dạ ngờ ngẩn, thật lâu mới kịp phản ứng, lỗ mũi khẽ thút thích, miệng thì mím chặt, một tiếng kêu cũng không thoát ra khỏi cổ họng.

Nàng biết hẳn đang giận, rất tức giận, chỉ cần hẳn hết giận một chút, muốn đánh thì cứ đánh đi.

Bất quá Nam Cung Diệp chỉ đánh nàng hai ba cái thì dừng tay rồi, hơn nữa xuống tay lại không nặng, bỗng nhiên thân thể của nàng lại bị kéo vào trong ngực của hẳn, còn nghe được hẳn bất mãn trách cứ: “Cũng biết sẽ làm cho ta đau lòng sao, nàng a, thật là một người làm cho ta không thể yên lòng mà.”

Nói xong hẳn cúi đầu xuống, dùng sức cắn lấy cánh môi của Phượng Lan Dạ, lần này thì hẳn dùng sức, nên Phượng Lan Dạ thấy trên môi có một trận đau, nàng còn chưa kịp phản ứng, thì thanh âm bá đạo của Nam Cung Diệp lại vang lên.

“Lâm Phong quốc thái tử là cái thứ gì, lại dám vọng tưởng cưới nàng, hẳn năm mơ đi, Bốn vương muốn lập tức tiến cung, để cho phụ hoàng đem người gả cho Bốn vương, nhìn xem hẳn làm thế nào?”

Tiếng nói vừa rơi xuống, thân thể hẳn liền đứng lên, buông Phượng Lan Dạ ra, cả người giống như gió lốc sau đó mất đi bóng dáng, đợi đến khi Phượng Lan Dạ vọt ra tới ngoài, thì đâu còn thấy bóng của Nam Cung Diệp, chỉ đành phải gọi Thiên Bột Thần từ chỗ tối đi ra.

“Lập tức tiến cung bảo vệ Tề vương, không cho phép bất luận kẻ nào làm hẳn bị thương.”

Nàng không biết hoàng thượng tính toán những gì, tuy nói hẳn bây giờ đối với Nam Cung Diệp rất áy náy, nhưng so với quốc gia, nàng không biết Nam Cung Diệp chiếm được mấy phần, cho nên vẫn phải cẩn thận mới tốt, Thiên Bột Thần nghe xong mệnh lệnh của nàng, liền lập tức lĩnh mệnh đi ngay.

Bên trong gian phòng, Phượng Lan vẫn dạo bước qua lại lo âu, không biết tối nay sẽ phát sinh chuyện gì nữa?

Hoàng cung, Gia Khánh điện, bên trong tràn ngập đủ các loại màu sắc, ánh sáng lần lượt thay đổi, mọi người đang ca múa mừng cảnh thái bình.

Hạo Vân Đế đang ngồi ở trên cao, còn hai bên là hậu phi trong cung, bên dưới tay là khách quý của bữa tiệc Lâm Phong quốc thái tử đang ngồi, theo thứ tự từ trên xuống chính là sứ thần của Lâm Phong quốc, mặt khác đi theo bên cạnh họ là Thụy Vương An Vương của Thiên Vận hoàng triều, và mấy tên đại thần, thỉnh thoảng cũng có người giơ chén nhỏ lên cao, hăng giọng vui mừng nói chuyện.

Hạo Vân Đế quét mắt nhìn bên dưới, một đôi mắt thâm trầm thật giống như ao đầm sâu không lường được, lúc này hắn đang nhìn chăm chú vào tình cảnh trong đại điện.

Trên mặt thảm đỏ thẫm, cung đình vũ cơ đang vừa múa vừa hát, nhanh nhẹn như cánh bướm, thỉnh thoảng còn xoay tròn bay múa, mang đến một sự hợp phối với thanh âm.

Thái tử Âu Dương Dật quanh thân lười biếng, tựa lưng vào ghế ngồi, cả đêm hắn ăn rất ít, thỉnh thoảng còn nở nụ cười, làm cho người ta nhìn không ra trong lòng hắn suy nghĩ gì, lại không thấy hắn hỏi Hạo Vân Đế về chuyện hai nước thông gia, cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Điều này khiến hắn vừa vặn để lộ ra một loại thâm trầm mịt mờ, Hạo Vân Đế dễ dàng liền biết người trước mắt không phải là tên Hoàng Mao tiểu tử, mà là người có tâm cơ rất sâu, lần này hai nước giao hảo, mình cần phải cực kỳ thận trọng.

Trên yến tiệc khuya hôm nay, thì Binh Bộ Thị Lang Tô Diễn, vốn là nhị phẩm quan viên, không hẳn phải ở nơi đây để tham gia những trường hợp này, nhưng bởi vì Lâm Phong quốc thái tử nhắc tới Nhị tiểu thư của Tô phủ, cho nên hoàng thượng hạ chỉ, để cho Tô Diễn tham gia yến tiệc.

Nhưng mà Lâm Phong quốc thái tử từ đầu tới cuối, cũng không có cùng Tô Diễn thân cận, phảng phất hẳn làm như không nhận ra vậy, điều này cũng khiến cho Hạo Vân Đế không tìm ra bất kỳ chủ đề gì để nói.

Trong lúc nhất thời mọi người chỉ để ý thưởng thức ca múa, ăn uống, toàn bộ không đề cập tới bất kỳ vấn đề quốc sự hay chuyện thông gia giữa hai nước.

Mắt thấy bữa tiệc sắp đến hồi kết thúc, Hạo Vân Đế cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Âu Dương thái tử không đề cập tới chuyện thông gia, đợi khi xong tiệc hẳn hỏi thăm Diệp Nhi một chút, xem Diệp Nhi đối với tiểu thư Tô phủ có ý hay không, nếu như không có, thì mình sẽ phong Tô nhị tiểu thư làm Thạc Quận chúa, để hai nước thông gia, đây cũng là một chuyện tốt.

Hạo Vân Đế đang suy nghĩ, thì nghe ngoài cửa Gia Khánh điện vang lên thanh âm thất kinh của thái giám.

“Vương gia, Vương gia, xin cho nô tài bẩm báo một tiếng, xin cho nô tài bẩm báo một tiếng.”

Chỉ thấy ngoài cửa đại điện, một người thật nhanh tiêu sái đi vào, bên người còn có mấy tên thái giám đi theo, cùng nhau tràn vào Gia Khánh điện, Hạo Vân Đế khẽ nheo lại ánh mắt, đáy mắt hiện lên vẻ không vui, còn có chút bất đắc dĩ, người tới trừ Thất hoàng tử Nam Cung Diệp, thì căn bản không có người thứ hai.

Trên đại điện quan cảnh lần lượt thay đổi, tất cả mọi người đều ngừng lại, vũ cơ khiêu vũ, thần tử đang uống rượu, thái giám cung nữ cũng đều dừng lại, trong lúc nhất thời không gian yên tĩnh không tiếng động, ánh mắt của mọi người cùng nhìn về người đột ngột xông vào, Tề vương Nam Cung Diệp.

Chỉ thấy hần mặc một bộ bạch y phiêu dật như tiên, đang đứng ngạo nghễ ở trên đại điện, mái tóc đen như mực thì trút xuống vai, còn quanh thân lại lãnh ngạo quý phái, hần quét mắt một vòng nhìn khắp đại điện, nhưng thật ra hần cũng không phải nhìn những người trong điện, mà tầm mắt chủ yếu rơi vào trên người vị khách quý trong bữa tiệc - Âu Dương Dật, bỗng nhiên khoe môi hần nhếch lên nụ cười lạnh, vừa tươi đẹp như dòng sông, vừa mang theo sát khí.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Nam Cung Diệp mở miệng nói, sắc mặt của Hạo Vân Đế thoáng trầm xuống, dù có không vui hần cũng không có cách nào phát tát, huống chi còn ở trước mặt của người Lâm Phong quốc, Diệp nhi vừa làm mất đi nghi lễ, nếu còn nói thêm cái gì nữa, chẳng phải để cho người ta có cơ hội chế giễu sao? Hạo Vân Đế bất đắc dĩ đành mở miệng: "Đứng lên đi, ban thưởng ghế ngồi."

Trong lòng của Hạo Vân Đế cũng mơ hồ đoán ra một chút, chẳng lẽ Diệp Nhi đã biết chuyện Lâm Phong quốc thái tử tới là muốn thông gia sao? Cho nên tên này mới có xông vào bữa tiệc như thế, vì dựa theo cá tính trầm ổn lãnh tĩnh của Diệp Nhi, sẽ không đến nỗi làm ra chuyện này, Hạo Vân Đế càng nghĩ càng cảm thấy tên này xuất hiện là vì chuyện này, nên không khỏi có chút nóng lòng, vì hần không hy vọng ở trong đại điện mà nổi lên xung đột cùng Lâm Phong quốc thái tử.

Hạo Vân Đế đang suy nghĩ, thì ngay giữa đại điện Nam Cung Diệp đã chậm rãi đứng dậy, nhưng cũng không có ngồi xuống, hần vẫn đứng ở trong đại điện như cũ, vì hần không ngồi xuống nên người khác cũng không thể uống rượu dùng bữa tiếp, trong điện vẫn yên tĩnh không tiếng động như cũ, tất cả mọi người đều nhìn vào vị Tề vương điện hạ này, muốn xem rốt cuộc hần định làm cái gì, mấy lão thần của Thiên Vận hoàng triều, giờ phút này sắc mặt hơi khó xem, thở phì phì nhìn chăm chăm bóng lưng của Tề vương.

Nam Cung Diệp mới không thèm để ý tới bất luận kẻ nào, vẻ mặt lạnh nhạt, trầm giọng mở miệng.

"Nhi thần đến Gia Khánh điện, là có một chuyện muốn bẩm báo với phụ hoàng, nhi thần muốn nạp Nhị tiểu thư Tô Thanh Nhã của nhà Binh Bộ Thị Lang làm phi, xin phụ hoàng thành toàn."

Hắn vừa nói xong, cả điện trong nháy mắt yên lặng như chỗ không người, ngay cả không khí cũng thoát chốc lạnh lẽo hẳn đi, Âu Dương Dật vẫn tùy ý lười biếng dựa vào ghế ngồi bỗng nhiên giật mình, con người như đá ngằm quét về phía Tề vương Nam Cung Diệp, khóe môi nở nụ cười mê ly, chẳng lẽ người trong lòng Thanh Nhã chính là vị Tề vương điện hạ này, quả nhiên là một đối thủ có thực lực, tốt, hắn thích nhất loại đối thủ có năng lực này.

Âu Dương Dật nghĩ thế nên không nóng lòng, chỉ ngược mắt thản nhiên nhìn về Hạo Vân Đế, nếu nói về hôn sự, thì hắn là người mở miệng trước, cho dù Hạo Vân Đế có lòng thiên vị nhi tử, vậy thì cũng phải nhìn xem hắn có đồng ý hay không. Nghĩ đến đây ánh mắt của đột nhiên trầm xuống, rồi hiện lên sát khí, tràn ngập quanh người.

Trong đại điện, giống như có hai con người cường thế khí phách đang chống lại nhau.

Hai đôi mắt như phủ đầy gió lạnh mưa sa, còn phát ra sấm sét vang dội, bùm bùm đấu nhau, những người bên cạnh này, ai cũng không dám nói nhiều, họ hết nhìn sang cái này rồi nhìn sang cái kia, hai nam nhân này đều là nhân trung long phượng, lại đồng thời cùng nhau coi trọng Tô nhị tiểu thư kia, nàng ta đến tột cùng có chỗ nào hơn người, không phải chỉ là một nữ tử khuê các thôi sao?

Mọi người đang cùng nhau suy đoán, thì cuộc chiến đấu bằng ánh mắt của Tề vương Nam Cung Diệp cùng Âu Dương thái tử đã kết thúc, Nam

Cung Diệp thu hồi tầm mắt nhìn về Hạo Vân Đế.

"Phụ hoàng, nhi thần yêu cầu phụ hoàng tứ hôn."

Hạo Vân Đế nhìn về Âu Dương thái tử, chậm rãi mở miệng: "Âu Dương thái tử, người nhìn xem chuyện này?"

Âu Dương Dật dời mắt nhìn về phía Hạo Vân Đế, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Nếu như bốn thái tử nhớ được không lầm, thì đám cưới với Nhị tiểu thư của Tô phủ là do bản thái tử nói trước, chuyện này có phải có chút thiên vị hay không, hơn nữa chuyện hai nước thông gia là đại kế dân sinh, chẳng lẽ Hạo Vân Đế không sợ người trong thiên hạ nhạo báng, vì một nữ nhân mà phải dồn dân chúng của hai nước vào cảnh nước sôi lửa bỏng?"

Lời vừa nói ra, mọi người trong cả điện đều biến sắc, lời nói của Âu Dương thái tử hàm chứa rất rõ ràng a, nếu như Tô nhị tiểu thư không gả, vậy thì Lâm Phong quốc bọn họ sẽ không cùng Thiên Vận hoàng triều giao hảo, đến lúc đó, hai nước sẽ lâm vào chiến tranh, dân chúng tự nhiên sẽ lầm than.

Tiếng nói của Âu Dương Dật vừa dứt, thì sứ thần đi theo bên người hần liền đứng lên, nhìn về Hạo Vân Đế hành lễ, rồi chậm rãi mở miệng.

"Lần này thái tử chúng ta đến Thiên Vận hoàng triều, là do hoàng thượng của ta ký thác kỳ vọng, hi vọng hai nước vĩnh kết hữu hảo, còn dâng lên Trường Sinh thảo, nên hi vọng Hạo Vân Đế hiểu thành ý của chúng ta."

Thái tử từ trước cho tới nay rất là bất quy tắc, mãi vẫn không chịu nạp phi, nên hoàng đế Lâm Phong quốc rất nhức đầu, nhưng mà hết lần này tới lần khác hần lại thông minh tuyệt đỉnh, trong tay còn có kì binh ngân y vệ, là đệ nhất nhân của Lâm Phong quốc, nên hiếm thấy lần này hần muốn nạp phi, vì vậy lão hoàng đế của Lâm Phong quốc bất kể hần nói yêu cầu gì cũng đáp ứng, ngay cả quốc phẩm Trường Sinh thảo cũng hiến ra ngoài, có

thể thấy bọn họ rất khẩn cấp muốn cưới vị Tô nhị tiểu thư này, bằng không, lại không biết phải đợi bao nhiêu ngày nữa thái tử mới chịu nạp phi.

Sứ thần của Lâm Phong quốc cũng đều là mấy trọng thần, lúc này tất cả mọi người đều đứng lên, biểu lộ rõ ý nguyện của hoàng thượng nhà mình .

Mà người của Thiên Vận hoàng triều, khi nhìn về phía Thất hoàng tử Tề vương, trong mắt họ chỉ có trách cứ, Tề vương cũng thiệt là, không có chuyện gì đi thích Tô nhị tiểu thư kia làm gì, Thiên Vận hoàng triều này lớn như thế người nào không thích, hết lần này tới lần khác lại muốn cùng Âu Dương thái tử tranh giành nữ nhân, đây chính là đại sự giữa hai nước, làm sao có thể mang nhi nữ tình trường vào đây?

Tô Thừa tướng lúc này đã đứng lên, hần nhìn về Tề vương Nam Cung Diệp, nói lời tâm huyết.

"Tề vương điện hạ, đây chính là đại sự của hai nước, xin Tề vương điện hạ hãy nghĩ lại."

Tô Thừa tướng vừa dứt lời, thì bên cạnh có mấy vị tất cả trọng thần của Thiên Vận hoàng triều đều đứng lên, trầm giọng phụ họa: "Xin Tề vương điện hạ nghĩ lại."

Nam Cung Diệp nheo lại ánh mắt, một đôi mắt phượng cuồng phóng nhú lại, tinh quang bắn ra, sắc bén như lưỡi đao đâm vào đám người của Tô Thừa tướng, mà khóe môi của hần thì vẽ ra nụ cười lạnh lùng, khi nhìn đám người của tô Thừa tướng thì giận dữ quát.

"Cả một đám hỗn trướng, Thiên Vận hoàng triều của chúng ta lúc nào cần tới chuyện thông gia để giữ vững giang sơn, xem ra đám người vô liêm sỉ các người cũng nên trở về nhà của mình rồi, còn ở đây làm cái gì, nâng cao chí khí của người ta mà diệt đi uy phong của mình, người như thế không có cũng được."

Lúc này bị Nam Cung Diệp một phen lên án mạnh mẽ, Tô Thừa tướng cùng mấy trọng thần trong triều, gương mặt thoáng cái đỏ ngầu, giận đến thân thể phát run, một câu cũng nói không nên lời.

Mà Nam Cung Diệp mắng xong những lão thần, liền quay đầu nhìn về Hạo Vân Đế đang ngồi trên cao.

"Nhi thần xin phụ hoàng ban hôn."

Bất kể ai muốn cùng hãn đoạt Lan Nhi, điều là nằm mơ, khuôn mặt Nam Cung Diệp âm u, trong đôi mắt đen thui nổi lên gợn sóng u nhã, cùng một thân ngạo nghễ, lạnh lẽo nhìn mọi người trong đại điện.

Hạo Vân Đế thấy thế vừa nhức đầu vừa phiền não, chuyện trước mắt không biết phải giải quyết như thế nào, bất kể là đắc tội với bên nào thì cũng không phải là mong muốn trong lòng hãn, cuối cùng hãn đem mâu quang khê dờ, quét về phía chỗ ngồi của Binh Bộ Thị Lang Tô Diễn ở vị trí sau cùng của đại điện.

"Tô ái khanh, người muốn để cho Tô nhị tiểu thư đi đến Lâm Phong hoà thân, hay là gả cho Tề vương điện hạ làm phi?"

Trên đại điện phát sinh hết thảy mọi chuyện, Tô Diễn đã sớm rõ như lòng bàn tay, hơn nữa nữ nhi là ai hãn cũng đã biết, làm sao có thể để cho nàng gả đến Lâm Phong quốc, cho nên Tô Diễn lập tức bước ra khỏi hàng quỳ giữa đại điện, trầm giọng mở miệng.

"Xin hoàng thượng để tiểu nữ gả cho Tề vương làm phi, hạ quan tuổi đã cao, không muốn tiểu nữ phải đi đến Lâm Phong quốc."

Lời vừa nói ra, mọi người trong điện đều nhìn sang, lúc này Hạo Vân Đế nhìn Âu Dương Dật nói.

"Hôn sự của nữ nhi vẫn làm theo lệnh của cha mẹ, Âu Dương thái tử có thể thấy rõ rồi đấy?"

Đây cũng không phải là lỗi của hã, Tô gia người ta không muốn để cho nữ nhi đến nước khác, dù cho hã là một hoàng đế cũng không thể bắt buộc người khác, dĩ nhiên trong chuyện này hã cũng có lòng kiêng dè, nếu không phải nữ tử thích nàng, thì hã đã sớm hạ chỉ rồi, làm gì có chuyện hỏi người khác.

Âu Dương Dật nhìn tình huống trong điện, sau đó từ từ phất tay đứng lên, quét mắt về phía Hạo Vân Đế.

"Xem ra Hạo Vân Đế đã có chuẩn bị cùng Lâm Phong quốc đối địch rồi, bất quá bốn thái tử muốn hỏi một câu."

Hã nói xong liền xoay người nhìn về phía Nam Cung Diệp, hiển nhiên câu hỏi kia là hỏi Nam Cung Diệp, mâu quang của Nam Cung Diệp nhìn thẳng vào hã, nó còn mang theo dòng khí lạnh lẽo, dám cùng ta tranh đoạt Lan Nhi, ta thật hận không được lập tức đem tên này băm thây vạn đoạn, tưởng mình là Lâm Phong quốc thái tử thì rất giỏi sao? Năm mơ, Thiên Vận hoàng triều của bọn họ không sợ Lâm Phong quốc.

Ngồi ở trên cao Hạo Vân Đế nghe được lời nói của Âu Dương Dật, trong lòng mặc dù rất thất vọng, và cũng có chút đả kích, nhưng vì giải gút mắt trong lòng Diệp Nhi, hã cũng nhận, hơn nữa hai nhà đánh nhau, ai thắng ai thua còn không biết được đâu.

Trong đại điện, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào hai con người xuất chúng chói sáng minh châu đang đứng kia, quả nhiên là hai đóa hoa tuyệt thế, đều đồng dạng là tuyệt sắc, một người lạnh lùng như Băng, như sương, làm người ta không tự chủ mà duy trì khoảng cách ba thước, còn một người thì tà mị khinh cuồng, từ đầu tới đuôi đều nở nụ cười đối với mọi người, nhưng ở trong đáy mắt lại chiếu từng tia sáng ngoan lệ tàn bạo.

Âu Dương Dật đi tới trước mặt Nam Cung Diệp, rồi chậm rãi gần từng chữ mở miệng.

"Có lẽ hai nước xảy ra chiến tranh, ta và người cũng không có gì quan trọng lắm, nhưng đừng quên là ai đã khiến cho hai nước khai chiến, đến lúc đó trong mắt của người trong thiên hạ, Nhị tiểu thư Tô Thanh Nhã của Tô phủ chính là hồng nhan hoạ thuỷ, trọn đời của nàng không thể ra khỏi cửa, và cũng sẽ bị người người nguyên rủa, chỉ nước miếng thôi cũng đủ để nàng chết đuối, nếu như người yêu nàng, sao có thể nhẫn tâm để nàng bị chỉ trích như thế?"

Trong điện, lúc này sắc mặt mọi người đều thay đổi, trong đó nhiều nhất chính là Nam Cung Diệp, tiếp theo là Tô Diễm.

Trong nội tâm của mọi người chỉ có có một ý niệm, Âu Dương Dật quả nhiên đủ thông minh, đủ ngoan độc, hơn nữa lời nói của hắn một chút cũng không sai, có lẽ hai nước khai chiến, những kẻ như bọn họ không bị sao cả, chỉ bất quá là đánh giặc thôi, bất kể ai thắng ai thua, bọn họ cũng có bị thiệt thòi gì, nhưng những dân chúng bị chiến hỏa liên lụy, chỉ sợ sẽ nguyên rủa Tô Thanh Nhã, cuối cùng nàng sẽ trở thành hồng nhan hoạ thuỷ trong miệng của mọi người, vĩnh viễn phải sống chịu đựng vào miệng lưỡi của người khác

"Người, thật quá âm hiểm, như vậy, người càng không xứng với cưới nàng."

Nam Cung Diệp khinh thường nói, nghe được lời nói âm độc của Âu Dương Dật, sắc mặt của hắn âm ngao khó coi, hai tay nắm chặt thành quyền, các ngón tay cũng trắng bệch ra, một kẻ không chừa bất cứ thủ đoạn nào để tranh đoạt, căn bản không xứng với nói Lan Nhi, đừng nói đến việc cưới nàng.

Hắn cho dù phụ hết người trong thiên hạ, cũng sẽ không để người nam nhân này toại nguyện, càng sẽ không để Lan Nhi gả cho hắn, nhưng mà vừa nghĩ tới lúc hai nước khai chiến, trên lưng của Lan Nhi phải mang nợ danh, tim hắn liền như bị đao cắt, đôi mắt màu đen lại càng đầy trời u ám, đôi môi nhếch lên nhưng một chữ cũng nói không ra lời.

Trong lúc nhất thời cả điện một chút thanh âm cũng không có.

Thụy Vương Nam Cung Duệ thấy sắc mặt của Thất hoàng đệ khó coi, liền biết trong lòng hắn đang khó chịu, nên từ từ đứng lên, cất bước đi ra ngoài rồi bình tĩnh hỏi: "Âu Dương thái tử nói như thế không phải là làm khó người khác sao? Nếu Tô Thanh Nhã không nguyện ý đi Lâm Phong quốc hoà thân, chẳng lẽ chúng ta phải mạnh mẽ bức ép nàng, nếu như nàng có chuyện không may gì xảy ra, chỉ sợ danh tiếng của Lâm Phong quốc thái tử cũng bị hao tổn."

Thụy Vương nói cũng cực kỳ đúng, chẳng những là thần tử của Thiên Vận hoàng triều, mà ngay cả những thần tử của Lâm Phong quốc cũng liên tiếp gật đầu.

Nếu thật sự bức tử người ta, chắc chắn sẽ bị phiền toái, hơn nữa anh danh của thái tử có thể bị hao tổn, nữ nhân cùng so với anh danh của thái tử, cuối cùng vẫn kém một chút, vì vậy tất cả mọi người đều nhìn Âu Dương thái tử.

Chỉ thấy hắn thanh nhã cười khẽ, rồi chậm rãi mở miệng.

"Như vậy đi, chúng ta tỷ võ quyết đấu, người thắng sẽ cưới Tô nhị tiểu thư, người thua tự động rút lui."

Âu Dương Dật đánh ván cờ này coi như đang cầu thắng, bởi vì hắn vốn đã thua hết một phần, nên bây giờ phải cứu vãn lại một nửa cục, thì ván này hắn mới có thể thắng.

Nam Cung Diệp vừa nghe thấy hần nói thế, sắc mặt liền khó coi, tại sao hần phải cùng tên này quyết đấu chứ, Lan Nhi vốn chính là của hần, người nam nhân này lại muốn cùng hần quyết đấu, để giành nữ nhân của hần sao, trong mắt Nam Cung Diệp hiện lên sát cơ, đang tùy lúc có thể bộc phát, lúc này Thụy Vương Nam Cung Duệ đứng ở bên cạnh liền lôi tay của hần, nhỏ giọng nói thầm.

"Người đừng quên danh tiếng của Tô nhị tiểu thư."

Một tiếng này đã nhắc nhở Nam Cung Diệp, để hần tỉnh táo lại, đúng vậy a, hần còn phải bận tâm danh tiếng của Lan Nhi, nếu như hai nước thật sự đánh nhau, Lan Nhi sẽ là hồng nhan họa thủy, mặc dù hần biết nàng sẽ không để ý, nhưng e là nàng cũng không vui vẻ gì, cho nên hần tuyệt đối phải để cho người nam nhân này tâm phục khẩu phục.

Không phải là tỷ thí sao? Chẳng lẽ mình sợ hần thắng à.

"Tốt, khi nào?"

Lời nói của Nam Cung Diệp vừa rơi xuống, mọi người trong điện liền thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết được viên mãn, bất quá nghĩ đến trận quyết đấu này, quanh thân của họ không khỏi sôi trào lên, không biết được một trong hai người ai sẽ thắng, mọi người suy nghĩ kỹ một chút, thì cảm thấy Lâm Phong quốc thái tử có phần thắng lớn hơn.

Tề vương Nam Cung Diệp ở Đế kinh là tên lãnh khốc quái gở, hơn nữa còn âm trầm, nhưng mà mọi người lại không có nghe nói võ công của hần lợi hại ra sao, mặc dù chắc không tệ, nhưng so sánh với Lâm Phong quốc thái tử, chỉ sợ sẽ kém một chút, trong truyền thuyết ngân y vệ là kì binh trong tay của Âu Dương thái tử, nếu hần có thể huấn luyện ra kỳ binh như thế, thì khó mà bại trong tay Tề vương được.

Mọi người đang suy nghĩ, thì thanh âm của Âu Dương Dật đã vang lên:
"Năm ngày sau."

"Tốt."

Nam Cung Diệp vừa nói xong, liền phúi địch rời đi, cũng không thèm nhìn tới mọi người trong điện nữa, trên đại điện dạ tiệc đến đây coi như là kết thúc, đã bị Tề vương náo loạn như vậy, đâu còn có người nào có tâm tình ăn uống nữa, Âu Dương thái tử cũng cáo từ, để đám người của Thụy Vương cùng An vương hộ tống bọn họ trở về dịch cung, mà những sứ thần đi theo thì một tấc cũng không rời đi Âu Dương thái tử, lúc này các đại thần của Thiên Vận hoàng triều cũng đã cáo từ rời đi, ngay cả cung đình vũ cơ cũng lui xuống.

Trong đại điện, lúc này một mảnh hỗn độn, thái giám cung nữ thì đang quỳ trên đất, Hạo Vân Đế cả người mệt mỏi, ngay cả mấy vị hậu phi ở phía sau cũng đã đứng lên, chuyện xảy ra khuya hôm nay, ai trong các nàng cũng không dám nhiều lời, nhìn qua có thể thấy hoàng thượng tâm tình cực kém, nếu giờ phút các nàng còn trêu chọc hăn nữa, chỉ sợ không có kết quả tốt.

Sau khi Hạo Vân Đế rời đi, mấy người bọn họ mới chậm rãi trở về cung điện của mình.

Trong Tô phủ, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đang một mực đi tới đi lui trước đại môn, vì hai nàng đang nóng lòng chờ đợi phụ thân Tô Diễn.

Tô Diễn đã tiến cung đi tham gia bữa tiệc, chỉ khi hăn trở lại, các nàng mới biết được khuya hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy đến, rất nhanh thì dừng ở ngoài cửa phủ, Phượng Lan Dạ cũng không đợi được đến khi Tô Diễn xuống xe, nhanh chóng cùng Vụ Tiễn chạy vội đến, vén rèm xe đưa Tô Diễn xuống xe.

"Phụ thân, như thế nào? Khuya hôm có phát sinh chuyện gì nay không?"

"Đúng vậy a, không có phát sinh chuyện gì sao?"

Vụ Tiễn lập lại câu hỏi, theo cá tính của Nam Cung Diệp, nếu hắn cùng Âu Dương Dật nổi lên xung đột, e là sẽ đánh nhau, như thế sẽ làm cho hoàng thượng tức giận, ông ta nhất định sẽ trị tội Tề vương, cho nên Vụ Tiễn mới lo lắng như vậy.

Tô Diễn làm sao mà không biết nữ nhi đang lo lắng điều gì, nên hắn một đường đi vào Tô phủ, vừa đi vừa nói cho nữ nhi biết mọi chuyện.

"Không có chuyện gì, yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ thở ra một tiếng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, chỉ cần Nam Cung Diệp không có chuyện gì là tốt rồi, nàng đưa tay vỗ vỗ ngực, mà Vụ Tiễn ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà Tô Diễn đã dừng bước, xoay người nhìn hai nữ nhi, muốn nói cái gì đó rồi lại thôi, cuối cùng đành trầm giọng mở miệng.

"Chẳng qua Âu Dương thái tử muốn vào năm ngày sau cùng Tề vương tỷ võ quyết đấu, người thua sẽ tự động rút lui, người thắng có thể cưới Nhã Nhi."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy a."

Phượng Lan Dạ ghen hống nhìn trân trối phụ thân, không nghĩ tới mọi chuyện lại diễn biến thành như vậy, còn luận võ quyết đấu nữa, nàng ở trong mắt của hai người nam này đã thành cái gì rồi, nghĩ đến đây nàng không khỏi giận dữ, Nam Cung Diệp tại sao lại đồng ý cùng Âu Dương Dật tỷ võ quyết đấu, hắn ta là cái thứ gì chứ, chỉ là một kẻ không biết từ đâu nhô ra, lại muốn cùng Nam Cung Diệp tỷ võ quyết đấu, phi, hắn cũng xứng sao.

Phượng Lan Dạ càng nghĩ càng tức giận, sắc mặt âm u cực kỳ khó coi.

Tô Diễn biết nữ nhi tức cái gì, nên vội vàng mở miệng.

"Người đừng trách Tề vương, Tề vương là vì người mà suy nghĩ, Âu Dương thái tử kia nói, nếu như người gả cho Tề vương, hai nước sẽ xảy ra chiến tranh, mà đến lúc đó người sẽ là hồng nhan họa thủy trong mắt tất cả dân chúng, đừng nói là những triều thần như chúng ta, ngay cả bá tánh bình dân, cũng nhất định sẽ nguyên rủa người mắng người, Tề vương vì thanh danh của người, cho nên mới đáp ứng tử vô."

Tô Diễn vừa nói xong, Phượng Lan Dạ tức đến muốn phát nổ, lửa giận bốc lên vạn trượng, tốt cho người Âu Dương Dật, lại dám hãm hại ta như thế, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, lúc này một đôi mắt xinh đẹp âm ngao lãnh khốc tràn đầy tia lửa bắn ra, tuôn rơi khắp nơi.

Tô Diễn liếc nhìn hai người các nàng một cái, rồi xoay người liền đi vào trong, Vụ Tiễn dìu Phượng Lan Dạ một đường trở về Thước Dực Hiên, nhưng Phượng Lan Dạ càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng cắn răng một cái trầm giọng nói.

"Ta đi tìm hắc, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên khốn kiếp này."

Tư Mã Vụ Tiễn vừa nghe nàng nói muốn đi tìm Âu Dương thái tử, làm sao mà để cho nàng đi, Âu Dương thái tử kia là người lợi hại đến cỡ nào, giờ phút này hắc đang ở tại dịch cung, không nói đến chuyện có nhiều binh tướng đề phòng sâm nghiêm, mà những người ở bên cạnh hắc cũng đều là nhất đẳng cao thủ, hơn nữa ngay cả bản thân hắc võ công cũng bí hiểm rồi, mặc dù võ công của Lan Nhi hết sức lợi hại, nhưng mà kẻ địch cũng có nhiều cao thủ, cho nên chuyện này hay phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

"Được rồi, chúng ta đợi Tề vương điện hạ tới rồi hãy nói, ta tin tưởng hắc nhất định sẽ đến."

Vụ Tiễn vừa nói xong, liền thấy bên cạnh bỗng dưng nổi lên một trận gió cuồn cuộn, chỉ thấy có một người đang dựa cửa mà đứng, mái tóc đen dài

thả xuống che lại một chút ánh trăng bóng loáng chiếu trên gương mặt hần, quanh thân mặc một cẩm bào màu trắng, làm cho người ta có cảm giác nhẹ như thủy nguyệt, mùi thơm trên người hần lúc này đang lơ lửng ở trong không khí.

Vụ Tiễn vừa nhìn thấy Tề vương xuất hiện, lập tức buông ra ta Phượng Lan Dạ ra, nhàn nhạt mở miệng.

"Nàng giao lại cho người."

Nói xong liền xoay người rời đi, mà Phượng Lan Dạ thì đang lấy lại bình tĩnh, từng bước đi tới bên cạnh Nam Cung Diệp, đợi đến khi đi tới trước mặt của hần, Nam Cung Diệp liền đưa tay lên kéo nàng vào trong lòng, nghĩ đến người nam nhân Âu Dương kia, khuôn mặt của hần lúc sáng lúc tối, lãnh khí sừ sừ hiện lên, hần một đường ôm lấy Phượng Lan Dạ trở về phòng.

Dọc theo đường đi hai người ai cũng không nói gì, Phượng Lan Dạ vươn tay ôm cổ hần, ôn nhu mở miệng.

"Diệp, thật xin lỗi."

Cũng là nàng mang đến phiền toái cho hần , nhưng quả thật nàng không biết Âu Dương Dật lại vô sỉ đến vậy, ban đầu khi ở Tiểu thành nàng cùng hần cũng không có quá nhiều gần gũi, sao lại bỗng nhiên có đoạn nghiệt duyên này thế.

Dung mạo của Nam Cung Diệp vẫn ôn nhuận dục dục tuấn mỹ, khí chất sáng trong, cùng ánh mắt ôn nhu tựa như trích tiên trong thần thoại, không chấp nhất, không quá nhiều bận lòng.

"Tốt lắm, tiểu nha đầu này đang rồi rắm cái gì đấy? Chẳng lẽ không tin tưởng ta sao? Ta đây cho dù chỉ còn một hơi thở, thì năm ngày vẫn sẽ đem

cái tên nam nhân dám can đảm nghĩ lung tung đến đồ của người khác đánh về Lâm Phong quốc, để cho hăn than hồ càn rỡ, tha hồ tiêu Dao."

"Ừ, ta tin tưởng người."

Bản lĩnh của Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ biết rất rõ, đương kim trên đời này ít có người theo kịp, mà bản lĩnh của Âu Dương Dật Lâm Phong quốc nàng cũng biết, ban đầu lúc ở Tiểu thành mặc dù không có cùng hăn động thủ qua, nhưng nàng có quan sát nên đánh giá được, bản lĩnh của hăn so sánh với nàng, thì sà sà ngang nhau, cũng có lẽ nàng đánh không lại hăn, nhưng nếu so sánh cùng Nam Cung Diệp, e là vẫn yếu kém một chút, cho nên nàng không cần phải lo lắng.

Võ công của Nam Cung Diệp, dựa theo tuổi của hăn mà suy tính, một thân võ công của hăn có thể nói khó dùng bút mực để diễn tả, hiển nhiên là xuất thần nhập hóa, mà sở dĩ hăn luyện được thần công như thế, thứ nhất là được sự giúp đỡ của gia gia, người đã truyền lại bí quyết võ công cho đời sau, thứ hai còn có một vài sư phụ ban đầu dạy Nam Cung Diệp tập võ, họ đều là cao thủ tên tuổi, cuối cùng trước khi rời đi khỏi hăn, còn đem nội lực trên người toàn truyền cho Nam Cung Diệp, cho nên nội lực ở trên người hăn mới có thể cường đại như thế, trước mắt có thể thấy hăn là cao thủ hiếm thấy trên đời.

Hai người vừa trở về phòng, Phượng Lan Dạ chợt nhớ đến lời nói của phụ thân, nghĩ tới Âu Dương Dật kia lại là tiểu nhân, dám đen việc hủy hoại danh tiếng của mình để uy hiếp Nam Cung Diệp, có thể thấy được người này bụng dạ khó lường, cho nên nàng liền nhắc nhở Nam Cung Diệp.

"Năm ngày sau tỷ võ, người ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, chỉ sợ nam nhân kia sẽ đánh lên."

Nam Cung Diệp mặt mày như hoa, lạnh lùng cười: "Ta sao lại sợ hăn, Lan Nhi đừng lo lắng."

Hai người ở trong phòng cẩn thận nói chuyện, lúc Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, trong lòng đã hạ quyết tâm, sau khi lần tử võ này kết thúc, nhất định phải để phụ hoàng hạ chỉ, cưới Lan Nhi trở về phủ, như vậy hẳn cũng sẽ không có nhiều lo lắng nữa.

Trong phòng ánh đèn từ từ đung đưa, đêm càng ngày càng mờ.

Ai biết đêm hôm nay ở bên kia dịch cung lại xảy ra chuyện, trời còn chưa sáng liền có người trình diện ở tẩm cung của Hạo Vân Đế .

"Hoàng thượng, không xong, có người xông vào dịch cung ám sát Âu Dương thái tử."

Người bẩm báo chính là Đại tướng quân Tây Môn Vân.

Hạo Vân Đế bậc ngời dậy từ trên giường, sắc mặt âm ngao, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tây Môn Vân, thật lâu sau mới mở miệng nói: "sứ thần của Lâm Phong quốc không có xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không có, vừa rồi mặc dù bọn họ tới nhiều người, nhưng cũng không tổn hại được Lâm Phong quốc thái tử, chẳng qua họ chỉ bị sợ bóng sợ gió một hồi, bất quá sứ thần của Lâm Phong quốc đối với chuyện này rất bất mãn, họ cho rằng Tề vương đã phái người ám sát thái tử bọn họ , còn la hét muốn hoàng thượng cho bọn hắn một lời giải thích."

Hạo Vân Đế híp mắt lại, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, hắn nhìn về Tây Môn Vân.

"Người cho là Tề vương sẽ làm chuyện như vậy sao?"

Tây Môn Vân cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi cúi đầu đáp lời: "Thần cho là Tề vương tuyệt đối không thể nào làm thế, chuyện này cũng là có người có lòng hãm hại, thứ nhất nghĩ cách gài tang vật cho Tề vương, thứ hai muốn đem trách nhiệm đẩy tới trên đầu Thụy Vương, vì sự chiêu đãi lần là

do Thụy Vương chủ trì , nếu như trong đó xảy ra điều gì sai lầm, chỉ sợ Thụy Vương khó thoát khỏi trách nhiệm."

"Ừ, Tây Môn Vân, người càng ngày càng thành thực."

Hạo Vân Đế gật đầu, đối với Tây Môn Vân hẳn rất là thương thức, bất quá trước mắt phải làm thế nào để giao phó với sứ thần Lâm Phong quốc mới là vấn đề nhức đầu.

"Như vậy đi, hôm nay trăm tự mình đi thăm Lâm Phong quốc sứ thần, hảo hảo an ủi bọn họ, cũng để trấn an lửa giận của bọn họ, người trở về trước đi, kế tiếp phải bố phòng chặt chẽ không thể lại xảy ra bất kỳ chuyện không may gì nữa, nếu như có người dám can đảm xông vào dịch cung giết không tha cho trăm ."

Sát cơ của Hạo Vân Đế nổi lên bốn phía, lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ, thần tuân chỉ."

Tây Môn Vân lui xuống, Hạo Vân Đế ngồi xuống nệm êm, suy nghĩ xem là ai động tay động chân? Trong kinh bây giờ người có thể hành động như thế chỉ có Sở Vương, vì Tấn vương còn đang dưỡng thương, mà các Vương gia hoàng tử khác căn bản là không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105

Trong lòng Phượng Lan Dạ tức đến bị ghen, nghĩ đến Âu Dương Dật dám làm những chuyện như vậy đối với mình, nàng quả thật muốn đem hắn ra mà rút gân lột da, đáng tiếc trong nhất thời nàng không nghĩ ra cách nào cả.

Ai ngờ vào một buổi tối, Âu Dương Dật bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong Thước Dược Hiên .

Đêm hôm nay vầng trăng non treo lơ lửng ở giữa không trung Thước Dược Hiên như che phủ một tầng hơi nước, mong lung mờ ảo, hai bên hành lang đèn lồng đã được treo lên, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đang ở trong vườn hoa tản bộ, nhớ đến chuyện năm ngày sau chính là ngày Nam Cung Diệp cùng Âu Dương Dật tử võ, trong lòng nàng không khỏi trầm trọng , tuy nói đối với võ công của Diệp nàng rất yên tâm, nhưng vừa nghĩ tới cái tên hèn hạ tiểu nhân Âu Dương Dật, nàng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu như có thể, nàng thật muốn đi tìm hắn tính sổ.

“Đừng suy nghĩ nhiều, ta nghĩ Tề vương nhất định có thể đánh bại Âu Dương Dật.”

Vụ Tiễn đang cố khuyên nàng, ai ngờ tiếng nói của nàng vừa dứt, trong không khí liền có một chút lay động, Phượng Lan Dạ lập tức cảnh giác trầm giọng mở miệng: “Người nào?”

Một đạo thân ảnh phiêu dật bỗng nhiên hiện ra, kẻ đó tựa vào khóm hoa mà đứng, với phong thái tà mị dị thường, hẳn chính là người mà các nàng

mới vừa nói Âu Dương Dật, lúc này quanh thân của hắn ngạo nghễ tùy ý, một đôi mắt như cao ngạo bất cần đời, nhưng đáy mắt lại thấy ẩn hiện vẻ chấp nhất.

Phượng Lan Dạ vừa nhìn thấy là hắn, sắc mặt liền âm trầm khó coi, khóe môi còn vẽ ra nụ cười lạnh, hơi thở ở trong bóng tối bỗng nhiên nồng đậm lên, nàng biết Thiên Bội Thần muốn động thủ, lập tức giơ tay ngăn cản hắn, vừa rồi nàng đang muốn đích thân ra tay đối phó tên này, nếu bây giờ hắn đã xuất hiện, vậy thì rất tốt.

“Âu Dương Dật, tên khốn kiếp này, lại dám lấy thanh danh của ta để làm vật đánh cược, tốt, thật sự là quá tốt.”

Phượng Lan Dạ liên tiếp nói ra hai chữ tốt, nhưng sắc mặt vừa âm trầm vừa hung ác, con ngươi lại càng nổi lên tia lửa bắn ra bốn phía, nhìn chăm chăm vào Âu Dương Dật.

Mà vẻ mặt của Âu Dương Dật lúc này lại đầy ý cười, hai tay hoàn trước ngực, vẫn bộ dạng tà mị du côn như cũ, ánh mắt thì thâm thúy như biển, bỗng thanh âm trong trẻo của hắn vang lên: “Thanh Nhã cần gì tức giận, ta cũng không thật sự phá hỏng danh tiếng của ngươi, chỉ vì muốn đánh cược với tâm ý của Tề vương nên mới nói thế, nếu như hắn ngay cả thanh danh của ngươi cũng đều không bận tâm, nam nhân như vậy còn đáng giá để yêu sao?”

“Ngươi?”

Phượng Lan Dạ một chữ vừa ra khỏi miệng, cũng không cùng nam nhân chết tiệt này khách khí nữa, thân hình nàng toán loạn bay qua giống như rắn, một chớp mắt nhanh chóng bổ tới, thẳng đánh vào trước ngực Âu Dương Dật, phía sau nàng Vụ Tiễn đã cả kinh, khẩn trương hô một tiếng: “Nhã Nhi, cẩn thận.”

Nhìn lại phía trước, thì thấy Âu Dương Dật đã lách ra, và cũng không đánh trả, cả khuôn mặt đều là nụ cười, giống như căn bản không đem chiêu số của Phượng Lan Dạ để vào trong mắt, hãnh cưỡi đùa nhìn nàng mà trêu chọc, thân hình lười biếng thay đổi, chỉ thối lui mà không đánh trả trong miệng còn không ngừng tán dương Phượng Lan Dạ.

“Thanh Nhã, võ công của người không tệ, rất lợi hại.”

“Thanh Nhã, chiêu này phải mau hơn một chút nữa mới tốt.”

Quả thật là làm cho người ta tức hộc máu, trong mắt Phượng Lan Dạ đã đặng đặng bốc lửa, khóe môi nở nụ cười lạnh, lúc này lại thêm một quyền đánh tới nữa, nhưng con người chớp mắt lại hiện lên tà ác, đợi đến khi thân hình của Âu Dương Dật lách về bên phía trái để tránh, thì một cái tay khác của nàng cử động, nhưng không đánh tới, mà là theo hướng gió rắc một ít phấn vụn, trong không khí lập tức bao phủ một tầng mùi thơm, mặt của Âu Dương Dật liền biến sắc, muốn rút lui nhưng cuối cùng đã muộn một bước, bất quá thanh âm cũng không phải tức giận.

“Thanh nhã, người nghĩ mưu sát chồng? Đây là thứ gì.”

“Độc dược.”

Lời nói của Phượng Lan Dạ vừa rơi xuống, thì một cái tay nữa đã tấn công tiếp, lần này quả thật đã đánh cho Âu Dương Dật một quyền, một quyền này vừa đánh trúng, thân hình của Âu Dương Dật thoáng khựng lại, dưới chân lão đảo hai bước, trong bóng tối nhanh chóng nhảy ra hai thủ hạ, cầm tức nhìn Phượng Lan Dạ, với lời nói đầy sát cơ nặng nề.

“Lớn mật, dám can đảm đả thương Gia, muốn chết.”

Lời vừa nói xong, định xông qua giết nàng, ai ngờ Âu Dương Dật bỗng nhiên quát lạnh: “Câm mồm , còn không lui xuống.”

Dưới mệnh lệnh của Âu Dương Dật, tên thủ hạ kia nào dám lăm mồm nữa, vội vàng xoay người lại đỡ lấy chủ tử, hắn thấy chủ tử sắc mặt khó coi, không khỏi khẩn trương hỏi tới: “Gia, người trúng độc gì?”

Phượng Lan Dạ ngó chừng Âu Dương Dật, nếu như nam nhân này nguyện ý thối lui khỏi cuộc tử võ, biết điều một chút mà trở lại Lâm Phong quốc, như vậy nàng sẽ cho hắn giải dược, nếu không hắn đừng mơ tưởng có được giải dược.

“Nếu như Người trở về Lâm Phong quốc, thì ta sẽ đem giải dược dâng lên, nếu không người cứ chờ chết đi.”

Trúng độc này không thể vận công, không thể hao tổn thể lực, nếu như vọng động vận chân khí, thì máu huyết sẽ nghịch chuyển, cho đến khi khí tuyệt bỏ mình.

“Thanh Nhã, người thật ác độc.”

Âu Dương Dật cũng không để ý tới chuyện bản thân trúng độc, hắn chỉ ngẩng đầu u oán nhìn Phượng Lan Dạ, trong đôi mắt hoa đào hàm chứa ủy khuất, thật giống như một hài tử bị người ta vứt bỏ vậy, đợi đến khi Phượng Lan Dạ nhìn qua, thì hắn đã sớm quay qua thủ hạ ở bên cạnh ra lệnh: “Đi.”

“Dạ, Gia.”

Hai người vịn thân thể Âu Dương Dật phi thân vào trong đêm tối, nháy mắt đã không thấy bóng dáng, Phượng Lan Dạ chạy vội tới trước mấy bước, nhìn vào màn đêm đen nhánh mù mịt, sắc mặt lạnh như nước, lúc này Vụ Tiễn mới đi nhanh tới, nhìn nàng.

“Nếu Âu Dương Dật ở Thiên Vận hoàng của chúng ta triều xảy ra chuyện, chỉ sợ Lâm Phong quốc cùng Thiên Vận hoàng triều đánh nhau, lúc đó hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho người của Tô phủ.”

Phượng Lan Dạ biết Vụ Tiễn lo lắng cái gì, nên vội vàng trấn an nàng.

“Không có chuyện gì, cũng không phải là độc dược lấy đi tánh mạng người khác, chẳng qua chỉ làm cho hãn không được vận lực, cho nên năm ngày sau hãn sẽ không có biện pháp lên đài tỷ võ , nếu như hãn biết điều một chút trở về Lâm Phong quốc, ta sẽ đem giải dược cho hãn .”

Hai người vừa nói chuyện vừa quay lại gian phòng, nghĩ đến chuyện Âu Dương Dật trúng độc, mặt mày Phượng Lan Dạ không khỏi thư thả hơn một chút, nhưng mà khi nghĩ đến lúc cuối cùng Âu Dương Dật vẫn mặt không đổi sắc, làm nàng không khỏi có một chút lo lắng, chẳng lẽ trong tay Âu Dương Dật có người biết giải độc sao? Bằng không hãn cũng sẽ không mặt không đổi sắc như vừa rồi, trong lúc nhất thời lại nàng lại nghĩ ngợi mong lung.

Thời gian từ từ trôi đi.

Năm ngày chớp mắt một cái liền trôi qua, mặc dù Phượng Lan Dạ vẫn một mực chờ chực , hi vọng nghe được tin tức Dật thái tử hủy bỏ buổi quyết đấu cùng Tề vương Nam Cung Diệp, nhưng cuối cùng tin tức gì cũng không có, quyết đấu vẫn đúng hạn mà cử hành.

Đến đây hi vọng cuối cùng trong nội tâm của nàng cũng tan biến.

Dật thái tử cùng Tề vương là hai người có thân phận quý trọng nhưng lại vì một cô gái mà tỷ võ quyết đấu, việc này ở Thiên Vận hoàng triều là lần đầu tiên xuất hiện, chẳng những Thiên Vận hoàng triều, ngay cả Lâm Phong quốc, và những quốc gia khác, cũng rất chú ý đến chuyện này.

Tỷ võ được cử hành ở nơi nổi danh nhất kinh thành Vân Thủy sơn trang, Vân Thủy sơn trang này chính là sản nghiệp của hộ quốc hầu gia, nơi đây đất rộng người thưa nên mới sáng sớm, bên trong sơn trang liền dựng lên một cái đài cao để tỷ võ, lần tỷ võ này, còn mang theo đại sự của hai nước,

vì thế chẳng những là thần tử của hai nước, mà ngay cả Hạo Vân Đế cũng đến Vân Thủy sơn trang để tự mình quan sát.

Cách đài cao không xa, có một Bạch Ngọc Đình bát giác linh lung, vì có bốn bức bình phong nên người ta không thấy rõ tình huống bên trong, chỉ thấy dưới tầng tầng thêm đá có không ít binh tướng đứng gác, bốn phía đã giới nghiêm không cho phép bất luận kẻ nào nhích tới gần.

Trong đình có một người đang ngồi ngay ngắn chính là Hạo Vân Đế, cùng đi với hắn có hộ quốc hầu, An Sơn hầu, và Tô Thừa tướng cùng mấy vị thần tử.

Còn những văn võ đại thần khác thì ngồi ở dưới đài cao, sứ thần Lâm Phong quốc thì ngồi ở phía trước nhất, hôm nay thái tử điện hạ của bọn họ đã sớm tới, ngồi ở vị trí chính giữa như quần tinh ứng nguyệt.

Hắn một thân tà mị, ngũ quan xuất sắc, không có chút nào dấu hiệu giống như bị thương, lúc này hắn đang khẽ nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi.

Hôm nay đi theo quan sát trận tử võ trừ các đại thần trong triều, còn có phu nhân cùng tiểu thư các phủ, bởi vì lần tử võ này là vì nữ nhi Tô Thanh Nhã của nhà Binh Bộ Thị Lang, nên tất nhiên Tô Thanh Nhã phải đến xem, nàng vừa xuất hiện, bên nữ tân đột nhiên xôn xao lên, vì hộ quốc Hầu phu nhân đã được ý chỉ của hoàng thượng, mời một ít gia quyến cùng nữ nhi của các trọng thần.

Trong lúc nhất thời, trong sân tử võ, người ta tấp nập vô cùng náo nhiệt.

Mọi người chụm đầu kề tai, mặc dù Thiên Vận hoàng triều dân phong luôn luôn cởi mở, nhưng cho tới bây giờ còn chưa có xem qua hai nam nhân vì một nữ nhân mà công khai tử võ quyết đấu, hơn nữa hai người này thân phận lại trân quý như thế, một người là Lâm Phong quốc thái tử, một người là Thất hoàng tử được hoàng đế sủng nhất Thiên Vận hoàng triều,

thử nghĩ xem, bất cứ người nào trong bọn họ, muốn nữ nhi nhà các nàng làm tiểu thiếp, các nàng cũng nguyện ý a, ai ngờ người ta chỉ muốn cướp người đàn bà Tô Thanh Nhã kia làm Thái Tử Phi, hoặc Vương Phi.

Những phu nhân này lại nghĩ hài tử nhà người ta là thế nào mà sinh, còn hài tử nhà mình lại làm sao sinh, người mà so sánh với người thật là tức chết người đi được.

Lần này tỷ võ, ngay cả Văn tường công chúa ở trong cung cũng xuất cung đến xem náo nhiệt, lúc này đang cùng một đám phu nhân ngồi cùng một chỗ để tán gẫu, thỉnh thoảng nàng ngừng đầu lên tìm một vòng, cũng không thấy Thanh Nhã xuất hiện, ngay cả Thất hoàng huynh cũng chưa xuất hiện nữa.

Không biết hai người kia lúc nào thì đến, Nam Cung Văn Tường đang tự mình suy đoán, liền nghe được trước cửa truyền đến tiếng bước chân chinh tề, sau đó thì có người đứng lên, tiếng kinh hô không ngừng vang vọng.

“Tô nhị tiểu thư tới.”

“Lớn lên thật xinh đẹp, khó trách hai người nam nhân này vì nàng mà quyết đấu.”

Trong lúc nhất thời các giọng nói rất lớn, ầm ỹ không ngừng.

Hôm nay Phượng Lan Dạ mặc một chiếc váy gấm dài màu xanh lá mạ, khoác áo choàng màu trắng có ren, mái tóc đen vấn lên thành búi tóc hơi lỏng, trên đó cài hai cành trâm hoa màu hồng, thanh lệ xuất trần, cùng khí chất đẹp như Lan, nàng vừa đi vào trong sân, lập tức trở thành tiêu điểm để mọi người nhìn chăm chú, trong mắt rất nhiều người hiện lên ánh sáng tán thưởng, hơn nữa còn có một chút nghị luận, mà những quý phụ nhân các nhà trong triều đã sớm đi qua ngênh đón.

Thân phận tương lai của Tô nhị tiểu thư là quý không thể tả, nếu không phải là Thái Tử Phi thì cũng là Tề vương phi, cho nên những người này đã sớm đi qua vây quanh, nịnh nọt khắp mọi nơi.

Mà Phượng Lan Dạ thì không để ý tới mấy người này, nàng chỉ ưu nhã khẽ gật đầu, đối với chuyện người khác đang nói, thủy chung vẫn duy trì nụ cười lễ nghi, sau đó nàng đem ánh mắt nhìn một vòng, ánh sáng sắc bén dừng lại ở giữa không trung cùng chạm với tầm mắt của thái tử Lâm Phong quốc Âu Dương Dật, ánh mắt nàng thoáng cái trầm xuống, sau đó ánh sáng lạnh liền bắt đầu khởi động.

Mặt mũi của Âu Dương Dật vẫn thanh nhuận như nước, một chút cũng không có bệnh trạng trúng độc, điều này nói rõ cái gì, là đã có người giải loại độc này cho hắn.

Là ai? Ánh mắt của Phượng Lan Dạ nhú lại, lãnh khí như gấn vào quanh thân, âm tàn ác độc nhìn chằm chằm Âu Dương Dật, mà Âu Dương Dật thì thủy chung vẫn duy trì nụ cười lười nhác tùy ý.

Hai người ánh mắt giao nhau, một âm ngao âm độc, còn một là làm theo ý mình, còn có nụ cười nở lan tràn, không phiền không giận không vội.

Rất nhiều người đều chú ý thấy hình ảnh quái dị như vậy, nhất thời cũng không biết phải nói gì, lúc này Nam Cung Văn Tường từ nơi cách đây không xa đi tới, nàng cười mở miệng: “Thanh Nhã, người đã tới.”

Phượng Lan Dạ phục hồi tinh thần lại, cúi thân thể một chút: “Dạ, tham kiến công chúa.”

Nàng hướng về phía Nam Cung Văn Tường thi lễ, cũng không thêm để ý tới Âu Dương Dật nữa, nàng tin tưởng Diệp mặc dù không có nàng trợ giúp, hắn cũng sẽ đánh bại tên khốn kiếp Âu Dương Dật này.

Nam Cung Văn Tường lôi nàng qua một bên ngồi xuống, hai người nhỏ giọng nói chuyện, ngay cả công chúa cũng cùng vị Tô nhị tiểu thư này giao hảo, nên ánh mắt của những phu nhân tiểu thư kia ghen tỵ với không dứt, trong lúc nhất thời cũng không ai dám tới đây quấy rầy các nàng.

“Như thế nào? Người rốt cuộc thích người nào a?”

Nam Cung Văn Tường cẩn thận hỏi Phượng Lan Dạ, vẻ mặt nàng đầy hứng thú, nàng nhìn Âu Dương Dật đang ngồi ở phía trước một chút, quả thật là nhân trung long phượng, bất quá nếu so với Thất hoàng huynh tựa hồ kém một chút, mới vừa rồi nàng thấy ánh mắt của Thanh Nhã cùng Âu Dương Dật chạm nhau, không giống như là thích đối phương, trái ngược lại giống như cừu nhân hơn, điều này thật có ý nghĩa.

Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn Văn Tường, sao mà nàng lại có cảm giác nha đầu chết tiệt này có một chút bộ dáng hả hê thế.

“Công chúa thật là có nhã hứng a?”

Phượng Lan Dạ mở miệng nói, Văn tường liền lôi kéo nàng một cái cong miệng lên: “Người đừng làm bộ dáng nho nhã, nói mau thích người nào, ta sẽ giúp người xem một chút người nào có phần thắng lớn hơn.”

Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn Văn tường: “Người cho là ta sẽ thích người nào?”

Nàng không đáp mà hỏi ngược lại, kia Văn Tường lập tức cười híp mắt đẩy nàng một cái.

“Ta biết người thích người nào, nhất định là Thất hoàng huynh của ta có phải hay không, mặc dù Âu Dương thái tử lớn lên không tệ, địa vị cũng cao, bất quá nếu cùng so sánh với Thất hoàng huynh của ta tựa hồ còn kém một chút, cho nên ta đoán người nhất định thích Thất hoàng huynh.”

Thật ra mới vừa rồi vì Văn Tường nhìn thấy ánh mắt của Phượng Lan Dạ cùng Âu Dương Dật nhìn nhau hàm chứa tia thù hằn, nên nàng cũng không dám nói nàng ấy thích Âu Dương thái tử, tiểu nha đầu này mặc dù còn nhỏ, nhưng nhìn qua cũng không phải là dễ trêu chọc, cho nên nàng mới nói như vậy.

Phượng Lan Dạ còn chưa kịp nói cái gì, thì nghe trong tràng tử võ một lần nữa vang lên tiếng kinh hô, đồng thời có rất nhiều người đứng lên, Nam Cung Văn Tường có thể do ở trong cung buồn bực đến hờ, nên hôm nay đặc biệt vui vẻ, nàng ta đã sớm đứng dậy nhưng khi vừa nhìn thấy người ở phía ngoài, thì đẩy Phượng Lan Dạ một cái.

“Mau nhìn, mau nhìn, Thất hoàng huynh ta tới, nhất định sẽ đánh bại Dật thái tử, Thanh Nhã, người nhất định sẽ gả cho Thất hoàng huynh .”

Phượng Lan Dạ theo chiều hướng bị kéo mà đứng lên, nàng nhìn ra phía cổng, thì thấy Nam Cung Diệp một thân lãnh khốc đang đi tới, hắn mặc cẩm bào màu đỏ tía, áo bào thì tung bay mà trên đó còn dùng kim tuyến để thêu ra vài cọng Bà La thảo (?_?), trong sự cuồng phóng mang theo sát khí sâu thẳm, lúc này hắn mới từ phía ngoài đi tới thôi, thì xung quanh mình tất cả mọi người đều thối lui ra một con đường, để cho hắn chậm rãi tiêu sái đi vào.

Trên ngũ quan lãnh mị đã bao phủ một tầng hàn khí, nhưng lại khí phách mười phần, hắn trực tiếp đi tới trước mặt Âu Dương Dật, Âu Dương Dật lúc này mới chậm rãi đứng lên, hai người cứ lạnh lùng như vậy mà nhìn nhau, thật giống như đang so đấu nhãn lực vậy, trong lúc nhất thời trên đài tử võ, nửa điểm tiếng vang cũng không có, tất cả mọi người đều nhìn hai người này, một người đang mặc áo bào màu đỏ tía, một người thì mặc Minh hoàng cẩm bào, họ rất giống như hai luồng mây tím cùng mây vàng, đẹp mắt chói mắt chí cực.

Trên sân cực độ an tĩnh, lúc này hộ quốc hầu ở trong đình đã đi ra, ông bước thẳng đến trước mặt Tề Vương Nam Cung Diệp cùng Âu Dương Dật, rồi ôm quyền cung kính mở miệng.

“Tỷ võ hiện tại bắt đầu hay là một chút nữa?”

Ánh mắt của Nam Cung Diệp tối sầm lại, trầm giọng nói: “Lập tức bắt đầu.”

Bây giờ hắn vừa nhìn thấy nam nhân này liền nổi trận lôi đình, chỉ muốn đem tên này đánh về Lâm Phong quốc, chẳng lẽ nữ nhân của Lâm Phong quốc bọn họ đều chết sạch, nên tên này mới chạy đến Thiên Vận hoàng triều tranh giành, mà còn tranh giành nữ nhân của hắn nữa, hôm nay hắn nhất định phải đánh cho tên này hiện ra nguyên hình.

Mà Âu Dương Dật thì đang nheo mắt lại, nhưng cũng không có cự tuyệt, hắn gật đầu đồng ý: “Tốt, bắt đầu đi.”

Hộ quốc hầu vừa nghe thấy, lập tức xoay người đi lên phía sau đài cao, hắng giọng mở miệng.

“Mọi người im lặng lại, hiện tại tất cả mọi người hãy ngồi xuống, Âu Dương thái tử cùng Tề vương điện hạ lập tức bắt đầu tỷ võ, mọi người cần phải an tĩnh, lần này tỷ võ không thể dả thương tánh mạng của nhau, vừa phân ra thắng bại cũng đủ.”

Hộ quốc hầu nói xong quy củ, là không thể dả thương tánh mạng, bất kể là ai trong hai người bị nguy hiểm tánh mạng, thì cũng không phải là chuyện tốt, cho nên, mặc dù không phải điểm đến là dừng, nhưng chỉ cần phân ra thắng bại cũng đủ.

Hộ quốc hầu nói xong liền lui xuống, lúc này trên sân đấu an tĩnh không một tiếng động, thân hình của Nam Cung Diệp vừa chuyển động, người đã bay lên không, tựa như một luồng sáng màu tím xẹt qua, vọt đến trên đài

cao, dung mạo của hắc ngọc thụ lâm phong, phong thái lạnh lùng, mặc dù lạnh nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng đến phong tư của hắc, cả gương mặt tuấn mỹ không gì sánh được, tựa như từ một miếng ngọc tinh mỹ điêu khắc mà thành, nhưng hết lần này tới lần khác lại có tư thế cuồng phóng bề ngỗ thiên hạ, điều này khiến cho hắc như một tượng phật đang ở thiên đường quan sát tam giới chúng sanh, hào quang tỏa ra làm cho người ta dời không ra tầm mắt.

Ngay cả Âu Dương Dật ở dưới đài cũng nhin không được mà than thở một tiếng, Nam Cung Diệp này đúng là một đại nhân vật, nếu không phải hắc nhìn trúng Thanh Nhã, mình cũng nguyện ý kết giao bằng hữu với hắc.

Trong lòng vừa suy nghĩ, người đã theo sát phía sau Nam Cung Diệp mà bay lên trời, nhảy lên trên đài cao, phía dưới mọi người đều phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Tề vương vốn đã chói mắt như ánh sáng ngọc, lúc này lại có thêm Âu Dương thái tử phong thái bức người, trong nhất thời mọi người chỉ cảm thấy cả đài như tỏa hào quang chói mắt, kích thích nhiều người mắt mở không ra được.

Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Văn Tường đang ngồi ngay ngắn cùng nhau, bên cạnh còn có Tô phu nhân và Vực Tiễn, lúc này mọi người ai cũng không có nói chuyện, vì đang cùng ngó chừng trên đài cao, họ muốn nhìn xem một chút hôm nay rốt cuộc là ai thắng hơn một bậc, đồng thời tiểu thư Tô phủ sẽ rơi vào nhà nào?

Hộ quốc hầu đứng ở dưới đài, vung tay lên hô lớn: “Tỷ vũ bắt đầu.”

Tiếng nói vừa dứt, hai người ở trên đài cao thân hình còn chưa động, bỗng nhiên giữa không trung vang lên một giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái thanh tao lịch sự: “Nếu là tỷ vũ đánh hôn, như vậy Bốn công tử cũng tới để góp thêm một phần không sao chứ?”

Một thân ảnh nhanh nhẹn mềm mại từ đằng xa mạnh mẽ bắn tới đây, trong nháy mắt đã rơi vào trên đài cao, lúc này trên đài bỗng tạo thành thế chân vạc, chỉ thấy người vừa xuất hiện một thân bạch y, nhu hòa phiêu dật, tựa như nhĩ trúc đứng ở cạnh bờ sông, và không ngừng tỏa ra hương thơm ngát, ngũ quan của hắn lại càng xuất trần không bị tiêm nhiễm, như một đóa Tuyết Liên sạch sẽ trong suốt, lúc này bên dưới đài cao mọi người lập tức nghị luận.

“Ai vậy a?”

“Người rất tuấn tú, công phu cũng tốt nữa, chẳng lẽ hắn cũng là vì Tô nhị tiểu thư mà tới?”

“Tô Thanh Nhã không phải chỉ là xinh đẹp hơn một chút thôi sao?”

“Đúng vậy a, mọi người cứ tranh nhau cướp có ý nghĩa sao? Chẳng lẽ chúng ta nhiều người ... thế này không phải là mỹ nhân sao?”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, còn sắc mặt Phượng Lan Dạ thì càng rét lạnh hơn, bởi vì người vừa xuất hiện chính là thần y Bách Lí Hạo, ngày đó hắn buồn bực không nói tiếng nào lặng lẽ rời đi, nên nàng cho là hai người sẽ không tiếp tục dính dấp nữa, không nghĩ tới hôm nay hắn bỗng nhiên xuất hiện, vừa nhìn thấy hắn, Phượng Lan Dạ không khỏi nhớ tới độc trong người Âu Dương Dật, chẳng lẽ độc của Âu Dương Dật đã được Bách Lí Hạo giải hết rồi, nghĩ đến đây ánh mắt không khỏi đờ đờ bốc lửa, nam nhân này lại dám? Chuyện này liên quan gì hắn chứ? Nàng đang muốn đứng lên, thì lại bị Nam Cung Văn Tường ở một bên kéo lại, đè xuống thân thể của nàng.

“Người muốn làm gì? Đừng có lên tiếng, trong trường hợp này sẽ có người đứng ra nói chuyện thôi.”

Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy, biết nàng ấy nói không sai, nên đành phải ngồi xuống, bất quá Văn Tường vẫn không quên nhiều chuyện, hỏi thăm tới

tập.

“Người đến sau cùng là người nào vậy? Xem ra hãn cũng biết người a, bằng không sẽ không lên đài đánh.”

“Người thật là lòng dạ thành thối mà.”

Phượng Lan Dạ trợn mắt nhìn nàng ta một cái, căn bản không thèm để ý tới nàng ta nữa, mà lúc này Văn Tường cũng không có trách nàng, chỉ ngừng đầu lên nhìn đi qua, quả nhiên hộ quốc hầu mang vẻ mặt sợ hãi nhanh chóng đi tới đây, bình tĩnh nhìn về đài cao.

“Vị công tử này xưng hô như thế nào? Hôm nay là ngày Lâm Phong quốc thái tử cùng Tề vương tử võ, vị công tử này mau xuống đây đi.”

“Tại hạ Bách Lí Hạo.”

Cái tên thần y Bách Lí Hạo, có rất nhiều người cũng biết, nên lập tức trong đám người liên vang lên thanh âm trò chuyện, Bách Lí Hạo mặc dù không phải là người trên triều đình, cũng không phải là người Đại Phú Đại quý gì, nhưng là hãn có một tay y thuật ngàn vàng khó cầu, còn xem tiền tài như cỏ rác, người như vậy cũng là nhân trung long phượng a, không nghĩ tới hãn cũng nhìn trúng Tô Thanh Nhã.

Tại nơi đây tất cả phu nhân cùng tiểu thư đều ngửa mặt lên trời thở phào một cái, nhưng ngay sau đó một ít đôi mắt ghen tỵ cùng bắn về phía Phượng Lan Dạ, đáng tiếc nữ nhân này cũng không thèm nhìn tới người xung quanh mình, chỉ lo chăm chú nhìn cử động trên đài cao.

Lúc này Bách Lí hạo vẫn không nhúc nhích chút nào, chỉ ôm quyền hữu lễ: “Nếu là tử võ đính hôn, đồng thời cũng không có quy định là chỉ để cho hai người bọn họ tham dự, nên tại hạ tự nguyện xem như dự thêm một phần, vậy thì có cái gì không được?”

Bách Lí hạo nói xong, liền quay đầu nhìn về Âu Dương Dật đang đứng ở một bên: “Âu Dương thái tử cho là tại hạ có tư cách tham gia luận võ không?”

Khóe môi của Âu Dương Dật vẫn ra nụ cười tà mị, hắc khê gật đầu nhìn về phía hộ quốc hầu: “Nếu vị Bách Lí công tử này muốn tham gia, cứ cho hắc một cơ hội đi, Tô nhị tiểu thư mỹ danh đã vang khắp thiên hạ, người thắng thì được cưới, anh hùng phối mỹ nhân, có gì mà không thể?”

Không nghĩ tới Âu Dương thái tử lại đồng ý, nên trong lúc nhất thời hộ quốc hầu không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ đành nhanh chóng hướng về nơi cách đó không xa mà chạy đi, hắc vào trong đình xin chỉ thị của hoàng thượng, vốn là Âu Dương thái tử cùng Tề vương tử thí, hiện tại lại ra thêm một Bách Lí thần y, thật có thể nói là sóng này chưa yên, sóng khác lại tới, từ xưa đến nay hồng nhan đúng là họa thủy a, hộ quốc hầu cảm thán trong lòng, hắc rất nhanh xin hoàng thượng ý chỉ, lúc này trước mắt bao người, Bách Lí thần y nếu đã nhảy vào, tất nhiên có tư cách tham gia, bởi vì cũng không có quy định nói không cho người khác tham gia, dù là hoàng gia cũng không thể lấy quyền thế mà áp chế người khác, cho nên cuối cùng hoàng thượng phải đồng ý.

Hộ quốc hầu lĩnh chỉ đi ra ngoài, trầm ổn mở miệng.

“Tốt, đã như vậy, hôm nay Âu Dương thái tử cùng Tề vương tử thí lại có thêm một người, hiện tại là do hai người nào đánh trước?”

Hộ quốc hầu nhìn về phía đài cao nói, hắc đang định phân chia đối thủ thì bỗng nhiên bên dưới lại bay lên một người, người này nhảy lên đài cao, trầm ổn ôm quyền, chấp nhất mở miệng.

“Nếu có thể tùy ý tham gia, như vậy xem như Bốn vương cũng góp thêm một phần, Bốn vương tới chiến với Bách Lí thần y.”

Người lên đài sau cùng chính là Thụy Vương Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ nhìn thấy ở trên đài có thêm một người nữa, mà không biết Bách Lí Hạo có phải cùng một phe với Âu Dương Dật hay không? Nếu như bọn họ sử dụng xa luân chiến, Thất hoàng đệ chưa chắc thắng được, hơn nữa từ xưa cao thủ đối trận, chỉ một chút sai lầm là có thể thấy được thắng bại, vì thế Nam Cung Duệ không hy vọng Thất hoàng đệ bất lợi, cho nên hắn mới phi thân lên đài.

Lần này thật là náo nhiệt, không nghĩ tới vốn là hai người tỷ thí, hiện tại biến thành bốn người tỷ thí, mọi người thấy Thụy Vương cũng phi thân lên đài, liền len lén suy đoán, Thụy Vương cũng nhìn trúng Nhị tiểu thư Tô phủ sao? Chuyện này thật thú vị, trong lúc nhất thời mọi người chỉ có một suy nghĩ.

Quả nhiên là hồng nhan họa thủy a, làm cho nhiều nam nhân vì nàng mà đánh nhau như vậy, thật là không uống cuộc đời này.

Từ nữ nhân bảy mươi tuổi cho đến nha đầu mười mấy tuổi, ai cũng đều cảm thán như vậy.

Trên đài cao, Thụy Vương Nam Cung Duệ ôm quyền nhìn Bách Lí Hạo ở đối diện “Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Hộ quốc hầu vì đã xin ý chỉ của hoàng thượng rồi, nên chỉ đứng ở dưới đài nhìn lại.

Bách Lí Hạo quả thật cũng không nhún nhường, phất áo bào ôm quyền khách khí mở miệng: “Đắc tội.”

Hắn vừa nói xong thân hình liền nhảy tới, mà theo thân thể vừa chuyển động của hắn, thì trong tay liền có thêm một binh khí, chính là cây roi Thất tiên liên hoàn, nó đang lờ lờ phát sáng, ở trên không trung xẹt qua, sáng quắc sinh vang, làm cho một chút gió thổi cũng không lọt, chỉ trong nháy mắt bóng người đã biến mất, chỉ còn thấy tia sáng trắng trải rộng ở trên đài

cao, gió bắt đầu nổi lên, hoa cỏ thì đang bay múa giữa không trung, mà nơi Thất tiên liên hoàn xẹt qua, nổ ầm ầm như sét đánh.

Nhìn lại thì thấy trong tay Thụy Vương Nam Cung Duệ là một thanh nhuyễn kiếm, lúc này thật giống như Giao Long ra biển, thân hình tung lên một cái, vọt tới giữa không trung, cả người đột nhiên cuộn lại 180°, tránh được Thất tiên liên hoàn kia, nhuyễn kiếm trong tay thì như linh xà quần lấy Thất tiên liên hoàn, mỗi khi nội lực của hai người chạm vào nhau, thì hai món binh khí kia ở trên không trung lay động, vang lên tiếng keng keng.

Trên đài đánh náo nhiệt, thì dưới đài cũng náo nhiệt, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhất là những tiểu thư cùng phu nhân quan gia, cả đám đều trợn mắt há mồm nhìn tình huống trên đài cao, lúc này xem tràng diện đánh nhau kịch liệt như thế, trong lòng đâu còn nhớ tới chuyện khép miệng lại.

Trên đài cao trừ hai người đánh nhau, hai người còn lại đã lui về phía sau mấy bước, đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn hai kẻ đánh nhau ở trên đài.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Lan Dạ không cần nói cũng biết âm trầm đến cỡ nào, nàng chỉ lạnh lẽo ngó chừng phía trên đó.

Khi thấy Thụy Vương Nam Cung Duệ ra mặt, nói thật, trong lòng nàng đã thở phào nhẹ nhõm, nàng biết Nam Cung Duệ là vì trợ giúp cho Nam Cung Diệp và nàng, chuyện ngày hôm nay nàng coi như đã thiếu Nam Cung Duệ một cái nhân tình.

Nhìn lại thái độ của Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo, nàng cũng không khó tưởng tượng ra, tại sao độc của Âu Dương Dật lại được Bách Lí Hạo giải, có lẽ Bách Lí Hạo đã ra yêu cầu, Âu Dương Dật nhất định phải đồng ý để cho hắn lên đài tỷ võ, hôm nay nếu như Âu Dương Dật không đồng ý cho Bách Lí Hạo lên đài tỷ võ, như vậy Bách Lí Hạo tuyệt đối sẽ không có

tư cách lên đài, cho nên hai người bọn họ coi như là lợi dụng lẫn nhau, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Phượng Lan Dạ nheo lại ánh mắt âm ngao lạnh lùng, nếu như nói trước kia nàng còn tưởng Bách Lí Hạo là bằng hữu, nhưng từ nay về sau, người này sẽ không còn là bằng hữu của nàng nữa.

Mặc dù hãn đã cứu tử muội hai người, nhưng đó là bởi vì Tô Diễm thỉnh cầu, nếu là người khác, chỉ sợ chưa chắc có cái thể diện này, mà hãn vì thiếu nhân tình của Tô Diễm, mới chịu ra tay cứu các nàng, cho nên tính đi tính lại, người mà nàng phải báo đáp chính là Tô Diễm chứ không phải Bách Lí Hạo, mà hãn thì lại mang đến cho nàng rắc rối rất lớn, trong khi nàng đã nói rõ cùng hãn rồi, nàng thích một người khác, vậy mà hãn còn dây dưa không rõ, đây mới chính là điểm để phiến muội.

Phượng Lan Dạ sắc mặt âm ngao, lúc sáng lúc tối, Nam Cung Văn Tường ở bên cạnh, liền nghiêng nửa người qua, cười một tiếng rồi nói thầm: “Thanh Nhã, người nói xem, hai người bọn họ ai thắng ai thua? Chẳng lẽ Ngũ hoàng huynh cũng thích người?”

Phượng Lan Dạ vừa nghe được lời nói của nàng, cũng không thêm để ý tới nàng ta có thân phận công chúa nữa, trực tiếp mắt trợn trắng nhìn nàng: “Người nói nhăng gì đó, Ngũ hoàng huynh của người là vì trợ giúp cho Thất hoàng huynh của người.”

“Thì ra là như vậy a, ta còn tưởng rằng.”

Lực chú ý của Văn tường lúc này hơn phân nửa là ở trên đài, nên căn bản không có chú ý tới chuyện Phượng Lan Dạ trừng nàng, hơn nữa nàng còn không hết hy vọng mà hỏi tới: “Vậy người nói xem hai người bọn họ người nào sẽ thắng.”

Phượng Lan Dạ liếc nhìn lại một cái, âm thầm đánh giá thực lực của hai người trên đài, nói thật ra , bọn họ thực lực ngang nhau, nếu thật sự muốn

phân ra thắng bại, chỉ sợ đánh hơn ba trăm chiêu cũng phân không ra, Phượng Lan Dạ nhìn thấy vậy không khỏi chau lông mày này, lúc này hai người đang đánh nhau trên đài cao, bỗng nhiên nhảy tới trên nóc nhà của Vân Thủy sơn trang, bên trong đao quang kiếm ảnh, không nhìn thấy hai người đâu cả, chỉ nhìn thấy được một một đoàn quang ảnh, từ nơi này bay tới nơi, lại từ nơi kia bay tới nơi nọ, sau lại thì càng ngày càng xa, từ từ thì không thấy thân ảnh của họ đâu cả.

Mọi người ngồi ngay ngắn ở dưới khán đài xem lúc này đã đứng lên, đợi đến khi hai người kia đánh đến không còn thân ảnh thì liền lùi thân thể về ngồi xuống quan sát, hộ quốc hầu vừa nhìn thấy Thụy Vương cùng Bách Lý thần y biến mất, hẩn sợ Thụy Vương xảy ra chuyện không may, nên đã sớm chạy nhanh đi bẩm báo.

Mà ngay cả thủ hạ của Thụy Vương cũng đã đuổi theo bảo vệ chủ tử, nhìn lại trên đài cao, lúc này Âu Dương Dật đã ưu nhã tiêu sái đi ra ngoài, hẩn đưa tay đến bên hông rút ra cây quạt bằng bạc, mà vũ khí của Nam Cung Diệp chắc hẩn là hẩn ngọc Tiêu, màu xanh ngọc trong suốt, một xanh một bạc cả hai người đều đã cầm vũ khí của mình ở trong tay, đồng thời trong đôi mắt nổi lên sát khí như phiên giang đảo hải, cả hai không ai nói nhiều lời chỉ nhìn chăm chăm lẫn nhau, nhưng thân hình vẫn bất động, động nhiên tay áo tung bay, rất nhanh liền tấn công về hướng đối phương.

Lúc này xung quanh đài cao một chút thanh âm cũng không có, tất cả mọi người lúc này đang chăm chú ngó chừng hai người trên đài cao, họ đều đồng dạng xuất sắc, đồng dạng cao quý khí phách, nên khi tay áo vũ động vừa giống như Thái điệp vừa giống như một dòng nước chảy xuôi, nhưng khi tiếp xúc nó chỉ trong nháy mắt nó sẽ lạnh giá như bông tuyết.

Hai tròng mắt của Phượng Lan Dạ không nháy không chớp ngó chừng trên đài cao, vì sợ sẽ bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào đó

Cao thủ so chiêu, không được mất tập trung dù chỉ một chút, nếu không người thất bại sẽ là bản thân.

Lúc này trên đài hai người đang tỷ thí, dần dần đã có thể nhìn ra một chút thắng bại, Tề vương Nam Cung Diệp nhỉnh hơn một chút, mà sở dĩ thắng hẵn hơn một bậc là vì nội lực của hắh so sánh với Âu Dương Dật cao hơn một chút, cho nên ra tay nhanh hơn ác hơn, sắc mặt lúc này của Âu Dương Dật khẽ biến thành trầm, hắh nhìn người nam nhân xuất sắc ở đối diện, ra tay vừa độc vừa chuẩn, hôm nay chỉ sợ mình sẽ thua, nhưng khi hắh nghĩ tới điều này vẫn thấy không cam tâm, nên bạc phiến trong tay vung lên như mang theo phong vũ lôi điện cay độc, nhiều chiêu tung ra điều trí mạng để đoạt ưu thế mà tấn công đi tới.

Nam Cung Diệp tất nhiên không chút nào nhúng nhường, hai người tựa như cừu nhân vậy, đánh nhau quyết liệt, quyết không nhường nhịn.

Cuối cùng Nam Cung Diệp tung ra một chiêu, muốn đoạt thế tấn công, mà Âu Dương Dật lại không biết đây là kế, nên tung ra phá chiêu, ai ngờ chiêu kia căn bản là hư chiêu, chiêu thứ hai theo sát phía sau mới là biến ảo vô cùng, ngọc bích tiêu nhanh như thiểm điện, theo đuôi mà đánh qua, một chiêu đánh tới sau đó ngừng lại ở bên hông của Âu Dương Dật, nếu như hắh cử động một chút nữa sẽ bị tàn phế, sắc mặt Âu Dương Dật tối sầm lại, dừng lại động tác trên tai, hắh trầm mặt không nhúc nhích, lúc này tất cả mọi người đều hoan hô.

“A, Tề vương thắng, Tề vương thắng.”

Âu Dương thái tử cùng Tề vương Nam Cung Diệp tỷ võ, nói đơn giản là hai người tỷ võ, nói lớn hơn một chút là hai nước tỷ võ, hiện tại bọn họ đều là người của Thiên Vận hoàng triều, mà Vương gia nhà mình đánh thắng, dĩ nhiên phải cao hứng rồi, nên tất cả mọi người đều hoan hô lớn lên.

Trên ngũ quan tuần mỹ của Tề vương Nam Cung Diệp, lại không thấy thắng vẻ mặt mừng như điên, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, giống như đây là đương nhiên chuyện vậy.

Mà ở dưới đài Phượng Lan Dạ vẫn đang chú ý đến Âu Dương Dật, nàng thấy Âu Dương Dật không có chút động tĩnh nào, không khỏi nhăn lông mày nghĩ, Âu Dương Dật này là tiểu nhân quỷ kế đa đoan, hành động hôm nay của hắn không có chút gì giống với lúc trước, nàng đang suy nghĩ, thì chợt thấy người đang đứng yên kia đầu ngón tay bỗng nhiên khẽ động, rồi ánh sáng màu hồng hiện lên, Phượng Lan Dạ tung người một cái đã hướng trên đài cao nhảy tới, trong miệng thì thét lên kinh hãi.

“Nam Cung Diệp, cẩn thận có trá.”

Đáng tiếc hiện trường quá ồn ào, mà Nam Cung Diệp thì luôn luôn chính trực, nên không hề nghĩ tới, mình cũng đã thắng rồi, vậy mà Âu Dương Dật còn giở trò, hắn thấy Lan Nhi nhảy ra, nên trong lúc nhất thời vẫn không rõ nguyên nhân, thì bỗng nhiên quanh thân run lên một cái, thân hình vội vàng lui về sau ra một bước, chỉ có như vậy nhưng đã chậm.

Trên đài cao, ba người trừng mắt nhìn lẫn nhau.

Bên dưới đài mọi người không biết xảy ra chuyện gì, tất cả đều dừng lại, nhìn trên đài.

Trên đài ánh mắt của Phượng Lan Dạ âm ngao đỏ ngầu, tiếng nói như bị nghẹn lại: “Không ngờ người lại ám toán.”

Nam Cung Diệp cũng mở miệng ngay sau đó: “Người đã làm cái gì đối với ta?”

Hắn không nghĩ tới Âu Dương Dật lại ở trước mắt bao người xem như không thấy, dám can đảm động thủ với hắn, hắn vốn cho là thắng bại đã được định rồi, không ngờ đến phút cuối cùng người này lại giở trò ám toán,

mặt của Nam Cung Diệp trong phút chốc đen thành một mảnh, lãnh khí tràn ngập ở trong đó, hắn nắm chặt ngọc bích tiêu trong tay nhanh chóng nhào lên tấn công, hướng về phía Âu Dương Dật công tới mà không hề khách khí, vừa nhanh vừa độc, mà Âu Dương Dật trong lúc nhất thời cũng hoàn toàn không có sức đánh trả, chỉ có thể lui về sau, nhưng mà tâm tình của hắn lúc này lại vô cùng tốt, thanh âm trong trẻo mở miệng.

“Nếu như người còn sử dụng nội lực nữa, e là sẽ bị mất mạng tại chỗ.”

Lời hắn vừa nói xong, Nam Cung Diệp căn bản không để ý tới hắn, chiêu thức ra tay vẫn sắc bén như cũ, một bước cũng không nhường, nhưng mà mặt của hắn trong nháy mắt tái nhợt, tựa hồ có ngàn vạn cây kim nhỏ đang đâm thủng đầu ngón tay của hắn, lúc này Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Diệp kêu lên: “Dừng tay.”

Một lời vừa rơi, thân hình đã chuyển động, thật giống như cánh hoa nhẹ nhàng bay qua, nháy mắt liền di chuyển đến trước mặt của Tề vương Nam Cung Diệp, bàn tay của Nam Cung Diệp đang vung lên bỗng dừng lại ở trên không trung, không nhúc nhích, mà ở phía sau Âu Dương Dật cũng đã dừng lại động tác, đứng nhìn hai người đối diện, đang lúc này, Phượng Lan Dạ đột ngột xoay người, một chưởng đáng thẳng vào ngực của Âu Dương Dật, chỉ thấy hắn bị văng ra ngoài khoảng ba thước, đụng vào rào chắn Bạch Ngọc, mắt thấy mình muốn ngã xuống, nên trong một khắc cuối cùng hắn bắt được lan can, chống thân thể đứng lên.

Lúc này, cả sân tỷ võ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn chăm chú vào tình huống trên đài, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Âu Dương thái tử đánh lén Tề vương, còn Tô tiểu thư thì đánh lén Âu Dương Dật, vậy rốt cuộc là ai thắng ai thua?

Lúc này Âu Dương Dật lau vết máu tràn ra ở khóe miệng, hắn nhìn về Phượng Lan Dạ trong ánh mắt đen nhánh nhìn không thấu kia, thoáng chốc

bỗng nổi lên cô đơn, cộng thêm khổ sở, nhưng mà rất nhanh hăn liền đổi lại thành nụ cười trong trẻo, chỉ vào Phượng Lan Dạ.

“Người vừa hạ độc ta.”

Phượng Lan Dạ cũng không chối cãi, sắc mặt khó coi trầm giọng nói: “Người đối với Tề Vương đã làm cái gì? Lập tức đem giải dược lấy ra, ta sẽ đem giải dược giao cho người, lần này không có giải dược của ta, bất luận kẻ nào cũng đừng mong giải được độc.” Âu Dương Dật nghe thấy bỗng cất tiếng cười to, sau khi cười to mấy tiếng, khóe miệng tia máu tràn ra càng đậm, trên dung nhan tuyệt mỹ của hăn vẫn lộ ra một tầng nhu hòa, hăn oang oang lên tiếng.

“Ta nghĩ Hạo Vân Đế sẽ không để cho ta chết.”

Nếu như hăn chết ở Thiên Vận hoàng triều, hai nước sẽ trong tình trạng chiến tranh khẩn cấp, hơn nữa Tô Thanh Nhã sẽ hoàn toàn xứng đáng với danh xưng hồng nhan họa thủy, quan trọng nhất là cho dù hăn chết hăn cũng sẽ kéo nàng theo, như vậy cũng không có gì là không tốt a.

Âu Dương Dật nói xong, mọi người ở xung quanh sắc mặt đều tức giận, Âu Dương thái tử này quả thật không biết xấu hổ, rõ ràng hăn thua, lại âm thầm ám toán người khác, bây giờ còn có mặt mũi nói lời như vậy, bất quá không biết hăn đối với Tề Vương đã làm cái gì? mà sắc mặt Tề vương khó nhìn đến như vậy, hơn nữa tựa hồ rất thống khổ, mỗi người đều đang cố gắng suy đoán.

Lúc này Âu Dương Dật lại tiếp tục mở miệng: “Biết ta đã làm cái gì với hăn không? Cho dù người có bản lĩnh hơn nữa cũng không có biện pháp giải, vì đó là Thiên Ti cổ, không phải độc, mà là một loại tuyệt tình cổ, cổ này không thể động nội lực, không thể sinh tình, nếu không gân mạch sẽ đứt đoạn mà chết.”

Tiếng nói của hần vừa dứt, Phượng Lan Dạ tung người một cái đã phóng đi qua, hần không được lập tức kết liễu nam nhân này, hần dám can đảm hạ cổ độc Nam Cung Diệp, chẳng qua nàng vừa cử động, Nam Cung Diệp liền ngăn trở nàng, lôi kéo nàng đứng ở trên đài cao, mà hần vừa nhìn về phía nàng, thì trong lồng ngực sinh đã ra tình ý, trái tim liền tựa như có hàng ngàn hàng vạn cây kim nhỏ đâm vào, đầu ngón tay một mảnh lạnh lẽo, mồ hôi lạnh nhỏ giọt chảy xuống, Phượng Lan Dạ sao lại không biết nỗi thống khổ của hần, nên lập tức buông tay ra, đứng cách hần xa một chút, nghĩ đến lúc này hần đang đau đớn, lòng của nàng một chút cũng không dễ chịu hơn so với hần, ngón tay nàng nắm chặt, giận dữ nhìn chăm chăm Âu Dương Dật.

“Người hãy nhanh lên một chút mà giao ra giải dược, ta sẽ đưa giải dược cho người, nếu người không để cho hần sống tốt, thì ta cũng sẽ không để cho người được mạnh khỏe qua ngày, độc mà ta hạ mỗi ngày vào lúc nửa đêm sẽ phát tác, đến lúc đó người nhất định sẽ thống khổ không chịu nổi, cho nên chỉ cần người giao giải dược ra, ta liền cho người giải dược, như vậy cả hai sẽ không thiệt thòi.”

Vì Diệp, nàng nguyện ý đem giải dược giao ra, về phần Âu Dương Dật sau này mới thu thập hần, đáng tiếc Âu Dương Dật cũng không để ý tới Phượng Lan Dạ, mà chỉ quay đầu nhìn về hộ quốc hầu đang ở một bên đi tới, hần bình tĩnh mở miệng.

“Ván này có thể tính ngang nhau, ta cùng hần đều bị thương, vì trước khi tuyên bố kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Hần vừa nói xong, rất nhiều người đều muốn chửi má nó rồi, Âu Dương thái tử rõ ràng là ăn quịt, Tề vương rõ ràng đã thắng, mà hần còn ám toán người khác, bây giờ lại mặt dày nói hoà, làm sao mà được chứ, lúc này tất cả người ở phía dưới đều kêu lên.

“Không đúng, Tề vương thắng, Tề vương thắng.”

Các đại quan trong triều, còn có gia quyến của họ nữa, bây giờ đã không còn kiêng kị thân phận lễ nghi nữa rồi, Âu Dương thái tử này thật là làm cho người ta tức giận mà, chẳng những ăn quịt còn làm ra chuyện như vậy, họ càng nghĩ càng tức giận, nên tiếng hô ở phía dưới ngày càng vang hơn.

Hộ quốc hầu nhìn cục diện bế tắc trước mắt, sau đó quay đầu nhìn Tề vương cùng Tô nhị tiểu thư, hẳn không khỏi khẽ nhú mày, đối với này Âu Dương thái tử cũng có chút giận dữ, vừa nhìn cũng đã thấy người ta chính là tình chàng ý thiếp, người xen vào gây náo nhiệt làm gì, còn hạ độc hãm hại người ta người ta nữa, mà hiện tại cả hai người cũng đã trúng độc, như vậy vì sao không thay đổi can qua thành bạch ngọc, còn nói cái gì mà hoà, chẳng lẽ hẳn còn trông cậy vào việc Tô nhị tiểu thư sẽ cho hẳn cơ hội? Tô nhị tiểu thư mà chịu hẳn.

Hộ quốc hầu đi tới, bình tĩnh ôm quyền: “Âu Dương thái tử, Tề vương điện hạ, mời theo hạ quan đi một chuyến.”

Chuyện này chỉ có hoàng thượng mới định đoạt được, người khác căn bản không có cách nào can thiệp chuyện này.

Âu Dương Dật quay đầu đi theo phía sau hộ quốc hầu bước xuống dưới, mà Phượng Lan Dạ vốn định tiến lên vịn Nam Cung Diệp, nhưng nghĩ đến hẳn đang trúng Thiên ti cổ, tim không khỏi đau như bị đao cắt, nàng chỉ có thể nhìn hẳn, mà không dám nhích tới gần, rồi đi theo phía sau hai người bọn họ, cùng nhau hướng Bát Bảo đình đi tới.

Trong Bát Bảo đình, sắc mặt của Hạo Vân Đế đang giận dữ, hẳn thật sự sinh khí, nên trong đình ai cũng không dám nói nhiều, mọi chuyện phát sinh ở phía ngoài sớm đã có người bẩm báo lại, nên mọi người cũng biết đã xảy ra chuyện gì, đối với vị Lâm Phong quốc thái tử này họ không còn gì để nói, hẳn thua, nhưng cuối cùng lại ra tay ám toán, đây rõ ràng là gian lận, đường đường một thái tử thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không để ý, thật đúng là làm cho người ta khinh thường.

Bên trong đình mấy người bọn họ đang suy nghĩ ngổn ngang, như không nhìn thấy Âu Dương Dật đến, hẩn thản nhiên đối với Hạo Vân Đế thi lễ.

“Tham kiến Hạo Vân Đế.”

Hạo Vân Đế quét mắt nhìn hai người bọn họ một cái, cuối cùng đem mâu quang nhìn về phía Phượng Lan Dạ, lần trước khi nhìn thấy nha đầu này, chỉ cảm thấy nàng rất đẹp, nhưng ngày hôm nay những chuyện phát sinh ở phía ngoài được bấm vào, hẩn liền biết nha đầu này chẳng những mỹ, hơn nữa còn biết dùng độc, võ công lại không tồi, không nghĩ tới nữ nhi của một Binh Bộ Thị Lang nho nhỏ lại không giống người thường, Hạo Vân Đế lại nghĩ tiếp như nữ nhân này rốt cuộc thật đúng là hồng nhan họa thủy a, nếu không phải do nha đầu này, Tề vương cùng Âu Dương thái tử cũng không náo loạn thành như vậy, Hạo Vân Đế nghĩ đến đây sắc mặt liền rất ảm đạm, Nam Cung Diệp cũng không để ý tới hẩn, chỉ đưa tay lên lôi Phượng Lan Dạ tiến đến hành lễ.

“Tham kiến phụ hoàng (hoàng thượng).”

Phượng Lan Dạ biết Nam Cung Diệp trúng Thiên ti cổ, nếu như hai người vô cùng thân cận, sâu độc sẽ ra ngoài hoạt động, và tim của Nam Cung Diệp sẽ bị đau đớn, vì vậy nàng tự động duy trì một khoảng cách với hẩn, chẳng qua trong lòng rất là khó chịu.

Hạo Vân Đế nhìn thấy tuy sắc mặt Diệp Nhi rất khó coi, nhưng vẫn có thể nhìn ra Diệp Nhi hết sức thích Tô nhị tiểu thư, lần trước mình làm hại hẩn mất đi Phượng Lan Dạ, khó khăn lắm hẩn mới thích được một người, sao có thể không thành toàn cho hẩn được, Hạo Vân Đế nghĩ như vậy, liền nhìn về Âu Dương Dật.

“Tất cả đứng lên đi, chuyện vừa mới phát sinh, trăm đã biết tất cả, Dật thái tử cùng hoàng nhi của ta đều trúng độc, hiện tại hai người các người

hãy đem giải được giao ra đây, có lời gì, sau đó rồi hãy nói, ngàn vạn lần đừng làm mất hòa khí hai nước.”

Hạo Vân Đế vừa nói xong, đám người của Tô Thừa tướng liên tục gật đầu: “Đúng vậy a, Dật thái tử, có chuyện gì từ từ thương lượng, ngàn vạn lần không nên làm trễ nãi đại sự hai nước, bây giờ giải độc quan trọng hơn.”

Nghe vậy Âu Dương Dật liền nở nụ cười cuồng phóng tà lạnh, quét mắt nhìn mọi người trong đình một cái, ngạo nghễ mở miệng.

“Thiên ti cổ này rất khó giải, phải nhớ muốn giải sâu độc của Thiên ti cổ, cần phải có ba món đồ vật”

“Thứ gì?”

Phượng Lan Dạ giành trước một bước lên tiếng, chỉ cần có thể giải Thiên ti cổ cho Nam Cung Diệp, bất kể món đồ đó khó lấy cỡ nào nàng cũng sẽ lấy về giải cổ, cho dù phải đi khắp chân trời góc biển, lên núi đao xuống biển lửa, nàng cũng phải vì hắn mà giải hết cổ độc.

Âu Dương Dật nhìn về Phượng Lan Dạ, trong ánh mắt hắn có chút cổ quái, sau đó chậm chạp mở miệng: “Hỏa Long quả, xích sư tử nhũ, thanh măng Tâm.”

Ba thứ trên thứ nào cũng là khó lấy được, mọi người bên trong Bát Bảo trong đình mặt sắc đều tối xuống, ngay cả hít thở cũng phải cẩn thận, vì sắc mặt của hoàng thượng như muốn ăn thịt người, thì bọn họ nào còn dám có chút động tác gì, chỉ sợ hoàng thượng sẽ đánh vạ lây đến trên đầu bọn họ.

Sắc mặt của Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đều rất khó coi, Hỏa Long quả nàng có biết, phải ở trên cách đá vừng đứng ngàn thước trở lên mới có, còn có Hỏa Điều canh gác, người bình thường căn bản khó có thể đến gần, Hỏa Điều kia là Đại Điều vóc dáng to lớn, nó không cho phép bất

luyện kẻ nào nhích tới gần, nếu ai đến gần một chút thì dễ bị công kích, vì thế người thường không bao giờ lấy được Hỏa Long quả.

Kế đến là xích sư tử nhũ, chẳng những phải là sư tử toàn thân màu đỏ, và cần phải lấy được sữa tươi của nó thì mới có thể dùng, mà theo tính cách của con sư tử này muốn lấy sữa của nó thì khó càng thêm khó, cuối cùng là Thanh Mãng Tâm, con mãng xà này sợ rằng chỉ trong rừng rậm lớn mới có, ba món đồ này món sau khó lấy hơn món trước, chứ đừng nói là phải lấy đủ ba món.

Ánh mắt trên gương mặt diễm lệ của Phượng Lan Dạ đã sắp phun lửa, và đầy cảm tức nhìn Âu Dương Dật, mà Hạo Vân Đế trước giờ cũng không phải người hiền lành, dù nói thế nào thì nơi này cũng là địa bàn của bọn họ, mà Âu Dương Dật làm thế không khác gì lấn hiếp người lấn đến cửa nhà rồi, nên Hạo Vân Đế trầm giọng.

“Dật thái tử chẳng lẽ muốn hại chết hoàng nhi của ta?”

Âu Dương Dật nhàn nhạt cười, tuyệt không có chút nao núng nào: “Thật ra thì Thiên ti cổ này, chỉ cần tuyệt tình tuyệt ái, thì không có khả năng ảnh hưởng nhiều, hơn nữa cũng không cần lo lắng cho tính mạng.”

Lời nói của hắn ý là cổ độc này không hề làm người ta mất mạng, cho nên Hạo Vân Đế cần gì phải tức giận.

Hạo Vân Đế nghe thế sắc mặt càng thêm lãnh chìm, những đợt sóng ngầm đã bắt đầu khởi động, ánh mắt cứ dính chặt trên mặt của Âu Dương Dật, nhưng Âu Dương Dật cũng không e ngại ánh mắt của hắn, hai người cứ nhìn thẳng nhau, cuối cùng Âu Dương Dật hữu lễ nhắc nhở Hạo Vân Đế.

“Ta cũng bị trúng độc rồi, như vậy mà tính , thì chúng ta đã huề nhau.”

Hạo Vân Đế nhìn về Âu Dương Dật: “Dật thái tử đến tột cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn làm cho hai nước chiến tranh hay sao?”

“Bốn thái tử không có ý tứ kia, bốn thái tử cho là trong trận đấu lần này, bốn thái tử cùng Tề vương đã đánh hoà, cho nên nói Tô nhị tiểu thư cũng không thể thuộc về Tề vương.”

Đã là lúc nào rồi, mà hắn còn có tâm tình tranh giành nữ nhân, bên trong đình rất nhiều người đều mắt tròn trắng, mấy vị triều thần của Thiên Vận hoàng triều giận đến dựng râu tròn mắt.

Cũng sắp xảy ra tai nạn chết người rồi, hắn còn ở đây lo lắng Tô nhị tiểu thư thuộc về người nào? Thật là có đủ gốc gác a.

Có người ở trong lòng mắng thầm, với tình trạng trước mắt, nếu xử lý không tốt hai nước sẽ gặp họa chiến sự, Hạo Vân Đế mặc dù thống hận Âu Dương Dật, nhưng nhất thời lại không có biện pháp đối phó hắn, nên trầm mặt hỏi thăm: “Như vậy dựa theo ý của Dật thái tử phải xử như thế nào?”

“Kể từ hôm nay, ta cùng Tề vương đều giống nhau, chúng ta đều có cùng chung quyền lợi theo đuổi Thanh Nhã tiểu thư, hai tháng sau sẽ định thắng bại, đến lúc đó nếu Thanh Nhã tiểu thư vẫn kiên trì gả cho Tề vương, như vậy bốn thái tử sẽ rút lui, à, còn có một chuyện, nếu như Thanh Nhã tiểu thư không muốn Tề vương chịu khổ, nguyện ý gả đến Lâm Phong quốc, như vậy bốn thái tử có thể trợ giúp Tề vương lấy được những vật đó, để giúp hắn giải Thiên ti cổ.”

Tiếng nói của Âu Dương Dật vừa dứt, Nam Cung Diệp đứng ở một bên liền rống giận: “Người nằm mơ.”

Hắn vừa rống xong, trong lòng ngực bỗng thấy đau nhói, mà Phượng Lan Dạ nhìn thấy hắn thống khổ như vậy, trong lòng nàng cũng không dễ chịu, lúc này vừa nhìn Nam Cung Diệp, nàng vừa âm thầm cắn răng, nếu đã có ba món đồ như vậy, thì dù nàng có lên trời hay xuống đất cũng phải

lấy được những món đồ này cho hần, giải hết Thiên ti cổ trong người hần, nàng cùng hần tuyệt đối sẽ không tách ra, về phần Âu Dương Dật, hần ta tốt nhất không nên tới gần bên người nàng, nếu không nàng gặp một lần thì đánh một lần.

Phượng Lan Dạ âm thầm thề ở trong lòng.

Trong đình mọi người đều nhìn hoàng thượng, không biết hoàng thượng quyết định ra sao, lúc này Hạo Vân Đế chậm rãi mở miệng: “Hai tháng sau nếu Dật thái tử thua, sẽ không ăn quit nữa chứ?”

Nếu mọi người không phải tức giận thái quá, thì nhiều người bên trong đình đều muốn bật cười, đường đường là thái tử một nước thế nhưng lại chơi xấu, âm toán, có phải là hần không đây?

Lúc trước bọn họ còn khen hần, bây giờ chỉ cảm thấy hần căn bản là tiểu nhân, tuy nói là thái tử của Lâm Phong quốc, nhưng lại không biết thông minh thức thời, trong tay có kì binh thì thế nào? Chẳng qua chỉ là một người hèn hạ mà thôi.

Âu Dương Dật tuyệt đối không để ý đến suy nghĩ của những kẻ bên cạnh, trước giờ hần làm việc luôn luôn làm theo ý mình đã quen, ngay cả phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng không có biện pháp đối với hần, cho nên lần này vừa nghe thấy hần muốn đại hôn, chỉ còn kém chút xíu là đốt pháo ăn mừng đưa hần đi.

Nếu hần đã không cần để ý đến ánh mắt của người khác, thì làm gì lại để ý tới những người này, hần chỉ biết một điều nếu là đồ đạc của mình, thì mình phải tranh thủ, bất kể là dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có kết quả là được.

Có cố gắng qua mới biết được kết quả như thế nào? Thanh Nhã không thích hần, hần cũng không trách nàng, nhưng ai biết được sau này nàng sẽ thích hần thì sao, nữ nhân có đôi khi luôn khẩu thị tâm phi, hoặc bởi vì đau lòng cho Nam Cung Diệp mà chịu gả cho hần cũng không chừng, đến lúc

đó hẳn sẽ từ từ làm cho nàng thích hẳn, Âu Dương Dật một phen tính toán xong, trên mặt liền giương lên nụ cười, thật ra thì độc ở trên người hẳn đang hoạt động, gây ra từng đợt khó chịu, nhưng mà hẳn không quan tâm.

“Tốt, một lời đã định, thời hạn là hai tháng, tuyệt đối không sửa đổi.”

Một lời vừa nói xong, hẳn liền bước nhanh tiêu sái đi ra ngoài, lúc này bên trong đình Nam Cung Diệp đã đứng dậy hướng Hạo Vân Đế kêu lên: “Phụ hoàng, sao người có thể đồng ý với hẳn chứ?”

Lúc này sắc mặt của Hạo Vân Đế là nhin mà không hề nhăn, con người lại càng khơi lên vẻ không tha thứ, rồi mở miệng nói lời thành khẩn

“Hai tháng thời gian đủ để các người đi tìm đồ giải Thiên ti cổ rồi, trăm không hy vọng người có việc.”

Nói xong liền đứng dậy cũng không thèm nhìn tới Nam Cung Diệp một cái, nếu như sau hai tháng, Diệp Nhi giải không được Thiên ti cổ, hẳn tuyệt đối không thể bỏ qua cho Âu Dương Dật, đến lúc đó thì cứ nhìn xem lão hoàng đế Lâm Phong quốc lấy cái gì tới để trao đổi, về phần độc ở trên người Âu Dương Dật, hẳn tin tưởng Tô Thanh Nhã có giải được, đợi khi Thiên ti cổ trên người của Diệp Nhi được giải, đến lúc đó hẳn sẽ ra lệnh cho Tô Thanh Nhã đem giải được đưa cho Âu Dương Dật, đợi đến khi hẳn ta rời đi Thiên Vận hoàng triều thì mọi chuyện sẽ đại cát.

Hạo Vân Đế dẫn người rời đi, nên hộ quốc hầu tiến đến phía trước mở đường, đi đến nơi yên tĩnh rồi hộ giá hoàng thượng rời đi.

Mà quan viên cùng gia quyến bên trong Vân Thủy sơn trang cũng bị hộ quốc Hầu phu nhân phái người đưa ra khỏi sơn trang.

Trong đình mọi người đều lui xuống hết, chỉ có Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp vẫn đứng xa xa nhìn nhau, người thì đứng gần trong gang tấc nhưng không thể chạm nhau, khiến tim của hai người rất thống khổ,

nhất là Nam Cung Diệp bởi vì đau đớn, nên sắc mặt rất khó coi, trên đầu mồ hôi lạnh ngày càng nhiều, nhưng hắc vẫn thản nhiên trấn định, nhàn nhạt kêu một tiếng: “Lan Nhi.”

Phượng Lan Dạ ngược mặt lên cao, đem nước mắt bức vào trong hốc mắt, rồi trầm giọng bỏ xuống một câu.

“Ta nhất định sẽ lấy được ba món đồ đó, để giải sâu độc kia.”

Nói xong nàng cũng không quay đầu lại mà chạy vội ra ngoài, bên ngoài đình Vụ Tiễn còn đang chờ nàng, vừa nhìn thấy Lan Nhi mặt thì trắng bệch hốc mắt thì đỏ từ bên trong vọt ra, Vụ Tiễn đã sớm đau lòng liền chạy qua lôi kéo nàng: “Lan Nhi, đừng thương tâm nữa, như thế nào, có biện pháp gì không?”

Phượng Lan Dạ cùng nàng một đường đi ra ngoài, vừa nói ra những món đồ giải Thiên ti cổ, hiện tại nàng quyết định rời đi An Giáng thành để tìm kiếm những món đồ này, tìm không được những thứ này, nàng sẽ không trở lại kinh thành.

Vụ Tiễn bỗng nghĩ đến máu trên người Phượng Lan Dạ: “Lan Nhi, máu của người không phải có thể giải độc sao?”

Phượng Lan Dạ gật đầu: “Phải, nhưng mà nó không thể giết chết sâu độc, chỉ có thể giải độc, mà trên người Nam Cung Diệp lại là một loại côn trùng cổ, phải dùng Hỏa Long quả cùng xích sư tử nhũ, còn có thanh mãng tâm nữa, ba món đó hòa chung với nhau mới có thể giết chết sâu độc kia.”

“Âu Dương Dật khốn kiếp này.”

Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ một đường vừa đi vừa nói, nhanh chóng ra khỏi Vân Thủy sơn trang, trước cửa sơn trang hai người vừa gặp Thụy Vương cùng Bách Lí Hạo đang quay trở lại, cả hai đều có chút chật vật, y

phục trên người cũng rách nhiều chỗ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Phượng Lan Dạ thấy Bách Lí Hạo, thì ánh mắt thật giống như ấn dấu một thanh dao găm, bỗng nhiên bắn qua, khiến cho Bách Lí Hạo không nhìn được phải run rẩy một cái, rồi đưa mắt nhìn xe ngựa Tô phủ rời đi, hẳn không khỏi đứng tại chỗ nhẹ lấm bầm.

Chẳng lẽ ta làm sai sao?

Thanh nhã, ta không muốn tranh giành cái gì cả, chỉ muốn vĩnh viễn chờ đợi ở bên cạnh người, bất ly bất khí, như vậy cuộc đời này ta đã mãn nguyện, vì sao người lại căm hận ta như vậy?

Ở bên trong ánh sáng của hoàng hôn, chỉ có một nam tử như nhã trúc đang ngu ngơ đứng ở trước cửa Vân Thủy sơn trang, rồi từ từ bị bóng đêm tối như mực bao phủ.

Trong Tô phủ, Phượng Lan Dạ gục ở trên giường bên trong gian phòng, thật lâu cũng không nhúc nhích, nghĩ đến Nam Cung Diệp lúc này đang bị đau đớn, trong lòng nàng thật là khổ sở, nước mắt ngăn không được nữa mà chảy xuống, cuối cùng nàng nằm lỳ ở trên giường khóc lên, âm thầm khóc nước nỡ.

Từ trước cho tới bây giờ nàng là một người không sợ trời không sợ đất, nhưng vừa nghĩ tới chuyện lúc này Nam Cung Diệp đang bị thống khổ, liền tự trách mình không dứt, nàng tình nguyện nổi đau kia ở chính trên người mình.

Hơn nữa mọi chuyện cũng là nàng gây ra, sớm biết như vậy, ban đầu nàng sẽ không vào kinh, không trở lại, như vậy Nam Cung Diệp đâu có bị Âu Dương Dật hạ độc a, Phượng Lan Dạ càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng trên khuôn mặt nhỏ bé đã tràn đầy nước mắt.

Dù sao mọi người bên trong gian phòng cũng bị nàng đuổi đi ra ngoài, nàng muốn khóc cứ khóc cũng không có mất thể diện với ai.

Lúc này nàng chính là quá khó chịu, vốn chỉ một lòng muốn cùng Nam Cung Diệp ở bên nhau, nhưng ai ngờ lại khó khăn nặng nề đến vậy, bây giờ lại còn làm hại hấn trúng Thiên ti cổ, mặc dù nàng không sợ bất kỳ khó khăn hiểm trở nào, nhất định phải trợ giúp Nam Cung Diệp lấy cho được những đồ giải cổ kia, nhưng ngày nào những vật đó còn không có nằm trong tay, thì ngày đó Nam Cung Diệp còn chịu lấy nhiều đau khổ a.

Phượng Lan Dạ đang ở bên trong gian phòng khóc, thì tấm màn bị nhấc lên, Vụ Tiễn bước vào, vừa nhìn thấy tiểu nha đầu này đang khóc, trong lòng càng dâng lên chua xót, khi gương mặt của các nàng bị hủy, nàng ấy không khóc một tiếng, lúc Nam Cung Diệp dâng nữ nhân khác vào phủ, nàng cũng không khóc một tiếng nào, nhưng giờ phút này lại khóc thương tâm đến như thế.

Hoàn toàn có thể thấy được nàng hết sức để ý tới Nam Cung Diệp, nghĩ đến đau đớn mà hấn phải gánh chịu, nàng liền đau lòng không dứt.

Xem ra tiểu nha đầu này đã thật sự trưởng thành, hiểu được tình yêu rồi, cho nên mới phải đau đớn như thế.

“Lan Nhi, đừng thương tâm, chúng ta hay là nghĩ biện pháp để lấy những món đồ đó, giải sâu độc mới là cần thiết nhất.”

“Vụ Tiễn, ta thật không nên trở về , là ta đã hại hấn .”

Phượng Lan Dạ ngồi dậy, tựa vào trong ngực Vụ Tiễn, lòng của nàng vẫn rất khó chịu, nên càng giận Âu Dương Dật hơn, nàng thật muốn đem nam nhân kia ra thiên đao vạn quả cho rồi, một tiểu nhân hèn hạ vô sỉ mà còn muốn cưới nàng, nàng tình nguyện nhảy vào vực sâu vạn trượng, cũng sẽ không gả cho nam nhân như vậy.

Vụ Tiễn vội vàng an ủi nàng, bảo nàng đừng suy nghĩ nhiều, đang lúc tỷ muội hai người ở trong phòng nói chuyện, thì ngoài cửa phòng vang lên thanh âm của Đinh Đường.

“Tham kiến Tề vương.”

Vừa nghe Nam Cung Diệp tới, Phượng Lan Dạ nhanh chóng đứng dậy, lau khô nước mắt, sau đó quay lưng ra phía ngoài, rồi thúc giục Vụ Tiễn :
“Người mau ngăn hãm lại, bảo hãm trở về đi, bảo hãm trở về đi.”

Đã trúng Thiên ti cổ nếu như động tình, thì sẽ như có ngàn vạn cây kim đâm vào trong tim, đó là một loại thống khổ không chịu nổi, nàng không muốn để hãm thống khổ như vậy, cho nên tình nguyện chịu lấy đau khổ cũng không muốn để cho hãm chịu khổ.

Vụ Tiễn bất đắc dĩ phải đứng dậy, đi tới cửa trước đúng lúc nhìn thấy Nam Cung Diệp định đi vào trong , nên vội vàng đuổi một cái tay ra ngăn trở đường đi của hãm.

“Tề vương hãy trở về đi thôi, nàng đang tự trách mình, nếu như người không muốn làm cho nàng khó chịu hơn, thì hãy trở về đi, đợi nàng tốt hơn một chút rồi hãy đến sau.”

Nam Cung Diệp dừng lại thân thể cao lớn, nhìn xuyên thấu qua bình phong, thấy một bóng dáng xinh đẹp đang ở bên trong, hai vai mơ hồ lay động, có thể thấy được tiểu nha đầu luôn luôn lãnh mạt này đã thương tâm rơi lệ rồi, nên không khỏi đau lòng chí cực, hãm hận không được lập tức vọt tới dịch cung giết chết Âu Dương Dật kia, nhưng mà dù có đem Âu Dương Dật giết đi, thì mọi chuyện nhất định sẽ liên lụy đến trên đầu Lan Nhi, hãm không muốn để nàng trở thành hồng nhan họa thủy trong miệng của người khác.

Đây là hãm người yêu, sao có thể là hồng nhan họa thủy chứ? Chỉ có hãm biết, là lòng của nàng vô cùng thiện lương, người khác nếu như không chọc

nàng, thì nàng chưa bao giờ đối với người khác sử dụng nửa phần tâm kế.

Nam Cung Diệp càng nhớ đến nụ cười, sự thiện lương của Lan Nhi , thì tim càng đau đớn khổ sở, bất quá trên mặt của hắn cũng chưa nhìn thấy dấu hiện gì, nếu có cũng là rất yếu ớt, Vụ Tiễn biết trong lòng hắn cũng không dễ chịu, nên vội vàng mở miệng: “Tề vương trở về đi thôi, trở về đi.”

Thật là oan nghiệt a, hai người vốn cho là hồi kinh rồi, sẽ gặp nhau và ở chung một chỗ, ai ngờ lại liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy a, chẳng lẽ việc tốt thì thường hay gặp trắc trở, nhưng hai người thật lòng yêu nhau nhất định cuối cùng sẽ ở chung một chỗ .

Thân thể của Nam Cung Diệp bỗng cứng ngắc, hắn không muốn làm cho Lan Nhi tự trách hơn nữa, cho nên xoay người rời đi, bóng lưng cô đơn mà buồn khổ.

Lan Nhi, ta không có việc gì , người yên tâm đi.

Vụ Tiễn đợi đến khi Tề vương rời đi, liền đi vào gian phòng, thấy Lan Nhi lại đang thương tâm, nên không khỏi càng đau lòng, nàng đi tới nắm lấy vai nàng ấy: “Sáng mai chúng ta rời An Giáng thành đi tìm ba món đồ đó, vô luận như thế nào chúng ta cũng sẽ tìm được .”

Phượng Lan Dạ gật đầu, dùng sức hít sâu, dù có như thế nào nàng sẽ không để cho Diệp có việc, Diệp, người hãy chờ, ta nhất định sẽ lấy được đồ vật giải Thiên ti cổ.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106

Tề vương phủ, bên trong Tuyền viện, Nam Cung Diệp tựa người trên chiếc ghế mềm, những tia nắng của hoàng hôn chiếu vào khuôn mặt trắng muốt như tuyết của hắn, hàng lông mi dày tạo thành hai bóng râm trên gương mặt, đồng thời cũng mang theo sự lãnh mị đến thấu xương, hai tay vô ý thức vuốt vuốt nghiên mực bằng ngọc, kì thật thân thể của hắn vẫn có thể chịu đựng được sự thống khổ này, chỉ là vừa nghĩ đến Lan Nhi giờ phút này phải chịu đau khổ, so với sự đau khổ của bản thân thì càng khó nhin hơn.

Tiểu nha đầu kia nhất định đang tự trách, đang phiền não vì mình đã quay lại, nhưng nàng lại không biết rằng, cho dù hắn phải vứt bỏ đi tánh mạng, cũng muốn nàng quay trở lại, chỉ cần nàng còn sống, hắn liền vui vẻ.

Huống chi Thiên ti cổ này cũng không lấy được mạng của hắn, nghĩ đến đây khóe môi chợt nhếch lên một nụ cười lạnh.

Ngoài cửa, Nguyệt Cầm vừa gõ cửa đi vào, liền thấy sắc mặt của chủ tử thật khó coi, nhớ đến chuyện ban ngày hắn gặp phải, Nguyệt Cầm cũng đau lòng khó chịu, lại có chút ít ghen ngào.

Nam Cung Diệp nhướng mày nhìn, nhẹ giọng mở miệng: "Chuyện gì xảy ra?"

"Thiên Bội Thần đã trở lại."

"Ừ, để cho hắn vào."

Nguyệt Cẩn vừa lui xuống, thì thân ảnh cao lớn của Thiên Bột Thần đi tới, cung kính bẩm báo: "Thiếu chủ, sáng sớm mai Tiểu Vương phi sẽ cùng thuộc hạ rời khỏi An Giáng thành đi tìm ba món đồ vật kia."

"Ừ, biết rồi, người hãy bảo vệ tốt nàng."

Nam Cung Diệp gật đầu, chỉ có để cho nàng đi tìm, thì trong lòng của nàng mới có thể dễ chịu một chút, nếu không nàng sẽ rất khổ sở, mà hắn sẽ cùng đi với nàng, chẳng qua vì không để cho nàng cảm thấy khó chịu, hắn sẽ ẩn ở trong bóng tối thôi, nghĩ vậy liền phất tay để cho Thiên Bột Thần trở về, Thiên Bột Thần liền lui ra ngoài, lúc này Nguyệt Cẩn lại đi vào.

"Gia? Người xem chuyện này?"

Hắn biết Vương gia sẽ không thể nào yên tâm để Tiểu Vương phi một thân một mình đi tìm những món đồ này, cho nên hắn đoán Gia nhất định sẽ đi.

"Ta sẽ cùng đi theo nàng, để cho Ngọc Lưu Thần theo ta đi một chuyến, người ở lại trong vương phủ, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta, nói ta đang nghỉ ngơi."

Nam Cung Diệp hạ lệnh xong, Nguyệt Cẩn lập tức lĩnh mệnh, nghĩ đến tính tình của Gia luôn luôn cổ quái, cho dù có nói như thế, thì người khác cũng sẽ không hoài nghi nhiều.

Lúc này Ngọc Lưu Thần từ bên ngoài đi vào, liền ôm quyền trầm giọng: "Thiếu chủ, hôm nay thuộc hạ dẫn hai người đi theo dõi Hoa Ngạc, cuối cùng đã thấy Nạp Lan Cửu, thuộc hạ muốn đến bắt Nạp Lan Cửu, không ngờ bỗng nhiên xuất hiện mấy người bịt mặt cứu hắn đi rồi, hơn nữa Hoa Ngạc còn ngăn chặn không cho thuộc hạ đuổi theo."

"Nữ nhân này thật đáng chết."

Nam Cung Diệp dùng sức đập một cái lên bàn, sắc mặt hắc âm u, xem ra sau lưng Nạp Lan Cửu đúng là có che dấu người thật, quan trọng nhất người nọ là ai, hơn nữa không ngờ Hoa Ngạc lại dám cả gan ngăn cản họ, muốn chết sao.

Nam Cung Diệp vừa đứng lên, thì Ngọc Lưu Thần lập tức tiếp lời.

"Thiếu chủ, Nạp Lan Cửu kia căn bản là loại người lang tâm cầu phế, Hoa Ngạc che chở cho hắn, ai ngờ đến lúc hắn sắp rời đi, lại phóng ám khí làm Hoa Ngạc bị thương, muốn giết người diệt khẩu."

"Cái gì? Nàng hiện tại như thế nào?"

Nam Cung Diệp đi ra ngoài, Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần đi theo sau hắn, một nhóm ba người nhanh như gió tiêu sái bước ra ngoài, họ một đường đi ra khỏi Tuyền viện, hướng về Liên viện nơi Hoa Ngạc ở, kể từ sau khi Lan Dạ rời đi, nàng cùng Diệp Linh vẫn ở lại trong Liên viện của Lan nhi, làm công việc quét dọn, đám người Diệp Linh bình thường cũng rất chiều cố nàng.

Lúc này hạ nhân Liên viện đều ở trong phòng, vây quanh một người, mọi người không nghĩ tới Hoa Ngạc lại có không ngốc nữa, nàng ta đã sớm khỏi bệnh, Diệp Linh nhìn Hoa Ngạc bị thương, sắc mặt của nàng ở dưới ánh đèn một mảnh tái nhợt, ánh mắt có chút rời rạc, vốn dĩ nàng nên tức giận nhưng nhìn thấy như thế lại cũng không thể giận nữa, chỉ lôi kéo tay Hoa Ngạc.

"Người đây là tội gì chứ, tại sao lại giấu diếm chuyện mình không bị ngốc a."

Trong mắt của Hoa Ngạc liên trào ra một giọt nước mắt, nàng nắm lấy tay Diệp Linh.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý."

Thật ra lúc đó nàng chỉ muốn đi theo Nạp Lan Cửu thôi, là hần nói chỉ cần trợ giúp Lục giai trở lại Vương Phủ, sẽ mang nàng rời đi, đến lúc đó Vân Phượng phục quốc, bọn họ sẽ cùng nhau quay về Vân Phượng quốc, trong mắt Hoa Ngạc hiện lên hình ảnh Vân Phượng quốc, điều ngừ hoa hương (hoa thơm chim hót, nói chung là phong cảnh vô cùng đẹp), nơi đó chính là nhà của nàng, là nơi từ nhỏ nàng sinh trưởng, là nơi bao nhiêu lần trong mộng, nàng nhìn thấy hình ảnh con cháu của mình, chạy xung quanh đồng cỏ xanh ngát.

Nhưng bây giờ không còn gì nữa, nàng vẫn biết Nạp Lan Cửu không thương nàng, nhưng đáy lòng lại có một chút mong ngóng, hi vọng trong lòng của hần sẽ có một chút hình bóng của nàng, thật ra thì nàng biết, trong lòng Nạp Lan công tử chỉ có công chúa, từ lúc hần còn nhỏ cũng đã rất thích công chúa, là do nàng tham lam.

Hoa Ngạc nghĩ đến đây liền nở nụ cười, lúc này Nam Cung Diệp dẫn người từ ngoài cửa đi vào, bên trong gian phòng tất cả tỳ nữ đều đứng lên, cung kính cúi đầu đứng sang một bên, Nam Cung Diệp đi tới trước giường, hạ mắt nhìn xuống Hoa Ngạc, trong mắt rét lạnh như băng, không có một tia đồng tình.

"Hoa Ngạc, người thật làm cho chủ tử các người mất thể diện, nói đi, Nạp Lan Cửu đến tột cùng là núp ở nơi nào?"

Hoa Ngạc lắc đầu, trong miệng phun ra một ngụm máu: "Nô tỳ không biết hần trốn ở nơi nào? Mỗi lần gặp mặt cũng là hần hẹn nô tỳ gặp mặt ở nơi hần chọn, nô tỳ có thể nói chính là, có người chứa chấp hần, hình như là một vị đại quan ở Thiên Vận hoàng triều, ngụ ở chung quanh đây."

Nàng nói xong liền thở dốc, duỗi dài cổ, tay hướng về phía giữa không trung quơ qua quơ lại, cuối cùng cổ rướn người lên thốt ra một câu: "Công chúa, nô tỳ sẽ xuống cửu tuyền nhận tội với người."

Cuối cùng tắt thở, trong phòng đám người Diệp Linh cũng không còn trách cứ nàng nữa, toàn mộ đều khóc thảm thiết, Nam Cung Diệp không nói gì, không biết Hoa Ngạc nếu như biết chủ tử của nàng không có chết thì sẽ nghĩ như thế nào, nên hăn đứng thẳng người dậy phân phó xuống: "Tìm quan tài đem nàng đi chôn cất."

"Dạ, Vương gia."

Nguyệt Cẩn lĩnh mệnh, đưa Vương gia đi ra ngoài, sau đó xoay người lại phân phó quản gia làm chuyện này, trong phòng khóc thảm thiết vang thành một mảnh.

Nam Cung Diệp toàn thân lạnh lẽo, một đường đi về Tuyền viện, hăn không tự chủ được mà nghĩ đến Lan Nhi, vốn là muốn cho Hoa Ngạc một con đường sống, ai biết cuối cùng thật không ngờ nàng cứ như vậy mà chết đi, lúc này hăn mới thấy được mọi việc trên đời đều đã được định sẵn.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Phượng Lan Dạ liền rời giường, gọi Đình Đường cùng Vạn Tinh, chuẩn bị cùng nhau rời khỏi An Giáng thành, đi tìm Thiên ti cổ.

Tối qua, vốn là Vụ Tiễn cũng muốn cùng đi với nàng, nhưng nàng không muốn Vụ Tiễn lại mạo hiểm, cho nên mới để nàng ở lại. Thật ra, lần đi này vô cùng nguy hiểm, nếu như Vụ Tiễn lại xảy ra chuyện gì, nàng thật không thể tha thứ cho mình, cho nên nàng mới nói để cho Vụ Tiễn ở lại trong kinh, cùng Tiểu Ngư giúp nàng chú ý mọi động tĩnh trong kinh thành.

Võ công của Vụ Tiễn mặc dù không tệ, nhưng so với cao thủ chân chính vẫn còn kém một tí, cho nên nàng mới ngăn cản Vụ Tiễn đi theo.

Nàng mang theo hai người là Đình Đường cùng Vạn Tinh, còn có Thiên Bột Thần, một nhóm bốn người đã đủ để ứng phó mọi chuyện

Đình Đường cùng Vạn Tinh là hai người rất cơ trí, mà thân thủ của Thiên Bật Thần lại không tệ, hơn nữa còn có nàng, cho nên nàng cũng không có gì phải lo lắng .

Bốn người thu thập một phen, sáng sớm từ sau viện lặng lẽ lên xe ngựa, rời khỏi Tô Phủ.

Thiên Bật Thần chịu trách nhiệm đánh xe, ba người các nàng ngồi ở trên xe ngựa, lúc chạy tới cửa thành, vừa lúc cửa thành mới mở, nên xe ngựa một đường chạy nhanh ra khỏi An Giáng thành.

Lần này nơi các nàng muốn đi là Đoạn Phong nhai.

Đoạn Phong nhai, núi cao chót vót, từng nghe có người đồn nơi đó xuất hiện Hỏa Long quả, chỉ cần tìm được Hỏa Long quả, Xích sư tử cùng Thanh Mãng tâm sẽ dễ tìm một chút.

Xe ngựa một đường chạy như điên, đi một hơi hơn mười dặm, Thiên Bật Thần đối với vị trí địa hình của Đoạn Phong nhai cũng hiểu rõ, bởi vì nóng lòng sợ Thiếu chủ chịu khổ, cho nên mới phải cưỡi ngựa chạy không ngừng nghỉ, trên đường nếu có xe ngựa chạy qua, trong nháy mắt liền bị quăng ra ngoài.

Chân trời vừa tờ mờ sáng, khắp nơi ánh sáng chói lọi, hai bên đường cỏ xanh mượt một màu, mùa xuân đã đến nên vạn vật đâm chồi nảy lộc, như thể một năm mới lại sắp đến rồi.

Xe ngựa đi được một đoạn đường, thì bỗng nhiên giương vó ngựa kéo dây cương dừng lại, bên trong xe ngựa mọi người đều biết võ, tự nhiên sẽ không có việc gì, chẳng qua là Phượng Lan Dạ có chút kỳ quái nên chau lông mày lại trầm giọng mở miệng.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Có người ngăn cản đường."

Trong lời nói của Thiên Bội Thần có chút tức giận, Phượng Lan Dạ vén màn nhìn ra, lại thấy ở giữa đường bày biện một chiếc xe ngựa, đang chặn đường đi của các nàng, dưới xe ngựa có một người đang đứng dựa vào, cười đến tà mị yêu dị, cùng vẻ mặt làm điên đảo chúng sanh, trong tay hắt phe phẩy chiết phiến, chậm rãi tiêu sái bước tới, đi thẳng đến xe ngựa của Phượng Lan Dạ, hai tay ôm quyền.

"Thanh Nhã, bản thái tử muốn cùng người đi một chuyến như thế nào?"

Người ngăn cản đường đi của các nàng là Lâm Phong quốc thái tử Âu Dương Dật, trên khuôn mặt thì tươi cười, cười đến rực rỡ như ánh mặt trời, đối với chuyện Phượng Lan Dạ toàn thân tràn đầy tức giận và sát ý, xem như không nhìn thấy.

Phượng Lan Dạ một chưởng đánh tới, thân hình hắt thật nhanh tránh né lui ra, sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi.

"Thanh Nhã, người quá thô lỗ."

Phượng Lan Dạ trong lòng và toàn thân tràn đầy lửa giận, lập tức xoay người nhảy xuống xe, chỉ vào Âu Dương Dật mắng to: "Âu Dương Dật, người là thái tử gì chứ, thực ra chỉ là tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, đừng cho là ta nhìn không ra, sắc mặt của người tái nhợt, đêm qua độc phát rất khó chịu sao, thật là đáng đời, đừng nghĩ rằng đi theo ta là lấy được giải dược, đừng có nằm mơ, giải dược đều bị ta phá hủy rồi, phải nhớ nếu muốn có giải dược, trừ phi chính mình đích thân chế, còn nữa tên Bách Lí Hạo kia không phải là biết giải sao? Làm sao người không bảo hắn điều chế cho người."

Nàng cũng không tin, giải dược lần đầu, còn giải dược lần thứ hai.

Phượng Lan Dạ mắng xong, khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Dật nổi lên ủy khuất, trong mắt tựa hồ còn hiện lên sương mù, mang bộ dạng ủy

khuất khi bị người ta bắt nạt.

"Thanh Nhã, người thật hận ta như vậy sao? Ta chỉ là yêu thích người thôi."

Nói đến hai chữ yêu thích, Phượng Lan Dạ không nhịn được hai cánh tay hoàn ngực, lạnh lùng nhìn Âu Dương Dật.

"Người tại sao phải yêu thích ta a, hai người chúng ta người chỉ bắt quá gặp nhau vài lần, mà người xác định đó là yêu thích ta sao? Chứ không phải bởi vì không chiếm được đồ vật mình muốn, cho nên liều mạng cũng phải nắm được trong tay, đây mà là thích sao?"

Nói xong lời cuối cùng, Phượng Lan Dạ trực tiếp châm biếm thêm: "Chỉ sợ người căn bản không biết cái gì là thích? Lập tức tránh ra cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí, cùng lắm thì lường bại câu thương."

Âu Dương Dật bởi vì Phượng Lan Dạ một phen trách mắng, sắc mặt thâm trầm xuống, trong con người là như có điều suy nghĩ.

Chẳng lẽ lời của Thanh Nhã là sự thật, hắn kiên trì muốn có nàng, cũng không phải là thích, mà là vì chưa từng có gì mà hắn không chiếm được, cho nên mới phải kiên trì như thế, hắn không phải là thích, không phải đâu, hắn đang suy nghĩ đến nhập thần, thì Phượng Lan Dạ đã nhảy lên xe ngựa, Thiên Bội Thần cười xe ngựa chạy qua, chỉ để lại xe ngựa của hắn.

"Thanh Nhã, người đừng chạy trốn, ta là thích người thật, chứ không phải cái gì mà không chiếm được mới kiên trì muốn lấy được."

Âu Dương Dật hung hăng một đá chân một cái, tên thủ hạ đứng bên cạnh lập tức đi tới xin chỉ thị: "Gia, chúng ta?"

"Đuổi theo, ta liền không tin nàng có thể chạy trốn khỏi ta, ta biết nàng nhất định là đi Đoạn Phong nhai."

Âu Dương Dật vung cây quạt trong tay lên, hào khí mở miệng, sau đó nhảy lên xe ngựa theo sát không nghỉ, đi thẳng một đường đến Đoạn Phong nhai.

Đoạn Phong nhai, cách kinh thành khá xa, hầu như đã gần tới đất phong Đông Hải của Tấn vương Nam Cung Trắc, nơi cách Đông Hải có hơn một trăm dặm.

Một đoàn người ngựa chạy không ngừng nghỉ ngơi đã một ngày, ban đêm tá túc ở một cái thôn trấn nhỏ, họ cũng không đòi hỏi nhiều, tùy tiện chọn lấy một cái khách sạn, ăn cơm dừng chân, chuẩn bị ngày thứ hai lên đường.

Đêm hôm đó, thậm chí có người đến ám sát Phượng Lan Dạ.

Nửa đêm lúc nàng đang ngủ say, bỗng nhiên cảm nhận được sát khí ở chỗ tối, nên lập tức đánh thức Đinh Đường cùng Vạn Tinh, ngay cả Thiên Bội Thần ngủ ở cách vách cũng bị kinh động, nên nhất tề chạy vào, trong bóng tối mười mấy tên thích khách nhảy ra.

Võ công Thiên Bội Thần cùng Phượng Lan Dạ vốn đã không thấp, nên chẳng sợ đám người này, Đinh Đường cùng Vạn Tinh thì đủ để tự vệ, nên căn bản không cần nàng quan tâm, vì thế nàng cùng Thiên Bội Thần cứ đánh thoải mái, chẳng qua là không nghĩ tới, trong lúc các nàng đang đánh vui vẻ, thì Âu Dương Dật lại dẫn người xông vào, hấn vung tay lên, đám thủ hạ liền như lang như hổ nhào tới, những tên thích khách kia nào phải là đối thủ, nên chỉ nháy mắt liền giải quyết gọn, cũng trong nháy mắt cả phòng toàn xác chết.

Lúc này Âu Dương Dật hoàn toàn không còn thấy được bộ dáng đùa cợt du côn như trước nữa, thái độ nghiêm túc mà thật tình, hấn ngồi xổm người xuống vạch trần cái khăn vuông đang che trên mặt tên thích khách, xem xét

bọn họ rốt cuộc là người nào, cuối cùng đứng thẳng người, chậm rãi mở miệng.

"Người có phải có kẻ thù hay không?"

Sắc mặt của Phượng Lan Dạ không kiên nhẫn nhìn chăm chăm hăn, nàng làm gì có kẻ thù, hiện tại kẻ thù của nàng chính là hăn Âu Dương Dật, những người này không phải là hăn phái ra a, để làm anh hùng cứu mỹ nhân vân vân, trong mắt Phượng Lan Dạ hiện lên sự nghi ngờ, Âu Dương Dật lập tức giơ tay thật thà nói rõ.

"Không phải là ta phái người đâu, nếu như là ta, ta sẽ không cự tuyệt mà thừa nhận."

Điểm này Phượng Lan Dạ cũng tin tưởng, hăn ngay cả hạ Thiên ti cổ cho Nam Cung Diệp cũng dám lì mặt thừa nhận, huống chi là những tên sát thủ này, nếu như không phải là Âu Dương Dật phái người, như vậy còn có ai muốn giết nàng a.

Là muốn giết nàng, hay là ngăn cản nàng lấy được giải dược Thiên ti cổ, người này chỉ sợ là không muốn nàng cứu Nam Cung Diệp, như vậy rất có thể chính là người trong triều, là ai?

Vẻ mặt Phượng Lan Dạ đang lãnh ngạo, mà lúc này người ở trong khách sạn đã bị kinh động rồi, chương quỹ cùng mấy tiểu nhị chạy vội vào, sắc mặt giống như tro tàn, nhìn thi thể nằm đầy phòng, ngay cả nói chuyện cũng không thành câu.

"Này, này?"

Nơi nhỏ bé này lúc nào mà lại chứng kiến những thứ này, cho nên chương quỹ ngay cả chân cũng đứng không vững, Âu Dương Dật lạnh lùng nhìn lướt qua mọi thứ, sau đó phân phó đi xuống: "Đem nơi này quét dọn sạch sẽ."

"Dạ, Gia."

Gian phòng bị thu thập sạch sẽ, Phượng Lan Dạ mặt lạnh trừng mắt nhìn Âu Dương Dật: "Người đừng nghĩ ta sẽ nợ người nhân tình gì, chuyện này cũng là do người gây ra, lập tức rút ra ngoài cho ta, nếu để ta lấy được Hỏa Long quả liền thôi, nếu lấy không được, ta nhất định sẽ đem người chôn cất ở trên Đoạn Phong nhai."

Phượng Lan Dạ nghiêng răng nghiêng lợi chỉ ngoài cửa, để cho Âu Dương Dật lập tức đi ra, nam nhân này cũng rất phối hợp, liền xoay người đi ra ngoài, lúc rời khỏi còn hảo tâm đóng cửa cho nàng.

Trong phòng, Thiên Bột Thần trầm giọng mở miệng: "Chủ tử, người xem, những người này là do ai động tay động chân?"

Phượng Lan Dạ suy nghĩ một chút, hiện tại trong kinh chỉ có hai phái muốn đối phó Nam Cung Diệp, đảng của Tấn vương cùng đảng của Sở Vương, hiện tại hoàng thượng cũng chiều Nam Cung Diệp, bọn họ đều biết, tất nhiên sẽ không hy vọng hắn còn sống, cho nên hắn là trong hai đảng sẽ có một đảng phái người đến giết nàng, muốn làm tổn thương Nam Cung Diệp.

Cho dù các nàng có đoán ra được, tuy nhiên lại không có chứng cứ, chỉ sợ tiếp theo bọn họ còn có thể phái thêm sát thủ tới ám sát.

"Chúng ta cẩn thận một chút, nếu Âu Dương Dật muốn đi theo, cứ cho hắn đi theo, ta nghĩ đám người ám sát kia nhất định sẽ xuất hiện nữa, để bọn chúng cho Âu Dương Dật giải quyết."

"Dạ, chủ tử."

Thiên Bột Thần lui xuống, Đinh Đường cùng Vạn Tinh đưa tay giúp Phượng Lan Dạ: "Tiểu thư, nghỉ ngơi đi."

"Ừ."

Trong phòng an tĩnh lại, Phượng Lan Dạ nằm xuống giường nghỉ ngơi, không biết tại sao trong lòng cảm thấy rất an định, nàng vẫn luôn cảm giác được Diệp cách mình rất gần, giống như hân đang ở bên cạnh phụng bồi mình, những uất ức nàng cảm thấy trong lòng lúc trước đã không còn nữa.

Trong một gian phòng khác của khách sạn này, lúc này có một người đang tựa vào trên giường, nghe một người bên trong gian phòng bấm báo.

"Thiếu chủ, không có chuyện gì rồi, nhưng Âu Dương Dật kia cứ một đường dây dưa cùng Tiểu Vương phi, người xem chuyện này?"

Có muốn đem hân đánh cho một trận để hân không còn dám bên cạnh Tiểu Vương Phi hay không, Nam Cung Diệp nhắm mắt lại, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, đối với sự si tâm vọng tưởng của Âu Dương Dật hân rất tức giận, bất quá trong lòng lại có ý nghĩ khác.

"Nếu hân muốn đi cùng thì cho hân đi theo, bất quá chú ý động tĩnh của hân, ngàn vạn lần không thể để cho hân tổn hại đến Tiểu Vương phi."

"Phải"

"Phái người điều tra thân phận của những tên hắc y nhân kia, xem bọn hân có lai lịch gì? Rồi lập tức đưa tin tức tới đây."

"Thuộc hạ đi làm ngay."

Ngọc Lưu Thần đi ra ngoài phát tin tức, trong gian phòng an tĩnh lại, Nam Cung Diệp nhắm mắt lại nằm tựa vào trên giường, hân cách Lan Nhi gần như thế, cơ hồ có thể nghe được hô hấp của nàng, biết nàng ngủ được rất an ổn, nên một lòng thanh tĩnh lại.

Bất quá ngực vẫn cảm thấy đau nhói, nên đưa tay đè lại, rồi thở dốc mấy hơi, không dám nghĩ nhiều hơn nữa, thì loại sâu độc kia mới chịu an bình một chút.

Đêm từ từ trôi qua.

Ngày thứ hai đoàn người tiếp tục đi đến Đoạn Phong nhai, những tên sát thủ trong bóng tối quả nhiên không ngừng tay, liên tục ám sát, chẳng qua đều bị Âu Dương Dật cùng đám thuộc hạ đánh bại, hắn vô tình lại trở thành hộ hoa sứ giả, nhưng mà dọc đường đi Phượng Lan Dạ cũng không cho hắn sắc mặt tốt, vẫn cùng hắn duy trì khoảng cách ba thước.

Bất quá Âu Dương Dật cũng không tức giận, cứ nghĩ có khi nào Phượng Lan Dạ sẽ bị hấn làm cho cảm động không? Nếu là bị cảm động, vậy cũng tốt.

Dọc đường đi hữu kinh vô hiểm, sau mười ngày thì đã đến Đoạn Phong nhai.

Đoạn Phong nhai, núi cao vời vợi, sừng sững hiên ngang, ngẩng đầu nhìn lên, cao vút thẳng đến mây xanh.

Căn bản là không cách nào đi tới, mọi người đứng ở dưới chân núi nhìn quanh, hết đường xoay xở.

Lúc này trời đã tối, nên mọi người nhìn xung quanh tìm chỗ nghỉ ngơi, hiện tại đã là mùa xuân, đêm mặc dù khá lạnh, nhưng còn có thể chịu đựng được, chỉ cần tìm một nơi để tránh gió, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai đi lên Đoạn Phong nhai là được.

Buổi tối, Phượng Lan Dạ dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi tìm những người xung quanh để hỏi thăm tình hình của Đoạn Phong nhai.

Bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng đang tỏa sáng, tất cả ánh sáng trắng đều từ đỉnh núi nhô ra .

Phượng Lan Dạ dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh, còn có cách đó không xa là Thiên Bội Thần cùng ngửa đầu nhìn Đoạn Phong nhai, quả thật căn bản không có đường đi lên, thấy vậy nàng không khỏi tức giận, thân hình thử trèo lên, chỉ thấy vách đá trơn láng, còn phủ rất nhiều cỏ rêu xanh, ngay cả điểm dừng chân cũng không có, càng không nói đến nếu chẳng may trượt chân, thì sẽ trượt một lúc hơn mười trượng, trong chớp mắt sẽ rơi thẳng xuống vách núi, Đinh Đường cùng Vạn Tinh khẩn trương tiến lên một bước vịn nàng.

"Tiểu thư."

Phượng Lan Dạ giận đến không nhìn được phải dậm chân.

"Chết tiệt Đoạn Phong nhai."

Đang nói, bỗng nhiên trong đêm tối truyền đến một tiếng quát.

"Ai to gan dám mắng Đoạn Phong nhai."

Mọi người thật nhanh nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung có một tia sáng quỷ dị, đến lúc nhìn rõ lại, thì ra là một người đang cầm đèn lồng, từ trên Đoạn Phong nhai chậm rãi nhảy xuống dưới , y phục bay phấp phới , giống như một đóa hoa sen, từ từ bay đến trước mặt mọi người.

Mọi người không khỏi trợn mắt há mồm, không ai ngờ tới ở Đoạn Phong nhai lại có người, thậm chí còn là một tiểu nha đầu.

Đèn lồng chiếu rọi xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng, tuổi của nàng so với Phượng Lan Dạ không kém bao nhiêu, bất quá khinh công cũng rất lợi hại, từ trên vách núi cao như vậy rơi xuống, thế nhưng hoàn toàn không có tổn

thương gì, hơn nữa quan trọng nhất là rơi xuống đất không tiếng động, Phượng Lan Dạ vừa kịp phản ứng, liền ôm quyền.

"Xin hỏi quý danh của cô nương?"

"Thủy Ninh."

Tiểu nha đầu này nhanh chóng mở miệng, nhưng khi nàng ấy đến gần hai bước, đã hù dọa Đinh Đường cùng Vạn Tinh lùi lại một bước, lúc trước do nàng nghiêng mặt, cho nên người khác không có để ý, đến lúc nàng vừa đến gần, thì ra một nửa trên khuôn mặt của Thủy Trữ có một dấu bột màu hồng, ánh sáng từ đèn lồng chiếu rọi đến làm cho nó càng ghê người, khiến người ta phải khiếp sợ.

Bất quá Phượng Lan Dạ cũng không thấy sợ, vì giờ phút này nàng chỉ quan tâm đến Hỏa Long quả, nếu như Thủy Trữ có thể từ Đoạn Phong nhai xuống, thì nhất định sẽ có cách đi lên.

"Ta tên là Phượng Lan Dạ, muốn thỉnh giáo Thủy cô nương, chúng ta có thể đi lên Đoạn Phong nhai không."

Phượng Lan Dạ tin tưởng chỉ cần Thủy cô nương này đồng ý dẫn các nàng lên Đoạn Phong nhai, tất nhiên sẽ có cách để cho bọn họ lên tới, lên được Đoạn Phong nhai rồi, sẽ tìm được Hỏa Long quả.

Thủy Ninh vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, quét mắt sang đánh giá mấy người bọn họ, sau đó kiên quyết lắc đầu, mở miệng nói.

"Không được, các người lên Đoạn Phong nhai là muốn lấy được Hỏa Long quả đúng không?"

Thiên hạ không có biết bao nhiêu người muốn lấy được Hỏa Long quả, Hỏa Long quả chẳng những là thánh dược chữa thương, giải độc, hơn nữa nếu là người luyện võ sẽ gia tăng nội lực, mà nàng bởi vì bị độc đả thương,

nên vẫn dựa vào Hỏa Long quả để duy trì mạng sống, mới có thể sống đến ngày hôm nay, làm sao lại đưa Hỏa Long quả tặng cho người khác.

Phượng Lan Dạ cũng không giấu diếm, nên vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, xin muội muội thành toàn tâm ý của chúng ta, thật sự là vì muốn cứu người, cho nên mới phải lấy được Hỏa Long quả."

Thủy Ninh nghe Phượng Lan Dạ nói rất thành khẩn, thật sự cũng không muốn làm khó các nàng, nhưng nếu để cho các nàng lấy được Hỏa Long quả, là không thể được, bởi vì ở Đoạn Phong nhai Hỏa Long quả chính là sinh mạng của nàng, mà đường lên Đoạn Phong nhai, cũng là do sư phụ trước khi chết chỉ dẫn cho nàng một con đường nhỏ, không có nàng chỉ đường, không ai có thể lên được Đoạn Phong nhai.

Tối nay, nàng lên núi là muốn xem tình hình của Hỏa Long quả, khoản hai ngày nữa nó sẽ chín, trên núi có Hỏa Nhi coi chừng dùm nàng là nàng yên tâm, không nghĩ tới vừa xuống núi lại gặp được mấy người này đang tìm kiếm xung quanh, vừa nhìn liền biết có người đang chú ý đến Hỏa Long quả.

Không ngờ lại là một tỷ tỷ rất xinh đẹp, Thủy Trữ trước giờ không có huynh đệ tỷ muội, là sư phụ ở trong núi nhặt được nàng, sau khi sư phụ qua đời, chỉ còn lại một mình nàng, mà nàng lại không thể rời Đoạn Phong nhai, bởi vì trong cơ thể có độc, nếu mạo hiểm rời khỏi Đoạn Phong nhai chỉ có một con đường chết, bình thường cũng có thấy người đến Đoạn Phong nhai. Nhưng phần lớn là một đám người cực kỳ hung ác, cho tới bây giờ cũng không ai có vẻ mặt ôn hoà cùng nàng nói chuyện nhiều như thế, người khác vừa thấy mặt nàng cũng sẽ gọi nàng là kẻ quái dị.

Trong lòng nàng rất thích vị tỷ tỷ này, nhưng nếu không có Hỏa Long quả, nàng sẽ bị độc phát tác.

Thủy Ninh vừa nghĩ, thì ho khan một tiếng, bởi vì do độc, nên thân thể nàng gầy yếu, ngay cả luyện võ cũng phải cố hết sức, bất quá khinh công thì xuất thần nhập hóa, ít kẻ nào sánh kịp, sư phụ nói sức lực không mạnh, thì cần chạy nhanh hơn một chút, cho nên nàng mới lên được Đoạn Phong nhai.

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu nhìn về Thủy Trữ, thấy sắc mặt nàng có chút u ám, không khỏi quan tâm mở miệng.

"Thủy cô nương thật giống như trúng độc?"

Thủy Ninh gật đầu, ho khan hai tiếng: "Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân ta không thể đưa Hỏa Long quả cho các người, người nhìn ta đi?"

Ý của nàng rất rõ ràng, nàng cần Hỏa Long quả, không có biện pháp cho các nàng, nhưng Phượng Lan Dạ vừa nghe lời của nàng liền cao hứng trở lại.

"Thủy cô nương, chi bằng ta giải độc cho người, người đem Hỏa Long quả tặng cho ta."

Thủy Ninh ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Phượng tỷ tỷ vừa nhìn liền biết nàng trúng độc, còn có thể giải độc tổ trong cơ thể nàng, nàng có chút không dám tin, điều này không khỏi làm nàng nhớ tới lời nói của sư phụ trước khi chết.

"Thủy nhi, có một ngày người nhất định sẽ gặp được người có thể giải được độc tổ trên người của người, đến lúc đó người có thể rời khỏi Đoạn Phong nhai rồi" đây là thật sao? Phượng tỷ tỷ có thể giải được độc trên người nàng sao?

"Phượng tỷ tỷ, người thật có thể giải độc trên người ta sao?"

Đã bao nhiêu năm rồi, từ nhỏ đã mang chất độc trong người, một bước không thể rời khỏi Đoạn Phong nhai, nàng là người có khát vọng đi ra ngoài, nhưng bởi vì trên người có độc, chỉ có thể đau khổ mà sinh sống ở Đoạn Phong nhai này, bây giờ lại có người nói có thể giải được độc trong cơ thể nàng, Thủy Ninh cơ hồ có chút không dám tin tưởng.

"Nếu như Phượng tỷ tỷ thật có thể giải độc trên người ta, ngày mai ta nhất định lên Đoạn Phong nhai lấy Hỏa Long quả xuống."

"Tốt, một lời đã định."

Phượng Lan Dạ cũng không ngờ đến mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, nàng đi tới diu Thủy Ninh, Đinh Đường cùng Vạn Tinh thấy mọi chuyện thuận lợi như vậy, cũng rất cao hứng, đoàn người và Thủy Trữ cùng nhau đi trở về.

Đúng lúc nhìn thấy Âu Dương Dật đi tới, nam nhân này vừa nhìn thấy Thủy Ninh, liền sợ hết hồn, chỉ tay về phía nàng: "Người quái dị này từ nơi nào chạy đến a."

Thủy Ninh trừng mắt, lạnh lùng châm chọc: "Người cũng là lớn lên dạng chó hình người, chanh chua, bộ dạng dễ nhìn một chút thì có tác dụng gì?"

"Người, người?"

Âu Dương Dật không nghĩ tới một xấu nữ thế nhưng cũng không cho mình một chút mặt mũi, sắc mặt liền trầm xuống, chỉ có Thanh Nhã mới có thể chỉ trích hắn, người khác còn không có tư cách kia, cho nên vừa nghe thấy lời nói của Thủy Ninh, đã sớm đưa tay lên ngăn trở đường đi của các nàng .

"Người quái dị này từ nơi nào đến, lại cả gan dám cười nhạo ta."

"Cười nhạo người thì làm sao? Ta còn muốn đánh người?"

Thủy Ninh vừa dứt lời, thân hình chợt lóe, ngay cả người bên cạnh cũng không thấy nàng, Phượng Lan Dạ cùng Vạn Tinh thấy vậy tròn mắt lú lờ, kinh công thật là lợi hại a, quả thật đã đạt đến cảnh giới Đạp Tuyết Vô Ngân, mọi người chỉ nghe « bốp » một tiếng, đợi đến thấy rõ, thì Thủy Ninh vẫn như cũ đứng ở trước mặt Phượng Lan Dạ, trong tay vẫn cầm một chiếc đèn lồng, vẻ mặt cười lạnh, mà Âu Dương Dật sớm bị người quăng cho một cái tát, sắc mặt cực kì khó coi.

"Người?"

"Người cái gì? Đánh như thế quá nhẹ rồi."

Thủy Ninh xoay người nhìn về Phượng Lan Dạ: "Tỷ tỷ đi thôi, làm sao người lại cùng loại người đáng ghét này ở chung một chỗ a."

Phượng Lan Dạ cười đến nghẹn bụng, nhìn vẻ mặt tức giận giống như ăn phải con ruồi của Âu Dương Dật, thật là khoái chí, nàng trợn mắt lạnh lùng nhìn Âu Dương Dật, rồi cùng đi với Thủy Ninh, vẫn không quên phụ họa một câu: "Đúng vậy a, loại tiểu tặc vô sỉ không biết xấu hổ này, chính là đánh không chết , đi thôi, đừng để ý đến hắn."

Mấy người bọn họ nhanh chóng rời đi, chiều nay, Âu Dương Dật hiếm khi được an tĩnh như vậy, cũng không có xuất hiện ở trước mặt các nàng , không biết là chán ghét Thủy Ninh, hay là vì khó chịu, cho nên không muốn xuất hiện.

Phượng Lan Dạ lấy máu của mình cho Thủy Ninh uống, máu của nàng giải được bách độc, độc của Thủy Ninh có thể giải, nhưng bởi vì thời gian bị trúng độc quá lâu, cho nên phải dùng nhiều máu, cuối cùng nàng trích ra gần nửa chén máu, Thủy Ninh nhìn thấy, trong lòng rất khó chịu, nhìn Phượng Lan Dạ sắc mặt tái nhợt, đã sớm không đành lòng kêu lên.

"Tỷ tỷ, thôi đi, đừng lấy máu nữa, nhìn người không chịu nổi rồi, Hỏa Long quả ta sẽ cho người."

Phượng Lan Dạ nhìn Thủy Ninh, nàng thật lòng thích nha đầu này, vì vậy mới trích ra thêm máu, đút Thủy Ninh uống, Thủy Ninh vốn không chịu, đây là máu của tỷ tỷ a, cuối cùng bị Phượng Lan Dạ ra lệnh uống.

Uống vào xong, thời gian không đến một nén nhang, trải qua một thời gian dài bị đau ngực, thế nhưng giảm đi rất nhiều, lúc này nàng đã cảm thụ được không còn đau nhiều nữa, Thủy Ninh cao hứng nói.

"Tỷ tỷ, ta không còn đau, thật không đau, cảm ơn người, cảm ơn người, sáng mai ta liền đi Đoạn Phong nhai lấy Hỏa Long quả cho người, đúng rồi, người còn muốn để cho ta trợ giúp người làm cái gì, bất kể là cái gì, ta cũng nhất định giúp người."

Thủy Ninh thấy sắc mặt Phượng Lan Dạ có chút trắng bệch, liền đau lòng ôm nàng, chỉ cần là tỷ tỷ muốn, bất kể là cái gì nàng cũng nguyện ý giúp.

Từ trước đến giờ trong người nàng vẫn bị độc hành hạ, khiến cho nàng chỉ có thể ở lại Đoạn Phong nhai, hiện tại độc của nàng đã giải rồi, lúc này đã có thể rời đi, thật sự là quá tốt.

Rời khỏi Đoạn Phong nhai vẫn luôn là tâm nguyện của nàng, hiện tại mơ ước của nàng đã đạt thành.

Mà điều này là tỷ tỷ ban cho nàng, nghĩ tới đây, nàng cũng rất chân thật nhìn Phượng Lan Dạ, bất kể tỷ tỷ cần nàng làm cái gì, nàng nhất định giúp nàng ấy.

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng chỉ muốn lấy được Hỏa Long quả, sau đó nghĩ đến võ công của Thủy Trữ, còn có Âu Dương Dật cả đêm an phận, trên mặt lập tức hiện lên vẻ cười yếu ớt.

"Nếu như Thủy nhi thật muốn giúp ta, như vậy từ nay về sau ta liền đem Âu Dương Dật giao cho người, người cứ hành hạ hắn khiến cho hắn thống

khổ, người có thể đáp ứng tỷ tỷ không?"

Thủy nhi khinh công xuất thần nhập hóa, Âu Dương Dật mặc dù có ngân y vệ cũng đối phó không được nàng, bởi vì nàng chạy quá nhanh, khiến cho hần khó lòng phòng bị, nàng vừa xuất hiện, nhất định đủ để cho người nam nhân kia thống khổ.

Thủy Ninh nhớ đến cái tên nam nhân chanh chua kia liền nhăn lông mày, bất quá nghĩ đến tỷ tỷ bị khổ sở, lập tức gạt đầu: "Tốt, giao cho ta."

Tỷ tỷ chính là phụ mẫu tái sinh của nàng, cha mẹ đem nàng bỏ rơi ở Đoạn Phong nhai, sư phụ thì cứu nàng một mạng, hiện tại tỷ tỷ dùng máu cứu nàng, chẳng khác nào là cha mẹ thứ hai của nàng rồi, cho nên nàng nhất định sẽ trợ giúp tỷ tỷ, đem cái tên nam nhân hắc ám kia hành hạ cho bỏ ghét.

Bởi vì độc của Thủy Ninh đã được giải, hai người có thân thể tương tự, cho nên đặc biệt hợp ý, Thủy Trữ bao nhiêu năm rồi chưa từng có người thân cận, sau khi sư phụ qua đời, thì một người thân cận cũng không có, hiện tại trong lòng đã chấp nhận Phượng Lan Dạ, nên hưng phấn đến mức không ngủ được, mãi đến khi trời gần sáng, thấy Phượng Lan Dạ thân thể suy yếu, mới dìu nàng đi nằm ngủ.

"Tỷ tỷ, người ngủ đi, yên tâm, ta sẽ lên Đoạn Phong nhai lấy Hỏa Long quả cho người."

"Ừ, cảm ơn Thủy nhi."

Phượng Lan Dạ thật sự rất thích Thủy Ninh, nàng ấy là người đơn thuần, không giống loại người có tâm cơ, cho nên nàng rất thích nàng ấy, nàng có một Vụ Tiễn làm tỷ tỷ, hiện tại lại nhận Thủy Ninh làm muội muội, nên trong lòng rất vui vẻ.

Độc của Thủy Ninh đã được giải, thân thể so với lúc trước còn nhanh nhẹn hơn, thật giống như một con chim tước lanh lợi, nháy mắt liền bay lên Đoạn Phong nhai.

Bên trên Đoạn Phong nhai có rất nhiều dược liệu trân quý, chỉ có Thủy Ninh biết, đây là do sư phụ của nàng phát hiện, người khác cũng không biết, nên họ cho rằng chỉ có Hỏa Long quả.

Thủy Ninh lên Đoạn Phong nhai hồi lâu vẫn chưa xuống tới, Âu Dương Dật liền xông ra, biết chuyện Phương Lan Dạ trích máu cứu Thủy Ninh, không khỏi đau lòng, bất quá có chút giễu cợt.

"Các người không phải quá đơn thuần rồi sao, nha đầu kia chẳng những lớn lên xấu, hơn nữa tâm thần bất chánh, các người không biết sao, còn cứu nàng, tốt lắm, còn để cho nàng trốn thoát."

Vạn Tinh cùng Đinh Đường mặt không chút thay đổi nhìn hẳn đi tới đi lui, cuối cùng khóe môi vẽ ra nụ cười.

Âu Dương Dật thấy vậy trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, sau đó thật nhanh quay người lại, chỉ thấy phía sau một tiểu nha đầu đang nhìn hẳn chăm chăm, trong tay ôm một đồng lớn dược liệu, trong đó có quả Hỏa Long quả, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Âu Dương Dật một cái, rồi ném lại một câu: "Người chờ đó cho ta."

Nói xong đi vòng qua Âu Dương Dật tới trước mặt Đinh Đường: "Đây là Hỏa Long quả, còn có cái này là Vô tình tử, cái này là Ngũ khô thảo, đây là."

Nàng nhất nhất chỉ dẫn xong, sau đó dặn dò Đinh Đường cùng Vạn Tinh, loại nào là bổ huyết, nói các nàng cho tỷ tỷ ăn vào một chút, Đinh Đường cùng Vạn Tinh thấy vậy chắc lưỡi hít hà, không ngờ tới trên Đoạn Phong nhai ngoại trừ Hỏa Long quả, còn có nhiều dược liệu trân quý như vậy, nên lập tức cao hứng cầm tất cả dược liệu đi vào chỗ Phương Lan Dạ, Phương

Lan Dạ ngủ nửa ngày trời, sắc mặt đã khá lên nhiều, vừa nhìn thấy Đinh Đường cùng Vạn Tinh tay cầm một đồng thảo dược đi vào, cẩn thận nhìn hai mắt, lập tức cao hứng trở lại.

"Không nghĩ tới Đoạn Phong nhai chẳng những có Hỏa Long quả, còn có các dược liệu trân quý khác, Thủy nhi cái nha đầu này?"

Đinh Đường cùng Vạn Tinh nhìn về hướng Thủy Ninh, chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh, rõ ràng là của Âu Dương Dật, hai người không khỏi mím môi cười lên.

"Âu Dương thái tử kia gặp phải Thủy nhi cô nương coi như là xui xẻo, tiểu thư người nhìn này."

Lấy được Hỏa Long quả, các nàng nên rời khỏi Đoạn Phong nhai, đi tìm vật khác rồi, Phượng Lan Dạ lập tức gật đầu, hiện tại không biết Diệp thế nào, Âu Dương Dật kia cũng đã giải quyết, bây giờ phải nhanh đi tìm Xích sư tử nhũ cùng Thanh mãng Tâm, chỉ cần lấy được hai thứ đồ này, nàng có thể giải độc Thiên Ti cổ cho Diệp.

"Đem đồ vật thu dọn, chúng ta lập tức rời khỏi đây."

"Tốt."

Đinh Đường cùng Vạn Tinh cẩn thận thu dọn các loại dược liệu trân hiếm, nhất là Hỏa Long quả, không ngờ lại thuận lợi lấy được, quan trọng nhất là tiểu thư nhận Thủy nhi cô nương làm muội muội, để cho nàng đi đối phó Âu Dương Dật kia, e là sau này hẳn sẽ không tới làm phiền tiểu thư nữa, nghĩ tới đây hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Thu thập xong hết thấy mọi thứ liền đi ra ngoài, Thiên Bội Thần đã ở bên ngoài hỏi.

"Lấy được."

Ánh mắt của Vạn Tinh cùng Thiên Bội Thần giao nhau, thậm chí có một tia ôn nhu, gật đầu: "Ừ, yên tâm đi."

Đinh Đường đứng bên cạnh lập tức cảm nhận được, nàng mím môi cười khẽ, ở phía sau Phượng Lan Dạ đã đi ra: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi Đoạn Phong nhai đi tìm xích sư tử nhũ cùng thanh mãng Tâm."

Bốn người cùng nhau rời khỏi Đoạn Phong nhai, Âu Dương Dật lúc này không đi cùng các nàng, hẳn bị Thủy nhi quấy lấy, Thủy Trữ quyết định đem cái tên nam nhân không biết xấu hổ này trị thẳng tay, ngay cả tỷ tỷ cũng chán người, để cho hẳn sau này thấy nữ nhân liền không dám sát tới gần.

Xe ngựa chạy thật nhanh rời khỏi Đoạn Phong nhai, cách đó không xa, có vài người đang đứng, đứng đầu là nam nhân một thân bạch y quý giá, dung mạo như ngọc, toàn thân diễm lệ, dưới ánh mặt trời sắc mặt hẳn mặc dù hơi có chút tái nhợt, nhưng không mất được vẻ tuấn mỹ, toàn thân bao phủ lạnh hàn, nhưng con mắt lại tràn đầy nhu tình, bỗng trong lòng ngực một trận đau nhói truyền đến.

Thủ hạ đứng phía sau biết Gia lại đang nghĩ đến Tiểu Vương phi, cho nên côn trùng cổ phát tác, sẽ lòng muốn chết.

"Gia, thuộc hạ nhận được tin tức, bọn thích khách ám sát Tiểu Vương phi chính là người của Vô Ẩn Lâu."

"Vô Ẩn Lâu?"

Nam Cung Diệp khẽ lẩm bẩm, Vô Ẩn Lâu là một tổ chức sát thủ, không ngờ người của triều đình lại dùng thủ đoạn tồi tệ này, dám cả gan cùng tổ chức sát thủ liên thủ, lá gan thật quá lớn.

"Lập tức liên lạc với lâu chủ của Vô Ẩn Lâu, ta muốn cùng hẳn làm cuộc mua bán."

Nam Cung Diệp khí phách mười phần mở miệng, phía sau Ngọc Lưu Thần trầm giọng lĩnh mệnh: "Dạ, thuộc hạ lập tức đem tin tức phát ra ngoài."

"Ừ."

Nam Cung Diệp gật đầu, sau đó lên xe ngựa theo đuôi chiếc xe ngựa phía trước một đường đi thẳng về hướng Bắc, lúc trước có Âu Dương Dật ở ngoài sáng bảo vệ các nàng, hiện tại Âu Dương Dật bị quán lên rồi, như vậy hẳn không thể khinh thường, nhất định phải bảo vệ nàng chu toàn, không thể để cho nàng có một chút sơ xuất.

Đám người Phượng Lan Dạ cùng Thiên Bội Thần đi đến vùng biên giới xa xôi, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải lấy cho được Xích sư tử nhũ cùng Thanh mãng tâm, bất kể như thế nào, cũng lấy cho bằng được hai thứ đồ này, Phượng Lan Dạ thầm ở trong lòng hạ quyết tâm.

Xe ngựa một đường chạy nhanh mà đi, nàng ngồi ở trong xe ngựa, khẽ nhắm mắt lại, nghĩ đến Nam Cung Diệp, có nhiều lần trong giấc mộng tỉnh dậy, nàng vẫn cho là hắn đang ở bên cạnh mình, cảm giác kia rất chân thực.

Nhưng đến khi giật mình tỉnh giấc, lại phát hiện không có gì cả, có lẽ là nàng tưởng niệm quá sâu, nên mới xuất hiện ảo giác.

Cuối cùng nàng quyết định không mở mắt, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác kia.

Nếu như nói trước khi rơi xuống núi, nàng đối với hắn chỉ là có chút thích, sau khi rơi xuống núi hai người gặp lại nhau, nàng khẳng định mình là đã yêu người nam nhân kia.

Lần này Âu Dương Dật xuất hiện, cùng với sự đau khổ mà hắn phải chịu, làm cho nàng sâu sắc cảm nhận được tâm ý của mình.

Nàng chỉ muốn lúc nào cũng được ở bên cạnh hắn, chỉ sợ sau này có nhiều khổ nạn hơn nữa , nhiều khó khăn hơn nữa, bọn họ cũng sẽ ở chung một chỗ, để hai người cùng nhau đối mặt.

Diệp, người biết không? Chỉ cần lấy được Xích sư tử nhũ cùng Thanh mãng Tâm, ta liền giải độc Thiên ti cổ cho người, từ đây về sau, chúng ta cũng sẽ không rời xa nữa.

Phượng Lan Dạ đối với Nam Cung Diệp tư niệm thật sâu, một đường đi thẳng đến phương Bắc.

Đi liên tiếp năm ngày, buổi tối ngày thứ năm, thì gặp được Âu Dương Dật.

Phượng Lan Dạ có nghĩ cũng không nghĩ đến, thời gian mới có năm ngày sao có thể đem một nam nhân tuấn lãng xuất sắc hành hạ thành bộ dáng này, khuôn mặt bạch diện thư sinh của hắn biến thành màu đồng cổ, gầy guộc, ánh mắt vô thần, cả người cũng không có chút thần khí, đứng ở trước mặt nàng mà lơ đãng đờ đẫn không tập trung, đầu tóc còn có chút xốc xếch, chẳng còn vẻ mặt hăng hái, rạng rỡ như ánh mặt trời rực rỡ của Dật thái tử nữa, nhìn thấy Phượng Lan Dạ, trong mắt hắn liền hiện lên tia thống khổ, mở miệng.

"Thanh Nhã, người nói người quái dị kia đi đi, ta chịu không nổi nữa rồi, chịu không được rồi, nàng ta căn bản là cái đồ biến thái, cơm không để cho ta ăn, ngủ cũng không để cho ta ngủ."

Phượng Lan Dạ vừa nhìn thấy bộ dạng đả kích của hắn giờ phút này, trong lòng rất sáng khoái, tiểu nhân này thật đúng là chỉ biết ức hiếp người ngay, nàng biết người chánh nghĩa không thể thu thập hắn, nhưng Thủy nhi từ nhỏ ở trong núi lớn lên, cũng không có loại khái niệm này, hơn nữa tình lực của nàng so sánh với người thường càng tốt, mấy ngày không ăn không ngủ chỉ là chuyện thường, mà Âu Dương Dật chỉ sợ chịu không được.

"Đáng đời."

Phượng Lan Dạ căn bản không để ý tới hắc, xoay người bỏ đi, nghĩ đến Diệp giờ phút này bị khổ sở, nàng cảm thấy hắc bị khổ quá ít, để cho hắc ráng chịu đi, để cho hắc sau này đừng làm chuyện thất đức nữa.

Phượng Lan Dạ dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi về phòng, nàng quay người lại liền thấy Thủy Ninh xông ra, nha đầu này vẻ mặt cười hì hì khoe thành tích.

"Tỷ tỷ, như thế nào? Hành hạ hắc đủ tàn nhẫn chưa."

Khinh công của nàng quả thật quá lợi hại, tuy nói võ công của Âu Dương Dật lợi hại, công phu của thủ hạ hắc cũng vô cùng lợi hại, nhưng đáng tiếc chống không lại Thủy Ninh, Thủy Ninh đã sớm cùng với sư phụ lớn lên ở núi rừng, khinh công là Đạp Tuyết Vô Ngân, nhanh như tia chớp, mặc dù võ công không cao, bất quá nàng lại biết một số chiêu thức âm độc, sư phụ sợ nàng đánh không lại người ta, chịu thiệt thòi, cho nên chỉ dạy nàng mười chiêu, mười chiêu này tất cả đều là đòn trí mạng, người bình thường chịu không được. Năm ngày nay, lúc Âu Dương Dật ăn cơm, nàng liền xuất hiện, đem toàn bộ thức ăn của hắc đổ đi, lúc ngủ, nàng liền cầm đồ vật ghé vào lỗ tai của hắc gõ gõ.

Âu Dương Dật ra lệnh thủ hạ chính là ngân y vệ cản trở nàng, bất đắc dĩ nữ nhân này khinh công lợi hại, nháy mắt liền như hư không trốn mất, đợi đến khi mọi người bình tĩnh lại, thì nàng tiếp tục xuất hiện, giống như một con gián đánh hoài không chết vậy, thật là muốn mạng người mà.

Cho nên Âu Dương Dật bị nàng hành hạ đến người không ra người quý không ra quý.

Mắt thấy Thủy Ninh xuất hiện, hắc bị dọa đến rút lui một bước, một câu cũng không nói nên lời, đôi mắt trông mong nhìn Phượng Lan Dạ, ban ngày hắc không có cơm ăn, buổi tối không có giấc ngủ ngon, còn thống

khổ hơn khi bị độc phát tác, mấy ngày qua , người trở nên gầy sọp đi, bị hành hạ đến nỗi không ra hình dạng con người rồi, nếu như còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hắc sẽ không còn mạng, cho nên hắc mới điên cuồng đuổi theo đám người Phượng Lan Dạ, năn nỉ nàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, để cho người quái dị này rút đi cho khuất mắt.

Đáng tiếc trong lòng Phượng Lan Dạ rất hận hắc, chẳng thêm để ý tới hắc, thời gian chịu khổ còn ít mà, nhìn Thủy Ninh xong liền kéo tay nàng ấy cười mở miệng.

"Thủy nhi bản lãnh ghê gớm thật, ừ, quả thật hành hạ đến không tể, bất quá ta nhìn hắc vẫn còn phiền não, tiếp tục chinh hắc đi."

"Tốt."

Thủy Trữ lập tức cười híp mắt gật đầu, liếc Âu Dương Dật, đang nghĩ nên như thế nào để hành hạ hắc tiếp, Âu Dương Dật nghe Phượng Lan Dạ nói, hai mắt liền tối sầm lại, thiếu chút nữa đã bất tỉnh, cuối cùng mở miệng.

"Thanh Nhã, ta biết sai rồi, người bảo nàng đi đi, ta sẽ không yêu cầu người gả cho ta nữa, không có thời hạn hai tháng nữa, người cứ gả cho Nam Cung Diệp đi."

Phượng Lan Dạ nhếch môi cười lạnh: "Lúc này mới hơn nửa tháng, thời gian một tháng còn chưa tới đâu, Dật thái tử, còn hơn một tháng đó? Từ từ mà cảm nhận xem sao."

Hừ, còn nói là thích nàng, nghĩ tới nghĩ lui chẳng qua bởi vì tâm tính của hắc thôi, nhìn thấy đồ vật tốt, liền muốn chiếm đoạt, bởi vì chiếm không được, liền liều mạng đoạt lấy.

Bất quá bây giờ không phải hắc nói thu tay lại liền thu tay, còn những tội lỗi mà hắc đối với Diệp phải tính hết trên đầu của hắc.

Chuyện trên đời luôn là vỏ quýt dày có móng tay nhọn , tất cả mọi chuyện đợi đến khi nàng lấy được Xích sư tử nhũ cùng Thanh mãng tâm kia rồi hãy nói.

Phượng Lan Dạ nói xong cũng không thèm nhìn Âu Dương Dật ở phía sau nữa, lôi Thủy Ninh đi vào khách điểm.

Khách điểm không nhiều người lắm, dưới lầu có cái bàn lớn để ghi chép, chưởng quỹ vừa nhìn thấy bọn họ nhiều người xuất hiện như vậy, nên cao hứng chạy đến nghênh đón, đưa họ vào bên trong, sắp xếp họ ngồi hai cái bàn.

Đám người Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh ngồi chung một bàn, đám người Âu Dương Dật ngồi một bàn.

Tiểu nhị trong khách điểm rất nhanh đưa món ăn lên, món ăn bày đầy cả bàn, Âu Dương Dật đói bụng đến mắt nổ đom đóm, tia lửa bắn ra bốn phía, nước miếng nuốt ực ực, người nào mà nghĩ tới hăn đường đường là thái tử một nước thậm chí ngay cả ăn một bữa cơm cũng ăn không được, những thủ hạ kia thấy Gia đói thành bộ dạng như vậy, đã sớm tức giận nhìn chằm chằm Thủy Trữ, hận không thể lập tức giết chết nàng, nhưng mà bất đắc dĩ lúc bọn hăn động thủ, thì căn bản không nhanh bằng nữ nhân này, hơn nữa nữ nhân này hạ thủ vừa ngoan vừa độc, sử dụng độc chiêu thâm độc, nếu như bị nàng đánh trúng chính là đoạn tử tuyệt tôn a.

Thủy Ninh liếc Âu Dương Dật một cái, không nhẹ không nặng mở miệng: "Âu Dương Dật, ngươi dám đụng thử xem."

Âu Dương Dật vốn đang cầm đôi đũa trên tay, bởi vì câu nói của Thủy Ninh, mà tay khẽ run rẩy, đôi đũa đang cầm trực tiếp rớt xuống đất, nam nhân này cơ hồ bị chọc điên rồi, xoay người đứng lên tức giận giống như con hổ dữ, chỉ vào Thủy Ninh.

"Đồ quái dị, hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi."

Phượng Lan Dạ vừa nghe Âu Dương Dật nói, liền vỗ vỗ vai Thủy Ninh, dặn dò nàng: "Thủy nhi, cẩn thận một chút, đừng làm bản thân bị thương."

"Dạ, tỷ tỷ yên tâm đi."

Thủy Ninh đứng lên đi tới, nhìn chăm chăm Âu Dương Dật: "Cùng tiến lên, hay là một mình người đầu."

Nói xong liền nhìn Âu Dương Dật, còn bảy tám tên ngân y vệ ở phía sau hẳn, khóe môi cười lạnh, như không đem bọn họ để ở trong mắt.

Âu Dương Dật kêu lên một tiếng tức giận, lần này bọn họ đi ra ngoài, không có đem thuộc hạ theo, hơn nữa nữ nhân này khinh công xuất thần nhập hóa, cho dù đem người theo, cũng không giải quyết được vấn đề, trừ phi bày trận, bọn họ cũng không thể suốt ngày bày trận được, cho nên trước mắt là giải quyết nữ nhân này quan trọng hơn, nghĩ tới đây tim Âu Dương Dật run lên một cái, hướng về phía Phượng Lan Dạ kêu lên.

"Thanh Nhã, ta có Xích sư tử nhũ cùng Thanh mãng tâm, người để cho kẻ quái dị này tránh xa ta một chút, ta liền đem hai thứ đồ này giao cho người."

Phượng Lan Dạ vốn là đang ăn cơm, vừa nghe thấy lời của hẳn, cái chén đang cầm trong tay rơi xuống bàn một cái xoảng, thân hình liền nhảy tới trước mặt Âu Dương Dật, một tay tóm lấy cổ áo của hẳn, trầm giọng mở miệng: "Người có hai thứ đồ này? Con mẹ nó người có hai thứ đồ này, làm sao người không nói sớm hả."

Âu Dương Dật bị nàng lôi cổ, hơn nữa nhiều ngày chưa ăn cơm, bên cạnh còn có một Thủy Ninh đang nhìn chăm chăm theo dõi hẳn, đầu óc choáng váng hoa mắt.

Tên thủ hạ đứng ở phía sau lập tức đi tới quát lên bảo ngưng lại: "Buông ra, nếu không đừng trách chúng ta."

Thị vệ kia vừa dứt lời, thân thể Thủy Trữ liền chuyển động, nhanh đến mức căn bản không thấy rõ bóng người, sau đó nghe thấy tên ngân y vệ kia kêu thảm một tiếng, che mặt lại rút lui, chỉ thấy hai lỗ mũi trên mặt hằn máu chảy ròng ròng, mà Thủy Trữ đang chán ghét cầm cái khăn trên bàn chà lau bàn tay.

Nàng đánh một chiêu trúng ngay lỗ mũi hăn, vừa nhanh vừa chuẩn, cay độc vô cùng.

Âu Dương Dật đầu óc choáng váng sắp hôn mê, Phượng Lan Dạ đã sớm kêu lên: "Mau, đem hai đồ vật kia lấy ra."

"Vậy người đồng ý để cho nàng tránh xa ta đi."

Âu Dương Dật chỉ vào Thủy Ninh, hăn nhìn nàng so với ma quỷ không khác biệt gì nhau, hăn Âu Dương thái tử Lâm Phong quốc, cả đời này không có gì sợ, không nghĩ tới mình lại sợ con người quái dị này, nếu nói đến võ công, hăn đánh thắng được nàng. Bàn về âm hiểm hăn cũng hơn một bậc, cho tới nay luôn tính toán hơn người, thế nhưng lại lật thuyền trong mương, gặp phải nhân vật lợi hại rồi, nữ nhân này căn bản là khó lòng phòng bị.

"Tốt."

Phượng Lan Dạ không chút nghĩ ngợi, lập tức gật đầu đồng ý, Âu Dương Dật thở phào nhẹ nhõm, liền gọi thủ hạ phía sau: "Mau, đem đồ vật lấy ra."

Thật ra thì hăn luôn mang hai thứ đồ này theo, chính là muốn dùng hai thứ đồ này dụ dỗ Thanh Nhã phải giả cho hăn, ai biết gặp được phải tình huống như vậy, nếu không lấy ra hăn sẽ không còn mạng a.

Tên thủ hạ kia sửng sốt một chút, bất quá nhìn bộ dạng thái tử thống khổ như vậy, đành phải lấy ra.

Hai bình thủy tinh, một bình chứa thuốc màu trắng, là Xích sư tử nhũ, như vậy bình còn lại là Thanh mãng tâm, Phượng Lan Dạ sợ là thuốc giả, lập tức mở ra kiểm tra, cuối cùng xác định không sai, mới cẩn thận thu vào, quay đầu nhìn hắc, sắc mặt lạnh như băng, ngoài cười nhưng trong lòng không cười mở miệng.

"Âu Dương Dật, đừng tưởng rằng chỉ có một mình ngươi âm hiểm."

Nói xong nhìn về Thủy Ninh: "Thủy nhi, để cho hắc ăn bữa cơm, đừng chinh chết hắc, tỷ tỷ kể cho ngươi nghe câu chuyện mèo và chuột."

Thủy Ninh nghe lời của nàng, lập tức đi theo Phượng Lan Dạ, vẻ mặt hứng thú tiêu sái đến một cái bàn khác, mà khuôn mặt Âu Dương Dật thì đen thui, ánh mắt đỏ ngầu, thật muốn tìm người liều mạng, nhưng bụng quả thật rất đói, suy yếu cực kỳ, trước mắt ăn đầy bụng quan trọng hơn, ăn cơm xong lại cùng kẻ quái dị kia đấu tiếp.

Ở cái bàn khác, Phượng Lan Dạ vừa ăn cơm vừa kể chuyện cho Thủy Trữ nghe.

"Mèo thích ăn Lão Thử, nhưng mà nó không thích đem Lão Thử cắn chết, mà là trước giày xéo nó, đợi đến lúc nó nửa chết nửa sống mới ăn nó, biết không? Thủy nhi."

Thủy Ninh nghe lập tức mắt lộ ánh sáng, nhìn về phía Âu Dương Dật đang ngồi đối diện, Âu Dương Dật cảm thấy lạnh thấu xương, nhưng là cổ nhét cơm đầy bụng.

"Tỷ tỷ, các người bây giờ muốn đi đâu a, chờ ta đem Lão Thử đùa chơi chết rồi, sẽ tới tìm ngươi."

Theo lời nói của Thủy Ninh, nàng đã hoàn toàn đem Âu Dương Dật trở thành Lão Thử, đường đường thái tử của một nước lại bị xem là Lão Thử, Âu Dương Dật thiếu chút nữa tức chết.

Mắt thấy mình ăn uống no đủ rồi, nhìn bên này đang nói chuyện náo nhiệt, thân hình chợt lóe lên dẫn mười mấy tên thủ hạ chuồn mất, mà đồng thời trong lúc đó thân thể Thủy Ninh liền động, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Phượng Lan Dạ vội vàng kêu lên: "Thủy nhi, tỷ tỷ ở kinh thành tại phủ Binh Bộ Thị Lang, sau này nhớ quay lại tìm ta."

"Tốt, biết rồi."

Rất nhanh đã không còn nghe tiếng của Thủy nhi, Đinh Đường cùng Vạn trợn mắt há mồm, trên đời này thật đúng là có nhiều chuyện kì quái, nghĩ đến Âu Dương thái tử kia, coi như là tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, Tề vương cùng tiểu thư là người chánh trực như vậy lại không đối phó được hẳn, hết lần này tới lần khác Thủy nhi cô nương có thể đối phó hẳn, đúng là mọi vật trên đời đều có tương sinh tương khắc, nghĩ đến bộ dạng của Âu Dương thái tử, trong lòng cực kì sung sướng.

"Tiểu thư, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm rồi trở về, hay là hiện tại trở về a."

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền lấy được Xích sư tử nhũ cùng Thanh mãng tâm, các nàng nên sớm quay về, thì độc của Tề vương sẽ sớm giải.

Phượng Lan Dạ cơm nước xong vốn định lập tức lên đường trở về, nhưng nghĩ đến đường trở về có một đoạn là rừng hoang cỏ dại, hơn nữa có người vẫn đang ngầm ám sát nàng, nếu như nàng trở về bây giờ, chỉ sợ bị thích khách động thủ, mặc dù không sợ, nhưng cuối cùng vẫn lo lắng, hiện tại trên người nàng có ba món đồ vật này, nên không muốn có sự sai lầm nào.

"Sáng mai đi thôi."

"Dạ," Đinh Đường đáp một tiếng, lờ mờ tức phân phó chương quỹ cho hai người bọn họ gian phòng, sau khi ăn xong mọi người lên lầu nghỉ ngơi.

Nửa đêm, khách điểm xuất hiện thích khách, lần này so sánh với lần trước người nhiều hơn.

Nhìn những người này tựa hồ nhất định phải diệt trừ nàng.

Phượng Lan Dạ sắc mặt âm ngao, nếu như nói lúc trước nàng còn không muốn lãng phí tinh lực vì những người này, nhưng hiện tại nàng đã lấy được ba món đồ vật giải độc, cho nên không cần nương tay với những người này, nên lập tức dẫn Thiên Bội Thần và đám người Đinh Đường đi ra ngoài tấn công.

Dưới bóng đêm, xung quanh khách điểm toàn là hắc y nhân, Thiên Bội Thần vừa hiện thân, cũng không cần khách khí.

Phượng Lan Dạ tự nhiên cũng sẽ không cùng những người này khách khí, nàng không nói hai lời liền cùng những người này động thủ, hiện tại nàng chỉ muốn bắt sống, để xem một chút là ai lại kiên trì muốn lấy mạng nàng, không tiếc phải từng nhóm người, hoặc là nói những người này muốn giết chính là Nam Cung Diệp, nên mới diệt trừ nàng, bớt đi một cái gai trong mắt.

Những người đó tính toán thật giỏi a.

Một tiếng cười lạnh vang lên, thì một chương lập tức bổ tới, đả thương một tên áo đen, sau đó nắm lấy cổ áo của hắn, trầm giọng mở miệng: "Nói, ai bảo các người tới giết ta?"

Nàng đang hỏi tên hắc y nhân trong tay, không ngờ phía sau lại có người đánh lén, thật ra thì trong lòng Phượng Lan Dạ đã biết, chỉ đợi những tên đó tới gần một chút, sẽ phản kích trở lại, ai ngờ một âm thanh lãnh khốc vang lên: "Chết tiệt."

Một trận kinh phong cuồn cuộn nổi lên, người phía sau bay đến, nàng vừa nghe tiếng quát, không tự chủ mà ngây dại.

Tựa hồ như là tiếng của Nam Cung Diệp, nàng không phải là nằm mơ chứ, nàng thật nhanh quay đầu lại.

Chỉ thấy từ lầu hai của khách điểm bay xuống không phải là Nam Cung Diệp thì là người nào?

Ngọc Lưu Thần cùng mấy tên thủ hạ theo sát bên cạnh hắn, những người đó vừa hiện thân, liền không chút khách khí đại khai sát giới, mà Phượng Lan Dạ chẳng cần quản những tên thích khách này rồi, trong mắt của nàng giờ phút này chỉ có Nam Cung Diệp, thân hình nhún một cái liền bay cao lên trên không trung, lao thẳng tới Nam Cung Diệp, dùng sức ôm hông của hắn, hai người chậm rãi rơi xuống đất.

Phượng Lan Dạ ôm chặt Nam Cung Diệp, khiến cho hắn ngây ngẩn cả người, nha đầu này từ trước tới giờ chưa bao giờ kích động và nhiệt tình quá như thế, đây là tại sao?

"Lan Nhi."

"Ta nhớ ngươi lắm, rất nhớ ngươi, sau này chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nữa? Sau này vĩnh viễn sẽ ở chung một chỗ."

"Tốt."

Nam Cung Diệp ôm nàng bay thẳng đến tầng hai của khách điểm, bên dưới mọi người vẫn đang đánh nhau, Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần, còn có các thủ hạ khác, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại, Phượng Lan Dạ nghe tiếng ầm ỹ bên dưới, có chút phiền chán, thuận tay móc ra một gói độc dược, ném tới: "Đinh Đường, tiếp lấy."

"Dạ, tiểu thư."

Đinh Đường vừa đón được gói thuốc kia, liền biết nó là độc dược, phát tay ra hiệu những người bên cạnh: "Tất cả tránh ra."

Mọi người lập tức lui về phía sau, thân hình nàng liền nhảy lên, hướng về phía giữa không trung rắc thuốc bột, thuốc bột ở trong gió bay ra, rất nhanh có người trúng độc, thất tung bát đảo, tên hắc y nhân cầm đầu vừa nhìn thấy không tốt, sắc mặt liền đại biến, thanh âm vang lên: "Rút lui."

Những tên còn sống, người trúng độc thì vội vàng lui ra ngoài, trong chớp mắt liền biến mất ở trên đường phố, nhìn lại bên ngoài khách điếm, đã chết không ít người, Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần vung tay lên ý bảo người phía sau: "Đem những thi thể này đi xử lý."

"Dạ"

Mọi người động thủ xong, Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi lên lầu, mọi người ở trong khách điếm nghe động tĩnh, liền gục ở trên cửa sổ nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, hơn nữa đã sớm bị dọa đến run rẩy, nên không dám nói nhiều.

Trong phòng, trên ngũ quan tuần mỹ của Nam Cung Diệp một mảnh tái nhợt, Phượng Lan Dạ kéo tay của hắn, cảm giác được đầu ngón tay của hắn lạnh như băng, còn có run rẩy, liền không khỏi đau lòng, rất mau lấy đồ vật trong ngực ra.

"Ta đã lấy được ba món đồ giải độc rồi, người ăn vào trước, rồi vận nội lực giải hết độc côn trùng cổ, sau đó chúng ta hồi kinh, để cho hoàng thượng ban hôn."

"Tốt," trong mắt Nam Cung Diệp hiện lên ánh sáng, tràn đầy cả ngũ quan, và vô cùng chói mắt, cho tới bây giờ hắn còn chưa nhìn thấy Lan Nhi khẩn trương muốn gả cho hắn như vậy, điều này làm hắn thật cao hứng, nghĩ đến sau này hai người sẽ không rời xa nhau nữa, mặc dù trong lòng rất đau, nhưng vẫn không nhịn được vui vẻ.

Phượng Lan Dạ cũng lo lắng cho hần, nên lấy ra hai bình thủy tinh, còn có Hỏa Long quả nàng đã điều chế từ hai ngày trước, cùng đưa cho Nam Cung Diệp, để cho hần ăn vào.

Nam Cung Diệp nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy sủng nịch, đem ba loại đồ vật kia toàn bộ ăn vào, sau đó xếp chân ngồi ngay ngắn ở trên giường bên trong phòng, bắt đầu vận công giải trừ côn trùng cố.

Phượng Lan Dạ ngồi trên chiếc ghế dài trước cửa nhìn hần, nhìn thấy trên đầu bốc lên khói trắng, trong phòng tràn ngập nhiệt khí.

Trên ngũ quan tuần mỹ của hần một màu đỏ ửng, chiếc trường bào tựa như cây quạt nhỏ lay động, có thể thấy được hần đang khắc chế sự thống khổ trong cơ thể, cùng sâu độ đấu tranh.

Thấy hần giờ phút này bị khổ sở, Phượng Lan Dạ không nhịn được nắm chặt tay, phụng bồi hần cùng nhau đau lòng .

Cho đến khi hần từ từ khôi phục lại bình thường, sắc mặt ôn nhuận, đầu ngón tay chảy ra tia máu, rồi một con sâu màu đỏ bò ra, Phượng Lan Dạ lập tức lắc mình vọt tới, liền rắc một chút phấn vụn trên người nó, con sâu độc kia nháy mắt hóa thành huyết thủy, chỉ còn lại vết máu đọng trên mặt đất.

Nam Cung Diệp thở ra một hơi, mở mắt, ánh mắt tràn đầy nhu tình, và sủng nịch, hần đưa tay lên liền ôm nàng vào lòng, cúi đầu nhìn xuống Phượng Lan Dạ.

"Lan Nhi."

Nghĩ đến nàng đã vì hần làm nhiều chuyện như vậy, bất kể chịu bao nhiêu khổ cực cũng phải lấy được giải dược, trong lòng hần cảm thấy ngọt ngào như ăn mật, có nàng rồi, cuộc đời này dù có ngàn vàng cũng không đổi được.

Lan Nhi, cảm ơn nàng về tất cả mọi việc đã làm cho ta, khiến ta biết được nàng yêu ta bao nhiêu, thật sự rất yêu ta, trước kia ta không xác định được, nhưng bây giờ, ta biết nàng yêu ta, ta cũng yêu nàng, rất yêu rất yêu.

Phượng Lan Dạ tựa vào trong lòng ngực Nam Cung Diệp, một lần nữa cảm nhận được tình cảm nồng đậm của hai người, nghĩ tới hắn rốt cục cũng không có chuyện gì rồi, trong mắt liền rơi ra giọt nước mắt.

Lần này là giọt nước mắt vui mừng, hắn không có chuyện gì rồi, thật tốt quá, không có chuyện gì rồi.

Hiện tại khi về lại kinh thành, nàng sẽ gả cho hắn, nàng chưa bao giờ giống hiện tại muốn khẩn trương gả cho một người đàn ông như vậy, chỉ muốn giữ chặt lấy hắn, từ nay về sau không bao giờ rời xa nhau nữa, chỉ sợ sẽ có nhiều phong ba bão tố, nhưng lúc đó đã là chuyện của hai người .

Diệp, trong lòng Phượng Lan Dạ âm thầm kêu lên.

Bên trong gian phòng, gió xuân tháng ba ấm áp, nhu tình.

Trời đã sáng, mặc dù hai người cả đêm không ngủ, nhưng lại vui vẻ giống như muốn bay lên, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, khí phách mở miệng: "Chúng ta hồi kinh, lập tức để cho phụ hoàng ban hôn, lần này nếu có người ngăn cản, ta nhất định phải giết hắn không còn một manh giáp."

Con mắt của hắn tràn đầy thị huyết mà tuyên thệ, Phượng Lan Dạ cũng gật đầu.

Đúng vậy, lần này nàng sẽ gả, ai cũng không được ngăn cản, người nào dám ngăn cản họ, là tự tìm đường chết.

Hai người đều quyết tâm giống nhau, cùng tâm trạng giống nhau.

Nguyện cưới nguyện gả.

Ngoài cửa, Đinh Đường cùng Vạn Tinh, còn có đám người Thiên Bội Thần, Ngọc Lưu Thần vừa nhìn thấy sắc mặt chủ tử khôi phục lại bình thường, thấy bộ dạng hai người tương thân tương ái, liền biết độc côn trùng cổ của thiếu chủ đã được giải, trong lòng cũng thật cao hứng, xem ra hồi kinh xong sẽ có hỉ sự rồi, thật sự là quá tốt, mấy người bọn họ cũng rất vui vẻ, một đường hoà thuận vui vẻ trở lại kinh thành.

Mười ngày sau trở lại kinh thành, trên đường về, tình cảm hai người càng ngày càng sâu đậm, hoàn toàn khó mà chia lìa được.

Vừa hồi kinh, Nam Cung Diệp ngay cả phủ cũng chưa về, liền kéo tay Phượng Lan Dạ tiến cung, bái kiến Hạo Vân Đế.

Trong thượng thư phòng, Hạo Vân Đế thấy thần sắc nhi tử đã khôi phục như bình thường, biết là Phượng Lan Dạ đã tìm được thuốc giải, cứu Diệp Nhi, trong lòng hẳn rất cảm động, hai người họ rất kiên định cầu xin, đã như vậy, bất cần tên Âu Dương thái tử, quân chi Lâm Phong quốc kia, lập tức hạ chỉ ban hôn.

"Tề vương Nam Cung Diệp cùng tiểu thư của Binh Bộ Thị Lang Tô Thanh Nhã, tình chàng ý thiếp, đặc biệt chiếu cáo thiên hạ, mười sáu tháng ba thành hôn."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107

Thánh chỉ hạ xuống, cả An Giáng thành đều náo nhiệt, Âu Dương thái tử cùng Tề vương tranh đấu, cuối cùng Tề vương thắng, trong lúc nhất thời cả đường lớn hẻm nhỏ nghị luận rối rít.

Rất nhiều người đều quan tâm chuyện này, đối với chuyện Tề vương nạp nhị tiểu thư nhà Binh Bộ Thị Lang làm phi cũng rất cao hứng, nói cho cùng, Tề vương là người của Thiên Vận hoàng triều, nếu bị bại bởi Lâm Phong quốc, bọn họ đều là người của Thiên Vận hoàng triều chẳng phải là không còn mặt mũi sao.

Cho nên hoàng đế vừa hạ chỉ, mọi người cả An Giáng thành không ngừng nghị luận chuyện này.

Trong Tô phủ, không khí tràn ngập sự vui vẻ, không những Tô lão gia cùng Tô phu nhân, ngay cả hạ nhân cũng vui vẻ ra mặt, tiểu thư nhà bọn họ tương lai sẽ là Tề vương phi, thân phận rất cao quý, cho nên bọn họ đều cảm thấy vui vẻ, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng như bay.

Trong Thước Dực Hiên, Vụ Tiễn đang lôi kéo Phượng Lan Dạ hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

Nghĩ đến việc mình không cùng đi được thì cảm thấy tiếc nuối, nhất định là đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện hay.

"Nhã Nhi, nói cho ta nghe một chút đi, dọc theo đường đi xảy ra chuyện gì, làm sao mới vừa vào kinh liền tiến cung để xin hoàng thượng ban hôn a?"

Phượng Lan Dạ mím môi cười, những đau khổ trước đây đều bị vui sướng của giờ phút này che lấp hết rồi, trong lòng nàng thấy thật ngọt ngào, nghĩ đến mười ngày sau nàng sẽ gả vào Tề vương phủ, sẽ không bao giờ rời xa Nam Cung Diệp nữa, mặt mày của nàng liền hớn hởi, hăng hái đem tất cả mọi chuyện phát sinh trên đường đi đại khái nói hết một lần.

Vụ Tiễn nghe đoạn đầu vẻ mặt đau lòng vì nàng, lúc nói đến nhận Thủy Ninh làm muội muội, hơn nữa Thủy Ninh trị được Âu Dương Dật, khiến hân kê trời trời không biết, kê đất đất không linh, nàng liền nở nụ cười, lôi kéo tay Lan Dạ.

"Cái tiểu nha đầu này thật thú vị, ta cũng muốn gặp nàng."

"Nàng sẽ đến, tiểu nha đầu này thật đáng yêu."

Phượng Lan Dạ nghĩ đến Thủy Ninh là cả gương mặt tràn đầy ý cười, hiện tại nàng rất vui vẻ, có Vụ Tiễn tỷ tỷ, lại có thêm một muội muội, còn có nam nhân mà nàng yêu, tâm nguyện thật sự đã hoàn thành rồi, có lẽ sau này sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng nàng cảm thấy cuộc sống đầy mãn nguyện.

Hai người ở trong phòng nói chuyện ríu rít, tiếng cười không ngừng.

Tô phủ có một Vương Phi, Tô phu nhân so với hai nữ nhi còn bận rộn hơn, các vị quan to cùng quý phu nhân trong kinh thành, hầu như toàn bộ đều tới bái phỏng Tô gia, tặng lễ vật, mời khách.

Phượng Lan Dạ luôn tìm cách cự tuyệt họ, chỉ để cho Tô phu nhân thay thế mình tiếp khách.

Kinh thành, ở tửu lầu hào hoa nhất, trong một gian phòng thượng đẳng, lúc này dưới ánh đèn hoàng hôn, một người uể oải ngồi dựa ở trên ghế, ngũ quan tuyệt sắc của hắn mang sương lạnh, một đôi mắt thâm sâu băng lãnh nhìn nam nhân đối diện.

Nam nhân ngồi đối diện, hơn ba mươi tuổi, thân hồ thể vượn, ánh mắt lại càng bén nhọn âm tàn, lạnh lùng đánh giá người thanh nhã đang ngồi bên trong phòng.

Mặc dù hai người cũng không có nói chuyện, nhưng là bên trong gian phòng trang nhã lãnh không ngừng khí lưu chuyển, thật giống như có ám khí ở giữa không trung ném bay qua, không lâu sau thì nghe được nam nhân âm tàn hăng giọng mở miệng.

"Không biết Tề vương muốn gặp Bốn lâu chủ có chuyện gì?"

Nam tử trước mặt đang uể oải dựa người trên chiếc ghế mềm, trên người hãn mặc chiếc trường bào màu trắng ưu nhã, nghe câu hỏi hãn liền đổi lại một tư thế khác, nhưng vẫn ưu nhã như cũ, còn tùy ý vuốt vuốt ngón tay của mình.

"Vô ẫn Lâu chủ Lệnh Hồ Viên không phải là kẻ ngu, Bốn vương tìm người, ta nghĩ người hãn là hiểu chuyện gì?"

Lệnh Hồ Viên chính là lâu chủ Vô ẫn Lâu.

Vô ẫn Lâu là một tổ chức sát thủ chuyên hoạt động trong bóng tối, trong lâu có rất nhiều giáo đồ, chuyên dựa vào việc giết người mà sống, bất quá đó là chuyện của giang hồ, họ và Thiên Vận hoàng triều mỗi bên đều có nguyên tắc hoạt động riêng, để cùng chung tồn tại.

Mà bây giờ Vô ẫn Lâu lại tham gia chuyện của triều đình, chính là phá hư quy củ, nếu bọn họ làm như thế, Nam Cung Diệp cần gì phải khách khí với bọn họ.

Trên mặt Nam Cung Diệp mặc dù cười đến ưu nhã, ôn nhuận, nhưng trong lòng thì phát ra băng hàn lạnh thấu xương, Lệnh Hồ Viên của Vô ẫn Lâu vẫn còn có chút năng lực, nên khi tiếp xúc lại càng biết vị Tề vương này thật không dễ trêu chọc, mà người mình muốn giết kia lại chính là vị

Vương Phi mà hăn sắp nghênh vào cửa, nên hăn căn bản cần phải có một lời giao phó.

Mặc dù bọn họ chỉ là một tổ chức ngầm, nhưng bên trong tổ chức vẫn có quy củ, tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức của người giao dịch.

Nhưng nếu biết trước vị Tô nhị tiểu thư kia sẽ trở thành phi tử của Tề vương, Vô Ẩn Lâu bọn họ chắc sẽ không chấp nhận vụ làm ăn này, bọn họ dù có lớn mạnh bao nhiêu, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức đối nghịch với triều đình, huống chi vị Tề vương này có thể thông qua thế lực riêng tìm được bọn họ, cũng ngầm nói lên thế lực riêng cũng không nhỏ .

"Chúng ta chẳng qua là lấy tiền làm việc."

Lệnh Hồ Viên bình tĩnh mở miệng, biết Tề vương hôm nay hẹn hăn ra gặp mặt, tất nhiên muốn có một câu trả lời thỏa đáng, cho nên hăn cẩn thận trả lời, và cũng suy nghĩ nên như thế nào rút lui an toàn, chẳng những không đắc tội với vị Tề vương này, còn có thể bảo toàn được Vô Ẩn Lâu.

Nam Cung Diệp nghe Lệnh Hồ Viên nói, khẽ gật đầu.

Hăn nói không sai, đúng là lấy tiền làm việc, bất quá động đến người của hăn, không phải là dễ dàng thoát được như vậy.

"Nói đi, ai bảo người động thủ, người giao ra đây, sau đó sẽ cùng Vô Ẩn Lâu không có bất cứ quan hệ nào, các người làm chuyện của các người."

Lệnh Hồ Viên nhíu lông mày, như vậy cũng là biện pháp tốt, nhưng hăn là một người có nguyên tắc.

"Chúng ta không thể phá hư quy củ, ngay cả Tề vương cũng không được."

Nam Cung Diệp nghe lời nói của hắc thì nheo mắt lại, ánh mắt lạnh khiếp người liền bắn ra ngoài, nhìn thẳng trên người Lệnh Hồ Viên, ánh mắt tựa như lưỡi dao sắc bén, Lệnh Hồ Viên biết nam nhân này không phải là đơn giản như vẻ bề ngoài, hắc rất lợi hại, làm không tốt, Vô Ảnh Lâu sẽ không có đất chôn thân.

Nam Cung Diệp nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay, thật ra thì hắc muốn đối phó với người của Vô ảnh Lâu dễ như trở bàn tay, chẳng qua là tiêu diệt hết Vô ảnh Lâu, thì sẽ phát sinh một đồng phiên toái khác, môn đồ trong lâu luôn luôn dựa vào giết người mà sống, nếu phá hủy Vô ảnh Lâu, bọn họ cũng không còn tổ chức, đến lúc đó ngược lại càng loạn hơn, vì không còn khả năng tự sinh tồn, hơn nữa những tên môn đồ kia nhất định sẽ đem những tội lỗi này trút lên trên đầu của hắc, bọn hắc hiện tại có rất nhiều đối thủ, cho nên không thể kết thù oán thêm.

"Như vậy đi, Lệnh Hồ Viên, Bốn vương sẽ cho người một chút mặt mũi, người nợ không phải là ra giá cho người để giết ta sao? Bốn vương ra gấp đôi giá tiền, người giúp Bốn vương giết hắc, như vậy người có tiền, Bốn vương cũng biết kết quả, như thế nào? Đây không tính là phá hư quy củ."

Lấy tiền giết người, đây quả thật không tính là phá hư quy củ, Lệnh Hồ Viên liền đứng lên ôm quyền: "Tốt, một lời đã định, Lệnh Hồ Viên hôm nay thiếu người một cái nhân tình, ngày khác nếu cần dùng đến người của Vô ảnh Lâu, xin phân phó."

Nói xong liền kéo cửa đi ra ngoài, ngoài cửa Nguyệt Căn đi vào .

"Vương gia."

"Lập tức đưa một khoản tiền đến Vô ảnh Lâu."

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

Nguyệt Cẩn lui ra ngoài, bên trong gian phòng, Nam Cung Diệp đưa tay bưng chén trà lên, nhẹ nhàng ném một ngum, xem ra ngày mai sẽ biết được kẻ núp trong bóng tối muốn hạ độc thủ đối với Lan Nhi kia đến tột cùng là người phương nào? Vô ẩn Lâu làm việc luôn luôn nhanh chóng, giống như lần này giết Lan Nhi vậy.

Bóng đêm bao phủ mọi vật, hương trà bay lảng đãng, lầu dưới đại sảnh tiếng nghị luận không ngừng vang lên, phần lớn là chuyện vui của hần và Lan Nhi, tưởng tượng đến còn mấy ngày nữa chính là đại hôn của bọn họ, trên mặt không khỏi nở nụ cười nồng đậm, như rượu thơm ngọt.

Ngày thứ hai, khi Nam Cung Diệp vừa mới thức dậy, liền nhận được tin tức, kinh diễm phủ doãn Lục Quang đại nhân bị người ta ám sát ở trong phủ.

Kinh diễm phủ doãn Lục Quang bị giết? Nam Cung Diệp nheo con mắt lại, phái người giết Lan Nhi quả nhiên là Lục Quang, lúc trước hần cho người đi điều tra Lục Quang, cũng không có điều tra ra được phe phái ở bên trong, làm sao lại muốn giết Lan Nhi, lẽ nào nói hần hận Lan Nhi đoạt đi địa vị của Lục giai, vậy cũng không đúng a, Lục giai cùng bọn họ không có bất cứ quan hệ gì, hay là nói phía sau Lục quang còn cất giấu người, chẳng qua là con cờ này ẩn tàng quá sâu, cho nên nhất thời không tra ra được, hơn nữa để mời được người của Vô ẩn Lâu phải bỏ ra một số bạc lớn, dựa vào Lục gia căn bản không có khả năng.

Nam Cung Diệp sắc mặt âm u khó hiểu, Nguyệt Cẩn đứng ở bên cạnh giường chờ đợi, nhìn thấy Gia xuống giường rồi, liền tiến lên hầu hạ hần .

"Vương gia, người xem chuyện này?"

"Ừ, cho người điều tra cho ta, đến tột cùng Lục quang thuộc phe phái nào."

"Dạ, thuộc hạ biết rồi."

Nguyệt Cẩn lên tiếng, lúc này Ngọc Lưu Thần từ bên ngoài đi vào bẩm báo: "Vương gia, Liễu quân gia vừa thông báo Thụy Vương cùng An vương đến a."

"Được, mời bọn họ vào."

"Dạ,". Ngọc Lưu Thần lui ra ngoài mời người, trong phòng Nam Cung Diệp rất nhanh thu thập xong, liền đi ra ngoài.

Tuyển viện này bình thường không có người được đi vào, nếu Vương gia để cho Thụy Vương cùng An vương vào, điều đó cho thấy, bọn họ đã là người của mình rồi, cho nên mới để cho họ vào.

Hai người mới vừa bước ra cửa, liền thấy Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng An vương Nam Cung Quân từ xa đi tới.

Hai người đồng thời ôm quyền khuôn mặt tươi cười chúc: "Chúc mừng Thất hoàng đệ tâm nguyện đạt thành, cưới được mỹ nhân về."

Nam Cung Diệp cười gật đầu, người có việc vui thần thái cũng rạng rỡ, chỉ thấy ngũ quan của hắn vốn đã xuất sắc, lúc này thật giống như ẩn hiện một tầng ánh sáng, cả khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, đôi lông mày hẹp dài nhướng lên, mang theo cuồng phóng không dứt, trong đôi mắt thâm thúy thì giống như mặt hồ Bích trì, khóe môi như ẩn như hiện nụ cười, càng làm cho người ta không thể dời tầm mắt, chào hỏi Ngũ hoàng huynh cùng Lục hoàng huynh xong liền đi vào đại sảnh của Tuyển viện.

Ba người đi vào, ngồi vào chỗ của mình, Nguyệt Cẩn dâng trà lên cho bọn họ rồi lui ra ngoài, sảnh thất an tĩnh lại, Nam Cung Diệp nâng chén trà nhỏ lên.

"Mời hai vị hoàng huynh uống trà, hôm nay ngọn gió nào, lại có thể thổi hai vị huynh trưởng qua đây."

Nam Cung Diệp khẽ khàng mở miệng, nói thực, hần và Ngũ hoàng huynh trước kia có thể xem là có giao tình, nhưng cùng với Lục hoàng huynh lại không có nhiều giao tình, trước kia thậm chí có lúc chán ghét hần, bất quá kể từ sau khi Ngũ hoàng huynh hồi kinh, hần cùng hai người bọn họ đã hóa giải khúc mắc, hiện tại tình cảm đôi bên cũng không tệ.

"Tiểu tử nhà ngươi có hỉ sự rồi, chúng ta làm huynh trưởng tự nhiên nên tới chúc mừng ngươi."

Nam Cung Duệ nói một hơi, sau đó vừa cười vừa bồi thêm một câu: "Đám cưới hôm đó, có chuyện gì Ngũ hoàng huynh sẽ thay ngươi chủ trì, ngươi cứ an tâm thành hôn đi."

"Cám ơn trước."

Nam Cung Diệp lần nữa giơ cao chén trà, Ngũ hoàng huynh Nam Cung Duệ lòng dạ rất thẳng thẳng, nếu chọn người làm thái tử của Thiên Vận hoàng triều hần là sự lựa chọn tốt nhất.

Nam Cung Diệp ủng hộ hần trở thành thái tử, chẳng qua nếu như hần trở thành thái tử, chỉ sợ ngẫm sẽ có rất nhiều phong ba bão tố, bất quá bọn hần là huynh đệ tất nhiên sẽ trợ giúp nhau.

Nam Cung Diệp đang suy nghĩ, thì Lục hoàng tử Nam Cung Quân ngồi bên cạnh cũng không quên giơ cao cái chén: "Còn có ta, xong chuyện của ngươi, sẽ là việc của ta."

Hần vừa dứt lời, Nam Cung Diệp liền hiểu hần đã biết Tô Thanh Nhã chính là Lan Nhi, nên giơ cao cái chén lên bên nhìn nhau cười.

Nam Cung Duệ ngồi một bên không biết hai người này đang nói gì, liền đẩy Lục hoàng đệ: "Nói đi, ngươi đã nhìn trúng vị thiên kim tiểu thư nào rồi? Hiện tại An vương phủ cũng không có chánh phi a?"

"Như thế nào cần chánh phi, chờ chuyện của Ngũ hoàng huynh ổn thỏa rồi, ta sẽ rời khỏi kinh thành đi du sơn ngoạn thủy một chuyến a."

Nam Cung Quân cuồn phóng mở miệng, Nam Cung Duệ vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, trực tiếp cự tuyệt: "Vậy làm sao được? Việc trong kinh thành rất nhiều, người làm sao rời đi được?"

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân kỳ quái nhìn Ngũ hoàng huynh.

Ngũ hoàng huynh luôn luôn trầm ổn tại sao lại phản ứng mạnh vậy, hai người nhìn nhau, sau đó nhìn hắn, không biết xảy ra chuyện gì?

"Ngũ hoàng huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Duệ nhìn về Lục hoàng đệ cùng Thất hoàng đệ, rồi quay đầu nhìn ngoài cửa một cái, giảm thấp âm lượng xuống: "Hôm nay ta tìm Lục hoàng đệ cùng đi đến đây, là có chuyện muốn nói?"

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân không biết xảy ra chuyện gì ghê ghớm, nên hai người đứng lên đi tới bên cạnh Nam Cung Duệ, nhìn hắn, lo lắng mở miệng: "Xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Duệ thở dài một hơi.

"Các người cũng biết, phụ hoàng một lòng muốn cho ta làm thái tử, tương lai đăng cơ làm hoàng đế."

Hai người gật đầu, không những bọn họ mà ngay cả các quan viên lớn nhỏ ở Thiên Vận hoàng triều đều biết, tâm tư hoàng thượng là muốn Ngũ hoàng tử làm thái tử, tương lai có thể trèo lên sự nghiệp nhất thống thiên hạ. Chẳng qua là không hiểu Ngũ hoàng huynh vì sao sắc mặt lại khó coi như thế, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân cũng không nói chuyện gì, chờ Ngũ hoàng huynh tiếp tục nói.

Nam Cung Duệ nhíu mày, từ từ mở miệng: "Nhưng là ta căn bản không muốn làm hoàng đế, cho nên hôm nay mời Lục hoàng đệ tới đây mục đích là muốn nói một chuyện, ta sẽ đề nghị phụ hoàng để cho Lục hoàng đệ làm thái tử."

Lời vừa nói ra, Nam Cung Diệp vẫn còn thản nhiên, bởi vì trong lòng hắn sớm đã dự đoán được, không phải là Ngũ hoàng huynh thì chính là Lục hoàng huynh, thật ra thì trong lòng phụ hoàng vẫn là coi trọng Ngũ hoàng huynh, ít nhất hắn đăng vị, những vị hoàng đệ còn lại trong Nam Cung hoàng thất sẽ không có việc gì.

Nếu là hai người khác, có thể rất khó nói.

Nhưng là, Nam Cung Quân giống như bị côn đánh, sắc mặt khó coi.

Cho tới nay trong lòng hắn đều tín nhiệm, chính là tất cả những gì mình đã làm đều vì muốn giúp Ngũ hoàng huynh thượng vị, đợi đến lúc tất cả mọi chuyện kết thúc, hắn sẽ có cuộc sống của bản thân, mang Vụ Tiên đi du sơn ngoạn thủy, cùng nàng sống cuộc đời chỉ có hai người.

Nhưng lại không nghĩ tới Ngũ hoàng huynh lại đề nghị như vậy, nếu như hắn đồng ý, chẳng những phụ hoàng sẽ không đồng ý, chính là hắn cũng bất đồng toan tính.

"Ngũ hoàng huynh, ngàn lần không thể, người biết rõ ta cho tới bây giờ cũng không muốn làm hoàng đế, đó là vị trí của người, người đẩy lung tung làm gì?"

Nam Cung Duệ nhìn Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân một cái, trong đáy mắt chợt lóe lên tia mỉa mai, khóe môi vẽ ra nụ cười khổ sở, lại không nói cái gì nữa.

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân rất nhanh đã nhận ra, Nam Cung Quân lập tức bắt tay Nam Cung Duệ.

"Ngũ hoàng huynh, bất kể xảy ra việc gì, ta cùng Thất hoàng đệ nhất định sẽ trợ giúp người."

"Không có việc gì, ta chính là không muốn làm hoàng đế, ta không yên lòng đối với dân chúng ở Bắc cảnh kia."

Nam Cung Duệ trầm giọng mở miệng, tựa hồ thật rất không yên tâm vì dân chúng kia, Bắc cảnh là nơi vừa khổ vừa lạnh lẽo, nếu hãn không đi, người khác chỉ sợ cũng không muốn đi, trước mắt thấy cuộc sống sung túc của người dân An Giáng thành lại nghĩ đến cuộc sống kham khổ của dân chúng Bắc cảnh, nên hãn không đành lòng, cuộc đời của hãn chỉ có một mục đích, chính là để cho người dân nơi đó có cuộc sống thật tốt.

"Ngũ hoàng huynh, chỉ cần người làm hoàng đế, có thể phái quan viên đi chinh đồn lại nơi đó, có thể làm cho dân chúng sống cuộc sống thật tốt."

Nam Cung Quân mở miệng, đây không phải vấn đề khó khăn gì.

Nam Cung Diệp đứng một bên hé mắt, không nói gì, khuôn mặt như có điều suy nghĩ, Ngũ hoàng huynh tựa hồ che giấu chuyện gì đó chưa nói, rốt cuộc là chuyện gì? Khiến cho hãn bỏ qua ngôi vị hoàng đế, bất quá chuyện này, chỉ có mấy người bọn hãn biết, có chuyện gì sau này hãy nói.

"Tốt lắm. Hiện tại không nên vội kết luận chuyện này, tâm tư của phụ hoàng như thế nào chúng ta còn chưa biết?"

Nam Cung Diệp nói xong, Nam Cung Quân gật đầu, phụ hoàng nhất định sẽ làm cho Ngũ hoàng huynh đăng vị.

Nam Cung Duệ liếc Nam Cung Quân một cái: "Người đừng rời khỏi kinh thành, ta sẽ nói với phụ hoàng, các người vốn không muốn ngôi vị hoàng đế rơi vào tay hai người kia, đến lúc đó Nam Cung hoàng thất sẽ bị loạn, còn tiện nghi cho người khác."

Lời của hần nói không sai, nếu là Tấn vương hay Sở Vương lên ngôi, chỉ sợ sẽ không tha cho những huynh đệ này, nếu các huynh đệ tự giết lẫn nhau, chỉ sợ thuận tiện cho những kẻ khác a, Lâm Phong quốc được thế « ngư ông đắc lợi », nhất định sẽ đoạt thành đoạt trì, đến lúc đó dân chúng sẽ chịu khổ.

Trong lúc nhất thời ba người trầm mặc xuống, Nam Cung Quân nhìn Nam Cung Duệ, Nam Cung Duệ nhìn Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp thì nhìn xuống đất.

Bên trong đại sảnh, không khí vui vẻ lúc trước bỗng nhiên bị ngưng trọng.

Ba người đều trầm mặc, bất quá chỉ trong chốc lát, Nam Cung Duệ thay đổi đề tài, một lần nữa nói đến chuyện cưới phi của Nam Cung Diệp, để hoạt náo một chút, không khí trầm mặc trước đó của mọi người, hoàn toàn bị chuyện cưới hỏi của Tề vương che lấp.

Mấy ngày kế tiếp, Tô phu nhân không để cho Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ gặp mặt, gặp mặt trước ngày đại hôn là điềm xấu, nhất định phải nhịn đến ngày đại hôn, Nam Cung Diệp mặc dù rất muốn thấy Lan Dạ, bất quá cũng thuận theo Tô phu nhân.

Một ngày trước đám cưới.

Tô phủ nghênh đón vị khách không mời mà đến, Âu Dương Dật.

Hần xuất hiện lần này, so với lần trước càng gầy hơn, không còn ngọc thụ lâm phong, chỉ gầy giống như cây trúc, nhưng vẫn còn ngũ quan lập thể, giống như điêu khắc, cũng không có bởi vì gầy yếu mà giảm bớt dung mạo tuấn mỹ, ngược lại cũng có mị lực như cũ, chẳng qua là nếu như nhìn kỹ ánh mắt của hần, liền phát hiện bên trong mắt xuất hiện tia ảo não, tức giận, còn có cảm xúc điên cuồng.

Vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ liền chạy về phía nàng: "Thanh Nhã, người sắp kết hôn rồi, lập tức để cho người đàn bà kia rời đi."

Tuy nói gần đây nàng ta cho hắc ăn cơm, cho hắc ngủ, nhưng chỉ cần nàng một khi không cao hứng, liền đổ cơm của hắc, khi nàng vui vẻ, bất kể đêm khuya như thế nào, hắc cũng đừng mong ngủ, lúc nào cũng phải nghe nàng kể về những chuyện xưa.

Nữ nhân này giống như ma quỷ vút không được bỏ cũng không xong, Âu Dương Dật hiện tại không muốn nghĩ đến nàng, chỉ cần vừa nghĩ đến liền dựng tóc gáy.

Phượng Lan Dạ sắc mặt lãnh mạc nhìn Âu Dương Dật, phát hiện sắc mặt hắc đen tối, con mắt đầy tia, hơn nữa khí lực có chút suy nhược, xem ra độc do nàng hạ đã lan tràn đến trong kinh mạch của hắc rồi, công lực của hắc nhất định đã bị hao tổn, nếu không cho hắc giải được, chỉ sợ hắc sẽ mất mạng, mặc dù hắc đối với Nam Cung Diệp làm nhiều chuyện quá đáng, bất quá nếu như hắc chết ở Thiên Vận hoàng triều, chỉ sợ thanh danh của nàng sẽ bị ảnh hưởng, vì vậy nàng đuổi tay ra cầm giải được ném tới.

"Đây là giải được."

Âu Dương Dật vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, đã sớm đưa tay nhận lấy, lập tức ăn vào.

Hắc đã cảm nhận được nội lực của hắc bị ngăn trở, cho nên hiện tại kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu kia, không biết sau khi giải độc, có thể hay không thoát khỏi ma trảo của nàng.

Âu Dương Dật ăn vào giải được, vẻ mặt ảo não nhìn Phượng Lan Dạ.

"Còn tiểu nha đầu kia? Người có để cho nàng rời đi hay không."

"Ta sẽ hỏi nàng sau, người còn không mau đi, nàng sẽ xuất hiện đó."

Phượng Lan Dạ hú dọ một tiếng, kia Âu Dương Dật thân hình bay lên, tránh né, so với thỏ con còn nhanh hơn, nháy mắt đã không thấy bóng dáng rồi, trong lòng tính toán, nếu độc đã được giải, như vậy hẳn lập tức đi từ biệt Hạo Vân Đế, trở về Lâm Phong quốc, hẳn không tin nha đầu chết tiệt kia còn có thể đuổi kịp đến Lâm Phong quốc.

Âu Dương Dật vừa nghĩ xong, liền bay đến trước hoàng cung, ra mắt Hạo Vân Đế, lập tức từ giả Hạo Vân Đế.

Hạo Vân Đế giả vờ giữ hẳn lại, nam nhân này đời nào nguyện ý lưu lại, cứ kiên trì muốn đi, Hạo Vân Đế liền phái người dâng lễ vật lên hoàng đế Lâm Phong quốc, lập tức ra lệnh cho Thụy Vương tiễn Dật thái tử cùng sứ thần rời đi.

Trong Tô phủ, rất là náo nhiệt.

Tại Thước Dược Hiên tiếng cười không ngừng.

Ở trong khách sảnh, chẳng những có Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn, còn có Thủy Ninh, và một người khác không ngờ tới, chính là Văn Tường công chúa.

Bốn nữ nhân tuổi tác không kém bao nhiêu đang ngồi ngay ngắn bên trong phòng khách, chỉ thấy Thủy Ninh đang kể chuyện mình như thế nào sửa trị Âu Dương Dật, với vẻ mặt sáng rỡ, mọi người vừa nghe xong cười lăn cười bò, nha đầu này là một kẻ dở hơi, thật là quá đáng yêu.

Phượng Lan Dạ mím môi cười nhìn nàng, may là có tiểu nha đầu này mới có thể khiến cho Âu Dương Dật biết điều một chút rời khỏi Thiên Vận hoàng triều.

Mới vừa rồi nàng đã được nghe tin tức, Dật thái tử đã rời khỏi Thiên Vận hoàng triều, trở về nước.

Trong khách sảnh, người cười vui vẻ nhất chính là Văn Tường rồi, Vụ Tiễn nghe Phượng Lan Dạ nói. Cho nên chờ hơn một chút, nhưng Văn tường kia từ đó đến giờ chưa nghe qua chuyện thú vị như thế, nên cười muốn vỡ bụng, sau đó liền ngoắc Thủy Ninh đến, lôi kéo tay của nàng đánh giá.

Thấy trên mặt Thủy Trữ có chấm đỏ, cũng không ghét bỏ, vỗ tay nàng.

"Thanh Nhã, người quen biết mọi người này thật thú vị, hay để cho nàng ta theo ta vào cung đi. "

"Muốn nhìn thấy sự thú vị của Thủy nhi."

Phượng Lan Dạ cũng không cự tuyệt, hiện tại Văn Tường đã trưởng thành rất nhiều, so với sự nuông chiều trước kia không giống nhau, cho nên chỉ cần Thủy nhi tình nguyện tiến cung, nàng tự nhiên đồng ý.

Thủy Ninh thấy Văn Tường thích nàng, đã sớm cười gật đầu, nàng không nghĩ tới nhiều người thích nàng như vậy, nên rất vui vẻ.

"Ừ, nếu công chúa nghĩ tới ta, ta liền đi cùng người."

Nàng hữu hảo vươn tay vỗ vai Văn Tường, cũng không cho là cái gì không ổn, cũng không cho là mình và Văn Tường có cái gì khác biệt.

Văn Tường cũng không trách nàng, nhớ tới ngày mai là ngày đại hôn của Phượng Lan Dạ, lập tức tươi cười mở miệng.

"Thanh Nhã, không ngờ người thật giả cho Thất hoàng huynh rồi, thật sự là quá tốt, hôm nay ta tới đây là muốn đưa người một ít lễ vật."

Văn Tường nói xong liền nhìn ra cửa kêu một tiếng: "Người đâu, đem lễ vật trình lên."

Lập tức có tiểu cung nữ đi vào, dâng lên một hộp gấm, khi mở ra, chỉ thấy bên trong phần lớn là đồ trang sức đeo tay, bất quá nhìn thấy là biết giá

trị không rẻ, Phượng Lan Dạ nhìn Văn Tường, không biết nói cái gì cho phải? Trước kia mình rất chán ghét nàng ta, hiện tại thay đổi dung mạo đối với nàng cũng là việc tốt, chẳng qua là nàng tựa hồ như có chút hổ thẹn, nếu để cho nàng ấy biết, nàng vốn là Phượng Lan Dạ chân chính thì lúc đó nàng ta sẽ nghĩ như thế nào đây? Phượng Lan Dạ nhủ thầm.

Bất quá lễ vật cũng đã đưa tới, vốn không thể trả về, cùng lắm thì sau này lúc đám cưới nàng ấy, sẽ tặng lại lễ vật a, nghĩ xong nàng liền thích thú đứng dậy: "Cám ơn công chúa."

"Đừng khách khí như vậy, sau này người là Thất hoàng tẩu rồi, ta không có bằng hữu, tự nhiên sẽ xem người là bằng hữu a."

Văn Tường nói xong, trong phòng lập tức trở nên ấm áp, tràn ngập tiếng cười, Vụ Tiễn nhìn sang Văn Tường, rồi nhìn sang Thủy Trữ, có bọn họ bên cạnh Lan Nhi, nàng coi như là yên tâm rồi, xem ra nàng nên cùng Nam Cung Quân rời đi, nghĩ đến đây sắc mặt không khỏi ửng hồng.

Bởi vì ngày thứ hai chính là đám cưới, cho nên Phượng Lan Dạ có rất nhiều đồ phải chuẩn bị, mũ phượng đội đầu, tất cả lễ vật do hoàng đế ban thưởng cũng đã đưa tới, lễ vật của Tề vương tặng cũng được đưa tới.

Tô lão gia cùng Tô phu nhân cũng hết sức tận lực, chuẩn bị cho nàng rất nhiều đồ cưới, trong lúc nhất thời Thước Dực hiên lại trở thành gian phòng chứa đầy vàng ngọc.

Buổi tối, Tô phu nhân đi vào phòng con gái cẩn thận dặn dò Phượng Lan Dạ chuyện của người thê tử nên làm, còn dặn dò chi tiết lúc động phòng.

Phụ mẫu hai người thì thăm to nhỏ suốt nửa ngày, Vụ Tiễn lặng lẽ lui ra ngoài. An Vương Nam Cung Quân trong lòng rối như tơ vò, lúc nàng rời khỏi Vương Phủ, bao nhiêu ngày không gặp nàng, hân thật nhớ nàng, nên đã cùng nàng thương lượng lúc nào rời khỏi Giáng thành, nhưng nghe xong

những lời Ngũ hoàng huynh nói, trong lòng hắn rất bất an, không muốn rời khỏi kinh thành.

Hai người một đường tránh khỏi mọi người, trở về An vương phủ, lại không ngờ rằng Thụy Vương đang ở trong An vương phủ chờ hắn, Nam Cung Quân để cho Vụ Tiễn vào phòng trước, hắn đi chào hỏi Ngũ hoàng huynh.

Nam Cung Quân đi vào sân, trong khách sảnh, hai huynh đệ cùng ngồi xuống.

"Ngũ hoàng huynh trẻ như thế còn tới đây?"

Nam Cung Quân nhìn Thụy Vương Nam Cung Duệ, ngày mai là ngày vui của Thất hoàng đệ, bọn họ tự nhiên là biết, không biết hắn trẻ như thế còn tới đây làm gì?

Nam Cung Duệ cười nhìn Nam Cung Quân.

"Muốn tới đây cùng người nói chuyện một chút."

Nam Cung Duệ ánh mắt thâm thúy, tựa hồ còn che giấu việc gì, Nam Cung Quân không nhịn được hỏi thăm: "Ngũ hoàng huynh, người nói, có phải là có chuyện gì giấu diếm chúng ta không, chỉ cần người nói ra, chúng ta nhất định sẽ giúp người."

"Không có chuyện gì, Lục hoàng đệ, nhiều năm qua người vì hoàng huynh làm rất nhiều chuyện, ta cũng biết, cảm ơn người."

Nam Cung Duệ tối nay tựa hồ có chút đa sầu đa cảm, không biết là bởi vì Thất hoàng đệ đám cưới mang đến cho hắn cảm xúc, hay là thật có chuyện gì, Nam Cung Quân không nói gì, chỉ chớp mắt nhìn hắn.

"Không có chuyện gì, giữa huynh đệ chúng ta đừng nói những thứ này."

Nếu không có nương hãn là Hoàng quý phi ban đầu giúp đỡ, mình và mẫu phi đã không tồn tại rồi, cho nên cũng là do quan hệ nhân quả tuần hoàn, thật ra thì có đôi khi mình cũng oán trách hãn, cũng hận hãn, sau đó nghĩ lại thì thấy thông suốt hơn.

"Ta đã cùng phụ hoàng nói sẽ lập người làm thái tử?"

Nam Cung Duệ nói thẳng vấn đề, đây là mục đích tối nay hãn tới đây, vì muốn khuyên Nam Cung Quân tiếp nhận chuyện này, hãn biết nếu muốn Nam Cung Quân tiếp nhận chuyện này không phải là chuyện một ngày một bữa, bất quá hãn nhất định sẽ khuyên hãn ta tiếp nhận chuyện này, bằng không thì Nhị hoàng huynh và Tứ hoàng huynh rồi, Thất hoàng đệ thì dù bất luận như thế nào không thể nào trèo lên ngôi vị hoàng đế, trong lòng hãn và phụ hoàng có khúc mắc, chỉ sợ phụ hoàng cũng không yên tâm để cho hãn kế vị.

"Cái gì? Ngũ hoàng huynh, ta?"

Nam Cung Quân vội vàng đứng lên, hãn không phải đã nói qua là sẽ không kế vị sao, nhiều năm nay hãn làm nhiều chuyện như vậy, trải qua biết bao nhiêu khó khăn là vì ai chứ?

Nam Cung Duệ kéo hãn ngồi xuống: "Đừng nóng vội, người hãy suy nghĩ rõ ràng, nếu như người không làm, ngôi vị hoàng đế sẽ rơi vào tay Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng huynh, người nhắm tâm nhìn giang sơn của phụ hoàng khó khăn mới có được bị hủy hoại sao?"

Nam Cung Quân không hiểu, tại sao Ngũ hoàng huynh không làm, hãn ảo não đứng lên: "Còn người? Đó là vị trí của người, đâu có quan hệ gì đến ta?"

"Tốt lắm, người hãy cẩn thận suy nghĩ thử xem, đến lúc ta sắp rời đi, ta sẽ nói cho người tại sao lại muốn người kế vị?"

Nam Cung Duệ đứng lên đi ra ngoài, hăn quay đầu thấy Nam Cung Quân vẫn không nhúc nhích ngồi yên ở trên ghế, thì thở dài một hơi, bước ra bên ngoài, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Trong khách sảnh, sắc mặt Nam Cung Quân âm u, rất khó coi, cho tới bây giờ hăn không nghĩ tới một ngày nào đó mình sẽ trở thành thái tử, thậm chí tương lai sẽ trở thành vua của một nước, chuyện này Vụ Tiễn cũng có đề cập tới? Nghĩ đến Vụ Tiễn, Nam Cung Quân rùng mình, thật nhanh lặc mình phóng ra bên ngoài, nếu như Vụ Tiễn biết được Ngũ hoàng huynh vì muốn hăn làm thái tử, chỉ sợ nàng sẽ rời đi.

Nam Cung Quân chạy tới phòng, trong phòng không một bóng người, nên vội vàng gọi nha hoàn tới đây hỏi thăm, lại nghe nói không có ai tới đây.

Hăn không khỏi ngây ngẩn cả người, lẽ nào Vụ Tiễn đã nghe được bọn họ nói chuyện, trong lòng hăn thoáng luống cuống, Vụ Tiễn, ta không nghĩ tới những thứ này, đây là ý của Ngũ hoàng huynh, Nam Cung Quân quýnh lên, dẫn thủ hạ rời khỏi An vương phủ, đi Tô phủ một chuyến, kết quả cũng không tìm được tung tích của Vụ Tiễn, cuối cùng chỉ có thể đau khổ mà quay về.

Ngày mai chính là ngày đại hôn của Tô Thanh Nhã, nàng ấy nhất định sẽ không rời đi, hăn nhất định phải tìm được nàng, nói cho nàng biết đây không phải là ý của hăn?

Nam Cung Quân về An vương phủ, nhưng cả đêm không ngủ được.

Mười sáu tháng ba, chính là ngày đại hôn của Tề vương cùng Tô phủ Nhị tiểu thư Tô Thanh Nhã.

Trời trong xanh, mây lãng đãng bay.

Sáng sớm, Tô phủ liên náo nhiệt, Tô phu nhân dẫn mấy tiểu nha hoàn vào Thước Dực Hiên chuẩn bị mọi thứ.

Khiên của hồi môn, thu thập danh mục quà tặng, còn hầu hạ tiểu thư, đủ mọi thứ nên mọi người vô cùng bận rộn.

Đám cưới lần này không giống với lần trước, trong lòng Phượng Lan Dạ ngọt ngào hân hoan, cho nên tự giác rời khỏi giường, biết điều một chút ngồi ở trước gương cho người ta trang điểm.

Gương mặt đẹp tựa phù dung, tươi đẹp sáng lạng, thoa thêm một lớp phấn mỏng, càng hiện ra dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Thấy vậy tất cả mọi người đều ngây người, bình thường không son phấn thì tiểu thư cũng đã xinh đẹp động lòng người rồi, giờ phút này trang điểm thêm một chút phấn hồng, quả nhiên là đại mỹ nhân, kiều diễm không gì sánh được.

Mặc thêm giá y đỏ thắm, thêu hình Phượng Hoàng giương cánh, mũ phượng chưa đội, nhưng trên tóc đã cài kim quang trâm phượng, ở phía sau đỉnh đầu, trâm phượng linh động, cùng khăn đội đầu đỏ tươi, làm nổi bật được làn da trắng như tuyết, lông mày nhỏ tựa nguyệt, đôi mắt đen láy giống như màu tím trên châu, sinh động và phát sáng, lỗ mũi thon nhỏ nhếch lên với vẻ tự hào, còn đôi môi thì đỏ mọng tựa như đóa anh đào, diễm lệ ướt át.

Thật là làm cho người ta không thể dời tầm mắt, bọn nha đầu vừa cười vừa cảm thán:

"Tiểu thư thật xinh đẹp a."

"Thiên tiên quốc sắc."

Phượng Lan Dạ nhìn hình ảnh của mình trong gương, vui sướng nường đuôi lông mày một cái, trong đáy mắt ẩn chứa tình ý dạt dào, tâm tư của nữ nhi thấp thoáng ẩn hiện trong ánh mắt, lần này là nàng thật tâm thật ý muốn gả cho một nam nhân, vì nam nhân mình yêu mến mới lên kiệu hoa.

Lần này nàng chân chính trở thành nữ nhân của nam nhân mình yêu mến, hai người có thể cùng nhau nắm tay cùng nhau đi suốt cuộc đời này, cùng nhau sống đến bạc đầu giai lão.

Phía sau Vụ Tiễn cùng Thủy Ninh đã đi tới, mỗi người ở một bên rồi đưa tay ôm nàng.

"Tỷ tỷ, thật xinh đẹp."

Thủy Ninh vui vẻ lên tiếng, người tốt có tốt báo, tỷ tỷ chẳng những xinh đẹp, hơn nữa tâm địa còn rất thiện lương, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Vụ Tiễn ở một bên cũng tiếp lời, gật đầu đồng ý: "Đúng vậy a, thật xinh đẹp, ta chưa từng nhìn thấy qua cô dâu nào xinh đẹp như vậy."

Trong phòng mọi người vừa có tâm trạng vui sướng của ngày đại hôn, vừa có nỗi buồn của sự ly biệt, tuy nói là nàng gả đi cũng gần, nhưng là vừa nghĩ tới nàng sắp gả đi, trong lòng có chút ê ẩm, tuy nhiên họ cũng thật cao hứng.

Tô phu nhân dẫn người từ bên ngoài đi vào, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ thu thập xong, liền đi tới đánh giá mấy lần, rồi hài lòng gật đầu, cuối cùng phát hiện Phượng Lan Dạ đem khăn che đầu vén lên mũ phượng, làm thế căn bản không có che kín mặt, nên không khỏi kinh ngạc.

"Nhã Nhi a, đây là khăn che mặt, người lại vén lên, như vậy sao được a."

"Không có chuyện gì, nương, ta xem Nhã Nhi đẹp như vậy, phải để cho người trong thiên hạ nhìn một chút, muội muội của ta xứng đáng làm

vương phi của Tề vương, hai người bọn họ là trời sinh một đôi a."

Trong lời nói của Vụ Tiễn mang theo chút tự hào, Tô phu nhân suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý, nghĩ đến từ nay về sau Thanh Nhã đã là người của nhà người ta rồi, nước mắt liền không nhịn được chảy xuống, tuy nói nàng không phải là do mình sinh, nhưng lại khiến cho người ta đau lòng, thời gian này sống chung với nhau, tình cảm thật tốt.

"Nhã Nhi, người nhất định phải hạnh phúc."

Tô phu nhân ôm thân thể Phượng Lan Dạ, bên cạnh Thủy Ninh cùng Vụ Tiễn cũng đồng thời gật đầu.

Phượng Lan Dạ cười nhìn người thân và bằng hữu trước mắt, cuộc đời này nàng đã không có gì hối tiếc nữa.

Lúc này bên ngoài thanh âm của bà mối vang lên: "Phu nhân, kiệu hoa của Tề vương phủ đã tới. Người mau ra đây xem thử, kiệu hoa tám người khiêng thật xinh đẹp a, thật là độc nhất vô nhị a."

Tô phu nhân vừa nghe lập tức cao hứng trở lại, điều này nói rõ Tề vương thật sự rất yêu Nhã Nhi, sau này nàng sẽ rất hạnh phúc, nên nhanh chóng hưởng ứng đi ra ngoài.

Trong phòng, Thủy Ninh cùng Vụ Tiễn cao hứng phụng bồi Lan Dạ nói chuyện.

Hôm nay Tề vương đám cưới, cả An Giáng thành đều bị kinh động, hơn nữa Tô phủ cách Tề vương phủ có mười dặm đường phố, trên con đường mười dặm này đều được lót bằng thảm đỏ, trên mặt thảm rải thì đầy những đóa hoa đỏ thắm.

Cả con đường đều mang mùi hương nồng đậm, hai bên đường phố Thụy vương đã phái binh mã đi duy trì trật tự, người xem náo nhiệt, người đi tấp

nập, thỉnh thoảng quay đầu nhìn nhiều hướng.

Chỉ thấy Tề vương mặc một bộ hỉ phục màu tím, ngồi trên ngựa cao, tóc được buộc lại bằng sợi tơ lụa màu thiên thanh, những tia sáng mặt trời chiếu rọi và bao phủ cả người hần, tuy hần luôn duy trì thói quen lãnh mạc như băng, nhưng giờ phút này lại tựa như trích tiên, ngồi trên con ngựa cao, thân thể ưu nhã, phong trần như ngọc, trước ngực còn buộc một đóa tú cầu đỏ thắm, đi phía trước là đội quân danh dự, phía sau đội quân danh dự là hai hàng mười mấy tên tiểu Đồng Tử, nam nữ xếp thành hàng dài, người nào cũng tròn trịa khả ái, thật giống như Kim Đồng Ngọc Nữ ở bên cạnh Bồ Tát, trong tay chúng cầm lẵng hoa, thỉnh thoảng tung hoa lên không trung, cánh hoa bay bông bênh trên không, mùi thơm càng lúc càng đậm, mà phía sau hần là hàng thị vệ chính tề của Tề vương phủ, theo sát phía sau đội thị vệ chính là xe ngựa, trên xe không biết là vật gì.

Một đội quân ùn ùn đi thẳng đến Tô phủ.

Trước cửa Tô phủ, khách đông như kiến, lúc này do Tô lão gia dẫn đầu, tất cả đều chen chúc ở trước đại môn, chờ đón kiệu hoa của Tề vương phủ.

Nghe nói Tề vương tự mình nghênh đón dâu, đây là vinh dự không biết bao nhiêu a.

Chẳng những là khách ở Tô phủ, ngay cả dân chúng của Thiên Vận hoàng triều, cũng đều tâm tình sục sôi, từ xưa đến nay hoàng gia cưới gả, chẳng có đội hình chính thức đưa rước như vậy, mới thấy rõ Tề vương phủ coi trọng hôn lễ này bao nhiêu a, hơn nữa Tề vương phủ mười dặm khắp nơi đều trải thảm đỏ, hoa thơm bay lá tả, thật sự là chưa từng được thấy qua a, có thể thấy được Tề vương rất thích tân nương xinh đẹp này.

Thấy hôn lễ nhiệt liệt long trọng lần này, làm mọi người không khỏi nhớ tới lần đại hôn trước của Tề vương, hần đã để cho tân vương phi cùng con gà trống báai đường, quan khách đã từng đến tham dự hôn lễ lần trước cũng

nhìn thấy được lần này so với lần trước là bất đồng a, bởi vậy họ càng thêm khẳng định, Tô nhị tiểu thư này rất được lòng của Tề vương.

Kiếp hoa Tề vương phủ vừa đến, tất cả khách mời của Tô phủ đều ra nghênh đón.

Tề vương Nam Cung Diệp lập tức tung mình nhảy xuống, Tô Diễm cùng tất cả quan khách vừa muốn hành lễ, lại bị Nam Cung Diệp một tay nâng dậy, cung kính mở miệng: "Nhạc phụ đại nhân tại thượng, xin nhận tiểu tể một lạy."

Nói xong thì liền quỳ xuống, Tô Diễm vội vàng đỡ lấy hắn.

Thật ra một lạy này là Nam Cung Diệp muốn tạ ơn Tô Diễm đã cứu Lan Nhi, làm cho nàng có thể còn sống trở lại bên cạnh mình.

Hai hàng quan khách đứng hai bên nhìn thấy Tề vương cung kính với Tô Diễm như vậy, trong lòng đều có suy nghĩ riêng, trong lúc nhất thời náo nhiệt không dứt.

Tô Diễm đón Nam Cung Diệp vào cửa chính của Tô phủ, cũng được trải thảm đỏ thảm, họ một đường đi vào trong, còn đội danh dự thì ở ngoài cửa phủ thổi khúc nhạc vui mừng, mười mấy tên Tiểu đồng tử đi thẳng về hướng Thước Dực Hiên.

Trước cửa Thước Dực Hiên, tiểu Hoàn chạy vội vào, một đường vừa chạy vừa kêu: "Tiểu thư, tiểu thư, Tề vương tới."

Trong lúc nhất thời tất cả nô tỳ ở Thước Dực Hiên chạy vọt ra, tách thành hai bên, trong phòng Vụ Tiễn cùng Thủy Ninh kéo tay của Phượng Lan Dạ, nói lời chúc mừng.

"Chúc tỷ tỷ cùng Tề vương vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp."

"Chúc muội muội cùng Tề vương ân ái bạc đầu."

Phượng Lan Dạ đứng lên, ôm bên này rồi ôm bên kia, sau đó nhường mày cười mở miệng: "Cám ơn Thủy nhi, cám ơn Vụ Tiễn."

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, âm thanh từ ái của Tô phu nhân vang lên: "Tốt lắm, tốt lắm, giờ lành đến rồi, Nhã Nhi, Tề vương tới. Tề vương tới."

Bên trong gian phòng ba người cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang đứng phía sau Tô phu nhân không phải là Tề vương, thì là người phương nào.

Hắn tuần lẫm như ngọc, phong nhã bức người giống như trích tiên vậy, một thân áo tím tựa như những đám mây trên trời, lộ ra thần thái vô cùng mê hoặc, đôi đồng tử thâm thúy kia chỉ có hình ảnh của Phượng Lan Dạ, không có người thứ hai.

Hắn si ngốc nhìn nàng, khóe môi nở nụ cười ôn nhuận như nước.

Tô phu nhân vẫy tay một cái, Thủy Ninh cùng Vụ Tiễn lặng lẽ lui ra ngoài.

Bên trong gian phòng, Nam Cung Diệp chậm rãi bước gần tới một bước, tim hắn đập rất nhanh, khóe môi nở ra nụ cười mê người, ánh mắt thì nhìn chăm chăm người trước mặt không nháy mắt.

Đây là Lan Nhi sao? Giờ phút này nàng mang theo sự quyến rũ của nữ nhân, không biết từ lúc nào nàng đã thoát khỏi bộ dáng ngây ngô, trở thành một thiếu nữ đầy thù mị và kiêu diễm, giờ phút này toàn thân nàng như tỏa hào quang, tựa như ánh sáng của ngọc minh châu, nhìn thấy vậy hô hấp của hắn trở nên dồn dập, miệng đắng lưỡi khô, bước nhanh qua kéo nàng ôm vào lòng, hắn không áp chế được tình cảm đang dâng trào, liền cúi người hôn nàng một nụ hôn nóng bỏng triền miên.

Đầu tiên là triền miên mềm mại như gió xuân, kế tiếp là nóng bỏng khoắc khoải, hôn cho đến lúc Phượng Lan Dạ thiếu chút nữa thở không nổi, thân thể mềm nhũn tựa vào trong ngực của hắn, không nhận được phải nhẹ giọng lắm bầm.

"Diệp."

Nam Cung Diệp lúc này mới buông nàng ra, đầu của hắn gác lên đầu nàng, hai tay thì siết chặt thân thể của nàng, âm thanh khàn khàn vang lên.

"Lan Nhi, ta tới đón nàng, lần này ta sẽ không bao giờ để nàng đơn độc một mình nữa, từ nay về sau ta sẽ phụng bồi nàng, vĩnh viễn không rời xa nhau."

Phượng Lan Dạ gật đầu, mỉm cười ngọt ngào, nàng cảm giác được tim của mình sắp rớt ra ngoài, cảm giác này thật ngọt.

Những khổ sở từ trước đến giờ thật đáng giá a.

Ông trời vĩnh viễn luôn công bằng, hắn khiến cho người ta đau khổ, thì nhất định sẽ mang lại hạnh phúc đến cho người đó.

Nghĩ đến hôn lễ lần trước của bọn họ, sao mà khó coi như vậy, thật khiến cho người ta thống hận.

Nhưng bây giờ nàng cảm nhận được người nam nhân này yêu mình nồng đậm, hắn còn che chở cho nàng, luôn sủng nịch nàng.

"Cám ơn người."

Phượng Lan Dạ mở miệng, bên ngoài phòng, thanh âm Tô phu nhân vang lên.

"Tốt lắm, tốt lắm, giờ lành đến, Đinh Đường, Vạn Tinh mau vào đỡ tiểu thư lên kiệu hoa."

"Dạ"

Đình Đường cùng Vạn Tinh đáp một tiếng, đang chuẩn bị đi vào.

Trong phòng Nam Cung Diệp đưa tay lên khom lưng ôm lấy Phượng Lan Dạ, ghé sát lỗ tai của nàng, ôn nhu nói "Nhắm mắt lại."

Phượng Lan Dạ hoàn toàn tin tưởng dựa vào lòng ngực Nam Cung Diệp, cảm giác được hân vũng vàng tiêu sái đi ra ngoài, bên ngoài lập tức truyền đến âm thanh kinh ngạc của bọn nha hoàn, sau đó lời nói của Thủy nhi: "Hình ảnh thật xinh đẹp a, thật đẹp a."

Tiểu nha đầu đứng ở cửa lên tiếng phụ họa: "Đúng vậy a, thật đẹp."

Mười mấy tên tiểu Đồng Tử, đi ở phía trước, thỉnh thoảng rải hoa tươi, Tề vương Nam Cung Diệp tuyệt mỹ vô song ôm tâm nương xinh đẹp động lòng người từng bước từng bước đi ra cửa chính của Tô phủ, trên đường đi hạ nhân Tô phủ nhìn ngây người, họ đẹp như tranh a, thật giống như nằm mơ, làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Quan khách đứng trước cửa cũng nhìn ngây người, mọi người trong lòng cảm thán, thật sự là quá đẹp.

Tề vương cùng vị Tô nhị tiểu thư này, không, hiện tại là Tề vương phi rồi, hai người này thực sự là trời sinh một đôi.

Hoa thơm bay lả tả, một đường đi thẳng đến cửa của Tô phủ.

Lúc này Nam Cung Diệp thì thầm bên tai Phượng Lan Dạ, ôn nhu mở miệng: "Có thể mở mắt rồi."

Phượng Lan Dạ đột nhiên mở mắt, chỉ thấy giữa không trung hoa bay đầy trời, bông bành rơi xuống, cánh hoa đỏ thắm bay lả tả, mà bọn họ thì giống như đang đứng ở khu rừng toàn mưa hoa, phía trước có mười mấy

tên tiểu đồng tử khả ái, mọi người phấn trang Ngọc triệt mở to đôi mắt, vừa nhìn thấy nàng mở mắt ra, khi đó tiểu đồng tử tay nâng lăng hoa làm thành một vòng, rất nhanh tạo thành hình dạng một chữ Tâm, tiểu đồng tử tròn trịa khả ái đồng thanh hô to.

"Chúc Tề vương cùng Tề vương phi tương thân tương ái, bạc đầu giai lão."

Phượng Lan Dạ không khỏi nở nụ cười, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, trong nháy mắt làm rung động trái tim của mọi người, hình ảnh đó giờ phút này sẽ vĩnh viễn lưu lại trong lòng của họ.

Mà trong lòng Phượng Lan Dạ lúc này tràn ngập sự cảm động, nước mắt không nhịn được rơi tràn trong khóe mắt, hẳn thật sự tổn rất nhiều tâm tư để chuẩn bị cho hôn lễ này a.

Nàng có tài đức gì lại được hân sủng ái nhiều như vậy, cảm ơn ông trời đã cho nàng gặp được hắn.

Giờ phút này nàng một chữ cũng nói không ra rồi, lời nói cảm ơn là dư thừa, nàng chỉ cần hưởng thụ sự yêu thương của hắn là được.

Lúc này Nam Cung Diệp vừa giơ tay, thanh âm náo nhiệt bốn phía đột nhiên ngừng lại, mọi người đồng loạt nhìn Tề vương tuần mỹ vô song, không biết hắn muốn làm cái gì, tất cả mọi người đều chú ý đến hắn, chỉ thấy con người lãnh mị của Nam Cung Diệp quét một vòng, cuối cùng thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

"Hôm nay Bốn vương ở trước mặt mọi người muốn tuyên bố một chuyện."

Tất cả mọi người tò mò chờ, Tề vương muốn tuyên bố chuyện gì chứ? Lại chọn thời điểm đám cưới để tuyên bố, càng làm cho người ta hiếu kỳ

rồi, Phượng Lan Dạ mở to hai mắt nhìn hăn, không biết hăn muốn tuyên bố chuyện gì.

"Cuộc đời này của Bốn vương chỉ nạp một phi, tuyệt đối không cưới người thứ hai."

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút tiếng vang, ngay cả Phượng Lan Dạ cũng ngây người, nàng biết hăn sẽ không cưới người khác, chẳng qua không nghĩ đến hăn ở trước mặt nhiều người như vậy mà nói ra, thật làm cho nàng nói không ra lời.

Sau khi yên tĩnh được một lúc, không biết người nào đó vỗ tay lên, sau đó là tiếng vỗ tay nhiệt liệt kéo dài.

Tiếng thét chói tai không ngừng, trầm trồ khen ngợi, bất quá ở nơi này không biết bao nhiêu người tan nát trái tim, vốn là thấy hôm nay Tề vương tình thâm ý trọng như thế, nhiều thiếu nữ đã động tâm tư, chỉ mong được vào Tề vương phủ làm tiểu thiếp cũng được a, không nghĩ tới Tề vương lại ở trước mặt mọi người tuyên bố chuyện này.

Cuộc đời này chỉ nạp một phi, đó chính là Tô Thanh Nhã rồi, không có người thứ hai.

Tề vương thật si tình a, bao nhiêu người kích động muốn khóc.

Thủy Ninh cùng Vụ Tiễn cũng khóc, mấy vị phu nhân có mặt tại Tô phủ cũng đang kích động đến rơi lệ, được làm thê tử của nam nhân này, có chết cũng đáng, đáng tiếc cuộc đời các nàng đã không có gặp được.

Lan Dạ cũng khóc, cái gì cũng không nói được.

Quan lễ nghi đi tới, cung kính mở miệng: "Vương gia, giờ lành đến, lên kiệu a, đừng để lỡ giờ lành."

Nam Cung Diệp gật đầu, ôm Phượng Lan Dạ bước nhanh lên kiệu hoa tám người, kiệu hoa là dùng hoa tươi để kết thành, xung quanh kiệu được trang trí bằng những bó hoa tươi, đợi đến khi bọn họ lên kiệu hoa, mười mấy tên tiểu đồng tử nhanh chóng chạy vội tới trước kiệu hoa.

Lúc này người của Tề vương phủ mở cái thùng ở phía sau xe ngựa, trong xe là những chiếc lồng chứa đầy chim bồ câu.

Chỉ nghe quan lễ nghi lên tiếng: " Khởi kiệu."

Kiệu hoa nhấc lên, chiếc lồng được mở ra, vô số chim bồ câu bay ra đầy trời, tung cánh bay lên trời xanh, tự do tự tại bay lượn.

Đội ngũ nghênh đón của Tề vương phủ một đường đi thẳng về Tề vương phủ, phía trước có tiểu đồng tử thỉnh thoảng rải hoa tươi, những cánh hoa bay phiêu lãng trên không trung rồi rơi xuống đỏ thắm trên mặt thảm, quang cảnh thật hiếm thấy, những người dân đang xem náo nhiệt nghị luận rối rít, không biết Tề vương phủ như thế nào mà làm được như vậy a.

Thật ra thì Phượng Lan Dạ biết là Thiên Bội Thần ẩn thân ở giữa không trung rắc những cánh hoa tươi này, mà một số đồng tử còn nhỏ, rải hoa trong tay lại rất lớn, bên trong bó hoa tươi đầy đủ từ Tề vương phủ rải tới Tô phủ, sau khi đến Tô phủ lại đổi một cái giỏ hoa khác, cho nên mới đủ để rải trên đường về.

Trên kiệu hoa, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, sủng nịch nhìn nàng.

"Lan Nhi, thích không?"

Phượng Lan Dạ nhìn hết thấy trước mắt, gật đầu.

Hôn lễ này chẳng những vui mừng, còn bao gồm sự dụng tâm lương khổ của hân, nàng làm sao mà không thích, thật rất ưa thích a, hết sức thích.

"Cám ơn người."

Nam Cung Diệp vươn tay che miệng Phượng Lan Dạ lắc đầu: "Từ nay về sau, ta sẽ cưng chiều nàng, không cần tạ ơn, nàng chỉ cần nhớ, cưng chiều nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa." (TT: có người chồng nào mà nói cưng chiều vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa ko? Haizz tiếp tục coi mấy cái sủng văn này chắc ko ai lấy chồng được quá ^_^)

Lời nói bá đạo vừa được thốt ra từ trong miệng hắn, làm cho nàng nói không ra lời nào, mà nàng chỉ muốn làm một chuyện, là yêu hắn, dùng hết cuộc đời còn lại của mình thật tâm yêu hắn.

Nàng không nói một lời, nằm ở trước ngực của hắn, lắng lắng hưởng thụ tiếng hoan hô của mọi người ở hai bên đường phố.

Kiếp hoa một đường đi thẳng về Tề vương phủ.

Tề vương phủ, cửa lớn cửa nhỏ, cờ trắng trước kia đã sớm thu hồi rồi, đổi lại là cờ hỉ màu đỏ chói, khắp nơi đều là âm thanh cười nói vui sướng.

Vương gia lần này đám cưới cao hứng cùng với vui sướng hơn so với những lần trước, bọn họ làm hạ nhân tự nhiên cũng cao hứng.

Hắn có thể quên đi bóng ma của Tiểu Vương phi, vốn là chuyện đáng để ăn mừng.

Tô Thanh Nhã tiểu thư cũng thật xuất sắc, làm sao mà không khiến cho người ta cao hứng a.

Quản gia của Tề vương phủ dẫn tân khách ở trước cửa chờ, rất nhanh liền có người đi tới bẩm báo: "Mau, Vương gia trở lại, trở lại."

Lập tức tất cả mọi người phân ra đứng ở hai bên, bỗng bên tai đã truyền đến tiếng nhạc trúc.

Kiệu hoa đến cửa, mọi người liền chạy ra đón, chỉ thấy con tuần mã Vương gia cười lúc trước trên lưng không thấy bóng dáng của tân lang, Vương gia đâu? Mọi người một phen tìm kiếm, thì nghe thanh âm của quan lễ nghi vang lên: "Dừng kiệu."

Kiệu hoa dừng lại, đội quân danh dự phân ra ở hai bên, âm thanh của tiếng nhạc trúc bên tai không dứt, mười mấy tên tiểu đồng tử nhanh chóng chạy như bay đến trước cửa thì dừng lại, cầm bó hoa tươi trong tay tung lên, lúc này chỉ thấy Nam Cung Diệp từ đại kiệu tám người đi ra, trong tay ôm một người, giá y đỏ thắm, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, không phải là Tô nhị tiểu thư thì là người nào, giờ phút này vừa nhìn vào hai người là biết trời sinh một đôi, làm cho người ta không thể rời tầm mắt.

Chỉ thấy Tề vương ôm tân nương từng bước đi vào, Tích quản gia ngậy người một lúc vừa phản ứng lại thì nhanh chóng chạy tới, vội vàng dẫn người quỳ lạy: "Cung nghênh Vương gia, Vương Phi vào phủ."

Các vị tân khách cũng quỳ trên mặt đất, những người này là tân khách có thân phận thấp, những vị trọng thần sớm đã được an bày ở đại sảnh, chờ xem lễ rồi, cho nên giờ phút này mọi người an tĩnh quỳ xuống, cũng không có cái gì không ổn.

Bỗng nhiên trước cửa phủ, chỉ nghe có tiếng nổ vang lên.

Pháo mừng đã nổ vang lên, những cánh hoa tươi được rải ra, trên không trung một câu đối liền đỏ thắm từ từ rủ xuống.

« Thiên thành giai ngẫu, Vàng ngọc lương duyên ».

Trong nháy mắt tất cả mọi người kinh ngạc thốt: "Kỳ lạ, kỳ lạ."

Những người này không biết có Thiên Bội Thần, cho nên không biết Tề vương phủ như thế nào mà làm được kỳ quái như thế, cho nên mới phải sợ hãi than.

Quan lễ nghi đi tới, cung kính mở miệng: "Xin Tề vương, Tề vương phi di giá đến đại sảnh hành lễ."

Những tên tiểu đồng tử kia lập tức chạy nhanh vào, ở phía trước dẫn đường, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ một đường đi về chính sảnh của Tề vương phủ, phía sau tất cả tân khách cũng đi theo vào.

Chính sảnh Tề vương phủ, Nam Cung Diệp để Phượng Lan Dạ xuống, hai người phân ra đứng ở hai bên, lúc này lễ nghi quan hướng ngay giữa mà đứng, hăng giọng mở miệng.

"Nghỉ lễ đám cưới bắt đầu."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108

Trong đại sảnh Tề vương phủ tràn đầy tân khách, trong đó có Sở Vương Nam Cung Liệt, Thụy Vương Nam Cung Duệ, An vương Nam Cung Quân, còn có Nam Cung Tiếp cùng mấy hoàng tử nhỏ tuổi cũng tới, các quan viên trong triều cũng tới không ít, hơn nữa đều là quan tam phẩm trở lên, trong nhất thời tất cả mọi người tập trung ở một chỗ chờ giờ lành bái đường của Tề vương.

Lễ nghi quan hô lên: "Giờ lành đã đến, nghi thức bắt đầu."

Tề vương cùng Tề vương phi đứng hai bên, chuẩn bị bái thiên địa. Bỗng nhiên một âm thanh vang lên: "Chờ một chút."

Mọi người nhìn về phía âm thanh phát ra thì thấy một đạo thân ảnh cao ráo đi tới, trên người mặc một bộ cẩm y màu lam nhạt, ngũ quan tuấn lãng, nhưng hai đầu lông mày lại nhuốm nhân nhạt nhẹ buồn, trong đồng tử lại chứa một loại đau khổ như lửa thiêu đốt, cùng với bộ dạng thất hồn lạc phách, khiến người ta nhìn thấy mà không đành lòng.

Người này vừa đi vào , bên trong phòng khách, rất nhiều ánh mắt đặc ý chờ mong xem kịch vui, nhất là Sở Vương Nam Cung Liệt hẳn đang ngồi bên trong khách nhân, thấy có người tới gây náo loạn, trong lòng thầm kêu một tiếng thật tuyệt, thấy Thất hoàng đệ cưới mỹ thiếu nữ xinh đẹp xuất sắc như thế, trong lòng cảm thấy vô cùng ghen tỵ, nghĩ không ra tại sao hẳn lại may mắn đến thế, lúc trước cưới cái nha đầu Phượng Lan Dạ kia, hiện tại người trước vừa đi thì lại đến một Tô Thanh Nhã, người nào cũng làm cho bao kẻ khác phải hâm mộ.

Nghĩ đến những chuyện đó, hắn thấy ghen tỵ với Nam Cung Diệp tựa như có móng vuốt của mèo đang cào bên trong lòng, giờ phút này thấy có người tới phá rối, tâm tình thật sáng khoái, hận không thể đứng ra trợ giúp người kia một tay.

Bên trong phòng khách, mọi người xôn xao bàn luận: "Đây không phải là thần y Bách Lí Hạo sao? Hắn tới làm gì? Một Âu Dương thái tử vừa đi lại tới một thần y, muốn làm gì đây? Tề vương cùng Tề vương phi đang đám cưới, hắn không phải là muốn cướp cô dâu đấy chứ?"

Sắc mặt Tề vương Nam Cung Diệp lại càng tối sầm lại, tay nắm chặt, thật muốn xuất thủ hảo hảo giáo huấn nam nhân đáng chết này một phen, hiện giờ còn dám xuất hiện.

Một bên, Phượng Lan Dạ đưa tay cản hắn, chờ xem một chút Bách Lí Hạo này muốn làm gì?

Hôm nay là ngày đám cưới của bọn họ, ngàn vạn lần không thể lỡ mạng, chỉ sợ trong số quan khách này có không ít người chờ xem kịch vui, bọn họ cũng không thể để những người này đắc ý được.

Mọi ánh mắt cùng dồn về phía Bách Lí Hạo thấy hắn chậm rãi đi tới, nhìn Phượng Lan Dạ, trong mắt hiện lên chút kinh diễm, và sự đau lòng chợt lóe lên rồi biến mất, bất quá cuối cùng hắn khôi phục bình tĩnh như cũ, dạo bước đi tới phía trước người Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp, ôm quyền trầm giọng.

"Tại hạ chịu sự ủy thác của một người đặc biệt đem tặng lễ vật tới cho Tề vương."

Phượng Lan Dạ nhíu nhẹ lông mày: "Đó là người phương nào?"

"Là lễ vật của Dật thái tử."

Tiếng nói của Bách Lí Hạo vừa dứt, thì hần xoay người ra trước cửa ngoài vỗ nhẹ tay, chỉ thấy váy hồng áo lục thối qua, ngoài cửa đi vào bốn cô gái, mặt phấn hàm kiều, uốn lượn hữu lễ đi tới , đồng loạt quỳ xuống, mềm mại mở miệng.

"Tham kiến Vương gia, Vương Phi."

Bốn gã nữ tử vừa xuất hiện, bên trong phòng khách liền ồn ào, trong đó xen lẫn thanh âm hưng phấn, càng nói càng lớn tiếng.

"Dật thái tử lại đưa nữ nhân cho Tề vương."

"Không biết Tề vương phi sẽ làm thế nào, đuổi đi hay là đánh cho tàn phế?"

"Xem ra Dật thái tử ghi thù rồi, đây không phải là khiến tân vương phi nhục nhã sao?"

Cả sảnh đường nghị luận rối rít, Phượng Lan Dạ sắc mặt âm trầm, gương mặt xinh đẹp như phù dung bỗng lạnh lẽo như băng, khóe môi khẽ cười lạnh, xem ra nàng dạy dỗ Âu Dương Dật vẫn chưa đủ a, con người sâu thẳm dày đặc sương mù, hần cho là trốn về Lâm Phong quốc thì sẽ không còn vấn đề gì sao?

Nàng đang suy nghĩ, thì ở một bên Nam Cung Diệp đã tiến tới trước, mặt mũi âm lãnh, xoay mình mở miệng: "Người đâu, đem những này người đánh đuổi đi, một người cũng không lưu."

Thị vệ Tề vương phủ từ bên ngoài lập tức tràn vào, lao thẳng tới phía Bách Lí Hạo cùng bốn nữ nhân kia. Bên trong phòng khách rất nhiều người suýt xoa không dứt, họ đều đứng dậy để nhìn kỹ những chuyện trước mắt. Bách Lí Hạo cũng không hoảng hốt, hần giơ một tay lên, để tất cả mọi người đều an tĩnh lại, rồi mới chậm rãi mở miệng: "Đây chính là đạo đãi khách của Tề vương sao?"

Bách Lí Hạo vung tay lên, bốn gã nữ tử phía sau, thật giống như ảo thuật đồng loạt mở ra bốn cái hộp gấm đang đóng chặt. Chỉ thấy trong mỗi cái hộp gấm đều để bảo bối thượng đẳng, sinh động rực rỡ, giá trị liên thành.

Có minh châu lớn nhỏ các loại, trân châu đen của Nam Dương, còn có san hô đỏ, thượng đẳng Phi Thúy cùng một cây tuyết sâm trên trăm năm.

Lúc này, mọi người bên trong phòng khách đều yên tĩnh lại, chỉ thấy Bách Lí hạo chậm rãi mở miệng: "Đây là tâm ý của tại hạ cùng Dật thái tử, hi vọng Tề vương cùng Tề vương phi vui lòng nhận cho."

Nếu Thanh Nhã đã cùng bọn hãn vô duyên, bọn hãn cũng hi vọng nàng hạnh phúc, mà Tề vương bất luận thân phận hay là con người cũng đều là sự lựa chọn tốt nhất.

Trải qua đấu võ, trải qua thời gian chung sống, bọn họ cũng đã tận mắt chứng kiến tình cảm sâu đậm của hai người, cho nên cũng đành lựa chọn buông tay, là nam nhân cầm được thì cũng buông được.

Mặc dù rất hi vọng, rất nỗ lực, nhưng cũng chết tâm rồi, nhất là Dật thái tử, lúc trước hãn cũng như người khác lầm tưởng Dật thái tử là cái loại người hèn hạ vô sỉ tiểu nhân, nhưng sau gần gũi nhiều nên hiểu người nam nhân này chẳng qua tích cách thẳng thắn, đã yêu thích thì liền muốn giữ lấy, điều này vốn không gì đáng trách, có lẽ là sẽ hèn hạ, nhưng từ người phương diện khách quan mà nói, hãn cũng là người làm việc quan minh lỗi lạc, có thể ở trước mặt người trong thiên hạ dũng cảm thừa nhận mình hạ Thiên Ti cổ. Người như thế có được mấy người. Âu Dương Dật cũng không có giống như người khác, trước mặt thì ra vẻ tốt bụng, sau lưng lại cầm kiếm đâm người. Chẳng qua bọn hãn muốn so đo một chút đến tột cùng thì người nào nặng tình hơn, nhưng bây giờ đã tận mắt nhìn ra Tề vương Nam Cung Diệp so với bất cứ người nào trong bọn hãn cũng yêu Thanh Nhã hơn, nên bọn họ tự nhiên sẽ buông tay.

Trong đại sảnh, những kẻ muốn xem kịch vui lúc này mang một vẻ mặt thất vọng, còn tưởng rằng có cái tiết mục gì náo nhiệt, đoạt tân nương hay cái gì đó. Thì ra Bách Lí Hạo chỉ đến tặng lễ, thật là làm cho người ta thất vọng.

Mặc kệ có thật nhiều người nghĩ như vậy, Phượng Lan Dạ đã trưng lên khuôn mặt tươi cười, vung tay lên, liền có người Tề vương phủ tiến lên trước nhận lễ.

Oan gia nên giải không nên kết, Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo so với những người đang ngằm động chân động tay kia thì khá hơn nhiều rồi. Đối với bọn họ kẻ cần đối phó hiện tại chính là những người đang có ý đồ xấu kia, mà không phải Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo, bọn họ cùng nàng không có trực tiếp xung đột lợi ích.

"Cám ơn tâm ý của hai vị."

"Chúc hai vị hạnh phúc."

Bách Lí Hạo tặng lễ xong, liền vung tay lên dẫn bốn tỳ nữ phía sau rời đi, trên đại sảnh khôi phục an tĩnh, Lễ nghi quan bắt đầu hô lên.

" Nghi thức đám cưới bắt đầu."

Còn tưởng rằng sẽ có cái trò gì khôi hài, hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, rất nhiều người đều thất vọng vì sự việc không như họ muốn, bất quá đám cưới rốt cục cũng được tiến hành như thường.

"Tân nương cùng tân lang bắt đầu bái thiên địa."

"Nhất bái thiên địa."

"Nhị bái cao đường."

Cao đường của Tề vương là hoàng thượng, vị trí kia không có ai ngồi, nên hai người hướng về hoàng cung quỳ bái, cuối cùng là phu thê giao bái.

Phu thê giao bái vừa xong, Tề vương Nam Cung Diệp không đợi Lễ nghi quan mở miệng nói chuyện, liền đưa tay ôm Phượng Lan Dạ chạy thẳng về động phòng.

Trong đại sảnh rất nhiều người ghen hòng nhìn trần trối, Tề vương có phải quá nóng vội hay không, Lễ nghi quan còn chưa hô đưa vào động phòng đã vội vàng ôm đi, lập tức có người lên tiếng reu chọc.

"Xem ra Tề vương không muốn đợi động phòng thêm một khắc nào nữa rồi."

Lập tức có người phụ họa: "Cũng phải, cũng phải, Tề vương phủ không có lấy một nữ nhân, Tề vương nhịn đến hỏng mất."

Bỗng chốc cả sảnh đường cười to, các nam nhân bắt đầu tùy ý nói chuyện, còn các vị phu nhân thì đỏ mặt.

Thụy Vương Nam Cung Duệ đứng dậy phân phó quản gia Tề vương phủ, sắp xếp chiêu đãi các tân khách, công việc bận rộn, sắc trời đã không còn sớm, phải chuẩn bị mở yến tiệc.

Tuyển viện.

Trang trí bên ngoài đều đổi mới lại, hành lang treo đầy lụa đỏ bay bay trong gió, nhìn khắp nơi, đâu đâu cũng thấy đỏ tươi, người qua người lại náo nhiệt còn mang theo các rương lớn.

Hôm nay Vương gia làm đám cưới, hai nha đầu Diệp Linh cùng Diệp Khanh bị điều đến Tuyển viện hỗ trợ, lúc này hai nàng đang chỉ huy người ta đem đồ đạc của tân vương phi mang tới sắp xếp trong phòng, hết chỗ này

tới chỗ kia, vừa sắp xếp xong xuôi, liền nghe được phía ngoài có người kêu lên.

"Vương gia trở lại."

Tất cả mọi người chạy vội ra ngoài, quỳ trên mặt đất, trên thảm đỏ rải đầy hoa thơm, Nam Cung Diệp một thân cao lớn, cả người mặc đồ đỏ bước qua, trong ngực ôm một tân nương thân mình kiều mỹ như tiên, chính là chủ tử tương lai của các nàng, Nhị tiểu thư Tô phủ.

Hạ nhân Tề vương phủ, cùng hô: "Chúc mừng Vương gia, chúc Vương gia Vương Phi sớm sinh quý tử, bách niên giai lão."

Nam Cung Diệp không thèm quan tâm đến những người quỳ trên đất, ôm Phượng Lan Dạ đi thẳng vào tân phòng của bọn họ.

Chỉ thấy bên trong tân phòng, một mảnh đỏ thắm chói mắt, màu đỏ như lửa tầng tầng lớp lớp lan tràn ra, mang theo sắc thái vui mừng nhuộm đậm đến khắp nơi, trên giường để chăn bách tử, còn có gối thêu uyên ương nghịch nước, trên giường lớn còn dùng các loại hoa tươi xếp thành một chữ, dĩ nhiên là chữ ái.

Nam Cung Diệp tức thời cúi người xuống tới, dán vào lỗ tai của nàng nhẹ nói: "Thích không? Việc này là ta đích thân sai bảo làm thành như vậy."

Phượng Lan Dạ gật đầu, hắn bỏ ra thật không ít tâm tư. Lần này không cần hắn chủ động, nàng trực tiếp ngẩng đầu lên hôn hắn, bất quá cũng đúng lúc hắn đang cúi người xuống, sau đó thật nhanh buông ra, khéo môi tươi cười

"Phần thưởng cho người."

"Nàng a."

Nam Cung Diệp nhìn Lan nhi tươi cười như vậy, trong lòng rất vui vẻ, ôm nàng đặt ở trên giường, nhẹ giọng hỏi thăm: "Đã đói bụng không? Nếu không ăn chút điểm tâm đi."

Trên bàn bày biện đầy đủ món ăn là chuẩn bị bọn hắn hành lễ hợp cẩn. Nam Cung Diệp sợ Phượng Lan Dạ đói bụng, nên hỏi nàng. Phượng Lan Dạ lắc đầu, có lẽ lúc bình thường sẽ đói rồi, nhưng hôm nay kỳ quái là một chút nàng cũng không thấy đói bụng, trong lòng chỉ tràn đầy hạnh phúc, hoàn toàn không thấy đói bụng.

"Người đi chiêu đãi khách nhân đi, ta ở chỗ này chờ người."

"Tốt."

Nam Cung Diệp đứng lên, gọi Đinh Đường cùng Vạn Tinh vào: "Chăm sóc tốt cho chủ tử các người."

"Dạ, thưa Vương gia."

Hai nha đầu cúi người, Nam Cung Diệp đi ra ngoài chào hỏi khách khứa, mặc dù có Ngũ hoàng huynh trợ giúp hắn chiêu đãi khách, nhưng hắn là chủ nhân, vẫn phải khách sáo xã giao.

Trong phòng, chỉ có Đinh Đường cùng Vạn Tinh, hai tiểu nha đầu liền chúc mừng Phượng Lan Dạ.

"Chúc mừng tiểu thư, chúc mừng tiểu thư, chúng nô tỳ cuối cùng cũng có cơ hội chúc mừng tiểu thư."

"Đứng lên đi."

Phượng Lan Dạ đỡ nàng đứng dậy, rồi quay đầu đánh giá gian phòng. Đinh Đường vẫn không quên hỏi thăm chủ tử: "Tiểu thư đói không? Nô tỳ chọn chút đồ ăn người thích cho người."

"Không cần, ta không đói bụng, chờ Vương gia trở lại rồi ăn sau."

"Dạ, " hai người đứng sang một bên, gian phòng an tĩnh trở lại. Hôm nay Tề vương cùng tiểu thư làm đám cưới thật là vô cùng náo nhiệt hơn nữa còn rất ý nghĩa. Chỉ sợ chuyện này sẽ nhanh chóng lan truyền ra An Giáng thành, cũng như là Tề vương đã tuyên bố rồi, cuộc đời này chỉ nạp một phi, không còn có người nào khác vào Tề vương phủ, chủ tử coi như là khổ tận cam lai rồi.

Lúc này, cả căn phòng yên tĩnh không tiếng động.

Bữa tiệc ở Tề vương phủ, nơi đâu cũng thấy người, cực kỳ náo nhiệt, Tề vương Nam Cung Diệp cùng Thụy Vương Nam Cung Duệ đi mời rượu, phần lớn rượu đều là Nam Cung Duệ uống đỡ thay hân, hôm nay hân là tân lang, không thể uống rượu say. Đời người có hai chuyện lớn, là đề danh bảng vàng và đêm động phòng hoa chúc. Ngày vui cảnh đẹp như thế không thể phụ tân nương xinh đẹp được.

Nhờ vậy Nam Cung Diệp cũng uống không nhiều rượu. Đến phần mời mời rượu xong, thì sắc trời đã tối, Thụy Vương Nam Cung Duệ liền để cho hạ nhân đưa Tề vương trở về phòng, phần còn lại tự mình hân trông nom.

Nam Cung Diệp quay về Tuyền viện.

Vừa về tới gian phòng, liền thấy tiểu nha đầu kia đã nằm ngủ trên giường nên không khỏi đau lòng, biết bận rộn cả một ngày rồi, vì vậy hân khẽ gọi nàng: "Lan Nhi, Lan Nhi."

Phượng Lan Dạ vốn ở trong phòng chờ hân, ai biết chờ chờ một hồi lại ngủ thiếp đi, lúc này vừa nghe tiếng kêu của Nam Cung Diệp, nên mở to hai mắt, lười biếng vươn cánh tay ôm cổ hân.

"Người đã trở lại."

"Ừ, nàng mệt mỏi sao."

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ ngồi vào bàn, chuẩn bị làm lễ hợp cẩn, bên trong gian phòng có Đình Đường cùng Vạn Tinh, ngoài cửa thì vừa đi tới hai bà mối, chuẩn bị hầu hạ Vương gia Vương Phi tiến hành lễ hợp cẩn, cùng tất cả nghi thức, nhưng Nam Cung Diệp thấy Phượng Lan Dạ hơi mệt, liền vung tay: "Đều lui xuống đi."

Hai bà mối cùng Đình Đường và Vạn Tinh, cung kính quỳ xuống, đồng loạt hô.

"Chúc vương gia cùng Vương Phi sớm sinh quý tử, bách niên giai lão."

Quỳ xong liền lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ. Phượng Lan Dạ đã thanh tỉnh hơn rất nhiều, khóe môi cười cười nhìn Nam Cung Diệp, trong đầu nhớ lại chuyện mẫu thân dặn dò tối hôm qua, còn có chuyện động phòng, nên sắc mặt không khỏi càng đỏ hơn, giống như một đóa hoa nhỏ rực rỡ đợi hái. Nam Cung Diệp thấy vậy ánh mắt càng thêm thúy, cúi người xuống liền hôn Phượng Lan Dạ một cái, sau đó bưng ly rượu hợp cẩn trên bàn đưa tới trong tay của nàng.

"Lan Nhi, chúng ta những lễ khác có thể bỏ qua, cái này thì không thể bỏ qua. Uống rượu này xong, từ nay về sau hai người chúng ta chính là một, vĩnh viễn tương thân tương ái, ngọt ngào mỹ mỹ."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ đồng ý, hai người uống rượu hợp cẩn xong, Nam Cung Diệp liền dứt cho Phượng Lan Dạ ăn mấy khối điểm tâm.

Ánh đèn mê ly, hai người nhìn nhau, không khí liền trở nên mập mờ, hô hấp cũng trở nên dồn dập, trong mắt dấy lên ngọn lửa, tựa hồ có cái gì thiêu

đốt, không khí trong phòng cũng nóng lên theo. khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Lan Dạ càng ngày càng hồng, đầu cứ cúi xuống. Bàn tay to của Nam Cung Diệp nhẹ nhàng chạm tới khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm giác trơn mềm từ đầu ngón tay truyền đến cơ hồ muốn đốt nóng lòng hân, hô hấp càng ngày càng nặng. Nam Cung Diệp đưa tay lên ôm lấy Lan nhi hướng giường đi tới.

Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, qua bao nhiêu ngày đêm đau khổ, qua bao nhiêu đau đớn cả ngày lẫn đêm, hiện tại nàng đã trở lại bên cạnh hân, từ nay về sau, nàng chính là thê tử của hân, nữ nhân của hân.

Tim Nam Cung Diệp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thân mình nóng ran, ý niệm cuồng loạn khiến cho phía dưới cũng có phản ứng.

Trên chiếc giường đỏ rực, rải đầy những cánh hoa, nên làm cho không khí lượn lờ một mùi thơm, Nam Cung Diệp đem Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng đặt trên những cánh hoa. Thiên kiều bá mị, so với những cánh hoa, Lan nhi còn thơm hơn, mềm mại hơn, xinh đẹp quyến rũ động lòng người.

Tay hân không tự chủ được mà sờ lên mặt của nàng, lông mày của nàng, cái mũi của nàng, môi của nàng, mỗi một nơi đều mang theo hơi ấm, nụ cười nhẹ nhàng tràn đầy trên khóe môi của nàng, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra ánh sáng chói mắt mê hoặc.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, bỗng nhiên từ phía ngoài bộ cửa sổ vang lên một tiếng động, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đều nghe thấy, hai mắt nhìn nhau. Nam Cung Diệp đưa tay lên vợ bừa ở trên giường tìm thấy một ít đậu phộng, tượng trưng cho sớm sinh quý tử, liền ném đi ra ngoài. Lúc này chỉ nghe phía ngoài có người kêu lên ai nha một tiếng.

Sau đó liền có âm thanh vang lên: "Bị phát hiện, bị phát hiện rồi."

Ánh mắt Nam Cung Diệp trầm xuống, trên ngũ quan tuần mỹ như điêu khắc nổi lên bức bội, hần vội vàng đưa tay kéo Phượng Lan Dạ ngồi dậy, giúp nàng sửa sang lại y phục trên người.

Lúc này gương mặt Phượng Lan Dạ ngại ngùng đến đỏ rực, phải hít sâu vào mới thấy khá hơn một chút.

Cửa phòng kêu một tiếng thì bị đẩy ra từ bên ngoài, Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần hai người đi đến, bất an mở miệng: "Vương gia, bọn họ muốn nháo động phòng."

Sau lời của bọn hần, mấy đạo thân ảnh liền đi đến.

Tứ hoàng tử Sở Vương, Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử, còn có Tây Môn Vân tướng quân cùng một vài công tử quan to trong triều, chen chen chúc chúc bên ngoài, mỗi người ai nấy cũng mở to hai mắt nhìn hai người trong phòng, Nam Cung Diệp lông mày dựng lên, quanh thân tràn ngập lãnh ý.

Ngũ hoàng tử Thụy Vương sợ Thất hoàng đệ phát tác, hôm nay dù sao cũng là ngày vui, hơn nữa náo động phòng là phong tục từ trước, mặc dù đây chỉ là tục lệ nhỏ của dân chúng, nhưng nếu các huynh đệ đã đến nháo một chút thì cũng không nên lộ ra gương mặt như thế, vậy thì quá keo kiệt hà khắc rồi. Nghĩ thế Ngũ hoàng tử Nam Cung Duệ giành mở miệng trước một bước.

"Thất hoàng đệ, ngày hôm nay là ngày đại hỉ, các huynh đệ đều muốn qua gây náo nhiệt một chút, coi như có thêm niềm tốt mà."

Thấy vậy Phượng Lan Dạ vươn tay lên nắm chặt tay Nam Cung Diệp, ngày đại hỉ, vẫn không nên tức giận, hơn nữa náo động phòng cũng không có cái gì quá đáng.

"Tốt, nếu tới cả rồi thì cũng ngồi xuống đi."

Nam Cung Diệp bình tĩnh đứng lên, ra lệnh một tiếng, Nguyệt Cầm lập tức mang tới rất nhiều ghế , mấy Vương gia Hoàng tử đều ngồi xuống, những người khác đứng quanh cửa, tất cả đều chờ xem náo nhiệt.

Phượng Lan Dạ vẫn không nhúc nhích chỉ quét mắt nhìn một vòng đối diện, Tứ hoàng tử Sở Vương cùng Bát hoàng tử nghiêm mặt đối với mình, rõ ràng là có địch ý, nhưng không biết vì sao bọn họ đối với mình có địch ý, về phần những người khác thì phần lớn là xem kịch vui, có lẽ bị Tứ hoàng tử cùng Bát hoàng tử cho lôi kéo tới, không biết bọn họ muốn làm gì?

Phượng Lan Dạ còn đang suy nghĩ, thì Bát hoàng tử đã đứng lên cười hi hi mở miệng.

"Ngày hôm nay đại hôn, các huynh đệ tới đây là muốn xin uống chén rượu của Hoàng tẩu, có lẽ rượu Hoàng tẩu châm có hương vị khác đây."

Bát hoàng tử vừa nói xong, mọi người ở trong phòng lập tức cười to, thế này cũng có thể coi như là chú em đùa giỡn chị dâu rồi. Nhưng dù sao hôm nay là đại hôn, náo động phòng như thế cũng không có gì đáng ngại. Khóe môi Phượng Lan Dạ nhếch lên, nếu muốn nàng mời rượu, thì sẽ mời đến khi các người uống không nổi nữa mới thôi, nghĩ thế liền mềm mại đứng dậy, nhẹ nhàng cười. Rất nhiều người thấy vậy liền si ngốc, thật là quá xinh đẹp rồi.

Tề vương thật có phúc khí, Tô gia Nhị tiểu thư này chẳng những tự nhiên hào phóng, không tự ti không kiêu ngạo, hơn nữa bản thân toát ra một vẻ uy nghi hào phóng, làm cho người ta nhìn một cái mà không dám có nửa phần coi thường, Giống như tiên nữ vậy.

Phượng Lan Dạ đứng lên, mặt mũi sáng trong cùng nụ cười nhẹ nhàng. "Nếu Bát hoàng tử muốn uống rượu Hoàng tẩu sẽ mời, ngày hôm nay đại

hôn, ta cũng chưa có rót rượu mời mọi người." Nói xong nàng đi tới trước bàn, tự mình rót rượu, bưng tới đưa cho Bát hoàng tử.

Ánh mắt Bát hoàng tử Nam Cung Sâm chợt lóe lên tia sắc lạnh, nhìn nữ nhân trước mặt, trong lòng không khỏi nhớ tới Phượng Lan Dạ, mới có một thời gian ngắn, mà Thất hoàng huynh đã có niềm vui mới rồi. Vì tiếc hận thay cho Phượng Lan Dạ, nên buổi tối hôm nay hẳn mới tới đây nháo động phòng, chủ yếu là muốn gây khó dễ cho vị tân hoàng tấu này.

Không nghĩ tới Hoàng tấu này cũng rất đỉnh đạt hào phóng, ở trước mặt nhiều người như vậy cũng không cảm thấy khó chịu, cũng không thấy được có cái gì không ổn, mà còn trái ngược lại, bộ dạng của nàng như đang làm chuyện rất đứng đắn, làm cho hắn thấy mình như kẻ tiểu nhân.

Bát hoàng tử duỗi tay ra định đón chén rượu, thì khéo môi Phượng Lan Dạ nhếch lên cười lạnh, khẽ vận một chút lực, chén rượu nho nhỏ bỗng như nặng cả trăm cân, lúc này Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vừa chạm đến thì thấy bất ngờ, không nghĩ tới hoàng tấu này cũng là người võ công bất phàm, vì thế hắn trở tay không kịp, khiến chén rượu kia rơi xuống đất, nhất thời rượu đổ chén vỡ.

Mọi người lập tức nhìn về Bát hoàng tử, hôm nay là đại hỉ trong đời của người ta, chị dâu người rót rượu cho người, người cũng không thể đỡ nổi.

Lúc này Đinh Đường cùng Vạn Tinh lập tức đi tới, quỳ xuống nói: "Đổ vỡ là nở hoa, vạn sự cát tường."

Hai người động tác nhanh nhẹn dọn dẹp chén vỡ đi ra ngoài, Tứ hoàng tử Nam Cung Liệt lập tức bất mãn trợn mắt nhìn Bát hoàng tử một cái: "Bát hoàng đệ, người làm cái gì, hoàng tấu mời rượu lại không đỡ được."

Người khác liền lên tiếng cười: "Có lẽ là Tề vương phi quá đẹp, Bát hoàng tử nhìn thất thần."

Bát hoàng tử trầm xuống, lui trở về, không nói một lời nào chỉ nhìn chăm chú vào nàng Tần Thất hoàng tẩu, nàng ta không phải là nhân vật đơn giản. Người khác không biết, nhưng hắn biết, chén rượu vừa rồi là nàng động tay động chân, nàng hắn biết võ công, xem ra chính mình đã đánh giá thấp nàng.

Bát hoàng tử vừa lui xuống, thì Phượng Lan Dạ xoay người đi về phía bàn, nhàn nhạt mở miệng: "Không biết mọi người có nghe thấy được trong phòng có mùi thơm hay không ? Đừng nói ta không có nhắc nhở các vị, hương này gọi Vạn Thủy Hương, nếu người hít phải, vô cùng ngứa ngứa, ba ngày sau mới khỏi."

Tiếng nói vừa dứt, lập tức cả đám người đều cảm thấy cả người khó chịu, muốn ra ngoài, sau đó là tất cả mọi người vội vàng chạy ra bên ngoài, trong nháy mắt tân phòng không còn một người.

Khuôn mặt Nam Cung Diệp âm trầm, khó coi đến cực điểm. Chuyện tối hôm nay, không cần nghĩ cũng biết là do Tứ hoàng tử lôi kéo mọi người tới, hiện tại bị trúng phấn ngứa, đáng đời.

Nhưng mà sao hắn lại không cảm thấy ngứa vậy? Nam Cung Diệp cảm thấy kỳ quái, đi qua ôm Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, ta làm sao không ngứa?"

"Đây là giải dược."

Phượng Lan Dạ cười tí mắt cầm giải dược đút vào miệng Nam Cung Diệp, dám đến náo động phòng của nàng, muốn chết sao, hôm nay chỉ dùng phấn ngứa là vì ngày đại hôn, nếu còn có một lần nữa, cũng đừng trách nàng không khách khí.

Đêm đã khuya, Nam Cung Diệp đưa tay lên ôm lấy Phượng Lan Dạ, rồi dán vào lỗ tai của nàng, lặng lẽ mở miệng: "Lan Nhi, đừng để ý tới những người đó nữa, hôm nay là đêm động phòng của chúng ta."

Nếu không phải là đại hôn, Tuyển viện này cũng không phải nơi để người khác có thể tùy tiện đi vào. Bất quá bây giờ không cần để ý tới những người đó nữa, đây là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy lời nói của Nam Cung Diệp, gương mặt xinh đẹp lại đỏ bừng, nhớ đến chuyện kế tiếp hai người sẽ làm, mặc dù mẫu thân có nói qua, mình ở hiện đại cũng xem phim A, linh tinh ..., nhưng chân chính làm vẫn không tránh khỏi có chút khẩn trương, tay không tự chủ được nắm chặt. Nam Cung Diệp vốn là cũng rất khẩn trương, nhưng khi nhìn bộ dáng của nàng, ngược lại không thấy khẩn trương nữa, hắn vươn tay nắm lấy tay nàng đưa đến miệng, ôn nhu hôn nhẹ.

"Lan nhi có phải rất khẩn trương hay không, ta cũng có chút như vậy."

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu lên, nam nhân này có chút là sao? Tựa hồ không giống lắm, là rất khẩn trương sao. Nhìn thấy trên mặt hắn cũng lấm tấm mồ hôi, làm nàng buông lỏng tâm trạng xuống, tựa vào trong ngực của hắn.

Nam Cung Diệp ôm nàng đi về phía giường lớn, trên mặt giường lớn nhưng cánh hoa tuy có chút xộc xệch, nhưng vẫn duy trì hoàn hảo như cũ, hắn nhẹ nhàng đem Phượng Lan Dạ đặt trên những cánh hoa, nghiêng người tựa vào bên cạnh nàng, đôi mắt nhu tình ngắm nhìn nàng. Đến khi thấy sắc mặt nàng đỏ bừng, mới vươn tay ra nhẹ nhàng tháo xuống trâm phượng trên đầu, bỏ những trang sức trên người nàng xuống, mái tóc xõa tung xuống gối uyên ương, kiều tích dục thúy, cổ họng hắn bỗng khô rát, nhin không được cúi người xuống hôn nàng.

Đêm từ từ qua đi, nhiệt độ trong phòng càng ngày càng tăng lên, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ như đôi tình nhân mới nếm thử trái cấm. Vành tai và tóc mai nóng bỏng chạm vào nhau. Thân thể cùng tâm hồn hòa hợp vào nhau, thân thể theo bản năng tiến tới. Bàn tay to của Nam Cung Diệp nhẹ mở vạt áo Phượng Lan Dạ, một tầng lại một tầng y phục được cởi

ra, qua trung y màu trắng, cuối cùng chỉ còn lại cái yếm đỏ tươi, cùng quần lót màu trắng, cả người ngọc hiện ra trên mặt giường lớn, da thịt trắng nõn kiêu diễm nằm trên những cánh hoa tươi, cùng hương thơm tràn ngập ở trong không khí.

Gương mặt nàng xinh đẹp, ánh mắt thì mê ly, động tác ngây ngô, đủ để làm cho nam nhân nổi điên.

Nằm giữa mái tóc đen xoã trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như một đóa hoa mềm mại, lấp lánh ánh sáng ngọc làm cho người ta không chịu nổi, nụ hôn mang một phần tôn thờ, một phần yêu thương như mưa rơi, nhẹ nhàng như nước, mang theo sự nhu hòa, như mưa rơi trên sông hồ, rồi chậm rãi cho nở rộ bao phủ khắp nơi.

Y phục cởi ra đến hết lớp cuối cùng, thời điểm da thịt kề sát nhau, giống như một mảnh thiên lôi địa hỏa oanh động, thiêu đốt thành một đại dương mênh mông.

Trong cơ thể nam nhân nóng bỏng dâng lên, toàn thân như bị thiêu đốt, tất cả tương tư, tất cả khắc cốt ghi tâm đều hóa thành nhiệt tình triền miên. Lúc đầu nhẹ nhàng rồi dần dần trở nên nóng bỏng mà triền miên, những giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời hắn, có lẽ không còn có cái gì có thể gây kích động lòng người hơn lúc này.

Khi hắn tiến sâu vào thân thể của nàng, thời điểm hai người hợp làm một, đây mới thực là thân thể cùng linh hồn hợp nhất, hai người không nhận được đều khẽ ngâm thành tiếng.

Nàng là xử nữ nên thấy đau một chút, một giọt nước mắt trào ra nhưng là nước mắt của hạnh phúc. Từ nay, nàng chân chính trở thành nữ nhân của hắn, nắm tay hắn đi đến cuối cuộc đời, vì hắn sinh con dưỡng cái.

Thân thể như con thuyền nhỏ bồng bềnh trôi tìm được bến bờ. Các giác quan hưởng thụ từng đợt sóng cảm xúc không ngừng dâng lên. Thân thể

nhỏ nhắn thừa nhận tất cả yêu thương cuồng nhiệt, từng đợt từng đợt diễn ra ở trong phòng.

Mà lúc ban đầu hắn còn chưa hiểu chuyện, rồi sau đó nhanh chóng tìm được đột phá. Cảm xúc có nàng một cách chân thật, khiến cho hắn mừng như điên, tâm tình kích động. Đêm trôi qua mê người như thế.

Trong phòng, trình diễn một màn kịch tình cuồng nhiệt, thật hy vọng đêm kéo dài mãi không bao giờ đến sáng.

Nàng thừa nhận hoan ái của hắn, rồi lại khiến hắn không dừng lại được. Thân thể mềm mại như ngọc không tì vết của nàng, lúc này bởi vì những nụ hôn của hắn mà loang lổ những dấu ngân hôn hiện ra trước mặt hắn. Cuối cùng thân thể nhỏ nhỏ của nàng dường như không thể chịu thêm âu yếm của hắn nên cuối cùng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Nam Cung Diệp ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn nàng, vươn tay lấy chăn đắp lên người nàng. Lan Nhi, ngủ đi, mệt đến muốn chết rồi sao.

Sau mấy phen ân ái, đã gần đến sáng, hai người ôm nhau ngủ.

Ngoài cửa Tuyên viện, hạ nhân đã dậy sớm, nhưng cũng không dám phát ra chút động tĩnh nào. Vương gia cùng Vương Phi chắc hẳn là còn đang nghỉ ngơi, hai người đêm qua nhất định rất ân ái. Ngàn vạn lần không nên kinh động bọn họ, chẳng may chọc giận Vương gia thì bọn họ tốt nhất là tự mình cầu phúc.

Chẳng qua là vẫn có người không biết thức thời như thế.

Nguyệt Cẩn từ bên ngoài đi tới, gương mặt tuần dật lại mang vẻ bất đắc dĩ, hắn tới phía ngoài tân phòng Vương gia Vương Phi, cố giảm thấp âm thanh xuống gọi khẽ.

"Vương gia, Vương gia."

Con người Nam Cung Diệp vừa mở ra mang theo sắc bén và lạnh lẽo tràn ngập, sắc mặt hắc khó coi, sau đó cẩn thận nhìn Lan nhi ở trong ngực, thấy nàng vẫn chưa tỉnh, nên cũng yên lòng liền nhẹ nhàng rút cánh tay, lùi lại chần chập lên cho nàng, hôn một cái trên trán nàng rồi mới chậm rãi xuống đất mặc y phục đi ra ngoài.

Sắc mặt hắc cực kỳ khó coi, ánh mắt sắc lạnh hướng về phía Nguyệt Cầm đang đứng, âm thanh băng lãnh phát ra.

"Có chuyện gì?"

Nguyệt Cầm nhìn sắc mặt Vương gia, liền biết tâm tình của hắc cực kỳ không tốt, không khỏi khẽ run lên, trong lòng kêu oan uổng a, hắc đâu có muốn làm chuyện chọc người này. Gia đám cưới, hắc biết hai người rất ân ái, nhưng Lục hoàng tử sáng sớm liền tới đây, ở ngoài Tuyền viện muốn gặp chủ tử, nếu không chịu đi bẩm báo, hắc sẽ xông vào. Bọn họ làm thuộc hạ với những chuyện như thế thì đâu có biện pháp gì.

"An vương gia đã tới, muốn gặp Vương Phi."

"Hắc muốn làm cái gì? Trúng cái gió gì hả?"

Nam Cung Diệp kêu lên một tiếng tức giận, sắc mặt cực kỳ khó coi, trực tiếp hướng ngoài Tuyền viện đi tới. Hôm qua là đại hôn, Lan nhi mới nếm thử cá nước thân mật, cả người đều mệt mỏi rã rời rồi, làm sao có thể ra ngoài gặp hắc. Hắc thật là không tức thời mà, có chuyện gì không thể chờ hai ngày sau rồi hãy tìm Lan nhi không được sao.

Trước cửa Tuyền viện, Lục hoàng tử Nam Cung Quân đang tức giận, đi đi lại lại, nghe thấy tiếng bước chân, hắc vội ngừng đầu lên lại thấy Thất hoàng đệ đi ra, liền xông lại tóm lấy Nam Cung Diệp, nhìn quanh: "Thất đệ muội đâu? Thất đệ muội đâu?"

"Người điên rồi, có chuyện gì thì nói với ta, Lan Nhi còn chưa tỉnh dậy."

Lúc này trời đã bắt đầu sáng, cách cửa Tuyền viện cũng không ít người nhìn vào, Nam Cung Diệp vốn đang phát hỏa, lại thấy những người đó thì giống như sư tử cuồng nộ, trừng mắt về phía họ thét lớn: "Nhìn cái gì, nếu còn nhìn nữa, kéo toàn bộ ra ngoài đánh chết. "

Những người đó bị làm cho hoảng sợ chạy trốn như chuột hết cả. Chỉ trong nháy mắt một bóng người cũng không còn. Thị vệ canh cửa Tuyền viện cũng núp vào một góc, chỉ có Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần thì đứng ở phía sau.

Nam Cung Quân như phát điên lên, đẩy Nam Cung Diệp sang một bên, muốn chạy đi tìm Phượng Lan Dạ, vừa giãy dụa vừa hét lên.

"Không thấy Vụ Tiễn đâu, không thấy nàng đâu, ta muốn hỏi Thất đệ muội, nàng đi đâu rồi!"

Nam Cung Diệp tức giận, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, một chưởng đánh thẳng vào Nam Cung Quân đang không có chút nào phòng bị, làm hắn phải lùi ra xa tới hơn ba, bốn mét, thân thể xiêu vẹo một chút mới đứng vững lại được.

"Tự nhiên người tới nơi này náo loạn cái gì! Hôm qua là ngày thành thân của chúng ta, ai rảnh mà trông nom nữ nhân kia, hơn nữa không thấy nàng, người đi mà hỏi Tô phu nhân, chứ hỏi Lan Nhi làm cái gì?"

"Không có, ta đã hỏi rồi, hiện tại ta chỉ có thể hỏi Thất đệ muội thôi, nếu không, không ai biết nàng đã đi nơi nào. Không thấy nàng, không thấy!"

Lần này hắn là quyết tâm cùng nàng rời đi, ai biết Hạo Vân Đế đột nhiên lại đến An vương phủ tìm hắn, lúc hai người nói chuyện lại bị Vụ Tiễn nghe được. Hắn cứ nghĩ rằng ngày hôm qua là ngày thành thân của Phượng Lan Dạ, nàng không thể bỏ đi, cho nên hắn chờ tới khi Thất hoàng đệ cùng Thất đệ muội bái đường xong liền đi Tô phủ, nhưng mọi người trong Tô phủ đều không biết nàng ở đâu. Như vậy chỉ còn một người có thể biết

nàng đi đâu, chính là Thất đệ muội, dựa vào tình cảm của nàng với Thất đệ muội, nhất định nàng sẽ nói cho Phượng Lan Dạ biết nàng đi đâu !

Đáng tiếc Nam Cung Diệp không cần biết hẳn nghĩ như thế nào, cũng sẽ không quản chuyện nhà hắn, hiện tại hắn chỉ biết là Lan nhi đang mệt muốn chết, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy nàng.

"Lục hoàng huynh, Tề vương phủ không hoan nghênh người, mời người lập tức rời đi, nếu không đừng trách Bốn vương vô tình."

Nam Cung Diệp trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người liền hướng Tuyền viện đi, bước được hai bước thì dừng lại quay đầu mở miệng :

"Nam nhân làm việc nên quyết đoán, nếu như người đã quyết đoán mang nàng đi, ta nghĩ nàng sẽ không bỏ người mà đi, cho nên xét đến cùng là vấn đề của người."

Nói xong thì xoay người đi vào Tuyền viện, không thèm quan tâm đến nam nhân đang đứng như bị sét đánh ở phía ngoài. Nam Cung Quân ngây người như bị hóa đá, thật lâu sau đó thì ngồi sụp xuống trên mặt đất.

Nam Cung Diệp đi vào Tuyền viện, âm thanh lạnh lùng vang lên.

"Nguyệt Căn, Ngọc Lưu Thần, nếu như hắn náo loạn đòi vào nữa thì cứ việc đánh, hai người nên biết điểm giới hạn của ta."

"Dạ, Vương gia."

Nam Cung Diệp nhẹ nhàng chạy thẳng tới tân phòng của mình, Đinh Đường cùng Vạn Tinh liền lui ra ngoài, canh giữ ở trước cửa, Nam Cung Diệp cởi quần áo, nằm lên giường, ngắm Lan nhi đang ngủ.

Phượng Lan Dạ đang ngủ, mơ hồ cảm thấy một câu: "Diệp, có chuyện gì sao?"

Nam Cung Diệp sợ nàng ngủ không ngon, vội vàng ôm nàng vào lòng: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, ngủ đi."

"Ừ, " tiểu nha đầu tự động tiến vào trong lòng của hắn, tiếp tục ngủ.

Hai người ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao mới rời giường, Phượng Lan Dạ mở mắt ra, chỉ cảm thấy quanh thân đau nhức, thật giống như bị bánh xe cán qua vậy, không có một chỗ nào mà không đau nhức, sự đau nhức này làm nàng nhớ đến tối hôm qua diễn ra chuyện lần đầu của hai người, mặt thoáng cái lại đỏ bừng lên, ánh mắt nhấp nháy. Sự then thùng này đã sớm rơi vào đôi mắt đen của người khác trên đỉnh đầu. Nam Cung Diệp đã tỉnh từ lâu, hắn đang ôm nàng, nhìn nàng chăm chú. Thấy nàng tỉnh lại, hắn cúi người hôn nhẹ lên gương mặt của nàng.

"Sớm, Lan Nhi."

"Sớm, Diệp."

Phượng Lan Dạ âm thanh có chút buồn bực, thật vất vả mới tách ra được, cuối cùng thấy Nam Cung Diệp áo lót cũng đã mặc xong rồi, mà mình còn chưa mặc được gì, không khỏi đỏ mặt, kéo chăn trùm qua đầu, rầu rĩ mở miệng.

"Người ra ngoài trước đi, ta muốn mặc quần áo."

Nam Cung Diệp cũng không muốn làm khó nàng, đây là lần đầu làm chuyện như vậy, nên khó tránh khỏi ngượng ngùng, sau này sẽ quen, nên hắn rời giường trước, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài phân phó Đình Đường cùng Vạn Tinh: "Hầu hạ Vương Phi tắm rửa."

"Dạ, Vương gia."

Đình Đường cùng Vạn Tinh đi vào. Phượng Lan Dạ hé mắt ra, thấy trong phòng chỉ có Đình Đường cùng Vạn Tinh, sắc mặt vẫn hồng hồng. Đình

Đương cùng Vạn Tinh cười híp mắt tiêu sái tới, phúc thân một chút nói: "Vương Phi, người có thấy đói bụng không ?"

Ngày hôm qua chủ tử đã không ăn cái gì, lại cộng thêm một đêm triền miên lâu, nhất định là rất đói bụng.

Đinh Đương vừa mở miệng, bụng Phượng Lan Dạ liền phối hợp vang lên một tiếng, nhưng nghĩ tới trên người mình loang lổ những dấu hôn, liền nói: "Đem y phục đưa cho ta."

"Dạ vâng."

Đinh Đương lấy y phục đưa tới, liền thấy trên cánh tay của Tiểu Vương phi tất cả đều là vết hôn ngân, nhìn lên trên cổ của nàng khắp nơi đều có, lại còn ở trước ngực, nên không khỏi ngạc nhiên kêu lên: "Vương Phi, trên người của người tại sao lại có nhiều vết thương vậy a?"

Đinh Đương mặc dù là nữ nhi đến từ hương viện, nhưng cũng chưa có trải qua chuyện nam nữ, nên đối với chuyện này cũng không có hiểu biết, mà Vạn Tinh cùng Tiểu Ngư thì đã từng đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tự nhiên là sẽ có kiến thức hơn, lập tức đưa tay lên che miệng của nàng: "Người nói bậy cái gì."

"Kia kìa?"

Đinh Đương chỉ vào thân thể của Phượng Lan Dạ, lúc này gương mặt Phượng Lan Dạ đỏ giống như tôm luộc rồi, vội vàng nhanh nhẹn mặc quần áo. Vạn Tinh vừa trợn mắt nhìn Đinh Đương vừa nhanh nhẹn hầu hạ chủ tử, sau đó dìu nàng đứng dậy, ôn nhu mở miệng: "Vương gia bảo để cho chủ tử đi tắm rửa trước."

"Ừ."

Thân thể ê ẩm, tê tê này nếu có thể được tắm nước nóng thì thật là thoải mái rồi, Phượng Lan Dạ gật đầu. Hai người hướng phòng cách vách đi tới, Vạn Tinh nhìn Đinh Đường còn đang đi phía sau, trầm ngâm suy nghĩ, không hiểu tại sao trên người Tiểu Vương phi lại có những dấu thanh ngân đó. Khiến Vạn Tinh vừa bức mình vừa buồn cười gọi nàng.

"Đinh đường, chuẩn bị cho chủ tử tắm rửa rồi thay quần áo."

"Được"

Đinh Đường phục hồi lại tinh thần, bỏ lại vấn đề đó ra sau, chờ sau đó hỏi Vạn Tinh là được, nàng tay chân lưu loát chuẩn bị hầu hạ Phượng Lan Dạ tắm rửa thay y phục.

Trong phòng tắm, có một hồ tắm lớn hình bán nguyệt, chứa đầy nước ấm, nó bốc hơi tạo thành một lớp sương mù, mặt nước rải đầy những cánh hoa, hương thơm tràn ngập cả căn phòng.

Phượng Lan Dạ cởi y phục, ngâm người vào. Da thịt quanh thân như được dẫn ra, chỗ đau nhức được ngâm trong nước nóng cũng nhanh chóng thấy thoải mái, chỉ còn lại có một chút mềm yếu vô lực, bởi vì thật đói bụng.

Đinh Đường chuẩn bị cho chủ tử một bộ y phục màu hồng, bên hông là một nơ con bướm cùng màu với dây lụa thả xuống, búi mọi búi tóc lỏng, dùng một cành trầm phượng cài lên, thanh lệ kiều diễm, mang theo thần thái của một tân nương hạnh phúc chói mắt.

"Chủ tử, đi ăn cơm thôi."

Đối với cấu trúc bên trong Tuyên viện, các nàng đã tranh thủ tối hôm qua cùng sáng nay để xem xét và nhận biết rõ ràng rồi.

Đoàn người đi thẳng tới chính sảnh. Trong sảnh, Nam Cung Diệp đang ngồi ở bàn chờ các nàng, vừa thấy Phượng Lan Dạ xuất hiện, hần vội cười chờ nàng đi qua. Đợi đến khi nàng ngồi xuống, liền ôn nhu mở miệng: "Đói bụng không, ăn một chút gì đi."

"Ừ, thật là đói."

Phượng Lan Dạ không thêm khách khí, động đũa ăn cơm. Lúc này, Diệp Linh cùng Diệp Khanh đứng một bên thầm đánh giá chủ tử mới, không ngờ rằng lại phát hiện ra vị chủ tử này cùng Tiểu Vương phi trước kia có điểm rất giống, thậm chí còn có phần hấp dẫn hơn. Trong lúc nhất thời các nàng trầm mặc, không biết nói gì. Nên trong phòng rất yên tĩnh, bỗng nhiên một âm thanh om sòm vang lên: "Tiểu Vương phi thật xinh đẹp, Tiểu Vương phi thật xinh đẹp."

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu, cao hứng khi nhìn thấy Ngân Ca. Chỉ thấy Ngân Ca nhảy tới nhảy lui khen Phượng Lan Dạ xinh đẹp. Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn nó, phát hiện con chim này thật đáng yêu. Chim không giống với người. Người luôn nhìn bề ngoài mà nhận thức, có đôi khi lại mơ hồ không chính xác, ngược lại với loài chim, bọn chúng không phức tạp như thế, dùng hơi thở nhận thức, nên đôi khi lại chính xác hơn.

Giờ phút này Ngân Ca rất tự nhiên gọi nàng, chắc là do quen thuộc mùi trên người nàng. Bằng không Ngân Ca này rất kiêu ngạo, mặc dù những lời dễ nghe thường xuyên nói, nhưng sẽ không tùy tiện gọi Vương Phi.

"Mang nó lại đây."

Phượng Lan Dạ vừa ăn cơm vừa gọi Đinh Đường. Đinh Đường nhanh nhẹn đi qua, mang lồng chim tới đặt ở ghế bên cạnh.

"Ngân Ca, có nhớ ta hay không?"

Con chim nhìn không khí trong phòng, nên nhảy đến vui vẻ, trong lòng hẳn thầm nghĩ, má ơi, rốt cục mây tan trời tạnh, Vương Phi trở lại nên không khí khác trước a, hẳn lập tức hướng về phía Phượng Lan Dạ cao giọng như đang gọi :

"Có nhớ, có nhớ."

Phượng Lan Dạ nhìn Ngân Ca, rồi ngừng ăn cơm, thực sự thì nàng nghĩ quá nhiều rồi, người này lúc nào mà chẳng vui vẻ, nên nghiêng đầu trêu đùa Ngân Ca.

"Vậy người nói một chút nhớ ta như thế nào?"

Câu hỏi này dường như là dành cho người rồi. Ngân Ca đâu có suy nghĩ được như vậy. Nó cũng là nói theo người ta thôi. Bây giờ, nghe Phượng Lan Dạ hỏi vấn đề phiền phức như vậy, nó ngơ a. Nghĩ đi, nghĩ đi. Không nghĩ ra được a, cuối cùng có chút giận, nó dứt khoát trả lời.

"Gia nhớ, Gia nhớ, Ngân Ca cũng thế, Ngân Ca cũng như thế."

"Du côn các kè, đừng có giả bộ để lừa ta."

Phượng Lan Dạ cười híp mắt duỗi ra ngón tay vuốt ve Ngân Ca một cách thân thuộc tự nhiên. Trong phòng, Diệp Linh cùng Diệp Khanh nhìn nhau, vẻ mặt hoảng sợ. Trời ạ, tân Vương phi cùng Tiểu Vương phi trước đây sao lại có thể giống nhau đến vậy a, chuyện này là thế nào vậy a?

Ngân Ca vừa nhìn mọi người trong phòng khách đều thật cao hứng lại càng hăng say nhảy nhót thơn.

"Gia nhớ, Ngân Ca cũng thế, rất buồn, rất buồn a."

Cuối cùng lớn tiếng thở dài, làm Phượng Lan Dạ cũng không nhịn được cười, nghiêng ngả tựa vào trong ngực Nam Cung Diệp, chỉ vào Ngân Ca:

"Người này thật thật là đáng yêu."

Một phòng đầy người, tất cả đều là khuôn mặt nụ cười.

Diệp Linh cùng Diệp Khanh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vốn đang lo lắng tân Vương phi tính tình không tốt, khó sống chung, không nghĩ tới cũng là một người dễ hầu hạ, xem ra Vương Phủ sau này có thể khôi phục lại quang cảnh trước kia rồi, hơn nữa so với trước kia có khi còn ấm áp ấm áp hơn.

Nghĩ vậy, hai tiểu nha đầu đi tới, quỳ gối mở miệng: "Chúng nô tỳ tham kiến Vương Phi."

Phượng Lan Dạ thấy Diệp Linh cùng Diệp Khanh, liền nhớ đến chuyện trước kia, hai người này cũng là nha đầu tốt, một người cơ trí, một người thật thà, thấy hai người, nàng liền nhớ đến Hoa Ngạc, cái nha đầu kia cuối cùng cũng không có tránh được vận mệnh tử vong. Điều nàng lo lắng nhất cuối cùng cũng vẫn xảy ra. Sớm biết như vậy thì ngày đó đã tìm người đem nàng gả đi. Nhưng dù sao cũng là việc xảy ra rồi, bây giờ nghĩ lại những chuyện đó cũng có ích gì.

"Được rồi, các người đứng lên đi."

"Tạ ơn vương phi."

Diệp Linh cùng Diệp Khanh đứng lên. Ngoài cửa Nguyệt Cẩn đi tới, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trông bộ dáng thật khó xử. Gương mặt Nam Cung Diệp trước mặt khắc còn ôn nhu, thoáng cái lại âm lãnh nhìn lên.

Hắn biết Nguyệt Cẩn đi vào nhất định là vì chuyện của Nam Cung Quân. Hôm nay Lan nhi tâm tình rất tốt, hắn không muốn làm cho Lan nhi biết về chuyện của Vụ Tiễn, nhưng mà e rằng Nam Cung Quân không thấy được Lan nhi thì sẽ không từ bỏ.

Phượng Lan Dạ đang chơi đùa với Ngân Ca, thấy Nguyệt Cẩn vừa đi vào, thần sắc Nam Cung Diệp liền không tốt lắm, quanh thân có chút lạnh ý, không khỏi kỳ quái hỏi.

"Nguyệt Cẩn, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện này?"

Nguyệt Cẩn nào dám nói, Vương gia mặt đen như vậy, rõ ràng là không muốn cho Tiểu Vương phi biết, hắn cũng không phải là muốn chết. Nhưng An vương cứ đứng mãi trước cửa Tuyền viện, hắn không cần đi vào, cũng không chịu rời đi, cứ đứng mãi đó, cho nên hắn đành phải đi vào bẩm báo chuyện này. Bất quá vừa nhìn mặt chủ tử cũng biết nếu hắn nói ra, chắc chắn sẽ không dễ chịu gì. Nguyệt Cẩn đứng ở trước cửa tựa như hài tử mắc lỗi đang đợi trừng phạt.

Phượng Lan Dạ biết là thật sự có chuyện, vì Nam Cung Diệp không để cho Nguyệt Cẩn mở miệng, Nguyệt Cẩn không dám nói.

Nàng liền chuyển dời lực chú ý đến người Nam Cung Diệp: "Diệp, đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Diệp nhìn về Lan nhi, thấy trong mắt nàng rất chân thành, hắn sợ nàng biết Vụ Tiễn rời đi, tâm tình không tốt, phải biết rằng hôm qua hai người thật cao hứng, nếu để chuyện kia làm Lan Nhi khổ sở, hắn cũng sẽ rất đau lòng, nhưng nhìn bộ dáng rất chăm chú của nàng, lại không nỡ lòng nào giấu diếm.

"Là Lục hoàng huynh tới đây muốn gặp người."

Lông mày Phượng Lan Dạ dựng lên, lạnh lùng mở miệng: "Hắn muốn gặp ta làm gì?"

Vốn dĩ Nam Cung Quân cùng nàng thật không có cảm tình gì, nếu không phải vì Vụ Tiễn, bọn họ cũng như không có liên quan gì.

"Hắn nói không thấy Vụ Tiễn."

Phượng Lan Dạ đang lơ đãng, đến khi nghe Nam Cung Diệp nói, nàng nháy mắt, cuối cùng mới có phản ứng, vụt đứng lên: "Người nói cái gì, không thấy Vụ Tiễn, nàng đi đâu?"

Nàng vừa hỏi xong, Vạn Tinh liền đi tới, cung kính mở miệng.

"Vương Phi, sáng nay Tiểu Ngư đưa tới đây một phong thư, nô tỳ còn chưa kịp đưa lên cho người, là thư của Đại tiểu thư."

Bởi vì đây là ngày vui của chủ tử, nàng sợ chuyện không tốt sẽ ảnh hưởng tới tâm tình chủ tử, cho nên mới không có nói cho Phượng Lan Dạ biết, cũng không ngờ An vương lại làm náo loạn đến vậy.

Vạn Tinh nói xong, lập tức trình lên phong thư, Phượng Lan Dạ nhanh chóng nhận lấy.

Quả nhiên là Vụ Tiễn gửi cho nàng, trên thư nói, nàng rời An Giáng thành, muốn xông pha giang hồ, nàng nói nàng cùng Nam Cung Quân đã không còn có khả năng, cuối cùng vẫn là hữu duyên vô phận, Nam Cung Quân hẳn thuộc về hoàng thất, không thuộc về nàng, cho nên nàng không muốn đợi thêm nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Lan Dạ tản ra một sát khí khó coi, âm lãnh cực điểm, quanh thân tràn đầy lửa giận, xoay người nhìn về Nam Cung Diệp.

"Nàng sẽ không tự nhiên rời đi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại muốn đi một mình, nàng nói Nam Cung Quân sẽ cùng nàng rời đi mà."

Phượng Lan Dạ còn nhớ rõ khi ấy hai người cười thật vui vẻ, còn nói đợi đến xong đám cưới sẽ giúp nàng chữa trị vết sẹo trên mặt, sau đó sẽ cùng Nam Cung Quân rời khỏi An Giáng thành, sẽ không bao giờ quay lại nữa, nhưng bây giờ thì sao, nàng lại một mình đơn độc rời An Giáng thành.

Nghĩ tới đây, lòng Phượng Lan Dạ thấm đau, rất đau, tràn ngập vị chua xót, nên xoay người đi ra ngoài.

Chuyện này nhất định liên quan tới Nam Cung Quân, người nam nhân này thật là quá đáng, nói hấn vì hoàng thất, theo nàng nói căn bản là hấn quá mềm yếu, người như vậy, làm khổ Vụ Tiễn khi ở gần, khiến cho nàng ấy dựa dẫm lắm người.

Thân hình cao lớn của Nam Cung Diệp theo sát phía sau Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, lúc đi qua Nguyệt Cẩn, âm thầm trừng mắt liếc hấn một cái, ném lại một câu.

"Người chờ đó cho ta."

Nguyệt Cẩn trợn mắt hốc mồm sững sờ ở tại chỗ, trong lòng kêu rên, Gia, đây không phải là lỗi của ta a, không phải là lỗi của ta a, giờ phút này hấn chỉ muốn khóc, tại sao người gánh mọi chuyện luôn là ta?

Ngân Ca thấy mọi người đều đi, chỉ còn lại có một mình Nguyệt Cẩn, nó liền nhàm chán nhảy dựng lên: "Các anh em, tới đây, các anh em, tới đây."

Nguyệt Cẩn trợn mắt nhìn Ngân Ca một cái, giận giữ nói: "Ta thật muốn đánh cái kẻ nhìn có vẻ thực hả hê như nhà ngươi."

Ngân Ca thấy mọi người cũng không để ý nó, còn có người nghiêng răng nghiêng lợi, nên không khỏi nghiêng đầu, tự hỏi, ta đã làm gì sai sao?

Ngoài cửa Tuyển viện, Nam Cung Quân đang ngồi, vừa nghe thấy tiếng bước chân vang lên, liền biết có người đi ra, vội vàng bậc dậy, chỉ thấy một

nhóm người tiêu bước đến, đi đầu là một thân kiều diễm nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, cầm trong tay một phong thư, hùng hổ tức giận đi ra ngoài, bước thẳng tới trước mặt hắn, ném phong thư trên mặt của hắn, lạnh lùng mở miệng.

"Người thật là một kẻ khốn kiếp, từ nay về sau không cho phép đến Tề vương phủ, Tề vương phủ cùng người nhất đao lưỡng đoạn."

Nam Cung Quân cũng không để ý tới nàng, nhặt phong thư lên, đọc nhanh một lần, rốt cuộc hắn biết Vụ Tiễn thật sự đi rồi, lần này có phải không còn biện pháp tiếp tục duyên cũ nữa hay không, dường như hắn chịu không nổi đả kích lui lại hai bước. Phượng Lan Dạ cũng không vì thấy hắn thương tâm mà bỏ qua cho hắn, ngược lại lạnh lẽo đến trước mặt hắn, chỉ vào hắn giận dữ mắng mỏ.

"Người thực không xứng làm nam nhân, là người nói muốn cùng nàng rời đi, trước kia đã vậy, bây giờ như thế này, người còn có tư cách gì nói yêu nàng, ta thật hi vọng nàng gặp được một người khác yêu nàng mà không phải là người, người thực sự không xứng với nàng."

Nói xong liền xoay người đi vào, Nam Cung Diệp bởi vì Lục hoàng huynh chọc giận Lan nhi, hơn nữa hắn cũng cho là Lan Nhi nói không sai, nếu như là hắn thì đã sớm một chút buông tay hết thấy, hiện tại đã không phải ảo não, cho nên nói tất cả cũng là tuần hoàn nhân quả, không có ai giúp được hắn nữa.

Mọi người đều đi vào, chỉ để lại Nam Cung Quân thất hồn lạc phách ra về.

Bên trong Tuyển viện, Nguyệt Cầm đi theo Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, tội nghiệp mở miệng: "Vương gia, Vương gia, thuộc hạ biết sai rồi, lần sau tuyệt đối sẽ không đem những chuyện như thế này ảnh hưởng tới Vương Phi nữa!"

Âm thanh Nam Cung Diệp lãnh khốc vang lên: "Đi bổ toàn bộ củi dùng cho Vương Phủ trong một tháng."

Đoàn người tiếp tục bước đi, chỉ còn lại Nguyệt Cầm, lúc Ngọc Lưu Thần đi ngang qua hắn, không đành lòng vỗ vỗ vai: "Huynh đệ, tự mình cầu nhiều phúc, sau này phải học thông minh một chút." Nói xong liền đuổi theo đoàn người phía trước rồi, chỉ để lại Nguyệt Cầm một người nhìn lên trời, suy nghĩ.

Xem ra cuộc sống càng ngày càng khó khăn, sau này chẳng những cần phải xem sắc mặt, còn cần hiểu vuốt móng ngựa, mà không bị vỗ nhăm đùi ngựa, đúng, cứ quyết định như vậy đi.

Nhưng mà củi dùng trong một tháng a, mặt hắn đen lại, hữu khí vô lực đi ra ngoài.

Tuyển viện, có hạ nhân canh giữ ngoài cửa, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ ngồi ở trên giường, chỉ thấy tâm tình nha đầu này hắn đã hồng bét. Hắn biết nữ nhân kia ở trong lòng của nàng chiếm không ít phân lượng, thật đúng là để cho hắn có chút ăn vị chua rồi.

"Lan Nhi, đừng nóng giận, không tốt cho thân thể."

Phượng Lan Dạ phục hồi lại tinh thần, nhìn về Nam Cung Diệp lắc đầu: "Ta không có tức giận, ta chỉ không yên tâm để nàng một mình ở giang hồ, hơn nữa trên mặt nàng còn vết sẹo, người nói có thể yên tâm sao?"

"Không có chuyện gì, Lan nhi yên tâm đi, mỗi người có duyên phận của mình, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ bình an vô sự."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 109

Phượng Lan Dạ mặc dù lo lắng chuyện của Vụ Tiễn, nhưng nàng ấy đã rời đi An Giáng thành, chỉ đành thả lỏng tâm trạng mà thôi, hơn nữa nàng biết Vụ Tiễn sẽ không có việc gì, nhưng nghĩ đến nàng ấy một thân một mình rời đi, lòng của nàng liền quặn đau, nếu như Văn Lang không chết, hẳn cũng có thể cùng nàng ấy đi khắp thiên hạ chứ không để như bây giờ.

Ngày thứ hai sau đám cưới, hai người phải tiến cung thỉnh an hoàng thượng cùng hậu phi, cho nên Nam Cung Diệp phân phó quản gia chuẩn bị ngựa xe, hai người cùng nhau lên đường.

Trên xe ngựa, Nam Cung Diệp thấy Phượng Lan Dạ vẫn không mấy vui vẻ, vẻ mặt đau buồn, liền vươn tay vuốt lên giữa lông mày nhẹ buồn của nàng, ôn nhu mở miệng: "Lan nhi yên tâm đi, ta đã phái người đi tìm tin tức của nàng ấy, có tin tức gì sẽ lập tức báo cho người."

"Ừ."

Chỉ có thể làm như vậy thôi, chỉ cần nàng ấy không có chuyện gì là tốt rồi, Phượng Lan Dạ buông lỏng tâm tình xuống, hôm nay là nàng ngày thứ hai đám cưới, nàng biết nếu nàng không vui, Diệp cũng sẽ không vui vẻ, cho nên sắc mặt hòa hoãn một chút, vẽ ra nụ cười nhìn Nam Cung Diệp: "Phái người đem giải dược phần ngựa tới Thụy Vương Phủ đi."

Vừa nghe lời của nàng, Nam Cung Diệp mới nhớ tới hôm qua Ngũ hoàng huynh cũng trúng ngựa phần, hẳn đã quên chuyện ở đêm động phòng

hoa chúc, hơn nữa Ngũ hoàng huynh cũng cố chịu đựng mà không có cho người đến Tề vương phù tìm mình, thật đã làm khó cho huynh ấy.

"Làm khó cho hãn rồi."

Phần ngựa kia dính vào người nhất định vô cùng khó chịu, không ngờ hãn cố gắng nhịn xuống được.

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ ngồi ở trong ngực, hai người nhỏ giọng thủ thủ tâm tình, bên ngoài xe ngựa tiến thẳng tới hoàng cung.

Hoàng thượng ở thượng thư phòng gặp hai bọn họ, Nam Cung Diệp kéo tay Phượng Lan Dạ tiến lên thỉnh an.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Phượng Lan Dạ cũng phụ họa Nam Cung Diệp nói một câu, đối với Hạo Vân Đế nàng không có bao nhiêu tình cảm tốt, thấy hãn là nàng sẽ nghĩ đến đám người Thanh Đại cùng Lam Đại đã chết đi, cho nên lòng liền có chút không tự nhiên.

Tuy nhiên Hạo Vân Đế bây giờ cùng trước kia đã khác đi nhiều, hãn nhìn qua ôn nhuận hiền hoà nhiều hơn, rất giống một người phụ thân bình thường, cũng không còn cái bộ dáng uy nghi cao cao tại thượng của hoàng đế, hãn vung tay lên cho phép bọn họ hai người ngồi xuống.

"Hãy bình thân, ban thưởng ngồi."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai người đi tới một bên ngồi xuống, con người của Hạo Vân Đế sâu u, thấy Diệp Nhi đối với vị tân vương phi này che chở, bản thân cũng thật hâm mộ tình cảm chân thành này. Hãn không muốn giang sơn, không muốn quyền thế, chỉ muốn cùng người mình yêu đi qua một đời người, nghe nói hãn còn ở trước mặt văn võ bá quan cùng người trong thiên hạ tuyên bố từ nay về sau chỉ có một phi,

không bao giờ cưới thêm người thứ hai làm vợ, phần dũng khí này có bao nhiêu người có thể làm được đây?

Hạo Vân Đế ngăn người nhìn Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ rồi suy nghĩ sâu xa.

Thượng thư phòng an tĩnh không tiếng động, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau, đồng thời nhìn về Hạo Vân Đế, một thời gian không thấy được vị hoàng đế này, hẳn tựa hồ đã già hơn rất nhiều, mái tóc đen khi xưa đã điểm không ít sợi bạc, ánh mắt lại càng già nua hỗn độn, hẳn giờ phút này nhìn qua chỉ như là một lão nhân đáng thương.

Nhìn thấy vậy tim Nam Cung Diệp liền nhộn nhạo. Thực sự, đối với phụ hoàng, bảo hẳn không hận, không oán, không trách là không có khả năng, nhưng khi nhìn thấy phụ hoàng luôn luôn uy nghi cao cao tại thượng, lúc này lại thành một ông lão đáng thương, tim của hẳn cũng không dễ chịu gì, thấy bộ dạng như vậy của phụ hoàng, lòng hẳn cũng chua xót, không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng cũng không nhin được mà kêu một tiếng.

"Phụ hoàng."

Hạo Vân Đế phục hồi lại tinh thần, một tia sắc bén cùng trầm ổn bao lấy ngũ quan, hẳn liền lấy lại khí thế không giận mà uy.

"Hai người các ngươi sau này hãy tương thân tương ái, sống cho tốt."

"Dạ, phụ hoàng."

Giờ phút này Nam Cung Diệp không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể ứng đối, Phượng Lan Dạ thì không nói gì, trong lòng đủ mọi loại cảm xúc. Trong lòng nàng biết, mặc dù Nam Cung Diệp hận Hạo Vân Đế, nhưng huyết mạch tình thân, khiến cho hẳn không làm quyết tuyệt được, hiện tại mình đã trở lại, chỉ e là hẳn không thể xuống tay nào với Hạo Vân Đế được nữa.

Thôi được rồi, một người tự có vận mệnh của mình, Hạo Vân Đế sẽ tự có nhân quả tuần hoàn hẳn nên nhận.

Hạo Vân Đế nhìn lướt qua tiểu nha đầu bên cạnh Diệp Nhi, chẳng những rất xinh đẹp, hơn nữa hai đầu lông mày bình tĩnh ưu nhã hào phóng, nhìn ra không phải là một khuê tú tầm thường, khó trách Diệp Nhi thích nàng.

"Diệp Nhi, trăm cùng có việc cùng người thương lượng, để cho Thanh Nhã đi thỉnh an Hoa phi nương nương đi."

Phượng Lan Dạ lập tức đứng dậy, khom người lĩnh mệnh: "Nhi thần tuân lệnh."

Một tiếng kêu này là nàng đã thừa nhận Hạo Vân Đế, nàng không muốn làm cho Nam Cung Diệp phải vướn cừu hận gì nữa.

Nam Cung Diệp bĩu môi một cái, hai người ngầm hiểu lẫn nhau, hẳn biết nàng làm như vậy là vì hắn, nên vươn tay nắm lấy tay nàng. Hai người nhìn nhau tình ý dạt dào, lây sang cả Hạo Vân Đế, hắn nhướn mày, cảm thấy tâm tình thật tốt, nên hướng ra phía ngoài phân phó: "Nguyên Phạm, dẫn Tề vương phi đi thỉnh an Hoa phi nương nương."

"Dạ, hoàng thượng."

Nguyên Phạm chạy vào, mời Phượng Lan Dạ đi cung của Hoa phi.

Thật ra thì cho dù không có Nguyên Phạm dẫn đường, nàng cũng biết Hoa Thanh điện ở chỗ nào. Phượng Lan Dạ đứng dậy, theo Nguyên Phạm tới Hoa Thanh điện.

Trong thượng thư phòng, Hạo Vân Đế nhìn Nam Cung Diệp, vẻ mặt không tự chủ mà trở nên nghiêm túc, quanh thân thì càng trang nghiêm, khiến cho không khí trong thượng thư phòng ngưng trọng, Nam Cung Diệp không khỏi nhướn lông mày.

"Phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì?"

"Là chuyện Ngũ hoàng huynh của người?"

Thanh âm trong lời nói của Hạo Vân Đế mang theo trầm trọng, còn có một chút mưa gió phiêu diêu cùng bất đắc dĩ, Nam Cung Diệp vừa nghe nói có liên quan tới Ngũ hoàng huynh, liền rất chú ý.

"Ngũ hoàng huynh đã xảy ra chuyện gì?"

"Diệp Nhi, phụ hoàng chỉ có thể nói với người, người cũng biết, phụ hoàng vẫn muốn để cho Ngũ hoàng huynh thừa kế ngôi vị hoàng đế, Ngũ hoàng huynh của người rất công bằng, chính trực, nếu như hãn kế vị, những người còn lại sẽ không có việc gì."

Nam Cung Diệp biết phụ hoàng nói không sai, nói một cách khách quan trong số mấy hoàng huynh, thì Ngũ hoàng huynh là một người công bằng chính trực nhất, đối với người trong hoàng thất cũng rất có tâm, khác với những người khác chỉ biết lục đục gây chuyện với nhau.

"Phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Nam Cung Diệp chợt hiểu, đêm hôm đó Ngũ hoàng huynh không phải nói là muốn để cho Lục hoàng huynh kế vị sao? Còn nói sẽ nói lại với phụ hoàng, chẳng lẽ hãn đã nói ra chuyện này với phụ hoàng, từ trước cho tới nay phụ hoàng vẫn luôn muốn hãn đăng vị, cho nên giờ phút này nghe như vậy thực sự bị đả kích.

"Duệ Nhi nói không muốn kế vị, hãn muốn quay về Bắc cảnh, không muốn làm thái tử."

Hạo Vân Đế mất khí lực rất lớn mới đem những lời này nói xong, cả người hãn tựa hồ như tan rã rồi, Duệ Nhi vậy mà lại cự tuyệt ngôi vị hoàng đế, tại sao người con này của hãn lại không giống với mọi người. Người

khác thì dù là cướp đoạt cũng muốn kế vị, mà hài tử của hãn, lại đẩy ngôi vị ra bên ngoài, người nên làm thì không muốn làm, người không nên làm thì tranh đoạt đến chảy máu.

Đối với chuyện Duệ Nhi tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, mình đã suy sâu nghĩ kỹ mới quyết định, không phải bởi vì hãn là hài tử của Tương Tình mà để cho hãn kế vị, mà vì hãn vừa có mưu lược của một hoàng đế, vừa có thêm một phần nhân từ. Thân là hoàng đế mình chẳng những muốn bảo vệ nhi tử, cũng muốn bảo vệ giang sơn, Duệ Nhi là một hoàng tử duy nhất để cho người khác tin phục, trừ Tấn vương cùng Sở Vương ra, những người khác rất tin phục hãn, cho nên nếu hãn đăng vị, hoàng thất sẽ an định nhiều lắm.

Thế nhưng lúc này hãn lại khước từ, quả thật Hạo Vân Đế nghĩ không ra lý do vì sao Duệ Nhi lại cự tuyệt.

Hạo Vân Đế vừa nói xong, Nam Cung Diệp liền nhướng lông mày, chậm rãi mở miệng: "Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy Ngũ hoàng huynh đang che giấu chuyện gì đó?"

Hạo Vân Đế gật đầu, hãn biết Duệ Nhi có vẻ như đang che giấu chuyện gì, cho nên hãn mới cùng Diệp Nhi nói chuyện.

"Người có thể giúp phụ hoàng một chuyện được không?"

Hạo Vân Đế nhìn Nam Cung Diệp, trong mắt có chút chờ mong, nói ra thì thật là chuyện cười, hãn trước giờ luôn tìm cách hãm hại Diệp Nhi, nhưng cuối cùng trong số những người ở trước mặt, người hãn có thể tin tưởng lại chỉ có Diệp Nhi, thật rất kỳ quái, Hạo Vân Đế cười lên, tiếng cười này cất dấu một tia đau thương cùng thâm lương.

"Người nói đi?"

Nam Cung Diệp không cự tuyệt, thật ra hắn cũng muốn làm rõ Ngũ hoàng huynh đến tột cùng đã che dấu chuyện gì, khiến cho hắn không chịu tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, nhất định là có nguyên nhân, sẽ không vô duyên vô cớ mà đi cự tuyệt ngôi vị hoàng đế này.

"Giúp phụ hoàng tra một chút, Ngũ hoàng huynh của người che giấu chuyện gì, bất kể tìm ra chuyện gì cũng không được gạt trảm."

Trong lòng Hạo Vân Đế cảm thấy trầm trọng, hắn cảm giác thấy đây không phải là chuyện tốt, nếu như nói hắn từng tạo ra cái nghiệt gì, vậy hãy để một mình hắn nhận quả báo, ngàn vạn lần không nên liên lụy con hắn.

"Được, nhi thần sẽ tra."

Hai ngày trước hắn đã có ý định này rồi, chỉ là bởi vì sắp tới đám cưới, cho nên không rảnh đi tìm hiểu, bây giờ nếu phụ hoàng cũng nhắc tới rồi, hắn nhất định phải tra một chút, đến tột cùng Ngũ hoàng huynh che dấu điều gì, khiến cho huynh ấy không chịu tiếp nhận ngôi vị hoàng đế.

Hạo Vân Đế nhìn về Nam Cung Diệp, trong lòng dấy lên cảm động, bề ngoài Diệp Nhi mặc dù rất lạnh khốc thật ra thì tâm địa cũng không xấu, nghĩ đến mình từng làm những chuyện như vậy với hắn, thì sự hối hận sâu sắc liền dâng lên trong lòng, hắn đau đớn mở miệng: "Diệp Nhi, người có thể tha thứ cho phụ hoàng không? Chuyện phụ hoàng đã làm với mẫu phi, phụ hoàng sẽ tới cửu tuyền tạ tội với mẫu phi của người."

Nam Cung Diệp không nghĩ tới phụ hoàng lại đột nhiên chuyển đề tài, nên có chút ngu ngơ, nhìn dung nhan già nua trước mặt, cùng ánh mắt ươn ướt, tâm dường như thoáng xúc động khiến cho hắn không biết nên nói cái gì cho phải, nghe được hoàng thượng nhắc tới chuyện của mẫu phi, tim của hắn liền rất đau, một cô gái băng thanh ngọc khiết như vậy, mẫu phi của hắn vốn không nên thuộc về hoàng cung, nàng nên được một nam tử che chở ở lòng bàn tay, chỉ mong kiếp sau nàng sẽ gặp được một người thật

lòng dối đãi với mình, về phần phụ hoàng, Nam Cung Diệp nhất thời không biết mở miệng như thế nào, nếu hắn nói rằng tha thứ cho Hạo Vân Đế, hắn thật đúng là không làm được, nên liền đứng thẳng nhìn Hạo Vân Đế.

"Phụ hoàng, nhi thần xin phép đi Hoa Thanh cung tìm Lan nhi."

Hạo Vân Đế trong lòng hết sức khổ sở, liền phát phát tay hữu khí vô lực mở miệng: "Đi đi, đi đi."

Nam Cung Diệp đứng dậy đi tới trước cửa thượng thư phòng, hắn quay đầu nhìn phụ hoàng đang dựa vào bàn, tóc của hắn càng ngày càng nhiều sợi bạc, cả người lại càng ngày càng già đi, trong thoáng chốc liền thốt ra: "Phụ hoàng, chuyện đã qua đừng suy nghĩ nữa."

Nói xong hắn bước nhanh tiêu sái đi ra ngoài, Hạo Vân Đế nghe Nam Cung Diệp nói..., đầu tiên là ngu ngơ sau đó con người hiện lên giọt nước mắt vui sướng.

Vậy là Diệp nhi tha thứ cho hắn sao? Cái người kia như vậy chắc chắn không thể nào hoàn toàn tha thứ cho hắn, nhưng nói với ý tứ như vậy, hắn hiểu, Diệp nhi bảo hắn không nên nghĩ tới chuyện đã qua, đúng vậy a, không nên nghĩ mãi về chuyện đã qua. Trên gương mặt già nua của Hạo Vân Đế, trong nháy mắt nổi lên ánh sáng rực rỡ hiếm thấy, khóe môi liền vẽ ra nụ cười, bên trong thượng thư phòng như len lõi chút hơi thở ấm áp.

Hoa Thanh điện, vang lên tiếng cười nói.

Phượng Lan Dạ đang phụng bồi Hoa phi nương nương nói chuyện, bên cạnh nàng chính là Văn Tường công chúa.

Hoa phi nhìn nữ nhi cùng vị Thất hoàng phi này lại phá lệ chung sống được khá tốt, nên trên gương mặt cao quý, càng nở nụ cười tươi.

Không nghĩ tới nữ nhi luôn luôn tâm cao khí ngạo, thế nhưng lại cùng Tô nhị tiểu thư hợp ý, xem ra người với người duyên phận đã sớm ấn định rồi, có người chung sống cả đời nhưng nhìn thấy nhau là chán ghét, có người chỉ một cái nhìn là có thể trở thành bạn tốt.

Văn tường lôi kéo Phượng Lan Dạ, hỏi thăm chuyện tối ngày hôm qua.

"Nghe nói mấy người của Tứ hoàng huynh đi náo động phòng, như thế nào, như thế nào rồi? Người có trừng phạt bọn họ hay không?"

Ánh mắt nàng nhìn có chút hả hê. Phượng Lan Dạ hé mắt nhìn nàng, nhưng không có trả lời, cuối cùng vẫn là Hoa phi nương nương không nhin được trách cứ nữ nhi: "Văn Tường, người nói cái gì vậy?"

Văn Tường chu miệng nhìn Hoa phi: "Thất hoàng tẩu nên hảo hảo trừng phạt bọn họ, tuy nói có tập tục náo động phòng, nhưng mà trong hoàng thất có mấy người náo chứ, rõ ràng là muốn làm khó Thất hoàng tẩu, cho nên cần phải trừng trị bọn họ."

"Người a, sớm muộn gì cũng ăn thiệt thòi từ miệng mà ra."

Hoa phi đứng lên, nhìn hai tiểu nha đầu đang vui vẻ trò chuyện, nàng cũng không cần khách khí chào hỏi Phượng Lan Dạ.

"Văn Tường, cứ trò chuyện cùng Thất hoàng tẩu của người nhưng cũng đừng quên đến các cung khác một chút, đừng gây rắc rối, tránh cho người khác nói Nhã nhi không hiểu chuyện."

Hoa phi là vì Phượng Lan Dạ mà suy nghĩ, không muốn làm cho nàng chịu miệng lưỡi thế gian. Trong cung chuyện thị phi vốn rất nhiều, hoàng thất xưa nay vốn đã vậy.

Văn Tường lập tức gật đầu, nàng cao hứng lôi kéo Phượng Lan Dạ: "Đi, chúng ta trước tiên đi cung điện của Nguyệt phi nương nương, sau đó lại đi

cung điện Mộc Miên nường nường thỉnh an là được."

Trong cung hiện tại các vị hậu phi cũng không nhiều, cho nên không có quá nhiều phiền toái, Phượng Lan Dạ gật đầu, liền theo Văn tường đứng lên, cùng Hoa phi cáo biệt, để đi ra ngoài.

Trên đại điện, Hoa phi nhìn hai người đi ra, không khỏi thở dài, nhìn cô nường nhà người ta, toàn thân khí phái, mặc dù không phải là công chúa, nhưng lại uy nghi hào phóng sánh bằng công chúa, hơn nữa còn cực kỳ ưu nhã, nhìn lại dáng vẻ của nữ nhi, nếu không phải là tâm cao khí ngạo, thì chính là ồn ào náo động, thật không biết tương lai sẽ gả cho người như thế nào.

Hoa phi biết Văn Tường thích Tây Môn Vân tướng quân, nàng đã từng cầu hoàng thượng đem nàng ấy ban cho Tây Môn Vân, tuy nhiên Tây Môn Vân từng được hoàng thượng ban một đạo khẩu dụ, hôn nhân của hắn được do hắn tự làm chủ, có nghĩa là trừ phi hắn muốn thành thân với Văn Tường, nếu không hoàng thất không thể ép hắn cưới.

Nghĩ tới đây, Hoa phi liền có chút buồn, người ta có con gái lớn bằng Văn Tường đều đã lập gia đình, nhưng Văn Tường? Người làm mẹ như nàng sao có thể không lo, đáng tiếc nữ nhi một chút tự giác cũng không có.

Văn Tường nào đâu biết rằng Hoa phi thập phần lo lắng, chỉ để ý dẫn Phượng Lan Dạ đi các cung thỉnh an, đầu tiên là thỉnh an Nguyệt phi nường nường.

Khi hai người đi tới Mai Linh điện, Bát hoàng tử Nam Cung Sâm vừa đi ra, mấy người họ liền chạm mặt.

Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đối với Phượng Lan Dạ dường như có chút bất mãn, Phượng Lan Dạ biết, cho nên nàng vốn định tránh ra, không ngờ Bát hoàng tử lại đi thẳng tới trước mặt hành lễ.

"Tham kiến Thất hoàng tẩu."

"Ừ, Bát hoàng đệ hữu lễ."

Phượng Lan Dạ không biểu cảm gì mở miệng, chỉ thấy trên mặt Nam Cung Sâm ửng hồng, tay muốn nâng lên lại hạ xuống, không khỏi ghen cười nhìn hắn. Nam Cung Sâm đứng lông mày nhìn về Phượng Lan Dạ, một lúc lâu cũng không nói một câu nào, nhưng cứ đứng ỳ ra đấy chặn đường đi của các nàng, cử chỉ này có chút không hợp lễ, Văn Tường liền kêu một tiếng: "Bát hoàng huynh, chúng ta muốn đi Nguyệt Diệu điện thỉnh an."

Nhưng không ngờ Bát hoàng tử Nam Cung Sâm lại toát ra một câu nói: "Người cho rằng hắn thật sẽ cưng chiều người cả đời sao? Ta nhớ trước đây hắn cũng rất cưng chiều Lan Dạ, nhưng thế thì sao? Hắn cuối cùng cũng cười người rồi đấy thôi."

Phượng Lan Dạ kinh ngạc, nàng không ngờ Bát hoàng tử Nam Cung Sâm đối với mình lại có tình nghĩa như thế, thái độ của hắn như vậy là thấy bất công thay mình, trong lúc nhất thời nàng không biết nói cái gì cho phải, đáy lòng cũng có chút biến đổi, Bát hoàng tử này là một người nặng tình, nếu như tương lai gặp được một người yêu sâu đậm, nhất định sẽ tình chàng ý thiếp sâu sắc.

Tuy nhiên, bây giờ hắn đối với mình như thế có vẻ như rất không thích, Phượng Lan Dạ không muốn cùng hắn dây dưa, sắc mặt trầm lạnh xuống

"Bát hoàng đệ nói gì vậy?"

Nói xong liền lướt qua hắn, đi tiếp. Phía sau Văn Tường cũng có chút tức giận, trợn mắt nhìn Bát hoàng huynh một cái, hắn bị gì không biết nữa, người ta đang tân hôn, người nói những chuyện này làm gì?

Đình Đường cùng Vạn Tinh đều trợn mắt nhìn Bát hoàng tử một cái, rồi theo sát chủ tử bước tiếp.

Văn Tường sợ Phượng Lan Dạ tức giận, khuyên bảo: "Thất hoàng tấu, người đừng để ý đến hắc, hắc lại trúng gió rồi, bởi vì mẫu phi của hắc bị phụ hoàng đánh vào lãnh cung, cho nên tinh thần của hắc không tốt lắm."

Văn Tường vốn là nói rất nhỏ, không ngờ Nam Cung Sâm lại thính tai, tức giận kêu lên.

"Văn Tường, người nói linh tinh cái gì đấy? Người đứng lại đó cho ta."

Văn Tường không thèm để ý tới hắc, đoàn người nhanh chóng đi thẳng tới Nguyệt Diệu điện.

Nhưng không ngờ ở Nguyệt Diệu điện lại gặp Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ. Tô Nghênh Hạ đợi Phượng Lan Dạ, Văn Tường hành lễ với Nguyệt phi xong liền lôi Phượng Lan Dạ ngồi xuống bên cạnh, trên mặt cười nhẹ nhàng, gương mặt vốn đã xinh đẹp, bởi vì nụ cười nhu hòa lại càng chói mắt, kết hợp với cầm y hoa phục thượng hạng, quả nhiên là một mỹ nhân, Văn Tường cùng Phượng Lan Dạ đứng chung một chỗ, tựa như hai đóa hoa khoe sắc.

Nguyệt phi ngồi ở ghế trên, mím môi cười.

"Quả nhiên là ta đã già rồi, nhìn mấy cô nương này xem, thật khiến cho người ta muốn ngắm mãi không thôi?"

Nàng vừa nói xong trong lòng cũng thật sự có chút ít buồn phiền, thời gian qua mau, bất tri bất giác nàng đã già đi lúc nào không hay, thật là hồng nhan giai lão a, trong cung thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân, cho nên nữ nhân xinh đẹp ở trong cung chỉ có thể là một vật trang trí, nếu muốn ở trong cung sinh tồn, nhất định phải có một chút khả năng, đáng tiếc nàng hiểu được điều này thì đã chậm.

Tô Nghênh Hạ nghe Nguyệt phi nói, nên nhẹ nhàng tiếp lời: "Mẫu phi đâu có già, so với bọn trẻ không hiểu chuyện như chúng ta, lại càng có phong phạm thành thực hơn nhiều lắm, Thất đệ muội người nói xem có phải không?"

Phượng Lan Dạ gật đầu phụ họa.

"Đúng vậy a, Nguyệt phi nương nương nhìn qua rất đẹp, không phải người bình thường có thể so sánh với người được."

Lời khen ai mà không thích nghe, nhất là có nữ nhân quyền thế, khuôn mặt Nguyệt phi cười tươi giống như đóa hoa nhỏ.

Một bên Văn Tường lạnh mắt liếc Tô Nghênh Hạ, đã cảm thấy ghét ở trong lòng, nữ nhân này có thói quen vuốt móng ngựa, trước giờ nàng đã luôn chán ghét nàng ta rồi, lần này trở lại tất cũ vẫn không đổi, mà càng ngày càng nặng hơn, sau đó nàng nhìn lại Nguyệt phi nương nương, vẫn còn tin là mình chưa già sao, nhưng rồi nàng cũng không nói gì. Tô Nghênh Hạ nhìn qua Nguyệt phi, rồi quay đầu nhìn về Phượng Lan Dạ, cười mở miệng.

"Hai ngày sau, ta đang muốn mời mọi người đến phủ gặp mặt, đến lúc đó Thất đệ muội nhất định phải cho hoàng tẩu mặt mũi nha."

"Nếu hoàng tẩu mời, sao có thể không đi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, coi như là đáp ứng, Nguyệt phi hài lòng gật đầu: "Các người không bận gì thì nên gặp gỡ nhiều một chút, đừng xa lạ quá."

Trên mặt Phượng Lan Dạ nở nụ cười ngây thơ thuần mỹ, thật giống như không hiểu thế sự, thật ra thì trong lòng nàng biết rõ, hai nữ nhân này không phải là muốn tạo quan hệ sao? Các nàng đâu biết thân phận thật sự của mình, giờ phút này lại muốn mượn hơi Tề vương phủ.

Tuy nhiên nàng là sẽ không đại gì nói toạc ra, cứ giả ngu như vậy cũng không tồi. "Dạ vâng, Nguyệt phi nương nương nói rất đúng, chúng ta là hần là nên qua lại nhiều, không nên để xa lạ thế."

Tô Nghênh Hạ nghe Phượng Lan Dạ nói, trong mắt như hiện lên ánh sáng rực rỡ, liếc mắt nhìn về phía Nguyệt phi nương nương, hai người đều thật cao hứng, mà không biết sự thay đổi nho nhỏ này đều không lọt khỏi mắt Phượng Lan Dạ, chẳng những nàng nhìn thấy, ngay cả Văn tường cũng thấy được, nên đáy lòng tràn đầy khinh thường, lập tức đứng lên.

"Thất hoàng tấu, cũng đến lúc đi Tư Tương điện rồi, còn cần thỉnh an Mộc Miên nương nương nữa đấy."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ nhìn hai người này một hát một đệm thật mất hết cả khẩu vị liền phối hợp với Văn Tường, đứng lên cáo lui. Nguyệt phi cười gật đầu, cũng phân phó Tô Nghênh Hạ.

"Người từ lúc trở lại cũng chưa có đi Tư Tương điện đâu, vừa khéo người cùng Thất đệ muội cùng đi Tư Tương điện thỉnh an Mộc Miên nương nương đi."

"Dạ, mẫu phi."

Tô Nghênh Hạ cười mở miệng đứng dậy, cùng Phượng Lan Dạ, Văn tường, đi Tư Tương điện thỉnh an.

Mộc Miên ở trong cung vẫn rất được long sủng, mặc dù không biết thực hư bên trong như thế nào, nhưng ngoài mặt là như vậy, hoàng đế rất cưng chiều nàng.

Một đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, khi tới Tư Tương điện, rất nhanh đã có thái giám bẩm báo cho Mộc Miên nương nương, mấy người theo sau

thái giám đi vào.

Trên đại điện, Mộc Miên một thân rực rỡ, lười biếng nằm ở trên giường êm, quần áo thiêu thùa sắc sỡ, thật giống như một con chim phượng, ung ủng quý phái và quyến rũ động lòng người.

Ba người cung kính hành lễ: "Tham kiến Mộc Miên nương nương."

"Đứng lên đi."

Mộc Miên vung tay lên, tuy nói trong lòng chán ghét Tô Thanh Nhã, nhưng cũng không thể để những nữ nhân này nhìn ra, như vậy chẳng phải bản thân mình không cư xử đúng mực sao? Nàng chán ghét vì vốn có con cờ Lục Giai rất tốt, các nàng sẽ rất nhanh lấy lại được Vân Phượng, nhưng không ngờ, cuối cùng Lục giai không hiểu rõ nguyên do mà chết đi, rồi cả Hoa Ngạc cũng đã chết, liên tiếp liên chết hai người làm cho nàng đối với tương lai cảm thấy rất xa vời , Vân Phượng quốc thật có thể lấy lại sao?

Vẻ mặt Mộc Miên như đang suy nghĩ, tầm mắt tự nhiên rơi xuống trên người Tề vương phi.

Tiểu nha đầu này lớn lên rất đẹp, hơn nữa thần thái bướng bỉnh, mơ hồ lộ ra một cổ ngạo khí từ trong xương, giống như một con ngựa hoang kiêu ngạo không khuất phục, giờ phút này thần thái cùng dáng vẻ lại có chút giống Cửu nhi, Mộc Miên kinh hãi, chẳng lẽ Tề vương cưới nàng vì còn yêu Cửu nhi sao?

Nghĩ tới đây Mộc Miên trong lòng khó chịu, tuy Cửu nhi đã chết, nhưng lại có một tuyệt sắc nam nhân như thế yêu muội muội của nàng, nàng chẳng những không thấy cảm động, ngược lại còn vô cùng ghen tỵ, tại sao nàng ta có thể nhận được tình yêu của một nam nhân như thế, mà nàng lại không có gì cả? Con người bỗng nổi lên tơ máu, trong lòng trừ chua xót ra còn có không cam lòng.

Nàng rất thích Ngũ hoàng tử Thụy Vương , nhưng ai ngờ nam nhân kia căn bản là gỗ mục khắc không nên hình, thật ra thì nàng không muốn đổi phò hãn? Cũng không muốn hãn cưới nàng, và nàng sẽ không ở lại Thiên Vận hoàng triều, chỉ muốn hợp tác với hãn thôi, ai ngờ nam nhân kia rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, Mộc Miên cười lạnh một tiếng, mâu quang một lần nữa rơi vào ba người phía dưới.

"Cùng ngồi xuống đi."

"Tạ ơn nương nương" ba người theo lời ngồi xuống, Tô Nghênh Hạ có thói quen vuốt mõng ngựa, vừa ngồi xuống hạ liền tươi cười mở miệng.

"Nương nương phong hoa tuyệt đại, không người nào có thể sánh kịp, khó trách luôn được phụ hoàng sủng ái?"

Phượng Lan Dạ cùng Văn Trường liếc mắt nhìn nàng ta một cái, sau đó đồng thời nhìn về phía Mộc Miên, trước mặt Mộc Miên dường như không có chút nào vui sướng, thậm chí còn mang sắc mặt phiền não, tại sao vậy chứ? Tô Nghênh Hạ vỗ mõng ngựa lần này rõ ràng vỗ nhằm vào đuôi ngựa rồi, người nghĩ xem, hoàng đế cũng lớn tuổi rồi, cho dù sủng ái thì thế nào? Cũng không phải là chuyện gì đáng được tự hào, Mộc Miên vẫn buồn rầu vì chuyện này, vậy mà hết lần này tới lần khác Tô Nghênh Hạ lại nói ra, không phải là tự tìm xui xẻo sao?

Mộc Miên cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Tô Nghênh Hạ, con người liền nhiều thêm mấy phần sắc bén.

"Sở Vương phi quả nhiên là miệng mềm tinh xảo, lời này là mẩu phi của người dạy sao?"

Tô Nghênh Hạ sửng sốt, không nghĩ tới Mộc Miên lại làm khó mình, trên mặt có chút khó xử, sau đó nhìn sang hai người bên cạnh, ai cũng không ra mặt giúp nàng, hoàn toàn là vẻ mặt xem kịch vui, liền không khỏi tức giận.

Không phải chỉ là một tần phi nhỏ thôi sao? Còn có thể lên mặt như vậy, đợi đến lúc Sở Vương nhà nàng đăng cơ thành hoàng đế, nàng sẽ đem nữ nhân này nhốt vào trong lãnh cung, làm cho cô ta muốn sống không được muốn chết không xong.

Tô Nghênh Hạ thầm oán một phen, nhưng trên mặt cũng không dám khinh thường, lập tức đứng lên: "Nương nương bớt giận, Nghênh Hạ đã nhiều lời rồi."

Sắc mặt Mộc Miên cũng không có hòa hoãn, nhưng cũng biết thân phận Sở Vương phi quý giá, cho nên cũng không quá làm khó Tô Nghênh Hạ, phát phát tay: "Được rồi, đều lui xuống đi, Bốn cung mệt rồi."

"Dạ, nương nương."

Ba người lui ra ngoài, ở trước cửa điện, mọi người đang chuẩn bị rời đi, thì thái giám Tư Tương điện chạy vội tới, ngăn Phượng Lan Dạ lại, cung kính mở miệng: "Tề vương phi xin dừng bước, nương nương muốn cùng Tề vương phi nói hai câu."

Phượng Lan Dạ nhíu mày, nàng không cho là Mộc Miên có gì muốn nói cùng nàng, không biết nàng ta có chủ ý gì, đang suy nghĩ thì Tô Nghênh Hạ khó chịu nói.

"Không ngờ Thất đệ muội cũng lọt vào mắt Mộc Miên nương nương, thật là dùng mắt để đối đãi người mà."

Nói xong liền tức giận xoay người dẫn người rời đi, Phượng Lan Dạ và Văn Tường nhìn nhau, Văn tường không nhịn được hỏi: "Nàng muốn gặp người làm gì?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng cũng không biết, chỉ có đi thì mới biết được.

Nàng ta là nương nương chủ tử trong cung, muốn gặp nàng, nàng không thể không đi, chỉ đành xoay người dẫn nha đầu theo sau thái giám kia đi vào, Văn Tường đứng ở cách đó không xa hô.

"Ta sợ người sẽ lạc đường nên đứng đây chờ người một lát, đi nhanh một chút."

Văn Tường thứ nhất sợ Phượng Lan Dạ lạc đường, thứ hai là sợ nữ nhân kia bày ra trò gì, Mộc Miên kia muốn gặp Thất hoàng tẩu làm gì? Rốt cuộc có chuyện gì mà muốn tránh không để cho các nàng biết. Phượng Lan Dạ cũng không quản Văn Tường nghĩ gì, liền đi theo người vào đại điện.

Trong đại điện, Mộc Miên vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi vào, liền phát tay ý bảo người trong điện lui ra ngoài, Đinh Đường cùng Vạn Tinh cũng lui ra, nhưng có chút không yên lòng nên liếc chủ tử một cái, thấy Phượng Lan Dạ gật đầu, hai tiểu nha đầu mới lui ra ngoài.

Mộc Miên đi tới cạnh Phượng Lan Dạ, một đôi mắt đẹp bình tĩnh nhìn nàng, không bao lâu trong mắt bỗng nhiên hiện lên nước mắt.

"Người thật rất giống một người."

Phượng Lan Dạ có phần lo lắng, hi vọng nàng ta không nhìn ra manh mối gì, nàng cẩn thận liếc Mộc Miên, chỉ thấy nàng ấy dùng khăn lụa lau nước mắt, còn vươn tay ra lôi kéo tay nàng: "Sau này chúng ta nên thân cận hơn chút, người cùng muội muội của ta có chút giống, bốn cung nhớ muội muội nên mới gọi người vào đây."

Nhìn nàng làm bộ làm tịch, Phượng Lan Dạ thiếu chút nữa chịu đựng không nổi nữa, từ lúc mình đến thế giới này đến giờ, sao chưa bao giờ thấy nàng ta nhiệt tình như vậy, bây giờ bỗng nhiên nhiệt tình, thật ra thì mục đích của nàng ta chẳng qua là muốn lôi kéo tình cảm cùng Phượng Lan Dạ thôi.

"Đa tạ nương nương nâng đỡ, đó là phúc phận của Thanh Nhã."

Trong hoàn cảnh này chỉ nên nói thế, hướng chỉ thân phận nàng hiện tại là Tô Thanh Nhã, thân phận như vậy giúp nàng xem rõ ràng hơn một chút, sắc mặt của những người này, thật sự thể hiện quá rõ ràng đi.

Phượng Lan Dạ nhớ tới Lục Giai, người sau lưng Lục Giai thực ra là ai, nếu như Mộc Miên biết đến, chẳng lẽ là Tấn vương, như vậy Tấn vương thật sự không bị bệnh, nhưng hẳn làm thế nào để cho mình không bị bệnh mà vẫn không để cho người ta phát hiện.

Hai người mỗi người có một suy nghĩ riêng, bất quá Mộc Miên vẫn chưa quên thân phận chủ nhân của mình, liền lôi kéo tay Phượng Lan Dạ.

"Cha mẹ người vẫn khỏe mạnh chứ."

Phượng Lan Dạ gật đầu, không biết bỗng dưng Mộc Miên nói đến cha mẹ nàng làm cái gì, cha nàng là Tô Diễn, giữ chức Binh Bộ Thị Lang, tuy là nhị phẩm quan viên, nhưng cũng có chút thực quyền, trong triều sợ là có người muốn mượn hơi hắn, chỉ sơ sẩy một chút cũng có thể bị phiền toái, xem ra nàng phải nhắc nhở hắn một tiếng mới được.

"Làm phiền nương nương quan tâm."

Phượng Lan Dạ không thích nói nhiều, Mộc Miên lôi kéo tay nàng, nhìn nàng thủy nộn giống như một đóa hoa nhỏ, quanh thân mị lực phát ra rất chói mắt, trong lòng vừa kia ghen tỵ vừa ảo não dâng lên, nhưng vẫn cố đè nén, cười như cũ mở miệng: "Nha đầu này sao lại nói ít như vậy? Sau này có chuyện không hài lòng cứ tới Tư Tương điện tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người."

"Dạ, đa tạ nương nương."

Phượng Lan Dạ mở miệng hành lễ, Mộc Miên lại thương tâm than thở: "Muội muội của ta đã chết, cho nên ngay cả người thân cận ta cũng không có, liền coi người như muội muội của ta."

Nàng nói xong đứng lên, nhàn nhạt mở miệng: "Tốt lắm, người trước hết quay lại chỗ Hoa phi nương nương đi, có chuyện gì cứ tới tìm ta."

"Dạ, nương nương."

Phượng Lan Dạ lui ra ngoài. Trên đại điện, Mộc Miên híp mắt ngó chừng bóng người đi ra, có chút khó hiểu, nàng sờ dĩ gọi nha đầu này đi vào, còn nhắc tới muội muội của nàng, nói xem nàng ấy như muội muội mà đối đãi, chính vì muốn lợi dụng nàng ấy một chút, xem có thể thăm dò vài chuyện gì từ trên người nàng ta hay không, ai ngờ nha đầu này chính là đầu gối, không có hiểu ý của nàng, từ đầu tới cuối chỉ được cái dung mạo đẹp mắt.

Mộc Miên oán hận nghĩ mà không biết rằng Phượng Lan Dạ từ đầu luôn luôn để ý, chẳng lẽ nàng không biết nữ nhân này là có dụng ý khác, muốn lợi dụng nàng sao?

Cho nên không hiểu là tốt nhất, bây giờ nàng là Tô nhị tiểu thư, nữ nhân này có thể làm gì, cuộc chơi của nàng cùng nàng ta giờ mới chính thức bắt đầu, hiện tại đã đổi lại là nàng ở trong bóng tối rồi? Khóe môi vẽ ra ý cười, đi ra khỏi Tư Tương điện, trước cửa Đình Đường tiến lên đón nàng, đánh giá trên dưới một cái, thấy nàng hoàn hảo vô khuyết, mới yên tâm giúp nàng đi ra ngoài.

Văn Tường quả nhiên vẫn ở chỗ này chờ các nàng, vừa nhìn thấy nàng tới đây, liền tiến lên đón, cười nói tự nhiên mở miệng.

"Hoàng tấu, có chuyện gì vậy?"

Nàng không nghĩ ra được, nữ nhân kia có chuyện gì muốn gặp Thất hoàng tẩu một mình, đừng nói là muốn mượn thể của nàng ấy nha.

Văn Tường vừa nghĩ một cái liền nghĩ đến điều này rồi, Phượng Lan Dạ cũng không giấu diếm nàng: "Nàng nói ta cùng muội muội của nàng rất giống, cho nên bảo ta sau này có chuyện gì thì cứ việc đi tìm nàng hỗ trợ."

"Giống như muội muội nàng, nàng thật biết thâm dật chuyện, ta còn không biết nàng từ nơi nào mọc ra, giờ lại còn có muội muội."

Văn Tường cùng Phượng Lan Dạ đi phía trước, một đoàn người hướng Hoa Thanh điện đi tới.

Phượng Lan Dạ gật đầu làm bộ cái gì cũng đều không hiểu, Văn Tường vẫn không quên quan tâm dặn dò nàng.

"Người đừng để người đàn bà kia đạt được mục đích, chỉ sợ nàng ta cũng không có tốt đẹp gì."

"Ta biết rồi."

Hoa Thanh điện, Tề vương vừa tới liền thấy Phượng Lan Dạ từ ngoài cửa điện đi đến, trên mặt liền hiện lên nụ cười thanh nhuận, bộ dạng Tề vương như vậy quả thật rất hiếm thấy, bình thường hẳn một thân lãnh mặc, băng hàn, làm cho người ta không thể tới gần, nhưng lúc đối mặt với tân vương phi thì một động tác, một cái ánh mắt, đều như gió xuân thán ba say lòng người.

Hoa phi nhìn hẳn như vậy, đáy lòng kiên định rất nhiều, nàng biết Thất hoàng tử cùng hoàng thượng có khúc mắc, hiện tại hẳn ôn nhã như thế, khúc mắc được giải trừ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Văn Tường cùng Phượng Lan Dạ đi thẳng đến trước mặt Nam Cung Diệp.

"Thất hoàng huynh trở nên thay đổi rồi"

"Sao?"

Nam Cung Diệp nhướng đôi lông mày hẹp dài, sự lạnh lẽo khiến người run sợ liền nhuộm đầy đáy mắt, sát khí bao phủ quanh thân, Văn Tường lập tức nhảy ra xa hơn ba thước: "Nhìn kìa, Thất hoàng huynh thật thiên vị, đối với Thất hoàng tẩu ôn nhu như vậy, nhưng đối với chúng ta thì lạnh lùng quá."

Phượng Lan Dạ cười nhích tới gần Nam Cung Diệp, vươn tay cầm lấy bàn tay to của Nam Cung Diệp, nhàn nhạt khiêu khích mở miệng.

"Hâm mộ sao? Hâm mộ thì người cũng đi tìm một người thương người đi."

Văn Tường vừa nhìn, giận đến oa oa kêu to, hướng phía Hoa phi kêu lên: "Mẫu phi, người nhìn kìa Thất hoàng tẩu khi dễ ta."

Hoa phi mím môi cười, nhẹ vén lại lọn tóc mai rơi xuống tóc, thanh tao lịch sự tiếp lời: "Thất hoàng tẩu người nói không sai, người cũng nên tìm một người thương người đi."

Văn Tường vừa nghe Hoa phi nói liền nhớ đến Tây Môn Vân đầu gối kia, ngồi vào một bên, rầu rĩ mở miệng: "Ta cũng muốn vậy, đáng tiếc người ta không hiểu chuyện phong tình."

Trong điện mấy người họ đều biết tâm tư của nàng, nàng thích Tây Môn Vân , không chỉ bọn họ biết, chỉ sợ cả Thiên Vận hoàng triều cũng có rất nhiều người đều biết chuyện này, Văn Tường công chúa thích Tây Môn Vân tướng quân.

Trong lúc nhất thời không khí có chút cứng ngắc, lúc này ngoài cửa vang lên tiếng cười: "Sao lại không có ai nói chuyện vậy?"

Là Sở Vương phi Tô Nghênh Hạ, vừa đi vào liền hành lễ với Hoa phi, Hoa phi cười cho nàng đứng dậy.

Tô Nghênh Hạ đi thẳng tới bên người Phượng Lan Dạ, lúc trước bởi vì nàng đã quên nói một chuyện, nên mới quay lại đây.

"Đệ muội, trên người phu quân ta ngứa ngáy vô cùng, nghe nói bị Thất đệ muội hạ cái ngứa phấn gì đó, không biết có thể cho chút giải được hay không."

Tô Nghênh Hạ vẻ mặt lấy lòng, đây là chuyện phu quân của nàng dặn dò, nếu làm không xong, chỉ sợ nàng sẽ không được yên.

Phượng Lan Dạ vừa nghe Tô Nghênh Hạ nói, liền nghiêm sắc mặt, chậm rãi mở miệng: "Ta làm gì có giải được, huống chi phấn ngứa kia cũng không có giải được, là thuốc khó giải, nhẹ thì khó chịu một hai ngày, nặng có thể ngứa tới tám mười ngày sau."

Về chuyện tối hôm qua náo động phòng bị hạ thuốc, đã sớm truyền khắp An Giáng thành, mọi người liền vừa biết Tề vương phi này cùng Vương Phi lúc trước rất giống nhau đều quen dùng độc, cho nên bọn họ phải cẩn thận một chút.

Trong điện, Tô Nghênh Hạ mang vẻ mặt ngạc nhiên, Thất đệ muội nói ngứa phấn không có giải được, nàng không tin, nhưng cũng không thể hạ thấp bản thân mà cường bức, nàng ta nói như vậy chính là không để ý của thể diện của nàng, thoáng cái sắc mặt tối xuống, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này sắc trời đã tối rồi, Hoa Thanh điện đã bày bàn yến tiệc, Hoa phi gọi mọi người cùng nhau đi thiên điện dùng bữa.

Trên bàn ăn, Hoa phi thăm hỏi rất chu đáo, cũng không đặc biệt luận kẻ nào, cũng không để cho bất luận kẻ nào phá rối, một bữa cơm cũng yên

bình trôi qua, ăn xong, mọi người cáo từ xuất cung trở về phủ đi.

Trở lại Vương phủ cũng đã rất muộn, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ tắm rửa rồi nghỉ ngơi.

Trong phòng, nến đỏ đốt cháy, huân hương tràn ngập trong phòng, Phượng Lan Dạ nghĩ đến buổi tối hôm qua lần đầu tiên của hai người, không khỏi mặt đỏ tới mang tai ngồi ngay ngắn ở trên giường, Nam Cung Diệp dùng một khối khăn lông màu trắng ôn nhu lau khô tóc cho nàng, bốn phía trở nên im ắng, không có một chút tiếng vang.

Ánh mắt Nam Cung Diệp từ từ nổi lên tình triều nồng đậm. Buổi tối hôm qua bởi vì lo là lần đầu tiên của Lan nhi, cho nên hấn hết sức ôn nhu, muốn cho nàng lưu lại ký ức tốt đẹp nhất, tuy nhiên cũng làm bản thân chật vật, khổ sở. Hiện tại cả tâm của hấn đều kích động, không nhịn được nữa liền cúi người cắn vành tai nhỏ nhỏ của Phượng Lan Dạ, mảnh khăn trong tay rơi xuống, hấn ôm chặt hông của nàng, hô hấp càng ngày càng vội vã, lần này không giống với tối hôm qua ôn nhu, mà là mang theo dã tính mãnh liệt.

Phượng Lan Dạ nghĩ đến chuyện buổi tối hôm qua, không khỏi nhúu mày, không nhịn được giật mình, lời mềm nhẹ mang theo mâu thuẫn.

"Diệp, ta không muốn."

Nam Cung Diệp biết nàng kháng cự cái gì, hấn đưa tay nâng lên thân thể của nàng, làm cho nàng cùng mình mặt đối mặt, trong mắt của hấn mang theo tia đỏ ngầu mơ hồ, tình triều nồng đậm, tiếng thở dốc rất nặng, hấn cúi người liền hôn lên môi của nàng, dùng sức trần trọc .

"Lan nhi, không có gì, không sao, hãy làm theo cảm giác đi."

Phượng Lan Dạ nhắm mắt lại, mặc cho bàn tay to của hấn khẽ vuốt cổ của nàng, kích tình trào dâng, nghĩ đến ôn nhu hôm qua, cuồng dã cùng giờ

phút này, trong lòng từng lần một lần bấm tên Nam Cung Diệp.

Trong phòng một luồng sóng nhiệt dâng lên cao.

Nam Cung Diệp bị đè nén lâu ngày, khiến cho hắn tựa như một con thú đói bụng, một khi phát hiện ra thức ăn, làm sao có thể thả chú cừu đã đến miệng này, nụ hôn nóng bỏng rơi trên gương mặt Phượng Lan Dạ, trên môi, sau đó là vành tai nhỏ nhỏ của nàng. Hắn thấy được chỉ cần hôn vành tai nhỏ, sẽ cảm nhận được nàng không thể kiềm chế mềm yếu, cả thân thể mềm mại tựa cây bông, chỉ có thể bám chặt lấy người hắn. Hắn ôm chặt nàng, hôn sâu một nụ hôn nóng bỏng. Ngọn sóng trên chốc cuồng loạn quanh thân nàng, cuối cùng hai người hợp hai làm một, mang đến kích tình như cuồng phong bạo vũ, không giống như đêm qua ôn nhu, mà là mãnh liệt ba động, kích tình mà cuồng dã.

Nhìn nàng trước mặt dâng lên sắc ửng hồng, thân thể bạch ngọc cũng thành màu hồng phấn, tựa như bữa ăn ngon miệng, Nam Cung Diệp sao có thể chịu được nữa, từng lần một hôn tên nàng, mang cho nàng vui thích chưa từng trải qua.

Linh hồn cùng thể xác kết hợp tốt đẹp như vậy, ngọt ngào như vậy, hai người yêu nhau hoàn thành chuyện thần thánh này, rung động đến tâm can như vậy.

Một đêm này, cuồng dã, triền miên hết sức, khiến cho Phượng Lan Dạ đến cuối cùng mắt cũng không thể mở ra được, Nam Cung Diệp mới thương tiếc nàng, ôm nàng ngủ.

Trong lòng là nồng đậm thỏa mãn, hắn ôm chặt Phượng Lan Dạ đang ngủ.

Ngày thứ hai trời tờ mờ sáng, Nam Cung Diệp đang ngủ say, liền nghe được ngoài cửa Tuyền viện một loạt tiếng bước chân bối rối, sau đó là tiếng ầm ỹ, Nam Cung Diệp xoay mình mở mắt ra, thuận tay sờ bên cạnh, trên

giường không có người, hăn không khỏi kinh ngạc, thật nhanh tung mình ngồi dậy, kêu một tiếng: "Người đâu."

Nguyệt Cẩn chạy nhanh vào, cung kính mở miệng: "Dạ, Vương gia?"

"Phía ngoài sao lại âm ỉ như vậy, còn nữa, Vương Phi đâu?"

Sắc mặt Nguyệt Cẩn cứng đờ, nhìn thấy ánh mắt giết người của Vương gia, hăn cẩn thận mở miệng: "Vương Phi sáng sớm đã tỉnh, người nói muốn làm cho Vương gia một bữa sáng tình yêu?"

"Bữa sáng tình yêu?"

Nam Cung Diệp lấy làm kỳ quái nhú mày, đối với cái từ này mặc dù không hiểu lắm, nhưng đại khái đã hiểu ý tứ, là Lan nhi muốn đích thân làm đồ ăn cho hăn sao? Buổi tối hôm qua nàng đã mệt muốn chết rồi, sao bây giờ còn đứng làm bếp nữa? Đáy lòng hăn lập tức dâng lên lo lắng không thôi, nhưng phía ngoài âm ỉ như thế là có ý gì?

"Như vậy tại sao phía ngoài lại âm ỉ như thế?"

Nam Cung Diệp bước xuống đất bắt đầu mặc quần áo, Nguyệt Cẩn vội vàng tiến lên hầu hạ hăn, tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Nhưng Vương Phi thật giống như không biết nấu cơm, cho nên? Cho nên?"

"Cho nên cái gì?" Nam Cung Diệp xoay người tức giận nhìn chằm chằm Nguyệt Cẩn, nghĩ đến lời hăn nói, không phải là Lan nhi đã xảy ra chuyện gì chứ, lập tức rống lên: "Không phải là Lan nhi có chuyện gì chứ?"

Hết xong thì người đã lập tức chạy ra ngoài, Nguyệt Cẩn mang vẻ mặt tội nghiệp đi theo sau nói: "Không phải là Vương Phi, mà là phòng bếp, phòng bếp bị cháy."

Từ trước cho tới bây giờ chỉ có một người vì làm một bữa sáng mà đốt cả phòng bếp, người đó chính là Vương Phi của bọn họ.

Nam Cung Diệp nhanh chóng xông ra, chạy thẳng tới phòng bếp nhỏ phía sau Tuyền viện, dọc theo đường đi chỉ thấy rất nhiều người bận rộn, xách nước, khuân đồ, mà cái kẻ gây tội kia không biết trong tay bê thứ gì đi ra, hai tay cẩn thận bảo vệ đồ trong tay. Nam Cung Diệp vọt tới, trên dưới nhìn nàng đánh giá, rồi khẩn trương mở miệng.

"Lan nhi, nàng không sao chứ."

Phượng Lan Dạ cười híp mắt lắc đầu: "Không có chuyện gì, người nhìn xem, ta làm một chén cháo ngân nhĩ cho người này, may là không bị hủy."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, ở phía sau mấy người tỳ nữ cùng hạ nhân không còn gì để nói, chỉ biết nhìn trời, Vương Phi a, người vì một chén cháo ngân nhĩ mà đem phòng bếp phá hủy luôn rồi, vậy mà người còn quan tâm đến chén cháo nhỏ đó.

Nam Cung Diệp lúc này mới chú ý tới một chén cháo ngân nhĩ nàng đang cầm trong tay.

Nói thật thì hẳn cũng không rõ trong chén đó là cái gì, đen sì sì, không nhìn rõ ngân nhĩ ở đâu, mà cháo thì biến thành màu đen rồi, nhưng dù sao đây cũng là tâm ý của nàng a, trong lòng hẳn tràn đầy cảm động.

"Lan nhi, chúng ta trở về thôi."

Nhìn trên trên mặt của nàng lem nhem, y phục trên người cũng bị bẩn, may mắn thân thể không có chuyện gì là tốt rồi.

Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi theo phía sau chủ tử, hoàn toàn im lặng, các nàng nói cứ để cho các nàng làm, đáng tiếc chủ tử không chịu, muốn

đích thân làm cái gì bữa sáng tình yêu, kết quả là đem cả phòng bếp đốt cháy luôn.

Trong khách sảnh, Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt chờ đợi nhìn Nam Cung Diệp, tuy cháo này có chút khó coi, có chút không giống cháo, nhưng mà nàng lần đầu tiên làm được đồ ăn, nên chỉ cần hăn ăn một miếng lịch sự cũng là tốt rồi, tâm ý đó của nàng sẽ không uổng phí.

"Thế nào? Có thể bắt đầu chưa?"

Nam Cung Diệp nuốt một miếng xuống bụng, có chút khó ăn, hơn nữa mùi vị khét nó cứ dâng lên, nhưng đối diện với ánh mắt chờ đợi của nàng, hăn thật không đành lòng đả kích nhiệt tình của nàng: "Lan nhi, mặc dù không đẹp mắt, nhưng ăn rất ngon."

"Thật vậy sao?"

Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt vui mừng, không nghĩ tới lần đầu tiên tự mình xuống bếp mà rất có thành tựu, nàng cũng biết đẹp mắt cũng không có nghĩa là dễ ăn, cũng giống như người, bề ngoài đẹp mắt chưa chắc đã có nội hàm, mà bề ngoài xấu xí không có nghĩa là bên trong không có giá trị.

Nàng đã thành công, Phượng Lan Dạ đứng lên làm một tư thế thắng lợi, sau đó rất chân thành nhìn Nam Cung Diệp nói: "Diệp, ngon vậy người ăn hết đi, ngày mai ta sẽ làm cho người nữa."

"A?"

Mặt Nam Cung Diệp đen thành một mảnh, bên trong phòng, đám người Nguyệt Cẩn cố nín cười, không cần nghĩ cũng biết chén cháo đó sợ rằng khó ăn muốn chết, gia thương Vương Phi, tự nhiên sẽ không làm phật ý tốt của nàng, nhưng hậu quả thì hăn đành tự gánh lấy thôi.

Nam Cung Diệp điều chỉnh lại tâm tình, hăn mặt không đổi sắc cúi đầu ăn, sau đó nhìn sang Phượng Lan Dạ, ôm lấy nàng ngồi ở trong lòng, cũng không ngại trên người nàng bẩn, ôn nhu mở miệng.

"Lan nhi, sau này những chuyện này cứ để cho đầu bếp làm là được rồi, nàng đừng làm, ta sẽ đau lòng."

Chẳng những đau lòng, còn có thể bị hù chết, lúc trước thiếu chút nữa lo lắng đến chết.

"Không có chuyện gì, ta ngoại trừ làm cho người sẽ không làm cho người khác."

Nam Cung Diệp vừa nghe, trong lòng mơ hồ hâm mộ những người khác không được làm cho ăn kia, nhưng mà hăn không muốn nàng mệt nhọc, buổi tối hôm qua nàng đã mệt muốn chết rồi, giờ lại vất vả làm đồ ăn cho hăn, hăn rất đau lòng.

"Lan nhi, sau này nàng đừng làm nữa, ta sẽ rất đau lòng."

"Được rồi, được rồi, thỉnh thoảng ta mới làm là được chứ gì."

Phượng Lan Dạ dùng sức gật đầu, ý bảo Nam Cung Diệp: "Người ăn đi, ta đi thay quần áo, bị bẩn hết cả rồi."

"Ừ, nàng đi đi."

Nam Cung Diệp đưa mắt nhìn nàng cùng hai tỳ nữ rời đi, đợi đến khi Phượng Lan Dạ đi khuất, ánh mắt bén nhọn như chim diều hâu của hăn nhìn chăm chăm đám thủ hạ, Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần còn có Thiên Bội Thần tất cả đều mang khuôn mặt khẩn trương nhìn Vương gia, không biết Vương gia dùng ánh mắt ác như vậy nhìn chăm chăm bọn họ làm gì, chẳng lẽ trong lòng bọn họ có chút hủ hê bị Gia phát hiện, không thể nào?

Tiếng nói lạnh lẽo của Nam Cung Diệp vang lên: "Sau này nếu để Vương Phi vào phòng bếp một lần nữa, mỗi người các người phụ trách chế củi một tháng."

"A."

Ba người đồng thời kêu lên một tiếng, việc này có liên quan gì đến bọn họ a? Cả đám sắc mặt âm u mở miệng: "Vương gia."

"Tóm lại ta muốn cho nàng rời xa phòng bếp."

Nam Cung Diệp vừa nói vừa đứng lên, ánh mắt liếc về phía chén cháo ngân nhĩ đen sì sì trên bàn kia, hẳn rất bội phục Lan nhi, có thể đem cháo ngân nhĩ nấu thành như vậy, cũng không phải là việc người bình thường có thể làm được, khuôn mặt đầy tự hào tiêu sái đi ra ngoài.

Bên trong phòng khách ba người khuôn mặt đen như mực, không hện mà cùng mở miệng: "Chuyện này mà liên quan đến chúng ta ư?"

"Xem ra phải nghĩ biện pháp đối phó Vương Phi."

"Ừ, đúng, đi nào."

Ngày thứ ba sau đám cưới là lễ hồi môn của Tề vương cùng tân vương phi, sáng sớm Tô phủ liền thu xếp mọi thứ đợi nữ nhi trở lại.

Trời sắp trưa, thì xe ngựa Tề vương phủ xuất hiện, Tô phu nhân cùng Tô Diễn dẫn người bên trong phủ ra đón, xe ngựa dừng lại, Tề vương Nam Cung Diệp ôm lấy Tề vương phi xuống xe, lập tức dẫn tới sự chú ý của rất nhiều tân khách, Tề vương cùng Tề vương phi thật đúng là trời sinh một đôi, hai người nhìn qua thật là ân ái.

Tô Diễn cùng tân khách chuẩn bị cúi lạy, liền bị Nam Cung Diệp đỡ lên, đoàn người đi vào Tô phủ.

Nam Cung Diệp được Tô Diễm dẫn đến phòng khách chính, mà Phượng Lan Dạ bị Tô phu nhân cùng những phu nhân khác vây quanh đi đến hậu viện.

Dọc theo đường đi không thấy Thủy Ninh, Phượng Lan Dạ không khỏi nhíu lông mày: "Mẹ, Thủy nhi đâu?"

Tô phu nhân cười mở miệng: "Nha đầu kia nói là đi mua cho người lễ vật rồi, đến bây giờ còn chưa có về?"

Không nghĩ tới Thanh Nhã không có ở trong phủ, hiện tại quý phủ cũng thêm một Thủy nhi, Thủy nhi rất khả ái, đối với các nàng rất thân mật, hai người ai cũng rất thích nàng.

Nàng biết ngày hôm nay Thanh Nhã cùng Tề vương phải về phủ, nên sáng sớm liền thần thần bí bí đi ra ngoài, nói muốn đưa một lễ vật cho Thanh Nhã, ai ngờ đến giờ này vẫn chưa về.

Phượng Lan Dạ nghe nói Thủy nhi đi ra ngoài mua đồ, cũng không nói gì nhiều, chỉ cùng đám quý phu nhân đi vào hậu viện, bên tai bị những nữ nhân kia om sòm không ngừng thổi phồng nàng.

"Tề vương thật yêu Tề vương phi a."

"Đúng vậy a, thử nghĩ xem đám cưới lớn như vậy, thật là hiếm thấy."

Âm thanh náo nhiệt bàn luận, Phượng Lan Dạ vờ như không nghe thấy, hiện tại nàng đã luyện công phu mắt ngơ tai điếc khá cao rồi, những nữ nhân này trừ ganh đua so sánh, thổi phồng, mượn hơi, cũng không có chuyện gì khác để làm, ở thời đại này nữ nhân danh gia vọng tộc chỉ có thể làm những việc này sao.

"Nương, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Tô phu nhân biết nữ nhi không thích những quý phu nhân ganh đua so sánh cạnh khoe nhau này, vì vậy gặt đầu để cho Phượng Lan Dạ đi nghỉ ngơi.

Phượng Lan Dạ dẫn Đình Đường cùng Vạn Tinh vào khuê phòng mình ngày trước, nhìn sân viện hoa cỏ vẫn như cũ, tuy nhiên người đã không còn như trước, nàng đã được như nguyện ước gả vào Tề vương phủ, cùng Diệp ở một chỗ, nhưng Vụ Tiễn thì lại một mình đơn độc xông pha giang hồ, nghĩ đến đây lòng nàng không khỏi khẽ đau, đứng dưới giàn hoa, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Bỗng nhiên cách đó không xa vang lên giọng nói, Tiểu Hoàn mang vẻ mặt nóng lòng chạy tới, từ rất xa đã kêu lên: "Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư không xong, đã xảy ra chuyện?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ nhướng mày, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhớ tới Thủy Ninh, sắc mặt nàng không khỏi âm trầm: "Không phải là Thủy nhi đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Đúng vậy a, Thủy tiểu thư bị công tử nhà Hộ bộ Thượng thư bắt giữ lại rồi, vừa rồi có tiểu nha đầu chạy về bẩm báo."

Phượng Lan Dạ vừa nghe, sắc mặt đại biến, liền xoay người đi ra ngoài, Đình Đường cùng Vạn Tinh một tắc cũng không rời đi theo sau nàng, nàng vừa đi vừa hỏi thăm: "Công tử nhà Hộ bộ Thượng thư kia vì sao phải giữ lại Thủy nhi?"

Cá tính Thủy nhi tương đối đơn thuần, hẳn không phải là vô cớ đắc tội với người khác như vậy, trừ phi người khác đắc tội nàng, hơn nữa võ công của nàng vô cùng lợi hại, bắt nàng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiểu Hoàn vừa đi vừa bẩm báo: "Hôm nay Thủy nhi tiểu thư ra đường mua quà cho Nhị tiểu thư, sau đó ở quán điểm tâm ngọt đựng phải công tử nhà Hộ bộ Thượng thư, hắn không thấy được mặt kia của Thủy nhi tiểu thư, nhìn thấy nàng lớn lên rất khả ái, liền tiến lên đùa giỡn Thủy nhi tiểu thư, đến khi tiểu thư quay lại, công tử nhà Hộ bộ Thượng thư kia liền mắng Thủy nhi tiểu thư, Thủy nhi tiểu thư vừa nghe liền nổi giận đánh nhau với hắn, đem công tử nhà Hộ bộ Thượng thư đánh cho tơi tả, đúng lúc có một đội tuần tra đi qua, liền bắt giữ Thủy nhi tiểu thư, bởi vì bọn họ có nhiều người, Thủy nhi không kháng cự được, bị bọn họ bắt lại."

Tiểu Hoàn đem chuyện đã xảy ra kể lại, sắc mặt Phượng Lan Dạ muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, công tử nhà Hộ bộ Thượng thư này nàng có biết, là kẻ háo sắc luôn luôn đùa giỡn phụ nữ bên đường, không ngờ lần này chọc tới Thủy nhi, còn bắt giữ Thủy nhi nữa, giỏi lắm, rất giỏi.

Hộ bộ Thượng thư là người của Tứ hoàng tử Sở Vương, hắn luôn luôn càn rỡ, lần này nàng cũng muốn xem một chút, ai lớn lối hơn ai.

Phượng Lan Dạ sắc mặt âm lãnh, dẫn mấy người ở phía sau rất nhanh đi tới đại môn, chuyện này cũng kinh động đến Nam Cung Diệp, hắn biết Lan nhi không thể nào ngồi nhìn, cho nên dẫn người đi ra. Trước cửa Tô phủ chen chúc đầy người, chuyện lớn vừa phát sinh đã có nhiều người biết, giờ phút này nhìn Vương Phi nổi giận ùng ùng đi ra ngoài, có người thấy người khác gặp họa mà vui mừng, có người thì lo lắng, công tử nhà Hộ bộ Thượng thư này người nào không chịu đắc tội, lại đi đắc tội với người của Tề vương phủ, hơn nữa nhìn bộ dạng Tề vương phi giống như rất tức giận.

Tô Diễn tuy là Binh Bộ Thị Lang nhưng rất chính trực, sợ lớn chuyện, nên vội vàng ngăn cản Phượng Lan Dạ.

"Nhã Nhi, chuyện này từ từ thương lượng, ngàn vạn lần không nên làm lớn chuyện."

Lập tức có người cùng Hộ bộ Thượng thư giao hảo tốt gặt đầu: "Đúng vậy a, đừng làm lớn, náo loạn lớn không tốt."

Phượng Lan Dạ bởi vì lo lắng cho Thủy nhi, nên không để vào tai lời của phụ thân, hơn nữa nghĩ tới hạng người như vậy mà cũng dám can đảm động đến người của Tề vương phủ, ít nhất trước khi động đến hân cũng nên không ngoan mà hỏi thăm.

Trước cửa Tô phủ, Phượng Lan Dạ mặt mũi trong trẻo, nhưng lệ khí từ ánh mắt cũng làm cho không người nào có thể khinh nhờn, quanh thân nàng tỏa ra hàn khí, quét mắt nhìn quanh một cái, ngạo nghễ mở miệng: "Dám đụng đến người của ta, vậy thì phải chuẩn bị chịu đựng cơn giận của ta đi."

Nói xong liền hướng Nguyệt Cầm ra lệnh: "Lập tức đi Tề vương phủ đem thị vệ điều tới đây."

"Dạ, Vương Phi."

Nguyệt Cầm lúc nào cũng cơ trí, nên không cần nhìn sắc mặt gia, đã nhanh chóng chạy đi.

Tô Diễn vừa thấy tình trạng này, xem ra Nhã nhi thật sự tức giận rồi, hân nhất thời không biết nói như thế nào, vội vàng quay đầu nhìn về Nam Cung Diệp: "Vương gia người xem?"

Nam Cung Diệp một thân lãnh ngạo, phong thái phong hoa tuyết đại, nhìn một cái là thấy được phong phạm vương giả cao cao tại thượng, lời nói băng hàn mang theo khí phách rơi xuống.

"Bất kể nàng làm cái gì, đều có Bốn vương chịu trách nhiệm, cho dù là làm long trời lở đất, bốn vương cũng sẽ bảo hộ cho nàng."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong Tô phủ cũng thay đổi, đáy lòng thầm lo lắng, Hộ bộ Thượng thư kia cũng là người không dễ chọc, sao hắn lại muốn đi chọc vào tổ ong này a, nhưng Vương gia một bộ dáng kiên định, ai cũng không dám nói gì, chỉ có Phượng Lan Dạ yêu mị cười: "Diệp, đi thôi."

"Đi."

Phượng Lan Dạ bước trước một bước đi ra ngoài, Nam Cung Diệp nổi gót theo nàng, mấy tên thủ hạ cũng đi theo phía sau bọn họ lên xe ngựa, đoàn người ùn ùn hướng Hộ bộ Thượng thư phủ mà đi.

Không biết là người nào đem tin tức tiết lộ ra ngoài, khiến cho trong thời gian rất ngắn, mọi người liền biết công tử nhà Hộ bộ Thượng thư bắt giữ muội muội Tề vương phi, khiến cho Tề vương phi tức giận, hiện tại đang đi tới Hộ bộ Thượng thư phủ tìm người tính sổ? Ngay lập tức dòng người như nước thủy triều hướng Hộ bộ Thượng thư phủ chạy đến.

Hộ bộ Thượng thư Lý Gia Niên lúc này cũng không có ở trong phủ, chuyện phát sinh ngày hôm nay cũng là do Lý công tử gây nên, nhưng bọn họ quả thật đã bắt Thủy Ninh lại, lúc ấy hắn cũng không có suy nghĩ nhiều. Lý gia công tử là ai chứ, ở trong kinh hắc nổi danh là Hoa Hoa Công Tử, bởi vì là con trai độc nhất của Lý gia, nên từ nhỏ rất được tổ mẫu cưng chiều, khiến hắn chẳng học hành, tài cán gì, chuyên lấy chuyện đùa giỡn phụ nữ đàn ông bên đường làm chuyện bình thường hàng ngày.

Ngày hôm nay ở quán điểm tâm ngọt gặp được Thủy Ninh, vừa thấy tiểu nha đầu kia khả ái, liền đùa giỡn hai câu, ai ngờ khi tiểu nha đầu kia ngẩng đầu lên làm sợ hết hồn, nên hắn cảm thấy bức mình liền mắng to mấy câu.

Thủy Ninh khi nào mà bị ô nhục như vậy, liền cùng công tử Lý phủ đánh nhau, đúng lúc đụng phải binh tướng tuần tra, công tử nhà Hộ bộ Thượng

thư lại bị người ta đánh tới tấp, vì thế những binh lính kia cũng không hỏi rõ lai lịch của Thủy Ninh, đã liền bắt Thủy Ninh đưa vào Lý phủ.

Thời điểm xe ngựa Tề vương phủ chạy tới Lý phủ, Nguyệt Cầm đã dẫn mấy chục thị vệ trong phủ đồng loạt chặn ở đại môn Lý phủ.

Phượng Lan Dạ dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh xuống xe ngựa, Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần thì theo sát phía sau, một tấc cũng không rời để bảo vệ Tiểu Vương phi, mà Nam Cung Diệp cũng không có xuống xe ngựa, chỉ tựa vào xe ngựa, để cho tiểu nha đầu kia tự do phát huy. Hẳn tin tưởng nàng sẽ xử lý tốt, nếu xử lý không tốt phía sau còn có hãn mã?

Từ nay về sau hãn là đại thụ cũng là núi dựa của nàng, nàng muốn làm gì đều được, cho dù trời sập cũng có hãn đỡ cho nàng.

Phượng Lan Dạ vừa xuất hiện, những người đứng ngoài cửa Lý phủ tự động mở một con đường, những người này sợ rước họa vào thân, liền tránh xa cả chục thước, họ đứng từ xa nhìn mọi chuyện là được rồi.

Nguyệt Cầm vừa nhìn thấy Vương Phi nhà mình xuất hiện, thì dẫn thị vệ tới đây, cung kính mở miệng.

"Vương Phi, bây giờ làm gì?"

"Canh chừng cửa Lý phủ cho ta, bắt đầu từ bây giờ, không cho phép ai ra vào, ai dám ra vào cho phép đánh chết, xem trong mắt bọn hãn còn có vương pháp hay không? Dưới chân thiên tử họ nghĩ An Giáng thành là nhà bọn họ hay sao? Vô pháp vô thiên dám can đảm ở bên đường bắt người, còn giam giữ tại nhà riêng."

Phượng Lan Dạ lệnh hạ xuống, đám người Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần vung tay lên, thị vệ Tề vương phủ lập tức tách đi ra, chặn lại trước cửa Lý phủ.

Mà Đinh Đường lại càng cố trí tìm một cái ghế mang đến cửa Lý phủ, cung kính mở miệng: "Chủ tử, mời ngồi, chắc hẳn người đã mệt muốn chết rồi."

Phượng Lan Dạ cũng không khách khí, vững vàng ngồi trước đại môn Lý phủ coi chừng, ngày hôm nay nàng cũng muốn xem một chút là ai lớn lối hơn, dám can đảm bắt người của nàng, muốn chết sao?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 110

Trong phủ Hộ bộ thượng thư loạn thành một đoàn, lính gác cửa đã sớm đem tin tức truyền đi vào, vì vậy khắp các nơi trong Lý phủ rộng lớn đều bị kinh động đến, lão phu nhân, các phu nhân, còn có Lý công tử của thượng thư, nghe hạ nhân bẩm báo, nói Tề vương phi dẫn người tới trước cửa, thì sắc mặt không khỏi đại biến, bởi vì động tác hấn quá mạnh, động đến vết thương trên người, đau đến cau mày, nhưng vừa nghĩ tới Tề vương phi, thật không ngờ chỉ là một nữ nhân mà khinh người quá đáng.

Hộ bộ thượng thư Lý công tử không nhẫn nhịn được nữa, giãy giụa kêu gào thủ hạ đứng trước cửa: "Đi, đem toàn bộ hộ viện trong phủ ra cho ta, ta muốn nhìn một chút nữ nhân kia có thể làm như thế nào?"

Tên thủ hạ vừa nghe cũng không dám chọc đến vị công tử này, đã sớm chạy nhanh ra ngoài.

Hộ viện và hạ nhân Lý phủ nhanh chóng được tập hợp đông đủ, đứng ở trong sân chờ lệnh.

Người của Tề vương phủ thì sớm đã đem người của Lý phủ bao vây lại, bọn họ đều biết, ai trong bọn họ cũng không dám cùng người của Tề vương phủ động thủ, nhưng lại không dám không nghe theo lời nói của công tử, vì vậy mỗi người đều kinh hãi đảm chiến.

Lý công tử được người giúp đi ra ngoài, lạnh lùng quét mắt một vòng, cuối cùng vẻ mặt âm trầm mở miệng: "Tới đông đủ cả rồi à, các người theo

bốn công tử đi ra ngoài kia xem người của Tề vương phủ, bọn họ dám can đảm dẫn người tới cửa nhà ta gây chuyện."

Bất quá giọng điệu cứng rắn của hần vừa thoát ra, liền nghe được một giọng già nua uy nghi khác mở ra.

"Dừng tay, còn không có náo loạn đủ sao?"

Nguyên lai là lão phu nhân Lý phủ đã tới, phía sau là hai đại nha hoàn đang nâng đỡ lão phu nhân, theo hành lang đi tới, vừa nhìn thấy bảo bối tôn tử không biết nặng nhẹ, muốn đi khiêu khích với người của của Tề vương phủ, thì sắc mặt không khỏi đại biến, không nhin được quát bảo ngưng lại.

Lý công tử luôn luôn được lão phu nhân nâng niu trong lòng bàn tay, lúc nào mà bị đối đãi như vậy, nên vẻ mặt có chút bức tức, nhưng cũng không dám phát tác, chỉ chạy vội qua tức giận hung hăng tố cáo: "Nãi nãi, người không thể không thấy tôn nhi bị người ta đánh thành như vậy, người của Tề vương phủ lại tới đây gây chuyện, đây không phải là ý thế hiếp người sao? Người nói xem, chẳng lẽ chúng ta thực mặc cho bọn hần khi dễ, như vậy phụ thân còn thể diện gì nữa không?"

Lão phu nhân sắc mặt liền trầm xuống, long đầu trượng trong tay nhắm ngay Lý công tử vung ra, bốp một tiếng hung hăng đánh tới, đánh cho hần phịch một tiếng quỳ xuống.

"Người còn nói, người còn có mặt mũi nói ra những lời như vậy, không nghĩ tới ta vì cưng chiều lại khiến cho người gây thành đại họa, tiểu tử người thật không biết trời cao đất rộng, người làm ra những sự tình kia thật cho là tổ nãi nãi người không biết có phải hay không người thật quen thói vô pháp vô thiên ở trong kinh thành, ác tích đầy rẫy, hiện tại lại giữ tiểu nữ nhi của người ta ở trong tay, người bị người đánh chết cũng là tự mình chuốc lấy, còn dám can đảm ở đây lớn lối."

Lý công tử ngẩn ra, há mồm mở miệng giải thích: "Tôn nhi, Tôn nhi?"

Nhưng cuối cùng tìm không được lời để nói ra ngoài, lão phu nhân thở dài một hơi: "Thôi thôi, lão thân tự ném đi mặt mũi, để ta đi cầu, van xin Tề vương phi xem sao."

Nói xong nàng xoay người cúi đầu ra lệnh cho Lý công tử: "Người quý gối ở trong này cho ta, không cho đi ra ngoài, xong xuôi mọi chuyện ta nhất định phải cùng người hảo hảo tính lại chuyện hôm nay."

Lý lão phu nhân dạy dỗ xong tôn nhi, liền hướng đại nha đầu phía sau ra lệnh: "Lập tức đem nha đầu bị giam kia thả ra."

"Dạ, lão phu nhân."

Lý công tử nghĩ đến vết thương trên người còn rất đau, bây giờ lại thả người nọ ra, vì vậy hăn sớm đỏ mặt tía tai kêu lên: "Tổ nãi nãi, nàng đánh ta, không thể đi."

Lão phu nhân giận trừng mắt liếc hăn một cái, lớn tiếng quát: "Quý xuống phản tỉnh cho ta."

Vừa nói vừa phất tay để cho toàn bộ hộ viện trong trang giải tán đi, những người đó cuối cùng thở ra một hơi, vội vàng tách ra đi làm chuyện khác.

Lão phu nhân dẫn theo nha đầu của mình đi tới cửa chính, Thủy Ninh cũng được thả ra, tiểu nha đầu này thật ra thì một chút việc cũng không có, nàng sợ dĩ để bị bắt, vì muốn trừng phạt người của Lý phủ, bởi vì nàng nghe nói Lý công tử này đã hại không ít nữ nhân lương thiện, nếu nàng đánh hăn một trận, thì nhiều nhất nam nhân này cũng chỉ bị lưu lại sẹo, hôm nay là ngày tử tử trở về phủ, nếu để cho tử tử ra mặt, chỉ sợ người của Lý phủ không có yên ổn, cho nên nàng mới giả trang bị bắt, nếu không làm sao có thể không trốn thoát được chứ.

Thủy Ninh đi theo người ta tới trước đại môn Lý phủ, chỉ thấy một lão phu nhân quý phái đang đứng trước cửa, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, liền tiến tới đón, tiến lên một bước nắm tay Thủy Ninh.

"Cô nương, cũng là nghiệt tôn của lão thân làm chuyện không tốt, mong rằng cô nương rộng lượng tha thứ, xin gia tử khoan dung chuyện này."

Thủy Ninh ngẩng đầu nhìn lão phu nhân, nói thật ra nhìn nàng ta đầu đầy tóc trắng, bộ dạng khẩn cầu, thật không đành lòng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện đều do họ quá sùng ái hần, mới khiến cho hần vô pháp vô thiên, nếu như hôm nay nàng tha cho bọn họ một con đường, như vậy ngày sau hần vẫn tính nào tật ấy, không phải lại hại người nữa sao? Vì vậy khuôn mặt nhỏ bé trầm ngâm, cũng không có nói cái gì, lão phu nhân thấy nàng không nói lời nào, chỉ nghĩ nàng ngầm đồng ý rồi, vì vậy luôn miệng nói cảm ơn, vung tay lên phân phó gia đình bên cạnh mở cửa.

Đại môn màu son kêu chi nha một tiếng kéo ra, ngoài cửa xa xa gần gần một tầng người vây quanh đông nghịt, địa vị Lý gia cao quý vì là quan nhất phẩm trong triều, lúc nào mà gặp phải chuyện đặc tội như thế này, Lý lão phu nhân nhìn thấy tình huống trước mắt, thiếu chút nữa tức quá mà ngất đi qua, bất quá vẫn trấn định dựng long đầu trượng cùng Thủy Ninh đi ra.

Ngay giữa đại môn trên một cái ghế là một nữ nhân diễm lệ bức người đang ngồi ung dung, hai đầu lông mày anh khí ngất trời, một thân lạnh lùng ngạo nghễ, quang hoa liễm diễm, nói vậy đây đích thị là Tề vương phi rồi, lão phu nhân đang đứng dưới thềm đá, đang muốn cùng Tề vương phi nói lời xin lỗi.

Ai ngờ Thủy Ninh từ phía sau bước ra oa lên một tiếng khóc lớn, lao thẳng tới Phượng Lan Dạ, kêu thật thương tâm.

Vừa khóc vừa nói: "Tỷ tỷ, nếu người không tới, Thủy nhi sẽ mất mệnh rồi, bọn họ chẳng những ức hiếp Thủy nhi, còn uy hiếp Thủy nhi, để cho tỷ

tỷ nhanh rời đi, bằng không nhất định sẽ không bỏ qua cho ta."

Tiểu nha đầu than thở khóc lóc thật thương tâm, một đám dân chúng vây quanh xem chuyện đã sớm phần nộ, tức giận bất bình, Lý phủ xưa nay đã quen điều vô dương oai, Lý công tử lại quen thói càng rõ với nữ nhân nhà người ta, thấy nữ nhân xinh đẹp liền đùa giỡn hai câu, bởi vì phụ thân của hắn là Hộ bộ thượng thư đương triều, cho nên rất nhiều người giận mà không dám nói gì, ngày hôm nay nhà bọn họ chọc giận người của Tề vương phủ, đó là đáng đời, còn đối đãi như thế với muội muội của Tề vương phi, khẳng định sẽ không có kết quả tốt.

Người của Lý phủ đều trợn mắt há mồm, nhất là lão phu nhân, rõ ràng lúc này tiểu nha đầu này chuyện gì cũng không có, làm sao vừa ra tới liền thay đổi, nhưng rốt cuộc cũng là gừng càng già càng cay, nàng rất nhanh liền trấn định xuống, dẫn người đi tới, khom lưng nhận tội với Phượng Lan Dạ.

"Cũng là Lý gia dạy dỗ vô phương, lão thân thay thế nghiệt tôn hưởng Tề vương phi nhận lỗi."

Lão phu nhân một chiêu này thật cao minh, lớn tuổi như thế rồi, còn hướng người khác nhận lỗi, Tề vương phi dù thật lớn lối kiêu ngạo, cũng không thể không cho Lý phủ một chút mặt mũi.

Đáng tiếc Phượng Lan Dạ không để ý bộ dạng của nàng, cùng nàng đùa bỡn trò lão gian cự hoạt, vô dụng, nàng không thèm nhìn tới lão phu nhân ở một bên nhận lỗi, chỉ để ý an ủi Thủy Ninh, vừa thấy nha đầu này, nàng cũng biết nàng ta chuyện gì cũng không có, chỉ bất quá muốn trừng phạt người của Lý gia mới giả trang thế này, nàng cũng theo lời của Thủy nhi mà an ủi xuống.

"Thủy nhi a, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây? Cái người kia đánh người ở đâu? Đã chết rồi à."

Một tiếng đã chết, khiến cho Lý lão phu nhân sắc mặt khó nhìn, tôn tử chính là bảo bối của nàng, mặc dù giận hằn gây chuyện, nhưng nghe được người khác nguyên rửa hăn chết, nàng rất bức bối, ngừng đầu lên nhìn về phía Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ tựa hồ mới vừa phát hiện ra lão phu nhân, nàng chậm rãi đứng lên, đưa tay ra giúp lão phu nhân đứng dậy, ra lệnh người ta mang ghế xuống.

"Lão nhân gia người làm cái gì vậy, mau ngồi xuống, đứng thế thật mệt muốn chết rồi."

Lý lão phu nhân thoáng ngẩn ra, không biết Tề vương phi là có ý gì, hơn nữa lại không để nàng khước từ, ấn nàng ngồi xuống.

Đợi đến khi dàn xếp chuyện lão phu nhân xong, Phượng Lan Dạ liền quay đầu phân phó Nguyệt Cẩn đang canh giữ ở trước cửa Lý phủ: "Đi, đem Lý gia Lý công tử ra đây cho ta, nếu bình thường không ai quản giáo hăn, ngày hôm nay bốn vương phi tự thay Lý thượng thư giáo huấn hăn làm thế nào để làm nhi tử, tôn nhi, còn để cho lão phu nhân lớn tuổi như thế vất vả vì hăn."

Một câu nói ra, Lý lão phu nhân kinh hãi đảm chiến, Tề vương phi niên kỷ vẫn còn nhỏ mà cũng rất lợi hại, một mặt tự mình trấn an, một mặt bắt giữ tôn nhi của nàng, còn mắng bọn họ Lý gia không biết giáo dưỡng con cháu, đám người vây xem lập tức hoan hô một tiếng.

Nguyệt Cẩn được lệnh đã sớm chạy nhanh vào Lý phủ đi bắt người.

Nơi này lão phu nhân đâu còn ngồi được, vì thế vội vàng muốn đứng lên, Phượng Lan Dạ đuổi tay ra, dưới tay sinh lực, chế trụ thân thể lão phu nhân, khiến cho nàng không thể di chuyển, chỉ có thể ngồi yên trên ghế, nàng nóng lòng mở miệng: "Tề vương phi, lão thân thay nghiệt tôn hướng người chịu tội rồi."

Phượng Lan Dạ căn bản không để ý tới lời của nàng, ngược lại vẻ mặt thương tiếc mở miệng.

"Có phải tên kia to gan lớn mật uy hiếp người hay không, cho nên người phải thay hăn ra mặt, yên tâm đi, ngày hôm nay ta nhất định thay lão nhân gia người hảo hảo dạy dỗ hăn."

"Đúng vậy a, lão phu nhân, người cứ an tâm ngồi đi, tỷ tỷ, ta mới vừa rồi thấy Lý công tử còn mắng lão phu nhân, lão phu nhân thật không có biện pháp mới ra đây."

Tỷ muội hai người hợp lại cùng hát, sắc mặt lão phu nhân trắng bệch, trong lòng tự biết rõ Tề vương phi hôm nay nhất định là muốn giáo huấn tôn nhi nhà mình, căn bản không để cho nàng xen vào, hơn nữa nghe một chút lời nói của những người chung quanh.

"Không nghĩ tới Lý gia thế nhưng dạy ra một tôn tử bất hiếu như vậy, xem đi, cũng bị lão phu nhân cứng chiu đến vô pháp vô thiên."

"Đúng vậy a, tự mình gây nghiệt, hiện tại đến lão phu nhân cũng không để vào trong mắt rồi, còn dám mắng lão phu nhân, người này thật thiếu dạy dỗ, ngày hôm nay Tề vương phi nhất định phải hảo hảo giáo huấn tiểu tử này một chút này."

Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh vừa nghe những lời này vào tai, liền lộ ra ý cười, thứ các nàng muốn chính là những phản ứng này.

Không cần nhiều thời gian, Lý công tử đã bị đám người Nguyệt Cầm kéo ra ngoài, một đường hướng trước đại môn Lý phủ mà đi, cứ như vậy mà bị ném ra, Lý công tử vốn đã bị Thủy Ninh đánh, lại bị Nguyệt Cầm kéo đi, đã sớm không đứng lên nổi, hăn ngồi dưới đất, thấy ở trước cửa phủ Thủy Ninh đang cùng một thiếu nữ có bộ dạng lớn lên quyến rũ động lòng đứng chung một chỗ, liền biết ngay nữ nhân này nhất định là tỷ tỷ của Thủy Ninh, Tề vương phi, nhìn kỹ hai mắt, tim hăn run lên một tiếng, hăn đã gặp

qua vô số nữ nhân, kiều mỹ, thanh thuần, còn có phóng đảng nữa, nhưng cũng chưa có gặp quá nữ nhân như thế này, thần thánh cao thượng, không thể xâm phạm, lớn lên thật sự mỹ, giống như thiên tiên, vì thế hân sớm đã quên tình huống hiện giờ, chỉ một lòng một dạ nhìn thẳng mắt, đăm đăm ngó chừng Phượng Lan Dạ, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Lão phu nhân vừa nhìn thấy vậy thầm kêu lên giận dữ, nam nhân đều là quỷ hảo sắc, vừa nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền mất hồn, trước mắt đã là tình huống gì rồi, vẫn không chịu nghĩ biện pháp đối phó, còn hướng về phía người ta mà suy nghĩ ám muội, trong lòng lão phu nhân giận dữ không thôi, nhưng trong đầu vẫn không quên chuyện quan trọng trước mắt, vừa nhìn thấy tôn nhi bảo bối không có động tĩnh, đã sớm lớn tiếng kêu lên.

"Tôn nhi a, người không phải là bị đánh cho đứng dậy không nổi chứ? Có phải đầu óc không rõ ràng rồi hay không?"

Lý công tử vừa nghe tổ nữ kêu, liền giật mình một cái, cuối cùng đã kịp phản ứng, vẻ mặt lập tức đau đớn, cau mày, thống khổ mở miệng.

"Tề vương phi, ngày hôm nay ta bị muội muội người đánh đến không đứng dậy nổi, cho nên mới bắt nàng tới đây."

Hân thốt ra lời này, Phượng Lan Dạ liền cười đi tới, lạnh lùng nhìn chăm chăm hân.

"Muội muội của ta là một nữ nhi nhu nhược, cho dù đánh người mấy cái cũng như gió thổi mây trôi, làm sao có thể khiến một nam nhân vóc dáng thô kệch như người bị thương đến đứng không nổi, người đừng chuyện không nói có, bôi xấu nàng."

Thủy Ninh lập tức phối hợp với lời tỷ tỷ, nàng thương tâm mở miệng.

"Vừa rồi hân căn bản không có chuyện gì, tỷ tỷ, là hân giả vờ đó tỷ tỷ."

Trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận sóng sau cao hơn sóng trước, Phượng Lan Dạ tức thời mở miệng: "Người tới, trước mặt mọi người đánh ba mươi đại bản, để cho cái tên có mẹ sinh không có mẹ dạy hiểu cái gì gọi là liêm sỉ, cái gì gọi là kính già yêu trẻ."

"Dạ"

Người của Tề vương phủ vừa được lệnh, trực tiếp đi về phía trước, đám người vây quanh xem nổi lên một mảnh thanh âm trầm trầm khen ngợi, lão phu nhân cả kinh từ trên ghế trượt xuống, ánh mắt trợn trắng nhìn như muốn rớt ra ngoài, nhưng vừa nghĩ tới tôn tử bảo bối bị đánh, lại nhào tới, lạy xuống, nhưng Thủy Ninh đã sớm đỡ lấy nàng, không để cho nàng cử động thân thể, khiến cho nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy người của Tề vương phủ nắm lấy tôn tử của nàng.

Lúc này trong Lý phủ mấy vị phu nhân bay vọt ra, cầm đầu là một trung niên nữ tử chính là mẫu thân của Lý công tử.

Lý công tử hướng về phía mẫu thân kêu to.

"Mẫu thân cứu ta, bọn họ muốn đánh ta."

Trong lúc nhất thời, vài đạo thân ảnh lao đến bao quanh che chở Lý công tử, phu nhân dẫn đầu cũng là thượng thư phu nhân, nàng vốn đau lòng nhi tử bị Thủy Ninh đánh, không nghĩ tới bây giờ nhi tử lại bị đánh nữa, nên sớm đã nổi giận, hướng Phượng Lan Dạ rống .

"Người không nên khinh người quá đáng, nơi đây là dưới chân thiên tử, vẫn còn có vương pháp."

Hai cánh tay Phượng Lan Dạ hoàn trước ngực, quanh thân hàn khí, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn thanh linh xinh đẹp, tươi tắn, hiện lên nụ cười sáng như ngọc, nàng khẽ gật đầu đứng ở trước cửa Lý phủ.

"Người còn biết nơi đây là dưới chân thiên tử sao, còn biết có vương pháp a, thử hỏi dưới chân thiên tử, người nào lại dám tự tiện bắt giam người, người nào đứng ở bên đường đùa giỡn nữ nhân nhà lành, người nào ỷ mạnh cường đoạt dân nữ, mà còn là một đứa con bất hiếu nữa?"

Liên tiếp mấy lần người nào, như mấy chuỗi đao lao thẳng tới Lý phu nhân, Lý phu nhân sắc mặt tái nhợt, giận dữ đến hỗn loạn lấy tay chỉ vào Phượng Lan Dạ: "Người đừng ngậm máu phun người, con ta không có làm gì cả."

"Không có làm sao? Hỏi dân chúng phía sau một chút, hã có làm hay không?"

Thủy Ninh vừa nghe tỷ tỷ nói, liền hướng phía sau kêu lên: "Hã có làm hay không?"

Những dân chúng bình thường không dám đối phó nhà bọn họ, bây giờ nhận thấy có người có quyền lực lớn hơn nữa xuất hiện, nơi nào phải sợ Lý gia bọn hã, nên đã sớm kêu lên: "Có làm, có làm."

Một mảnh quát tháo vang lên, nụ cười trên khóe môi của Phượng Lan Dạ càng sâu: "Đã nghe chưa? Lý phu nhân, người cứ nói đi?"

Lý phu nhân một chữ cũng nói không ra, chỉ biết run rẩy nhưng mà đánh chết nàng thì có thể, chứ đừng nghĩ đánh nhi tử của nàng.

Đang lúc náo loạn không ngừng, thì một chiếc xe ngựa vội vàng chạy đến, từ trên xe ngựa một nam tử hơn năm mươi tuổi bước xuống, thân mặc quan phục màu xanh đậm, thật nhanh lướt qua mọi người đi đến, người tới chính là Hộ bộ thượng thư Lý Gia Niên, hã đã nghe gia đình bẩm báo, liền biết trong nhà đã xảy ra chuyện, dọc theo đường đi hã cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trong lòng hận nhi tử muốn chọc hã tức chết, người người nào không dây vào, lại đi trêu chọc người của Tề vương phủ, Tề vương nổi danh cứng chiu Tề vương phi, người trêu chọc nàng làm gì?

Nhưng nếu nhi tử bị đánh chết, lão phu nhân là người đầu tiên không để cho hãn sống, người thứ hai là phu nhân của hãn cũng sẽ liều chết cùng hãn, cho nên Lý Gia Niên chỉ đành phải gấp rút trở về, đồng thời hãn đã phái người đưa tin đến Sở Vương phủ rồi, xin Tứ hoàng tử ra mặt, tin tưởng có thể cứu nhi tử một mạng.

Lý Gia Niên vội vã tiêu sai đến trước mặt Phượng Lan Dạ, đám cưới ngày đó hãn đã thấy qua vị Tề vương phi này, cho nên giờ phút này trực tiếp đi tới trước mặt Phượng Lan Dạ bồi tội.

"Tề vương phi bớt giận, chuyện tiểu nhi càng quấy, lão phu tuyệt sẽ không thiên vị, xin Tề vương phi yên tâm."

Nói xong Lý thượng thư đứng thẳng người, ở trước cửa quát thét mấy người phu nhân ra lệnh: "Còn không tránh ra, nghiệt tử này sớm nên bị dạy dỗ rồi."

"Phụ thân, phụ thân, cứu cứu ta."

Lúc này Lý công tử thực cảm thấy sợ, cho nên kêu lên, Lý thượng thư chỉ làm như không nghe thấy, ra lệnh gia đình Lý phủ: "Đem mấy phu nhân kéo xuống."

"Dạ, lão gia."

Bọn gia đình nào dám cãi lời lão gia, chạy nhanh đến đem mấy phu nhân lôi xuống, đám người Nguyệt Căn động tác lưu loát, tiêu sai đi tới Lý công tử, đem hãn giải đến trước đại môn Lý phủ, mắt thấy hãn sẽ bị đánh bằng roi.

Lý lão phu nhân vừa nhìn thấy tâm can bảo bối như thế, đã sớm chịu không được mà ngất đi, Lý thượng thư vội vàng bấm nhân trung lão phu nhân, liền gọi: "Lão tổ tông, lão tổ tông."

Phượng Lan Dạ híp mắt, nhìn về hai người phía sau, Lý thượng thư vừa xuất hiện liền để cho nàng thi hành đánh bằng roi, hẳn thật không đau lòng nhĩ tử sao? Hay vẫn là có ý nghĩ khác.

Đang suy nghĩ, thì đại bản trên tay Nguyệt Cẩn sắp rơi xuống rồi, bỗng nhiên một đạo thanh âm trầm ồm vang lên.

"Dừng tay."

Một chiếc xe ngựa xa hoa chạy nhanh tới, thanh âm kia chính là từ bên trong xe ngựa phóng ra, xe ngựa vừa xuất hiện, mọi người liền nhận ra đây là xe ngựa của Tứ hoàng tử Sở vương .

Xe ngựa dừng lại, một thân ảnh cao ráo từ bên trong xe ngựa bước xuống, hắc ngũ quan cương nghị, tựa như điêu khắc mà thành, mày kiếm mắt to, con ngươi hiện lên tia sắc bén, cái mũi cao như mũi ưng, khí phách đi tới, trực tiếp lướt qua mọi người, Lý thượng thư vừa nhìn thấy người đến, đã sớm dẫn người quỳ xuống.

"Hạ quan tham kiến Sở vương điện hạ."

Dân chúng phía sau tất cả đều quỳ xuống, đồng loạt vang lên thanh âm: "Tham kiến Sở vương điện hạ."

Khắp nơi đông nghịt người, thị vệ Tề vương phủ cũng quỳ xuống, chỉ có Phượng Lan Dạ một thân ngạo nghễ đứng thẳng, lông mày nhẹ chau lại, con ngươi sâu thẳm u ám, khóe môi tựa tiểu phi tiểu lộ ra lãnh ý, trong lòng thầm nghĩ, tốt cho người Lý thượng thư, thì ra là người dùng kế hoãn binh, đầu tiên là làm bộ để cho ta thi hành án phạt, nhưng sau lưng lại mời Sở vương điện hạ tới đây, chẳng lẽ Sở vương điện hạ tới là có thể ngăn cản được hình phạt của ta, thật là buồn cười, ta vì cái gì mà không thể động đến nhĩ tử của người, chính là muốn làm cho vị Sở vương điện hạ này nhìn, dù người là người của hắn, thì cũng vô dụng.

Thanh âm Nam Cung Liệt trầm ồm vang lên: "Tất cả đứng lên đi."

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều đứng lên, dân chúng không dám nói thêm nữa cái gì, không nghĩ tới chuyện này lại kinh động đến Sở vương điện hạ, nói vậy Tề vương phi cũng không có biện pháp động thủ lần nữa rồi.

Phượng Lan Dạ ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười tiến lên thi lễ: "Tham kiến Tứ hoàng huynh."

Chỉ thấy trên mặt hắc ẩn ẩn chấm đỏ, con người lại càng thị huyết mấy phần, rõ ràng là ghi hận nàng, nam nhân này lòng dạ hẹp như thế, làm sao mà làm được thiên tử, bất kỳ chuyện gì cũng sẽ để cho hắc mang thù, đến lúc đó bọn họ còn có biện pháp sinh tồn sao? Cho nên nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắc đi lên ngôi vị hoàng đế, vừa là vì tốt cho người trong hoàng thất, cũng là vì tốt cho thiên hạ dân chúng.

"Thất đệ muội làm cái gì vậy? Đường đường một Tề vương phi thế nhưng chạy đến Lý phủ tới náo loạn, phải biết rằng Lý thượng thư là nhất phẩm đại quan trong triều, tại sao có thể làm xằng làm bậy như thế, nếu để cho phụ hoàng biết chuyện sợ rằng Thất đệ muội khó tránh bị trách phạt."

Tốt cho một Sở vương, dám lấy hoàng thượng ra dọa nàng, chẳng lẽ nàng lại sợ hắc sao, khéo môi nhất câu, nụ cười tà lạnh toả ra trên mặt nàng.

"Tứ hoàng huynh lo lắng nhiều rồi, đây là chuyện của Tề vương phủ ta, Lý thượng thư là đại quan nhất phẩm trong triều đình, chẳng lẽ công tử của hắc có thể làm xằng làm bậy sao? Chẳng lẽ Thiên Vận hoàng triều cũng không còn vương pháp sao, đến muội muội của bốn vương phi cũng dám bên đường đùa giỡn, còn giam giữ nàng, người nói là hắc chê Tề vương phủ ta không có người, hay là khinh người quá đáng."

Phượng Lan Dạ hùng hổ mở miệng, lời lẽ sắc bén thẳng ép Nam Cung Liệt, khiến cho hăn khẽ kinh ngạc, thì ra là có ẩn tình trong đó, nếu chuyện như vậy mà náo loạn đến phụ hoàng, chỉ sợ Lý thượng thư cũng không gánh nổi, vốn là quan đại trong triều đình, nên có làm gương mẫu, nhưng kết quả Lý Gia Niên lại gặp phải chuyện như vậy, hăn quả thật không có ý xen vào chuyện này, bất quá nếu tự mình đã xuất hiện, cũng không nên để nhĩ tử của hăn bị đánh được.

"Thất đệ muội, có thể nể mặt Tứ hoàng huynh một chút hay không, cho Lý công tử một con đường sống?"

Giọng nói Nam Cung Liệt nhu hoà trì hoãn một chút, hăn trầm ổn nhìn về phía Phượng Lan Dạ.

Chỉ thấy tiểu nha đầu này gương mặt tinh mỹ thoát tục, nhu hoà sáng trong tựa minh nguyệt, so với Phượng Lan Dạ trước kia thì vẻ mỹ lệ lại càng tăng thêm một bậc, hơn nữa toàn thân khí phách, sang quý thượng thừa, giống như áng mây trên trời cao, chẳng những cao nhã, còn có một cái đẹp thoát khỏi thế tục, giống như minh châu đang toả ra ánh sáng chói mắt, Nam Cung Liệt thấy vậy càng tức giận trong lòng, tại sao đồ tốt gì cũng đến tay Thất hoàng đệ, còn những thứ ngu xuẩn đều rơi vào tay Sở vương phủ, sao không thể phân chia cho hăn một chút đồ tốt nào?

Sở Vương đang nghĩ đến nhập thần, thì Phượng Lan Dạ cau lại lông mày, tựa hồ đang suy nghĩ một chút, sau đó gằn từng chữ mở miệng.

"Tốt, ta liền cho Tứ hoàng huynh một chút mặt mũi, chỉ cần công tử Lý phủ ở trước mặt mọi người hướng Thủy nhi khấu đầu ba lần, thì ba mươi đại bản sẽ sửa thành hai mươi đại bản."

Một lời vừa nói ra, xung quanh đang yên tĩnh không tiếng động, bỗng có thanh âm thì thầm xuyết xoa vang lên, rất nhiều người giống như bị cơn gió lốc xốc lên.

Cho người ta một chút mặt mũi, chỉ giảm mười đại bản, còn bắt người ta dập đầu tại chỗ ba lần.

Đây mới thật là quá kiêu ngạo rồi, không phải lớn lối bình thường, thật quá khoa trương rồi.

Gương mặt của Sở vương Nam Cung Liệt chìm xuống, Phượng Lan Dạ nheo lại ánh mắt, ánh mắt cùng hắt đấu nhau đến lạnh thấu xương.

Nam Cung Liệt như muốn dùng ánh mắt để nói chuyện, người đừng khinh người quá đáng.

Phượng Lan Dạ tựa như không chút nào sợ hãi dùng ánh mắt hồi đáp hắt, người tốt nhất đừng ép ta, nếu chuyện này náo loạn lớn ra, người phải biết ai sẽ chịu thiệt hơn một chút.

Chẳng lẽ không thể miễn hình phạt đại bản, ánh mắt Nam Cung Liệt nhu hòa một chút.

Phượng Lan Dạ một bước cũng không nhường, ánh mắt nghiêm nghị ngoan lệ.

Nếu như nói thêm một chữ nữa, cả mười đại bản kia cũng không giảm.

Lúc này Nam Cung Liệt còn có thể nói gì nữa, hắt và Tề vương phủ không giống nhau, Tề vương phủ làm việc luôn luôn không chỗ nào cố kỵ.

Hơn nữa bọn họ chưa bao giờ muốn làm thái tử để trèo lên ngôi vị hoàng đế, cho dù phạm sai lầm gì, cuối cùng cũng sẽ không trở thành nhược điểm, nhưng hắt thì khác, hắt muốn làm thái tử, muốn có cơ hội lên ngôi vị hoàng đế, nếu để cho người ta nhìn thấy hắt ở bên đường, cùng người của Tề vương phủ náo loạn, chỉ sợ danh tiếng sẽ khó nghe, không nói tới việc đăng vị có gì trở ngại không, sau này nếu hắt trở thành hoàng đế, cũng sẽ

để lại vết nhơ, vì vậy Sở vương Nam Cung Liệt chỉ đành phải đem uất khí nuốt xuống miệng, nhìn Lý thượng thư mở miệng.

"Không nghe thấy lời của Tề vương phi sao? Để cho Lý công tử nhận lỗi với Thủy Nhi cô nương, mặt khác đánh hai mươi đại bản là được."

Sở vương Nam Cung Liệt nói xong, giận đến chỉ xém chút nữa phun khói trên đỉnh đầu, mặt mũi của hắn đã vút hết rồi, Tề vương phi, người chờ đó cho bốn vương, nếu một ngày kia bốn vương lên ngôi làm hoàng đế, việc đầu tiên phải làm là thu thập người cùng người của Tề vương phủ.

Hết lần này tới lần khác Phượng Lan Dạ cố tình không bỏ qua cho hắn, lại nhắc nhở hắn: "Tứ hoàng huynh, đừng quên người thiếu ta một nhân tình đấy?"

Rất nhiều người giống như bị sét đánh, ai cũng không dám nhìn đến sắc mặt của Sở vương điện hạ, lúc này chắc mặt hắn đã chuyển hẳn sang một mảnh xanh tím.

Cùng Sở vương điện hạ thật bất đồng, một nhà Lý thượng thư co quắp ngồi trên mặt đất, Lý lão phu nhân mới vừa tỉnh lại, tiếp tục ngất đi lần nữa, Phượng Lan Dạ lạnh lùng nhìn lướt qua xung quanh, không nhìn được mà mở miệng: "Nhanh lên một chút, ta đói bụng rồi, để cho hắn đập đầu ba lần, đánh hai mươi đại bản rồi kết thúc chuyện này."

Nguyệt Cẩn được lệnh, chẳng muốn sai bảo người khác nữa, tự mình chạy nhanh đi qua, kêu Lý công tử ra, hướng Thủy Ninh nén xuống, đập đầu ba cái, sau đó bắt hắn theo đến trước đại môn Lý phủ ra lệnh thị vệ phía sau: "Đánh đi, hai mươi đại bản, một chút cũng không thể thiếu, nếu không tự đánh trên người các người."

"Dạ." thị vệ Tề vương phủ lập tức động thủ vung roi.

Tiếng bành bạch vang ở giữa không trung, Lý công tử kêu cha gọi mẹ, người của Lý phủ lại càng khóc lớn tiếng, sắc mặt Lý thượng thư thì xám như tro tàn, tất cả dân chúng vây xem đều vỗ tay khen hay, hiện tại Sở vương điện hạ đã đi, bọn họ không cái gì phải kiêng kỵ.

Hai mươi đại bản đánh xong, người của Tề vương phủ lập tức kết thúc công việc, trở về Tô phủ.

Đám người vây xem cũng tản mát đi hết, người của Lý phủ kêu trời trách đất đem Lý công tử bị đánh đến da tróc thịt bong mang đi vào trị liệu.

Hôm nay vốn là ngày Tề vương cùng Tề vương phi trở về nhà ngoại, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, Thủy Ninh có chút băn khoăn, lôi kéo Phượng Lan Dạ: "Tỷ tỷ, thật xin lỗi, ta không phải cố ý."

"Không có chuyện gì, trở về đi thôi."

Thật ra Phượng Lan Dạ cũng muốn mượn chuyện này để lập uy cho Tề vương phủ, từ nay về sau, những người ở chỗ tối kia tốt nhất đừng động vào người của Tề vương phủ, làm chuyện gì thì trước tiên nên động não, nàng cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Phượng Lan Dạ lên xe ngựa, Thủy Ninh tung mình lên phía sau ngựa, cả đoàn người quay về Tô phủ.

Bên trong xe ngựa, con người của Tề vương Nam Cung Diệp thâm thúy như rượu, khóe môi lộ ra nụ cười, vươn tay ôm Phượng Lan Dạ vào lòng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ngày hôm nay khí thế của nha đầu này quá mạnh mẽ.

"Lan Nhi, giỏi lắm."

Phượng Lan Dạ cười mở miệng: "Là bởi vì nắm chắc tình thế, ai bảo ta là Tề vương phi đâu, hiện tại ta là Tề vương phi, sau lưng có người, còn có

hoàng thượng, ta sợ cái gì a, lần này thứ nhất là vì nhi tử của Lý thượng thư rất đáng giận. Nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút, sau nữa chính vì ta biết hắn là người của Sở vương, bọn họ vẫn ẩn nhẫn mà không động, điều này đối với triều đình không có lợi, ta chỉ muốn làm cho bọn họ động, như vậy mới có thể lộ ra sơ hở, sớm ngày diệt trừ bọn họ."

"Cũng biết trong đầu nhỏ của người có ý này."

Nụ cười của Nam Cung Diệp nhuộm cả khuôn mặt, ôn nhuận ấm áp như ánh dương quang, quanh thân như toả ra ánh sáng diệu kì, bên trong xe ngựa không khí ấm áp lên, hắn vươn ra bàn tay to lớn thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Phượng Lan Dạ, bỗng nhiên có tiếng kêu của bụng vang lên, hắn là từ trong bụng Phượng Lan Dạ vọng lại, nàng thoáng cái đỏ cả mặt.

"Lan Nhi đói bụng không, về Tô phủ dùng bữa đi."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ gật đầu giống như gà con mổ thóc, hiện tại nàng so với bộ dạng lạnh lùng cao ngạo của một khắc trước thật khác biệt một trời một vực, ở trước mặt người yêu với người ngoài, nàng vĩnh viễn khác biệt như vậy.

Trước cửa Tô phủ có một người đám đang vây quanh, nghển cổ hỏi thăm, không biết có chuyện gì, Tô phu nhân vốn muốn gọi người đi hỏi thăm tình hình diễn ra một chút, nhưng bị Tô Diễm ngăn trở, nếu nữ nhi đã đi làm, liền để tùy ý nàng.

Xe ngựa của Tề vương phủ rất nhanh đi tới, Tô Diễm cùng Tô phu nhân thở phào nhẹ nhõm, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ kẻ trước người sau xuống xe ngựa, Thủy Ninh cũng từ phía sau lập tức tung mình bay xuống, chạy thẳng tới mọi người trước mặt.

Tô phu nhân kéo tay nàng, trên dưới kiểm tra một lần, xác định không có chuyện gì mới trách cứ nàng.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, thật dọa chết người."

Thủy Ninh cười lắc đầu, bất quá nghĩ đến chuyện chưa chuẩn bị lễ vật cho tỷ tỷ liền có chút ít băn khoăn, nàng buông tay nhìn Phượng Lan Dạ: "Tỷ tỷ, ta vốn mua món điểm tâm ngọt người thích ăn nhưng giờ đã không còn rồi."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Thủy nhi có tấm lòng này làm tỷ tỷ thật vui."

Phượng Lan Dạ lôi kéo Thủy Ninh, đi theo phía sau đám người Nam Cung Diệp vào Tô phủ.

Chính sảnh Tô phủ bày ra hai bàn tiệc, đám người Tề vương gia cùng Tề vương phi ở một bên, Thủy Ninh cũng phụng bồi Phượng Lan Dạ ngồi cùng nhau, còn lại cũng là một chút quan viên trong triều, Tô Diễn cùng Tô phu nhân ngồi một bên khác, trong lúc nhất thời, cả chính sảnh vang lên tiếng thảo luận, náo nhiệt không dứt.

Nam Cung Diệp rất ít nói chuyện, trên ngũ quan xuất sắc bao phủ một tầng xa cách, làm cho người ta không dám dễ dàng nhích tới gần.

Bất quá lời nói vuốt đuôi cũng không phải ít, Nam Cung Diệp thỉnh thoảng gật đầu một cái, phụ họa một tiếng, nhưng mâu quang lưu chuyển, ôn nhu hiện ra, khi thỉnh thoảng lại tiếp một chút món ăn cho Phượng Lan Dạ, dặn dò nàng ăn nhiều một chút.

Thủy Ninh đẩy đẩy eo của Phượng Lan Dạ, nhỏ giọng nói thầm.

"Tỷ tỷ, tỷ phu của ta thật yêu người a."

Phượng Lan Dạ mím môi cười, lấy tay che miệng nhỏ giọng nói: "Ngày khác ta tìm cho người một người cũng yêu người như thế."

Thủy Ninh lập tức lắc lắc đầu, nàng và tỷ tỷ sao có thể so sánh được, nhìn chằm chằm trên mặt nàng, rất nhiều người mới gặp mặt nàng còn bị dọa nhảy lên, làm sao có thể có người thích bộ dạng của nàng, nên cho tới bây giờ nàng cũng không muốn lập gia đình, bất quá hiện tại nàng không muốn nhiều lời, nên vội vàng tiếp món ăn vào trong chén của Phượng Lan Dạ.

"Tỷ tỷ, dùng bữa."

Một bữa cơm náo nhiệt cũng trôi qua, về chuyện Phượng Lan Dạ đi nhà Hộ bộ thượng thư cũng không có người dám nói ra, Tô Diễm cùng Tô phu nhân cũng không dám hỏi nhiều, sau khi ăn xong, Tô gia phân phó người chiêu đãi riêng để Vương gia cùng Vương Phi nghỉ ngơi.

Số người còn lại có người cáo từ ra về, có người ở lại trong Tô phủ uống trà.

Phượng Lan Dạ ở lại trong phòng trước kia, Nam Cung Diệp ôm lấy nàng, đem ngón tay nghịch ngợm tóc của nàng, Phượng Lan Dạ mặc cho hắn chơi đùa, chỉ híp mắt lại, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, Nam Cung Diệp cảm thấy kỳ quái mở miệng "Lan Nhi, nghĩ gì lại nhập thần như thế?"

"Ta đang suy nghĩ, Sở vương điện hạ ăn điểm buồn bực này, có thể có động tác gì hay không đây?"

Phượng Lan Dạ nói xong nhìn liền Nam Cung Diệp, trên ngũ quan tuần mỹ tựa như khuôn đúc của Nam Cung Diệp khoát lên một tầng ánh sáng chói mắt, hắn nhìn Phượng Lan Dạ, biết ý của nàng nên từ từ nói: "Nàng lo là hắn sẽ bất lợi đối với Tô đại nhân."

"Ta lo lắng."

Mắt Nam Cung Diệp nhú lại, ánh sáng uy nghiêm khiếp người toả ra, nếu hấn dám, cũng đừng trách mình không khách khí.

"Lan nhi yên tâm đi, ta sẽ sai một ít nhân thủ bảo vệ người của Tô phủ."

"Ân, như vậy tốt nhất, ta mệt mỏi, muốn ngủ một chút." Phượng Lan Dạ giải quyết sầu lo của mình xong, sớm tiến vào trong ngực Nam Cung Diệp, hài lòng ngủ.

Lúc hai người thức dậy, sắc trời đã không còn sớm, liền cáo biệt Tô phu nhân cùng Tô Diễm quay về Tề vương phủ, lúc thời điểm rời đi, cũng mang theo Thủy Ninh, Phượng Lan Dạ quyết định giúp Thủy nhi trị lành chấm đỏ trên mặt, thật ra thì Thủy nhi lớn lên rất khả ái chỉ bởi vì chấm đỏ khiến cho nàng có chút dọa người, nếu không có chấm đỏ này, nàng sẽ là một tiểu cô nương thật đáng yêu.

Tô phu nhân đem người tiễn đưa lên xe ngựa, còn lưu luyến chia tay, cho đến khi xe ngựa chạy nhanh đi ra ngoài rất xa mới xoay người lại đi vào.

Bên trong Tuyển viện của Tề vương phủ .

Phượng Lan Dạ đưa Thủy Ninh đi an trí chỗ ở, còn gọi Diệp Linh cùng Diệp Khanh đợi hầu hạ nàng, Thủy Ninh tính cách tương đối đơn thuần, cho nên Diệp Linh cùng Diệp Khanh vừa nhìn thấy nàng liền thật thích nàng, mấy người họ ngồi ở trong phòng nói chuyện.

Bên trong thư phòng Tuyển viện.

Nam Cung Diệp đang ngồi phân công nhiệm vụ.

"Ngọc Lưu Thần lập tức từ chỗ tối điều một ít nhân thủ bảo vệ Tô phủ, đừng để mọi người bị thương tổn, người chịu trách nhiệm chuyện này, phải bảo vệ tốt Tô phủ một nhà lớn nhỏ."

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm."

Ngọc Lưu Thần rất kinh ngạc, bất quá vẫn nghe lệnh đi xuống làm việc.

Bên trong thư phòng, Nguyệt Cầm cùng Thiên Bội Thần hai mặt quét mắt nhìn nhau, trầm giọng hỏi thăm: "Vương gia, xảy ra chuyện gì?"

"Sợ là có người muốn động đến người của Tô phủ."

Trong lòng Nam Cung Diệp biết rõ, chuyện Lan nhi bắn khoãn không phải là không xảy ra, Tứ hoàng huynh là ai, hắn làm sao không biết? Người này cá tính từ nhỏ là có thù tất báo, còn nhớ rõ có một lần Nhị hoàng huynh làm hỏng nghiên mực của hắn, đêm khuya hắn cũng len lén tiến vào trong thư viện, đem nghiên mực của Nhị hoàng huynh làm hỏng lại, khi còn bé đã như vậy, trưởng thành thì tính cách này càng nghiêm trọng hơn rồi, lần này Lan nhi để cho hắn mất mặt trước nhiều người như thế, chỉ sợ hắn đã ghi hận trong lòng, động đến Tề vương phủ thì hắn không dám tùy ý động, nhưng Tô phủ hắn lại không sợ, hơn nữa trong tay người này còn có nhân thủ.

Nam Cung Diệp nghĩ đến nhân mã trong tay của hắn, lập tức nhíu mày: "Lập tức âm thầm đi thăm dò cho ta, một ít nhân thủ của Sở vương hiện tại an bài ở địa phương nào? Chuyện này không nên kinh động bất luận kẻ nào."

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

Người bên trong thư phòng lui xuống, từ ngoài cửa Phượng Lan Dạ rón rén đi vào, thấy Nam Cung Diệp đang ngưng thần suy nghĩ, ngũ quan tuần mỹ lung linh, đặc biệt chói mắt, thật giống như một đóa bạch ngọc lan tản ra nhàn nhạt hương thơm, cùng lúc trước lạnh lẽo hoàn toàn bất đồng, hắn bây giờ càng hấp dẫn tầm mắt người khác hơn, cuồng ngạo khí phách hoà cùng một chút nhọt nhạt ướm át, chỉ liếc mắt một cái liền có thể đá động lòng người.

Phượng Lan Dạ lẳng lặng đánh giá Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp vừa ngẩng đầu lên đã thấy nàng, không khỏi nở nụ cười ấm áp, ngoắc: "Lan nhi, tới đây, nghĩ gì thế? Hồi lâu cũng không nói một câu."

"Ta thầm nghĩ trong lòng, làm sao có người lại suất như thế đây? Người này lại là phu quân của ta a."

"Suất?"

Nam Cung Diệp có chút không rõ ý tứ của từ này, bất quá có thể tưởng tượng ra ý nó chính là tuần tú, bất quá đối với việc Lan nhi thảnh thơi toát ra một chút từ xa lạ, thật đúng là vô cùng tò mò, chẳng lẽ giáo dục của Vân Phượng quốc cùng Thiên Vận hoàng triều bọn họ không giống nhau.

"Lan Nhi tại sao cũng tới đây? Đã an trí Thủy Ninh xong rồi."

Không nghĩ tới Vụ Tiễn vừa đi, hiện tại lại thêm một Thủy Ninh, thử nghĩ đến cảnh nàng cùng các nàng ấy vui vẻ.

Thật đúng là làm cho hân ghen tỵ, bất quá hân biết ở trong lòng Lan nhi, hân đứng ở vị thứ thứ nhất.

"Ân, đã an trí xong."

Phượng Lan Dạ đi tới, trực tiếp ngồi vào trên đùi Nam Cung Diệp, vươn tay ôm lấy cổ của hân, ôn nhu mở miệng: "Bởi vì trên mặt của Thủy nhi có chấm đỏ, nên luôn bị người chê cười, ta đón nàng tới đây muốn giúp nàng trị liệu chấm đỏ trên mặt, nếu như có thể trị lành, nàng cũng không cần bị người khác nhạo báng nữa."

"Nàng a, chính là lòng quá thiện lương."

Nam Cung Diệp không nói gì, chỉ dùng tay ôm chặt Phượng Lan Dạ, có lẽ ở trong mắt người khác, nàng là một tiểu ma nữ, quyết đoán tàn nhẫn,

nhưng hẳn biết nàng đối với người thân cận vĩnh viễn rất coi trọng, hơn nữa cũng sẽ không ở sau lưng người ta thả tên bắn lén, chỉ có những người chọc tới nàng, mới có kết quả không tốt.

Hơn nữa có đôi khi đối với địch nhân nhân từ chính là tàn nhẫn với bản thân mình, hiện tại hẳn càng ngày càng hiểu rõ ý nghĩ này rồi.

Hắn cũng bỏ qua cho Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng huynh rất nhiều lần, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ bỏ qua cho hắn, hoặc là bỏ qua cho đám người của Ngũ hoàng huynh, cho nên nói đối với địch nhân nhân từ, chỉ khiến cho bản thân mình lại càng chịu thiệt.

"Ta đã phái người đi bảo vệ Tô phủ rồi, nàng yên tâm."

"Ân. " Phượng Lan Dạ ngồi ở trước ngực Nam Cung Diệp, khẽ gật đầu, nếu như nàng đoán không sai, tối nay Sở vương Nam Cung Liệt nhất định sẽ động thủ.

Người nam nhân này bản tính quá hèn hạ, ban đầu vì lợi dụng nàng, ngay cả chuyện không phải hắn làm cũng thừa nhận, cho nên chuyện gì mà hắn không làm được chứ? Có lẽ vì ngôi vị hoàng đế, đã để cho bọn họ mất đi đạo nghĩa, còn có cái gì mà không thể lợi dụng .

"Khuya hôm nay không biết hẳn có thể tìm Tô phủ gây phiền toái hay không?"

Tim của Phượng Lan Dạ lần này có chút không yên lòng, nếu Sở vương dám phái người đến Tề vương phủ gây phiền toái, nàng không sợ, nhưng chỉ lo hẳn đối với người của Tô phủ động thủ.

"Đừng suy nghĩ, ta đang tra xem một chút ít thủ hạ của Tứ hoàng huynh hiện tại giấu ở địa phương nào? Nếu hẳn dám can đảm động đến người của Tô phủ, hẳn cứ đợi đến những nhặt xác cho thủ hạ đi."

Thanh âm Nam Cung Diệp phút chốt lãnh chìm thật giống như địa ngục tu la, sát cơ nặng nề.

"Ân."

Bên trong thư phòng an tĩnh lại, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ thần thái khéo léo mê người, không nhìn được khẽ hôn nàng, hai người hôn nhau vô cùng ân ái.

Đêm chậm rãi lướt qua đi, trong đêm này Tô phủ quả nhiên bị người tập kích, nhưng bởi vì Nam Cung Diệp đã sớm phái người bảo vệ bọn họ, cho nên Tô Diễn cùng Tô phu nhân cũng không có gì lo ngại, chẳng qua là sợ bóng sợ gió một hồi, sáng sớm tin tức này liền được người đưa vào Tuyên viện.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng bị kinh động, sắc mặt âm trầm rất khó coi.

Nói thật ra, mặc dù lúc trước đoán được Nam Cung Liệt có thể sẽ động thủ, nhưng chỉ suy đoán một chút và mong là bọn hắn nghĩ lầm rồi, Nam Cung Liệt còn có một chút nhân tính, sẽ không đối với người của Tô phủ động thủ, bởi vì trong sự kiện này, Tô Diễn căn bản không có sai, một người chính trực, không nói là nhạc phụ của Tề vương, cũng là đại thần trong triều, Nam Cung Liệt thế nhưng không để ý, ban đêm đánh lén bọn họ, nghĩ đến người như vậy sao có thể để hắn toại ý mà làm hoàng đế.

Sắc mặt Phượng Lan Dạ thực khó coi, trong ngực tràn đầy lửa giận, âm u đánh một quyền.

"Nam Cung Liệt, chỉ cần có ta, tuyệt đối sẽ không để ngươi làm thái tử, thậm chí làm hoàng thượng."

"Ân, hắn quả thật không thể làm thái tử, cùng hoàng thượng, nếu không chính là tai họa trời giáng, lòng dạ hắn thật sự quá hẹp hòi."

Con người của Nam Cung Diệp sâu thẳm âm u, tựa như đầm hàn lạnh lẽo phủ băng, hẳn vô cùng đồng ý quan điểm này của Lan nhi, lòng dạ của hẳn ta quá hẹp hòi, căn bản không thích hợp làm thái tử, thậm chí làm vua của một nước.

Ngoài cửa, Ngọc Lưu Thần còn đang đợi chủ tử ra lệnh, Nam Cung Diệp quan tâm hỏi thăm: "Người của Tô phủ không có sao chứ?"

"Hồi thiếu chủ, không có chuyện gì, không có ai bị thương tổn, những tên thích khách bị đánh bại, bị giết mấy người, cũng chạy mất vài tên."

"Tốt."

"Người tiếp tục tìm phục tại phía ngoài Tô phủ, đừng nóng vội trở lại."

"Dạ, " Ngọc Lưu Thần lắc mình lui ra ngoài, Nam Cung Diệp quay đầu thấy vẻ mặt lo lắng của Phượng Lan Dạ, ôn nhu khuyên nài: "Người đừng lo lắng, không có chuyện gì rồi, muốn ngủ tiếp không."

Phượng Lan Dạ nơi nào còn ngủ được, nàng lắc đầu, hai người cùng nhau rời giường.

Mới vừa đứng lên đi dùng thiện, thì Tích quán gia đã tới đây bẩm báo, Thụy Vương mời Vương gia sang phủ một chuyến, Nam Cung Diệp liền dẫn người xuất phủ, hẳn biết Phượng Lan Dạ nhất định phải về Tô phủ, liền dặn dò nàng cẩn thận một chút, vừa phân phó Thiên Bột Thần bảo vệ tốt Vương Phi mới rời đi đến Thụy vương phủ.

Đợi hẳn vừa đi, Phượng Lan Dạ nơi nào còn có tâm tư dùng bữa, liền Ngân nhi ở phía sau lên tiếng kêu gọi cũng không để ý tới.

"Tiểu Vương phi, cười một chút, Tiểu Vương phi cười một chút."

Tâm tình nàng không tốt, nơi nào cười được, dẫn Đình Đường đi vào phòng của Thủy Ninh, Thủy Ninh mới vừa được Diệp Linh giúp nàng chải tóc, vừa nhìn thấy có người đẩy cửa đi vào, vội vàng nhìn sang thấy là Phượng Lan Dạ, thật cao hứng kêu lên: "Tỷ tỷ, người đã tỉnh rồi."

Chờ thấy khuôn mặt Phượng Lan Dạ u ám, không khỏi lo lắng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ ngồi vào bên người Thủy Ninh kéo tay nàng: "Tối hôm qua Tô phủ gặp phải thích khách, ta nghĩ đi Tô phủ một chuyến, người muốn cùng đi sao?"

"A, thế nhưng phát sinh chuyện như vậy, tốt, chúng ta cùng đi."

Thủy Ninh lập tức đứng lên, kéo Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, đồ ăn sáng của nàng còn chưa có ăn. Phượng Lan Dạ thấy vậy liền quan tâm nhắc nhở nàng: "Chờ chút dùng thiện xong rồi hãy đi."

"Không cần, không biết nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu có bị gì hay không? Nơi nào mà còn nuốt trôi."

Nàng nhận Tô Diễn cùng Tô phu nhân làm nghĩa phụ nghĩa mẫu, từ nhỏ không có phụ mẫu nên Thủy Ninh rất quý trọng phần thân tình này, đâu còn tâm trạng mà nuốt trôi đi, nàng đã sớm kéo Phượng Lan Dạ chạy vội ra bên ngoài, đoàn người rất nhanh đi tới trước cửa Tề vương phủ, để cho quản gia phân phó người chuẩn bị xe ngựa tới, lập tức đi tới Tô phủ.

Trong Tô phủ, một mảnh hỗn độn, dấu vết đánh nhau đêm qua vẫn tồn tại, bọn hạ nhân trên dưới bận rộn chiếu cố từ sáng sớm, thu thập cũng đã khá tốt, vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh xuất hiện, rất nhiều người đã sớm khóc.

"Nhị tiểu thư, Thủy tiểu thư."

"Lão gia cùng phu nhân đâu?"

Phượng Lan Dạ trầm ồm mở miệng, bọn hạ nhân lập tức bấm báo: "Lão gia lên trên triều rồi, phu nhân ở trong phòng."

Phượng Lan Dạ gật đầu, ý bảo hạ nhân: "Đem đồ vật thu thập cho xong đi, không phải là không có chuyện sao? Khẩn trương làm cái gì."

Nói xong liền dẫn người chạy thẳng tới phòng của Tô phu nhân, dọc theo đường đi chứng kiến hạ nhân ai cũng đều có chút kinh hoảng, bất quá cũng may phần lớn đều đã bình tĩnh lại.

Tô phu nhân đang ngồi ở bên trong gian phòng rơi lệ, không biết tại sao lại có người nửa đêm tập kích Tô phủ bọn họ, trong đầu thầm nghĩ nhà mình đã đắc tội với ai, mà sai người nửa đêm tới đánh bọn họ, nếu không phải Nhã nhi phái người bảo vệ bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ không còn mệnh rồi, nghĩ đến đây, tay chân nàng không khỏi lạnh như băng, đợi đến khi Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh xuất hiện, nàng mới tốt lên nhiều.

"Mẫu thân, nghĩa mẫu người không sao chứ."

Nét mặt Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh ân cần, hai người lo lắng nhìn Tô phu nhân, Tô phu nhân lập tức đứng lên, thấy hai nữ nhi trở lại trong lòng nàng dễ chịu hơn nhiều.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, ta chỉ suy nghĩ không biết là ai muốn đối phó với Tô phủ của chúng ta, chẳng lẽ phụ thân các người đã đắc tội với người nào?"

Phượng Lan Dạ quét mắt nhìn Thủy Ninh một cái, cuối cùng không nói gì, Thủy Ninh vốn dĩ cái gì cũng không biết, mà Phượng Lan Dạ lại không muốn làm cho Tô phu nhân lo lắng, còn nữa tính tình của Thủy Ninh rất vọng động, nếu biết do Sở vương Nam Cung Liệt động tay chân, nói không

chừng có thể vọt vào Sở vương phủ đối phó hãn, lúc ấy lại kinh động đến Sở vương thì sẽ bị phiền toái.

"Nương, giao cho ta điều tra đi, nhất định sẽ tìm ra người ở phía sau sai sử thích khách, ta sẽ nghĩ biện pháp đối phó bọn họ."

Dám động đến trên đầu phụ mẫu của nàng, tốt, rất tốt, Nam Cung Liệt, xem ra chúng ta nên hảo hảo tính toán lại ân oán này, từ chuyện người lừa gạt ta trước đây, bây giờ lại động đến phụ mẫu của ta.

Khóe môi Phượng Lan Dạ vẽ ra nụ cười âm hàn, Tô phu nhân gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, rồi nàng như nhớ tới chuyện gì sau đó liền ngẩng đầu: "Các người còn chưa dùng thiện sao, nương lập tức cho người đi chuẩn bị."

Phượng Lan Dạ thấy nàng dời đi lực chú ý, lập tức làm bộ ôm bụng.

"Nương, thật đói a, Thủy nhi cũng đói bụng không."

Thủy Ninh vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ nháy mắt, lập tức gật đầu giả trang mở miệng: "Nghĩa mẫu, ta cũng vậy đói bụng, lúc sáng cũng không có ăn."

"Tốt, tốt, Tiểu Hoàn, lập tức chuẩn bị thiện."

Tiểu Hoàn lập tức lĩnh mệnh đi chuẩn bị một bàn đồ ăn thịnh soạn, mẫu tử ba người ngồi ở bên cạnh bàn vừa dùng thiện, vừa nói chuyện, nên đã sớm đem chuyện tối ngày hôm qua ném lên chín tầng mây. Cả ngày hôm nay, Phượng Lan Dạ theo Tô phu nhân đợi ở Tô phủ đến gần hoàng hôn, thì Nam Cung Diệp tự mình tới đây đón nàng, hai người cùng Tô phu nhân cáo biệt, rồi đi Tô phủ trở về Tề vương phủ.

Bên trong xe ngựa, Nam Cung Diệp đã sớm đưa tay ôm chặt Phượng Lan Dạ vào lòng, khẽ tựa vào trên cổ của nàng, ngửi mùi thơm trên người

nàng, khuôn mặt cùng đôi mắt dày đặt tia sáng ôn nhu nóng bỏng, một ngày không thấy được nàng, hăn vô cùng nhớ đến nàng, cho nên mới phải tự mình tới đây đón nàng.

"Có nhớ ta hay không?"

"Không có."

Vẻ mặt Phượng Lan Dạ thành thật mở miệng, ngày hôm nay nàng theo mẫu thân nên làm gì có thời gian nhớ hăn a, bất quá nàng tình thật lời thật, lập tức rước lấy sự trừng phạt của Nam Cung Diệp, hăn dùng môi cắn một chút môi của nàng "Tiểu yêu tinh."

Phượng Lan Dạ không nhịn được, cười duyên đứng lên tựa vào trước ngực của hăn, ôn nhu hỏi: "Như thế nào? Ngũ hoàng huynh gọi người đi qua là vì chuyện gì?"

"Còn không phải là vì chuyện để cho Lục hoàng huynh làm thái tử, hăn muốn trở lại Bắc Cảnh, nhưng phụ hoàng không đồng ý. Cho nên hăn tìm ta đi qua thương lượng, muốn ta giúp hăn cùng nhau khuyên nhủ phụ hoàng để cho Lục hoàng huynh làm thái tử, thật không biết tại sao hăn kiên quyết không chịu nhận lấy vị trí thái tử."

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, thật ra nếu Nam Cung Duệ làm thái tử, thì thật thích hợp, nhưng tại sao hăn lại không muốn chứ? Theo lý cũng không có khó khăn gì để mà cự tuyệt, cho dù hăn quan tâm dân chúng ở Bắc Cảnh, cũng không ngăn trở chuyện tiếp vị a, nếu hăn làm hoàng đế, có thể phái quan viên tốt đi Bắc cảnh chăm lo dân chúng ở đấy, đây cũng không phải là chuyện không tốt, vì sao hăn không chịu tiếp vị, Phượng Lan Dạ đầu đầu suy tư, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện .

"Hăn có thể có nỗi khổ tâm hay không?"

"Nỗi khổ tâm, hẳn có cái gì khổ tâm, có khổ tâm tại sao không nói cho chúng ta biết chứ?"

Thanh âm Nam Cung Diệp có chút u ám, hẳn đã phải người ngầm tra xét Ngũ hoàng huynh, cũng không phát hiện hẳn có động tĩnh gì, tất nhiên cũng không thấy được nỗi khổ tâm như trong lời của Lan nhi .

"Ta nhớ được lần trước ở Định Châu, thời điểm hẳn trúng thi độc, gia gia phải người đưa tới ba viên đan dược, đan dược thật ra đối với cơ thể người không có gì nguy hại nhưng khi Ngũ hoàng huynh phục dùng một viên trong đó, cả người nóng rực khó chịu, tựa hồ rất không thoải mái, bởi vì lúc ấy thời gian cấp bách, ta không nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, hẳn có thể có bệnh gì không tiện nói ra hay không, bởi vì cho tới nay hoàng thượng đối với hẳn kỳ vọng rất cao, cho nên hẳn không đành lòng để cho hoàng thượng thất vọng, mới có thể kiếm cớ nói không muốn rời đi dân chúng Bắc Cảnh."

Phượng Lan Dạ nói xong, quanh thân Nam Cung Diệp run lên, trên ngũ quan tinh xảo tràn đầy lãnh sương, trong phút chốc lạnh lùng.

"Đi, chúng ta lập tức đi Thụy vương phủ một chuyến, hỏi hẳn, có phải thật vậy có bệnh không tiện nói ra hay không?"

Trong lời nói của Nam Cung Diệp rõ ràng có một phần lo lắng, rất dễ nhận thấy trong tim của hẳn thật sự rất quan tâm Thụy vương gia, Phượng Lan Dạ lập tức ngăn trở hẳn.

"Nếu như Ngũ hoàng huynh thật sự có bệnh không tiện nói ra, người cho rằng hẳn sẽ nói cho người biết sao? Có lẽ hẳn cũng sợ làm cho người thương tâm."

Nhất định là sợ làm cho huynh đệ thương tâm, bằng không vì sao không chịu nói ra, nếu chưa nói, tất nhiên không nguyện ý để cho bọn họ lo lắng

hoặc là thương tâm , hoặc căn bản không phải là chuyện như nàng suy nghĩ, có lẽ tất cả cũng chỉ là phỏng đoán của nàng a.

"Có lẽ hần căn bản không có bệnh, là do ta suy nghĩ nhiều, tóm lại chúng ta trước tiên hãy ngầm điều tra kiểm chứng, xem hần có phải thật sự có bệnh gì không tiện nói ra hay không, người có thể phái người lên tra xem ở Thụy vương phủ bình thường mời người nào xem bệnh, như vậy đi hỏi đại phu một chút sẽ rõ, nếu không được nữa thì mới đi hỏi hần, hiện tại mà vội vàng đi đến, hần sẽ không nói ."

Nam Cung Diệp nghe Phượng Lan Dạ nói, cuối cùng chỉ đành phải thôi, Lan nhi nói không sai, nếu như Ngũ hoàng huynh thật sự có bệnh, dù mình đi hỏi hần, hần cũng sẽ không nói.

Bên trong xe ngựa lâm vào yên tĩnh, hai người không nói gì nữa , Nam Cung Diệp ôm chặt Phượng Lan Dạ, về Tề vương phủ.

Đêm đó, Nguyệt Cầm tra được tin tức, đã tìm được nơi ẩn trú của bè phái Sở vương Nam Cung Liệt ở An Giáng thành .

Bất quá lần này đám người này rất ít, đa số đều bị Sở vương Nam Cung Liệt cho dời đi.

Trong thư phòng, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nghe Nguyệt Cầm bẩm báo tin tức ai cũng không nói gì, cuối cùng khóe môi Nam Cung Diệp nhất câu, quanh thân hàn khí.

"Lập tức đem nhân thủ triệu tập đến, tối nay bốn vương muốn cho Nam Cung Liệt biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm."

Thân thể cao lớn của hần xoay mình đứng lên, sát cơ tràn ngập ra ngoài, thật giống như a tu la hiện thân.

Thân hình của Phượng Lan Dạ vẫn không chuyển động, nàng chỉ híp mắt nhìn đèn hoa nhấp nháy, nếu bọn họ động thủ, Sở vương Nam Cung Liệt tất nhiên sẽ biết do bọn họ động tay chân, bởi vì lần trước chính là bọn họ đã nhắc nhở Nguyệt phi chuyện trong tay của hắn có nuôi quân riêng, lần này nếu giết đi một người của hắn, hắn sẽ biết đây là do Tề vương phủ động tay chân.

Dù bọn họ không động thủ, chỉ sợ Nam Cung Liệt cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tề vương phủ, đã như vậy, cần gì cùng hắn khách khí, nghĩ đến đây ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, nàng đứng lên lạnh nhạt mở miệng: "Đi, ta cũng cùng người đi."

Nàng nói vừa dứt lời, Nguyệt Cầm thiếu chút nữa té ngã, mặc dù biết Tiểu Vương phi rất có bản lĩnh, nhưng đây là chuyện gia môn, nữ nhân nên ở nhà.

Nhưng mà hắn cũng không dám nói nhiều, chỉ nhìn về phía Nam Cung Diệp.

Thấy vương gia vung tay lên để cho hắn lui xuống, Nguyệt Cầm liền lĩnh mệnh lui ra ngoài bố trí triệu tập nhân thủ.

Bên trong thư phòng, bàn tay to của Nam Cung Diệp nhắc lên liền vuốt ve thân thể Phượng Lan Dạ, đôi môi dùng sức hôn lên môi nàng, cọ sát lẫn nhau, đến lúc thoả lòng mới buông nàng ra, cuồng phóng mở miệng: "Ở lại trong phủ chờ ta."

"Không được, ta muốn cùng người đi."

Phượng Lan Dạ kiên trì, dứt khoát vươn tay ôm ấp lấy cổ Nam Cung Diệp, không để cho hắn rời đi, trừ phi hắn đáp ứng mang nàng cùng đi, nếu không không được.

Nhưng mà ánh mắt của Nam Cung Diệp thâm thúy u ám, còn khoe môi thì nở nụ cười đầy ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, hần cúi người dán ở lỗ tai của nàng, ôn nhu mở miệng: "Đây là chiến tranh giữa các nam nhân, Lan nhi ngoan ngoãn một chút ở trong nhà chờ ta."

Nói xong thân hình hần vừa lui, gió lốc nổi lên liền mất đi bóng dáng, đợi đến lúc Phượng Lan Dạ xông qua, cửa đã bị khoá từ bên ngoài, Phượng Lan Dạ kêu Thiên Bật Thần đang ở chỗ tối ra lệnh: "Thiên Bật Thần, lập tức đem cửa mở ra."

Thiên Bật Thần nào dám mở cửa, thiếu chủ nói tất cả không được để cho Tiểu Vương phi đi, nếu hần dám mở cửa ra, không phải là muốn chết sao? Hần lần lựa không dám hiện thân, Phượng Lan Dạ tức giận trong lòng, lòng bàn tay ngưng tụ, một cỗ lực tụ ở trên đầu ngón tay, bóp một tiếng đẩy cửa ra, đợi đến khi nàng đi ra ngoài, thì bóng dáng của Nam Cung Diệp đã biến mất tăm, dưới ánh trăng trong lành sáng tỏ, hoa cỏ phát phơ, gió đêm thổi vù vù, phong cảnh rung động lòng người.

Phượng Lan Dạ nhìn trời, nhẹ nhàng thấp giọng lẩm bẩm: "Nam Cung Diệp, nếu người làm cho mình mất một sợi lông, xem ta như thế nào thu thập người."

Nói xong liền xoay người đi đến một hướng khác, nếu đã không có biện pháp cùng Nam Cung Diệp hành động, hay là đi gặp Thủy Ninh một chút, thuận tiện xem chấm đỏ trên mặt Thủy Ninh có biện pháp nào trị tận gốc hay không, ở chỗ tối, Thiên Bật Thần theo sát phía sau nàng, Phượng Lan Dạ nhớ tới vừa rồi nàng ra lệnh cho hần mở cửa, hần lại chậm chạp không chịu mở cửa, thì tức giận hừ lạnh Thiên Bật Thần một cái.

"Cách xa ta một chút, đừng để ta nhìn thấy người."

Thiên Bật Thần lập tức ẩn ra xa một chút, hần cũng không muốn bị nàng bắt được, công lực của tiểu ma nữ này cũng không phải là nhỏ.

Một chưởng mà đã đánh bay khóa cửa, có thể thấy được võ công của nàng đã tăng lên rất nhiều.

Ở bên trong gian phòng của Thủy Ninh, có giọng nói vang lên, chính là Ngân nhi đang trêu chọc nàng.

"Mỹ nữ, mỹ nữ, cười với Gia một chút."

Thủy Ninh chưa bao giờ thấy qua một con vẹt đáng yêu như vậy, nên đã sớm cười đến nghiêng ngã cả người rồi, Diệp Linh cùng Diệp Khanh mặc dù cũng thường xuyên nghe được Ngân nhi nói chuyện như vậy, nhưng mỗi lần nó vừa nói ra là không nhịn được muốn cười mấy tiếng.

"Thật quá tinh nghịch, Ngân ca, người thật thú vị."

Thủy Ninh chỉ vào Ngân ca cười đến không thể ngừng được, Ngân ca trước sau như một nhìn thấy người khác cười càng vui vẻ, nó nói càng lợi hại, vừa nhìn thấy Thủy Ninh cười đến rút người, nó càng nói lợi hại hơn.

"Có nghĩ đến Gia hay không, mỹ nữ, có nghĩ đến Gia hay không?"

Ngoài cửa một thanh âm vang lên, Phượng Lan Dạ dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi vào, Ngân ca ngóng đầu vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ đi vào, liền nhảy lên thật vui mừng: "Tiểu Vương phi tới, Tiểu Vương phi tới."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 111

Trong phòng rất náo nhiệt, Thủy Ninh lôi Phượng Lan Dạ ngồi xuống, vừa ngần đầu lên thì thấy đám người Đinh Đường đang đứng, nên vội vàng kêu các nàng ngồi xuống.

Nhưng có Tiểu Vương phi đang ở chỗ này, các nàng nào dám tự ý phá bỏ quy cũ, thấy vậy Phượng Lan Dạ khoát tay áo, ý bảo tất cả mọi người ngồi xuống, không cần phải câu nệ như vậy.

"Thủy nhi, tỷ tỷ muốn giúp người trị lành chấm đỏ trên mặt, người có bằng lòng hay không?"

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn về phía Thủy nhi, ánh đèn chiếu sáng vào nửa bên mặt không có ban đỏ của nàng, đầy đặn thanh tú, lông mày tinh tế, ánh mắt hoa đào dài nhỏ, còn có cái mũi nho nhỏ như ngọc, đôi môi mỏng đỏ tươi, tất cả dung hoà làm cho nàng giống như một con búp bê gốm sứ tinh xảo, rất khả ái, nàng lại luôn tươi vui, không buồn không lo, làm cho người ta không thể không bị nàng hấp dẫn, hơn nữa tính cách nàng thật chân ái, luôn thật lòng đối đãi với người khác, điều này làm cho mọi người khi tiếp xúc cùng nàng, đều cảm nhận được nàng thiện lương cùng khả ái.

Người như vậy nên có một hồi báo tốt, vì thế Phượng Lan Dạ muốn giúp nàng trị chấm đỏ trên mặt, chẳng qua Thủy nhi cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, chấm đỏ này là bẩm sinh đã có, có lẽ bởi vì chấm đỏ này nên mới khiến cho phụ mẫu của nàng bỏ nàng, cho nàng đã sớm tuyệt vọng rồi.

"Thủy nhi không tin tỷ tỷ sao?"

Khi gặp nàng, Lan Dạ đã cảm thấy mềm lòng, tất cả cô tịch kiếp trước không còn nữa, nàng đã có được sự yêu thương của phụ mẫu, tình tử muội cũng có, nàng cùng Diệp thật lòng yêu nhau, cuộc đời này đã đủ viên mãn rồi.

Phượng Lan Dạ nói xong, Đình Đường cùng Diệp Linh kẻ trước người sau mở miệng.

"Thủy nhi tiểu thư, thử một chút đi, chủ tử nhất định sẽ trị tốt cho người."

"Đúng vậy a, thử một chút đi, nhất định sẽ trị tốt."

Tất cả mọi người đều hi vọng Thủy nhi tiểu thư có thể trị hết chấm đỏ trên mặt, như vậy nàng ấy sống sẽ càng thêm vui vẻ yêu đời hơn.

Bản thân Thủy Ninh cũng không ôm hy vọng gì, nhưng nhìn thấy tỷ tỷ cùng mọi người khích lệ nàng như thế, nàng thật rất cảm động, hít hít cái mũi nhỏ khả ái, dùng sức gật đầu.

"Ân, được, đa tạ tỷ tỷ cùng mọi người."

"Người a, với tỷ tỷ mà nói cảm ơn gì chứ?"

Phượng Lan Dạ vươn tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nhất thời tất cả mọi người cùng nở nụ cười, Ngân Ca ở một bên bị lạnh nhạt, thấy mọi người cười rất đến thật vui không ai quan tâm đến nó, nó liền giận, thỉnh thoảng vỗ vỗ cánh, hi vọng khiến cho người khác chú ý đến, kết quả không ai để ý tới nó, nó tức giận, nhảy dựng lên cất tiếng gọi.

"Quá khi dễ người rồi, quá khi dễ người rồi."

Lần này cuối cùng cũng hấp dẫn được toàn bộ lực chú ý, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó, cuối cùng thì cười to lên, Thủy Ninh lao thẳng tới nó,

liền đem nó cho bắt đi ra ngoài.

"Tỷ tỷ, tên này thật là đáng yêu, làm sao mà thông minh như vậy chứ?"

Đối với lời khen này Ngân Ca là hoàn toàn hưởng thụ, buồn bực lúc trước thoáng cái liền tản mát đi mất, bộ ngực phập phồng, lắc lư cái đầu nhỏ, vẻ mặt thì kiêu ngạo, gia là cái gì a, là một con điều thông minh tuyệt đỉnh, thiên hạ vô song, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, giờ khắc này nó ngay cả mình cũng bội phục bản thân.

Đối với thần thái sục sôi của nó, Phượng Lan Dạ liếc mắt một cái là nhìn ra, tật xấu của người này cùng chủ tử của nó thật giống nhau, chính là không được khen quá, nên lập tức muốn tổn hại tự tôn của nó.

"Chỉ là cái rắm thú vị thôi."

Sắc mặt Ngân Ca lập tức rớt xuống, sao lại nói lời tổn hại người như thế, nó buồn bực thân thể chuyển động một cái, nhắm ngay mắt mọi người liền gục cái cổ xuống, bộ dạng thật thương tâm.

Thủy Ninh vừa thấy bộ dạng của nó như thế, thật đau lòng, lập tức ôm đi qua dụ dỗ nó: "Tỷ tỷ không nên khi dễ Ngân Ca a, người nhìn nó bị đau lòng rồi, nó rất linh tính a."

Ngân Ca vừa thấy có người che chở nó, lại càng phát ra thương tâm, nhắm trong ngực Thủy Ninh chui vào, ô ô một tiếng, giả bộ trẻ nhỏ giống đến mười phần.

Phượng Lan Dạ trợn mắt nhìn nó một cái, trong lòng thầm nghĩ, người thật gian trá a, sớm muộn gì cũng đem người làm thịt, nghĩ xong liền đứng lên phân phó Thủy Ninh: "Thủy nhi nghĩ sớm một chút, ngày mai chúng ta bắt đầu trị liệu."

"Dạ, tỷ tỷ cũng đi ngủ sớm một chút."

"Ân. " Phượng Lan Dạ gật đầu dẫn Đình Đường đi ra ngoài, đóng cửa phía sau lại, thanh âm líu ríu của Ngân Ca lập tức vang lên: "Mỹ nữ, bạn tâm giao a."

Phượng Lan Dạ nhìn trời, có đôi khi nàng cảm thấy Ngân Ca tình ý giống như người vậy, không biết là do ở cùng người trong thời gian quá dài, hay bởi vì linh tính nó vốn cao, trong lòng vừa suy nghĩ vừa một đường trở về phòng mình, không biết Diệp thế nào? Trong nội tâm nàng thật có chút lo lắng, chút ít thủ hạ của Sở vương không biết như thế nào? Mặc dù biết Diệp không thể nào chịu thiệt, nhưng tâm nhớ thương thì không ngăn cản được, cho nên sau khi trở về phòng rửa mặt, nàng vẫn không ngủ, ngồi ở dưới đèn đọc sách, chờ Diệp trở lại.

Ngoài cửa sổ ánh trăng rực rỡ, gió mát thổi qua tạo nên gợn sóng trên đám cỏ xanh, bóng đêm một mảnh trắng xoá.

Bên trong nhà, ánh đèn chập chờn, trầm hương lan toả nhẹ nhàng, bóng đêm từ từ đắm chìm đi xuống.

Giờ tý một khắc, Nam Cung Diệp rốt cục đã trở lại, một sợi tóc cũng không bị tổn hao, một thân bạch y tản ra như mây trên trời, ngay cả một chút nếp nhăn cũng không có, chớ nói gì là máu tanh, tim của Phượng Lan Dạ liền buông xuống, nhưng quyển sách trên tay cũng không buông ra, nàng đang suy tính một chút, đôi mắt gắt gao nhìn trang sách, tựa hồ muốn từ trên sách đâm thủng một lỗ.

Bàn tay to lớn của Nam Cung Diệp vươn ra liền ôm nàng vào lòng, nàng đưa tay lên đẩy ra tay của hắn, sắc mặt không chút thay đổi, hướng phòng trong đi vào, không thèm quan tâm đến nam nhân phía sau.

Nam Cung Diệp lập tức liền biết tiểu nha đầu này đang giận hắn, còn không phải là bức tức hắn lúc trước không mang theo nàng sao, trên mặt

lập tức hiện lên sủng nịch đi theo phía sau Phượng Lan Dạ, hấp tấp bước vào phòng trong.

Ngũ quan tuần mỹ nhiễm quang huy nhợt nhạt, rục rờ động lòng người, mặt mày hân nhu hòa, khiến cho cả người đẹp mắt như ánh bình minh buổi sáng, làm cho trong lồng ngực người ta cũng tràn đầy cảm động, hân giờ phút này, lộ ra bá đạo cùng ôn nhu, thanh âm từ tính thấp thuận vang lên.

"Lan Nhi tức giận?"

Phượng Lan Dạ không thềm lên tiếng, ngồi ở bên giường, hừ một tiếng, tỏ vẻ mình quả thật là sinh khí, dám đem nàng khóa ở trong phòng, thật đủ mất thể diện.

"Nương tử đừng tức giận, vi phu biết sai lầm rồi."

Một tên nam nhân nào đó đang dụ dỗ người, giọng nói tà mị, trên mặt chiếu ra ánh sáng lung linh mê người, lộ ra nét câu dẫn tươi đẹp, còn nháy mắt hai cái, Phượng Lan Dạ nhìn hân, có một chút cảm giác hít thở không thông, bất quá vẻ mặt kiên quyết nghĩa chánh ngôn từ, chống lại sự hấp dẫn của sắc đẹp.

"Nói đi, sai ở đâu?"

Thật ra thì trong lòng nàng đã mềm ra, chẳng qua là cứng rắn ngoài miệng, hơn nữa mắt nhìn thẳng, trên thực tế là chịu không được a, chịu không được a, nam nhân này tuyệt đối là cố ý, nàng kiên quyết không mắc mưu, đừng nghĩ dùng kế vượt qua kiểm tra.

Nam Cung Diệp chậm chậm mở ra áo bào, ngồi xuống bên người Phượng Lan Dạ, tư thế càng phát ra liêu nhân, mắt phượng hẹp dài đọng lại sâu kín nhu tình, ngưng mắt nhìn Phượng Lan Dạ, quang hoa liễm diễm.

"Sai ở không nên không nghe lời của nương tử."

"Sau này làm sao làm đây?"

Phượng Lan Dạ một hơi thiếu chút nữa bị nghẹn a, khuôn mặt nhỏ bé đỏ thắm, giống như đóa hoa nở rộ, bởi vì động tâm, khiến cho mắt to thường ngày trong suốt, nhuộm một tầng sương mờ, một mảnh dày đặc.

Tim của Nam Cung Diệp run lên, nhưng biết tiểu nha đầu này đang nghẹn, xem ai chống đỡ quá ai? Ánh mắt càng phát ra mị lực câu hồn động lòng người.

"Sau này lời của nương tử tuyệt đối là chính xác, coi như sai cũng là đúng, kiên quyết thi hành."

Nam Cung Diệp nói ra một chữ cuối cùng, Phượng Lan Dạ rốt cục không nhịn được bật cười, nụ cười làm khuôn mặt bừng sáng hẳn lên. Ánh sáng ngọc ngà xinh đẹp, thật quá quyến rũ rồi, thân thể Nam Cung Diệp nghiêng một cái liền áp đảo thân thể nhỏ nhắn của nàng, hung hăng hôn xuống, dùng sức trần trọc mút thỏa thích, hiện tại hẳn càng ngày càng thích nàng, trong lòng tự hứa từ nay về sau tuyệt đối không chia lìa, nếu có chuyện như lần trước phát sinh nữa, hẳn tình nguyện cùng nàng đồng sanh cộng tử.

"Lan nhi, " âm thanh nhẹ nhàng trầm thấp lâm lâm, thỏa mãn thờ dài.

Trong phòng ngủ lay động đầy nhu tình mật ý, đêm thật mê li, Phượng Lan Dạ bị hôn đến đầu óc choáng váng, đột nhiên vang lên câu nói sau cùng của Nam Cung Diệp, lập tức có chút kịp phản ứng, ôm cổ Nam Cung Diệp, giận dỗi mở miệng.

"Không đúng, làm sao lại coi như sai cũng là đúng, ta lúc nào ——"

Bất quá một câu nói chưa kịp nói ra miệng liền bị ngậm vào, nơi nào còn chỗ để cho nàng suy tư, Nam Cung Diệp chẳng những miệng động mà tay

cũng động, trong phòng lập tức bốc lên ngọn lửa, cháy lan ra như đồng cỏ khô gặp lửa, quần áo hai người đã sớm bị rút sạch.

Một đêm qua đi.

Trong phủ đệ của Tứ hoàng tử Sở vương.

Sở vương Nam Cung Liệt mới vừa nhận được tin tức, một phần binh lực hãn nuôi dưỡng bên trong An Giáng thành, tối ngày hôm qua tất cả đều bị người ta giết, mấy trăm người đang nằm trong tay, nói mất một cái liên mất, tâm chẳng những như bị mèo cào xé, hơn nữa còn mau chóng điên rồi, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ có người nhắm vào hãn mà đến, còn biết trong tay của hãn có người, đây cũng là một cảnh cáo, những người còn lại không thể điều động nữa rồi, nhược nếu cử động chỉ sợ sẽ gặp đại địch.

Bên trong thư phòng rất nhiều đồ bị đập đổ.

Hai thủ hạ Kê Kiện cùng Kê Khang sắc mặt vẫn khó coi giống như trước, không nhúc nhích cũng không dám nói gì, chủ tử đang tức điên rồi, người đã bị giết, bọn họ có thể nói cái gì, nói gì cũng không thể bổ được những người bị chết.

Con người của Nam Cung Liệt đồ ngẫu, quanh thân bao phủ bảo tấp cường nộ, bàn tay to nắm chắc thành quyền, hãn đứng ở bàn đọc sách, trong đầu thật nhanh nghĩ tới là ai động thủ, bỗng nhiên liền nhớ đến người của Tề vương phủ, chẳng lẽ là do Nam Cung Diệp động tay động chân, không sai, nhất định là hãn, lần trước bọn họ không phải lấy chuyện này uy hiếp mẫu phi sao? Mình vừa động đến Tô phủ, liền có người giết người của hãn, xem ra bọn họ biết là do hãn làm.

Sắc mặt Nam Cung Liệt đen nhanh một mảnh, dùng sức đập một cái lên mặt bàn, cái bàn liền nứt ra, có thể thấy được hãn rất tức giận.

"Ghê tởm cho người Nam Cung Diệp, không nghĩ tới trong tay người thế nhưng cất dấu nhiều người như vậy, khó trách cho tới nay chúng ta giết không được người, nguyên lai bởi vì trong tay người có người."

Nghĩ tới đây quay đầu nhìn hai tâm phúc phía sau.

"Kê Kiện, lập tức đi thăm dò thế lực ngầm của Tề vương phủ cho ta, xem bọn chúng ẩn núp ở địa phương nào."

Kê Kiện ngẩn ra, không nghĩ tới người đêm qua động tới bọn họ chính là Tề vương.

"Dạ." Kê Kiện lui xuống, thật ra Sở vương phủ bọn họ không nên động vào người của Tề vương phủ, Tề vương phủ từ trước đến nay độc lai độc vãng, nước giếng không phạm nước sông, cho nên Gia cần gì cùng bọn họ gây sự, trước mắt nên lấy đại cuộc làm trọng, nên nghĩ cách đối phó với Thụy Vương như thế nào, hiện tại đại vị thái tử hắc là người được chọn, còn có một Tấn vương đang đợi ở hoàng gia biệt viện nữa, hiện tại phương hướng của chủ tử rối loạn như thế là không được, tuy nói Tề vương phi làm cho hắc khó chịu, nhưng để đại cuộc được thành công, tự nhiên phải nhịn được những chuyện mà thường nhân không thể nhẫn nhịn.

Đáng tiếc hắc không dám cùng chủ tử nói những thứ này.

Bên trong thư phòng, Kê Khang nhìn chủ tử, sau đó cẩn thận mở miệng: "Vương gia, ta có phải nên làm rõ ràng nên đối phó với người nào hay không? Làm như vậy chỉ càng thêm rối loạn."

Nam Cung Liệt vừa nghe, giận dữ, giơ tay lên, liền muốn đánh, mắt thấy một cái tát sắp vỗ đến trên người Kê Khang, thì bỗng dừng lại ở giữa không trong, bởi vì hắc biết Kê Khang nói không sai, hắc thật sự bởi vì tức giận mà rối loạn mọi chuyện, nếu Tề vương phủ có người, hắc cũng không nghĩ động họ, bởi vì Tề vương không muốn làm thái tử, càng không muốn làm hoàng đế, mình nhằm vào hắc, chỉ bất quá lại có thêm một địch nhân, nghĩ

tới đây, trong bụng ảo não, liền thu tay lại đi đến bàn đọc sách phía sau ngòai xuống.

Chuyện này nói đến nên trách hăn, bởi vì căm hận Tô Thanh Nhã đã hạ nhục hăn, nên hăn liền phái mấy người muốn lợi dụng đêm tối nghĩ động vào Tô phủ, thật ra thì hăn hạ lệnh không giết Tô Diễm, chỉ muốn đả thương bọn họ, cho Tô Thanh Nhã một cảnh cáo, ai biết nữ nhân kia lại thông minh dị thường, ngầm phái người bảo vệ Tô phủ, không chỉ như thế, còn tra ra là do bọn hăn động tay chân, cho nên đêm qua bọn họ mới bị mất mấy trăm thủ hạ thân tín.

Trãi qua một phen phân tích, Nam Cung Liệt biết trước mắt thật đúng là không thích hợp động vào người của Tề vương phủ, chẳng những không thể động, mà còn phải có quan hệ thân thiết mượn hơi của bọn họ, mặc dù khả năng này rất ít xảy ra, nhưng ít nhất vẫn duy trì được quan hệ tốt, để cho bọn họ tạm thời bất động, đợi đến lúc hăn đối phó xong Thụy vương cùng Tấn vương, kế đó sẽ đối phó bọn họ.

Nam Cung Liệt suy tính một chút, mặc dù sắc mặt còn rất khó coi, bất quá đã khá hơn, liền phân phó Kê Khang.

"Đi đi kêu Vương phi đến."

"Dạ, Vương gia."

Kê Khang biết Vương gia đã nghe lọt tai lời của hăn, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bất quá hăn không rõ Vương gia gọi Vương Phi tới đây làm gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ lui ra ngoài, phân phó thị vệ phía ngoài đi gọi Vương phi tới đây, còn bản thân mình thì đi trở vào.

Sở vương phi Tô Ngênh Hạ nghe được thị vệ bẩm báo, mặt mày đã sớm hớn hở dẫn hai nha đầu đi tới, ngàn năm khó được một lần Vương gia cho

người truyền nàng tới đây, không biết ngày hôm nay như thế nào lại nghĩ đến nàng, bất kể như thế nào, nhớ tới nàng luôn là chuyện tốt.

Một nhóm mấy người rất nhanh đến ngoài cửa thư phòng, trừ Vương phi những người khác đều ở lại ngoài cửa.

Tô Nghênh Hạ vừa đi vào thư phòng, liền thấy một đồng hồ độn đầy trên mặt đất, sợ hết hồn, tay chân liền có chút lạnh, không dám nói nhiều, ngẩng đầu cẩn thận nhìn vào Vương gia, chỉ thấy ngũ quan của hắn cương nghị, lãnh chìm tiêu sất, con ngươi lại càng lạnh lẽo, cứ như vậy nhìn nàng, hù dọa tim Tô Nghênh Hạ giật nảy lên, chẳng lẽ nàng đã làm sai chuyện gì, nàng dùng sức nghĩ nghĩ, cũng không nghĩ ra chuyện gì, dưới chân đã sớm mềm nhũn quỳ xuống.

"Vương gia, thiếp thân đã làm sai chuyện gì sao?"

Bên trong thư phòng, chẳng những là Nam Cung Liệt, ngay cả Kê Khang cũng nhìn không được mà nhíu mày, lá gan nữ nhân này làm sao mà nhỏ như vậy a, vương gia tức giận, nàng lại là vương Phi, thân phận địa vị gần với vương gia, sợ cái gì, thật giống như Vương gia là đại ma đầu giết người không chớp mắt vậy.

Nam Cung Liệt một khắc trước mới vừa trưng ra vẻ mặt hoà hoãn, hiện tại một lần nữa nổi giận, thấy nữ nhân này, hắn liền nhớ đến những nữ nhân Nam Cung Diệp đã cưới, hắn làm sao lại không cưới được một người giống những nữ nhân đó một chút, nếu như hắn có được một nữ nhân như Phượng Lan Dạ hoặc Tô Thanh Nhã, có lẽ mình đã sớm đại công cáo thành rồi, càng nghĩ càng hận, nên vung tay lên để cho Kê Khang lui ra ngoài.

Kê Khang lĩnh mệnh lui ra ngoài, bên trong thư phòng, con ngươi của Nam Cung Liệt lãnh khốc vô tình nhìn chằm chằm vào Tô Nghênh Hạ trên mặt đất.

Tô Nghênh Hạ càng phát ra sợ sệt, thân thể không nhịn được mà run run, nàng sợ dĩ sợ là bởi vì thủ đoạn trừng phạt của vương gia đối với người khác thật sự rất lạnh lùng, những nữ nhân phạm sai lầm, không phải bị quất thì cũng bị đuổi ra khỏi vương phủ, nàng sợ dĩ vẫn bình yên vô sự là bởi vì sau lưng nàng có thể lực, đại bá của nàng chính là nhất phẩm thừa tướng đương triều, nhưng dù sao cũng không phải là phụ mẫu của nàng, vì vậy bên ngoài Sở vương mặc dù cho nàng danh phận, nhưng bên trong nàng vẫn không có thực quyền gì, cho nên Tô Nghênh Hạ vẫn rất sợ hãi, hiện tại trong con người của hắn tràn đầy thị huyết, lãnh lệ, làm sao mà không sợ a.

"Vương gia, thiếp thân nếu làm sai gì, nhất định sẽ sửa đổi, xin Vương gia cho thiếp biết."

"Đứng lên đi, phế vật."

Nam Cung Liệt gầm lên, trước mắt hắn còn có việc hỏi nàng, cho nên lười đi thu thập nàng.

Tô Nghênh Hạ vừa nghe lời nói của Nam Cung Liệt liền đứng lên, lau một chút mồ hôi trên đầu, tỏ vẻ thật vâng lời nhìn mặt đất dưới chân, rồi ngồi xuống mà không dám lộn xộn, Nam Cung Liệt thật không muốn nhìn nàng, càng nhìn chỉ càng tức giận thêm, cuối cùng trầm giọng hỏi thăm.

"Người không phải nói hai ngày nay muốn làm yến hội gặp mặt sao? Là ngày giờ nào?"

Nguyên lai là hỏi nàng chuyện này, Tô Nghênh Hạ thở ra một hơi, nhướn lông mày một cái sau đó nhìn thấy bộ dạng Nam Cung Liệt không có kiên nhẫn, nên vội vàng mở miệng.

"Là ngày mai."

"Có mời người của Tề vương phủ không?"

Nam Cung Liệt không hề nhìn Tô Nghênh Hạ thêm chút nào nữa, cúi đầu loay hoay với những món đồ trên bàn, Tô Nghênh Hạ lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, mau mau trả lời.

"Có mời, Vương gia."

"Làm tốt một chút."

Nam Cung Liệt dặn dò xong, phất phất tay để cho nàng lui ra ngoài, Tô Nghênh Hạ nhanh như chớp lui ra ngoài, lúc vừa đi tới cửa ngoài liền sửa sang lại váy áo, nghĩ đến một chuyện, nàng là Sở vương phi, bối rối như vậy làm gì? Ngày sau như thế nào làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, nghĩ tới đây, môi cũng sắp bị răng cắn nát, sau này nhất định phải chú ý dáng vẻ, cho dù sợ Vương gia cũng chỉ nên để ở trong lòng, mà không phải trên mặt, nghĩ tới từ từ đi ra ngoài, dẫn tiểu nha đầu trở về chuẩn bị.

Nếu Vương gia đã phân phó, tất nhiên là muốn làm long trọng một chút, hơn nữa vẫn không thể quên mời người của Tề vương phủ.

Một ngày kia, Sở vương phủ mời tiệc chiêu đãi khách.

Người đến đông như trẩy hội, Tề vương phủ dĩ nhiên cũng nhận được thiệp mời, bởi vì Sở vương phi mở tiệc chiêu đãi nên phu nhân các nhà đều tề tụ, Phượng Lan Dạ liền dẫn theo Thủy Ninh cùng Đình Đường đi dự tiệc, Nam Cung Diệp thì ở lại trong vương phủ.

Bất quá đợi đến khi xe ngựa của Phượng Lan Dạ vừa đi, thủ hạ đặc lực Kê Kiện của Sở vương cũng đưa bài thiệp đến, nói Vương gia nhà mình cho mời Tề vương.

Trong lòng Nam Cung Diệp biết rõ vì sao Tứ hoàng huynh mời hẳn, nên không có từ chối, lập tức lĩnh người đi Sở vương phủ, vừa lúc Lan nhi cũng ở bên trong Sở vương phủ.

Trong hậu hoa viên của Sở vương phủ, các thước lụa mỏng ở trong gió nhẹ tung bay, những đóa hoa xá tử thiên hồng nở rộ rực rỡ chói mắt, thật giống như những cánh bướm rộn ràng nháy múa, có một đài cao vừa được dựng tạm, dùng để diễn những vở kịch hấp cho người xem, trên đài ba người một nhóm, năm người một cụm, đang trò chuyện náo nhiệt.

Các vị phu nhân của những vị đại thần trong triều cũng được mời, trong lúc nhất thời áo bay phấp phới hương thơm tràn ngập, đầy đủ sắc màu, rất là huyền ảo.

Thời điểm Phượng Lan Dạ đến, có rất nhiều người cũng đã đến rồi, vừa nhìn thấy sự xuất hiện của nàng, không ít phu nhân cùng nhau tới đón.

Nhìn lại một chút, có An Sơn Hầu phu nhân, Hộ quốc Hầu phu nhân, còn có Thừa tướng phu nhân cùng nhiều người khác, trong đó phần lớn đều là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, họ bao quanh vây đến bên người Phượng Lan Dạ, lời nói nhỏ nhẹ không ngừng vang lên, cùng lúc với sự xa cách lúc trước hoàn toàn không giống nhau.

"Tề vương phi đã tới, tất cả mọi người đang đợi người."

"Đúng vậy a, đúng vậy a, người đến cũng đã đông đủ rồi, ngày hôm nay hiếm khi Sở vương phi mời được đoàn kịch hát ở trong phủ một ngày, mọi người chúng ta cùng nhau tụ tập, đông người thì càng thêm náo nhiệt."

Một người một câu, nói xong thì rất ồn ào, Tô Nghênh Hạ vốn đang chào hỏi Văn Tường công chúa, nghe được động tĩnh, cũng dẫn người đi tới, phía sau nàng còn một nhóm người đi theo.

"Thất đệ muội, người đã tới, Tứ hoàng tẩu đang định ra lệnh cho người đi đón người a."

Tô Nghênh Hạ tiến lên một bước kéo tay Phượng Lan Dạ, thân mật vô cùng, Văn Tường cũng chạy vội đi qua, kéo tay Thủy Ninh, hai người đi

qua một bên thì thầm nói chuyện, cũng rất hợp ý.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhú mày, nàng lúc nào cùng Tô Nghênh Hạ lại có quan hệ tốt như thế rồi, nàng ta thật có tài giả trang a, tại sao? Trong lòng khẽ suy nghĩ một chút liền hiểu rõ.

Xem ra nàng ta muốn cho người khác thấy a, như vậy ngày mai các đại quan trong triều sẽ biết, Sở vương phủ cùng Tề vương phủ không có đối đầu với nhau, đừng xem thường những vị phu nhân này, bình thường họ hoàn toàn không có chuyện làm, chỉ tham gia yến tiệc này, yến tiệc kia, thật ra là muốn thăm dò đủ loại tin tức, trở về trợ giúp lão gia nhà mình.

Hai ngày trước, tin đồn Tề vương phi đánh nhi tử của Hộ bộ thượng thư của Lý đại nhân, ngay cả ở trước mặt Sở vương cũng không nể tình, vẫn đánh không tha.

Cứ như vậy, họ vốn tưởng rằng hai nhà nhất định sẽ giận nhau, không nghĩ tới hiện tại nhìn thấy, cũng không có chuyện gì cả, sắc mặt của Sở vương phi cũng thật tươi cười để chào đón, hơn nữa còn rất nhiệt tình a, thậm chí có người còn lén nhỏ giọng nghị luận, nhìn xem Sở vương phủ thật là khoan hồng độ lượng.

Phượng Lan Dạ hí mắt, nhìn tất cả bốn phía, nghe bên tai lời nói nhỏ nhỏ líu lo, trong lòng hiểu rõ, đại khái đây chính là mục đích hôm nay của Sở vương phủ, đầu tiên là muốn lung lạc lòng người, thứ hai để cho người khác thấy tận mắt Sở vương phủ cùng Tề vương phủ cũng không có bị rạn nứt quan hệ.

Tô Nghênh Hạ mà thông minh như vậy lúc nào rồi, chỉ sợ đều do Nam Cung Liệt mệnh lệnh nàng ra mặt.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc cùng Tô Nghênh Hạ câu được câu không nói chuyện, bên người thỉnh thoảng còn có người phụ họa, những nữ

nhân này tụ cùng một chỗ, đơn giản chỉ là nói y phục, nói nam nhân, nói hài tử, oán trách phu quân các nhà thiên vị, có mới nới cũ vân vân.

Không biết là người nào mà nói ra một câu trước: "Tề vương thật rất yêu Tề vương phi, Tề vương phi có bí quyết gì không, xin chỉ giáo cho chúng ta được không?"

Phượng Lan Dạ ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là phu nhân của Công bộ thị lang, mặc dù đã năm mươi tuổi nhưng nhan sắc lại bảo dưỡng vô cùng tốt, phong vận dư âm.

Lời nói của phu nhân Công bộ Thị Lang vừa xong, bên cạnh lập tức có người phụ họa: "Đúng vậy a, Tề vương phi xin chỉ giáo cho, như thế nào mới có thể nhận được sự cưng chiều của phu quân đây?"

Trong lúc nhất thời giọng nói bên này hấp dẫn rất nhiều người tới đây nghe, rất nhiều người vây quanh nàng, những nữ nhân này đối với Phượng Lan Dạ vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, Tề vương là nhân trung long phượng, vẻ ngoài tuyệt sắc, còn rất được thánh ý cưng chiều, một nam nhân như thế lại tuyên bố chỉ độc sủng một mình Tề vương phi, bên trong phủ một nữ nhân khác cũng không có, đến tột cùng là người nam nhân kia quá mức si tình, hay là Tề vương phi có chút bí quyết không muốn người khác biết, nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều hướng đến ý thứ hai mà nghĩ, nhất định là Tề vương phi có chút bản lĩnh, cho nên tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn hướng Phượng Lan Dạ.

Cuối cùng ngay cả Văn Tường cùng Thủy Ninh cũng bị kinh động, hai người cũng chen vào, đứng cạnh bên người Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ cũng không đùn đẩy, tay áo phất phơ trong gió, tùy ý vuốt nhẹ tóc mai của mình, nàng vươn tay nhắc chân đều phong nhã động lòng người, lộ ra nét yếu điệu quyến rũ cùng kiều diễm, nữ nhân vây quanh nhìn đến tim đập cũng ngừng một nhịp, trên người Tề vương phi thật giống

như có một ma lực, chỉ một động tác đơn giản cũng có thể làm được phong tình vạn chủng, khó trách làm cho Tề vương mê muội.

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới ý nghĩ ngổn ngang của những người này, lông mi nhẹ run động nở nụ cười.

"Thật ra thì rất đơn giản, nữ nhân xinh đẹp cũng rất ngắn ngủi, dù có là mỹ nữ cũng sẽ già yếu, mà nữ nhân trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp cũng không ngừng xuất hiện, cho nên phải nhớ, hấp dẫn tầm mắt nam nhân, chỉ có một chữ."

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng, vân đạm phong khinh, thanh âm dịu êm như nước vang lên, bốn phía lập tức yên tĩnh xuống, mọi người nghĩ không ra là chữ gì, có thể hấp dẫn ánh mắt nam nhân như thế, lúc này trên đài cao ở phía sau, thỉnh thoảng vang lên một đôi lời hát của đào hát, ngoài ra thì không còn tiếng vang nào nữa, tất cả đều đem mắt chôn trên người Phượng Lan Dạ, bất kể là lớn nhỏ, đều rất hiếu kỳ.

Phượng Lan Dạ quả thật cũng không làm khó những người này, nụ cười từ khóe môi lộ ra, cả khuôn mặt như bay bổng lên, ánh mắt trong trẻo động lòng người, hai má nhuộm sắc hồng tươi, thật giống hai đóa hoa đào diễm lệ đang nở rộ, vẽ ra nụ cười hạnh phúc tuôn ra ở trước mặt mọi người.

"Yêu."

Thanh âm như chém đinh chặt sắt rơi xuống đất.

Bốn phía một chút thanh âm cũng không có, không biết là người nào vô thức lập lại một câu: "Yêu?"

Sau đó tất cả mọi người đều biến sắc, các nàng ai dám yêu cầu xa vời như thế a, từ lúc chào đời đến khi lập gia thất đều nhất định dựa theo quy cũ do phụ mẫu định ra, cả đời cứ tái diễn như vậy, ai dám dạy nghĩ đến cái gì yêu a, bất quá trong lòng cuối cùng cũng hiểu vì sao nam nhân kia không

thể độc sủng đối với mình rồi, đó là bởi vì bọn họ không thương mình, cho nên bất luận là dùng tâm tư gì, kết quả cũng chỉ là công dã tràng, nhất định sẽ bị những nữ nhân dung mạo xinh đẹp khác thay thế.

Sau khi nghị luận rồi rít, có người liền phân tán đi ra, Phượng Lan Dạ bị Văn Tường cùng Thủy Ninh hai người kề sát bên cạnh.

Văn Tường kích động gật đầu: "Thất hoàng tấu, người nói thật quá đúng."

"Đúng vậy a, ta cũng vậy, cho là tỷ tỷ nói rất đúng."

Thủy Ninh đồng ý gật đầu, chỉ có yêu, hai người mới có thể chân chính nắm tay đi đến bạc đầu, bằng không chỉ nhận lấy đau khổ.

"Đúng vậy a, cho dù là mỹ nhân cũng sẽ già yếu theo thời gian, cho nên chúng ta chỉ có thật lòng yêu nhau, mới có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ."

Phượng Lan Dạ cảm thán mà nói, mâu quang quét về phía hai nha đầu bên cạnh, Văn Tường cùng Thủy Ninh, nàng cũng thật hy vọng các nàng sẽ tìm được một nửa khác thật lòng yêu nhau.

Ba người thì thầm nói chuyện.

Cách đó không xa, Tô Nghênh Hạ bị nha đầu thiệp thân kéo đi đến một bên, hai người nói thầm mấy câu, sau đó Tô Nghênh Hạ gật đầu một cái, rồi ngẩng đầu lên tìm một vòng, cuối cùng thấy Phượng Lan Dạ đang cùng công chúa nói chuyện với nhau, nên vội vàng nhắc tới làn váy dẫn người đi tới.

"Thất đệ muội, Tứ hoàng tấu có việc muốn nói cùng người."

Phượng Lan Dạ nhướng lông mày nhìn nàng, sau đó quay đầu nhìn Văn Tường cùng Thủy Ninh nói một tiếng, liền dẫn Đình Đường theo phía sau

Tô Nghênh Hạ đi ra ngoài, rời xa hậu hoa viên một chút, đi tới một chỗ yên lặng khác, vừa đi vừa tán gẫu.

"Tứ hoàng tẩu có chuyện gì muốn nói?"

"Thất đệ muội, trước nếu chúng ta có làm việc gì không đúng, tẩu tẩu thật lòng bồi lễ với người."

Tô Nghênh Hạ ôn nhu mở miệng, Phượng Lan Dạ hí mắt ngắm nhìn nàng, nữ nhân này có ý gì? Nàng ta biết được bao nhiêu, những lời này là Nam Cung Liệt dạy nàng ta sao? Tuy nghĩ thế nhưng nàng vẫn bất động thanh sắc cười mở miệng.

"Tứ hoàng tẩu nghĩ gì thế, ta có chỗ nào không đúng sao?"

Tô Nghênh Hạ tựa hồ như đang thở phào nhẹ nhõm, giống như nhớ tới cái gì đó liền lôi kéo tay Phượng Lan Dạ: "Thất đệ muội, người ở đây chờ một chút, ta có vật lễ vật muốn tặng cho người, tìm chỗ nào ngồi xuống đi, lập tức sẽ đưa tới."

Nói xong cũng không đợi Phượng Lan Dạ lên tiếng liền xoay người đi, ngay cả tiểu nha đầu cũng lui xuống, Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn bóng lưng của các nàng, nếu như nàng đoán không sai, nhất định là có người muốn gặp nàng, người này là ai? Sở vương Nam Cung Liệt sao?

Đinh Đường vừa nhìn tình cảnh này, sắc mặt không khỏi lạnh xuống: "Chủ tử, chúng ta đi, đây gọi là chuyện gì a."

Nàng cũng biết có điều gì đó không đúng, nếu thật muốn tặng lễ, một lát nữa có thể đưa cho chủ tử, sao phải đem người điều đi.

"Ân."

Hai người mới vừa đi mấy bước, thì phía sau liền có tiếng bước chân trầm ồm vang lên, khoe môi Phượng Lan Dạ nhếch lên nụ cười lạnh, rồi chậm rãi xoay người lại nhìn, không phải là Nam Cung Liệt thì là người phương nào, một thân cẩm bào đỏ rực, khiến cho ngũ quan của hắn như lửa đang cháy, mang theo một khí phách thâm trầm, mày kiếm mắt sáng, giờ phút này nó khoắc lên vẻ nhợt nhạt lạnh lẽo, như có sương mù bao phủ, làm cho lòng người sinh ra một loại cảm giác không thoải mái, quá mức lên mặt nuốt người.

"Tham kiến Tứ hoàng huynh, Thanh Nhã cáo lui."

Phượng Lan Dạ không cho là mình có lời gì để nói cùng nam nhân này, huống chi hôm nay trong Sở vương phủ, có rất nhiều phu nhân đều ở đây, nếu gặp phải những người không tốt hồ ngôn loạn ngữ, sẽ làm ảnh hưởng đến người của Tề vương phủ, nàng hoàn toàn không thích như vậy.

Phượng Lan Dạ nói xong liền xoay người đi, cũng không nhìn đến khuôn mặt nam nhân phía sau.

Con người của Nam Cung Liệt đen nhánh như bầu trời nửa đêm không thể nén được sự ghen tỵ với Nam Cung Diệp. Nữ nhân này, bất luận là dáng ngoài, hay là khí độ, hay là lòng dạ, cũng là nhất đẳng, nhìn xong một lần, hắn liền ảo não một lần, thử nghĩ xem nữ nhân trong vương phủ của mình, một người cũng không có loại khí chất như vậy, tương lai làm sao trở thành mẫu nghi thiên hạ, người có khí độ mẫu nghi thiên hạ, nên có khí độ bất phàm cùng xinh đẹp bậc này, còn có sự thông minh như trên người Tô Thanh Nhã.

Mắt thấy nữ nhân kia muốn đi, Nam Cung Liệt trầm giọng mở miệng: "Chờ một chút, Thất đệ muội."

Lời vừa nói xong người đã bước nhanh tiêu sái tới trước mấy bước, đuổi theo thân ảnh của Phượng Lan Dạ, đi ở bên người của nàng, nhìn nàng

không có ý muốn ngừng lại, liền phụng bồi Phượng Lan Dạ theo con đường nhỏ hướng phía vườn hoa bên kia đi tới.

"Tứ hoàng huynh có lời gì muốn nói?"

Thanh âm Phượng Lan Dạ lạnh băng, dừng bước nhìn Nam Cung Liệt.

Thanh âm Nam Cung Liệt trầm đục vang lên: "Thất đệ muội, chuyện đêm hôm đó ta thật có lỗi, hi vọng từ nay về sau Tề vương phủ cùng Sở vương phủ sẽ hoà bình chung sống."

Phượng Lan Dạ nheo mắt lại nhìn hắn, ánh mặt trời chiếu vào mắt của nàng, oánh oánh ba động, thật giống như lưu ly chói mắt mà động lòng người, Nam Cung Liệt nhìn trong đáy mắt nàng, tim lộp bộp nhảy lên một tiếng sau đó ngay lập tức chìm xuống một chút, tim hắn chưa bao giờ đập quá lên như thế, thế nhưng hiện tại lại run lên.

Phượng Lan Dạ lãnh khốc mở miệng: "Tứ hoàng huynh tốt nhất hãy thu hồi ý niệm không nên có trong đầu, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Nói xong vung tay dẫn Đinh Đường rời đi, bóng lưng ngạo nghễ rơi làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt, Nam Cung Liệt kinh ngạc đứng tại chỗ, thủ hạ Kê Kiện ở phía sau, kỳ quái cau mày, Gia làm sao vậy? Tuy nghĩ thế nhưng không dám nói thêm cái gì nữa.

Sở vương phủ, cách hậu hoa viên không xa, có một bát bảo đình tinh xảo, ba mặt bình phong, lúc này bên trong đình có người đang ngồi, ở trên bàn đã để các loại điểm tâm, nước trà thượng đẳng, làm cho mái đình đầy hương trà thơm mát.

Thụy vương, An vương cùng Tề vương tất cả đều tụ hợp ở chỗ này, bọn họ cùng nhận được thiệp mời của Tứ hoàng huynh, chẳng qua đến bây giờ còn không có thấy bóng dáng của Tứ hoàng huynh, không biết hắn đang

làm cái gì, hôm nay Sở vương phi tổ chức yến tiệc, mời các vị phu nhân tụ hội, không biết Tứ hoàng huynh vì sao cũng mời bọn họ.

"Tứ hoàng huynh có ý gì a? Mời chúng ta tới đây, bản thân mình thì lại không thấy đâu."

An vương Nam Cung Quân gần đây hỏa khí tương đối lớn, nói chuyện rất gay gắt, lông mày nhăn lại lạnh chầm mở miệng.

Tề vương Nam Cung Diệp thì lười nhác nâng trà áng, cẩn thận uống trà, trên ngũ quan tuần mỹ ôn nhuận, cao nhã như ngọc làm người ta nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì, nhưng cũng không dám tùy ý nhích tới gần hắn.

Thụy vương Nam Cung Duệ vẫn duy trì thói quen trầm ổn, vừa thưởng thức trà vừa hỏi thăm Nam Cung Quân.

"Người gần đây xảy ra chuyện gì? Hỏa khí thật đặc biệt lớn."

Nam Cung Duệ hoài nghi nhìn Nam Cung Quân, phát hiện mấy ngày qua hắn không giống với trước đây, cả người nóng nảy rất nhiều, động một chút là phát hỏa, không biết xảy ra chuyện gì, hỏi hắn thì hắn không chịu nói, thật ra thì ở trong lòng Nam Cung Diệp tự biết rõ, nếu đổi lại là Lan nhi bỏ đi mình đã sớm đuổi theo rồi, Lục hoàng huynh a, rõ ràng là để ý muốn chết, còn cố gượng chống, cho nên nói đáy lòng của Nam Cung Diệp đối với hắn vẫn có một chút khinh thường, bất quá trên mặt không có hiện ra mà thôi.

Bên trong đình ba người đang nói chuyện, thì một thân ảnh cao ráo từ bên ngoài đi vào.

Vừa tiến đến liền vung lên tiếng cười sáng lãng: "Chậm trễ các vị hoàng đệ rồi, Tứ hoàng huynh tới bồi lễ."

Người tới chính là Sở vương Nam Cung Liệt, vừa nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, đám người Nam Cung Duệ cùng nhau nhìn sang, ôm quyền: "Tứ hoàng huynh đã tới."

Nam Cung Quân trực tiếp không cho hắn thể diện, mở miệng: "Người chiêu đãi khách nhân kiểu gì a, mời người tới, nhưng bản thân mình cũng không xuất hiện, làm cái trò gì, thật cho là chúng ta không có chuyện gì làm sao?"

Không nghĩ tới An vương luôn luôn ôn nhuận hữu lễ, thế nhưng nổi cơn giận dữ, Sở vương Nam Cung Liệt thật có chút ít không thích ứng, cũng gây ngấn cả người, nhưng ngay sau đó lập tức bình tĩnh.

"Tứ hoàng huynh có việc trì hoãn, lấy trà thay rượu mời các vị hoàng đệ tha lỗi."

Nam Cung Liệt kéo Nam Cung Quân ngồi xuống, huynh đệ bốn người liền ở bên trong bát bảo đình, thường thức trà nói chuyện phiếm.

Vốn ba người nghĩ hắn có chuyện muốn nói, ai biết cuối cùng lại đơn giản chỉ nói chuyện phiếm, uống trà, trong hậu hoa viên thỉnh thoảng truyền đến một câu lời kịch, chỉ cảm thấy trong người buồn bực.

Chẳng những bọn họ, người ngồi trong hoa viên xem hí kịch cũng chán ghét.

Trên đài thì ca diễn, người ở dưới đài thì tụm ba tụm năm, có người xem hí kịch, có người nhỏ giọng nói chuyện, thái độ của họ hoàn toàn không giống nhau.

Hôm nay kịch mà Phượng Lan Dạ xem là 《 song đăng kí, nhưng mấy vị Cáo Mệnh phu nhân thì tụm lại một chỗ để làm mai làm mối với nhau, khi phía trên bắt đầu hát lên, thì đã đến giờ ăn trưa rồi, vừa xem hí kịch, vừa dùng bữa, rượu ngon cùng thức ăn thượng đẳng được trình lên .

Phượng Lan Dạ, Văn Tường, còn có Thủy Ninh, cùng ngồi vây quanh chung một chỗ, vừa ăn vừa nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

"Thật không thích những thứ này."

Thủy Ninh phì cười mở miệng, nàng không thích nghe hí kịch, lại càng không thích những danh môn phu nhân, mọi người đưa mắt đánh giá nàng, trong mắt phần lớn là khinh bỉ, nàng nhìn thấy đã chán, nàng lớn lên xấu thì có quan hệ gì đến các nàng a.

Một bên Văn Tường gật đầu đồng ý: "Nếu đã như thế, chúng ta quay về Tề vương phủ đi, như thế nào?"

Phượng Lan Dạ không lên tiếng, chỉ để ý ăn cái gì, không thêm quan tâm đến lời nói của các nàng, Văn Tường và Thủy Ninh cùng có chung ý nghĩ, một người một bên kéo kéo nàng: "Có được hay không, có được hay không?"

"Tốt lắm, tốt lắm, như thế thì người chịu trách nhiệm đi nói đi."

Phượng Lan Dạ chỉ vào Văn Tường, nếu Văn Tường đi nói cùng Tô Nghênh Hạ, nữ nhân kia tự nhiên sẽ không để nàng ấy mất mặt, mà nàng đã sớm không ở tiếp nơi này rồi.

"Tốt."

Ba người chỉ đơn giản ăn một chút gì đó, liền lặng lẽ lui đi ra ngoài, Văn Tường quả nhiên đi nói cùng Tô Nghênh Hạ, muốn đi Tề vương phủ.

Lúc trước Tô Nghênh Hạ mới biến mất, hiện tại vừa xuất hiện lại, cầm lễ vật trong tay, đưa tới trước mặt Phượng Lan Dạ.

"Thất đệ muội, ngồi thêm chút nữa đi."

Phượng Lan Dạ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng, thấy vậy Tô Nghênh Hạ có chút sợ, không dám nói thêm cái gì, thanh âm Phượng Lan Dạ mới vang lên: "Công chúa muốn đi Tề vương phủ, người nói ta có thể không nhận lời sao?"

Nói xong liền dẫn mấy người đi ra ngoài, cả đám rời đi Sở vương phủ, về Tề vương phủ.

Phượng Lan Dạ đợi đến lúc vào Tề vương phủ mới biết được Nam Cung Diệp cũng bị mời đi Sở vương phủ, sắc mặt nàng không khỏi u ám, không biết Sở vương có ý gì, chẳng những mời mình, còn mời cả Nam Cung Diệp, đợi đến buổi tối, Nam Cung Diệp trở về phủ, mới biết được căn bản là không có việc gì, nhìn sơ qua thì thấy gió êm sóng lặng, nhưng thật ra là muốn động thủ, cho nên Nam Cung Liệt mới trấn an bọn họ trước.

"Người nói hắc có thể làm cái gì đây?"

Phượng Lan Dạ híp mắt tựa vào trong ngực Nam Cung Diệp, dùng tay nhỏ bé áp vào bàn tay to của Nam Cung Diệp, chơi đùa vui vẻ.

"Ta đang tra những thủ hạ khác của hắc ở địa phương nào, mặc dù tìm không được, nhưng có thể khẳng định những người đó không có ở bên trong An Giáng thành, nhất định ở ngoài thành."

Phượng Lan Dạ gật đầu, rồi nhớ tới một chuyện khác.

"Người nên coi chừng một chút, hắc đã biết những người chết kia là do chúng ta giết, cho nên hắc nhất định sẽ ngầm hạ người đến Vương Phủ, truy xét người của chúng ta."

Nam Cung Diệp tự phụ cuồng phóng cười lên: "Chỉ sợ hắc vĩnh viễn tra không được."

Người của hắc cũng không phải mang danh nghĩa là người của Tề vương phủ, những người đó ngay cả hắc là ai cũng không biết, bọn họ có thể từ nơi nào mà tra ra đây? Hơn nữa toàn bộ phân tán ở các những nơi khác nhau, chẳng qua phải cần chút thời gian triệu tập mà thôi.

"Tốt lắm, không lo lắng hắc nữa, đúng rồi, ngày hôm nay ta nghe Ngũ hoàng huynh cùng Lục hoàng huynh nói, hai ngày nữa là sinh thần của Hoa phi nương nương, hoàng thượng đã có ý chỉ cho Thụy vương, vì Hoa phi nương nương chuẩn bị yến tiệc, chính là cùng người trong nhà chúng ta để cho náo nhiệt một chút, người nghĩ xem nên chuẩn bị lễ vật gì?"

Phượng Lan Dạ nghe nói đến sinh thần của Hoa phi, cũng có mấy phần nhiệt tình, lập tức suy nghĩ, nên chuẩn bị lễ vật gì đây?

"Không bằng đem lễ vật lần trước Âu Dương Dật đưa cho chúng ta đám cưới làm lễ vật tặng Hoa phi, chính là vài viên trân châu đen Nam Dương."

Nàng vừa mở miệng, Nam Cung Diệp liền gật đầu, hạt châu kia quả thật không tệ, tặng lễ cũng chính là tâm ý thôi, Hoa phi thứ gì mà không có.

"Tốt, chúng ta bây giờ nên quản chuyện của chúng ta đi."

Nam Cung Diệp cười đến giống như một con hồ ly, sau đó sớm đẩy ngã tiểu ma nữ, bắt đầu một phen vận động khí thế ngất trời.

.....

Hoa phi thật ra cũng không muốn làm tiệc sinh thần gì, hoàng thượng thân thể không tốt, hơn nữa trên triều đình ẩn chứa sóng ngầm, nên nàng không chủ trương làm yến tiệc gì, nhưng Thụy vương Nam Cung Duệ thì một lòng muốn vì Hoa phi tổ chức tiệc mừng, hơn nữa cũng được phụ hoàng hạ ý chỉ vì Hoa phi tổ chức tiệc mừng, cùng người trong hoàng thất ăn mừng.

Thụy vương Nam Cung Duệ từ bắt đầu mấy tuổi liền đi theo bên cạnh Hoa phi, Hoa phi đối với hắn có thể nói là dốc hết tình mẫu tử, ngay cả Nam Cung Quân cũng chẳng sánh bằng, cho nên hắn đối với Hoa phi rất kính trọng.

Sinh thần lần này của Hoa phi, hắn rất coi trọng, không có ai biết trong lòng hắn thật sự rất khổ, thật ra hắn cũng muốn tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, phụ dưỡng Hoa phi làm Hoàng thái hậu, đem Thiên Vận hoàng triều phát dương hơn nữa, nhưng những điều này đã không thể rồi, từ rất sớm hắn đã biết cái gì cũng không thể.

Cho nên đối với công ơn Hoa phi nuôi dưỡng, hắn không thể báo đáp được, vì vậy lúc này mới kiên trì vì Hoa phi tổ chức yến tiệc, đây là tâm nguyện của hắn.

Ban đêm, trong ngoài Hoa Thanh điện bận rộn thành đoàn, thái giám cùng cung nữ thỉnh thoảng ra ra vào vào.

Cả Hoa Thanh điện được trang hoàng đổi mới hoàn toàn, khắp nơi đều treo đèn lưu ly, hành lang, trên ngọn cây, mái hiên, tất cả đều đồng nhất treo đèn lưu ly, lờ lờ nhấp nháy, ở dưới bóng đêm, thật giống như vô số ánh sao sáng, làm cho bầu trời đêm lấp lánh sắc xanh, chi chít ánh sao sáng cùng đèn lưu ly chiếu rọi khắp cung điện, hết sức mỹ lệ.

Những chiếc đèn lưu ly này là do Thụy vương đích thân chuẩn bị, phía trên đó tràn ngập lời chúc phúc của hắn.

Hoa phi mặc cẩm bào tú vân, ngồi ngay ngắn ở một bên đại điện, nhìn Nam Cung Duệ đang đoan đoan chánh chánh cúi lạy, nàng không khỏi vui mừng cười.

"Duệ nhi, mau dậy đi, ngày hôm nay bận rộn cả một ngày, người có tấm lòng này đã cảm động rồi, cần gì phải vất vả như thế này?"

Nam Cung Duệ vẫn quỳ ở phía dưới như cũ, ánh mắt thâm thúy mà thanh minh, nhìn Hoa phi.

"Ta có thể gọi người một tiếng mẫu phi không?"

Thời điểm hăn mất đi mẫu phi, là Hoa phi phụng bồi hăn vượt qua từng đêm cô lạnh, nàng ôm hăn, dỗ hăn ngủ, đối với hăn giống như mẫu phi, cho nên tim của hăn thật thanh bình, chưa từng có hận người nào, bởi vì Hoa phi cũng đồng dạng cho hăn một tình yêu mẫu tử.

Phía trên ghế cao, Hoa phi không nhịn được mà rơi lệ, nhìn Nam Cung Duệ: "Tốt, Duệ nhi, bất kể người làm gì, ta cũng cao hứng."

Nam Cung Duệ kêu một tiếng: "Mẫu phi."

Hoa phi đưa tay kéo hăn, ôm hăn, bất an mở miệng: "Duệ nhi, người sao vậy? Đừng dọa mẫu phi, đã xảy ra chuyện gì, bất kể là chuyện gì, mẫu phi cũng sẽ giúp cho người, người nói đi."

Nàng có chút sợ, đối với Nam Cung Duệ, so sánh với Quân nhi cùng Văn Tường thì nàng càng yêu thương hăn nhiều hơn, lúc ban đầu là bởi vì báo ân, nhưng sau đó thì coi hăn như là con ruột của mình, cho nên đối với nhất cử nhất động của Nam Cung Duệ, nàng hiểu rất rõ, bởi vì hiểu rõ, nên Hoa phi có chút bất an.

Nam Cung Duệ lắc đầu, đứng lên, lông mày anh tuấn vung lên: "Mẫu phi nghĩ gì thế? Ta chỉ cảm thấy xúc động mà thôi, ta dìu người đi ra ngoài, có người tới rồi."

"Tốt."

Hoa phi không nói gì nữa, hai người cũng bước ra ngoài, có người đã lục tục đến, trong lúc nhất thời trong ngoài Hoa Thanh điện, hoan thanh tiểu ngữ, một mảnh vui sướng náo nhiệt.

Trong đại điện của Hoa Thanh điện, tràn ngập các loại vật phẩm với đầy đủ màu sắc chói lóa, đẹp không sao tả xiết.

Lúc này hai bên đại điện bày đầy các bàn gỗ dài, trên mấy bàn này các loại rượu ngon thức ăn, và rất nhiều món ngon trân quý, các nơi trong đại điện bày đầy hoa tươi, mùi thơm ngào ngạt.

Sinh thần lần này của Hoa phi, trừ người của hoàng thất, còn có vài người thân của Hoa phi, cùng hảo bằng hữu.

Trong lúc nhất thời bóng người lay động, náo nhiệt bất phàm.

Thời điểm Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đến, tất cả mọi người đa phần đều đã đến, Ngũ hoàng tử Thủy vương cùng Lục hoàng tử An vương tiến lên tiếp đón, cùng bọn họ vừa nói chuyện vừa đi vào ngồi ở vị trí trên đại điện, rất nhiều người cũng đã an vị.

Phượng Lan Dạ đi theo phía sau Nam Cung Diệp, không nhanh không chậm tiêu sái bước vào, Thủy Ninh cũng theo nàng đi vào trong, thỉnh thoảng tò mò đánh giá trong ngoài đại điện, ánh mắt nhân tiện tìm xem Văn Tường công chúa ở đâu.

Phía trước Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp đang nói chuyện, thì Nam Cung Quân rơi ở phía sau một chút, đợi Phượng Lan Dạ đến gần, nhẹ giọng mở miệng.

"Thất đệ muội có tin tức gì của Vụ Tiễn không?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe lời của hắn, sắc mặt trầm xuống, không vui trừng mắt liếc hắn một cái: "Không có."

Sau đó dẫn Thủy Ninh đi tới, trực tiếp đuổi theo thân ảnh của Nam Cung Diệp, ngồi vào vị trí của mình, người của Tề vương phủ tự nhiên sẽ ngồi ở chỗ khách quý.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong đại điện đều đã an vị, nhìn lại một cái, cả điện náo nhiệt hẳn lên, mọi người cùng người bên cạnh hàn huyên, ba người một đám, năm người một nhóm náo nhiệt dị thường.

Nam Cung Diệp thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Lan Dạ đang buột chặt, không khỏi quan tâm, cúi người hỏi thăm.

"Lan nhi không thoải mái chỗ nào sao?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng vì nghe lời hỏi thăm của Nam Cung Quân mà trong lòng không thoải mái, trong lòng vốn đang cao hứng, nhưng vừa nghe lời nói của Nam Cung Quân, liền nghĩ tới Vụ Tiễn, tâm liền có chút không vui vẻ.

"Ta không sao, người đừng lo lắng."

Ở đại điện rất nhiều người nhìn sang, hôm nay trong đại điện, mặc dù tuần nam mỹ nữ rất nhiều, nhưng chói mắt nhất, chính là Tề vương cùng Tề vương phi, nên mọi người đều nhìn về hướng hai người đang ngồi, tuần nhã thoát tục, xinh đẹp như trích tiên, thật đúng là trời đất tạo một đôi.

Nam nhân thì ghen tỵ với Nam Cung Diệp có vận khí tốt, nữ nhân lại ghen tỵ với Phượng Lan Dạ phúc khí thật tốt, liếc mắt liền nhận biết ngay Tề vương thật yêu Tề vương phi a.

Trong lúc nhất thời mọi người cũng an tĩnh rất nhiều, lúc này ở trước cửa điện có thanh âm của thái giám vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm, Nguyệt phi nương nương giá lâm, Mộc Miên nương nương giá lâm."

Hôm nay là sinh thần của Hoa phi, phi tần hậu cung không phân địa vị cao thấp đều tặng lễ vật, bất quá vì tối nay tân khách không nhiều, cho nên cũng có nhiều người không có tham dự, chỉ có Nguyệt phi cùng Mộc Miên

là tham gia yến tiệc, tiếp theo lời thái giám truyền vào, một đạo thân ảnh minh hoàng đi tới, vẫn mạnh mẽ hữu lực, uy nghi vạn phần như cũ.

Vừa đi vào đại điện, tất cả mọi người ngồi ở hai bên đều đứng lên.

"Tham kiến phụ hoàng (hoàng thượng)."

Hạo Vân để trầm ổn tiêu sái di chuyển đến chính vị, ngồi ngay ngắn ở trên cao, Nguyệt phi cùng Mộc Miên thì ngồi ở bên tay phải của hắn, Hoa phi một mình ngồi ở bên trái.

"Ngồi xuống đi."

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, người ở hai bên theo thứ tự ngồi xuống.

Trong đại điện yên lặng như tờ, đồng loạt nhìn hoàng thượng tại vị trên cao.

Hạo Vân để nhìn lướt qua mọi người trên đại điện, ánh mắt thâm trầm hiền hoà, vừa có sự sắc bén của hoàng đế, cũng có từ ái của phụ hoàng, hắn chậm rãi mở miệng: "Hôm nay là sinh thần của Hoa phi, các người làm văn bồi (kẻ nhỏ) cũng nên hành lễ chúc mừng đối với Hoa phi."

Tiếng nói Hạo Vân để vừa dứt, trong hoàng thất, những người đồng lứa nhỏ tuổi đều đứng lên, Thủy Ninh cũng theo sát phía sau Phượng Lan Dạ đi tới trung tâm, mọi người đoan đoan chánh chánh hành lễ chúc phúc cho Hoa phi.

Hoa phi mặt tràn đầy lệ quang, nghẹn ngào mở miệng: "Tất cả đứng lên đi, tất cả đứng lên."

"Dạ, nương nương."

Tất cả mọi người đứng lên trở lại chỗ ngồi, Hoa phi phất tay ý bảo bắt đầu bữa tiệc, cung đình vũ cơ tiến lên khiêu vũ, trong lúc nhất thời náo

nhật dị thường.

Vừa ăn uống vừa thưởng thức ca múa, vui vẻ vô cùng.

Phượng Lan Dạ vừa ăn đồ vừa không yên lòng nhìn phía đối diện, Ngũ hoàng tử Thụy vương khuya hôm nay tựa hồ có cái gì không đúng, tâm tình cũng xuống rất thấp, không biết xảy ra chuyện gì? Nam Cung Diệp thấy Phượng Lan Dạ có chút không muốn ăn, nghiêng người tới.

"Lan nhi, nhìn cái gì đấy?"

Lời kia hơi có chút vị chua, làm gì còn có người nào so với hắc đẹp hơn a? Lan nhi làm sao lại nhìn người khác chuyên chú như vậy, hắc cảm thấy hắc tương đối dễ nhìn a, tại sao không nhìn hắc.

Phượng Lan Dạ quay đầu, thấy người này có chút mất hứng, còn bĩu môi, động tác thật đặc biệt khả ái, không khỏi cười khê, cúi gần người: "Người quan sát Ngũ hoàng huynh một chút, tựa hồ có cái gì không đúng, ta mới vừa nhìn thấy a."

"Ân?" Nam Cung Diệp vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, không khỏi ngược mắt nhìn qua, thật có chút ít gì đó không đúng, tâm tình xuống thấp, sắc mặt lại u ám, đã xảy ra chuyện gì?

Không biết vì sao, Phượng Lan Dạ luôn luôn có cảm giác đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, mặc dù trên mặt của mỗi người đều treo nụ cười, ăn uống rất vui vẻ, nhưng nàng cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh.

Nam Cung Diệp quan sát một lát, rồi cúi người mở miệng: "Đợi một lát ta hỏi hắc xem đã xảy ra chuyện gì, hắc sẽ không thật sự bị bệnh chứ?"

Phượng Lan Dạ không có ý kiến gì, quả thật không biết nên phát biểu gì đây, hiện tại nói cái gì cũng uống công.

Bữa tiệc đã trôi qua một nửa thời gian, Hạo Vân đế liền đứng dậy dẫn Mộc Miên rời đi.

Hoàng thượng vừa rời đi, phía dưới cũng náo nhiệt lên, rất nhiều người thả lỏng tâm tư, Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh hai người cùng lặng lẽ nói chuyện phiếm, một bên Nam Cung Diệp đi tới mời rượu An vương.

Ở vị trí đối diện, Thụy vương Nam Cung Duệ tâm tình có chút xuống thấp, đang cùng Bát hoàng đệ ở bên cạnh uống rượu, đợi đến khi Nam Cung Sâm rời đi, thì một thái giám đi tới bên cạnh hắn, mượn việc thêm rượu đút một tờ giấy cho hắn, đến khi hắn nhìn qua, thì thái giám kia đã sớm đi.

Con người Nam Cung Duệ đột nhiên trầm xuống, nét sắc bén ẩn vào đáy mắt, từ từ nhìn tờ giấy, quả nhiên như hắn phỏng đoán, Mộc Miên hiện tại hẹn hắn đi Tương Tư điện gặp mặt, nữ nhân này động tâm tư gì hắn sao lại không biết? Chẳng qua nghĩ đến phụ hoàng, nghĩ đến Hoa phi, nghĩ đến những toan tính của mình, cùng người mình quan tâm, thôi thôi, không bằng tương kế tựu kế, có lẽ từ nay về sau, hắn có thể rời đi An Giáng thành, trở lại Bắc cảnh rồi, sau đó chết già ở Định Châu.

Hắn nghĩ tới đây, trong lòng rất khó chịu, bất quá trên mặt cũng không thể hiện nửa phần sơ hở, khổ sở cũng không phải là chuyện hiện tại, tất cả rồi cũng sẽ đi qua.

Nam Cung Duệ lặng lẽ liếc một cái động tĩnh trong đại điện, lúc này mọi người vừa nói vừa dùng tiệc, căn bản không ai chú ý tới hắn, hắn lặng lẽ đứng dậy lui ra ngoài, một đường rời Hoa Thanh điện, đi tới Tư Tương điện.

Trong cung lớn như thế, tùy ý có thể thấy được cung nữ cùng thái giám, gió mát thổi lật phát chạm mặt Nam Cung Duệ, hướng về thủ hạ phía sau của hắn mở miệng.

"Vương Vũ, để cho ta một người yên lặng một chút, ta muốn đi chung quanh một lát."

"Gia?" Vương Vũ kêu một tiếng, Vương gia ngày hôm nay tâm tình không tốt, hẳn sợ xảy ra chuyện không may, cho nên không muốn rời đi, bất quá đối với ánh mắt sắc bén của Nam Cung Duệ, chỉ đành phải ôm quyền: "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh."

Vương Vũ lui xuống, trước lúc rời đi, vẫn chưa yên tâm, hai mắt nhìn theo, tối nay Gia tựa hồ có chút không giống với ngày thường.

Bên trong hậu đình Tư Tương điện, ánh đèn mù mờ, cả vườn hoa cỏ tản ra hương thơm say lòng người, bên trong đình có người đang khảy đàn, tiếng đàn nhẹ nhàng, lả lướt, trong đêm đen như mặt nước du dương, gió đêm thổi rèm lụa mỏng manh, bỗng bèn ôn nhu.

Nam Cung Duệ bước đi trầm ổn, từng bước sỏi bước trên thềm đá, nhẹ vén rèm cửa, đi vào.

Dưới đèn, nữ tử kiều diễm, hai má lúm đồng tiền xinh đẹp khoe sắc cùng nụ cười, song đồng như nước sâu u, bình tĩnh nhìn người đi tới, ngón tay xanh nhạt, ngọc ngà càng khảy đàn càng nhanh, càng sục sôi, cuối cùng đông một tiếng vang lên rồi dừng lại, trong nháy mắt khóe môi lộ ra hàn khí, con người lại càng lạnh lẽo như miếng băng mỏng, gần từng chữ mở miệng.

"Ta cho người thêm một lần cơ hội, chúng ta hợp tác."

Khóe môi Nam Cung Duệ vẽ ra nụ cười lạnh, hạ mắt nhìn xuống nữ nhân kia, nhìn dung nhan nàng, hẳn chỉ muốn hủy diệt nàng, nếu không phải vì nghĩ trở lại Định Châu, hẳn nhất định sẽ làm như vậy, bất quá chỉ lạnh nhạt bật thốt lên.

"Mộc Miên, thu hồi tư tưởng xấu xa của người đi, bốn vương sao lại cùng tiểu nhân bậc này thông đồng làm bậy."

"Phải không? Tư tưởng ta xấu xa sao? Ta là tiểu nhân, người là quân tử sao? Các người Thiên Vận hoàng triều là quân tử, là quân tử cũng sẽ không đoạt quốc gia của người khác, hủy đi gia đình người khác." Mộc Miên xoay mình, thét lên, nếu như không phải là Thiên Vận hoàng triều bọn họ, nàng nào phải xa xứ, gả cho một lão hoàng đế háo sắc sao? Nàng sẽ có cuộc sống của mình, đây đều là do bọn họ tham lam, hiện tại lại nói cái gì đại nghĩa.

"Các người là thứ gì, là vật gì."

Mộc Miên lao đến, nắm y phục Nam Cung Duệ lôi kéo, nàng giống như lên cơn điên, đúng vậy, tối nay nàng điên rồi, nàng cũng chờ không nổi nữa, tại sao nàng phải phụng bồi một lão nam nhân ở chỗ này, nàng đã đợi không kịp, thanh xuân của nàng, vẻ đẹp của nàng, nàng muốn trở lại Vân Phượng quốc, nơi đó mới là nhà của nàng, nơi đó nàng có tất cả.

Con người của Nam Cung Duệ sâu u, hẳn hoàn toàn có thể một chương đánh bay nữ nhân này, nhưng hẳn không có, mặc cho nàng định đoạt cùng biểu diễn, không biết nàng có âm mưu gì, nhưng hẳn có kế hoạch của hẳn.

Mộc Miên tựa như phát điên, hét rầm lên, ngoài đình bát bảo, tất cả thái giám cùng cung nữ đều bị kinh động, chạy nhanh đến.

Bên trong bát bảo đình, hết thảy hiện ra ở trước mắt mọi người, Mộc Miên nương nương quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù, đang cùng Thụy vương liều chết, mà Thụy vương gia thì dờ dẫm, đứng yên ở tại chỗ.

Sớm đã có thái giám bẩm báo đến Tiêu Nguyên cung, sắc mặt Hạo Vân đế lãnh chìm, dẫn người đi tới.

Cùng một thời gian, chuyện nơi đây cũng truyền vào Hoa Thanh điện của Hoa phi nương nương, bữa tiệc còn chưa tàn, mọi người vừa nghe đến chuyện này, làm sao còn ngồi được nữa, trong chuyện này người có lợi nhất là Sở vương Nam Cung, hăn lập tức trầm giọng mở miệng: "Đi, đi xem một chút, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Cả đám người ùn ùn chạy thẳng tới Tư Tượng điện, Nam Cung Diệp nắm tay Phượng Lan Dạ đi ở phía sau cùng, Phượng Lan Dạ bất đắc dĩ thở dài: "Ta liền biết có chuyện chẳng lành mà, quả nhiên đã xảy ra chuyện."

Đợi đến người bên này đuổi tới, thì hoàng thượng cũng đến bên trong đình, bốn phía có binh tướng đứng gác, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, mọi người đều không biết tình huống bên trong, chỉ có thể đứng ở ngoài đình ngóng vào, trong lúc nhất thời nổi lên nghị luận rối rít, không biết đến tột cùng thế nào?

Hoa phi cùng Nguyệt phi hai người muốn đi vào, thì bị binh tướng đưa tay lên chặn lại: "Hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào."

Trong đình, Hạo Vân đế ngồi ngay ngắn ở ngay vị trí giữa, nhìn trước mắt một màn, trên bộ ngực phập phồng, không ngừng thở hổn hển, Nam Cung Duệ quỳ gối bên dưới không nhúc nhích, cái gì cũng không có giải thích, mà ở một bên Mộc Miên khóc đến thương tâm.

"Hoàng thượng, người cần phải làm chủ cho thiếp thân a, nếu không thiếp thân không muốn sống nữa."

Tiếng khóc Mộc Miên rất lớn, tất cả người ở phía ngoài đều nghe được, Nam Cung Liệt không nhịn được mà âm thầm cao hứng, Tô Nghênh Hạ lại càng cùng phu nhân bên cạnh nhỏ giọng nghị luận.

"Không nghĩ tới Thụy Vương thường ngày ra vẻ đạo mạo, mà ngay cả phi tử của hoàng thượng cũng muốn đụng."

Mặc dù nàng nói ra, nhưng người khác cũng không dám tiếp lời, đây là chuyện gì chứ, chính là chuyện rơi đầu, nên không thể tùy tiện nói .

Lời của Tô Nghênh Hạ bị Phượng Lan Dạ nghe được, đuôi lông mày Phượng Lan Dạ nháy lên, lãnh chìm thị huyết mở miệng: "Người không nói lời nào có phải sẽ bị ghen chết hay không?"

Tô Nghênh Hạ giận đến lông mày dựng đứng lên, cũng không dám cùng nha đầu này gây hấn, nàng ta cũng không phải có thể tùy tiện trêu chọc .

Bên trong đình, Hạo Vân để nhìn Nam Cung Duệ: "Duệ nhi, người nói đi, chỉ cần là người nói phụ hoàng sẽ tin tưởng."

Hạo Vân để thật sự tin tưởng Nam Cung Duệ, bản tính con của hắn như thế nào sao hắn không biết? Nữ nhân này hắn quá thấu triệt rồi, lục đục với nhau không từ thủ đoạn, hơn nữa cái gì cũng đều dùng đến.

Lời của hoàng đế vừa rơi xuống, Mộc Miên ngược khuôn mặt đầy nước mắt, mang vẻ khó tin, mình cũng đã bị như vậy, hoàng đế chết toi thế nhưng tin tưởng nhi tử của hắn, chẳng lẽ ngày hôm nay là nàng tự bôi bát chính mình, nghĩ đến đây nên thật sự thương tâm khóc lên.

"Hoàng thượng, người nên thay thiếp thân làm chủ a."

"Im miệng."

Hạo Vân để quát lạnh một tiếng, rồi nhìn Nam Cung Duệ: "Duệ nhi, người nói đi?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 112

Mộc Miên với đôi mắt đầy lệ ẩn chứa sự kinh hoàng, ý tứ hoàng thượng đã rõ ràng như vậy, chỉ cần lời Thụy Vương nói hăn đều tin tưởng, như vậy nàng là cái gì chứ, chỉ sợ nàng sẽ sống không bằng chết, nghĩ tới đây, tay chân nàng không khỏi lạnh như băng, nước mắt không ngừng chảy.

Từ xưa đến nay hoàng đế phần lớn đều “ái thiếp diệt tử”, làm sao đến nàng lại không thể a, là nàng lớn lên không đủ mỹ, hay là do nàng sử dụng chiêu trò quá mức lộ liễu.

Trong lòng Mộc Miên cảm thấy chua xót, vô cùng tuyệt vọng, hiện tại chỉ cần Thụy Vương mở miệng, nàng chỉ có đường chết? Nàng cũng không thể trở về Vân Phượng rồi, sự tuyệt vọng lan tràn toàn thân nàng, khiến nàng nói không ra lời, chỉ có thể gắt gao cắn chặt môi chờ sự phán xét cuối cùng, chờ sự trừng phạt của hoàng thượng.

Nhưng Thụy Vương đứng ở đối diện, ánh mắt thâm sâu như biển, không có nửa điểm manh động nào, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất, trầm giọng mở miệng.

"Nhi thần không có lời nào để nói, xin phụ hoàng trách phạt."

Nam Cung Duệ vừa dứt lời, Mộc Miên vốn đang tuyệt vọng kia lại cho là mình nghe lầm, thật nhanh ngẩng đầu lên, vài giọt nước mắt còn đang đọng lại trên gương mặt phù dung như hoa như ngọc, đầm đìa đáng yêu, thất lực mềm mại tựa như một cành hoa, bình tĩnh nhìn Nam Cung Duệ.

Người phản ứng đầu tiên là nàng, cục diện này là do nàng thiết lập mà.

Hắn đây là ý gì, thừa nhận? Vì sao?

Sau đó là tới Hạo Vân Đế, trong nháy mắt sắc mặt của Hạo Vân Đế thật khó coi, bản thân biết Duệ nhi không thể nào làm chuyện có lỗi với mình như vậy, hơn nữa Mộc Miên này lớn lên cùng mẫu phi của hắn giống nhau, thì Duệ nhi sẽ không thể nào làm chuyện đồi bại với mẫu phi của mình, nhưng tại sao hắn lại luôn miệng thừa nhận.

Trong chớp mắt toàn thân Hạo Vân Đế bao phủ hàn khí, ánh mắt u lãnh âm ngạo, tức giận nhìn Nam Cung Duệ.

"Duệ nhi, ngươi thật khiến cho phụ hoàng thất vọng."

Lời nói thất vọng vừa vang lên, thân thể Nam Cung Duệ chợt ngẩn ra, quỳ rạp trên mặt đất, rồi trầm giọng mở miệng: "Phụ hoàng, là lỗi của nhi thần, phụ hoàng có thể tùy ý trách phạt nhi thần, ngàn lần chớ tổn thương đến thân thể."

Hạo Vân Đế cũng không để ý tới hắn, quay đầu ra ngoài đình gọi: "Người đâu, đưa Thụy Vương trở về phủ, kể từ hôm nay không có lệnh của trẫm, không cho phép Thụy Vương rời khỏi phủ một bước."

Nam Cung Duệ thật nhanh ngẩng đầu lên, có chút khó có thể tin, xảy ra chuyện như vậy, vì sao phụ hoàng không hạ chỉ đuổi hắn về Định Châu, mà chỉ để cho hắn đóng cửa tự suy nghĩ, người thật yêu hắn a, hỏi hắn như thế nào không đau lòng, càng khó có thể ức chế.

"Phụ hoàng."

Hạo Vân Đế không thèm nhìn Nam Cung Duệ, quay đầu sang nhìn Mộc Miên đang đứng ở một bên, trong chớp mắt ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, đâm thẳng vào trái tim Mộc Miên, khiến cho nàng cơ hồ chịu không được hàn khí phát ra từ hắn, nghiêng người qua một bên, một câu cũng nói không được, ánh mắt của hoàng thượng rõ ràng biết nàng ở trước mặt hắn

bày trò, tâm kế của nàng hẳn đều biết rõ, nên nàng không nói được chữ nào.

"Người ở lãnh cung tự mà suy nghĩ lấy, không có lệnh của trẫm không cho phép đi ra ngoài."

"Hoàng thượng?"

Mộc Miên kêu một tiếng, không dám có nửa tiếng cầu khẩn, Hạo Vân Đế đứng lên, thân hình chao đảo tựa hồ không chịu được loại đả kích này, sau đó đi ra ngoài, chỉ thấy ngoài đình vây quanh rất nhiều người, Hạo Vân Đế con người âm trầm khó coi: "Lập tức giải tán, chuyện của tối nay nếu có người tiết lộ ra ngoài, để cho trẫm điều tra được, tru di cửu tộc."

Trong bóng đêm lời nói thị huyết vang lên, tất cả mọi người không khỏi rùng mình một cái, không ai dám to gan nói ra a, thật nhanh lui ra, rồi biến mất trong bóng đêm.

Ngoài đình, cuối cùng chỉ còn lại có Hoa phi đang rơi lệ, nàng ảo não thương tâm, sớm biết sẽ không làm thọ mừng rồi, còn làm hại Duệ nhi.

Đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng không có đi, lẳng lặng đứng một bên, đợi đến lúc mọi người lui ra hết, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân mới tiến lên phía trước, cung kính mở miệng: "Phụ hoàng, nhi thần đưa Ngũ hoàng huynh trở về."

Hạo Vân Đế quét mắt nhìn hai nhi tử một cái, gật đầu, xoay người dẫn người rời đi, tấm lưng kia bỗng trở nên già nua, tựa hồ không chịu nổi đả kích lần này.

Lúc này Mộc Miên từ trong đình đi ra, ngoài đình mọi người đang căm tức nhìn nàng, không cần nghĩ cũng biết nữ nhân này dùng quỷ kế hãm hại Thụy Vương, Hoa phi toàn thân run rẩy, trong nháy mắt tựa như phát điên

vọt tới bên cạnh Mộc Miên, duỗi tay ra liền bắt được tóc của nàng kéo xuống đất, hét ầm lên.

"Con tiện nhân lăng lợ, tại sao lại muốn hãm hại Duệ nhi, hồ ly tinh này, có phải người muốn nam nhân đến phát điên rồi không, có hoàng thượng rồi còn không tự mãn, còn muốn câu dẫn Duệ nhi, đồ không biết xấu hổ, tổng người đến quân doanh làm quân kỹ đi, cho người thỏa mãn nhu cầu không biết xấu hổ kia."

Hoa phi vốn luôn luôn trầm ổn thật không ngờ khi nổi giận lại điên cuồng đến thế, Mộc Miên không chịu nổi bị áp chế lên trên mặt đất, còn bị Hoa phi quyền đâm cước đá.

Cung nữ cùng thái giám ở Tư Tượng điện vừa nhìn thấy tình huống này, vội vàng xông lên muốn bảo vệ chủ tử, lại bị Phượng Lan Dạ vung tay lên chặn lại, Thủy Trữ cùng Đinh Đường ở phía sau hai người không chút khách khí động thủ, đem đám cung nữ và thái giám muốn trợ giúp Mộc Miên đánh sừng mặt sừng mũi, không thể động dậy, mà những người khác thật giống như không nhìn thấy.

Biết Hoa phi đã phát tiết đủ, đem Mộc Miên đánh cho thở không ra hơi, trong lúc nàng ta còn nằm bệt trên mặt đất không nhúc nhích, Phượng Lan Dạ cùng Văn Tường đang đứng ngây người kia, mới từ từ đi qua, đỡ Hoa phi: "Nương nương, đừng đánh nữa nếu không sẽ chết người."

Hoa phi cũng đánh mệt mỏi, nên ngồi bệt xuống, thở hổn hển nhìn người đang nằm trên mặt đất, Mộc Miên mắt mở to nhìn các nàng, nàng rất ác ý trừng mắt nhìn mọi người.

Phượng Lan Dạ lãnh đạm vung tay lên, ra lệnh cho bọn thái giám và cung nữ ở Tư Tượng điện đã bị đánh đến độ không nhúc nhích được.

"Còn không mau đỡ chủ tử các người trở về, nếu nàng có mệnh hệ gì, toàn bộ các người cũng bị chôn cùng."

Những người đó lập tức lồm cồm bò dậy, đỡ Mộc Miên đang ngồi trên mặt đất, lão đảo đi về Tư Tường điện, trong lúc đó Nam Cung Duệ cũng được Nam Cung Diệp và Nam Cung Quân dìu dắt đi ra ngoài, Hoa phi vừa nhìn thấy hắc, liền kêu lên: "Duệ nhi, Duệ nhi, người sẽ không có việc gì chứ."

Nam Cung Duệ cười lắc đầu: "Mẫu phi ta không có việc gì, người trở về đi."

Nói xong đoàn người đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ phân phó Văn Tường đưa Hoa phi về Hoa Thanh điện, mình và Thủy Trữ còn có Đinh Đường theo đám người Nam Cung Diệp xuất cung.

Trong đêm tối, hai chiếc xe ngựa chạy thẳng về Thụy Vương Phủ.

Trong thư phòng Thụy Vương Phủ, Nam Cung Duệ ngồi ngay ngắn ở phía sau bàn văn án, hai huynh đệ ngồi ở phía ngoài, Phượng Lan Dạ cùng Thủy Trữ ngồi ở góc phòng, lúc này cả không gian một mảnh an tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn Thụy Vương Nam Cung Duệ, khuya hôm nay bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, họ cũng có thể tưởng tượng được, bất quá những người này cũng tin tưởng Thụy Vương là trong sạch, nhưng hắc tại sao lại trúng kế thế? Đây mới là mấu chốt.

Nam Cung Quân vội vàng mở miệng: "Ngũ hoàng huynh, tại sao lại trúng kế? Mộc Miên vừa nhìn là biết tâm địa bất hảo."

Nam Cung Diệp nheo mắt lại nhìn Nam Cung Duệ, mím môi không nói lời nào, chờ xem hắc như thế nào mở miệng.

Nam Cung Duệ ngẩng đầu lên quét mắt nhìn mọi người bên trong thư phòng, thấy bọn họ đối với mình tín nhiệm, thì rất cảm động, không uống công mình cùng bọn họ tương thân tương ái như vậy, nhưng? Hắc nhàn nhật mở miệng: "Ta mệt rồi, các người về phủ trước đi, có chuyện gì lần sau hãy nói."

Phượng Lan Dạ lẳng lặng đánh giá Thụy Vương, giờ phút này nàng từ từ đứng dậy, khéo môi nhếch lên, nhàn nhạt mở miệng.

"Chỉ sợ Ngũ hoàng huynh cố ý muốn trúng kế a, trên thực tế là muốn phụ hoàng hạ chỉ cách chức người đuổi về Định Châu, phải không?"

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, Nam Cung Quân mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn chăm chăm nàng, Nam Cung Diệp trong lòng thì hiểu rõ, mới vừa rồi hẳn cũng đã nghĩ đến khả năng này, lại bị Lan Nhi nói ra.

Nam Cung Quân nắm lấy vạt áo Nam Cung Duệ, rống giận: "Người điên rồi, người thật điên rồi, người làm như vậy sẽ có biết bao người thương tâm a, phụ hoàng, còn có mẫu phi, bởi vì người làm việc này đúng vào ngày sinh của mẫu phi, người luôn tự trách mình, người vì muốn trở về Định Châu, thế nhưng cái gì cũng không để ý, ta không thể hiểu nổi người."

Nam Cung Quân phát tác xong, liền xoay người bỏ đi, Nam Cung Duệ cười một tiếng thê lương, cũng không nói cái gì nữa, ngẩng đầu lên thấy Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai người đang nhìn hắn, mệt mỏi phát tay: "Thất hoàng đệ, Thất đệ muội, các người trở về đi, ngày khác hoàng huynh nhất định sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng."

"Tốt." Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ biết hắn quả thật mệt mỏi, cho nên liền từ biệt, rời khỏi thư phòng Thụy Vương Phủ, mấy người đi theo Tề vương cũng rời đi.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Diệp, nghi ngờ mở miệng: "Mộc Miên là người của ai, ta và người đều biết rõ, tối nay nàng hãm hại Ngũ hoàng huynh, tuyệt đối không phải là chuyện xảy ra tình cờ, mà là có mưu tính trước, nhưng hiện tại Nhị hoàng huynh đang bệnh nặng, Mai Phi còn đang trong lãnh cung, là ai sai nàng làm như thế?"

Đôi mắt Nam Cung Diệp hiện lên sự lãnh huyết, đồng thời cũng thể hiện sự nghi ngờ, chẳng lẽ nói Nhị hoàng huynh là giả bệnh, hắn ở sau lưng sai

sử Mộc Miên, có thể Nạp Lan Cửu kia cũng là do hấn sai sử?

"Xem ra phải phái người vào biệt viện hoàng gia điều tra, Nhị hoàng huynh thật sự bị bệnh hay là giả bộ bệnh?"

"Ừ, cần phải điều tra một chút."

Hai người vừa nói chuyện, xe ngựa một đường chạy nhanh về Tề vương phủ, ba người cùng nhau về Tuyền viện nghỉ ngơi, ai biết vừa mới nằm ngủ không tới hai canh giờ, lúc trời còn chưa sáng, liền nghe được âm thanh thất kinh của Nguyệt Cầm vang lên.

"Vương gia, Vương Phi, không xong rồi, Thụy Vương Phủ đã xảy ra chuyện."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ toàn thân toát mồ hôi lạnh, chuyện lúc trước còn chưa giải quyết xong, lại xảy ra chuyện gì nữa rồi, họ vội vàng tung mình nhảy xuống giường, nhanh nhẹn mặc vào quần áo vào, hai người kẻ trước người sau tiêu sái ra ngoài, gọi Nguyệt Cầm vào.

Chỉ thấy Nguyệt Cầm sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt lúc này của hấn ít khi nhìn thấy, đừng xem Nguyệt Cầm chỉ là một thủ hạ, hấn đi theo Nam Cung Diệp nhiều năm như vậy, hơn nữa võ công bất phàm, đối mặt với kẻ địch hung ác cũng không có khó coi như thế, vì vậy có thể thấy được thật sự đã xảy ra chuyện lớn.

Nam Cung Diệp trầm ổn mở miệng, trên dung nhan tuấn mỹ che phủ tầng băng hàn.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Nguyệt Cầm hít sâu một hơi: "Tối hôm qua, thư phòng Thụy Vương Phủ bị phóng hỏa, mặc dù cứu giúp kịp thời, nhưng Thụy Vương bị trọng thương lúc đánh nhau với người ta, hơn nữa thư phòng lại bị phóng hỏa,

hiện tại cả người hôn mê bất tỉnh, thị vệ của Thụy vương phủ phái người đưa tin tới đây, nói đã đem Thụy Vương đưa vào trong cung để chữa trị."

"Cái gì?"

Gương mặt Nam Cung Diệp âm ngao lãnh băng khiến cho người ta vừa nhìn vào đã khiếp sợ, có người dám cả gan ở An Giáng thành phóng hỏa, còn đả thương Thụy Vương, không cần nghĩ người này chỉ sợ cũng không phải là đơn giản, tối hôm qua Thụy Vương ở trong cung vừa xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ người nọ cũng biết, hẳn biết Thụy Vương tâm tình không tốt, tất nhiên sẽ ở bên trong thư phòng, cho nên liền phóng hỏa, còn phái người ám sát Thụy Vương.

Phượng Lan Dạ lông mày cũng nhíu chặt, không tự chủ được mà nghĩ đến Sở Vương Nam Cung Liệt, chẳng lẽ là do Sở Vương Nam Cung Liệt động tay chân, nhưng theo lý cũng không thể a, Nam Cung Liệt sẽ không ngu như vậy, bên này mới vừa xảy ra chuyện, bên kia lập tức phóng hỏa giết người, đây không phải là nói rõ cho mọi người biết là do hắn động tay chân sao? Cho nên chuyện này giống như là giá họa, mà đối tượng giá họa lại chính là Sở Vương, sử dụng kế một hòn đá hạ hai con chim, mà người có khả năng làm chuyện này nhất chính là Tấn vương, nhưng Tấn vương bây giờ còn đang ngã bệnh.

Bên trong gian phòng hai người nhất thời nghĩ không ra, Nam Cung Diệp đưa tay lên nắm lấy tay Phượng Lan Dạ.

"Lan nhi, chúng ta đi xem một chút tình trạng của Ngũ hoàng huynh."

"Tốt."

Hay là đi xem tình trạng của Thụy Vương trước, chỉ mong hắn không có chuyện gì, Nam Cung Diệp dặn dò Nguyệt Cẩn lập tức đi chuẩn bị ngựa xe, một nhóm mấy người liền đi vào trong cung.

Lúc vừa đến hoàng cung, sắc trời đã sáng, hơn nửa ngoại trừ bọn họ ra, Nam Cung Quân cũng tiến cung, ngay cả Sở Vương Nam Cung Liệt cũng đã đến.

Thụy Vương được an bày ở Thiên điện trong Tiêu Nguyên cung, lúc này rất nhiều người đang đứng ở đó, ngự y ra vào liên tục, thái giám cùng cung nữ lại càng không dám manh động, chỉ lẳng lặng làm việc.

Bên trong tấm điện, Hạo Vân Đế ngồi ngay ngắn ở bên cạnh giường, Thụy Vương Nam Cung Duệ sắc mặt xám xịt, lúc này hai con mắt hẩn khấp chặt lại, trên người đã được thay bằng quần áo sạch sẽ, an tĩnh ngủ ở trên giường lớn.

Mọi người đều đứng một bên trong điện, chờ xem tình hình chữa trị của ngự y.

Mấy tên ngự y thỉnh thoảng lau mồ hôi trên mặt, hoàng thượng ở một bên nhìn chăm chăm ngó chừng, khiến cho bọn họ rất căng thẳng, càng khiến cho tay chân bấn loạn, mấy người thay phiên trị liệu, cuối cùng họp lại để thương nghị, ghi đơn thuốc để cho người ta đi hốt thuốc.

Trong Thiên điện, Hạo Vân Đế từ đầu tới cuối cũng không nói gì, chỉ nhìn Nam Cung Duệ, trong mắt hẩn bị bao phủ bởi tầng sương mù, tóc của hẩn thoáng cái trắng phao rồi, dường như không chịu được đả kích lớn như vậy.

Nam Cung Duệ cho tới nay cũng là hi vọng của hẩn, hẩn luôn chờ đợi, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như tối ngày hôm qua, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, hỏi hẩn làm sao chịu được đả kích a.

Hoa phi một mực rơi lệ, khóc nhìn về Nam Cung Duệ đang nằm trên giường, rốt cuộc là đã tạo nghiệt gì a, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Bên trong tấm điện yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng khóc lóc rất nhỏ, ai cũng có thể nhìn ra được tâm tình của hoàng thượng đang rất xấu, ai cả gan dám trêu chọc hoàng thượng a, cho nên nhất thời không ai dám nói chuyện, mọi người đều nhìn Nam Cung Duệ đang nằm trên giường, hẳn vẫn không có động tĩnh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, rất nhanh có người đem thuốc đến, ngay lập tức có người đỡ Thụy Vương dậy bắt đầu nuốt thuốc, nhưng chén thuốc kia căn bản không thể nuốt vào, Thụy Vương hoàn toàn không có tri giác, nên không thể đem chén thuốc uống vào, Hạo Vân Đế ánh mắt âm trầm, tên thái giám móm thuốc kia sợ đến mức tay chân không ngừng run.

Nam Cung Diệp sợ chén thuốc thật vất vả mới nấu được lại đem đồ đi, lập tức đi tới nhận lấy.

"Đưa cho ta."

Hắn tự tay bưng chén thuốc, đưa tay lên điểm huyệt vị của Ngũ hoàng huynh, khiến cho hắn há mồm ra, đem chén thuốc từng miếng từng miếng nuốt vào.

Một canh giờ đi qua.

Hai canh giờ đã qua.

Trong Thiên điện không hề có động tĩnh gì, Thụy Vương căn bản không có nửa điểm phản ứng, Hạo Vân Đế nổi giận, vung tay lên giận dữ chỉ mấy tên ngự y đang không ngừng run rẩy quỳ trên mặt đất: "Vô liêm sỉ, tại sao Thụy Vương còn không có tỉnh lại, các người dùng phương thuốc gì, mỗi một người đều là phế vật, nếu như Thụy Vương không tỉnh lại, các người tất cả đều kéo ra ngoài chém."

Hạo Vân Đế vừa dứt lời, mấy tên ngự y liên tục dập đầu, không ngừng năn nỉ.

"Hoàng thượng tha mạng a, hoàng thượng tha mạng a."

Thiên trong điện, một mảnh vang lên la khóc, trong đó có một ngự y không nhìn được kêu lên: "Hoàng thượng, không liên quan đến chúng thần, Thụy Vương không tỉnh lại, có thể là có liên quan đến chứng nhiệt trên người Thụy Vương, căn bệnh luôn ẩn tàng trên người hần, hơn nữa lần này do bị thương nặng, cho nên mới không tỉnh lại, cầu xin hoàng thượng tha cho chúng thần một mạng a."

Tiếng thét của ngự y lập tức khiến cho Hạo Vân Đế chú ý, gương mặt hần âm trầm, con mắt tràn đầy sự phẫn nộ, ngón tay chỉ vào ngự y: "Người nói chứng nhiệt gì?"

Tên ngự y bị chỉ lập tức bước ra quỳ xuống, khuôn hoàng mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, trong cơ thể Thụy Vương ẩn chứa chứng bệnh nhiệt, sợ rằng đã bị một thời gian lâu rồi, nó vẫn ẩn tàng trong cơ thể, cho nên lúc này có uống thuốc cũng không có tác dụng gì."

"Chứng nhiệt? Đây là chứng bệnh gì?"

Ngự y lập tức hồi báo: "Là một loại độc tố ẩn tàng trong cơ thể, từ từ xâm nhập vào trong máu, khiến cho hần khi ăn loại thức ăn nóng hoặc là uống thuốc vào tác dụng của độc dược sẽ bị lộ ra, nhẹ thì sốt cao không lùi, nặng thì hôn mê bất tỉnh, loại độc này đã rất nặng rồi, không cẩn thận sẽ bị nguy hiểm tánh mạng."

Hạo Vân Đế cơ hồ khó có thể tin chuyện như vậy, mình vẫn luôn bảo vệ Duệ nhi, sợ người khác thương tổn hần, vậy trong cơ thể hần tại sao lại có chứng bệnh này, rốt cuộc là người nào đã động tay chân, hần vẫn luôn theo bên cạnh Hoa phi, do đích thân nàng chăm sóc, tại sao hần lại có thể bị chứng nhiệt này, khó trách hần vẫn luôn muốn trở lại Định Châu, nguyên lai là bởi vì hần sợ mọi người phát hiện trên người hần có bệnh, cho nên

mới phải về Định Châu, là hẳn không muốn làm cho mọi người thương tâm a.

"Duệ nhi, là do ai hạ độc người?"

Hạo Vân Đế con người nhíu lại, hàn quang khiếp người bắn ra, xoay người nhìn về phía Hoa phi đang đứng khóc ở phía sau: "Người nói, đây là chuyện gì xảy ra, Duệ nhi là do một tay người chăm sóc."

Hoa phi sửng sốt một cái, thật nhanh quỳ xuống, nàng cái gì cũng không biết, trời đất chứng giám, nếu nàng muốn hại Duệ nhi thì thiếu gì cách, tìm một lý do giả họa là được, sao lại dùng độc hành hạ hẳn a, nàng xem Duệ nhi như nhi tử, đối đãi rất đúng mực, tại sao phải làm chuyện như vậy a?

Tình hình trong Thiên điện vô cùng kịch liệt, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau một cái.

Nam Cung Diệp biết Lan Nhi am hiểu y thuật, hơn nữa còn rất giỏi, liền cúi người nhẹ giọng mở miệng: "Lan nhi, người giúp Ngũ hoàng huynh kiểm tra một chút xem trong cơ thể hẳn có chứng nhiệt hay không?"

Nam Cung Diệp sợ ngự y bị mua chuộc, hãm hại Hoa phi, cho nên mới phải để cho Phượng Lan Dạ xuất thủ.

Phượng Lan Dạ gật đầu, Thụy Vương làm cho nàng rất kính nể, nàng tất nhiên sẽ không hy vọng hẳn xảy ra việc gì.

"Được."

Nam Cung Diệp vừa nghe thấy vậy, liền bình tĩnh mở miệng: "Phụ hoàng đừng nóng vội, Nhã nhi có theo Bách Lí Hạo học qua y thuật, có thể để nàng giúp Ngũ hoàng huynh kiểm tra một chút được không?"

Tô Thanh Nhã theo Bách Lí Hạo học qua y thuật, chuyện này chẳng những Hạo Vân Đế mà ngay cả ngự y cũng biết, giờ phút này tất cả mọi người đều nhìn nàng.

Hạo Vân Đế bình tĩnh gật đầu, trong mắt lóe lên một tia hi vọng.

"Tốt, mau thử một chút."

Phượng Lan Dạ đi tới, bình tĩnh bắt mạch cho Nam Cung Duệ, trong lòng nàng vẫn hi vọng tên ngự y kia bị người ta mua chuộc cho nên mới phải nói nhảm, như vậy Hoa phi sẽ không có chuyện gì, dù sao trong suy nghĩ của bọn họ Hoa phi vẫn là người lương thiện, làm sao lại động thủ đối với Nam Cung Duệ đây? Nhưng nàng kiểm tra một lát, mới phát hiện mạch đập của Nam Cung Duệ rất loạn, mặc dù tối hôm qua bị thương, nhưng ngoại thương đã được những tên ngự y kia xử lý sạch sẽ, hơn nữa cho dù bị khói hun cũng không đến nỗi hôn mê bất tỉnh, sau khi cẩn thận bắt mạch, phát hiện trong cơ thể hẳn thật sự có chứng nhiệt, là một loại độc dược mãn tính làm tổn thương lục phủ ngũ tạng, tích lũy lâu ngày sẽ xâm nhập vào trong máu, dẫn đến bị chứng nhiệt, lần này do ăn phải thức ăn hoặc thuốc, nên khiến người toàn thân nóng lên, hôn mê bất tỉnh.

Tối qua do Nam Cung Duệ ăn một chút thức ăn nóng, vừa xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa còn bị người ta hành thích, ở trong đám cháy bị đốt, cho nên mới khiến hẳn hôn mê bất tỉnh.

Phượng Lan Dạ thu tay lại, đứng lên nhìn về Hạo Vân Đế.

"Bẩm phụ hoàng, Ngũ hoàng huynh quả thật có chứng nhiệt."

Lời vừa nói ra, cả điện yên lặng như tờ, Hạo Vân Đế con người âm u cảm tức nhìn Hoa phi, hận không thể cắn nuốt Hoa phi.

Nam Cung Quân và Văn Tường nhào tới quỳ gối bên cạnh Hoa phi mở miệng: "Phụ hoàng, mẫu phi sẽ không động thủ với Ngũ hoàng huynh,

người yêu thương Ngũ hoàng huynh như vậy, làm sao nỡ hại huynh ấy đây?"

Hai huynh muội phụng bồi Hoa phi cùng nhau quỳ xuống, Phượng Lan Dạ nhìn Hoa phi một cái, mặc dù nàng cùng Hoa phi chung đụng thời gian không lâu, nhưng Hoa phi còn không đến mức hèn hạ như thế.

"Thanh Nhã cũng không tin Hoa phi lại hại Ngũ hoàng huynh."

Phượng Lan Dạ quỳ xuống, Nam Cung Diệp cũng quỳ theo nàng, trầm giọng mở miệng: "Phụ hoàng, Hoa phi nương nương sẽ không động thủ."

Trong Thiên điện rất nhiều người quỳ xuống, Nguyệt phi cùng Nam Cung Liệt há có thể ngoại lệ, cũng quỳ xuống, vẻ mặt cầu khẩn mở miệng: "Hoa phi sẽ không hại Thụy Vương."

Thật ra thì hai người này trong lòng đang rất cao hứng, trừ đi Nam Cung Duệ chính là diệt trừ đi một đại họa, Nam Cung Liệt liền mất đi một đối thủ mạnh, bất quá tối hôm qua nếu như Thụy Vương xảy ra chuyện thì bọn họ cũng không có lợi, cho nên Nam Cung Liệt không dám khinh thường.

Hạo Vân Đế quét mắt một vòng, cũng không để ý tới mọi người, mà là nhìn về phía ngự y lúc trước nói chuyện.

"Chứng nhiệt bệnh mãn tính kia là do thuốc gì?"

Ngự y đáp lời: "Là Thất Tinh Thảo cùng Đẳng Nhụy Hoa, còn có Thủy Mẫu Lục, đều là một số dược thảo có chứa độc mãn tính."

Đối với lời ngự y nói, những người khác căn bản không hiểu, nhưng Phượng Lan Dạ lại hiểu, biết hẳn nói không sai, mấy loại dược này quả thật có thể khiến cho người ta suy yếu, trong máu chứa độc tố, quanh năm suốt tháng ăn vào, liên ẫn tàng ở trong người, nếu ăn uống không tốt, sẽ khiến

cho độc phát ra, khiến cho bệnh biến chứng, dẫn đến hôn mê bất tỉnh, nặng nhất có thể làm nguy hại đến tính mạng người.

"Người đâu."

Hạo Vân Đế gần như điên cuồng, rống to với người bên cạnh: "Lập tức mang ngự y đi vào Hoa Thanh điện, kiểm tra xem trong Hoa Thanh điện có vài loại dược thảo này hay không?"

Hoa phi sắc mặt trắng bệch, lúc ngự y nói ra tên vài loại dược thảo này mặt nàng liền xám như tro tàn, bởi vì những loại dược thảo này trong Hoa Thanh trong điện quả thật có, nàng mặc dù không hiểu y thuật, nhưng đối với vài loại dược thảo cũng biết một ít, quanh năm suốt tháng trồng dược thảo trong Hoa Thanh điện, làm sao lại không biết đây?

Nhưng nàng thật sự không có bỏ thuốc hại Duệ nhi, nàng làm sao có thể hạ thủ hại Duệ nhi đây?

"Không cần, Hoa Thanh điện quả thật có những thứ này, nhưng thiếp thân không có hạ dược."

Hoa phi trầm giọng mở miệng, Hạo Vân Đế quay lại kinh người, con mắt nổi lên tia hồng đậm, u ám nhìn chăm chăm Hoa phi, tựa hồ hận không được ăn nàng.

"Người nói người không hạ dược, làm sao lại biết mấy thứ đồ này, một nữ nhân làm sao hiểu được những loại thảo dược."

Hoa phi khuôn mặt trắng bệch, nàng bây giờ dù có miệng cũng nói không rõ, chỉ lẳng lặng nhìn Hạo Vân Đế.

Nam Cung Duệ hôn mê bất tỉnh, khiến cho Hạo Vân Đế mất đi lý trí, hằn cho rằng chính là Hoa phi hạ độc thủ, cho nên giờ phút này gần từng chữ mở miệng.

"Thì ra người lại chứa nhiều dã tâm như thế, mà trẫm lại không có phát hiện ra."

Hoa phi cùng Văn Tường khóc thành một mảnh, Nam Cung Quân sắc mặt âm lãnh, âm ngao mở miệng: "Phụ hoàng, sao người có thể nào hoài nghi mẫu phi, cho dù Hoa Thanh điện có chứa những thứ đồ này, vậy cũng có thể là do người khác động tay chân a, chuyện này kính xin phụ hoàng minh xét."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau, cục diện trước mắt, nhất thời không biết xử lý như thế nào, bất quá Thụy Vương bị bệnh là có thể trị, Phượng Lan Dạ từng uống phương lê đan, trong cơ thể có rất nhiều thành phần kháng độc, chỉ cần dùng máu của nàng làm thuốc dẫn, là có thể trị lành chứng nhiệt, chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn sợ rằng không được, cần có một thời gian để điều dưỡng, nhưng trước mắt chuyện này nên giải quyết như thế nào, là người nào đã hạ độc thủ với Thụy Vương.

Mặc dù Hoa Thanh điện có loại đồ vật này, nhưng theo lời nói của Nam Cung Quân, sợ rằng Hoa phi không thể nào đối với Nam Cung Duệ động thủ, như vậy là người nào, đây chẳng lẽ là kế "một hòn đá hạ hai con chim"?

Hai người đang suy nghĩ, bỗng nhiên một cung nữ đứng phía sau Hoa phi bước ra ngoài, khóc mở miệng.

"Hoàng thượng, người bỏ qua cho nương nương đi, là do nô tỳ động tay chân, là nô tỳ đối với Thụy Vương động tay chân."

Lời vừa nói ra, sự việc càng trở nên kịch liệt, mọi người nhìn về phía cung nữ kia, đó là An Tình cung nữ thiếp thân của Hoa phi, An Tình vẫn là tâm phúc của Hoa phi, lúc này than thở khóc lóc mở miệng: "Hoàng thượng, chuyện này không liên quan gì đến nương nương, xin ngài đừng trách phạt nương nương, bởi vì nương nương luôn thương yêu một mình

Thụy Vương, nô tỳ nhìn An vương không ai hỏi tới, trong lòng rất phẫn nộ, rất tức giận, cho nên liền đối với Thụy Vương hạ độc thủ, nô tỳ đáng chết."

An cô cô vừa mở miệng, Nam Cung Quân cùng Văn Tường đã sớm không tin lắng đầu: "Cô cô, người đừng nói lung tung, làm sao là người xuống tay được?"

Nam Cung Quân cùng Văn Tường lúc nhỏ phần lớn đều là do An Tình chăm sóc, An Tình là người như thế nào chẳng lẽ bọn họ không biết sao? Đó là người có tấm lòng thiện lương, giống như là một nửa mẫu thân của bọn họ, An Tình thừa nhận chuyện này chẳng khác nào tự định cho mình tội chết, phụ hoàng có thể nào bỏ qua cho nàng.

Nhưng An Tình đã đi theo Hoa phi nhiều năm, nàng chỉ muốn bảo hộ cho Hoa phi, tự mình thừa nhận, chủ tử sẽ không có chuyện, bằng không chủ tử sẽ tránh không được hiềm nghi, nếu chủ tử bị trị tội, nàng cũng là một chữ chết, chẳng qua nếu có thể bảo toàn được nàng, bản thân mình sẽ chấp nhận hi sinh, bất quá nghe được An vương cùng Văn Tường nói như thế, An Tình trong lòng rất vui vẻ, đôi mắt hoen lệ, nàng không có uống công yêu thương hai đứa hài tử này.

An Tình cười mở miệng: "Vương gia, công chúa, là nô tỳ làm, nô tỳ thấy nường nường đối với hài tử thân sinh không bằng đối với hài tử của người khác, nô tỳ rất đau lòng, nô tỳ thấy Vương gia cùng công chúa thương tâm, cũng giống như muốn lấy mạng của nô tỳ, cho nên nô tỳ mới nhất thời bị ma quỷ sai khiến, đối với Thụy Vương gia hạ độc thủ, nô tỳ đáng chết."

An Tình nhận tội, cũng nói rõ ra nguyên nhân của sự việc.

Trong điện rất nhiều người ngây người, không nghĩ tới chuyện lại là như vậy, một nô tỳ bởi vì bất mãn chủ tử đối với nhi tử của mình không bằng người ngoài, cho nên liền đối với Thụy Vương hạ độc thủ, ánh mắt Hạo

Vân Đế âm trầm lạnh như băng, quét mắt như thiêu như đốt nhìn về phía An Tình, hận không thể lập tức thiên đao vạn quả mà giết nàng.

"Người đâu."

Hạo Vân đế hướng ra ngoài ra lệnh, bất quá cùng với lời nói của hắn, An Tình không đợi hắn nói xong, liền xoay mình đứng lên, liều mạng chạy thẳng đến vách tường đâm đầu vào, thân thể vừa nhanh vừa mạnh, là ôm quyết tâm muốn chết, đợi đến khi Nam Cung Quân cùng mọi người phát hiện, thì đầu óc nàng đã bể ra, máu chảy đầm đìa, thân thể ngã trên mặt đất co quắp không ngừng.

Nam Cung Quân cùng Văn Tường vừa kịp phản ứng, liền thét chói tai nhào tới, hai người cũng không nhận được nữa nước mắt rơi như mưa.

"Cô cô, cô cô, người không thể chết, người không thể chết."

Nam Cung Quân ôm An Tình, bàn tay to nắm chặt thành quyền, nổi gân xanh, Nam Cung Quân hắn từ trước tới giờ chưa từng chảy nước mắt cũng không nhận được bi ai, nước mắt rơi đầy trên mặt An Tình, An Tình vươn tay sờ hắn: "An vương, đừng thương tâm, là lỗi của nô tỳ, không liên quan đến nương nương, người đừng giận nương nương."

Nàng nói xong liền nhắm hai mắt lại, Văn Tường ngồi bên cạnh khóc đến nổi thở không ra hơi.

"Cô cô, người đừng bỏ mặc Văn Tường, Văn Tường sau này nhất định sẽ nghe lời người nói, không bao giờ chộc giận người nữa, cô cô, người tỉnh lại đi, tỉnh lại đi."

Nhưng không còn người để ý tới bọn họ, lúc này Hoa phi cũng nhào tới, thất thanh khóc rống: "An Tình, An Tình."

Nam Cung Quân dùng sức đẩy mẫu phi của mình, tức giận nhìn chăm chăm nàng, sau đó cúi đầu ôm lấy thân thể An Tình đi ra ngoài, ngay cả Văn Tường cũng không nhìn Hoa phi, theo phía sau ca ca đi ra khỏi điện.

Trong điện một mảnh tĩnh mịch, Hoa phi thống khổ vươn tay muốn níu kéo Văn Tường, đáng tiếc hai hài nhi kia căn bản không để ý tới nàng, giờ phút này nàng mới biết được, trong suy nghĩ của hai đứa trẻ này, địa vị của nàng không bằng An Tình, thì ra là trong lòng của bọn họ vẫn luôn oán giận nàng, oán giận nàng không dành đủ tình thương cho bọn họ, mà đem tất cả sự yêu thương dành cho Thụy Vương, nàng làm tất cả những chuyện này cũng là muốn đưa Thụy vương lên ngôi.

Trong Thiên điện xảy ra nhiều biến cố như vậy, những tên ngự y, thái giám cùng cung nữ kia, ngay cả Nguyệt phi cùng Nam Cung Liệt, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Cho đến lúc này, Thụy Vương còn chưa tỉnh lại, Hạo Vân Đế cả người tựa hồ cũng chịu sự đả kích, già nua lão đảo như muốn ngã, hần vươn tay lôi kéo Nam Cung Duệ đang nằm trên giường, liên tục gọi.

"Duệ nhi, Duệ nhi."

Đáng tiếc Nam Cung Duệ cũng không có mở mắt, lúc này Nguyệt phi cùng Nam Cung Liệt mới đứng lên, đi tới bên cạnh Hạo Vân Đế.

Nguyệt phi ôn nhu mở miệng: "Hoàng thượng, xin người bảo trọng long thể."

Nam Cung Liệt cũng trấn an hoàng thượng: "Phụ hoàng, bảo trọng thân thể quan trọng hơn."

Hạo Vân Đế bịt tai như không nghe thấy, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn hết thấy trước mắt, không nghĩ tới tỳ nữ Hoa phi lại đứng ra gánh tội thay, bất quá nếu thật sự đúng là do tỳ nữ hạ độc, chỉ sợ Hoa phi

cũng không thoát được hiềm nghi a, mặc dù không có chuyện gì, nhưng e là từ nay về sau hoàng thượng sẽ hận nàng, trừ phi không phải là tỳ nữ kia hạ độc, hai người đều cùng suy nghĩ, bất quá việc trước mắt là để cho Nam Cung Diệp tỉnh lại mới quan trọng.

Nam Cung Diệp ôm quyền trầm giọng mở miệng: "Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện muốn bẩm báo, xin cho mọi người lui ra."

Mặc dù có thể làm cho Ngũ hoàng huynh tỉnh lại, nhưng hãn bắt đầu cũng có kế hoạch, không muốn cho người khác biết, cho nên mới phải xin phụ hoàng cho mọi người lui ra.

Hạo Vân Đế nghe lời nói của Nam Cung Diệp lập tức trầm giọng mở miệng.

"Lui xuống hết đi, Hoa phi bế môn ở Hoa Thanh điện, không cho phép ra khỏi Hoa Thanh điện, chuyện này đợi trăm điều tra rõ ràng."

Hạo Vân Đế vừa ra lệnh, Sở Vương Nam Cung Liệt cùng Nguyệt phi trong lòng rất cao hứng, hiện tại Thụy Vương không tỉnh lại, Hoa phi thì tổn thương nặng, Tấn vương lại bị bệnh, trước mắt nhìn tới nhìn lui, mọi chuyện đều có lợi cho Sở Vương phủ a, hai người bèn lui ra ngoài.

Hoa phi khóc đến thở không ra hơi, cũng không còn sức lực nữa, nản lòng thoái chí lui ra ngoài, nàng không biết mình làm sai cái gì, ông trời lại muốn trừng phạt nàng như thế, để cho Duệ nhi ngã bệnh rồi, còn làm cho hai đứa con của nàng rời xa nàng.

Bên trong điện ngự y, thái giám, cung nữ cũng lui ra khỏi tầm cung.

Chỉ có Hạo Vân Đế và thái giám Nguyên Phạm, cùng Nam Cung Diệp Phượng Lan Dạ là ở lại, ngay cả Đình Đường cũng lui ra ngoài.

Hạo Vân Đế nhìn Nam Cung Diệp, con người nồng đậm bi thương, giờ phút này hăn đầu đầy tóc bạc, trong mắt tràn đầy tang thương.

"Diệp nhi, có phải là ta bị báo ứng không, nhưng tại sao lại tính trên người Duệ nhi, người nên gánh chịu chính là phụ hoàng a, vì sao phải thương tổn Duệ nhi."

Nam Cung Diệp nhìn Hạo Vân Đế một cái, trầm giọng mở miệng: "Phụ hoàng yên tâm đi, Ngũ hoàng huynh sẽ không có việc gì."

Lời của hăn vừa rơi xuống, con người của Hạo Vân Đế hiện lên ánh sáng, sau đó nhìn chằm chằm Nam Cung Diệp: "Diệp nhi, người là nói Duệ nhi có thể cứu chữa?"

Nam Cung Diệp gật đầu, nhìn về Phượng Lan Dạ, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của Phượng Lan Dạ lung linh như ngọc lưu ly, ánh sáng rực rỡ bức người, đôi mắt linh động ôn nhuận như dòng suối mát, nàng đứng lên nhẹ nhàng mở miệng: "Xin Phụ hoàng yên tâm, ta có thể làm cho Ngũ hoàng huynh tỉnh lại."

Nói xong, nàng lấy ngân châm tùy thân luôn mang theo ra, dùng sức đâm vào đầu ngón tay, sau khi hơi đau một chút, thì thấy liền có máu tràn ra, nàng đưa tay lên đỡ lấy đầu của Ngũ hoàng huynh, nhỏ vài giọt máu vào trong miệng của hăn, đây là lần thứ hai nàng dùng máu của mình để cứu Nam Cung Duệ.

"Diệp nhi, nàng?"

Trong thượng thư phòng, Hạo Vân Đế cùng Nguyên Phạm mang vẻ mặt không hiểu, kinh ngạc nhìn động tác của Phượng Lan Dạ, Nam Cung Diệp tiến lên một bước trầm giọng mở miệng.

"Phụ hoàng, máu của nàng có tác dụng giải độc, mặc dù nhất thời không thể giải hết chất độc trên người Ngũ hoàng huynh, nhưng có thể làm cho

hắn tỉnh lại."

"Có thật không? Thật tốt quá."

Lúc này trong đôi mắt Hạo Vân Đế tràn đầy hi vọng, hắn nhìn Phượng Lan Dạ mang theo một loại kích động.

Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới hắn, nếu là vì Hạo Vân Đế, nàng thật là không muốn làm chuyện này, nhưng bây giờ là vì Ngũ hoàng huynh, cũng vì dân chúng trong thiên hạ, cho nên nàng mới động thủ.

Trong Thiên điện, yên tĩnh không tiếng động, Hạo Vân Đế nhìn Nam Cung Diệp, nóng lòng mở miệng: "Tại sao còn chưa tỉnh lại?"

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng: "Cũng không phải là thần đan diệu dược gì, sao có thể lập tức tỉnh lại? Hay là bây giờ chúng ta nên nói chuyện một chút."

Nàng nói xong nhìn về Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp đưa tay giúp nàng, trên ngũ quan tuần mỹ hiện lên một tia đau lòng, hắn kéo nàng ngồi ở trên chiếc giường mềm, hành động bất kính thế như thế nhưng Hạo Vân Đế cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn hai người bọn họ, giờ phút này, hắn có thể trăm phần trăm khẳng định, Diệp Nhi cùng vị Vương Phi này là người có thể trợ giúp cho Thiên Vận hoàng triều, nên không khỏi trầm giọng mở miệng.

"Nói đi."

Phượng Lan Dạ đem vấn đề nhường cho Nam Cung Diệp nói, Nam Cung Diệp trầm giọng nói.

"Dưới mắt cần phải điều tra rõ độc trong người của Ngũ hoàng huynh rốt cuộc là do người nào động thủ, nhi thần tuyệt đối tin tưởng không thể nào là do Hoa phi làm, cũng không thể là tỳ nữ thiếp thân của Hoa phi, bởi vì

một tỳ nữ căn bản không thể nào biết cách dùng thảo dược, nói đến Hoa phi, nàng nếu thật muốn gây bất lợi cho Ngũ hoàng huynh, tội gì sùng ái hẳn nhiều năm như vậy, hơn nữa cho dù người có tâm địa sắt đá đến đâu cũng có tình cảm."

Nam Cung Diệp nói xong, Hạo Vân Đế liền nghĩ đến bản thân, mình vốn cho rằng Diệp Nhi không phải là hài tử của mình, nên luôn tìm cách đối phó hẳn, nhưng lúc đối phó hẳn, có đôi khi bản thân cũng cảm thấy đau lòng, huống chi là Hoa phi, nàng từ trước đến giờ luôn an phận thủ thường, không có nửa điểm tâm tư, chẳng lẽ thật sự là mình đã trách lầm nàng sao? Hạo Vân Đế trầm mặt suy tư, Nam Cung Diệp lại nói tiếp.

"Còn có Thụy Vương Phủ là do ai phóng hỏa, đây mới là mấu chốt, người này dám can đảm ở dưới chân thiên tử động thủ, thật sự là to gan lớn mật, chúng ta có thể nào bỏ qua cho hẳn, chuyện xảy ra tối qua và chuyện ngày hôm nay, có phải là liên hoàn kế không?"

Nam Cung Diệp nói xong, Hạo Vân Đế xoay mình đứng lên, giận đến thân thể run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhìn về Nam Cung Diệp.

"Người nói chuyện của Mộc Miên tối hôm qua, là người khác sai sử?"

"Nhi thần là hoài nghi, cho nên cũng muốn tra rõ những chuyện này."

Nam Cung Diệp ngọc quan buộc tóc, toàn thân mặc một bộ trường sam màu tím, trên ngũ quan tuấn mỹ, hai tròng mắt lạnh băng đầy sát khí, rõ ràng làm cho người ta cảm nhận được hẳn lãnh khốc và vô tình, rồi bất giác môi nhếch lên, suy tư thật lâu.

Hạo Vân Đế không nói gì, đôi mắt sâu âm trầm nhìn hẳn, chờ hẳn nói tiếp.

"Bất quá trước mắt, chúng ta hãy nghĩ biện pháp như thế nào để trị lành bệnh cho Ngũ hoàng huynh."

Nam Cung Diệp vừa mở miệng, Hạo Vân Đế liền nóng lòng gật đầu, trước mắt vẫn là trị lành bệnh cho Duệ nhi quan trọng hơn, nếu Tô Thanh Nhã am hiểu y thuật, không biết nàng có biện pháp nào chữa trị bệnh cho Duệ nhi.

"Bệnh của Duệ nhi có biện pháp chữa trị sao?"

Phượng Lan Dạ biết Hạo Vân Đế hỏi nàng, môi anh đào hé mở, thanh âm linh hoạt kỳ ảo vang lên: "Có thể trị, bất quá quá trình điều trị phải chậm có chút."

"Nhi thần có một chủ ý."

Trong đầu Nam Cung Diệp hiện lên một kế hoạch, nhìn về Hạo Vân Đế, Hạo Vân Đế ý bảo hần nói ra.

"Đưa Ngũ hoàng huynh đến Tề vương phủ để cho Lan nhi trị liệu."

"Lan nhi?"

Hạo Vân Đế kỳ quái mở miệng, Nam Cung Diệp lập tức định thần lại, do hần thuận miệng mà nói ra, nên đã quên thân phận hiện tại của Lan nhi là tiểu thư Tô gia Tô Thanh Nhã.

"Không, là Nhã nhi, chúng ta sẽ bí mật đưa Ngũ hoàng huynh đến Tề vương phủ để trị liệu, ta ở lại trong cung làm giả làm Ngũ hoàng huynh, tuyên bố với bên ngoài Ngũ hoàng huynh đã tỉnh lại, nói với mọi người trong đêm hôm đó Ngũ hoàng huynh đã nhìn thấy bộ dáng của thích khách, ta nghĩ những người kia sẽ âm thầm phái người tới đây để ám sát. Chỉ cần chúng ta bắt được những tên thích khách kia, sẽ không sợ bọn họ không khai ra người sai sử phía sau bọn chúng."

Nam Cung Diệp vừa nói lên kế hoạch, Phượng Lan Dạ liền phản đối, trực tiếp đứng lên: "Không được, ta không yên lòng."

Mặc dù cứu Ngũ hoàng huynh nàng không phản đối, nhưng nếu để cho Diệp đi mạo hiểm, nàng trăm ngàn lần cũng không thể đáp ứng, nếu như hắc có mệnh hệ gì, bảo nàng làm sao yên tâm a.

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, một đạo thanh âm nho nhỏ vang lên: "Ta cũng vậy, ta không đồng ý."

Thanh âm này vừa rơi xuống, mọi người đều mang vẻ mặt vui mừng, liền cùng quay đầu nhìn về trên giường, không biết từ lúc nào, Thụy Vương Nam Cung Duệ đã tỉnh lại, hắc đang nhìn mọi người trong điện.

"Không nên mạo hiểm vì ta, ta sẽ không đáp ứng."

"Duệ nhi, người hù chết phụ hoàng a."

Hạo Vân Đế vẫn chưa kịp nói chuyện gì, khi thấy Nam Cung Duệ tỉnh lại, cả người hắc cũng thật cao hứng, nắm tay của Nam Cung Duệ, vuốt ve từng chút một.

Nam Cung Duệ sắc mặt có chút tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không có, giờ phút này chỉ nhìn chăm chú phụ hoàng, nhìn hắc đầu tóc bạc trắng, trong lòng liền cảm thấy đau nhói: "Phụ hoàng, nhi thần không muốn làm cho người thương tâm."

"Cho nên tối hôm qua người cái gì cũng không nói."

Hạo Vân Đế nhớ tới chuyện tối qua của Mộc Miên, con tiện nhân kia, hắc nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, con người của Hạo Vân Đế sắc bén tựa như điều hâu, đằng đằng sát khí, mà Nam Cung Duệ thì cau lông mày lại, nhớ tới đại phu đã từng nói qua, nếu như hắc bị hôn mê nữa, chỉ sợ rất khó tỉnh lại, tại sao bây giờ có thể tỉnh lại thế?

"Phụ hoàng, ta làm sao tỉnh lại?"

Hạo Vân Đế nghe câu hỏi của hắn, con mắt thu lại tia sát khí, đưa tay nắm lấy tay Phượng Lan Dạ, chậm rãi mở miệng: "Là Thanh Nhã, nàng thật là phúc tinh của người, không ngờ máu của nàng có thể giải độc, cho nên nàng đã cứu người, Duệ Nhi, Thanh Nhã y thuật không tệ, nàng nói có thể chữa trị tốt cho người, người yên tâm đi."

"Thanh Nhã?"

Nam Cung Duệ kêu một tiếng, trong đầu thật nhanh hiện lên hình ảnh ở Định Châu, từng có một người lấy máu giải độc cứu mọi người, trên đời này có nhiều chuyện rất lạ, máu có thể giải độc, chỉ sợ không có nhiều người như vậy, con mắt Nam Cung Duệ chợt lóe lên, trong lòng chợt hiểu ra Thất hoàng đế vì sao vừa thấy mặt liền đối với nàng chung tình, thì ra là hắn đã sớm biết, Thanh Nhã chính là Phượng Lan Dạ trước kia, hai người bọn họ quả là tình sâu nghĩa trọng.

"Ngũ hoàng huynh, không có chuyện gì, yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ từ trong ánh mắt Nam Cung Duệ, biết hắn đã đoán ra thân phận của mình, nhưng nàng không muốn cho người khác biết, nhất là hoàng đế, thân phận địa vị càng cao càng nhiều hiểm nghi, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến phụ mẫu nàng, gây cho họ nhiều phiền toái.

Nam Cung Diệp cũng từ phía sau nghiêng người nhìn Nam Cung Duệ, lặng lẽ nắm tay Phượng Lan Dạ.

"Ngũ hoàng huynh không có việc gì, ta cùng Nhã nhi sẽ giúp người."

"Ừ, cảm ơn các người."

Không có người có lẽ ta đã sớm mất mạng, không có tiểu nha đầu trước mắt, sợ rằng những người ở Định Châu kia cũng sẽ không còn, giờ phút này trong lòng Nam Cung Duệ nói không được là có cảm giác gì, đối với

tiểu nha đầu này, không biết nên có một loại tình cảm gì a, ân nhân cứu mạng, hoặc là nhiều hơn khác.

Thụy Vương tỉnh lại, Hạo Vân Đế thật cao hứng, lực chú ý liên tục trung đến kế hoạch kia của Nam Cung Diệp, bất quá để cho Diệp nhi thể thân Duệ Nhi ở trong cung, hẳn cũng không đồng ý giống như tiểu nha đầu Tô Thanh Nhã kia, hẳn cũng sẽ lo lắng.

"Diệp nhi, để người ở trong cung, phụ hoàng cũng sẽ lo lắng."

Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn về Hạo Vân Đế, biết hẳn thật sự lo lắng, nên trong lòng mới cảm thấy thăng bằng một chút, cả hai người đều là con hắn, dựa vào cái gì lại để cho Diệp của nàng thể thân cho Thụy Vương a, nàng không đồng ý, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên âm trầm, không muốn thương lượng chuyện này.

Nàng tuyệt đối không đồng ý, dám cho Diệp của nàng thể thân, nàng sẽ không chữa trị cho Ngũ hoàng huynh.

Vừa nhìn ánh mắt của nàng, Nam Cung Diệp sao lại không biết nàng nghĩ gì, trong lòng hẳn cảm thấy ấm áp, liền vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé của Phượng Lan Dạ, thanh âm ngọt ngào như dòng suối.

"Nhã nhi, như vậy đi, ta đáp ứng nàng, trừ buổi tối ở lại trong cung, ban ngày toàn bộ thời gian sẽ ở lại trong vương phủ, nàng thấy thế nào?"

Phượng Lan Dạ hí mắt, cho dù buổi tối ở trong cung, nàng cũng lo lắng a, mặc dù biết những người đó muốn đả thương Diệp là không có khả năng, nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, người nào cũng không thể thay thế Diệp a, cho nên vừa kiên định lắc đầu.

"Không được, ta kiên quyết không đồng ý."

Hai người trước mặt Hạo Vân đế và Nam Cung Duệ cứ thảo luận như vậy.

Thấy vậy Hoàng đế cùng Thụy Vương còn có thái giám Nguyên Phạm nữa đều trợn mắt há mồm, họ chưa từng thấy Tề vương ôn nhuận giống như tiểu hài tử thế a, làm chuyện gì còn phải đợi sự đồng ý của Tề vương phi, bất quá nói thật ra, nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng bọn họ rất cảm động.

Tề vương cùng Tề vương phi rất ân ái, cái loại tình cảm yêu thương này phát ra từ nội tâm chân thật.

Mà Nam Cung Diệp đâu biết ý nghĩ của người khác, còn đang thuyết phục Phượng Lan Dạ.

"Như thế này đi, nếu như giúp Ngũ hoàng huynh làm xong chuyện này, sau này bất kể chuyện gì, ta cũng đều nghe theo nàng."

Phượng Lan Dạ cũng xiêu lòng, bất quá lông mày động lại suy nghĩ trong chốc lát, sau đó còn có chút lo lắng dằn dò: "Được rồi, nhưng mà đừng làm cho mình bị thương, một chút thương tổn cũng không được."

"Được."

Khuôn mặt Nam Cung Diệp tràn đầy ý cười, tỏa ra ánh sang mê người, hắn xoay người lại thấy mấy người phía sau đang trợn mắt há mồm, hắn kỳ quái nhướn lông mày, lãnh mị mở miệng: "Sao vậy?"

Lúc này so với trước kia khác biệt quá lớn đi, phía sau ba người đồng thời nghĩ vậy, bất quá chỉ cùng nhau lắc đầu: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

"Tốt lắm, cứ dựa theo kế hoạch của ta đã nói lúc trước mà làm, việc ta thể thân Ngũ hoàng huynh ở lại trong cung, và Ngũ hoàng huynh ở trong

Tề vương phủ trị bệnh không thể nói ai biết, nhất định phải bắt được thích khách, để cho bọn họ khai ra ai là sai sử họ."

"Tốt, trăm bí mật sai Tây Môn Vân tiến cung bảo vệ an toàn của Diệp nhi, tuyệt đối sẽ không để kẻ nào làm tổn thương một sợi lông của người."

Trong Thiên điện, mọi người thương nghị xong rồi, liền lặng lẽ chuẩn bị việc hoán đổi Nguyệt Cầm cùng thủ hạ Vương Vũ của Thụy Vương , đem Thụy Vương len lén mang đi ra ngoài, Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ cùng nhau xuất cung, trực tiếp trở về phủ.

Mọi việc theo kế hoạch tiến hành, Nam Cung Diệp sau khi trở về phủ, liền an bày cho Thụy Vương Nam Cung Duệ ở hậu viện của Tề vương phủ an tĩnh dưỡng thương, cũng phái Thiên Bột Thần dẫn theo mấy hộ vệ bảo vệ an toàn cho hắn, còn mình mang theo thủ hạ của Nam Cung Duệ là Vương Vũ, lặng lẽ tiến cung.

Bên trong tuyển viện của Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ nằm lỳ ở trên giường, như thế nào cũng ngủ không được, không ngừng đếm đầu ngón tay, trong lòng nói không lo lắng là giả, Diệp ngàn vạn đừng có chuyện gì a.

Ngày thứ hai An Giáng thành nổi lên lời đồn đãi khắp nơi, nói Thụy Vương Phủ hôm qua bị phóng hỏa, thích khách đột nhập vào Thụy Vương Phủ giết người, hiện tại Thụy Vương đang ở trong cung trị liệu, theo lời đồn đãi Thụy Vương đã tỉnh lại, đêm đó còn thấy được bộ dáng của thích khách.

Phượng Lan Dạ ở trong phòng đang ngủ say, Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi đến bẩm báo.

"Vương Phi, hiện tại cả An Giáng thành đều truyền khắp nơi chuyện Thụy Vương bị hành thích."

Phượng Lan Dạ khoát tay, nàng đã biết chuyện này, tối hôm qua bọn họ đều đã nói qua, hoàng thượng làm việc có thể không nhanh chóng sao?

Chẳng qua là không biết những người ở chỗ tối kia có thể động thủ hay không, nếu không động thủ thì tốt, còn nếu động thủ nàng chỉ mong Diệp không có chuyện gì, mặc dù hãn thân thủ bất phàm, nhưng khó đảm bảo trong cuộc đời này không có kẻ tiểu nhân âm hiểm xảo trá, cho dù hãn bị một chút tổn thương cũng không được.

Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây, bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, mở mắt nhìn Đình Đường cùng Vạn Tinh: "Lập tức đi thăm dò Sở Vương phủ cho ta."

Không biết hết thảy có phải là do Nam Cung Liệt ở phía sau sai sử hay không, dù sao đối với chuyện này, hãn là người có lợi nhất, người kế tiếp chính là Tấn vương, nhưng hiện tại Tấn vương đang bị bệnh, Nam Cung Diệp đã phái người đi thăm dò rồi, nhưng không có tra ra là hãn giả bộ bệnh, nếu như hãn thật bị bệnh, như vậy chỉ còn lại có một người bị hiềm nghi, chính là Nam Cung Liệt.

"Dạ," Vạn Tinh lui ra ngoài, Đình Đường nhìn sắc mặt Tiểu Vương phi, thấy rõ tâm tình của nàng không tốt.

Chuyện của tối hôm qua nàng biết, nhưng sau đó thì lại không rõ lắm, tóm lại Thụy Vương đã tỉnh, đang ở hậu viện của Tề vương phủ dưỡng thương, nơi đó trừ các nàng thì không ai vào được.

"Vương Phi thức dậy dùng đồ ăn sáng a."

"Được" Phượng Lan Dạ gật đầu, dù sao đã tỉnh dậy, ngủ lại cũng ngủ không được.

Đình Đường hầu hạ nàng, hai người đang bận rộn trong phòng, thì bên ngoài liền nghe được thanh âm trong trẻo của Thủy Ninh vang lên: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ bên ngoài có người tìm người."

Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy tiếng của Thủy Ninh liền vui vẻ, gọi nàng đi vào.

"Người vào đi, ai tìm ta a?"

Thủy Ninh từ bên ngoài đi vào, trên mặt của nàng vẫn còn lấm chấm đỏ, bất quá được Phượng Lan Dạ chăm cứu, lại dùng thuốc mỗi đêm thoa mặt, hiện tại đã giảm bớt không ít, nhìn qua cũng không thấy đỏ nhiều.

Đinh Đường phản ứng đầu tiên: "Thủy tiểu thư, chấm đỏ trên mặt người mất đi không ít đó"

"Phải không?"

Thủy Ninh sờ soạng mặt, nhìn về phía Phượng Lan Dạ, dựa vào trong ngực nàng, ôm cổ của nàng: "Tỷ tỷ, Diệp Linh cùng Diệp Khanh đều nói phai nhạt rất nhiều rồi, Thủy nhi thật là cao hứng a, đa tạ tỷ tỷ trợ giúp ta."

"Ừ, chỉ cần Thủy nhi tốt là được, đúng rồi, ai tìm ta?"

Phượng Lan Dạ nhớ tới lời nói Thủy nhi trước lúc gọi nàng, nên vội mở miệng hỏi, Thủy Ninh lập tức buông tay ra, vẻ mặt nghiêm nghị mở miệng: "Tỷ tỷ, Tích quán gia mới vừa rồi tới đây bẩm báo, nói có người muốn gặp, hiện tại đang ở chính sảnh của Vương Phủ dùng trà."

"Được, ta qua đó xem một chút đi."

Phượng Lan Dạ đã thu thập xong, nàng mặc một cái váy dài uốn lượn thướt tha, được thêu đóa hoa bách hợp màu trắng, thắt lưng được buộc lại bằng một sợi chỉ bạc, nàng búi tóc hoa đào, ưu nhã tỉ mỉ, cài hai cành trầm hình cái chuông, đi tới đi lui liền phát ra tiếng leng keng, khí chất cao quý như đóa U Lan, xinh đẹp u mỹ, cùng đôi môi anh đào màu hồng phấn, quả nhiên là làm cho người ta vừa thấy đã say mê.

Thủy Ninh cùng Đinh Dương nhìn ngây ngốc thật lâu mới kịp phản ứng, tiểu nha đầu lập tức lôi kéo tay Phượng Lan Dạ: "Tỷ tỷ thật xinh đẹp."

"Chấm đỏ của Thủy nhi được chữa hết, thì cũng sẽ rất đẹp ."

"Ừ, Thủy nhi cũng sẽ xinh đẹp , " Thủy Ninh dùng sức gật đầu, nghĩ đến mình cũng có thể xinh đẹp, nên rất vui vẻ, lôi kéo tay Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, một nhóm mấy người đi về phía chính sảnh của Tề vương phủ.

Bên trong hành lang, hạ nhân trong viện thỉnh thoảng đi qua lại, không khỏi kinh ngạc vạn phần, mặc dù biết chủ tử xinh đẹp nhưng một ngày so với một ngày, tựa hồ càng phát ra sức quyến rũ rồi, không thể dùng từ nào để hình dung nàng.

Trong đại sảnh của Tề vương phủ, lúc này đang ngồi hai người, vừa thưởng thức trà, vừa đánh giá chính sảnh, còn thỉnh thoảng gật đầu, hai người này trong đó có một người lông mày đã hoa râu, trầm ổn cơ trí, hai mắt lấp lánh có thần, nhìn ra được tuổi tuy lớn, nhưng mà tinh lực cũng rất tràn đầy, ngược lại người còn lại tuổi không lớn lắm, nhưng bừa bộn sỏi eo, vừa nhìn đã biết hẳn là một võ tướng, cũng khí khái kiên cường ngất trời, ánh mắt lại càng sắc bén vô cùng.

Ngoài cửa, Phượng Lan Dạ vừa đi tới, Tích quản gia liền kêu một tiếng: "Vương Phi."

"Người nào muốn gặp ta à?"

Phượng Lan Dạ lười nhác hỏi, con người trong triều tùy ý đảo qua, hạ nhân trước mắt, ai cũng không dám khinh thường, lập tức có người cung kính mở miệng: "Không biết, bọn họ không chịu nói, chỉ nói muốn gặp Vương Phi."

Phượng Lan Dạ nhướn lông mày lên liền đi vào, còn thần thần bí bí như vậy, nàng cũng không có tâm tình chơi trò chơi với bọn họ, vừa nhắc chân

bước vào, thì phía sau Thủy Ninh cùng Đinh Đường cũng theo sát nàng, Thủy Ninh sợ sẽ có người khi dễ Phượng Lan Dạ, nên hai con mắt lóe sáng tia lạnh lùng, xông thẳng đến chính sảnh.

Người bên trong cửa và bên ngoài đang đánh giá lẫn nhau, hai người đang ngồi kia liền đứng lên, kính cẩn mở miệng.

"Vị này nói vậy chính là Tề vương phi."

"Đúng vậy, không biết các hạ là người nào?"

Phượng Lan Dạ hí mắt bước nhẹ đi vào, vốn đang cho là ai muốn gặp nàng, kết quả lại là hai người lạ mặt, không biết bọn họ là người nào, nàng dẫn Thủy Ninh cùng Đinh Đường đi vào chính sảnh ngồi xuống.

"Tại hạ là Thừa tướng Triệu Trực của Lâm Phong quốc, vị này là Lỗ tướng quân."

Tướng quân cùng Thừa tướng Lâm Phong quốc, lại tự mình tới cửa gặp nàng, con mắt Phượng Lan Dạ vô cùng sắc bén khi nhìn hai người, nhất thời nổi lên nghi ngờ, bọn họ tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn tìm nàng tính sổ, nàng còn chưa có tìm bọn hăn tính sổ đâu a, trong chớp mắt quanh thân liền hiện lên địch ý.

Mà Thủy Ninh đang đứng ở phía sau liền trực tiếp hướng về phía Triệu Thừa tướng mở miệng: "Làm sao? Là Âu Dương thái tử phái các người tới đây, hẳn là tên tiểu quỷ nhất gan, sao không tự mình tới đây a."

Thủy Ninh vừa mở miệng, Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân liền quét mắt nhìn nàng, không phải vị này là người chủ tử sợ sao, thật ra thì nhìn kỹ, nha đầu này lớn lên khí chất trội hơn người, chẳng qua là trên mặt có chấm đỏ dọa người, bất quá hoàng thượng đã nói rồi, bất kể dùng phương pháp gì, nhất định phải đem nha đầu này mang về, nghe nói chỉ cần

thấy nàng, thái tử không có gì mà không đáp ứng, như vậy chuyện hoàng thượng bảo hãn nạp phi, hãn cũng không dám không đáp ứng.

Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân bèn nhìn nhau cười, lập tức cung kính nhìn về Thủy Ninh: "Vị này chính là Thủy cô nương sao?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ là Âu Dương Dật phái các người tới tìm ta tính sổ, " Thủy Ninh nheo mắt lại, trong mắt đầy tia sáng không có hảo ý, nếu thật là như vậy, Âu Dương Dật, người nhất định phải chết.

Lúc này tại phía xa ngàn dặm, Âu Dương Dật không nhìn được toàn thân rùng mình một cái, sờ sờ đầu, không giải thích được tại sao mình lại run sợ đây.

Trong đại sảnh, Lâm Phong quốc Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân lập tức lắc đầu: "Thủy cô nương, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm thái tử chúng ta, thái tử không biết chúng ta đi đến Thiên Vận hoàng triều."

"Hả " Thủy Trữ nhướn lông mày, còn sắc mặt Phượng Lan Dạ thì âm trầm nhìn về phía hai người kia, nếu không phải thái tử phái bọn họ tới, bọn họ tới làm gì: "Vậy các người vì sao xuất hiện ở nơi này? Còn có bao nhiêu người theo các người?"

Phượng Lan Dạ đứng lên bước tới đứng trước mặt hai người, đi qua đi lại, Lâm Phong quốc Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân lập tức khẩn trương lên: "Tổng cộng có mười người, bởi vì là bí mật đến, cho nên không mang theo bao nhiêu người."

"Các người không biết hôm tối qua Thụy Vương Phủ bị phóng hỏa, có thích khách xông vào Thụy Vương Phủ sao? Người đâu, bắt lại."

Phượng Lan Dạ ra lệnh một tiếng, ngoài cửa liền có thị vệ xông tới, trường kiếm trong tay đồng loạt chĩa về phía hai người đang đứng bên

trong phòng khách, Tích quán gia cũng kinh hoảng đi tới, không biết hai người trước mắt này là ai, lại khiến cho Vương Phi tức giận.

Vị Lỗ tướng quân kia là võ tướng, tính tình bốc lửa, sớm nổi giận: "Đây là đạo đãi khách của Tề vương phủ các người sao? Lão Tử liều mạng với các người."

Triệu Thừa tướng đứng một bên sớm lôi tay của hắn lại, thấp giọng mở miệng: "Đừng quên, hoàng thượng đã ra lệnh, nhất định phải đem người mời về."

Lời vừa nói xong, Lỗ tướng quân liền tỉnh táo lại, sắc mặt khó coi, cũng không có nói cái gì nữa, Triệu Thừa tướng vẻ mặt nở nụ cười cáo già, đi từ từ tới, ôm quyền mở miệng: "Tề vương phi, làm cái gì vậy, có chuyện gì từ từ nói, có lời gì hảo hảo nói, người nói nếu chúng ta thật sự làm chuyện gì đó, chúng ta còn tự động đưa tới cửa sao? Chúng ta là có một chuyện khác cùng Tề vương phi thương lượng."

"Ừ, nói đi."

Phượng Lan Dạ mặt lạnh ra lệnh, Triệu Thừa tướng nhìn đám thị vệ đang cầm kiếm đứng phía sau, ánh mắt tỏ vẻ quá nhiều người rồi, đây là chuyện riêng tư, Phượng Lan Dạ luôn luôn không sợ người, cho nên nơi nào mà sợ hắn, liền vung tay lên, thị vệ trong đại sảnh mới lui ra ngoài, Tích Đan lo lắng mở miệng: "Vương Phi."

"Đi xuống đi."

"Dạ," mọi người lui ra ngoài xong, Phượng Lan Dạ xoay người lại đi tới vị trí chính giữa ở đại sảnh ngồi xuống, nói thật ra, nàng tự nhiên biết Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân này không có làm chuyện gì, bất quá nếu dám vào Tề vương phủ, liền hù dọa bọn họ giật mình một tí thì có làm sao?

"Nói đi, đến Vương Phủ làm cái gì?"

Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân liếc Phượng Lan Dạ một cái, sau đó cùng nhau nhìn Thủy Ninh, Thủy Ninh không vui trợn mắt nhìn bọn sai lang một cái: "Nhìn ta làm gì?"

Không phải vì nhìn thấy nàng xấu, mà là dùng ánh mắt là lạ nhìn nàng, Thủy Ninh suy đoán, trong đầu càng phát ra sự toan tính.

Triệu Thừa tướng sớm cười nhẹ nhàng mở miệng: "Là như vậy, thái tử của chúng ta vẫn luôn khiến cho hoàng thượng nhức đầu, không chịu nạp phi, phủ thái tử ngay cả một nữ nhân cũng không có, hoàng thượng cùng hoàng hậu lòng nóng như lửa đốt, nhưng thái tử cũng không để ý tới, lần trước sau khi thái tử từ Thiên Vận hoàng triều trở về, hoàng thượng liền nghe nói chuyện đã xảy ra, nghe nói thái tử rất sợ vị Thủy cô nương này, cho nên. Cho nên."

"Cho nên cái gì?"

Chẳng lẽ là muốn Thủy nhi gả cho Âu Dương Dật, không được, Phượng Lan Dạ suy đoán xong, ý nghĩ này lập tức bị gạt bỏ, vậy cũng không đúng, Âu Dương Dật vừa không thương Thủy nhi, lại không có cảm tình, làm sao mà thương yêu nàng ấy, hơn nữa hẳn ra rất sợ và muốn trốn tránh nàng ấy, nên cũng không phải là biện pháp a, vì vậy nói ra chuyện này nàng sẽ không đáp ứng.

"Muốn Thủy nhi gả cho thái tử các người sao? Chuyện này bốn vương phi không đáp ứng."

Triệu Thừa tướng vừa nghe Tề vương phi nói sai rồi, nên vội vàng lắc đầu: "Không phải, không phải."

Trong lòng nghĩ tới, nữ nhân xấu như vậy làm sao xứng đôi với thái tử bọn họ, thái tử là nhân trung long phượng, dù sao cũng sẽ không cưới xấu nữ a, nếu như là vị Tề vương phi dung mạo tuyệt mỹ này, cùng thái tử đứng

chung một chỗ, xem như trời sinh một đôi, thế nhưng nàng lại gả cho Tề vương, thật là đáng tiếc.

Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân hai người đồng thời tiếc hận, Thủy Ninh đứng ở một bên nhìn thấy ánh mắt của bọn hắn, sao lại không biết bọn họ suy nghĩ gì, vì vậy khuôn mặt nhỏ bé âm trầm, nhưng cũng không nói chuyện, Phượng Lan Dạ cau lông mày tức giận mở miệng.

"Vậy các người muốn Thủy nhi làm cái gì?"

"Chúng ta muốn mời Thủy nhi đi Lâm Phong quốc, bức bách thái tử nạp phi, nếu thái tử sợ nàng, ta nghĩ nhất định sẽ nạp phi, sau khi chuyện thành công, bất kể Thủy nhi cô nương muốn như thế nào, hoàng thượng chúng ta cũng sẽ đáp ứng."

Triệu Thừa tướng vừa dứt lời, sắc mặt Phượng Lan Dạ âm u, không nghĩ tới hoàng đế kia lại muốn cho Thủy nhi đi bức bách Âu Dương Dật nạp phi, vị hoàng đế Lâm Phong quốc lại nghĩ ra chuyện này, nhưng nếu để cho Thủy nhi đi bức bách Âu Dương Dật nạp phi, chẳng qua nếu như theo tình hình lúc đầu, thì Âu Dương Dật thật sự sẽ nghe lời Thủy nhi nói, vì hắn thật sự chịu không được nàng.

"Không được."

Phượng Lan Dạ trực tiếp cự tuyệt, nếu như nói để cho Thủy nhi đi làm Thái Tử Phi của hắn, nàng đã không đồng ý rồi, huống chi để cho Thủy nhi đi bức bách Âu Dương Dật nạp phi, chuyện của Lâm Phong quốc thì có quan hệ gì tới các nàng đâu a, Âu Dương Dật không nạp phi cũng đâu liên quan gì đến các nàng a.

Bất quá một đạo thanh âm khác đã vang lên: "Chờ một chút, người nói điều kiện gì cũng có thể đáp ứng phải không?"

Thanh âm Thủy nhi vang lên, tất cả mọi người bên trong phòng khách đều nhìn về phía nàng.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 113

Trong đại sảnh, lời của Thủy nhi vừa vang lên, tất cả mọi người đều nhìn nàng, Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt nghi hoặc, không biết Thủy nhi là có ý gì. Triệu Thừa tướng Lỗ tướng quân của Lâm Phong quốc thì mang vẻ mặt kích động, bởi vì nếu Thủy nhi tiểu thư đáp ứng, bọn họ coi như đã hoàn thành chuyện hoàng thượng giao phó, tại sao có thể không kích động chứ?

"Thủy nhi tiểu thư, chỉ cần là người nói ra, chúng ta nhất định sẽ đáp ứng."

Triệu Thừa tướng đã sớm gạt đầu như bầm tỏi rồi, bất quá Thủy nhi không có để ý đến hắn, mà là trực tiếp đi tới trước mặt Phượng Lan Dạ, nàng nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của tỷ tỷ, nên sớm cười ôm chầm lấy Phượng Lan Dạ, kéo nàng qua một bên đi nói nhỏ thương lượng.

"Tỷ tỷ, ta là nghĩ như vậy, người xem, Âu Dương Dật kia có phải quá ghê tởm hay không? Tuy nói lần trước đã chinh hãm, nhưng sau đó lại bị hãm chạy thoát, ta cũng lười đi Lâm Phong quốc. Nhưng lần này không giống với lúc trước, là Lão Tử của hắn mời ta đi, ta vừa vặn sẽ trả thù được hắn. Nhân tiện cũng có thể kiếm thêm một chút bạc. Như thế này đi, ta theo chân bọn họ đòi năm vạn lượng bạc, người thấy như thế nào?"

Thủy nhi nói xong thì cười hì hì, thấy Phượng Lan Dạ không có tỏ thái độ gì, lập tức vươn tay ôm cổ Phượng Lan Dạ nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người hãy đáp ứng cho ta đi."

Thật ra thì Thủy nhi cùng Phượng Lan Dạ tuổi tác không chênh lệch nhau lắm, nhưng thứ nhất là nàng ấy vóc dáng nhỏ nhắn, hơn nữa tính cách lại tương đối đơn thuần, không giống với tính cách trầm ổn lạnh lùng của Phượng Lan Dạ, cho nên liền giống như tiểu hài tử. Giờ phút này lại đang ôm lấy cổ Phượng Lan Dạ làm ấm ỉ, nên Phượng Lan Dạ cũng không có biện pháp a, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

"Tiểu hồn đản nhà người, cần phải coi chừng một chút, nơi đó là Lâm Phong quốc, không phải là Thiên Vận hoàng triều, đó chính là địa bàn của Âu Dương Dật."

"Ta còn sợ hấn sao? Hấn tuy là thái tử, bất quá ta lại là do hoàng thượng mời đến."

Thủy Ninh thấy Phượng Lan Dạ đồng ý, lập tức xoay người nhìn về Lâm Phong quốc Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân.

"Tốt, ta đáp ứng. Nhưng mà đến lúc chuyện hoàn thành rồi, các người phải cho ta năm vạn lượng bạc."

"Năm vạn lượng?"

Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân ngây ngẩn cả người, công phu sử tử ngoạm cũng không lợi hại như vậy, nàng ta đi bất quá chỉ để cho thái tử nạp phi, thế nhưng lại dám mở miệng đòi năm vạn lượng. Nghĩ tới đây thần sắc trên mặt họ liền biến hóa, sau đó nhìn về Thủy Ninh, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ bé của nha đầu này vẫn kiên trì.

"Nếu các người cự tuyệt, như vậy mời về đi."

Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân ở trước mặt hoàng đế đã lập quân lệnh trạng, một văn một võ có thể tính là rường cột nước nhà rồi, kết quả ngay cả tiểu nha đầu này cũng đối phó không được, sau này làm sao dám đặt chân lên triều đình. Cho dù mời được tiểu nha đầu này về, với năm vạn

lượng bạc này, cũng làm cho người khác cười rớt răng hàm, cho nên Triệu Thừa tướng liền cười cười thương lượng.

"Thủy cô nương, người xem có thể giảm một ít hay không?"

"Người tưởng đang mua thức ăn hủ, còn cò kè mặc cả! Xin hỏi thái tử các người không đáng giá sao? Nếu để cho hăn biết, ở trong mắt của các người hăn ngay cả năm vạn lượng cũng không bằng, ta nghĩ."

Thủy Ninh rất chân thành uy hiếp, Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân lập tức khước miệng co giật, khuôn mặt hắc tuyến. Làm sao hai người bọn họ lúc trước còn cho là nha đầu này có vẻ mặt đơn thuần, rõ ràng chính là hồ ly mà! Nếu làm không tốt thì sẽ gà bay trứng vỡ rồi, cuối cùng đành phải cắn răng gật đầu một cái. Dù sao hoàng thượng nói, chỉ cần tiểu nha đầu này chịu đi đến, bất kể cái gì cũng có thể đáp ứng, hơn nữa chỉ khi nào thái tử nạp phi rồi, nàng mới có thể lấy được năm vạn lượng. Nói như vậy, cũng coi như công đức viên mãn rồi, cho nên cuối cùng Triệu Thừa tướng nghiêm túc gật đầu.

"Tốt."

Thủy Ninh vừa nghe xong liền lộ ra một nụ cười, nhìn về phía Đinh Đương nói: "Đinh Đương, chuẩn bị giấy mực tới đây, để cho bọn họ giấy trắng mực đen viết ra , như vậy mới không thể chối cãi."

Đinh Đương lập tức cười gật đầu đi qua lấy giấy và bút mực đem tới, bày ở trên bàn.

Phượng Lan Dạ làm tư thế xin mời nói: "Triệu Thừa tướng, xin chấp bút."

Triệu Trục thật hết chỗ nói rồi, những nữ nhân này quá sức tinh tường, trong lòng hăn quả thật có chút ý nghĩ ăn quyết, nhưng mà không nghĩ đến chuyện này lại bọn họ đoán được. Lần này hăn muốn chối cãi cũng không

xong rồi, chỉ đánh bất đắc dĩ đi qua chấp bút giấy trắng mực đen viết xuống. Phượng Lan Dạ nhận lấy, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Lỗ tướng quân đang đứng im bất động trong đại sảnh..

"Làm phiền Lỗ tướng quân làm nhân chứng, ký tên vào."

Lỗ tướng quân lúc trước còn cho rằng mình may mắn, may là hắn không có liên quan gì, đến lúc đó trên triều đình một số quan viên hỏi tới, là do chủ ý của Triệu Thừa tướng, hắn sẽ không có chuyện gì. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, hai người một cũng chạy không thoát, hơn nữa đối mặt với ánh mắt lãnh ngạo của Tề vương phi kia, làm cho người ta không thể có tư tưởng giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo, đành phải ngoan ngoãn đi tới ký tên.

Triệu Thừa tướng vừa nhìn Lỗ tướng quân cũng ký tên, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu một chút.

Hai người ký tên xong liền nhìn về phía Thủy Ninh.

"Thủy cô nương, chúng ta lập tức lên đường đi."

Thủy Ninh đang muốn gật đầu, Phượng Lan Dạ lập tức đưa tay ngăn cản nói: "Chờ một chút, các người về trước đi, đến lúc đó ta sẽ phái người đưa Thủy nhi đi đến phủ Thừa Tướng của Lâm Phong quốc."

"A, tại sao không cùng đi?"

Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân vẻ mặt như không hiểu, theo chân bọn họ cùng đi, có thể bảo vệ an toàn của nàng a!

Thủy Ninh cũng không hiểu tỷ tỷ tại sao lại muốn để nàng một mình đi, bất quá nếu nàng ấy đã nói như vậy nhất định là có dụng ý của nàng, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Phượng Lan Dạ đang cầm giấy mực trong tay, nghe Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân hỏi, liền ngửa mặt lên, trên gương mặt âm lãnh khinh bạc mở miệng: "Năm ba ngày sau ta sẽ phái người đưa nàng đi, các người đi trước, nàng sẽ đi theo sau đó. Hơn nữa ta hi vọng hai người các người lập tức ra khỏi thành, tối hôm qua Thụy Vương Phủ xảy ra chuyện, các người xuất hiện lúc này, nếu như rơi vào lỗi tai của người có tâm địa xấu, ta sẽ bảo vệ không được các người, đến lúc đó còn liên lụy Tề vương phủ chúng ta."

Phượng Lan Dạ nói cũng không sai, Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân trong lòng hiểu rõ, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng lời đã định, tại sao Thủy cô nương không thể cùng đi với bọn họ chứ? Bất quá Tề vương phi đã nói rõ, hơn nữa cũng hợp lý, bọn họ đâu có lý do để lưu lại a, nếu chẳng may xảy ra sự tranh chấp với Thiên Vận hoàng triều, đến lúc đó sẽ gây ra hiểu lầm, bọn họ tới đây cũng không phải là vì khơi dậy sự chiến tranh của hai nước a.

Triệu Thừa tướng lập tức ôm quyền nói: "Tốt, lão phu ở Lâm Phong quốc xin đợi Thủy cô nương."

"Ừ, nàng sẽ tới trước phủ Thừa Tướng tìm người."

Phượng Lan Dạ gật đầu, gọi người đang đứng ngoài cửa: "Tích quản gia, tiễn khách."

Tích đàn lập tức vọt vào, hướng về Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân cúi đầu nói: "Hai vị xin mời."

Từ đầu tới đuôi hẳn cũng không biết hai người trước mắt là ai, bất quá nếu Vương Phi đã mở miệng để cho bọn họ đi, thì không không có đạo lý không tiễn.

Đoàn người đi ra khỏi phòng khách, trong đại sảnh, chỉ có Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh, Đinh Đường ba người, Thủy Ninh chạy đến bên cạnh

Phượng Lan Dạ, lôi kéo tay nàng nói: "Tỷ tỷ, tại sao lại muốn năm ba ngày sau mới để cho ta đi?"

Phượng Lan Dạ không nói chuyện, ánh mắt như có điều suy nghĩ, Thủy nhi cùng Âu Dương Dật xem như cũng có duyên, đã như vậy, sao nàng không cho bọn hắn một cơ hội? Âu Dương Dật kia mặc dù có lúc rất hèn hạ, bất quá nói thật lòng, hắn cũng là một nam nhân quyết đoán, trong phủ thái tử thậm chí một nữ nhân cũng không có, Ngay cả hoàng thượng và hoàng hậu cũng đối với hắn không có biện pháp. Nếu hắn thật sự thích một nữ nhân, như vậy người đàn bà kia nhất định sẽ vô cùng được hắn sủng ái. Mà nàng lưu lại Thủy nhi, là muốn trị lành chấm đỏ trên mặt của nàng. Nếu Âu Dương Dật thật sự thích Thủy nhi, như vậy nàng có thể tìm được chỗ nương thân cho Thủy nhi, quan trọng nhất là nàng cũng có chỗ để mượn hơi một người có thực lực.

Âu Dương Dật sẽ trở thành hoàng đế Lâm Phong quốc, Thủy nhi nếu gả cho hắn, đến lúc đó nàng ấy sẽ được sắc phong làm Quận chúa, chính là hai nước kết thân. Cũng giống như Lâm Phong quốc cùng Thiên Vận hoàng triều chính là đám hỏi chi hôn, hai nước sẽ vĩnh viễn giao hảo. Mà hai nước giao hảo tốt, như vậy các quốc gia khác cũng không dám vọng động. Tương lai thiên hạ có mấy chục năm sẽ không có chiến tranh. Nếu như vậy, cứ sao mà không làm đây? Chuyện này người người cũng đều vui vẻ.

Dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là Âu Dương Dật phải yêu Thủy nhi, nếu như không, nàng sẽ vô tình làm hại Thủy nhi.

Phượng Lan Dạ trong lòng suy nghĩ một phen, tất nhiên sẽ không để cho Thủy nhi biết, nàng vươn tay vuốt ve mặt Thủy nhi một chút.

"Tỷ tỷ muốn trị lành chấm đỏ trên mặt người, không muốn để cho người bị cười nhạo."

Nàng thật không đành lòng để cho Thủy nhi bị người khác cười nhạo, mặc dù những người đó không nói, nhưng nhìn nàng với ánh như vậy, sẽ làm lòng nàng bị tổn thương, nhưng ở bên ngoài Thủy nhi lại không có biểu hiện gì, càng thể hiện rõ nàng thực sự không dễ chịu.

"Tỷ tỷ, cảm ơn người."

Thủy nhi dùng sức ôm Phượng Lan Dạ, mặc dù nàng cùng tỷ tỷ không cùng chung huyết thống, nhưng tỷ tỷ đối với nàng rất tốt a. Chữa hết độc cho nàng, mang nàng tới kinh thành, bây giờ còn muốn trị tốt chấm đỏ trên mặt nàng, cho dù cả đời này nàng phụng bồi tỷ tỷ cũng thật cao hứng a.

"Tốt lắm, nha đầu ngọc, không cần nói tạ ơn, Thủy nhi nhớ tỷ tỷ là được."

"Ừ, ta sẽ, Thủy nhi vĩnh viễn sẽ không quên tỷ tỷ, ta sẽ vĩnh viễn phụng bồi tỷ tỷ."

Thủy Ninh dùng sức gật đầu, cũng thề ở trong lòng, sau này vĩnh viễn sẽ không rời đi tỷ tỷ, vĩnh viễn không phản bội nàng.

Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay điểm trán nàng nói: "Người a, tỷ tỷ không có nói để người cả đời phụng bồi ta, Thủy nhi sẽ có hạnh phúc của Thủy nhi, đây là ngân lượng của người."

Phượng Lan Dạ đem thư cam kết của Triệu Thừa tướng cùng Lỗ tướng quân đưa cho Thủy nhi, ai biết Thủy nhi giống như là bị lửa nóng liền đẩy ra và nói: "Tỷ tỷ, người làm cái gì? Đây là đưa cho người a!"

"A?"

Phượng Lan Dạ mở to hai mắt, nàng ta tặng năm vạn lượng cho nàng? Nha đầu này, thôi được rồi, tạm thời giữ lấy đợi đến lúc đám cưới của nàng đem ra làm lễ vật mừng cũng được.

"Chúng ta đi thôi, tỷ tỷ còn chưa có ăn sáng đâu."

"Tỷ tỷ, ta cũng vậy, đi, chúng ta cùng đi ăn."

Thủy nhi cười híp mắt lôi kéo Phượng Lan Dạ, hai người cùng nhau đi ra ngoài. Phía sau Đinh Đường cũng cười híp mắt theo hai người, trong lòng rất cảm động, Thủy nhi tiểu thư đối với chủ tử rất dựa dẫm, nàng thẳng thắn, chính trực, đơn thuần, khiến cho chủ tử vốn luôn lạnh nhạt cũng lòng mềm, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Sau khi ăn sáng xong, Phượng Lan Dạ đắp mặt cho Thủy Ninh, để nàng nằm ở trong phòng.

Còn mình thì dẫn Đinh Đường ra khỏi Tuyền viện, lặng lẽ đi đến hậu viện của Vương Phủ.

Hậu viện của Tề vương phủ một mảnh yên lặng, mấy tên thị vệ đang canh ngoài cửa đều là nhất đẳng cao thủ của Tề vương, hơn nữa ở chỗ tối còn ẩn nấp không ít người. Thị vệ canh ngoài cửa nhìn thấy Vương Phi đi tới, lật đặt hành lễ.

"Vương Phi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, dẫn Đinh Đường đi vào.

Hậu viện của Vương phủ đã lâu không có người ở, có chút hoang vu, không nghĩ tới hôm nay lại để cho Thụy Vương ở chỗ này trị thương.

Vừa đi vào cửa, liền thấy bùn đất xây tường, làm thành một vòng sân khéo léo, trên tường đất trồng rất nhiều thực vật. Lúc này sinh trưởng một màu xanh biếc bò đầy tường, ở trong gió nhẹ nhàng lắc lư, khắp nơi một màu xanh ngắt. Ngay chính giữa Tiểu viện có một hồ cá, lúc này bên cạnh ao có người đang cho cá ăn, tựa hồ rất vui mừng, sắc mặt mặc dù có chút

tái nhọt, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ tuấn lãng lãnh mị của hần.

Hần chính là người tối hôm qua bị trọng thương Nam Cung Duệ, hần đã tỉnh lại, thân thể cũng không có gì đáng ngại. Chẳng qua là hần bị chứng nhiệt rất nghiêm trọng, phải mau sớm trị liệu, nếu chẳng may bị hôn mê lần nữa, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nam Cung Duệ ngẩng đầu lên thấy Phượng Lan Dạ đi tới, đứng lên cười mở miệng.

"Người đã tới."

Phượng Lan Dạ gật đầu, thấy khí sắc hần không tệ, cũng không có bởi vì trên người có bệnh, liền thở dài thở ngắn, hoặc là tiêu tụy đáng thương, ngược lại hần rất thản nhiên, tựa hồ đã sớm đem sinh tử không để ý tới, thật khiến người ta bội phục.

"Hôm nay có khỏe không?"

Hai người vừa nói chuyện, vừa cùng nhau đi vào. Phía sau Đinh Đường cùng hai thị vệ đi theo sát, nhưng cũng không dám có chút bất cần nào, nếu như Thụy Vương ở Tề vương phủ xảy ra chuyện gì thì họ có thể bị phiền toái.

Một nhóm ba người đi vào bên trong, Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Duệ phân ra chủ khách mà ngồi vào chỗ của mình, Đinh Đường sau khi dâng trà lên liền đứng ở phía sau.

"Ta tới đây giúp người bắt mạch, kiểm tra một chút chứng nhiệt kia có nghiêm trọng không, để kê đơn thuốc."

Phượng Lan Dạ nâng chung trà lên, nhẹ vén nắp trà, thổi một tầng bọt ở phía trên, nhấp nhẹ một ngụm, một động tác đơn giản, nhưng lại giống như

nước chảy mây trôi, ưu nhã động lòng người.

Nam Cung Duệ nhìn nàng, nhàn nhạt nở nụ cười. Người con gái như vậy mặc dù không thể cười, nhưng nếu được làm hồng nhan tri kỷ cũng là một chuyện vui trong đời. Đôi đồng tử thâm thúy nhìn nàng, lạnh nhạt mở miệng nói: "Làm phiền Thất đệ muội."

Trong phòng hai người đang nói chuyện, thì ngoài cửa vang lên thanh âm của thị vệ: "Tham kiến Vương gia."

Một đạo thân ảnh từ ngoài cửa đi vào, ôn nhuận như ánh mặt trời, một thân cẩm y bạch ngọc, quanh ống tay áo còn thêu vài miếng bông tuyết, cánh hoa rõ ràng, tựa hồ như có một cỗ hơi thở mát mẻ đập vào mặt. Trên ngũ quan tuấn mỹ nở nụ cười yếu ớt, khuôn mặt thì như tranh vẽ, vừa đi vào liền kêu một tiếng: "Ngũ hoàng huynh, Lan Nhi."

Phượng Lan Dạ thấy hần trở lại, nên sớm cao hứng đứng lên, tiến lên quan tâm hỏi thăm.

"Người không sao chứ?"

Nam Cung Diệp tà mị lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, Lan Nhi đang bắt mạch cho Ngũ hoàng huynh sao?"

"Ừ, muốn kiểm tra một chút bệnh trạng có nghiêm trọng hay không, nên như thế nào phục dược, còn người, mọi việc trong cung vẫn ổn chứ?"

Phượng Lan Dạ lôi Nam Cung Diệp ngồi vào một bên, trong phòng Nam Cung Duệ cũng quan tâm nhìn Nam Cung Diệp, đối với chuyện xảy ra tối hôm qua trong cung, hần còn không hiểu rõ ràng lắm, cho nên giờ phút này chỉ có thể nhìn Nam Cung Diệp.

Sắc mặt của Nam Cung Diệp khẽ biến tối sầm, trên mặt liền có chút hàn khí, mím chặt môi không nói một lời.

Nam Cung Duệ không khỏi có chút khẩn trương nói: "Xảy ra chuyện gì? Là phụ hoàng sao?"

Trong lòng Phượng Lan Dạ chợt hiểu rõ, không lẽ là hoàng thượng đã xảy ra chuyện, nhưng nếu hoàng thượng gặp chuyện không may, thì e là Diệp sẽ không hồi Vương Phủ. Như vậy chắc là người khác, chẳng lẽ là Lục hoàng tử Nam Cung Quân? Một đôi mắt đen nhánh nhìn Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp nhướng lông mày hẹp dài chậm chậm mở miệng: "Là Lục hoàng huynh, hẳn đưa một phong thư cho phụ hoàng, liền rời kinh đi."

"Cái gì? Tại sao?"

Nam Cung Duệ chấn kinh đứng lên, không biết tại sao Lục hoàng đệ lại rời kinh, thấy Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn hẳn, trong lòng hẳn có một chút nghi ngờ.

"Là tối hôm qua xảy ra chuyện gì sao? Đến tột cùng là chuyện gì?"

Nam Cung Duệ trầm giọng mở miệng, mặt mũi một mảnh thanh hắc, bởi vì khẩn trương nên hai tay không tự chủ được mà nắm chặt lại, nhìn chăm chăm Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp thật sự cũng không muốn lừa gạt hẳn, liền đem chuyện tối hôm qua hẳn vì hôn mê nên không biết nói ra.

"Bởi vì trên người người bị chứng nhiệt, cho nên phụ hoàng hoài nghi là Hoa phi động tay chân, trong cơn nóng giận muốn trừng phạt Hoa phi nương nương. Mà thiếp thân thị nữ của Hoa phi nương nương là An Tình vì muốn bảo vệ chủ tử, thừa nhận là nàng đối với Ngũ hoàng huynh động tay chân, hơn nữa nàng còn tự đập đầu vào tường bỏ mình tại chỗ. Lục hoàng huynh vẫn luôn cùng An cô cô tình cảm rất tốt, cho nên chịu không được đả kích, liền đưa một phong thư rời cung đi ra ngoài."

"Cái gì? Phụ hoàng làm sao lại hồ đồ như thế a."

Nam Cung Duệ vội vàng đứng lên, khuôn mặt không đồng ý.

Mẫu phi sao có thể hại hần, nếu như nàng có lòng hại hần, chỉ sợ sớm đã động thủ, sao mà còn chờ tới bây giờ, phụ hoàng làm sao lại hồ đồ như thế a.

"Ta muốn đi gặp phụ hoàng."

Nam Cung Duệ nóng lòng chuẩn bị đi ra ngoài, Nam Cung Diệp ngăn cản động tác của hần.

"Ngũ hoàng huynh, ngồi xuống đi, trước mắt chữa bệnh quan trọng hơn. Lục hoàng huynh đã rời kinh rồi, cứ để hần đi."

Phượng Lan Dạ gật đầu đồng ý, trước mắt kinh thành có thể nói là vạn phần quý dị, hơi không cẩn thận, sẽ gặp nguy hiểm a. Chỗ tối tựa hồ có một đôi tay khổng lồ chế toàn cục, người này không nhìn thấy sờ không được, nên làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nam Cung Duệ cuối cùng cũng yên tĩnh lại, bất quá đôi mắt vẫn còn phiền muộn, nghĩ đến Lục hoàng đệ cứ như vậy mà rời kinh đi, trong lòng cảm thấy có lỗi với hần.

"Chúng ta bắt đầu đi."

Phượng Lan Dạ trợ giúp Thụy Vương bắt mạch, kiểm tra một chút độc tố trong cơ thể của hần đến tột cùng sâu đậm bao nhiêu, sau đó dùng ngân châm đâm huyết, điều tiết máu trong cơ thể.

"Ngũ hoàng huynh, yên tâm đi, không có việc gì."

Phượng Lan Dạ mở miệng, Nam Cung Duệ cũng không có đặc biệt hưng phấn, nếu như không có phát sinh chuyện của Lục hoàng đệ, hần nhất định

sẽ thật cao hứng, bản thân đã thoát khỏi sự nguy hiểm rồi. Nhưng giờ phút này, chỉ cảm thấy trong lồng ngực như có một tảng đá lớn đè nặng, mẫu phi đối với hần thương yêu bao nhiêu, hần đều hiểu. Từ nhỏ nàng không phụng bồi Lục hoàng đệ, là vì phải phụng bồi hần, không nghĩ tới lại làm cho nàng gặp phải chuyện như vậy.

Nam Cung Diệp thấy Ngũ hoàng huynh tâm tình không tốt, nhất thời cũng không biết khuyên lơn hần như thế nào, trong phòng rất an tĩnh, Phượng Lan Dạ kê đơn thuốc xong, dặn dò Đình Đường đang đứng ở phía sau.

"Y theo đơn thuốc này, đến Tuyền viện nấu thuốc, sau đó người tự mình mang tới đây."

"Dạ, chủ tử."

Đình Đường vâng lệnh, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ liền đứng lên rời đi, để cho Ngũ hoàng huynh một người yên tĩnh, tâm tình của hần đã không tốt lắm rồi

Hai người đi ra khỏi viện, theo con đường ẩm áp sáng rõ hướng Tuyền viện đi tới. Nam Cung Diệp một thân bạch y như tuyết, tóc bóng mượt như tơ, ưu nhã phiêu dật, khóe môi trên ngũ quan tuấn mỹ còn vẽ ra nụ cười kinh diễm, con người sâu u tựa như nước hồ thu, hơn nữa còn tràn đầy thần thái, hần vươn tay ra nắm lấy tay của Phượng Lan Dạ, an nhiên đi trong hành lang của Vương phủ.

Trong vương phủ bọn hạ nhân thấy chủ tử như vậy, nên mọi người cũng vui vẻ ra mặt, làm việc càng trở nên hăng say a.

Bên trong thư phòng của Tuyền viện, Nam Cung Diệp đang ngồi ngay ngắn, còn Phượng Lan Dạ thì tùy ý tựa vào người của hần.

Nguyệt Cẩn, Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần và hai thị vệ đang lẳng lặng đứng yên, chờ Vương gia phân phó.

"Ngọc Lưu Thần, người điều tra Nạp Lan Cửu kia như thế nào rồi?"

"Hắn thật giống như biến mất vậy, không có xuất hiện qua."

Hắn vẫn phân phó nhân thủ điều tra ở các vùng lân cận, nhưng Nạp Lan Cửu kia giống như bị tan biến vào trong hư không vậy, điều này nói rõ người ở chỗ tối đã phát hiện, cho nên không để cho hắn hành động.

"Nếu không có tin tức của Nạp Lan Cửu, hiện tại người đừng điều tra hắn nữa, lập tức lẫn vào trong biệt viện của hoàng gia, tra một chút xem Tấn vương rốt cuộc là bị bệnh thật hay là giả bộ bệnh, nhất định phải cẩn thận làm việc."

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm."

Ngọc Lưu Thần lui ra ngoài, Nam Cung Diệp nhìn về Thiên Bội Thần nói: "Người phải bảo vệ tốt người trong hậu viện, không thể có một chút điểm sơ xuất nào."

"Dạ" Thiên Bội Thần cũng lui xuống, Nam Cung Diệp nhìn về ba người còn lại, đối với hai thị vệ nói: "Các người đi thăm dò người của Sở Vương phủ."

"Không cần, ta phái đã người thăm dò rồi, bọn họ một chút động tĩnh cũng không có, rất an phận thủ thường."

Phượng Lan Dạ miễn cưỡng mở miệng, nàng cũng mong là do Nam Cung Liệt động tay chân, đáng tiếc hắn ngay cả một điểm động tĩnh cũng không có, vẫn ngoan ngoãn đợi ở Sở Vương phủ, ngoan vô cùng.

Nam Cung Diệp nhượng lông mày, hiện tại tựa hồ những người nên động cũng ần mà không động, khiến cho bọn họ rất bị động, chẳng lẽ thật vô kế khả thi sao? Nghĩ tới đây lông mày dài nhăn lại, nhớ tới Mộc Miên trong lãnh cung.

"Không bằng chúng ta đi thăm vấn Mộc Miên, tin tưởng sau lưng nàng nhất định có người sai sử, đến tột cùng là người nào sai sử nàng đi câu dẫn Thụy vương."

Nam Cung Diệp nhìn về Phượng Lan Dạ, thấy nàng nhíu lại lông mày như suy nghĩ sâu xa, nhưng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Đầu óc Lan Nhi vốn thông minh, không biết có phải nàng lại có suy nghĩ mới, Nam Cung Diệp trong đầu vừa nổi lên ý niệm này, thì Phượng Lan Dạ đã nhượng mày mở miệng: "Tốt, mặc dù không thể giết Mộc Miên, nhưng cũng phải đả động tới nàng, như vậy thì người đang ần núp mà không hành động kia, chưa chắc có thể ngồi yên."

Nàng nói xong, liền đứng lên đi ra ngoài, thân thể cao lớn của Nam Cung Diệp cũng theo sát phía sau, hai người kẻ trước người sau thẳng bước ra khỏi thư phòng.

"Đi, tiến cung."

Lúc đang nói Phượng Lan Dạ chợt nhớ đến thuốc của Thụy Vương, liền đi đến phòng bếp để trích máu làm thuốc dẫn, sau đó mới xoay người xuất phủ.

Nguyệt Căn cùng hai thị vệ theo sát phía sau, Vương gia vốn để cho bọn họ đi ngó chừng Sở Vương phủ, hiện tại biết Sở Vương không có động tĩnh gì, như vậy bọn họ sẽ đi theo bảo vệ Vương gia cùng Vương Phi.

Bởi vì xảy ra nhiều biến cố nên Hạo Vân Đế cả người lộ ra vẻ uể oải, thỉnh thoảng còn ngáp, ngồi ở chỗ cao trên đại điện, nhìn xuống Diệp Nhi

cùng Thanh Nhã.

"Các người muốn thăm vấn Mộc Miên?"

Nam Cung Diệp gật đầu, trầm giọng mở miệng nói: "Phụ hoàng có lẽ không biết, Mộc Miên nguyên là Ngũ công chúa Vân Phượng quốc, không nghĩ tới nàng lại tiến cung, nhi thần nghĩ nàng nhất định là do người khác đưa vào, người sau lưng kia nhất định chính là người sai sử nàng, sai sử nàng câu dẫn Ngũ hoàng huynh, mà ngay trong đêm đó thì phủ đệ của Ngũ hoàng huynh liền bị người ta phóng hỏa, còn Ngũ hoàng huynh thì bị trọng thương."

"Nàng là Ngũ công chúa Vân Phượng quốc?"

Hạo Vân Đế con người âm trầm, ngoan lệ nắm chặt tay, con tiện nhân này dám can đảm câu dẫn con hãn, quả nhiên là có dụng ý khác.

Nam Cung Diệp đang chờ ý chỉ của phụ hoàng, hãn cũng không có bằng chứng Mộc Miên là người của Nhị hoàng huynh Tấn vương, nếu như mình nói ra, mọi người có thể cho là bịa đặt, cho nên chuyện đó sau này hãy nói. Hiện tại thăm vấn Mộc Miên trước đã, cần tra rõ là do ai sai khiến nàng, nghe lệnh người nào để câu dẫn Thụy Vương .

"Tốt, được, trẫm muốn đích thân thăm vấn."

Không nghĩ tới Hạo Vân Đế lại muốn tự mình thăm vấn, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ im lặng nhìn nhau, cùng trầm giọng mở miệng nói: "Dạ, phụ hoàng."

Đoàn người lập tức đi đến lãnh cung, Mộc Miên bị giam ở trong lãnh cung.

Trong một gian phòng ở lãnh cung, không khí lãnh đãng tịch mịch, trên những ô vuông của cửa sổ, những sợi tơ lụa ở trong gió nhẹ lay động, khắp

nơi trong điện đều là bụi bặm.

Mộc Miên bị thị vệ mang vào, « phốc » một tiếng quỳ trên mặt đất, từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía trên cao, thấy Hạo Vân Đế vẻ mặt âm chí lãnh chìm, giận dữ nhìn chăm chăm nàng, Mộc Miên nhin không được bật cười lên. Ánh mắt từ từ dời về phía bên cạnh, người đang ngồi trên ghế hãn là Tề vương Nam Cung Diệp cùng Tề vương phi Tô Thanh Nhã.

Những người này đến để chê cười nàng, có phải hay không, có phải hay không?

Nàng cười đến gào thét, cười đến chói tai, còn duỗi ngón tay ra chỉ vào chỗ ngồi của hoàng đế.

"Người đối phó ta, thì cho là mình sẽ sống tốt sao? Người sẽ không sống tốt."

Hạo Vân Đế không ngờ đến lúc này rồi mà nữ nhân này vẫn can rở như thế, khuôn mặt đầy sóng to gió lớn, bàn tay to nhắc lên giận dữ chỉ vào Mộc Miên nói: "Nói, rốt cuộc là người nào sai sử người câu dẫn Thụy Vương?"

Mộc Miên đột nhiên ngưng cười, sắc mặt tái nhợt, nhưng lộ ra một cổ yêu dị, nhìn Hạo Vân Đế.

"Hoàng thượng nói cái gì đó? Là Thụy Vương yêu thích ta, hãn yêu thích ta, cho nên mới câu dẫn ta, có liên quan gì đến thiếp thân, thiếp thân lúc nào thì câu dẫn hãn chứ?"

"Đến lúc này rồi, người còn dám nói nhảm! Người đâu, kéo xuống và miện cho ta, đánh thật mạnh vào."

Hạo Vân Đế ra lệnh một tiếng, thị vệ đứng trước cửa canh chừng liền lập tức đi đến, đưa tay lên lôi Mộc Miên ra ngoài, rất nhanh liền nghe được

phía ngoài truyền đến tiếng gào thét như giết heo, vừa kêu khóc, vừa mắng.

"Nam Cung Khung, con của người câu dẫn ta, người lại đánh ta thì có bản lĩnh gì a! Người không phải là người đàn ông, chẳng lẽ con của người cũng không phải là nam nhân, hẳn không thích nữ nhân sao?"

Lúc đầu còn mắng rất hung hãn, nhưng đến một lúc thì không có thanh âm nữa, lúc này thị vệ liền đem người kéo vào, chỉ thấy Mộc Miên gương mặt sững vù, trên mặt khắp nơi loang lổ vết máu, hai ngày trước nàng vốn đã bị thương, lại bị mười cái tát này, hiện tại ngay cả một chữ cũng nói không ra, chỉ dám dùng một đôi mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn như muốn đục khoét vào hoàng thượng, hận không thể khoét ra hai cái động trên người hắn.

Bất quá vừa yên tĩnh lại, Hạo Vân Đế lại tiếp tục mở miệng nói: "Người có khai ra hay không, rốt cuộc là người nào sai sử người câu dẫn Thụy Vương?"

Mộc Miên cắn răng không nói tiếng nào, Phượng Lan Dạ nhìn nữ nhân trước mắt, biết nàng sẽ không nói, nếu nàng nói ra cũng chỉ có con đường chết, cho nên dứt khoát cái gì cũng không nói. Vậy thì nói rõ người sau lưng rất lợi hại, người nọ rốt cuộc là người nào?

Đang suy nghĩ nhập thần, âm thanh lãnh khốc vô tình của Hạo Vân Đế vang lên.

"Người đâu, đem cái kẹp lên đây, trẫm không tin người không khai ra!"

Ngũ quan của Hạo Vân Đế trở nên âm lãnh, bởi vì tức giận, mà lộ ra vẻ có chút vằn vẹo, thị huyết tàn nhẫn mở miệng.

Cái kẹp dùng để kẹp ngón tay, đau đến đứt ruột, người bình thường cắn bản sẽ chịu không được, không biết nàng có thể khai ra hay không. Bất quá nhìn bộ dạng hoàng thượng như vậy, trong lòng Phượng Lan Dạ xuất hiện

một cổ âm lãnh. Từ xưa hoàng đế vốn là tàn nhẫn, nghe được và nhìn thấy là hai việc khác nhau, giờ phút này tận mắt nhìn thấy Hạo Vân Đế tàn nhẫn như vậy, thật đúng là làm cho lòng người kinh đảm. Mộc Miên này dù thế nào cũng là phi tử của hãn, một ngày làm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa nhưng nếu nàng thật sự xúc phạm quyền uy của hãn, chỉ sợ bị chết rất khó nhìn.

Hạo Vân Đế vừa dứt lời, liền có người cầm cái kẹp gấp ngón tay đi lên.

Đem đôi tay Mộc Miên nhét vào cái kẹp kia, rất nhanh liền chuẩn bị thỏa đáng, Mộc Miên mở to đôi mắt, sắc mặt dữ tợn cắn tức nhìn Hạo Vân Đế, hét âm lên: "Người sẽ gặp báo ứng, người sẽ có báo ứng, ta chết người cũng xong đời, đừng nghĩ sẽ sống tốt."

Nàng vừa hét xong, thị vệ đã dùng cái kẹp ra sức kẹp tay, trong lúc nhất thời tiếng thét chói tai phá tan lãnh cung, vang tận mây xanh.

Nhìn lại Mộc Miên bị kẹp đau đến nỗi sắp ngất đi, sắc mặt của nàng trắng bệch, toàn thân vô lực, một chút phản ứng cũng không có. Hạo Vân Đế không đau lòng cho nàng, cũng không thêm để ý tới nàng, chỉ ra lệnh: "Giội tỉnh nàng."

"Dạ, hoàng thượng."

Lập tức có người bưng tới một chậu nước, nhận đầu nàng xuống nước, nước thấm ướt gò má, tạo nên hỗn hợp màu đỏ, nhỏ giọt trên ngón tay, cơn đau trên ngón tay truyền đến, làm cho nàng từ từ tỉnh lại, trợn tròn mắt nhìn người trong điện, nhẹ nhàng rên rỉ.

"Các người là ma quỷ."

Lời nói của nàng rơi xuống, Hạo Vân Đế cũng không thể bỏ qua cho nàng: "Người rốt cuộc nói hay không, là ai sai sử người làm như thế?"

Hắn vừa dứt lời, Mộc Miên đau đớn nở nụ cười: "Tốt, ta nói, ta nói."

Ánh mắt nàng lóe sáng tia âm trầm xảo trá, khóe môi kêu lên: "Là Tề vương, là Tề vương sai sử ta làm, hắn muốn làm hoàng đế, cho nên sai sử ta câu dẫn Thụy Vương. Hoàng thượng không biết sao, ta là Ngũ công chúa Vân Phượng quốc, hắn nói, sau khi hắn làm hoàng đế, sẽ cho ta trở về Vân Phượng quốc, người nói chuyện này ta có nên làm hay không?"

Mộc Miên vừa dứt lời, mâu quang của Hạo Vân Đế liền rơi xuống trên mặt Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp mặt mũi lãnh chìm, lóe lên tầng sát cơ, cứ như vậy yên lặng nhìn Mộc Miên, không nói tiếng nào.

Mà Hạo Vân Đế cũng không có nói chuyện, chỉ có Phượng Lan Dạ là đứng lên, trực tiếp đi tới trước mặt Mộc Miên ngồi chồm hổm xuống, khóe môi vẽ ra nụ cười tiểu tử phi tiểu, chậm chậm mở miệng.

"Người nói là Tề vương sai sử người câu dẫn Thụy Vương?"

"Đúng, là hắn sai sử ta làm."

Mộc Miên kiên trì, trên mặt nở nụ cười đặc ý, nàng vẫn kiên trì nói Tề vương xui khiến nàng, xem bọn hắn sẽ làm sao. Để cho bọn họ tự giết lẫn nhau, nàng không được tốt, thì bọn họ ai cũng không được tốt, ai cũng đừng nghĩ sống tốt. Hoàng đế phải không? Vương gia phải không? Bọn họ chính là một đám cường đạo, nếu như không phải họ đoạt Vân Phượng quốc, nàng có bị đau khổ như thế này sao? Có sao? Nếu nàng không dễ chịu, thì tại sao phải để cho bọn họ sống tốt đây?

"Như vậy Tề vương như thế nào gặp mặt với người?"

Trên mặt Phượng Lan Dạ khoát lên tia lãnh sương, nàng cả gan dám vu oan hãm hại Nam Cung Diệp, tốt, thật sự là quá tốt, Mộc Miên ta nhất định phải làm cho người giao ra người sai sử người!

"Buổi tối mấy ngày trước, hăn tới tìm ta, cùng ta thỏa thuận hiệp nghị."

Mộc Miên nghiêm túc đáp trả, tựa hồ có chuyện đó thật, Phượng Lan Dạ khóe môi nhất câu cười lạnh, đầu ngón tay dùng sức nhắc cằm Mộc Miên lên, trầm giọng mở miệng nói: "Người đại khái đã quên rồi, ta cùng Tề vương vừa mới đám cưới không lâu, hăn chưa từng rời khỏi ta, như thế nào lại đến tìm người, người muốn tính toán thứ gì, mà ở đây nói láo."

Mộc Miên vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, liên tục địa lắc đầu nói: "Ta không có".

"Người có."

"Ta không có."

"Thật ra thì mấy ngày trước người người gặp là người khác, có phải hay không?"

"Không phải, không phải."

Mộc Miên có chút khủng hoảng, ánh mắt không dám nhìn mắt Phượng Lan Dạ, mâu quang của Phượng Lan Dạ bắn ra tia sáng khiếp người khi nhìn nàng, mắt không nháy không chớp giống như muốn cắn nuốt sạch cả người nàng, làm cho nàng không biết phải làm sao, mà nàng ta còn đang ở bên tai của nàng từng lần một hỏi.

"Người kia gặp người có phải hay không? Có phải hay không?"

Mộc Miên tâm phiền ý loạn, đầu óc choáng váng, mơ mơ hồ hồ không rõ ràng lắm mình muốn làm gì rồi, cuối cùng Phượng Lan Dạ liên tiếp hỏi tới, đánh vô lực đáp một tiếng: "Phải"

Phượng Lan Dạ đứng lên nhìn về Hạo Vân Hoàng đế: "Hoàng thượng hiểu chưa?"

Mới vừa rồi, nàng nhìn thấy trong mắt Hạo Vân Đế toàn là sát khí, trong mắt hăn đang hoài nghi Nam Cung Diệp. Cho nên nàng rất tức giận, mới có thể ra tay khiến cho Mộc Miên thừa nhận, trên thực tế trước đây, nàng đã nghĩ tới một chút đầu mối, người sai sử Mộc Miên kia chỉ sợ không phải Tấn vương, cũng không phải là bất kỳ một người trực tiếp nào. Bởi vì ai nguyện ý ngay tại lúc này đi lưu lại một nhược điểm ở trong tay người khác đây? Như vậy người sai sử Mộc Miên rất có thể là một vị đại thần trong triều.

Trong lòng Hạo Vân Đế cảm thấy hối hận thấm đầy cả trái tim. Đúng vậy, trong lúc đó, hăn quả thật hoài nghi Diệp Nhi, bởi vì năng lực Diệp Nhi càng ngày càng mạnh, mà người điều khiển ở chỗ tối kia cũng rất lớn mạnh, cho nên hăn mới trong nháy mắt là hoài nghi như vậy, điều này làm cho hăn ảo não hối hận.

Nam Cung Diệp mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng vẫn bị tổn thương, may là còn có Lan Nhi phụng bồi hăn, nàng mới vừa rồi có hành động che chở hăn, để cho hăn cảm thấy thật ấm áp, thật ấm áp, tựa hồ sự tổn thương mà phụ hoàng gây ra là vô cùng nhỏ bé, đến không đáng kể.

"Lan Nhi, ngồi xuống."

Hăn lôi Phượng Lan Dạ ngồi vào bên cạnh mình, Hạo Vân Đế mặc dù hối hận, nhưng trước mắt phải thăm vấn Mộc Miên mới quan trọng hơn.

"Nói đi, rốt cuộc là người nào sai sử người? Nếu như người giao ra, trăm đồng ý không giết người."

Coi như là cho nàng một cơ hội rồi, nhưng Mộc Miên lại nở nụ cười: "Không giết ta, không giết ta thì có gì là ân huệ chứ ! Ta không có nước cũng không có nhà, là các người đoạt nhà của ta, giết gia nhân của ta, bây giờ còn biểu hiện nhân từ như vậy, thật là buồn cười a. Các người muốn

giết cứ giết, ta sẽ không nói. Không sai, là một gã đại thần trong triều sai sử ta đây, nhưng ta sẽ không nói, người tự đoán đi, tự tìm hiểu đi."

Mộc Miên kêu lên, hiện tại nàng hoàn toàn mất hết rồi, không có Vân Phượng quốc, nàng còn cần cái mạng này làm gì! Nếu như Vân Phượng tồn tại, nàng chính là công chúa cao cao tại thượng, Vân Phượng mất rồi, nàng không bằng một con chó, sống hay chết cũng không có gì khác biệt, nàng sẽ không nói.

Hạo Vân Đế vừa nghe lời của nàng, sắc mặt một lần nữa lãnh trầm xuống, quay đầu nhìn thị vệ kêu lên: "Kẹp cho ta, ta không tin nàng không giao ra."

Thị vệ lĩnh mệnh, lập tức dụng hình, chỉ bất quá mới vừa kéo chặt, Mộc Miên liền ngất đi, lần này bất luận dùng nước như thế nào cũng không được nàng như cũ hôn mê bất tỉnh. Hạo Vân Đế thấy trong khoảng thời gian ngắn tra rõ không được rồi, liền lập tức phân phó người đem Mộc Miên dẫn đi, rồi truyền ngự y vội tới trị liệu cho nàng. Hắn cũng không phải vì yêu thương nàng, mà vì nghĩ tới ở trong triều thần thậm chí có người dám can đảm sai sử Mộc Miên câu dẫn Thụy Vương, để làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, trong lòng hắn tựa như lửa đốt, những kẻ trong bóng tối này, chỉ sợ là người của một phái.

Mộc Miên bị đem đi xuống, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đứng lên.

"Nhi thần cáo lui."

Nam Cung Diệp nhàn nhạt mở miệng, Hạo Vân Đế phất tay để cho mọi người trong phòng lui xuống, rồi nhìn về Nam Cung Diệp, chậm rãi mở miệng nói: "Diệp Nhi, là lỗi của phụ hoàng, người đừng trách phụ hoàng. Phụ hoàng đã già, sợ rằng đã không phải là phụ hoàng cơ trí ban đầu rồi, cho nên phụ hoàng chỉ muốn mau sớm để Ngũ hoàng huynh đăng vị."

Hắn nói xong liền nặng nề bước thẳng đi ra ngoài, bên ngoài vang lên thanh âm của thái giám Nguyên Phạm: "Hoàng thượng hồi cung."

Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ, trên ngũ quan tuấn mỹ ánh lên sự chua xót cùng bất đắc dĩ, hắn vươn tay kéo Phượng Lan Dạ vào lòng, lấy đầu tựa lên đầu của nàng, ôn nhu mở miệng.

"Lan Nhi, chỉ cần có người, ta cái gì cũng không để ý, không có gì để tổn thương ta. Cho nên chúng ta đừng so đo với hắn, mọi việc hết thảy rồi sẽ tốt. Chờ sau khi Ngũ hoàng huynh đăng vị, chúng ta liền rời khỏi nơi này."

"Tốt, chúng ta rời đi thôi."

Phượng Lan Dạ cười gật đầu, ôm hông của hắn, tựa vào trước ngực của hắn, nghe nhịp đập của trái tim hắn, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới hắn, tuyệt đối không được.

Ban đêm, cả hoàng cung đều đang ngủ say, nơi nơi đều bị ánh sáng, khắp nơi thật giống như được che đậy một tầng lụa mỏng, đèn thấp trong hành lang cung đình nhẹ lay động, quanh co hoa lệ.

Trong lãnh cung gió thổi u u, gió tràn qua khe hở, phát ra tiếng vang, thật giống như tiếng gào khóc thảm thiết, nếu là người nhát gan tất nhiên sẽ bị làm cho sợ hãi đến khiếp vía.

Lúc này mấy đạo bóng đen từ trên mái hiên lướt qua, lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua nóc phòng, rơi thẳng xuống căn phòng phía ngoài.

Bóng đen trên nóc nhà, quăng cái móc câu, liền treo ngược người ở giữa không trung, ánh sáng bạc chột lóe, thanh kiếm trong tay liền phá vỡ cửa sổ, đi đến bên trong nhìn quanh.

Chỉ thấy trong không gian cũ rách nhỏ hẹp, một người trên mặt quần lụa trắng, tay chân cũng băng bó, đang nằm ở trên giường ngủ mê man. Một

tiểu cung nữ trên tay cầm đèn đi tới, cầm lấy đèn lồng soi người đang nằm trên giường, trong miệng lại nhai mắng.

"Sao lại không chết đi, làm hại ta buổi tối phải đến nơi này cùng người. Chết sớm, sớm siêu sinh, người như vậy a, hoàng thượng không thể nào để người ra khỏi lãnh cung rồi, làm sao lại không chết đây?"

Nói xong còn vươn tay ra thử dò xét một chút hơi thở người đang nằm trên giường, hung hăng cầm đèn rời đi, trong phòng lại rơi vào mờ ảo.

Lúc này ngoài cửa sổ đang treo một người, thân hình lật lại, trượt đến bên mái hiên, vung tay lên, phía sau hai ba bóng đen lạng lẽ không tiếng động từ cửa sổ nhảy nhanh đi vào.

Mấy bóng đen động tác lưu loát, ánh mắt tàn nhẫn, cầm bảo kiếm nhẹ nhàng đi tới, vừa tới giường, vài thanh kiếm đồng loạt hướng đến người trên giường đâm tới.

Mắt thấy gần bị ám sát thành công, người trên giường xoay mình nghiêng người, nhanh như linh xà, từ trên giường lăn một vòng, vài bả kiếm liền đồng thời đâm vào cái chăn mỏng, bên tai một đạo thanh âm lãnh lệ thị huyết vang lên: "Quả nhiên là tới, rất tốt."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 114

Người bên trong gian phòng vừa chuyển động, thì phía ngoài liền có người nhanh như chớp lao vào, mấy tên hắc y nhân trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, thì đã bị bao vây lại.

Từ ngoài cửa, những người bao vây đánh vào, họ chính là thị vệ trong cung, đi đầu là Tây Môn Vân đã được hoàng thượng bí mật điều vào cung. Tây Môn Vân võ công phi phàm, trường kiếm trong tay vung lên liền kéo ra mấy đóa kiếm hoa bén nhọn nhắm thẳng người cầm đầu đánh tới, mà người ở phía sau cũng toàn bộ xông lên cùng mấy hắc y nhân đánh nhau.

Người mới vừa rồi tránh thoát địch nhân ám toán, hiện giờ đã đứng trên mặt đất, lựa trắng trên người không nhanh không chậm từ từ rơi xuống, đợi đến khi tất cả đều giải hết thì lộ ra một gương mặt kiều diễm thanh lệ, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh lùng, hai cánh tay hoàn ở trước ngực, khí định thần nhàn liếc mắt nhìn hết thấy.

Người này chính là Phượng Lan Dạ đã xuất cung.

Thì ra nàng cùng Nam Cung Diệp giả vờ ngồi xe xuất cung, sau đó thì lén lút ẩn vào hoàng cung, giả trang thành Mộc Miên bị đánh, dụ địch mắc câu. Người ẩn mặt sai sử Mộc Miên nhất định lo lắng nàng sẽ khai ra hãn, cho nên sẽ bí mật nhìn chăm chú vào hướng đi trong cung. Biết Mộc Miên bị tra hỏi, nhất định sẽ lo lắng nàng cung khai ra ngoài, cho nên cả đêm phái ra người đến giết người diệt khẩu. Đáng tiếc người nơi này không phải là Mộc Miên thật, mà là Phượng Lan Dạ giả dạng.

Cung nữ mới vừa rời tay cầm đèn hù hù hồ hồ cũng không phải là người trong cung, mà là thiếp thân tỳ nữ của Phượng Lan Dạ, Đinh Đường, tất cả đều là diễn kịch nhằm mục đích làm cho địch nhân tin là thật, không nghĩ tới địch nhân quả nhiên đã mắc câu.

Phượng Lan Dạ đang đứng ở một bên xem náo nhiệt, thì bỗng nhiên trong đó một hắc y nhân nhìn sang, hẳn cho rằng chỉ cần bắt được nữ nhân này, thì có thể lợi dụng nàng chạy thoát, cho dù trốn không thoát cũng có thể giết được một người kiếm chút tiền, vì vậy hẳn lao thẳng tới chỗ Phượng Lan Dạ.

Hắc y nhân kia vừa chuyển động, sắc mặt của Tây Môn Vân liền tối sầm lại, trường kiếm chợt lóe thay mặt xông vào, ai ngờ lại bị một màn trước mắt làm cho kinh trụ.

Chỉ thấy dưới chân Phượng Lan Dạ di động, thân hình tựa như u linh bay lên tránh ra ngoài, ngón tay ngưng tụ liền có một cỗ khí lưu bơm vào, thân thể của nàng như gió lốc cuốn lên, bàn tay nhắm ngay người của hắc y nhân vừa di chuyển tới gần mình vỗ xuống. Một chương đi xuống, một chân liền theo sát tung ra ngay người hắc. Hắc y nhân oa một tiếng thổ ra một búng máu, thân người bị đá bay lên không, rơi thẳng ra ngoài cách đó vài mét, bốp một tiếng nằm trên mặt đất.

Tây Môn Vân nhìn động tác liên tiếp trước mắt lưu loát như nước chảy mây trôi, rõ ràng đều là giết người, nhưng động tác của nàng lại cực kỳ ưu nhã, con người không khỏi thâm trầm. Nữ nhân này thật không đơn giản. Lúc này ở phía sau, thị vệ đã đem mấy tên hắc y nhân còn lại đều bắt được tất cả.

Tây Môn Vân vốn đang suy tư về chuyện Tề vương phi, thì xoay mình liền nghe được một tiếng quát lạnh: "Mau, ngăn bọn họ lại, trong miệng bọn họ có thuốc độc."

Âm thanh gấp gáp vang lên, Tây Môn Vân rất nhanh phản ứng vọt tới trước, đã có hai tên căn nát độc dược trong miệng, trúng độc mà chết. Một tên khác bởi vì đột nhiên bị tập kích, nên chậm một bước, bị Tây Môn Vân nắm được miệng, không thể tự sát, nhất thời bị khống chế. Tây Môn Vân đưa tay lên điểm huyệt đạo của hắn, sau đó lấy độc dược trong miệng hắc y nhân ra, rồi quay đầu kiểm tra một chút. Trên mặt đất rộng lớn, trừ một tên vừa bị khống chế, những tên khác đều đã chết.

Phượng Lan Dạ bước tới, Tây Môn Vân lo lắng mở miệng nói: "Không có sao chứ?"

Lúc này ở phía ngoài có thị vệ chạy vào, hoảng sợ mở miệng nói: "Tướng quân, có một tên chạy thoát."

"Chạy thoát thì chạy thoát."

Tây Môn Vân vô tình khoát tay, thật ra thì bọn họ cố ý để tên kia chạy thoát, hắn nhất định sẽ trở về bẩm báo, người giấu mặt sau lưng nhất định sẽ lộ ra. Mộc Miên bị chế ngự, hiện tại hắc y nhân lại bị bắt, bọn họ cũng không tin người kia có thể ngồi yên được.

Tây Môn Vân cùng Phượng Lan Dạ dẫn hắc y nhân đi thẳng tới Tiêu Nguyên cung, sau đó đem tên này nhốt vào trong một gian mật thất, bẩm báo hoàng thượng xong, rồi mới bí mật thẩm tra hắc y nhân này.

Chuyện thẩm vấn hắc y nhân rơi xuống trên người Nam Cung Diệp, Hạo Vân đế cũng không có xuất hiện. Không biết tại sao, gần đây thân thể hắn không tốt lắm, luôn không lên nổi tinh thần, còn hay buồn ngủ, cả người mệt mỏi, cho nên chuyện tra hỏi phạm nhân liên lần này rơi vào tay Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp giả trang Thụy Vương ẩn ở trong cung, chuyện Lan nhi giả mạo Mộc Miên hắn cũng biết, nhưng vì hắn xuất hiện không tiện, cho nên trong lòng luôn lo lắng, chỉ đến khi gặp nàng bình yên vô sự, tảng đá

trong lòng mới rơi xuống. Hắc lô kéo nàng trên dưới kiểm tra một phen, khẳng định nàng không có chuyện gì, hắc mới thở phào nhẹ nhõm.

"Người không có chuyện gì là tốt rồi, ngàn vạn lần không thể có việc gì"

Phượng Lan Dạ nhìn thấy hắc quan tâm an nguy của mình, trong lòng thật cao hứng, biết mình ở bên kia giả trang, hắc ở đây so với mình càng lo lắng hơn, sợ nàng xảy ra chuyện gì, rồi lại không thể ra mặt. Cái loại cảm giác này nàng đã từng trải qua, tựa như nàng ở trong vương phủ, mà hắc ở trong cung, mặc dù biết không thể nào có việc, nhưng cũng tránh không khỏi lo lắng. Hai người yêu nhau mà tách ra một khắc sẽ nóng ruột nóng gan, hai người tâm hữu linh tê nhìn nhau mà cười.

"Ta không sao."

Nam Cung Diệp xác định Lan nhi không có chuyện gì liền bắt đầu việc thăm vấn tên hắc y nhân kia.

Hắc ngồi ngay ngắn ở trên ghế chủ vị, gương mặt tuấn mỹ nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng sâu thẳm trong đồng tử lại hiện ra tia sáng băng lãnh, quanh thân âm hàn, thật giống như Tu La tới từ địa ngục, lạnh lùng mở miệng.

"Nói đi, là ai sai sử các người tiến cung giết người?"

Hắc y nhân bị điểm huyết quỳ phía dưới, thân thể không nhúc nhích được, nhưng vẫn có thể nói chuyện. Chẳng qua là hắc nhắm mắt lại, căn bản không thèm nhìn bất luận kẻ nào, lời của Nam Cung Diệp hắc chỉ làm như nghe không được. Phượng Lan Dạ híп mắt nhìn tên này, nghĩ đến lúc trước hắc ngay cả độc dược cũng dám ăn, nói rõ đã không đem mệnh của mình coi trọng nữa, chỉ sợ bọn họ có thăm vấn cũng không được gì, bất quá bọn hắc vẫn muốn thử một chút.

Tây Môn Vân vẫn đứng ở bên cạnh, thấy hắc y nhân không có động tĩnh, liền nổi trận lôi đình, tiến lên đá hắc một cước, trầm giọng mở miệng: "Người có nói hay không, không nói chúng ta lập tức dùng đại hình."

Tên kia mở mắt, nhìn Tây Môn Vân một cái, rồi lại nhắm hai mắt, tư thế giống như mặc cho các người xử trí, tóm lại lão tử sẽ không nói một câu.

Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhìn Nam Cung Diệp ở trên ghế, chỉ thấy hắc vung tay lên, Tây Môn Vân lui về phía sau một bước rồi đứng lại. Nam Cung Diệp đi xuống, khoe môi vẽ ra nụ cười nhẹ nhàng, cực kỳ mỉa mai, nhưng ở trong mắt thất này lại lộ ra vẻ yêu dị kỳ lạ. Hắc đi tới trước mặt hắc y nhân, từ từ mở miệng.

"Người không nói phải không? Thật ra Mộc Miên đã khai ra chủ tử của các người là ai rồi."

Tên kia vừa nghe lập tức phản bác: "Không thể nào, nếu thật sự đã khai ra, làm sao động tĩnh gì cũng không có."

"Chủ tử người là đại quan trong triều?"

Nam Cung Diệp dụ hoặc, nhàn nhã tựa như cùng người nói chuyện thiên địa, chậm chậm mở miệng.

Hắc y nhân lập tức sửng sốt, đồng tử hiện lên một tia vui mừng, cực kỳ nhanh chóng gật đầu nói: "Đúng, hắc là đại quan trong triều thì như thế nào? Ta sẽ không nói ra."

"Sai, hắc căn bản không phải là đại quan trong triều, mà là vương tôn quý tộc."

Giọng nói của Nam Cung Diệp đột nhiên biến hóa, hắc y nhân một lần nữa sửng sốt một chút, có chút phản ứng không đúng, bất quá lần này so sánh với lần trước kịch liệt hơn nhiều: "Không phải, hắc không phải."

So sánh thái độ cả hai lần, Nam Cung Diệp thấy rất rõ ràng, hắc y nhân kia là một người cứng rắn. Lúc trước sáng khoái thừa nhận, chứng tỏ là nói dối, mà bây giờ phản ứng kịch liệt chứng tỏ đã thừa nhận, so ra xong liền dễ dàng biết ngay kết quả.

Như vậy người ẩn mặt sau lưng sai sử chính là hoàng tôn quý tộc, nói cách khác người này rất có thể là hoàng tử hoặc vương gia.

Thân thể Nam Cung Diệp căng cứng lên, sắc mặt âm u, vung tay lên ra lệnh người phía sau: "Đem hắc dẫn đi."

Hắc y nhân còn đang giãy dụa, kêu gào: "Chủ tử nhà ta là đại quan trong triều, nhưng ta sẽ không khai ra hắc ."

Đáng tiếc trong mật thất không ai để ý tới hắc, mọi người lâm vào trầm tư, thị vệ lui ra ngoài, mà ba người ở đây đều là người thông minh nên đã hiểu.

Nam Cung Diệp chậm chạp mở miệng nói: "Ta nghĩ hắc nhất định sẽ xuất hiện, hiện tại người đã bị chúng ta bắt, hắc không thể nào không lo lắng, nhất định sẽ tiến cung. Lần này sợ rằng ngay cả ta giả trang Thụy vương đều chạy không khỏi."

Hắc nói xong thì rất bình tĩnh, nhưng trong đó bao táp hiển thị thật rõ ràng, mặt mũi Tây Môn Vân lãnh chìm.

"Chúng ta lập tức bố trí một chút hành động kế tiếp."

"Tốt."

Nam Cung Diệp quay đầu nhìn về phía Phượng Lan Dạ nói: "Lan nhi hay là hồi Tề vương phủ đi."

Nàng ở trong cung hăn rất lo lắng, nếu hồi Tề vương phủ sẽ an toàn hơn một chút. Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới hăn, khuôn mặt kiêu diễm nhỏ bé xoay mình nhếch lên, ngạo nghễ mở miệng nói: "Đừng quên chuyện người đáp ứng ta, ta chữa hết bệnh của Ngũ hoàng huynh, như vậy sau này ta có thể tham gia bất cứ chuyện gì."

Khỏe môi Nam Cung Diệp lộ ra nét cứng chiu, bước tới ôm cả người của nàng đi ra ngoài: "Tốt, không hổ là Vương phi của bốn Vương."

Hai người vừa đi ra ngoài, phía sau đôi mắt đen nhánh của Tây Môn Vân, mơ hồ toát lên một tia âm mộ, Tề vương này phúc khí thật tốt a, sau đó cũng theo sát phía sau vợ chồng Nam Cung Diệp đi ra ngoài.

Đêm khuya, Tiêu Nguyên cung truyền đến thanh âm đổ vỡ vang dội, trong tẩm cung Nam Cung Khung đang giận dữ, ôm lấy thân thể run run, ném đồ, nổi điên lên, thái giám tổng quản Nguyên Phạm sợ đến mức trốn đông trốn tây bên trong tẩm cung, lo có cái gì ném đến trên người của mình.

Hoàng thượng ném đồ trong chốc lát, lại nhào tới trên giường lớn, khuôn mặt đỏ mồ hôi lạnh, một câu cũng nói không nên lời, run rẩy, hơi thở ngắt quãng khó khăn.

Nguyên Phạm bị làm cho sợ hãi, vừa vịn hoàng thượng đi về trên giường, vừa hướng ra phía ngoài ra lệnh: "Có ai không, có ai không, tuyên ngự y, tuyên ngự y, hoàng thượng ngã bệnh rồi!"

Tin hoàng thượng ngã bệnh rất nhanh kinh động đến tất cả mọi người.

Nguyệt phi cùng Hoa phi cũng chạy đi qua, mặc dù Hoa phi bị hoàng đế xuống cấm lệnh tức, nhưng nghe nói hoàng thượng bị bệnh, nàng không chút suy nghĩ liền lao đến.

Hoàng tử trong cung còn có vợ chồng Nam Cung Diệp, Sở vương Nam Cung Liệt cùng Tam hoàng tử cũng tới.

Bên trong Tiêu Nguyên cung đầy người, ngự y ra ra vào vào, rất nhanh liền có người thi châm cho hoàng thượng, rồi dụng thuốc, hoàng thượng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, bất quá sắc mặt vẫn còn tái nhợt như cũ. Bởi vì lúc trước tự hành hạ nên thân thể mệt mỏi, hiện giờ hẳn đã bình yên ngủ thiếp đi.

Trong tấm cung, Nguyệt phi cùng Tứ hoàng tử Sở vương nóng lòng hỏi thăm ngự y.

"Hoàng thượng thế nào rồi?"

Không biết hoàng thượng làm sao đột nhiên lại bệnh, những người khác cũng nhìn ngự y đứng đầu, hẳn là ngự y chủ trị của hoàng thượng, không biết hoàng thượng bị bệnh gì, sao lại đến đột ngột như thế, chỉ thoáng cái hoàng thượng liền ngã bệnh.

Ngự y lập tức dập đầu, thất kinh run run mở miệng nói: "Bẩm Nguyệt phi nương nương cùng Sở vương điện hạ, bọn thần đáng chết, không biết hoàng thượng sinh bệnh gì."

"Cái gì? Người đường đường là ngự y đứng đầu ngự y viện thế nhưng không biết hoàng thượng mắc bệnh gì, người làm sao làm ngự y!"

Sở vương Nam Cung Liệt giận dữ, một phen kéo vị ngự y kia lên, vung tay định vỗ xuống.

Vị ngự y này tuổi đã cao, nếu bị trúng chưởng chỉ sợ bỏ mạng tại chỗ, hiện tại lại bị Nam Cung Liệt làm cho hoảng sợ, nên run lên không ngừng, không dám mở miệng.

Nguyệt phi vội vàng bắt được tay nhi tử nói: "Liệt nhi, đừng đánh, hoàng thượng còn nhờ vào bọn họ!"

Bên trong tấm cung náo thành như vậy, hoàng thượng cũng không có tỉnh lại, hiển nhiên là một muốn chết rồi, có lẽ là do bệnh trạng nặng nề. Nam Cung Diệp vươn tay cầm lấy tay Phượng Lan Dạ, nhưng lời gì cũng không nói. Phượng Lan Dạ sao lại không biết ý nghĩ của hắn, chầm chậm mở miệng.

"Tốt lắm, không nên quá lo, ta tới giúp phụ hoàng kiểm tra một chút."

Nói xong liền trực tiếp hướng giường lớn đi qua, đối với khả năng của Tề vương phi, các ngự y đều biết đến, tất cả mọi người cùng ôm hi vọng. Sở vương Nam Cung Liệt thấy Phượng Lan Dạ đi qua, cũng không nói gì nữa, buông lỏng tay bỏ ngự y ra. Bây giờ mắt thấy ngựa sống sắp thành ngựa chết rồi nên đâu còn lựa chọn, bọn họ nhất định phải biết hoàng thượng bị bệnh gì, nhằm thật sớm an bài hướng đi của mình.

Phượng Lan Dạ đi tới, an tĩnh ngồi xuống bắt mạch cho hoàng thượng, bên trong tấm cung tất cả mọi người đều nhìn vào nàng.

Chỉ thấy sắc mặt nàng trước còn bình tĩnh, sau đó có chút âm u, có chút tái nhợt, rồi lại tựa hồ hồi phục lại.

Đợi nàng thu tay đứng lên, thì tất cả mọi người đều nhìn nàng, Sở vương Nam Cung Liệt lại càng nóng lòng hỏi tới.

"Phụ hoàng thế nào?"

Phượng Lan Dạ ngược mắt mặt mũi bình thản mở miệng nói: "Hoàng thượng không có chuyện gì, hẳn trúng tà."

"Trúng tà?"

Bên trong tấm cung bao nhiêu âm thanh đều vang lên, có vẻ khó có thể tin, rồi nhìn Phượng Lan Dạ, lập lại lời của nàng: "Trúng tà?"

Hoàng thượng trúng tà. Đây là chuyện gì, không có một người nào tin tưởng. Nguyệt phi lại càng hùng hổ mở miệng: "Người đừng nói loạn, hoàng thượng làm sao trúng tà được? Hoàng thượng là chân mạng thiên tử, những thứ tà khí, ma khí, đều phải tránh xa hẳn, làm sao sẽ trúng tà đây? Người không có bản lĩnh này cũng đừng có nói lung tung, coi chừng hoàng thượng tỉnh lại, xử phạt người nặng nề."

Nguyệt phi lời vừa rơi xuống, Nam Cung Diệp sắc mặt lãnh chìm, trong đồng tử phút chốc bốc lửa, lạnh lẽo mở miệng.

"Nhã nhi đã nói phụ hoàng trúng tà, có cái gì không thể tin."

Hắn có thể hoàn toàn tin nhiệm nàng làm Phượng Lan Dạ thật cao hứng, trong lòng đầy ngọt ngào, bất quá ở thời điểm tầm mắt hai người gặp nhau, Phượng Lan Dạ biết Diệp đã biết nàng đang nói dối. Đúng vậy, hoàng thượng thật ra là trúng độc, hắn trúng một loại hoa độc mà ở hiện đại gọi là cây thuốc phiện, ở cổ đại này, nàng đã từng điều tra, có một loại dược tên gọi Thần Sa Phấn, nhưng hoàng thượng làm sao lại bị hạ loại dược này đây? Phượng Lan Dạ biết, nếu nói ra loại độc này, chỉ sợ trong cung sẽ hỗn loạn lên, hiện tại vốn cũng đã đủ loạn rồi. Chuyện của Mộc Miên, còn có chuyện của Ngũ hoàng huynh Thụy vương, bây giờ nếu thêm chuyện hoàng thượng trúng độc bị lộ ra, Thiên Vận hoàng triều tất sẽ hỗn loạn, cho nên nàng mới có thể tạm thời che giấu một lý do, nói hoàng thượng trúng tà, không nghĩ tới tất cả mọi người không tin.

Tề vương vừa ra mặt, bên trong tấm cung rất nhiều người hai mắt nhìn nhau, đầu tiên là Hoa phi tin, nhìn Phượng Lan Dạ.

"Vậy hoàng thượng không có sao chứ?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, sau này cũng không có chuyện gì, các người yên tâm đi."

Bên trong tấm cung, sự việc rối cuộc kinh động đến hoàng thượng, Hạo Vân để từ từ mở mắt, nhìn lướt qua mọi người đang vây trước giường, sắc mặt có chút âm u, chậm rãi mở miệng nói: "Các người ở chỗ này làm gì?"

Nam Cung Liệt lập tức cung kính mở miệng nói: "Phụ hoàng, người bị bệnh."

Hạo Vân để con người thoáng chìm xuống, giật mình, Nguyên Phạm lập tức đi tới dìu hắn ngồi dậy, hắn quét mắt nhìn người trong tấm cung một cái, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ.

"Diệp Nhi cùng Thanh Nhã lưu lại, những người khác lui xuống đi."

"Phụ hoàng?"

Nam Cung Liệt vừa suy nghĩ liếc xéo Thất hoàng đệ một cái, có chút không cam lòng, bất quá trong lòng hắn nghĩ, có phải phụ hoàng muốn biết bệnh tình của mình hay không? Hắn liền thích thú cùng Nguyệt phi chậm rãi lui ra ngoài, bên trong tấm cung tất cả mọi người đều lui xuống, liền ngự y, thái giám, cung nữ cũng lui xuống.

Cuối cùng chỉ có Nguyên Phạm một người ở lại hầu hạ, Hạo Vân để có rất nhiều chuyện cũng không tránh hắn, vì vậy không cần để cho hắn lui xuống, chỉ hướng Phượng Lan Dạ nói.

"Ta đây bị bệnh là chuyện gì xảy ra?"

Phượng Lan Dạ híp mắt, xem ra hoàng thượng đã biết bệnh này có chút kỳ hoặc, cho nên mới phải cho mọi người lui ra.

Nam Cung Diệp nhìn phụ hoàng một cái, rồi lại nhìn hướng Phượng Lan Dạ, nắm tay nàng, thật ra thì hẳn cũng muốn biết phụ hoàng bị bệnh gì, bởi vì thần sắc Lan nhi lúc trước hẳn nhìn rất rõ, thần sắc của nàng tương đối không tốt, nói cách khác bệnh của phụ hoàng cũng hết sức không tốt.

"Hoàng thượng trúng được Thần Sa Phấn."

"Thần Sa Phấn? Đây là loại dược gì?"

Hạo Vân đế trầm giọng, đối với loại dược này có thể nói chưa nghe qua, bất quá hẳn biết đó là một loại độc.

Nam Cung Diệp lại không giống như Hạo Vân đế, hẳn biết Thần Sa Phấn là một loại độc mạn tính, nghe nói ăn vào sẽ làm người ta nghiện, vĩnh viễn không thoát khỏi được. Bất quá đây chỉ là sách thuốc ghi lại, chưa từng gặp qua, nghe nói dược này chỉ có ở phương Nam, chỉ cần cho vào nước một lượng nhỏ cũng có tác dụng lâu dài, lại nghe nói nếu cho rất ít dược này vào thức ăn sẽ làm thức ăn sinh ra mùi hương đặc biệt. Ai biết dược này thế nhưng lại xuất hiện ở Thiên Vận hoàng triều, còn giúp cho người ta hạ độc hại phụ hoàng.

"Thiện dùng của phụ hoàng hằng ngày luôn luôn do ngự thiện phòng chuyên trách, làm sao có thể chứa loại độc mạn tính này?"

Nam Cung Diệp trầm giọng hỏi, con người âm u sắc bén quét về phía Nguyên Phạm đang đứng ở một bên, Nguyên Phạm lập tức phịch một tiếng quỳ xuống nói: "Vương gia, nô tài thật sự không biết gì cả, thiện dùng của hoàng thượng luôn luôn là từ ngự thiện phòng đưa tới, hơn nữa tất cả cũng được kiểm tra trước, sau đó mới dâng lên cho hoàng thượng."

Trên giường Hạo Vân đế nhìn lướt qua Nguyên Phạm, phất phất tay ý bảo hẳn đứng lên, Nguyên Phạm lá gan còn không có lớn như vậy, hơn nữa cho tới nay hẳn đều phụng bồi mình, xem như cũng tận tâm tận lực.

"Bệnh này có biện pháp trị sao?"

Hạo Vân để nhìn Phượng Lan Dạ, nhớ tới độc trong người Duệ nhi như vậy nàng cũng có thể giải được, tự nghĩ giải độc trên người mình chắc cũng không có vấn đề gì, Phượng Lan Dạ lập tức lắc đầu.

"Độc này không có cách nào trị dứt, có thể giải trừ được hay không toàn dựa vào bản thân hoàng thượng."

"Dựa vào chính ta?"

Trên mặt Hạo Vân để tràn đầy nghi vấn, ngay cả Nam Cung Diệp cũng nhìn Phượng Lan Dạ, không biết lời nói của Lan nhi có ý gì.

"Thật ra hiện tại thần sa phần trong cơ thể hoàng thượng còn chưa nhiều, bằng không khó có thể chịu được qua cơn phát tác, cho nên nói, hiện tại bệnh chỉ mới bắt đầu, chỉ sợ độc của Thần Sa Phần sẽ thường xuyên bộc phát, hoàng thượng sẽ giống như lúc trước, nếu chịu được đi qua, chỉ cần có thể sống quá nửa tháng thời gian, ta nghĩ sẽ không có chuyện gì."

Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, Hạo Vân để còn chưa nói cái gì, thì Nguyên Phạm đã quỳ xuống.

"Tề vương phi, cứu hoàng thượng đi, nếu độc thường xuyên phát tác, hoàng thượng nhất định sẽ rất thống khổ, lão nô nhìn thấy rất đau lòng."

Nam Cung Diệp nhìn Hạo Vân để đang tựa người vào trên giường, nghĩ đến thương tổn trước đây hẳn đối với mình, đối với mẫu phi tàn nhẫn, ngay lúc trước còn hoài nghi mình có lòng làm phản, cho nên giờ phút này nếu hẳn bị phán tội, mình cũng sẽ vỗ tay hoan nghênh, một lòng khoan khoái. Nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy sắc mặt hẳn tái nhợt, ánh mắt ửng đỏ, còn có hô hấp không đều, tim của thực sự không dễ chịu, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ nói.

"Nhã nhi, không có biện pháp gì sao?"

Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Diệp, biết cuối cùng hắn cũng có chút đau lòng, bất quá không phải là nàng muốn làm khó hoàng thượng, mà quả thật như thế, Thần Sa Phấn này chỉ có thể dựa vào ý chí cùng định lực của bản thân để từ bỏ nó, thật ra nói Thần Sa Phấn là độc dược nhưng nó căn bản không phải độc dược.

"Diệp, thật ra Thần Sa Phấn không phải là độc dược gì, nó làm cho tinh thần người ta hưng phấn, rạo rực, thậm chí sinh ra ảo giác, vĩnh viễn không thể rời bỏ nó. Hít một hơi, liền phiêu phiêu dục tiên, tựa hồ thần thanh khí爽, giác quan tình nguyện chìm vào thời điểm này, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại."

Phượng Lan Dạ nói xong, Hạo Vân đế ngồi ở trên giường liền gật đầu. Đúng vậy, hắn từng có cảm giác như thế, khi đó là khi nào? Hạo Vân đế nghĩ đến chi tiết trong lúc đó, con người không khỏi lãnh chìm, hô hấp gấp lên.

"Chẳng lẽ là Mộc Miên? Nếu như theo lời của Thanh Nhã, chính nàng lúc ấy cũng ăn, tại sao không có chuyện gì?"

Hạo Vân đế vừa dứt lời, bên ngoài tẩm cung liền vang lên tiếng bước chân, có người nhỏ giọng mở miệng.

"Nguyên công công, Nguyên công công, lãnh cung bên kia xảy ra chút chuyện."

Nguyên Phạm lập tức đi ra ngoài, rất nhanh đi vào bẩm báo: "Hoàng thượng, có thái giám bẩm báo, nói bên kia lãnh cung Mộc thân thể Miên nương nương còn chưa khỏe, vừa phát khởi bệnh điên, liều mạng đâm đầu vào tường, thái giám coi chừng nàng nhất thời không có chủ ý, cho nên tới đây bẩm báo."

"Thì ra thật sự là nàng."

Hạo Vân để sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới nữ nhân này vì hại hấn, thậm chí ngay cả mạng mình cũng không để ý. Nàng thật ngoan độc, mình trước thử món ăn, sau đó lại để cho hấn ăn, hấn làm sao sẽ sinh lòng nghi ngờ, như vậy mới có thể ngấm hạ Thần Sa Phấn.

Phượng Lan Dạ lập tức phân phó Nguyên Phạm: "Người phân phó tiểu thái giám, đem tay chân nàng toàn bộ trói lại, mặt khác ở trong miệng nhét vải, sau đó không để ý tới là được."

Thần Sa Phấn trên người Hạo Vân để không nặng lắm, nói vậy Thần Sa Phấn trên người Mộc Miên cũng không nặng, hoàn toàn có thể trị liệu. Bất quá muốn sống quá mười lăm ngày này, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng. Trong mắt Phượng Lan Dạ hiện lên một tia thương hại, tuy nhiên sự lạnh lùng vẫn chiếm phần nhiều. Đây là báo ứng sao, nhân quả tuần hoàn, hoàng đế cũng không có thể ngoại lệ.

"Đến tột cùng là ai bảo nàng hạ độc trẫm, nàng muốn làm cái gì?"

Lúc này Nam Cung Diệp mở miệng, đứng lên ở bên trong tấm cung qua lại dạo bước, gần từng chữ mở miệng: "Phụ hoàng, ta nghĩ người sau lưng nhất định vì muốn khống chế phụ hoàng. Người nghĩ xem, trước hết để cho Mộc Miên câu dẫn Ngũ hoàng huynh, vốn cho rằng phụ hoàng sẽ cách chức để Ngũ hoàng huynh rời đi, ai biết phụ hoàng không để cho Ngũ hoàng huynh rời đi, cho nên người ở chỗ tối kia động thủ muốn diệt trừ Ngũ hoàng huynh. Mặt khác, Mộc Miên cho phụ hoàng dùng Thần Sa Phấn, nếu phụ hoàng mất đi lý trí, bọn họ nhất định sẽ làm cho phụ hoàng hạ chỉ lập ai đó làm thái tử, quả nhiên là diệu kế."

Trong phòng, sắc mặt Hạo Vân để tái nhợt. Trên mặt đất một mảnh hỗn độn, ánh đèn nhợt nhạt chiếu rọi hết thảy bên trong tấm cung, nhân ảnh lộ

ra vẻ bất đắc dĩ cùng thể lương lạnh mỏng, Nguyên Phạm đi tới dịu hẳn năm xuống.

"Hoàng thượng, nên ngủ thêm một lát, trời sắp sáng rồi. Giăng co hơn nửa đêm, nhất định là rất mệt."

Nam Cung Diệp mang theo Phượng Lan Dạ đi tới nói: "Phụ hoàng, nên nghỉ ngơi thôi."

"Tốt, trăm sẽ ngủ thêm một chút."

Hắn thật sự rất mệt mỏi, khí lực quanh thân tựa hồ đã dùng hết rồi, hiện tại hắn chỉ muốn ngủ một giấc, cũng không nghĩ muốn tỉnh lại.

Nam Cung Diệp nắm tay Phượng Lan Dạ chuẩn bị rời đi, Phượng Lan Dạ nhìn lướt qua Nguyên Phạm, ý bảo hắn đi ra ngoài.

Nguyên Phạm cũng ngẫm hiểu, hầu hạ hoàng thượng năm xuống, nhìn hắn ngủ, mới rón rén thẳng bước đi ra ngoài, thấy Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ thì muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng Phượng Lan Dạ đã đưa tay ngăn cản, nhàn nhạt mở miệng: "Có lẽ ngày mai hắn lại phát tác, lâm triều xong hầu hạ hoàng thượng nghỉ ngơi đi. Nếu hắn thật phát tác, người nhất định phải đem hắn trói lại, trong miệng nhét khăn mềm."

Lời của Phượng Lan Dạ vừa dứt, Nguyên Phạm đã sợ đến phịch một tiếng quỳ xuống, chuyện như vậy hắn nào dám làm a.

"Tề vương phi, người chính là cho lão nô mượn một lá gan to, lão nô cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này a."

Đem hoàng thượng trói lại, chờ hắn tỉnh táo lại, không cho người chém đầu của mình mới là lạ.

Trên mặt đất Nguyên Phạm liên tục đập đầu, Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn hẩn một lát, thử nghĩ cũng cảm thấy một thái giám như Nguyên Phạm thật đúng là không có cái can đảm này, hơn nữa chuyện này không nên để cho người khác biết. Cuối cùng trầm giọng ra lệnh: "Như vậy đi, nếu hẩn phát tác, người lạng lẽ phái người đi tìm Tây Môn Vân tướng quân, để cho hẩn đưa tin đi Tề vương phủ."

"Vâng, nô tài nhất định làm được."

Nguyên Phạm lau mồ hôi trên đầu rồi đứng lên, sắc mặt đã sợ đến trắng bệch, nghĩ đến Tề vương phi thế nhưng để cho hẩn trói hoàng thượng, quả nhiên là muốn cái mạng già của hẩn.

Phượng Lan Dạ phất phất tay, Nguyên Phạm liền lui xuống, Nam Cung Diệp đưa tay ôm nàng vào lòng, tựa vào trước ngực của mình, đau lòng mở miệng nói: "Lan nhi, để cho người chịu khổ rồi."

"Nói cái gì đó, ta chính là không muốn người lo lắng, ta biết người cũng không hy vọng hoàng thượng gặp chuyện không may, chúng ta đi thôi, hiện tại cũng nên xuất cung. Dù sao trời cũng muốn sáng, trở về phủ đi ngủ một lát, có chuyện gì lại nói sau."

"Tốt."

Hai người cùng đi ra cung một đường hồi Tề vương phủ.

Thời điểm trở lại Tề vương phủ thì sắc trời đã sáng rồi, hai người một đêm không ngủ, vừa đói vừa mệt, cả hai ăn một ít đồ ăn, liền đi ngủ, cũng phân phó đám người Nguyệt Cẩn, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.

Cảm giác ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh, quả nhiên là không ai quấy rầy, Phượng Lan Dạ mở mắt ra, nhìn hướng trên đỉnh đầu dựa vào Nam Cung Diệp, ánh mắt hẩn lúc này tràn đầy sủng nịch, còn có sóng ngầm hiện

lên. Thấy nàng mở mắt, liền cúi người xuống hôn nàng, ôn nhuận nở nụ cười.

"Tỉnh?"

"Ân." Phượng Lan Dạ thỏa mãn gật đầu, ngủ đủ giấc làm cho nàng cực kỳ giống một con heo nhỏ lười nhác, lại quay mặt về phía nam nhân mình thích, cả người buông lỏng, tùy ý duỗi lưng một cái, hương trong ngực của hắn chui chui nói: "Như thế nào? Người ngủ có được không?"

"Ân, chỉ cần nằm cạnh người, ta liền ngủ thật thoải mái."

Nam Cung Diệp ôn nhu mở miệng, vừa cúi người hôn lên mặt Phượng Lan Dạ, da mặt nàng thật mềm nhẵn giống như mặt ngọc thượng đẳng, lại tựa như bông tuyết trên đầu ngón tay, trắng mịn một mảnh hóa thành một giọt nước. Chỉ là vuốt, lòng người liền cuộn trào lâng lâng, càng không nói đến chuyện khác. Ánh mắt từ từ thâm sâu, hắn tiến cung vài ngày rồi, cũng không có thời gian cùng nàng thân mật. Hiện tại hai người lại ở cùng một chỗ trong không gian ngọt ngào thân mật, Nam Cung Diệp hô hấp không khỏi tăng nhanh, liền cúi xuống trên đôi môi nhỏ nhắn nhuận hồng, thật giống như muốn mời hắn thưởng thức, làm hắn không chế không được mà hôn tới.

Trong phòng nhiệt độ từ từ nhân lên, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói.

"Vương gia, Vương gia?"

Nam Cung Diệp đột ngột ngất đầu, khuôn mặt lập tức ảo não. Trên ngũ quan tuần mỹ phủ một màu đỏ, tà mỹ dị thường, con người lại càng thâm thúy mê người, nhưng hết lần này tới lần khác lại bao phủ lạnh lùng. Hắn xoay mình tung người mặc vào y phục ở dưới sàng, đi ra ngoài, cảm tức nhìn Nguyệt Căn ở trước cửa. Nguyệt Căn vừa ngẩng đầu nhìn Vương gia, quả nhiên vương gia vừa bị phá rồi. Về mặt Gia giờ phút này muốn bao

nhiều mờ ám thì có bấy nhiêu, hơn nữa đặc biệt gợi cảm, mặc dù đã choàng áo ngoài, nhưng bên trong cổ áo lại không chỉnh tề, lộ ra một mảng lớn ở trước ngực, quả nhiên xinh đẹp tuyệt đại. Nhưng khi nhìn mắt của hắn, trong đồng tử đờ đờ sát khí, rõ ràng là biểu hiện của dục vọng chưa thỏa mãn a.

Nguyệt Cẩn ấp úng không nói nên lời, chẳng lẽ Gia vì chưa thỏa mãn dục vọng, cho nên hiện tại nhìn qua, bộ dạng của Gia giống như muốn chém người? Hắn làm sao xui xẻo như vậy a, mỗi lần đều gặp phải loại tình huống này. Nên vội vàng cúi đầu nói lầm bầm: "Gia, ta, ta."

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Nam Cung Diệp lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, trầm giọng mở miệng.

Nếu như không phải chuyện gì gấp gáp, hắn không thể không làm thịt tên này. Nguyệt Cẩn ngẩn ra, lập tức nghĩ đến chuyện mình tới bấm báo, cực kỳ nhanh chóng mở miệng.

"Tây Môn tướng quân mới vừa rồi tới, nói hoàng thượng lại như vậy."

Nam Cung Diệp vừa nghe, mặt mũi ngay lập tức tối sầm xuống, xoay người đi vào phòng trong, Phượng Lan Dạ đã mặc quần áo xong, đang đi tới, vươn tay nhỏ bé hầu hạ Nam Cung Diệp thay quần áo. Hai người đứng rất gần, Nam Cung Diệp đưa tay ôm hông nàng, cúi người dán vào lỗ tai của nàng, mềm mại ôn nhu mở miệng: "Lan nhi, ta nhớ ngươi lắm."

Thanh âm cực kỳ mập mờ, Phượng Lan Dạ bởi vì hắn nói chuyện dẫn tới lỗ tai buồn ngứa, không nhịn được tránh ra, vừa tránh vừa nở nụ cười: "Ngươi a, nhanh lên một chút, hoàng thượng sợ rằng lại phát bệnh."

Nàng vừa mở miệng, thần trí Nam Cung Diệp lập tức phục hồi, trên mặt bao phủ sương lạnh, đáy mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Gần đây trong cung

liên tiếp phát sinh chuyện như vậy, nói rõ cái gì? Nói rõ người ẩn mặt phía sau rất lợi hại, hẳn rốt cuộc là người nào a? Hẳn là người tài ba, lão luyện, cũng không kém phần giảo hoạt, rốt cuộc là người nào đây?

"Được, đi thôi."

Nam Cung Diệp phục trang chỉnh tề, ôm Phượng Lan Dạ cùng nhau đi ra khỏi phòng. Nguyệt Cầm thấy Gia cùng Vương phi đi ra ngoài, mắt liền liếc trộm bọn họ. Thấy thần sắc bọn họ bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm, thanh âm Nam Cung Diệp trầm thấp vang lên.

"Làm sao còn không đi?"

"Dạ, Gia." Nguyệt Cầm vung tay lên, vội vàng dẫn hai người đi theo phía sau chủ tử ra ngoài.

Xe ngựa hoả tốc nhắm hướng hoàng cung mà đi, rồi chạy thẳng tới tấm cung hoàng thượng, Tiêu Nguyên cung.

Phía ngoài Tiêu Nguyên cung, có hai cổ kiệu cùng đầy người đứng xung quanh, Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ đi tới, phát hiện người ngoài cửa điện là Nguyệt phi cùng Hoa phi, hai người dẫn theo các tỳ nữ, lúc này đang bị thái giám Tiêu Nguyên cung ngăn cản không cho vào. Nguyệt phi nường nường đang tức giận trách cứ, hù dọa làm bọn thái giám không dám lên tiếng, bất quá vẫn kiên trì không để cho các nàng đi vào.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa đi tới, những thái giám kia liền cúi đầu nói: "Tham kiến Tề vương gia, Tề vương phi."

"Đứng lên đi."

Nam Cung Diệp chậm rãi mở miệng, vượt lên đầu đi vào, Phượng Lan Dạ bước theo sau. Phía sau Nguyệt phi cùng Hoa phi hai mặt nhìn nhau, Hoa phi luôn là người hiểu chuyện, biết đây nhất định là ý chỉ của hoàng

thượng, nên tự mình dẫn người của Hoa Thanh điện đi, Nguyệt phi bởi vì không biết hiện tại bệnh tình của hoàng thượng thế nào, hôm nay lại không có tảo triều, nếu hoàng thượng thật sinh ra bệnh gì, bọn họ không biết sao được? Nguyệt phi chỉ vào những tiểu thái giám kêu lên.

"Tại sao bọn họ có thể đi vào, chúng ta lại không được vào? Không được, hôm nay chúng ta nhất định phải đi vào."

Nguyệt phi nói xong, xoay người lại nhìn Hoa phi, nhưng phía sau nơi nào còn có bóng người, chỉ còn lại nàng một người. Trong lòng thầm nghĩ thật đáng giận, vất vả lắm mới thuyết phục được Hoa phi cùng tới đây, hai người cùng nhau tới, nếu phải nhận trách phạt thì cùng nhau gánh chịu. Bây giờ chỉ có một mình nàng, nếu hoàng thượng không có chuyện gì đại sự, mà trách cứ xuống, không phải là nàng một người phải gánh lấy sao? Nguyệt phi suy đi nghĩ lại một phen, chỉ đành phải cắn tức dẫn người rời đi.

Vừa về tới Nguyệt Điện điện, liền phái thái giám lặng lẽ đi hỏi thăm hoàng thượng đến tột cùng thế nào.

Bên trong Tiêu Nguyên cung, hoàng thượng lúc này đang thống khổ giãy dụa, ở trên giường lăn lộn, liều mạng hướng cột giường đâm đầu vào, Nguyên Phạm đang cùng hai thái giám khác ôm hăn, mỗi người đều mệt mỏi đầu đầy mồ hôi. Đừng xem hoàng thượng tuổi lớn, lại trúng độc, năm xưa hăn cũng là một người dũng mãnh thiện chiến, hiện tại cho dù bị Thần Sa Phấn hành hạ đến không còn hình người, nhưng khí lực vẫn rất lớn như cũ. Ba thái giám cơ hồ là không chế không được hăn, Nguyên Phạm cũng không dám thật sự cầm sợi dây trói hoàng thượng lại, nên chỉ có thể liều mạng ôm chặt lấy hăn, bị đánh thẳng vào mình thiếu chút nữa không thở ra hơi.

Cũng may Tề vương cùng Tề vương phi tới, ba người bọn hăn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, Phượng Lan Dạ trầm giọng ra lệnh Nam Cung Diệp

nói: "Mau, điểm huyết đạo của hân."

"Được" Nam Cung Diệp nghe lệnh, lập tức phi thân tới, điểm huyết Hạo Vân đế, Hạo Vân đế cuối cùng an tĩnh lại, nhưng trong cơ thể thật giống như có ngàn vạn mũi châm đâm vào, không nhúc nhích được, khiến cho hân cả khuôn mặt sung đỏ máu, con ngươi hiện đầy tia máu, còn mở rất lớn, tựa hồ muốn tìm người liều mạng, hân thống khổ nhìn Nam Cung Diệp.

"Diệp Nhi, phụ hoàng thật xin lỗi người, người giúp phụ hoàng một chút, phụ hoàng thật khổ sở, cho phụ hoàng một đao đi, cho phụ hoàng một đao đi."

Hân nói xong lại muốn động, đáng tiếc không nhúc nhích được, cuối cùng thật sự chịu thống khổ không được, miệng đang dùng sức chuẩn bị cắn lưỡi tự vận, Phượng Lan Dạ nhanh hơn một bước, vọt tới, tiện tay xé một chút làn váy của mình, thẳng tắp nhét vào trong miệng Hạo Vân đế, ngăn cản hân cắn lưỡi tự vận, sau đó quay đầu phân phó thái giám Nguyên Phạm bên cạnh.

"Mau, tìm sợi dây tới."

Bọn họ không thể vẫn điểm huyết của hoàng thượng mãi, thần sa phần đang ở trong cơ thể, lại khống chế hân không thể nhúc nhích, chỉ sợ cuối cùng huyết mạch nghịch chuyển, có hại cho hân, cho nên chỉ có thể dùng sợi dây trói hân lại, để cho hân tự mình chống cự đi qua, nếu không là không thể thực hiện được .

Nguyên Phạm cuối cùng từ trong kinh sợ phục hồi tinh thần lại, bọn họ lúc nào thấy qua trường hợp như vậy, lúc này chỉ cảm thấy cả hồn cũng đi mất, hồn phách sớm đã không có ở trên người của mình rồi.

Nghe Phượng Lan Dạ nói, lập tức đi tìm sợi dây, rất nhanh liền cầm đi vào.

Phượng Lan Dạ ý bảo Nam Cung Diệp hỗ trợ, lại nhìn thấy hắc thật lâu bất động, trong con ngươi sâu u, lúc này đổ đầy đau thương. Giờ khắc này hắc chợt nhớ tới mẫu phi của mình, một nữ tử bằng thanh ngọc khiết, nàng yêu phụ hoàng. Nếu như hôm nay nàng nhìn thấy phụ hoàng như vậy, nhất định sẽ rất đau lòng, đau lòng hắc sao? Tựa như hắc yêu Lan nhi vậy, có đôi khi tình nguyện mình đi tìm cái chết, cũng hi vọng nàng được sống vui vẻ, đây mới là yêu. Yêu cũng không phải làm việc gì cho một người, rồi hi vọng người kia có hồi báo. Cho nên hắc tha thứ cho phụ hoàng rồi, tha thứ cho phụ hoàng rồi.

Nam Cung Diệp lâm vào bên trong suy nghĩ của mình, Phượng Lan Dạ chỉ đành phải tự mình động thủ, một tay một chân đem Hạo Vân để trôi trôi kết kết, sau đó để ngã xuống giường.

"Tốt lắm, giải khai huyết đạo của hắc đi, sau đó người ở đây, bên tai của hắc, nói chuyện cùng hắc, để đề cao ý chí và nghị lực của hắc. Chỉ cần hắc chịu qua được là được rồi, như vậy từng lần một chịu qua đi, đến lúc đó sẽ tốt lại."

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Nam Cung Diệp liền vọt đến bên người Hạo Vân để, vươn cánh tay hữu lực ra ôm lấy hoàng thượng. Hắc cảm nhận được phụ hoàng vô lực đến vậy, gầy yếu như vậy, đã không còn giống hoàng thượng cao cao tại thượng, vô cùng sắc bén trước, bây giờ chỉ là một lão nhân đáng thương. Nam Cung Diệp vừa yêu vừa hận phụ hoàng, hắc đã không còn mẫu phi, nên ở sống chết trước mắt, hắc hi vọng phụ hoàng có thể sống được.

"Phụ hoàng, người tỉnh lại một chút, nghe được ta nói chuyện không? Chỉ cần người chống cự qua, ta liền tha thứ cho người, tha thứ chuyện người đã làm đối với mẫu phi cùng ta, người đã nghe chưa?"

Lời nói của Nam Cung Diệp vừa dứt, Hạo Vân để một mực thống khổ giãy dụa trong nháy mắt ngưng giãy dụa, hắc tựa hồ bị kinh hách, sau đó

đôi mắt trợn to, dùng sức thở hào hển. Hiện giờ hãn tựa như một con thú trúng thương bị giam cầm, thống khổ như vậy, tuyệt vọng như vậy, nhưng lời của Nam Cung Diệp tựa hồ đã thắp lên cho hãn hi vọng. Ánh mắt của hãn phát ra ánh sáng, nhìn hãn cố gắng đè nén không giãy dụa, trên đầu đầy mồ hôi, theo gương mặt già nua chảy xuống, quanh thân cũng là mồ hôi, thật giống như vừa bị nhúng nước, ướt đầm, nhưng ánh mắt lại thật kiên định.

Vì để được Diệp nhi tha thứ, vì để đáy lòng hoàn toàn giải thoát, hãn cố gắng phối hợp trị liệu, bởi vì miệng bị nhét đồ, cho nên Hạo Vân để dùng sức gập đầu, tỏ vẻ hãn nghe được, hãn có phối hợp.

Trong đôi mắt Nam Cung Diệp hiện lên sương mù dày đặc, mặc dù hãn đã hại quá qua mình, hãn cũng đã yêu thương mình. Hãn hại mẫu phi, nhưng kết quả nổi thống khổ của hãn so với người khác cũng không ít đi, hiện tại hãn phải chịu tội so với người khác càng nhiều hơn: "Phụ hoàng, người sẽ không có chuyện gì, người sẽ không có chuyện gì."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 115

Bên trong tẩm cung, Nguyên Phạm cùng hai tiểu thái giám đã lui ra ngoài, lúc trước là không có biện pháp nào khác, hiện tại Tề vương cùng Tề vương phi ở chỗ này, bọn họ chỉ cần canh giữ ở phía ngoài bình phong thật tốt là được, dù sao bộ dạng hoàng thượng giờ phút này, khẳng định không hy vọng bọn họ nhìn thấy.

Nam Cung Diệp đang phụng bồi Hạo Vân để nói chuyện, đều là kể những chuyện lúc còn bé.

"Phụ hoàng, người còn nhớ rõ không? Có một lần ta cùng tứ hoàng huynh vì một khối ngọc bội mà đánh nhau, phụ hoàng đã trách phạt tứ hoàng huynh rất nặng, lại vuốt cánh tay bị thương của ta đau lòng nói, Diệp nhi a, sau này phải thông minh một chút, đánh không lại có thể chạy a, chờ sau này có năng lực rồi hãy đánh trả lại."

"Phụ hoàng còn nhớ rõ sao?"

Nam Cung Diệp nói xong, trong mắt Hạo Vân để dâng lên một tầng hơi nước, gật đầu, hô hấp của hắn hơi ổn định một chút, sự thống khổ nhất thời đã giảm đi.

Phượng Lan Dạ đi tới, lấy mảnh vải trong miệng Hạo Vân để xuống, để cho hắn điều chỉnh hô hấp, trải qua một phen hành hạ, Hạo Vân để lúc này gần như kiệt sức, nhưng vẫn cố gắng mở miệng nói: "Diệp nhi lúc nhỏ là một hảo hài tử."

Đúng vậy a, hẳn thật xin lỗi Diệp nhi, hẳn bị sự giận dữ cùng kiêu ngạo làm mờ mắt, đã hiểu nhầm Diệp nhi không phải là hài tử của mình. Nhưng có đôi khi, ở tận đáy lòng thật sự yêu Diệp nhi, hẳn cũng quên mất sự nghi kị của mình, đối với Diệp nhi cũng thật tận tâm.

"Có đôi khi phụ hoàng cũng thật yêu ta ."

Nam Cung Diệp nhàn nhạt mở miệng, đã đi tới bên người Hạo Vân đế, ngồi vào trên giường, đôi mắt phượng hẹp dài không nháy mắt nhìn hẳn. Trong mắt Hạo Vân Đế như hiện lên sương mù, đúng vậy, có đôi khi hẳn cũng thật tận tâm đối với Diệp nhi.

"Diệp Nhi, là lỗi của phụ hoàng."

"Chuyện đã qua chúng ta không đề cập nữa, phụ hoàng hãy nghỉ ngơi đi."

Nam Cung Diệp đích thân hầu hạ hoàng thượng nằm xuống, đắp chăn mỏng cho hẳn, nhìn hẳn nhắm mắt lại, thân thể mềm rũ, một chút sức lực cũng không có. Vô thanh vô tức, tự hồ chỉ còn dư lại một luồng u hồn, Nam Cung Diệp cứ như vậy mà chờ đợi bên người hẳn.

Phượng Lan Dạ không muốn quấy rầy không gian riêng tư hiếm hoi của phụ tử bọn họ, có lẽ giờ phút này mới là lúc hai người đối mặt nhau thật lòng nhất, bất kể Hạo Vân đế đã làm gì, thì cũng là phụ hoàng của Diệp, trong lòng của hẳn từ trước đến nay nhất định rất trông chờ hoàng thượng đối với hẳn nói câu xin lỗi, mà bây giờ sự chờ đợi kia của hẳn đã đạt thành.

Tựa như nàng vậy, nàng từ nhỏ không được cha mẹ yêu thương, nhưng luôn hi vọng có một ngày, cha mẹ tìm đến nàng, cũng đối với nàng nói lời hối lỗi.

Hạ Mạn, thật xin lỗi, là ba mẹ làm sai. Nhưng cho đến một khắc trước khi chết, nàng cũng không đợi được câu nói kia.

Phượng Lan Dạ thoát khỏi chuyện quá khứ, đi tới đặt tay lên trên vai Nam Cung Diệp, ôn nhu mở miệng: "Người ở nơi này bồi hoàng thượng, ta đi tìm Văn Tường trò chuyện, một lát nữa người đi qua gọi ta, chúng ta cùng ra cung."

Nếu bọn họ trước mặt người khác giả vờ cùng nhau tiến cung, cũng sẽ phải ở trước mặt người khác cùng đi ra cung, trong bóng tối tự nhiên là có ánh mắt đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Nam Cung Diệp ngẩn đầu, đẩy mắt một mảnh nhu hòa, gật đầu nói: "Được, nàng đi đi, khi nào về ta đi qua đón nàng."

Phượng Lan Dạ từ bên trong tấm cung đi ra ngoài, ngoài cửa điện Nguyên Phạm và mấy thái giám cùng nhau quỳ xuống mở miệng nói: "Tham kiến Tề vương phi."

Hiện tại Tề vương phi cũng không phải là người bình thường, nàng chẳng những là con dâu hoàng thượng thích, còn là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng, chờ hoàng thượng chữa hết bệnh, nhất định sẽ trọng thưởng nàng. Cho nên những người này không dám có chút khinh thường, Phượng Lan Dạ nơi nào mà đi quản ý nghĩ của bọn thái giám, nên phất tay dặn dò bọn họ.

"Vương gia ở bên trong hầu hạ hoàng thượng, không nên kinh động đến bọn họ."

"Dạ" mấy thái giám khúm núm đáp lời, rồi lui qua một bên, Đinh Đường đi tới đưa tay đỡ thân thể chủ tử nói: "Vương phi muốn đi chỗ nào?"

"Chúng ta đi Hoa Thanh điện, đi xem Văn tường công chúa một chút."

Gần đây có nhiều chuyện xảy ra, không biết nàng thế nào? Văn Tường cùng nàng lúc trước giao tình không tốt, nhưng kể từ khi mình thay đổi dung mạo, hai người cũng dần trở thành bằng hữu. Lúc đám cưới nàng ấy

còn thân thiết tặng lễ vật, nàng nên quan tâm đến nàng ta một chút, thuận tiện hỏi thăm một chút tình huống của Nam Cung Quân.

Nghĩ đến Nam Cung Quân liền nhớ đến Vụ Tiễn, hai oan gia này không biết lúc nào mới có thể thật lòng cùng nhau đi chung. Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, cùng Đinh Đường đi tới cửa Tiêu Nguyên cung, ngoài cửa Nguyệt Cẩn cùng hai thị vệ Tề vương phủ gặp các nàng đi ra, vội cung kính gọi một tiếng: "Vương phi."

"Ân, các người đợi ở chỗ này chờ Vương gia đi."

"Dạ" mấy người ứng tiếng nói.

Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, cùng Đinh Đường một trước một sau hướng Hoa Thanh điện đi tới.

Trong Hoa Thanh điện, Văn Tường dẫn cung nữ Tiểu Niên đi ra khỏi thiên điện, nàng vẫn ở trong thiên điện, ai nàng cũng không muốn gặp, ngay cả mẫu phi nàng cũng cự tuyệt gặp mặt, đối với những chuyện phát sinh trong cung gần đây cũng chẳng quan tâm. Cung nữ Tiểu Niên rất lo lắng cho nàng, nên vẫn thường xuyên khuyên nhủ, cuối cùng nàng cũng tốt lên một chút, hôm nay muốn ra ngoài đi dạo xung quanh.

Vừa đi ra khỏi thiên điện, liền chạm mặt Hoa phi đang đi tới, Văn Tường đứng bất động, bản thân nhìn mẫu phi.

Hoa phi vừa ảo não vừa đau lòng, từ từ đi tới.

"Văn Tường, người còn đang trách mẫu phi sao?"

Văn Tường ngược mắt nhìn Hoa phi, chỉ thấy mới có mấy ngày mà mẫu phi cả người đã gầy đi không ít, nghĩ đến chuyện nàng bị phụ hoàng nghi oan, đến bây giờ vẫn chưa có giải trừ hiểm nghi, còn bị xuống lệnh cấm túc, trong mắt không khỏi hiện lên sương mù.

"Mẫu phi."

Hoa phi biết tâm của nữ nhi đã mềm nhũn, liền đi tới ôm Văn Tường vào lòng, vỗ vỗ vai của nàng, mẹ con hai người liền cùng rơi lệ. Hoa phi vừa rơi lệ vừa nói: "Văn Tường, thật xin lỗi, mạng của mẫu phi là do mẫu phi của Ngũ hoàng huynh người cứu, chúng ta làm người có ân tất phải trả. Mẫu phi thật xin lỗi người cùng Quân nhi."

Văn Tường nghe được mẫu phi nói như thế, thì cảm thấy rất chua xót, trong lòng sớm đã tha thứ cho mẫu phi rồi.

"Mẫu phi, không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi, chuyện gì cũng đã qua."

Hoa phi thấy nữ nhi đã tha thứ cho mình, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng lau lệ, ngừng đầu lên nhìn Văn Tường nói: "Người muốn đi chỗ nào a?"

Tiểu Niên ở phía sau lập tức khom người xuống, cung kính bẩm báo: "Nương nương, nô tỳ thấy công chúa luôn ở trong phòng buồn bực, cho nên khuyên công chúa đi ra ngoài giải sầu."

Hoa phi hài lòng gật đầu, nhìn về phía Tiểu Niên nói: "Ừ, Tiểu Niên làm rất đúng, cùng chủ tử các người đi giải sầu đi, chớ trốn ở trong phòng, đối với thân thể không tốt."

"Dạ, nương nương."

Tiểu Niên đi tới nhẹ đỡ thân mình công chúa, một đường theo hành lang đi ra ngoài, Hoa phi nhìn bóng lưng nữ nhi, trong lòng nổi lên chua xót, hôn sự của Văn tường không biết phải làm sao bây giờ? Trong lòng nàng chỉ có một mình Tây Môn Vân, nhưng hôn sự của Tây Môn Vân, hoàng thượng đã đáp ứng để cho hãn tự chủ, việc tứ hôn xem ra không được rồi. Xem ra nàng nên lưu ý trong triều có công tử nhà đại quan nào, phẩm hạnh

không tệ, để cho hoàng thượng tứ hôn cho Văn Tường, nàng không thể trì hoãn thêm nữa.

Văn Tường dẫn Tiểu Niên một đường ra khỏi Hoa Thanh cung, theo một con đường nhỏ đi dạo, sắc trời không tệ, chẳng qua là tâm tình cũng không khởi sắc lên một chút nào.

Hoàng huynh cứ như vậy mà rời cung đi, hắn chưa từng có đi ra ngoài qua, lần này bị tức giận mà đi, không biết sẽ như thế nào? Mặc dù mẫu phi chưa nói, nhưng nhất định là rất lo lắng.

Văn Tường nghĩ tới đây liền ngậy ngốc đứng yên lặng ở một góc tối không người đến, chờ dẫn nhìn vài cây hoa hồng đang nở rộ, nhất thời nghĩ đến nhập tâm, khéo mắt lặng lẽ rơi lệ. Tiểu Niên đứng thẳng ở phía sau, thấy chủ tử thương tâm, đang không biết như thế nào mở miệng khuyên nàng, bỗng nhiên thấy bên cạnh đi tới một người, định thần nhìn lại, thì ra là Tây Môn tướng quân. Thân là thiếp thân tỷ nữ của công chúa, Tiểu Niên tự nhiên biết chủ tử thật thích Tây Môn tướng quân, liền nhường mảy, nảy ra ý kiến, động tác lưu loát lặng lẽ lui ra.

Tây Môn Vân phụng ý chỉ của hoàng thượng đợi ở trong cung, tuần tra các nơi, để ngăn ngừa không để người ẩn mặt sau lưng đắc thủ thêm nữa. Ban ngày vô sự, liền chuẩn bị xuất cung đi, lúc này vừa lúc đi ngang qua con đường nhỏ này, thấy một cô gái dáng người thướt tha đang rơi lệ. Bóng lưng kiều diễm lã lướt, nghiêng nghiêng mà khóc, giờ phút này thật đầm đìa đáng yêu, cũng làm tim hắn xao động, nên trực tiếp đi tới, hạ thấp thanh âm nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Đáng tiếc bản thân Văn Tường đang lâm vào trầm tư, giờ phút này cả người ngơ ngác, cho nên căn bản là không nghe thấy câu hỏi của Tây Môn Vân, vẫn rơi lệ như cũ, còn phát ra tiếng khóc nỉ non. Nàng đang nghĩ đến

chỗ thương tâm, càng phát ra bi thương, nghĩ đến mình lúc còn là một tiểu cô nương thật sung sướng, trong cung náo nhiệt như vậy, mọi người ở chung một chỗ, mặc dù cãi nhau âm ỉ, nhưng rất vui vẻ, không biết từ khi nào bắt đầu, tất cả đều đã thay đổi rồi.

Tây Môn Vân thấy người phía trước không có phản ứng, không khỏi tiến lên trước hai bước, lên giọng nói: "Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì rồi, xem một chút bốn tướng có thể trợ giúp người hay không?"

Thanh âm của hắn chợt vang lên, dọa Văn Tường giật nảy mình, cực nhanh buông tay, một tay vội vàng lau đi nước mắt, có chút tức giận ngẩng đầu lên, liền thấy người trước mặt là Tây Môn Vân. Giờ phút này trên mặt nàng một mảnh đỏ ửng quyến rũ kiều diễm, còn vẫn vương vài giọt lệ, lông mi dài khê động, làm cho người ta cảm thấy yêu thương, tựa hồ trong lòng bi thương khó mà ngăn được. Nhưng khi đối mặt với Tây Môn Vân, sự thương tâm lại rất nhanh thu liễm vào, lau khô nước mắt, lông mày nhướng lên, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Nguyên lai là Tây Môn tướng quân."

"Tham kiến công chúa."

Tây Môn Vân cho tới bây giờ chưa từng thấy qua công chúa như vậy, thật đúng là không giống với ngày thường vênh váo tự đắc, nhu nhược đến bất lực như thế, tựa hồ ngay cả một người để nương tựa vào cũng không có, trong lòng bất giác dâng lên một niềm mong muốn làm thân tòng bách cho nàng dựa vào, bất quá Văn Tường đã cực kỳ nhanh chóng vỗ trang lại bản thân mình.

"Đứng lên đi, Tây Môn tướng quân quá khách khí, bốn cung có việc phải đi trước."

Nói xong nàng cũng không nhìn xem Tây Môn Vân, trực tiếp lướt đi qua hắn.

Giờ khắc này trái tim lúc ban đầu của Văn Tường cũng đã chết, có lẽ nàng cùng Tây Môn Vân không có duyên phận, không chiếm được tình yêu cũng không còn cái gì, dù sao sinh ra là người của hoàng thất, nhất định là không chiếm được sự yêu thương thật lòng, nàng cần gì phải cưỡng cầu đây? Một nữ tử bất kể khi nào nơi nào, cũng biểu hiện nàng đối với hãn yêu say đắm, có lẽ chỉ rước lấy sự phiền chán của hãn, để cho hãn sinh lòng khốn nhiều. Sau này nàng cũng sẽ không quẩn hãn nữa, hi vọng hãn sẽ tìm được một người mà hãn thật yêu thích.

Về phần nàng, có lẽ sẽ đáp ứng mẫu phi, để cho phụ hoàng ban cho nàng một hôn sự, từ đó về sau cùng phu quân tương kính như tân.

Nghĩ tới đây cũng không muốn đi dạo nữa, trực tiếp đi trở về, đi vài bước mới nhớ tới một chuyện, Tiểu Niên đi đâu rồi? Nhất định là vậy nha đầu này thấy Tây Môn Vân nhưng không gọi nàng, nghĩ thế không khỏi tức giận.

"Tiểu Niên Tiểu Niên?"

Tiểu Niên vội vàng chạy ra, cung kính cúi đầu nói: "Công chúa."

"Người a." Văn Tường muốn giận trách nàng ta, nhưng cũng không có nói thêm cái gì, nghĩ lại thấy liền bất mãn khiển trách nàng: "Sau này còn dám tự ý chủ trương, xem ta như thế nào thu thập người."

"Dạ, công chúa, nô tỳ biết sai rồi."

Tiểu Niên ngoan ngoãn nhận lỗi, Văn Tường thở dài một hơi nói: "Thật không có biện pháp với người, ngày nào đó lại chọc giận ta, ta tìm người đem người gả đi."

"Công chúa, ta không dám."

Hai người một đường vừa nói vừa đi trở về, ở phía sau Tây Môn Vân từ bên cạnh đi ra, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, đối với Văn Tường cho tới giờ khắc này hẳn tựa hồ mới coi như là hiểu biết. Hẳn vẫn cho là nàng cao cao tại thượng, đối với hạ nhân sẽ rất uy nghiêm, không nghĩ tới nàng cũng có mặt nhu nhược, thuần chân, hơn nữa cũng có lòng thương người. Nghe nói lúc thiếp thân cung nữ An Tình bên cạnh Hoa phi qua đời, Văn Tường thương tâm một thời gian rất dài, đối đãi với cung nữ hầu hạ của mình cũng rất thiện lương, nếu không phải thói quen ngày thường, thì Tiểu Niên quả quyết không dám tự chủ trương như vậy.

Tây Môn Vân một đường vừa suy nghĩ vừa xuất cung đi, cho tới nay hẳn vẫn nghĩ tìm một nữ tử chân tình, trước kia khi nhìn thấy Phượng Lan Dạ, liền biết nàng là một nữ tử chân tình, bây giờ nhìn đến Tề vương phi Tô Thanh Nhã, cũng cảm thấy nàng là một nữ tử như vậy, không nghĩ tới Văn Tường công chúa thật ra cũng như thế. Nữ tử chân tình không giống đại gia khuê tú, ngoại trừ lễ nghi quy củ nên có, cả người cũng khô cứng rắn, không có bao nhiêu tình cảm, mà chân tình nữ tử nếu đã yêu rồi, sẽ thật lòng đối đãi, nhiệt tình như lửa, cuộc đời này sẽ không thay đổi.

Văn Tường nào biết ý nghĩ trong lòng Tây Môn Vân đang chao đảo đến nghiêng trời lệch đất, tóm lại nàng nhận mệnh rồi, giờ phút này tâm như đã chết, nhân sinh đặc ý cũng chính là như thế.

Hai người một đường đi tới bên ngoài cửa Hoa Thanh cung, còn chưa có đi vào, liền nghe được một giọng nói vang lên.

"Văn Tường!"

Văn Tường thật nhanh quay đầu, thấy đúng là Phượng Lan Dạ, trong lòng cuối cùng cũng cao hứng một chút, xoay người lại đi tới mấy bước, lôi kéo tay Phượng Lan Dạ nói.

"Thanh Nhã, làm sao người lại đến đây?"

Phượng Lan Dạ nghe Văn Tường giọng mũi có chút nặng, liền biết nha đầu này vừa khóc xong. Nàng bây giờ đôi lông mày nhẹ nhặn, thật có như vậy mấy phần thương tiếc, đầm đìa đáng yêu, làm cho người ta nhìn mà đau lòng. Không biết hình dạng nàng như vậy, để cho Tây Môn Vân thấy được, sẽ có mấy phần động tâm hay không. Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây liền nhàn nhạt mở miệng.

"Biết người tịch mịch cho nên tới đây cùng người trò chuyện, chắc sẽ không có không hoan nghênh ta đấy chứ?"

"Làm sao sẽ không, hai ngày này ta vẫn không rảnh đi tìm người, thật ra thì đã sớm muốn tìm người hàn huyên một chút rồi."

"Ừ, vậy chúng ta cùng nhau vào đi thôi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, phụng bồi Văn Tường cùng đi vào, một nhóm bốn người cũng không có vào Hoa Thanh điện gặp Hoa phi, mà là trực tiếp vào thiên điện của Văn Tường.

Trước cửa điện có thái giám cùng mấy cung nữ, vừa nhìn thấy công chúa đi tới, vội vàng cúi người nói: "Tham kiến công chúa, Tề vương phi."

Ở trong cung, mọi người đều đã quen thuộc với Phượng Lan Dạ, có rất ít người không nhận ra nàng.

Phượng Lan Dạ không nói gì, Văn Tường phát tay nói: "Đứng lên đi."

Mấy người cùng nhau đi vào, thiên điện so sánh với chánh điện nhỏ hơn rất nhiều, nhưng trang sức rất tinh xảo, Văn Tường cũng không có ngồi ở chính vị phía trên, mà lôi Phượng Lan Dạ cùng nhau ngồi vào trên giường êm bên cạnh. Tiểu Niên thấy tâm tình công chúa khá hơn một chút, nên cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi người dâng trà lên, sau đó kéo Đình Đường cùng nhau lui ra ngoài.

"Đình Đường tử tử, ta mời người đi cách vách uống trà."

"Được." Hai tiểu nha đầu lui ra ngoài.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ cùng Văn Tường vừa thưởng thức trà vừa nói chuyện phiếm.

"Như thế nào, người có khỏe không?"

Văn Tường nghe Thất hoàng tẩu hỏi, biết là nàng quan tâm mình, cô cô chiều hôm đó đâm đầu vào vách tường mà chết, nàng ấy có thấy, cho nên nàng là sợ mình chịu không được sao? Lúc mới bắt đầu quả thật tim nàng rất đau đớn, nhưng mấy ngày đi qua, nàng đã bình tĩnh lại rồi. Cô cô làm như vậy chỉ vì muốn bảo vệ mẫu phi, nàng là một nô bộc trung thành, trong lòng chỉ lo lắng cho chủ tử, nếu như nàng biết mình thương tâm như thế, còn hại mẫu phi thương tâm, như vậy nàng nhất định sẽ rất thất vọng, cho nên mình cũng nghĩ thông suốt rồi, không hề nghĩ quẩn như cũ nữa.

"Ta không sao rồi, thật ra thì mỗi người đều có số mệnh của chính mình."

Giống như mẫu phi, bởi vì báo ân mà đem tất cả yêu thương cho Ngũ hoàng huynh, giống như cô cô, nàng vì đỡ cho chủ mà lựa chọn cái chết để bảo toàn chủ tử của mình, giống như ca ca, hãm dưới cơn nóng giận rồi cung trốn đi.

Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, nàng cũng sẽ như vậy, số mệnh của nàng chính là nghe lời mẫu phi, tìm người đem mình gả đi, để cho mẫu phi giảm bớt ưu phiền.

Văn Tường mặc dù đã nghĩ thông suốt rồi, nhưng Phượng Lan Dạ lại dễ dàng nghe được trong lời nói của nàng có sự lạnh lùng của trái tim đã chết, không hề giống như Văn Tường tràn đầy hi vọng trước đây. Trải qua liên tiếp đả kích, mặc dù ngoài mặt thoát nhìn nàng không có gì, nhưng đáy lòng có lẽ tâm ý đã sớm nguội lạnh.

"Văn Tường, hết thầy rồi sẽ tốt, tin tưởng ta, ông trời sẽ không bạc đãi bất luận kẻ nào, chỉ tiếc có ít người tự tìm khổ thôi."

Phượng Lan Dạ khuyên nhủ Văn Tường, Văn Tường không muốn bàn lại chuyện này, liền nói sang chuyện khác: "Thanh Nhã, người cùng Thất hoàng huynh có tốt không?"

"Ân, rất tốt, chúng ta vẫn rất tốt đẹp."

Văn Tường nghe Phượng Lan Dạ nói, khoe môi vẽ ra nụ cười: "Các người hạnh phúc là tốt rồi, ít nhất thì còn có người hạnh phúc. Thật ra ta biết Lục hoàng huynh vì sao rời kinh, là bởi vì Lục hoàng tẩu. Kể từ sau khi Lục hoàng tẩu gặp chuyện không may, hắn vẫn không sung sướng gì, chỉ mong hắn xuất cung rồi, có thể gặp được một người thật lòng đối đãi, đem những chuyện không vui vẻ trước đây quên hết."

"Biết rồi, biết rồi."

Không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, hai người bọn họ cuối cùng cũng rời đi kinh thành, chỉ tiếc không phải là cùng nhau đồng hành, cũng là tự mình gia nhập giang hồ, chỉ mong bọn họ hữu duyên có thể gặp nhau.

"Văn tường, ta xem người rất tịch mịch, có muốn để Thủy nhi tiến cung bồi người mấy ngày hay không?"

Phượng Lan Dạ thấy Văn Tường vẫn không có hứng thú, không khỏi quan tâm đề nghị. Văn Tường lắc đầu, nàng bây giờ thật sự có điểm tâm buông ý lạnh rồi, đặt chung trà trong tay xuống, vươn tay nắm lấy tay Phượng Lan Dạ nói.

"Thất hoàng tẩu, ta không muốn chấp nhất trong tình yêu nữa, trải qua nhiều chuyện tình như vậy, ta không muốn để cho mẫu phi phiền não nữa, ta sẽ nói mẫu phi làm chủ tìm cho ta một mối hôn sự."

"Người người thích là Tây Môn Vân, tại sao có thể tùy tiện gả cho người khác?" Phượng Lan Dạ lập tức phản đối, không có tình yêu, thì tương lai chỉ có thống khổ, làm sao phải khổ như thế chứ? Văn Tường thích Tây Môn Vân, tại sao lại muốn gả cho người khác?

Văn Tường cười khổ nói: "Đều đã qua, đây chẳng qua là ta đơn phương tình nguyện thôi. Ta cũng nên thức tỉnh rồi, ta tin tưởng phụ hoàng cùng mẫu phi sẽ vì ta tìm một người không đến nỗi kém lắm, đừng quên ta là công chúa mà."

Nói xong lời cuối cùng thanh âm của nàng rất thấp, trong lòng chỉ có vô tận thương tâm, công chúa thì thế nào? Thanh Nhã không phải là công chúa, lại chiếm được hạnh phúc, mà nàng là công chúa thì thế nào? Nàng không có được bất kỳ một chuyện tình hữu ích nào, ngược lại phải thừa nhận rất nhiều thống khổ, thân là người hoàng thất, ai cũng tránh không được những thứ này sao.

"Văn Tường?"

Phượng Lan Dạ nói không ra lời, mặc dù nàng khuyên Văn Tường giữ vững tình yêu của nàng, nhưng nếu Tây Môn Vân vẫn không thương Văn Tường thì sao? Chẳng lẽ Văn Tường vẫn luôn dõi theo, chờ đợi hắn sao?

Hai người đang nói chuyện, thì ngoài cửa có thanh âm thái giám vang lên: "Tham kiến Tề vương."

Văn Tường mỉm cười nhìn Phượng Lan Dạ nói: "Nhìn kìa, Thất hoàng huynh thật thương người rồi, người vừa ở đây lập tức liền tìm tới."

Hai người vừa đứng lên, thì Nam Cung Diệp đã đi đến, thân hình cao lớn, vững vàng mà có lực, trên ngũ quan tuấn mỹ tràn ngập sắc màu lung linh, như minh châu chiếu sáng, khóe môi như vẽ ra nụ cười, lại càng khiến cho cả khuôn mặt lộ ra thanh mị, âm thanh từ tính vang lên.

"Nói cái gì đó?"

Văn Tường cong miệng lên, nhìn về phía Nam Cung Diệp nói: "Thất hoàng huynh thật thiên vị a, đối với Thất hoàng tẩu thật là thương yêu quá rồi."

"Người cũng sẽ gặp được người thương yêu người."

Nam Cung Diệp tích chữ như vàng, bất quá ngăn ngùn mấy chữ cũng là lộ ra một cổ uy nghiêm, Phượng Lan Dạ lập tức gật đầu đồng ý nói: "Đúng vậy a, người cũng sẽ gặp được người thương người."

Lần này Văn Tường không nói gì, chỉ tự nói thầm trong lòng, nhưng ta muốn chính là cái người kia, hẳn lại không thương ta, người ta không thương, thì ta biết làm thế nào? Cuộc đời thì luôn có chuyện không như ý.

"Thất hoàng huynh có phải tới đây đón Thất hoàng tẩu hay không?"

"Ân, chúng ta cũng nên xuất cung rồi."

Nam Cung Diệp vươn tay kéo Phượng Lan Dạ, hai người chuẩn bị xuất cung, nhưng Phượng Lan Dạ có chút không yên lòng Văn Tường, nhìn nàng lo lắng mở miệng nói: "Văn Tường, có muốn ta lưu lại cùng người hay không? Bằng không để cho Thủy nhi tiến cung ở với người?"

"Không cần, ta không sao, các người trở về đi thôi. chờ hai ngày nữa, thân thể ta khá hơn chút sẽ đi Tề vương phủ tìm người."

"Tốt."

Phượng Lan Dạ gật đầu, Nam Cung Diệp ôm cả người nàng, hai người đi ra ngoài, hình ảnh ân ái kia làm Văn Tường ở phía sau không ngừng hâm mộ, bất quá lại biết mình là không có cái phúc phận này. Đợi đến sau khi

Thất hoàng huynh cùng Thất hoàng tẩu đi ra, nàng nhìn Tiểu Niên đang đi tới mở miệng nói: "Đi, chúng ta đi thăm mẫu phi đi."

Thuận tiện hàn huyên một chút chuyện hôn sự của nàng, hôn sự của nàng trước nay vẫn là chuyện lo lắng của mẫu phi.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ một đường trở về vương phủ, đúng lúc gặp được Ngọc Lưu Thần từ hoàng gia biệt viện trở lại, hướng Nam Cung Diệp hỏi báo tình huống của Tấn vương bên hoàng gia biệt viện. Phượng Lan Dạ thừa dịp này liền đi tìm Thủy Ninh. Chấm đỏ trên mặt Thủy Ninh vẫn nên thi châm cùng rịt thuốc thêm. Nha đầu này hai ba ngày nay không thấy được Phượng Lan Dạ, vừa nhìn thấy nàng liền làm nũng, ngay cả Ngân ca cũng vậy, trong phòng lập tức náo nhiệt mấy phần.

"Tỷ tỷ, ta rất nhớ người a."

"Tiểu Vương phi, ta rất nhớ người a."

Đây là Ngân ca học theo Thủy nhi, nói xong còn rập khuôn nhún nhún cái đầu nhỏ nhỏ.

Một nhọc mấy ngày nay của Phượng Lan Dạ thoáng một cái liền tiêu tán không ít, nhìn cánh tay Thủy nhi nắm lấy tay nàng, lại thấy Ngân ca đang ở trên kệ, hai người này thật là một đôi dở hơi.

"Các người a, thật nghịch ngợm."

Phượng Lan Dạ nói xong lôi Thủy Ninh đi tới kiểm tra một chút chấm đỏ trên mặt nàng, quả nhiên đã phai nhạt không ít, liền tươi cười để nàng ngồi xuống, bắt đầu thi châm, vừa thi châm vừa nói chuyện.

"Thủy nhi, qua hai ba ngày nữa chấm đỏ này cũng sẽ mất dần, đến lúc đó ta sẽ phái người đưa người đi Lâm Phong quốc."

"Ừ, ta biết rồi, tỷ tỷ, ta sẽ nhớ người, chờ lấy được bạc, ta lập tức sẽ trở lại."

Thủy Ninh cao hứng phấn khởi mở miệng, trong lòng nghĩ đến năm vạn lượng bạc mặt mày không khỏi hớn hờ.

Tâm tư của Phượng Lan Dạ lại không hề giống Thủy Ninh, nàng hi vọng Thủy Ninh có thể không cần trở lại, vậy thì Âu Dương Dật sẽ thiếu nàng một thiên đại nhân tình, trong tương lai có thể dùng. Hơn nữa ở cổ đại, nam nhân giữ mình được trong sạch thật sự là quá ít, Thủy nhi cá tính như vậy sẽ không có khả năng cùng người khác tranh thủ tình cảm, cho nên Âu Dương Dật đúng là một lựa chọn không tệ.

"Biết rồi, bất quá đến Lâm Phong quốc, lúc đối phó với Âu Dương Dật, phải có nhu có cương, biết không? Đó là địa bàn của hắn, không nên cứng rắn bắt ép hắn. Đúng rồi, mọi việc đem phụ hoàng hắn mang ra, mặc dù hắn tức giận, cũng không có biện pháp đối với người hạ thủ. Chẳng qua nếu như không thành công, lấy không được năm vạn hai ngàn phiếu cũng không quan trọng, chúng ta coi như đi ra ngoài du ngoạn một vòng."

Phượng Lan Dạ tỉ mỉ dặn dò Thủy Ninh, Thủy Ninh không đồng ý, về mặt kiên định.

"Tỷ tỷ, ta nhất định sẽ lấy được năm vạn lượng ngân phiếu."

Phượng Lan Dạ không nói gì, đáy lòng thở dài. Nha đầu ngốc, nếu người đã yêu nam nhân kia, còn hi vọng hắn nạp phi sao? Đến lúc đó nếu hắn cưới người, người còn muốn năm vạn lượng bạc sao? Bất quá giờ phút này nàng cái gì cũng không thể nói, chỉ gật đầu nói: "Tỷ tỷ tin tưởng người."

Nàng một mực khẳng định, nên Thủy Ninh liền hài lòng gật đầu, trong phòng yên tĩnh lại.

Phượng Lan Dạ giúp Thuỷ Ninh thi châm, sau đó dùng thuốc đắp mắt, dặn dò nàng những chuyện nên chú ý, rồi lui ra ngoài, dẫn Đình Đường đi ra sau thiên viện nhìn xem Ngũ hoàng huynh Thụy Vương.

Tuyển viện, bên trong thư phòng.

Nam Cung Diệp tùy ý ngồi ở trên giường, một tay nhẹ nhàng vuốt vuốt chung trà, thối nhẹ một ngụm, sau đó uống trà, phía dưới Ngọc Lưu Thần, cung kính bẩm báo chuyện đã xảy ra.

"Thuộc hạ phụng lệnh thiếu chủ vào hoàng gia biệt viện, vẫn ẩn ở bên trong hoàng gia biệt viện, dùng ba ngày thời gian, đã tra ra Tấn vương thật sự bị bệnh. Hơn nữa còn rất nghiêm trọng, mặc dù có thể mở miệng nói chuyện, nhưng mà hành động lại không dễ dàng."

Nam Cung Diệp đẩy nắp chén trà lại, tay khẽ xoa miệng chén bạch ngọc, thanh âm trong trẻo lạnh lùng cùng âm trầm chậm rãi vang lên.

"Người tận mắt thấy hẳn không thể xuống giường ?"

Lời đồn vĩnh viễn không thể tin được, trừ phi tận mắt nhìn thấy, có đôi khi tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật, chẳng qua là trước mắt nhìn thấy cùng sự thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Ngọc Lưu Thần lập tức gật đầu nói: "Đúng vậy, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy. Tấn vương được hai thị vệ dìu đi ra ngoài nhiều lần, nghe ngự y nói là phải phơi nắng nhiều, cho nên mỗi ngày sau giờ Ngọ, Tấn vương phi liền sai người đem hắc dìu đi ra ngoài mặt trời phơi nắng."

"Ừ." Nam Cung Diệp gật đầu, trên mặt bao phủ lãnh sương, đối với cục diện trước mắt, nhất thời thật là có chút khó có thể đánh giá, người ẩn mặt này đến tột cùng là người nào? Hắc vẫn hoài nghi chính là Nhị hoàng huynh, bởi vì Nhị hoàng huynh là người âm trầm, có mưu lược, so với Tứ hoàng huynh thì âm mưu quỷ kế nhiều hơn một chút. Nhìn từ việc hắc có

thể thuận lợi hồi kinh, cũng không phải là nhân vật đơn giản, chẳng qua nếu Nhị hoàng huynh thật sự bệnh, như vậy người phía sau sai sử hắc y nhân là ai, chẳng lẽ là Tứ hoàng huynh sao? Tất cả liên hoàn kế này thật sự là do hắc bà ra sao?

"Tốt, người tạm thời ra ngoài thăm dò tin tức của Nạp Lan Cửu cho ta."

Còn có một quả bom chờ phát nổ đang ẩn núp bên trong An Giáng thành, người này hung ác thích giết chóc, nếu còn xuất hiện nữa, thì sẽ có người xui xẻo, cho nên nhất định phải mau chóng bắt được hắc.

"Dạ, Vương gia."

Ngọc Lưu Thần lĩnh mệnh, Nam Cung Diệp đứng lên đi ra ngoài, phía ngoài sắc trời đã tối, trong hành lang thật dài, ánh đèn lấp ló như chiếu rọi một mảnh hoàng hôn, lại không thấy bóng dáng Lan Nhi, nên Nam Cung Diệp tùy ý hỏi Nguyệt Căn ở bên cạnh: "Vương phi đâu?"

"Bẩm Vương gia, Tiểu Vương phi đi phía sau viện vì Thụy vương gia chữa bệnh rồi."

"Ừ." Hắc gật đầu, dưới chân không chút do dự đi ra ngoài, Nguyệt Căn cùng thủ hạ vội vàng đuổi theo thân ảnh phía trước, đoàn người lặng yên không một tiếng động hướng về phía hậu viện Tề vương phủ mà đi.

Trong viện vắng vẻ, bốn phía một mảnh an tĩnh, ánh trăng trên cao toả sáng rạng rỡ, sương đêm thấm ướt hoa cỏ các nơi, một mảnh mà mịt, cùng hương hoa toả ngát.

Phía trước có một loạt ba gian phòng, lúc này từ gian giữa, trong phòng khách truyền đến giọng nói.

"Trong cung tình huống có tốt không?"

Thụy vương Nam Cung Duệ nhắm mắt lại, bên cạnh Phượng Lan Dạ đang thi châm trên cánh tay hắc, vừa mạn bất kinh tâm mở miệng.

"Không có chuyện gì, có Diệp giả trang thành người ở lại trong cung, ta nghĩ những người đó nhất định sẽ xuất hiện."

Phượng Lan Dạ hết sức chuyên chú dụng châm, cũng không quá chú ý lời nói của Nam Cung Duệ, bất quá nàng cũng không có nói cho Nam Cung Duệ chuyện của Hạo Vân Đế. Nếu hắc biết được chỉ sợ sẽ tiến cung, như vậy đối với hắc không có lợi, hơn nữa người ở chỗ tối kia nếu biết được hoàng thượng xảy ra chuyện, chỉ e sẽ đại động bức vua thoái vị, đến lúc đó mọi thứ sẽ rối loạn.

"Phụ hoàng có khỏe không?"

Nam Cung Duệ không nhịn được phải mở miệng hỏi, hai ngày nay hắc vốn cảm giác dường như có chuyện gì đang phát sinh, hắc chờ ở chỗ này giống như ở trong một không gian bị phong bế, căn bản không có biện pháp liên lạc với bên ngoài. Canh giữ tại chỗ này cũng là người của Tề vương phủ cùng thủ hạ của hắc, tất cả đều nói không có việc gì phát sinh, nhưng hắc lại cảm giác được rõ ràng như vậy.

Phượng Lan Dạ liền giật mình, Thụy vương thật đúng là rất nhạy cảm, đang muốn mở miệng, thì một giọng nói so với nàng còn nhanh hơn vang lên.

"Phụ hoàng không có chuyện gì, Ngũ hoàng huynh yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ ngẩn đầu lên nhìn qua, người đi tới chính là Nam Cung Diệp, hắc đang tựa ngoài cửa nhẹ nhàng cười, ánh đèn chiếu vào hắc, ngũ quan tuyệt mỹ cười khê, ánh mắt mờ mịt, lông mày hẹp dài cau nhẹ, còn đôi môi mỏng khêu gợi thì cong lên, trong nháy mắt nói không hết phong lưu. Bên ngoài tối đen như mực nên càng làm gương mặt kia thêm ngời sáng, bày biện ra nhan sắc mê người, quanh thân hắc toả ra một cỗ nghiêm

ngộ tuyệt sắc đoạt người, con người thật giống như hai khối nam châm màu đen ẩn hiện, đem người ta hấp thụ thật sâu đi vào.

"Diệp."

Phượng Lan Dạ nở nụ cười, bắt đầu thu châm, nàng thật sợ câu hỏi của Ngũ hoàng huynh. Nàng làm người thẳng thẳng, không có thói quen nói dối, cho nên Diệp xuất hiện, vừa kịp thời giải vây cho nàng, nàng có thể tập trung hết sức vào chuyện của mình.

Thu ngân châm xong liền ra toa lấy thuốc, ý bảo Đinh Đường lập tức đi lấy thuốc tới đây nấu.

Thụy vương Nam Cung Duệ vừa nhìn thấy Thất hoàng đệ xuất hiện, đã sớm ngoắc tay bảo hắc tới cùng ngồi xuống, huynh đệ hai người ngồi cùng một chỗ, Phượng Lan Dạ đứng dậy tự mình rót trà cho bọn hắc, chỉ nghe Nam Cung Duệ còn đang quan tâm hỏi thăm.

"Vậy người không có sao chứ?"

"Không có chuyện gì, có thể có chuyện gì chứ? Người giấu mặt sau lưng cũng không có tìm ta phiền toái, có mấy tên Hắc y nhân muốn tiến vào giết Mộc Miên, mặc dù bị chúng ta bắt được, nhưng cái gì cũng không nguyện ý nói."

Nam Cung Diệp nhàn nhạt mở miệng, đem chuyện tình trong cung nói cho Nam Cung Duệ biết, chỉ che giấu chuyện phụ hoàng trúng Thần Sa Phấn.

"Một điểm đầu mối cũng không có sao? Đến tột cùng là người phương nào bày ra mưu kế thâm sâu như thế? Bực này tâm kế, cũng không phải là người bình thường có thể nghĩ ra."

Nam Cung Diệp lâm vào trầm tư, lăm bằm nhỏ nhẹ nói, tiếp theo ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Nam Cung Diệp.

"Không bằng chúng ta mở rộng phạm vi điều tra một chút, không nên chỉ nhìn vào Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng huynh, chúng ta cũng nên xem chừng nhóm người của Sở vương cùng Tấn vương, có thể là do người của hai đảng phái này làm đi?"

Phượng Lan Dạ vừa lúc bưng trà tới bày ra trước mặt bọn hắn, nghe lời nói của Thụy Vương, suy ngẫm thấy quả thật có khả năng này, rồi lại nhìn phía Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp vẻ mặt cũng như có điều suy nghĩ, sau đó gật đầu đồng ý nói: "Tốt, chúng ta đem phạm vi điều tra buông dài một chút, lập tức phái ra người chú ý đến người trong kinh của đảng phái Sở Vương cùng Tấn vương."

"Đúng rồi, Diệp, Nam Cung Liệt có chút ít thủ hạ tra ra được sao?"

Nam Cung Diệp lắc đầu, hiện tại trong cung loạn thành như vậy, căn bản không có biện pháp quản nhiều chuyện thế, lúc này chỉ có thể trước tra ra đến tội cùng là người phương nào sai sử Mộc Miên câu dẫn Ngũ hoàng huynh, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, chỉ cần có một đầu mối để đột phá, vậy thì bọn họ có thể tra được rồi, chỉ là trước mắt lại loạn thành một đoàn.

Hơn nữa độc Thần Sa Phấn trong người phụ hoàng còn không có trị lành, chờ bệnh của Ngũ hoàng huynh cùng phụ hoàng chữa hết, bọn họ phụ tử liên thủ, hẳn là có thể tra ra chân tướng kẻ đứng đằng sau.

Trong phòng vừa nói chuyện, thì ngoài cửa Đình Đường đã sắc thuốc xong đưa tới đây, trong vương phủ có dược phòng, hốt thuốc cũng rất dễ dàng, cho nên mới nhanh chóng có thuốc đưa tới như thế.

Phượng Lan Dạ nhận lấy, cũng không kiêng kỵ, trực tiếp dùng ngón châm đâm vào huyết vị trên tay, lấy ra hai giọt máu cho vào làm thuốc dẫn, bởi vì trong máu của nàng có rất nhiều dược liệu thiên nhiên trân quý, có tìm khắp nơi cũng không ra. Gia gia chế ra viên đan hoàn này chỉ sợ đã mất rất nhiều năm mới chế được.

"Được rồi, uống đi."

Nam Cung Duệ nhận lấy, nhìn bát thuốc trong tay, nhất thời không có động tĩnh, ánh mắt thâm thúy buông xuống như mặt hồ, chìm chìm nổi nổi suy tư, sau đó mới từ từ uống thuốc.

Bên trong gian phòng yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn Thụy Vương uống thuốc, đợi đến lúc hần uống xong, Đình Đường thu bát thuốc đi ra ngoài.

Nam Cung Diệp hỏi thăm Phượng Lan Dạ: "Như thế nào? Bệnh của Ngũ hoàng huynh lúc nào sẽ tốt lên?"

"Yên tâm đi, hần khôi phục được rất nhanh, năm ba ngày nữa hần sẽ không vấn đề gì."

Theo suy đoán của nàng có thể phải thêm mười ngày nửa tháng mới có thể hồi phục như bình thường, bây giờ chỉ cần bảy tám ngày đã tốt lắm rồi, bởi vì máu của nàng có rất nhiều dược liệu trân quý, nên giúp tăng nhanh hiệu quả trị liệu.

"Vậy thì thật tốt quá."

Chỉ cần Ngũ hoàng huynh không có chuyện gì, hần liền có thêm một trợ thủ, đợi sức khoẻ phụ hoàng khá hơn nữa, kế tiếp chính là thời điểm bọn họ phản kích.

Nam Cung Duệ cũng rất cao hứng, khuôn mặt mỉm cười nói: "Cám ơn Thất đệ muội."

"Không có chuyện gì, chúng ta cần phải đi, cũng nên tiến cung rồi."

"Tốt, Lan Nhi nhất định đói bụng rồi, đi ăn chút gì đó, rồi hãy tiến cung."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ chào Thụy vương xong lập tức ra khỏi thiên viện, hồi Tuyền viện dùng bữa, hai người cùng nhau tiến cung. Lần này chỉ dẫn theo Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần, Đinh Đường cũng không đi theo, mà ở lại trong vương phủ.

Ban đêm, ánh sao giăng đầy trời, hai người thi triển khinh công, ở trên hoàng thành liếc mắt nhìn lại, thiên địa bát ngát, hoàng cung như bức tranh lớn được điêu khắc tỉ mỉ không tỳ vết, trong bóng đêm lần lượt thay hình đổi dạng, những ngọn đèn dầu thấp thoáng như gần như xa, tất cả hoà quyện thành một cảnh đêm đẹp không sao tả xiết.

"Lan Nhi, thật xinh đẹp."

"Đúng vậy a, nếu như không có những thứ âm phong quỷ vũ này, thật sự không tệ."

Phượng Lan Dạ gật đầu, tựa vào trước ngực Nam Cung Diệp, tay hẩn dụng lực ôm chặt nàng, dưới chân trầm xuống, hai người vừa rơi xuống, rất nhanh ẩn vào trong bóng đêm, không phát ra một âm thanh nào.

Đêm khuya.

Trong lãnh cung, một mảnh thê lương lạnh buốt.

Nơi tường cao loang lổ, mấy đạo bóng đen động tác nhanh chóng thuần thục phi thân vào, rất nhanh lẫn vào các góc khuất trong lãnh cung. Trong đêm tối có một gian phòng đèn sáng rực rỡ, những hắc y nhân rất nhanh

hướng tới đó, nhìn kỹ mấy lần, nhưng cũng không vội vả hạ thủ, chỉ nhanh chóng lui về phía sau, ẩn vào trong bóng đêm, từ từ xuyên qua bóng đêm, cuối cùng dừng ở một gian phòng phía ngoài.

Người cầm đầu vung tay lên, tất cả mọi người đều dừng lại bên ngoài, hẩn nhẹ nhàng mở ra cửa sổ, cẩn thận nghe tiếng hít thở trong phòng, đến khi xác định trong phòng chỉ có một người, liền vung tay lên ý ra lệnh mọi người hướng trong phòng đánh vào.

Mấy hắc y nhân vừa rơi xuống chạm đất, liền rất nhanh bứt lui trở ra, tựa hồ phát hiện có điểm khả nghi, đợi đến khi trong phòng đèn sáng lên, bốn phía vang lên thanh âm.

"Mau, không được để bọn họ chạy thoát."

"Lập tức đuổi theo."

Tây Môn Vân vẻ mặt tức giận phất tay, ý bảo thị vệ phía sau đuổi theo, không nghĩ tới những người này cẩn thận như thế, vừa nhận thấy có chút khả nghi, liền rút lui ngay lập tức, một chút thời gian do dự cũng không có.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều xông ra ngoài, dọc theo các gian phòng trong lãnh cung mà lục soát, đợi đến sau khi bọn họ rời đi, ba bốn bóng đen khác lặng lẽ từ một góc khác xuất hiện, thực hiển nhiên là dụng kế diệu hồ ly sơn, bọn họ dùng một nhóm người giả trang cướp giết, đợi đến khi quân binh mai phục bị lừa di chuyển đi chỗ khác, người chân chính đến ám sát liền xuất hiện.

Hơn nữa sau khi xuất hiện người này dễ dàng biết được Mộc Miên bị giam ở phòng nào, vừa hiện thân liền trực tiếp hướng gian phòng kia đánh tới.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng chửi rủa rất nhỏ, không ngừng truyền tới.

"Hoàng đế chết toi, người đã vậy còn hành hạ ta, rõ ràng là con của người câu dẫn ta, người thế nhưng không tin, ta muốn nguyên rửa người, nguyên rửa người, đáng đời, đáng đời!"

Phía ngoài ba bốn đạo nhân ảnh, lắc mình đi vào, nhắm người trên giường đánh tới.

Cùng lúc này đèn trong phòng được thắp sáng, một đạo tia sáng nhanh như thiểm điện, thẳng hướng về phía người cầm đầu một quyền đánh tới, sau đó phía sau nhảy ra rất nhiều người phóng ra ngoài, cùng hắc y nhân đánh nhau.

Trong phòng nhỏ hẹp, người nằm ở trên giường bật ngồi dậy, ngu ngơ nhìn người bên trong gian phòng đang đánh nhau loạn cả lên.

Nữ nhân này quả nhiên là Mộc Miên, còn người ẩn ở trong phòng lại là Nam Cung Diệp, cùng hắc y nhân chiến đấu chính là Phượng Lan Dạ, còn có mấy người thị vệ trong cung. Lần này bọn họ an bài chu đáo, biết hắc y nhân kia bị nắm, người giấu mặt không thể nào khinh suất vào cung giết người, nhất định sẽ nghĩ biện pháp, nên bọn họ tương kế tựu kế quả nhiên đợi được bọn người kia lộ diện.

Nam Cung Diệp võ công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, nội lực lại thâm hậu, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, khiến hắc y nhân cầm đầu rơi vào thế hạ phong, nháy mắt công phu liền bắt được hắc y nhân, đưa tay lên kéo khăn che mặt của người nọ.

Dưới ánh đèn chỉ thấy, soi sáng một gương mặt trắng bệch, tất cả mọi người đều ngây người ra.

Ngay cả người từ bên ngoài nhà xông vào phối hợp, Tây Môn Vân, cũng ngây người, bởi vì mọi người ai cũng không nghĩ tới người muốn giết Mộc Miên lại là Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, sao hắn lại muốn giết Mộc Miên? Đây là cái tình huống gì?

Không ai nói chuyện, mọi người trong đầu chỉ có một ý nghĩ, Tam hoàng tử có thể bố trí ra kế hoạch chu đáo như thế sao?

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đối mặt với mọi người, kiếm trong tay phát ra một tiếng rớt xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, song đồng âm u, một câu cũng không nói.

Trên giường Mộc Miên cũng nhảy lên, ở trên giường la mắng: "Nam Cung Tiếp, người trước làm cho ta câu dẫn Ngũ hoàng tử, bây giờ lại tới giết người diệt khẩu, người là tên khốn kiếp."

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp chỉ vào Mộc Miên một chữ đều nói không ra, Tây Môn Vân đi tới, làm tư thế xin mời, nhìn về Tam hoàng tử nói.

"Đi thôi."

Chuyện này xem ra phải bẩm báo hoàng thượng, Tây Môn Vân đem Nam Cung Tiếp bắt lại giải đi xuống, còn có phía sau hắn mấy người cũng không dám động, chủ tử cũng bị bắt, bọn họ nào dám động.

Nam Cung Tiếp cũng không phản kháng, mặc cho Tây Môn Vân dẫn đi xuống, Nam Cung Diệp cùng đám người Phượng Lan Dạ có chút phản ứng không kịp, đứng ở trong phòng, lúc này phía sau Mộc Miên giật giật kêu lên.

"Nam Cung Tiếp, con mẹ nó người cũng xem là nam nhân sao? Người lợi dụng ta, bây giờ còn muốn giết người diệt khẩu!"

Phượng Lan Dạ nghe lời nói phía sau, sắc mặt rất khó coi, xoay người đi tới, một quyền đánh vào trên ngực Mộc Miên, một tay nắm trụ vạt áo của

nàng nói: "Người nói, là Tam hoàng tử sai sử người câu dẫn Ngũ hoàng huynh?"

Mộc Miên bị đau cau mày, vẫn không quên gật đầu, kiên định mở miệng nói: "Đúng, là hã sai sử ta, hã muốn làm hoàng đế, cho nên sai ta câu dẫn Ngũ hoàng tử, đối với hoàng thượng hạ thuốc, nói đến lúc không chế được hoàng thượng, để cho hoàng thượng hạ chỉ lập hã làm thái tử. Hã còn nói, bình thường các người đối với hã không tốt, hã nhất định phải hảo hảo trả thù các người."

Mộc Miên lời nói ra sinh động như thật, Phượng Lan Dạ mở to hai mắt khó có thể tin, nắm chắc thân thể Mộc Miên, nhìn chăm chăm nàng ta cả giận nói.

"Người chờ đó cho ta, nếu người nói láo, xem chúng ta như thế nào thu thập người."

Phượng Lan Dạ nói xong, ném Mộc Miên xuống, cùng Nam Cung Diệp ra khỏi lãnh cung, đi đến Tiêu Nguyên cung.

Trên đại điện Tiêu Nguyên cung, Tây Môn Vân đang bẩm báo chuyện đã xảy ra, hoàng thượng hiển nhiên cũng bị thất kinh, lúc này một chút phản ứng cũng không có, cho đến khi Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ lên tiếng vấn an, hã mới thanh tỉnh trở lại, phất tay để cho bọn họ tất cả đứng lên, sau đó còn tái hỏi lại một lần.

"Người là nói Tiếp Nhi phái Mộc Miên câu dẫn Duệ nhi, còn sai sử nàng đối với ta hạ độc?"

Tây Môn Vân bình tĩnh gật đầu, Phượng Lan Dạ một bên không nhịn được giải thích: "Hoàng thượng, ta nghĩ những chuyện này có thể không phải là Tam hoàng tử làm, chúng ta nên cho hã một cơ hội giải thích, chờ tra hỏi qua rồi hãy nói."

Đáng tiếc Hạo Vân đế lúc này đang tức giận, căn bản không nghe Phượng Lan Dạ nói, vung tay lên ra lệnh Tây Môn Vân nói: "Lập tức bắt hắc cho ta, nhốt vào trong đại lao của Hình bộ, người cùng Hình bộ thượng thư cùng nhau thẩm vấn chuyện này, Diệp Nhi cũng không cần tham gia đến chuyện này."

Hoàng đế hạ lệnh xuống, Phượng Lan Dạ còn muốn nói tiếp, thì bị Nam Cung Diệp ở một bên ngăn trở động tác của nàng, hiện tại phụ hoàng thịnh nộ, căn bản không thể nào nghe lọt tai lời của bọn hắc, bọn họ vẫn nên tranh thủ thời gian đi đại lao hỏi Tam hoàng huynh một chút xem, chẳng lẽ đây mới thật là hắc sao? Chính mình cũng không tin Tam hoàng huynh sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này. Hắc vì sao phải hại Ngũ hoàng huynh, mưu hại phụ hoàng a? Chẳng lẽ thật là vì từ trước cho tới nay bị bỏ rơi, bị khinh bỉ, nên dưới cơn nóng giận phạm phải sai lầm to lớn ngập trời này sao?

Tây Môn Vân lĩnh mệnh đi ra, đem Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp nhốt vào trong đại lao.

Hạo Vân đế cả người trống rỗng, mềm nhũn tựa người vào trên ghế rồng, phát tay để cho Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ trở về.

"Diệp Nhi, các người cũng mệt mỏi rồi, trở về đi thôi."

"Dạ, phụ hoàng."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ chỉ đành phải lên tiếng lui ra, hai người ra khỏi đại điện của Tiêu Nguyên cung, đồng thời ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, lúc này ánh sao đầy trời đã tản đi, mây đen giăng đầy, đen kịt một màu làm cho người ta vô cùng ngột ngạt.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 116

Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ cùng nhau trở về Tề vương phủ, nhiều ngày vất vả liên tiếp, hai người cũng mệt chết đi rồi, nhất là chuyện Tam hoàng tử xuất hiện, cơ hồ là một đả kích đối với hai người, bọn họ không hi vọng chuyện ở trong cung có liên quan đến Tam hoàng tử, hẳn là người vẫn không liên quan đến hoàng quyền tranh đấu, tại sao lại bị liên lụy vào đây chứ?

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ tắm rửa xong, ngủ ở trên giường, hai người còn có chút không nghĩ ra, Tam hoàng huynh vì sao phải giết Mộc Miên, đánh chết hai người cũng không tin tưởng, liên tiếp những sự kiện này là huynh ấy thiết kế, chẳng qua cục diện trước mắt đối với huynh ấy là vô cùng bất lợi, thứ nhất huynh ấy giết Mộc Miên, thứ hai, Mộc Miên một mực chắc chắn rằng huynh ấy là người sau lưng thiết lập ván cờ, phụ hoàng rất tức giận mới có thể để cho Hình bộ thẩm vấn huynh ấy sao.

“Hiện tại là chuyện gì a?”

Phượng Lan Dạ đầu dựa vào trước ngực Nam Cung Diệp than thở, nàng cùng Tam hoàng tử có chút giao tình, dù thế nào thì cũng không mong muốn nhìn thấy hắn chịu lao ngục tai ương, nếu không tốt còn liên lụy tới tính mạng: “Ngày mai ta đi thăm hắn, hỏi hắn một chút xem, vì sao phải giết Mộc Miên?”

“Chỉ sợ hắn chưa chắc nói cho nàng biết.”

Đây mới là điều Nam Cung Diệp lo lắng, nếu như Tam hoàng huynh không nói cho bọn họ, nếu hãn kiên trì muốn gặp phụ hoàng, có lẽ phụ hoàng sẽ không gặp.

"Ta có biện pháp." Phượng Lan Dạ ngáp một cái, nàng thật sự rất mệt mỏi, nên tựa vào trước ngực Nam Cung Diệp, giống như con chó nhỏ khả ái, Nam Cung Diệp cúi người hôn một chút gương mặt nàng, vẻ mặt sủng ái đau lòng, gần đây chuyện trong cung khiến cho nàng cực khổ rồi, chẳng những trợ giúp phụ hoàng, còn cứu Ngũ hoàng huynh.

"Lan Nhi ngủ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, mệt muốn chết rồi."

"Ừ"

Nam Cung Diệp nhu hòa mở miệng, thanh âm hãn trầm trầm giống như một bài hát ru con, Phượng Lan Dạ theo thanh âm hãn từ từ thiếp đi, mà hãn cũng ôm chặt nàng vào trong ngực từ từ ngủ say.

Sáng sớm ngày thứ hai, người trong cung vào bẩm báo, hoàng thượng lại tái phát, Nam Cung Diệp liền vào cung theo giúp hoàng thượng, Phượng Lan Dạ sau khi rời giường, liền giúp Thủy nhi trị liệu vết thương trên mặt, vừa phân phó Đinh Đường đem thuốc cho Ngũ hoàng huynh, chờ xong xuôi mọi chuyện, trời đã không còn sớm nữa.

"Đinh Đường, ta muốn đi đại lao Hình bộ."

"Đại lao ?"

Đinh Đường nhăn mày, không rõ Vương phi muốn đi đại lao Hình bộ làm gì ? Chuyện phát sinh tối hôm qua nàng không hay, nên không biết Tam hoàng tử bị bắt, vì vậy mới nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức đi ra ngoài, phân phó người chuẩn bị xe ngựa.

"Chủ tử, xe ngựa đã cho người chuẩn bị tốt."

"Ừ, vậy chúng ta đi thôi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh hai người đi ra hướng cửa phủ, vừa đi vừa dặn dò Vạn Tinh : "Để cho tiểu Ngư trở lại, sau đó ta có việc phân phó nàng, gần đây cứ để cho nàng ở trong phủ nghỉ ngơi mấy ngày."

"Dạ, nô tỳ lập tức báo cho nàng trở lại." Vạn Tinh gật đầu trả lời.

Ở ngoài cửa vương phủ đã sớm chuẩn bị xe, Tích quán gia dẫn mấy thị vệ đứng ở trước cửa, vừa nhìn thấy vương phi xuất hiện, liền nhanh chóng thỉnh an, cũng an bài mấy tên thị vệ đi theo, bảo vệ Vương phi an toàn, đoàn người chạy thẳng đến Hình bộ.

Nghị sự đường của Hình bộ, lúc này một mảnh trầm lặng, Hình bộ thượng thư cùng Tây Môn Vân tướng quân ngồi ở ghế trên, còn lại quan viên lớn nhỏ phân ra ngồi ở hai bên, mọi người đều mang sắc mặt lo lắng, trong đại lao giam một hoàng tử, làm sao mà yên tâm được ? Bọn họ cũng không dám diễu võ giương oai giống như bình thường, chuyện này mà xử lý không tốt, chỉ sợ xui xẻo là bọn họ, cho nên ai cũng không dám nói lời nào, tất cả đều nhìn lên thượng vị có Tây Môn tướng quân cùng Thượng Thư đại nhân.

"Tây Môn tướng quân, ngài xem chuyện này xử lý như thế nào ?"

Hình bộ thượng thư Vân Hải bình tĩnh nhìn về Tây Môn Vân tướng quân bên cạnh, Tây Môn tướng quân là tâm phúc của hoàng thượng, chuyện này nếu do hãn toàn quyền xử lý, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng là người đằng sau.

Tây Môn Vân nhíu mày, đối với chuyện lần này, hãn cảm thấy không khó suy nghĩ, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp là hạng người gì, hãn tiếp xúc lâu rồi cũng biết, hãn vì sao phải giết Mộc Miên, mà Mộc Miên kia lại một

mức chắc chắn là bị hấn sai sử đi câu dẫn Ngũ hoàng tử, còn hại hoàng thượng, nếu hấn không tìm được chứng cứ phản bác, chỉ sợ khó thoát tội.

"Hay là hãy gặp Tam hoàng tử trước xem sao."

Tây Môn Vân bình tĩnh mở miệng, Hình bộ quan viên lớn nhỏ liên tục đồng ý.

"Vậy trước tiên đi gặp đi."

Chúng quan viên đang nói chuyện, thì ngoài cửa có binh tướng chạy đi vào, nhanh bẩm báo : "Đại nhân, Tề vương phi đã tới."

« A »

Tề vương phi thì những người ngồi ở đây không ai không biết, nàng cũng không phải là một nữ tử tầm thường, nữ tử tầm thường mà ngay cả Hộ bộ Thượng thư cũng dám đánh, trước mặt Sở vương cũng không cho hấn mặt mũi, thì còn ai lại dám chọc nàng nữa, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đứng dậy, Hình bộ thượng thư đi tuốt ở đằng trước, theo phía sau một đám quan viên lớn nhỏ, chạy thẳng đi đến ngoài cửa, ở phía sau Tây Môn Vân nhìn trộm người đi ra, có chút im lặng, nhưng không nói gì, chỉ cùng mọi người đi ra ngoài, hấn cũng muốn nhìn một chút Tô Thanh Nhã này tới Hình bộ làm cái gì ? Trong đầu linh quang chợt lóe, chẳng lẽ nàng muốn gặp Tam hoàng tử sao? Chuyện này thì không vấn đề, dù người nào muốn gặp Tam hoàng tử, chỉ cần có thể tra rõ Tam hoàng tử tại sao lại đến giết Mộc Miên là được.

Hình bộ trên một khối đất trống trước cửa, lúc này đứng đầy người, đông nghìn nghịt một mảnh, mọi người cùng nhau kiễng chân nhìn ngoài cửa.

Phượng Lan Dạ dẫn hai tỷ nữ cùng hai ba thị vệ của Tề vương phủ, chậm rãi đi đến, nàng ngẩng đầu thấy mọi người trước mắt đông nghìn nghịt , dẫn

đầu chính là Hình bộ Thượng thư, mang theo quan viên kính cẩn khom lưng : "Tham kiến Tề vương phi"

Tiếng hô vang một mảnh.

Phượng Lan Dạ nhú mày, có cần khoa trương như vậy không a, những người này làm sao lại có bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm thế, thử nghĩ một chút thì liền hiểu rõ, trong nhà lao đang giam Tam hoàng tử của Thiên Vận hoàng triều , những người này quyền cao chức trọng, nên không muốn cùng người của hoàng gia phát sinh chuyện gì, thấy mình đến đại khái là miễn khổ cho bọn hăn rồi, cho nên mới cao hứng như thế, khi hiểu mọi chuyện thì nàng gật đầu.

"Thượng thư đại nhân khách khí, đứng lên đi, bốn vương phi muốn gặp Tam hoàng tử, chuyện này có vấn đề gì không ?"

Tiếng nói Phượng Lan Dạ vừa dứt, Hình bộ quan viên làm sao dám nói không, còn thiếu chút nữa là đốt pháo ăn mừng vui vẻ đưa tiễn nàng đi vào, Tây Môn Vân đứng ở phía sau mọi người, chậm rãi tiêu sái đi ra ngoài, trầm giọng mở miệng.

"Tề vương phi xin mời."

Phượng Lan Dạ con người thâm trầm đi xuống, không nghĩ tới Tây Môn Vân cũng ở đây, thử nghĩ cũng hiểu, hoàng thượng hạ chỉ để cho hăn và Hình bộ tra chuyện này, tự nhiên phải ở chỗ này.

"Làm phiền rồi."

Trừ Tây Môn Vân, thì đám người Hình bộ Thượng thư, Hình bộ Thị lang đều phụng bồi nàng, cùng nhau đi vào Hình bộ đại lao.

Hình bộ, là nơi tập trung trọng phạm cả nước, những phòng giam trong kia nhất cũng là một đám tử tù phạm, trong quá trình thẩm án, các loại hình

pháp là không thể thiếu được, cho nên trong phòng giam kia nồng đậm mùi hôi thối, rất khó ngửi.

Phượng Lan Dạ nhú mày, đè nén cảm giác muốn nôn khan, phía sau Đinh Đường cùng Vạn Tinh không chịu được trực tiếp che lỗ mũi, đám người Tây Môn Vân đã sớm thành thói quen, nên mặt không chút thay đổi đi vào trong.

Phòng quan trọng nhất, trong địa lao trọng địa, nhất Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp đoạn chính ngồi ở một chỗ ngồi trong phòng giam, đối với hắn, Hình bộ không biết nên xử lý như thế nào, cho nên mọi người không dám tới đây, làm bộ nhưng không biết, nên hắn cũng không ăn nhiều khổ, lúc Phượng Lan Dạ cùng đám người Tây Môn Vân tới, hắn đang nhắm mắt tựa vào tường, một thân ôn văn nho nhã, cũng không có quá nhiều hao tổn, nghe được tiếng bước chân tới, hắn từ từ mở mắt, nhìn người ở phía ngoài.

Phượng Lan Dạ phất tay ý bảo mọi người ra mở cửa lao, dẫn Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi vào, phía sau Tây Môn Vân cũng theo vào, những Hình bộ quan viên thì không ai đi đến, chẳng những không đến, ngược lại còn lui về phía sau mấy bước xa, phàm là chuyện liên quan đến hoàng thất, bọn họ tốt nhất biết ít một chút, để tránh cho đến lúc đó lại chọc tới một thân đại họa, còn mang theo tính mạng chôn cùng.

"Tam hoàng huynh."

Phượng Lan Dạ thành khẩn mở miệng, Nam Cung Tiếp nhìn nàng, trong nháy mắt có mấy phần nhu hòa, nhếch khóe môi gật đầu một cái.

Vì giúp hắn rửa sạch hiềm nghi, Phượng Lan Dạ ngồi xổm xuống hỏi thăm : "Tại sao lại muốn giết Mộc Miên ? Người có biết nàng bây giờ một

mức chắc chắn người là người sai sử nàng câu dẫn Ngũ hoàng huynh, biết không ?"

Nói đến phần sau, Phượng Lan Dạ ngừng miệng, bởi vì hoàng thượng chuyện trúng độc, người ở phía ngoài còn không biết, còn Mộc Miên hiện tại đang bị nhốt trong lãnh cung, cho nên bên ngoài, Tam hoàng tử chẳng qua là chịu tội giết Mộc Miên, Nam Cung Tiếp híp mắt, lãnh chìm mở miệng.

"Ta muốn thấy phụ hoàng, ta có chuyện muốn nói."

Tây Môn Vân nhìn Tam hoàng tử, biết hẳn luôn nho nhã lễ độ, cũng không phải loại người làm xằng bậy, nhưng trong mắt hoàng thượng thì không thấy như thế a.

"Hoàng thượng không gặp người, Tam hoàng tử, người nên khai báo rõ ràng đi, nếu quả thật bị người hãm hại, chúng ta sẽ giúp người làm sáng tỏ chuyện này"

Sau khi Tây Môn Vân mở miệng, Nam Cung Tiếp không khỏi ngửa mặt lên trời nở nụ cười, rất thâm trầm lương, con người từ từ tràn đầy sương mù, cúi đầu nhẹ nhàng lẩm bẩm.

"Hắn vĩnh viễn đều không chào đón ta như vậy sao, có lẽ là bởi vì ta quá vô dụng sao ?"

"Tam hoàng huynh, người nói cho ta biết đi, nếu như người thật sự là bị oan khuất, ta sẽ báo với hoàng thượng thả người."

Phượng Lan Dạ mở miệng, Nam Cung Tiếp vẫn không để ý đến nàng, vẫn cúi thấp đầu, tựa hồ đối với cái gì cũng thất vọng, chỉ từ mình nói.

"Từ nhỏ hắn đã không yêu thích ta, đối với ai so với ta cũng tốt hơn, không nghĩ tới bây giờ ngay cả nghe ta nói cũng không nguyện ý, nếu như

vậy, sống còn ý tứ gì nữa a, thân tình cái gì, tình phụ tử cũng là giả dối, sinh ra trong hoàng thất sẽ không có ai có kết quả tốt."

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Phượng Lan Dạ rất chân thành dặn dò nàng.

"Thanh Nhã, tin tưởng ta, sinh ở trong hoàng thất không có ai, không có một ai có kết quả tốt, người cùng hoàng đệ nên rời đi mảnh đất thị phi này a."

Trong phòng giam, vang lên tiếng hét của Nam Cung Tiếp Tây Môn Vân quét mắt Tề vương phi một cái, không nhìn được nóng lòng kêu một tiếng : "Tam hoàng tử?"

Phượng Lan Dạ quay đầu nhìn Tây Môn Vân một cái : "Tây Môn tướng quân, ta có thể cùng hắn nói chuyện một mình được không ?"

Tây Môn Vân nhíu đôi lông mày suy nghĩ sâu xa, sau đó gật đầu đi ra ngoài, trong phòng giam an tĩnh lại, Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Tiếp , gần từng chữ mở miệng : "Người đã thiếu ta một cái nhân tình, chuyện lần trước là ta giúp người, người đã nói sẽ trả ta ân tình, như vậy nói cho ta biết tại sao người phải làm thế, giết Mộc Miên, người biết trước mặt tình thế đối với người rất bất lợi không, Mộc Miên không chỉ nói người kêu nàng đi cầu dẫn Ngũ hoàng huynh, còn sai nàng hạ độc hoàng thượng, điều này nàng nói cũng là do người sai sử"

Câu nói phía sau vừa xong, Phượng Lan Dạ là giảm thấp âm lượng nói ra, Nam Cung Tiếp ngẩn người, sắc mặt đại biến, thật nhanh lắc đầu.

"Ta làm sao lại bảo nàng đi hạ độc phụ hoàng, nàng nói nhảm, nàng nói nhảm."

"Tốt, vậy nói cho ta biết tại sao lại muốn giết nàng ? nàng cùng người có quan hệ gì ?"

Nam Cung Tiếp nhìn Phượng Lan Dạ , thấy trong mắt của nàng là thật lòng, nhớ tới nàng từng trợ giúp hắn, nên không nhịn được mở miệng.

"Ta giết nàng, là bởi vì tiện nhân này chẳng những hại Ngũ hoàng đệ, còn làm hại Lục hoàng đệ rời cung trốn đi, ngay cả phụ hoàng cũng giận đến bị bệnh, nàng căn bản chính là sỉ nhục của hoàng thất, ta sợ phụ hoàng càng sủng ái nàng, sẽ thả nàng ra lãnh cung, cho nên mới phái người đi giết nàng."

Nam Cung Tiếp lạnh lùng mở miệng.

Sau khi nghe xong Phượng Lan Dạ ngây dại, nàng nghĩ tới trăm ngàn khả năng, lại không nghĩ tới khả năng Tam hoàng tử bị người khác lợi dụng, nghĩ tới khả năng hắn bị che mắt, nhưng chỉ không có nghĩ qua, hẳn hận Mộc Miên là vì nàng mang đến tai họa, cho nên mới giết nàng, lời giải thích này, hoàng thượng sẽ tin tưởng sao ? Sợ rằng rất khó, nhưng nàng tin tưởng Tam hoàng tử nói thật lòng.

"Tốt, ta biết rồi, ta sẽ nói lại cùng phụ hoàng, người yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ đứng lên, chuẩn bị rời đi, sau lưng còn vang lên thanh âm của Nam Cung Tiếp : "Thanh Nhã, người hãy cùng Thất hoàng đệ rời đi thôi, ta bị thế nào không sao cả, đợi còn ở bên trong hoàng cung này, cuối cùng không ai có kết quả tốt cả."

Phượng Lan Dạ không nói chuyện, đi ra ngoài, Tây Môn Vân cùng Hình bộ quan viên đi tới, phụng bồi Phượng Lan Dạ cùng nhau ra khỏi.

"Tam hoàng tử hẳn đã nói gì rồi ?"

Trước cửa Hình bộ ,Tây Môn Vân rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi thăm, Phượng Lan Dạ nhìn hắn một cái, khóe môi cười như có như không, nàng còn tưởng hắn sẽ không hỏi, nàng cũng muốn xem hắn có thể im lặng được hay không, không nghĩ tới cuối cùng vẫn không nhịn được.

"Hắn nói, bởi vì tức giận Mộc Miên ám hại Ngũ hoàng huynh, làm hại Lục hoàng huynh rồi đi rồi, còn hại hoàng thượng ngã bệnh."

Phượng Lan Dạ dẫn người lập tức lên xe, một đường về Tề vương phủ đi.

Trở lại vương phủ mới biết được Nam Cung Diệp vẫn chưa về, nàng liền ở Tuyên viện chờ hắn.

Trước mắt, lời nói của Tam hoàng tử căn bản không thể làm người ta tin phục, mặc dù lời của hắn, nàng tin tưởng, nhưng chỉ sợ Hạo Vân Đế không tin, bởi vì trời sinh hắn có tính đa nghi, tình cảm cùng Tam hoàng tử cũng không thâm hậu, Tam hoàng tử có hành động vì hoàng thất như thế, e là không làm cho hắn đón nhận được .

Phượng Lan Dạ nghĩ đi nghĩ lại, rồi gục ở trên bàn trong thư phòng ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ, nàng cảm giác có người đang ôm mình, sau đó còn có lời nói thì thầm đầy sủng nịch, tại sao có thể ngủ ở đây chứ, không cẩn thận coi chừng bị cảm lạnh bây giờ, thân thể đã bị ôm vào phòng trong, mơ màng màng mở mắt, quả nhiên là Nam Cung Diệp trở lại, hắn đem nàng ôm vào trong phòng, đặt lên trên giường, ngồi ở bên người nàng, ôm nàng vào lòng.

"Ân, ngủ tiếp đi, có phải mệt chết rồi hay không?"

Nam Cung Diệp ôn nhu nói nhỏ, rất là đau lòng, hắn vừa mới trở lại, thì biết nàng đã đi Hình bộ rồi, nhất định là đi thăm dò Tam chuyện của hoàng huynh rồi, nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, hắn liền đau lòng một trận, thật ra hắn muốn cho nàng hạnh phúc bình thản, ai biết lại liên tiếp xảy ra chuyện, mà hắn thân là một phần tử của hoàng thất, cũng không thể cứ vậy mà buông tay không hỏi đến, nếu quả thật như vậy, thì ngôi vị hoàng đế của Nam Cung gia chỉ sợ có vấn đề, mặc dù hắn không phải là thánh nhân cứu thế gì, nhưng nhiều người sẽ nhiều thêm một phần lực

lượng, để làm cho mọi người an định lại, thì hẳn có thể cùng Lan nhi, sống cuộc sống của mình.

"Diệp, hoàng thượng không có chuyện gì đi."

Phượng Lan Dạ hỏi một câu, vừa nép vào trong lòng Nam Cung Diệp ngủ thiếp đi.

Nàng thật là quá mệt mỏi, cho nên mới phải vừa nói chuyện vừa muốn ngủ thiếp đi.

Nam Cung Diệp ôm nàng, cúi người liền hôn lên mặt nàng một chút, hẳn vươn ra bàn tay to thon dài, nhẹ vén tóc trên mặt nàng, ôm chặt nàng, thật ra thì hẳn muốn không nhiều lắm, chỉ muốn mỗi ngày nhìn nàng, có nàng, sau đó bọn họ cùng nhau sống vui vẻ, để nàng sinh cho hẳn hài tử thuộc về hai người.

Chỉ nghĩ tới đây, trong lòng đã rất hạnh phúc, cái gì cũng không quan trọng nữa.

Khi Phượng Lan Dạ tỉnh lại, sắc trời đã tối sẫm, trong phòng đèn sáng lên, nàng ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Nam Cung Diệp tựa vào phía trên đỉnh đầu của nàng thiếp đi, nửa nằm nửa ngồi, lúc ngủ hẳn không có sự lãnh mạc của thường ngày, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết treo lên vầng sáng nhợt nhạt, khóe môi vẽ ra độ cong hấp dẫn, hồn nhiên giống như trẻ nít, không có nửa phần tâm cơ cùng phòng bị, hàng lông mi thật dài bao trùm lấy đôi mắt thâm thúy làm cho người ta bị đê nén, lỗ mũi rất đẹp, còn thên đôi môi khêu gợi nữa.

Cả người bất luận là tách ra hay hợp lại nhìn, cũng rất hoàn mỹ, người như vậy lại là phu quân của nàng, cũng thật là thỏa mãn.

Trên người Phượng Lan Dạ mỗi một tế bào đều mở ra, tràn đầy vui sướng, bàn tay nhỏ bé không nhịn được liền vươn ra, vuốt dọc theo lông

mày, ánh mắt của hắn, còn có lỗ mũi, đôi môi.

Mặc dù hắn lớn lên nghiêng nước nghiêng thành, nhưng là làm cho nàng thích nhất vẫn là tấm lòng của hắn, hắn đối với nàng sủng nịch, yêu nàng, khiến cho nàng không bao giờ nguyện ý rời đi hắn một bước.

Khóe môi Phượng Lan Dạ giương lên nụ cười ngọt ngào, từ từ nâng miệng, hôn người đang ngủ thiếp đi kia một cái.

Làm hắn giật mình, sau đó mở mắt, nhìn về Phượng Lan Dạ, và cũng không biết chuyện vừa mới bị hôn, mà quan tâm hỏi : "Lan nhi, nàng đã tỉnh?"

"Ừ, tỉnh."

Phượng Lan Dạ cười giống như hồ ly, cảm giác thỏa mãn khi trộm hôn không bị phát hiện, mặt mày cong cong, giống vầng trăng khuyết trên bầu trời, thấy vậy Nam Cung Diệp không nhịn được nghi ngờ.

"Lan nhi, làm sao cười giống như tiểu hồ ly."

"Không nói cho chàng biết, không nói cho chàng biết, ta đang rất vui vẻ."

Phượng Lan Dạ ngồi dậy vẻ mặt đặc ý, bắt đầu đi sửa sang lại y phục, Nam Cung Diệp đưa tay bắt được tay nàng, ôm vào trong ngực không cho nàng động dậy : "Nói đi, chuyện gì ? Bằng không không cho nàng đi ra."

Ở trước mặt người ngoài Tề vương lãnh khốc vô tình thế nhưng lúc này lại giống như tiểu hài tử đùa giỡn, Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười : "Trêu chọc chàng thôi, có thể có chuyện gì ? »

Nam Cung Diệp ngây người, lúc này nàng đã sớm nhảy xuống giường, đi ra phòng ngoài, nhưng vẫn không quên quay đầu đối với Nam Cung

Diệp nói "Chính là không nói cho chàng biết."

"Lan nhi ?"

Nam Cung Diệp khoe môi treo lên nụ cười, nhìn nàng khôi phục tinh lực, hẳn cũng vui vẻ, bước xuống đất sửa sang lại quần áo một chút, đi ra ngoài, ngoài cửa Nguyệt Cẩn cúi đầu : "Tham kiến vương gia"

"Ừ, đi xuống dùng bữa."

"Dạ" Nguyệt Cẩn lui xuống, chờ đến chỗ không có ai, thì miệng cười toe toét, mới vừa rồi hẳn nghe được Vương gia cùng Vương phi nói chuyện..., thì ra ở trong phòng, chủ tử rất giống tiểu hài tử, cùng bộ dạng bên ngoài hoàn toàn bất đồng, đây cũng là một hiện tượng động trời a.

Ở chính sảnh Tuyển Viện, hạ nhân đã sớm chuẩn bị bữa tối, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa nói chuyện, vừa dùng bữa, vui vẻ hòa thuận, chỉ là khi nói đến chuyện buổi chiều đi Hình bộ đại lao, không khí liền có chút lạnh xuống.

"Tam hoàng huynh nói hẳn bởi vì hận Mộc Miên câu dẫn Ngũ hoàng huynh, hại Lục hoàng huynh rời đi An Giáng thành, hoàng thượng cũng tức giận bị bệnh, cho nên muốn giết nàng, căn bản không phải là cho Mộc Miên câu dẫn Ngũ hoàng huynh, còn hại phụ hoàng."

"Ta biết hẳn không thể nào làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, nhưng mà phụ hoàng có tin hay không ? "

Nam Cung Diệp đối với điều này có chút chần chờ, nhưng hẳn nhất định sẽ khuyên phụ hoàng cho Tam hoàng huynh một cơ hội, để hẳn đi chứng minh, hẳn căn bản không có làm chuyện như vậy.

"Ừ, sáng mai hai người chúng ta cùng nhau đến ra mắt phụ hoàng đi."

"Ừ" Nam Cung Diệp cũng đồng ý, ngày mai cùng nhau đến gặp phụ hoàng, nhất định đem Tam hoàng huynh từ trong lao cứu ra.

Về phần khuya hôm nay, Nam Cung Diệp nửa cúi đầu, con người hiện lên ánh sáng nóng bỏng, kể từ khi hai người bọn họ bận rộn chuyện trong cung, thật lâu không có thân mật rồi, hai người cũng mệt chết đi, nhưng mà hắn muốn nàng, Nam Cung Diệp chỉ mới nghĩ tới đây, liền cảm nhận thân thể cũng nóng ran hơn bình thường, nhưng trước mặt hạ nhân vẫn ẩn nhẫn đi, nhìn qua vẫn lãnh mạc và à bình tĩnh.

Ăn uống xong, hai người rót một bình trà ngồi trong khách sảnh nói chuyện phiếm, câu được câu không.

Đang nói cao hứng, thì có người từ ngoài cửa vội vàng đi tới, là Ngọc Lưu Thần, cung kính ôm quyền : "Vương gia, Vương phi, Thiên Bội Thần tới bẩm báo, Thụy vương gia vừa tiến cung, Thiên Bội Thần bẩm báo xong cũng đã tới bảo vệ hắn"

Nam Cung Diệp lông mày cau lên, nhìn về Phượng Lan Dạ , xem ra Ngũ hoàng huynh rốt cuộc vẫn không yên lòng phụ hoàng, hắn nhất định là tiến cung để xem phụ hoàng đi.

"Không có việc gì sao ? "

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng hỏi, một bên Nam Cung Diệp lắc đầu : "Không có việc gì, Tam hoàng huynh bị bắt vào lao, ta nghĩ người ở chỗ tối kia nhất định đang theo dõi, giờ phút này hắn không dám tùy tiện động thủ, nên Ngũ hoàng huynh an toàn, huống chi còn có Thiên Bội Thần bảo vệ hắn nữa."

"Đi xuống đi."

Ngọc Lưu Thần lui ra, trong chính sảnh, Nam Cung Diệp đứng lên, bàn tay to nhắc lên ôm Phượng Lan Dạ đi ra ngoài, động tác thật lớn, hù dọa

Phượng Lan Dạ đưa tay ôm cổ hắn : "Diệp, chàng làm gì thế ?"

Nam Cung Diệp cũng không nói gì, chỉ có con ngươi thâm thúy nóng bỏng, thật giống như cất giấu một đám lửa cháy lan ra đồng cỏ, phô thiên cái địa chụp xuống, hận không thể cắn nuốt Phượng Lan Dạ, mà Phượng Lan Dạ cũng sớm từ động tác của hắn mà nhìn ra, nên không nhìn được mà đỏ bừng mặt, nằm ở trước ngực của hắn mở miệng : "Ta còn chưa có tắm đâu."

"Cùng nhau tắm."

Nam Cung Diệp thật thà, gọn gàng dứt khoát mở miệng, thân thể cao lớn ôm lấy thân thể xinh xắn của Phượng Lan Dạ một đường hướng phòng tắm đi đến, tiểu nha đầu cùng thị vệ đi theo phía sau lập tức biết điều rút lui ra khỏi phạm vi, đi chung quanh tuần tra, Phượng Lan Dạ mặt đỏ như tôm luộc, tuy nói đã trải qua chuyện nam nữ rồi, nhưng nghĩ đến những hạ nhân kia có thể cũng hiểu được gì đang xảy ra, thì trong lòng liền không ngăn được đốt nóng, một đôi tay liền đập vào trong ngực Nam Cung Diệp.

"Thả ta xuống, ta chính mình tắm rửa."

"Tội gì tách ra tắm, cùng nhau tắm, ta giúp nàng."

Nam Cung Diệp một cước đá văng cửa phòng tắm, người đã bước nhanh tới, phòng tắm này cũng không phải là phòng tắm đơn độc như của Phượng Lan Dạ mà là phòng tắm lớn dùng chung, đá cẩm thạch hình bầu dục trải trong phòng tắm, lúc này đã đổ đầy nước ấm, hơi nước mông lung, cánh hoa trôi lơ lửng trên mặt nước, mùi thơm thấm lòng người.

Vừa vào phòng tắm, Nam Cung Diệp liền động thủ cởi y phục Phượng Lan Dạ ra, hơn nữa có chút khẩn cấp, theo mỗi động tác hô hấp của hắn cũng dần gấp gáp lên, ánh mắt càng phát ra đen nhánh sâu thẳm, câu hồn nhìn thiên hạ trong ngực, môi vô ý thức hơi liếm, càng mê hoặc lòng người, làm cho Phượng Lan Dạ cơ hồ không chịu được ,liếc xéo hắn, người này

nhất định là cố ý, lại dám câu dẫn nàng, nhìn nàng như thế nào trừng phạt hẳn, nghĩ tới đây, liền bất động thanh sắc vươn tay ôm lấy Nam Cung Diệp cổ.

"Diệp, người ta muốn tự mình tắm rửa."

"Không cần, không cần, chuyện của nương tử, hẳn là phải để vi phu tới làm a."

Nam Cung Diệp cởi y phục nữ nhân còn chưa quá thuần thực, cuối cùng quỳnh lên, liền dứt khoát đưa tay lên kéo đi, dẫn tới Phượng Lan Dạ một trận kinh hô, người đã chậm rãi được bỏ vào trong nước, nước ấm áp xuyên qua da thịt, thoải mái cực kỳ, sự mệt mỏi liên tiếp mấy ngày, tựa hồ được ngâm trong nước nóng mà mất đi, làm cho người ta không nhận được mà hít lại mắt, hưởng thụ rồi phát ra tiếng ngâm khẽ.

Mà cử động vô ý của nàng, lại xinh đẹp cực kỳ, dù Nam Cung Diệp hầu kết chuyển động, cuối cùng quần áo cũng không cởi liền vội nhanh chóng xuống nước, đưa tay ôm nàng, thân hình Phượng Lan Dạ vừa chuyển động đã rời xa khỏi phạm vi của Nam Cung Diệp, còn cười nhẹ nhàng : « Diệp, chúng ta tắm rửa riêng nhà a ! »

Nói xong, nhỏ bé trắng nõn tay nhẹ nhàng kéo từ trên cổ xuống dưới, một mảng trắng nõn trơn bóng giống tuyết trắng, ẩn ẩn dưới hai gò ngực, theo gợn nước lay động, trêu chọc người ta một trận, mà kẻ chế tạo ra việc này lại mang vẻ mặt vô tội nháy mắt nhẹ nhàng mở miệng.

"Diệp, y phục cũng ướt rồi, còn không nhanh cởi a !"

"Nha đầu hư, tiểu hồ ly, lưu manh, nàng là cố ý."

Nam Cung Diệp thở hỗn hển, ko tự chủ được mà cởi y phục của mình, thuần thực cởi hết, thân hình vừa cử động, liền hướng phía trước đánh tới, làm Phượng Lan Dạ hét âm lên : "Chàng làm gì ?"

"Sói xám bổ nhào vào tiểu bạch thỏ"

Mỗ nam vô liêm sỉ mở miệng, sau đó chỉ một cái là bắt được tiểu hồ ly gây chuyện kia, khom lưng liền cúi đầu hôn lên môi của nàng, đầu tiên là ôn nhu mềm nhẹ, sau đó cuồng nhiệt, trần trọc bú, nắm chặt cả thân thể của nàng đến trước ngực mình, cơ hồ hận không thể đem nàng tiến vào trong cơ thể, giờ phút này lửa nóng kích động, ngay cả nước trong ao đều sôi trào, Phượng Lan Dạ bị hôn đến thân thể mềm nhũn, không nhìn được mở miệng.

"Diệp, đây là phòng tắm."

Nam Cung Diệp mới không để ý tới nàng, lúc trước như thế nào câu dẫn hã, hiện tại nói cái gì cũng không được, hã dùng sức cản cánh môi Phượng Lan Dạ mấy cái, cố ý tàn bạo nói : "Đây là trừng phạt, con thỏ nhỏ chờ chịu phạt đi."

Nói xong, đôi môi kia lại rơi vào trên vành tai Phượng Lan Dạ, cùng với tiếng thỏa mãn thờ dài : "Lan nhi, ở chỗ này, ta nhớ nàng lắm, chúng ta mấy ngày đều đã không có ở cùng nhau rồi, có được hay không ?"

Phượng Lan Dạ mị nhãn như tơ, lông mi dài xinh đẹp, giờ phút này nàng chính là một đóa hoa tuyệt điểm đang chờ người tới hái, đối mặt với nam nhân yêu nàng sâu như vậy, làm sao có thể cự tuyệt được, nên xoay người lại liền hôn lên lông mày hã, thấy nàng không nói chuyện mà làm ra hành động tỏ rõ, Nam Cung Diệp mừng rỡ không dứt, ôm chặt thân thể mềm mại kia, triều dâng nhất thời, nước tắm kia kích động, một ao xuân sắc lưu luyến, triền miên ân ái, vô số mấy phen phong lưu, hành hạ đến nửa đêm mới nghỉ ngơi.

Phượng Lan Dạ mệt mỏi một chữ cũng không nói ra rồi, mà nam nhân phong hoa tuyệt đại kia thật giống như một con dã lang ăn no, hài lòng đưa tay ôm lấy nha đầu đã ngủ thiếp đi, tỉ mỉ giúp nàng chà rửa người, gội đầu

tóc, khi ngón tay sờ nhẹ lên bụng nhỏ của nàng thời điểm, hân không nhận được dừng lại vài giây đồng hồ, giống như tương lai sẽ có một tiểu sinh mệnh được sinh ra, nên không khỏi vui sướng, vừa giúp nàng chà xát người vẫn không quên hôn nhẹ tiểu nha đầu, sau đó dùng khăn tắm lớn bao lấy nàng, mà mình thì tiện tay lau đi, mặc lên áo lót, liền ôm chặt nàng đi ra khỏi phòng tắm, hướng phòng của hai người đi đến.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ dựa vào giường mệt mỏi ngủ đi rồi, ngay cả mái tóc còn ướt nhẹ cũng không để ý lau đi nữa, Nam Cung Diệp cầm khăn lông giúp nàng lau tóc, vừa lau vừa nhìn nàng, nụ cười tràn đầy cả gian phòng, thu thập cho Phượng Lan Dạ xong, mới thu thập cho mình, đợi đến khi xong hết, đêm đã rất khuya rồi, hai người ôm nhau mà ngủ.

Ngày thứ hai ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, cũng may lần này, không có việc gì quấy nhiễu bọn họ, hai người ngủ ngon rồi rời giường, dùng đồ ăn rồi cùng nhau tiến cung.

Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp có chuyện muốn bẩm báo Hạo Vân Đế, không biết phụ hoàng có tin tưởng hân hay không ?

Hai người trong lòng rất lo lắng, nhưng vẫn muốn thử một lần, bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ ngồi ở trên đùi của Nam Cung Diệp, nghĩ đến hôm qua hai người vô tận ân ái, gần không được khuôn mặt đỏ nóng, Nam Cung Diệp nhìn sắc mặt nàng đỏ ửng, liền biết nàng suy nghĩ gì, cúi người dán vào lỗ tai nàng.

"Lan nhi làm sao mặt hồng như vậy a, hai người chúng ta thân mật là cực bình thường, sau này vì phụ còn thường xuyên làm như vậy nữa."

Nói xong lời cuối còn mang chút ám muội, Phượng Lan Dạ càng thêm không tự nhiên, mặc dù biết, nhưng chỉ là không nhận được, dứt khoát đem mặt vùi vào trong ngực Nam Cung Diệp, rầu rĩ mở miệng : "Chàng còn nói, chàng còn nói ?"

Trong xe một mảnh vui sướng ngọt ngào ôn nhuận, bất quá hai người cũng biết, chỉ có lúc hai người bọn họ ở một mình với nhau mới vui như vậy, nếu vào cung, e rằng sẽ không an bình, hoàng thượng đến tột cùng làm thế nào còn không biết được.

Buổi tối hôm qua, Ngũ hoàng huynh tiến cung chưa trở về, như vậy chắc là ở lại trong cung chiếu cố hoàng thượng.

Một đường đi đến, chạy thẳng tới Tiêu Nguyên cung, hai ngày nay hoàng thượng đều có vào triều sớm, nhưng bởi độc phẫn phát tác, mặc dù hãn không biểu hiện ra ngoài nhưng là cả người gầy yếu đi một vòng lớn, nhìn qua giống như đóa hoa mau chóng khô héo, Thiên Vận hoàng triều lớn như thế, các triều thần đều đang ngăm nhìn, đầu tiên là chuyện của Mộc Miên nương nương, Thụy vương còn đang ở trong cung không biết thế nào ? Một chút tin tức cũng không có truyền tới, Tam hoàng tử thì bị bắt, cho nên mọi người đều cẩn thận đề phòng, chỉ sợ rước họa vào người, lúc này chỉ một chút không cẩn thận, sẽ gặp vận kiếp bất phục, hơn nữa còn là cại loại diệt môn vận kiếp bất phục.

Trong Tiêu Nguyên cung, cơn nghiện lại thần sa phẫn của Hạo Vân Đế lại phát tác, đang ở trong tầm cung giãy dụa, làm cho người ta trói lại tay chân của hãn, bất quá cũng không có nhét khăn vào miệng, hai ngày nay đã nhẹ hơn nhiều so với hai ngày trước, hãn có thể khống chế được, chỉ là Thụy vương Nam Cung Duệ ở bên cạnh giờ phút này thấy phụ hoàng bị thống khổ, cũng không nhìn được nước mắt, quanh thân âm độc, cắn răng tức giận mắng.

"Mộc Miên, tiện nhân đáng chết này, Bốn vương sẽ không bỏ qua cho nàng, nhất định phải giết nàng, thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng dám hại."

Vừa nói vừa quay người lại bên người Hạo Vân Đế, ôm lấy Hạo Vân Đế.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, người khó chịu thì nói ra ngoài, nhi thần nhìn sẽ đau khổ trong lòng, phụ hoàng."

Trên mặt của Hạo Vân Đế đều là giọt mồ hôi, nhưng lại cắn răng nhẫn nhịn hết thảy, hắn vốn là võ tướng, định lực khác với người thường, cho nên mới có thể chiến thắng độc khí thần sa phần, bằng không người bình thường căn bản không thể sống đi qua, bất quá chính là như vậy, Hạo Vân Đế cũng tương đương như bị lột một lớp da, nguyên khí tổn thương nặng nề, mỗi một lần thống khổ giãy dụa, hắn cũng như chết đi qua một lần, mà hắn cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể của mình sức lực đang từ từ biến mất rồi, hắn thật nhanh không chống đỡ nổi nữa, có lẽ đại nạn nhanh đến rồi, nhưng hắn nhất định có thể chống đến khi Duệ nhi đăng cơ.

"Duệ nhi, phụ hoàng không có chuyện gì."

Hạo Vân Đế mệt mỏi mở miệng, lúc này ngoài cửa điện vang lên thái giám thanh âm : "Tề vương, Tề vương phi đến."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ từ bên ngoài đi tới, nhìn một cái liền thấy Ngũ hoàng huynh đang ôm hoàng thượng, bọn họ vừa đi vào, Nam Cung Duệ liền hướng về phía Phượng Lan Dạ kêu lên : "Thanh Nhã, người mau cứu giúp phụ hoàng, người làm sao có thể chịu được những thứ này, người mau giúp phụ hoàng một chút đi."

Phượng Lan Dạ không nói gì, một bên Nam Cung Diệp cũng rất khó chịu, đi tới nắm một tay khác của Hạo Vân Đế: "Ngũ hoàng huynh, thần sa phần này chỉ có dựa vào năng lực của mình đi chống đỡ , phụ hoàng chống đỡ mấy ngày nữa sẽ không có việc gì hết."

Tiếng nói Nam Cung Diệp vừa dứt, Hạo Vân Đế đã dễ chịu nhiều, mặc dù vẫn khó chịu, bất quá so với lúc trước, không phải thống khổ, chẳng qua giãy dụa làm hắn mất đi quá nhiều khí lực, khiến cho hắn nói một câu liền

lao lực, dùng sức thở hào hển, Nam Cung Diệp động thủ cởi ra sợi dây trói ở tay hắn.

Luôn cao cao tại thượng, lồi đình chi nô hoàng đế, hôm nay bị thành cái dạng như vậy, Nam Cung Duệ cũng không chịu nổi cảnh như vậy nữa, liền chạy nhanh ra ngoài.

"Ta muốn giết con tiện nhân Mộc Miên kia."

Thân hình Phượng Lan Dạ lui lại một chút, đưa tay ngăn trở đường đi của hắn, quát lạnh : « Nổi điên làm gì ? Đừng quên nàng bây giờ còn không có khai báo chủ mưu phía sau. »

Nam Cung Duệ ngăn người ra, dừng lại ngẩng đầu lên nhìn Phượng Lan Dạ, thấy nàng tuổi còn nhỏ, nhưng khuôn mặt thì âm trầm trấn định, thần sắc lạnh nhạt, không nhanh không chậm mở miệng, với một bộ dáng đã định liệu trước, để cho hắn an định lại, nhớ tới lúc trước phụ hoàng nói chuyện,.

"Không phải là tam hoàng huynh sai sử đấy chứ?"

"Người tin tưởng sao ?"

Phượng Lan Dạ hỏi ngược lại, Nam Cung Duệ ngờ ngác một chút, quả thật hắn không tin Tam hoàng huynh là người như vậy, mà lại đi sai sử Mộc Miên hãm hại mình, hại phụ hoàng, hơn nữa hắn đổi ngôi vị hoàng đế căn bản không thèm để ý, nếu như để ý thì sẽ không thờ ơ nhiều năm như vậy, chờ đến cuối cùng mới phản kích, hơn nữa quan trọng nhất là trong tay hắn trừ người của Nam Cung phủ ra, cũng không có binh lực cùng nhân lực khác, cho nên tuyệt đối sẽ không làm chuyện này.

"Ta nghĩ không phải hắn, nhưng vì sao hắn lại phải giết Mộc Miên ?"

Tiếng nói của Nam Cung Duệ vừa dứt, Phượng Lan Dạ không nhịn được liền mở miệng : "Vì tâm tình cũng giống như người lúc này."

Trong tấm cung, tất cả mọi người đều nghe được lời nói chân thật này, đúng vậy a mới vừa rồi Nam Cung Duệ tức giận đến muốn giết người, như vậy Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp phái người tiến tới giết Mộc Miên, cũng không phải là chuyện không có khả năng, đang vẫn nhắm mắt ngủ ở trên giường lại không có khí lực nói chuyện, Hạo Vân Đế đột nhiên mở mắt nhìn mọi người bên trong tấm cung.

"Chẳng lẽ là trẫm hồ đồ."

Giờ khắc này trong lời mang theo sự vô lực cùng già nua, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp không muốn trả lời, là phụ hoàng thật đã già, nhưng mà ko thể trách được, phụ hoàng đúng là già rồi, người già thì làm chuyện gì cũng rất dễ dàng phạm vào lỗi hồ đồ, hơn nữa gần đây hẳn chịu hành hạ nhiều, nhất định là hận không thể đem người muốn hại hẳn ở sau lưng kia xét nhà diệt tộc, cho nên buổi tối hôm kia vừa nghe thấy Tam hoàng huynh muốn giết Mộc Miên liền nhận định rằng hẳn làm chuyện như vậy.

"Phụ hoàng, người xem chuyện này?"

"Người tự giải quyết." Hạo Vân Đế vô lực mở miệng, giờ khắc này hẳn thật sự lực bất tòng tâm rồi, có chuyện gì thì phải dựa vào Duệ nhi cùng Diệp nhi hợp lực giải quyết, đem người ở sau lưng bắt được, Hạo Vân Đế nghĩ tới đây, nhìn hai nhi tử ở bên giường sau đó vươn tay kéo qua bàn tay của Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp, đem bọn họ giữ lại cùng nhau: "Các người nhất định phải hợp lực giữ giang sơn của Thiên Vận hoàng triều, đây chính là tâm nguyện của phụ hoàng."

Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp nhìn nhau, hai người đồng thời gật đầu: "Dạ. phụ hoàng, người yên tâm đi."

Phía sau, Phượng Lan Dạ cười nhìn mọi người.

Bỗng nhiên, Nguyên Phạm từ bên ngoài chạy vào, bộ dạng sợ hãi, phịch một tiếng quỳ xuống đất, run rẩy mở miệng: “Hoàng thượng, Tây Môn tướng quân tới đây bẩm báo, Tam hoàng tử ở trong ngục tự sát rồi.”

Bên trong tấm cung, tất cả mọi người đều nhìn về phía Nguyên Phạm, họ cho là mình nghe lầm, Nam Cung Duệ lập tức hỏi lại: “Người nói cái gì?”

“Vương gia, Tây Môn tướng quân nói, Tam hoàng tử ở trong ngục tự sát.”

Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp sắc mặt bỗng chốc tái nhợt, mà Hạo Vân Đế lại một hơi ngất đi, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp hai người không kịp nghĩ đến chuyện của Tam hoàng tử nữa, liền nhào tới trước giường Hạo Vân Đế: “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Phượng Lan Dạ đi tới, ý bảo hai người họ đứng lên, nàng tới bắt mạch cho hoàng thượng, cuối cùng xác định Hạo Vân Đế không có chuyện, chẳng qua là khí huyết vọt tới đỉnh đầu, một lúc không chấp nhận được cho nên mới ngất đi: “Nguyên Phạm, lập tức truyền ngự y tới kê đơn thuốc cho hoàng thượng, nơi này giao cho Ngũ hoàng huynh, chúng ta đi Hình bộ đại lao, xem xét đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Phượng Lan Dạ trầm giọng bố trí đi xuống, Nguyên Phạm lập tức xông ra ngoài, mà tâm tình của Nam Cung Duệ trầm trọng nên cũng không nói gì nữa, ngơ ngác nhìn phụ hoàng trên giường, đây rốt cục là chuyện gì? Tại sao lại liên tiếp phát sinh những chuyện như vậy?

Nam Cung Diệp đi tới lôi tay của Phượng Lan Dạ nói: “Đi thôi”

Hai người vội vàng vọt ra khỏi Tiêu Nguyên cung, bên ngoài cửa điện, Tây Môn Vân đang lo lắng đi qua đi lại, vừa nhìn thấy Tề vương cùng Tề

vương phi đi ra ngoài, dồn dập mở miệng: “Tam hoàng tử ở trong ngục tự sát.”

“Hắn đang yên lành tự sát làm gì? Hoàng thượng còn không có phán hắn tội chết đâu, hắn chết cái gì, chỉ sợ chưa chắc là tự sát, hôm nay có người nào đi qua phòng giam?”

Nam Cung Diệp mặt mũi thị huyết, lăng hàn ngoan lệ, bước nhanh đi ra ngoài.

Tây Môn Vân đi theo sát phía sau cùng nhau rời đi hoàng cung, vừa đi vừa nói.

“Hôm nay Sở vương điện hạ tới thăm qua hắn, Sở vương đi không lâu Tam hoàng tử liền tự sát.”

Tây Môn Vân bầm báo, Nam Cung Diệp sắc mặt âm u, con người thâm trầm giống như vực sâu vạn trượng, gần từng chữ mở miệng: “Tại sao để cho Sở vương gặp Tam hoàng huynh, lúc đó các người ở chỗ nào?”

“Chúng ta đang ở ngoài ngục, thật ra thì lúc Sở vương gặp Tam hoàng tử, toàn bộ chúng ta vẫn canh giữ ở ngoài cửa ngục, đợi đến khi hắn ra đi, Tam hoàng tử vẫn còn rất tốt, nhưng một lát sau, thì lao tốt liền phát hiện chuyện không bình thường, nói Tam hoàng tử tự sát.”

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ không nói lời nào, ba người thật nhanh đi đến Hình bộ đại lao.

Trong phòng giam, đứng đầy quan viên của Hình bộ, lần này Tam hoàng tử tự sát, chỉ sợ bọn họ cũng không thoát khỏi tội, vừa nhìn thấy Tề vương cùng Tề vương phi xuất hiện, Hình bộ Thượng thư Vân Hải dẫn một đám người quỳ đầy đường, sợ hãi mở miệng.

“Bọn thần đáng chết.”

“Các người quả là đáng chết, người tiến vào thì còn tốt, bỗng nhiên lại nói tự sát, huống chi có phải là tự sát hay không, còn không biết, các người thật đáng chết.”

Nam Cung Diệp tức giận trách mắng, sắc mặt thị huyết hết mức, Tề vương luôn luôn lãnh chìm lại lên cơn giận giữ như thế, ai trong Hình bộ cũng không nói một lời chỉ cúi đầu quỳ gối phía ngoài, có người gan nhỏ thậm chí còn run lên.

Cửa lao rộng mở, Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp bị đặt trên mặt đất, sắc mặt xanh đen một mảnh, đây là biểu hiện của việc trúng độc bỏ mình, Phượng Lan Dạ cũng không để ý tới mọi người, đi thẳng vào, ngồi xổm người xuống nhìn Tam hoàng tử Nam Cung Tiếp, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh như nước của hắn, nghĩ tới lời nói của hắn hôm qua đối với nàng.

Thanh Nhã, người cùng hoàng đệ lúc này rời đi thôi, người hoàng thất sẽ không ai có kết quả tốt.

Hắn thật là tự sát sao? Nàng tuyệt đối không tin, phụ hoàng đã buông lỏng khẩu khí, hắn vốn là không có chuyện gì, nhưng bây giờ lại tự sát, Phượng Lan Dạ vươn tay kiểm tra, xem xét mí mắt, ngón tay, còn có khoang miệng, trên mặt ẩn ẩn có thi ban xuất hiện, đã chết khoảng hai ba canh giờ rồi.

"Sở vương điện hạ lúc nào tới đây?"

Phượng Lan Dạ trầm giọng hỏi, Tây Môn Vân lập tức bẩm báo : " Buổi trưa tới. "

Phượng Lan Dạ tính toán xem buổi trưa tới bây giờ là giờ Thân, cùng với thời gian thi ban xuất hiện là phù hợp, ánh mắt Phượng Lan Dạ thâm chìm xuống, xoay mình nhìn về đám người ở cửa lao : "Là ai phát hiện hắn đầu tiên?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 117

Trong phòng giam, Phượng Lan Dạ kiểm tra chuyện Tam hoàng tử trúng độc, sau đó thật nhanh hỏi thăm: “Là ai phát hiện hãn đầu tiên?”

Nàng nói xong, thuận tay lấy một mảnh sứ vỡ từ bên cạnh sạp trúc để ngồi, nếu không chú ý căn bản không phát hiện được, đây là chén đồ sứ, có lẽ là Nam Cung Tiếp uống xong sau đó trúng độc, như vậy độc này là bị hạ ở trong nước, đây là một loại độc được vô sắc vô vị, cho nên người trúng độc căn bản là không biết được, sau khi Nam Cung Tiếp uống vào vì bị trúng độc rất thống khổ, cho nên mới làm rơi vỡ cái chén kia, người xuống độc bối rối lấy đi mảnh vỡ, nhưng tự mình không biết vẫn còn sót.

Người cuối cùng tiếp xúc chính là người hạ độc, Phượng Lan Dạ khẳng định trong nghĩ, trầm giọng ra lệnh cho Tây Môn Vân.

“Lập tức bắt người kia lại, lập tức.”

“Dạ” Tây Môn Vân lập tức biết người phát hiện kia chính là người hạ độc, nên xoay người đi ra ngoài phân phó thủ hạ bắt người, nhưng còn chưa có hành động, liền thấy có người chạy nhanh tới đây.

“Không xong, Văn Cường đã bị người ta giết chết.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả quan viên Hình bộ đều lẫn lảng giật mình, không biết nói gì cho phải, vẻ mặt hoảng sợ mờ mịt, chỉ biết quỳ ở bên ngoài, không dám làm gì.

Mà ở trong phòng giam Phượng Lan Dạ mặt mũi âm u lãnh khốc, chậm rãi đứng lên nhìn Nam Cung Diệp.

Không cần hỏi hai người cũng biết Văn Cường chết này là ai, chỉ sợ là cái lao tốt đi bầm báo kia, cũng chính là người rót nước cho Tam hoàng tử, bị người ta sai sử hạ độc Tam hoàng tử, người ở sau lưng hăn nhất định vô cùng lợi hại, bằng không người này cũng không dám hạ độc Tam hoàng tử.

Người sau lưng này lại một lần nữa để cho bọn họ kiến thức hăn độc, lãnh, chuẩn, mau, làm việc thủ đoạn cay độc, ngay cả hoàng tử long tôn cũng dám động thủ, còn có chuyện gì mà hăn không làm được? Hăn đến tội cùng muốn làm gì? Nếu hăn muốn đẩy hoàng tử nào đó lên thượng vị thì tốt, nhưng ngàn vạn lần đừng có là phản tặc.

“Đi thôi, đến bầm báo hoàng thượng.”

Phượng Lan Dạ tâm tình trầm thấp mở miệng, Nam Cung Diệp đưa tay lôi kéo nàng, hai người cùng nhau đi ra ngoài, phía sau một nhóm lớn người trầm giọng mở miệng:

“Cung tiễn Tề vương cùng Tề vương phi.

Phía ngoài sắc trời đã tối, hôm nay không có sao cũng không có trăng, sắc trời tối như mực, đưa tay không nhìn thấy năm ngón, chỗ tối tựa hồ cất dấu vô số quỷ quái, tùy thời chuẩn bị cắn nuốt lòng người, gió đêm lạnh lẽo thổi qua, vỗ vào trên sườn xe, phát ra tiếng vang ô hô, làm lòng người kinh hãi đảm chiến, sồn tóc gáy.

Ngũ quan tinh xảo của Nam Cung Diệp đang bao phủ một tầng sương lạnh, âm u nhìn lên không trung, hai tay ôm chặt Phượng Lan Dạ.

“Những kẻ ghê tởm kia, nếu như ta bắt được, ta tuyệt đối không bỏ qua cho bọn chúng.”

Hắn hung hăng tức giận mắng, nhưng đối với người trong chỗ tối vẫn không có biện pháp nào tìm ra cả.

Người nọ thật sự là quá giỏi hoạt rồi, bây giờ nghĩ lại, tựa hồ nhị hoàng huynh cùng tứ hoàng huynh cũng không có năng lực như thế, đến tột cùng là người nào? Hai người lâm vào trầm tư, đem những đại thần cáo già trong triều tìm qua một lượt, cuối cùng đưa mắt khóa ở trên người Tô thừa tướng cùng Đại tướng quân Âu Dương Thác, bất quá hai người này đều có điểm chung là đi lại gần gũi với Sở vương, cháu gái của Tô thừa tướng là Sở vương phi, còn đại tướng quân, mặc dù con gái hắn gả cho Lục hoàng tử, nhưng Lục hoàng tử đối với ngôi vị hoàng đế không coi trọng, căn bản không nhìn đến đại vị, như vậy hẳn nhất định sẽ mượn hơi một nơi khác, cho nên gần đây có tin đồn hắn và Sở vương đi lại tương đối gần.

Chẳng lẽ, bọn họ ở sau lưng trù mưu lên kế hoạch?

Tô thừa tướng là thừa tướng một nước, trong ngực chắc chắn có mưu lược ba nghìn, Âu Dương Thác tuy là võ tướng, nhưng có thể làm tướng quân, cũng không phải là người hơi hợt, nhất định có bản lĩnh hơn người.

Hai người này nếu liên thủ thì có chuyện gì mà không làm được đây?

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đều đã nghĩ đến khả năng này, Nam Cung Diệp lập tức hướng ra phía ngoài phân phó một tiếng, xe ngựa ngừng lại, Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần đi tới, ở mặt ngoài xe ngựa cung kính xin chỉ thị: “Gia, có việc gì?”

“Các người lập tức âm thầm phái người đi giám thị phủ Thừa tướng cùng phủ đệ của Âu Dương tướng quân, có tình huống gì lập tức tới bẩm báo.”

“Dạ, Gia”

Ngọc Lưu Thần lập tức cưỡi ngựa rời đi bố trí việc này, mà những người khác thì vẫn như cũ một đường tiến cung.

Trong cung, hoàng thượng đã tỉnh lại, giờ phút này hơi tựa vào trên giường chờ tin tức, nghĩ đến Tam hoàng nhi chết đi, không khỏi nước mắt tuôn đầy mặt, không biết là tạo cái nghiệt gì a, cho tới nay, hắn luôn tin chắc hoàng thất hắn là phải có con nối dòng, như vậy mới thịnh vượng, nhưng cho đến hôm nay hắn mới hiểu một đạo lý, muốn hoàng thất lâu dài thịnh vượng đi xuống, nữ nhân hậu cung không được quá nhiều, con nối dòng cũng không được quá nhiều, chỉ cần ít mà giỏi là được.

“Duệ nhi, người tới đây, phụ hoàng có lời nói cùng người.”

Hạo Vân Đế trầm thống mở miệng, Ngũ hoàng tử Thụy vương đi tới, ngồi ở hoàng thượng bên người, nhìn hắn.

“Phụ hoàng, người khá hơn sao?”

Hạo Vân Đế gật đầu, vươn tay lôi kéo hắn: “Duệ nhi, người đáp ứng phụ hoàng một chuyện được không.”

“Phụ hoàng người cứ nói.”

Thấy phụ hoàng già nua mà vô lực như thế, Nam Cung Duệ lòng đau như cắt, yêu thương nhìn phụ hoàng, trong trí nhớ, phụ hoàng là người uy nghi, trên điện Kim Loan, nhất ngôn cửu đỉnh, trong thiên quân vạn mã, tư thế oai hùng tỏa sáng, hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt, nhưng từ khi nào bắt đầu, hắn thành già nua như thế, cũng không còn thấy bóng dáng ngày xưa nữa.

“Duệ nhi, nếu như người lên ngôi, nhất định phải ghi nhớ, phi tần hậu cung không nên quá nhiều, con nối dòng chỉ cần tinh hoa, nữ nhân sinh hạ hoàng tử phải được tinh tế lựa chọn, không thể có nửa điểm qua loa, từ đây, trăm hi vọng Thiên Vận hoàng triều sẽ có chế độ nhất quán.”

“Phụ hoàng, nhi thần ghi nhớ.”

Trong mắt của Nam Cung Duệ hiện lên lệ quang, phụ hoàng là rút kinh nghiệm từ bản thân ra dạy dỗ, mình nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

“Ừ, như vậy trăm an tâm, nghĩ đến Tam hoàng huynh của người, là trăm đã nợ hân.”

Thật ra thì hân chỉ là một hài tử ngoan, bất kể khi nào cũng là an tĩnh như vậy, nhưng mình thì sao, cho tới nay cũng không coi trọng hân, cuối cùng ngay cả hân làm việc vì mình, cũng không tin hân, hiện tại hân đã chết, là lỗi của mình a.

“Phụ hoàng không nên khổ sở nữa.”

Nam Cung Duệ mặc dù không dễ chịu, nhưng khi nhìn đến thân thể của phụ hoàng, thật là không thể chịu thêm đả kích nữa, nếu không chỉ sợ người chịu không nổi, độc thần sa phần còn không có hoàn toàn giải hết đầu.

Bên trong tấm cung một mảnh tức chìm, đám người của thái giám Nguyên Phạm trong lòng cũng rất đau đớn, trong lúc nhất thời không có thanh âm, bất quá ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ từ bên ngoài đi vào, Hạo Vân Đế cùng Nam Cung Duệ vừa nhìn thấy hai người xuất hiện, sớm nóng lòng mở miệng.

“Các người đã tới, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ muốn hành lễ, thì Hạo Vân Đế sớm khoát tay cho bọn họ miễn lễ, chờ bọn hân bẩm báo.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Nam Cung Diệp một mảnh lãnh chìm, tâm tình trầm trọng nhìn Hạo Vân Đế.

“Tam hoàng huynh bị người hạ độc, người hạ độc kia là một lao tốt, chờ tới thời điểm chúng ta phát hiện, lao tốt kia đã bị người giết.”

“Động tác thật là nhanh.”

Nam Cung Duệ kinh hãi, Hạo Vân Đế lại càng một câu nói cũng không nói ra, nhìn về Nam Cung Diệp mới từ từ hỏi thăm.

“Còn có tình huống khác nào?”

Nam Cung Diệp ngơ ngác một chút, không nghĩ tới phụ hoàng lại nhìn ra chân tướng, hẳn vốn không định nói cho phụ hoàng chuyện Tứ hoàng huynh đi gặp Tam hoàng huynh, nhưng bây giờ lại không thể không nói rồi, chỉ đành phải bậm báp.

“Trước khi Tam hoàng huynh chết, tứ hoàng huynh có đi gặp hẳn.”

Trong tầm cung nhất thời không có tiếng vang, tất cả mọi người trầm mặc xuống, không biết nên nói như thế nào về chuyện này.

Cuối cùng Nam Cung Diệp mở miệng trước tiên: “Bất kể như thế nào, nhi thần cho là Tứ hoàng huynh còn không có ngu xuẩn như thế, trong thời gian này mà đi động thủ, cho nên người động thủ sau lưng nhất định không phải là hẳn, bất quá cũng không thể không coi chừng, nhi thần cùng Lan nhi đã cẩn thận phân tích qua, nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng huynh cũng không thể lợi hại được như thế, cũng sẽ không có mưu lược như thế, ba bước một đường, năm bước một ván, cho nên rất có thể sau lưng có đại thần trong triều ẩn núp, nhi thần đã phái người giám thị người của đảng Sở vương, lát nữa sẽ cho người giám thị người của đảng Tấn vương.”

“Tốt, hai huynh đệ nhất định phải đồng tâm hiệp lực.”

Hạo Vân Đế phân phó đi xuống, rồi nhắm mắt lại, không hề nói gì nữa.

Nam Cung Diệp nhớ tới Tam hoàng huynh còn trong phòng giam, không khỏi đau lòng mở miệng: “Tam hoàng huynh phải làm sao bây giờ?”

“Chôn cất vào hoàng lăng, tứ phong làm Lan Lăng Vương.”

Sống không có được tôn trọng, đến chết lại là hoàng tử có tội, nhưng khi đã chết rồi thì lại bị phong làm vương, không biết phía dưới cửu tuyền hắc sẽ có cảm tưởng gì, Phượng Lan Dạ cười lạnh, đối với hoàng thất, thật không biết nên tỏ thái độ gì nữa.

Thái giám Nguyên Phạm lập tức lĩnh mệnh đi truyền ý chỉ, đưa đến Lễ bộ.

Bên trong tẩm cung, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ thấy phụ hoàng đã mệt chết rồi, nên liền ý bảo Ngũ hoàng huynh lui ra ngoài, để cho phụ hoàng nghỉ ngơi cho tốt, đoàn người lui ra ngoài, nhưng ở trên giường hoàng thượng hoàn toàn không có phản ứng, trầm lắng ngủ, trải qua liên tiếp đả kích, mới không bao lâu thời gian, vị hoàng đế cường nghị uy nghi kia, đã biến thành một lão giả gầy khô quắt khô queo, uốn người trên giường lớn, làm đau lòng người.

Trước cửa điện, Nam Cung Duệ dặn dò Nguyên Phạm cẩn thận hầu hạ hoàng thượng, ba người thối lui ra bên ngoài đại điện, ngồi vào một bên ghế đại điện, thương nghị đối sách về chuyện tình trước mắt.

“Ngũ hoàng huynh, người có muốn hồi Tề vương phủ hay không?”

Nam Cung Diệp quan tâm hỏi thăm, thương thế trên người của Ngũ hoàng huynh còn chưa có tốt hết, nếu như bị hôn mê lần nữa, có thể sẽ có phiền toái rồi.

“Ta căn bản không có gì đáng ngại, ta có Thất đệ muội cho phương thuốc, các người yên tâm đi.”

Nam Cung Diệp không nói gì, một bên Phượng Lan Dạ đưa tay ý bảo hắn đưa cánh tay tới đây, bắt mạch cho hắn một chút.

Nam Cung Duệ theo lời mà duỗi tay ra, chẩn mạch một chút, từ từ trên mặt Phượng Lan Dạ hiện lên một chút mỉm cười: “Ừ, dùng thêm hai ngày thuốc nữa là tốt nhiều lắm, căn bản không có việc gì nữa rồi, các người yên tâm đi.”

Hiện tại không cần máu của nàng cũng có thể không sao nữa, chứng nhiệt của Ngũ hoàng huynh rốt cục đã lui xuống, đây coi như là một chuyện tốt.

Hiện tại chỉ cần độc thần sa phần trên người hoàng thượng được giải nữa, thì bọn họ cũng không còn chỗ nào cố kỵ nữa.

“Như vậy là tốt rồi.”

Nam Cung Diệp cười gật đầu, bất quá vẫn không quên dặn dò Nam Cung Duệ : "Huynh ở trong cung phải cẩn thận một chút, ngàn vạn không thể khinh thường, người trong chỗ tối cũng không phải hạng bình thường"

"Ừ, ta sẽ."

Ăn một một lần tự nhiên trí nhớ sẽ sâu hơn, nhưng mà chứng bệnh nhiệt vậy khốn hắn đã được chữa khỏi, hắn thật cao hứng, nhìn về Phượng Lan Dạ tôn trọng mở miệng : "Thất đệ muội, cảm ơn người xuất thủ cứu giúp."

"Không có chuyện gì, ai bảo người là người Diệp để ý chứ?"

Phượng Lan Dạ phất tay, ngụ ý, nếu không phải là người Nam Cung Diệp để ý, nàng không xuất thủ cứu hắn đâu, Nam Cung Duệ giật mình sửng sốt một chút, đáy lòng hơi có chút buồn, thật hâm mộ Thất hoàng đệ, có một nữ nhân tuyệt sắc lại thật tâm đối đãi, không biết đến khi nào hắn mới có một nữ nhân như vậy.

Nam Cung Diệp nghe Phượng Lan Dạ nói, khóe môi lập tức vẽ ra nụ cười tà mị, không hổ là nữ nhân của hắc, nói ra được như thế thật tâm, để cho hắc cảm nhận được tình yêu của nàng là thâm hậu như vậy.

Trên đại điện, Nam Cung Duệ cười khẽ nhìn một đôi trước mặt, trong hoàng thất nhiều người như thế, nhưng mà chỉ có đôi của bọn họ là làm cho người ta hâm mộ a.

"Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta bàn một chút chuyện để tìm chỗ đột phá, nhất định phải vì Tam hoàng huynh báo thù."

"Đúng, nếu như tra ra ai là người ở sau lưng động thủ, hắc cũng đừng nghĩ sống khá giả."

Nam Cung Diệp lãnh chầm thị huyết mở miệng, nếu như bị bọn họ tra ra là ai hại Tam hoàng huynh, hắc sẽ không tha cho những người đó.

Phượng Lan Dạ hí mắt nhìn hai người, từ từ suy tư, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng : "Ta cho là trước mắt nên từ trên người Mộc Miên mà tìm kiếm chân tướng, cái người sau lưng kia, nhất định không yên lòng để nàng ở trong cung, sẽ tìm cơ hội giết nàng, người nghĩ xem, nữ nhân này nhất định đã biết chút gì, nếu cuối cùng nàng ta không chịu được mà khai ra thì sao đây?"

Lời nói của Phượng Lan Dạ chiếm được đồng ý của Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ, đầu mối trước mắt của bọn họ chính là nữ nhân Mộc Miên này rồi, nếu là nàng cũng bị chặt đứt, thật sự sẽ không tra ra được thứ gì hết.

Ba người đang nói chuyện, thì Phượng Lan Dạ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hai ngày này, chỗ Mộc Miên trong cung chỉ có một ít thị vệ, Tây Môn Vân đi chịu trách nhiệm chuyện Tam hoàng tử rồi, mà bọn họ ở bên này của hoàng thượng, cho nên nói muốn hạ sát Mộc Miên, thì bây giờ là thời điểm tốt nhất.

"Không xong, những người đó sẽ không chọn vào lúc này đối với Mộc Miên ra tay sao, mau, chúng ta đi xem một chút."

"Ừ"

Ba người tiếng nói vừa dứt, thì người đã đứng dậy phóng đi ra bên ngoài.

Bên kia lãnh cung, thỉnh thoảng vang lên tiếng reo hò có thích khách, bắt thích khách, rất nhiều người ở chung quanh tìm tòi, lúc này bên cạnh Mộc Miên chỉ có hai ba thị vệ coi chừng.

Trong chỗ tối, toát ra hai ba chục Hắc y nhân, xuất thủ gọn gàng, nháy mắt liền giải quyết hai ba thị vệ kia.

Một người phi thân mà vào, trực tiếp xông vào phòng.

Bên trong gian phòng, Mộc Miên đang khẩn trương kiểm soát nhìn quanh phía bên ngoài, nghe được tiếng thét thích khách thời điểm, nàng có chút run như cây sậy, vốn là người không sợ chết, nhưng chịu hành hạ mấy ngày nay, khiến cho nàng rất thống khổ, cũng có chút ít sợ chết, sống thì rất tốt, nếu đã chết thì còn có cái gì nữa, nàng không cam lòng mình làm nhiều chuyện như vậy nhưng cuối cùng lại chết đi.

Vừa nhắc tay liền nhìn thấy người đi tới, ngũ quan thanh minh, mặt mày tuấn tú, một thân quần áo đen nhánh, bao lấy thân thể cao lớn của hắn, bước đi chạm đất không tiếng động, thật mạnh mẽ giống như liệt báo.

"Nạp Lan, người cuối cùng đã xuất hiện, thật tốt quá, là tới mang ta đi sao ?"

Mộc Miên vừa nhìn thấy người đến, đã sớm cao hứng nghênh đón.

Người tới chính là Nạp Lan Cửu mà mọi người tìm từ lâu nhưng không thấy, dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt hắn chợt lóe lên tia ngoan lệ, khóe môi

lại vẽ ra vẻ nụ cười ôn nhã, hăn căn bản là sói đội lốt người, mà Mộc Miên cũng không biết giờ phút này mình gặp nguy hiểm, còn mang vẻ mặt vui mừng nhìn hăn.

"Ta chịu không được, mau dẫn ta xuất cung đi."

"Tốt, ta sẽ dẫn người ra ngoài."

Thanh âm của Nạp Lan Cửu vừa ra, thân hình liền nhào tới, cùng thời gian, thanh kiếm trong tay xuất thủ, đâm thẳng vào trước ngực Mộc Miên, Mộc Miên khó có thể tin cúi đầu nhìn ngực mình, lại nhìn nam nhân trước mắt, xoay mình đưa tay đẩy ra thân thể hăn, rút lui lại hai bước, ngón tay run rẩy chỉ hăn :

"Tại sao, tại sao người muốn giết ta ?"

Nạp Lan Cửu không khách khí nở nụ cười, khinh bỉ nhìn nàng : "Người đã không còn giá trị nữa, còn giữ người làm gì ?"

"Nạp Lan Cửu, đừng quên chúng ta là người Vân Phượng quốc, người là cái phản đồ."

Nạp Lan Cửu cười ha ha, nhìn sắc mặt nữ nhân trắng bệnh, trước ngực không ngừng tràn đầy máu , trải qua luân phiên hành hạ, nàng đâu còn là công chúa xinh đẹp như hoa của ngày trước, chẳng qua là một con rối cũ rách thôi, người như vậy thì còn chỗ dùng gì nữa "Không có người, khi Vân Phượng quốc phục quốc, ta mới là tân hoàng của nơi đó. "

Nạp Lan Cửu nói ra dã tâm của mình, mặc dù Cửu nhi đã chết, nhưng thân phận phò mã của hăn vẫn còn đó, không có chính chủ, thì hăn là chủ tử không phải sẽ thuận lý thành chương sao ? Cho nên đến bây giờ hăn cũng không nghĩ làm cho nữ nhân này sống, chỉ là nàng si tâm vọng tưởng thôi.

Mộc Miên thảm thiết cười, khoe môi cũng tràn ra máu.

Nàng thiên tính vạn tính, cũng không nghĩ Nạp Lan Cửu sẽ đối với nàng như thế, nàng cho là bọn họ đều là người Vân Phượng, hẳn sẽ nhớ tình cũ, nhưng mà con người sẽ vì hám lợi đen lòng, người nào còn có chữ tình này chứ, nàng không nhịn được cười nhẹ, lui về cái bàn phía sau đứng lại, thân thể lạnh quá, ôm lấy cánh tay, chỉ vào hắn : "Người thật ác độc."

Nạp Lan Cửu chậm rãi tiêu sái đi tới, ngoan lệ nói : "Người chịu chết đi."

Một cái tay giương lên, bỗng có người bên ngoài vọt vào, nóng lòng kêu lên : "Chủ tử, có người tới, thân thủ rất lợi hại."

Một lời vừa dứt, liền đưa tay lôi Nạp Lan Cửu đi, cũng không quản người trong phòng, mà Nạp Lan Cửu nhìn thấy Mộc Miên bị trọng thương không thể sống nổi, đã sớm lắc mình vọt vào trong bóng tối, những thủ hạ kia chậm nửa nhịp đã bị chết trong tay Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ, hai người cùng xuất thủ, nháy mắt đã giết mấy tên.

Phượng Lan Dạ không để ý đến tình huống bên ngoài, mà xông thẳng vào trong phòng, chỉ thấy Mộc Miên ở trước ngực trúng kiếm đang từ từ ngã xuống.

Phượng Lan Dạ đỡ lấy nàng, con người thâm thúy đen nhánh, trấn định nhìn nàng : "Mộc Miên, Mộc Miên, đến tột cùng là người nào giết người, Đến bây giờ người còn không nói là ai sai sử người câu dẫn Ngũ hoàng huynh, cùng hạ độc hoàng thượng sao ?"

Ánh mắt của Mộc Miên tan rã, từ từ nhìn về phía Phượng Lan Dạ, rồi hoảng thần, tựa hồ nhìn thấy cửu muội đánh trách cứ nhìn nàng, không khỏi vươn một tay ra nắm tay Phượng Lan Dạ.

"Cửu nhi, Cửu nhi người đã trở lại, tỷ tỷ muốn đi tìm người."

Phượng Lan Dạ nghe nàng nói nhảm, không khỏi tức giận, nhưng cũng nhướn mày nảy ra ý hay.

"Tỷ tỷ, nói cho Cửu nhi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai giết người?"

Mộc Miên vừa nghe lời nói của nàng, lập tức bi thương nở nụ cười, lầm bầm mở miệng : "Cửu nhi, là lỗi của tỷ tỷ, đã tin tưởng tên khốn Nạp Lan Cửu kia, không nghĩ tới hắn lại giết người diệt khẩu, tỷ tỷ đáng chết, Cửu nhi, tỷ tỷ mặc dù có lòng tham, nhưng tâm nguyện lớn nhất của ta là lấy lại Vân Phượng quốc, ta nghĩ về cố hương."

Mộc Miên nói đến đây, máu không ngừng tuôn xuống, từng tiếng hộc máu, ánh mắt hoàn toàn tan rã rồi, mắt thấy nàng liền không xong, Phượng Lan Dạ nhanh chóng kêu lên : "Tỷ tỷ, người nói xem Nạp Lan Cửu kia trốn ở chỗ nào ? người sau lưng hắn là ai?"

"Hắn?"

Mộc Miên nói xong một câu, bắt đầu ưỡn ngực, lấy hơi lên, trong miệng lầm bầm nói những gì đó, Phượng Lan Dạ vội vàng nắm rạp người tựa vào bên miệng nàng, nghe được nàng lưu lại mấy chữ cuối cùng.

"Ta nghe hắn nói, hình như là Lý Gia Niên gì đó, chỗ ở của hắn là do người này an bài."

Nói xong mấy chữ cuối cùng, Mộc Miên rốt cục cũng chết, ánh mắt mở thật to, sắc mặt trắng bệch, chết không nhắm mắt, bàn tay còn ngừng ở giữa không trung, tựa hồ như muốn bắt cái gì đó.

Phượng Lan Dạ nhớ tới hành động đáng hận của nàng, nhớ tới đủ loại không tốt nàng làm ra, nhưng cuối cùng lại bị chết vô cùng thê thảm, người trước khi chết, thường nói lời tốt, cũng may cuối cùng nàng để lại một câu hữu ích.

Lý Gia Niên? không phải là Hộ bộ thượng thư sao ? Nhưng hẳn là người của Sở vương mà, phàm là người có mắt đều nhìn thấy, chẳng lẽ những sự kiện liên tiếp xảy ra gần đây, thật sự do Sở vương sắp đặt, hoặc là đảng phái kia sắp đặt?

Phượng Lan Dạ đưa tay vuốt lên ánh mắt của Mộc Miên, lúc này Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ từ bên ngoài đi đến, những thích khách kia đã bị họ giết, những người này cho dù giữ lại, cũng chưa chắc hữu dụng, căn bản là sẽ không để cho bọn họ biết thêm cái gì.

Trong phòng, Phượng Lan Dạ để xuống Mộc Miên, trên khuôn mặt kiêu diễm xuất trần, bao phủ một tầng sương lạnh, lãnh lệ nhìn Nam Cung Diệp, sau đó là Nam Cung Duệ, nàng trầm giọng mở miệng.

"Nàng nói là Nạp Lan Cửu giết nàng, hơn nữa từ trước cho tới nay, nàng làm những chuyện như vậy là do tên khốn kiếp Nạp Lan Cửu sai sử, về phần Nạp Lan Cửu nghe ai, nàng không biết, bất quá nàng nói chỗ ở của Nạp Lan Cửu là do Lý Gia Niên an bài. »

"Lý Gia Niên ? Hộ bộ thượng thư ? Người này là người của Tứ hoàng huynh a. "

Nam Cung Duệ bình tĩnh trấn định mở miệng, quả nhiên là có liên quan tới đại thần trong triều, hiện tại chỉ có một chút đầu mối, nhất định phải tìm được Nạp Lan Cửu, về phần Lý Gia Niên thì không nên dả thảo kinh xà.

Bất quá chuyện này phải bẩm báo phụ hoàng sao ? Cuối cùng ba người không hẹn mà cùng nghĩ tới, có lẽ không nên nói cho phụ hoàng biết, không nên khiến hắn quan tâm nữa, chờ tra ra manh mối, sau đó nói cũng chưa muộn.

"Về chuyện Mộc Miên nói, ta xem đừng nói cho phụ hoàng biết, chờ thần sa phần của hắn giải hết rồi nói sau."

"Ừ"

Ba người nói xong rồi đi ra ngoài, về phần Mộc Miên, họ tìm người đem nàng chôn cất là được.

"Người đâu." phía ngoài lập tức có thái giám đi đến, Nam Cung Duệ trầm giọng mở miệng ra lệnh : "Đem người ở bên trong chôn cất chu đáo."

"Dạ, vương gia."

Thái giám lĩnh mệnh đi làm việc.

Đêm đã rất khuya rồi, mắt thấy trời sắp sáng, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ, đau lòng vì tiểu nha đầu này đã mệt muốn chết đi rồi, nên cùng Nam Cung Duệ chào hỏi.

"Ngũ hoàng huynh, chúng ta xuất cung đây, người ở lại trong cung coi chừng một chút, ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì."

"Ừ, ta sẽ cẩn thận, ta nghĩ hiện tại những người đó chỉ sợ sẽ không dễ dàng hành động nữa để tránh lộ ra sơ hở, thật vất vả mới trừ đi Mộc Miên mà."

Nam Cung Duệ phân tích, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng đồng ý quan điểm của hắn, chỉ sợ những người trong chỗ tối kia trong khoảng thời gian ngắn sẽ không làm gì. Bất quá Mộc Miên đã cho bọn họ một tin tức rất hữu dụng, nếu Nạp Lan Cửu ở trong tay của Lý Gia Niên, thì bọn họ đã có manh mối để điều tra.

"Ngày mai ta phái người đi tra sản nghiệp của Lý gia, nhất định phải tìm ra được Nạp Lan Cửu, bắt được người này, để cho hắn khai ra người phía sau sai sử."

Âm thanh lạnh lẽo như băng của Nam Cung Diệp vang lên, không nghĩ tới Hộ bộ thượng thư Lý Gia Niên này lại dính dấp tới án tử lớn như vậy, điều này nói rõ cái gì, nói rõ sau lưng hắc ẩn chứa đại nhân vật, chẳng lẽ thật sự là Sở vương Nam Cung Liệt sai sử, chỉ sợ không chỉ là như vậy, còn có người khác tham gia vào trong đó nữa?

Ba người nói xong, liền phân đường mà đi, Nam Cung Duệ ở lại trong cung chiếu cố hoàng thượng, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ quay về Tề vương phủ.

Trên xe ngựa, Phượng Lan Dạ nằm trong lòng Nam Cung Diệp, rất nhanh liền ngủ thiếp đi, gần đây luôn thức đêm quả thực là mệt chết người, Nam Cung Diệp ôm chặt nha đầu trong ngực nhẹ giọng nói.

Lan nhi, đợi hết thủy kết thúc, chúng ta sẽ trở về Bắc Cảnh, hắc đã nghĩ tới, nếu Nhu Yên đảo ở phía Bắc, sao hắc không lấy đất phong của mình đổi thành Bắc Cảnh, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao, đến lúc đó người nào muốn động tới Nhu Yên đảo, bọn họ có thể nội ứng ngoại hợp, hơn nữa có thể trải qua cuộc sống thần tiên quyền lực.

Nam Cung Diệp nghĩ tới đây, một đường nhanh chóng đi về Tề vương phủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nam Cung Diệp liền rời giường, mà Phượng Lan Dạ vẫn còn ngủ say, Nam Cung Diệp phân công người đi khắp nơi lục soát Lý phủ, vừa phải thêm mấy người đi coi chừng người của Tấn vương đảng.

Phân công một hồi, đã đem người tốt.

Lúc này, Phượng Lan Dạ còn không có tỉnh lại, hắc liền nói lại cho Đinh Đường, hôm nay cứ để tiểu Vương phi nghỉ ngơi tốt một ngày, không cần phải đi hoàng cung.

Sau khi Nam Cung Diệp đi rồi, trong ngoài Tuyền Viện một mảnh an tĩnh.

Gió thổi nhẹ vào phòng ngủ, làm rèm cửa lay động, phiêu dật ôn nhu, bên trong gian phòng, Phượng Lan Dạ nằm ở trên giường vẫn đang ngủ say, ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại.

Lúc nàng tỉnh lại, Thủy Ninh đã ngồi bên cạnh, hai tay chống cằm nhìn nàng, con người quay tròn xoay chuyển, vừa thấy nàng tỉnh lại, đã sớm cao hứng nhảy vào trong lòng nàng.

"Tỷ tỷ, mau nhìn, mau nhìn, chấm đỏ trên mặt ta đã mất hết rồi, tỷ mau nhìn."

Tiểu nha đầu là quá hưng phấn rồi, không lựa lời nói, ngay cả hành động cũng cuồng nhiệt, lôi kéo tay Phượng Lan Dạ hướng lên mặt nàng sờ soạng, quả nhiên bóng loáng như ngọc, chấm đỏ trước kia, một chút giấu vết cũng không có, trắng trắng mềm mềm, hợp với nụ cười tự nhiên, thật là khả ái như trẻ con, mặc dù nàng không phải mỹ nhân tuyệt sắc, cũng tuyệt đối là tiểu cô nương thủy linh khả ái, loại nữ nhân này hầu hết đều có thể khiến cho nam nhân muốn bảo hộ a.

Phượng Lan Dạ không tự chủ được mà cười lên, làm cả khuôn mặt bừng sáng.

"Thủy nhi quả nhiên là đẹp, giống như tiểu tiên nữ vậy."

"Đa tạ tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ."

Thủy Ninh kích động quá, cuối cùng ở trên mặt của Phượng Lan Dạ chụt chụt hôn một cái, mấy tiểu nha đầu ở trong phòng thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, Thủy nhi cô nương như vậy có tình là quấy rối chủ tử hay không, nếu là bị Vương gia thấy được không biết sẽ nghĩ gì, bất quá Phượng Lan Dạ cũng không tính toán, đưa tay điểm vào đầu Thủy Ninh.

"Người tiểu sắc quỷ này, biết người cao hứng rồi."

"Đúng vậy a, không nghĩ tới ta còn rất xinh đẹp, tỷ tỷ nói có phải hay không ?"

Người này rất là tự kỷ, Phượng Lan Dạ mím môi cười, trong phòng Đinh Đường cùng Vạn Tinh trực tiếp nở nụ cười, Thủy Ninh còn mang vẻ mặt thành thật ngó chừng các nàng : "Chẳng lẽ ta nói không đúng ? Là rất xinh đẹp a !"

Nàng nhìn trong gương cho là mình không có nói sai a, nhưng mà mấy nha đầu này tại sao lại cười nghiêng ngả như vậy, vừa tự nghĩ vừa nhìn, đứng lên đem mặt tới trước mặt Đinh Đường cùng Vạn Tinh : "Nhìn thật kỹ vào, thật tình xem kỹ vào, ta không phải là rất xinh đẹp đi."

Cái này, ngay cả Phượng Lan Dạ cũng không nhịn được cười ra tiếng, Thủy nhi thật đúng là kẻ dở hơi a, đem nàng đưa cho Âu Dương Dật, thật là không sai, đến lúc đó, ngay cả vốn lẫn lời đều phải đòi trở về.

"Thủy nhi, tới đây, tỷ tỷ có việc cùng người nói."

Thủy Ninh vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, cuối cùng cũng an phận xuống, nhưng vẫn còn tự luyện vuốt vuốt mặt.

"Ta rất xinh đẹp chứ sao."

Trong phòng tràn đầy không khí vui vẻ, Đinh Đường cùng Vạn Tinh đều thích vị Thủy nhi cô nương này, chỗ nào có nàng ở đó, thì tuyệt đối là địa phương vui vẻ.

Phượng Lan Dạ đưa tay lôi tay Thủy Ninh : "Thủy nhi, tỷ tỷ muốn phái người đưa muội đi Phong Lâm quốc, muội nhất định phải coi chừng, bất kể công việc như thế nào, nhất định phải cho người đưa tin về cho tỷ."

"Muội biết, tỷ tỷ yên tâm đi, muội đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

Nàng nói xong còn giơ tay tỏ ra thái độ kiên quyết, Phượng Lan Dạ gật đầu, nhìn về Vạn Tinh : "Để cho Tiểu Ngư theo nàng đi Lâm Phong quốc, sau này nàng hãy theo Thủy nhi đi."

Tiểu Ngư là người có chút năng lực, sau này đi theo Thủy Nhi, giúp đỡ nàng, Lâm Phong quốc kia mặc dù không phải đầm rồng hang hổ, bất quá Đông cung phủ Thái tử cũng không phải địa phương tốt gì, mặc dù Âu Dương Dật không có nữ nhân, chỉ sợ trên triều đình cũng có bao nhiêu người chăm chăm theo dõi hắn, cho nên nhất định phải có người thông minh giúp đỡ nàng.

"Dạ, chủ tử, nô tỳ lập tức đi nói cho Tiểu Ngư."

"Ừ"

Phượng Lan Dạ gật đầu, phất tay để cho Vạn Tinh đi nói cho Tiểu Ngư, lại phân phó Thủy Ninh: "Thủy nhi đi thu thập một ít đồ, chuẩn bị lên đường đi."

"Dạ, tỷ tỷ."

Thủy Ninh lên tiếng, thử nghĩ lại thì cảm thấy không ổn, nên ôm Phượng Lan Dạ : "Tỷ tỷ, muội sẽ nhớ đến tỷ, muội nhất định rất nhanh làm tốt mọi chuyện để trở lại."

"Ừ, tỷ chờ tin tức mã đao công thành của muội"

Phượng Lan Dạ cười gật đầu, Thủy Ninh mới lưu luyến không rời tiêu sái đi ra ngoài, trong phòng Đình Đường hầu hạ chủ tử rời giường, vừa mới thu thập xong hết thảy, Vạn Tinh cùng Tiểu Ngư đến, Tiểu Ngư cung kính cúi đầu : "Chủ tử ?"

"Tiểu Ngự, ta biết là người thông minh, cho nên sau này để người đi theo Thủy nhi giúp đỡ nàng, người sẽ không thiệt thòi, tương lai thân phận của nàng, đủ để phát huy năng lực của người."

"Cám ơn chủ tử."

Tiểu Ngự cảm động mở miệng, ban đầu đi theo chủ tử quả nhiên không sai, hiện tại chẳng những cuộc sống giàu có, hơn nữa đi chỗ nào cũng được người ta tôn kính, quan trọng nhất là làm việc rất nhẹ nhàng, các nàng coi như đã rất may mắn.

"Đi đi, đến chỗ tân chủ tử của người, sau này hết thủy lũy an nguy của nàng làm trọng."

"Dạ" Tiểu Ngự lui ra ngoài, Vạn Tinh có chút không nỡ lòng, Phượng Lan Dạ đã nhìn ra, cũng phất tay : "Người cũng đi theo giúp đỡ chút đi."

Vạn Tinh đuổi theo, bên trong gian phòng, Đinh Đường nhìn chủ tử, cơ trí mở miệng : "Chủ tử cho là, Thủy nhi cô nương có thể trở thành Lâm Phong quốc Thái tử phi ?"

Phượng Lan Dạ mím môi cười, nhìn Đinh Đường, quả nhiên là nha đầu thông minh, vừa nhìn liền biết tâm ý nàng.

"Đi thôi, chúng ta đi đưa tiễn Thủy nhi. "

Phượng Lan Dạ dẫn người đem Thủy Ninh ra thành, ngoài cửa thành, hai người chia tay nhau, Thủy Ninh nuối tiếc phất tay, Phượng Lan Dạ nhìn xe ngựa đưa nàng đi từ từ biến mất trong tầm mắt, cho đến khi không thấy bóng dáng nữa.

Đinh Đường cùng Vạn Tinh nhìn chủ tử có chút khổ sở, phải ở bên an ủi nàng.

"Chủ tử, Thủy cô nương rất nhanh sẽ trở lại."

"Chúng ta trở về đi thôi."

Chỉ mong Thủy nhi làm tốt, nếu nàng thành công, ít nhất Lâm Phong quốc sẽ cùng Thiên Vận hoàng triều giữ được quan hệ tốt, kế tiếp chỉ sợ có một cuộc chiến phải đánh, chỉ mong cuối cùng chuyện gì cũng không có, Phượng Lan Dạ vung tay lên cho mọi người trở về Tề vương phủ.

Mấy ngày kế tiếp mọi chuyện khá yên bình, các nơi cũng ẩn mà không động, Nam Cung Diệp đã phái thủ hạ ra sức tìm tòi bất động sản trên danh nghĩa của Lý gia, tất cả các nơi đều tìm một lần, nhưng không có phát hiện Nạp Lan Cửu, mà hai phái khác cũng không có hành động gì, đám người Tô thừa tướng cùng Âu Dương Thác đều làm đúng bốn phận vào triều tan triều, đối với cục diện trước mắt, họ chỉ ở trạng thái ngăm nhìn.

trong mấy ngày này thần sa phẫn của Hạo Vân Đế có phác tác nhưng cuối cùng đã chống cự được, chẳng qua là cả người bị hành hạ thành da bọc xương rồi, thấy vậy cũng làm cho lòng người chua xót, trong triều mọi người rối rít phỏng đoán, hoàng thượng bị bệnh gì? Nhưng cũng không dám đưa ý kiến gì hết.

Thần sa phẫn của Hạo Vân Đế vừa được, Thụy vương Nam Cung Duệ liền đem chuyện Mộc Miên bị Nạp Lan Cửu giết bầm báo cho hãn, nét mặt Hạo Vân Đế trở nên âm trầm, cái gì cũng không nói.

Đối với việc Hoa phi bị cấm túc cũng đã giải tán, Nam Cung Duệ một mực chắc chắn chuyện mình trúng chứng nhiệt không có liên quan đến Hoa phi, nếu có gì quan hệ, hãn tuyệt đối sẽ phát hiện.

Hạo Vân Đế rốt cục cũng nói lỏng lòng, để cho Hoa phi trông nom sự vụ trong cung như cũ, mà Hoa phi đối với người hạ độc Nam Cung Duệ căm thù đến tận xương tủy, nên quyết định muốn tra rõ ràng chuyện này, vì mình rửa sạch tội danh.

Nam Cung Duệ ngang nhiên trở lại Thụy vương phủ, kinh thành lớn như thế, mọi người thoảng cái đều biết Thụy vương căn bản không chết, đã được ngự y cứu thoát.

Trên triều đình, những đại thần trung lập phái, lập tức tới cửa báiphòng, trong lúc nhất thời Thụy vương phủ náo nhiệt cực kì.

Nam Cung Duệ không có chuyện gì làm thì sẽ tiến cung chia sẻ quốc sự giúp hoàng thượng, vào một ngày, Hoa phi phái người mời hẳn qua Hoa Thanh điện.

Hai người ngồi đối diện nhau, Hoa phi để xuống tách trà, nhu hòa nhìn Nam Cung Duệ.

"Duệ nhi, con suy nghĩ tình huống đó một chút, đến tột cùng đã tiếp xúc qua những ai?"

Nàng muốn tra xét một chút tình huống năm xưa, người hầu hạ Duệ nhi đều là thân tín của nàng, lúc ấy nàng sợ có người đối với Duệ nhi động thủ, ngay cả con mình cũng không quản, liền cho người giám thị để không cho phép đối với Duệ nhi bất lợi, làm sao lại để cho người ta đắc thủ thế?

Nam Cung Duệ nghe Hoa phi nói, nhú mào nghĩ lại chuyện khi còn bé, bỗng nhiên một chuyện hiện lên trong đầu.

"Con nhớ được trước kia khi con đi chơi, một cung nữ rất tốt thường xuyên đem đồ ăn cho con ăn, đó là hoa quế cao con thích ăn nhất."

"Nàng là người nào?"

Hoa phi lập tức trầm giọng hỏi, Nam Cung Duệ suy nghĩ một chút :
"Trước kia là cung nữ của Hoa Thanh điện, gọi là Tiểu Đào nha đầu."

Nam Cung Duệ nói xong, trong đầu Hoa phi liền lập tức hiện ra ấn tượng về Tiểu Đào, nha đầu kia rất xấu hổ, người không tệ, nhưng không nghĩ tới nàng lại đối với Duệ nhi hạ độc, nhất định là bị người sai sử, nhưng mà Tiểu Đào này rất sớm đã điều ra khỏi Hoa Thanh điện rồi, hiện giờ không biết đang ở phòng nào làm việc, xem ra nàng phải âm thầm điều tra xuống.

"Tốt lắm, Duệ nhi, chuyện này ta sẽ tra rõ ràng."

"Mẫu phi, ngài đừng nghĩ chuyện này nữa." Nam Cung Duệ biết trong lòng Hoa phi không dễ chịu gì, bởi vì sự kiện này, mà An Tình tự sát, Lục hoàng đệ rời cung đi ra ngoài, làm mẫu phi, Hoa phi tự nhiên là đau lòng nhi tử mình, cho nên mới phải tra rõ chuyện này, hẳn rất hiểu nàng, nhưng lại sợ nàng lo âu, ảnh hưởng tới thân thể.

"Không có chuyện gì, Duệ nhi, mẫu phi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát."

"Vâng, con đi trước Tiêu Nguyên cung bồi phụ hoàng đây."

Nam Cung Duệ đứng lên đi ra ngoài, một đường hướng Tiêu Nguyên cung đi.

Hoa phi đợi cho đến khi Nam Cung Duệ vừa đi lập tức phái thái giám đem người trông coi sự vụ trong cung Lý Thượng Phục lại đây, tra xét một chút cung nữ Tiểu Đào hiện tại làm việc ở đâu, Lý Thượng Phục nghe xong Hoa phi nói, liền tra xét bẩm báo một chút, Tiểu Đào cung nữ, ở mười mấy năm trước đã ngã bệnh chết rồi.

Sắc mặt Hoa phi lãnh trầm, ngã bệnh mà chết, chỉ sợ là có người động tay chân, người sai sử nàng đã giết người diệt khẩu rồi, trong cung cung nữ nhiều như vậy, chết một người sẽ thần không biết quỷ không hay, đến lúc đó chỉ cần báo ngã bệnh mà chết là được, có ai sẽ vì một cung nữ mà ra mặt chứ.

"Lý Thượng Phục, đi tra xem người nào đi lại gần với Tiểu Đào."

Hoa phi phái người đi, rất nhanh Lý Thượng Phục đã bẩm báo lên một người, là cung nữ Tiểu Tuyết hiện tại đang trông coi phục vụ cho công chúa, trước kia cùng Tiểu Đào có quan hệ vô cùng tốt, nghe nói sau khi Tiểu Đào ốm chết, Tiểu Tuyết kia còn thương tâm nữa.

"Lập tức đem nha đầu này kêu đến"

"Dạ" thái giám chạnh nhanh đi, rất nhanh đem Tiểu tuyết kêu đến đây, Tiểu Tuyết đã là một cung nữ lớn tuổi, nghe được Hoa phi tuyên kiến, cũng không có kinh hãi, mà trấn định đi tới, bái kiến Hoa phi, sau đó quỳ gối trong đại điện, Hoa phi cho cung nữ trong cung lui xuống, chỉ để lại Tiểu Tuyết.

"Tiểu Tuyết, người còn nhớ rõ Tiểu Đào không?"

Tiếng nói của Hoa phi vừa dứt, Tiểu Tuyết chấn kinh nâng đầu lên nhìn Hoa phi, không biết nường nường hỏi chuyện tình năm cũ làm gì, liền chậm rãi mở miệng : "Nhớ được, nàng là tỷ muội với nô tỳ"

"Nghe nói nàng bệnh chết."

Hoa phi vừa mở miệng, Tiểu Tuyết kia ngẩn ra, cuối cùng cúi đầu không lên tiếng, bất quá thần sắc hết sức không tự nhiên, Hoa phi nhìn thấy, ra vẻ lơ đãng hỏi thăm : "Sao vậy?"

"Thật ra thì nô tỳ hoài nghi nàng ấy bị độc chết, lúc ấy nô tỳ có cùng Thượng cung tổng quản đề cập tới chuyện này nhưng các nàng không tin lời của nô tỳ, còn bảo nô tỳ nói lung tung, ở trong cung nói nhiều, chỉ có một con đường chết, cho nên nô tỳ không dám nói gì."

"Tại sao người cho là nàng bị độc chết ?"

Hoa phi vừa nghe thấy , trong lòng thật cao hứng, rốt cuộc đã tìm ra được một chút đầu mối, nhưng bên ngoài mặt lại không biểu hiện ra.

"Bẩm nương nương, hai người chúng ta ở chung một gian phòng, cho nên nô tỳ biết nàng vẫn rất khỏe mạnh, một tối kia nô tỳ đi ra ngoài gác đêm, ai biết ngày thứ hai nghe nói nàng bị bệnh chết, ngài nói xem có bệnh gì nhanh như vậy sao ? Hơn nữa nô tỳ có đi xem qua nàng, sắc mặt của nàng đen sẫm rõ ràng chính là trúng độc, nhưng tất cả mọi người đều nói nàng bệnh chết"

Nói đến chỗ thương tâm, Tiểu Tuyết còn khóc ra tiếng, các nàng từ nhỏ lớn lên trong cung, cùng Tiểu Đào cùng nhau ăn cùng nhau ngủ, tình cảm như tình tỷ muội, nhưng ở trong cung, căn bản không được nói nhiều, không nghĩ tới chuyện này lại bị lật đi ra ngoài, không biết Hoa phi nương nương là có ý gì.

"Trước khi nàng chết mấy ngày, có cùng ai qua lại nhiều không ?"

Hoa phi rất chân thành hỏi, chuyện này rất trọng yếu.

"Nàng cùng ai qua lại nhiều à" Tiểu Tuyết cẩn thận nghĩ, sau đó lắc đầu, Hoa phi nhìn thấy không khỏi thất vọng, nhưng Tiểu Tuyết suy nghĩ một chút liền mở miệng : "Nàng thật giống như là cùng Hàn Mai ở Nguyệt Diệu điện qua lại nhiều, còn nói cho nô tỳ biết, qua đợt này nàng sẽ được điều đến Nguyệt Diệu điện làm Thượng cung tổng quản, nương nương cũng biết, Thượng cung tổng quản là chuyên quản y phục, mặc dù quan vị không lớn, nhưng nhất định có chút lợi lộc, cho nên nô tỳ còn thay nàng cao hứng một chút, ai ngờ, không đợi đến nàng được lên chức, thì nàng đã chết. »

Tiểu Tuyết nói xong liền khóc lên, trong lòng Hoa phi bộp chộp một chút thì chìm đến đáy, Hàn Mai kia là ai sao nàng lại không biết, đó là tâm phúc của Nguyệt phi, không nghĩ tới năm đó là chủ tớ các nàng hạ độc Duệ nhi, oan có đầu, nợ có chủ, chuyện này nhất định sẽ không cứ như vậy mà để

yên, lại làm hại nàng bị tội oan, Nguyệt phi kia còn tới đây khuyên nàng mấy lần, khó trách nàng ta cười đến đặc ý như vậy, thì ra là mình gánh tội thế nàng ta, nữ nhân này quá âm hiểm rồi, ngay cả tiểu hài tử cũng không bỏ qua.

Hoa phi càng nghĩ càng giận, nhưng cũng không có phát tác, mà nhìn về phía Tiểu Tuyết : "Bắt đầu từ bây giờ, ngươi hãy đến Hoa Thanh điện làm việc, ở bên công chúa bốn cung sẽ phái người qua đó, mặt khác, chuyện ngày hôm nay cũng đừng nhắc tới với ai, nếu không tính mạng của ngươi khó bảo toàn."

Lời này của Hoa phi cũng không phải uy hiếp nàng, nếu bị Nguyệt phi biết, chỉ sợ nàng sẽ bị giết, cho nên mới có thể lưu nàng ở bên người mình.

"Dạ, nương nương, nô tỳ đã biết."

Tiểu Tuyết cả kinh, vội vàng gật đầu, không dám nói gì nữa, nàng biết quan hệ lợi hại trong đó, trong cung vĩnh viễn là quỷ dị khó lường, cũng may Hoa phi là người lương thiện, nếu người khác chưa chắc đã nói cho nàng biết chuyện này, cho nên sau này nàng tuyệt đối không thể nói ra chuyện này.

Hoa phi phất tay ý bảo Tiểu Tuyết lui xuống, sau đó gọi thiếp thân tỳ nữ, lập tức đi Tiêu Nguyên cung, nàng muốn đem chuyện này bẩm báo cho hoàng thượng.

Trong thư phòng Tiêu Nguyên cung.

Hoàng thượng nghe Hoa phi bẩm báo, trên ngực phập phồng, tức giận dị thường, bàn tay to dùng sức vỗ lên bàn, chén trà trên bàn run rẩy, vẻ mặt hân thịnh lộ mở miệng.

"Đồ ghê tởm, dám can đảm làm chuyện này, trăm tuyệt đối sẽ không tha cho nàng."

Hạo Vân Đế hướng ra ngoài ra lệnh: “Người đâu.”

Hoa phi lập tức ngăn cản hẳn, Nguyên Phạm vừa đi vào, Hoa phi liền phát tay: “Người đi xuống trước đi, Bốn cung có chuyện nói cùng hoàng thượng.”

Nguyên Phạm không dám động, nhìn hoàng thượng, Hạo Vân Đế vẻ mặt lệ khí, phát phát tay, Nguyên Phạm lui ra ngoài.

“Hoàng thượng, cứ như vậy đi bắt Nguyệt phi nàng chưa chắc đã nhận, thiếp thân có biện pháp làm cho nàng có miệng mà không cãi được.”

“Biện pháp gì?”

Hạo Vân Đế nhìn về Hoa phi, Hoa phi lập tức nhỏ giọng nói ra biện pháp, trong thư phòng an tĩnh lại, thật lâu mới nghe được Hạo Vân Đế thanh âm: “Tốt, cứ làm như thế.”

Ban đêm, chân trời không một áng mây, trong hoàng cung, đèn lồng trên hành lang nhẹ nhàng lắc lư, bốn phía im lặng, một chút tiếng vang cũng không có.

Trong một gian phòng không lớn ở sau Nguyệt Diệu điện, lúc này có một người đang bình yên ngủ say, bỗng nhiên một trận sương mù nhẹ bay vào, cả gian phòng khói sương lất phất, người trên giường xoay mình thức tỉnh, sợ hãi nhìn trong phòng, sợ hãi cầm lấy chăn đệm, hướng vào chỗ tối run rẩy mở miệng.

“Người nào? Là ai ở đây, đi ra cho ta, ta thấy được người.”

Lời nàng vừa nói ra, một bạch y nữ nhân tóc tai bù xù một chút nhô ra, trôi lơ lửng giữa không trung, đầu đầy tóc đen che lại mặt, càng phát ra thanh âm kinh khủng âm trầm, sừ sừ vang lên: “Là ta, Tiểu Đào, ta tới tìm người đây, Hàn Mai, ta tới tìm người theo ta đi.”

Cô gái trên giường bị làm cho sợ đến mạnh mẽ hướng vào chăn chui, kéo chăn đắp ở trên đầu, run rẩy thét chói tai: “Người đừng tìm ta, người đừng tìm ta, không phải là chủ ý của ta, không phải chủ ý của ta, thật.”

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 118

Trong phòng, Hàn Mai run rẩy, hoảng sợ thét chói tai: "Đừng tìm ta, đừng tìm ta, không phải là chủ ý của ta, không phải là chủ ý của ta, ta chỉ nghe theo mệnh lệnh mà làm việc."

Thanh âm âm u kia lần lại vang lên lần nữa : " Không phải chủ ý của người thì là chủ ý của ai? Người rõ ràng là nói xong việc sẽ cho ta làm tổng quản, vì cái gì lại muốn hại ta chết không nhắm mắt hả? Hàn Mai người xuống đây theo ta, theo ta, chúng ta cùng nhau bầu bạn."

"Không nên! Không nên, là Nguyệt phi nương nương làm hại người, là Nguyệt phi nương nương sai nô tỳ hạ dược, hết thảy đều là chủ ý của nương nương, không liên quan đến nô tỳ, người đừng tìm ta a."

Hàn Mai run rẩy nói xong, bên cạnh liền không có động tĩnh gì nữa, đợi một hồi rốt cục lá gan nàng cũng lớn hơn, từ từ xốc chân lên, chỉ thấy trong căn phòng không lớn đứng đầy người, có một số người đang ngồi, mà người ngồi kia mặc long bào sáng chói, nhãn thần trừng mắt về phía nàng, người này dĩ nhiên là Hoàng thượng. Hàn Mai lập tức bị hù dọa đến vỡ mật nhanh chóng tuột từ trên giường xuống, quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục.

" Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết."

Nàng vừa dập đầu, một bên vừa liếc mắt lên chứng kiến cạnh cửa cách đó không xa tỳ nữ mặc cung trang trắng toát tay cầm mặt nạ, trên đầu là tóc giả phất phơ, lúc này nàng ta đã kéo nó xuống, vậy mà vừa rồi làm cho nàng sợ đến chết khiếp, nhiều nhất chẳng qua là không giống người một

chút thôi. Điều này nói rõ cái gì, đây là một quỷ kế, mà nàng đã nói hết ra. Hàn Mai thân thể mềm nhũn, toàn thân vô lực, không có sức, tay và chân đồng thời run lên.

Ngồi bên cạnh Hạo Vân Đế chính là Hoa phi , Hoa phi dung nhan lạnh nhạt, chậm rãi mở miệng:" Nói đi,Hàn Mai, người sai khiến Tiểu Đào hạ độc Ngũ hoàng tử, xong việc còn giết người diệt khẩu, những việc này đều là do Nguyệt phi sai khiến người, đúng không?"

Hàn Mai vốn không muốn nói, thế nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn Hoàng thượng cùng Hoa phi, hai người khí thế cường đại, hù dọa nàng, nên nàng không dám chần chừ cuống quýt gật đầu: "Dạ, dạ, nô tì nói, mọi thứ đều nói, khi đó nô tì là một gã tiểu cung nữ của Nguyệt Diệu Điện, thường ngày nô tì cùng Tiểu Đào có giao tình không tệ, cho nên Nguyệt phi nương nương liền sai nô tì lợi dụng Tiểu Đào. Trước tiên, tìm ở trong Thanh Hoa Điện ba loại dược thảo, sau đó đặt ở trong Hoa Quế Cao. Nương nương nói , đem thứ kia hạ vào trong, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện ra, chỉ khi theo tuổi tác tăng lên, ăn đồ ăn khô nóng, mới có thể chậm rãi phát tác. Sau đó, nương nương mệnh lệnh cho nô tì đem Tiểu Đào giết. Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết. Hoàng thượng tha mạng, Hoa phi nương nương tha mạng."

Tiếng nói của Hàn Mai vừa dứt, có một đạo thanh âm cao vút, bén nhọn vang lên.

" Hàn Mai, tiện nhân người dám đi hãm hại bản cung, bản cung cùng người liều mạng."

Người tới đúng là Nguyệt phi, chỗ ở của Hàn Mai chính là trong phạm vi Nguyệt Diệu Điện, đó là lí do mà vì sao bên này có động tĩnh gì, lập tức có người bẩm báo cho nàng.Chờ nàng chạy tới, không nghĩ tới lại nghe được Hàn Mai nói nàng đã làm chuyện này, nàng vừa sợ vừa giận, nhưng không

còn cách nào khác, mới tiến đến muốn đánh Hàn Mai, hận đến muốn đánh chết nàng ta.

Hạo Vân Đế lạnh lùng quát một tiếng:" Dừng tay, không nghĩ tới người độc ác như vậy."

Nguyệt phi bỗng chốc sững sốt hấp tấp buông Hàn Mai ra, quỳ bò đến bên người Hạo Vân Đế, ôm chân Hạo Vân Đế mà khóc lóc kể lể bù lu bù loa lên : " Hoàng thượng anh minh việc này đều là tiện nhân kia vu oan cho thiếp thân a, thiếp thân cái gì cũng không có làm Hoàng thượng minh chứng."

Trong tích tắc mắt Hạo Vân Đế dâng lên lãnh khí, chẳng muốn nghe những nữ nhân này nói thêm một câu nào nữa, vững vàng truyền lệnh: " Người đâu, đem Nguyệt phi nhốt trong mật lao tại Nguyệt Diệu Điện."

" Dạ, Hoàng thượng."

Ngay lập tức có thái giám chạy vội tới lôi kéo Nguyệt phi đi ra bên ngoài, Nguyệt phi thét chói tai: "Hoàng thượng, Hoàng thượng thiếp cái gì cũng chưa từng làm người đừng tin con tiện nhân Hàn Mai này, nàng đúng là cố tình hãm hại ta. Hoàng thượng! Hoàng thượng!"

Hạo Vân Đế phân phó Nguyên Phạm:" Nguyên Phạm, người lập tức điều động một số thị vệ sang Nguyệt Diệu Điện, ai cũng không cho phép ra ngoài một bước, nếu như ra ngoài giết không tha."

" Dạ, Hoàng thượng."

Nguyên Phạm lui ra ngoài phân phó thái giám đi làm việc.

Hoa phi cái gì cũng chưa từng nói, nàng biết rõ, Hoàng thượng có điều đang băn khoăn, không thể cho Sở Vương Nam Cung Liệt biết chuyện này, sợ hã sẽ làm bậy, đến lúc đó thì phiền phức càng nhiều. Trong căn phòng

nhỏ hẹp, Hạo Vân Đế đứng lên, cả đám nô tài đều quỳ xuống: "Cung tiến Hoàng thượng."

Hạo vân đế nhắc chân đi ra ngoài nhớ rồi tới cái gì đó, thân thể dường như dừng lại phân phó Hoa phi: " Đem nha đầu này nhốt vào Hoa Thanh Điện đi."

"Dạ, Hoàng thượng."

Hoa phi gật đầu, phân phó thái giám Hoa Thanh Điện đem Hàn Mai mang về. Xem ra Hàn Mai này chính là nhân chứng , không thể có nữa điểm sơ xuất.

Đoàn người nhanh chóng tản ra, ẩn vào trong đêm tối, mà Nguyệt Diệu Điện bị phong tỏa, trong thời gian ngắn, quả nhiên cũng không ai phát hiện.

Ngay cả Sở Vương Nam Cung Liệt cũng không có phát hiện, bởi vì chuyện xảy ra gần đây ở trong cung, nên hăn cũng không dám tùy tiện tiến cung, mà trong Nguyệt Diệu Điện cũng không xảy ra chuyện gì, chính vì thế trong nhất thời mọi chuyện đều vô sự.

Ngày hôm nay, Nam Cung Diệp không có vào triều sớm, ở lại trong phủ nghỉ ngơi, hai ngày nay, nói chung mọi chuyện cũng ổn định một chút.

Ngũ hoàng huynh đã khỏi bệnh, ở trong cung, phụ hoàng cũng đã giải được độc thần sa phẫn, đó là lí do vì sao bọn hăn mới có được một ngày nhàn rỗi nghỉ ngơi ở nhà.

Không ngờ đến buổi trưa, Thái giám trong cung đến phủ truyền khẩu dụ, Hoàng thượng tuyên Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đồng thời cùng tiến cung.

Hai người đành phải ngồi xe ngựa vào cung, Phượng Lan Dạ nhịn không được, nói thầm : "Lại chuyện gì nữa? Mới vừa yên tĩnh hai ngày, liền xảy

ra chuyện nữa sao."

Ngày hôm đó, các hoàng tử cũng bị gọi vào cung, chỉ có điều không ai rõ là chuyện gì xảy ra. Hoàng thượng vì cái gì lại muốn nàng tiến cung, nếu là chuyện triều chính thì để cho Nam Cung Diệp đi là được, nghĩ tới liền ngẩng đầu dịu dàng nhìn Nam Cung Diệp.

" Diệp, như thế này, ta đi tìm Văn Tường nói chuyện một lát, chàng đi xem chuyện gì. Đến lúc trở về nói cho ta biết là được."

Nam Cung Diệp nhìn tiểu nha đầu đang làm nũng này, vẻ mặt sớm đã hiện lên nhu tình, gật đầu ôm nàng:" Được, nàng đi nói chuyện một chốc rồi cùng ta trở về."

Về việc Nguyệt phi nương nương sai người hạ độc Ngũ hoàng huynh, bọn họ cũng là biết đến. Mà bọn họ đã phái người của Tề Vương phủ ra ngoài điều tra nhưng không được bất kì động tĩnh nào. Những người đó khôn ngoan cũng như thỏ vậy, núp rất kỹ, ai cũng bất động, cho nên trong lúc nhất thời không cách nào ra tay.

Xe ngựa đi một mạch đến hoàng cung, Nam Cung Diệp liền đến thư phòng, còn Phượng Lan Dạ thì đi tìm Văn Tường. Nghe nói Hoa phi đã bắt đầu chọn lựa người thích hợp cho Văn Tường. Không lâu nữa, chắc chắn sẽ chỉ hôn cho Văn Tường.

Thế nhưng, nàng cũng biết, Văn Tường nhất định là không có hứng thú, chẳng qua vì không muốn cho Hoa phi lo lắng mà thôi. Hoặc là nàng ấy cảm thấy chính bản thân mình đã hết hi vọng, cho nên làm thế để cho lòng mình dứt khoát.

Trong thư phòng, lúc này một mảnh ngưng trọng, bầu không khí lạnh lẽo bao phủ khắp bên trong thư phòng.

Phía sau long án là một thân hình xơ xác tiêu điều, không phải ai khác chính là Hoàng thượng. Phía dưới rất nhiều người ngồi ngay ngắn, đều là những trọng thần trong triều, lục bộ thượng thư, còn có thừa tướng, tướng quân, thái phó, đại học sĩ cũng có mặt, ngay cả Tứ Hoàng Tử Sở Vương, Ngũ Hoàng Tử Thụy Vương, tất cả đều có mặt lúc này. Không ai nói một câu nào, tất cả mọi người đều ngồi yên lặng, cúi đầu không nói.

Ngày hôm nay, lúc lâm triều, khi Hoàng thượng đem việc quân cơ chường quản mà nói ra, Ngũ Hoàng Tử Thụy Vương lập tức đưa ra ý kiến để cho Tề Vương Nam Cung Diệp tiếp nhận, thì bị rất nhiều người trong triều phản đối. Thế gia vọng tộc trăm miệng một lời, Thất Hoàng Tử Tề Vương đối nhân xử thế vô cùng kì quặc, hơn nữa rất kiêu ngạo. Mà Tề Vương phi kia lại càng kiêu ngạo tàn bạo. Như thế làm sao có thể để cho Tề Vương tiếp nhận việc quân cơ. Trong đó, có người đưa ra ý kiến cho Sở Vương tiếp nhận quân cơ. Bất quá việc Sở Vương tiếp nhận quân cơ đại doanh thì bị người của Tấn vương đảng phản đối.

Trên triều trong chốc lát không ai đưa ra quyết định được, Hạo Vân Đế liền ra lệnh Thái giám đi truyền phụ phụ Tề vương vào triều.

Kỳ thực, trong lòng Hạo Vân Đế đang suy tính . Diệp nhi có tính cách thế nào không phải hẳn không biết , kỳ thực Diệp nhi căn bản là không muốn nhận chức qua nào.

Vì vậy nên hẳn mới cho mời Diệp nhi và Tô Thanh Nhã cùng nhau tiến cung. Tính cách Tô Thanh Nhã hẳn cũng hiểu phần nào, người nào chọc tới nàng thì chắc chắn sẽ không được tốt. Nếu như có thể làm cho nàng chống lại những lão hỗn đản này, chỉ sợ không để cho bọn này được vui vẻ, như vậy chức vị quân cơ đại doanh, nhất định Diệp Nhi có thể làm rồi.

Đột nhiên, Nam Cung Diệp từ ngoài cửa bước vào, Hạo Vân Đế nhìn vài lần cũng không thể nào thấy được người mà trong lòng hẳn đang mong chờ, nên nét mặt hơi trầm xuống, vẻ mặt trở nên cau có.

"Diệp nhi, Tề Vương phi đâu? "

Nam Cung Diệp hành lễ xong sau đó mới mở miệng nói : " Bẩm phụ hoàng, nàng đã đi đến chỗ Văn Tường trò chuyện rồi"

Hạo Vân Đế nghe vậy, trong lòng buồn bực. Hiện tại mà nàng vẫn còn tâm tình bồi chuyện cùng Văn Tường à. Nếu như hôm nay không có nha đầu kia chỉ sợ không có biện pháp đi đến cái quyền định này, vì vậy liền lập tức truyền lệnh cho Nguyên Phạm : " Đi Hoa Thanh Điện, đem Tề Vương phi đến đây. "

" Dạ, Hoàng thượng."

Nguyên Phạm lui ra ngoài, Nam Cung Diệp liếc nhìn khắp chung quanh thư phòng một vòng, không biết vì sao lại tụ tập nhiều người như vậy. Những người này đồng thời cùng nhìn hắn là có ý gì, đã phát sinh chuyện gì sao? Nhưng hắn cũng không để ý đến ai cả liền trực tiếp đi đến một bên, ngồi ở bên cạnh Ngũ hoàng huynh.

" Phụ hoàng triệu nhi thần tiến cung là vì chuyện gì? "

Nam Cung Diệp trầm giọng hỏi, Hạo Vân Đế nhướng mày, liền mở miệng : "Là việc ở quân cơ đại doanh, Ngũ hoàng huynh của ngươi đã đề xuất cho người chương quản quân cơ đại doanh."

Nam Cung Diệp cau mày, định mở miệng, từ xưa đến giờ hắn căn bản là không muốn tiếp nhận việc quân cơ gì, bất quá tâm tư của hắn hoàng thượng làm sao mà không biết, nên sớm đưa tay lên ngăn cản lời hắn nói, chẳng Hộ Bộ Thượng thư Lý Gia Niên ngồi ở đối diện đã nhanh hơn một bước mà mở miệng trước:

" Thần cho rằng Tề vương không thể tiếp nhận chức vị quan trọng này, đem toàn kinh thành giao cho hắn, thần vô cùng lo lắng."

Ánh mắt của Nam Cung Diệp nhíu lại, hàn khí bức người bắn ra, thẳng ép tới Lý Gia Niên, cũng làm cho hắn kinh hãi một hồi. Bất quá cũng không có thỏa hiệp, hắn không phải là chưa từng bị hù dọa qua, nhưng nghĩ đến việc lần trước Tề vương phủ bao vây Lý phủ, trong lòng hắn liền ngen lại, làm sao có thể để cho Nam Cung Diệp chương quân quân cơ được, vô luận như thế nào hắn cũng không tán thành.

Lý Gia Niên vừa mở miệng, bên cạnh cũng có người gật đầu cùng chung ý kiến với hắn. Chẳng qua tất cả mọi người đều khôn ngoan không có ai trực tiếp phản bác lại. Trong nhất thời, trong thư phòng một lần nữa lại lâm vào trầm mặc.

Hạo Vân Đế nhíu mày, không nói câu nào, nhàn hạ nhắm mắt dưỡng thần, hắn đang đợi người đến.

Bên kia Hoa Thanh Điện, Phượng Lan Dạ đang cùng Văn Tường nói chuyện.

" Văn Tường, nghe nói Hoa phi thực sự sẽ lựa một nam nhân cho người?"

" Ân" Văn Tường cúi đầu, càng nói càng không có một chút tinh thần, cả người chán nản, càng không muốn nói chuyện, cùng với Văn Tường hoạt bát, vui tươi trước kia thật không giống.

" Người xem người kia, nếu đã không muốn thì hà tất gì phải làm?"

Phượng Lan Dạ bất mãn cau mày, còn chưa gả đã thành như vậy, nếu như gả rồi thì lại biến thành bộ dáng gì nữa, mặc dù không có Tây Môn Vân, chẳng phải còn những nam nhân khác sao? Tổng hội cũng sẽ gặp được một người phù hợp với mình.

" Nhưng mà không lấy chồng thì thế nào, cũng không có người yêu thích ta.?"

" Tại sao không cho chính bản thân mình một cơ hội, nỗ lực một hồi, nếu như quả thực không được thì sau gả đi cũng không trễ"

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, Văn Tường mở to hai mắt nhìn nàng, ánh mắt của nàng nói chung cũng có chút ít thần thái : " Thất hoàng tẩu có ý tứ gì?"

Phượng Lan Dạ ngậm chặt môi, cười khẽ, nhìn về phía Văn Tường, cúi người ở bên tai nàng thì thầm, làm cho sắc mặt Văn tường không tự giác mà hồng như lửa, lo lắng mở miệng: " Như vậy có được không? Thế nhưng mẫu phi ta..."

"Đừng cho Hoa phi biết, nếu như người thật sự đem chuyện kia làm xong, Hoa phi cũng nhất định sẽ không trách người."

Văn Tường lâm vào trầm tư, rốt cục cắn răng một cái : " Được, quyết định cố gắng một lần, nếu như đến lúc đó không hoàn thành được, như vậy ta liền hết hi vọng."

Hai nữ nhân đang nói chuyện vui vẻ, thì ngoài cửa có một công công chạy tới bẩm báo.

" Tề Vương phi, hoàng thượng phái người sang đây, tuyên người đến thư phòng"

Phượng Lan Dạ khẽ giật giật lông mày mảnh khảnh, hôm nay Hạo Vân Đế lại làm cái trò trống gì nữa đây, vì cái gì lại muốn nàng đến thư phòng, xem ra là có chuyện gì đó. Nghĩ đến ngày hôm nay hẳn đặt biệt để cho nàng tiến cung, vậy thì chuyện này chắc chắn có quan hệ đến các nàng, bây giờ còn bảo nàng đến thượng thư phòng nữa.

Văn Tường kéo nàng đứng lên: " Mau đi đi, phụ hoàng nhất định có việc muốn gặp người."

" Ân, được, vậy người ở lại, ta đi đây."

Phượng Lan Dạ dặn dò kĩ lưỡng Văn Tường thì liền đi ra khỏi Hoa Thanh Điện, kỳ thực, chuyện nàng muốn cho Văn Tường làm hết sức đơn giản. Nàng ấy len lén ra khỏi cung nói là đi đến Tề vương phủ nhưng thật ra thì giả mạo thành tiểu nha đầu trà trộn vào Tây Môn Tướng quân phủ, tìm cơ hội cùng Tây Môn Vân bồi dưỡng tình cảm. Nếu như thực không thành công, đến lúc đó nàng ấy cũng yên tâm đi thành thân rồi.

Phượng Lan Dạ cùng Đình Đường đi theo phía sau công công Tiêu Nguyên Cung , trên đường đi, Phượng Lan Dạ không nhìn được mà tìm hiểu tình hình.

" Hoàng thượng, vì sao lại muốn cho ta tới đó?"

Tiểu thái giám nọ hoảng hốt : " Hồi Vương phi , nô tài không biết."

Hắn chỉ là một cái tiểu thái giám phụ trách chạy chân và làm một số việc gì đó, nào có biết tin tức nội tình bên trong như thế nào, hỏi hắn thì cũng như không.

Phượng Lan Dạ không thêm nói nữa, theo đoàn người nhanh chóng đi qua, rất nhanh liền đi tới ngoài cửa thư phòng, tiểu thái giám nọ cũng ngừng lại, thở phà phò không ngừng, Phượng Lan Dạ cùng Đình Đường vốn là người học võ, cho nên không hề cảm thấy mệt.

Phượng Lan Dạ sửa sang lại áo quần, ra hiệu cho Đình Đường ở bên ngoài, còn mình thì đi vào, Nguyên Phạm vừa nhìn thấy nàng liền vui mừng đi vào trong bẩm báo. Một hồi liền đi ra ngoài.

" Hoàng thượng tuyên Tề Vương phi vào trong."

Phượng Lan Dạ bước vào trong, chỉ thấy một bầu không khí vô cùng nghiêm túc trong tư phòng, hơn nữa lại có rất nhiều người chính là đại thần

trong triều. Những người này vừa thấy nàng bước vào trong thì toàn bộ đều không có thần sắc hòa hoãn, nhất là Hộ Bộ thượng thư Lý Gia Niên. Nhìn nàng có chút giống như là gặp cừu nhân, bất quá cũng không có lộ ra ngoài, chỉ dám hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Phượng Lan Dạ liếc nhìn một vòng, cuối cùng bình tĩnh hành lễ cùng Hoàng thượng.

" Tham kiến phụ hoàng."

Nếu đã là cùng triều thần bàn bạc đại sự, thì gọi nàng tới làm gì, trong lòng thầm tính toán, sắc mặt vẫn thản nhiên, bình tĩnh.

Hạo Vân Đế phất phất tay, trong lòng hiện tại đã thở phào nhẹ nhõm, quay về với việc chính, chỉ cần nha đầu này náo loạn, đối với một tiểu nữ nhân, thì những đại thần kia làm như thế nào mà đấu lại nàng.

Nghĩ đến đây sắc mặt cũng hòa hoãn vài phần: " Đứng dậy, ban thưởng ghế ngồi."

" Tạ ơn phụ hoàng."

Phượng Lan Dạ ngồi vào chỗ bên cạnh Nam Cung Diệp, thấy hắc sắc mặt không tốt, toàn thân bao phủ hàn khí lạnh như băng, nàng không kiềm được quan tâm hỏi dò : " Làm sao vậy? Diệp, phát sinh chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, đối mặt với nàng là Tô Thừa Tướng đã đứng lên, bất mãn nói ra : " Bẩm hoàng thượng, đây là chuyện của triều đình, sao lại có thể cho hạng người là phụ nữ tham gia việc triều chính chứ?"

Tiếng nói của Tô Thừa Tướng vừa dứt, bên cạnh hắc chính là Lục Bộ Thượng thư liền phụ họa mà gật đầu. Việc của nam nhân, nữ nhân làm sao có thể xen vào chứ?

Lúc đầu Phượng Lan Dạ đang quan tâm đến Nam Cung Diệp, trong lòng rất là lo lắng không biết xảy ra chuyện gì. Lúc này , lại nghe thấy Tô Thừa Tướng- người đối diện nàng nói vậy, thì không thể còn kiên nhẫn nữa, nhanh chóng đứng lên, lạnh lùng, trầm giọng nói:" Tô Thừa tướng ngài nói cái gì chứ? Hôm nay người hãy nói rõ ràng cho ta? Cái gì gọi là phụ nữ trẻ em không được tham gia việc triều chính, ta đã tham gia việc gì của triều đình? Người phải nói cho rõ ràng bằng không đừng trách ta trở mặt vô tình."

Lời nói boong boong lạnh lẽo vang lên, thư phòng lập tức một mảnh xơ xác, những người vừa phụ họa Tô Thừa Tướng, lục bộ quan viên lập tức rút cổ, ngay cả Lý Gia Niên cũng không dám nói thêm cái gì. Nữ nhân này nếu như trở mặt quả thật vô tình à, dù Sở vương cũng không có biện pháp với nàng, huống hồ là bọn hăn, cho nên dù trong lòng bất mãn nhưng lại không dám lên tiếng.

Tô Thừa Tướng tự cao vì có nhiều năm uy danh, hơn nữa hiện tại ở trước mặt hoàng thượng, nghĩ đến Tề Vương phi dù có lá gan lớn hơn trời, cũng sẽ không dám ở trước mặt hoàng thượng đùa bỡn uy phong. Cho nên, gạt mình một chút rồi chỉnh lại ngôn từ mở miệng.

"Chúng ta hiện tại đang ở triều chính bàn việc quốc gia đại sự, một nữ nhân như người đến đây làm gì?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe Tô Thừa Tướng nói, sắc mặt càng âm trầm, khóe môi khẽ cười khẩy, u ám nhìn chằm chằm Tô Thừa tướng. Tô Thừa Tướng mặc dù có chút sợ hãi nhưng cũng đứng thẳng người, hăn cũng không sợ nàng, nàng mới chỉ có mười mấy tuổi. Nhìn xem nàng có dám can đảm đánh quân thần triều đình không, mặc dù là Tề Vương phi thì sao? Dám vô pháp vô thiên coi trời bằng vung. Hôm nay hăn sẽ trị nàng, để xem nàng làm sao?

Đáng tiếc là hắn còn chưa đủ hiểu rõ Phượng Lan Dạ, chỉ thấy Phượng Lan Dạ không nhanh không chậm nói ra.

" Tô Thừa Tướng, ngày hôm nay ta nể người tuổi đã già, không cùng người tính toán, người lập tức hướng ta xin lỗi, bằng không thì đừng trách bản vương phi trở mặt."

Lúc này bầu không khí trong thư phòng càng ngưng trọng, chỉ thấy Phượng Lan Dạ mày liễu dựng thẳng, hai tay chống ngang eo, âm độc nhìn Tô Thừa tướng. Trong thư phòng ,mọi người đều có phần bất an, mà Sở Vương Nam Cung Liệt thì bày ra bộ dáng xem kịch vui.

" Thật đệ muội, việc làm này thật không ổn, Tô Thừa Tướng đức cao vọng trọng, theo niên kỷ cũng chính là bậc trưởng lão."

" Đức cao vọng trọng, bậc trưởng lão? Càng là đức cao vọng trọng thì càng phải biết tự tôn, tự trọng, nhưng hắn già mà không biết lễ, dựa vào cái gì mà phải đối với hắn tôn kính."

Phượng Lan Dạ hỏi vặn lại Nam Cung Liệt, ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo Nam Cung Liệt, ánh mắt lạnh lùng kia biểu hiện rõ ràng.

Ta muốn nhìn xem, người làm sao mà làm người tốt, hôm nay ta sẽ không chịu theo người.

Trong lòng Hạo Vân Đế kêu mọi tiếng " sảng khoái" a, lão già kia, người không phải là rất có năng lực sao? Nàng chẳng qua chính là một Hoàng Mao tiểu nha đầu, nhìn xem người có thể làm gì nàng? Nghĩ vậy nên không lên tiếng, trong đó cũng có người đã nhìn ra Hoàng Thượng căn bản là có lòng che chở tiểu nha đầu này, còn ai dám nói chuyện nữa, cũng không dám lên tiếng đồng tình với Tô Thừa tướng, ngày hôm nay sợ là sẽ thua bởi tiểu nha đầu Tề vương phi này.

Đối với lời nói của Phượng Lan Dạ dù chưa mắng chửi người, nhưng so sánh với mắng chửi người càng sắc bén hơn, cái gì gọi là già mà không hiểu lẽ, cái gì gọi là phải tự trọng, hăn đường đường một Thừa tướng, khi nào lại trở thành một người không tự tôn, tự trọng chứ? Tô Thừa tướng sắc mặt khó coi đến cực điểm, đưa tay chỉ vào Phượng Lan Dạ, rồi nhìn về phía Hạo Vân Đế, thét lớn.

"Hoàng thượng a, nàng mắng lão thần a, nàng thếnhưng lại dám mắng cựu thần."

Phượng Lan Dạ cau mày, vẻ mặt cười lạnh, u ám quét mắt trong thượng thư phòng một vòng : "Ta mắng người khi nào? Người nào nghe được , người nói người nói, người nào nghe ta mắng người?"

Kết quả ai cũng không dám đứng ra, bọn họ dù nặng ký thế nào thì cũng chỉ là đại thần, tiểu nha đầu nhỏ bé này có thân phận quý giá của hoàng thất, bọn họ cũng không phải là muốn chết, cho nên Tô Thừa tướng nhìn một vòng cũng không có người ủng hộ hăn, cuối cùng vẫn là Âu Dương Thác không nhịn được mở miệng.

"Tề vương phi, Tô Thừa tướng cũng đáng tuổi Gia Gia, người nên chú ý dùng từ một chút."

"Ta dùng từ làm sao?"

Đến lúc này Phượng Lan Dạ đã nhìn ra hoàng thượng gọi nàng tới là có mục đích gì, nguyên lai là muốn giết gà dọa khỉ ,dạy dỗ những người này một chút a. Tốt, vậy hãy để cho nàng phát huy thật tốt, càng thêm thịnh khí bức nhân, tư thế càng đặc ý. Mà vẻ mặt của Nam Cung Điệp lại hoàn toàn sùng nịnh ánh mắt cứng chịu che chở cho nàng. Một đôi mắt lạnh lẽo bí hiểm, hiện lên ánh sáng lạnh khiếp người, nhìn chăm chăm những người trong thượng thư phòng , nếu như người nào dám trêu đến Lan Nhi, cũng đừng trách hăn không khách khí.

Một Tề vương phi đã là quá rồi, lại kéo thêm một Tề vương, cả thượng thư phòng thật giống như thành một chiến trường, ai cũng không dám nói chuyện.

Phượng Lan Dạ còn đang không thuận theo, không muốn buông tha, nên ngó chừng Âu Dương Thác, sau đó đem ánh mắt dời về phía Tô Thừa tướng: "Ta không có mắng người, người nói ta mắng người, tốt, vì để biến chuyện này thành thực, ta liền mắng người. Lão già kia, người chẳng những y vào danh nghĩa Thừa tướng, mà còn cậy già lên mặt, xem thường tất cả nữ nhân, người nói xem nữ nhân nơi nào không tốt? Ta hỏi người, người là từ nơi nào chui ra? Trong tảng đá chui ra, hay là trong đất mà nứt ra?"

Tô Thừa tướng coi như là bị đánh trúng chỗ đau, liền bùm một tiếng quỵ xuống, hướng về phía Hạo Vân Đế: "Hoàng thượng, hoàng thượng, lão thần bây giờ không có cách nào sống trên đời này nữa."

Hạo Vân Đế nói còn chưa nói gì, thì Phượng Lan Dạ cũng không cho hấn mặt mũi nữa: "Người không có cách nào sống, sao không thấy người chết ngay, vẫn còn sống tốt đó chứ, nên đã sống tốt thì sao lại chạy đến Hoàng thượng nói cái gì mà sống chết. Còn nữa người nên nhớ, sau này ngàn vạn lần chớ xem thường nữ nhân, đừng nói người cũng là do nữ nhân sinh ra, nhà người đời sau hay tôn tử đều do nữ nhân sinh ra mà kế thừa, có bản lãnh thì người thử sinh một hài tử xem, ta sẽ thực sự tạ lỗi cùng người."

Trong thượng thư phòng đều á khẩu, ngay cả Nam Cung Diệp cũng không thể không bội phục Vương phi của mình.

Tốt, người này thật quá hay, đem tất cả nam nhân đều tận diệt hết, Hạo Vân Đế mắt thấy được rồi, liền nói: "Tốt lắm, Tề vương phi, Tô lão Thừa tướng coi như là rường cột nước nhà, ngàn vạn không nên bôi nhọ, còn không xin lỗi lão Thừa tướng."

"Nói xin lỗi? Không có cửa đâu." Phượng Lan Dạ vừa nghe thật là phát cáu rồi, người thật giỏi a Hoàng thượng, người không phải là cho ta cơ hội chinh người hay sao? Hiện tại lại bảo ta nói xin lỗi, nằm mơ đi, sớm biết như vậy ta đã không làm rồi. Ánh mắt liếc xéo hoàng thượng, Hạo Vân Đế đối với bản tính nha đầu này có chút hiểu rõ, nên sợ đem nàng ép quá, nàng sẽ phũ tay rời đi, thì việc này cũng không thể nào giải quyết xong, bèn đổi giọng quát lớn.

"Ngồi xuống."

Hắn vừa thét ra lệnh Phượng Lan Dạ xong, liền trấn an Tô Thừa tướng.

"Ái khanh đừng cùng nữ nhân chấp nhặt, người nào mà không biết, trong thiên hạ chỉ có nữ nhân cùng tiểu tử là khó đắc tội nhất. Chúng ta cần gì cùng tiểu nha đầu so đo chứ? Mau đứng dậy đi, hay là thương lượng một chút về việc quân doanh đi."

Đến lúc này, Tô Thừa tướng coi như là đã hiểu , thì ra là hoàng thượng một lòng để cho nha đầu này tới đây, chính là vì sửa trị bọn họ, bằng không Tề vương phi đâu dám như thế, hơn nữa hoàng thượng cũng sẽ không một mực muốn nàng tiến cung, trong lòng hắn dù tức giận, nhưng không còn biện pháp, chỉ đành phải đứng dậy , đi qua một bên ngồi xuống.

Hạo Vân Đế tiếp tục bàn chuyện quân doanh.

"Nếu vậy việc quân doanh tạm thời do Tề vương chưởng quản, đợi đến khi tìm được người thích hợp sẽ thay thế, các khanh thấy thế nào?"

Hoàng thượng nói vừa xong, Phượng Lan Dạ coi như đã hiểu , nguyên lai muốn để cho Diệp chưởng quản quân doanh. Theo lý nàng cũng không thích để cho Diệp trông coi việc quân cơ chó má gì đó, chẳng phải là bảo vệ hòa bình cho kinh thành đấy sao? Biết bao nhiêu quan viên a, đối với những kẻ mưu triều đoạt vị thì đây là một chức vụ tốt, nhưng đối với các nàng thì có can hệ gì đâu? Nhưng vừa nghĩ tới sắc mặt vừa rồi của Diệp,

đích thị là bị những người này phản đối rồi, cho nên sắc mặt hần mới khó coi như thế, nếu đám người này không đồng ý, thì coi như là sỉ nhục các nàng.

Phượng Lan Dạ một mực chú đến động tĩnh trong thượng thư phòng.

Lúc này, Thụy Vương Nam Cung Duệ liền đứng lên: "Nhi thần cho là có thể được."

Bên trong thư phòng, Thái Phó cùng đám người Đại học sĩ luôn luôn là phe trung lập, lúc này nhìn Thụy Vương đứng dậy, liền lập tức gật đầu: "Dạ, bọn thần cũng cho là có thể được."

Tô Thừa tướng lúc trước bị Phượng Lan Dạ thu thập, thử nghĩ xem bọn người kia ai cũng không dám ra mặt giúp hần. Mà ở bên kia, Phượng Lan Dạ còn đang chăm chăm theo dõi hần, chỉ sợ hần vừa động, là con nhóc này liền tính toán với hần ngay, cho nên lười động. Mà tô Thừa tướng bất động, thì những người khác cũng không dám mạo muội động. Lúc này, có người đá chân Hình bộ thượng thư Vân Hải, Vân Hải chỉ đành phải đứng dậy, cung kính mở miệng.

"Thần cho là Tề vương luôn luôn rất ít tham dự chính sự, đối với trị an cùng hướng đi của kinh thành cũng không hiểu rõ, để cho hần tiếp chương việc quân cơ đại doanh, chỉ sợ không ổn."

May quá cuối cùng cũng có người phản đối, lời Vân Hải vừa nói ra, trong Lục bộ Thượng Thư có ba bốn người lắc đầu, những người khác thì không dám động, cứ nhìn Tề vương Nam Cung Diệp. Nam Cung Diệp vừa nghe người khác phản đối, ánh mắt dưới khuôn mặt tuần mỹ lóe lên hàn quang, muốn đứng dậy giận dữ với bọn người kia.

Bất quá Phượng Lan Dạ so với hần còn nhanh hơn, vươn tay đè lại tay của hần, nếu để cho hần tiếp chương việc quân doanh, như vậy nên có một

phong phạm, mà nàng thì không có gì vướn bận, nên chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Hình bộ thượng thư Vân Hải.

"Ta muốn hỏi Vân đại nhân, tại sao Tề vương nhà chúng ta không thể tiếp chương việc quân cơ, là bởi vì hãn phạm vào sai lầm gì rồi, hay là cho là hãn không đủ tư cách? Nếu muốn truy cứu đến sai lầm sao? Giờ phút này Vân Hải người còn đứng ở nơi thượng thư phòng này nói chuyện sao? Cái mông của người đã lau khô sạch sẽ chưa? Tam hoàng tử không giải thích được chết đi ở Hình bộ của các người, mũ quan của người còn không biết có thể giữ vững trên đầu hay không, người cũng có thời gian rảnh rỗi để ý đến chuyện này, chẳng lẽ người muốn chúng ta dọn dẹp sạch sẽ cái mũ trên đầu người."

Vân Hải vừa nghe, sắc mặt xám xịt, gần đây hãn vẫn lo lắng đề phòng. Tuy nói trong khoảng thời gian ngắn hoàng thượng không có giáng chức hãn, nhưng hãn biết chuyện này vẫn đang treo ở đó, không nghĩ tới Tề vương phi lại nói ra rồi, hãn không khỏi hối hận, lúc này không dám nói ra một lời nào nữa, mồ hôi lạnh từ trên mặt nhỏ xuống.

Phượng Lan Dạ nhìn lướt qua Vân Hải, không hề nhìn hãn nữa, nàng quét mắt khắp thượng thư phòng một vòng, cuối cùng nhìn về phía những người khác, bình tĩnh gần từng chữ mở miệng.

"Các người nghe rõ cho ta, ngày hôm nay tốt nhất hãy nói rõ ra Tề vương vì sao không thể đảm nhiệm chức quan chương quản việc quân cơ. Hãn đã phạm sai lầm gì rồi, phạm sai lầm ở chỗ nào? Nên mới không thể đảm nhiệm việc quân cơ. Các vị đang ngồi ở đây, ai mà chưa từng phạm phải những chuyện sai lầm. Nhưng theo ta nghĩ nếu Tề vương không thể đảm nhận được chuyện này thì tất cả các người cũng nên rút về nhà đi."

Thanh âm vang xa trong thư phòng, mọi người đều bị chế trụ, không ai dám lên tiếng ngay cả Sở vương cũng có không có chút cơ hội phản đối nào?

Cơ hội này Tề vương đã nắm chặt trong tay. Trong thượng thư phòng, mọi người đều thật bức xúc, sắc mặt lúc sáng lúc tối nhưng lại không dám nói ra, không khí càng trầm lặng.

Sắc mặt Hạo Vân Đế trì hoãn, thông thuận, tìm tiểu nha đầu này đến đây là vô cùng chính xác. Không những dạy dỗ những triều thần còn kiềm chế cả Diệp nhi. Nếu không phải có tiểu nha đầu này, thì dù mình có giải quyết xong mọi chuyện, Diệp nhi cũng chưa chắc đồng ý. Thế nhưng có tiểu nha đầu này, nên Diệp nhi đành một lòng nghe theo.

"Các vị ái khanh, chuyện này nên quyết định như thế nào?"

Hạo Vân Đế vừa mở miệng, đám người Thái Phó ở đối diện đã sớm hiểu tâm tư của hoàng thượng, hoàng thượng đã đồng ý để cho Tề vương trông coi việc quân doanh, cánh tay dù sao cũng không lớn hơn bắp chân, huống chi còn có tiểu tổ tông ở chỗ này, nói chuyện không tốt, nàng lại đem thân phận bọn họ ra mà xía xói, đến lúc đó mọi người ở đây đều không còn mặt mũi đi nhìn người, nên vội vàng nói.

"Bọn thần cho là có thể được .

Trước có hai ba người bước ra khỏi hàng rồi, Hạo Vân Đế nhìn về những người khác,

Vân Hải trải qua việc của Phượng Lan Dạ, còn dám nói thêm gì nữa, nếu dám phản đối nữa, thì chuyện của hắn có thể bị phiền toái, nên lập tức đi ra ngoài quỳ ở phía sau.

Lục bộ Thượng Thư liền có hai ba người đi ra quỳ, nhìn lại Thụy Vương cũng đứng lên, đi tới quỳ xuống ngay giữa, trong lúc nhất thời, cả thượng thư phòng rộng lớn, một nửa người đã quỳ xuống, mà đổi thành một nửa người mặc dù không có quỳ, nhưng cũng không dám nói chuyện, sợ gặp phải chuyện bất lợi đối với mình. Trong lúc nhất thời, chuyện này như đã định.

Hạo Vân Đế bình tĩnh ra lệnh: "Nam Cung Diệp tiếp chỉ, ngày mai đến Quân doanh tiếp nhận chức vụ."

Nam Cung Diệp sắc mặt âm trầm, đứng lên đi tới ngay giữa, nhìn những người chường mắt, nhân tiện đá một cước cho hết giận, cuối cùng mới quỳ xuống. Thật ra thì hắn cũng không nguyện ý chấp nhận việc này, chẳng qua đám người này cho hắn hết sức tức giận. Mỗi người cũng cùng làm thành một phe, vẫn may còn kẻ biết nói tiếng người, thật là muốn giết sạch cái lũ miệng rộng này. Bất quá chuyện đã như vậy, không tiếp cũng phải nhận, nên hắn liếc về hướng đám lão vương bát đản, rồi trầm giọng mở miệng.

"Nhi thần tiếp chỉ."

Việc quân doanh bị Nam Cung Diệp tiếp nhận, Ngũ hoàng tử Thụy Vương thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ việc quân doanh này rơi vào tay Nhị hoàng huynh hoặc là tứ hoàng huynh, vậy thì phiền toái, vốn đang lo lắng Thất hoàng đệ không chịu đón nhận, không nghĩ tới thật may mắn, cuối cùng cũng thành, lúc này xem như đã hoàn toàn yên tâm.

Mà Nam Cung Liệt thì gương mặt tái đi, đám người của Tấn vương mặc dù tức giận, nhưng Tề vương chấp chưởng, vốn so sánh với Sở Vương chấp chưởng quân doanh vẫn tốt hơn, huống chi hiện tại Tấn vương còn bệnh nặng, bọn họ cũng không dám nhúc nhích hay khoe mẽ.

Hạo Vân Đế cũng mệt mỏi rồi, liền vung tay lên để cho chúng thần lui xuống đi.

Mọi người lui ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại có mấy Vương gia, Hạo Vân Đế nhìn lướt qua Sở Vương Nam Cung Liệt, còn có Thụy Vương Nam Cung Duệ:

"Hai người các ngươi cũng lui ra đi."

"Dạ, phụ hoàng."

Nam Cung Liệt không dám nói thêm cái gì, cùng Nam Cung Duệ đi ra khỏi thượng thư phòng, hai người một đường vừa đi vừa nói chuyện. Khi bước ra ngoài, Nam Cung Liệt nhớ tới Nguyệt phi, liền dừng cước bộ lại.

"Ngũ hoàng đệ, ta thuận đường đi Nguyệt Diệu Điện, thăm mẫu phi một chút, gần đây cũng không có đến."

Nam Cung Duệ sắc mặt tối sầm lại, Nguyệt phi hiện tại bị giam ở trong mật thất của Nguyệt Diệu Điện, phụ hoàng không muốn cho tứ hoàng huynh biết chuyện này, cho nên kiên quyết không thể để cho hắn đi Nguyệt Diệu Điện, nghĩ tới đây, sắc mặt nghiêm túc mở miệng:

"Tứ hoàng huynh, chúng ta hay là xuất cung đi, gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu lại xảy ra nữa điểm sai lầm nào, chỉ sợ sẽ gặp phải chuyện lớn."

Nam Cung Liệt vừa nghe thấy cũng có lý, liền khẽ gật đầu cùng Nam Cung Duệ rời khỏi hoàng cung, hồi Sở Vương phủ.

Trong thượng thư phòng, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn Hạo Vân Đế, không biết hắn lưu bọn họ là có chuyện gì.

"Phụ hoàng còn có chuyện gì sao?"

Hạo Vân Đế nhìn Nam Cung Diệp, ôn hòa mở miệng: "Diệp Nhi, hiện tại hướng đi trong triều các người cũng đã biết, chỉ có các người mới có thể trợ giúp Duệ Nhi rồi, bằng không Ngũ hoàng huynh người thế đơn lực bạc, chỉ sợ khó có thể thuận lợi đi lên sự nghiệp thống nhất đất nước, tâm huyết của phụ hoàng chẳng phải sẽ đổ biển hay sao."

Hạo Vân Đế nói xong, trong lòng Nam Cung Diệp liền hiểu, phụ hoàng đối với cục diện trước mắt thật sự rất lo lắng, cho nên mới phải đem việc quân doanh giao cho cho hắn.

"Phụ hoàng yên tâm đi, nhi thần sẽ tận lực. "

Nam Cung Diệp đồng ý, Hạo Vân Đế cũng không quên dặn dò hẳn.

"Việc quân doanh, trước giờ vẫn do nhị hoàng huynh của người trông coi. Ta nghĩ trong doanh, khẳng định phần lớn mọi người đều là người của hẳn. Phụ hoàng cho người phụ trách việc này, cũng không phải là đơn thuần quản lý việc quân cơ, mà để tìm cách bắt được thân tín của hẳn, thay người của người vào, nhưng ngoài mặt vẫn không cho hẳn phát hiện."

"Dạ, nhi thần hiểu."

Nam Cung Diệp lĩnh mệnh, chuyện này đã được giải quyết, liền chuẩn bị rời đi thượng thư phòng, Hạo Vân Đế nhìn về Phượng Lan Dạ.

"Các người lui xuống đi."

Chuyện ngày hôm nay, hẳn coi như là đã nhìn ra, Tô Thanh Nhã này, so sánh với nam nhi, chỉ sợ chỉ có hơn chớ không kém, đầu óc nàng vô cùng linh động, minh mẫn, thẳng tay không nường nhịn, chỉ một chút liền giải quyết hết một đám người. Cho nên, kể tiếp chuyện ở bên trong, chỉ cần nàng thật lòng giúp đỡ Diệp Nhi, hẳn cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Hạo Vân Đế nghĩ tới đây, dung nhan già nua liền hiện ra nét cười.

"Tô Thanh Nhã, chuyện hôm nay, người làm không tệ, chẳng những cứu Thụy Vương, còn cứu trăm, ngày hôm nay lại lập thêm một đại công, nói đi, muốn ban thưởng cái gì, trăm thưởng cho người."

Hạo Vân Đế hạ chỉ xuống, Phượng Lan Dạ cau mày lên một chút, nói thật ra, trong nhất thời nàng thật đúng là nghĩ không ra muốn cái gì, cho nên nhàn nhạt mở miệng.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần không muốn gì cả , nếu sau này nhớ ra muốn ban thưởng gì, thì nhất định sẽ bẩm báo với phụ hoàng."

"Không được, hôm nay trẫm nhất định phải thưởng cho người một vật."

Hạo Vân Đế nói xong, liền khom lưng từ dưới mặt bàn lấy ra một hộp gấm thêu vàng rực rỡ, phía trên mặt hộp gấm có thêu một con rồng đang bay lên, thật là đẹp mắt, hắn đưa tới trước mặt Phượng Lan Dạ, trịnh trọng mở miệng: " Đây là trẫm thưởng cho người, hảo hảo thu về."

Phượng Lan Dạ hết chỗ nói rồi, nàng cũng không cần lắm nhưng lại thưởng cho nàng, bất quá nếu hoàng thượng đã tặng, như vậy thì không thể làm gì khác hơn là nhận, sau đó quỳ xuống: "Tạ ơn phụ hoàng ban thưởng."

"Nhớ, nhất định phải hảo hảo thu về."

"Dạ, phụ hoàng, chúng ta cáo lui."

Hai người lên tiếng xong, liền thối lui ra khỏi thượng thư phòng, Phượng Lan Dạ đem vật kia cầm ở trong tay, lật xuống lật lên xem xét, thật sự nghĩ không ra là vật gì, cuối cùng liền nhìn về Nam Cung Diệp, cười mỉm miệng.

"Ta đoán là một bức họa, chẳng lẽ là danh gia chi tác, đặc biệt trân quý, cho nên phụ hoàng mới coi trọng như thế ."

Nam Cung Diệp nhíu mày, sắc mặt hào quang tỏa khắp: "Nếu là phần thưởng , thì trước hết mang về đi."

"Ân." Hai người một đường ngồi xe ngựa trở về Tề vương phủ. Trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ rất hiếu kỳ, nên đem hộp gấm kia ra vuốt ve, đánh giá, cuối cùng liền lấy ra chủy thủ tùy thân mang theo, đem khóa đẩy ra , mở ra bên trong, nàng thấy bên trong ẩn hiện như cất giấu chính là một đạo chiếu chỉ vàng chói, vừa nhìn đến trong lòng liền trầm mặc.

"Di chiếu."

Không nghĩ tới trong hộp gấm này lại cất giấu do Hạo Vân Đế đích thân tự tay viết, hẳn nhất định là sợ người khác tính toán hẳn, cho nên trước nhất đem di chiếu kế thừa ngôi vị của Ngũ hoàng huynh giao cho bọn họ bảo quản, Như vậy bất kể cuối cùng hẳn có xảy ra chuyện gì, thì người kế vị sẽ là Ngũ hoàng huynh. Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ cũng là hơi có chút đau lòng cho Hạo Vân Đế, làm một hoàng đế thật không dễ dàng, chẳng những bị các con tính toán, ngay cả tính mệnh cũng tùy lúc có thể mất đi, mùi vị này, cảm giác này nhất định rất thống khổ, cho nên hẳn mới trở nên già nua xơ xác như thế.

Phượng Lan Dạ vừa nói ra, Nam Cung Diệp kinh ngạc liền đưa tay nhận lấy. Đồng thời, trong lòng cũng rất không dễ chịu, hẳn cầm chặt hộp gấm trong tay.

"Lan Nhi, di chiếu này, người cần phải hảo hảo cất giữ."

"Ừ, ta biết."

Phượng Lan Dạ gật đầu, hai người cùng nhau trở về Tề vương phủ.

Ngày thứ hai Nam Cung Diệp đi đến quân doanh, tiếp nhận hết thảy sự vụ của quân doanh. Mà Phượng Lan Dạ ở lại trong vương phủ, nhằm chán tán gẫu, nghĩ đến không biết bao lâu rồi không đến Tô phủ thăm hỏi hai lão nhân, không biết hiện giờ bọn họ thế nào, liền dẫn Đình Đường cùng Vạn Tinh ngồi xe ngựa đến Tô phủ.

Tề vương phủ cùng Tô phủ, một ở trên một đường phố tại thành Nam, một ở bên trên đường phố thành Bắc, cho nên khoảng cách có chút xa, xe ngựa một đường hướng Tô phủ mà đi.

Đi tới đường phố vắng vẻ, một chút tiếng vang cũng không có, chỉ nghe được tiếng vang lộc cộc của xe ngựa đang chạy, yên tĩnh đến quỷ dị.

Ánh mắt Phượng Lan Dạ trầm xuống, một tia bất an bao phủ trong lòng, xem ra sẽ xảy ra chuyện.

Nàng bất động thanh sắc ngồi ở bên trong xe ngựa, nhẹ giọng mở miệng: "Có người theo dõi chúng ta."

"Có người theo dõi?"

Đinh Đường cùng Vạn Tinh mặt mũi cũng tối lại, cảnh giác nhìn chăm chú vào động tĩnh bốn phía, quả nhiên liền cảm nhận một cỗ sát khí, hai người không nhúc nhích canh giữ ở trước cửa xe ngựa .

Xe ngựa một đường đi tiếp, “tê” một tiếng, phu xe ngựa xoay mình kéo dây cương, thanh âm trầm ồm vang lên.

"Các người là ai?"

Đinh Đường vén rèm nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy có một xe ngựa đối diện, và một hàng người đứng chặn lại đường đi, họ đều mặc hắc y, nhưng mà không có che mặt, tựa hồ không sợ bọn họ bị nhận ra, hơn nữa các nàng quả thật cũng không biết bọn hắn.

"Chủ tử, làm sao bây giờ? Cùng bọn họ đánh một trận sao."

Thật ra thì bọn họ cũng không có cái gì đáng sợ, không phải chỉ là mười mấy hai mươi người thôi sao? Huống chi Thiên Bội Thần vẫn âm thầm bảo vệ chủ tử.

"Đừng đánh." Phượng Lan Dạ khéo môi vẽ ra nụ cười lạnh, nàng muốn lẫn vào trong sào huyệt bọn họ, bắt được cái lão hồ ly Lý Gia Niên này, nàng cũng không tin sau lưng hắn lại không có người khác sai sử.

"Như thế này, hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu như bọn họ muốn giết chúng ta, chúng ta mới bắt bọn họ, nếu như bọn họ không giết chúng ta, chỉ

muốn bắt được chúng ta, như vậy chúng ta cứ giả trang thành bị bắt, xem việc này rốt cục là do ai sai sử."

"Dạ."

Đinh Đường cùng Vạn Tinh lĩnh mệnh, lúc này phía ngoài đã có thanh âm vang lên.

"Lên, bắt các nàng, đừng để cho các nàng chạy thoát."

Một người tiến lên, phía sau hơn mười người cũng tung người tiến lên, lao thẳng tới xe ngựa. Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ cùng Đinh Đường, Vạn Tinh, thật nhanh lao ra khỏi xe ngựa, cùng với người ở phía ngoài đánh cho thành một đoàn, Thiên Bội Thần ở chỗ tối muốn động thủ. Liền bị Phượng Lan Dạ ngăn trở, mấy người các nàng làm bộ chống đỡ một lát, bất quá rất nhanh liền bị những hắc y nhân kia bắt được.

Phu xe ngựa cũng bị bắt, tổng cộng bốn người, bị trói tay trói chân, nhốt ở trong xe ngựa, có người ở bên ngoài lập tức đánh xe đi tiếp.

Xe ngựa một đường chạy như điên, rất nhanh đến một con phố vắng vẻ. Nơi này chủ yếu là các phòng ốc bé nhỏ, tiếng xe ngựa dừng lại liền vang lên.

Một loạt hắc y nhân đứng ở trước cửa, có hai người đi đến mang Phượng Lan Dạ cùng Đinh Đường đem nhốt lại trong gian phòng. Phía ngoài từng lớp người canh giữ, ngay cả giọt nước chảy cũng không lọt, một con ruồi cũng đừng nghĩ đến thoát thân

Trong phòng, sau khi đợi những hắc y nhân kia lui ra ngoài, Thiên Bội Thần lập tức lắc mình xuất hiện, cung kính mở miệng.

"Vương Phi, thuộc hạ lập tức cứu người ra ngoài."

Phượng Lan Dạ phát tay, nhàn nhạt phân phó: "Không cần cứu ta, hồi phủ báo tin cho Vương gia biết, để hắc dẫn người tới đây, khi chủ mưu phía sau còn chưa xuất hiện thì ngàn vạn lần đừng động thủ, hiểu không? Nhất định phải chờ đến khi hắc xuất hiện."

"Dạ, Vương Phi."

Thiên Bội Thần lĩnh mệnh lui xuống. Trong phòng, Đinh Đường cùng Vạn Tinh nhìn Tiểu Vương phi bị trói, trong lòng không tự chủ được sắp khóc lên: "Vương Phi, người bị trói."

"Sợ cái gì, không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Ba người đang nói chuyện, bỗng nhiên phía ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, rất nhanh có người đẩy cửa ra đi vào, phía sau còn có sáu bảy người, cầm đầu đoàn người chính là Nạp Lan Cửu một thân áo đen. Theo sát bên người hắc chính là Hộ bộ thượng thư Lý Trúc. Lý Trúc bị đánh trong lòng uất hận, lần này nhìn thấy Phượng Lan Dạ, xem như cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mắt, nhưng khi nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp như thế, trong mắt liền hiện đậm quang, tham lam ngó chừng Phượng Lan Dạ, ngoài miệng cũng không buông tha.

"Tề vương phi, không nghĩ tới người lại có ngày rơi vào trong tay bốn công tử, hôm nay ta sẽ làm cho người muốn sống không được muốn chết không xong, bất quá nếu người van cầu bốn công tử, nói không chừng ta tha cho người một cái mạng."

Phượng Lan Dạ khẽ biểu mỗi một cái, khinh thường mắng.

"Người là thứ gì, lớn lên dạng chó hình người, người sẽ làm được gì. Nếu người vào tay nãi nãi ta, ta sẽ cho người muốn sống không được chết cũng không xong."

Lý Trúc sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó thì kịp phản ứng, hăn không có bị chọc tức, không nghĩ tới nữ nhân này đã bị vây khốn vậy rồi, mà còn lớn lối như thế, quả nhiên là thiếu dạy dỗ. Hăn nhanh chóng tiến lên kéo y phục của Phượng Lan Dạ, trong miệng liền hắc hắc cười lạnh: "Ngày hôm nay Bốn công tử cũng muốn xem người có thể hình dáng ra sao, lão tử muốn nếm thử gia vị nữ nhân chanh chua, cũng muốn xem Tề vương kia điểm phúc đến cỡ nào."

Nhưng mà hăn vừa dứt lời, Nạp Lan Cửu ở phía sau liền trầm giọng mở miệng: "Lý Trúc, người làm gì? Còn không buông nàng ra."

Lý Trúc liền buông lỏng, bỗng cảm nhận được lòng bàn tay có chút đau nhói, hăn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy cả lòng bàn tay đỏ bừng một mảnh, nên nhanh chóng buông ra, nếu không rất nhanh sẽ đến tay và thân thể hăn.

Lý Trúc bị làm cho sợ đến kêu lên, lời nói cũng run rẩy lên: "Người đã làm gì ta?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 119

Chỉ trong thời gian một nén hương , Lý Trúc toàn thân cao thấp, một mảnh đỏ bừng, trên mặt cũng là đỏ bừng rực, hơn nữa đầu óc có chút choáng váng, hắn không khỏi sợ hãi ngó chừng Phượng Lan Dạ, trong lòng có chút hiểu rõ, hắn không phải là đã trúng độc sao, không thấy được nữ nhân này động thủ, làm sao lại trúng độc được?

"Người nói mau, người đã làm cái gì trên người ta?"

Trước một khắc còn dám tự xưng Lão Tử, giờ khắc này liền bị hù dọa luống cuống , ngón tay run rẩy, ngay cả hàm răng cũng run rẩy va chạm vào nhau, hắn hoảng sợ nhìn thẳng vào Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ buồn cười nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Lý đại công tử, người đã trúng độc."

"Giải được, giải được đưa đây? Mau cho ta giải được?"

"Cho người giải được, người xác định người không có nằm mơ giữa ban ngày, ta hiện tại là tù nhân, làm sao mà cho người giải được, người nhìn ta giống như đã mang giải được trên người sao?"

Phượng Lan Dạ châm chọc khinh thường, thân thể Lý Trúc mềm nhũn thiếu chút nữa không có đứng vững trên mặt đất, nhưng hắn không muốn chết a, đường đường là nam nhi không ngờ lại khóc lớn tại chỗ, chẳng những là Phượng Lan Dạ, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hắn khinh thường.

Nạp Lan Cửu bình tĩnh mở miệng: "Lý công tử, đợi lát nữa tìm đại phu nhìn xem một chút xem sao, chớ bịch nường hù dọa hai câu liền sợ đến như vậy."

Lý Trúc vừa nghe liền nổi giận chỉ vào Nạp Lan Cửu: "Cũng là người, cũng là người không cảnh báo tiểu gia, bằng không tiểu gia làm sao bị như thế này, ta bị thế này xem cha ta sẽ làm gì với người."

Mặt Nạp Lan Cửu liền biến sắc, tức giận chỉ vào Lý Trúc không khách khí mà mắng : "Người cho rằng cha người là cái gì? Sau này không nên dùng cha người để dọa ta. Lập tức rút ra ngoài cho ta."

Nạp Lan Cửu vung tay lên, phía sau liền xông ra hai gã thủ hạ, lôi Lý Trúc đi, Lý Trúc vừa đi vừa hét: "Nạp Lan Cửu người lại dám đối đãi ta như thế , ta đi tìm cha ta, người dám như thế cũng đừng mong có cơm để ăn."

Đáng tiếc không ai để ý tới hăn, đợi đến khi kéo Lý Trúc đi xuống, gian phòng cuối cùng đã thanh tĩnh lại.

Nạp Lan Cửu nhìn Phượng Lan Dạ, cặp mắt kia sâu thẳm, con người nổi lên một tia ánh sáng, hăn đi lên trước hai bước, rồi đứng lại nhìn thẳng Phượng Lan Dạ.

"Người rất giống Cửu nhi."

"Ta không quảng ta giống người nào ? Nói đi, đem chúng ta bắt đến nơi đây đến tột cùng muốn làm gì?"

Tiếng nói của nàng vừa dứt. Trên mặt Nạp Lan Cửu liền nổi lên lãnh ý, phất tay ý bảo thủ hạ đem phu xe đưa tới : "Lập tức báo cho Gia các người, Vương Phi của hăn đang ở trên tay của ta, nếu muốn nàng vô sự, bảo Gia các người một người một mình đến đây, nếu không ta sẽ đưa nàng đến Loạn phần cương."

Loạn phần cương chính là nơi bình thường phạm nhân bị giết không ai nhận lãnh, không ai chôn cất, sau đó chất đống mang đến địa phương này, chỗ này sẽ có không ít Dã Lang thường lui tới. Những xác người này sẽ được Dã Lang tiêu thụ.

Thì ra người Nạp Lan Cửu muốn đối phó chính là Nam Cung Diệp, mặc dù hẳn bị Cửu nhi âm toán , nhưng trong lòng đối với cái nha đầu kia còn có một chút tưởng niệm. Không nghĩ tới nàng lại chết, mà hết thảy điều này cũng bởi vì Nam Cung Diệp hại nàng, cho nên hẳn sẽ không bỏ qua cho Nam Cung Diệp, hẳn muốn cho hẳn ta chết không có chỗ chôn.

Nghe nói hẳn ta rất yêu vị Tề vương phi này, nếu vậy hẳn ta sẽ không đành lòng nhìn thấy nàng làm thịt cho sói .

Phu xe ngựa nhìn Phượng Lan Dạ một cái, thấy nàng gật đầu, liền bật rộ lên tiếng: "Dạ ...dạ."

Phu xe ngựa đáp lời xong liền đi ra ngoài, Nạp Lan Cửu còn nhắc nhở hẳn: "Nhớ chỉ cho một mình hẳn tới đây, nếu như dám can đảm mang người khác tới, hẳn hãy đợi mà nhặt xác tiểu nha đầu này."

Nạp Lan Cửu đối với nữ nhân ở trước mắt có chút kiêng kỵ, bởi vì mới vừa rồi không thấy nàng động thủ, nhưng Lý Trúc lại bị trúng độc, cho nên vẫn phải cẩn thận một chút, tự mình ngàn vạn lần chớ tới gần nàng.

Phu xe ngựa đi ra ngoài. Bên trong gian phòng, Nạp Lan Cửu quét mắt nhìn đám người Phượng Lan Dạ cùng Đình Đường một cái, vung tay lên dẫn người đi ra ngoài, cửa đóng vang lên một tiếng, rồi thanh âm ở ngoài phòng vang lên.

"Người đâu, canh giữ cẩn thận."

"Dạ, chủ tử."

Có người trả lời, rồi tiếng bước chân đi xa dần, Đình Đường cùng Vạn Tinh thở ra một hơi. Nguy hiểm thật a mới vừa rồi các nàng thật lo lắng bọn họ động đến Vương Phi. Đúng là bị hù chết, bất quá nghĩ đến Lý Trúc bị Vương Phi hạ độc, trong lòng coi như là hả dạ.

Thật ra thì các nàng biết, độc được Vương Phi hạ ở trên y phục, cho nên Lý Trúc vừa đụng đến nàng liền trúng độc.

"Vương Phi, không có sao chứ?"

"Không có chuyện gì, " Phượng Lan Dạ bình tĩnh lắc đầu, nàng có thể có chuyện gì a, có việc chính là người khác.

Bên trong phủ Hộ bộ Thượng thư, trong phòng của Lý công tử, lúc này vây đầy người, trong đó có Lý lão thái thái, còn có các phu nhân nha hoàn cùng con cái, chen chúc trong phòng, nhìn Lý Trúc nằm ở trên giường mà cả khuôn mặt đỏ bừng, mọi người khóc đến thương tâm, lão thái thái lại càng khóc đến thở không ra hơi, một tiếng là đau đến tim gan.

Lý Thượng Thư không có trong phủ, Lý phu nhân đã phái người đưa tin, lúc này đang có đại phu trị liệu cho Lý Trúc.

Lý Trúc vừa khóc vừa la hét: "Lão tổ tông, người phải cứu ta, người phải cứu ta, ta không muốn chết a, ta không muốn chết."

Lão thái thái nghe lời hấn hét tim như bị đao cắt, càng khóc nhiều hơn. Mắt thấy đại phu kia thả tay Lý Trúc ra, toàn bộ gia đình đều nhào tới bên người đại phu:

"Như thế nào? Như thế nào?"

Đại phu quét mắt khắp mọi người, cuối cùng trầm trọng mở miệng: "Thứ cho lão phu không thể chữa trị được, quý công tử đã bị người khác hạ độc, lão phu đối với độc dược không quá am hiểu, bất quá thật sự mà nói, độc

này là do người ta tự chế, muốn có giải được chỉ sợ phải tìm ra người hạ độc ."

Lão Đại phu nói xong liền đi ra ngoài, hăn vừa đi, Lý Trúc thật giống như heo bị giết ,tru lên .

"Lão tổ tông a, ta không muốn chết, ta không muốn chết a."

Lý phủ trên dưới trong ngoài, mọi người đều khóc thành một đoàn.

Lý Gia Niên cuối cùng đã trở về, vừa đi vào , thì thấy cả nhà trên dưới kéo nhau khóc thành một đoàn, ai cũng thương tâm quá mức, không khỏi ho khan một tiếng, ý nói mình đã trở về, mọi người ngừng tiếng khóc, nhìn về Lý Gia Niên, Lý Trúc thật giống như thấy một hi vọng sống.

"Cha, cứu ta, cứu ta."

Lão thái thái lại càng nắm tay của con trai không tha: "Con a, nhất định phải cứu Trúc Nhi con a, bằng không Lý gia sẽ tuyệt tử tuyệt tôn."

Đại phu nhân ở trên mặt đất lăn lộn, hai tay che ngực vừa khóc vừa kêu gào con của ta.

Lý Gia Niên lạnh lùng nhìn lướt qua, cuối cùng an phận nhìn về Lý Trúc: "Người lại gây ra chuyện gì nữa. Nghiệt chương ! Suốt ngày cứ gây ra biết bao nhiêu chuyện."

Thật ra thì chuyện bắt cóc Tề vương phi, Lý Gia Niên cũng không biết, đó là chủ ý của Nạp Lan Cửu, hăn tìm Lý Trúc cùng bày mưu chuyện này. Hăn nghĩ tới, chỉ cần Lý Trúc có phần trong đó, Lý Gia Niên muốn trách hăn cũng không có biện pháp, vì nhi tử hăn cũng có phần trong đó.

Lúc này Lý Trúc làm gì còn dám dấu diếm, sớm sọ đến chết, triệt để đem chuyện nói ra hết.

"Cha, cũng là do Nạp Lan Cửu ám toán, bày mưu cho ta và hắc cùng nhau bắt Tề vương phi Tô Thanh Nhã, nữ nhân kia rất tà môn, ta thật không có làm gì chỉ đem nàng nắm lấy, tự nhiên lại trúng độc."

Lý Gia Niên vừa nghe ba chữ Tề vương phi, mặt liền tối sầm lại, Tề vương phi là hạng người gì, hắc không biết sao? Căn bản là một nha đầu khó dây vào người, hơn nữa còn là người được Tề vương ưa thích. Cái tiểu tử hỗn đản này, người nào không chọc, cứ nhiên lại đi chọc tới nàng a, không khỏi giận dữ liền tát nhĩ tử một cái, Lý Trúc bị đánh ngây ngẩn cả người. Trong phòng tất cả mọi người cũng sững sờ. Lão thái thái thật đau lòng a, liền muốn xông lại liều mạng cùng nhĩ tử, lần này Lý Gia Niên không cho lão thái thái cơ hội để nói gì.

"Thói quen, cũng là do các người cho nó thói quen, ngày hôm nay coi như gây ra đại họa, Tề vương phi kia là người nào, thiếu gì người cho người trêu chọc, lại đi trêu chọc nàng làm cái gì? Nàng là người Tề vương ưa thích, Hoàng thượng cũng rất thích, các người đi trêu chọc nàng, căn bản là tìm cho mình một con đường chết."

Hơn nữa Lý Gia Niên cảm thấy Tề vương phi này bản lĩnh lớn như vậy, làm sao lại dễ dàng bị bắt như thế. Xem ra trong chuyện này có chút khuất tất, nhưng hắc nhất thời nghĩ không ra có cái gì khuất tất, nên xoay người lại đi ra ngoài.

Mặc dù Lý Trúc làm việc ghê tởm, nhưng dù sao cũng là hài tử của Lý gia a, hắc không thể để cho Lý gia tuyệt hậu, nghĩ vậy Lý Gia Niên lập tức chạy vào thư phòng. Bên trong thư phòng lúc này có một người đang ngồi đọc sách.

Người này không phải là Nạp Lan Cửu thì là người phương nào? Thật ra thì cũng không ai biết hắc ẩn vào một gian mật thất bên trong thư phòng của Lý phủ.

Tất cả mọi người đều nghĩ hãn sẽ trốn ở chỗ khác, nhưng lại không biết chỗ nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất, người nào sẽ nghĩ tới, hãn đang ở bên trong thư phòng của Lý phủ .

Lý Gia Niên vừa nhìn thấy hãn liền lạnh lùng trầm mặt gầm lên: "Nạp Lan Cửu, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi chưa được sự đồng ý của bốn quan, lại dám can đảm tự tiện làm chủ, bắt cóc Tề vương phi, đầu óc ngươi đã hỏng chỗ nào, lại còn làm hại nhi tử của bốn quan?"

Nạp Lan Cửu lơ đãng cười lên, bình tĩnh mở miệng.

"Thật ra thì ta đây cũng muốn tốt cho các người, người nghĩ đi, trừ đi Tề vương, các người không phải là càng tốt sao? Nam nhân kia giữ lại chính là một tai họa."

"Người có thể diệt trừ hãn? Hãn hiện tại chưởng quản việc quân doanh, Tề vương phủ cũng không phải là ngồi không, chỉ bằng người sao?"

Không nên trách Lý Gia Niên xem thường hãn, nói thật ra những người bọn chỉ có thể âm thầm động thủ, nếu là bên ngoài động thủ, chỉ sợ sớm đã bị lộ rồi, cho nên nói lần này Nạp Lan Cửu làm chuyện này đúng là vô cùng sai lầm.

"Lập tức mang Bốn quan đi gặp Tề vương phi, Bốn quan muốn hướng nàng nhận lỗi sau đó thả nàng."

Lý Gia Niên đánh tính toán, tiểu nhi tử vì chuyện lần trước nên gây sự với Tề vương phi, trong lòng còn có ý muốn trả thù cho nên bắt Tề vương phi. Cho dù Tề vương phi thật trách hãn, hãn cũng sẽ quỳ xuống để van cầu nàng, bất kể như thế nào cũng nhất định phải lấy được giải dược cho nhi tử. Hơn nữa chuyện này truyền tới tai hoàng thượng nhiều nhất thì hãn sẽ bị giáng chức, cũng tốt hơn là cả phủ đều ngập tràn nước mắt kẻ đầu bạc tiền người tóc xanh, chuyện này nếu là xử lý không được tốt, chỉ sợ tất cả bọn họ sẽ vạn kiếp bất phục.

"Không được."

Nạp Lan Cửu biết Lý Gia Niên muốn làm gì. Nên căn bản không để ý tới hắn, Lý Gia Niên chỉ vào hắn: "Có tin hay không, ta lập tức đem người giao cho bọn họ."

"Người giao ta ra thì Lý phủ các người một người cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi, còn có những người khác. Ta thì chết không sao, nhưng một đoàn châu chấu các người thật nguyện ý chết cùng ta sao?"

Nạp Lan Cửu u ám mở miệng, Lý Gia Niên ngậy ngấn cả người, hắn không sợ chết a nhưng mà nhi tử của hắn nếu không có thuốc giải thì làm sao bây giờ? Chỉ đành phải cùng Nạp Lan Cửu thương lượng.

"Như vậy đi, ta đi gặp nàng, giả vờ nói thả nàng, dụ dỗ nàng giao ra giải dược, người nghĩ như vậy có được không?"

Nạp Lan Cửu biết Lý Trúc là người nổi dôi duy nhất của Lý phủ, nếu không theo ý Lý Gia Niên, chỉ sợ hắn ta thật sự sẽ ngọc đá cùng vỡ, mà hắn thì không muốn cùng người khác đồng quy vu tận. Hắn còn muốn trở về Vân Phượng Quốc, cho nên suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý.

"Tốt, người dụ dỗ nàng, ta sẽ phối hợp với người, sau khi nàng giao ra giải dược, ta liền giả vờ thả nàng, chờ có được giải dược ta sẽ đem nàng giam lại."

"Tốt, cứ làm như thế đi."

Hai người quyết định như thế, Lý Gia Niên lập tức phân phó người chuẩn bị xe ngựa. Nạp Lan Cửu cũng ngồi ở bên trong xe ngựa, hai người cùng đi đến chỗ hốt Phượng Lan Dạ.

Tề vương phủ.

Nam Cung Diệp nhận việc quân doanh cho đến nửa đêm mới hồi Vương Phủ, vừa hồi phủ liền nhận được tin tức, quân gia đến bầm báo.

"Vương Phi đã bị bắt cóc."

"Cái gì?"

Bên trong Tuyền viện, sắc mặt Nam Cung Diệp âm trầm thành một mảnh, khi thì hồng sau đó lại chuyển xanh, hăn vung tay lên, tức giận đập phá, bên trong thư phòng rất nhiều thứ bị bể nát, trên đất bừa bãi một mảnh. Mà con người của hăn đầy huyết sắc âm trầm: "Thiên Bột Thần đâu? Người ngay cả Vương Phi cũng không bảo vệ được?"

Tích Đan rung mình một cái, Gia đang vô cùng tức giận, có thể sẽ lấy mạng người, hơn nữa Vương Phi chính là người gia thích nhất, cũng khó trách hăn nổi giận, nên nhanh chóng trả lời.

"Vương gia, là tiểu Vương Phi không cho hăn xuất thủ, còn lệnh Thiên Bột Thần trở lại bầm báo Gia, để cho Gia dẫn người đi đến đó, đây là địa chỉ."

Tích Đan cung kính đem tờ giấy dâng lên, đây là địa chỉ Thiên Bột Thần lưu lại, sau đó hăn liền lập tức rời đi chạy trở lại bảo vệ Vương phi.

Nam Cung Diệp nhận lấy tờ giấy, nhíu mày, mặc dù biết Lan Nhi sẽ không xảy ra chuyện gì, vì nàng chính là một tiểu tinh linh làm sao có thể chịu ủy khuất như thế. Nhưng hăn cũng không tránh khỏi lo lắng, một lòng hoảng sợ đến độ bốc lửa, vô số chuyện không hay lại dần hiện ra trong đầu. Hăn hận không thể lập tức thiên đao vạn quả đám người động thủ, ai lại dám can đảm đắc tội với Tề vương phủ. Tốt, thật rất tốt, hăn sẽ chờ xem người nào lại có là gan lớn như thế.

"Người lập tức phái người đi Thụy Vương Phủ báo cho Thụy Vương dẫn người đi qua đây, Bốn vương sẽ đem người đến nơi đó trước."

"Dạ, Vương gia."

Tích Đan nhận lấy tờ giấy, rồi chạy vội ra ngoài, mà Nam Cung Diệp thì lập tức phân phó Nguyệt Cẩn: "Đem mười mấy thị vệ trong vương phủ triệu tập tới đây, lập tức theo Bốn vương đi cứu Vương Phi."

"Dạ." Nguyệt Cẩn đi xuống làm việc, Ngọc Lưu Thần theo sát phía sau chủ tử đi ra ngoài, trong lúc nhất thời, tất cả người của Tề vương phủ đều được đều động.

Tích Đan thì đi báo tin đến Thụy Vương Phủ, Nam Cung Duệ sau khi nhận được tin, liền sai người của Thụy Vương Phủ đến nơi đó hội họp cùng Nam Cung Diệp .

Trong phòng giam Phượng Lan Dạ, lúc này đang đứng đầy người, cầm đầu chính là Hộ bộ Thượng thư Lý Gia Niên, người đứng phía sau Lý Gia Niên là Nạp Lan Cửu còn có mấy tên thủ hạ. Phượng Lan Dạ vừa nhìn thấy Lý Gia Niên xuất hiện, khóe môi liền vẽ ra nụ cười lạnh.

"Lý đại nhân thật giỏi, ngay cả Tề vương phủ người cũng dám động."

Trên mặt Lý Gia Niên bắt đầu chảy đổ mồ hôi, hắn vừa nhìn thấy Tề vương phi thì lại khẩn trương. Mỗi lần gặp phải nữ nhân này đều không có kết quả tốt. Giờ phút này vừa nghe nàng nói chuyện, hắn liền kinh hãi, bất quá mệnh của nhi tử còn nằm trong tay của nữ nhân này. Lý Gia Niên liền bình tĩnh lại đi tới.

"Hạ quan thay khuyến tử hướng Tề vương phi nhận lỗi, tiểu nhi quá không biết trời cao đất rộng rồi, dám can đảm cùng người khác bắt cóc Tề vương phi."

"Đây chính là thành ý của người."

Phượng Lan Dạ trong lòng biết rõ ràng, hiện tại Lý Gia Niên tại sao lại hạ thấp bản thân, chẳng qua là bởi vì tính mạng của nhi tử hắc ở trong tay của nàng cho nên mới như thế, nếu nàng không có nắm tính mạng con của hắc, chỉ sợ hắc ngay cả mặt mũi cũng không thêm nữa.

Lý Gia Niên nghe Phượng Lan Dạ nói vậy, nhìn theo ánh mắt của nàng đi qua, thì ra là nàng còn bị trói, lập tức hướng về sau vung tay lên.

"Còn không mau mở trói."

Lập tức liền có người đi tới nơi lỏng dây trói cho Phượng Lan Dạ cùng Đinh Đường và Vạn Tinh .

Lý Gia Niên nhìn Phượng Lan Dạ lấy lòng : "Tề vương phi, xin người nể mặt hạ quan, bỏ qua cho tiểu nhi một mạng hạ quan nhất định phái người đưa Tề vương phi trở về."

"Cứu Lý Trúc sao?"

Phượng Lan Dạ đứng lên hoạt động gân cốt một chút, đi tới đi lui, cuối cùng dừng ở trước mặt Lý Gia Niên, gần từng chữ mở miệng: "Ta hỏi Lý đại nhân một chuyện, nếu Lý đại nhân nói ra, bốn vương phi nhất định sẽ không làm khó dễ lệnh công tử."

Lý Gia Niên sắc mặt khẽ biến, có chút âm trầm, không biết nha đầu này có chủ ý gì, nàng là người quả quyết như vậy, thì không thể nào dễ dàng đưa giải được cho hắc như thế. Đây là trực giác của hắc, cho nên chuyện lần này chỉ sợ không phải là chuyện tốt, bất quá hắc cũng không dám phản kháng.

"Tề vương phi xin nói."

Phượng Lan Dạ đưa tay lên nhắm thẳng vào Nạp Lan Cửu đứng ở phía sau Lý Gia Niên, nhàn nhạt mở miệng: "Hắc gọi là Nạp Lan Cửu, hung thủ

sát hại Mộc Miên nương nương, bốn vương phi muốn biết hẳn vì sao ở bên người Lý đại nhân ?"

Lời vừa nói ra, Lý Gia Niên mặt xám như tro tàn, thân thể khẽ lui hai bước thì dừng lại, liên tục lắc đầu: "Tề vương phi nói cái gì hạ quan không hiểu."

Ánh mắt Nạp Lan Cửu thị huyết nhìn chăm chăm Phượng Lan Dạ, tiến lên một bước trầm giọng nói: "Làm sao ngươi biết ?"

"Lúc trước Mộc Miên nương nương đã nói đến dung mạo người, ta đoán là người, không nghĩ tới thì ra là thật."

Nạp Lan Cửu cùng Lý Gia Niên hai mặt nhìn nhau, hai người trong mắt cũng lộ ra hung quang, xem ra nữ nhân này giữ lại không được, cư nhiên lại biết bí mật của bọn họ. Vậy nhất định phải giết người diệt khẩu rồi. Phượng Lan Dạ nhìn động tác của hai người trước mắt, cảm thấy buồn cười phải mở miệng.

"Có phải muốn giết ta diệt khẩu hay không, Lý đại nhân chẳng phải muốn cứu nhi tử sao? Hay là muốn cho Lý gia đoạn tử tuyệt tôn ."

Lý Gia Niên run lên, nghĩ đến Lý gia về sau sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không khỏi khủng hoảng, không nhịn được mà lạnh lùng mở miệng: "Nói, ngươi rốt cuộc muốn gì?"

"Ta nghĩ, Mộc Miên làm những chuyện như vậy, là người ở sau lưng thao túng vị Nạp Lan Cửu này, còn Nạp Lan Cửu thì lại thao túng Mộc Miên."

Lý Gia Niên gắt gao ngó chừng Phượng Lan Dạ, không nói một lời. Nạp Lan Cửu ở phía sau lôi kéo hẳn: "Lý đại nhân, nữ nhân này giữ lại không được rồi, phải giết nàng thôi, nàng đã biết được rất nhiều điều không nên biết."

Là nên giết? Nhưng nếu giết nàng, nhi tử phải làm sao đây? Chỉ sợ nữ nhân này không dễ dàng chịu đem giải được giao ra, nếu như giết nàng, trên người nàng không có giải được thì làm sao bây giờ? Vậy nhi tử của hãn sẽ chết mà không cần nghi ngờ.

"Là ta sai sử thì thế nào? Cho dù người hiểu cũng không khiến cho người đi ra ngoài được, người nên giao ra giải được, nếu không đừng trách hạ quan lòng dạ độc ác."

Lý Gia Niên một mặt hung hăng, ánh mắt giận dữ, âm thanh lạnh lẽo mở miệng, hãn chậm rãi đi về phía Phượng Lan Dạ.

"Nếu giao là chết, không giao cũng là chết, ta không bằng mang một người đi xuống âm tào địa phủ, cùng nhau chết không phải tốt hơn hay sao?."

Phượng Lan Dạ lạnh lùng cười lên, Lý Gia Niên sắc mặt đen lại, nhưng một câu cũng nói không ra, chỉ thở hắt ra: "Nếu như người giao ra giải được, ta tha cho người một cái mạng."

Phía sau Nạp Lan Cửu kêu lên: "Lý đại nhân?"

"Đừng nói nhảm, tính mạng con ta quan trọng hơn."

Lý Gia Niên bất chấp nói, đáng tiếc Phượng Lan Dạ căn bản không để ý tới bọn họ, chỉ nhin không được mà bật cười lên.

"Hai người các người thật biết điều, hay là thử nghĩ xem làm thế nào thoát khỏi đại lao Hình bộ."

Tiếng nói vừa dứt nàng liền nhìn về chỗ tối, ra lệnh cho Thiên Bội Thần :
"Bắt lấy hãn ."

"Dạ, Vương Phi."

Thân hình Thiên Bội Thần chợt lóe một cái liền đánh tới. Mà cùng một thời gian, cánh cửa cũng bị đá văng ra, một trận cuồng đại gió lốc thổi qua, liền có mấy người vọt vào, cầm đầu chính là Nam Cung Diệp một thân tử.

Người chưa tới, thân hình đã tới, trên tay một đạo tinh quang, thẳng đánh về phía Lý Gia Niên, mà mấy người phía sau cũng không kém chút nào, xông lên cùng cùng những người trong nhà động thủ. Nạp Lan Cửu vừa nhìn thế cuộc trước mắt, đã sớm đánh về phía Phượng Lan Dạ, ý đồ khống chế được Phượng Lan Dạ, để cho Nam Cung Diệp tự sát, bất quá thân thể của hắn còn không nhích được tới gần bên người Phượng Lan Dạ, liền cảm nhận được một cỗ nội lực dâng lên.

Phượng Lan Dạ vận lực nơi lòng bàn tay, một đạo bạch khí cuộn cuộn nổi lên, càng ngày càng lớn, thật giống như tuyết cầu. Mắt thấy Nạp Lan Cửu đánh tới, liền một chưởng đánh vào ngực hắn. Nam nhân này nằm mơ cũng không nghĩ đến, nha đầu trước mắt nội lực lại hùng hậu như thế, vì không có lòng phòng bị, nên một chưởng này hắn lãnh đủ, khoe môi tràn ra máu, thân hình rút lui hai bước vừa đứng lại, liền có người bao vây hắn, chỉ trong nháy mắt đã bắt được hắn.

Lúc này, tất cả mọi người bên trong nhà đều bị bắt, cầm đầu trừ Nam Cung Diệp, còn có Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Thụy Vương Nam Cung Duệ đi tới trước mặt Lý Gia Niên, âm trầm mở miệng.

"Lý Gia Niên người thật to gan, thân là hộ bộ Thượng Thư, thế nhưng dám can đảm bắt cóc Tề vương phi, mưu hại Bốn vương. Tốt, rất tốt."

Hắn nói xong, cũng không nhìn Lý Gia Niên đang cúi đầu, lập tức ra lệnh thị vệ phía sau: "Người đâu, đem tất cả phạm nhân đều áp tải đến Hình bộ đi."

"Dạ, Vương gia.""

Thị vệ của Thụy vương phủ xông lên, ngăn mọi người lại, Nam Cung Duệ tự mình áp tải những người này đi đến Hình bộ.

Trong phòng, Nam Cung Diệp chỉ lo kiểm tra Phượng Lan Dạ có bị thương không, hai tiểu nha đầu Đinh Đường cùng Vạn Tinh đã sớm rất có ý thức lui ra ngoài.

Nam Cung Diệp xác định Phượng Lan Dạ không có chuyện gì, nên cuối cùng lòng cũng nhẹ xuống, hắn đưa tay lên ôm nàng vào trong ngực, thở ra một hơi, còn không nhin được mà trách cứ nàng .

"Lan Nhi, nàng quá cả gan làm loạn rồi, nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?"

Tuy nói võ công của nàng bất phạm, nhưng địch nhân rất âm hiểm xảo trá. Không thấy nàng một chút hấn liên không thể nào không lo lắng. Hắn cũng không hy vọng mình lại trải qua một lần tim đau như ngàn mũi tên xuyên qua , một lần đã đủ rồi, ngàn vạn không nên lại xảy ra một lần nữa.

"Ta không sao . Ta biết chàng sẽ đến, thì sợ cái gì."

Phượng Lan Dạ nở nụ cười, Nam Cung Diệp cũng than thở, thật là không có biện pháp với nàng, hắn đưa tay lên ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Ngoài cửa viện, có xe ngựa Tề vương phủ chờ sẵn, người thì lên xe, người thì cưỡi ngựa thật nhanh rời đi cái chỗ rách nát này, chạy thẳng tới Tề vương phủ .

Bóng đêm càng ngày càng đậm, sương mù lượn lờ.

Đại môn Sở Vương phủ lần lượt vang lên tiếng động, thị vệ giữ cửa không nhin được mà hỏi: "Người nào? Có chuyện gì a?"

Vừa mở cửa ra, một người liền nói: "Mau bẩm báo Sở Vương, Lý đại nhân đã xảy ra chuyện, bị bắt vào Hình bộ."

Thị vệ kia giật mình một cái liền thức tỉnh, nhanh nhẹn phóng vào bên trong, Lý đại nhân luôn luôn cùng Sở Vương qua lại. Bọn họ đều biết đến, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện, làm sao còn dám trì hoãn, nên hẩn nhanh chóng vọt vào bẩm báo cùng Sở Vương.

Nam Cung Liệt rất nhanh bị kinh động, liền hỏi rõ ràng người vào bẩm báo.

"Chuyện gì xảy ra?"

Người bẩm báo kia chính là thuộc hạ của Lý đại nhân. Buổi tối hôm nay, vốn đi theo đại nhân đến nơi vắng vẻ kia, nhưng hẩn căn bản không biết xảy ra chuyện gì. Bởi vì đau bụng, phải tìm chỗ giải quyết, lúc hẩn đi ra, thì phát hiện Lý đại nhân bị người của Thụy Vương Phủ bắt. Hẩn liền theo đuôi, không ngờ phát hiện Lý đại nhân bị đưa vào Hình bộ. Liền luống cuống, mới gấp gáp trở về bẩm báo cho Sở Vương điện hạ.

Nam Cung Liệt nhú mày, lệ khí bao phủ quanh thân, chẳng lẽ nói Lý Gia Niên đã làm cái gì, cho nên mới phải bị bắt? Hẩn đến tột cùng là đã làm cái gì? Trong phòng Nam Cung Liệt đi qua đi lại. Bởi vì gần đây trong cung liên tiếp phát sinh nhiều chuyện. Đầu tiên là ngũ hoàng đệ bị kia Mộc Miên câu dẫn, rồi đến lượt phụ hoàng ngã bệnh, sau đó thì Tam hoàng đệ bị giết chết, những chuyện tình liên tiếp phát sinh như vậy không biết phía sau sẽ cất dấu cái gì, hiện tại ngay cả Lý Gia Niên cũng bị bắt, hơn nữa xảy ra những chuyện này đối với hẩn tương đối không có lợi, mà hẩn thì căn bản cũng không có sai sử cái gì cả, nếu như nói hẩn có làm chút chuyện gì, thì cũng là khiến Tam hoàng huynh nổi giận mà đi giết người đàn bà Mộc Miên kia.

Đêm đó, hắc lạng lẽ vào Nam Cung phủ bái phỏng hoàng huynh, cùng Tam hoàng huynh uống rượu, thừa cơ nói ra những chuyện phát sinh ở trong cung .

Còn nói Mộc Miên kia chính là quá ghê tởm, nàng căn bản là sỉ nhục của hoàng thất. Phụ hoàng rất cưng chiều nàng, không chừng sẽ cho nàng trở lại Tư Tượng điện một lần nữa. Không ngờ một lát sau, Tam hoàng huynh dưới cơn nóng giận liền phái người đi ám sát Mộc Miên, không nghĩ tới cuối cùng lại thất thủ bị bắt. Hắc ở trong Sở Vương phủ vừa nghe được tin tức kia liền đứng ngồi không yên, nếu Tam hoàng huynh khai ra chuyện này có liên quan đến hắc, thì phụ hoàng nhất định sẽ cho rằng hắc có lòng phản nghịch. Cho nên hôm đó hắc liền đi bái phỏng Tam hoàng huynh, ám hiệu cho huynh ấy đừng nói ra bất kì thứ gì .

Ai biết Tam hoàng huynh cuối cùng lại chết, mà hắc chỉ sợ cũng khó trốn tội lỗi. Nhưng phụ hoàng lại không có động tĩnh gì, vậy rốt cục chuyện gì đã xảy ra? Đối với chuyện trong cung, Nam Cung Liệt cảm thấy hết đường xoay xở. Hơn nữa hắc phát hiện một chuyện, mẫu phi vẫn không có động tĩnh gì, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một chuyện, lần trước hắc muốn đi bái phỏng mẫu phi thì Ngũ hoàng đệ lại ngăn trở. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nam Cung Liệt ngẩn ra, vội vàng phát tay để cho người báo tin kia đi xuống trước. Tạm thời không nên rời đi Sở Vương phủ, sau đó xoay người lại mặc quần áo vào, phân phó thủ hạ Kê Kiện cùng Kê Khang, lập tức báo cho đám người Tô Thừa tướng cùng Âu Dương Tướng quân biết chuyện, nhưng mà phải hành động hết sức cẩn thận.

Mà hắc thì tự mình dẫn một thủ hạ lạng lẽ ra ngoài, hắc muốn biết Nguyệt Diệu Điện đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi đến hoàng cung, phát hiện bốn phía tất cả đều là thị vệ , tâm liền trầm xuống, Nguyệt Diệu Điện quả nhiên đã xảy ra chuyện, nhưng là

chuyện gì?

Mặc dù thị vệ trong cung rất nhiều, nhưng mà võ công của Nam Cung Liệt cũng không kém, hăn lạng lách chọn con đường quen thuộc, từ phía sau tiến vào Nguyệt Diệu Điện. Trong Nguyệt Diệu Điện một mảnh thê lương. Bọn thái giám cùng nô tỳ hết sức sợ hãi. Trong bóng tối Nam Cung Liệt nhìn thấy cảnh này, thì trong lòng liền vô cùng bất an. Xoay người liền thấy nha hoàn hầu hạ mẫu phi của hăn.

"Người! Nguyệt Diệu Điện đã xảy ra chuyện gì?"

Cung nữ kia vừa nhìn thấy Sở Vương, vội vàng quỳ xuống khóc lên.

"Điện hạ, làm sao bây giờ người mới xuất hiện, nương nương... chính là bị giam trong mật thất a."

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Nam Cung Liệt oán hận mở miệng, chau lên mày rậm, hăn không biết mẫu phi xảy ra chuyện gì. Cung nữ kia vội vàng bẩm báo : "Là tiện nhân Hàn Mai, người theo hầu nương nương mười mấy năm, chính nàng nói nương nương hạ độc Ngũ hoàng tử. Cho nên hoàng thượng sai người giam giữ nương nương."

"Nhốt ở đâu?"

" Dạ. Đang ở trong mật thất Nguyệt Diệu Điện ."

Cung nữ bẩm báo xong, Nam Cung Liệt vốn muốn đi vào mật thất, nhưng đồng thời cũng muốn về Sở Vương phủ. Chuyện này như thế chắc chắn sẽ có người đứng ở phía sau, hay là trở về thương lượng một chút đối sách. Lần này quả thực rất hung hiểm, chuyện Lý Gia Niên bị bắt khẳng định sẽ có quan hệ với hăn. Phải biết rằng hăn cùng Lý Gia Niên cho tới nay qua lại rất gần, nói không có liên quan gì, chỉ sợ không có người tin tưởng.

Nam Cung Liệt nghĩ tới đây, liền phân phó cung nữ kia : "Tốt lắm, Bốn vương biết rồi, người đi xuống đi, chớ kinh động mọi người. Về việc của nương nương, Bốn vương biết phải làm sao."

Nói xong thân hình liền nhảy lên. Ẩn vào trong bóng tối rồi biến mất.

Thời điểm Nam Cung Liệt trở lại Sở Vương phủ cũng không còn sớm. Bên trong thư phòng Sở Vương ngồi đầy người, cầm đầu chính là Tô Thừa tướng, hắn vừa nhìn thấy Nam Cung Liệt xuất hiện, liền đồng loạt đứng lên, lòng như lửa đốt nhìn hắn.

"Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì?"

"Lý Gia Niên bị bắt đến Hình bộ, không biết xảy ra chuyện gì."

Tiếng nói của Nam Cung Liệt vừa dứt, mọi người nhìn nhau dò xét, cuối cùng lại nhìn về Sở Vương, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Phải biết rằng Lý Gia Niên là thuộc hạ của Sở Vương, hiện tại bị bắt, chỉ sợ tình thế của Sở Vương sẽ không được tốt.

Tô Thừa tướng đứng là lão hồ ly, giao hoạt, rất nhanh liền trấn định lại.

"Hiện tại mọi người trước tiên không nên sợ, điện hạ cũng không cần sợ, còn chưa biết là xảy ra chuyện gì, nếu chỉ là chuyện riêng của Lý phủ thì sao. Chúng ta vội cái gì, trước mắt nên tra rõ Lý Gia Niên xảy ra chuyện gì. Sáng mai vào thời điểm lâm triều ta sẽ thăm dò Hộ bộ thượng thư thử xem. Ta nghĩ hắn sẽ nể mặt chúng ta mà tiết lộ chút ít."

Mọi người gật đầu lia lịa, Nam Cung Liệt nhìn những người này một cái, dưới mắt chỉ có thể làm như thế, mặt mũi hắn trầm trầm , ngồi trên ghế, vô lực phát tay: " Các người lui hết đi , chờ sáng mai lâm triều sẽ thăm dò kĩ càng rồi hãy nói sau."

Bên trong thư phòng, mọi người lui ra ngoài, Kê Kiện cùng Kê Khang đi đến, thấy chủ tử vô lực tựa vào trên ghế, không khỏi lo lắng mở miệng.

"Chủ tử?"

Nam Cung Liệt đột nhiên mở mắt ra, nhìn Kê Kiện cùng Kê Khang: "Tại sao Bốn vương lại có cảm giác mình rơi vào một tấm lưới giăng sẵn ? Tựa hồ chuyện gì cũng đều đi tới một hướng, có người đang tính kế Bốn vương."

"Sao?"

Kê Kiện cùng Kê Khang hai mặt nhìn hẩn dò xét. Nói thật ra, họ cũng có một chút cảm giác như vậy, tất cả chuyện xảy ra đối với Gia đều không có lợi. Trên thực tế, Gia cũng không tham dự vào, nhưng tại sao họ lại không hành động? Bởi vì trong tay bọn họ có binh tướng, mặc dù không phải ở bên trong An Giáng thành, nhưng cái chuôi đao này lại đang ở trong tay Tề vương cho nên trong lúc nhất thời bọn họ không dám manh động.

Nhưng bây giờ tựa hồ tất cả mọi việc đều nhắm ngay vào bọn họ, kẻ trong bóng tối kia không những tính kế Ngũ hoàng tử, bây giờ lại tiếp tục tính kế Gia bọn họ.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Hai thủ hạ nóng nảy, nếu thật là như vậy, chỉ sợ mệnh của chủ tử khó bảo toàn a, nghĩ tới đây, hai người cùng nhau nhìn Nam Cung Liệt, bình tĩnh, yên lặng chờ sắp xếp của hẩn.

"Kê Kiện, người lập tức đi đến Nam Man, báo cho cậu ta biết, để hẩn lập tức lãnh binh về kinh, nếu như Bốn vương gặp chuyện không may, để cho hẩn khởi binh chinh phạt, nhất định phải giữ được Bốn vương."

"Vương gia, như vậy sao được? Đây chính là mưu phản a?"

Hai thủ hạ quá sợ hãi, nếu là Diêu tướng quân lãnh binh hồi kinh, vậy thì chính là mưu phản a, nếu làm không tốt tất cả mọi người đều phải rơi đầu a.

Nam Cung Liệt mang vẻ mặt âm trầm trừng mắt nhìn bọn họ: " Trước mắt không nghĩ được nhiều như vậy, người nói cho cậu là ban đêm hành quân, ban ngày nghỉ ngơi rồi bí mật ở ngoài thành, trước tiên quan sát động tĩnh, nếu như Bốn vương gặp bất trắc, bọn họ lập tức động thủ cũng không muộn."

"Nếu như Diêu tướng quân hồi kinh, mà Nam Man lại nhận được tin tức, làm hại Man Nam thất thủ, tướng quân cũng sẽ bị trừng phạt ."

Kê Kiện mở miệng nói, Nam Cung Liệt ngửa mặt lên trời thở dài: "Chẳng lẽ trời muốn diệt ta. Không, ta phải liều chết đánh cuộc, thắng làm vua thua làm giặc, đã quân không được nhiều như vậy, nếu như lúc đó tại An Giáng thành thắng lợi, Bốn vương sẽ yêu cầu phụhoàng hạ chỉ nhường ngôi, đến lúc đó cậu còn có tội sao?"

Nam Cung Liệt nói xong, phất tay để cho Kê Kiện lui ra ngoài, thật ra thì hắn không nghĩ sẽ làm như vậy. Nhưng trước mắt không làm, thì hắn chỉ có một con đường chết, bởi vì người trong bóng tối kia đang đối phó hắn, hắn sợ rằng không cách nào trở lui, nếu không cách nào trở lui, còn không bằng dừng cảm tiến tới.

Kê Kiện cùng Kê Khang lui ra ngoài, bên trong thưphòng an tĩnh lại, Nam Cung Liệt mệt mỏi nhắm mắt tĩnh tâm. Đêm rét lạnh như thế nhưng chính hắn lại giống như một người vô lực.

Tề vương phủ, Tuyển viện.

Sau khi tắm rửa xong, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ ngồi trong gian phòng nói chuyện. Phượng Lan Dạ gục ở trên đùi Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp đang nhẹ nhàng xoa nắn vai cho nàng, ánh đèn nhu hòa, chiếu vào một khuôn mặt xinh đẹp như thủy linh, hai tròng mắt sáng ngời

cùng nụ cười yếu ớt đang hưởng thụ. Trong nháy mắt liền cử động, tỏa ra ngàn vạn phong tình, Nam Cung Diệp hài lòng bóp vai cho nàng, ôn nhu mở miệng.

"Thoải mái không?"

"Ừ, thoải mái, xuống chút nữa, đúng đúng, chính là trong chỗ này, thật thoải mái a."

"Như vậy phải không?"

"Ừ, chàng quá tuyệt vời."

Tiếng nói bên trong phòng truyền ra, ở phía ngoài hai tỷ nữ cùng thị vệ canh cửa mặt mày đều đỏ thắm. Trong chỗ tối, Thiên Bột Thần cũng nhin không được mà bị kích thích, vội vàng tránh ra, Gia cùng Tiểu Vương phi có phải nên cố kỵ một chút hay không, ngang nhiên ám muội như thế, không sợ người ta nghe đỏ mặt hay sao.

Bất quá rất nhanh lại có lời nói truyền ra.

"Sau này không có chuyện gì thì chàng cứ xoa bóp vai cho ta."

"Tốt, nương tử đã phân phó, vi phu tự nhiên nghĩa bất dung từ, sau này không làm gì, sẽ xoa bóp vai cho nương tử."

Tiếng nói vừa truyền ra, người ở phía ngoài xấu hổ đầy đất, thì ra người ta chẳng qua là xoa bóp vai, là do bọn hắn suy nghĩ nhiều. Thật có lỗi quá a, tư tưởng thật là tà ác. Tỷ nữ thì đỏ mặt, thị vệ thì lúng túng, chẳng lẽ bọn họ đúng là xuân tâm nhộn nhạo.

Bên trong gian phòng, Phượng Lan Dạ thoải mái nằm úp. Nam Cung Diệp bàn tay như hữu ý hay vô tình lướt mà qua nơi đầy đặn của nàng, làm

cho nàng một trận run rẩy. Mà hắn lại lặng lẽ cúi hôn lên đó. Phượng Lan Dạ lắc đầu, nàng còn có chánh sự chưa nói a, nên liền mở miệng.

"Diệp, chàng nói chuyện Lý Gia Niên bị bắt, Sở Vương điện hạ kia có thể có động tĩnh gì không?"

Nam Cung Diệp mới không để ý tới những thứ này, một ngụm nuốt sống lời của nàng. Chỉ còn lại miệng đầy ngọt ngào, trong phòng một mảnh triền miên, thân thể Nam Cung Diệp tràn đầy lửa nóng, còn Phượng Lan Dạ thì mềm yếu không còn một điểm khí lực, hai người tình mật ý sâu, không ngờ ngoài phòng lại vang lên thanh âm.

"Vương gia. Thuộc hạ có việc bẩm báo."

Thanh âm của Nguyệt Cầm vang lên, Nam Cung Diệp xoay mình ngẩng đầu, trong mắt hỏa khí ngất trời, hắn cũng đến bước này rồi, mà Nguyệt Cầm không biết phong tình kia cứ nhiên phá hư chuyện tốt của bọn hắn, nên không khỏi hét lớn: "Người tốt nhất nên nói cho ta nghe chuyện gì đừng dẫn một chút, nếu không đừng trách bốn vương."

Nói xong liền bước xuống giường, một thân áo trắng, tiêu sái bước nhanh đi ra ngoài, Nguyệt Cầm vừa nghe thanh âm Vương gia thật giống như là không được thỏa mãn a. Mặt hắn liền đen thui, vì sao luôn là hắn, hắn đúng là số khổ a.

Nam Cung Diệp đã đi ra ngoài, hắn đứng ở trước cửa mặt mày đen thui, con ngươi hiện lên một ít hỏa khí, trên mặt còn hơi có chút ửng hồng, rõ ràng là chưa thỏa mãn dục vọng. Má oir, mình làm thế không phải là muốn chết sao? Ông trời a. Chết ta rồi a? Hắn liền đi tới, vội vàng bẩm báo.

"Gia, thuộc hạ nhận được tin tức rồi, nói Tô Thừa tướng cùng Âu Dương tướng quân tối nay đã đến Sở Vương phủ."

Nguyệt Cẩn bầm báo xong, Nam Cung Diệp đứng ở hành lang không thừa nữa liền nói : “Còn chuyện gì nữa? “

"Dạ, không có." Nguyệt Cẩn kinh ngạc lắc đầu, chính là chuyện này a. Còn chưa hiểu tình huống ra sao, thì Nam Cung Diệp liền giơ chân lên một cước đá bay hẳn ra ngoài cửa: "Đến hậu viện đi chẻ củi một tháng."

"Gia a, Gia."

Nguyệt Cẩn số khổ gọi tới gọi lui, đáng tiếc không ai để ý tới hẳn. Đợi đến Nam Cung Diệp biến mất, bọn người Đinh Đường cùng Vạn Tinh ở hành lang đi tới vẻ mặt thương tiếc: "Đáng thương a."

Nói xong liền bỏ đi, Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần cũng đi tới: "Hài tử đáng thương a."

Nói xong cũng đi luôn, cuối cùng chỉ để lại một mình Nguyệt Cẩn, đúng là tức chết người. Hẳn chỉ vào những người vừa biến mất. “ Các người đúng là đổ bỏ đá xuống giếng, tốt nhất đừng rơi vào tay ta a.”

Hẳn nhanh chóng đứng dậy, chân thấp chân cao đi đến hậu viện chẻ củi. Chuyện gia phân phó không thể không làm, không làm sợ rằng sẽ biến thành hai tháng, đáng thương hẳn a, làm sao lại biến thành một kẻ chẻ củi chứ.

Mà Nam Cung Diệp đi trở về gian phòng, còn không nhận được nhu tình mật ý mở miệng.

"Lan Nhi, chúng ta tiếp tục, tiếp tục a ."

Nhưng đợi đến khi hẳn cởi cẩm bào ra, vòng qua bình phong đi tới. Chỉ nhìn thấy một bức tranh hương diễm tuyệt mỹ, tiểu nha đầu kia sớm thở to ngủ rồi. Cái đầu nhỏ tự ý nằm xuống, mái tóc xõa ra giống như tơ lụa, chiếu đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au, đặc biệt lộ ra my nhan mê hoặc lòng người.

Vạt áo mở rộng một nửa, lộ ra khuôn ngực, quả nhiên là lơ đãng gợi cảm, xinh đẹp cực kì. Bất quá hăn cũng nên đi ngủ thôi, ban ngày nàng bị bắt cóc một muốn chết rồi. Nên không nhẫn tâm lay tỉnh nàng, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng thôi, nghĩ tới liền vừa hung hăng đập vào cái giường.

Mới vừa rồi nên phạt tên kia chẻ củi hai tháng, cho hăn thức suốt một đêm a.

Ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, hăn liền rời giường. Lúc này hăn đã chấp chưởng việc quân doanh, mọi việc phải từng bước tiến hành, không thể để nó như trước. Hơn nữa cần vào triều sớm để tảo triều. Phải làm thật tốt mọi việc.

Nghĩ đến lại buồn bực a. Trước khi đi, liền hôn Phượng Lan Dạ vài cái, mới hài lòng đứng dậy sửa soạn vào triều.

Phượng Lan Dạ ở trong phòng đang ngủ, thời điểm ngủ say. Thì ngoài cửa có nhiều giọng nói vang lên, làm nàng không khỏi tức giận nhú mày muốn quát nhưng rồi lại nhịn không được mà mở mắt ra lẳng lặng nghe ngóng, nguyên lai là Đinh Đường ngăn cản người khác đánh thức nàng, bất quá một âm thanh vang lên rất là lo lắng.

"Đinh Đường cô nương, người cũng biết Lý lão thái thái dẫn một đám người Lý gia gào khóc ở trước cửa, nếu người vẫn không gọi Vương phi tỉnh dậy thì bọn họ vẫn cứ tiếp tục, làm như thế thực mất hết mặt mũi Vương phủ."

"Nhưng là...?"

Đinh Đường còn muốn nói điều gì thì bên trong có một giọng nói vang lên.

"Đinh Đường đã xảy ra chuyện gì?"

Chính là thanh âm của Tiểu vương phi, Đinh Đường thật nhanh xoay người chạy vào cung kính bẩm báo: "Vương Phi, là Lý phủ lão thái thái cùng đám người Lý gia gào khóc trước cửa đại môn, làm cho rất nhiều người xem vây quanh, cho nên Tích quản gia mới tới đây bẩm báo."

Ánh mắt Phượng Lan Dạ chợt lóe lên tia sắc bén, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh.

Nàng hạ độc Lý Trúc, chính là vì muốn khống chế Lý Gia Niên, hiện tại Lý Gia Niên bị giam ở trong đại lao Hình bộ. Vậy thì nàng sao không bán một cái nhân tình cho Lý phủ, và cũng mượn cơ hội này tạo hình tượng tốt đẹp cho Tề vương phủ. Phượng Lan Dạ tính toán xong, liền phân phó Đinh Đường: "Đi nói cho Tích Đan, ta sẽ ra đó, kêu hắn đi tiếp đón người Lý phủ đi."

"Dạ, Vương Phi."

Đinh Đường đi ra ngoài, đem ý tứ của Vương Phi truyền đạt cho Tích Đan, Tích Đan vội vàng đi đến phía trước chào hỏi.

Phượng Lan Dạ mặc quần áo tử tế xong, rửa mặt một phen, trở nên thủy linh diễm lệ, một thân váy áo như tiểu tiên nữ, mái tóc đen nhánh búi thành một đoá hoa. Trên đó cài thêm cây trâm bạch ngọc thánh khiết, tỏa ra vô vàn ôn nhu luyến, quanh thân như một đoá hoa nở rộ, mỹ mạo đến bức người, nhắc tay giơ chân lại càng quang hoa liễm diễm. Nàng dẫn dắt Đinh Đường cùng Vạn Tinh một đường hướng cửa đại môn Tề vương phủ đi tới.

Trước cửa Tề vương phủ, quỳ đông nghịt một tầng người, Lý gia lớn nhỏ, từ bảy tám chục tuổi lão thái thái cho tới những đứa bé. Tất cả đều quỳ gối trước cửa, lúc trước rầm rầm gào khóc sau khi được Tích Đan trấn an, lúc này đã yên tĩnh lại.

Bình tĩnh, yên lặng chờ vị Tề vương phi kia giá lâm.

Phượng Lan Dạ vừa đi ra. Lão thái thái Lý gia liền dập đầu rồi ngẩng đầu lên: "Tề vương phi người làm ơn giơ cao đánh khẽ, giơ cao đánh khẽ cứu Tôn nhi lão thân một mạng."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều dập đầu, bên cạnh lão phu nhân có mấy phòng phu nhân của Lý đại nhân, tất cả cũng dập đầu, chẳng qua là khuôn mặt một chút cũng không cam lòng, thanh âm kêu gào cầu khẩn.

Khắp Tề vương phủ rất nhiều dân chúng đứng xem náo nhiệt, mọi người không biết xảy ra chuyện gì, nên rối rít đoán mò.

Phượng Lan Dạ vừa xuất hiện, giơ tay lên một cái, đang khóc náo rầm rầm liền yên tĩnh lại, chỉ thấy nàng đưa tay ra đỡ lão phu nhân, khuôn mặt ôn hòa mở miệng.

"Lý lão phu nhân, làm cái gì vậy? Thật ra thì bốn vương phi không phải là người vô tình vô nghĩa, người có biết Lý đại công tử đã làm gì với Bốn Vương phi không?"

Lời của Tề vương phi vang lên, người xung quanh đều vểnh tai nghe, để biết người Lý phủ làm sao chọc tới Tề vương phi .

Phượng Lan Dạ gằn từng chữ mở miệng: "Hắn bắt cóc bốn vương phi, nếu không phải Vương gia cứu vớt, chỉ sợ ta liền bị bọn họ hạ độc thủ rồi, người nói ta đối với hắn hạ độc là quá đáng sao? Chuyện này nếu như kinh động đến hoàng thượng, sẽ chỉ bị hạ độc nhẹ như vậy sao?"

Lời vừa nói ra, người của Lý phủ như chết lặng. Trên thực tế đối với việc thiếu gia làm sao trúng độc, mọi người cũng không hiểu rõ lắm, không nghĩ tới bên trong còn có chuyện như vậy, không khỏi run sợ. Trong chuyện này, chỉ có Lý lão phu nhân cùng mấy phu nhân biết, các hạ nhân nào biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, dân chúng cũng lớn tiếng trách Lý phủ .

" Lý Trúc luôn luôn vô pháp vô thiên, lần trước chộc muối muối Tề vương phi, bị người Tề vương phủ đánh, không nghĩ tới lại dám trả thù Tề Vương phi."

"Đúng là tự tìm chết , đáng đời."

"Lão thái thái càng sống càng hồ đồ."

Tiếng nghị luận vang lên bốn phía, Lý lão thái thái nghe rất rõ ràng, sắc mặt muốn dấu đi cũng không thể. Hơn nữa Lý Trúc làm chuyện này, đúng là tội mất đầu. Nhưng là... nhưng hẳn là cháu ruột Lý phủ a, không có hẳn Lý phủ phải làm sao bây giờ? Nên phải tiếp tục khóc cầu khẩn: "Tề vương phi, mọi chuyện cứ trừng phạt Lý lão thái thái này, xin bỏ qua cho nghiệt tôn một lần, van người, ngày hôm nay lão thân tùy cho người định đoạt."

Vừa nói xong lại quỳ xuống, Phượng Lan Dạ đưa tay lên ngăn trở động tác của bà, vững vàng nâng thân thể của bà lên, cười đến ôn nhuận mà mềm mại đáng yêu.

"Tốt, nếu lão phu nhân đã mở miệng, bốn vương phi nếu không cho lão phu nhân mặt mũi, cũng quá vô tình."

Phượng Lan Dạ nói xong, trước mặt mọi người lấy ra một gói giấy đưa tới trên tay lão thái thái.

"Đây là giải dược."

Tề vương phi thế nhưng lại nhân nhượng thế. Người Lý phủ cũng ngần ngại cả người, nhất là Lý lão phu nhân, vốn chuẩn bị tràng cầu xin nữa, không nghĩ tới kết quả là không cần nói gì. Tề vương phi này làm sao lại tốt bụng đem giải dược giao cho bọn họ thế, làm sao cũng nghĩ không ra. Theo suy đoán của bà ,Tề vương phi này không phải là nhân vật không nên chộc tới hay sao, nhưng bây giờ hoàn toàn vượt ra khỏi suy đoán của bà, đây rất

cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ giải được này là giả ? Lão phu nhân hoài nghi suy nghĩ .

Phượng Lan Dạ cười nhạt mở miệng: "Lão phu nhân sẽ không hoài nghi đây là giải được giả chứ?"

Trên mặt Lý lão phu nhân cứng đờ, không nghĩ tâm tư mình lại bị một tiểu nha đầu nhìn ra, nữ nhân này thật quá tinh minh rồi, ngừng đầu lên nhìn. Phượng Lan Dạ tiếp tục mở miệng: "Nếu lão phu nhân không tin, vậy thì thôi đi."

Bốn phía lập tức có người bất mãn lên tiếng trào phúng.

" Người Lý phủ thật quá mức, Tề vương phi người ta cũng cho các nàng giải được rồi, còn chưa tin."

"Đúng vậy a, bởi vì cái gọi là thượng bất chánh hạ tắc loạn, cũng là lỗi dạy con cháu của Lý lão phu nhân thật tốt."

Hắn một lời người một câu , sắc mặt Lý lão phu nhân càng khó coi, vội vàng nắm chặt gói thuốc trong tay nói tạ ơn xong, liền xoay mặt rời đi.

Phượng Lan Dạ nhìn nàng xoay người rời đi liền kêu một tiếng chờ một chút, nàng chậm rãi đi tới, cúi vào lỗ tai của lão phu nhân nhẹ giọng nói.

"Lão phu nhân người không lo lắng cho Lý đại nhân sao?"

Nói xong lui về phía sau một bước, ra lệnh cho Tích Đan: "Còn không đưa Lý lão phu nhân lên xe ngựa, nếu như trì hoãn việc chữa trị cho Lý công tử, người đảm đương nổi không?"

Tề vương phủ quản gia, lập tức dẫn người đi tới tới bên người Lý lão phu nhân, cung kính mời lão phu nhân lên xe ngựa, sau đó mời mấy vị phu

nhân khác lên xe. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều rời Tề vương phủ, hồi Lý phủ .

Lý lão phu nhân ở bên trong xe ngựa, Lý phu nhân nhìn sắc mặt lão phu nhân âm trầm khó coi, không khỏi lo lắng hỏi thăm: "Lão phu nhân có chuyện gì vậy?"

"Niên Nhi đâu? Niên Nhi đi đâu rồi?"

Mới vừa rồi lời của nữ nhân kia rõ ràng là có dụng ý khác a, lão phu nhân không nhịn được mà khẽ run, nhìn chăm chăm Thượng Thư phu nhân, Thượng Thư phu nhân không hiểu được liền mở miệng: "Hôm qua buổi tối đi ra ngoài làm việc còn không có trở lại a."

"Lập tức phái người đi tìm hẩn về cho ta."

Trên xe ngựa, Lý lão phu nhân đập mạnh đầu rồng một cái, oán hận ra lệnh, bắt an bao phủ nàng thật chặt

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 120

Lâm triều, Hạo Vân Đế giận dữ mắng mỏ Lý Gia Niên, cũng nghiêm lệnh tra rõ chuyện này, để nghiêm trị không tha.

Lần này vụ án do Hình bộ cùng Binh bộ hợp tác điều tra, Thụy Vương tổng phụ trách, cần phải tra ra manh mối, bất kể liên quan đến người nào, cũng tra đến cùng, tuyệt không có bất kỳ nhân nhượng nào .

Cả triều khiếp sợ, đám người Tô thừa tướng lại càng hồn vía lên mây, sợ có chuyện gì liên lụy đến đầu của mình, e rằng lần này hoàng thượng muốn đại khai sát giới.

Sắc mặt Sở Vương Nam Cung Liệt lại càng âm u, trên triều phụ hoàng đã nói rõ ràng bất kể người nào cũng tra đến cùng, nghiêm trị không tha, lời này rõ ràng dù có là hoàng tử, hoàng tôn cũng tuyệt không bỏ qua.

Hai bộ phối hợp điều tra, hơn nữa tính của Thụy Vương thận trọng thăm tra án lần này cũng không để lãng phí bao nhiêu thời gian, liền thăm vấn nghi phạm chuyện đã xảy ra.

Nghi phạm Lý Gia Niên cùng Nạp Lan Cửu trăm miệng một lời vẫn khai ra người phía sau màn sai sử là Sở Vương điện hạ.

Cả sảnh đường biến sắc, ai cũng không dám nhiều lời, chỉ cùng nhau nhìn về Thụy Vương. Chuyện này Thụy Vương không dám coi thường, lập tức phái người đem nghi phạm giam lại còn mình thì dẫn thượng thư của hai bộ đi bẩm báo phụ hoàng. Hạo Vân Đế đau lòng vạn phần, nhưng cũng đành hạ lệnh bắt Sở Vương giam vào đại lao, nghiêm trị không tha.

Binh bộ lập tức điều động một lực lượng lớn bao vây Sở Vương phủ.

Nam Cung Liệt không nghĩ tới mọi chuyện đến nhanh như thế, hơn nữa cũng không ai báo trước cho hắn, không có ai trợ giúp hắn, duy nhất thật lòng đối đãi hắn chỉ có người cậu, bây giờ còn ở tại phía nam xa xôi, đám người Tô thừa tướng cơ bản là không lộ diện rồi. Lúc bình thường thì tỏ vẻ như là một Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, đến thời khắc mấu chốt lại không còn ai đứng về phía hắn.

Ngồi bên trong thư phòng, Nam Cung Liệt cảm giác mình làm người thật thất bại, chỉ vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Các hình ảnh lướt qua trong đầu, lúc trước người người kiêng kị kính nể hắn, nhưng đến lúc hắn gặp rủi ro rồi, một bóng người cũng không thấy đâu.

Cái gì mà Sở Vương đảng, tất cả đều là con mẹ nó thật là chó má.

Nam Cung Liệt tức giận vung tay, tất cả đồ trên bàn đều rơi xuống đất vỡ tan.

Lúc này ngoài cửa phòng ồn ào nhốn nháo, âm thanh kêu khóc không ngừng, lại có tiếng thị vệ vang lên.

"Vương Phi, người không thể đi vào, Vương gia lệnh không cho bất kỳ ai tiến vào?"

"Cũng loạn đến thế này rồi, còn có cái gì không thể thấy, cắt ngay cho ta."

Tô Ngênh Hạ tức giận đá một cước, bình thường làm một nữ nhân ôn hòa giờ phút này giống như một con sư tử gầm hét lên, thị vệ kia nhanh chóng tránh ra để cho Tô Ngênh Hạ vọt vào thư phòng, vừa nhìn thấy Nam Cung Liệt liền kêu lên.

"Vương gia, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ngoài cửa phủ bị người của binh bộ bao vây, chúng ta chẳng lẽ cứ ngồi đây chờ bị bắt sao? Hay là vương gia phái người đi tìm đại bá của ta."

"Đại bá của người?"

Nam Cung Liệt đột nhiên cười giễu cợt, với tình hình hiện tại này, hãn tránh xa còn không kịp, còn chịu trợ giúp mình sao? Hơn nữa cho dù hãn muốn giúp, chỉ sợ cũng không có bản lãnh nghịch thiên, trừ phi cậu hãn trở lại.

Trong thư phòng Kê Kiện, Kê Khang bình tĩnh mở miệng: "Vương gia, hay là người tạm trốn đi, tìm Diêu tướng quân, thuộc hạ che cho người phá vòng vây."

"Vương gia người mau đi đi."

Tô Nghênh Hạ vừa nghe Kê Kiện cùng Kê Khang nói liền hoảng loạn muốn phát điên, hét lên ngăn cản bọn họ: "Hãn trốn đi thì chúng ta làm gì bây giờ? Hãn có còn là một nam nhân sao? Bỏ lại cả một đại gia đình như vậy mặc cho sống chết, chỉ lo chạy trốn một mình."

"Nếu vương gia xảy ra chuyện các người cũng chỉ có một con đường chết, chỉ có người sống, các người mới có đường sống."

Kê Kiện lạnh lùng mở miệng, Tô Nghênh Hạ ngẩn ra, nàng biết như vậy là hợp lý, nhưng nghĩ đến nam nhân này trốn thoát, các nàng lại ở đây chịu tội, trong lòng liền không chịu được, Tô Nghênh Hạ liền nhớ tới một chuyện.

"Vương gia, trắc phi đã có mang, người định làm gì với nàng bây giờ? Làm sao với nàng bây giờ?"

Nàng vốn ghen tỵ với người đàn bà kia thế mà lại mang thai, nhưng bây giờ giống như bắt được cây cỏ cứu mạng.

"Mang thai?"

Nam Cung Liệt ngẩn ra, lúc này biết nữ nhân của mình mang thai, hẳn thật nói không ra lời bi thương, nếu như là lúc bình thường, hẳn sẽ rất cao hứng, không nghĩ tới lại có lúc như thế này.

Trong phòng không có tiếng vang, thanh âm thị vệ ở ngoài cửa vang lên: "Vương gia, người không đi ngay sẽ không kịp, có người đang phá cửa sắp xông vào rồi."

Kê Kiện cùng Kê Khang nóng lòng kêu lên: "Gia đi thôi, chỉ cần bảo vệ người, nữ nhân rồi sẽ có, hài tử cũng sẽ có, nếu người xảy ra chuyện, những thứ kia còn có tác dụng gì, hơn nữa trắc phi mang thai, nếu hoàng thượng biết hẳn sẽ không làm khó nàng, cho nên người vẫn nên rời đi đã."

Nam Cung Liệt nghĩ thông lập tức gật đầu: "Được vậy mau đi thôi."

Ba người liền ra bên ngoài phóng đi, Tô Nghênh Hạ vội ngăn cản ở cửa, nghiêng rằng nghiêng lợi thét chói tai.

"Nam Cung Liệt, người còn là một nam nhân sao? Loại người lúc nguy nan vứt bỏ vợ con không để ý, người căn bản không xứng làm một nam nhân, người không xứng làm một nam nhân."

Kê Kiện nhìn nữ nhân này gào thét sớm đã nổi trận lôi đình, tung một chưởng liền đánh gãy xiêu Tô Nghênh Hạ.

"Gia, đi nhanh đi."

Ba người lắc mình chạy ra ngoài tới thẳng hậu viện, tính trèo tường xông ra, bất quá chờ bọn hắn ra đến ngoài tường đã thấy đông nghịt binh tướng.

Tây Môn Vân mặc ngân bạch khôi giáp, ngũ quan bao phủ hàn khí, trường kiếm trong tay run lên, sắc bén vạn phần.

"Sở Vương, bốn tướng phụng mệnh đến bắt ngươi, hãy giơ tay chịu trói đi."

Nam Cung Liệt cùng Kê Kiện, Kê Khang nhìn hết thấy trước mắt, biết là mình có đánh cũng không lại, trốn không thoát rồi đành chấp nhận bị bắt, đánh nhau lúc này chỉ làm cho bản thân bị thương vô ích thôi.

Tây Môn Vân võ công bất phàm, bọn họ không nắm chắc phần thắng, cuối cùng Sở Vương đã bị bắt, nhốt vào phòng đại lao sâu nhất của hình bộ, chính là phòng lần trước Tam hoàng tử bị giam.

Nam Cung Liệt nhìn một lượt phòng giam, dường như còn thấy hình ảnh Tam hoàng tử ngồi một mình, không khỏi thê lương cười lên.

Tam hoàng huynh a Tam hoàng huynh, xem ra ta và ngươi giống nhau, cũng không trốn khỏi vận mệnh bị hãm hại.

.....

Tiêu Nguyên cung, lúc này một mảnh yên lặng.

Ngồi trên đài cao vẻ mặt Hạo Vân Đế u ám, con mắt màu đen tràn ngập sự tức giận lôi đình, quét mắt nhìn khắp đại điện, Ngũ hoàng tử Thụy Vương, Thất hoàng tử Tề vương, còn có Tề vương phi Tô Thanh Nhã, Đại tướng quân Tây Môn Vân, Tây Môn Vân là thân tín của hoàng thượng, cho nên rất nhiều chuyện, hoàng thượng cũng ủy thác trách nhiệm nặng nề lên hắn.

Trong điện mấy người đồng loạt nhìn Hạo Vân Đế.

Thụy Vương trước hết mở miệng: "Phụ hoàng, tứ hoàng huynh đã được áp giả vào đại lao hình bộ, người xem chuyện này?"

"Lập tức bắt tay vào thăm vấn?"

Hạo Vân Đế bình tĩnh mở miệng, quanh thân hàn khí.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vẫn không nói chuyện, họ đang ngẫm nghĩ tình tiết trong đó, mặc dù nói Nam Cung Liệt rất quá đáng, nhưng liên hoàn kế lần này không giống như là Nam Cung Liệt làm, tâm trí của hắn còn không có thể chu toàn như thế, hiện tại hắn đã bị bắt rồi, chẳng qua cũng chỉ là vật thể mạng thôi, còn người chân chính bày tính mưu kế vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Nam Cung Diệp đứng dậy: "Phụ hoàng, nhi thần cho là lúc này cần thận trọng, chỉ sợ tứ hoàng huynh bị oan uổng, nếu như hắn thật sự khôn khéo có mưu kế như vậy, vì sao dễ dàng liền bị chúng ta bắt được, chúng ta căn cứ theo chứng cứ đến từ chính Lý Gia Niên cùng Nạp Lan Cửu nhưng nếu hai người này cùng làm giả lời khai, mà cứ như vậy xử lý thì không phải để cho kẻ chủ mưu chân chính kia nhón nhơ sao?"

Tiếng nói Nam Cung Diệp vừa dứt, Hạo Vân Đế nheo mắt, loé lên ánh sáng khiếp người, hắn khẽ thở dài.

"Diệp Nhi, phụ hoàng sao lại không biết những chuyện này, chẳng lẽ người dám nói Tứ hoàng huynh của người không có khác tâm tư, mặc dù lần này tất cả mọi chuyện không phải hắn tính toán, nhưng phụ hoàng tự có tính toán riêng."

Tiếng nói Hạo Vân Đế vừa dứt, người ở phía dưới đồng thời ngẩn ra, đều hiểu dụng ý của hắn.

Thật ra thì hoàng thượng biết lần này không thể nào là Nam Cung Liệt tạo ra, mà bắt hắn, chỉ bởi vì định cho hắn một tội danh, sau đó đem hắn từ

trong vòng tranh đấu đẩy đi, từ nay về sau để cho hãn rời xa An Giáng thành, thứ nhất có thể bảo toàn cho hãn, thứ hai, cũng làm cho chuyện kế tiếp đơn giản hơn.

Bất quá Nam Cung Liệt hiểu tâm ý hoàng thượng sao? Máy người trong điện đồng thời nghĩ như vậy , Tây Môn Vân đột nhiên nhớ tới một chuyện , thật nhanh đứng dậy ôm quyền.

"Hoàng thượng, nếu để cho Diêu tướng quân biết chuyện này, chỉ sợ hãn sẽ xuất binh làm loạn."

Đúng vậy a, Nam Cung Liệt bị bắt, Diêu thị một nhà chỉ sợ cũng không được tốt, cho nên sinh tử tồn vong của bọn họ đều ở chung một chỗ, nếu Diêu tướng quân nhận được tin tức e là sẽ khởi binh làm loạn, có thể gây phiền toái lớn.

Hạo Vân Đế sắc mặt âm u, nhìn về phía Tây Môn Vân phân phó: "Người lập tức phái binh đi trước điều tra một chút, nếu có dị động, lập tức bẩm báo lại."

"Dạ, hoàng thượng."

Tây Môn Vân lĩnh mệnh, Hạo Vân Đế lại nhìn hướng Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp.

"Duệ Nhi phúc thẩm án lần này, nên làm như thế nào, người hãn là có cách, Diệp Nhi trông coi việc quân doanh, nhất định phải cực kỳ thận trọng, công việc phòng thủ kinh thành không thể phớt lờ."

"Dạ" Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp cũng đứng lên.

Hạo Vân Đế bố trí tốt hết thủy, thì người cũng mệt mỏi, phất tay để cho người trong điện lui xuống, Nguyên Phạm bước tới dìu hoàng thượng vào

tâm cung nghỉ ngơi, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, trong lòng không khỏi thấy thê lương.

Hôm sau, Thụy vương mang người đi nhà lao thăm tứ hoàng huynh, Nam Cung Liệt vừa nhìn thấy Thụy Vương, mọi tư vị tuôn ra trong lòng, hai huynh đệ nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Nam Cung Liệt trầm giọng mở miệng: "Ngũ hoàng đệ, vì sao phải bắt ta, Lý Gia Niên làm mọi chuyện ta căn bản đều không biết gì cả."

Nam Cung Duệ không nói gì, thở dài một tiếng: "Cho dù ta tin tưởng người, nhưng hiện tại nghi phạm Lý Gia Niên cùng tên sát thủ kia một lòng một dạ khẳng định là người động tay chân, làm sao người rửa oan đây, phải biết rằng từ trước cho tới nay Lý Gia Niên cùng người đi lại rất thân, điều này cả triều mọi người đều biết, ta nghĩ chẳng những trên triều đình, thậm chí cả dân chúng trong An Giáng thành cũng biết, bây giờ người nói người không làm, người nào tin tưởng?"

Nam Cung Liệt nắm chặt quyền dùng sức đánh mạnh vào cửa sắt, hắc hắc mơ cũng không nghĩ tới, thì ra Lý Gia Niên đã hãm hại hắc, vừa nghĩ đến đây, hắc liền từ trước đến bây giờ, hắc ta căn bản là giả vờ cùng hắc thân cận, để thiết lập ván cục hại hắc, nhưng bằng năng lực của Lý Gia Niên, hắc ta có bản lĩnh làm như thế sao? Nam Cung Liệt một phen suy đi nghĩ lại, trầm giọng mở miệng.

"Ta nghĩ, ta biết hắc là người của ai, thì ra hắc từ đầu tới đuôi cũng là người của Tấn vương, hắc cố ý thân cận ta, để mọi người nghĩ rằng hắc là người của ta, hắc làm hết thấy chính vì căn ngược lại ta một ngụm, không nghĩ tới ta cũng có một ngày như thế, cuối cùng thật là kẻ không bằng người a."

Nam Cung Liệt thương tâm cười lên, Nam Cung Duệ không nói gì, thật ra thì tất cả những chuyện này, e là do Tấn vương đứng ở phía sau điều động, bất quá Tấn vương bây giờ còn bệnh rất nặng, hơn nữa bằng đầu óc

của hần cũng chưa chắc là có thể nghĩ ra cục diện thận trọng này, như vậy ở sau lưng hần nhất định là có một cao nhân chỉ điểm, người này đến tột cùng là ai đây?

Trong mắt Nam Cung Duệ chợt lóe lên tinh quang, cuối cùng bình tĩnh nhìn về Nam Cung Liệt, chậm rãi khuyên can.

"Tứ hoàng huynh, cục diện trước mắt rất bất lợi với người, ta nghĩ mặc dù người nhận hết tất cả tội danh, phụ hoàng cũng không nhẫn tâm lấy tính mạng người."

Điều mình có thể làm cũng chỉ có như vậy, bởi vì đã tâm từ trước đến nay của tứ hoàng huynh, cho dù phụ hoàng thả hần, chỉ sợ hần cũng không chịu an phận, cho nên chuyện lần này hần muốn nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận, như vậy hần mới có thể bảo toàn một mạng, chỉ mong hần hiểu được tâm ý của phụ hoàng.

Bất quá Nam Cung Liệt hiển nhiên không hiểu rõ, huống chi trước đến giờ hần luôn có dã tâm, có thể nào vì một mạng sống mà tham sống sợ chết, vậy mơ ước của hần thì sao, vinh hoa phú quý của hần thì sao, không, hần không cần, Nam Cung Liệt hướng Nam Cung Duệ kêu to.

"Không, ta không có làm, ta không có làm, ta muốn gặp phụ hoàng, ta muốn gặp phụ hoàng."

"Tự giải quyết cho tốt đi."

Nam Cung Duệ thở dài một tiếng rồi lui ra ngoài, dẫn người rời đi Hình bộ đại lao, xế chiều liền bắt đầu hợp thẩm, Lý Gia Niên, Nạp Lan Cửu, còn có Sở Vương Nam Cung Liệt, ba người ở trên công đường đối chất, Nam Cung Liệt chỉ có một người, mà Lý Gia Niên cùng Nạp Lan Cửu thì một mực chắc chắn là bị hần sai khiến, hần có miệng mà không thể biện minh, thiếu chút nữa nổi bão tại chỗ, đáng tiếc hai người kia căn bản không sợ hần.

Cho dù hết thảy mọi chứng cứ đều đối với Nam Cung Liệt bất lợi, hãn cũng cự tuyệt đồng ý nhận tội, cho nên chỉ có thể đem ba người bọn họ giam giữ ở Hình bộ, trong lúc nhất thời cũng không thể nào định án, đành trì hoãn lại chờ hội thẩm sau.

Bởi vì lần trước xảy ra chuyện của Tam hoàng tử, cho nên Nam Cung Duệ đặc biệt coi trọng công việc canh phòng lần này, hãn đã điều Tây Môn Vân tướng quân cùng đám thủ hạ chính mình, từng bước đề phòng giám thị lấy Hình bộ đại lao, ngay cả con ruồi cũng đừng nghĩ bay ra ngoài.

Tề vương phủ.

Phượng Lan Dạ đang ở trong phòng mân mê dược vật, nên trong phòng phiêu dật toàn mùi vị của thuốc, Đinh Đường từ bên ngoài đi tới, cung kính mở miệng.

"Vương Phi, công chúa đã tới."

Nàng vừa dứt lời, thì ngoài cửa liền có tiếng bước chân vội vàng vang lên, khuôn mặt của Văn Tường nước mắt vọt đi vào, lao thẳng tới trên người Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ đang cầm trong tay một đảo thuốc gậy, giờ cao tay: "Tại sao? Tại sao?"

Chỉ thấy Văn Tường khóc đến thương tâm, nước mắt nước mũi một xấp đầy, nơi nào còn giống phong phạm của một công chúa, đứng ở phía sau Văn tường, Tiểu Niên không nhịn được tức giận hừ một tiếng: "Còn không phải là do Tây Môn tướng quân kia."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Văn Tường liền ngẩng đầu giận dữ nói: "Đừng nhắc tới hãn, tên khốn kiếp này, không hiểu phong tình, căn bản là không có thuốc nào cứu được, kế hoạch thất bại rồi, ta sẽ không bao giờ để ý tới hãn, gả thôi, từ nay về sau sẽ xem như không có một người như thế."

"Cuối cùng là tại sao?"

Phượng Lan Dạ vươn tay đẩy ra Văn Tường một chút, nhìn kỹ y phục sạch sẽ của mình, bây giờ đã ô uế một mảng lớn, nên không khỏi ảo não, có cần như vậy hay không a? Bất quá giờ phút này không phải là lúc quan tâm đến y phục, nàng nhìn về phía Văn Tường, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đại khái chắc là Tây Môn Vân đã chọc tới cô nãi nãi này rồi.

"Ta cùng Tiểu Niên giả trang thành tiểu nha đầu ẩn vào phủ tướng quân, không nghĩ tới chỉ ba ngày liền bị hấn nhận ra, một chút mặt mũi cũng không cho ta, bảo ta lập tức trở về cung đi, người nói người nói, có phải tức chết người hay không?"

Phượng Lan Dạ suy nghĩ một chút, không có gì đáng giận a, chỉ có thể trách nàng sao lại dễ dàng bị nhận ra như vậy, nàng là công chúa, người ta dám chứa chấp nàng sao?

"Chẳng lẽ hấn không nói gì khác nữa?"

"Nói gì? Bảo ta đừng có phí tâm" Văn Tường tức đến hung hăng lau nước mắt, giận dữ mắng lên: "Lão nương từ nay về sau không để ý tới tên đầu gỗ đó nữa, tìm người giả cho, ta liền không tin, cõi đời này không có nam nhân, coi như mắt ta bị mù đi."

Nàng ta vừa mắng vừa khóc, Phượng Lan Dạ thấy vậy vừa bực mình vừa buồn cười, cứ như vậy mãi vừa nghĩ tới liền khóc, bất quá nói thật, Tây Môn Vân đúng là đầu gỗ mà, một chút cũng không biết cảm động, công chúa người ta tự mình giả trang thành tiểu nha đầu vào phủ đi hầu hạ người, mà người cũng không cảm động, xem ra là đầu gỗ thật.

"Tốt lắm, đừng thương tâm nữa, không để ý tới người này nữa."

"Lão nương từ nay về sau còn nhìn hấn nữa sẽ tự khoét mắt, nói chuyện với hấn một câu thì bị cắt lưỡi."

Xem ra Văn Tường thật sự đã bị chọc tức, ngay cả thề độc cũng nói ra, đứng ở một bên Tiểu Niên mở to mắt nhìn công chúa nhà mình, cuối cùng kéo công chúa lại, nhỏ giọng nhắc nhở: "Công chúa, chú ý phong phạm, chú ý phong phạm."

"Phong phạm sao? Còn phong phạm gì nữa, tên đầu gối kia đúng là không có trái tim, từ nay về sau ta sẽ như vậy, muốn làm như thế nào thì sẽ làm thế đó?"

Bộ dạng muốn đập đổ tất cả đó, Tiểu Niên cùng Phượng Lan Dạ nhìn thấy cũng đổ đầy mồ hôi, thì ra công chúa cũng có một mặt vạm vỡ thô lỗ như vậy a, Phượng Lan Dạ cất kỹ mỹ thuốc trong tay, rồi đứng dậy đi qua một bên rửa sạch hai tay, sau đó xoay người lại hỏi công chúa .

"Nếu nam nhân kia ngu ngốc không hiểu phong tình như thế, vậy thì buông tay đi."

Một hoàng thất công chúa đi tới một bước này cũng không phải dễ dàng, còn đây đưa nữa, chỉ sợ sẽ chọc cho nam nhân kia phiền lòng hơn, cho nên thấy tốt thì phải tự thu.

Nam Cung Văn Tường chỉ gật đầu chấp nhận, ánh mắt hồng hồng, hít hít lỗ mũi, Phượng Lan Dạ cầm khăn lau nước mắt cho nàng, vừa khuyên nàng một phen, rằng phải chịu đựng một chút, Văn Tường cuối cùng như nhớ tới một chuyện khác .

"Ta ở phủ tướng quân nghe được chút chuyện, nói tứ hoàng huynh phạm tội đang bị giam ở Hình bộ đại lao, có chuyện như vậy hay không?"

Phượng Lan Dạ đôi mày nhíu lại, gật đầu: "Tốt lắm, những điều này là chuyện của nam nhân, chúng ta đừng động tới, công chúa hay là hồi cung đi, đừng làm cho Hoa phi nương nương lo lắng, nương nương mặc dù không nói ra, nhưng mà trong lòng chỉ sợ không bỏ xuống được ."

"Ừ, ta đây đi về trước, hôm khác nếu người có tiền cung, nhớ đến chỗ ta."

"Tốt."

Phượng Lan Dạ tự mình mang Văn Tường đưa đến cửa phủ, phân phó Tích quản gia phái nhân thủ đánh ngựa xe, tự mình đưa công chúa vào cung, trong khoảng thời gian này, nếu lại xảy ra chuyện nữa, chỉ sợ có thể lấy mệnh của Hoa phi, Nam Cung Quân đã rời đi rồi, nếu nữ nhi có chuyện nữa, nàng ấy còn có thể chịu đựng được sao?

Buổi tối Nam Cung Diệp trở về phủ, không ngờ lại mang theo một lễ vật trở về, một thanh đàn cổ thượng hạng, có thể so sánh với đàn cổ đã mất của Phượng Lan Dạ.

"Cái này lấy ở đâu ra vậy?"

"Ở bảo khố trong cung tìm được , như thế nào?"

Phượng Lan Dạ chạm tới dây đàn, cây đàn cổ này là dùng cẩm thạch chế tạo, dây đàn bằng bằng tằm ti, nàng nhẹ nhàng thử một âm, âm sắc giòn mà vang, tuyệt đối là một thanh đàn tốt, so với Lục ý trước đây, chỉ có hơn chứ không kém.

"Ừ, rất tốt, ta gọi nó là Lục ý nha."

Phượng Lan Dạ vừa chạm tới, Nam Cung Diệp đứng ở một bên gật đầu, ánh mắt từ từ nổi lên hào quang "Lan Nhi, đàn một khúc cho ta nghe đi."

"Tốt, ta đàn một khúc cho chàng, chúng ta ra đình nghỉ mát phía vườn hoa như thế nào? Tối nay ánh trăng rất tốt, vừa lúc có thể đánh đàn."

"Tốt, " Nam Cung Diệp vươn tay lôi kéo tay Phượng Lan Dạ, hai người đi ra ngoài, Đình Đường bước tới mang theo cổ cầm đi sát phía sau thân

ảnh của bọn họ, đoàn người hướng hậu hoa viên của Tề vương phủ mà đi.

Ngày của mùa hạ đã chậm chậm đi qua, hoa cỏ tranh nhau khoe sắc, dưới bóng đêm, hương thơm toả ngát khắp nơi.

Gió đêm thổi qua, rèm cửa nhẹ lay động, bốn góc của lương đình có treo đèn tròn, khiến ánh đèn vàng nhạt bao phủ bốn phía, tạo thành một mảnh朦胧 lung, trong làn sương ươn ướt, hoa cỏ càng toả ra hương thơm nồng đậm.

Bên trong lương đình, tiếng đàn mệnh mệnh vang lên.

Thật giống như ngọc châu rơi khay, thanh thúy dễ nghe, một khúc Điệp Ái Hoa, từ ngón tay trôi qua ra ngoài, uyển chuyển động lòng người, tràn ngập cả Tề vương phủ.

Giờ khắc này mọi người ở các nơi trong vương phủ đều đi tới hành lang, lắng nghe, trong đó xen lẫn không ít thanh âm.

"Trời ạ, tiếng đàn này thật giống a, cùng với tiếng đàn của Tiểu Vương phi trước đây giống như đúc."

"Đúng vậy a, hơn nữa các người có phát hiện không, tân vương phi này lớn lên cũng cùng Tiểu Vương phi rất giống."

"Chẳng lẽ Tiểu Vương phi này chính là Tiểu Vương phi trước kia."

Ở bên trong tiếng nghị luận, tiếng đàn vẫn lắng đọng, làm tất cả mọi người lâm vào bên trong âm nhạc động lòng người, Đình Đường cùng Vạn Tinh chưa bao giờ biết chủ tử biết đánh đàn, còn đàn đến tuyệt diệu như thế, nhìn lại trước mắt cảnh tượng, cả người đều rung động.

Chỉ thấy trong hậu hoa viên, không khí tựa hồ rất hùng hậu, những đoá hoa kiều diễm nở rộ kia, cánh hoa thoát khỏi cành bay lả tả, hương giữa

không trung mà trôi đi, rồi từ từ bay đến trên bầu trời của lương đình, mùi thơm càng ngày nồng nặc.

Bỗng nhiên tiếng đàn vừa chuyển, trầm xuống, mưa hoa đầy trời rối rít rơi xuống, mặt tràn đầy hương thơm của cánh hoa.

"Thật đẹp a."

"Thật đẹp."

Đình Đường cùng Vạn Tinh không nhìn mà đưa tay ra hứng lấy cánh hoa, đợi hoa tươi rơi đầy liền đưa tới mép miệng nhẹ thổi một cái, giống như đặt mình ở trong mộng.

Trong lương đình, Nam Cung Diệp nghiêng người tựa vào bên cạnh cột đình, nơi nơi nhu tình nhìn Phượng Lan Dạ, gió đêm nhẹ nhàng lay động rèm lụa, rồi lướt qua ngũ quan tuần mỹ của hắc, trong ánh trăng mờ, gương mặt càng phát ra mị hoặc, đợi đến Phượng Lan Dạ đàn xong bản nhạc, hắc đi tới ôm lấy nàng, cúi người hôn xuống, triền miên mà nóng bỏng.

"Lan Nhi tiếng đàn càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi."

Bên trong đình, hai người ôm hôn chung một chỗ, cho đến khi Phượng Lan Dạ không thở nổi, Nam Cung Diệp mới buông ra, đưa tay ôm nàng đi ra ngoài, trở về Tuyền viện, một đêm Lương Thần Mĩ Cảnh, ân ái triền miên không dứt.

Ngày thứ hai dậy sớm, Nam Cung Diệp cũng không có vào tảo triều, mà phụng bồi Phượng Lan Dạ cùng nhau nghỉ ngơi, đợi đến sau khi nàng thức dậy, liền cầm lấy bút vẽ lông mày cho nàng.

Phượng Lan Dạ nhìn ngũ quan tuần mỹ của hắc bao phủ nhu tình, không khỏi kỳ quái khiêu mi: "Diệp, ngày hôm nay sao lại không lâm triều."

"Hôm qua đã cùng phụ hoàng nói, hôm nay ở trong phủ cùng nàng."

Nói xong liền tiếp tục vẽ lông mày, một lần vẽ đều rất là chăm chú.

Phượng Lan Dạ cười híp mắt, giờ phút này trong phòng tràn đầy ánh sáng nhu hòa, Đinh Đường từ bên ngoài đi tới, khẽ giật mình sững sờ, hình ảnh này thật rất đẹp, kẻ lông mày chỉ nhạc a, Vương gia đối với chủ tử thật rất sủng ái, cái gì cũng nghĩa vô phản cố, đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay rồi, thử nghĩ một chút liền âm thầm lặng lẽ lui xuống.

Mà Phượng Lan Dạ vừa nhắm mắt lại, vừa cười mở miệng: "Đã xong chưa, có tốt lắm không?"

"Rất tốt, nàng đừng vội."

Lần đầu tiên để cho người ta kẻ lông mày, tại sao có thể hồi thúc như vậy a, bất quá đây quả thật là niềm vui thú nhỏ nhoi, nghĩ đến việc vẽ lông mày trang điểm cho nữ nhân mình yêu mến, thì hẳn chỉ mong từ đó về sau, sáng sớm mỗi một ngày, cũng vẽ lông mày cho nàng, xem như thú vui.

"Tốt lắm, " Nam Cung Diệp một tiếng tốt lắm, Phượng Lan Dạ đưa tay sờ kính đồng đem tới đây, nhìn gương mặt trong kính, lông mày vừa mịn vừa dài như bức tranh, thật đúng là có bàn tay trang điểm, tam thiên phần đại vô nhan sắc, nàng không nhận được than thở .

"Diệp, tay của chàng thật đúng là xuất sắc, chẳng những có thể cầm kiếm, còn có thể cầm bút kẻ lông mày, ta xem đi xem lại, vẫn không biết sao lại linh xảo như thế chứ?"

Hai người vừa nói chuyện vừa hì hì cười, Phượng Lan Dạ lôi kéo bàn tay Nam Cung Diệp để đánh giá, lòng bàn tay của hắn có vết chai, đó là do luyện kiếm tập võ mà có, ngoài ra thì cả bàn tay trắng mịn thon dài, hoàn mỹ vô khuyết, thật giống như bàn tay nghệ thuật gia vậy, quả nhiên không đơn giản a.

Trong phòng đang cười đùa, thì trước cửa vang lên tiếng bước chân, Đinh Đường đi tới.

"Bẩm Vương gia, Vương Phi, Thụy Vương tới chơi."

"Ngũ hoàng huynh đã tới?" Nam Cung Diệp đưa tay lôi Phượng Lan Dạ đứng lên, hai người ra khỏi phòng, Đinh Đường đi theo phía sau, cảm nhận được trên người hai chủ tử sự yêu thương nồng đậm, đáy lòng nàng thật cao hứng, một đường đi theo bọn họ vào chính sảnh Tuyền viện.

Thụy Vương đã được Nguyệt Cầm dẫn vào phòng khách Tuyền viện kêu người dâng trà, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa mới đi vào, liền thấy Ngũ hoàng huynh đang ra bên ngoài nhìn quanh, thấy bọn họ bước vào, ngoắc ý bảo bọn họ đi qua ngồi xuống.

"Sao vậy?"

Nam Cung Diệp nhìn về phía Nam Cung Duệ, chậm rãi hỏi.

"Tứ hoàng huynh hiện tại bị giam ở trong đại lao Hình bộ, ta đã phái Tây Môn Vân đối tất cả người canh giữ, bảo vệ cho Hình bộ, một con ruồi cũng không cho hấn bay ra ngoài, chẳng qua là tứ hoàng huynh cự tuyệt không chịu thừa nhận tội danh, trước mắt không có biện pháp định tội, vụ án lần này quả thật là hết đường xoay sở."

Đêm dài lắm mộng, cho nên Thụy Vương Nam Cung Duệ vì chuyện này trà cơm cũng ăn không ngon, ngày hôm nay vừa biết Nam Cung Diệp ở Vương Phủ không có đi ra ngoài, nên đến tìm hấn, hi vọng từ hấn mà có được chủ ý hay.

Nam Cung Diệp nhíu mày, cùng Phượng Lan Dạ nhìn nhau, tứ hoàng huynh sợ rằng đến cuối cùng cũng không chịu nhận tội đâu, nếu hấn thừa nhận, thì tội danh này cả đời cũng rửa không xong, trong tim của hấn chỉ sợ còn không có bỏ đi ý niệm đoạt vị, cho nên làm sao mà chịu thừa nhận

đây? Mặc dù trước mắt hãn bị giam ở trong lao, không thể nào một chút chuẩn bị cũng không có, ánh mắt của Nam Cung Diệp sâu không lường được, rất nhanh liền nhìn ra một chút đầu mối.

"Ta nghĩ hãn không nhận tội nhất định là đang đợi người, chỉ sợ người kia chính là Diêu đại tướng quân, Diêu đại tướng quân ở tại Nam man xa xôi, nếu như hãn nhận được tin tức nơi này nhất định sẽ lãnh binh gấp gáp trở về, đến lúc đó An Giáng thành có thể bị phiền toái, hiện tại nên lập tức phái người đi trước Nam man để điều tra tình huống của Diêu đại tướng quân."

"Tốt, Tây Môn Vân đã phái người đi Nam man rồi, ta đã gọi người qua đó để bảo đảm vạn vô nhất thất."

Nam Cung Duệ biết chuyện có tính nghiêm trọng, nếu Diêu Tu quả thật lãnh binh trở về kinh, chẳng những tánh mạng người ở kinh thành gặp nguy hiểm, mà ở Nam Man nếu nhận được tin tức, chỉ sợ cũng sẽ tấn công trạm kiểm soát, để trước sau giáp công, lúc đó Thiên Vận sẽ nghênh đón một cuộc khói lửa chiến hỏa a.

Hết thầy cũng là do hoàng quyền trêu ghẹo người a, Nam Cung Duệ thở dài, nếu như nhị hoàng huynh hoặc tứ hoàng huynh là người đường đường chánh chánh, hãn để cho bọn họ kế vị cũng không sao, đáng tiếc bọn họ hết lần này tới lần khác không phải, cho nên mới phải đưa tới nhiều giết chóc như vậy.

"Lúc nào mới có thể dừng lại sự hy sinh vô vị cùng chiến tranh này đây?" Nam Cung Duệ đau lòng trầm giọng.

"Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, người đừng vội trong chuyện của tứ hoàng huynh, ta nghĩ mặc dù chúng ta bất động, chỉ sợ cũng có người đẩy cho chúng ta động, vì vậy chuyện này trước mắt cứ để đó, điều tra chuyện của Diêu tu quan trọng hơn."

"Tốt, ta đây phải đi tìm Tây Môn Vân đây."

Nam Cung Duệ lập tức đứng lên, lòng như lửa đốt mà đi ra ngoài, Nam Cung Diệp gọi Nguyệt Cầm tiến hẳn.

Bên trong phòng khách, Đinh Đường dẫn người đem bữa sáng dọn lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Phượng Lan Dạ quan tâm hỏi thăm việc quân doanh bên kia: "Như thế nào? Những người đó còn nghe lời không?"

Nam Cung Diệp cau lông mày gật đầu, việc quân doanh bên kia chuyện mặc dù không quá thuận lợi, nhưng hẳn không muốn làm cho Lan Nhi lo lắng, nhị hoàng huynh chấp chương việc quân doanh rất nhiều năm, làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi liền xử lý những người đó, cho nên hẳn muốn từ từ dọn dẹp, chuyện này gấp không được .

"Không có chuyện gì, ta sẽ xử lý , nàng yên tâm đi."

"Ừ, chàng coi chừng một chút, " Phượng Lan Dạ gật đầu, cúi đầu xuống dùng bữa sáng, đột nhiên ngửi thấy được mùi dầu của bánh, liền không nhận được khó chịu mà năm lỗ mũi, nhăn lại lông mày, cực kỳ không thoải mái.

"Lan Nhi sao vậy?"

"Ta bỗng nhiên có chút không thoải mái a, tựa hồ cái này có mùi là lạ."

Phượng Lan Dạ chỉ vào miếng bánh chiên ở trên bàn, ngửi thấy liền muốn ói, chẳng lẽ nàng ăn phải đồ hỏng rồi, sắc mặt đều có chút tái, Nam Cung Diệp thấy vậy chẳng những đau lòng, hơn nữa còn lo lắng lên, lập tức đưa tay lên ôm lấy nàng, quay sang Đinh Đường phân phó: "Lập tức đi gọi đại phu tới đây."

"Dạ, Vương gia."

Trong Tề vương phủ thì có sẵn đại phu, là hai ngày trước hoàng thượng đã một gã ngự y trong cung vào phủ, để cho hắc chiếu cố Vương gia cùng Vương Phi, Đình Đường vừa nghe lời nói của Nam Cung Diệp..., lập tức xoay người đi, vội vàng tuyên đại phu kia tới đây.

Ngoài cửa thoáng cái mọi người đều biết Vương Phi không thoải mái, ai cũng rất khẩn trương, luống cuống tay chân, có người đi truyền đại phu, có người khẩn trương thò đầu vào thăm dò.

Bên trong phòng khách, Phượng Lan Dạ không nhịn được mà cong miệng lên trách cứ Nam Cung Diệp, chuyện có chút mà làm cho to ra, hắc vừa nói như vậy, làm người ta còn tưởng rằng nàng bị sao rồi, thật ra thì nàng chính là đại phu, mình có bệnh hay không chẳng lẽ không biết sao? Căn bản là không có bệnh, có thể là đêm qua bị chút lạnh, ngày hôm nay khi ngửi mùi dầu của bánh chiên mới có chút ít khó chịu.

"Ta không sao, nhìn chàng khẩn trương thành như vậy, bị người ta biết sẽ chê cười đó."

"Chê cười, thân thể của nàng là quan trọng nhất, ai dám chê cười a, Bốn vương sẽ cho bọn họ đi củi."

Nam Cung Diệp mới không để ý tới cái gì chê cười hay không chê cười, hắc chỉ quan tâm Lan Nhi có sao hay không, hắc khẩn trương cúi đầu hỏi thăm nàng: "Như thế nào? Bây giờ còn khó chịu không?"

Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá trong lòng lại ấm áp vui vẻ, nàng vươn tay kéo cánh tay Nam Cung Diệp, từ từ lắc đầu.

Mỗi một lần thấy hắc thương nàng như thế, nàng sẽ vui vẻ đến muốn rơi lệ, cho dù giờ khắc này có chết đi, mình cũng mãn nguyện.

Kiếp trước, chỉ sợ nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, có một ngày sẽ gặp được một người thật lòng thương yêu mình.

Bây giờ chẳng những gặp được, hẳn còn yêu quý nàng như thế, chính vì hẳn đối với nàng thương tiếc yêu quý, cho nên nàng càng không thể để cho hẳn xảy ra một chút chuyện gì, bởi vì cả đời còn rất dài, nếu không có người nam nhân này, nàng phải đi đâu để tìm được một người như thế a.

Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây thì vào trước ngực Nam Cung Diệp, lúc này Đinh Đường dẫn đại phu kia vào.

Đại phu vừa đi vào tới liền cung kính mở miệng: "Tham kiến Vương gia Vương Phi."

Nam Cung Diệp khẽ gật đầu một cái, buông Phượng Lan Dạ ra, an trí nàng ngồi vào trên ghế ở một bên của phòng khách, trầm giọng ra lệnh: "Vương Phi sáng nay bỗng nhiên có chút không thoải mái, người xem một chút đã xảy ra chuyện gì?"

"Dạ, Vương gia."

Đại phu lâu năm kia liền mang cái hòm thuốc đi tới, Đinh Đường đem ghế cho hẳn ngồi xuống, hẳn an tĩnh lấy ra gối bắt mạch, Phượng Lan Dạ đem tay đưa ra, chỉ trong chốc lát, trên gương mặt già nua hiện lên một tia sắc thái ấm áp, ôn hoà mở miệng hỏi thăm.

"Vương Phi gần đây có phải luôn muốn ngủ hay không, hơn nữa còn muốn ăn chút đồ chua, ngoài ra ngửi thấy dầu mỡ thì muốn ói."

Đại phu vừa nói ra, Phượng Lan Dạ liền gật đầu, mà Nam Cung Diệp nghe lão Đại phu hỏi thế..., cũng khẩn trương theo dõi hẳn, cuối cùng thấy hẳn ung dung thông thả thu đồ lại, nhưng vẫn không nói tại sao, trong lòng quýnh lên, trực tiếp đem người ta kéo lại, hỏi thăm.

"Chuyện gì xảy ra? Vương Phi đã sinh bệnh gì, nhiều bệnh trạng như vậy, Bốn vương làm sao một chút cũng không biết, có phải bệnh rất nặng hay không?"

Lão Đại phu bị kéo cổ áo làm cho ho khan , Phượng Lan Dạ vội vàng bảo Nam Cung Diệp buông lão Đại phu xuống.

Nam Cung Diệp mặc dù buông lỏng tay ra, nhưng ánh mắt lạnh chầm tiêu sát, lão Đại phu thấy thế nghĩ nếu phun ra nửa chữ không tốt, hẳn cũng đừng nghĩ sống đi ra khỏi cửa này, vì vậy lão Đại phu nơi nào còn dám trì hoãn, vội vàng quỳ xuống .

"Chúc mừng Vương gia, Vương Phi có hỉ."

"Có hỉ (tin vui)?"

Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ đồng thời lên tiếng, một người thì mang vẻ mặt mờ mịt, bởi vì không rõ cái gì là có hỉ, nghe làm sao cũng không giống như bệnh a, một người thì mang vẻ mặt kinh ngạc, khó trách nàng gần đây luôn thích ngủ, cả người không có tinh thần gì, hơn nữa cũng không muốn ăn cơm, người thấy được mùi dầu chiên thì muốn ói, nguyên lai là vì nàng mang thai, cẩn thận ngấm nghĩ lại, nguyệt sự gần đây của nàng cũng đã vượt qua nửa tháng rồi, mà nàng lại hồ đồ đến một chút cũng không có nghĩ tới, mà tính kỹ thì có hơn một tháng rồi.

Tim của Phượng Lan Dạ đập thành thịch, thử nghĩ xem Nam Cung Diệp tại sao lại không có động tĩnh, nàng ngừng đầu lên nhìn hẳn, thấy người này mang vẻ mặt mờ mịt, còn vươn tay lôi kéo Phượng Lan Dạ.

"Lan Nhi, cái gì là có hỉ, đây là bệnh gì?"

Bên trong phòng khách, lão Đại phu cùng Đinh Đường có chút tức cười, đang muốn giải thích, thì Đinh Đường lặng lẽ đưa tay lôi lão Đại phu đi ra ngoài, bên trong phòng khách chỉ có Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan

Dạ, Phượng Lan Dạ sau khi kinh ngạc xong, thật thật tại tại cười một hồi, cũng khó trách hăn, từ nhỏ không có mẫu thân bên người, nên đâu biết những thứ này, nàng vội vàng vươn tay lôi hăn tới đây, cúi xuống lỗ tai hăn nhỏ giọng nói một câu.

"Cái gì? Người nói người có cục cườm."

Thanh âm kinh ngạc của Nam Cung Diệp truyền đi, bên ngoài nhà tất cả mọi người đều nghe được, trong nháy mắt tất cả mọi người đều vui vẻ, trong Vương Phủ rộng lớn như có một trận gió thổi qua, tất cả đều cảm giác được mãn ý vui sướng.

Mà người trong cuộc còn bị vây ở trạng thái ngây người, đợi đến khi hăn hoàn toàn hiểu rõ xảy ra chuyện gì, thì trong nháy mắt sự mừng như điên đánh trúng hăn, trên ngũ quan tuần mỹ xuất trần, trong nháy mắt cười tươi như hoa, hăn vươn tay ôm lấy Phượng Lan Dạ, ở chính sảnh quay hết mấy vòng, thanh âm vui sướng vang lên.

"Nàng nói hài tử của chúng ta, là hài tử của nàng cùng ta sao? Là thế này phải không?"

Phượng Lan Dạ nhìn bộ dạng vui sướng của hăn, lông mày thì giãn ra, ánh mắt mở vừa lớn vừa sáng, gương mặt lãnh chìm từ trước tới nay, bị lây ánh sáng ngọc của nụ cười, chói mắt bức người như vậy, khiến Phượng Lan Dạ vươn tay ôm cổ hăn, nàng chưa bao giờ biết, thì ra là hăn yêu thích hài tử như thế, quý trọng con của bọn họ như thế, nhìn hăn mừng như điên, nhìn hăn hưng phấn như thế, nàng cũng bị lây nhiễm theo, một cái tay không nhịn được mà lặng lẽ xoa bụng, nơi này có một tánh mạng sắp ra đời, cảm giác này thật kỳ diệu, mới bao lâu thời gian đâu, nàng chẳng những lập gia đình, còn có con của mình, nàng nhất định phải hết lòng yêu thương con của mình, không để cho hăn có chút ủy khuất nào.

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ quay vòng vòng, rất nhanh phát hiện là mình hưng phấn quá nên khẩn trương để nàng xuống: "Không được không được, không thể xoay quanh, phải cẩn thận một chút, bắt đầu từ bây giờ phải cẩn thận."

Phượng Lan Dạ mím môi cười, làm sao mà nàng có cảm giác hẫng giống gà mẹ như thế.

"Diệp, không có việc gì."

"Lan Nhi, chúng ta về Yên Hải đi, trước mắt bên trong An Giáng thành cũng không quá bình an cho nàng và con, không bằng lúc này chúng ta rời đi thôi, dù sao chúng ta không muốn giang sơn, không bằng chúng ta sống một cuộc sống không tranh giành của mình."

Nam Cung Diệp nặng nề nói, hẫng quả thật sợ, lúc này trong kinh thành quỷ dị khó lường, sẽ ảnh hưởng đến Lan Dạ cùng hài tử, đây cũng là đứa bé đầu tiên của bọn họ, hẳn nhất định phải bảo vệ tốt cực cùng cùng Lan Nhi, trước đây mình đã chịu nhiều khổ sở, hẳn sẽ không bao giờ ... muốn hài tử mình cũng phải như vậy, sau này hẳn nhất định sẽ yêu con của mình.

"Diệp, " sắc mặt Phượng Lan Dạ trở nên nghiêm túc, nàng biết Diệp lo lắng cho nàng, lo lắng con của bọn họ, nhưng làm người không thể quá ích kỷ, trước mắt An Giáng thành loạn thành một đoàn như vậy, sao bọn họ có thể bỏ đi đây, khi đó Ngũ hoàng huynh Thụy Vương còn lại một mình một người chiến đấu sẽ không vậy, như vậy vị ngôi vị hoàng đế sẽ thật sự rơi vào trong tay của Nam Cung Trác rồi, một người âm hiểm tiểu nhân như thế, nhất định sẽ phá hủy Thiên Vận hoàng triều, tiêu diệt những người còn lại của Nam Cung gia, mặc dù bọn họ trốn đến Yên Hải đi, chỉ sợ tên kia cũng sẽ tìm người ta đối phó Nhu Yên đảo, như vậy tương lai vĩnh viễn sẽ khó bình an rồi, cho nên bây giờ bọn họ không thể đi.

"Chúng ta không nên ích kỷ như vậy, ta biết chàng lo lắng cho ta cùng hài tử, ta cam đoan với chàng, sau này ta nhất định sẽ chú ý, không để cho con của chúng ta xảy ra một chút chuyện gì, cho nên chàng hãy yên tâm."

Phượng Lan Dạ mang bộ dạng ngoan ngoãn bảo đảm, Nam Cung Diệp thấy vậy nhú mày, hẳn biết là hẳn đã tùy hứng rồi, tình huống trước mắt như vậy đi như thế nào được, nếu bọn họ đi thật, sau này nếu phát sinh chuyện gì không may, chỉ sợ hẳn cũng không tha thứ được của mình, cho nên vừa phải bảo vệ tốt An Giáng thành, cũng phải bảo vệ tốt Lan Dạ.

"Lan Nhi, ta biết rồi, sau này, ta sẽ bảo vệ An Giáng thành, cũng sẽ bảo vệ tốt nàng cùng hài tử."

"Ta tin tưởng chàng."

Bên trong phòng khách, hai người ôm nhau ấm áp, có hài tử khiến cho tình yêu của bọn họ cũng vừa thăng hoa lên một tầng.

Bởi vì Phượng Lan Dạ mang thai, ngày hôm nay Nam Cung Diệp chỗ nào cũng không đi, chỉ ở lại trong vương phủ phụng bồi nàng, còn theo nàng đi trên đường dạo một vòng, mua khá nhiều đồ, trong tay của Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần mang theo bao lớn bao nhỏ đồ đạc, có một bộ mặt giống nhau đi theo phía sau các chủ tử, mắt thấy Vương Phi còn muốn mua nữa, liền không khỏi kêu lên.

"Vương Phi, đừng mua, đừng mua."

Xem ra tất cả nữ nhân khắp thiên hạ mà đi dạo phố, nhìn thấy đồ vật sẽ không có lý trí giống nhau, ngay cả Tiểu Vương phi là người có cá tính cơ trí, bình tĩnh cũng không có cách nào bình tĩnh nữa, có thể thấy được mua sắm có sức hấp dẫn đến cỡ nào, đáng tiếc bọn họ là nam nhân nên không thể nào hiểu rõ.

Tiếng kêu của Nguyệt Cầm vang lên, Nam Cung Diệp liền nhìn chăm chăm hai gia hỏa phía sau, hai tay hoàn ngực, khí định thần nhàn mở miệng: "Như vậy đi, cho hai con đường để chọn, một, cầm đồ, hai, trở về chẻ củi."

Má ơi lại chẻ củi, hửn còn không có chẻ xong, bây giờ lại tiếp tục đi chẻ nữa, không có thiên lý a, Nguyệt Cầm lập tức cười híp mắt tiêu sái đến bên người Phượng Lan Dạ, mở miệng lấy lòng.

"Vương Phi, còn muốn mua cái gì nữa? Cứ tận tình mua đi, Ngọc Lưu Thần, người thấy sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta còn có thể cầm thêm một ít nữa?"

Phượng Lan Dạ buồn cười mím môi quét nhìn hai gia hỏa phía sau, rõ ràng cầm không được nữa, nhưng hết lần này tới lần khác ngại sắc mặt của chủ tử bọn họ, nên cố làm ra vẻ, bất quá nàng cũng mua xong rồi, nên không có gì muốn mua nữa, vì vậy nàng đi vòng qua bọn họ nói.

"Chúng ta trở về đi thôi."

Lời kia vừa thốt ra, Nguyệt Cầm cùng Ngọc Lưu Thần đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hai người cũng không quên vuốt mông ngựa.

"Vẫn là Vương Phi tốt, biết quan tâm hạ nhân."

Ngụ ý chủ tử không biết quan tâm hạ nhân, Ngọc Lưu Thần ở bên cạnh tiếp lời: "Đúng vậy a, sau này chúng ta làm trâu làm ngựa cũng sẽ không tiếc."

"Đi thôi, đi thôi, đừng nhiều lời nữa" Phượng Lan Dạ phất tay, cho mấy người họ đi trở về, hôm nay ở An Giáng thành, không khí khá trầm lắng, liên tiếp hai vị hoàng tử bị nhốt vào đại lao, một vị tự sát, một vị còn không biết tình huống thế nào, ngay cả hộ bộ Lý đại nhân cũng bị bắt, cho nên bên

trong An Giáng thành, tất cả mọi người đều an phận thủ mình, chỉ sợ sơ sẩy một cái là rước họa vào thân, cho nên đám người Phượng Lan Dạ bỗng nhiên có hứng đi mua đồ, đã trở thành sự chú ý, rất nhiều tiếng nghị luận truyền đến.

"Đây không phải là Tề vương điện hạ sao? Thật tuần mỹ, nhưng tại sao lại có thời gian rảnh rỗi đi ra ngoài mua đồ."

"Nghe nói Tề vương rất cưng chiều Tề vương phi, đại khái chắc là ý của Tề vương phi."

Hắn một miệng người một lời, làm hứng thú của Phượng Lan Dạ bỗng nhiên biến mất, vì thế đoàn người liền rời đi phố xá, đi tới chỗ xe ngựa đỗ lúc trước, trở về Tề vương phủ.

.....

Tiêu Nguyên cung, Hạo Vân Đế ngồi ở thượng thủ, Hoa phi thì ngồi ở bên người hắn, người đang quỳ phía dưới chính là Nguyệt phi đã bị giam ở mật thất của Nguyệt diệu điện, mấy ngày liên tiếp bị hành hạ, lúc này Nguyệt phi đã không còn có bộ dạng như lúc trước, mà thê thảm đáng thương, quần áo trên người rất dơ, đầu tóc rối bời, giống như một phụ nhân thôn dã, đang quỳ gối dưới Đại điện và không dập đầu.

"Hoàng thượng tha mạng a, hoàng thượng tha mạng a, thiếp thân oan uổng, oan uổng, xin hoàng thượng minh xét."

Nguyệt phi còn đang cầu xin tha thứ, cự tuyệt không thừa nhận chuyện mình hạ độc Thụy Vương, Hạo Vân Đế neho mắt lại, nhìn Nguyệt phi, quanh thân lạnh lẽo, gằn từng chữ mở miệng: "Người đang nghĩ cái gì, cho là trẫm không biết sao? Người đang đợi nghiệt tử kia tới cứu người sao? Người có biết hắn đã làm chuyện gì không?"

Nguyệt phi nghe thấy lời nói lạnh lẽo ùm ùm vang tới..., thì sợ hết hồn hết vía, nàng ngừng đầu lên nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt hoàng thượng đặc biệt khó coi, chẳng lẽ Liệt nhi đã xảy ra chuyện gì, nàng vẫn bị giam cầm, nên căn bản không biết phía ngoài đã xảy ra chuyện gì, Nguyệt phi nghĩ tới đây, liền nhìn về Hoa phi cầu xin tha thứ.

"Hoa phi tỷ tỷ, người giúp ta một chút cầu xin Hoàng thượng niệm tình, người giúp ta một chút đi."

Trước đây một mực gọi Hoa phi muội muội, lúc này bỗng nhiên biến thành Hoa phi tỷ tỷ, khiến khóe môi Hoa phi vẽ ra nụ cười lạnh, nhàn nhạt mở miệng.

"Người cho người hạ độc Duệ Nhi, chuyện này bằng chứng như núi rồi, người tốt nhất đừng đùa bỡn tâm kế nữa, trừ Hàn Mai ra, còn có người khác cũng chứng minh là chủ ý của người, chẳng lẽ muốn đem những người đó dẫn tới để đối chất sao?"

Nguyệt phi ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới nữ nhân trong cung nhiều như vậy, cuối cùng đều thua ở trong tay Hoa phi, nếu Nam Cung Duệ đăng vị, Hoa phi nhất định sẽ được tôn làm Hoàng thái hậu, thành người trên người, nghĩ tới đây, trong lòng Nguyệt phi liền thống hận chí cực, nhưng ở tình huống trước mắt nàng vẫn nên lo chuyện của con quan trọng hơn.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, Liệt nhi hắn đã làm cái gì chọc giận đến hoàng thượng rồi?"

Nếu không phải làm cái gì, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không gọi hắn vì nghiệt tử, Nguyệt phi suy đoán, nên mấy cái dập đầu tiếp theo, cũng dập ra máu luôn, có thể thấy lực mạnh dập đầu này của nàng rất mạnh, sắc mặt vốn đã tái nhợt khô khan, hơn nữa trên trán còn rỉ máu, bộ dạng này của

Nguyệt phi liền có chút ít doạ người, Hạo Vân Đế sắc mặt âm lãnh, bất quá cũng không để cho nàng chờ lâu, trầm giọng mở miệng.

"Hắn dám sai sử Mộc Miên câu dẫn Duệ Nhi, còn hạ độc với trẫm, hoả thiêu Thụy Vương Phủ, để giết chết Duệ Nhi, liên tiếp những chuyện xảy ra này là do hắn ở sau lưng sai sử."

Hạo Vân Đế vừa nói xong, Nguyệt phi liền hét rầm lên: "Không, Liệt nhi làm sao đi sai sử tiện nhân kia hại Thụy Vương cùng hoàng thượng chứ, hoàng thượng phải minh giám a, tiện nhân kia cùng Liệt nhi căn bản chưa quen biết, nàng làm sao lại nghe lời Liệt nhi chứ, hoàng thượng a, thiếp thân thừa nhận đã dối với Thụy Vương hạ độc thủ, nhưng người nhất định phải tra rõ chuyện của Liệt nhi, hắn tuyệt đối sẽ không hồ đồ như vậy, van cầu người, Mộc Miên và thiếp thân luôn luôn không thân cận, đúng rồi, nàng là người của Mai Phi, thiếp thân tận mắt thấy nàng thường xuyên xuất nhập cung điện của Mai Phi, nhất định là bị nàng ta sai sử, hãm hại Liệt nhi rồi, hoàng thượng?"

Nguyệt phi bang bang đập đầu, nghĩ đến nhi tử bị vu tội, nàng dù có đập đầu nhiều hơn nữa cũng nguyện ý a, nhi tử hiện tại thế nào, hắn ở đâu, chẳng lẽ ở trong đại lao, nghe hoàng thượng nói hắn bị nhiều tội như vậy, nhất định là bị giam rồi, khó trách hắn vẫn không có tới tìm nàng, thì ra hắn cũng bị giam lại.

"Hoàng thượng, van cầu người?"

"Tốt lắm, đây đều là nghiệt mà người làm ra, bình thời không hảo hảo dạy dỗ để hắn làm người phải thanh khiết và không nên có tâm tư, thì ngày nay hắn sẽ phạm phải tội nghiệt ngập trời này sao?"

Hạo Vân Đế giận dữ mắng mỏ Nguyệt phi, làm mẫu thân vì muốn nhi tử có thể lên ngôi vị hoàng đế, ngay cả một đứa nhỏ cũng hãm hại, không trách con trai của nàng lại có lòng dạ nhỏ mọn, tâm kế thâm trầm thế.

"Người đầu, đem nàg nhốt vào Nguyệt diệu điện đi."

"Hoàng thượng, thiếp thân sai lầm rồi, thiếp thân sai lầm rồi, hoàng thượng nhất định phải tin tưởng thiếp thân, Liệt nhi nhất định không có động thủ với Thụy Vương cùng hoàng thượng, hoàng thượng."

Đã có thái giám vọt đi vào, đem Nguyệt phi lôi ra ngoài, đưa vào mật thất của Nguyệt diệu điện.

Trên đại điện của Tiêu Nguyên cung, Hạo Vân Đế chiếm được Nguyệt phi chính miệng thừa nhận đối với Duệ Nhi hạ độc, trong lòng rất đau, khổ sở chí cực, giờ phút này hắn không khỏi nghĩ đến lời nói của Tương Tình.

"Nam Cung Khung, có một ngày người sẽ hiểu rõ con nổi dòn quá nhiều, có đôi khi là một loại gánh nặng" hiện tại hắn vô cùng thấm thía, nhất là con nổi dòn trong hoàng thất, bởi vì mỗi người trong bọn họ đều muốn làm hoàng đế, cho nên đã sớm có lòng đoạt vị, hơn nữa bất kể bọn họ có muốn hay không, từ nhỏ đã bị những nữ nhân hậu cung kia huấn luyện thành người có dã tâm rồi.

Năm đó hắn chẳng những cô phụ Tương Tình, còn làm hại mình phải thừa nhận nhiều đau đớn như vậy, Hạo Vân Đế dựa vào phía sau ghế mềm, trong mắt một mảnh ươn ướt.

Hoa phi nhìn Hạo Vân Đế như vậy hơi có chút đau lòng, mặc dù lúc trước Hạo Vân Đế hoài nghi nàng, nhưng nàng cũng không hận hắn, một hoàng đế, khi ngồi vào chỗ này đã rất cực khổ, bây giờ hắn cũng không có dễ chịu.

Hoa phi vươn tay kéo Hạo Vân Đế qua tựa vào trên vai của nàng: "Đừng suy nghĩ, hết thủy rồi sẽ tốt."

"Sẽ tốt sao?" Hạo Vân Đế khẽ lẩm bẩm, đón trận chiến này chỉ sợ là không được yên tĩnh, chỉ có chờ đến khi Duệ Nhi chân chính tiếp nhận

Thiên Vận giang sơn, mới có thể chân chính yên tĩnh, nhưng mà dưới tình tình trước mắt, nếu là đem hãn mạnh mẽ đẩy lên thượng vị, chỉ hại hãn thôi, mình tình nguyện hy sinh bản thân cũng muốn bảo toàn cho Duệ Nhi.

Hoa phi vịn hãn, chậm rãi trấn an hãn: "Hết thảm rồi sẽ tốt."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 121

Sở Vương bị bắt, nhưng không nhận tội, mà đám người Lý gia một mực chắc chắn là hãm mà không sửa miệng, án lần này nhất thời không cách nào phán xử, nên để chìm xuống, lúc này tinh lực của Nam Cung Diệp cùng Tây Môn Vân liền đặt ở trên người Diêu Tu. Đồng thời Nam Cung Diệp cũng bắt đầu chấn chỉnh lại việc quân cơ. Cùng mâu thuẫn nội bộ, trong lúc nhất thời làm mọi người vì công việc mà lu bù lên, Hạo Vân Đễ luân phiên bị đả kích, rút cuộc đã ngã bệnh, may là không nghiêm trọng, trải qua ngự y chữa trị, đã từ từ khôi phục như cũ.

Vì Lan Dạ mang thai, nên Nam Cung Diệp ban ra ba lệnh giới hạn, không cho phép nàng chạy loạn, cho nên hiện tại nàng liền ở trong Tề vương phủ, uống trà ngắm hoa cộng thêm la cà, không có chuyện gì đi Tô phủ tìm mẫu thân nói chuyện phiếm, Tô phu nhân biết nàng mang thai, nên rất cao hứng, phàm là những chi tiết khi mang thai nên chú ý đều nhất nhất chỉ điểm, giờ khắc này Phượng Lan Dạ không khỏi không cảm khái, có mẫu thân thật quá tốt, nhưng nghĩ đến Nam Cung Diệp từ nhỏ đến lớn không có được mẫu thân thương yêu, liền không khỏi đau lòng.

Cuộc sống an nhàn vừa trôi qua được mấy ngày, một ngày kia vừa lúc Nam Cung Diệp ở trong phủ, thì trong cung phái người đến đón bọn họ.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai mặt nhìn nhau, không phải là vừa trải qua cuộc sống an nhàn được mấy ngày liền xảy ra chuyện chứ?

Hai người vội vàng ngồi xe ngựa một đường tiến cung.

Bên trong xe ngựa, Nam Cung Diệp tiểu tâm dực dực (ng nghiêm túc, cẩn thận) ôm Phượng Lan Dạ ngồi ở trong ngực của hắn, ôn nhu hỏi thăm tình huống của nàng mấy ngày gần đây.

"Như thế nào? Có khỏe không?"

Phượng Lan Dạ nhìn bộ dạng tiểu tâm dực dực (ng nghiêm túc, cẩn thận) của hắn, không khỏi buồn cười, lúc này có bao nhiêu thời gian a, mà hắn đã khẩn trương như vậy, nếu như chịu đựng thêm chín tháng không phải là rất cực khổ sao? ban ngày hắn lo lắng an nguy của nàng, buổi tối ngủ cũng cẩn thận không đụng đến bụng của nàng, làm hại nàng nhiều lần cũng khẩn trương theo, cho đến một lần, nàng cùng hắn giải thích, đứa nhỏ này không có dễ dàng vỡ như vậy, cũng không phải là đậu hủ, nam nhân này liền cho là phải, bất quá thời thời khắc khắc vẫn duy trì cẩn thận.

"Rất tốt, chuyện gì cũng không có, ta ăn được ngủ ngon, hắn nhất định sẽ lớn lên bình an mạnh khỏe."

"Vậy thì tốt."

Nam Cung Diệp ôm nàng, mỗi một lần nghe được nàng nói như vậy, hắn mới yên lòng, cúi người "chụt" một tiếng, hôn Phượng Lan Dạ một ngụm, còn tà mị mở miệng: "Gần đây Lan Nhi tương đối ngoan, phần thưởng cho nàng."

Phượng Lan Dạ không nghĩ tới hắn cũng theo mình học xấu, không khỏi liếc xéo một cái: "Có phải ta nên nói một tiếng cảm ơn không?"

Nam Cung Diệp còn nghiêm trang mở miệng: "Không cần nói cảm ơn, nàng hắn nên hôn lại ta a."

Nói xong còn đem nửa bên mặt đưa tới, Phượng Lan Dạ thật sự cảm thấy giờ phút này hắn rất khả ái, không giống lúc trước, âm trầm, lạnh nhạt, lúc hắn cùng nàng ở chung, là lúc hắn thực sự buông lỏng, còn có ôn nhu phát

ra từ nội tâm, cả người cũng tràn đầy tia sáng, nhìn bộ dạng hân như vậy, nàng chẳng những rất vui vẻ hơn nữa còn hạnh phúc, bởi vì nam nhân này vì nàng mới thay đổi nhiều như vậy, nghĩ tới đây, nàng liền hôn một cái, thừa cơ đòi lại lúc này bị hân đùa "Diệp cũng rất ngoan, phần thưởng cho chàng."

"Nàng a."

Bên trong xe ngựa một mảnh vui vẻ, ấm áp, hai người một đường vừa cười vừa nói .

Trong Tiêu Nguyên cung lúc này mang một bầu không khí chết chóc, sát khí lạnh lẽo len lỏi trong mọi góc ngách của đại điện. Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa mới đi vào, liền cảm giác được áp lực rất lớn, phụ hoàng ngồi trên cao, sắc mặt khó coi đến cực điểm, phía dưới quỳ rất nhiều người, Ngũ hoàng huynh Thụy Vương, Tây Môn tướng quân, còn có hai vị Thượng Thư, và một số trọng thần trong triều cũng ở đây, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Ý niệm trong lòng hai người chợt lóe, thì đi lên thỉnh an hoàng thượng .

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hạo Vân Đế mím chặt môi, bộ ngực lên xuống phập phồng , lời gì cũng nói không ra, hân hiển nhiên bị tức không nhẹ, Nam Cung Diệp len lén nhìn về Ngũ hoàng huynh, chỉ thấy sắc mặt của Ngũ hoàng huynh cùng Tây Môn Vân đều khó coi, hai người nắm chặt tay, đến nỗi gân xanh cũng nổi lên, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vốn cực kì thông minh , lúc này vừa nhìn tình trạng trước mắt, ngầm nghĩ một lần, liền đoán ra nhất định là vì chuyện của tứ hoàng huynh, chẳng lẽ là tứ hoàng huynh đã xảy ra chuyện?

Trong lòng Nam Cung Diệp trầm xuống, chẳng lẽ tứ hoàng huynh cũng giống Tam hoàng huynh, đều bị người giết chết.

"Đây là tại sao?"

Nam Cung Diệp hỏi một tiếng, không ngờ, Hạo Vân Đế ở chỗ cao một hơi mới thở gấp tới đây, nặng nề vỗ long án, nổi giận.

"Tây Môn Vân, trăm thật là tin sai người, các người nhiều người... thế này, thậm chí ngay cả người cũng giữ không được, còn chỗ dùng gì?"

Tây Môn Vân không nói câu nào, cúi đầu quỳ lên trước một chút, trầm giọng mở miệng: "Sở Vương điện hạ bị cướp ra ngoài, thần đáng chết, xin hoàng thượng hạ chỉ giáng tội."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa nghe thấy, trong lòng liền khiếp sợ như trước, không nghĩ tới bị giam ở đại lao Hình bộ, bên trong từng bước canh phòng, vậy mà Nam Cung Liệt kia còn có thể bị cướp đi, người nọ rốt cuộc có bao nhiêu năng lực a, chỉ sợ bọn họ cũng chưa chắc nắm được, trừ phi. Phượng Lan Dạ trong đầu linh quang chợt lóe.

Trừ phi người nọ dùng độc, có độc thuật cao siêu, mới khiến cho những người đó hoàn toàn không có sức cố thủ.

Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ, thì bên cạnh Tây Môn Vân, Thụy Vương Nam Cung Duệ đã bước ra khỏi hàng, trầm giọng mở miệng: "Phụ hoàng, chuyện này không phải là lỗi của một mình Tây Môn tướng quân, nhi thần cũng có tội không thể tha, xin phụ hoàng trách phạt, không nghĩ đến phản tặc lại hạ độc, độc hại binh tướng Thiên Vận hoàng triều ta, là nhi thần đáng chết, khiến cho chúng ta tổn thất mấy trăm binh tướng, nhi thần cam nguyện chịu phạt."

Lời của Thụy Vương vừa dứt, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ liền hiểu được đại khái chuyện gì đã xảy ra. Người sau lưng kia quả nhiên là dụng độc, mưu tính thật là ngoan độc, vì để cướp được Sở Vương, không tiếc giết đi mấy trăm người, thật là tặc tử ghê tởm, ánh mắt Phượng Lan Dạ âm u xuống, hơn nữa người đứng trong bóng tối cướp đi Nam Cung Liệt,

không chút nào thật sự vì hấn mà suy nghĩ, chỉ sợ là bước kế tiếp trong liên hoàn kế, để cho Sở Vương ra kinh kêu gọi Diêu Tu, như vậy tiếp theo tình thế thật rất nguy cấp. Trên đại điện, một mảnh yên lặng đến đáng sợ, Hạo Vân Đế híp mắt nhìn về mấy người phía dưới, thanh âm lạnh lẽo, thị huyết vang lên: " Binh bộ cùng Hình bộ là không đủ người, hay là không có trách nhiệm?"

Hình bộ cùng Binh bộ Thượng Thư sớm bị dọa, mặt xám như tro tàn, không dám nói một câu, hai thân thể run run không ngừng.

Hạo Vân Đế nhìn về hình bộ thượng thư Vân Hải, lạnh lẽo tức giận mắng: "Vân Hải, lần trước Tam hoàng tử chết ở Hình bộ, lần này lại để cho Sở Vương chạy đi ra ngoài, Hình bộ của các người bố phòng kiểu gì đây? Thụy Vương cùng Tây Môn Vân bố phòng ở bốn phía đại lao của Hình, vậy người của Hình bộ cùng người của binh bộ chết đi đâu rồi, mà để người tùy ý xông thẳng vào đại lao."

"Bọn thần đáng chết."

Hình bộ thượng thư cùng Binh bộ Thượng thư bị làm cho sợ hãi, lồm cồm bò lên trước, Hạo Vân Đế cũng lườm nhìn bọn hấn, ra lệnh một tiếng: "Người đâu, đem hai người này giam lại trước, đợi đến khi bắt được Sở Vương rồi định đoạt."

Ngoài Đại điện, mấy tên thị vệ lập tức xông vào, đi thẳng tới hướng Hình bộ cùng Binh bộ Thượng Thư.

Hai người sợ hét rầm lên: "Hoàng thượng tha mạng a, hoàng thượng tha mạng a."

Bất quá rất nhanh đã bị bắt lôi ra ngoài, trong đại điện, Hạo Vân Đế cũng lườm nói thêm, trực tiếp ra lệnh: "Tây Môn Vân, lập tức từ Binh bộ điều binh, phong tỏa An Giáng thành, nhất định phải bắt được Sở Vương."

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh."

Tây Môn Vân lập tức lui ra ngoài, trong đại điện, đám người Thái Phó cùng Đại học sĩ nhìn hoàng thượng, thấy hoàng thượng đã hơi có chút hòa hoãn, mới dám mở miệng nói chuyện: "Hoàng thượng, Sở Vương chạy trốn khỏi kinh thành, trước mắt, chúng ta nên sớm bố trí hết thủy bên trong An Giáng thành, nếu đúng là Diêu tướng quân thật sự lãnh binh Hồi kinh, chúng ta không thể để cho bọn họ làm tổn hại đến dân chúng"

"Đúng vậy a, xin hoàng thượng nghĩ lại."

"Trẫm biết rồi, các người cũng đi xuống đi."

"Dạ, phải" mấy người thở phào nhẹ nhõm lui xuống, trong điện chỉ còn lại có Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ ba người, Hạo Vân Đế mệt mỏi quay đầu để cho ba người bọn họ đứng lên.

"Diệp Nhi, lập tức đem việc quân cơ phân công người đi ra ngoài làm, tăng thêm người trấn thủ ở các cửa thành, tất cả mọi người ra vào đều phải nghiêm ngặt kiểm tra."

"Dạ, phụ hoàng."

Nam Cung Diệp trầm giọng lĩnh mệnh, Hạo Vân Đế nhìn về Nam Cung Duệ: "Duệ Nhi, phái người đi điều tra vì sao Diêu Tu vẫn chưa về?"

"Dạ, chắc khoảng một hai ngày hẳn là trở lại, nhi thần có tin tức sẽ lập tức bẩm báo phụ hoàng."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn quang cảnh trước mắt, không nghĩ tới chuyện lại đi đến tình trạng này, nhớ lại chuyện trong tay Sở Vương còn có nuôi binh tướng, không khỏi ảo não, ngày đó họ cũng vì nhân từ, mà buông tha cho những người đó, không ngờ lại dẫn đến quang

cảnh hôm nay, quan trọng nhất là hắc tra không ra Sở vương đã đem những người đó giấu đến địa phương nào.

"Nhi thần có một chuyện bẩm báo."

Hạo Vân Đế ý bảo Nam Cung Diệp mở miệng, Nam Cung Diệp bình tĩnh đáp lời: "Thật ra thì nhi thần nhận được tin tức, trong tay tứ hoàng huynh nuôi không ít binh mã, có hai ba ngàn người, một phần nhỏ ở trong thành đã bị nhi thần bắt giết, hiện tại những người còn lại đó không biết được giấu ở nơi nào, nhưng nhi thần đã tra được, những người đó không ở trong thành."

"Cái đồ nghiệt tử, thì ra nó đã một mực mưu tính từ trước."

Hạo Vân Đế lại thở dài một tiếng, nói cho cùng, những người ở chỗ này có ai không biết Tứ hoàng tử Sở Vương có mưu đồ soán vị, bất quá, họ đều hi vọng cuối cùng hắc có thể tỉnh ngộ lại, nhưng bây giờ đã đi đến bước này rồi.

"Hai ngày trước thẩm tra xét Nguyệt phi, nàng nói một tin tức, Mộc Miên cùng Mai Phi qua lại rất gần, xem ra Mộc Miên cùng tên sát thủ kia thật đúng là nghe lệnh của lão Nhị a."

Phượng Lan Dạ vừa nghe lời Hạo Vân Đế vừa nói..., không khỏi giật mình, chậm rãi mở miệng: "Bẩm phụ hoàng, thật ra thì Mộc Miên chính là Vân Phượng Ngũ công chúa, ngày đó chính Tấn vương đã mang nàng về kinh thành."

Lời vừa nói ra, trong điện, Nam Cung Duệ cùng Hạo Vân Đế đều có chút khó có thể tin, nhìn Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ không nói chuyện, cuối cùng Hạo Vân Đế trầm trọng mở miệng:

"Tất cả mưu tính này là do lão Nhị, hắc có khả năng lớn như vậy sao?"

Tuy nói Nam Cung Trác rất là thông minh, tâm kế cũng nhiều, nhưng trước mắt là một bộ liên hoàn kế đầy đủ. Phải hăn bố trí được sao? Chỉ sợ hăn còn không có đủ thông minh như thế. Hạo Vân Đế dám nói, tâm cơ bậc này tuyệt đối không thua gì hăn. Trước mắt, những hài tử này, chỉ sợ một cũng không đấu lại, mưu tính lão luyện và chặt chẽ như vậy, cuối cùng hăn cho ra kết luận:

"Sau lưng của Tấn vương chắc chắn cất giấu một người, có thể chỉ điểm cho hăn."

"Chẳng những cất giấu một người có mưu lược, còn có một cao thủ dụng độc, người này chỉ sợ là đại phu y thuật cao siêu."

Phượng Lan Dạ nhíu lông mày phân tích, nghĩ đến Dịch Dung Thuật của Lục Giai ngày đó, nàng từng hỏi thăm Bách Lý, biết được Dịch Dung Thuật trên đời chỉ có hai người biết, một người là Bách Lý Hạo, người còn lại chính là sư huynh của hăn_ Nam Sơn Tử, sư phụ của Bách Lý Hạo đã chết, như vậy người núp sau lưng Tấn vương tất nhiên sư huynh của Bách Lý Hạo_Nam Sơn Tử.

"Phụ hoàng, trước mắt phải xử lý chuyện của tứ hoàng huynh, về phần nhị hoàng huynh bên kia không nên đả thảo kinh xà(đánh rắn động cỏ), nếu làm kinh động đến bọn họ, chỉ sợ Thiên Vận hoàng triều thật sự rối loạn, cho nên chúng ta chỉ im lặng mà không động."

Nam Cung Diệp nói ra thế cuộc trước mắt, Hạo Vân Đế lập tức gật đầu đồng ý, trước, nên xử lý chuyện của Nam Cung Liệt thật tốt, sau đó mới từ từ cùng Nam Cung Trác tính sổ, hăn cũng muốn xem một chút người núp sau lưng Tấn vương đến tột cùng là người nào, có thể đa mưu túc trí như thế.

"Tốt, Nam Cung Duệ, người và Tây Môn Vân cùng nhau tra chuyện của nghiệt tử kia. Nam Cung Diệp, người đem người của quân doanh phân

công ra ngoài, bốn cửa thành ra vào phải nghiêm ngặt kiểm tra, mặt khác, bên trong thành, người tuần tra cũng phải tăng thêm."

"Dạ, nhi thần tuân chỉ."

Trong điện, mọi người lui xuống hết. Trên đại điện chỉ còn một mảnh tử khí, lạnh lẽo.

Trong ngoài An Giáng thành bao phủ một mảnh tử khí làm người ta hít thở không thông. Trên đường cái, tùy ý có thể thấy được binh tướng kiểm tra các khách sạn cùng trà lâu tửu quán. Người ra vào thành đều bị binh tướng đứng ở thành hàng tìm tòi, kiểm tra.

Trong lúc nhất thời, phố lớn ngõ nhỏ yên lặng như tờ, các cửa hàng có thể đóng cửa đều đóng cửa, tử khí bao phủ An Giáng thành.

Trong phủ Tề vương, Văn Tường đang đi bên Phượng Lan Dạ, vừa nghĩ tới tình huống trong kinh thành giờ phút này, sắc mặt các nàng không tốt chút nào. Trong mắt Văn tường cũng dâng lên một tầng nước mắt.

"Thất hoàng tấu, người nói chuyện này là gì a? Tại sao phải thành như vậy, tứ hoàng huynh thật muốn tạo phản sao?"

"Sợ rằng thật muốn tạo phản."

Phượng Lan Dạ mở miệng khẳng định, nếu không phải phản, thì Nam Cung Liệt cũng sẽ không trốn, nếu đã bỏ chạy mà hãn không phản thì cũng hết đường, đâu còn nơi nào cho hãn dung thân.

"Vừa nghĩ tới cả đám bọn họ đều như vậy, trong lòng ta thật khổ sở a."

Văn Tường ghen ngào mở miệng, nhớ tới ngày xưa vui vẻ, khi đó bọn họ vẫn là huynh đệ tỷ muội yêu quý của nhau, nhưng hôm nay vì hoàng

quyền, không tiếc khuấy lên sóng to gió lớn trong thiên hạ, còn bị mang nhờ danh.

"Tốt lắm, chúng ta không nghĩ đến chuyện của bọn họ nữa, suy nghĩ tiếp cũng vô dụng, chỉ sợ chuyện này trước sau gì cũng sẽ xảy ra."

Phượng Lan Dạ mặc dù tâm tình không tốt giống như trước, nhưng nghĩ đến cục cựa trong bụng, nàng cũng hi vọng mình mở lòng một chút. Bất quá mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng vẫn là rất lo lắng. Nàng cũng không phải lo lắng cho người khác, các triều đại đổi thay, hoàng quyền tranh đấu, đều bước trên máu mà đi lên, nàng lo lắng chính là Diệp, nàng không hy vọng trong lần tranh đấu hoàng quyền này, hấn bị chút thương tổn nào. Bọn họ cũng không có tâm tư muốn làm hoàng đế, nếu bị thương tổn, chẳng phải là rất vô tội sao.

Phượng Lan Dạ nói xong, Văn Tường liền thu liễm tâm tư, vươn tay lôi kéo Phượng Lan Dạ.

"Thất hoàng tấu, người cũng cẩn thận chút, đừng làm thương tổn được cục cựa."

"Ừ, ta sẽ."

Phượng Lan Dạ gật đầu, Văn Tường nghĩ đến có người sẽ gọi mình là cô cô, trong lòng cao hứng lại. Đây đại khái là chuyện làm người ta cao hứng nhất trong thời gian gần đây.

"Thất hoàng tấu, người nói cục cựa là bé trai hay là bé gái đây?"

Trên mặt Văn Tường hiện lên suy đoán. Phượng Lan Dạ mím môi nở nụ cười. Đứa nhỏ này ở trong bụng nàng làm sao biết được là bé trai hay bé gái, nhưng đáy lòng nàng hy vọng là bé trai, như vậy phía sau Diệp sẽ có một cái đuôi nhỏ, tin tưởng hấn nhất định sẽ rất thương, rất yêu nhi tử.

"Không biết."

"Thất hoàng tẩu, người biết không? Ta nghe mẫu phi nói, nếu như người muốn hài tử như thế nào, chỉ cần nghĩ muốn, cuối cùng sinh ra nhất định là hài tử như suy nghĩ của người a."

"Làm gì có chuyện như thế a?" Hai người một đường vừa nói vừa hướng đến phía trước đi tới. Phía ngoài thì bão tố sóng ngầm nhưng ở chỗ này lại hóa thành yên bình.

Trong mật thất Nguyệt Diệu điện

Lúc này, một thân ảnh thần thần bí bí mang theo một cái hộp thiện hoa lệ đi vào, rất nhanh đi tới ngoài cửa lao, gõ cửa, rồi một âm thanh kêu lên: "Nương nương, nương nương, nô tỳ tới thăm người."

Người trong phòng giam vốn là buồn ngủ nhưng vừa nghe đến thanh âm này, chợt xoay mình, tinh thần tỉnh táo, thật nhanh từ bên trong vọt ra, một phát bắt được tay người kia: "Thanh Vân, là người, tình huống phía ngoài bây giờ thế nào?"

Người tới là thiếp thân tỳ nữ của Nguyệt phi _ Thanh Vân. Thanh Vân đi theo Nguyệt phi nhiều năm rồi, rất được Nguyệt phi tín nhiệm. Lần này đi vào, thật vất vả mới năn nỉ họ mới đưa cơm đến, vừa hồi lộ rất nhiều đồ trang sức đeo tay cho ma ma kia mới có thể tiến vào.

"Nương nương, nô tỳ không rõ ràng lắm tình huống bên ngoài, Nguyệt Diệu điện có thị vệ gác, căn bản là không ra được. Bất quá nô tỳ phát hiện hai ngày này đã ít người đi một chút."

"Thanh Vân, cầu người giúp Bôn cung một chuyện"

Nguyệt phi quỳ xuống, Thanh Vân sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, đưa tay ra đỡ Nguyệt phi: "Nương nương, có chuyện gì xin cứ việc phân phó, nô tỳ nhất định cố gắng đi làm."

"Bốn cung viết một phong huyết thư giao cho người, người đưa ra thành cho Bốn cung, được không?"

Nếu đem huyết thư đưa đến tay ca ca, hẳn nhất định sẽ giúp Liệt nhi , hẳn sẽ không thấy chết mà không cứu .

"Nương nương, nô tỳ ra không được."

Thanh Vân không phải là không muốn giúp, mà là Nguyệt Diệu điện bị canh giữ, căn bản là đi ra không được. Nương nương vẫn đối xử với nàng vô cùng tốt, nếu là có thể, nàng nhất định sẽ giúp nàng ấy.

"Người để cho người thân cận trong cung của Bốn cung trợ giúp người, một người giương đông kích tây, dẫn dắt những thị vệ kia rời đi, sau đó người từ phía sau chạy về hướng ngự thiện phòng của hoàng cung. Nơi đó mỗi sáng sớm sẽ có xe đẩy mua hàng hóa , hoặc là buổi tối có xe lấy nước thiu. Người hãy dùng một ít phương pháp, tóm lại người nghĩ biện pháp chạy ra khỏi thành. Thanh Vân, Bốn cung dập đầu cầu người."

Tiếng nói của Nguyệt phi vừa dứt, liền dập đầu liên tục, Thanh Vân vội vàng lôi kéo nàng: "Nương nương, ta đáp ứng người, người đừng dập đầu, người nói đi, để cho nô tỳ đưa tin đi nơi nào?"

Nguyệt phi nghe thấy thế, lập tức bò dậy, dùng sức khẽ cắn ngón tay của mình, dường như không biết đau đớn, sau đó vung lên y phục của mình, xé áo lót màu trắng bên trong, viết chữ lên trên áo lót.

"Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn." (*)

(*) Có phước cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Tám chữ thật to được viết bằng máu xong, nàng đem nhét vào trong tay Thanh Vân: "Thanh Vân, nhớ kỹ, vật này ngàn vạn lần không được giao cho người khác, thay ta mang ra kinh thành đi. Ngoài thành có một nơi gọi là loạn phần cương, vòng qua loạn phần cương có một tòa núi nhỏ, nơi đó cất dấu một nhóm người. Người đem vật này giao cho những người đó, để cho bọn họ lập tức đưa đến trong tay Diêu tướng quân."

"Dạ, nương nương, nô tỳ nhất định hoàn thành sứ mạng."

Thanh Vân để hộp thiện xuống, quỳ xuống trước Nguyệt Phi, dập đầu một cái, sau đó đứng dậy rời đi. Trong khi trời tối, Thanh Vân muốn nghĩ biện pháp rời khỏi hoàng cung. Quả nhiên đã để cho nàng chạy ra khỏi cung được, một đường đem thư hướng ngoài thành đưa đi. Vì đề phòng bị người phát hiện là huyết thư kia, nàng đặt ở dưới lòng bàn chân, cho nên hừng sáng, khi binh sĩ kia kiểm tra, lục soát một phen, nhưng căn bản tìm không được bất kỳ đồ gì, liền để nàng ra khỏi thành

Ngày thứ hai Nguyệt phi ở trong mật thất Nguyệt Diệu điện tự sát, tin tức Nguyệt phi chết trong Nguyệt Diệu điện được bẩm báo đến thượng thư phòng.

Hạo Vân Đế ngây dại, không nghĩ tới Nguyệt phi lại lựa chọn tự vẫn, chẳng lẽ nàng cảm thấy không còn chỗ nào có thể trông đợi rồi, cho nên tự vẫn.

Trong lòng Hạo Vân Đế không phải là không khổ sở. Nếu nói một ngày vợ chồng trăm ngày nhân nghĩa, đối với nữ nhân hắn đã từng sủng ái qua, lại có hài tử của hắn, mặc dù không có yêu, nhưng có tình cảm . Nghĩ tới nước mắt tuôn đầy mặt, cả đám đều rơi vào kết quả như vậy, hoàng thất quả nhiên đúng là động ma đáng sợ .

Về hậu sự của Nguyệt phi , trong tình huống trước mắt không thể nào làm lớn , cho nên mọi sự hết thảy do Hoa phi chủ trì, bí mật mang đến

hoàng lãng, mời cao tăng tụng kinh và các lễ nghi khác đều âm thầm tiến hành.

Liên tiếp ba ngày tìm kiếm, cũng không có tìm được thân ảnh của Sở Vương Nam Cung Liệt. Cuối cùng mọi người khẳng định Nam Cung Liệt đã được người kia âm thầm đưa ra thành, cho nên bên trong thành giờ phút này không có thân ảnh của hắn.

Mà Tây Môn Vân cùng Thụy Vương Nam Cung Duệ đã nhận được tin tức từ tám trăm dặm kịch liệt đưa tới, Diêu Tu quả nhiên lãnh binh hồi kinh rồi, lúc này hắn đang trên đường ra roi thúc ngựa trở về, từ thủy lộ tiến vào, trước mắt còn cách kinh thành chừng hai trăm dặm, chỉ còn một ngày hành trình nữa liền tiến thẳng vào kinh.

Mà thời điểm Diêu Tu rời đi đã dùng mưu kế, trước dùng một phần binh tướng vây khốn những người có ý định chống đối, để cho bọn họ không thể động đậy, đợi đến khi bọn họ đi được đến nửa lộ trình thời điểm, mới để cho những binh tướng ở lại vây khốn Nam Man, lập tức thả ra tin tức, nói Diêu tướng quân đã trở về kinh, hiện tại Nam Man người ít, binh mỏng.

Những người đó làm xong những chuyện này, liền nhanh chóng chạy đến đại quân của Diêu Tu.

Những người đi theo Diêu Tu, bên ngoài là binh mã của triều đình, nhưng trên thực tế đã sớm thành binh lính ngầm của Diêu Tu, có quân hiệu là Diêu gia quân.

Lần này Diêu Tu ra lệnh một tiếng, phần lớn binh lính đều tùy tùng một đường tiến vào kinh, còn lại một nhóm người không dám động, bị người của Diêu Tu giết, còn lại một nhóm người thì chống lại binh tướng Nam Man, khẩn cấp đưa mật hàm vào cung. Hạo Vân Đế thiếu chút nữa tức chết. Diêu Tu làm phản, hắn có nghĩ tới, nhưng vẫn nghĩ những binh lính kia có ít nhất một nửa người sẽ không nghe theo điều động, không ngờ cuối cùng

phần lớn người đều đi theo hãn. ván cờ Nam Man này thật thất bại, nếu để cho quân Nam Man chiếm biên thành, chỉ sợ phải mất vài tòa thành trì, vậy giang sơn hãn cực khổ đánh xuống, chẳng phải là rơi vào tay người khác sao.

Hạo Vân Đế lập tức giao trách nhiệm cho Binh bộ điều ra binh tướng , cùng với quân doanh điều tra một nhóm người, cộng thêm binh tướng dưới tay Tây Môn Vân, để họ trực tiếp lên đường chạy tới Nam Man, nếu như bị mất thành trì, nhất định phải đoạt lại.

Tây Môn Vân lĩnh mệnh, lập tức điều ra các lộ binh tướng, chạy tới Nam Man.

Trước khi đi, hãn và Hạo Vân Đế một mình gặp mặt một lần, sau đó rời kinh đi.

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ đối với cục diện trước mắt hết sức lo lắng. Binh bộ có chừng hai vạn binh mã đã bị điều đi, ở quân doanh có mười vạn người cũng bị điều đi một phần. Hiện tại trong tay Diêu Tu có mười mấy vạn binh mã, mà Nam Cung Liệt ở ngoài thành cũng có mấy ngàn người, hai cái hợp lại, đối chiến chỉ sợ thương vong thảm trọng a. Dân chúng có thể tránh được sao? Nhưng là đồng dạng Nam Man không thể không thủ a.

"Phụ hoàng, trước mắt, tình hình đã rất nguy cấp rồi, hiện tại lập tức triệu tập đại thần vào triều thương nghị quyết sách. Nhi thần nhận được tin tức, Diêu Tu lần này quyết chiến được ăn cả ngã về không, chẳng những đem mười mấy vạn binh mã hồi kinh, hơn nữa còn đem một nhóm lớn hỏa lực."

Hạo Vân Đế hoàn toàn bị đá kích, công lao, sự nghiệp của nhiều năm cố gắng chẳng lẽ phải hủy hoại chỉ trong chốc lát. Hãn tuyệt đối không cam

lòng, nên lập tức triệu tập tất cả trọng thần trong triều cùng thương nghị đối sách.

Tiêu Nguyên cung, ngày đêm đèn sáng, cả điện là bầu không khí im lặng chết chóc, trong điện ngồi đầy đại thần, ai cũng không dám nói chuyện chỉ nhìn hoàng thượng.

Cuối cùng có một đại thần đứng lên mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, thần cho là không bằng lập Sở Vương làm thái tử, thần tin tưởng, Diêu tướng quân nhất định sẽ đồng ý lui về Nam Man."

Lời vừa nói ra, rất nhiều người lòng dạ biết rõ, nếu lập Sở Vương làm thái tử, Diêu Tu nhất định sẽ lui về Nam Man. Nhưng Hạo Vân Đế sao lại đồng ý. Trong cung, Nguyệt phi đã tự vận, nếu đưa Nam Cung Liệt lên làm thái tử, chỉ sợ hắn sẽ trả thù người trong hoàng thất, cho nên hắn quyết sẽ không lập Nam Cung Liệt làm thái tử .

Hoàng thượng không nói chuyện, một bên Binh Bộ Thị Lang Tô Diễn đứng lên, hiện tại hắn đã tạm thời làm Binh bộ Thượng thư, Binh bộ Thượng thư trước đây đang bị giam ở trong đại lao.

Tô Diễn trầm giọng mở miệng: "Không thể lập Sở Vương làm thái tử, con người này khát máu thành tính, một người như vậy sao có thể lập làm thái tử, thiên hạ vạn dân hẳn không để ý tới, trong lúc nguy cấp còn mưu nghịch, vì thế không thể lập hắn làm thái tử, vì thần cho là nên đánh một trận."

Tô Diễn vừa nói xong, đã có một nửa người gật đầu, những người khác thì không có ý kiến, giờ phút này người người đều muốn chiến, nhưng bên trong thành, binh tướng không đủ, nếu Diêu tướng quân đem bọn họ vây ở bên trong thành thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó không có lương thực không có nước , làm sao mà sống, sẽ chỉ làm tăng thêm thương vong thôi.

Hạo Vân Đế híp mắt quét nhìn những thần tử không muốn chiến chỉ muốn an nhàn kia không khỏi hiện lên tức giận. Những lão khốn kiếp này, xem ra cũng nên phế thôi. Ngay cả tình huống trước mắt cũng nhận không rõ.

"Chiến là nhất định phải chiến , hiện tại vấn đề là làm sao chiến, chiến như thế nào. Vấn đề của Diêu Tu đã rất nguy cấp rồi, trong lúc này không thể kinh động bất luận kẻ nào bên trong thành. Nếu người nào đem tin tức truyền đi, nghiêm trị không tha, nếu trong dân bị loạn, thương vong sẽ còn lớn hơn nữa."

Hạo Vân Đế năm xưa là mãnh tướng chinh chiến sa trường , cho nên biết rõ, sợ sẽ bị loạn, nếu loạn thương vong sẽ thảm hại hơn, cho nên lúc này không nên kinh hoảng, phải bình tĩnh mà chống đỡ.

Trong đại điện, chúng thần nghe hoàng thượng nói thế, biết trận chiến này không thể tránh được, cuối cùng vua một lời thần một câu thương lượng nên chiến như thế nào. Cuối cùng thượng nghị quyết định điều một phần binh do tướng quân Triệu Nghiêu dẫn đầu đi đến nơi cách thành hai trăm dặm, từ bên ngoài hợp chiến, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

Hạo Vân Đế phân công nhiệm vụ , phàm là võ tướng cũng đích thân lên thành tường, nhiều người nhiều thêm một phần lực, mà quan văn thì dẫn gia đình trong phủ đi lên đầu đường, trấn an dân chúng bên trong thành, để cho mọi người chớ kinh hoảng, nhằm mục đích an định, để không gặp phải bất kỳ dân làm loạn nào.

Việc ở quân doanh đều do Nam Cung Diệp điều phối (điều động – phân phối) sử dụng, mà trong tay hoàng thượng có hai vạn kì binh hoàng kim giáp, những người đó ẩn ở nơi khác, căn bản không kịp trở lại, chỉ có một phần nhỏ ở bên trong An Giáng thành, tạm thời đưa cho Thụy Vương Nam Cung Duệ điều phối sử dụng.

Mấy ngàn hoàng kim giáp bảo vệ cửa chính An Giáng thành, mà công việc của quân doanh là bảo vệ ba cửa thành khác. Trong lúc nhất thời, mọi người phân công xong, liền xuất cung đi.

Nam Cung Diệp ngay cả cửa phủ cũng không vào, liền trực tiếp đem người bên trong quân doanh phân công đi ra ngoài bảo vệ ba cửa thành phía Bắc, Triệu Nghiêu dẫn mười mấy tên thủ hạ, chạy thẳng tới hai trăm dặm ngoài thành điều binh.

Cả An Giáng thành hoàn toàn lâm vào cảnh giới cao.

Thời điểm tảng sáng, An Giáng thành bị bao vây, mười mấy vạn đại quân gắt gao ngăn trở bốn cửa thành, tinh kỳ chấp chờn, nghênh ngang như vậy không phải Diêu Tu còn có người phương nào, bên cạnh hăn quả nhiên là Sở Vương Nam Cung Liệt, phía sau là hàng chiến mã chinh tề, chúng tướng phất cờ hò reo đình tai nhức óc. Bên trong thành, toàn bộ dân chúng đều bị kinh động.

Trong Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ đang mặc quần áo rời giường, Đinh Đường chạy vội đi vào.

"Chủ tử, An Giáng thành bị bao vây."

Phượng Lan Dạ gật đầu, ngày này nhất định sẽ tới, chẳng qua là Vương gia đâu?

"Thiên Bội Thần, lập tức đi thăm dò cho ta, xem Vương gia bây giờ đang ở địa phương nào."

Thiên Bội Thần nhận được lệnh, tung người vọt đi, nhắm phương hướng cửa thành phóng tới thăm dò xem Vương gia bây giờ đang ở địa phương nào.

Mà Phượng Lan Dạ cũng ngủ không được nữa, nên nhanh chóng mặc vào quần áo, đầu tóc búi một kiểu tóc đơn giản, mặc y phục xanh lam, bụng nàng chưa lớn, nên một chút cũng nhìn không ra. Nàng chấp tay, ở trong phòng đi tới đi lui, trong lòng không tự chủ được mà lo âu.

Thiên Bội Thần rất nhanh trở lại, chủ tử nhà mình bây giờ đang ở cửa chính An Giáng thành, rất nhiều đại thần cùng Thụy vương đều ở đó. Nghe nói Diêu Tu ở trước cửa thành đã phát lệnh chiến, nói với Thụy Vương lập tức bẩm báo Hạo Vân Đế hạ chỉ để cho Nam Cung Liệt đăng vị. Diêu Tu hẳn nói không phải là thái tử vị, mà là hoàng vị, đây là công khai bức vua thoái vị.

Phượng Lan Dạ nghe Thiên Bội Thần bẩm báo xong, không nhịn được mà mở miệng nói: "Cái đồ không biết xấu hổ, đi, chúng ta lập tức đi thành lâu."

"Vương Phi, không được a, nếu người đi thành lâu, chỉ sợ Vương gia sẽ lo lắng."

Vương Phi hiện tại đang có mang, sao lại lên thành lâu được, cho nên bọn họ nhất định phải ngăn cản nàng đi. Đáng tiếc, Phượng Lan Dạ đã quyết định, không ai ngăn cản được nàng. Nàng cũng đau lòng hài tử, nhưng trong lúc này, mọi người nên sinh tử cùng nhau.

"Đình Đường, lập tức mang theo cầm (đàn), chúng ta đi lên cửa thành."

Đình Đường ứng một tiếng, lập tức đi lấy cầm đuổi theo thân ảnh Vương Phi. Thiên Bội Thần không dám chút nào khinh thường, lần này cũng không núp ở trong tối nữa, mà trực tiếp đánh xe bảo vệ an toàn của Phượng Lan Dạ. Trên đường cái, một mảnh hiu quạnh, người người thất kinh, rất nhanh liền ẩn vào trong nhà không dám ra đường.

Xe ngựa Tề vương phủ nhanh chóng chạy đến cửa An Giáng thành. Lúc này cửa thành đã đóng kín, mơ hồ có giọng người truyền đến.

Gắn từng chữ, ngoan lệ dị thường.

"Bốn tướng cho các người thời gian một ngày, bảo Hạo Vân Đế lập tức hạ chỉ để cho Sở Vương đăng vị, nếu không bốn tướng nhất định sẽ hủy diệt An Giáng thành, để cho mọi người chết không có chỗ chôn. Hãn không hạ chỉ, dân chúng kinh thành nếu bị giết, chỉ sợ người trong thiên hạ cũng sẽ mắng hãn là một hoàng đế tham luyện hoàng quyền."

Thanh âm Diêu Tu lớn lối truyền đến, trên cổng thành không có một chút tiếng vang, gió từ thành lâu thổi qua, tinh kỳ chập chờn rung động, tất cả mọi người đều đen mặt.

Bọn họ không sợ đánh nhau, sợ chính là Diêu Tu muốn ngọc đá cùng vỡ, bởi vì bọn họ đem theo rất nhiều hỏa dược ... nếu như đốt nó nổ tung cửa thành, đến lúc đó thương nhất định cực kỳ nghiêm trọng.

Phượng Lan Dạ nghe tiếng mắng ở phía ngoài, liền dẫn hai người Thiên Bội Thần cùng Đinh Đường một đường đi lên thành lâu.

Lúc này trong thông đạo đứng đầy người, mọi người xanh mặt, cảm tức nhìn Diêu Tu ở phía dưới.

Chỉ thấy Diêu Tu ngồi trên ngựa. Mặc dù năm tháng đi qua, nhưng bộ dạng cứng rắn cường, sắc bén là không thể xâm phạm, phía sau đông nghịt người ngựa, một đám reo hò: "Để cho Sở Vương kế vị, để cho Sở Vương kế vị."

Nam Cung Liệt từ đầu tới đuôi cũng không có nửa điểm lên tiếng, một đôi ánh mắt thị huyết nhìn chằm chằm người trên tường thành. Phượng Lan Dạ nhìn một đám người lớn lối ở phía ngoài thành lâu, sắc mặt không khỏi khó coi, trầm giọng mở miệng với người bên cạnh: "Lập tức đem người nhà Diêu tu mang tới."

Nàng vừa mở miệng, rất nhiều người nhìn sang, Nam Cung Diệp đã phát hiện là nàng, nên sớm nóng lòng chạy tới, một tay ôm lấy eo của nàng, sắc mặt liền lắng xuống .

"Lan Nhi, làm sao nàng lại tới đây."

Quay đầu lại liền không cho Thiên Bột Thần cùng Đinh Đường sắc mặt tốt, lạnh lùng kêu lên: "Không phải bảo các người coi chừng Vương Phi sao? Làm sao đem nàng mang nơi này tới."

"Vương gia."

Đinh Đường kêu một tiếng, không dám nói lời nào. Phượng Lan Dạ lùi cánh tay Nam Cung Diệp, nhỏ giọng mở miệng: "Trước mắt hãy lo chuyện dưới kia, ta không có việc gì ."

Nói xong cũng không xem mặt Nam Cung Diệp tối thành dạng gì, liền nhìn về Thụy Vương Nam Cung Duệ: "Lập tức đem người nhà Diêu gia tới, đem phụ nữ và trẻ em mang tới."

Nam Cung Duệ quay đầu phân phó người đi mang người Diêu gia tới, sau đó cả đám nhìn về ngoài cửa thành, Nam Cung Duệ lạnh lùng lớn tiếng kêu lên.

"Diêu Tu, người đây là mưu phản, đừng quên đám người Diêu phủ tất cả đều đều ở bên trong An Giáng thành. Nếu người dám vọng động, Diêu phủ một nhà cũng đừng nghĩ tới sống."

Nam Cung Duệ tiếng nói vừa dứt, Diêu Tu ở trên ngựa run lên. Trường thương màu bạc trong tay giơ lên, giọng đằng đằng sát khí kêu lên: "Nếu Diêu gia có một người thương vong, bốn tướng thề phải đập bằng An Giáng thành, ai cũng đừng nghĩ sống."

Hắn chẳng những không sợ, còn bốn phía trướng cuồng (liều lĩnh). Trên thành, mọi người đều tức giận, biểu tình trên mặt lắng xuống.

Nhân mã hai phe giằng co, cho đến khi người của Diêu gia bị mang đến, đứng nghiêm chỉnh thành hàng, người người gục ở trên tường thành, khóc la ô ô.

"Lão gia a, làm sao người có thể làm loại chuyện mưu phản này đây? Người nói xem chúng ta còn mặt mũi nào gặp người a."

Diêu Đại phu nhân kêu, mấy tiểu thiếp bên cạnh cũng cùng nhau khóc lên. Trong lúc nhất thời, trên tường thành, tiếng la khóc một mảnh.

Nhi tử của Diêu tu cũng bị bắt tới đây, chống đỡ ở trên tường thành, lúc này đang thống khổ nhìn phụ thân mình, không đồng ý kêu lên:

"Phụ thân, làm sao người có thể làm loại chuyện mưu phản đại nghịch bất đạo này, mau mau thu binh đi."

Sở Vương Nam Cung Liệt vừa nghe trên cổng thành khóc la, mà cậu của mình khi thấy những người này liền có chút ít buồn lòng, liền trầm giọng mở miệng: "Cậu, hiện tại đã mất đường lui rồi, chỉ có Bốn vương đăng vị Diêu gia các người mới có một cơ hội sinh tồn, nếu không, Diêu thị chỉ sợ chết không có chỗ chôn. Hiện tại, bọn hắn cũng không dám giết người Diêu gia."

Lời của Nam Cung Liệt nhắc nhở Diêu Tu, Diêu Tu lập tức hướng nhi tử kêu lên: "Các người yên tâm đi, bọn họ không dám giết các người đâu. Nếu thật sự các người bị làm sao, phụ thân nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ."

Nói xong, hướng phía sau ra lệnh: "Thu binh."

Hắn ra lệnh một tiếng, thối lui khỏi ba mươi dặm chờ đợi. Nếu ngày mai, vào giờ này, hoàng thượng còn không chịu hạ chỉ để cho Sở Vương lên ngôi, bọn họ sẽ tấn công vào An Giáng thành. Trên cổng thành mọi người lui xuống, Nam Cung Diệp chỉ lo lắng cho Phượng Lan Dạ, lôi kéo nàng hỏi han, diễn hình từ những cái nhỏ nhất, mà đổi lại một bên, mọi người trực tiếp hết chỗ nói. Trong lúc này, Tề vương thậm chí còn có thời gian quan tâm chuyện nhỏ nhất của nhà mình. Lửa cháy đến nơi rồi, nhưng đáng tiếc, Nam Cung Diệp căn bản là không để ý tới người khác.

Phượng Lan Dạ thì hiểu nguyên do hắn như vậy. Nếu không phải hài tử trong bụng làm cho hắn phân tâm, hắn cũng không khẩn trương như thế. Đoàn người chạy vội tới nghị sự đường của Binh bộ, trước mắt, phải hiểu rõ tình huống hiện tại.

Lúc này không nên bấm báo cho hoàng thượng, nếu hoàng thượng bị kích thích lần nữa, e là không thể chịu đựng được, cho nên đám bọn hắn tự mình giải quyết. Nếu Diêu Tu muốn đánh, thì ngày mai đánh đi. Bọn họ cũng không tin đánh không lại hắn, hơn nữa Triệu Nghiêu đã đi quận huyện lân cận điều binh, hôm nay cũng điều đủ binh tướng tới, ngày mai vừa lúc vây kín bên ngoài.

Hết thầy thương nghị xong rồi, Nam Cung Diệp liền đưa Phượng Lan Dạ trở về phủ. Đợi đến khi vào Vương Phủ, Nam Cung Diệp từng lần một dặn dò Phượng Lan Dạ: "Không cho phép đi ra ngoài nữa."

"Diệp, chuyện ngày mai?"

Phượng Lan Dạ vừa mở miệng, Nam Cung Diệp liền biết nàng đang tính toán cái gì, lập tức ngăn cản nàng: "Không được."

"Như vậy đi, chàng cho ta đánh đàn, lúc đó nếu như chàng nói không được thì không được."

Phượng Lan Dạ ôn nhu mở miệng, thật ra thì nàng muốn giúp bọn họ. Nếu ngày mai Diêu Tu công thành, thì không thể để cho hắc nhích tới gần cửa thành, nếu họ đốt hỏa được, nhất định sẽ nổ tung cửa thành, cho nên Phượng Lan Dạ có một biện pháp có thể giúp bọn họ một tay, chẳng qua là Nam Cung Diệp không biết, nếu hắc nhích biết, tin tưởng hắc nhích sẽ hiểu rõ, vì sao nàng kiên trì muốn lên thành lâu.

Phượng Lan Dạ nói xong, ngũ quan tuần dật của Nam Cung Diệp khoác lên một tầng bất khả tư nghị (không thể nghĩ ra được), Lan Nhi có ý gì? Hiện tại hắc nhích phải đi giữ cửa thành, nàng lại muốn đánh đàn cho hắc nhích nghe. Bất quá vì không để cho nàng đi ra ngoài, cho nên không quên cò kè mặc cả: "Tốt, nếu ta nghe xong, nàng nên biết điều một chút đợi ở trong vương phủ."

"Ừ."

Phượng Lan Dạ đáp một tiếng, ý bảo Đinh Đường đem cầm mang tới, ở cạnh Bích hồ bên Tuyên viện vang lên tiếng đàn.

Lần này không giống với trước đây nhu tình lưu luyến, mà vừa ra tay liền cao vút có lực, âm u sát cơ tứ phía. Không khí trong nháy mắt hùng hậu , tựa hồ làm cho người ta hô hấp cũng khó khăn, mà hồ nước thì run rẩy, nước trong hồ không ngừng đưa, những hạt nước bắn ra khỏi mặt hồ, vọt thẳng lên giữa không trung, giống như một con rồng nước bay lên cao, lại như vạn con ngựa phi trên thảo nguyên. Mà người xem thì nhiệt huyết sôi trào, run như cây sậy.

Đinh Đường cùng tiểu nha đầu Tuyên viện không nhìn được, sắc mặt đại biến, ngẩng đầu nhìn trời, trong lúc cuồng phong gào thét, thật giống như sắp nổi lên Lôi Đình Chi Nộ. Bên bờ, cỏ cùng lá cây rối rít nhẹ nhàng , không giống như trước ôn nhu, mà ngược lại hóa thành từng đạo lưỡi dao sắc bén, một thanh ám khí, nhắm giữa hồ đánh tới, mà cột nước ngất trời giữa không trung ùm ùm một tiếng hạ xuống, hóa thành vô số lưỡi dao

nước, thẳng đánh về phía hồ nước. Trong lúc nhất thời, cả Bích Hồ gió nổi lên, mây di chuyển, đặng đặng sát khí. Chỉ một nén hương thời gian, tiếng đàn xoay mình trầm xuống, dừng lại, bốn phía yên lặng, vạn vật không một tia dao động, thật giống như một màn mạo hiểm vừa rồi chỉ là tưởng tượng.

Phượng Lan Dạ đề lại Huyền cầm, nhìn về phía Nam Cung Diệp, chỉ thấy cả người hăn ngậy đại. Mặc dù hăn biết cầm kỹ của Lan Nhi rất lợi hại, còn có thể khống chế một chút hoa cỏ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy một người có dùng tiếng đàn biến thành vũ khí, trong nháy mắt có thể đấu với ngàn vạn kẻ địch, điều này thật quá thần kỳ.

"Như vậy, ngày mai ta có thể đi cùng chàng không?"

Ít nhất một thanh cầm này để cho những người đó nhích không tới gần được cửa thành, như vậy phần thắng của bọn họ càng lớn hơn một chút.

Nam Cung Diệp không còn lời nào để nói, nhưng là vừa nghĩ tới đứa bé trong bụng của nàng: "Lan Nhi, nhưng là."

"Ta sẽ cẩn thận ."

Phượng Lan Dạ khước môi gợi lên ý cười, từ từ đứng lên đi tới trước mặt Nam Cung Diệp, vươn tay lôi kéo cánh tay hăn: "Không có việc gì , ta sẽ cẩn thận , hiện tại chàng mau đi ra làm chuyện của chàng đi."

Trong thời điểm sinh tồn tử vong này, đã không có thời gian cho bọn họ khanh khanh ta ta , Nam Cung Diệp nắm tay lại coi như là đồng ý, bất quá chưa quên dặn dò: "Nếu bọn họ công thành, ta sẽ trở lại đón nàng, nàng không nên tự tiện hành động."

"Tốt." Điểm này nàng có thể đáp ứng hăn, vì để cho hăn không lo lắng, ít nhất làm cho hăn an tâm một chút. Nam Cung Diệp cuối cùng cũng yên tâm rồi Tề vương phủ đi bố trí hành động kế tiếp.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, giờ dần một khắc vừa qua khỏi, Diêu Tu công thành.

Trong lúc nguy cấp, hai quân giăng co.

Bên trong thành, ngoài thành, mắt thấy liền sắp quyết chiến sống chết, Diêu Tu ở trên ngựa kêu to: "Các người đừng tưởng rằng có người sẽ đến tăng viện, cho là quận huyện lân cận sẽ có người phái binh tới đây sao? Đừng nằm mơ."

Không nghĩ tới binh lính của quận huyện lân cận đều bị người của Diêu Tu chặt đứt đường lui rồi. Diêu Tu là lão tướng trên sa trường, mưu lược tự nhiên là có. Bằng không cũng không có thể nhiều năm làm cho quân Nam Man kiêng kỵ như vậy. Lời của hắn thật đúng là để cho mỗi người trên cổng thành đều tức giận, bất quá tình huống trước mắt này, mọi người chỉ có thể dùng mười hai vạn phần tinh thần tới đối phó với địch.

Diêu Tu ra lệnh một tiếng: "Công thành."

Phía sau, đại quân đông nghịt nhắm vọt tới trước. Trên tường thành liền có một loạt mưa tên bắn ra, nhưng những người đó phần lớn đều đang mặc khôi giáp hơn nửa trong tay có tấm chắn, vì vậy vẫn nghĩa vô phản cố, dũng cảm tiến tới.

Lúc này, trên tường thành, một đạo tiếng đàn vang lên, dĩ nhiên là một khúc thập diện mai phục.

Tiếng đàn vút cao, không phải là ủng hộ sĩ khí tướng sĩ mà tiếng đàn mang theo nặng nề sát khí, xuyên vân phá nguyệt tới, luồng ánh sáng của bình minh vừa chiếu tới, cuồng phong nổi lên, khắp nơi sát cơ. Giữa không trung rất nhiều cát bụi tung lên, hóa thành vô số lợi khí, nhắm vào binh tướng dưới cổng thành bắn tới. Những thứ cát bụi này hóa thành lợi khí so sánh với mũi tên còn lợi hơn. Trong lúc nhất thời chỉ nghe phía dưới có tiếng kêu không ngừng, rất nhiều người té xuống ngựa bị thương, hơn nữa

phía trên còn có mũi tiễn bắn xuống. Trong lúc nhất thời, họ tổn thương rất nhiều.

Nam Cung Liệt theo sát bên người Diêu Tu, rất xa trông thấy trên cổng thành, một đạo than ảnh thản nhiên, có tư thế tuyệt sắc như tiên nhân, khiến người xem nhiệt huyết sôi trào. Không nghĩ tới nha đầu này thế nhưng biết đánh đàn, đầu óc trong thoáng chốc bỗng nhiên sáng tỏ.

Nàng là Phượng Lan Dạ. Tốt, Phượng Lan Dạ không ngờ người lại không có chết, vẫn còn ở nơi này giả thần giả quỷ. Nam Cung Liệt xoay mình kéo cung tên gỗ đen nạm vàng bên cạnh, lắp cung bắn tên. Mũi tên nhanh như gai bạc, phá không mà ra, tốc độ xuyên vân che nguyệt, sừ một tiếng liền phóng về phía trước mắt, mà thân ảnh phiêu dật kia bất động không dời, mắt thấy mũi tên kia đã đến, rất nhiều người phát ra tiếng kinh hô, mà người đánh đàn kia lại bình tĩnh yên lặng, thân hình khẽ cong, nằm ở trên đàn, tên bạc xuyên qua, rơi xuống dưới .

Một mũi tên bắn ra vô ích, mà tiếng đàn vẫn bén nhọn, sát khí trầm trầm như cũ. Nam Cung Liệt bắn không trúng, hỗn hển kêu lên:

"Cậu, mau bắn, tiếng đàn kia có chút bất thường, nếu không diệt trừ nàng, chỉ sợ không tấn công được thành."

"Tốt, để ta."

Mọi người ai cũng biết tài bắn cung của Diêu Tu, chẳng những nhanh, ngoan (độc), chuẩn, hơn nữa bách phát bách trúng. Hắn giương cung lắp tên, nhanh như sao băng, bắn thẳng về phía Phượng Lan Dạ. Lần này, không cần Phượng Lan Dạ động thủ, Nam Cung Diệp xoay người, cầm bảo trên người vung lên mở ra thật giống như một đạo lưới sắt, đợi tiễn phóng đến, thì như đụng vào lưới sắt, tự động bắn ngược rơi xuống tường thành phía dưới.

Trong lúc nhất thời, trên cổng thành, binh tướng tinh thần tăng nhiều, vũ tiễn lại bắn ra. Chỉ thấy đội binh kế tiếp của Diêu Tu lui về sau. Nhưng đàn của Phượng Lan Dạ cũng không có dừng lại, vẫn khảy, mà tiếng đàn này làm tiêu hao rất nhiều lực. Nam Cung Diệp nhìn tay người đang đàn máu đỏ đang từng giọt, từng giọt rơi xuống, tim như bị người khác khoét một đao, hung hăng quay đầu nhìn về phía dưới, chỉ thấy đám người Diêu Tu lần nữa phát động một vòng công kích.

Bỗng nhiên, nơi chân trời, tuần mã cuồn cuộn chạy tới, bụi đất tung bay, vô số thân ảnh chạy chồm tới đây, tiếng gầm như chìm đắm bên trong bụi đất, một mặt chiến kỳ cao cao treo một chữ "Giết" .

Những binh tướng không rõ lai lịch kia vừa xuất hiện, liền giống như rồng vào biển lớn, từng cơn sóng gió sôi trào động trời.

Mà Diêu tu cùng Nam Cung Liệt hiển nhiên có chút mơ hồ, sau khi kinh ngạc, liền quay đầu xoay người lại giết. Chẳng những là chính diện bị tập kích, ngay cả mặt bên cũng không biết từ nơi nào xuất hiện một nhóm binh tướng, hướng về phía bọn họ chém giết. Trong lúc nhất thời phía dưới thành, tiếng kêu vang động một mảnh.

Thụy Vương Nam Cung Duệ vừa nhìn cục diện trước mắt, lập tức phát mệnh lệnh: "Mở cửa thành, chiến, bắt lấy Diêu Tu cùng Sở Vương."

Ra lệnh một tiếng, cửa thành ùng ùng mở ra, chiến mã chạy vội ra ngoài, trong lúc nhất thời, dưới cổng thành không nhìn thấy bóng người, chỉ nhìn thấy bụi đất tung bay, đao quang kiếm ảnh.

Mà Nam Cung Diệp thì đưa tay lên cầm lấy tay Phượng Lan Dạ, đau lòng kéo nàng, ôm vào trong ngực: "Lan Nhi, trận chiến này nhờ có nàng."

Nếu không phải có tiếng đàn của nàng ngăn trở những quân phản loạn kia tiến công, chỉ sợ lúc này bọn họ đã vào thành. Đến lúc đó cho dù người

phía sau chạy tới cũng vô dụng rồi, hiện tại rốt cục thì mây tan, mặt trời mọc, nhưng chỉ là nàng bị thương.

Phượng Lan Dạ nhìn bộ dạng đau lòng muốn chết của Nam Cung Diệp, không khỏi an ủi hẳn: "Ta không sao, thật sự không có chuyện gì, chỉ là chảy chút máu thôi."

Nam Cung Diệp ôm nàng lên xe ngựa, đưa nàng hồi Tề vương phủ.

"Diệp, phía ngoài còn đang đánh, chàng hãy ở lại đi, ta chính mình có thể trở về."

"Không được, ta không yên lòng, hiện tại bên ngoài thắng bại đã định rồi, nàng đừng lo lắng."

Nam Cung Diệp biết cục diện trước mắt là bọn hắn thắng rồi, cho nên hẳn không lo lắng nữa, đưa tay lên cầm tay nàng, dùng sức mút máu trên đầu ngón tay nàng cho đến khi không chảy máu nữa mới buông ra.

"Cám ơn nàng."

"Chúng ta là vợ chồng, cám ơn cái gì a."

Phượng Lan Dạ cười lên. Biết trận chiến này có thể thắng, hẳn rất vui vẻ, mà nguyên nhân cũng là nàng kiên trì trợ giúp hẳn: "Hiện tại cuối cùng nguy hiểm cũng tiêu trừ, chúng ta nên cao hứng mới đúng."

"Dạ, nên cao hứng."

Nam Cung Diệp đưa Phượng Lan Dạ trở về phủ, an trí nàng nghỉ ngơi, còn mình lại chạy tới giết địch.

Trận chiến này đánh đến thiên hôn địa ám, một ngày một đêm không nghỉ ngơi, bắt sống Diêu Tu cùng Sở Vương Nam Cung Liệt, còn có bọn thủ hạ của hắn gồm mười mấy tên đại tướng toàn bộ bị nhốt vào đại lao

Hình bộ. Ngoài ra binh tướng bị giết hơn một vạn người, số người còn lại tự nguyện đầu hàng bị Nam Cung Duệ phái người trông coi.

Mà giết hết địch xong, mọi người vừa chạm mặt, mới biết được người phía sau xuất hiện kia nguyên lai là Lục hoàng tử Nam Cung Quân.

Nam Cung Quân vốn đang ở trên giang hồ tìm Vụ Tiễn. Đêm hôm đó, hắn nhìn thấy có binh tướng ở địa phương này. Sau một hồi tra xét, Nam Cung Quân biết được Diêu Tu mang binh mã hồi kinh. Hắn vừa nghĩ liền biết kinh thành đã xảy ra chuyện, cho nên tự mình đi quận huyện lân cận điều hai vạn binh mã tới đây trợ giúp, cho nên tạo thành xu thế vây kín này.

Về phần một nhóm người khác một, chính là Tư Mã Vụ Tiễn. Nàng vẫn luôn ở giang hồ đi lại, tin tức trên giang hồ luôn luôn rất nhanh cho nên nàng nghe được tin tức Diêu Tu muốn phản. Nghĩ tới Lan Nhi cùng với người ở bên trong An Giáng thành, lòng nàng không khỏi như lửa đốt, liền từ bằng hữu tương giao là Vân Đăng sơn trang điều một ít nhân thủ chạy tới trợ giúp, mà Kim Huyền cũng phụng bồi nàng cùng nhau tới đây.

An vương Nam Cung Quân cùng Tư Mã Vụ Tiễn không nghĩ tới sẽ gặp nhau dưới tình huống này, mà bên người Vụ Tiễn lại có một người đàn ông khác theo dõi nàng. Thấy nàng bị thương, nam nhân kia mang bộ dáng khẩn trương, Nam Cung Quân chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt. Bất quá trong lúc này, hắn cũng bất chấp quản những thứ này, đi theo phía sau Nam Cung Diệp trở về Tề vương phủ.

Bên trong Tuyền viện, Phượng Lan Dạ một đêm này ngủ cũng không yên. Nam Cung Diệp không có trở lại, tình hình chiến đấu như thế nào nàng cũng không biết, cho nên trấn trở hành hạ cho đến lúc trời gần sáng, mới vừa chớp mắt liền nghe được thanh âm nóng lòng của Đinh Đường kêu lên:

"Vương Phi, Vương Phi? Đại tiểu thư trở lại."

"Đại tiểu thư?" Phượng Lan Dạ đầu óc nhất thời không có kịp phản ứng, từ từ ngồi dậy: "Đại tiểu thư. Đại tiểu thư trở lại?"

Đợi đến lúc nàng chân chính tỉnh táo lại, liền không nhận được mở to hai mắt kêu lên: "Người nói Đại tiểu thư trở lại, Tô Thanh Văn sao? Nàng trở lại?"

"Đúng vậy, Vương Phi, nàng lần này dẫn người tấn công đám người Diêu Tu, giờ phút này bị thương, đang ở trong vương phủ chúng ta chữa trị."

"Phải không? Nàng ở nơi đâu, nàng ở nơi đâu?" Lan Dạ nghe được Vụ Tiễn bị thương, liền nóng lòng lên, sớm nhảy xuống đất rồi, thấy vậy Đinh Đường kinh hãi không dứt, vội vàng đi qua hầu hạ nàng, một bên liên tục mở miệng: "Vương Phi, cẩn thận một chút, là Vương gia phân phó nô tỳ tới đây nói cho người, người đừng nóng nảy, nàng ở tại Liên viện!"

Liên viện là chỗ ở trước kia của Lan Dạ. Phượng Lan Dạ chuẩn bị xong hết thảy, nghe nói Vụ Tiễn ở Liên viện, sớm nóng lòng tiêu sái đi ra ngoài. Thấy vậy Đinh Đường run lên một cái, vội vàng đi qua đỡ nàng.

"Chủ tử, người coi chừng một chút, đừng nóng vội, nàng ở đây, trốn không thoát."

Phượng Lan Dạ nhưng nào có để ý tới nàng. Nghe nói Vụ Tiễn trở lại, nàng hận là không được gặp Vụ Tiễn trước tiên, muốn biết Vụ Tiễn có tốt hay không, còn muốn oán hận nàng một bữa. Chẳng lẽ Vụ Tiễn không biết nàng sẽ lo lắng cho nàng ấy sao? Cứ như vậy để lại một phong thư rồi đi, đến bây giờ cũng không có báo tin cho nàng.

Hai người một đường đi tới Liên viện. Trong phòng ngồi rất nhiều người. Lục hoàng tử Nam Cung Quân sắc mặt tối sầm, Nam Cung Diệp đang ngồi phụng bồi bên cạnh hắn, mà ở cách bọn họ không xa còn ngồi một người nam tử khác, ngũ quan tuấn tú nho nhã. Giờ phút này, trong mắt hắn thể

hiện ra thần thái ân cần, tựa hồ quan hệ cùng Vụ Tiễn không phải bình thường, xem ra là bằng hữu của Vụ Tiễn trên giang hồ. Lan Dạ suy đoán rồi nhanh chóng đi tới bên người Vụ Tiễn. Lúc này, nàng đang nằm ở trên giường, trên cánh tay bị thương được đại phu dùng vải trắng băng lại, lúc này có máu tràn ra. Lan Dạ vừa nhìn thấy thế, ánh mắt liền đỏ, nói với Vụ Tiễn.

"Người cũng biết trở lại, cứ như vậy mà âm thầm rời đi."

Nhìn bộ dạng nàng như vậy, Lan Dạ đau lòng muốn chết. Tuy nhiên, Phượng Lan Dạ không muốn thể hiện ra ngoài, nàng cố tỏ ra mình còn đang tức giận. Thật ra thì trong hốc mắt đã sớm ẩm ướt rồi, nàng biết Vụ Tiễn biết An Giáng thành gặp chuyện không may liền gấp gáp trở về, Lan Dạ rất cảm động, chẳng qua là nhìn thấy Vụ Tiễn bị thương, nàng rất không dễ chịu, vừa không muốn để cho người khác nhìn ra là mình có chút muốn khóc rồi, cho nên mới phải che dấu như thế, nhưng Vụ Tiễn biết tâm tư của nàng, cho nên ôn nhu cười.

"Tiểu nha đầu, tỷ tỷ trở lại, không nhớ ta sao?"

"Người?"

Phượng Lan Dạ nhìn chăm chăm nàng, như vậy mà còn cột nhả được, không đau sao? Nghĩ tới, liền đi qua, kéo cánh tay Vụ Tiễn: "Như vậy có phải khá hơn một chút hay không?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 122

Trong phòng, mấy đại nam nhân đều nhìn ra tình cảm của hai nữ nhân này vô cùng tốt. Nam Cung Diệp liền kêu hai người nam nhân như hai con gà chọi ở bên cạnh ra ngoài trước, để cho nữ nhân các nàng nói chuyện. Ba người lui ra ngoài, ngay cả mấy tiểu nha đầu cũng lui ra.

Phượng Lan Dạ vừa nhìn thấy người khác đều đi hết, cũng không còn chỗ nào cố kỵ, ánh mắt hồng hồng nhìn Vụ Tiễn.

"Có người như người sao? Để lại phong thư rồi không nói một tiếng đã rời đi, trở lại còn bị thương, chẳng lẽ không biết ta sẽ đau lòng sao?"

Tư Mã Vụ Tiễn nhìn Lan Dạ thương tâm, trong lòng lập tức ấm áp, vươn tay lôi kéo nàng, nắm chặt tay Lan Dạ trong lòng bàn tay mình.

"Ta vừa nghe nói Diêu Tu làm phản, trong lòng liền lo lắng cho người. Hiện tại tất cả mọi người không có chuyện gì, ta đã yên tâm, ở bên ngoài ta vẫn nhớ người a."

"Chưa quên, sao một phong thư, một chút tin tức cũng không có, ngay cả Diệp phái người đi ra ngoài hỏi thăm cũng không có một chút tin tức, người đã đi đâu?"

Phượng Lan Dạ không có thường ra kinh. Một lần duy nhất đi chính là Tiêu thành cho nên đối với thế giới bên ngoài nàng cảm thấy rất hứng thú. Đôi mắt trông mong nhìn Vụ Tiễn, Vụ Tiễn buồn cười thân thủ nắm gương mặt của nàng, sau đó trong mắt dâng lên nghi ngờ:

"Lan Nhi, người mập a."

Phượng Lan Dạ vừa nghe lời của nàng, liền ha ha cười lên, liếc xéo nàng nhưng không nói lời nào.

Thật ra thì không phải là nàng mập, mà do mang thai cho nên nhìn bộ dạng có chút mập, căn bản thì không có mập. Bất quá nàng không nói, không biết Vụ Tiễn có thể đoán được hay không. Vụ Tiễn vốn cực kì thông minh, chớp đôi mắt to xinh đẹp.

"Chẳng lẽ người gần đây?"

Lời kế tiếp của Vụ Tiễn còn chưa nói ra miệng, Phượng Lan Dạ dùng sức gật đầu: "Phải, ta mang thai."

"A, người mang thai?" Vụ Tiễn kinh ngạc kêu lên, sau đó cả khuôn mặt đều cao hứng. Kinh ngạc trong mắt Phượng Lan Dạ chìm xuống, chẳng lẽ lúc trước không phải Vụ Tiễn đoán được sao? Bằng không nàng là muốn nói cái gì? Bằng không Vụ Tiễn muốn nói cái gì, nàng nhìn nàng ấy chớp chớp mắt hết sức khả ái hỏi: "Vậy vừa rồi người muốn nói gì?"

"Ta vốn là muốn nói chắc người ăn nhiều, cho nên lên cân."

Vụ Tiễn vừa nói xong liền cười, Phượng Lan Dạ cong miệng lên: "Không được trêu chọc người như vậy, tỷ tỷ."

Nhưng Vụ Tiễn mới không để ý tới Phượng Lan Dạ, vươn tay vuốt bụng của nàng: "Ta còn trêu chọc người. Thật tốt a, Lan Nhi của chúng ta thế nhưng mang thai, ta đây nhất định được làm a di rồi. Đến lúc đó phải hung hăng khi dễ tên tiểu tử này, không biết Tề vương có đau lòng hay không?"

Phượng Lan Dạ tưởng tượng đến bộ dạng của Nam Cung Diệp lúc đó, nhất định sẽ cùng Vụ Tiễn chửi nhau. Hai người vừa nói vừa cười, vui vẻ cực kỳ. Nói chuyện một hồi chợt nói đến chuyện của Nam Cung Quân

"Vụ Tiễn, Lục hoàng huynh rất sớm đã đi ra ngoài tìm người rồi, người bây giờ còn không tha thứ hấn sao? Còn có, người mới vừa rồi đi cùng người là ai?"

Vụ Tiễn nghe Phượng Lan Dạ nói, nhất thời không biết nói như thế nào về Nam Cung Quân. Nàng không nghĩ tới ngay lúc này nhìn thấy hấn. Xem ra hấn rất tiêu tụy, nhưng nàng và hấn còn có thể trở lại như trước sao? Dứt khoát không thềm nghĩ tới hấn nữa. Vụ Tiễn bèn giới thiệu Kim Huyền với Phượng Lan Dạ:

"Người nam nhân đi cùng ta là bằng hữu của ta, tên Kim Huyền ở Vân Đăng Sơn trang . Hấn là thiếu trang chủ trong trang. Lần này ta chính là mượn người từ hấn tới đánh Diêu tu , hấn theo ta cùng đi đến."

"Hấn thích người sao?"

Phượng Lan Dạ biết ánh mắt một người đàn ông nhìn nữ nhân mình thích là cái dạng gì. Trước kia nàng không hiểu, nhưng hiện tại nàng vừa nhìn liền biết. Thiếu chủ Vân Đăng sơn trang liếc sơ cũng biết hấn thích Vụ Tiễn. Hấn không chê vết thương dử tợn trên mặt Vụ Tiễn. Người nam nhân này phẩm chất thật rất tốt, nếu như không có Nam Cung Quân, nàng sẽ rất cao hứng thay Vụ Tiễn, nhưng là bây giờ có một Nam Cung Quân, hơn nữa người nam nhân kia cũng không dễ chịu.

Tư Mã Vụ Tiễn sững sốt một chút, vội vàng giơ tay lên gõ một cái lên đầu Phượng Lan Dạ : " Người nói vậy gì đấy? Người ta chỉ là bằng hữu của ta mà thôi."

"Bằng hữu?"

Phượng Lan Dạ xoa đầu, nàng mới không tin có cái bằng hữu như vậy, hơn nữa ánh mắt hấn nhìn Vụ Tiễn rõ ràng là tràn đầy yêu thương. Xem ra trong lòng Vụ Tiễn chỉ có Nam Cung Quân cho nên mới thấy không rõ

thiếu chủ Vân Đăng sơn trang thích nàng. Nghĩ như vậy, Phượng Lan Dạ cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hai người còn tình cảm với nhau là tốt rồi.

Phượng Lan Dạ nghĩ, tầm mắt dời tới trên cổ Vụ Tiễn nói: "Còn đau không? Làm sao vẫn ra máu thế, đây là cái loại đại phu gì a."

Vừa nói vừa vươn tay chuẩn bị tháo hết băng gạc trên cổ Vụ Tiễn rồi một lần nữa băng bó lại cho nàng, vừa làm trong miệng còn lẩm bẩm: "Lần này người phải ở lại, chờ ta tới trị liệu một chút đả thương trên mặt cho người, không cho phép tùy tiện đi nữa."

Vụ Tiễn nghe Phượng Lan Dạ giống như một lão mẹ lẩm bẩm, vừa cười vừa lên tiếng: "Dạ, bà quản gia nhỏ của ta, nghe lời người được chưa"

"Vậy thì tốt."

Tỷ muội hai người đang nói đùa vui vẻ, bỗng nhiên Đinh Đường từ ngoài cửa xông tới, thật nhanh mở miệng:

"Đại tiểu thư, Vương Phi, An vương cùng nam nhân đi cùng Đại tiểu thư đang đánh nhau."

"A, đã đánh nhau."

Phượng Lan Dạ kinh ngạc kêu lên, cứ như vậy Vụ Tiễn còn nói người ta không thích nàng, không thích sẽ vì nàng đánh nhau sao? Đang suy nghĩ, thì Vụ Tiễn ở trên giường giống như một trận gió, như bão tố đi ra ngoài. Cánh tay của nàng chỉ bị thương một chút, trên người không có chuyện gì, cho nên nháy mắt liền không thấy bóng dáng. Lan Dạ lo lắng thương thế của nàng, vội vàng đi theo: "Tỷ tỷ, Người cẩn thận chút."

Mà Đinh Đường nhìn thấy Vương Phi nhanh chóng đi ra, vẻ mặt liền chấn kinh rồi nhanh chóng đuổi theo.

Nàng phát hiện ra đi theo chủ tử như vậy, sớm muộn gì mình cũng mệt chết, thật là hoảng đố không vội, thái giám đã vội. Nàng thật lo lắng cho cục cưng trong bụng của vương phi a.

"Tiểu Vương phi, người chạy chậm chút, chạy chậm chút."

Đoàn người xông ra ngoài, vọt tới hành lang, đi qua mấy gian phòng, nhìn về phía đất trống ở Liên viện, quả nhiên có hai người đánh nhau. Hai người cùng sử dụng kiếm, kiếm quang loé sáng, thân ảnh đã bay tới, có thể nhìn ra được thực lực của hai người cũng không nhỏ. Hai người vừa đánh vừa khiêu chiến .

"Biến, người tại sao phải ở lại đây?"

Đây là thanh âm của An vương Nam Cung Quân thẹn quá thành giận. Từ lúc trước đến bây giờ hắn đã cố nhịn, nam nhân này tự cho mình thân phận là hộ hoa sứ giả của Vụ Tiễn, phải biết rằng đây chính là vương phi của hắn, nữ nhân của hắn, đã sớm gả cho hắn, tại sao nam nhân này dám coi như là của mình để bảo vệ nàng.

Hắn không chịu được khi người khác nghĩ đến nữ nhân của hắn, vì vậy mới nói ra cái loại khẩu khí này. Kim Huyền vừa nghe xong lời nói của Nam Cung Quân, chằm chọc nhìn chăm chăm hắn: "Người cho rằng người kêu ta đi ta liền đi sao? Ta sẽ dẫn Thanh Văn rời đi ."

Vụ Tiễn đi lại trên gang hồ vẫn một mực kêu là Tô Thanh Văn, cho nên lúc này Kim Huyền gọi nàng Tô Thanh Văn như cũ.

Hắn thích Thanh Văn và chưa từng có giấu diếm nàng, mặc dù chưa nói qua, nhưng không có nghĩa là nàng không biết, nàng không có bảo hắn đi, nam nhân này có tư cách gì nói chứ.

Kim Huyền nghĩ tới đây, vẻ mặt xanh mét, lực đạo trên tay càng mạnh hơn, hạ thủ không chút lưu tình. Rất nhiều cây cỏ của Liên viện bị kiếm khí

gây thương tích, kiếm quang xẹt qua chỗ nào, chỗ đó sẽ thành một mảnh hỗn độn.

Dưới hành lang giờ phút này có rất nhiều người đang đứng xem náo nhiệt, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu, lúc này Vụ Tiễn cùng Lan Dạ chạy vội tới.

Vụ Tiễn nhìn hai người giữa sân đang đánh nhau điên cuồng, không khỏi vừa tức vừa giận, quát lên: "Hai người các ngươi làm gì đó? Kim Huyền dừng tay, Nam Cung Quân, dừng tay cho ta."

Hai nam nhân vừa nghe đến thanh âm quen thuộc, đồng thời dừng kiếm trong tay, nhìn sang, chỉ thấy trên cánh tay Vụ Tiễn máu tràn ra, bởi vì chạy nhanh, nên sắc mặt lại một mảnh tái nhợt. Hai nam nhân đều rất đau lòng, đồng thời nhảy tới đây, lo lắng hỏi: "Vụ Tiễn (Thanh Văn) ngươi không có sao chứ?"

Hai người vừa nói xong, đồng thời trợn mắt, Tư Mã Vụ Tiễn thấy rất nhiều người nhìn bọn họ, trong lòng thật là tức giận, giận tái mặt nói :

"Kim huyền, ngươi là tiểu hài tử sao?"

Nàng vừa nói xong, đáy mắt của Nam Cung Quân chợt lóe lên đắc ý, xem đi, đây là nữ nhân của hắn, tự nhiên sẽ bảo vệ hắn .

Kim huyền thì bị chọc giận gần chết, mà Vụ Tiễn dạy dỗ Kim Huyền xong, rồi xoay người nhìn về phía Nam Cung Quân, ánh mắt Lãnh mạc sắc bén, tựa như không chút lưu tình:

"Nam Cung Quân, lập tức rút ra ngoài cho ta."

Nói xong xoay người rời đi, còn nói với Kim Huyền: "Kim Huyền, ngươi đi theo ta vào đây."

Khuôn mặt hai nam nhân lập tức biến hóa. Sắc mặt Kim Huyền vui mừng, nhưng sắc mặt Nam Cung Quân thì giống như người bị đả kích, lẳng lặng rút lui hai bước rồi đứng lại, vẻ mặt khó coi dị thường, gắt gao nhìn theo phương hướng Vụ Tiễn cùng Kim Huyền rời đi.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn hết thầy trước mắt, rồi nhìn nhau cười một tiếng. Nghĩ đến Nam Cung Quân từng để cho Vụ Tiễn bị tổn thương, Phượng Lan Dạ không nhịn được cau mày. Đáng đời, đây là báo ứng, bất quá Phượng Lan Dạ đồng dạng cũng biết, trong lòng Vụ Tiễn có Nam Cung Quân, vừa rồi chẳng qua là tức giận quá, có một số việc còn không có giải quyết xong, vẫn có khúc mắc ở trong lòng, cho nên trước mắt, phải giải quyết những nữ nhân ở An vương phủ đã.

"Nam Cung Quân, người muốn làm cho nàng hồi tâm chuyển ý, thì trước hết phải giải quyết tốt những nữ nhân trong vương phủ đi, nàng mới có thể trở về."

Nam Cung Quân vừa nghe lời Phượng Lan Dạ nói..., ánh mắt liền sáng lên, nhìn nàng, hỏi: "Nếu như ta giải quyết xong những nữ nhân kia, nàng thật sẽ trở về?"

"Ừ, ta sẽ giúp cho người."

Coi như là vì tình cảm của hắn đối với Vụ Tiễn, nàng không muốn làm cho Vụ Tiễn khổ sở không vui, cho nên tự nhiên sẽ trợ giúp hắn.

Bên người Phượng Lan Dạ, Nam Cung Diệp đồng dạng nói: "Người nghĩ cách để làm đi, chúng ta sẽ giúp người, yên tâm đi."

"Cám ơn."

Nam Cung Quân một lời vừa dứt, thân hình liền di chuyển, thu kiếm rời đi, động tác vô cùng nhanh chóng.

Nam Cung Diệp đưa tay ôm lấy eo Phượng Lan Dạ. Hai người cùng nhau nhìn Nam Cung Quân rời đi, thật ra thì bọn họ tự nhiên hi vọng hai người kia cũng có được hạnh phúc.

Hai người vừa nhắc tay liền thấy trên hành lang, có rất nhiều hạ nhân đang đứng xem náo nhiệt, Phượng Lan Dạ lập tức giận tái mặt : "Có phải rảnh rồi không có việc gì làm hay không?"

Thoáng cái, tất cả mọi người bỏ chạy trốn chết, nháy mắt không thấy, nhanh nhất chính là thủ hạ Nguyệt Cầm của Nam Cung Diệp, hẳn cũng không muốn bị phạt nữa.

Nam Cung Diệp mặc kệ hẳn, nhìn Phượng Lan Dạ, nhu nhuận mở miệng: "Người hỏi Lục hoàng tẩu, Kim Huyền kia là chuyện gì xảy ra?"

"Yên tâm đi, nàng chỉ coi hẳn là bằng hữu, chúng ta đi qua đó, vết thương của Vụ Tiễn còn không có xử lý tốt đâu."

"Chúng ta đừng qua, để cho bọn hẳn có cơ hội nói chuyện rõ ràng." Nam Cung Diệp đưa tay lên ôm lấy thân thể Phượng Lan Dạ hướng phía ngoài Liên viện đi tới, đem nơi này để lại cho Vụ Tiễn cùng Kim Huyền, nàng nhất định sẽ cùng Kim Huyền nói chuyện rõ ràng.

Liên viện, trong phòng.

Vụ Tiễn nhìn Kim Huyền, nhìn thấy khuôn mặt của hẳn đầy thương yêu khi nhìn nàng, tựa hồ thực vì nàng đau lòng, liền âm thầm kinh hãi. Nàng hành tẩu giang hồ mấy tháng, có một nửa thời gian là ở Vân Đăng Sơn trang, không nghĩ tới Kim Huyền lại thích nàng, nhưng bởi vì trong lòng nàng chỉ có Nam Cung Quân, cho nên chỉ coi Kim Huyền là một người bạn tốt.

"Kim Huyền, chuyện lần này cảm ơn người."

"Người và ta còn nói tạ ơn gì a."

Kim Huyền hào sảng mở miệng, hăn mặc dù lớn lên tuần tú nho nhã, nhưng là người trong chốn giang hồ, quang minh lỗi lạc, dũng cảm hào phóng, khí phách như mây.

"Kim huyền, từ trước tới nay người vẫn chiều cố ta, ta xem người là bạn tốt, ta hi vọng chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt."

Trong mắt Vụ Tiễn rất thật tình, đồng thời cũng nói cho Kim Huyền một chuyện, nàng chỉ coi hăn là bạn tốt, từ trước là thế, sau này cũng vậy, vĩnh viễn là bạn tốt, không còn có ý khác.

Kim Huyền nghe lời nói của nàng, trong lòng thật khó chịu. Thật ra, lúc trước khi nhìn thấy người nam nhân kia thì hăn đã đoán ra một chút, chẳng qua là không muốn mình thua thảm thôi.

Chương 122.2

Không nghĩ tới chuyện này lại từ miệng của nàng nói ra, mặc dù rất khó chịu, bất quá người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, há có thể vì bị từ chối mà nản lòng, Kim Huyền cười nhìn Vụ Tiễn: "Vĩnh viễn cũng là bằng hữu sao?"

"Ừ, vĩnh viễn."

Vụ Tiễn cơ hồ như nhìn thấy được trên người hăn bóng dáng của Văn Lương, Kim huyền chẳng những là bạn tốt của nàng, còn cho nàng cảm giác của huynh trưởng, cho nên hăn vĩnh viễn là bằng hữu.

"Ta đây không ở lại quấy rầy người."

Hăn nói xong liền đứng lên, như nhớ tới cái gì đó liền mở miệng: "Ta cần phải trở về."

"Bảo trọng."

Vụ Tiễn nhẹ nhàng mở miệng, nhìn Kim Huyền bước nhanh tiêu sái đi ra ngoài, tấm lưng kia rõ ràng có cô đơn, còn khẽ nhún một chút, tâm không khỏi có chút đau long. Nam nhân như vậy, lão Thiên nhất định sẽ không cô phụ hắn, sẽ có cô gái xứng đôi với hắn. Kim huyền, ta sẽ vì người cầu nguyện.

Thiếu chủ Vân Đăng Sơn trang Kim huyền mang theo một ngàn thủ hạ rời đi Tề vương phủ, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ thật cao hứng. Nhưng nghĩ tới người ta giúp mình chuyện lớn như vậy, lại vẫn chưa có tạ ơn người ta đã để cho bọn họ đi, đáy lòng vẫn tiếc hận một hồi, người này cũng là đáng để giao kết.

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ đứng dưới hành lang, cảm khái: "Từ xưa chữ tình là đả thương người nhất a, sợ nhất chính là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a."

Lời của Vương gia vừa vang lên, nhất thời lôi ngã một đám người. Cách đó không xa là Nguyệt Cầm, Thiên Bột Thần, còn có đám người của Đinh Đường nữa, ngay cả Phượng Lan Dạ cũng hí mắt nhìn, làm hại hắn nghĩ trên mặt hắn có vết bẩn.

"Trên mặt ta rất dơ sao?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu: "Trên mặt không bẩn, chẳng qua là lời chàng mới nói vừa rồi rất dọa người."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, tất cả mọi người đều gật đầu, quả thật đủ dọa người. Thật đúng lúc Ngân Ca từ trong phòng khách nghe được lời nói phía ngoài, bèn nói theo:

"Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a."

Phun, tất cả mọi người đều bật cười, trước một khắc bị Vương gia làm cho cười, sau một khắc thì bị con chim này làm cho không đứng vững.

Thật đúng là người thế nào sẽ nuôi ra động vật đó a, đoàn người cười đến vui vẻ. Nam Cung Diệp tức thời quay đầu nhìn qua, Nguyệt Cầm vừa nhìn thấy có chút không đúng, thân hình chợt lóe liền chạy biến, so sánh với lúc nào cũng đều nhanh hơn, làm hại Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần kỳ quái nhìn h lẫn.

"Hẳn trúng gió a?"

"Không biết, có thể hẳn bị bệnh điên."

Đinh Đường cùng Vạn Tinh vừa nghe hai nam nhân này nói chuyện, một người nói một câu: "Đáng thương."

"Trẻ nhỏ đáng thương a."

Nói xong, động tác bốn người nhất trí nhanh chóng rút lui, nháy mắt đã không thấy bóng người, chỉ lưu lại hai người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ bèn nhìn nhau cười, sau đó cảm thán.

"Có phát hiện hay không, bọn người đi theo chúng ta người sau so với người trước càng tinh quái hơn."

Nam Cung Diệp nói xong, Phượng Lan Dạ gật đầu, sau đó trong đầu lập tức hiện ra một hình ảnh, nhẹ nhàng cười mở miệng: "Chàng nói xem bọn họ không phải rất xứng đôi sao?"

Mấy người đang chạy ở phía xa lúc này không tự chủ được đồng thời đánh rùng mình một cái.

Nam Cung Diệp vừa nghe lời của Phượng Lan Dạ liền biết nàng muốn nói gì, bất quá hẳn cũng không tỏ vẻ gì, những chuyện này phải hỏi người

trong cuộc .

"Đi, chúng ta vào nhà." Ôm Phượng Lan Dạ đi vào, Phượng Lan Dạ không hiểu, nói thầm: "Rốt cuộc có được hay không? Còn có, ta muốn đi xem Vụ Tiễn."

"Theo Lục hoàng tẩu rò chuyện đi, ta có việc phải tiến cung."

Lời này vừa dứt, tay hắc nhân tiện miết miết cái miệng nhỏ nhắn, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cuối cùng giống như trộm được hương, mới rời đi Tề vương phủ, tiến cung.

Tiêu Nguyên cung, trên đại điện, Hạo Vân Đế ngồi ở chỗ cao, bên cạnh có Hoa phi, dưới tay quỳ có Thụy Vương Nam Cung Duệ, An vương Nam Cung Quân, còn có Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử, Văn tường công chúa cũng ở đây, trong điện yên tĩnh không tiếng động.

Ngoài cửa điện, một người nhanh chóng chạy vào, thái giám kia thật nhanh quỳ xuống: "Hoàng thượng, Tề vương đã tới."

"Để cho hắn vào đi."

Hạo Vân Đế phất tay, tiểu thái giám chạy nhanh đi, dáng Nam Cung Diệp cao lớn như trúc, tuấn tú, thân thủ từ cửa điện ngoài đi tới, ánh sáng cuối chân trời hắt trên người hắn, màu trắng cẩm y thêu hoa văn lay động, nhẹ nhàng đi tới trong điện, chậm rãi thi lễ: "Tham kiến phụ hoàng, Hoa phi nương nương."

Hạo Vân Đế quét mắt nhìn mọi người trong điện, cuối cùng sắc mặt ôn nhuận vung lên tay: "Tất cả đứng lên, ngồi xuống đi."

"Tạ ơn phụ hoàng."

Âm thanh vừa vang lên, chúng Vương gia, hoàng tử đứng dậy, phân hai bên ngồi vào chỗ của mình, cùng nhau chờ chỉ thị của phụ hoàng.

Hạo Vân Đế quét mắt nhìn những người phía dưới, đáy lòng có một chút vui mừng, mình cuối cùng cũng bảo vệ được những hài tử này, cho dù hy sinh lão Nhi, lão Tứ, nhưng vẫn còn lại một số người.

"Nam Cung Liệt hiện tại bị bỏ tù, trăm hi vọng các người không nên làm theo hăn nữa, nếu không đừng trách trăm lòng dạ độc ác."

Mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng Hạo Vân Đế vẫn lạnh lùng cảnh cáo, khiến những người này an phận thủ thường chút ít, Nam Cung Liệt bị bắt, kế tiếp chính là chuyện tình của Tấn vương Nam Cung Trác rồi, sau khi chuyện này giải quyết xong, liền để cho Duệ Nhi lên ngôi, hăn cũng không còn tinh lực để quản những chuyện như vậy nữa.

Lời của Hạo Vân Đế vừa rơi xuống, phía dưới, mọi người đứng lên: "Nhi thần tuân chỉ."

Hạo Vân Đế khoát tay ý bảo mọi người ngồi xuống, nhìn về phía Nam Cung Duệ: "Duệ Nhi, lập tức bắt đầu thẩm tra xử lý vụ án mưu phản này, không thể để xảy ra một chút sai lầm."

"Dạ, phụ hoàng."

Thụy vương lĩnh mệnh, Hạo Vân Đế phân phó xong Nam Cung Duệ, lại nhìn về hướng Nam Cung Diệp: "Diệp Nhi cùng Thanh Nhã lần này lập công lớn, hơn nữa trăm nghe nói Thanh Nhã đã mang thai, đây cũng là chuyện vui của Thiên Vận hoàng triều ta, nói đi, phải ban thưởng như thế nào."

Tiếng nói của Hạo Vân Đế vừa dứt, Hoa phi ở bên cạnh cũng gật đầu, khuôn mặt tươi cười:

"Đây đúng là chuyện vui, hoàng thượng, để cho thiếp thân làm đi."

"Ừ, " Hạo Vân Đế gật đầu, nhìn về Nam Cung Diệp: "Các người nghĩ muốn cái gì nói với Hoa phi là được, đến lúc đó sẽ đưa đến Vương Phủ."

Bởi vì nhắc tới chuyện Tô Thanh Nhã mang thai, không khí trên điện nhẹ nhàng một chút, thần sắc mỗi người buông lỏng xuống. Lúc này Hạo Vân Đế lại nghĩ tới một chuyện khác :

"Văn Tường, trăm quyết định chỉ hôn cho người."

Văn Tường nghe được Hạo Vân Đế nhắc đến, đứng lên, sắc mặt có chút tái nhợt. Mặc dù nàng vẫn nói không nghĩ tới Tây Môn Vân nữa, nhưng là vừa nghĩ tới gả cho người khác, sắc mặt biến sắc. Bất quá, Thiên Vận hoàng triều luân phiên gặp phải chuyện, Văn tường không muốn để cho phụ hoàng khổ sở nữa, cho nên không có lên tiếng.

Hoa phi một bên nhìn bộ dạng của nữ nhi có chút đau lòng, không nhịn được mở miệng:

"Văn Tường, người suy nghĩ muốn gả cho ai rồi hướng phụ hoàng yêu cầu chỉ hôn, vui vẻ lên chút."

Không nghĩ tới Tây Môn Vân trước khi đi Nam Man, gặp mặt hoàng thượng, dĩ nhiên là lần này hần đánh thắng trận trở lại, xin hoàng thượng gả công chúa cho mình.

Hành động của Văn Tường cuối cùng đã cảm động Tây Môn Vân. Hần cho rằng đường đường là công chúa hoàng thất có thể làm được hành động này, thật không dễ dàng, hơn nữa hần từ từ đã thích cái nha đầu quật cường này, cho nên liền xin hoàng thượng, khi hần đánh thắng trận hồi kinh, hoàng thượng hãy chỉ hôn cho bọn họ.

Văn Tường nhất thời lảng ngốc , không hiểu ý tứ của mẫu phi. suy nghĩ người nàng thích là ai rồi yêu cầu phụ hoàng chỉ hôn ? Người kia là Tây Môn Vân sao? Mẫu phi vẫn biết nàng thích Tây Môn Vân mà, Văn tường thật nhanh ngẩng đầu lên nhìn về Hoa phi, chỉ thấy Hoa phi cười gật đầu, tỏ vẻ đúng như nàng suy nghĩ, Văn Tường lại nhìn hướng Hạo Vân Đế:

"Phụ hoàng, là Tây Môn Vân sao?"

Hạo Vân Đế vừa bực mình vừa buồn cười, đường đường công chúa, lại bởi vì một câu nói của người ta đã kích động thành như vậy, bất quá đã thấy nàng cao hứng, nên hẳn rất vui vẻ.

Hạo Vân Đế trừ Văn Tường, còn có một nữ nhi nữa, hẳn tự nhiên là đau lòng nàng.

"Thật, thì ra là thật, tên khốn kiếp này, một chút cũng không nói cho ta biết."

Văn Tường cao hứng cười lên, nhưng ngay sau đó nhớ tới thần thái của Tây Môn Vân, liền không khỏi mở miệng mắng, cho đến khi tất cả mọi người nhìn nàng , nàng mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Hạo Vân Đế cùng Hoa phi:

"Cám ơn phụ hoàng, cám ơn mẫu phi."

Hạo Vân Đế gật đầu, giải quyết xong chuyện của Văn tường, hẳn cũng yên lòng rồi, lúc này Nam Cung Quân đứng dậy:

"Nhi thần có việc bẩm báo phụ hoàng."

"Quân Nhi nói đi." Thấy Nam Cung Quân, trong lòng Hạo Vân Đế áy náy rất sâu , cho nên thanh âm rất ôn hòa. Nam Cung Quân đi tới giữa đại điện, quỳ xuống, trầm giọng mở miệng: "Nhi thần muốn đuổi những nữ nhân trong phủ đi."

Tiếng nói của Nam Cung Quân vừa dứt, trong điện rất nhiều người sợ hết hồn, Lục hoàng huynh muốn đuổi nữ nhân trong phủ đi, nghĩ đến đây bọn hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn về phía phụ hoàng, sắc mặt Hạo Vân Đế cũng không có khó coi, chỉ hơi lãnh, chậm rãi mở miệng: "Quân Nhi, tình huống trước mắt này, làm sao người có thể đuổi họ đi? Người khác thì còn có thể đuổi đi, nhưng Âu Dương Tình nhưng là nữ nhi của Âu Dương tướng quân, nếu lúc này đuổi nàng, chẳng phải là dấy lên một phen nghị luận nữa sao?"

Trước mắt, bên trong An Giáng thành còn rất loạn, mặc dù bắt được Sở Vương cùng Diêu Tu, nhưng trong chỗ tối có một cỗ thế lực còn chưa có diệt trừ. Những người tài giỏi này rất lợi hại, không biết bọn họ còn có thể làm ra chuyện gì .

"Phụ hoàng có thể chỉ hôn nàng cho người khác, nhi thần từ lúc thành thân đến bây giờ cũng chưa có chạm vào nàng."

Nam Cung Quân nói rất nhiên nói, sắc mặt Hạo Vân Đế trầm xuống một phần, không cần biết Quân Nhi làm thế nào, không chạm thì không chạm, ném nàng ở trong phủ là được, tại sao lại muốn đuổi nàng đi.

"Nam Cung Quân?"

Hạo Vân Đế lời còn chưa nói ra, Nam Cung Duệ đã thật nhanh đứng dậy, quỳ gối bên cạnh hắn.

"Xin phụ hoàng thành toàn cho tâm ý của Lục hoàng đệ."

Đây là việc duy nhất hắn có thể làm vì Nam Cung Quân. Nam Cung Quân ngẩng đầu lên nhìn Ngũ hoàng huynh một cái, mặc dù khi rời bỏ kinh thành mình rất là giận hắn, nhưng sau đó ở bên ngoài rồi thì lại cho lắng cho hắn, nên giờ phút này nhìn Nam Cung Duệ gật đầu một cái, trong lòng rất cảm kích.

Nam Cung Diệp thấy Ngũ hoàng huynh đứng dậy, hắn cũng đứng dậy: "Phụ hoàng, xin thành toàn Lục hoàng huynh."

Lúc này Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử bọn họ đều đứng lên, đi tới ngay giữa quỳ xuống tới : "Xin phụ hoàng thành toàn cho Lục hoàng huynh."

Hoa phi nhìn tình huống trong đại điện, nghĩ tới cũng thẹn với chính mình, đứng lên chuẩn bị quỳ xuống, Hạo Vân Đế sớm đưa tay cản động tác của nàng, khẽ tức giận mở miệng: "Tốt lắm, tất cả đứng lên đi, cùng trầm tư suy nghĩ kỹ để chỉ hôn cho Âu Dương Tình một hôn sự xứng đáng khác."

"Tạ ơn phụ hoàng thành toàn."

Nam Cung Quân lập tức cao hứng đứng dậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đây là chuyện khiến hắn vui vẻ nhất.

Cuối cùng Hạo Vân Đế hạ đã chỉ hôn cho Âu Dương Tình với công tử nhà Công bộ Thượng thư, mặc dù không phải là vương hầu, nhưng cũng là chính thê.

Công tử nhà Công bộ Thượng thư mặc dù không muốn, nhưng ngại uy nghi của hoàng quyền, nên không dám kháng nghị, huống chi hoàng thượng còn phong Âu Dương Tình làm Quận chúa, còn ban thưởng một số của hồi môn lớn, cho nên chuyện này thực ra là nhà Công bộ Thượng thư được lợi, cứ như vậy, nữ nhi của Đại tướng quân Âu Dương Thác, Âu Dương Tình rốt cục đã rời khỏi An vương phủ.

Âu Dương Tình đối với An vương Nam Cung Quân cũng hết hy vọng , nên chịu an phận làm thê tử của công tử Công bộ thượng thư. Đại tướng quân Âu Dương Thác đối với chuyện lần này cũng tìm không ra lý do từ chối. Trước mắt, bên trong An Giáng thành, Tinh Phong Huyết Vũ (gió tanh, mưa máu), hoàng thượng phong Âu Dương Tình làm Quận chúa,

giống như nói bọn họ cùng hoàng thất có dính dấp, cho nên đã làm cho lòng của Âu Dương Thác chuyển hướng, từ đó về sau đứng ở giữa không hề để ý tới phe phái gì nữa. Bọn họ vốn cùng Sở Vương có qua lại, còn đang lo lắng hoàng thượng hạ chỉ trách phạt, không nghĩ tới thế nhưng lại làm ra một tầng điển cố như vậy, ngược lại đã cứu Âu Dương phủ một mạng.

Sở Vương cùng Diêu Tu âm mưu tạo phản, vụ xét xử do Thụy Vương chủ trì, trải qua tam đường hội thẩm, cuối cùng Sở Vương bị phế võ công, cắt đứt gân chân, phái người mang đến hoàng lăng thủ mộ, trọn đời không cho phép ra hoàng lăng một bước. Cả đời hẳn chỉ có thể cùng người chết làm bạn.

Diêu Thị một nhà toàn bộ bị bỏ tù, toàn bộ thân nhân của Diêu Tu đều bị chém, không cho phép người nhật xác, mà thân nhân họ hàng xa cũng bị mang đến biên cảnh sung công làm việc.

Lần này trong lúc xử án, còn liên lụy tới quan viên, cái gì cần làm đều phải làm, Hình bộ thượng thư cùng Binh bộ Thượng thư bị giáng xuống ba cấp, mà nguyên Hình bộ Thị lang cùng Binh Bộ Thị Lang đã thăng làm Thượng Thư.

Kinh thành đã khôi phục lại an tĩnh, nhưng dưới cái an tĩnh vẫn cất dấu một cỗ bão táp khác, cho nên lần này bọn họ nhất định phải hành động trước, không để cho bão táp kia tiếp tục nổi lên.

Trong cung, Hạo Vân Đế phân phó người đem Mai Phi từ lãnh cung đưa ra ngoài.

Mai Phi bộ dáng tĩnh lặng, một thân quần áo trắng đơn giản, quanh thân trên dưới không có một chút đồ trang sức, giờ phút này nhìn nàng đi tới làm cho người ta có chút cảm giác thanh thoát, nàng cung kính hành lễ:

"Thiếp thân tham kiến hoàng thượng."

Hạo Vân Đế híp mắt lại, con người chăm chú nhìn Mai Phi, suy nghĩ, liệu nữ nhân này có biết chuyện tình ở sau lưng hay không?

"Mai Phi, trầm nghe nói Mộc Miên trước kia có cùng người qua lại gần gũi."

Vốn cho là Mai Phi nhất định sẽ phủ nhận, ai biết nàng lại thản nhiên mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, thiếp thân trước kia có cùng nàng rất thân cận, nàng là Vân Phượng quốc Ngũ công chúa, là Trác nhi mang về, lúc ấy thiếp đưa nàng tiến cung chính là muốn làm cho nàng nghe lời thiếp thân, lấy lòng của hoàng thượng, ai biết cuối cùng nàng căn bản không có tác dụng gì."

Mai Phi vẻ mặt bình tĩnh, không nóng không vội mà nói chuyện này.

"Kể từ khi vào lãnh cung, thiếp thân ngày đêm tỉnh tâm, bây giờ đã tỉnh ngộ rồi, nghe Sâm Nhi nói Trác nhi hiện tại bệnh không dậy nổi, cũng là tội nghiệt trước kia chúng ta làm ra, thiếp thân chỉ mong từ nay về sau sám hối độ nhật, có thể làm cho ông trời bỏ qua cho Trác nhi."

Lúc này Mai Phi tựa như cô không ăn khói lửa nhân gian, còn lộ ra nhàn nhạt cơ trí cùng vẻ khám phá hồng trần, hiểu rõ ý vị của cuộc đời ảo huyền.

Hạo Vân Đế híp mắt, nhìn Mai Phi, âm thầm suy tư, nàng ta giả vờ, hay thật sự tỉnh ngộ. Nếu là giả, nàng ta thật lợi hại, nhưng mà, bất kể như thế nào, trước mắt, cứ để cho nàng đi ra ngoài mới được, như vậy mới dễ dàng tra rõ, nàng rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện này.

"Người đâu, đưa Mai Phi về Mai Linh điện."

"Hoàng thượng?"

Mai Phi ngẩng đầu lên, trong mắt đã hiện lên nước mắt: "Thiếp thân không cần vào lãnh cung sao?"

"Người đã hối hận, vậy thì ở Mai Linh trong điện đóng cửa vì Trác nhi cầu phúc đi."

"Tạ ơn hoàng thượng." Mai Phi rốc cuộc cũng quỳ xuống rồi chậm rãi đứng dậy, đi theo thái giám kia, xoay người đi ra ngoài, hướng phía Mai Linh điện đi tới.

Bên trong Tề vương phủ, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn đang tản bộ ở trong vườn hoa. Hôm nay khí trời thật tốt, hơn nữa mấy ngày qua, vết thương trên cánh tay Vụ Tiễn đã tốt lên rồi, vết sẹo trên mặt đã được Lan Dạ chữa trị, làm giảm bớt rất nhiều, còn khoảng năm, ba ngày sẽ tốt. Hiện tại Phượng Lan Dạ mang thai, chuyện gì cũng đều không làm được, cho nên ước gì tìm được một chút chuyện để làm, nên tất cả tâm trí đều đặt trong việc giúp Vụ Tiễn trị liệu vết sẹo trên khuôn mặt, cho nên mới tốt nhanh như vậy.

"Biết không? Nam Cung Liệt bị phế võ công, cắt đứt gân chân, đưa đến hoàng lăng thủ hoàng lăng rồi. Cả đời hẳn xem ra chỉ có thể cùng người chết vượt qua."

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng luận sự, không có vui không có buồn, cuộc đời thế nào tất cả cũng là do mình lựa chọn, chẳng trách người khác được.

"Thật là thời buổi rối loạn."

Vụ Tiễn thở dài một tiếng, dìu Phượng Lan Dạ, hai người một đường đi dạo. Lúc này đã là mùa thu, hoa cỏ khoác lên một tầng khô vàng nhợt nhạt, thời điểm bọn họ rục rờ huy hoàng đã qua.

Phượng Lan Dạ nắm chặt tay, nhìn Vụ Tiễn, nét mặt cổ quái khiến cho Vụ Tiễn không nhìn được hỏi thăm:

"Tại sao? Có chuyện gì không?"

"Tất cả nữ nhân trong An vương phủ đều bị đuổi, nghe nói Âu Dương Tình được phong làm Quận chúa gả cho công tử nhà Công bộ Thượng thư rồi, vậy người có thể trở về An vương phủ rồi."

Vụ Tiễn mang vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra cao hứng hoặc là khổ sở, ngẩng đầu lên thấy Phượng Lan Dạ cũng đang nhìn nàng, không khỏi buồn cười mở miệng: "Người nghĩ cái gì đấy? Hãy an tâm nuôi nhi tử đi."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Đinh Đường cùng Vạn Tinh theo ở phía sau của các nàng, Diệp Linh từ đằng xa chạy vội tới, cung kính mở miệng: "Vương Phi, bên kia Tuyền viện có khách tới, Thụy Vương, An vương cũng đã tới, Vương gia cho mời các người đi qua đó."

Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Phượng Lan Dạ mím môi cười, ở một bên, sắc mặt Vụ Tiễn khế biến, xoay người chuẩn bị trở về Liên viện, Lan Dạ lôi kéo tay nàng: "Đi thôi, đi thôi, cùng đi xem bọn hăn tới đây làm gì, ta nghĩ nhất định là vì kế hoạch tiếp theo, chúng ta đi qua xem một chút đi."

Đoàn người hướng Tuyền viện mà đi.

Trong phòng khách Tuyền viện lúc này ngồi ba người, Thụy Vương, An vương, Tề vương, ba nam nhân mỗi người một phong tư. Một người tuyết sắc tà mị còn mang theo nhàn nhạt lạnh nhạt cùng xa cách, một người trầm ổn nội liễm, mày rậm mắt sáng, mà bên cạnh, một người ôn nhã tựa như trúc, quanh thân nhu hòa, nhưng trên người bọn hăn đều có phong phạm cao quý, khí phách của người hoàng thất không thể bị lu mờ.

Nam Cung Diệp quét mắt nhìn Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Quân, chậm rãi mở miệng: "Kế tiếp, chúng ta phải toàn lực đối phó người trong chỗ tối kia. Lần này không giống lần trước. Lần trước, đối phương ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, nhưng lần này bọn họ cho là chúng ta không có phát hiện ra, cho nên bọn họ ở ngoài sáng, chúng ta ở chỗ tối."

Lời của Nam Cung Diệp vừa giáng xuống, thì thanh âm trong trẻo của Phượng Lan Dạ từ ngoài cửa truyền vào :

"Không sai, lần này chúng ta ở chỗ tối, muốn động thủ cũng rất dễ dàng."

Thần thái thong dong, không nóng không vội, hào phóng nhưng cũng không kém phần thanh tao lịch sự. Một thân váy màu xanh ngấn cấn không nổi sự tao nhã, nàng chậm rãi đi tới, Vụ Tiễn ở phía sau cũng quyến rũ động lòng người. Hai người vừa đi vào, liền ngồi vào chỗ của mình, Nam Cung Quân thấy Tư Mã Vụ Tiễn nên không tự chủ được cười lên, khuôn mặt như tan ra.

Phượng Lan Dạ quét mắt một vòng nhìn những người bên cạnh

"Lần này, mấy người chúng ta người hợp lực, nhất định phải đả kích người sau lưng kia, để cho hắn không cách nào ẩn núp nữa, có lẽ hắn đang dương dương đắc ý cho rằng cục diện lần này thật tinh diệu. Nhưng không biết rằng, ngoài mặt ván này chúng ta thua, nhưng ai có thể cười nói cuối cùng mới thật sự là người thắng."

"Không sai."

Nam Cung Duệ gật đầu, sau đó Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân cũng gật đầu, mặc dù tiểu nha đầu trước mắt tuổi không lớn, nhưng đầu óc nghĩ đến thật là thấu triệt.

Ván này lợi cho bọn hắc, bọn họ ở trong bóng tối, những người đó ở ngoài sáng, mặc dù không biết người chân chính ở sau lưng sai sử là người nào, nhưng mục đích cũng là vì đưa Tấn vương kế vị.

Cho nên bọn họ chỉ cần đem đầu mâu hướng thẳng Tấn vương là được, về phần những thứ khác, phải tiêu diệt từng bộ phận.

"Sau lưng Tấn vương nhất định cất giấu một người túc trí đa mưu, người này rất có mưu lược, can đảm can trọng, hơn nữa còn là một người có y thuật cao minh, người này chẳng những y thuật cao, hơn nữa còn biết dùng độc dược, hai thứ này nhất định không thể thiếu."

Phượng Lan Dạ nói xong, thì nhìn về Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp lập tức đồng ý gật đầu.

"Ừ, bây giờ nếu điều tra ra người này, thì sau đó đối phó Tấn vương sẽ đơn giản hơn rất nhiều."

Nam Cung Duệ nghe lời nói của Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp, liền cau mày suy tư, trầm giọng mở miệng: "Xem ra chúng ta cần đi báo phỏng Nhị hoàng huynh một chút, xem bệnh của hắc có phải là thật hay không. Mặt khác, phái người mật thiết quan sát động tác của Mai Phi ở trong cung, còn có Bát hoàng tử Nam Cung Sâm nữa, ta nghĩ bọn họ không thể cùng nhau bất động."

Thụy Vương nói xong, những người khác đều gật đầu, Phượng Lan Dạ nhìn mọi người, khóe môi miễn cưỡng nở ra nụ cười.

"Chúng ta phân công làm việc, nhất định có thể làm cho người trong bóng tối kia hiện hình."

Nói xong, liền hướng cửa trước kêu một tiếng: "Ngọc Lưu Thần."

Ngọc Lưu Thần liền đi vào, cung kính làm lễ, những người khác cũng nhìn Phượng Lan Dạ, chỉ thấy nàng không nhanh không chậm mở miệng: "Lập tức đi tìm Bách Lí Hạo, ta nghĩ người có y thuật cao siêu đứng sau lưng Tấn vương, sợ rằng chính là sư huynh của Bách Lí Hạo _ Nam Sơn Tử."

"Nam Sơn Tử?"

Người này mọi người đều nghe nói qua, có tin đồn hắc y thuật rất cao, chẳng những tính tình cổ quái, hơn nữa không có ngàn vàng thì không cứu, chỉ cần có tiền nói cái gì cũng đều tốt, không nghĩ tới hắc lại ẩn sau lưng Tấn vương. Nếu quả thật chính là Nam Sơn Tử núp sau lưng, như vậy việc Tấn vương bị bệnh cũng là đương nhiên.

Thử nghĩ xem những người đó đúng là rất khôn khéo, trước hết để cho Tấn vương bị bệnh, sau đó liên tiếp bố cục những chuyện này, như thế dường như không liên quan tới Tấn vương.

"Hiện tại phái người giám thị phe phái của Tấn vương, còn có người thuộc phe phái của Sở Vương, mặt khác, phạm những người có dính dấp cùng Tấn vương đều phái người âm thầm giám thị, nhớ, không thể làm cho người ta phát hiện mà dả thảo kinh xà."

"Ừ." Nhìn nàng bố trí nhiệm vụ, mang theo một cỗ mạnh mẽ, không chắc đã có nam nhi làm được. Mọi người không tự chủ được phối hợp gật đầu, đồng ý với lời của nàng.

"Hiện tại chúng ta đi bãi phỏng Nhị hoàng huynh đi."

Phượng Lan Dạ cười mở miệng, tất cả mọi người đều đứng lên. Nam Cung Diệp đi tới bên người Phượng Lan Dạ, vươn tay ôm eo của nàng, vượt lên đầu đi ra ngoài, phía sau là Nam Cung Duệ. Nam Cung Quân thấy Vụ Tiễn đang ở trước mặt hắc, cũng không nhịn được đưa tay ra kéo nàng, Vụ Tiễn dùng sức hất tay hắc ra, không để ý đến sự giãy dụa của nàng,

Nam Cung Quân quyết không buông ra, hai người cứ như vậy ở một chỗ giằng co lẫn nhau, thật giống như đang đấu nhãn lực. Mấy người đi ở phía trước quay lại nhìn, không nhìn được mở miệng:

"Các người còn không đi, định ở lại làm cây cột sao?"

Nói xong bọn họ liền đi ra ngoài, mà Nam Cung Quân vẫn kiên trì nắm lấy tay Vụ Tiễn, lôi kéo nàng đi ra ngoài. Trong tình cảnh trước mắt này, bọn họ cần phải đồng tâm hiệp lực, Vụ Tiễn cũng mặc kệ hấn, khéo môi Nam Cung Quân dăng lên nụ cười đắc ý. Thất hoàng đệ nói đúng, nam nhân thì da mặt phải dày.

Nghĩ tới đây liền bước nhanh hơn, không có thủ hạ đi cùng, đoàn người hướng cửa phủ đi tới.

Mọi người đều lên xe ngựa nhà mình. Vụ Tiễn vốn muốn cỡi ngựa, bắt đắ dĩ Nam Cung Quân không chịu buông tay, còn làm trò trước mặt người khác, trực tiếp ôm nàng lên xe.

Xe ngựa một đường hướng ngoài thành đi tới.

Trên đường cái có một chút hỗn loạn, sự nguy cấp khủng hoảng mấy ngày trước đây đã tiêu tán, hiện tại chỉ còn lại náo nhiệt. Tiếng nghị luận không ngừng, phần lớn là đang nói đến chuyện Sở Vương Nam Cung Liệt mưu phản, nói đến Diêu tu thì nghiêng răng nghiêng lợi, hận không được cắn hấn mấy cái. Hấn làm ra chuyện như vậy đều dọa chết người.

Phía trước, trên xe ngựa thứ nhất, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, hai người đang nói lặng lẽ nói chuyện, vẻ mặt ẩn ẩn nụ cười.

Phượng Lan Dạ hiếm khi than thở: "Không nghĩ tới Lục hoàng huynh lại giống như vô lại vậy."

Nam Cung Diệp ôn nhã cười, khoe môi vẽ ra độ cung duyên dáng, từ từ mở miệng: "Lan Nhi, là ta dạy hửn."

Phượng Lan Dạ vừa nghe, ngạc nhiên xong thì sau đó cười đến mặt mày như nở hoa: "Không ngờ Vụ Tiễn lại thích dạng như vậy, không biết có làm như lời của ta nói không?"

Nàng nói tới chỗ này liền liếc xéo Nam Cung Diệp, Nam Cung Diệp nhẹ nhàng hỏi: "Nàng nói gì?"

Phượng Lan Dạ ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: Trái ba quyền, phải ba quyền, trên ba quyền, dưới ba quyền."

Nam Cung Diệp không đợi nàng đánh xong ba quyền, vội vàng mang về mặt lấy lòng, cầm lấy tay nàng ôn nhu mở miệng: "Lan Nhi, ta đây tuyệt đối là một nam nhân an phận thủ thường, cái trái ba quyền, phải ba quyền của nàng, nếu đánh xong, đoán chừng ta cũng bị phế đi."

"Biết là tốt rồi."

Mỗ tiểu nha đầu đắc ý lắc eo, biểu hiện mình tuyệt đối nói là làm được.

Mà lúc này, trên xe ngựa phía sau, Nam Cung Quân đè ép thân thể Vụ Tiễn thân thể, hung hăng hôn xuống. Vụ Tiễn muốn giơ tay tát hửn, Nam Cung Quân liền đưa nửa bên mặt qua, thấy nàng không đành lòng đánh, liền hôn tiếp.

"Vụ Tiễn, theo ta trở về An vương phủ đi, từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không để cho người thương tâm, người biết không, mẫu phi nói với ta rằng nàng nhớ người."

Vừa nhắc tới Hoa phi, tim của Vụ Tiễn liền mềm nhũn hai phần, lúc nàng tới nơi này mới có mười hai tuổi, Hoa phi ở trong trí nhớ của nàng chiếm cứ một vị trí rất trọng yếu, nên nàng cứ ngây người như vậy, lại bị

Nam Cung Quân hôn đến choáng váng đầu óc. Nếu không phải giờ phút này ở trong xe ngựa, chỉ sợ Nam Cung Quân có thể còn nóng bỏng hơn, bất quá còn hân vận duy trì một tia lý trí cuối cùng, đưa tay ôm Vụ Tiên.

"Sau này ta sẽ không bao giờ làm người bị tổn thương nữa. Lúc trước, ta thấy được người bị thương, thật đau lòng muốn chết."

"Hừ."

Vụ Tiên trong lòng đã mềm nhũn, nằm ở trước ngực hân, bất quá cũng không có cho hân sắc mặt tốt. Nam Cung Quân nhìn thấy nàng như vậy, chuyện kể tiếp cũng không nên nóng nảy, dù sao thời gian sau này còn nhiều a.

Xe ngựa một đường hướng biệt viện hoàng gia ở ngoài thành chạy tới.

Thời điểm lễ mừng năm mới, Tấn vương Nam Cung Trác liền được mang đến biệt viện hoàng gia, không nghĩ tới sáu, bảy tháng đã qua, thân thể của hân còn không có tốt, nghe nói hân vừa mới có thể nói chuyện thôi, xuống đất đi lại cũng không lưu loát. Những ngự y trong cung mất rất nhiều sức lực, nghe nói bệnh trạng khôi phục được đã là kỳ tích rồi.

Một nhóm mấy chiếc xe ngựa chạy nhanh đến biệt viện hoàng gia dưới chân núi, thị vệ hoàng gia biết những người trước mắt đều là Vương gia, nên nào dám trì hoãn, một mặt phái người đi đến bên trong bẩm báo, một mặt để cho bọn họ đi vào.

Biệt viện hoàng gia, bên trong thư phòng, lúc này một người đang tựa ngòai trên ghế, chính là Tấn vương Nam Cung Trác, mà ngòai bên cạnh hân là một người có dáng cao, gầy, trên gương mặt một chút thịt cũng không có, ánh mắt rất bén nhọn, tràn đầy lạnh lẽo âm trầm, cứ tùy ý nhìn người khác, liền làm cho người ta có cảm giác dựng tóc gáy, hân chính là sư huynh của Bách Lí Hạo _Nam Sơn Tử.

"Vương gia thân thể khá chưa?"

Thanh âm của hắn lộ ra một loại âm trầm, thật giống như thanh âm đến từ địa ngục.

Nam Cung Trác khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã khá, gảy nhẹ khóe môi: "Đa tạ tiên sinh chiếu cố."

"Nói hay."

Nam Sơn Tử chỉ đơn giản mở miệng, nói xong lại lâm vào trầm mặc, sau đó từ từ gằn từng chữ mở miệng: "Xem ra chúng ta cần thực hiện hành động kế tiếp."

"Ừ, phiền toái tiên sinh."

Nam Cung Trác mới vừa nói xong, trên cửa khẽ vang lên âm thanh: "Vương gia, Vương gia."

Là thanh âm của thủ hạ Nam Cung Trác, Nam Cung Trác khẽ khiêu mi: "Đi vào."

Mộ Thanh đẩy cửa đi tới, thật nhanh đóng cửa lại, nóng lòng mở miệng: "Vương gia, thị vệ tới đây bẩm báo, mấy vị Vương gia đã tới."

"Ừ, " Nam Cung Trác cũng không bối rối, nhìn về Nam Sơn Tử, chỉ thấy hắn trầm ngâm chốc lát mới mở miệng: "Xem trước một chút mục đích bọn họ tới rồi hãy nói."

Hắn nói xong đứng lên đi tới thư phòng, tay khẽ xoay một bình hoa nhìn rất bình thường, oanh một tiếng, bỗng xuất hiện một cái cửa, phía sau là bầu trời, rồi hắn thật nhanh tiêu sái đi tới, sau đó cửa ầm một tiếng vang lên rồi khép lại, thật đúng là độc nhất vô nhị, nhìn không ra bất kỳ đầu mối

nào. Nam Cung Trác ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Thanh: "Đỡ ta trở lại phòng."

"Dạ, Vương gia."

Mộ Thanh đi tới dìu thân thể Nam Cung Trác, một đường đi trở về phòng.

Đợi đến khi đám người Nam Cung Diệp, Phượng Lan Dạ xuất hiện ở phòng của hắn, hắn khẽ mở to mắt, tỉnh táo nhìn mấy huynh đệ vây quanh hắn, thanh âm liền nghẹn ngào.

"Ngũ hoàng đệ, Lục hoàng đệ, Thất hoàng đệ, các người đã tới, vì huynh thiếu chút nữa đã không thấy được các người."

Từ trong đám người, Nam Cung Duệ bước lên phía trước khuyên hắn: "Nhị hoàng huynh đừng suy nghĩ nhiều, người chẳng qua là bị bệnh, không có việc gì."

"Đúng vậy a, không có việc gì."

Nam Cung Trác dừng lại thương tâm, phân phó mấy tiểu nha đầu bên trong phòng lấy ghế cho mấy Vương gia ngồi, mà Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ cũng bị Lâm Mộng Yếu cho người mời đi ra gian phòng dành cho nữ nhân.

Nam Cung Duệ quét mắt nhìn Nhị hoàng huynh nằm trên giường, chậm rãi mở miệng: "Gần đây trong cung xảy ra rất nhiều chuyện, chúng ta cũng không có thời gian tới thăm Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng huynh ngàn vạn lần đừng trách."

"Không đâu, đã xảy ra chuyện gì? Phụ hoàng thân thể có khỏe? Tất cả mọi người khỏe chứ."

Nam Cung Trác vẻ mặt mờ mịt không giải thích được, tựa hồ đối với tình huống trong kinh đường như không biết gì cả, nên quét mắt nhìn mấy huynh đệ.

Nam Cung Diệp chậm rãi mở miệng giải thích cho nghi hoặc: "Còn không phải là Tứ hoàng huynh gây ra chuyện, lập bầy hãm hại Ngũ hoàng huynh, thiếu chút nữa còn làm hại Ngũ hoàng huynh mất tánh mạng, sau đó hắn thấy gian kế bại lộ, bèn sai người đưa tin cho Diêu Tu, để cho Diêu Tu lãnh binh tạo phản."

Nam Cung Trác nghe lời này, tựa hồ bị dọa đến kinh hãi, khuôn mặt hiện vẻ chấn kinh, sau đó quét mắt nhìn mấy huynh đệ bên cạnh: "Thế không có chuyện gì xảy ra chứ, phụ hoàng đâu? Có bị đả kích hay không?"

Nếu không phải biết cách làm người của hắn, giờ phút này bọn họ tất nhiên sẽ bị hắn làm cho cảm động, đáng tiếc mấy người ở tại chỗ này đều biết rõ lòng dạ của hắn. Nam Cung Trác này là người có lòng dạ hẹp hòi, nhỏ mọn, hắn làm như vậy ngược lại càng khiến mình khác hẳn với bình thường, càng làm cho người khác hoài nghi.

"Không có chuyện gì, Nhị hoàng huynh yên tâm đi, tứ hoàng huynh bị bắt và bị phế đi võ công, cắt đứt gân chân, đưa đến hoàng lăng canh giữ hoàng lăng rồi, cả đời không được ra khỏi hoàng lăng một bước, về phần Diêu thị, toàn bộ đã đem chém, không chém thì bị lưu vong đến vùng đất xa xôi."

Nam Cung Duệ trầm giọng mở miệng, Nam Cung Trác nói một tiếng a di đà Phật, tựa hồ cảm thấy may mắn vì chuyện gì cũng không có.

"Thật là làm phiền các huynh đệ a, bằng không vì huynh nhất định sẽ sống không bằng chết."

Nam Cung Trác đối trá mở miệng, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân không nhìn được phải cau mày, có chút chán ghét, Nam Cung Duệ thì

một mực nhìn qua, lạnh lùng cảnh cáo bọn hăn, hai người mới nhin xuống, bằng không thật muốn đánh kẻ không biết xấu hổ này một trận thật đau, thật sự phải giả dối như vậy sao?

Mà ở trong phòng của nữ nhân, Lâm Mộng Yếu nhìn Tư Mã Vụ Tiễn rồi chậm rãi mở miệng:

"Thì ra là Lục đệ muội không có chết a."

Vụ Tiễn khẽ gật đầu, hiện tại vết sẹo trên mặt nàng rất nhạt, Lâm Mộng Yếu tự nhiên là nhận được nàng, nàng không nói thêm gì, chỉ gật đầu.

Lâm Mộng Yếu kỳ quái đánh giá nàng hồi lâu, chợt nhớ tới một chuyện : "Nghe nói ngày đó Lục đệ muội đi Định Châu là vì Thất đệ muội, nếu người không có chuyện gì, vậy Thất đệ muội đâu?"

Nàng nói xong còn cố ý liếc xéo Phượng Lan Dạ một cái, rõ ràng là cố ý nhắc tới chuyện này. Phượng Lan Dạ bất động thanh sắc nhìn nàng, bỗng nhiên nường mảy mảy ra ý hay, vẻ mặt đầy tức giận nhìn chăm chăm Lâm Mộng Yếu:

"Người muốn nói cái gì?"

Lâm Mộng Yếu vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tức giận, gương mặt lập tức hiện lên vẻ xin lỗi mở miệng:

"Ôi, người bây giờ là chánh phi của Thất hoàng đệ a, ta thật đáng chết, nhìn xem nhị hoàng tẩu đang nói đề tài gì a, đây không phải là chọc cho người ta không vui à."

Phượng Lan Dạ tức giận đứng lên, chỉ vào Lâm Mộng yếu: "Người nói cái gì chọc người không vui, rõ ràng là cố ý , rõ ràng có ý xấu, chẳng phải người đang lựa chọn những chuyện khiến người ta tức giận nói sao?"

Phượng Lan Dạ cố ý giả bộ sinh khí muốn làm Lâm Mộng Yếu tức giận, nhìn xem có rõ rĩ được một chút tin tức nào hay không

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 123

Trong phòng, Vụ Tiễn nhìn vẻ mặt Phượng Lan Dạ có lẽ đã đoán ra dụng ý của nàng, cho nên lập tức nổi gió thổi lửa thêm: "Thất đệ muội, Nhị hoàng tẩu không phải có ý đó, nàng chẳng qua là cùng Thất đệ muội trước kia có cảm tình tốt mà thôi."

"Đúng vậy a, ta là cùng Thất đệ muội trước kia có hảo cảm."

Lâm Mộng Yếu thuận theo, tuy nhiên lời của nàng cũng làm cho Phượng Lan Dạ nổi lên một thân da gà, nữ nhân này nào có chân chính qua lại với nàng, lại còn nói tốt, đồ không biết xấu hổ.

"Người có ý gì, đừng tưởng rằng người là Nhị hoàng tẩu thì có thể khi dễ được ta. Vương gia nhà ta trông coi quân doanh, Nhị hoàng huynh thì đang nghỉ ngơi dưỡng thương chữa bệnh rồi, cho nên người làm gì có tư cách khi dễ ta."

Một bên Phượng Lan Dạ bày ra vẻ mặt ỷ thế hiếp người, một bên Vụ Tiễn mang vẻ đồng tình nhìn Lâm Mộng Yếu, nàng ta vừa nhìn bộ dáng hai người, một khi dễ, một chế giễu, không khỏi sắc mặt trầm xuống, cười lạnh hai tiếng: "Hừ, trông coi việc quân doanh có ích lợi gì, ta."

Nàng còn chưa nói hết, thì ngoài cửa liền có một tiểu nha đầu xông vào, thật nhanh đi đến thêm trà, ánh mắt liếc Lâm Mộng Yếu một cái. Lâm Mộng Yếu tựa hồ tỉnh táo lại, đáng chết, mới vừa rồi nàng thiếu chút nữa lỡ miệng, phá hư đại sự của Gia, liền lập tức không hé miệng tiếng nào, nâng tay mời: "Lục đệ muội, Thất đệ muội, uống trà uống trà."

Phượng Lan Dạ ảo não cực kỳ, mắt thấy vừa rồi Lâm Mộng Yếu đã muốn bật thốt ra cái gì đó rồi, nha đầu kia cũng thật khôn khéo, sợ chủ tử nói ra cái gì liền xông tới ngắt lời nàng, thật bức bối, nhưng cũng không nói gì nữa, để tránh làm cho Lâm Mộng Yếu nghi ngờ, cũng khiến cho các nàng bị hoài nghi, con đường kế tiếp liền phiền toái, cho nên Phượng Lan Dạ lập tức bày ra bộ dạng đặc ý vạ phần, bưng trà liền uống.

Mà một bên Lâm Mộng Yếu nhìn thấy vậy, thiếu chút nữa bị tức chết, dưới tay dùng sức nắm chuôi ghế dựa, cái đồ nữ nhân chết tiệt, xú nữ nhân, quá đáng ghét, đời Gia của các nàng, Tấn vương, lên làm Hoàng đế, nàng thành Hoàng hậu, nữ nhân đầu tiên nàng không buông tha nhất định là cái đồ chết bầm này.

Lâm Mộng Yếu phát ra một tia ngoan độc, hai người các nàng làm bộ không biết, tiếp tục uống trà, mà nha đầu vừa chạy vào kia lại không rời đi một bước, hẳn là không còn cơ hội lại hỏi vòng vèo Lâm Mộng Yếu, cho nên kế tiếp Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn lời nói rất ít.

Nữ nhân Lâm Mộng Yếu này căn bản không có đại não, nhưng nha đầu bên cạnh rõ ràng vô cùng thông minh, rất có thể là Tấn vương phái đến bên cạnh Lâm Mộng Yếu để tránh nàng ta nói lung tung.

Nếu như không thể dò hỏi ra cái gì, các nàng cần gì ngồi không ở đây nữa, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn liền đứng lên:

"Cảnh trí ở hoàng gia biệt viện này không tệ, Nhị hoàng tẩu có thể dẫn chúng ta đi dạo một chút hay không."

Cũng nên tra một chút nơi này có cất dấu gì đặc biệt, hoặc là có chuyện gì đặc biệt hay không.

"Tốt."

Lâm Mộng Yếu đứng lên, phân phó: "Thanh Thảo phân phó người chuẩn bị bữa tối, bốn vương phi cùng Lục đệ muội, Thất đệ muội đi dạo một chút, liền có thể quay về kịp dùng bữa."

"Dạ"

Nha đầu gọi là Thanh Thảo đi xuống, Lâm Mộng Yếu đưa các nàng ra ngoài, ở bên trong biệt viện hoàng gia đi dạo. Kế tiếp, bắt luận các nàng thử dò xét thế nào đi nữa, Lâm Mộng Yếu cũng cảnh giác rồi, hơn nữa tỳ nữ Thanh Thảo kia cũng rất nhanh liền tìm tới đây, đi theo phía sau, càng hỏi không ra thứ gì.

Sau bữa tối, đoàn người ngồi xe ngựa riêng của mình trở về Vương Phủ, hôm nay đến biệt viện một chuyến, mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu: Tấn vương Nam Cung Trác ẩn mà không lộ, sau lưng nhất định là có cao nhân chỉ điểm, để cho bọn họ tìm không ra một chút sơ hở nào, bất quá mọi người đã sớm biết bọn họ muốn làm gì rồi, cho nên không cần vội.

Biệt viện hoàng gia, thư phòng.

Ánh đèn mờ nhạt, trong sương mù, vẻ mặt Nam Sơn Tử âm trầm lãnh ngạo càng thấm vào người.

Tấn vương Nam Cung Trác thì không sợ, nhưng Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu lại có chút run rẩy, người này nàng xem một lần liền bị hù dọa một lần, cảm giác thấy trên người hắn không có bất kỳ một chút ánh sáng nào, thật giống như một loại linh hồn tới từ địa ngục, làm cho người ta khủng hoảng.

"Tiên sinh cho rằng bọn họ đã biết được cái gì, không biết những thứ gì?"

Nam Cung Trác trầm giọng hỏi Nam Sơn Tử, mới vừa rồi hắn và Lâm Mộng Yếu đã chia nhau đem chuyện đám người tới bái phỏng nói ra.

Nam Sơn Tử nhăn mày một chút, nói thật, cảm giác không ra bọn họ có ý đồ gì, nhưng thời điểm này vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

"Mặc dù không có gì dị thường, tuy nhiên vẫn nên cẩn thận một chút, nhất là với thời cơ bây giờ, bất cứ chuyện gì cũng phải hoài nghi, nếu không chính là kiểm củi ba năm bị thiêu một giờ, dù sao Vương Phi miệng cũng không nói quá nhiều."

Nam Sơn Tử vừa mở miệng, Lâm Mộng Yếu liền cúi đầu nhìn mặt đất, không dám nói lời nào. Tấn vương Nam Cung Trác lườm nàng một cái, nhưng cũng không có trách cứ, hắn còn phải trông cậy vào người của Lâm gia.

"Làm phiên tiên sinh."

Nam Cung Trác nói xong liền phát tay để cho Lâm Mộng Yếu lui xuống, trong phòng hai người bắt đầu bố trí chuyện kế tiếp cần làm.

Tề vương phủ. Tuyển viện.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan đêm đến đã rửa mặt lên giường rồi, hai người tựa vào nhau nói chuyện, trên mặt bao phủ nghiêm cẩn cùng ngưỡng trọng.

"Lan Nhi, nàng nói Nam Sơn Tử hiện tại có thể trốn ở biệt viện hoàng gia hay không?"

"Chắc là như thế, nhất định hắn ta ở đấy. Bây giờ chờ Bách Lí Hạo đến, ta liền nhờ hắn đi chữa bệnh cho Nhị hoàng huynh, đến lúc đó xem hắn nói như thế nào."

Phượng Lan Dạ dứt lời, thật lâu không nghe thấy Nam Cung Diệp nói chuyện, liền ngừng đầu lên chỉ thấy nam nhân này vẻ mặt ủy khuất nhìn

nàng, bất mãn: "Cái tên Bách Lí Hạo kia thật là âm hồn bất tán, nghĩ đến thôi liền muốn đánh cho hấn một trận."

Thì ra là có người nhớ lại chuyện trước kia, trong lòng có bóng ma, cho nên buồn bực không dứt, huống chi sắp tới, nam nhân kia sẽ chờ ở bên cạnh bọn hấn, càng thêm làm cho người ta thống hận.

Phượng Lan Dạ hơi nhếch môi cười, nam nhân này ghen tị, thật đúng là khả ái a, ngẩng đầu liền hôn hấn một chút.

"Diệp, ngủ thôi, đừng nghĩ nhiều, kế tiếp chúng ta còn phải chuẩn bị mười hai vạn phần tinh thần đối phó những người đó."

"Ừ."

Nam Cung Diệp lên tiếng nằm ngủ, bất quá tay lại không quy củ trên dưới trêu chọc, Phượng Lan Dạ có chút thở gấp nặng nề, bất mãn đẩy hấn: "Làm gì? Ngủ a."

"Lan Nhi, nàng có phát hiện ngực của nàng trở nên to hơn rồi hay không, thật kỳ quái a." Một câu nói xong, càng nghiêm túc sờ sờ soạng soạng, ở trên người Phượng Lan Dạ đốt lên lửa nóng. Phượng Lan Dạ đẩy tay hấn ra, nhắc nhở: "Đừng kinh động cục cưng trong bụng."

Nam Cung Diệp giọng nói buồn buồn vang lên: "Ta đã hỏi đại phu rồi, có thể a, chỉ cần cẩn thận chút là được, tin tưởng ta."

Sau đó lại không có tiếng vang, bốn phía lâm vào yên tĩnh, đây phòng nùng tình ý mật.

Mấy ngày kế tiếp, không có phát sinh động tác gì lớn, Nam Cung Duệ phái người đi ra ngoài giám thị bọn người Tấn vương đảng cùng Sở Vương đảng, một điểm động tĩnh cũng không có. Trong khi sự kiện mưu nghịch của Sở Vương Nam Cung Liệt phát sinh, thật bất ngờ chính là người Sở

Vương đảng không có mảy may động tĩnh nào, vô cùng khác thường, nhất là đám người Tô Thừa tướng. Tô Nghênh Hạ là cháu gái hãn, hãn vốn cũng nên bị xử phạt, nhưng bởi vì Tô Thừa tướng trên triều đình luôn luôn có uy vọng, nhiều năm như vậy lập được rất nhiều công lao, cho nên chuyện của Sở Vương hãn cũng không có liên lụy gì, nhưng việc hãn không có bất kỳ hành động thì vô cùng khác thường.

Cho nên Nam Cung Duệ đồng dạng phái người giám thị tất cả người Sở Vương đảng.

Đám người Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ đợi mấy ngày, thấy đối phương tựa hồ không có động tĩnh, mà bọn họ thì không thể vẫn ngồi như vậy chờ người ta động thủ, cho nên không bằng chủ động trước.

Một ngày kia, tất cả mọi người tập trung đông đủ tại Vương Phủ, hiện tại Tuyền viện Tề vương phủ chính là địa phương bọn họ chuyên dùng để thương lượng.

Nơi này so với chỗ khác an toàn hơn nhiều lắm, quanh Tuyền viện có Bích Hồ, bên trong lại đầy rẫy cơ quan, hơn nữa bốn phía có rất nhiều thị vệ tuần tra, người bình thường căn bản không vào được, cho nên đặc biệt an toàn.

Bên trong phòng khách có ngồi vài người, Nam Cung Duệ, Nam Cung Quân, Nam Cung Diệp, còn có đám người Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ. Nha hoàn, hạ nhân đều lui xuống, hoàn toàn yên tĩnh. Mọi người trầm mặc không ai lên tiếng. Cuối cùng Nam Cung Quân không nhịn được mở miệng:

"Chúng ta không thể kéo dài theo bọn họ a, nếu bọn họ xuất thủ, chỉ sợ chúng ta sẽ bị vây trong trạng thái bị động rồi, cho nên không bằng chúng ta xuất thủ trước."

"Ừ, lời của Lục hoàng huynh ta đồng ý."

Phượng Lan Dạ lên tiếng trước, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp đều nhìn nàng, bọn họ cũng muốn tra ra, chẳng qua dưới nhiều phương diện tai mắt cũng hết đường xoay sở, bọn họ nên bắt tay vào từ đâu đây?

Phượng Lan Dạ không chờ bọn họ mở miệng, liền nói tiếp: "Diệp, chàng còn nhớ không, Tuyết Nhạn Lâu chính là sản nghiệp của Nam Cung Trác, bởi vì, trước giờ hẳn không có ở kinh thành, cho nên chúng ta cũng không còn lưu ý đến nó. Chàng nghĩ xem lần này chuyện Sở Vương mưu nghịch, những người Sở Vương đảng kia lại không một kẻ nào động, điều này nói rõ cái gì? Bọn họ hẳn là bị người khác khống chế, mà người khống chế là ai? Chàng còn nhớ cuốn sổ sách chuyên môn dùng để ghi chép những điểm nhớ bản của quan viên lần trước không? Mặc dù trên danh sách không có người của Sở Vương đảng, nhưng cũng không thể bảo đảm hẳn không có làm ra cuốn thứ hai, cho nên đề nghị của ta là tiến vào Tuyết Nhạn Lâu, điều tra thêm xem có danh sách khác hay không, nếu tìm được nó ta liền biết được Sở Vương đảng bởi vì sao mà không động."

Lời của Phượng Lan Dạ vừa nói xong, trong phòng khách, ánh mắt mọi người sáng lên, đồng thời gật đầu: "Đúng, trước mắt nên tra rõ vì sao Sở Vương đảng bất động, bọn họ nhất định là có nhược điểm gì đó ở trong tay Tấn vương Nam Cung Trác, nên không có biện pháp hành động."

Nam Cung Diệp nghe xong Phượng Lan Dạ nói, ngưng mi suy tư, từ từ mở miệng: "Nếu như Nam Cung Trác dùng danh sách khống chế những người này, thì đến lúc hẳn đoạt vị, bọn họ cũng sẽ không lên tiếng. Nói như vậy, mấy quan viên không nằm trong danh sách kia chỉ sợ sẽ là mục tiêu kế tiếp. Khi khống chế được tất cả mọi người, vậy là có thể mưu đoạt ngôi vị hoàng đế rồi, thật hảo tâm cơ a."

Lời của Tề vương vừa rơi xuống, sắc mặt của mọi người đồng thời thanh trầm, những kẻ kia tâm địa cũng thật thâm hiểm khó lường. Đại thần trong triều, ai mà không có chút chuyện không muốn để cho người ngoài biết đến, thế mới có thể dễ dàng bị khống chế. Như vậy, kế tiếp, người không có

trong danh sách chỉ sợ sẽ phải đối mặt với bước kế tiếp trong kế hoạch của bọn họ.

Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ thật nhanh mở miệng: "Ta nghĩ phụ thân Tô Diễn của ta rất có thể chính là mục tiêu kế tiếp, hẳn là Binh bộ Thượng thư, mới vừa nhậm chức, hơn nữa chỉ sợ rằng ông không có nằm trong kế hoạch trước. Mặt khác, phái trung lập cũng như vậy. Những người này chính là trọng điểm của mục tiêu tiếp theo."

Nam Cung Duệ vẫn nghiêm túc lắng nghe, cho tới giờ khắc này, thì rầm giọng mở miệng: "Chúng ta lập tức phái người âm thầm bảo vệ những người này."

"Ừ."

Mấy người đồng thời gật đầu, Phượng Lan Dạ tiếp tục: "Một là phải bảo vệ những người này, hai là chúng ta phải tìm được cuốn danh sách thứ hai. Mà hiện tại kinh thành không có Tấn vương phủ, ta nghĩ cuốn kia nhất định là giấu ở Tuyết Nhạn Lâu, cho nên chúng ta phải chia từng nhóm mà hành động, nhất định phải tra được cuốn thứ hai."

"Tốt."

Mọi người thương nghị năm chắc rồi, liền đứng lên, rồi rút cáo từ rồi đi, kết quả thương lượng lần này thật khiến cho mọi người đối với Phượng Lan Dạ đổi mới nhận thức, nữ nhân này chẳng những tài đánh đàn cao siêu, y thuật bất phàm, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, nữ nhân như vậy có được mấy người trên đời a, họ cảm thán xong liền rời đi Tề vương phủ.

Vết sẹo trên mặt Vụ Tiễn đã được trị hết, An vương Nam Cung Quân mỗi ngày qua đều tới đây ở cùng nàng, hai người hòa hảo như lúc xưa, cho nên Vụ Tiễn cũng đã về An vương phủ, Phượng Lan Dạ tâm cuối cùng cũng buông lỏng.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ, nàng tự động đi tới ngồi trên đùi hắn, vươn tay ôm cổ hắn làm nũng tới :

"Diệp, Diệp nhà ta là người tốt nhất."

Nam Cung Diệp trên mặt tựa hồ không chút nào thay đổi, nha đầu này có chủ ý gì hắn sẽ không biết sao? Nhìn đôi mắt đen nhánh kia dâng lên ánh sáng giảo hoạt như hồ ly, hắn không nói lời nào.

Phượng Lan Dạ cúi người chụt một tiếng hôn môi hắn: "Diệp là nam nhân anh tuấn đẹp trai nhất thiên hạ, tại sao có thể đẹp trai đến như vậy đâu? Phượng Lan Dạ ta đúng là nhật được trăng bảo."

Nàng vừa vượt môn ngựa, phút cuối cùng còn lấy ánh mắt liếc xéo Nam Cung Diệp, đáng tiếc người này vẻ mặt không một chút biểu tình a. Không được! Nàng cũng không tin không thể, không ngừng cố gắng, nhất định phải hoàn thành sứ mạng.

"Diệp ánh mắt giống như bảo thạch chói mắt, lông mày giống như Nguyệt Nha ưu mỹ, lỗ mũi thật rất cao a thật cực kỳ cao a, môi này."

Nói đến đây cúi người hôn một cái, Nam Cung Diệp rốt cục đã sụp đổ, cũng nhin không được nữa nhếch môi khẽ cười, cắn cái mũi Phượng Lan Dạ: "Nàng a, nói đi, lại giờ trò gì?"

Phượng Lan Dạ bắt đầu vuốt ngón tay, lăm bầm lâu bầu: "Ta thật ra cũng không phải là muốn đi nơi nào, chính là không yên lòng chàng, cho nên chúng ta cùng đi Tuyết Nhạn Lâu đi."

Hắn cũng biết nàng có chủ ý này, hiện tại hắn phát hiện ra, chỉ cần nàng muốn đi địa phương nào, lời nói tuyệt đối ngọt tựa như mật, nếu như không muốn đi địa phương nào, hoặc là chọc tới nàng, so với lấy mạng người cũng kém không được bao nhiêu.

Bất quá nghĩ đến nàng thân thể mang thai, tại sao có thể đi Tuyết Nhạn Lâu đây? Người nơi đây lắm mồm qua lại, quan trọng là người đến người đi, xô xô đẩy đẩy, nếu xảy ra chút chuyện thì làm sao bây giờ? Khuôn mặt lo lắng, hắn ôm sát thắt lưng Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, nàng ở trong phủ, ta sẽ đem chuyện này làm tốt."

"Người ta muốn đi, lần trước là ai nói bất kể chuyện gì cũng mang ta cùng đi."

Tiểu nha đầu này có chút khuynh hướng nổi đóa, Nam Cung Diệp vừa bực mình vừa buồn cười, mắt thấy mềm không được, nàng liền thay đổi sách lược, bất quá nếu là mình không đồng ý nàng đi, chỉ sợ nàng lại đơn độc một mình đi, đến lúc đó chẳng phải còn phiền toái hơn, cuối cùng thở dài một hơi: "Được rồi, bất quá không được tự tiện hành động, chuyện gì đều có ta đây."

"Được, này được."

Phượng Lan Dạ lập tức cười bảo đảm, hai người thương lượng xong, đợi trời tối liền đi Tuyết Nhạn Lâu, mà hiện tại Nam Cung Diệp còn phải đến quân Doanh một chuyến.

Phượng Lan Dạ mắt thấy Nam Cung Diệp đi ra ngoài, không khỏi gọi hắn: "Diệp, việc quân doanh, chàng hãy lưu ý nhiều một chút, thay vào thân tín của mình, ta nghĩ trừ không chế đại thần trong triều, quân doanh nhất định là mục tiêu thứ hai bọn họ muốn, cho nên một cái sơ sẩy, đến lúc đó tất nhiên kích khởi mầm tai vạ."

"Tốt, ta biết, ta đã nhiều ngày thanh lý vấn đề này."

Nam Cung Diệp vừa nói vừa đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ đứng lên đuổi lưng một cái, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút để khuya hôm nay hành động cho tốt, mới vừa đi ra hành lang liền thấy hai thị vệ dẫn một người vội vã

chạy tới, nàng còn không có thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, liền có một người đánh tới, lôi kéo nàng trên dưới kiểm tra:

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người không sao chứ?"

Cư nhiên là Thủy nhi, không nghĩ tới nàng trở lại, Phượng Lan Dạ kinh ngạc, cười nhìn nàng: "Thủy nhi, làm sao người trở lại?"

Hơn nữa vừa nhìn liền thấy tiểu nha đầu này mang một bộ dáng phong trần mệt mỏi, tựa hồ là cả đêm không ngừng lên đường gấp gáp trở về .

"Tỷ tỷ, ta vừa nghe nói Diêu Tu phản rồi, còn tấn công An Giáng thành, ta sợ hãi, cái gì cũng không quản, liền ra roi thúc ngựa chạy trở lại, may là chuyện gì cũng không có."

Thì ra là Thủy Ninh ở Lâm Phong quốc nghe được Âu Dương Dật nói, Thiên Vận hoàng triều đã xảy ra chuyện, Sở Vương cùng Diêu Tu hồi kinh làm phản, lãnh binh tấn công An Giáng thành, Thủy Ninh vừa nghe đến tin tức kia, không khác gì nổi điên, cũng lười quản chuyện Âu Dương Dật mà ra roi thúc ngựa chạy về.

Phượng Lan Dạ nghe được Thủy Nhi lo lắng cho nàng như thế, không khỏi vui vẻ, lôi kéo tay nàng hướng trong phòng đi tới, hỏi thăm nàng tình huống tại Lâm Phong quốc:

"Thủy nhi ở bên kia có khỏe? Lần trước đưa tin nói rất thuận lợi là có ý gì a?"

Hai người ngồi ở bên trong gian phòng, trên giường êm, Đinh Đường cùng Vạn Tinh cũng đi đến, thấy Thủy tiểu thư trở lại, các nàng thật cao hứng, phụng nước trà xong cũng không có lui ra ngoài, muốn nghe một chút chuyện Thủy tiểu thư ở Lâm Phong quốc.

"Thật ra thì ta đến Lâm Phong quốc, Âu Dương Dật kia nhìn thấy liền sợ hết hồn, biết ta là người phụ hoàng hãn tìm đến để khiến hãn nạp phi, thì vô cùng tức giận, ngầm hạ phái nhiều người sửa trị ta, ta ăn của hãn không ít thiệt thòi, bất quá sau đó hãn bị ta mài đến không còn biện pháp rồi, cuối cùng đồng ý nạp phi, vào ngày mười lăm tháng này sẽ dâng Lâm Phong quốc nữ nhi Đại học sĩ làm phi. Nghe được tỷ tỷ đã xảy ra chuyện, cho nên ta liền gấp gấp trở về, giờ phút này họ đại khái cũng đã thành thân rồi."

Bởi vì nàng chạy tới An Giáng thành vừa lúc qua ngày mười lăm, cho nên nghĩ có lẽ hãn đã thành thân, bất quá Thủy nhi nói đến cuối cùng có chút không vui, Phượng Lan Dạ vươn tay lôi kéo nàng: "Thủy nhi, sao vậy?"

Thủy Ninh đối với chuyện tình cảm còn có chút tỉnh tỉnh mê mê, nghe được Phượng Lan Dạ hỏi han, liền ôm lấy lồng ngực của mình: "Tỷ tỷ, ta thật giống như ngã bệnh rồi, người giúp ta xem một chút đi."

Nàng nói xong đưa tay ra cho Phượng Lan Dạ bắt mạch: "Mỗi lần đều rầu rĩ, không thoải mái, có chút muốn khóc."

Phượng Lan Dạ vừa nghe lập tức xem mạch cho nàng, phát hiện mạch tượng rất tốt, căn bản là không có bệnh, nhìn khuôn mặt phẫn nộ nhỏ nhắn của nàng buồn bực, không khỏi có chút hiểu rõ, tường tận căn kẽ hỏi thăm: "Thủy nhi, có phải vừa nghĩ tới Âu Dương Dật muốn nạp phi thì liền có cảm giác này hay không?"

Thủy Ninh lập tức gật đầu, Phượng Lan Dạ mím môi cười, nhưng là không biết Âu Dương Dật có thích Thủy nhi hay không, cho nên lại có chút ít lo lắng, vươn tay nắm chặt tay Thủy Ninh.

"Thủy nhi, thật ra thì người đã thích Âu Dương Dật."

"Cái gì, ta thích người nam nhân kia? Không thể nào, tỷ tỷ, người nói sai rồi, ta làm sao thích hãn được."

Thủy nhi có chút không thể tiếp nhận lời giải thích này, nàng đi Lâm Phong quốc là vì sửa trị nam nhân kia, thuận tiện lĩnh nhận năm vạn hai ngàn phiếu, làm sao lại thành nàng thích người nam nhân kia rồi, tỷ tỷ hẳn là nói sai đi, mặc dù tỷ tỷ rất thông minh, nhưng chuyện như vậy nàng làm sao biết đây.

Thủy Ninh nhảy lên, xoay người liền đi ra ngoài, chuẩn bị đi gian phòng mình ở lúc trước.

"Tỷ tỷ, ta đi rửa mặt một phen, ngủ một giấc, ngựa không ngừng vó đi suốt, mệt mỏi quá."

Nói xong thật nhanh chạy ra ngoài. Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, phân phó Đinh Đường: "Để cho Diệp Linh cùng Diệp Khanh hầu hạ Thủy nhi như trước đi."

"Dạ, Vương Phi."

Đinh Đường lui ra ngoài, Vạn Tinh tới đây vịn Phượng Lan Dạ vào phòng trong, hầu hạ nàng nghỉ ngơi một chút.

Phượng Lan Dạ nằm ở trên giường nhất thời ngủ không được, trợn tròn mắt nhìn màn lụa trên đỉnh đầu, nghĩ đến Thủy nhi thế nhưng thích Âu Dương Dật, nàng thật cao hứng. Nhưng nhớ đến thái độ của Âu Dương Dật, nàng lại cực kì lo lắng, nếu Âu Dương Dật không thích Thủy nhi, vậy nàng không phải là hại Thủy nhi sao? Trong lòng bất ổn, vẫn trần trở rối rắm chuyện này mà mơ mơ màng màng thiếp đi trong chốc lát.

Thời điểm trời đất mông muội tối đen, trong Tề vương phủ mọi người cũng đã dùng xong bữa tối.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ dịch dung, về sau Thủy Ninh biết bọn họ muốn đi Tuyết Nhạn Lâu, cũng âm ỉ muốn theo, Phượng Lan Dạ không có biện pháp nào khác hơn là cũng dịch dung cho nàng rồi cùng đi.

Trên xe ngựa, hai người thì thầm nói nói, làm cho Nam Cung Diệp bị lạnh nhạt. Nam nhân này vẻ mặt buồn bực, cộng thêm có chút nhứt đầu, vốn là một người cũng đủ làm cho người ta không yên tâm rồi, bây giờ còn cả hai tiến tới cùng nhau, không biết có thể hủy đi Tuyết Nhạn Lâu hay không.

Tối nay mọi chuyện đều không thể khinh thường, xem ra hẳn phải cẩn thận hơn mà chống đỡ.

Bên trong xe ngựa, Nam Cung Diệp bị dịch dung thành một nam nhân hơn ba mươi tuổi, lông mày đen đặc, ánh mắt thâm thúy, bất quá màu da đen thui, khóe miệng điểm một nốt ruồi đen khá lớn, cả người nhìn qua mạnh mẽ hữu lực, làm cho người ta vừa nhìn liền biết không phải là nhân vật dễ chọc vào, nhất là ánh mắt của hắn lại sắc bén như đao.

Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh dịch dung thành bộ dáng hai tiểu tử, vốn chính là hai người gầy yếu, hơn nữa giờ phút này lấm la lấm lét, thần thái cười hì hì, càng phát ra đem bộ dáng tiểu tử thủ hạ diễn thật sống động.

Thủy Ninh không biết tối nay đi Tuyết Nhạn Lâu làm gì, vẫn luôn mồm hỏi hỏi, Phượng Lan Dạ chỉ đơn giản nói cho nàng chuyện đã xảy ra, cũng không có nhắc tới Tấn vương, bất quá Thủy Ninh chỉ cần được đi chơi, thì đã sớm cao hứng, nàng mới lười quản ai là ai, hơn nữa những người Thiên Vận hoàng triều này nàng cũng phân biệt không được.

Về phần đám người Đinh Đường, Vạn Tinh cùng Tiểu Ngư đều bị lưu tại trong vương phủ, chỉ có ba người bọn họ để Nguyệt Căn lái xe cùng nhau đi.

Thiên Bột Thần và Ngọc Lưu Thần thì âm thầm theo đuôi phía sau, đoàn người chạy thẳng tới Tuyết Nhạn Lâu.

Tuyết Nhạn Lâu đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, trước cửa lão bản nghênh tới tiễn đi, cười đến được vui mừng, Tuyết Nhạn Lâu này là

thanh lâu sở quán nổi danh kinh thành, một đồng lớn bạc tiền kiếm vào, có thể nào không vui sao?

Nam Cung Diệp dẫn theo Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh, người vừa xuất hiện, tú bà liền dẫn người đi tới, trên dưới đánh giá một chút liền biết người trước mặt là loại mặt hàng nào, đi tới cẩn thận mở miệng:

"Khách quan mặt mũi lạ hoắc, lần đầu tiên tới Tuyết Nhạn Lâu sao?"

"Đúng vậy a, lão tử đến làm ăn, nghe mọi người đều nói An Giáng thành khắp nơi là hoàng kim, kết quả Lão Tử tới nhưng thua lỗ, thật đen đủi. Bất quá Lão Tử cũng nghĩ đã đến rồi, trước khi đi phải tới Tuyết Nhạn Lâu này nâng cao nhận thức cái đã."

Nam Cung Diệp biểu diễn rất lưu manh, thập phần thì có đến chín phần giống như thật, Phượng Lan Dạ lần đầu tiên phát hiện nam nhân này rất có thiên phú diễn xuất, nếu xuất hiện ở hiện đại, nhất định sẽ nổi đình nổi đám trở thành vua điện ảnh vân vân, tú bà cũng bị hấn lừa, lập tức hé miệng cười, hương vị son phấn bổ xông vào mũi, khiến Nam Cung Diệp không tự chủ nhú mày.

Phượng Lan Dạ lập tức lôi kéo Thủy Ninh đi tới, hướng về phía tú bà kêu lên:

"Mụ mụ, lập tức an bài cho Gia chúng ta cô nương tốt, bạc tuyệt đối không thiếu cho người."

Nói xong từ trong lòng ngực cầm một thỏi bạc lớn đưa tới trên tay tú bà, thuận tiện còn mang ra một hai xấp ngân phiếu, làm cho người ta vừa nhìn liền biết bọn họ chính là nhiều tiền. Ánh mắt tú bà lập tức sáng lên, thật nhanh vung cây quạt trong tay, cười đến nở rộ.

"Các cô nương, mau tới a, có khách nhân tới cửa."

Một tiếng kêu gọi, từ trong lầu ba bốn nữ nhân trang điểm xinh đẹp chập chờn tiêu sái đi tới, chen đến bên người Nam Cung Diệp, chuẩn bị động thủ dìu hắn. Nam Cung Diệp xưa nay không thích nữ nhân khác đụng chạm, sắc mặt trầm xuống, lập tức mắng lên:

"Cũng chỉ là những kẻ tư sắc thế này muốn hầu hạ Lão Tử sao?"

Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh liền vọt ra, Thủy Ninh lúc trước còn có chút sững sờ, lúc này cũng thấy có mùi thú vị, hai tay chống nạnh chỉ vào mũi tú bà kêu lên:

"Mụ mụ, người có phải thật là quá đáng hay không, chỉ đem những nữ nhân này gọi ra chào hỏi Gia sao? Phải biết rằng Gia chúng ta trong nhà có thể có thiếp hơn ba mươi phòng, mọi người xinh đẹp như hoa, nghiêng nước nghiêng thành, các người những người này giống cái gì, Gia có thể chịu được sao? Mọi người đều nói Tuyết Nhạn Lâu cô nương xinh đẹp, tốt xấu gì cũng phải xuất ra chút ít chứ."

Tú bà bị nàng hù dọa không nhẹ, sững sốt thật lâu mới kịp phản ứng, không khỏi chắc lưỡi hít hà, người này có bao nhiêu tiền a, cười đến nhiều nữ nhân như vậy, hắn có phúc hưởng hết được sao? Mắt liếc nhìn Nam Cung Diệp, mặc dù đen, lại có chút ít lỗ măng, bất quá tương đối có uy thế, cũng không có chút nào già dặn mệt mỏi, tú bà trong lòng cảm thán, nam nhân này thật là trâu.

"Đi, đi đi, đại huynh đệ đừng nóng giận, trong lầu chúng ta bảo đảm có cô nương khiến người hài lòng."

Tú bà kêu người đem các nàng mấy người đi vào, mấy người phụ nhân lúc này đi tới vừa nhìn thấy, không có phần mình, sắc mặt âm u, hung hăng đi ra ngoài.

Tuyết Nhạn Lâu, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đã từng đến, biết trong lầu có giở chút trò, cho nên vừa mới đi vào, liền nín thở, để ngừa hít

phải mấy thứ làm người ta ý loạn tình mê. Trong không khí cũng không có nhiều loại thuốc nhiều loạn tâm tình kia cho nên người bình thường không cảm thấy được, chỉ cần có thể chống đỡ qua đi, lập tức không có chuyện gì.

Phượng Lan Dạ thấy Thủy Ninh không chút nào cảnh giác, giống như đứa trẻ cao hứng hết nhìn đông tới nhìn tây, không khỏi ngẫm nghĩ rằng một chút, vội vàng nhắc nhở hai câu, Thủy Ninh mới đem thần trí trở lại.

Mấy người bọn họ được tiếp đón tiến vào gian lâu chữ Thiên số một ở phía đông, nơi này dùng để chào hỏi khách khứa mời trà, chọn cô nương.

Đợi đến khi bọn họ ngồi vào chỗ của mình, tú bà liền lui ra ngoài, có hai cô nương đi tới dâng trà, nhân tiện giám thị bọn họ, Nam Cung Diệp giống như không biết gì, ổn thỏa ở trên giường êm thưởng thức trà. Không lâu sau, phía ngoài liền có người nói nói cười cười, đưa thành một mảnh, rất nhanh có người vén rèm lên, chừng năm sáu cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đi đến, có lắc lư uyển chuyển, có nghiêng người, có lấy quạt che mặt, có kiều diễm nhẹ nhàng, hình thái không đồng nhất, bất quá đều là mỹ nhân bại hoại.

Ánh mắt Nam Cung Diệp quét một vòng, tô son điểm phấn, đáy lòng đã sớm chán ghét ba phần, tuy nhiên sắc mặt cũng bất động thanh sắc, hai mắt đánh giá cẩn thận, cuối cùng vừa ý nâng một ngón tay chỉ vào Lục y cùng Lam y cô nương.

"Hai nàng lưu lại bồi ta, người khác đều không cần."

Tú bà thấy bọn họ đã chọn xong, lập tức phân phó hai người kia:

"Lục y, Lam y tiếp đón người ta cho tốt."

"Dạ, muội yên tâm đi, chúng ta nhất định tiếp đón tốt."

Hai nữ nhân đi tới, nha đầu Lục y liền đi về phía Nam Cung Diệp muốn ngồi trên đùi hẳn. Nam Cung Diệp vừa nhìn liền muốn tức giận, Phượng Lan Dạ sợ hãi phát tác lộ ra sơ hở, liền đi nhanh qua, giành trước một bước kéo Nam Cung Diệp: "Gia, mau dẫn các cô nương lên lầu hai a, nghe nói các cô nương Tuyết Nhạn Lâu đều là đa tài đa nghệ, chẳng những vóc người xinh đẹp, hơn nữa còn biết ca hát, Gia người không phải là thích nhất nghe người ta ca hát sao? Những cô nương này giọng hát hoàn hảo tựa như Hoàng Oanh a."

Phượng Lan Dạ tung hô một hồi khiến cho những cô nương trong phòng mặt mày hớn hở, tú bà nghe được cũng liên tục gật đầu, miệng to như chậu máu nói được càng lớn.

"Đúng, đúng, Tuyết Nhạn Lâu chúng ta cũng không phải chỉ có tiếng không, tuyệt đối là đẳng cấp đệ nhất hơn nữa đa tài đa nghệ, bằng không vì sao thanh danh của chúng ta lớn như vậy chứ, đúng không nào."

Vừa nói vừa vung tay lên để cho Lục y cùng Lam y dẫn người đi lên. Hai nữ nhân nhăn nhó nhíu mày, một căn khăn lụa, một dùng Bát Bảo phiến che nửa bên mặt, ha ha cười, thân hình như rắn nước lắc lắc mông đi ra ngoài, Phượng Lan Dạ cuối cùng cũng yên tâm, ý bảo Nam Cung Diệp nhanh chóng theo sau, bọn họ cúi đầu, cùng nhau hướng lầu hai đi.

Dọc theo đường đi, đôi mắt Phượng Lan Dạ như rada, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, trong trong ngoài ngoài đều liếc qua một lần, chỉ cần ánh mắt xem tới được thì chỗ nào thì cũng không có bỏ qua. Trong lầu quả nhiên có rất nhiều quan to trên triều, có một gian ba người gọi hai cô nương, có gian bốn năm người không có gọi người theo hầu chỉ ngồi uống rượu bàn chuyện bí mật.

Lục y, Lam y đem Nam Cung Diệp mang vào một gian phòng phía đông trên lầu hai. Ba người đi, Phượng Lan Dạ và Thủy Ninh là thuộc hạ tự nhiên không nên đi vào, liền canh giữ ở trước cửa, chờ đến thời điểm trong

hành lang không có người nào, vội vàng chạy qua chỗ tối gọi Thiên Bội Thần: "Hai người các người lập tức tìm tòi khắp mọi nơi, sau đó lên cả lầu ba tra một chút xem có cái gì không."

"Dạ" Hai người trong bóng tối lên tiếng rời đi. Lúc này có một người đi tới, vô ý đụng vào Phượng Lan Dạ, đợi đến người nọ nhanh chóng rời đi, trong tay Phượng Lan Dạ liền có một tờ giấy, mở ra thấy trên đó viết:

"Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng An vương Nam Cung Quân đều ở đây, trong gian phòng trang nhã số một phía tây, lúc trước thời điểm các nàng đi lên, bọn họ thấy được."

Phượng Lan Dạ đọc xong, liền không hề nữa gì nói, cùng Thủy Ninh nhìn nhau, ngồi trong hành lang xem mỹ nhân trên dưới trái phải. Cuối cùng nhìn về lầu ba, trong đồng tử chợt lóe lên tia sắc bén, đang muốn đánh giá cẩn thận, bỗng nhiên từ gian phòng cách vách đi ra một nữ tử, nữ nhân này áo lưới như mây, mặt như phù dung, thân thể mềm mại linh lung thích thú, dĩ nhiên là vưu vật trời sinh. Nàng ta sau từ gian phòng cách vách đi ra, quanh thân trong nháy mắt đầy sát khí, lãnh ý tràn ngập.

Mà Phượng Lan Dạ liếc cái liền nhận ra nữ nhân này là ai, thiếp thân thị nữ của Tấn vương Nam Cung Trác - Thu Đồng, không nghĩ tới Thu Đồng lại có mặt ở Tuyệt Nhạn Lâu, xem ra nơi này quả nhiên nổi danh a. Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn đất. Mà Thu Đồng vừa nhìn thấy người xa lạ xuất hiện, cảnh giác nhìn chăm chăm các nàng, thấy chỉ là hai tiểu tử, cũng không có nói gì, vội vàng tiêu sái đi xuống lầu. Đoán rằng nàng ta không nhìn thấy, Phượng Lan Dạ thở phào nhẹ nhõm, đang nhắc chân chuẩn bị tiến vào phòng mình thì bỗng nhiên cách vách vang lên một tiếng thét lên:

"Vô liêm sỉ, các người muốn làm gì?"

Thanh âm này quen thuộc như vậy, Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh hai người nhìn nhau, đồng thời dừng bước.

Phụ thân lại có thể ở chỗ này sao, trực giác nên chạy nhanh đi vào xem xét tình huống, nhưng lý trí hai người cũng không động, sau đó vẫn vào phòng của mình bên này, cùng nhau suy nghĩ đối sách trước thì hơn.

Trong phòng, Nam Cung Diệp ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn uống trà, mà Lục y, Lam y, hai nữ nhân nằm ở trên bàn cũng không nhúc nhích, hiển nhiên là bị Nam Cung Diệp điểm huyết hôn mê, giờ phút này một điểm động tĩnh cũng không có. Phượng Lan Dạ thấy bên trong gian phòng không có người khác, lập tức vọt tới bên người Nam Cung Diệp, nóng lòng kêu lên:

"Phụ thân đang ở cách vách, không nghĩ tới bọn họ quả nhiên động thủ với hắc rôi, muốn dùng sắc đẹp khống chế hắc, nếu phụ thân nhận lấy, sau này chỉ sợ khó có thể thoát thân rồi, nói vậy bọn họ chính là có dụng ý này."

Thủy Ninh vừa nghe Phượng Lan Dạ nói xong, sớm nóng lòng muốn chạy ra bên ngoài: "Vậy còn chờ cái gì, đem hang ổ này đập banh, để cứu phụ thân ra."

Nam Cung Diệp vừa nhìn nàng lỗ mãng, lập tức quát một tiếng: "Đứng lại, đừng làm hỏng chuyện."

Thủy Ninh vội vàng đứng lại, nhìn về Phượng Lan Dạ, nàng mới không thèm để ý tới Tề vương đầu. Thấy Phượng Lan Dạ gật đầu, Thủy Ninh mới xoay người lại đi tới, nhưng là vẫn không yên lòng: "Tỷ tỷ, vậy làm sao bây giờ a?"

Phượng Lan Dạ khiêu mi, nảy ra ý hay, ngoắc ý bảo Thủy Ninh tới đây, ở bên tai của nàng nhỏ giọng nói thầm hai câu, Thủy Ninh lập tức lên tiếng trả lời rồi đi ra.

Bên trong gian phòng, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ không nhúc nhích, đợi Thủy Ninh ra ngoài, hai người ngồi xuống.

"Thụy Vương và An vương đều ở trong này, phòng số một phía tây, ta nghĩ bọn họ nhất định cũng phái người đi tra xét, không biết có thể tìm được danh sách kia hay không."

"Người đoán chừng danh sách có khả năng nhất được giấu ở địa phương nào?"

"Lầu ba." Phượng Lan Dạ khẳng định, lầu ba là cấm địa, không cho phép người lạ tùy tiện đi tới, trước kia là nơi ở của Tấn vương, nói vậy cuốn sổ kia nhất định giấu ở đó, không biết đám người Thiên Bội Thần có thể điều tra ra không: "Tốt nhất đừng động đến danh sách vội, nếu bị bọn họ phát hiện nhất định rất phiền toái, chỉ cần nhớ kỹ những người có tên trên danh sách cùng chuyện liên quan là được."

Nam Cung Diệp nâng tay lên, bên trong gian phòng không có thanh âm, hai người võ công cũng rất cao, cho nên có động tĩnh rất nhỏ cũng có thể truyền vào tai rồi, lúc này nghe được thanh âm của Thủy Ninh vang lên:

"Ân, Gia? Gia nhà ta đâu?"

Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng: "Ta làm cho nàng giả bộ đi nhằm cửa, vào xem một chút là chuyện gì xảy ra, hơn nữa, phụ thân có lẽ đang không cách nào thoát thân, có thể thừa dịp này để rời đi."

"Ừ."

Nam Cung Diệp vung tay coi như là đồng ý, hai người không lên tiếng, chú ý nghe động tĩnh ở cách vách.

Thanh âm Thủy Ninh lần nữa vang lên: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta chạy nhằm gian phòng, các người tiếp tục, tiếp tục."

Bất quá rất nhanh nghe được một đạo thanh âm khác cứng cáp có lực: "Lão phu cáo từ."

Lời kia vừa rơi xuống, tiếng bước chân liên vững vàng vang lên, cùng với giọng nữ nhân kiều mỹ: "Tô đại nhân, bồi thiếp thân đi, Tô đại nhân."

Thanh âm vang lên không ngớt, đợi đến bốn phía yên tĩnh xuống, liền nghe được tiếng chửi rủa vang lên.

"Tiểu tử chết tiệt, từ nơi nào nhô ra , phá hư chuyện của chúng ta."

"Đúng vậy a, bằng không lão già kia làm sao có thể thoát được lòng bàn tay chúng ta, xem ra phải lần sau rồi."

Những lời này nói xong rồi họ cũng rời đi, mà Thủy Ninh tức thời vọt vào, thấy Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, tức giận đặt móng ngồi đối diện với bọn hắn: "Biết không, trong phòng hai ba nữ nhân đều ở hướng phụ thân mời rượu, không biết các nàng muốn làm gì? May là ta đi vào kịp thời, phụ thân cuối cùng cũng thừa dịp loạn nháo chạy ra ngoài."

"Tốt lắm, dám động đến trên đầu phụ thân, kế tiếp những người không có ở đây, sợ rằng một cũng chạy không thoát, cho nên nhất định phải xem được cuốn sổ sách kia."

Phượng Lan Dạ nói xong, liền cảm nhận được hơi thở Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần, hai người bọn họ đều đến từ Nhu Yên đảo, Thiên Bội Thần có ẩn thân thuật, Ngọc Lưu Thần tập một chút kỳ môn Huyền pháp, cho nên làm cho người ta khó lòng phòng bị, bất quá nếu là người võ công cao cường, vẫn có thể cảm thụ được, tựa như Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ.

"Tra được thế nào?"

Nam Cung Diệp trầm giọng hỏi, trên khuôn mặt tuấn mỹ phảng phất một tầng ánh sáng mênh mông, hàng mi dài khê nháy, trong con người đen chứa thật nhiều trầm trầm lệ khí.

Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần lập tức hiện thân, cúi đầu bẩm báo: "Thiếu chủ, lâu ba không có người. Thuộc hạ tra xét một chút thấy có một gian phòng trang hoàng rất hoa lệ, tựa hồ là phòng chủ nhân."

Phượng Lan Dạ nâng tay, rồi híp mắt, nhìn về phía Thiên Bội Thần: "Các người đi vào tra xét xem cuốn sổ kia có ở trong phòng đó hay không. Người của An vương cùng Thủy Vương cũng ở đây, đừng tìm bọn họ phiền toái. Danh sách ngàn vạn không nên lấy đi, tra một chút, xem một chút người cùng chuyện ghi trong đó, sau đó trở về phủ chép lại một bản là được."

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm."

Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần lui xuống, Thủy Ninh vừa nhìn người khác đều có việc làm, liền không khỏi nổi lên tính ham chơi, cười nhìn Phượng Lan Dạ: "Tỷ tỷ, không bằng phân chút chuyện cho muội làm."

Phượng Lan Dạ suy nghĩ một chút, cũng là gật đầu đồng ý: "Tốt, người tới đây."

Thủy Ninh đi tới, Phượng Lan Dạ bám vào lỗ tai nàng dặn dò liễu mấy câu, sau đó tiểu nha đầu vẽ mặt hưng phấn lui ra ngoài.

Thủy Ninh võ công của mặc dù không phải là hết sức cao, nhưng khinh công của nàng thì Đạp Tuyết Vô Ngân, đến tình trạng xuất thần nhập hóa, cho nên để cho nàng vụng trộm làm vài thứ là vô cùng dễ dàng, khiến cho Tuyết Nhạn Lâu hoảng loạn một chút, cũng không uống bọn họ tới đây một chuyến.

Đợi đến Thủy Ninh đi ra ngoài, Nam Cung Diệp lo lắng mở miệng: "Nàng cho nàng ta đi làm cái gì? Tiểu nha đầu này chỉ sợ sẽ phá hư đại sự."

"Sẽ không, muội ấy làm việc tự có cân nhắc."

Phượng Lan Dạ gật đầu, lại thấy Nam Cung Diệp vẫn không yên lòng, liền nói cho hắn: "Không có để muội ấy làm cái gì, chính là tùy tiện đi trộm vài thứ, cho những khách nhân kia hỗn loạn một chút, chàng nghĩ xem, nếu những người đó không tìm thấy ngân phiếu, sẽ như thế nào?"

Nói xong thì ha ha cười lên, Nam Cung Diệp mang vẻ mặt sùng nịnh, đối với mấy nữ nhân e sợ thiên hạ bất loạn như các nàng thì hắn chỉ biết im lặng, trước mắt hắn quan tâm chính là cái danh sách kia.

Hai người vừa nói vừa ở trong phòng uống trà, Phượng Lan Dạ nhìn Lam y cùng Lục y vẫn đang gục xuống bàn ngủ mê man, hai nữ nhân này lớn lên quả thật rất xinh đẹp động lòng người, đáng tiếc gặp phải Nam Cung Diệp nam nhân này không hiểu được thương hương tiếc ngọc.

"Diệp, làm sao không hiểu được thương hương tiếc ngọc đây?"

Nam Cung Diệp vừa nghe Phượng Lan Dạ nói liền mất hứng, lãnh trầm hừ một tiếng: "Làm sao không hiểu a, ta hiểu rõ nhất chính là thương tiếc Lan Nhi của ta, không đành lòng để cho Lan Nhi chịu một chút thương tổn nào, đây còn không phải là thương hương tiếc ngọc sao?"

Nói xong còn liếc xéo Phượng Lan Dạ, nàng buồn cười nhìn hắn, người nam nhân này a, chỉ đối với nàng mới biểu hiện ôn nhu, người khác là mơ tưởng cảm nhận được, dù chỉ nửa điểm cũng không có.

Hai người tự nhiên nói chuyện, thật giống như ở nhà vậy, không có một chút nào tự giác bản thân đang ở địa bàn kẻ địch, tuyệt không sợ hãi khủng hoảng.

Chẳng qua là trong lòng hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn đang lo lắng danh sách có thể tìm được hay không, nếu như tìm được thì dễ hành động rồi, còn nếu tìm không được có thể phải chịu phiền toái.

Một canh giờ trôi qua, lầu dưới vang lên tiếng ồn ào, càng ngày càng ầm ĩ, tựa hồ chuyện Thủy Ninh trộm tiền kinh động khá nhiều người. Hai người đang suy nghĩ, liền có người gõ cửa một cái, sau đó thì đi vào, không phải là Thủy Ninh thì là ai, nàng cười híp mắt giờ giờ lên ngân phiếu trong tay, thậm chí có đến vài tấm.

"Thế nào? Hơn một ngàn hai, xuất sư thuận lợi."

Nha đầu này rất vui mừng a. Nam Cung Diệp không nói gì, Phượng Lan Dạ ý bảo nàng đến ngoài cửa trông chừng, Thiên Bội Thần và Ngọc Lưu Thần liền xuất hiện, trầm giọng bẩm báo: "Chủ tử, cuốn sách kia đã tìm được rồi, thuộc hạ theo như Vương Phi phân phó, không có lấy cuốn sách, chỉ ghi nhớ hết thôi."

"Tốt, như vậy chúng ta nên rời đi."

Phượng Lan Dạ gật đầu, đứng lên phất tay ý bảo hai người bọn họ ẩn thân, sau đó đi ra ngoài, trong phòng, Nam Cung Diệp đưa tay lên giải huyệt đạo cho Lục y cùng Lam y, hai người chậm rãi tỉnh lại, nhìn Nam Cung Diệp, còn có chút không rõ chân tướng, chớp mắt xoa đầu, chần chờ mở miệng:

"Gia, chúng ta ngủ thiếp đi sao?"

"Không phải là ngủ thiếp đi, là uống hai chén rượu liền mệt đến mức nằm úp sấp lên bàn, nếu không phải ta gọi các người chắc vẫn còn ngủ đâu. Đến, đến, bồi Gia uống rượu tiếp đi."

"Dạ, dạ, Gia, đẩy vào đây vào, tội của chúng ta cao quá."

Lục y, Lam y lập tức châm rượu rồi cười đùa cùng Nam Cung Diệp uống rượu.

Lúc này tiếng ồn ào từ lầu một truyền đến lầu hai, có tiếng bước chân vội vàng vang lên, Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh biết điều một chút đứng ở trước cửa, sắm vai thuộc hạ. Đoàn người đi tới, cầm đầu chính là Thu Đồng, đi theo phía sau có mấy tên gia nhân của Tuyết nhận lâu, vừa đi đến trước mặt các nàng, thì dừng lại đánh giá trên dưới, sau đó phất tay ý bảo các nàng mở cửa ra.

Phượng Lan Dạ sắc mặt ngẩn ra, khó coi hừ lạnh: "Các người làm cái gì, nếu như Gia giận, có thể bị mất hứng, không còn hứng thú."

Thu Đồng đầu để ý tới nàng, vung tay lên ý bảo người phía sau, gia nhân nhận lệnh, đẩy Phượng Lan Dạ qua một bên, tiến lên đẩy cửa ra, Thu Đồng dẫn người đi vào, kiểm tra một lần, nhìn về Lục y Lam y. Các nàng còn cho là lúc trước mình ngủ mất, nào dám nói lung tung, vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không có gì cả phát sinh, Thu Đồng nhìn quanh một vòng, liền dẫn người đi ra ngoài, mà trong phòng, tiếng mắng của Nam Cung Diệp liền nổi lên.

"Chuyện này làm gì? Ta tìm người uống chút rượu, thế mà cũng không yên, không chơi, không chơi, Tuyết Nhận Lâu này không ở thêm cũng được." Nói xong 'ba' một tiếng ném ra tờ ngân phiếu một trăm lượng, người đã đi ra ngoài.

Lục y, Lam y thấy ngân phiếu, hai mắt sáng lên, trong lòng còn có chút băn khoăn, người ta đến uống rượu cũng không yên tĩnh a.

Nam Cung Diệp đi ra ngoài vung tay lên, dẫn Phượng Lan Dạ cùng Thủy Ninh hai người đi xuống lầu, chẳng những bọn họ, còn có những người khác cũng tức giận mất hứng, sau đó mắng chửi rồi đi, lục tục đều đi ra ngoài, tú bà ở trước cửa không ngừng giương ra khăn lụa tràn đầy son phấn

kêu lên: "Lần sau lại tới, lần sau lại tới, lần này mất hứng rồi, lần sau tiền thu sẽ giảm phân nửa."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, Thủy Ninh đi ra ngoài, lập tức ngồi xe ngựa hồi Tề vương phủ.

Mà trong Tuyết Nhạn lâu, Thu Đồng tra xét một lần cũng không thấy chuyện gì, vội vàng dẫn hai ba thân tín lên lầu ba, kiểm tra một chút đồ vật trong phòng, cái gì cũng còn nguyên vẹn, chính là danh sách cũng hoàn hảo, cuối cùng cũng buông lỏng tâm tư, nhận định chuyện này nhất định chỉ là tên tiểu tặc lẩn lộn đi vào, trộm tiền bạc của khách nhân mà thôi, cho nên sau này phải chú ý đề phòng hơn.

Tề vương phủ. Tuyển viện.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đang xem danh sách mà Thiên Bội Thần đã nhớ kỹ, thấy trên đó rõ ràng ghi chép điểm nợ của một vài quan viên triều đình.

Vừa nhìn liền thấy có Tô Thừa tướng, không nghĩ tới Tô Thừa tướng này tuổi lớn như vậy rồi, thế nhưng bao nuôi một kỹ nữ tên gọi Trầm Thanh Ế, còn cho sanh ra một nữ nhi riêng, đang nuôi ở nơi khác.

Phượng Lan Dạ thật nhanh ngẩng đầu nhìn Nam Cung Diệp.

"Khó trách Sở Vương đảng không có động tĩnh, đầu tiên công phá Tô Thừa tướng, như vậy những người phía sau làm sao còn dám lộn xộn nữa? Chàng nhìn đi, Sở Vương đảng này thậm chí có người bán quan bán tước được mấy chục chức vị rồi, nếu là những chuyện này rơi vào tay hoàng thượng, bọn họ còn có thể hoàn hảo vô khuyết sao?"

Mấy chục trang giấy, ghi chép tất cả người cùng chuyện bọn họ đã làm, khó trách có thể gắt gao khổng chế người khác như vậy.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ lại nhìn danh sách trong tay, suy nghĩ một chút về người của Tấn vương đảng, thật nhanh ra lệnh Đinh Đường: "Lấy giấy bút lại đây."

"Dạ, Vương Phi."

Đinh Đường rất nhanh mang tới, trải ra, Phượng Lan Dạ ngưng thần suy nghĩ một chút, soạt soạt trên giấy viết xuống hơn mười người, sau đó lại vừa nghĩ vừa viết, cuối cùng nhìn lại cũng có hơn hai mươi người trong đó.

Nàng viết xong sau cầm giấy đưa tới trên tay Nam Cung Diệp: "Đây mới là rường cột nước nhà của Thiên Vận hoàng triều chúng ta, hoàng quyền như sóng ba đào, trong lần giãy dụa này nếu có thể bảo tồn được bọn họ, đây mới thật sự hữu dụng, những kẻ khác nên đổi hết, một trăm con sâu bọ đục khoét, Nếu không đổi đi, chỉ sợ sẽ tiếp tục hại người."

Nam Cung Diệp vừa nhìn vừa gật đầu, trong phòng an tĩnh lại, ngoài cửa có người bấm báo:

"Gia, Thụy Vương, An vương tới."

"Tốt" Nam Cung Diệp nâng tay, liền cầm lấy tất cả danh sách trên bàn, vươn tay đỡ Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, cẩn thận một chút."

"Ân" Hai người hướng chính sảnh đi tới, chỉ trong chốc lát vào đã vào chính sảnh, Thụy Vương cùng An vương lúc này đang nhìn quanh, vừa thấy bọn họ xuất hiện, tất cả đều đứng lên, bình tĩnh mở miệng: "Cuốn sổ kia các người lấy được?"

Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ cùng đi qua ngồi xuống, Nam Cung Diệp cầm trong tay danh sách đưa tới Ngũ hoàng huynh.

"Xem một chút đi, những thứ này sâu trùng độc hại đến chết mà không biết hối cải, rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu nguy hại cho triều đình, còn

những người bên kia nên lập tức phái người âm thầm bảo vệ, chỉ cần vừa có động tĩnh, liền bẩm báo lên, không thể để cho bọn họ lại bị Tấn vương đảng độc hại."

"Tốt, ta lập tức phân phó thuộc hạ."

Thụy Vương Nam Cung Duệ đáp lời, không ngừng liếc nhìn bản danh sách trong tay, càng xem sắc mặt càng khó coi, cuối cùng nặng nề giáng một đấm xuống bàn, âm trầm tức giận mắng: "Những kẻ đáng chết này!"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 124

Ở chính sảnh, Nam Cung Duệ giận dữ, những người khác đều không nói gì, nhưng cũng đồng dạng rất tức giận, chỉ xem phần danh sách này, cũng biết bọn họ từng làm quá nhiều chuyện tình sâu kín làm cho người ta phẫn hận, bất quá Phượng Lan Dạ lại có một kiến giải khác.

"Thật ra thì các người cần gì phải tức giận, ta nghĩ những người này cũng không phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Con người đều có nhược điểm, mọi người nghĩ xem, nếu Tấn vương đăng sớm có mưu kế, như vậy những chuyện này nghĩ khách quan một chút, trong đó nhất định là cũng có sâu mọt, nhưng đồng thời cũng có người là lỡ bước sa chân thành thiên cổ hận, trước mắt quan trọng là bảo vệ những quan viên còn không có bị bọn họ lợi dụng."

Phượng Lan Dạ vừa nói xong, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân đều gật đầu, khuyên Thụy Vương.

"Ngũ hoàng huynh, trước mắt nên bảo vệ những người trung lập phái cùng quan viên mới là nhiệm vụ quan trọng hơn."

"Đúng vậy a, đừng nghĩ đến những kẻ kia nữa."

Thần sắc của Nam Cung Duệ cuối cùng đã khá hơn một chút, bất quá vẫn nắm chắc danh sách kia, trầm trọng gật đầu, lúc này Phượng Lan Dạ nhớ tới một chuyện khác.

"Đúng rồi, ngày hôm nay ở Tuyết Nhạn Lâu, ta thấy được phụ thân, hân sao lại đến Tuyết Nhạn Lâu chứ? Ta xem hay là phái người đón hân lại đây

hỏi thăm một chút xem sao?"

Nam Cung Diệp gật đầu đồng ý lời của nàng, lập tức để Nguyệt Cầm đi vào, phân phó hã đi Tô phủ đem Tô đại nhân đưa đến, Phượng Lan Dạ bồi thêm một câu.

"Người ngầm đi, để cho phụ thân cùng người từ sau viện ra ngoài, ta nghĩ nhất định là có người ngó chừng động tĩnh tại Tô phủ."

"Dạ, Vương Phi."

Nguyệt Cầm lui ra ngoài, người ở chính sảnh bắt đầu thương lượng chuyện kế tiếp.

Nam Cung Duệ đã bình tĩnh lại, mở miệng nói đầu tiên: "Mặc dù chúng ta phái người âm thầm bảo vệ những người này, nhưng nhất định phải sớm giải quyết xong kẻ sau lưng kia, bằng không sẽ lộ ra sơ hở, Tấn vương đang chỉ sợ sẽ gây ra động tĩnh lớn hơn nữa."

Mấy người gật đầu lia lịa, Nam Cung Diệp đưa ra bản đồ chinh đồn quân cơ doanh.

"Về việc quân cơ doanh, qua nhiều ngày quan sát, ta đã tra ra một số kẻ là tâm phúc của Nhị hoàng huynh, cho nên chuẩn bị đối đi những người này, nhưng để tránh kinh động bọn họ, nên ta tính toán đem những người đó diệt trừ, sau đó thay tâm phúc của ta, dịch dung thành bộ dáng những kẻ kia."

Nam Cung Diệp vừa dứt lời, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Quân liền gật đầu đồng ý: "Chủ ý này không tệ, việc quân cơ doanh cứ làm như vậy đi."

Ba người nghị định xong, Phượng Lan Dạ vẫn an tĩnh nhìn bọn họ, Nam Cung Duệ rất quan tâm ý tưởng của nàng, liền hỏi trước: "Thất đệ muội

người cho là còn có chi tiết gì phải chú ý nữa không?"

Những người khác đều nhìn nàng, nói thật nha đầu này rất thông minh, vốn có thể nghĩ ra được điều mà người khác không nghĩ tới, cho nên từ đáy lòng bọn họ cũng rất kính trọng nàng.

Phượng Lan Dạ cầu mảy suy tư một chút: "Ta nghĩ phàm là người bất lợi cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ động thủ đến. Tựa như Ngũ hoàng huynh, phụ hoàng và Diệp, ba người các người nhất định phải chú ý, đầu tiên khống chế những quan viên kia, sau đó sẽ khống chế hoặc diệt trừ các người, như vậy bọn họ còn có cái gì cố kỵ, đi lên ngôi vị hoàng đế chính là chuyện thuận lý thành chương."

Nàng dứt lời, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ hai người sắc mặt âm trầm, nếu không phải Phượng Lan Dạ nhắc nhở, bọn họ thật đúng là đã quên an nguy của chính bọn họ, lập tức gật đầu,

"Chúng ta sẽ chú ý."

Đang nói chuyện, thì Nguyệt Cầm từ ngoài cửa đi đến, đi theo phía sau chính là Binh bộ Thượng thư đương nhiệm Tô Diễn. Tô Diễn quét mắt một vòng người trong chính sảnh, khom lưng chuẩn bị thi lễ, Nam Cung Duệ liền phát tay: "Tô đại nhân không cần đa lễ."

Phượng Lan Dạ đứng dậy đi tới, vịn Tô Diễn ngồi xuống: "Phụ thân mời ngồi, chúng ta có chuyện tìm người."

Tô Diễn mặc một kiện áo choàng sắc tối, cho nên cũng không thu hút ánh mắt mọi người. Phượng Lan Dạ nhìn về Nguyệt Cầm: "Không ai phát hiện chứ?"

"Không có."

Nguyệt Cẩn vừa nói xong, liền lui ra ngoài. Tô Diễn không biết xảy ra chuyện gì, nhìn mấy vị Vương gia sắc mặt đều rất ngưng trọng, nên lo lắng đề phòng hỏi thăm.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Phụ thân, hôm nay mấy người chúng ta có đi Tuyết Nhạn Lâu, ở trong lâu thấy người, cho nên gọi ngài tới đây hỏi một chút, phụ thân tại sao lại đến loại địa phương đó?"

Phượng Lan Dạ tiếng nói vừa dứt, nét mặt già nua của Tô Diễn liền đỏ, hắn làm người luôn luôn chính trực, không nghĩ tới sẽ khiến nữ nhi nhìn thấy loại sự tình này, đối lại ai cũng sẽ cảm thấy mất hết mặt mũi, huống chi là Tô Diễn. Hắn nhất thời khẩn trương hai tay xoa xoa, không được tự nhiên mở miệng: "Thật ra thì không phải ta muốn đi, là có người hẹn ta, nói đi đàm chính sự, ai biết hắn lại không có tới."

"Người nào mời người?"

"Nội các Triệu đại nhân."

Tô Diễn lời vừa nói xong, đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đều ngạc nhiên. Triệu đại nhân là người của Sở Vương đảng. Hiện tại để cho hắn ra mặt, không làm người khác chú ý, cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi, bởi vì hắn là người của Sở Vương, trong vụ mưu nghịch này, tất cả mọi người bọn họ đều không có hành động gì, cho nên hoàng thượng cũng không có trách phạt bọn họ, hiện tại Tấn vương lại dùng đến bọn họ, ngược lại thật sự khiến người ta không hoài nghi.

"Phụ thân, ta nghĩ bọn họ là muốn khống chế người, sau này bất kể là ai mời người đi nói chuyện gì, cũng phải chọn nói chuyện ở nhà, bằng không thì đừng để ý tới."

Phượng Lan Dạ nhắc nhở Tô Diễm. Tô Diễm lập tức nhạy cảm biết đã có chuyện, không nhin được mở miệng hỏi.

"Nhã Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, mọi chuyện gần đây rất có thể là Tấn vương ở sau lưng thao túng, cho nên ngày hôm nay ta mới nhắc nhở người."

Phượng Lan Dạ nói xong, Tô Diễm sắc mặt lập tức thâm trầm, gật đầu.

"Phụ thân biết rồi."

"Được rồi, hôm nay cũng đã muộn rồi, tất cả mọi người đi về trước đi."

Nam Cung Diệp đứng lên, chuyện này đã từng bước có được đầu mối, cho nên bọn họ cũng không sợ, cứ từng bước tra tìm. Rồi sẽ để cho những kẻ đó chết không chỗ chôn thân .

Phượng Lan Dạ vừa phân phó Nguyệt Cẩn đưa Tô Diễm trở về Tô phủ, Thụy Vương và An vương cũng cáo từ trở về phủ của mình.

Ban đêm, Phượng Lan Dạ Nam cùng Nam Cung Diệp sau khi rửa mặt nghỉ ngơi, suy nghĩ đến chuyện kế tiếp, không khỏi cực kỳ lo lắng, nằm ở trước ngực của hã, ôn nhu mở miệng: "Chàng phải cẩn thận chút ít."

"Lan Nhi yên tâm đi, ta sẽ không xảy ra chuyện gì."

Nam Cung Diệp vươn tay ôm chặt eo Lan Dạ, hai người vừa nói chuyện vừa chìm vào giấc ngủ.

Hai ngày sau, Bách Lí Hạo tới, vẫn là một người tiêu sái, bất quá bây giờ hã đã hoàn toàn chết tâm đối với Lan Dạ, coi nàng như một người bạn rồi. Hành trình lần này đến An Giáng thành, hã vốn là không muốn đi, nhưng sự tình liên quan tới sư huynh của hã, Nam Sơn Tử, sư phụ lúc sắp chết từng nói qua, sợ sư huynh tâm thuật bất chính, dùng y thuật của sư phụ đi

hại người, cho nên bảo hần nhất định phải ngăn cản sư huynh, vì thế Bách Lí Hạo mới chịu xuất hiện .

Tề vương phủ, trong phòng khách lúc này ngồi đầy người, Thụy Vương Nam Cung Duệ, An vương Nam Cung Quân, còn có Tề vương Nam Cung Diệp, còn có Vụ Tiễn và Đinh Đường, mọi người cùng nhau ngó chừng Bách Lí Hạo, làm hại hần tưởng là mình đã làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo, ho khan hai tiếng.

"Các người làm sao xác định đó là sư huynh ta Nam Sơn Tử gây ra?"

Bách Lí Hạo vừa mở miệng, Nam Cung Diệp vẫn bất động từ trước liền nhếch lên lông mày hẹp dài, lãnh khốc mở miệng: "Trừ hần ra, chúng ta nghĩ không ra còn có người nào?"

Hần vừa nhìn thấy Bách Lí Hạo liền tức giận, thấy đôi mắt kẻ nào đó luôn nhìn Lan Nhi, thì trong lòng lại càng bức bối. Thật ra người ta chẳng qua là động tác rất tùy tiện, nhưng khi nhìn đến trong mắt Nam Cung Diệp lại trở thành đang dòm ngó nữ nhân của hần rồi, trong lòng lập tức hỏa khí dâng trào, sắc mặt khó coi, khi nói chuyện giọng nói tự nhiên cũng không thân thiện.

Bách Lí Hạo vừa nghe thấy, trên mặt bùng lên hỏa diễm, chính bọn họ phái người thỉnh hần tới đây, hiện tại lại cho xem hần sắc mặt như vậy, là ý tứ gì? Xoay mình đứng lên khoanh tay trước ngực nhìn Nam Cung Diệp.

"Người có ý gì? Ta tới cũng là muốn tra rõ ràng, kẻ sau lưng có phải thực sự là sư huynh của ta Nam Sơn Tử hay không, nhưng dưới tình huống không có chứng cứ, xin không nên tự cho là đúng, thiên hạ này người hiểu y thuật nhiều vô cùng. Người bác đại tinh thâm lại càng đếm không xuể, làm sao người khẳng định hần là sư huynh của ta đây?"

Bách Lí Hạo nhìn Nam Cung Diệp cũng tương đối không thuận mắt, hoàn toàn không để cho hần mặt mũi, là Vương gia thì thế nào? Hần cũng

không quan tâm hấn ta là cái gì?

Hai người giống như chọi gà, ở phòng khách trờng tới trờng đi , Phượng Lan Dạ cảnh cáo liếc Nam Cung Diệp một cái, lại nhìn hướng Bách Lí Hạo, chậm rãi mở miệng: "Bách Lí, thật ra thì chúng ta có chứng cứ mới có thể mời người tới đây. Ta từng nghe người nói dịch dung thuật trong thiên hạ chỉ có người cùng sư huynh của người Nam Sơn Tử làm ra được, hiện tại chúng ta đã tra rõ có một nữ nhân bị dịch dung, nếu không phải là người, như vậy nhất định là sư huynh Nam Sơn Tử của người rồi, đúng không?"

"Tốt, hấn bây giờ đang ở địa phương nào, ta lập tức đi gặp hấn."

Bách Lí Hạo nghe Phượng Lan Dạ nói thế, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, mặc dù đã tự nhắc mình không được động tâm với nàng, nhưng nhìn nàng kiều diễm động lòng người, giở tay nhắc chân đều hào quang mênh mông, thời điểm nở nụ cười cả khuôn mặt như Hoa, linh động như thỏ, tinh như xử nữ. Vẫn khiến hấn không nhịn được có khoảnh khắc hoảng hốt, cho nên đối với nàng nói chuyện tự nhiên là ôn hòa. Cảnh này càng khiến Nam Cung Diệp sắc mặt âm trầm. Thấy hấn như vậy, Bách Lí Hạo lại càng cười cười nhìn Phượng Lan Dạ, chính là muốn để cho nam nhân kia ăn một bụng đắng chua. Hấn phát hiện cùng Thanh Nhã làm bạn không tồi, không có chuyện gì có thể chinh Nam Cung Diệp, nhân tiện làm cho hấn tức chết.

Nghĩ vậy lại càng tươi cười khiến người ta hận: "Thanh Nhã, lần này ta tới cũng là nể mặt mũi của người, nếu là người khác...?"

Ngụ ý nếu không phải Phượng Lan Dạ mời, hấn cũng sẽ không tới đây.

Trong chính sảnh, lãnh khí lập tức dâng lên, ánh mắt của Bách Lí Hạo cùng Nam Cung Diệp ở giữa không trung đại chiến rầm rầm không dứt, những người khác thấy vậy, da đầu đều tê dại.

Phượng Lan Dạ vội vàng mở miệng, không muốn hai người bọn họ lại đánh nhau.

"Hắn hiện tại rất có thể trốn ở biệt viện hoàng gia. Ta nghĩ mời người đi chữa bệnh cho Nhị hoàng huynh Nam Cung Trác. Một năm trước hắn bị phụ hoàng cách chức đuổi đến đất phong, chỗ kia gần với Đông Hải. Không tới mấy tháng đã bị lây một chứng bệnh nơi ẩm ướt, cả người ốm yếu, người nói có loại khả năng này không?"

Đối với y thuật của Bách Lí Hạo, mọi người đều rất tin tưởng, nhất định rất cao minh, bằng không cũng sẽ không nhận danh hiệu thần y, so với Nam Sơn Tử chỉ có hơn chứ không kém.

"Có."

Bách Lí Hạo lập tức gật đầu, đây là bệnh trạng do không hợp địa chất, nếu bệnh nặng có thể bỏ cả tính mạng, đây là điều bình thường .

Phượng Lan Dạ liếc Nam Cung Diệp bên người, sau đó lại nhìn hướng Bách Lí Hạo gần từng chữ mở miệng: "Như vậy có thể có trường hợp, sau khi ăn xong một loại thuốc nào đó liền biểu hiện ra chứng bệnh này hay không?"

Bách Lí Hạo nghe xong, suy nghĩ một chút, gật đầu: "Cũng có. Thường xuyên ăn một loại hải la thảo dưới đáy biển sẽ gây nên bệnh tương tự vậy, toàn thân phù sưng, vô lực, sau đó là đầu váng mắt hoa, cuối cùng là thượng thổ hạ tả, nghiêm trọng thì mất mạng."

Bách Lí Hạo nói xong, đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai mặt nhìn nhau. Nhị hoàng huynh nhất định giữ Nam Sơn Tử, như vậy mới biết dùng đến cái gì hải la thảo. Không biết trước mắt có thể kiểm tra hay không, nếu chữa trị cho hắn hết bệnh, hắn cũng không có lý do gì ở lại biệt viện hoàng gia nữa.

"Bách Lí, người có biện pháp chữa trị loại bệnh này không?"

Phượng Lan Dạ nhìn về Bách Lí Hạo, người khác không mở miệng, cũng nhìn hăn, biết tính tình người này cũng có chút quái, bất quá khi Tề vương phi nói ra yêu cầu, hăn tựa hồ cũng sẽ không cự tuyệt, người khác hăn căn bản sẽ không cho một chút mặt mũi nào, cho nên cũng chẳng ai tự đi tìm phiền toái. Chẳng qua là Nam Cung Diệp lại giận điên lên, nam nhân kia rõ ràng còn tư tưởng với Lan Nhi, mặc dù biết nàng không thể nào thích hăn ta, nhưng khuôn mặt vẫn không thể thoải mái, từ đầu tới đuôi đều thối.

Bách Lí Hạo suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh gật đầu: "Ừ, được."

Vừa nghe đến hăn có thể trị bệnh của Nam Cung Trác, mấy người bọn họ đều còn ngồi yên được, tất cả liền đứng lên, trong đó Nam Cung Quân nóng lòng mở miệng: "Vậy chúng ta lập tức đi qua đó."

"Tốt."

Bách Lí Hạo cũng không làm khó hăn, liền đáp ứng. Hăn quả thật muốn biết có phải sư huynh Nam Sơn Tử ở sau lưng giở trò quỷ hay không, nếu thật là y núp sau lưng Tấn vương, làm nên chuyện đại nghịch bất đạo gì, phá hư danh tiếng của sư phụ, nhất định phải bắt trở về, nếu không phải, thì coi như hăn chỉ giải quyết dùm Thanh Nhã một vấn đề.

Đoàn người nhanh chóng đứng dậy rời Tề vương phủ, ngồi lên xe ngựa ngoài cửa, đi thẳng đến hoàng gia biệt viện.

Bên trong xe ngựa, Nam Cung Diệp vươn tay ôm chặt Phượng Lan Dạ vào ngực, bá đạo mở miệng: "Lan Nhi, tên hỗn đản kia lại dám thu hút sự chú ý của nàng, nếu không phải là có chuyện nhờ hăn hỗ trợ, ta thật muốn đánh cho hăn một trận a."

Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, cau mày nhìn hăn, ôn nhu lắc đầu: "Chàng nha, đừng cùng hăn so đo. Người thắng là chàng rồi còn

gì, hẳn chỉ là thủ hạ bại tướng dưới tay chàng, cho nên chúng ta hào phóng chút đi."

"Ta hào phóng không nổi."

Nam nhân nào đó rầu rĩ mở miệng, đúng vậy, hẳn tuyệt đối hào phóng không được. Nếu không phải còn có sự tình cần Bách Lí Hạo giúp, hẳn tuyệt đối đánh cho tên kia về với ông bà.

"Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta hay là thử nghĩ xem nên cùng Nhị hoàng huynh nói như thế nào mới không để cho hẳn nghi ngờ, mà có thể trị lành bệnh của hẳn."

Phượng Lan Dạ nói xong, Nam Cung Diệp cau mày, nghiêm túc suy tư một chút, sau đó chậm rãi mở miệng: "Người nói Nhị hoàng huynh đồng ý để cho Bách Lí Hạo trị sao?"

"Ta nghĩ hẳn sẽ đồng ý, nhưng Bách Lí Hạo nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Chúng ta phải phái người bảo vệ hẳn."

Nếu hẳn muốn ở lại kinh thành, chỉ sợ sẽ không để cho Bách Lí Hạo ra tay bởi thật sự muốn trị lành bệnh, thì Nam Sơn Tử đã sớm chữa tốt cho hẳn. Mà một khi thân thể của hẳn tốt liền phải trở lại Đông Hải, không có lý do gì để ở lại kinh thành, cho nên ngoài mặt hẳn sẽ đồng ý để Bách Lí Hạo chữa trị, nhưng nhất định sẽ ngầm hạ độc thủ. Bách Lí Hạo chết đi, hẳn không phải chữa trị nữa, cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì .

Nam Cung Diệp vừa nghe Bách Lí Hạo sẽ gặp nguy hiểm, trong lòng liền sáng khoái, chỉ là nam nhân này còn có chỗ hữu dụng, cuối cùng đành bất đắc dĩ lãnh đạm gật đầu.

"Ừ, ta sẽ phái người bảo vệ an toàn của hẳn, Lan Nhi yên tâm đi. Sau này nàng ngàn vạn lần không cần cùng hẳn cười đùa, nam nhân kia tâm địa không tốt a."

Phượng Lan Dạ nghe lời của hãh không nhin được ngẫm nghĩ, người ta lúc nào ra vẻ đối với nàng có tâm địa không tốt rồi, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một nhận định là Nam Cung Diệp đang ghen, nam nhân một khi ăn dấm chua đều không thể nói lý, cho nên không cần phải so đo. Bất quá có thể làm cho hãh vì mình mà ghen, cảm giác này không tệ, liền dựa vào trong ngực Nam Cung Diệp:

"Diệp, ta mệt mỏi, muốn ngủ một chút."

Mang thai dễ dàng mệt mỏi cũng là rất bình thường, Nam Cung Diệp vừa nghe thấy Phượng Lan Dạ nói vậy, đã sớm dừng lại tâm tư hoài nghi, cẩn thận ôm nàng, nhích lại gần cho người trong lòng nghỉ ngơi, trong xe ngựa thoáng chốc an tĩnh lại.

Đoàn người từ từ chậm rãi ra khỏi An Giáng thành, đi đến hoàng gia biệt viện, mãi một lúc sau mới tới nơi.

Tấn vương Nam Cung Trác vừa nghe thị vệ bẩm báo, đám người Thụy Vương lại tới nữa, không khỏi hơi cáu giận, nhưng lại không thể không nghênh đón tốt bọn họ, bèn phân phó Mộ Thanh, Mộ Trường lưu ý hướng đi bọn họ, tự mình vào thẳng phòng ngủ lên giường nằm, chờ hoàng đệ tới cửa bái phỏng.

Thời điểm đám người Nam Cung Diệp xuất hiện, Tấn vương Nam Cung Trác đang ngủ ở trên giường, một thân suy yếu, sắc mặt tái nhợt miên man ngủ, đợi đến có người khẽ gọi hãh mới mở mắt ra, nhìn thấy mấy huynh đệ, ý cười đầy mặt kêu gọi mọi người ngồi xuống.

Nam Cung Duệ dẫn mấy người hướng Nam Cung Trác thi lễ, cũng không cùng hãh nói nhiều, lập tức chỉ đến Bách Lí Hạo, trình trọng giới thiệu .

"Nhị hoàng huynh, đây là Bách Lí thần y, huynh đệ bọn ta mấy lần mới mời được Bách Lí thần y tới đây, muốn trị lành bệnh cho Nhị hoàng huynh,

xin Nhị hoàng huynh để cho Bách Lí thần y kiểm tra bệnh."

Thụy Vương vừa nói, liền thấy Tấn vương Nam Cung Trác vốn cả mặt đầy tràn nụ cười bỗng nhiên cứng lại, kinh ngạc đánh giá Bách Lí Hạo, nhất thời hần có chút phản ứng không kịp.

"Vị này là Bách Lí thần y, chính là Bách Lí Hạo trong truyền thuyết sao?"

Hần còn có chút khó có thể tin, cái tên Bách Lí Hạo hắn có biết, chính là sư đệ Nam Sơn tiên sinh, có tin đồn y thuật của hắn so sánh với Nam Sơn tiên sinh còn cao minh hơn, nếu quả thật để cho hắn chữa trị, chỉ sợ rất nhanh liền khỏi hẳn, vậy phải làm sao bây giờ? Nam Cung Trác có một khắc phản ứng không kịp, nhưng nhất định còn biết hành động phối hợp với Bách Lí Hạo, vươn tay ra để cho Bách Lí Hạo bắt mạch.

Trong phòng rất yên tĩnh, Bách Lí Hạo nghiêm túc chẩn mạch .

Nam Cung Trác lúc này đã phục hồi tinh thần, đáy mắt chợt lóe tia âm ngoan, ngẩng đầu quét mắt nhìn một vòng huynh đệ, xem bọn hắn là có ý gì.

Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy trên mặt mỗi người đều là ân cần, tựa hồ thật sự quan tâm hắn, nghĩ trị lành bệnh của hắn, trong lúc nhất thời cũng khó mà nói cái gì, chỉ hướng Bách Lí Hạo, suy yếu mở miệng: "Bách Lí thần y, người xem bệnh ta đã tốt chưa? Trong cung ngự y mất rất lớn trí lực, trị bảy tám tháng mới có thành tựu của ngày hôm nay, nhưng bốn vương mặc dù có thể nói chuyện rồi, chẳng qua là thân thể còn có chút tê dại, hành động bất tiện, người xem?"

Bách Lí Hạo cũng không có nói thêm cái gì, vẫn như cũ kiểm tra kỹ càng cho Nam Cung Trác, kiểm tra đầy đủ xong rồi mới chậm rãi mở miệng.

"Tấn vương điện hạ, xin cho ta nói một câu, chứng bệnh này của người không phải là vấn đề lớn, yên tâm đi ta nhất định sẽ mau sớm trị tốt cho người."

Bách Lí Hạo sắc mặt có chút âm u, lại tăng thêm một tầng lãnh ý. Hắn mới vừa rồi bắt mạch liền biết trên người Tấn vương quả nhiên là do hải la thảo mà tạo thành bệnh, nếu hắn thật trúng bệnh do địa chất ẩm ướt, thì trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp khiến cho hắn khỏi hẳn, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại ăn vào hải la thảo, cũng chính là trúng độc tảo biến, không cần ba bốn ngày là có thể diệt trừ loại độc chất này.

"Bách Lí thần y, thật là vô cùng cảm tạ. Người nhất định phải chữa tốt cho Nhị hoàng huynh. Tình trạng này cần mấy ngày mới có thể khỏi hẳn?"

"Bẩm Thụy Vương điện hạ, không quá năm ngày, nhất định có thể tốt hơn."

Trên giường, Nam Cung Trác liền đổ mồ hôi lạnh, thân thể không nhịn được khẽ run, hoàn toàn tức giận, không nghĩ tới những huynh đệ này lại mời đến cho hắn Bách Lí thần y. Nếu như hắn được chữa lành bệnh rồi, còn có tư cách gì ở lại, tất yếu phải trở về Đông Hải, đến lúc đó dù muốn trở lại nữa, chỉ sợ khó càng thêm khó rồi, cho nên hắn nhất định không thể được chữa khỏi.

Bách Lí Hạo là này nhất định không giữ được, xem ra chuyện này cần Nam Sơn tiên sinh định đoạt rồi, xem một chút cần phải chú ý cái gì.

Nam Cung Trác quyết định xong chủ ý, liền ngừng đầu lên nhìn Bách Lí Hạo, vẻ mặt cười đến ôn nhã.

"Phải cảm tạ Bách Lí thần y rồi, thật sự là quá tốt, Bốn vương năm mơ cũng muốn chữa tốt bệnh này, nếu Bách Lí thần y có biện pháp trị, vậy thì ở lại vì bốn Vương trị liệu đi."

"Được."

Bách Lí Hạo cũng không cự tuyệt, hẳn muốn tìm ra tung tích của sư huynh Nam Sơn Tử, để xem có phải là y trốn ở chỗ này hay không, chỉ cần tìm được y, nhất định phải mang về, kiên quyết không thể để cho y tham dự vào tranh đấu hoàng quyền.

Trong phòng mọi người đều có tâm tư riêng, bất quá cuối cùng đã khẳng định một chuyện, chính là Bách Lí Hạo lưu lại vì Tấn vương trị liệu, những người khác tựa hồ cuối cùng yên tâm, rồi rít cáo từ trở về.

Đợi đến mọi người đi, Nam Cung Trác liền phân phó người: "Mộ Thanh, mang Bách Lí tiên sinh đi dọn xếp, nghỉ ngơi một chút sau đó chúng ta bắt đầu chữa trị."

"Dạ."

Bách Lí Hạo cũng không cự tuyệt, đi theo tên thủ hạ kia ra ngoài, đợi đến sau khi hắn rời đi không lâu, Nam Cung Trác liền bò dậy, may là hắn có dự kiến trước, không để cho Nam Sơn Tử hoàn toàn chữa hết, nếu không nhất định đã bị lộ rồi. Hiện tại, vấn đề là những kẻ kia thật sự quan tâm hắn mà mời tới Bách Lí thần y sao? Hay là vì hoài nghi hắn đây? Nam Cung Trác trong lòng suy nghĩ rồi vò, ngoắc tay ý bảo Mộ Trường tới đây.

"Đem Nam Sơn tiên sinh âm thầm mang tới đây, ta có việc muốn thỉnh giáo hắn."

"Dạ, Vương gia."

Mộ Trường lui ra ngoài, chỉ trong chốc lát liền mời Nam Sơn Tử tới. Trong phòng, Nam Cung Trác nhìn Nam Sơn Tử, tự định giá xem hắn có thể không đành lòng hạ thủ với sư đệ hay không, nếu là như vậy thì nhất định phiền toái. Ánh đèn chiếu trên gương mặt âm tình bất định của hắn, Nam Sơn Tử kỳ quái cau mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Trác trầm giọng mở miệng: "Sư đệ Bách Lí Hạo của người đã tới, muốn chữa trị bệnh của ta, nếu như hắc chữa hết bệnh, chúng ta có thể bị phiền toái, chỉ sợ phụ hoàng sẽ bắt ta lập tức trở về Đông Hải."

"Bách Lí?"

Nam Sơn Tử giọng điệu có chút âm u, một chút nhiệt độ cũng không có, cũng không nghe ra được vì cái tên Bách Lí Hạo mà có nhiều biến hóa, điều này khiến cho trong lòng Nam Cung Trác dâng lên một chút hi vọng. Về mặt Nam Sơn Tử như thế có phải đại biểu hắc không quan tâm hay không, như vậy dù mình động thủ, hắc cũng sẽ không trách mình.

"Nam Sơn tiên sinh, người này giữ lại không được."

"Người muốn động đến hắc?"

Nam Sơn Tử nheo lại ánh mắt rét lạnh, đối với Bách Lí Hạo, hắc nhất thời không nhẫn tâm được như vậy. Hai người bọn họ từng ở dưới tay sư phụ mà cùng nhau lớn lên. Thời điểm Bách Lí bá sư hắc đã sắp xuất sư rồi, nhưng cũng chung sống hai ba năm, nghĩ đến chuyện giết hắc, thì có chút không đành lòng, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

"Ta tới khuyên hắc. Nếu hắc không chịu nghe ta nói, người hạ thủ cũng không muộn."

Nam Sơn Tử vừa nói xong, Nam Cung Trác liền không đồng ý, thanh âm lạnh như băng mở miệng: "Không được, nếu để cho hắc biết người ở đây, chuyện của chúng ta còn không bại lộ sao?"

"Người cho là bọn họ không biết à? Ta lần này đi gặp Bách Lí, cũng là muốn dò thăm mấy vị Vương gia kia là vô tâm hay cố ý? Nếu tra ra bọn họ đã biết động tĩnh của chúng ta, chỉ sợ họ đã bố trí chặt chẽ."

Nam Sơn Tử đứng lên chậm rãi mở miệng: "Hắc ngụ ở chỗ nào?"

"Mộ Trường, mang Nam Sơn tiên sinh đi gặp Bách Lí thần y."

"Dạ, Vương gia."

Mộ Trường đi tới, mang theo Nam Sơn Tử ra ngoài, từ hành lang đi vào trong bóng tối.

Bách Lí Hạo đi theo Mộ Thanh vào một tòa viện phía sau, sau khi Mộ Thanh phân phó người hầu hạ hẳn xong liền lui xuống. Bách Lí Hạo ngồi ở trong phòng trầm tư. Hẳn biết rõ sư huynh ở trong biệt viện hoàng gia này. Trừ hẳn ra, chỉ sợ cũng không có người khác biết công dụng của hải la thảo sẽ gây ra chứng bệnh kia, đây là bệnh trạng mà lúc trước bọn họ đã cùng nhau nghiên cứu.

Sư huynh mặc dù tham tiền, nhưng cũng không phải là hạng người mua danh chuộc tiếng, hẳn làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?

Bách Lí Hạo nghĩ không ra, bỗng nhiên cảm nhận được bốn phía có một tia dao động, nhưng không chứa sát khí, ngẩng đầu nhìn qua, Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần đồng thời xuất hiện, ôm quyền nhìn về phía Bách Lí Hạo.

"Chủ tử kêu chúng ta tới bảo vệ người."

"Không cần"

Bách Lí Hạo vừa nghĩ tới bản mặt vô sỉ của Nam Cung Diệp [TND: Diệp ca bị chửi vô sỉ ah =)))] liền tương đối khó chịu, cho nên dùng người của hẳn ta bảo vệ, có chút không được tự nhiên, huống chi mình cũng không phải là không có sức tự vệ, cho nên hẳn cũng không muốn thiếu bọn họ nhân tình này. Bách Lí Hạo phất tay để cho Ngọc Lưu Thần cùng Thiên Bội Thần trở về, đáng tiếc hai người thân hình không động, bình tĩnh mở lời.

"Vương Phi dặn dò bọn thuộc hạ không được rời đi Bách Lí thần y, hơn nữa nàng còn nói rõ, báo cho Bách Lí thần y cẩn thận mà chống đỡ. Nàng dự đoán không sai thì Nam Sơn Tử nhất định sẽ lộ diện gặp người, ngàn vạn phải nhớ đừng tiết lộ việc chúng ta biết hắn ở hoàng gia biệt viện, nếu không sẽ rước đến họa sát thân."

Thiên Bội Thần nói vậy, Bách Lí Hạo cũng không nói thêm gì nữa, nghĩ đến một nha đầu bằng tâm ngọc khiết như vậy, thì trong lòng có chút đau đớn. Tuy nói là làm bằng hữu, nhưng muốn buông ra cũng cần phải có thời gian, hắn tin tưởng sớm muộn gì sẽ có một ngày có thể thân nhiên đối mặt. Nhưng nhìn nàng càng ngày càng ưu tú, hắn sẽ cam tâm sao? Nếu như nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, nói không chừng hắn đã sớm buông ra. Chẳng qua hết lần này tới lần khác nàng lại là loại nữ nhân dù đặt đâu cũng tỏa sáng rạng ngời, cho nên hắn đau lòng tiếc hận như thế.

Bất quá nếu hai người này linh mệnh của nàng, hắn liền không hề kiên trì bắt bọn họ rời đi nữa.

Đúng lúc ấy thì từ góc tối có thanh âm rất nhỏ vang lên, Thiên Bội Thần trầm giọng mở miệng: "Có người tới."

Nói xong hai người thật nhanh ẩn thân. Bách Lí Hạo không khỏi thở dài, nói thật ra, nhắc tới công phu thì hắn quả thật không bằng được thủ hạ của Nam Cung Diệp. Y thuật của hắn so với võ công cao thì cao hơn nhiều lắm. Trong nháy mắt vừa rồi cũng đã thấy trình độ cách biệt rõ ràng, hắn căn bản còn chưa phát giác dị trạng, người ta đã biết có người tới, có thể thấy được hai người họ võ công bất phàm.

Bách Lí Hạo ngồi ở bên trong gian phòng nghĩ đến nhập thần, lúc này cửa bị khẽ đập hai cái, hắn nhàn nhạt mở miệng: "Vào đi."

Ngoài cửa là người phương nào, trong lòng hắn đã biết rõ, bởi vì lúc trước Thiên Bội Thần có nhắc nhở qua, như vậy hắn là sư huynh đã tới.

Quả nhiên cửa mở ra, dưới ánh đèn, thân ảnh cao gầy, mặc một bộ trường sam đen như mực, dùng tơ tằm buộc lên, ánh mắt tràn đầy bén nhọn. Dưới ánh đèn, thân ảnh của hắn giống như cọc trúc không có một chút nhục cảm nào. Trong đầu Bách Lí Hạo nhớ tới lời Thiên Bội Thần vừa nói, nếu để lộ ra hắn biết sư huynh đang ở hoàng gia biệt viện, hắn sẽ gặp nguy hiểm, nên tứ chi lập tức hành động.

"Sư huynh, làm sao người ở chỗ này?"

Thân hình chợt lóe lên chạy đi qua kéo tay Nam Sơn Tử, cả khuôn mặt đều bao phủ một tầng cao hứng. Bọn họ rất nhiều năm không gặp mặt rồi, Nam Sơn Tử vẫn như trước mang một loại khí tức tràn đầy thương tổn, mà Bách Lí Hạo trưởng thành như một nam nhân ôn nhuận, không còn là thiếu niên lãnh mạc trong trí nhớ của hắn nữa. Nam Sơn Tử cau mày đánh giá người trước mắt, thấy hắn thật sự cao hứng, chẳng lẽ hắn thật không biết mình ở trong biệt viện này.

Nam Sơn Tử bất động thanh sắc đi tới , nhẹ giọng mở miệng: "Sư đệ, làm sao người lại ở chỗ này?"

Hai người song song ngồi xuống, Bách Lí Hạo đích thân châm trà cho Nam Sơn Tử, rồi ngồi vào đối diện hắn, thở dài một tiếng: "Sư huynh không biết sao, ta từng thích Tề vương phi, trước kia còn vì nàng đánh nhau loạn thành một đoàn. Lần này chính là nàng khẩn cầu ta tới vì Tấn vương chữa bệnh."

Lời nói một chút sơ hở cũng không có, Nam Sơn Tử bất động thanh sắc uống trà, thật cũng không có chất vấn hắn, chậm chậm thưởng thức trà, sau đó chậm rãi mở miệng: "Làm sao người biết đến Tề vương phi?"

"Ta cùng cha của nàng là người quen biết cũ, năm ngoái nàng ngã bệnh một trận, ta được mời tới trị bệnh rồi dẫn tới quen biết. Ta rất thích nàng, ai biết Tề vương kia lại chơi trò hoành đao đoạt ái."

Bách Lí Hạo vì muốn dời đi lực chú ý cho nên nói đến nghiêng rằng nghiêng lợi. Nam Sơn Tử hắc hắc cười khẽ, từ xưa biết bao anh hùng hào kiệt cũng chết dưới váy mỹ nhân, xem ra vị sư đệ này của hãn cũng không ngoại lệ. Nữ nhân trong lòng cũng gả làm thê tử người khác rồi, vậy mà còn cuồng dại như thế, đơn giản vì một câu của người đàn bà kia, liền không tiếc vượt lửa qua sông. Sao hãn không lợi dụng điểm này mà mượn sự giúp đỡ.

Nghĩ tới đây, Nam Sơn Tử nhẹ nhàng mở miệng: "Sư đệ, nếu có cơ hội để ôm mỹ nhân về, người có muốn hay không?"

Bách Lí Hạo ngây dại, hãn đã bị Nam Sơn Tử làm cho kinh ngạc đến ngây người, nhưng mà rơi vào trong mắt Nam Sơn Tử lại thành mừng rỡ đến ngây dại.

"Sư đệ, như thế nào? Suy nghĩ một chút đi."

Hãn nói xong thì đứng lên ra ngoài, Bách Lí Hạo chờ hãn đi khỏi, một mình ngồi ở bên trong gian phòng thật lâu không nói chuyện, cho tới giờ khắc này hãn mới sâu sắc cảm nhận tự mình rơi vào hiểm nguy rồi, chỉ sợ hơi không cẩn thận sẽ mất mạng ngay, lòng bàn tay không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Xem ra những ngày kế tiếp hãn phải cẩn thận ứng đối mới được, nghĩ tới đây, vội gọi Thiên Bật Thần cùng Ngọc Lưu Thần.

Hai người vừa hiện thân, Bách Lí Hạo liền đem ý tứ trong lời nói của Nam Sơn Tử nói cho bọn họ biết.

"Không nghĩ tới hãn lại muốn mượn hơi ta, các người xem chuyện này thế nào?"

Bách Lí Hạo mới dứt lời, Thiên Bật Thần thở dài một tiếng, đưa tay lên lấy chén trà ở bên cạnh, ném ra ngoài, chỉ nghe 'Ai nha' một tiếng, Bách Lí Hạo liền vọt tới, chân tường nơi đó căn bản không có người, hiển nhiên là đã chạy trốn.

"Có người nghe lén, ghê tởm."

Sắc mặt của Bách Lí Hạo khó coi, bên trong biệt viện hoàng gia này quá thật cất dấu bí mật không thể cho ai biết.

"Các người lập tức đi bẩm báo cho chủ tử đi, xem chuyện này cần xử lý như thế nào?"

Hắn liền làm chuyện tốt giúp bọn một phen đi, bất quá đối với hành động kế tiếp, hắn không biết, cho nên vẫn phải đợi ý kiến của bọn họ sẽ tốt hơn.

"Tốt, người cẩn thận một chút."

Hai người lui xuống, Thiên Bội Thần ở lại chỗ tối bảo vệ Bách Lí Hạo, Ngọc Lưu Thần hồi Vương Phủ bẩm báo sự tình.

Tề vương phủ, Tuyển viện.

Bên trong thư phòng, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, hai người đang luận bàn rồi viết ra những chuyện kế tiếp có thể phát sinh, những điều phải chú ý, biện pháp phòng thủ, nhất nhất đều được viết rõ ràng trên giấy.

"Người xem, hiện tại chúng ta biết Nhị hoàng huynh, biết Nam Sơn Tử, còn có một người nữa chưa biết, đó chính là kẻ ở sau lưng chân chính sắp đặt tất cả, hắn ta đến tột cùng là người nào? Nếu như nói là Nam Sơn Tử, thì hắn có lợi hại như vậy sao?"

"Sẽ là ai chứ?"

Nam Cung Diệp xem lại một trang giấy khác viết đầy người, tra xét kĩ càng trên dưới, nhưng vẫn tìm không được kẻ túc trí đa mưu kia. Người này căn bản giống như không tồn tại, nhưng bằng năng lực của Tấn vương, cộng thêm một Nam Sơn Tử, căn bản cũng không thể nào bố trí ra được

như thế, chưa kể đến Nam Sơn Tử vẫn là một kẻ sơn dã lỗ phu, đối với chuyện trong triều có thể rõ như lòng bàn tay sao?

Hai người nhìn nhau rồi lại tiếp tục tìm, đang lúc ấy, thì Nguyệt Cầm đi tới bầm báo.

"Ngọc Lưu Thần đã trở lại."

"Để cho hắn lập tức đi vào."

Không biết có phải là bên Bách Lí Hạo có gì tiến triển hay không, chỉ cần có một chút đột phá thì bọn họ sẽ dễ hành động hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, hai người cũng ngưng tay nhìn Ngọc Lưu Thần từ ngoài cửa tiến vào. Ngọc Lưu Thần đang muốn hành lễ, thì Phượng Lan Dạ sớm đã phát tay ý bảo không cần.

"Nói nhanh lên, chuyện gì? Tên Nam Sơn Tử kia xuất hiện sao?"

Ngọc Lưu Thần ôm quyền, bình tĩnh bẩm báo: "Hết thầy giống như Vương Phi dự liệu, Nam Sơn Tử quả nhiên xuất hiện, hơn nữa còn nói..."

Ngọc Lưu Thần nói đến đây ngập ngừng dừng lại, Nam Cung Diệp đoán chừng phía dưới có chút không dễ nghe, cho nên sắc mặt đã sớm đen, ôm chặt Phượng Lan Dạ, lãnh khốc lên tiếng: "Nói."

"Hắn ta hỏi Bách Lí Hạo còn muốn lấy được Vương Phi hay không, hắn cho thời gian từ từ suy nghĩ?"

Tiếng nói vừa dứt, hàn khí đột nhiên lưu chuyển khắp cả gian phòng. Một kiện đồ vật bị ném tới, tập kích ngay trước mặt, Ngọc Lưu Thần vội vàng né tránh, chỉ nghe phía sau ‘bốp’ một tiếng, ống đựng bút bị ném ta vỡ thành năm bảy mảnh. Trên dung nhan tuần mã của thiếu chủ phủ một

tầng sáng lạnh, so sánh với vào mùa đông đóng băng còn muốn lạnh hơn, làm cho người ta không nhịn được run rẩy.

Ngọc Lưu Thần một chữ cũng không dám nói tiếp. Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên quét mắt nhìn Nam Cung Diệp một cái, vội vàng ôn nhu trấn an hẳn.

"Diệp, chuyện này cũng không liên quan đến Ngọc Lưu Thần, chàng đừng tức giận. Trước mắt phải tra ra kẻ đứng sau lưng kia quan trọng hơn. Chỉ cần tìm được người quan trọng này, chúng ta có thể bố cục đem bọn họ một lưới bắt hết."

Phượng Lan Dạ nói xong, ánh mắt Nam Cung Diệp nheo lại, bắn ra ánh sáng khiếp người.

"Người, đứng lên đi."

Ngọc Lưu Thần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy. Phượng Lan Dạ híп mắt, chậm rãi mở miệng: "Như vậy đi, người để cho Bách Lí Hạo làm bộ đáp ứng hẳn, sau đó chú ý một chút sinh hoạt hàng ngày của Nam Sơn Tử, chờ thêm hai ngày người cùng Thiên Bội Thần phối hợp Bách Lí Hạo, đem Nam Sơn Tử bắt lại, để cho Bách Lí Hạo dịch dung thành hẳn ta. Ta nghĩ chỉ có như vậy, hẳn mới nhìn thấy được kẻ chân chính đứng sau lưng kia."

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi."

Ngọc Lưu Thần lắc mình lui ra, chạy trốn so sánh với tho còn nhanh hơn, mới vừa rồi thật là nguy hiểm a, hẳn sờ sờ cổ mình thì ra vẫn còn nguyên.

Bên trong thư phòng an tĩnh lại, Nam Cung Diệp vừa nghĩ tới lời lúc trước Ngọc Lưu Thần nói liền buồn bực, trên mặt bao phủ một tầng tức giận, đem mặt chôn ở cổ Phượng Lan Dạ, vô cùng bá đạo mở miệng: "Cái

tử nam nhân kia, còn dám đưa chủ ý đến trên người nàng, chờ chuyện này làm xong, ta nhất định lột da hắn."

"Diệp, chàng ghen."

Nam Cung Diệp ngẩn ra, sau đó vẽ mặt thản nhiên: "Ta ghen a, thì sao? Gia chẳng lẽ không thể ghen sao?"

Phượng Lan Dạ gật đầu, nếu nói thêm gì nữa, chỉ sợ hỏa khí của hắn càng lớn, cho nên vội vàng nhắc nhở: "Diệp, đêm đã khuya, mau ngủ đi, ngày mai còn có việc đây."

Bàn tay to của Nam Cung Diệp nhắc lên Phượng Lan Dạ ôm vào ngực, hai người đi ra ngoài, dọc theo đường đi ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Nàng phải bồi bổ cho ta, bằng không tối nay ta ngủ không được."

"Chàng muốn bồi lại thế nào?"

Gương mặt Phượng Lan Dạ đỏ bừng, vội vàng nhỏ giọng hỏi, nam nhân này thiệt là, sao lại có thể nói lớn tiếng như vậy? Nàng cơ hồ nghe được phía sau có tiếng người cười. Bất quá Đinh Đường cùng Vạn Tinh tuyệt đối nhanh nhẹn, vừa nghe đến Vương gia nói như vậy, sớm đã chạy ra ngoài.

"Ta nhớ nàng."

"Lần trước còn không phải là.....?"

Hai người vừa thảo luận vừa tiến vào gian phòng. Nam Cung Diệp nghe Phượng Lan Dạ nhắc tới lần trước, lại buồn bực rồi, nghiêm mặt nhắc nhở nàng: "Lần trước cũng là mười ngày trước đi, Lan Nhi, đã lâu rồi, Bốn vương vốn vì cục cựa có thể nhẫn nại, bất quá, hiện tại vừa nghĩ tới tử nam nhân xú nam nhân kia, hận không được đánh giết hắn a. Bằng không người nghỉ ngơi, ta đi đánh hắn hả giận cũng được."

Nam Cung Diệp rõ ràng là uy hiếp, Phượng Lan Dạ không có biện pháp, nên sớm hôn môi hấn một ngụm để hấn không nói nữa.

Trên đường cái, một chiếc xe ngựa mấy chục con tuần mã chạy vụt qua, nhanh như điện chớp.

Đây là xe ngựa của Thụy Vương Phủ, bên trong ngồi Thụy Vương Nam Cung Duệ. Sau khi cùng đám người Nam Cung Diệp đi ra khỏi hoàng gia biệt viện, hấn lập tức tiến cung một chuyến, mang chuyện hôm nay bẩm báo cho phụ hoàng, sau đó sẽ dẫn người hồi phủ.

Trên xe ngựa, Nam Cung Duệ đang nhắm mắt ngưng thần, nghĩ tới lời của phụ hoàng.

"Duệ Nhi, bằng đầu óc của Nhị hoàng huynh cùng cái gì Nam Sơn Tử kia, chỉ sợ chưa chắc thiết kế được mưu lược đại kế trong triều như vậy. Từ xưa có câu nói bắt giặc phải bắt vua trước. Có vẻ Nhị hoàng huynh của người là chủ mưu, nhưng kẻ chân chính có năng lực vẫn còn ẩn giấu, cho nên trước mắt nên bắt được người đó, chỉ cần biết được đó là ai thì sẽ dễ bố cục hơn nhiều."

Hấn biết phụ hoàng nói không sai, nhưng bọn họ từ trong một loạt chuyện tình này cũng không phát hiện có một người như thế tồn tại, điều này nói rõ người này rất ẩn nhẫn. Hơn nữa, nếu phụ hoàng đã nói thế, vậy thì thật sự có một người như thế tồn tại, phụ hoàng đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, làm sao lại không biết những thứ âm u cất dấu biến hoá kỳ lạ này đâu.

Trong đêm tối, tiếng gió vù vù. Đêm đã rất khuya rồi, trên đường cái một mảnh thiên hôn địa ám, chỉ trừ bên trong mấy thanh lâu có tiếng chơi đùa, còn lại không có nửa điểm động tĩnh.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu đột nhiên vang lên trong bóng đêm.

"Cứu mạng a cứu mạng a."

Nam Cung Duệ trầm giọng quát bảo ngừng lại: "Dừng xe."

Xe ngựa lên tiếng mà ngừng, phía sau mấy chục con tuấn mã chạy qua ,
thủ hạ ở bên ngoài mở miệng: "Vương gia, có chuyện gì sao?"

"Xem một chút vừa rồi là người nào la cứu mạng."

Mới vừa rồi đúng là có tiếng cứu mạng, người phía sau cũng nghe đến,
bất quá dưới mắt vẫn là thời buổi rối loạn, cho nên bọn họ làm bộ không
biết. Không nghĩ đến Nam Cung Duệ cũng nghe được, nếu chủ tử đã phân
phó, bọn họ đâu thể chối từ , lập tức hai ba người tung mình xuống ngựa,
thân hình nhanh chóng hướng hẻm nhỏ phía trước đi tới.

Lúc trước bọn họ thấy một đạo nhân ảnh vọt qua, tựa hồ bị người ta kéo
vào.

Từ trong xe ngựa, Nam Cung Duệ tung thân nhảy ra, lập tức kinh hãi tới
mấy người phía ngoài, họ thật nhanh xuống ngựa chạy lại: "Vương gia."

Nam Cung Duệ đã hướng hẻm kia đi tới, chỉ thấy trong ngõ nhỏ truyền
đến tiếng đánh nhau. Đợi đến khi bọn họ vừa vào, liền thấy một chiếc xe
ngựa dừng ở đầu ngõ, trong hẻm có năm sáu đại hán, đang cùng hai thủ hạ
đánh nhau. Vừa nhìn thấy đám người Nam Cung Duệ xuất hiện, những
người đó liền thấy không ổn, lập tức mở miệng: "Đi! Đi mau!"

Nháy mắt, bọn họ theo một đầu khác chạy đi, hai thủ hạ của Nam Cung
Duệ đang chuẩn bị đuổi theo, thì Nam Cung Duệ giơ tay ngăn trở.

"Thôi."

Hắn chậm rãi xoay người đi tới bên cạnh, chỉ thấy hai nữ tử thấp giọng
khóc nức nở, một người mang bộ dáng tiểu nha hoàn đang trấn an một tiểu

thư, mà bên cạnh các nàng còn nằm một phu xe ngựa, tựa hồ đã bị đánh ngất xỉu.

Nam Cung Duệ cau mày, đêm hôm khuya khoắt, hai nữ nhân này lại ở đây thật sự chuyện gì xảy ra? Hắn ôn hòa mở miệng:

"Xin hỏi tiểu thư bị làm sao vậy?"

Tiếng nói của Nam Cung Duệ vừa dứt, chủ tớ hai người vừa sốt mướt từ nãy đã ngẩng đầu lên, nha đầu mi thanh mục tú, nhìn đến người bên cạnh, chỉ một ánh mắt, đã Nam Cung Duệ chột ngây dại.

Nữ nhân này thật đẹp, mặc dù ánh đèn mờ mờ mê ly nhưng có thể thấy rõ ràng bộ dáng nhu nhược của nàng giờ phút này, ánh mắt đen nhánh tựa bầu trời cao xanh, trong trẻo sâu như nước hồ, da thịt óng ánh trong suốt, lông mày mảnh khảnh tựa trăng rằm, lại nhìn cái mũi kia xinh đẹp như thông, cái miệng nhỏ nhắn không thoa son mà hồng. [TND: Hừ, thời điểm này còn xuất hiện nhân vật mới, lại là nữ nhân, đã thế còn xinh đẹp, nhất định chả có gì tốt lành cả *bĩu môi*]

Nam Cung Duệ tự nhận mắt đã nhìn vô số mỹ nhân, tuy nhiên chưa từng thấy một nữ nhân nào như vậy trước đây, nhu nhược đúng mức, khiến người ta thấy đau lòng, cả người tựa như một làn nước. Nữ nhân nghe thấy tiếng Nam Cung Duệ, giờ phút này ngừng tiếng khóc, chậm rãi thi lễ.

"Đa tạ công tử đã có ân cứu mạng, tiểu nữ tử chính là nữ nhi của Chương viện học sĩ Chu Bác Văn, Chu Phong. Tiểu nữ tử vốn ở cùng ngoại tổ gia, không nghĩ tới lúc nửa đêm, có người tới báo gia mẫu đột nhiên ngã bệnh, cho nên tiểu nữ nóng lòng sai người đánh xe trở về, không ngờ ở trên đường lại gặp phải kẻ xấu."

Nam Cung Duệ giật mình, lòng cũng mềm hóa vài phần, nhưng nghĩ tới đêm khuya như vậy, dù là ở bên nhà ngoại tổ cũng phải có người theo hộ tống, không khỏi hồ nghi mở miệng:

"Làm sao không ai hộ tống đây?"

"Là tiểu nữ quá nóng lòng, cho nên vội vàng rời đi, ngoại tổ gia cũng có phái người theo phía sau bảo vệ. Chẳng qua là những tên tặc tử này rất đáng hận, nháy mắt liền đem xe ngựa khống chế chạy vào ngõ hẻm này, mấy người kia sợ rằng cũng đi sai hướng rồi."

Chu Phong dứt lời, Nam Cung Duệ không nói gì, lập tức hướng phía sau ra lệnh: "Người đâu, đưa Chu tiểu thư trở về phủ."

"Tạ công tử."

Nữ nhân kia cúi đầu chùi nước mắt, từng bước đuổi theo cước bộ tiểu nha hoàn đi ở phía trước, lên xe ngựa đầu ngõ. Thị vệ bị Nam Cung Duệ phái đi lập tức điều khiển xe, đưa Chu tiểu thư kia trở về phủ.

Thời điểm này, Chương viện học sĩ Chu đại nhân được biết đến là người của phái trung lập, trước mắt còn không có gia nhập đến bang phái hay phe đảng nào. Nhưng người được phái ra âm thầm bảo vệ Chu đại nhân này còn chưa phát hiện có kẻ động thủ với hắn?

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 125

Nam Cung Duệ về phủ không lâu, thì hộ vệ hộ tống chủ tử Chu Phong hồi Chu phủ đã trở lại, bẩm báo lại thì ra thật sự là phu nhân Chu phủ nửa đêm sinh bệnh, cho nên mới phải nóng lòng phái người gọi nữ nhi về. Phu xe vội vàng vàng chạy lầm đường, cho nên hộ vệ phía sau mới không thấy. Vì thế Chu Phong thiếu chút nữa bị độc thủ của tặc tử, may là được Thụy Vương cứu giúp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nội các Chu đại nhân liền dẫn người tới cửa bá tử Thụy Vương, Nam Cung Duệ hỏi thăm một chút tình huống, biết mọi chuyện đều là sự thực mới dần mất cảnh giác. Vừa buồn lòng tâm, trong đầu không tự chủ được mà hiện lên bộ dạng Chu Phong, một nữ nhân rất đẹp, thật giống như đã khắc vào trong óc của hắn gạt đi không được.

Nam Cung Duệ cũng không phải là cái loại nam nhân nông cạn, có dạng nữ nhân gì chưa từng thấy qua. Nếu hắn nói một tiếng, hoàn phi yến gầy cái gì cần có đều có. Nhưng vì bị mấy vị huynh đệ ảnh hưởng, hắn cũng muốn tìm một nữ nhân để yêu, bình thường có rất ít người hấp dẫn được hắn, nhưng tối qua, gương mặt tuyệt mỹ của Chu Phong chỉ trong một khoảnh khắc liền lưu lại trong tim hắn.

Bất quá Nam Cung Duệ cũng không nói thêm cái gì trước mặt Chu đại nhân, chỉ phân phó người đưa Chu đại nhân ra ngoài, chuẩn bị vào triều sớm.

Tề vương phủ, hôm nay rất náo nhiệt. Trong tiểu hoa viên Tuyển viện, thỉnh thoảng lại truyền đến thanh âm hoan hỉ cười đùa.

Vài đạo thân ảnh lả lướt duyên dáng, yêu kiều đón gió, bước chầm chậm trong những tư thái không đồng nhất giữa bụi cúc, không khí từng đợt phảng phất mùi thơm thoang thoảng, xen lẫn tiếng nói cười dễ nghe.

Thủy Ninh đang mặc áo lam cười đến vui vẻ nhất.

"Không nghĩ tới ngày hôm nay các người cũng tới, thật là khó được a, ta thích có nhiều người như vậy, náo nhiệt một chút."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, ba người kia không nhin được cũng nở nụ cười, đồng loạt nhìn nàng lắc đầu, bất quá mỗi người đều rất thích Thủy Ninh. Nàng ấy tựa như chú chim nhỏ tíu tít không buồn không lo, hơn nữa còn có thể mang lại cho người khác rất nhiều vui vẻ.

Vụ Tiễn cười tiếp lời của nàng: "Thủy nhi nói không sai, chúng ta cũng hiếm khi mới tụ lại như hôm nay."

"Đúng vậy a, không nghĩ tới Lục hoàng tẩu đã trở lại, Lục hoàng huynh giờ an tâm rồi, mẫu phi mấy ngày qua cũng hết sức hoan hỉ."

Nam Cung Văn Tường bây giờ đối với Vụ Tiễn rất tốt, không hề lơ đãng giống như trước đây. Có thể thấy mẫu phi vui vẻ, thấy Lục hoàng huynh vui vẻ, nàng cảm thấy mình cũng vui vẻ, cho nên đáy lòng đối với Lục hoàng tẩu cũng không còn khách khí. Hơn nữa nàng đã yêu Tây Môn Vân, mới hiểu được, yêu là khắc cốt ghi tâm như thế nào.

Lục hoàng huynh cùng Lục hoàng tẩu là thật tâm yêu nhau, cho nên nàng thật lòng chúc phúc, hi vọng bọn họ vĩnh viễn hạnh phúc.

Phượng Lan Dạ nhìn mấy người bên cạnh, thật giống như đã ước hẹn trước, tất cả hôm nay đều tụ lại Tề Vương phủ, đúng là làm cho người ta vui vẻ.

Mặc dù trước mắt An Giáng thành còn đang thời buổi rối loạn, nhưng mọi chuyện cũng đang phát triển theo hướng tốt, nàng vì cái gì mà không vui chứ.

Phượng Lan Dạ nghĩ tới đó, liền cười chào hỏi ba người bọn họ: "Đi thôi, đến đình phía trước ngồi một chút, ta sẽ bảo mọi người chuẩn bị bữa trưa."

Một nhóm bốn người mang theo nha hoàn riêng của mình đi tới một ngọn đình duy nhất trong Tuyền viện. Lúc này, lụa mỏng quanh đình được vén lên, bốn phía trồng rất nhiều các loại hoa cúc, còn có rất nhiều loài hoa không biết tên xinh đẹp nở rộ. Cách đó không xa là Bích Hồ, thanh thuần đón gió, đẹp mênh mông không sao tả xiết.

Mọi người không nhịn được cảm thán: "Tề vương phủ Tuyền viện thật xinh đẹp a, nếu là ngày mùa hè bơi hồ, chắc chắn hết sức sướng khoái, đợi đến năm sau, chúng ta nhất định phải chuẩn bị một chiếc thuyền hoa."

"Ý kiến của Văn Tường cũng tốt."

Thủy Ninh lập tức vỗ tay: "Tốt, tốt, chủ ý này không tệ."

Nhìn nàng cười đến vô tâm vô phế, chơi đùa vui vẻ, Phượng Lan Dạ biết thật ra thì đáy lòng nàng cũng không phải hết sức khoái hoạt. Lòng nàng cất dấu một người đàn ông, không biết người kia thế nào, nàng càng ra vẻ không sầu không lo, lại càng che dấu thật kỹ nỗi buồn đó.

Phượng Lan Dạ nhìn Thủy nhi như vậy có chút đau lòng, không khỏi thầm mắng Âu Dương Dật, tên khốn kiếp này nếu tới đây, tuyệt đối sẽ không để cho hắn sống tốt đâu. Thủy nhi đáng yêu như thế, Âu Dương Dật không có lý do gì không thích nàng, từ cổ chí kim cũng truyền lưu một câu nói: không phải oan gia không tự lại, cho nên mới nói bọn họ là hữu duyên

.

Chẳng qua là duyên này không biết đến lúc nào, Phượng Lan Dạ vừa nghĩ vừa hỏi Văn Tường.

"Tây Môn tướng quân bên kia có chuyện gì chưa?"

Văn Tường vừa nghe Phượng Lan Dạ nhắc tới Tây Môn Vân, gương mặt liền thẹn thùng đỏ ửng, xinh đẹp như hoa.

"Thất hoàng tẩu, không có chuyện tự dừng nói đến hử làm gì?"

"Văn Tường, người cùng Tây Môn tướng quân - chuyện tốt sắp đến, có cái gì không thể nói, tiết lộ một chút đi, hiện tại trong lòng có cảm tưởng gì?"

Thủy Ninh ồn ào, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng gật đầu nhìn Nam Cung Văn Tường, không muốn nghe nàng đại khái quanh co.

Văn Tường quét mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng vẽ mặt tươi cười mang dáng vẻ cô gái bé nhỏ hạnh phúc: "Ta bây giờ còn không có để phụ hoàng ban hôn ép buộc hử, cho nên vẫn không có cảm giác chân thật, hoài nghi đó chỉ là một giấc mộng."

Nàng tiếng nói vừa dứt, Thủy Ninh liền cầm lấy tay nàng cắn một cái, Văn Tường kêu lên:

"A, đau!"

"Chúc mừng người không phải nằm mơ, là thật!" Thủy Ninh cười đắc ý, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn thấy các nàng hai người nháo thành một đoàn, cũng vui vẻ. Văn Tường không nhịn được mắng Thủy Ninh: "Người cái kẻ điên này, nay mai ta tìm người đem người gả đi, để cho muội phụ quản giáo người, đến lúc đó đừng tìm ta khóc nhè."

Thủy Ninh vừa nghe Văn Tường nói, đầu nhỏ vênh lên, rất nghiêm túc mở miệng: "Công chúa yên tâm, đến lúc đó tuyệt đối là ta quản giáo hẳn, còn không đến lượt hẳn tới dạy dỗ ta."

Thủy Ninh nói dứt, Phượng Lan Dạ cũng gật đầu, nếu là nàng ấy gả cho Âu Dương Dật, thế nào cũng không tới phiên Âu Dương Dật quản nàng, nghĩ tới đây mở miệng: "Lời của Thủy nhi ta tin tưởng, đến lúc đó tuyệt đối là nàng quản giáo muội phu kia."

Nhất thời trong đình một mảnh cười đùa ấm ỹ, đám người Đình Đường dâng lên nước trà điểm tâm, xin chỉ thị: "Vương Phi, có muốn cho người đi tới gảy đàn hay không?"

Phượng Lan Dạ nhìn một vòng, mọi người đang rất tự tại, liền phát phát tay: "Không cần, chính các người cũng đi chơi đi, để chúng ta nói chuyện một chút."

"Dạ, " Đình Đường đi xuống, đưa nha đầu của mấy chủ tử đi chào hỏi.

Trong đình tiếng cười vẫn vang dội như cũ. Thủy Ninh kia đến đâu cũng là một chủ tử bất hảo, giờ khắc này cùng mọi người quây quần một chỗ, nàng cũng đem tâm tình buồn bực thu liễm, vừa uống trà vừa nói chuyện tình mà mấy nam nhân quan tâm, thì không khí liền có chút ít ngưng trọng.

"Không nghĩ tới, gần đây thật đúng là bận rộn a. Từ sau khi Sở Vương mưu nghịch, ta phát hiện An Giáng thành có một loại không khí quái dị nói không nên lời."

Tâm tình Văn Tường cũng bị lây nhiễm, gật đầu: "Đúng vậy, ngay cả trong cung gần đây cũng là lạ. Mai Phi bị phụ hoàng thả ra khỏi lãnh cung, hiện tại ở trong Mai Linh điện, các người biết nàng làm cái gì không?"

Mọi người mang vẻ mặt không hiểu nhìn nàng, Văn Tường thở dài, để xuống chén trà, vỗ tay trước ngực, làm bộ dáng lăm lăm, sau đó mở

miệng:

"Mỗi ngày liền làm chuyện này."

"Không biết nàng thật lòng hướng Phật, hay chỉ là công phu bề ngoài."

Đối với Mai Phi, Phượng Lan Dạ một chút hảo cảm cũng không có, nàng thật sự nghĩ không ra nữ nhân này có thể thật lòng hướng Phật, sợ rằng bà ta chẳng qua chỉ làm ra vẻ mà thôi.

Mà phụ hoàng không phải không biết, để bà ta ra ngoài cũng chỉ vì muốn giám thị bà sẽ cùng người nào tiếp xúc thôi.

Vụ Tiễn thấy tâm tình của mọi người bị ảnh hưởng, lập tức nói sang chuyện khác: "Thôi quên đi, chúng ta không nói chuyện này nữa, không có ý nghĩa. Hôm nay hãy chỉ nói chuyện đùa vui thôi."

"Đúng đúng, tỷ tỷ, không bằng chúng ta đi dạo phố uống trà đi."

Thủy Ninh lập tức đề ra chủ ý mới, liền chiếm được sự ủng hộ của Văn Tường, cuối cùng Vụ Tiễn cũng đồng ý, ngày hôm nay khó được tụ tập như vậy, không bằng ra ngoài đi dạo một chút.

"Đi dạo xong chúng ta lại đi trà lâu ăn vài thứ điểm tâm, chẳng phải là rất tuyệt sao?"

"Vậy được, chúng ta ra phủ đi một chút xem sao."

Cuối cùng Phượng Lan Dạ cũng gật đầu đồng ý, vì sợ quá thu hút mọi người chú ý, liền phân phó quản gia chuẩn hai chiếc xe ngựa khác. Một chiếc để bốn người các nàng ngồi, một cỗ để mấy tiểu nha đầu ngồi. Thị vệ vương phủ đối thường phục, trở thành hộ vệ của mấy nhà tầm thường. Đoàn người xuất phủ đi dạo phố.

Trên đường cái, người đến người đi rất náo nhiệt. Sự việc Sở Vương Nam Cung Liệt mưu nghịch đã hoàn toàn trở thành quá khứ rồi, thần thái mọi người cũng khôi phục như trước.

Đám người Phượng Lan Dạ ngồi ở bên trong xe ngựa, Thủy Ninh là người thích náo nhiệt nhất, thỉnh thoảng vén rèm nhìn ra bên ngoài, vừa nhìn vừa lẩm bẩm. Bởi vì trên đường xe cộ rất nhiều dẫn đến tắc nghẽn, nhất thời cũng không có biện pháp tăng tốc, nên tranh thủ vừa dạo vừa nhìn.

Tiếng rao của người bán hàng rong hết bên này đến bên kia vang lên, các đồ vật tinh xảo, còn có đủ loại tượng đất, Thủy Ninh lập tức bị hấp dẫn, ầm ỉ muốn xuống xe. Cuối cùng bọn họ cũng xuống xe, xen lẫn trong dòng người từ từ đi đến đó, mấy tên thị vệ đi theo phía sau, phu xe lái xe ngựa bám theo phía sau cách các nàng một đoạn. Thủy Ninh đối với cái gì cũng tò mò, cái này sờ sờ, cái kia nhìn sang, thấy cái mũ đẹp mắt còn cầm lên đội thử trên đầu, làm cho tất cả mọi người cười lên.

Văn Tường theo sát phía sau muội ấy. hai người xem như cùng chí hướng rồi, mà Phượng Lan Dạ thì đối với những thứ đồ chơi kia không có hứng thú, chỉ chầm chậm đi dạo, Vụ Tiễn ở bên cạnh nàng, sợ có người đụng vào nàng, cho nên một đường che chở, đoàn người vừa đi vừa dạo. Thủy Ninh cùng Văn Tường mua lấy không ít đồ chơi để bọn nha đầu phía sau cầm trong khi Vụ Tiễn cùng Phượng Lan Dạ lại chẳng mua gì. Đoàn người đi qua con đường này, sẽ đến địa phương các phu nhân thượng lưu thường lui tới cho nên không có quán nhỏ cùng người bán rong nữa.

Bên đường phố đều là cửa hàng xa hoa, người đi đường cũng ít đi. Nhìn thấy phần lớn đều là phu nhân có tiền, cùng ngựa xe xa hoa, đám người Phượng Lan Dạ đi đến phía trước một tiệm châu báu, Thủy Ninh lại kêu lên:

"Tỷ tỷ, hôm nay khó có dịp bốn người chúng ta cùng nhau dạo phố, sau này muốn cơ hội như vậy sợ rằng rất hiếm, không bằng chúng ta mua mấy vật giống nhau làm kỷ niệm đi. Ai bảo chúng ta là tình như tỷ muội đây?"

Nàng nói vừa dứt, Văn Tường là người đầu tiên đồng ý. Phượng Lan Dạ và Vụ Tiễn nhìn các nàng hăng hái, cũng gật đầu cùng đi vào tiệm châu báu kia.

Trong điểm, chương quý cùng tiểu nhị đang chào hỏi khách khứa. Châu báu ngọc khí bày đầy trong quầy, vừa nhìn liền biết không phải là vật tầm thường, ít nhất cũng danh quý, người bình thường căn bản mua không nổi.

Phượng Lan Dạ đi dạo nửa ngày đã mệt chết rồi, vừa vào liền đến ghế ngồi, Vụ Tiễn cũng phụng bồi nàng, có tiểu nhị dâng trà tới đây, hai người ngồi uống trà. Nhìn Thủy Ninh và Văn Tường ở trước quầy tí mỉ lựa chọn, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

"Hai nha đầu này."

"Cũng tốt, ở thời đại này có thể có bạn thân thật rất tốt, nữ nhân khi còn sống không thể chỉ có nam nhân cùng hài tử, cũng nên có bằng hữu của mình." Đây là ý nghĩ của Phượng Lan Dạ, Vụ Tiễn cũng rất đồng ý. Hai người còn đang nói chuyện, thì Thủy Ninh và Văn Tường đã chọn xong đồ.

Thủy Ninh và Văn Tường cầm mấy khối ngọc bội tới đây, ngọc bội kia phía trên đều có linh thú, vừa nhìn chính là ngọc tốt thượng đẳng, mỗi cái đều là một linh thú riêng, còn được khảm vàng, nhìn qua vừa đẹp mắt vừa sang quý: "Tỷ tỷ, người nhìn xem có được không? Con chuột nhỏ này thật xinh đẹp, chính là linh thú tỷ tỷ cầm tinh, như thế nào? Như thế nào?"

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn hai mắt cùng nhìn, nâng tay đón lấy: "Không tệ, rất xinh đẹp."

"Ừ." Vụ Tiễn cũng gật đầu, cầm lấy cầm tinh của mình:

" Bao nhiêu tiền?"

" Bốn phiến ngọc bội giá cũng khá tốt, một ngàn lượng bạc."

Thủy Ninh nói xong, Vụ Tiễn liền muốn lấy tiền, bị nàng ấy giành trước mở miệng: " Đây là muội tặng cho mọi người , đừng tranh giành."

Phượng Lan Dạ mím môi cười, muội ấy mấy hôm trước ở Tuyết Nhạn Lâu trộm được hơn một ngàn lượng bạc, hiện tại vừa lúc có chỗ để dùng rồi. Ngọc bội kia dù không phải là vật phẩm sang quý nhất, nhưng lại có ý nghĩa kỷ niệm.

" Tốt, để cho Thủy nhi của chúng ta hao tổn đi. Nếu Thủy nhi tặng đồ rồi, kế tiếp đến lượt ta mời mọi người đi trà lâu tốt nhất An Giáng thành uống trà ăn điểm tâm."

Trong lúc nhất thời mọi người đều nở nụ cười, Thủy Ninh đi tính tiền, bên này Vụ Tiễn cũng đỡ Phượng Lan Dạ dậy, đợi bên trong kết toán xong sổ sách, đoàn người ra khỏi tiệm châu báu, lên xe ngựa trước cửa. Ngọc bội vừa mua trước giao cho nha đầu của mình, về sau sẽ mang theo.

Phượng trà lâu, là trà lâu nổi danh nhất bên trong An Giáng thành. Lúc này trời sắp đã trưa, hơn nữa các nàng cũng đi mệt rồi, thấy Phượng trà lâu cách nơi này khá gần, mọi người liền dẫn nha đầu vào ăn một chút, nghe nói nơi này cũng có đồ ăn trưa, hơn nữa còn rất đặc biệt.

Đoàn người mới vừa đi lên cầu thang, ánh mắt Thủy Ninh liền nhìn đến một thân ảnh gần ở cửa sổ lầu hai, lôi kéo tay Phượng Lan Dạ.

" Tỷ tỷ, mau nhìn kia không phải là Thụy Vương sao?"

Đám người Phượng Lan Dạ nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ, vị trí gần cửa sổ lầu hai, quả nhiên vị ngồi đó chính là Thụy Vương, ngồi đối diện hẳn là một nữ nhân, mặc dù cách khá xa, cũng có thể nhìn ra nàng kia

diễm lệ không tầm thường, chỉ đơn giản thanh y cùng búi tóc đã lộ ra phong lưu lã lướt, giờ phút này đang vuốt vuốt chén trà trong tay, không biết nói gì cùng Thụy Vương.

Nữ tử này, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn không nhận ra, bởi vì các nàng cũng không có xuất hiện ở mấy trường hợp công khai nhiều, nhưng Văn Tường là công chúa Thiên Vận hoàng triều, mấy vị nữ tử của các đại thần trong triều thì phần lớn nàng đều quen thuộc, nhìn một cái liền kêu lên.

"Đây không phải là nữ nhi Chu Phong của Nội các Chu đại nhân sao? Nàng ta sao lại ở cùng một chỗ với Ngũ hoàng huynh?"

Phượng Lan Dạ lông mày nhăn lại, nhìn chăm chăm. Vào lúc này lại xuất hiện một nữ nhân như vậy, cảm giác không tốt chút nào, mặc dù trong lòng nàng rất kỳ vọng Ngũ hoàng huynh có thể gặp được một nữ nhân để yêu thương. Nhưng mà loại thời kỳ nhạy cảm này, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể phá hư đại sự, cho nên bọn họ không thể không coi chừng.

Một bên Văn Tường còn đang lẩm bẩm tự nói: "Chu Phong thế nhưng quen biết Ngũ hoàng huynh à, hai người nhìn qua thấy có tình cảm rất tốt, chẳng lẽ bọn họ sắp có hỉ sự rồi?"

Đoàn người vừa nói chuyện vừa tiến vào, trong trà lâu khách nhân cũng không nhiều, bởi vì là địa phương hạng sang, nên không phải quá ầm ỹ chật chội, đám người Phượng Lan Dạ vừa đi vào, chương quỹ tùy ý liếc mắt một cái liền biết mấy người trước mặt không phú cũng quý, nên lập tức đến chào hỏi rồi bảo tiểu nhị đem các nàng dẫn tới lầu hai.

Trong gian phòng trang nhã, mọi người chia ra ngồi xuống, tiểu nhị mang lên nước trà, hỏi thăm các nàng cần gì, Thủy Ninh liền cho bọn họ tự làm chủ đưa lên mấy món ăn đặc sắc là được.

Tiểu nhị lui ra ngoài, nhã gian an tĩnh lại, Phượng Lan Dạ phân phó mấy nha đầu cũng ở bên kia dùng bữa, không cần hầu hạ, cho nên tất cả đều

ngồi xuống.

Phượng Lan Dạ bộ dạng như có như không, tựa như vô ý nhắc tới Chu Phong: "Văn Tường, Chu Phong kia cùng người quen biết a?"

"Đúng vậy a, biết, đã gặp mặt vài lần."

"Nàng thế nào? Ngũ hoàng huynh nói không chừng thích nàng đấy."

Văn Tường nhướng mi, suy nghĩ một chút, sau đó trịnh trọng mở miệng: "Nói về Chu Phong nha, cũng là đại gia khuê tú, ngôn hành cử chỉ tuyệt đối ưu nhã hào phóng, quan trọng nhất là đọc qua đủ thứ thi thư, từng nghe đồn trong kinh có không ít công tử xem qua thơ của nàng, nói tiếc nàng là nữ tài tử, nếu là nam tử, nhất định là sao Văn Khúc hạ phàm. Bất quá nàng ta không thích địa phương nhiều người, mấy loại tục lễ lại càng không thích tham gia."

Phượng Lan Dạ ánh mắt âm u. Nếu Chu Phong thật như Văn Tường nói, như vậy ngôn hành cử chỉ nàng ta hôm nay không giống với bình thường. Chẳng lẽ nàng thích Ngũ hoàng huynh, cho nên mới khác thường như thế, hay là có chuyện?

Bên trong nhã phòng, mọi người nghe Văn Tường nói đến nữ nhân kia, một bên Thủy Ninh không nhịn được nói nhỏ: "Mới vừa rồi ta xem một cái, nàng lớn lên thật xinh đẹp."

"Làm sao cho tới nay chưa nghe nói qua nàng đây?"

"Nàng không thích xuất nhập ở mấy trường hợp tụ hội, lại càng không tham gia tiệc trà xã giao, các người cũng biết, hư danh đều là từ trên yến hội truyền ra. Nàng luôn ở trong phủ thì làm sao bị người khác đồn đãi cho được. Ta thấy nàng mấy lần cũng bởi vì mẫu phi từng triệu Chu phu nhân tiến cung, nàng đi theo Chu phu nhân, cho nên gặp mặt hai ba lần."

Bên trong phòng, mọi người đều gật đầu tiếc hận một hồi, nếu nàng ta thích rêu rao, chỉ sợ sớm đã nổi khắp kinh sư rồi, làm gì có chuyện vẫn được nuôi trong khuê phòng mà người ngoài không biết.

Người khác chỉ lo cảm hoài, còn Phượng Lan Dạ lại nghĩ đến vấn đề hoàn toàn khác. Nếu Chu Phong không như những nữ tử khác, sao nàng ta lại công khai cùng Thụy Vương ước hẹn? Có thể làm chuyện như thế tất nhiên phải là nữ nhân không câu nệ tiểu tiết. Cho nên, nói đến nữ nhân này, trong bụng nàng liền có chú ý, đợi đến lúc trở về phủ, nhất định phải người âm thầm chú ý Chu Phong kia. Chủ ý định rồi, liền không nghĩ đến chuyện Thụy Vương nữa.

Lúc này tiểu nhị đã mang vào mấy món điểm tâm đặc sắc, cùng mấy thức ăn tinh sảo, mọi người vừa ăn vừa cười đùa.

Thời điểm ăn được một nửa, thì nghe thấy nha đầu Tiểu Đồng của Vụ Tiễn ai u một tiếng, mọi người trông theo hướng nàng nhìn liền thấy trước cửa trà lâu, nghe: "Các người nhìn, bọn họ đi ra ngoài."

Thụy Vương quanh thân một tầng ôn nhuận nội liễm, dưới ánh mặt trời, chiết xạ ra quang hoa mênh mông, giơ tay nhắc chân khí phách mười phần, chỉ bất quá đang lúc thấy hấn cúi đầu đối với nữ nhân bên cạnh nhẹ lời mềm giọng, quả nhiên là nhìn trúng người ta. Văn Tường trước hết xoay người ngồi xuống, cười mở miệng: "Xem ra Ngũ hoàng huynh - thật sự sắp có chuyện tốt đến, chúng ta đi chuyến này liền thấy tất cả mọi người đều sắp thành hôn, thật là tốt."

Mọi người bảy miệng tám lời đồng tình gật đầu, Thủy Ninh cô đơn không nói chuyện. Trong nội tâm nàng có vị chua, nhớ tới mình cũng đủ ngu ngốc lại đi thích nam nhân kia rồi. Hấn rõ ràng chỉ là kẻ bị nàng sửa trị, làm sao lại động tâm chứ, thật đúng là kém cỏi. Cho nên ở trước mặt người khác cũng không dám lộ ra nửa phần, miệng cười đã có chút ít miễn cưỡng, cũng may lực chú ý của mọi người đều ở trên người Thụy Vương, căn bản

không ai phát hiện dị trạng của nàng. Chỉ có Phượng Lan Dạ Tâm biết, nhưng cũng không làm trò trước mặt người khác mà khuyên nàng, vì vậy một bữa cơm ăn xong có người vui mừng có kẻ buồn rầu.

Sau khi dùng bữa, mọi người tận hứng lên xe ngựa hồi Tề vương phủ. Văn Trường dường như phát hiện tân đại lục, cũng không vào trong vương phủ, trực tiếp liền lên xe tiến cung, muốn đem chuyện Ngũ hoàng huynh có người trong lòng bấm báo cho mẫu phi, mẫu phi nhất định sẽ thật cao hứng. Bà gần đây đang thu xếp hôn sự cho Ngũ hoàng huynh mà.

Vụ Tiễn cũng không có vào phủ, chỉ ở trước cửa phủ phân phó Lan Dạ nên coi chừng chút, có chuyện gì thì đưa tin cho nàng, hiện tại đang mang thai nhất định phải để ý thân thể, cuối cùng đành ngồi xe ngựa An vương phủ trở về.

Phượng Lan Dạ đợi đến người khác đi rồi mới lôi kéo Thủy Ninh vào Vương Phủ, dọc theo đường đi hạ nhân thỉnh thoảng thỉnh an, các nàng chỉ nhất nhất gật đầu rồi đi qua.

"Thủy nhi, nếu thích người nam nhân kia thì đi tìm hắn đi. Không chừng hắn căn bản không có thành thân, người ở nơi này chần chờ suy nghĩ cũng không phải là biện pháp."

"Ta không đi, ta mới không có thích hắn."

Thủy Ninh còn đang mạnh miệng, thấy Phượng Lan Dạ không tin, nên vội vàng vỗ ngực bảo đảm: "Ta thật không có chuyện gì, tỷ tỷ người yên tâm đi, bất quá năm vạn lượng ngân phiếu kia ta nhất định sẽ đòi bọn họ cho bằng được, người yên tâm!"

"Người a, " Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, hướng phía sau kêu Diệp Linh: "Đưa Thủy tiểu thư đi nghỉ ngơi."

"Dạ, Vương Phi, " Diệp linh giúp Thủy Ninh vào trong phòng nghỉ của nàng. Phượng Lan Dạ dẫn Đình Đường cùng Vạn Tinh hai người một đường hướng Tuyển viện đi tới, dọc theo đường đi như có điều suy nghĩ, nhưng không nói gì, Đình Đường bình tĩnh hỏi: "Vương Phi có tâm sự?"

Phượng Lan Dạ gật đầu một cái, nhàn nhạt mở miệng: "Ngày hôm nay cùng Thụy Vương gặp mặt chính là thiên kim của Chu đại nhân, hai người các người thấy thế nào?"

Đình Đường cùng Vạn Tinh vừa nghe liền biết chủ tử hoài nghi Chu tiểu thư kia có dụng tâm kín đáo, nên vội nghiêm túc suy xét một chút, sau đó từ từ mở miệng: "Chu tiểu thư lớn lên rất xinh đẹp, khoảng cách lại xa , nô tỳ có chút không để ý."

Phượng Lan Dạ gật đầu, thật ra thì nàng cũng không có chứng cứ để chứng minh cái gì, nhưng lại cứ cảm thấy là lạ, mà loại thời điểm này tự nhiên không thể xảy ra một chút sự tình không may nào, cho nên tất yếu phải phái người đi giám thị.

"Vạn Tinh, đi tìm Tích Đan tới đây, ta có việc tìm hăn."

"Dạ, Vương Phi."

Vạn Tinh xoay người đi tìm Tích quán gia, Đình Đường phụng bồi Phượng Lan Dạ tiến vào phòng khách. Vương gia vẫn chưa về, cho nên bên trong Tuyển viện rất an tĩnh, hai ngày này Ngân ca cũng bị Thủy tiểu thư chiếm đoạt, trong lúc nhất thời cả viện không có một tiếng động cho đến khi Tích Đan bị mời tới đây

"Tham kiến Vương Phi."

Phượng Lan Dạ tỉnh táo lại, ngừng đầu trông lên chậm rãi mở miệng: "Tích Đan, từ Vương Phủ điều ba thị vệ võ công không tệ đi theo Vạn Tinh, âm thầm giám thị thiên kim của Nội các Chu đại nhân Chu tiểu thư."

"Này?" Liễu Đan có chút kinh ngạc, không biết Chu tiểu thư nàng làm sao chộc tới Tiểu Vương phi rồi, bất quá hẳn nào dám hỏi nhiều, vội cung kính trầm giọng lĩnh mệnh.

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

Tích Đan lui ra ngoài xong, Phượng Lan Dạ nhìn về phía Vạn Tinh: "Người để ý một chút, cách nữ nhân này xa xa. Nếu như nàng ta thật có dụng ý khác mà nói, ta nghĩ nàng ta nhất định giả dối, rất có thể sẽ biết võ công, nếu các người bị phát hiện tất nhiên sẽ bị diệt khẩu. Cho nên không cần tra được cái gì, cách xa một chút điều tra xem các nàng hoặc là Chu phủ có động tĩnh gì là được."

"Dạ, Vương Phi."

Vạn Tinh ứng thanh, lập tức lui ra ngoài, Đinh Đường dâng trà tới, từ từ mở miệng: "Vương Phi hoài nghi Chu tiểu thư kia là giả?"

"Có thể là giả, cũng có thể trước cho tới nay nàng ta đều có tâm cơ. Bất kể là loại nào, ta cũng không cho phép nàng động tới Ngũ hoàng huynh, mà ảnh hưởng cả kế hoạch của chúng ta."

"Dạ." Đinh Đường đồng ý, chủ tử bố trí nhiều như vậy, nếu thật sự bị những người đó phát hiện, thì cố gắng lâu nay liền uổng phí rồi, hơn nữa còn đem cả Bách Lý thần y mời tới đây nữa. Còn có Thụy Vương, An Vương và Vương gia nhà mình khắp nơi bố trí, chẳng lẽ lại để mất trắng sao?

Nam Cung Diệp mãi cho đến buổi tối mới trở về, Phượng Lan Dạ liền đem chuyện Thụy Vương cùng Chu Phong nói cho hẳn.

"Nàng hoài nghi Chu đại nhân có dụng ý khác?"

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ, đối với lời Lan Nhi nói, hẳn trăm phần đều tin tưởng, nhưng bây giờ làm chuyện gì cũng nên cẩn thận hết sức.

Phượng Lan Dạ dựa vào trong ngực của hắn, lắc đầu.

"Ta chưa nói Chu đại nhân có dụng ý khác, ta nói Chu tiểu thư."

"Có khác nhau sao?" Đầu óc Nam Cung Diệp có chút phản ứng không kịp, Lan Nhi đây là ý gì? Chẳng lẽ....

Linh quang vừa hiện, khó có thể tin mở miệng: "Ý nàng là thiên kim của Chu đại nhân bị thể thân rồi, không phải Chu tiểu thư đích thực?"

"Ta có cảm giác như vậy, bởi vì hôm nay Văn Tường tới đây, sau đó mấy người chúng ta cùng ra ngoài. Thời điểm thấy Chu tiểu thư, Văn Tường nói qua nữ nhân này là đại gia khuê tú, không thích mấy chốn tụ tập xôn xao trước mặt quần chúng, cũng không thích lộ diện. Vậy mà hiện tại lại xuất hiện thì sẽ vì cái gì, thích Thụy Vương sao? Ta đã cho người ta điều tra, nghe nói Thụy Vương từng cứu chủ tớ các nàng lúc đêm hôm khuya khoắt. Dù Chu đại nhân nói chuyện đã xảy ra thiên y vô phùng, nhưng chính là quá thiên y vô phùng rồi, cho nên mới làm cho người ta nghi ngờ, nhất là vào lúc này."

Nam Cung Diệp gật đầu, đồng ý lời của Lan Nhi, bây giờ bọn họ không thể để xảy ra nửa điểm không may, trước mắt nhất định phải bắt được người ở sau lưng Nhị hoàng huynh, kế tiếp chính là động thủ.

"Ừ, vậy nàng chờ kết quả giám thị của Vạn Tinh, xem một chút đến tột cùng là tình huống gì."

Hai người đang nói, thì Đinh Đường gõ cửa hai cái, ở bên ngoài bẩm báo: "Vương gia, Vương Phi, Ngọc Lưu Thần trở lại."

"Để cho hăn vào đi."

Vừa nghe là Ngọc Lưu Thần trở lại, lực chú ý của Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ liền chuyển tới bên hoàng gia biệt viện. Nam Cung Diệp nóng lòng mở miệng, Ngọc Lưu Thần bước nhanh từ bên ngoài vào, cung kính thi lễ, sau đó bẩm báo: "Thiếu chủ, bên kia đã xảy ra chuyện."

"Chuyện gì?"

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ bất giác nắm chặt tay nhau, những phản ứng này là động tác theo bản năng, trong lòng lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì? Ngọc Lưu Thần vội vàng mở miệng.

"Nam Sơn Tử phát hiện Bách Lí thần y có tâm cơ, cho nên muốn động thủ diệt trừ. May là chúng ta giành trước một bước, hiện tại Nam Sơn Tử đã bị ta bắt, mang về Vương Phủ, hiện tại Bách Lí thần y đã dịch dung thành Nam Sơn Tử, ở lại hoàng gia biệt viện, chúng ta không biết kế tiếp phải làm thế nào, cho nên thuộc hạ trở lại bẩm báo Thiếu chủ."

Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp vừa nghe Ngọc Lưu Thần nói, sắc mặt hai người đồng thời ngưng trọng, Nam Cung Diệp thật nhanh đứng lên, dắt tay Lan Dạ ra ngoài.

"Người trước cứ trở về đi, nhất định phải bảo vệ Bách Lí Hạo, bảo hăn ít nói chuyện, nhất định phải lưu ý kẻ ở sau lưng Nam Cung Trác."

Phượng Lan Dạ phân phó xong, Ngọc Lưu Thần lui xuống.

Mà Nam Sơn Tử bị bọn họ bắt giờ phút này đang ở trong tay Nguyệt Cầm, bị nhốt tại mật lao của Vương Phủ, được phái người canh gác.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa hiện thân, thị vệ liền mở cửa lao, đưa một nhóm mấy người bọn họ đi vào.

Trong địa lao đang nhốt một nam nhân cả người gầy ốm như cây gậy trúc, ánh mắt lại sắc bén giống như điều hâu, mang theo lệ khí, hung hăng ngó chừng Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, tựa hồ hận không được cắn bọn họ một phát. Nam Cung Diệp đứng ở bên ngoài, lạnh lùng mở miệng: "Nói đi, sau lưng Tấn vương Nam Cung Trác đến tột cùng là cất dấu người nào? Người nào sai sử hãm bố trí một cục diện kinh thiên động địa như vậy? Vừa hại Sở Vương, còn muốn hại Thụy Vương?"

Nam Sơn Tử đối với câu hỏi liên tiếp của Nam Cung Diệp giống như không nghe thấy. Bất quá ánh mắt hãm thâm thúy thị huyết, dễ dàng để cho bọn họ nhìn ra hận ý nơi đáy mắt. Hận là hận Nam Cung Diệp, cũng không phải Phượng Lan Dạ, như vậy Nam Sơn Tử cùng Nam Cung Diệp có cừu hận, nhưng là cái dạng cừu hận gì đây?

Hai người đều không hiểu, Phượng Lan Dạ không nhin được mở miệng hỏi:

"Người cùng Tề Vương có cừu oán sao?"

Nam Sơn Tử không nói chuyện, hừ lạnh, sau đó ngồi trên mặt đất, gằn từng chữ mở miệng: "Các người đừng nghĩ từ miệng ta moi được bất cứ tin tức gì. Ta một chữ cũng sẽ không nói, nếu đã rơi vào trong tay của các người, vậy thì giết ta đi."

Hắn ngồi dựa vào tường, nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa, trên khuôn mặt hơi gầy không có biểu tình gì.

Nam Cung Diệp duỗi tay ra nắm cửa sắt, quanh thân liền dậy lên hàn ý. Phượng Lan Dạ nắm tay hắn, Nam Sơn Tử khác với các loại sát thủ. Nếu hắn đã hận Nam Cung Diệp, chỉ sợ đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không nói ra bất cứ chuyện gì, cho nên bọn họ đừng uổng phí khí lực thì tốt hơn, dù sao cũng không còn biện pháp giết Nam Sơn Tử, bởi vì hắn là sư huynh Bách

Lí Hạo, Bách Lí Hạo xuất hiện cũng là vì hắn ta, Nam Sơn Tử cuối cùng cũng phải giao cho Bách Lí Hạo.

"Đi thôi."

Phượng Lan Dạ lôi Nam Cung Diệp ra ngoài, dặn dò Nguyệt Cẩn trước cửa địa lao: "Nhớ, trừ người đưa cơm, những người khác không nên cho vào, thị vệ ở cửa tăng thêm, không cho phép có bất kỳ sơ xuất nào. Người này không phải hạng người ngồi không rảnh rỗi, hắn có thể chế độc, cho nên nhất định phải cẩn thận."

"Dạ, Vương Phi."

Nguyệt Cẩn gật đầu, lập tức điều thị vệ võ công không tề trong vương phủ đến chỗ này trông chừng, không cho phép nam nhân này chạy mất.

Nam Cung Diệp càng nghĩ càng giận, hận không được lập tức giết Nam Sơn Tử, nhưng bị Phượng Lan Dạ ngăn trở, hai người đi trở về Tuyền viện.

"Vô liêm sỉ! Đáng hận! Hắn thế nhưng không nói."

"Hiện tại chúng ta cứ chờ tin tức đi, nếu Bách Lí Hạo đã dịch dung thành Nam Sơn Tử rồi, ta nghĩ nhất định sẽ thấy được kẻ kia, chỉ cần biết đó là ai, chúng ta sẽ không còn gì phải sợ."

Nam Cung Diệp không nói gì, cau mày suy nghĩ một chút: "Nếu không đêm nay ta vào hoàng gia biệt viện một chuyến, xem có thể nhận được tin tức gì hay không?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe Nam Cung Diệp muốn vào hoàng gia biệt viện, trên trực giác thấy cũng có thể được, nhưng vừa nghĩ tới hắn và Bách Lí Hạo vừa thấy mặt đã chuẩn bị xông vào đánh nhau, sẽ dẫn đến phiền toái. Đến lúc đó lộ ra sơ hở, thì kiếm củi ba năm bị thiêu một giờ, cho nên

không nói chuyện, Nam Cung Diệp biết nàng nghĩ cái gì, liền ôm nàng, ôn hòa mở miệng.

"Lan Nhi yên tâm đi, ta sẽ không cùng hắc đầu, đang mang đại cục, Bốn vương sao lại không biết nặng nhẹ."

Hai chữ ‘Bốn vương’ nhấn đặc biệt mạnh, làm cho người ta dễ dàng liền biết hắc tương đối không cam tâm, bất quá còn có thể ẩn nhẫn, Phượng Lan Dạ mới yên tâm: "Tốt, chàng đi đi, cẩn thận một chút."

Lần này Phượng Lan Dạ cũng không yêu cầu đi theo, chỉ dặn dò Nam Cung Diệp: "Đề ý chút."

Nam Cung Diệp cúi người hôn nàng, dây dưa một chút rồi mới dùng sức gạt đầu: "Lan Nhi yên tâm đi, ta không có việc gì."

Hắc vững vàng tiêu sái ra khỏi gian phòng, Phượng Lan Dạ ngồi ở bên trong phòng xem sách một lát, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, thì liền nghe được Đinh Đường từ bên ngoài đi vào. Vừa mới hạ lệnh, không nghĩ tới Vạn Tinh nhanh như vậy đã trở lại, nàng tiến vào phòng liền cung kính bẩm báo:

"Chủ tử quả nhiên đoán không sai. Chu Phong kia biết võ công, tiểu nha đầu bên người nàng cũng thế. Lúc này, nô tỳ đang giám thị liền thấy các nàng từ hậu viện Chu phủ đi ra ngoài, thân thủ rất cao, nô tỳ võ công không bằng cho nên không dám đi theo sợ kinh động các nàng, có thể bị phiền toái."

"Tốt, quả nhiên là lừa gạt."

Mặc dù Vạn Tinh chưa bám theo được hai người kia, nhưng quyết định này có vẻ chính xác, bằng năng lực của bọn họ, chỉ sợ chưa chắc theo dõi được.

"Đi gọi Thủy tiểu thư đến."

"Dạ." Đinh Đường đi ra ngoài, rất nhanh đem Thủy Ninh đưa tới. Phượng Lan Dạ ngoắc ý bảo Thủy Ninh tới gần: "Thủy nhi, có thể giúp tỷ tỷ một chuyện không?"

Chỉ có nàng mới có thể theo dõi, Thủy nhi khinh công xuất thần nhập hóa, đập tuyết vô ngân, với ai đều không có vấn đề, cho nên Phượng Lan Dạ mới có thể tìm nàng hỗ trợ.

"Tỷ tỷ người nói đi."

Thủy Ninh đang lo ngủ không yên, vừa nghe Phượng Lan Dạ nói liền gật đầu, Phượng Lan Dạ ý bảo Vạn Tinh: "Hiện tại người và Thủy tiểu thư cùng nhau giám thị hai nữ nhân kia. Nếu nàng lại xuất phủ, liền để cho Thủy tiểu thư đi theo, tra rõ ràng các nàng đi chỗ nào, gặp người nào, sau đó lập tức trở về bẩm báo ta."

"Dạ, Vương Phi."

Vạn Tinh gật đầu, Thủy Ninh cũng dùng sức gật đầu: "Tỷ tỷ yên tâm đi, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Hai người lui ra ngoài, thì Đinh Đường đi tới, vừa hầu hạ Phượng Lan Dạ đi ngủ, vừa làm vừa lải nhải lẩm bẩm: "Chủ tử, làm việc thì làm việc, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, người chịu được, nhưng cục cưng chịu không được a."

"Ta biết rồi."

Phượng Lan Dạ cười gật đầu, Đinh Đường thật sự rất quan tâm nàng, cho nên nàng sẽ không tức giận, cũng không ngại nghe cảm ràm, cố ổn định nằm ngủ. Vốn muốn chờ Nam Cung Diệp, nhưng thật sự là quá mệt mỏi, không nghĩ đến vừa nằm xuống liền ngủ thiếp đi, trong mộng lung

nàng cảm giác có người ôm nàng, kéo vào trong ngực, nàng mặc dù không có tỉnh, cũng biết hấn trở lại. Mùi trên người hấn là thuộc về riêng nàng, quen thuộc như vậy, đừng nói ba bước, dù cho cách xa mười bước nàng cũng nhận thấy.

Chẳng qua là không muốn khuya khoắt lại hỏi han hấn, cho nên tiếp tục ngủ, mãi đến buổi sáng, Phượng Lan Dạ mở mắt, Nam Cung Diệp cũng tỉnh lại, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhu tình vẫn an: "Sớm a, Lan Nhi."

"Ân." Phượng Lan Dạ gật đầu, khuôn mặt hạnh phúc, tỉnh lại kiểu này, tin tưởng là mỗi một nữ nhân đều khát vọng, một ngày lại một ngày.

Bất quá nàng rất nhanh nhớ tới chuyện tối qua, liền quan tâm hỏi thăm: "Như thế nào? Có tình huống gì hay không?"

"Nhận được một tin, có người đưa thư đến, Bách Lí Hạo sau khi dịch dung Thành Nam Sơn Tử thì bị Nhị hoàng huynh kêu đi qua, chứng thực quả nhiên có một người, muốn làm chuyện gì cũng sẽ phái người đưa thư cho Nhị hoàng huynh, để hấn và Nam Sơn Tử bố trí. Cho nên người kia quả thật có tồn tại, nhưng đến tột cùng là người nào cũng không thể cho Nam Sơn Tử đi hỏi Nhị hoàng huynh, chỉ sợ lập tức lộ ra sơ hở, cho nên, hiện tại hấn còn đang đợi thời cơ đến."

Bây giờ tình huống như thế, tuyệt đối không thể kinh động Nhị hoàng huynh, trừ phi tra ra kẻ sau lưng mới có thể bắt lại Nhị hoàng huynh, sau đó dịch dung thành bộ dạng Nam Cung Trác, nếu như vậy, bọn họ không tin trừ không được người kia. Nhưng đó đến tột cùng là người nào chứ?

Nam Cung Diệp nhíu mày nghĩ tới trên tờ giấy tối qua viết rằng lập tức phái người giám thị An vương cùng Tề vương.

Lời này ý tứ rõ ràng, bất quá, Nam Cung Diệp nhìn về Phượng Lan Dạ: "Nàng nói xem rốt cuộc là ai? Hấn tựa hồ có chút cảnh giác rồi, để cho Nhị

hoàng huynh phái người giám thị Lục hoàng huynh cùng Bốn vương."

Phượng Lan Dạ không nói gì, chỉ mở miệng hỏi thăm: "Chỉ giám thị An vương cùng chàng?"

Nam Cung Diệp gật đầu, cảm giác có chút khác lạ, tựa hồ có cái gì không đúng, rồi nhìn Phượng Lan Dạ: "Nàng cảm thấy lời này có vấn đề sao?"

Phượng Lan Dạ gật đầu: "Đúng vậy. Người nên giám thị nhất đáng ra phải là Thụy Vương, nhưng ở trên tờ giấy lại không có nói tới, điều này nói rõ cái gì chàng biết không?"

Lời của Phượng Lan Dạ vừa rơi xuống, Nam Cung Diệp lập tức đứng dậy, sắc mặt trầm xuống: "Như vậy đúng như nàng đoán, Chu Phong kia là giả, sự xuất hiện của nàng ta, chính là để giám thị Ngũ hoàng huynh, cũng rất có thể là hãm hại Ngũ hoàng huynh, cho nên ta phải lập tức đi gặp Ngũ hoàng huynh."

"Chàng muốn nhắc nhở nhưng còn không biết hẳn có tin hay không?"

Phượng Lan Dạ không nhịn được thở dài một tiếng, bởi vì hôm qua các nàng tận mắt nhìn thấy, Nam Cung Duệ kia tựa hồ rất vừa ý Chu Phong, hẳn sẽ tin tưởng lời bọn họ sao?

"Ngày hôm qua ta phái Vạn Tinh đi ngó chừng Chu Phong, kết quả chàng đoán xem Vạn Tinh nhìn thấy cái gì?"

Nam Cung không có trả lời, để Phượng Lan Dạ tiếp tục nói: "Chủ tớ hai người họ đều biết võ công, hơn nữa võ công không tệ."

"Chu Phong là giả, như vậy Chu Bác Văn thì sao? Chẳng lẽ hẳn cũng âm thầm hàng phục Tấn vương, cho nên nữ nhi của hắn mới có thể giữ âm mưu quỷ kế?"

"Ta nghĩ hẳn là không phải, bởi vì nếu như Chu Phong từ trước tới giờ đều như vậy thì còn có thể. Nhưng nàng trước kia không giống thế, nếu là Chu đại nhân muốn theo Tấn vương, cũng không thể hiện tại mới theo. Rất có thể Chu đại nhân cũng không biết là nữ nhi bị giả mạo."

Phượng Lan Dạ thở dài một tiếng, nghĩ đến nữ nhân kia không làm gì cũng bị dính líu vào, liền không khỏi tức giận.

Hai người rời giường ăn sáng. Nam Cung Diệp đang chuẩn bị đi tìm Ngũ hoàng huynh Nam Cung Duệ, thì không nghĩ tới trong cung phái người tới đây, cho đòi vợ chồng bọn họ tiến cung.

Nam Cung Diệp có chút kinh ngạc, còn Phượng Lan Dạ không khỏi cau mày, chẳng lẽ là Văn Tường đã bẩm báo lên Hoa phi, Hoa phi lại để cho phụ hoàng biết. Đây chẳng phải quá nhanh sao.

Tiêu Nguyên Cung lúc này vô cùng đông vui, chẳng những là vợ chồng Nam Cung Diệp, cùng Ngũ hoàng huynh Thụy Vương, vợ chồng Lục hoàng huynh An vương cũng có mặt, ngay cả Văn Tường cũng vậy. Trong lúc nhất thời trên đại điện rất náo nhiệt, mọi người đang nói chuyện thân mật, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa đến, Hạo Vân Đế liền tiếp đón mọi người ngồi xuống.

Đại điện lúc này an tĩnh không tiếng động, mọi người cùng nhau nhìn về phía hoàng đế.

Chỉ thấy trên mặt Hạo Vân Đế bao phủ ánh sáng nhu hòa, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay trẫm thật cao hứng, Duệ Nhi rốt cục đã có người mình thích."

Tiếng nói vừa dứt, Thụy Vương Nam Cung Duệ ngây ngẩn cả người, rất hiển nhiên hẳn cũng không biết chuyện của mình đã bị phụ hoàng biết, bất quá dưới tình huống như vậy hẳn cũng không có cự tuyệt, chỉ cười hướng các huynh đệ bên cạnh gật đầu.

Nam Cung Diệp nhìn khuôn mặt sáng ngời kia, trong lòng hơi đau, hẳn thật không đành lòng đả kích Ngũ hoàng huynh. Nhưng bây giờ Chu Phong kia quả thật không phải Chu Phong chân chính, nàng ta chỉ là giả mạo.

"Trẫm cũng phái người nghe ngóng, nữ nhi của Nội các học sĩ Chu đại nhân là người tướng mạo song toàn, hơn nữa còn là tú ngoại tuệ trung cùng Duệ Nhi có thể nói là ông trời tác hợp, cho nên trẫm quyết định ban hôn, đem nữ nhi của Chu đại nhân gả cho con làm phi."

Tiếng nói của Hạo Vân Đế vừa dứt, Nam Cung Diệp liền nóng lòng đứng lên, gợn gàng dứt khoát mở miệng.

"Phụ hoàng, nhi thần không đồng ý."

Hắn nói xong, trên đại điện, tất cả mọi người đều nhìn sang, trong đó ánh mắt Thụy Vương tràn đầy hàn ý, hẳn không rõ huynh đệ của mình tại sao vào thời điểm tốt đẹp như vậy lại làm hắn mất hứng. Chẳng lẽ chỉ Tề Vương mới có thể có nữ nhân yêu thương, bản thân hắn thì không được sao?

Hạo Vân Đế cùng Hoa phi sắc mặt cũng có chút khó xử, nhất thời không nói được gì. Văn Tường trực tiếp mở miệng kêu lên: "Thất hoàng huynh tại sao lại muốn ngăn cản a?"

Vụ Tiễn nghiêng thân hỏi Phượng Lan Dạ: "Chuyện gì xảy ra?"

Phượng Lan Dạ không nói chuyện, ngừng đầu lên nhìn về Nam Cung Diệp, Diệp sẽ hướng bọn họ nói rõ ràng, chẳng qua là đáng thương cho Ngũ hoàng huynh một lòng say mê người ta.

Nam Cung Diệp nhìn Nam Cung Duệ, trầm giọng mở miệng: "Nhi thần đã nhận được tin tức, Chu Phong kia là giả mạo."

"Giả mạo?"

Trong điện bao nhiêu thanh âm đồng thời thất thanh kêu lên, sắc mặt khó coi nhất chính là Nam Cung Duệ, thân hình hần lay động một cái, ngã ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, liên tục lắc đầu.

"Làm sao có thể?"

Lòng tin hần bị đả kích rồi, khó khăn lắm mới vừa mắt một nữ nhân thế nhưng lại là giả mạo, điều này bảo hần làm sao chịu nổi, thật giống như một kẻ ngu bị lừa bịp, không khỏi thẹn quá thành giận, xoay mình chỉ vào Nam Cung Diệp kêu lên: "Người tại sao phải nói nàng là giả mạo, tại sao a? Ta tuyệt đối không tin."

Hần nói xong, trực tiếp từ trên đại điện chạy ra ngoài, trong điện mọi người không ai nhúc nhích, đều nhìn Nam Cung Diệp, Hạo Vân Đế từ từ mở miệng: "Diệp Nhi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Nam Cung Diệp liền quét mắt một cái về phía Hoa phi cùng Văn Tường trong điện, các nàng là phi tần hậu cung, không nên nghe chuyện triều chính. Hoa phi liền đứng dậy dẫn Văn Tường lui xuống, Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng ra ngoài.

Trên đại điện, chỉ còn Nam Cung Diệp và Nam Cung Quân hai người, còn có Hạo Vân Đế. Lúc này Hạo Vân Đế cùng Nam Cung Quân đều nhìn Nam Cung Diệp.

"Phụ hoàng cũng đã biết bên trong hoàng gia biệt viện chứa chấp Nam Sơn Tử, tối ngày hôm qua, Nam Sơn Tử bị chúng ta bắt, bây giờ Bách Lí Hạo đã dịch dung thành bộ dạng Nam Sơn Tử, Nhị hoàng huynh cũng không biết. Đêm qua có người đưa thư tới, bảo Nhị hoàng huynh phái người giám thị ta cùng Lục hoàng huynh, phụ hoàng thử nghĩ xem, trước mắt người nên giám thị nhất là ai?"

Hạo Vân Đế cùng Nam Cung Quân không chút suy nghĩ liền bật thốt lên: "Duệ Nhi / Ngũ hoàng huynh."

"Nhưng trên tờ giấy không nói tới một chữ Ngũ hoàng huynh, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ xung quanh Ngũ hoàng huynh đã có người giám thị, vậy người đó là ai, người gần đây xuất hiện chỉ có vị Chu tiểu thư này."

Nam Cung Diệp nói xong, Hạo Vân Đế cùng Nam Cung Quân trong lòng cũng đã bắt đầu hoài nghi, nhưng chỉ bằng vào điểm này còn chưa đủ để định người ta tử tội, không thể bởi vì người ta vừa lúc xuất hiện, người đã xem người ta là người xấu, và có tâm cơ, cho nên chỉ có điểm này thì khó làm cho người ta có thể tin phục.

"Cũng không thể chỉ vì thế mà nhận định người ta là giả a."

"Còn có ngày hôm qua, Lan Nhi phái người của Vương Phủ tới ngó chừng Chu phủ, giám thị Chu Phong, ai ngờ vào thời điểm nửa đêm Chu Phong lại xuất phủ, hơn nữa nàng ta còn biết võ công, mọi người thử nghĩ xem, khuê các tiểu thư Chu phủ lại biết võ công, còn khuya khoắt xuất phủ như vậy"

Nam Cung Diệp nói xong, Hạo Vân Đế cùng Nam Cung Quân sắc mặt đồng dạng khó coi, vô cùng âm trầm, nghĩ đến trong lòng Ngũ hoàng huynh giờ phút này nhất định rất thống khổ khó chịu, phần này đau không đơn thuần là bởi vì ý trung nhân là giả, còn nan kham là bởi vì hẳn có cảm giác mình bị lừa gạt, giống như một kẻ ngu. Người khác dễ dàng phát hiện nữ nhân kia là giả, còn hẳn lại chẳng hay biết gì.

"Chuyện này để sau hãy định."

Hạo Vân Đế phất tay, vốn đang là chuyện tốt, kết quả lại thành chuyện tình không tốt rồi.

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân không biết nói gì, trong điện lâm vào tĩnh mịch.

Mà Hoa phi dẫn Văn Tường cùng Phượng Lan Dạ, Vụ Tiễn trở về Hoa Thanh điện, nàng không nhịn được hỏi thăm Phượng Lan Dạ: "Người nói cái kia Chu Phong là giả, có thật không?"

Phượng Lan Dạ nhìn Hoa phi tựa hồ rất khổ sở, có chút không đành lòng, nhưng giả mạo vĩnh viễn là giả mạo, sẽ không bởi vì không đành lòng mà biến thành thật được, cho nên trầm trọng gật đầu.

"Đúng vậy, hiện tại Chu Phong là giả, là người khác dịch dung thành, Chu Phong chân chính sợ rằng đang gặp nguy hiểm."

Phượng Lan Dạ nói xong, Hoa phi tâm tình trầm trọng, không hề nói gì nữa. Thật ra thì gần đây bà một mực thu xếp hôn sự cho Duệ Nhi, người khác đều đã có hôn nhân mỹ mãn, chỉ có hãn vẫn còn lẻ loi, cho nên bà một lòng muốn vì hãn tìm một hôn sự thật tốt. Bà vốn đem nữ nhi của các đại thần trong triều lấy ra chọn lựa qua, cũng thật hài lòng Chu Phong, cảm thấy nữ nhân này bất kể là dung mạo hay là tính tình, cũng đủ để làm mẫu nghi thiên hạ, ai biết bây giờ lại toát ra loại sự tình này.

Trong Hoa Thanh điện ai cũng không nói gì, nháy mắt chuyện tốt biến thành chuyện xấu, ai cũng nói không ra lời.

Mấy ngày kế tiếp, Ngũ hoàng huynh Nam Cung Duệ vẫn không cùng mấy người bọn họ tiếp xúc, tựa hồ chuyện này thật sự chọc giận hãn, mà Chu phủ bên kia cũng không có phát sinh chuyện gì.

Trong bóng tối, những kẻ bọn họ phái người bảo vệ cùng người giám thị nhất thời cũng không động tĩnh, cuộc sống lại trở về yên tĩnh như mặt nước.

Nhưng đám người Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ lòng càng bó càng chặt, thật giống như một cây cung đã lên dây, chỉ cần một vết tích, sau đó liền trở thành hỗn loạn.

Năm ngày sau, Thủy Ninh và Vạn Tinh đi giám thị Chu Phong rốt cục có phát hiện, Thụy Vương Nam Cung Duệ hẹn Chu Phong gặp mặt, hai người đi trà lâu lần trước gặp mặt, Thủy Ninh liền tiến lên lầu hai nghe lén họ nói chuyện.

Khinh công của nàng hết sức lợi hại, Nam Cung Duệ không phát hiện được, cho nên Thủy Ninh thuận lợi nghe lén đối thoại hai người bọn họ.

Thanh âm Nam Cung Duệ nội liễm trầm ổn: "Chu tiểu thư, không nghĩ tới người lại hẹn Bốn vương ta tới đây, không biết Chu tiểu thư có chuyện gì? không"

Thì ra là không phải là Nam Cung Duệ hẹn Chu Phong, mà nữ nhân này len lén phái hạ nhân trong phủ đưa thư cho Thụy Vương .

Lúc này Chu Phong ngồi ngay ngắn ở đối diện Nam Cung Duệ, tuy là giả mạo, nhưng đồng dạng đều là nữ nhân, nhìn thấy Thụy Vương trước mắt hào quang trầm ổn tỏa sáng, tương lai nói không chừng chính là Hoàng thượng, trong lòng nhất thời thành thích nhảy lên. Vốn cho là nam nhân này nhất định sẽ thích mình, lần trước gặp mặt cũng có cảm giác này, nhưng ai biết liên tiếp mấy ngày hăn lại không có động tĩnh, chẳng lẽ mình đoán chừng sai lầm rồi, cho nên Chu Phong mới không thể không khua lên dừng khí hẹn hăn gặp mặt.

Ai biết vừa thấy mặt, thật không ngờ nam nhân này lại nói như vậy, khiến cho Chu Phong ngây người. Nàng chọn giả mạo nữ tử này cũng bởi vì nàng ta lớn lên đủ xinh đẹp, đủ xuất sắc, đôi mắt khắp An Giáng thành hăn là không có mấy người theo kịp, nhưng vì sao nam nhân này thế nhưng có thể bình tĩnh lạnh lùng như thế?

Ánh mắt của Chu Phong âm u sương mù, nhìn về Nam Cung Duệ ở đối diện: "Mấy ngày gần đây ta thường xuyên sẽ nhớ đến Thụy Vương, vì kim lòng không đậm, cho nên mới cố lấy dừng khí tới hẹn người."

Nói xong khuôn mặt thẹn thùng, ánh mặt trời từ rèm cửa chiếu vào, soi trên khuôn mặt nàng, da thịt nhẵn nhụi như tuyết, trong suốt hồng nhuận, lông mi thật dài vừa dày vừa cong, tạo thành bóng râm phủ xuống khiến cho khuôn mặt lập thể càng thêm xinh đẹp, môi đỏ mọng mang theo một cổ ý vị làm nũng mà không khiến người ta chán ghét. Nếu không có chuyện lần trước, hiện tại phụ hoàng đã sớm gả nữ nhân này cho hần rồi, hần sẽ động tâm sao, nhưng giờ phút này Nam Cung Duệ mê man nghĩ tới, nàng là giả mạo sao? Hần đến bây giờ vẫn còn có chút khó tin, nhưng Thất hoàng đệ sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy. Hai ngày trước, phụ hoàng đã nói cho hần biết những gì Thất hoàng đệ nói lần trước, không phải là hoàn toàn không có bằng chứng, nghĩ tới đây, Nam Cung Duệ liền nảy ra một kế, từ từ mở miệng.

"Cảm tạ Chu tiểu thư. Phụ hoàng vốn muốn đem Chu tiểu thư gả cho ta, nhưng ai nghĩ tới Tề vương lại ngang ngược ngăn trở. Bốn vương không biết là vì cái gì, chẳng lẽ Tề vương cũng nhìn trúng Chu tiểu thư?"

Chu Phong vừa nghe Nam Cung Duệ nói, không khỏi mở to hai mắt, khê giận, cắn chặt môi không nói một lời, đầu óc không ngừng suy tư. Tề vương vì sao phải ngăn cản nàng gả cho Nam Cung Duệ, nam nhân đáng chết, lại dám can đảm phá hư chuyện tốt của nàng, nàng nhất định không tha cho hần.

Chu Phong nghĩ thế, bất động thanh sắc tự cho là đúng, nhưng Thụy Vương Nam Cung Duệ là ai, năng lực quan sát người khác của hần há lại kém sao? Nhìn nữ nhân trước mắt mặc dù vẻ mặt không biểu tình gì, nhưng đáy mắt trong khoảnh khắc hiện lên toan tính, nhìn rõ được điều này, tâm không khỏi rất đau, xem ra Chu Phong quả nhiên là giả mạo.

Đang suy nghĩ, thì Chu Phong đã ôn nhu mở miệng: "Tiểu nữ vẫn ở khuê phòng, còn chưa ra mắt Tề vương, Tề vương kia chẳng phải là người phá hoại nhân duyên sao?"

Nói xong nước mắt khê rơi, vội vàng đứng dậy chạy đi, rất nhanh ra khỏi trà lâu hướng về Chu phủ.

Thủy Ninh nghe được đại khái, đang muốn trở về, lại nghe đến cách vách Nam Cung Duệ mở miệng: "Nghe được cũng không xê xích gì nhiều, nên trở về bẩm báo đi."

Nói xong hần đứng dậy đi ra ngoài, Thủy Ninh mang vẻ mặt ngạc nhiên, không nghĩ tới lại bị người ta phát hiện rồi. Thủy Ninh mặc dù khinh công tốt, nhưng võ công cũng không bằng Nam Cung Duệ, cho nên nàng vừa tới gần, thông qua tiếng thở dốc, sẽ khiến cho người ta phát giác ra, vì vậy Nam Cung Duệ mới có thể biết.

Thủy Ninh trở về Tề vương phủ bẩm báo chân tướng sự tình, Nam Cung Diệp vừa nghe sắc mặt liền trầm xuống, âm lãnh mở miệng: "Ngũ hoàng huynh đây là ý gì, lại nói Bốn vương ngang ngược ngăn trở, hần làm vậy không phải là khiến Chu Phong kia căm hận Bốn vương sao?"

Tiếng nói của Nam Cung Diệp vừa dứt, Phượng Lan Dạ gật đầu đồng ý: "Đây đại khái là trả thù nho nhỏ của hần sao? Chàng cũng bình tĩnh một chút. Lần đầu hần nhìn trúng người đã gây ra chuyện bức bối như này, trong lòng hần nhất định là không thoải mái, mới làm ra những chuyện này chinh chúng ta. Ta nghĩ Chu Phong nói không chừng sẽ thăm dò Tề vương phủ, hoặc là chuẩn bị giở trò quỷ."

"Nàng ta dám."

Nam Cung Diệp xoay mình đứng lên, sắc mặt khó coi, mệnh lệnh xuống: "Nguyệt Căn, bố trí Tề vương phủ thật tốt, yên lặng chờ nữ nhân kia đến, nhất định phải bắt được nàng ta, xem một chút rốt cuộc là thần thánh phương nào."

Ban đêm, trăng tròn sáng trong, tối nay, ánh trăng rất sáng, sáng như ban ngày, dưới hoa cỏ sum suê, bóng lá đung đưa.

Trong đêm tối, hai đạo bóng dáng thật nhanh vút qua, từ tường rào cao lớn của Tề vương phủ rơi xuống, lẳng lẳng đánh giá khắp nơi, chỉ thấy xung quanh vắng vẻ, một chút tiếng động cũng không có. Lúc này, một đạo thanh âm thật nhỏ vang lên: "Tiểu Nam, hay là chúng ta trở về đi thôi, chưa bẩm báo với Thu Đồng tỷ tỷ người đã tự tiện làm chủ, nếu để cho nàng biết, chỉ sợ không tha cho chúng ta."

"Thì sao chứ, sẽ không gặp phải chuyện gì đâu. Tề vương này lại can đảm phá hư chuyện tốt của ta, ta mặc dù đánh không lại hắn, cũng giết hắn không được nhưng nhất định phải hạ được mỗi giận này. Chúng ta chẳng qua là tới để lại mối lửa đốt Tề vương phủ của hắn thôi, cho dù thiêu hủy một chút ngôi cũng tốt."

Người nói chuyện thanh âm âm trầm, nhắm thẳng nội viện Tề vương phủ mà phóng tới. Tề vương phủ rất lớn, khó phân biệt được nơi nào với nơi nào, nhưng nhất định phải tùy tiện thiêu hủy một ít đồ vật của hắn mới có thể làm cho trong lòng thoải mái chút ít.

"Nhanh lên một chút, đừng lằng nhằng ở đó."

Hai người động tác lưu loát lấy tay ôm củi khô, sau đó ‘cách’ một tiếng đánh đá lửa, vài tia lửa bắn lên bó củi khô.

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 126

Ai biết vừa đem lửa ném tới đồng củi khô, thì sau lưng liền vang lên một đạo thanh âm lạnh lùng châm chọc: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Chu Phong vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, Thụy Vương Nam Cung Duệ đang khoanh tay trước ngực đứng phía sau các nàng, bộ dáng kia giống như đã đứng thật lâu, lâu đến nỗi thấy rõ ràng những chuyện các nàng làm từ nãy đến giờ. Chu Phong không nhịn được run rẩy, không chút suy nghĩ, dưới chân điểm nhẹ đột ngột từ mặt đất phóng lên, tìm cách thoát khỏi chỗ này.

Nam Cung Duệ là ai, không thấy hắn có cái động tác lớn gì, chỉ nhẹ nhàng bắn ra một quả cầu thép, như tên bạc bay vút ra, đánh cho Chu Phong một tiếng kêu đau, thân thể đã từ giữa không trung rơi xuống, ngã trên mặt đất. Tiểu nha đầu của nàng đứng cách đó không xa vội vàng chạy đi qua đỡ nàng, hai người nhanh chóng quỳ xuống dập đầu.

"Chúng ta không bao giờ dám thế nữa, không bao giờ dám thế nữa, các người bỏ qua cho chúng ta, bỏ qua cho chúng ta đi."

Hai người dập đầu thật mạnh. Lúc này từ bốn phía đèn đuốc sáng bừng lên tựa như ban ngày, từ phía sau vợ chồng Nam Cung Diệp đi ra, bình tĩnh nhìn Nam Cung Duệ. Trong mắt Nam Cung Duệ nổi lên hàn ý. Hai người nhìn thẳng, cuối cùng rốt cục cười một tiếng rồi đi qua, đồng thời bước tới bên người Chu Phong. Nam Cung Duệ ngồi xổm xuống lạnh lùng nhìn tiểu thư Chu gia.

"Nói đi, người vì sao phải giả mạo Chu tiểu thư."

Chu Phong kia cắn răng, liên tục lắc đầu: "Ta không có giả mạo, ta là Chu tiểu thư a. Ta chỉ tức giận Tề vương phá hư chuyện tốt của ta nên mới nửa đêm tới đây. Thụy Vương tha mạng."

Chu Phong giả còn đang gượng chống, Phượng Lan Dạ đi tới, trực tiếp vươn tay ở trên mặt của nàng ta xoa nắn, rất nhanh liền bóc ra một tầng da giả, lộ ra ngũ quan thực sự của nữ nhân trước mặt, cũng là mi thanh mục tú nhưng so với dung mạo Chu Phong thực sự thì kém quá xa. Lộ ra diện mạo thật, hai nữ tử không lời nào để nói, Nam Cung Diệp quanh thân sát khí, vung tay lên ra lệnh thủ hạ phía sau.

"Đem các nàng dẫn tới chính sảnh Vương Phủ, chúng ta muốn tra khảo."

"Dạ, Vương gia."

Hai thị vệ tới lôi các nàng đi thẳng tới chính sảnh. Nam Cung Diệp đi tới trước mặt Nam Cung Duệ, bình tĩnh mở miệng: "Ngũ hoàng huynh, mời."

"Đi thôi." trong lòng Nam Cung Duệ mặc dù không thoải mái, nhưng biết chuyện này không liên quan tới Thất hoàng đệ, là hấn bị mê hoặc. Mặc dù không cam lòng nhưng đây là sự thực. Đoàn người liền hướng chính sảnh Tề vương phủ đi tới.

Trong chính sảnh, ba người ngồi ở ghế trên, toàn bộ hạ nhân đều lui ra ngoài, hai kẻ giả mạo thì quỳ trên mặt đất không dám ho he một lời, sắc mặt tái nhợt, thân thể run run. Các nàng trong lòng biết rõ, chuyện như vậy làm không tốt thì chính là chết.

"Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng, chuyện này không liên quan chúng ta, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc."

"Các người phụng mệnh của ai, là thuộc hạ của ai."

"Chúng ta nghe theo Thu Đồng tử tử an bài cho chúng ta giả mạo Chu Phong, sau đó mê hoặc Thụy Vương. Chỉ cần Thụy Vương động tâm sẽ bỏ thuốc sau đó không chế hấn."

"Thu Đồng."

Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng nhắc lại một tiếng, Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Diệp đều biết nha đầu này, nàng là thiếp thân thị nữ của Nhị hoàng huynh, không nghĩ tới chuyện giả mạo lần này chân chính do thủ hạ của Tấn vương gây ra. Nam Cung Duệ không nhịn được tức giận đánh một chưởng lên bàn, phát ra một tiếng vang thật lớn, gầm nhẹ: "Ghe tởm, dám can đảm lừa gạt Bốn vương."

Phượng Lan Dạ không để ý tới Thụy Vương còn đang ảo não tức giận, nàng bình tĩnh mở miệng chất vấn: "Như vậy hiện tại Chu tiểu thư ở nơi nào?"

"Nàng hiện tại bị Thu Đồng tử tử giam lại rồi, hấn là ở mật thất của Tuyết Nhạn Lâu."

"Mật thất ở địa phương nào?"

Nam Cung Diệp bình tĩnh hỏi, nha đầu quỳ phía dưới vốn vô cùng sợ chết, bình thời bởi vì thường xuyên vượt mông ngựa nên dễ được Thu Đồng cao hứng, đem nàng trở thành tâm phúc, chuyện lần này trọng yếu như vậy mới phái nàng ra tay, không nghĩ tới làm hư chuyện, đổi lại người khác chưa chắc đã như vậy. Đã thế nha đầu này không biết không nói, mà đã nói thì sẽ nói hết tất cả. Nữ nhân giả trang nha đầu bên cạnh tức giận tới mức trợn mắt, nhưng không ngăn cản được nàng ta.

"Ở trong một gian phòng tại Tuyết Nhạn Lâu, nơi đó có rất nhiều quân nô canh gác."

"Các người tên gọi là gì?"

"Ta tên là Tiểu Nam, nàng gọi Liên Thanh."

Giả trang Chu Phong gọi Tiểu nam, người giả trang nha đầu kêu là Liên Thanh. Nếu đổi ngược lại, bọn họ không nhất định nhanh như vậy điều tra ra, cho nên nói nếu bố trí bị một lần sai, thì cả bàn đều thua.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhận được tin tức bọn họ muốn rồi, Nam Cung Diệp liền điểm huyết khiến hai nữ nhân này lăn ra bất tỉnh, sau đó cùng nhìn về Nam Cung Duệ. Lúc này hắn đã bình tĩnh lại, nhìn Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ.

"Đem hai kẻ tiện nhân này giết. Đáng hận!"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, không đồng ý.

"Hai người kia không giết được, chúng ta còn phải lợi dụng nàng để đổi lại Chu Phong chân chính. Cứ như vậy, bọn họ sẽ không biết, chúng ta đem hai người này hoán đổi, cứ tiếp tục như cũ, đưa nữ nhân này dịch dung vào trong mật thất. Ai sẽ biết hiện tại Chu tiểu thư là thật sự, mà trong mật thất mới là giả mạo."

Tiếng nói Phượng Lan Dạ vừa dứt, Nam Cung Duệ hoài nghi mở miệng: "Người đem kẻ kia đưa đến thế chỗ, nhưng nếu người đưa cơm hay đại loại như vậy đi vào, nàng ta nói ra thì làm sao bây giờ?"

"Ta có biện pháp, " Phượng Lan Dạ cười hắc hắc: "Bỏ thuốc độc điên các nàng, còn có người biết sao?"

Nói xong mặt không đổi sắc hơi thở không gấp cầm hai viên thuốc, đứng lên đi tới, đưa tay nhét vào trong miệng hai nữ nhân trên đất, hai người kia mặc dù bị điểm huyết bất tỉnh nhưng trong vô thức liền nuốt xuống. Phượng Lan Dạ xoay người lại ngồi vào ghế, đợi đến ước chừng một nén nhang liền bảo Nam Cung Diệp giải khai huyết đạo.

Hai nha đầu mở mắt, tỉnh táo nhìn người bên trong phòng khách, khốn hoặc nghĩ tới: "Ta là ai, các người là ai?"

Sau đó sợ hãi run rẩy không biết những người trước mắt này đến tột cùng là người nào, Phượng Lan Dạ vừa lòng gật đầu, sau đó nhìn về Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ: "Ta cho các nàng dịch dung, sau đó các người mang bọn họ đi Tuyết Nhạn Lâu, đem hai người trong mật thất đổi ra ngoài, sau đó làm theo kế hoạch là được."

"Tốt."

Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ lần này không nói gì thêm nữa, hai người trăm miệng một lời đáp ứng.

Phượng Lan Dạ ra ngoài cửa kêu một tiếng, phân phó Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi vào, giúp Tiểu nam cùng Liên Thanh ra ngoài, đến chỗ ở của mình sau đó liền dịch dung, y phục cũng không cần đổi, dù sao các nàng bây giờ, trên người xốc xếch, nhìn qua đoán chừng cùng Chu Phong đang bị giam không sai biệt lắm.

Đợi đến hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ, dẫn mấy tên thủ hạ Vương Phủ mang theo Tiểu Nam và Liên Thanh lao vào trong bóng đêm.

Trong Tuyền viện, đám người Thủy Ninh và Đinh Đường phụng bồi Phượng Lan Dạ ngồi xuống, Thủy Ninh lo lắng mở miệng: "Không biết Chu gia tiểu thư chân chính, có bị các nàng hành hạ đến chết hay không."

Phượng Lan Dạ mím môi lạnh nhạt lắc đầu: "Sẽ không hại chết, vì bọn họ còn muốn lợi dụng tấm kim bài trong tay này để khống chế Chu đại nhân."

Thủy Ninh và Đinh Đường vừa nghe thấy, cũng không hề nói gì nữa, ngồi ở trong khách sảnh uống trà chờ đợi. Gần hai ba canh giờ sau mới thấy

bọn họ trở lại, đồng thời mang về một Chu Phong chân chính. Mặc dù quần áo trên người xốc xếch, đầu tóc cũng có chút không ngay ngắn, nhưng nàng ấy giở tay nhắc chân luôn có một loại phong phạm không có mất đi chút nào, còn cung kính cảm tạ mấy người ân cứu mạng. Phượng Lan Dạ vươn tay kéo nàng, đánh giá cẩn thận mấy lần, chưa nói tới nàng cùng Thụy Vương Nam Cung Duệ thật rất xứng đôi, hơn nữa từ trong ánh mắt Chu Phong nhìn ra nữ nhân này trong lòng có loại chính nghĩa thần nhiên, tự nhiên hào sảng, không khỏi liên sinh mấy phần hảo cảm.

"Chu tiểu thư, ta có một chuyện muốn mời người hỗ trợ."

"Tề vương phi xin nói."

Chu Phong có phong thái đại gia khuê tú, ngôn hành cử chỉ không một chút tỳ vết nào, kính cẩn nghe theo Phượng Lan Dạ. Phượng Lan Dạ chậm rãi mở miệng: "Người có biết, lúc trước giả mạo người chính là người của Tấn vương không, hiện tại chúng ta cứu người trở lại, đem kẻ giả mạo kia nhốt vào mật thất, nhưng chúng ta không thể để cho bọn họ phát hiện sự hoán đổi này, cho nên hết thảy vẫn theo kế hoạch tiến hành như cũ."

"Tốt, các người nói xem ta nên làm thế nào?"

Chu Phong cũng không chần chờ, bình tĩnh mở miệng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không có chút nào do dự cùng khiếp đảm, khiến Thụy Vương Nam Cung Duệ nhìn nàng chăm chăm. Chẳng qua là lúc trước bị lừa gạt, làm hại hấn bây giờ vẫn còn sợ hãi, hơn nữa có loại mâu thuẫn trong lòng, liền không cảm thấy Chu Phong tốt đẹp cho lắm.

"Ta phái một nha đầu đi theo bên cạnh người, mọi việc người nghe theo sắp xếp của nàng."

"Được."

Chu Phong một tiếng liền đáp ứng, Phượng Lan Dạ gọi Đinh Đường tới đây, Đinh Đường tuyệt đối thông minh, nàng làm chuyện gì bọn ta rất yên tâm.

"Người đi theo Chu tiểu thư, ngàn vạn lần không thể để cho Thu Đồng phát hiện, biết phải làm sao chứ?"

Đinh Đường thi lễ: "Xin Vương Phi yên tâm đi, nô tỳ biết nên làm như thế nào."

Bên trong phòng khách, mọi người đều nhìn Đinh Đường, nha đầu này mặc dù là nô tỳ nhưng chẳng những lớn lên xinh đẹp, hơn nữa tác phong làm việc rất có phong độ của Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ vừa ý gật đầu, nhìn Nam Cung Diệp: "Phái người đưa các nàng bí mật trở về Chu phủ đi."

"Được." Nam Cung Diệp một tiếng đáp ứng xong, liền gọi Nguyệt Cầm vào, phân phó hăn lạng lẽ đưa hai nữ nhân đi. Đinh Đường có võ công, không cần bọn họ hao tâm tốn sức, chỉ có Chu Phong cùng nha đầu là cần hộ tống. Nguyệt Cầm lĩnh mệnh, đưa mấy người ra ngoài.

Bên trong phòng khách yên tĩnh xuống, ba người thương nghị kế hoạch bước tiếp theo.

"Ngũ hoàng huynh, kế tiếp người nên ra chút sức lực a."

Nam Cung Duệ mi tâm nhíu lên, không rõ lời này của Thất đệ muội có ý gì. Mặt tràn đầy khó hiểu. Phượng Lan Dạ nhàn nhạt mở miệng, nụ cười nhợt nhạt, mi dung sáng quắc, sáng rọi chói lòa, thấy vậy, Nam Cung Duệ liền cảm thán, vì sao mình không thể gặp được một nữ nhân như vậy đâu, cho dù có trong tay thiên hạ thì thế nào. Mặc dù hăm mộ Thất hoàng đệ nhưng là hăn cũng không nên có tâm tư, chẳng qua là lời này của nàng có ý gì đây?

"Thất đệ muội là chỉ...?"

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta nghĩ kế tiếp Thu Đồng sẽ chỉ thị Chu Phong, khiến hai người các người thành thân, sau đó ở đêm động phòng hoa chúc đối với người động thủ."

Nàng tiếng nói vừa dứt, kia Nam Cung Duệ liền lắc đầu cự tuyệt: "Ta sẽ không cưới nàng."

Bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy Chu Phong, hắn sẽ nhớ tới chuyện mình bị lừa gạt, luôn luôn tự nhận bản thân cơ trí khôn khéo, túc trí đa mưu, thế nhưng ăn một phen thua thiệt như vậy, lòng hắn còn chưa vượt qua được, cho nên hắn nhất định sẽ không cưới nữ nhân kia.

Nam Cung Duệ hăng say suy nghĩ, thì Phượng Lan Dạ cùng Nam Cung Diệp hai mặt nhìn nhau, Ngũ hoàng huynh làm sao vậy? Lúc trước không phải là vừa ý người ta sao? Hiện tại người thật đã trở lại, hắn lại không chịu lập gia đình.

"Ngũ hoàng huynh, người không phải là thích nàng sao?"

Nam Cung Diệp vừa mở miệng, Nam Cung Duệ liền có tư thế như muốn cùng hắn liều mạng, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, một người luôn luôn âm lãnh nội liễm thế nhưng tâm tình kích động lớn như vậy, có thể thấy được chuyện lúc trước rất đã kích đến hắn, bất quá nếu làm hoàng đế mà không biết rộng lượng hơn, tương lai làm sao dùng người. Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng mở miệng:

"Nếu không cưới, bước thứ hai kế hoạch người định tiến hành như thế nào đây? Biết thế vừa rồi nói sớm đi, ta đỡ phải để cho Đinh Đường cùng các nàng trở về, còn chúng ta ở đây thật không biết đang lo lắng cái gì nữa."

Phượng Lan Dạ nghĩ đến đây, liền giận, đứng lên trước cửa kêu: "Nguyệt Cẩn, tiền khách, đưa Thụy Vương về."

Nam Cung Duệ trợn mắt há mồm, chỉ là không muốn cưới thôi, nữ nhân này lập tức cho hắn sắc mặt như vậy, thật là dữ! Trước cho tới nay hắn chỉ gặp qua nàng luôn cơ trí khôn khéo, y thuật bất phàm, võ công cao cường, hiện tại cuối cùng cũng thấy được khuyết điểm, nữ nhân này vô cùng hung dữ, không biết Thất hoàng đệ làm sao mà chịu được. Nam Cung Duệ vừa nghĩ vừa ra ngoài, cũng chậm rãi mở miệng: "Ta trở về suy nghĩ thật kỹ coi sao."

Hắn biết trước mắt cần phải tiến hành thuận lợi, nếu như Thu Đồng thật sự an bài Chu Phong gả cho hắn, hắn nhất định phải cưới, bằng không sẽ lộ ra sơ hở, vừa lộ ra sơ hở, tất cả mọi chuyện cũng trì trệ không tiến nổi, nói không chừng kẻ trong bóng tối liền thừa cơ rút lại. Như vậy mình sẽ chịu khổ rồi, còn có Tam hoàng huynh với Tứ hoàng huynh nữa. Nghĩ tới đây, Nam Cung Duệ hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ còn có thể hi vọng Thu Đồng kia không có hạ chỉ thị như vậy.

Trong chính sảnh, Nam Cung Diệp thấy Lan Nhi tức giận, sớm đau lòng không thôi đưa tay ôm nàng: "Được rồi, đừng nóng giận, vì chuyện của bọn họ không đáng a."

Phượng Lan Dạ cười một tiếng, gương mặt xinh đẹp lè lưỡi nháy mắt, ôm cổ Nam Cung Diệp: "Không nghĩ tới Diệp cũng bị hù rồi, ta mới vừa rồi chỉ là dọa Ngũ hoàng huynh thôi, chỉ có như vậy, hắn mới có thể an tâm cưới Chu Phong."

"Nàng nghĩ hắn nên cưới Chu Phong sao?"

Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ nhàn nhạt cau mày, suy nghĩ một chút mở miệng.

"Vừa nhìn thấy Chu Phong, ta liền có một loại cảm giác nàng ấy có cái một loại phong phạm mẫu nghi thiên hạ, thêm nữa, nàng có thể hiệp trợ Ngũ hoàng huynh cai quản Thiên Vận giang sơn, như vậy chúng ta chẳng phải là vô cùng nhẹ nhàng sao. Hơn nữa chỉ có như vậy, chuyện kế tiếp mới có biện pháp tiến hành, nếu không Thu Đồng hoài nghi sẽ bẩm báo cho Nhị hoàng huynh, chuyện này sẽ kinh động tới kẻ đứng đằng sau kia, chàng nghĩ hẳn còn có thể ra mặt sao?"

Nam Cung Diệp biết Phượng Lan Dạ nói rất đúng, nhưng là tại sao hẳn cũng cảm giác được có một cỗ mùi vị âm mưu vậy, nghĩ vậy không khỏi sùng nịch đưa tay捏 mũi Lan Nhi: "Nàng a, nhất định không yên lòng."

Phượng Lan Dạ co vào trong ngực Nam Cung Diệp, mở miệng: "Đi, chúng ta đi ngủ, đừng quản cái khí gió không yên lòng gì nữa."

Nam Cung Diệp nở nụ cười, ngũ quan tuyệt mỹ dưới ánh đèn có một loại thần thái say lòng người, làm cho người ta liếc mắt nhìn hẳn liền đắm chìm trong đó. Đáng tiếc hẳn không cần thiên hạ chỉ nguyện cùng giai nhân thâm tình hậu ý, chỉ có tiểu nha đầu trong ngực mới có thể hưởng thụ đến, còn người khác thì vô duyên. Nam Cung Diệp đưa tay lên ôm Lan Nhi, đi ra ngoài.

Hai ngày sau, bên này Chu Phong quả nhiên nhận được chỉ thị của Thu Đồng, để Chu Phong gả cho Thụy Vương, sau đó ở đêm tân hôn hạ My Tơ Ngọc, loại my độc này có thể mượn lúc nam nữ giao hợp mà tiến vào cơ thể nam tử, từ ấy chỉ yêu nữ nhân đó, bị nàng này khống chế, toàn tâm toàn ý phục tùng lời của nàng. Như vậy sau này nếu Tấn vương lên ngôi, Nam Cung Duệ tất nhiên sẽ theo lời Chu Phong tán thành Tấn vương làm hoàng đế.

Tin tức đưa đến trước mắt Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, hai người không khỏi mừng kẻ sau lưng một tiếng, chẳng những âm hiểm còn sắc bén, hạ độc, còn để cho người khác bất tri bất giác đem ngôi vị hoàng

để của mình hai tay dâng tặng, đến lúc đó Tấn vương còn được một cái danh tốt, cứ sao mà không làm.

Bất quá bây giờ Chu Phong là thật cho nên độc này tự nhiên là không thể nào hạ rồi.

Bên trong phòng khách Tề vương phủ, người đang ngồi là Thụy Vương và An vương, còn có Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ. Phượng Lan Dạ nhìn Nam Cung Duệ, quơ quơ tờ giấy trong tay, nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Ta thấy, Ngũ hoàng huynh cho là nên làm như thế nào đây?"

Nam Cung Duệ vừa nhìn tình trạng trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: "Tốt, ta cưới, nhưng đợi đến một khi diệt trừ đám người Nhị hoàng huynh, ta lập tức bỏ nàng."

Tiếng nói vừa dứt, bên trong phòng khách tất cả mọi người nhìn chằm chằm hẳn, Nam Cung Quân trầm giọng mở miệng: "Ngũ hoàng huynh, người làm vậy rất không đúng. Đây là hủy hoại danh dự nữ nhân của người ta, hơn nữa Chu Phong cũng không phải là giả mạo, nàng chân chính là đại gia khuê tú, nếu để cho Chu đại nhân biết ý nghĩ này của người, hẳn làm sao chịu nổi."

Nam Cung Diệp gật đầu, trầm giọng: "Đúng vậy a, Ngũ hoàng huynh, làm sao người có thể nghĩ như vậy chứ? Chu tiểu thư tài mạo song toàn, tự nhiên hào sảng, vóc người lại xinh đẹp nhất đẳng, không biết người có cái gì không vừa lòng."

Phượng Lan Dạ lạnh lùng châm chọc: "Còn không phải là vấn đề mặt mũi sao? Chẳng lẽ mặt mũi so sánh với danh dự nữ nhân còn quan trọng hơn?" Chuyện này là nàng nói ra, nếu Thụy Vương Nam Cung Duệ không thật tâm đối đãi Chu Phong, thì nàng tuyệt đối sẽ không thể hại người ta. Người ta là một cô nương thanh bạch, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chưa làm qua chuyện gì đại nghịch bất đạo, các nàng chẳng lẽ vì cái gọi là hoàng

quyền mà đi hại người sao, thật xin lỗi, chuyện như vậy nàng làm không được.

Tất cả mọi người đều chỉ trích Nam Cung Duệ khiến cho hấn tức điên lên, xoay mình đứng lên nhìn mấy kẻ ngồi trong phòng:

"Các người muốn Bốn vương làm sao?"

"Cưỡi nàng."

"Nhưng tuyệt đối là thật lòng , người cẩn thận thử nghĩ xem, người lúc đầu không phải là thật thích người ta đấy sao?"

Phượng Lan Dạ nói, Nam Cung Diệp cũng công bằng hợp lý liên tục gật đầu, đúng, không thể cô phụ người ta. Nam Cung Duệ vừa nghe, liền nổi giận, phóng ra ngoài.

Bên trong phòng khách, Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Quân hai mặt nhìn nhau, cuối cùng hướng về Phượng Lan Dạ: "Này làm sao bây giờ? Nhỡ đem hấn chọc điên lên không lập gia đình thì sao?"

"Sẽ không , hấn nhất định sẽ tiến cung bẩm báo chuyện này lên phụ hoàng, cho nên các người yên tâm đi, đừng lo lắng nữa, nơi này thuận lợi rồi. Chẳng qua là bên Bách Lí Hạo không biết tình huống thế nào?"

Phượng Lan Dạ lo lắng nghĩ tới điều này, quả nhiên như nàng dự liệu, Nam Cung Duệ giằng co suốt một ngày, cuối cùng đã tiến cung xin phụ hoàng ban hôn. Hạo Vân Đế kinh hãi, lúc trước không phải nói người kia là giả mạo đấy sao? Sau khi nghe chân tướng mới hiểu rõ ràng, Hoa phi cũng biết chuyện cũng đồng ý ngay. Cuối cùng Hạo Vân Đế hạ chỉ ban hôn, nữ nhi Chu Phong của Nội các Đại học sĩ Chu đại nhân gả cho Ngũ hoàng tử Thụy Vương làm phi.

Chuyện này truyền ra, cả An Giáng thành náo nhiệt hẳn lên, Chu phủ thoáng cái đông như trẩy hội.

Mà bên kia tiến triển lại không thuận lợi, một buổi tối, Ngọc Lưu Thần đưa tin vào Tề vương phủ.

Một tờ giấy vừa được đưa tới, nói muốn Tấn vương án binh bất động, hoặc là thu tay lại.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhận được tin tức, lập tức phái người báo Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Quân tới đây bàn bạc.

Vì sao lại hạ lệnh như thế? Theo như Ngọc Lưu Thần khai báo, người kia nói hết thấy quá thuận lợi rồi, có chút khó tin, chỉ sợ nảy sinh biến cố. Vì vậy để cho Tấn vương thu tay lại, cũng chỉ thị Nam Sơn Tử trị lành bệnh của Tấn vương, rồi trở về Đông Hải chờ đến thời cơ rồi hãy nói.

Mọi người không nghĩ tới kết quả lại như thế này. Điều này chứng tỏ người kia vô cùng nhạy cảm, hơn nữa nhất định có kinh nghiệm kiếp sống quan trường nhiều năm, bằng một chút phán đoán liền biết đã sinh ra biến hóa, quá thuận lợi có đôi khi lại là tối kỵ, cho nên mới bảo Tấn vương thu tay lại, chẳng qua là Tấn vương có chịu hay không?

Ngọc Lưu Thần nói Tấn vương tức giận cực kỳ, vẫn hỏi thăm Bách Lí Hạo nên làm như thế nào cho phải. Bách Lí Hạo nói để hẳn thử ngẫm lại, nghĩ toàn bộ kế sách, âm thầm bảo Ngọc Lưu Thần lại đây bẩm báo.

Phượng Lan Dạ nghe Ngọc Lưu Thần nói, khoe môi không tự chủ được vẽ ra nụ cười, đây chính là nhược điểm mà Nam Cung Trác không thành đại sự được. Hẳn mặc dù có âm ngoan mạnh mẽ nhưng không có mưu lược, chỉ lo tiểu tiết, hoàn toàn nhìn không thấy những biến hóa kỳ lạ trong chuyện này, nếu như hẳn khôn khéo như người kia, thì Thiên Vận hoàng triều đến giờ làm sao mà không tới tay của hẳn. Chưa nói đến chuyện khi Bách Lí Hạo biến thành Nam Sơn Tử, khi Tấn Vương không thấy Bách Lí

Hạo có mặt, thì chỉ cần bẩm báo nói hắn ta đi rồi, đơn giản như thế mà Tấn Vương cũng có thể tin tưởng. Hiện tại nếu người sau lưng kia phát ra yêu cầu như vậy, hắn chịu nghe theo thì đã tốt, nhưng hắn chỉ một lòng nghĩ đến ngôi vị hoàng đế, vì vậy hết thảy những chuyện khác đều không để ý. Đây chính là chỗ mà các nàng đắc thủ.

"Nếu Tấn vương cứ ham muốn ngôi vị hoàng đế như vậy thì dễ tiến hành rồi."

Phượng Lan Dạ nói xong, bên trong phòng khách mọi người nhìn nàng, không biết nàng lại có mưu lược kiểu gì. Lúc này, tất cả mọi người cảm thấy nữ nhân trước mắt vô cùng tức trí đa mưu, mưu lược cơ trí đủ để đối kháng kẻ âm thầm chỉ đạo trong bóng tối kia.

"Để cho Bách Lí Hạo đề nghị Tấn vương chịu hạ độc."

"Hạ độc?"

Phượng Lan Dạ nói vậy, tất cả mọi người liền có chút ít ngạc nhiên, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, chỉ cần nghĩ thêm một chút tự nhiên đều hiểu được.

Nếu như Nhị hoàng huynh trúng độc, người kia tất nhiên sẽ kinh hãi, nói không chừng vì vậy mà lộ ra chân diện mục.

"Mưu kế hay."

Nam Cung Duệ than thở. Nam Cung Diệp lại trưng ra khuôn mặt tự hào cùng kiêu ngạo, đưa tay ôm eo Phượng Lan Dạ, nữ nhân của hắn tất nhiên là không tầm thường. Chỉ cần bên kia tự loạn trận cước, bọn họ liền có lợi.

Ngọc Lưu Thần vừa nghe Phượng Lan Dạ chỉ thị xong liền lui ra ngoài. Nam Cung Diệp nhìn về Ngũ hoàng huynh Nam Cung Duệ: "Người lập tức

đem tin tức tối nay đưa vào cung đi, xem một chút phụ hoàng nói như thế nào?"

"Được." Nam Cung Duệ tiến lên, Nam Cung Quân cũng đứng dậy: "Ngũ hoàng huynh, ta cùng người đi."

Hai người vội vàng chạy đi, ra khỏi Vương Phủ đi thẳng về hoàng cung.

Hoàng gia biệt viện, Tấn vương Nam Cung Trác tựa vào ghế dựa trên giường, quanh thân vô lực, không nghĩ chuyện tiến hành tới đây, thì lại hô ngừng, mà tên khốn kia đưa ra lý do cái rắm gì mà mọi việc quá thuận lợi, đề phòng bị bắt, cho nên muốn hẩn về Đông Hải. Ban đầu trở lại cũng là do tên kia, bây giờ lại bảo hẩn trở về, hẩn đường đường là một hoàng tử cao quý thế nhưng phải nghe tên kia định đoạt, cái này lão già này, người chờ, ta sẽ không trở về. Ta nhất định phải nắm chắc ngôi vị hoàng đế, nếu không một nhà các người cũng đừng nghĩ sống yên ổn. Ta thành quỷ cũng sẽ kéo theo các người. Người sở dĩ có lòng muốn giúp ta, không phải là muốn làm Vương gia khác họ sao? Hiện tại không muốn làm rồi sao? Ngu xuẩn! Hiện tại chỉ có Gia mới đủ tư cách hô ngừng.

Trong nháy mắt, gương mặt Nam Cung Trác trở nên dữ tợn giống như ma quỷ, hoàn toàn bất đồng với con người ôn văn nho nhã lúc trước.

Bách Lí Hạo được Mộ Thanh mời tới, ngồi ngay ngắn ở đối diện Nam Cung Trác, lúc này Nam Cung Trác sắc mặt đã hơi khá hơn một chút, bất quá vẫn còn ẩn chứa một tầng mỏng hàn ý bao trùm, nhìn thẳng Bách Lí Hạo mà trầm giọng mở miệng.

"Tiên sinh cho là ta nên thu tay lại sao?"

Bách Lí Hạo vì sợ lộ ra sơ hở, cho nên luôn luôn ít nói, lúc này thấy hẩn hỏi tới, lại có những lời Ngọc Lưu Thần mang đến lúc trước, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Vậy thì phải xem người nhìn nhận như thế nào, Vương gia nguyện ý thu tay thì thu tay, sao lại để người khác làm chủ được."

Nam Cung Trác vừa nghe Bách Lí Hạo nói lập tức dùng sức đập bàn một cái, trầm giọng mở miệng: "Đúng, Bốn vương mới là người có quyền định đoạt, hắn tại sao phải quơ tay múa chân, không phải chỉ là nghĩ ra một chút chủ ý sao? Cái đồ hồn trưởng ghê tởm."

Nam Cung Trác mắng xong, nhìn về Bách Lí Hạo: "Tiên sinh cho là chuyện này nên làm thế nào?"

Bách Lí Hạo từ từ mở miệng: "Hắn nghĩ lui thì lui sao? Không bằng bày mưu để cho hắn đứng ra, theo Vương gia cùng tiến cùng lùi."

Nam Cung Trác nhú mày, ánh mắt trở nên đăm chiêu, cũng hù dọa Bách Lí Hạo không dám nói thêm cái gì, sợ khiêu khích hoài nghi của hắn, không nghĩ tới Nam Cung Trác căn bản không có hoài nghi, chỉ bình tĩnh hỏi: "Có biện pháp gì?"

"Nếu vương gia là bị người ta hạ độc, hắn còn có thể ổn thỏa bất động sao?"

"Bị hạ độc? Ý của người là...?"

Nam Cung Trác đã hiểu, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng: "Tốt, cứ quyết định như vậy, thuốc đâu?"

Nam Cung Trác cũng không sợ người trước mắt đối với hắn hạ độc thủ, bởi vì hắn biết mục tiêu chân chính của Nam Sơn Tử là Tề vương, chỉ cần giúp mình có được giang sơn, Tề vương nhất định sẽ dâng tặng đến trên tay hắn ta, mặc hắn ta xử trí.

Bách Lí Hạo đem độc dược đưa tới, tự mình đứng lên đi ra ngoài.

Nửa đêm, trong phòng Nam Cung Trác truyền đến tiếng kêu: "Có ai không? Người đâu? Vương gia trúng độc!"

Thủ hạ hầu cận Nam Cung Trác kêu lên, các nơi rất nhanh sáng đèn. Đám người Tấn vương phi Lâm Mộng Yếu vội vàng chạy tới phòng ngủ Vương gia, rất nhiều nữ nhân khóc lên, trong lúc nhất thời lộn xộn thành đoàn. Cũng may Lâm Mộng Yếu coi như trầm tĩnh, vừa thương tâm vừa ra lệnh Mộ Thanh: "Nhanh đi mời Nam Sơn tiên sinh nhanh tới khám cho Vương gia."

Mộ Thanh lĩnh mệnh mời Bách Lí Hạo đi vào, Bách Lí Hạo kiểm tra xong một lần, sắc mặt rất ngưng trọng, nhìn một loạt nữ nhân trong phòng: "Không nghĩ tới thậm chí có người dám hạ độc Vương gia? Là ai, kẻ nào dám làm như vậy?"

Lâm Mộng Yếu nghe Bách Lí Hạo nói, nóng lòng kêu lên: "Mặc kệ là kẻ nào, Vương gia còn có thể cứu không?"

"Cũng có thể cứu chữa, bất quá trong khoảng thời gian ngắn sợ rằng không khỏi hoàn toàn được."

Lâm Mộng Yếu vừa nghe cũng nhin không được nữa khóc lên, một bên khóc bên gọi: "Những kẻ ghê tởm này, tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ, dám can đảm hạ độc Vương gia, ta lập tức trở về Lâm phủ để cho gia gia nghĩ biện pháp đối phó những người đó."

Lâm Mộng Yếu nói xong, xoay người liền đi, Bách Lí Hạo con người tối sầm lại, nhất thời không biết nói gì, xoay người chữa trị cho Nam Cung Trác, thấy Nam Cung Trác không có ngăn cản Lâm Mộng Yếu, không khỏi âm thầm nghĩ ngợi. Chẳng lẽ người từ trước tới nay núp sau lưng Tấn vương chính là gia gia của Lâm Mộng Yếu, trọng thần ba đời trên triều Lâm Thái úy, nghe đồn Lâm Thái úy đã gần đến bảy mươi tuổi, bình thường lâm triều cũng không lên, chỉ trừ một chút quốc gia đại sự, những cái khác hẳn một mực không quan tâm. Thật đúng là không ngờ tới.

Bách Lí Hạo vừa châm cứu cho Nam Cung Trác, vừa bảo mấy nữ nhân khóc lóc phía sau: "Đều lui xuống đi, Vương gia không có việc gì."

Bên trong gian phòng, những nữ nhân kia cuối cùng cũng lui ra ngoài, trên giường Nam Cung Trác mở mắt, độc của hắc không sâu cho nên thần trí vẫn thanh tỉnh.

Bách Lí Hạo vừa châm, vừa cẩn thận mở miệng: "Vương Phi trở về bẩm báo hắc, hắc nhất định sẽ nghĩ biện pháp sao?"

Nam Cung Trác hừ lạnh: "Lão già này, hắc cho là nói thu tay ta liền thu tay lại sao? Ban đầu hắc mở miệng đề nghị trợ giúp Bốn vương chỉ với điều kiện, sau khi Bốn vương lên ngôi liền phong Lâm gia làm Vương gia khác họ, bây giờ lại muốn rút sao, nằm mơ."

Nam Cung Trác dứt lời, Bách Lí Hạo không nói thêm gì nữa, hắc đã biết chắc thì ra chính là Lâm Thái úy ở phía sau trợ giúp Tấn vương. Mọi người sở dĩ đoán không được là vì hắc không có lâm triều, hơn nữa hắc đã gần đến bảy mươi tuổi rồi, người nào sẽ nghĩ tới hắc lại núp sau lưng Tấn vương làm ra những chuyện tình như vậy.

Bách Lí Hạo chữa trị xong cho Nam Cung Trác liền đứng dậy: "Vương gia nghỉ ngơi đi, yên lặng chờ tin tức của hắc."

"Được."

Nam Cung Trác nhắm mắt lại, hắc cũng không tin, lão ta có thể ngồi nhìn được nữa.

Bách Lí Hạo vừa về tới gian phòng của mình, liền gọi ra Ngọc Lưu Thần: "Tra được người sau lưng Tấn vương rồi, chính là trọng thần ba đời Lâm Thái úy."

"Lâm Thái úy."

Ngọc Lưu Thần lẩm bẩm nhắc lại một lần, trên mặt bao phủ rung động, Lâm Thái úy là một lão nhân tuổi gần bảy mươi rồi, không nghĩ tới lại là kẻ bày mưu tính kế khuấy động An Giáng thành nhiều như vậy: "Ta lập tức bầm báo chủ tử."

Ngọc Lưu Thần lập tức trở về Tề vương phủ bầm báo.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ sau khi nhận được tin tức, cả đêm tiến cung bầm báo phụ hoàng, cũng phái người đi Thụy Vương Phủ, An vương phủ mời hai vị Vương gia cùng tiến cung.

Trong Tiêu Nguyên Cung, Hạo Vân Đế ngồi trên long ỷ tinh táo mở to mắt nhìn mấy mặt người trong Đại điện.

"Diệp Nhi, chuyện gì xảy ra?"

Nam Cung Diệp xoay mình đứng lên, nhìn phụ hoàng còn có hai huynh trưởng, quanh thân âm lãnh, trầm giọng mở miệng: "Nhi thần đã nhận được tin tức, biết được kẻ núp sau lưng Nhị hoàng huynh."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trên đại điện cũng theo bản năng đứng lên, ngay cả Hạo Vân Đế cũng không ngoại lệ, quanh thân khoác lên sát khí, lãnh lệ mở miệng: "Nói, là ai?"

"Lâm Thái úy."

"Lâm Thái úy." Nam Cung Diệp lời vừa ra, trong điện tất cả mọi người lập lại một lần, tất cả đều ngã lên trên ghế. Ánh mắt Hạo Vân Đế mở rất lớn, nhắc tới Lâm Thái úy, là người vẫn đi theo hãn vào nam ra bắc, chẳng những có mưu lược, còn dũng khí hơn người. Muốn lão ta thiết kế bố cục này hoàn toàn là có thể, nhưng trong lòng bọn họ cũng không nguyện ý tin tưởng chuyện này. Bởi vì lão là rường cột nước nhà, hiện tại đã quá thất tuần lại làm ra sự tình mưu nghịch bậc này.

"Đáng chết!"

Thật lâu sau Hạo Vân Đế mới khó khăn mở miệng, nhìn mấy nhi tử trong đại điện: "Bất kể là ai, nếu đã biết rồi, chúng ta lập tức bố trí một cục diện."

"Dạ, phụ hoàng."

Mọi người phục hồi tinh thần lại, đồng thời lên tiếng, mấy người bắt đầu thương nghị bố cục.

Lần này, Hạo Vân Đế quyết định mượn tay những người đó đẩy Thụy vương thượng vị, cũng nhân cơ hội ngầm diệt trừ mấy tâm tư vọng động khác.

Bàn bạc một hồi xong, trời cũng sắp sáng. Hạo Vân Đế mệt mỏi, phân phó nhi tử xuất cung đi bố trí tất cả.

Nam Cung Diệp ẩn thân tiến vào hoàng gia biệt viện, bắt giữ Tấn vương Nam Cung Trắc, đem hãm nhốt tại mật lao của hoàng gia biệt viện, phái cao thủ canh gác, còn bản thân thì dịch dung thành Nhị hoàng tử Tấn vương, phối hợp hết thủy hành động với Lâm Thái úy.

An Giáng thành, ngày đại hôn của Thụy Vương cưới Chu phủ tiểu thư Chu Phong làm Thụy Vương Phi.

Hết thủy dựa theo kế hoạch tiến hành, chẳng qua là cũng không ai biết Tấn vương đã không phải là Tấn vương thật, mà Chu Phong cũng không phải là Chu Phong giả nữa, nàng tất nhiên không có ở đêm tân hôn hạ độc Thụy Vương Nam Cung Duệ.

Trong cung.

Hoàng thượng bị bệnh, Hoa phi cùng Mai Phi túc trực trong Tiêu Nguyên cung. Thời điểm nửa đêm, Mai Phi thấy Hoa phi quá mệt mỏi, liền khuyên nàng: "Muội muội, người đi nghỉ ngơi một chút đi, hoàng thượng để ta tới coi chừng dùm cho."

"Được. " Hoa phi tựa hồ mệt mỏi thật sự, liền đáp ứng Mai Phi, thân thiết ôn nhu mở miệng: "Làm phiền tỷ tỷ."

Nói xong liền đi ra khỏi tẩm cung, bên trong, Nguyên Phạm còn đang canh giữ ở trước giường, Mai Phi ôn hòa phất tay: "Các người đi ra phía ngoài coi chừng đi, ta ở đây bồi hoàng thượng, có chuyện gì sẽ gọi các người sau."

"Dạ, nương nương."

Mấy người lên tiếng lui ra ngoài, bên trong tẩm cung lớn như thế lại không có bóng người, chỉ duy nhất Mai Phi ngồi ở trước giường coi chừng Hạo Vân Đế. Mặt mũi của nàng đầu tiên là rất bình tĩnh, dịu dàng như mặt nước, rồi từ từ hiện lên ánh sáng tàn bạo khó coi, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, vươn ra một cái tay nhẹ nhàng sờ mặt hoàng thượng, nhẹ giọng kêu: "Hoàng thượng, hoàng thượng?"

Hạo Vân Đế khó khăn mở mắt ra nhìn Mai Phi, chỉ thấy nàng cười đến âm trầm, trong mắt lóe hàn quang, đó còn là nữ nhân trước kia ăn chay niệm phật sao? Chỉ thấy nàng một tay thật nhanh bóp vào cổ Hạo Vân Đế: "Người lập tức hạ chiếu cho ta, phong Trắc nhi làm hoàng thượng, để cho hắn kế vị."

Nữ nhân này giống như người điên, lực đạo trên tay rất lớn, Hạo Vân Đế chỉ cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, liều mạng giãy giụa thở. Mai Phi lưu loát móc ra một bọc thuốc, sau đó rót vào trong miệng Hạo Vân Đế, rồi mới buông tay.

"Nếu người làm theo lời ta, ta sẽ đem giải được giao cho người, nếu không người ở đó chờ chết đi. Dù gì đợi Trác nhi của ta đăng cơ làm Đế, người cũng đừng nghĩ sống nữa."

Hạo Vân Đế thật vất vả mới thoát khỏi tay nàng, dùng sức thở hỗn hển, ánh mắt ngoan liệt kêu lên: "Mai Phi, người thật to gan."

"Ta gan lớn, thì thế nào? Ngày mai Trác nhi làm hoàng đế, ta chính là Hoàng thái hậu " Mai Phi âm lãnh nói, mắt thấy sắc mặt Hạo Vân Đế đen lại, độc trong người phát tác, liền không khỏi thúc giục: "Người rốt cuộc có hạ chiếu hay không?"

"Tốt, để cho Nguyên Phạm vào đi."

Hạo Vân Đế trầm giọng mở miệng, Mai Phi cười đắc ý đứng lên: "Người đừng giở âm mưu quỷ kế, Tiêu Nguyên cung có rất nhiều người của ta. Người dám can đảm làm trò, ta liền huyết tẩy Tiêu Nguyên cung."

Mai Phi cảnh cáo xong, liền hướng phía ngoài kêu lên: "Nguyên Phạm đi vào."

Nguyên Phạm thật nhanh chạy vào, vừa nhìn hoàng thượng tỉnh, cao hứng quỳ xuống: "Hoàng thượng, người đã tỉnh."

Hạo Vân Đế cũng không có nói nhiều, trầm giọng mở miệng: "Lập tức viết chiếu chỉ, lập Tấn vương Nam Cung Trác làm tân hoàng Thiên Vận hoàng triều."

"Hoàng thượng, đây là?" Nguyên Phạm ngây ngẩn cả người, hoàng thượng cho tới nay đều muốn phong Thụy Vương làm hoàng thượng, hiện tại sao lại lập Nhị hoàng tử? Kinh ngạc một lát, thì Mai Phi với khuôn mặt bình tĩnh kêu lên: "Còn không mau đi, không nghe thấy hoàng thượng nói sao?"

"Dạ, dạ, nô tài lập tức đi."

Nguyên Phạm thật nhanh chạy ra. Viết xong chiếu thì tiến vào, Hạo Vân Đế sắc mặt đã đen trầm trầm rồi, thần trí không còn minh mẫn. Mai Phi động tác lưu loát lấy ra ngọc tỷ trong ống tay áo của hắc, ấn lên chiếu chỉ cầm trên tay: "Nhìn cái gì vậy, còn không đi xuống."

Mai Phi nói một tiếng, Nguyên Phạm nhìn hoàng thượng tựa hồ bị giận gắt rồi, liền không nhịn được khóc lên: "Nương nương, hoàng thượng, hoàng thượng tựa hồ không tốt lắm, phải mau truyền ngự y a."

"Truyền đi, truyền đi." Đợi Nguyên Phạm xông ra ngoài, Mai Phi đi tới trước giường Hạo Vân Đế, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống hắc, cười đắc ý: "Hoàng thượng a hoàng thượng, cuối cùng vẫn là Trác nhi của chúng ta làm hoàng thượng, mưu kế của người đều là công dã tràng a, chờ chết đi."

Nói xong cầm lấy chiếu thư, thật nhanh ra khỏi tẩm cung. Đợi nàng vừa đi, bên trong tẩm cung, có hai đạo nhân ảnh nhào tới bên giường hoàng thượng, chính là Phượng Lan Dạ cùng nô tỳ Đinh Đường, thật nhanh vươn tay bắt mạch hoàng thượng, mặc dù độc còn chưa có vào tim nhưng cũng thấm trong máu rồi, thân thể hoàng thượng gần đây cũng vô cùng suy kiệt, dù giải độc rồi, chỉ sợ cũng sống không qua mấy ngày. Nghĩ đến hoàng thượng tình nguyện lấy thân thử độc, cũng vì bảo toàn cho Ngũ hoàng huynh đăng cơ, Phượng Lan Dạ rung động thật sâu, nên vội vàng động thủ dùng đao lấy máu của mình đưa vào miệng hoàng thượng. Lúc này ngoài điện có tiếng bước chân vang lên, Phượng Lan Dạ cùng Đinh Đường thu thập xong hết thảy, lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Bộ cục tối nay, mấy vị Vương gia đều không biết. Đây là Hạo Vân Đế bí mật phái người đón nàng tới bố trí chuyện này, bởi vì phát hiện có người đến gần Mai Phi, hắc là muốn cho Mai Phi động thủ, nên bọn họ mới phải định ra cục diện hôm nay. Ván này nếu để cho Nam Cung Diệp cùng Nam Cung Duệ biết tất nhiên sẽ không đồng ý, nhưng mà Phượng Lan Dạ hiểu

rõ, hoàng thượng dù không dùng một chiêu này, đại nạn của hãn cũng sắp đến rồi. Thân thể hãn đã tiêu hao gần hết sinh lực, sở dĩ còn gượng chống chính vì muốn Ngũ hoàng huynh Thụy Vương có thể đăng vị. Hiện tại cuối cùng hết thảy cũng như ước nguyện tiến hành.[TND: Cũng thật trái ngang ah, chịu thương tổn từ đứa này để bảo vệ cho đứa kia, haizz, đây là gia đình sao?]

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 127

Năm thứ sáu mươi ba Thiên Vận, Hạo Vân Đế bệnh nặng. Ngày 23 tháng 9, các Vương gia hoàng tử nhận lệnh vào cung, đại thần trong triều cũng rối rít hồi cung. Phía ngoài đại điện Tiêu Nguyên cung người vây nhiều đến nỗi nước chảy không lọt. Trước mắt, hoàng thượng bệnh nặng, nhưng điều mà những triều thần kia quan tâm nhất không phải hoàng thượng bệnh tình như thế nào mà là ai sẽ kế vị.

Chẳng ai ngờ rằng Nhị hoàng tử Tấn vương vẫn đang ở hoàng gia biệt viện nghỉ ngơi cũng sẽ tiến cung, hơn nữa nhìn đi nhìn lại đều không có vẻ bệnh tật gì. Trong lúc nhất thời mọi người đều nghị luận rối rít. Ngũ hoàng tử Thụy Vương và Lục hoàng tử An vương hai người đều mang khuôn mặt đau đớn, Tề vương Nam Cung Diệp cũng không xuất hiện, nhưng mọi người cũng không còn chú ý tới. Hiện tại lực chú ý tập trung cả ở trên người hoàng thượng, ai sẽ đi để ý Tề vương, huống chi người này từ xưa vẫn luôn luôn cố quái.

Nguyên Phạm từ tấm điện vọt ra, kêu to một tiếng: "Hoàng thượng tuyên Thái úy đại nhân."

Lâm Thái úy đã bảy mươi tuổi, hôm nay mặt mày hồng hào, bình thường thân thể luôn run rẩy đứng không vững, hôm nay lại có thể nhẹ nhàng, hướng mọi người xung quanh liên tục gật đầu chào hỏi. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngó chừng vị Thái úy đại nhân này. Trong số đó, có một phần lớn lòng người biết rõ ràng tình huống trước mắt, mà đổi thành một phần nhỏ người không biết kia không khỏi âm thầm suy đoán.

Lâm Thái úy đi theo phía sau Nguyên Phạm vào. Bên trong tấm cung lúc này đứng đầy các vị phi tần còn đang khóc lóc, Hạo Vân Đế mở to mắt, nằm ở trên giường, cả người nhìn qua rất suy yếu, thật ra thì tuổi tác của hắn cũng không lớn như Thái úy, nhưng giờ phút này lại mang vẻ già nua hơn nhiều. Thấy Lâm Thái úy đi vào, Hạo Vân Đế từ từ mở miệng phân phó Hoa phi: "Đều đi ra ngoài đi."

"Dạ, hoàng thượng."

Hoa phi dẫn người lui xuống. Lúc này Lâm Thái úy đi lên mấy bước, rồi quỳ xuống đất thỉnh an: "Thần khấu kiến hoàng thượng."

Hạo Vân Đế cũng không vội gọi Lâm Thái úy đứng dậy, chỉ từ từ nhìn lão ta, tựa hồ đang hồi tưởng lại những chuyện tình trước kia.

"Hách Sơn, chúng ta đã qua bao nhiêu năm quân thần rồi?"

Lâm Thái úy ngẩn ra nhìn Hạo Vân Đế, trong đầu cũng dần nhớ lại, chậm rãi mở miệng: "Hơn ba mươi năm, lão thần trước kia đi theo tiên đế, sau đến theo hoàng thượng, đã trải qua hai triều."

Trên mặt già nua của Hạo Vân Đế chậm rãi hiện lên nụ cười yếu ớt: "Khó trách người có tâm kế sâu như vậy a, trăm cũng đã quên người là người trải qua hai triều."

Lâm Thái úy ngây ngẩn cả người. Lão không nghĩ tới hoàng thượng đã biết chuyện lão vẫn vì Tấn vương bày mưu tính kế. Đúng vậy, mọi chuyện cần thiết trước sau đều là lão vì Tấn vương bày mưu tính kế. Lão già rồi, mà thế hệ Lâm gia này cũng không có kẻ nào tài ba, toàn là một lũ vô tích sự cả, lão phải làm gì đó thay bọn họ. Cho nên lão mới trợ giúp Tấn vương. Chỉ cần Tấn vương lên ngôi thì sẽ phong Lâm phủ làm Vương gia khác họ, mà tôn nữ của lão Lâm Mộng Yếu cũng sẽ trở thành hoàng hậu của Thiên Vận hoàng triều, như vậy Lâm phủ một nhà sẽ đầy quang vinh sung ái vĩnh viễn không suy.

Lão liền bày ra chuyện để Tấn vương hồi kinh, còn có một loạt sự tình kế tiếp lão cũng thành công, chỉ là không ngờ hoàng thượng lại phát hiện ra.

"Hoàng thượng biết được quá muộn."

Lâm Thái úy khẽ mở miệng, nở nụ cười đứng lên, cũng không còn kính trọng đối với Hạo Vân Đế giống như lúc trước, cổ tay áo run lên, Minh Hoàng Cẩm Chiếu liền lộ ra ngoài: "Hoàng thượng, đây chính là chiếu thư người đã hạ."

Hạo Vân Đế hí mắt, không nhìn Lâm Thái úy nữa, tựa hồ dùng hết khí lực còn lại mà nói chuyện.

"Người quả thật đã để cho trăm thất vọng a."

Sau đó thì không nói thêm gì nữa. Lâm Thái úy cũng không nghĩ tới ý tứ trong lời nói sâu xa kia, dù sao chiếu thư đã đến tay, Tấn vương lên ngôi đã định, Lâm gia sẽ được vĩnh viễn được tôn quý rồi, lão còn có thể xảy ra chuyện gì chứ. Lâm Thái úy cầm trong tay Minh Hoàng Cẩm Chiếu đi ra ngoài, Hoa phi cùng đám phi tần đều bổ nhào vào trong tấm cung khóc lóc nỉ non.

Trên đại điện, tất cả mọi người đang chờ hoàng đế triệu kiến hoặc dặn dò, lúc này, Lâm Thái úy một tay nâng Minh Hoàng chiếu thư, vững vàng từng bước, bình tĩnh tiêu sái đến chỗ thượng thủ trên đại điện, quét mắt một cái nhìn tất cả đại thần cùng Vương gia hoàng tử.

"Chiếu thư của hoàng thượng ở đây."

Tiếng nói vừa dứt, phía dưới tất cả mọi người đều quỳ xuống, miệng hô vang: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Lâm Thái úy mở ra chiếu thư, đồn khí đan điền, nụ cười nhiễm cả khuôn mặt, dung nhan luôn luôn già nua giờ phút này vui vẻ tựa như một hài tử, nói chuyện cũng nhẹ nhàng vô cùng.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nay trăm bệnh thể rất suy kiệt, đặc biệt hạ chiếu lập Tấn vương Nam Cung Trác lên làm tân hoàng, trong ngày hôm nay đăng cơ chủ trì quốc sự."

Chiếu thư hạ xuống, phía dưới có một bộ phận thần tử ồ lên, Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng An vương Nam Cung Quân hai mặt nhìn nhau, một phần kế hoạch này bọn họ không biết, cho nên bấy giờ đều có chút kinh ngạc. Bất quá họ biết phụ hoàng sẽ không dễ dàng liên lễ cho bọn người Lâm Thái úy thành công, tất nhiên còn có hậu chiêu, vì vậy vẫn bất động thanh sắc. Trên đại điện nghị luận rồi rít, rất nhiều người cho rằng người được tấn phong nhất định là Thụy Vương, không nghĩ tới lại có có biến hóa lớn như vậy.

Hiện tại Tấn vương đăng cơ, đây là chuyện gì xảy ra? Ngửng đầu lên nhìn Lâm Thái úy trên cao, khuôn mặt lão tràn đầy ý cười hướng về Tấn vương Nam Cung Trác: "Chúc mừng Tấn vương, chúc mừng Tấn vương."

Lúc này người trong điện mới tỉnh ngộ, nhìn về phía Nam Cung Trác nói: "Chúc mừng Tấn vương, chúc mừng Tấn vương."

Không khí náo nhiệt bao phủ đại điện, cùng bên trong tấm cung thê thảm, khác nhau đến một trời một vực.

Lâm Thái úy từ chỗ cao đi xuống, nhìn về Nam Cung Trác: "Tấn vương xin đón chiếu thư."

Nam Cung Trác ở trong đại điện lúc này chính là Nam Cung Diệp dịch dung thành, Nhị hoàng tử Nam Cung Trác chân chính đã sớm bị bắt, hãm bắt động thanh sắc đưa tay chuẩn bị đón lấy chiếu thư từ trong tay Lâm Thái úy. Mắt thấy Nhị hoàng tử Nam Cung Trác chuẩn bị đăng cơ, bỗng

nhiên một đạo thanh âm cao vút trong trẻo mà lạnh lùng vang lên trong đại điện.

"Khoan đã!"

Rõ ràng là giọng nói thanh mỏng non mịn, nhưng khi vừa cất lên liền khiến cho mọi người chấn động, không nhận được phải ngừng đầu lên hướng về phía cửa đại điện nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh tuyệt diễm bức người đi đến, theo sau là cả đội thị vệ đông nghịt, đồng loạt tụ tập ở trước cửa điện.

Kiều nhan băng lãnh, ngạo nghễ như một nhành hàn mai tràn đầy hương diễm, hương thơm ngào ngạt, làm người ta dời tầm mắt không nổi. Trong đồng tử thâm thúy kia giống như cất dấu hai lưỡi dao sắc bén, chỉ thấy thần thái nàng khê động, cầm trên tay một khối gấm, chậm rãi lướt qua mọi người đi tới thượng thủ trên đại điện, đến trước mặt Lâm Thái úy nhìn thẳng rồi đột nhiên quát lạnh.

"Nghịch tặc to gan, dám giở trò hãm hại hoàng thượng nguy tạo chiếu thư! Người đâu, bắt lại!"

Ra lệnh một tiếng, trước cửa điện tràn vào tới mười mấy tên thị vệ, lao thẳng tới bên người Lâm Thái úy bắt lại.

Lâm Thái úy kêu lên: "Phản rồi, phản rồi! Các người bắt nhầm người! Nữ nhân này mới là nghịch tặc! Ta có chiếu thư trong tay, nữ nhân này lại dám can đảm nháo loạn nơi này, các người còn không tới bắt ả lại."

Thị vệ bốn phía Tiêu Nguyên cung thật ra đều là người của Tấn vương, nhưng Lâm Thái úy không biết được, tất cả đã sớm bị âm thầm đổi thành người quân cơ doanh, bọn họ tất nhiên sẽ nghe lệnh của Nam Cung Diệp, cho nên lời Phượng Lan Dạ so với lời của lão có uy thế hơn nhiều lắm. Mười mấy tên thị vệ bất động, chỉ để ý bắt lấy hãn, gương mặt già nua của Lâm

Thái úy giận đến đỏ bừng, cả người kích động, hướng Phượng Lan Dạ rộng to.

"Tề vương phi, người thật to gan! Dám bắt lão phu sao! Nên biết rằng lão phu là ai nha!"

Lão chính là không chịu để lùi đuôi ra. Nên Phượng Lan Dạ lạnh lùng nhìn lão, duỗi tay tóm lấy chiếu thư trong tay lão, trực tiếp ném xuống đất lại đập mạnh mấy cái, hung hăng mở miệng.

"Người chính là một thần tử mưu nghịch, còn có lời gì để nói?"

Tất cả mọi người trên đại điện bị tràng diện biến hóa kì lạ trước mắt này làm cho kinh ngạc đến chết lặng, ai cũng không nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn nữ nhân kia ngạo khí bức người, hào quang mênh mông, quanh thân nàng tản ra sát khí thị huyết, tuyệt đối không bỏ qua dù chỉ là một phản khán nhỏ. Lúc này mà vọng động thì chết chắc, cho nên nhất thời ai cũng không dám động.

Lâm Thái úy thấy Phượng Lan Dạ căn bản không để ý tới hần, không khỏi lại kêu lên: "Các người đều là người chết sao? Nữ nhân này dám đập lên chiếu thư hoàng thượng. Đây là tội đại bất kính! Còn chưa động thủ bắt lại nàng?"

"Ta mà tội đại bất kính sao? Người cái lão già không biết xấu hổ kia, thật đã cho rằng mọi người đều chết rồi sao, đến tội cùng ai mới là kẻ đại bất kính dám hạ độc thủ hại hoàng thượng!"

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng không dám động, bỗng nhiên một đạo thanh âm bén nhọn cao vút vang lên: "Tề vương phi, đồ tiện nhân, ta và người liều mạng, người dám kháng chỉ bất tuân!"

Nguyên lai là Mai Phi từ trong tấm cung nghe được tin tức liền vọt ra, lao thẳng tới Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ thân hình khẽ di chuyển né sang một bên, Mai Phi té thẳng tới thềm đá trước điện, ngã chống vó, răng cửa cũng gãy một cái, mặt đầy máu, có thể thấy được vừa rồi bà ta đã dùng cỡ nào sức. Bát hoàng tử vẫn quỳ gối phía dưới liền vọt lên, đỡ dậy mẫu phi của mình, hướng về phía mấy tên thị vệ đang xông tới mà kêu lên.

"Ai dám động đến mẫu phi của ta!"

Nam Cung Sâm thật nhanh ngẩng đầu hung hăng mở miệng: "Ô Thanh Nhã, người đại nghịch bất đạo, chẳng những đạp lên chiếu thư, còn bắt giữ trung thần ba đời Thái úy đại nhân, tội người không thể tha thứ!"

Phượng Lan Dạ khloe môi khẽ cười lạnh một cái, hộp gấm trong tay mở ra, một đạo Minh Hoàng thánh chỉ xuất hiện: "Tiên hoàng đề phòng có người hãm hại nên đã sớm lập ra di chiếu. Xin hỏi nếu đã vậy, vì sao phụ hoàng phải lập chiếu thư thứ hai? Bốn vương phi muốn hỏi một chút, chiếu thư của Lâm Thái úy là thật sao, nếu không phải người đã hãm hại hoàng thượng để có được thì đạo chiếu thư kia là từ nơi nào mà có?"

Vải gấm trên tay nàng được mở ra, hai tay cung kính nâng lên, đọc rõ ràng trên đại điện:

"Di chiếu, trăm lo lắng sẽ có tặc nhân hãm hại thân thể cho nên đặc biệt lập nên di chiếu này, tấn phong Thụy Vương Nam Cung Duệ làm tân hoàng Thiên Vận hoàng triều, tuyên chiếu xong lập tức đăng cơ. Bên cạnh đó lập Tề vương Thiên Vận hoàng triều làm Bắc cảnh thân vương. Khâm chỉ."

Di chiếu vừa đọc, cả điện biến sắc, không nghĩ tới hoàng thượng đã lập một di chiếu trước đó. Nếu như vậy, nhất định không thể nào lại lập di chiếu nữa, như vậy thật sự là Thái úy đại nhân mưu nghịch ép buộc hoàng thượng hạ chiếu rồi. Nhất thời ai cũng không nhúc nhích, suy nghĩ trước mắt nên làm như thế nào mới là tốt nhất.

Lâm Thái úy cùng Mai Phi nằm mơ cũng không nghĩ đến hoàng đế chưa chết, mà trước đó còn lập xong di chiếu. Trước mắt bọn họ hoàn toàn bất lợi a. Hai người không tự chủ được mà hướng Nam Cung Diệp kêu lên: "Trác nhi, còn không mau động thủ."

Nam Cung Diệp đứng lên nhưng không động, nhìn về hai người Lâm Thái úy cùng Mai Phi, chậm rãi vươn tay xé toang lớp dịch dung trên mặt, lộ ra diện mạo thật. Hẳn chính là Tề vương Nam Cung Diệp, cái này làm tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Nam Cung Diệp đi tới trước mặt Mai Phi cùng Lâm Thái úy, trầm giọng mở miệng: "Nghịch thần tặc tử, cả gan làm loạn! Người đâu! Đem Mai Phi bắt lại."

Bát hoàng tử ngậy ngấn cả người, không nghĩ tới mẫu phi thật sự làm ra loại sự tình này, dù vậy hẳn cũng không thể để cho mẫu phi bị bắt, cho nên liền che chở Mai Phi: "Không cho phép các người đụng tới mẫu phi của ta."

Nam Cung Diệp thân hình vừa chuyển, nhanh như gió lốc liền giữ được Bát hoàng tử Nam Cung Sâm, thị vệ trong cung đã sớm tuôn ra đi qua bắt Mai Phi lại.

Lúc này trong đám người Tấn vương đang bỗng có kẻ kêu lên: "Mau liều mạng, bằng không chúng ta đừng mong có đường sống!"

Trong đại điện bắt đầu có người động thủ, bay vọt lên hòng gây rối loạn. Thụy Vương Nam Cung Duệ cùng Nam Cung Quân đứng dậy, thân hình chợt lóe một cái liền phóng đi, chỉ tốn một chút công phu đã khống chế được vài tên loạn thần này, quay đầu hướng Binh bộ Thượng thư Tô Diễn nói.

"Lập tức mang binh bắt giữ mọi người trong Lâm phủ, còn có Mai gia, Liễu gia cùng Ngô gia."

"Dạ, thần lập tức đi làm."

Binh bộ Thượng thư dẫn đầu chạy vội đi ra ngoài, Nam Cung Duệ lại nhìn hướng Hình bộ Thượng thư: "Lập tức đem những kẻ này toàn bộ nhốt vào đại lao, tăng thêm người canh giữ, không cho phép lơ là xảy ra một chút ngoài ý muốn nào cả!"

"Rồ!" Hình bộ Thượng thư đón lệnh, vung tay lên, thị vệ lập tức áp giải Lâm Thái úy cùng Mai Phi đang bị bắt trong điện, còn có Bát hoàng tử đi ra ngoài. Trong lúc nhất thời cả đại điện không người nào dám nói một tiếng. Phụng Lan Dạ và Nam Cung Diệp nhìn nhau, đi xuống đại điện, đem di chiếu giao lại trên tay Nam Cung Duệ, sau đó hai người đồng thời vén áo nhắc chân, dẫn đầu quỳ xuống.

"Tham kiến tân hoàng!"

Lúc này còn có người nào dám kháng nghị, nếu kháng nghị chỉ có một con đường chết. Đám người Tô Thừa tướng đều rối rít quỳ xuống: "Tham kiến hoàng thượng."

"Tham kiến hoàng thượng."

Thái giám cùng cung nữ Tiêu Nguyên cung đồng loạt cũng quỳ xuống, đồng nghịt một mảng lớn, thanh âm vang vọng mọi nơi.

Từng dãy người quỳ, từng dãy tiếng gào, thanh âm truyền đến bên trong tẩm cung, Hạo Vân Đế mở mắt nhìn Hoa phi: "Duệ Nhi đăng cơ tân hoàng rồi?"

Hoa phi rơi lệ gật đầu: "Đúng vậy, hoàng thượng, Duệ Nhi đã là tân hoàng."

24 tháng 9 âm lịch, Thụy Vương Nam Cung Duệ đăng cơ làm tân hoàng, chủ trì triều chánh.

Chiếu cáo công bố toàn thiên hạ, nhất thời cục diện Thiên Vận hoàng triều hoàn toàn chuyển đổi. Một trận phong ba âm mưu triều đình biến hoá kỳ lạ, cục diện sinh linh đồ thán được cứu vãn tại đây.

Không ai biết trong chuyện này, cục diện cuối cùng có được đều nhờ một tiểu nữ tử túc trí đa mưu, toàn bộ xuất phát từ mưu lược, từ tỉ mỉ bố trí của nàng.

Tiêu Nguyên cung. Bên trong tẩm cung.

Tất cả mọi người lui xuống, Hạo Vân Đế mở mắt nhìn tiểu nha đầu đang quỳ trước giường, khẽ cười, suy nghĩ sâu xa thế nhưng hết sức thanh minh.

"Thanh nhã, Duệ Nhi rốt cục đã như ý nguyện lên ngôi rồi, nói đi, người muốn ban thưởng cái gì, trẫm nhất định sẽ cho người."

"Tạ ơn hoàng thượng, khó được hoàng thượng còn nhớ rõ, trước kia Diệp đã nói muốn trở về Bắc Cảnh. Nếu hoàng thượng đã phong Diệp làm Bắc cảnh thân vương, như vậy hãy đem Bắc Cảnh ban cho chúng con làm đất phong. Về phần vùng đất trước kia của Diệp sẽ trả lại cho triều đình."

"Tốt, còn gì nữa không?"

Ánh mắt Hạo Vân Đế nhìn Phượng Lan Dạ tựa như nhìn một hài tử, hẳn biết tiểu nha đầu này tâm tịnh thanh minh. Không nghĩ tới vào giây phút nhân sinh cuối cùng, hẳn lại đem toàn bộ hi vọng ký thác lên trên người một tiểu nha đầu như vậy.

Phượng Lan Dạ nhìn Hạo Vân Đế lắc đầu, nàng cái gì cũng không thiếu, sở dĩ trợ giúp hoàng đế, trợ giúp Thụy Vương, chỉ bất quá vì để bọn họ ra đi được an tâm một chút. Thiên hạ dẹp yên rồi, các nàng tất nhiên có thể rời đi.

Hạo Vân Đế vươn tay ra kéo Phượng Lan Dạ, một thứ gì đó thô sấp rơi trên tay Phượng Lan Dạ, hần từ từ mở miệng.

"Như vậy đáp ứng trăm, hiệp trợ Duệ Nhi chinh đồn lại thật tốt triều đình hết thảy, đợi đến thời điểm gió êm sóng lặng, các người lại rời đi được không?"

Trong mắt có mong mỏi ngóng nhìn Phượng Lan Dạ, nàng làm sao nhẫn tâm cự tuyệt lời thỉnh cầu cuối cùng của một lão nhân gia. Nàng gật đầu, trong mắt nàng, Hạo Vân Đế đã không phải là hoàng đế, chỉ là một lão nhân sắp chết.

Bất quá không biết hần cho mình là vật gì, bốn góc tám cạnh, còn rất cứng.

Hạo Vân Đế rốt cục hài lòng, nhắm mắt lại gật đầu, buông lỏng tay ra, khẽ cười mở miệng: "Đây là lễ vật ta đưa cho người, hãy cố gắng bảo tồn, đừng nói cho người khác."

Phượng Lan Dạ cảm tạ xong, liền lui xuống, đem đồ trong tay cất sâu vào tay áo, sau đó hướng những người trước cửa điện mở miệng.

"Vào đi thôi, thân thể hoàng thượng chỉ sợ sắp không được."

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người tràn vào, tân hoàng Nam Cung Duệ, Nam Cung Diệp, Nam Cung Quân, còn có Vương Phi các phủ, hậu cung phi tần, rất nhiều người tiến vào tẩm cung, đồng loạt quỳ trên đất. Bên trong tẩm cung một mảnh bi thương, Hạo Vân Đế mở mắt ra, đem chuyện của Phượng Lan Dạ giao cho Nam Cung Duệ, dặn dò mấy câu, thanh âm càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Trước cửa tẩm cung, Phượng Lan Dạ lấy ra vật hoàng thượng giao cho nàng, hần là một khối lệnh bài. Phía trên có hai chữ to rồng bay phượng múa 'Gián Quan'(*), mặt trái là 'kim bài miễn tử'.

(*) Chức quan có quyền can gián vua

Không nghĩ tới Hạo Vân Đế lại đưa cho nàng một lệnh bài Gián Quan. Đây là chức quan được thiết lập từ rất sớm trước kia. Những năm gần đây cũng không có loại chức quan này, bởi vì không ai nguyện ý làm loại quan phí sức mà chẳng có kết quả tốt này, hơn nữa lại là quan chuyên ước thúc hoàng thượng, hoàng thượng tự nhiên không hy vọng có người như vậy bên cạnh cho nên chức vị này sớm đã không còn rồi. Hiện tại, hoàng đế trước khi chết lại đem Gián Quan lệnh đưa cho nàng, lại còn là một khối kim bài miễn tử.

Nói cách khác, nàng trở thành người duy nhất tại Thiên Vận hoàng triều có thể thẳng thắn can gián hoàng thượng. Phượng Lan Dạ cảm giác lệnh bài trong tay nặng vô cùng. Đây là hoàng đế đem giang sơn giao phó lại, làm cho nàng tự dừng thấy trầm trọng.

Bên trong tấm cung, bỗng vang lên thanh âm thái giám lạnh lạnh.

"Hoàng thượng băng hà."

Mùa thu Thiên Vận năm thứ sáu mươi ba, ngày 25 tháng 9, Hạo Vân Đế băng hà, Tân Đế chính thức đăng cơ, tổ chức quốc tang, cả nước chìm trong u buồn.

Tân hoàng đưa tiên hoàng tiến Hoàng Lăng, tế Thái Miếu, cử hành tất cả nghi thức tương quan, sau đó lại cử hành nghi thức đăng cơ, phụng Hoa phi làm Hoàng thái hậu, hậu phi của tiên hoàng đều gửi đến Quốc Tự xuống tóc làm ni cô.

Hậu cung thoáng cái trở nên trống rỗng. Tân hoàng lên ngôi, các quốc gia lân cận liền phái sứ thần tới đây chúc mừng. Lâm Phong quốc cũng không ngoại lệ, giống như lần trước, thái tử Âu Dương Dật cùng Thừa tướng và Lỗ Tướng quân, còn có một vài sứ thần cùng đến.

Trên đại điện sáng rỡ, tân hoàng triệu kiến sứ thần các nước, trước sau vẫn thái độ ôn hòa.

Các quốc gia đều tỏ ra muốn cùng Thiên Vận vĩnh viễn giao hảo, tân hoàng Nam Cung Duệ, được gọi là Duệ hoàng, trầm ổn nội liễm, giơ tay nhắc chân tự có một cỗ khí phách, trị kẻ phản nghịch, sửa trị quan lại, dứt khoát cải cách triều đình. Bất quá trước mắt đều là trị tội những kẻ mưu nghịch phản bội lần này, cùng với thay đổi mấy tên loạn thần tặc tử, nhưng cũng không có động đến những người còn bất động trong triều. Hắc mới vừa lên ngôi, căn cơ còn chưa vững, không nên thoáng cái sửa trị toàn bộ, chỉ có thể từ từ mà xuống tay chỉnh đốn.

Toàn bộ tài sản của Lâm phủ bị tịch thu xung công, còn người thì đều từ An Giáng thành bị kéo ra ngoài xử tội. Kẻ đứng xem náo nhiệt đầy đường. Lâm gia bị chém đầu, không cho phép nhật xác.

Người của Mai phủ nên chém thì đều chém, không nên chém bèn cho phép lưu vong. Mai Phi bị ban rượu độc.

Chẳng qua là đối với Tấn vương Nam Cung Trác không ai biết nên xử lý như thế nào. Hắc là huyết mạch của hoàng thất, nếu giết, chỉ sợ rước lấy chê cười của thiên hạ.

Trong thượng thư phòng, Bắc Cảnh Vương Nam Cung Diệp, An vương Nam Cung Quân ngồi ngay ngắn ở hai bên, phía dưới còn có vài vị đại thần trong triều, Tô Thừa tướng, Thái Phó đại nhân, và đám người Đại học sĩ, cùng nhau nhìn tân hoàng.

Mặc dù tân hoàng tuổi còn trẻ, nhưng mấy động tác liên tiếp gần đây của hắc khiến cho lòng dạ bọn họ biết rõ, tân hoàng tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Hơn nữa, hoàng kim giáp trong tay hoàng thượng đã chuyển cho Tân Đế. Đám thần tử bọn họ vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng.

Nam Cung Duệ quét mắt một cái nhìn mấy người đối diện, trầm giọng mở miệng: "Các người nói Tấn vương Nam Cung Trác nên xử trí như thế nào?"

Đám người Tô Thừa tướng nào dám nói nhiều, chỉ cúi đầu nhìn mặt đất. Nam Cung Diệp chậm rãi đứng dậy thoáng nhìn hoàng thượng một cái: "Bẩm hoàng huynh, thần đệ cho là, có thể phế đi võ công của Nhị hoàng huynh, rút gân chân, đưa đến một Quốc Tự mà tụng kinh niệm phật, cả đời không được ra khỏi đó một bước."

"Thần đệ cũng tán thành."

Mặc dù Nhị hoàng huynh làm ra tử tội, nhưng thân là người của hoàng thất, nếu Tân Đế xử tử hãn, thiên hạ tất nhiên sẽ xuất hiện vài lời đồn đãi Tân Đế tàn sát thô bạo. Nam Cung Trác không giống Nam Cung Liệt trực tiếp phản nghịch, cho nên chỉ có thể an bài như thế. Nam Cung Duệ gật đầu, lập tức hạ chỉ cho Bắc Cảnh Vương tự mình xử lý chuyện này, đưa Tấn vương Nam Cung Trác tới Quốc Tự, Tấn vương trọn đời không cho phép ra ngoài một bước.

Hậu cung, hoàng thượng ban thưởng đưa Hoa phi làm Thái hậu, ở cung điện chuyên dụng của Thái hậu, là Tuệ An Cung.

Lúc này trong cung có không ít người tới thỉnh an chúc mừng, mấy vị phu nhân nhất phẩm trên triều, còn có Văn tường công chúa, An vương phi, Bắc Cảnh Vương Phi, trong lúc nhất thời người đông hoa cả mắt, Tuệ An Cung náo nhiệt dị thường.

Thái hậu ngồi ngay ngắn trên đại điện, một thân ung dung hoa quý, quanh người sáng rọi, dung nhan phúc hậu.

Bên người bà chính là nữ nhi của Nội các Đại học sĩ Chu Phong. Chu Phong được phong làm Hoàng hậu, mỗi ngày đều tới thỉnh an, vô cùng hiếu thuận. Thái hậu rất thích nàng.

Trong Tuệ An Cung, trừ vị hoàng hậu Chu Phong này, Thái hậu cũng vô cùng thích hai nha đầu Vụ Tiễn cùng Lan Dạ, khiến công chúa Văn Tường ăn dấm chua ghen tị, la hét mắng hậu thiên vị, làm mấy vị Cáo mệnh phu nhân trong Tuệ An Cung đều nở nụ cười.

Thật ra thì mục đích những người này tới đây hôm nay, Thái hậu lòng dạ biết rõ, trong hậu cung trừ một hoàng hậu, vẫn chưa có phi tần khác, cho nên các vị Cáo Mệnh phu nhân tự nhiên muốn đưa con gái của mình vào cung cùng hoàng thất thiết lập quan hệ họ hàng, sau này sẽ được chiếu cố nhiều hơn.

Những người đó phụng bồi Thái hậu nói chuyện một hồi, thấy Thái hậu có chút mệt mỏi, liền cáo từ xuất cung.

Trong Tuệ An Cung, đợi mấy vị Cáo Mệnh phu nhân đều đi cả, Thái hậu lướt qua Vụ Tiễn cùng Lan Dạ bên người, cuối cùng nhìn về Chu Phong.

"Phong nhi, người tuy là Hoàng hậu, nhưng hoàng thượng thân mang gánh nặng quốc gia xã tắc, việc sinh hạ huyết mạch cho hoàng thất là chuyện trọng yếu, cho nên nạp phi nhất định phải làm."

Chu Phong không nói gì, sắc mặt tái nhợt một chút, nhìn Thái hậu ôn nhu mở miệng: "Nhi thần xin để mẫu hậu làm chủ tất cả."

Phượng Lan Dạ, Vụ Tiễn cùng Văn Tường mặc dù rất đồng tình Hoàng hậu, cũng tán thành hoàng thượng chỉ cưới một người, nhưng như vậy sẽ không hợp với tổ chế quy củ, nạp phi là nhất định, chẳng qua, Phượng Lan Dạ nhìn về Thái hậu:

"Mẫu hậu, ta thấy nạp phi mặc dù có thể, cũng nên thận trọng một chút, đừng đem kiệu tới dâng những kẻ có dụng ý khác tiến vào. Mẫu hậu nên tinh tế tuyển chọn một chút, chọn lựa lấy mấy người phẩm hạnh tốt đẹp một chút để cho hoàng thượng nhìn, nếu vừa ý thì để một hai người tiến

cung đi. Tân Đế mới vừa kế vị, trong hậu cung nhất định phải thanh bình mới được."

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, Chu Phong nhìn nàng ấy một cái, khóe môi lộ một chút ý cười.

Nàng từ trước luôn không thích cùng người khác ghanh đua. Nếu theo ý tứ của Bắc Cảnh Vương Phi, chỉ để một hai người phẩm hạnh tốt tiến cung, thế cũng tốt, bởi vì hoàng thượng là vua một nước, chỉ có hai ba phi tử đã là hậu cung sạch sẽ nhất sử sách rồi. Nàng cũng không thể nói gì hơn.

"Ừ, lời này ta tán thành. Tiên đế cũng dặn dò qua với ai gia, hậu cung nhất định phải bình ổn, không thể chứa chấp quá nhiều."

Trong Tuệ An Cung mọi người đang bàn luận, thì thanh âm thái giám từ ngoài cửa vang lên: "Hoàng thượng giá lâm."

Thân ảnh Minh Hoàng vững vàng khí phách, nhuộm đầy ánh sáng từ cửa điện bước tới, chính là tân hoàng mới vừa lên ngôi. Phía sau hắn là hai người huynh đệ Nam Cung Diệp và Nam Cung Quân, thái giám theo đuôi mấy người, cùng đi vào đại điện.

Hướng về phía Thái hậu thi lễ: "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

"Tất cả đứng lên đi. Các người làm sao lại cùng nhau tới?"

Nam Cung Duệ quét mắt trong điện một vòng, sau đó đi tới thượng thủ, Hoàng hậu Chu Phong lập tức đứng lên, nhường xuất vị trí của mình. Hoàng thượng ngồi xuống, phất phất tay để cho tất cả mọi người cùng ngồi.

Mọi người chia ra ngồi hai bên điện. Hoàng thượng chậm rãi mở miệng: "Chúng ta cùng nhau tới đây thỉnh an mẫu hậu."

"Hoàng thượng có lòng rồi, ai gia vốn còn muốn gọi người tới chứ, có việc muốn cùng hoàng thượng thương lượng."

"Mẫu hậu xin nói."

Hoàng thượng cũng không có bởi vì dăng cơ mà có điều gì ngạo mạn, hăn đối với Thái hậu nương nương vẫn trước sau như một, nói chuyện thân mật, ôn nhuận trầm ổn.

Thái hậu cười mở miệng: "Hậu cung chỉ có một mình Hoàng hậu, ai gia tính toán để cho hoàng thượng nạp phi, ghi nhớ di huấn của tiên hoàng, chỉ dăng hai ba người là được. Đến lúc đó ai gia sẽ chọn lựa, đem danh sách đưa qua, hoàng thượng nhìn vừa ý người nào liền đánh dấu là được. Chuyện này cứ để ai gia cùng Hoàng hậu một tay tổ chức."

"Làm phiền mẫu hậu rồi."

Hoàng thượng không phản bác, cũng không có kiên trì muốn nạp nhiều phi, chung quy chính là đồng ý với ý tứ Thái hậu, chẳng qua hăn từ đầu tới đuôi cũng không có nhìn Hoàng hậu, lộ ra một chút quái dị. Hoàng hậu Chu Phong vẻ mặt cũng rất không tự nhiên. Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn nhìn nhau một cái, sau đó nhìn về hoàng thượng, chỉ thấy hăn đã đứng lên cười nhìn Thái hậu.

"Mẫu hậu, trẫm mới vừa lên ngôi, còn có rất nhiều chính vụ, trẫm đi thư phòng xử lý trước."

"Đi đi, đi đi."

Thái hậu phát tay để cho hoàng thượng rời đi trước, đợi đến hoàng thượng ra khỏi, Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ cũng đứng dậy xuất cung trở về phủ.

Trên xe ngựa Bắc Cảnh Vương Phủ, Nam Cung Diệp ôm chặt Phượng Lan Dạ: "Vốn cho là chúng ta nên lúc này rời đi thôi, ai biết còn phải lưu lại một chút, thật là làm cho Lan Nhi vất vả."

Nam Cung Diệp vừa nói vừa đưa tay đặt ở bụng Phượng Lan Dạ. Bụng của nàng đã dần lộ ra. Lúc này vừa gặp thai nhi động đậy, Nam Cung Diệp vui mừng không khỏi kêu lên: "Lan Nhi, nó động, nó động kìa!"

Kích động tựa như một hài tử, hấn lại duỗi tay thử dò xét một chút, hài tử vẫn động, cả khuôn mặt Nam Cung Diệp tràn đầy nụ cười, cúi người xuống đem mặt cẩn thận dán trên bụng nàng, nghe tiếng đá đánh thỉnh thoảng vang lên, cuối cùng không nhịn được cảnh cáo nho nhỏ.

"Tiểu tử, an phận một chút! Đừng làm cho mẹ ngươi cực khổ, nếu không sau khi sinh ra, phụ thân nhất định đánh cái mông của ngươi."

Tiếng nói vừa dứt, Phượng Lan Dạ liền nở nụ cười, vuốt đầu Nam Cung Diệp, khuôn mặt hạnh phúc.

"Diệp, chờ qua một thời gian ngắn nữa, chúng ta sẽ đi Bắc Cảnh. Lúc này nên rời đi thôi."

"Tốt, chờ hài tử sinh ra, chúng ta liền hồi Bắc cảnh. Bây giờ còn phải giúp hoàng thượng chinh đốn một chút triều đình. Phụ hoàng lúc sắp chết tặng Giám Quan lệnh cho nàng, chính là hi vọng chúng ta giúp hoàng huynh một chút."

"Ừ, được."

Phượng Lan Dạ dịu dàng gật đầu. Đối mặt với người yêu nàng có thể ôn nhu tựa thủy, đối mặt những kẻ hung tàn, nàng lại ngoan lệ như một ác lang. Nhớ tới chuyện của Nhị hoàng huynh, nàng vội hỏi Nam Cung Diệp: "Diệp, hoàng thượng tính toán xử lý Nhị hoàng huynh như thế nào?"

"Phế đi, rồi đưa hãn đến Quốc Tự xuất gia làm hòa thượng, vĩnh viễn không cho phép ra khỏi tự."

"Ừ." Phượng Lan Dạ không nói gì, đây chính là nhân quả tuần hoàn mà mọi người phải nhận.

Hai người ngồi xe ngựa trở về phủ thân vương, vừa vào cửa phủ liền thấy Tích Đan ở trước cửa dạo bước qua lại, nhìn thấy chủ tử trở lại, liền không khỏi lao đến: "Vương gia, các người cuối cùng cũng trở lại, có khách nhân muốn gặp người."

"Người nào?"

"Lâm Phong quốc Âu Dương thái tử, cùng thần y Bách Lí Hạo."

Lâm Phong quốc Âu Dương Dật tới gặp bọn họ là chuyện trong dự liệu. Chỉ sợ là vì Thủy Ninh mới đến. Chẳng qua Bách Lí Hạo lại tới làm gì, không phải đã đem Nam Sơn Tử giao cho hãn sao? Lại tới đây làm cái gì nữa?

"Bọn họ bây giờ đang ở chỗ nào?"

"Nô tài đem người đưa đến chính sảnh, phái người hầu hạ tại đó."

Tích Đan đi theo bên người chủ tử bẩm báo, Phượng Lan Dạ khiêu cau mày: "Âu Dương thái tử tới, làm sao người không để cho Thủy tiểu thư ra đây tiếp đón?"

"Âu Dương thái tử nói là muốn gặp Thủy tiểu thư, nhưng Thủy tiểu thư không muốn thấy hãn, còn để cho tiểu nhân bẩm báo Vương Phi, nhờ Vương Phi đòi Âu Dương Dật năm vạn lượng bạc lần trước là được."

Phượng Lan Dạ khóe môi mân chặt, trong lòng biết Thủy Nhi đang giận, nhiều ngày nay trong lòng muội ấy bị không ít khổ, bây giờ chắc hẳn vô

cùng buồn bực, mới không thèm gặp Âu Dương Dật, hoặc là sợ Âu Dương Dật đã có phi tử, nếu như vậy, Thủy Ninh nhất định không thể nào gả cho hắn. Mà Phượng Lan Dạ nàng cũng không cho phép gả.

"Đi thôi, đi gặp bọn họ."

Chương 127.4

Phượng Lan Dạ cùng Tích Đan nói chuyện mà hoàn toàn quên không bận tâm đến người bên cạnh, chỉ thấy giờ phút này sắc mặt Vương gia âm ngao khó coi, con người lại càng đằng đằng sát khí.

Hai người thoáng cái tự giác ngậm miệng. Ai không biết, Vương gia ghét nhất chính là Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo. Ban đầu thế nhưng cùng hắn đoạt nữ nhân, hắn có thể không tức giận sao? Đã thế lần này hai gia hỏa lại cùng chạy đến vương phủ .

Đoàn người đi thẳng tới chính sảnh Vương Phủ.

Tới trước cửa liền nghe được bên trong mơ hồ có lời gì đó truyền đến, chính là Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo đang nói chuyện.

"Âu Dương thái tử tới nơi này cần làm gì a?"

"Bách Lí tới nơi này lại là vì cái gì, người tới đây, coi chừng Bắc Cảnh Vương lột da của người ra."

Âu Dương Dật còn có mặt mũi giấu cột người khác, Phượng Lan Dạ liền đen mặt, nhìn về phía Nam Cung Diệp, phát hiện mặt của hắn rất hồng, rõ ràng vô cùng tức giận. Âu Dương Dật còn đỡ hơn một chút, mà Bách Lí Hạo kia làm cái gì lại xuất hiện lần nữa, chẳng lẽ hắn còn động tâm với Lan Nhi? Chỉ nghĩ như vậy, thì Nam Cung Diệp liền lửa giận vạn trượng, hai tay nắm chặt, chỉ muốn đi vào cùng Bách Lí Hạo liều mạng. Phượng Lan Dạ vội vàng đưa tay lôi kéo hắn.

"Diệp, nghe một chút người ta tới có chuyện gì đã, đừng làm rộn mà bị chê cười cho."

Nàng tin tưởng Bách Lí Hạo tới nhất định có chánh sự. Hạo không phải loại người nhàm chán, huống chi lần này người ta đã giúp mình một ân lớn, cho nên sau này tất cả mọi người đều là bằng hữu rồi, không cần phải giương cung bạt kiếm như thế.

Lời Phượng Lan Dạ tựa như thần dược dừng lại toàn bộ hỏa khí của Nam Cung Diệp. Hạo thu liễm cơn giận, nhắc chân đi vào chính sảnh, bên trong phòng khách, hai nam nhân vốn đang công kích lẫn nhau, giờ phút này vừa nghe đến động tĩnh liền thu liễm tâm tình tranh đấu, cùng nhìn về trước cửa.

Chỉ thấy phía trước cửa Nam Cung Diệp quanh thân quang hoa, mi nhiễm khinh sương (TND: Chỗ này ý là lông mày như nhiễm sương, ta thấy để hán việt nghe mượt hơn), con ngươi đen nhánh tựa như trời cao khôn cùng, lông mày phát sáng như diệp thạch, quanh thân cuồn phóng ngạo nghễ, nữ nhân theo sát hạo khẽ xoa nhẹ bụng to cho thấy nàng mang thai. Nữ nhân mang thai đều không còn xinh đẹp nhưng là đến trên người nàng, chính là một phong vị hoàn toàn khác. Nàng trước đây lạnh lùng lương bạc, lúc này nàng lại nhiễm một chút ôn nhu vô tận, đuôi lông mày tràn đầy ánh sáng hạnh phúc, khiến người thấy phải ghen tỵ không dứt.

Bất quá nơi này là địa bàn của người ta, cho dù là ghen tỵ cùng hận, hai nam nhân này cũng phải thông minh quy củ mở miệng.

Nam Cung Diệp hừ một tiếng, nâng tay. Mặc dù Âu Dương Dật là thái tử, nhưng nơi này là Bắc Cảnh Vương Phủ, không phải địa bàn của hắn ta, cho nên Nam Cung Diệp bá đạo nắm tay Phượng Lan Dạ đi tới, ngồi ở vị trí chủ nhân, nhẹ vỗ trán: "Âu Dương thái tử cùng Bách Lí thần y đại giá quang lâm Vương Phủ, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này, mời ngồi."

Âu Dương Dật cùng Bách Lí Hạo nhìn nam nhân này chẳng những vóc người xuất sắc, cưới được mỹ thiếu nữ vừa lòng đẹp ý, bây giờ còn được phong làm thân vương, đây là một sự gia phong đặc biệt, mỗi đời vua chỉ được có năm người là có loại quang vinh sủng ái cao nhất này, xem như đường quan của hắn đã rộng mở rồi, nhìn vẻ mặt cuồng ngạo kia quả thật rất vô sỉ a.

Bất quá bọn họ không dám biểu hiện gì, đánh không lại người ta, đáy lòng thật bi ai a.

Âu Dương Dật dẫn đầu ôm quyền: "Bốn thái tử tới Bắc cảnh Vương Phủ là muốn bái kiến Thủy tiểu thư."

"Ân, bái kiến muội muội của ta." Phượng Lan Dạ tiếp lời, nghĩ đến Thủy nhi gần đây thương tâm, liền không khỏi âm trầm, nhàn nhạt mở miệng: "Xá muội nói với ta, để cho ta lấy của Âu Dương thái tử năm vạn lượng bạc, ngày trước chính Thừa tướng và Tướng quân Lâm Phong quốc cũng đã lập chứng từ, chỉ cần Âu Dương thái tử nạp phi, muội ấy sẽ được năm vạn lượng bạc."

Âu Dương Dật vừa nghe, sắc mặt khó coi, ảo não mở miệng: "Bốn thái tử còn không có nạp phi, chỗ nào có năm vạn lượng bạc cho nàng."

Phượng Lan Dạ vừa nghe Âu Dương Dật nói thế đã sớm cao hứng trong lòng, bất quá trên mặt cũng không biểu hiện ra: "Nếu Âu Dương thái tử không nạp phi, vậy coi như Thủy nhi nhà chúng ta đã đi một chuyến vô ích rồi. Không còn gì nữa, Âu Dương thái tử mời trở về đi."

Âu Dương Dật vừa nghe, tức giận đến đứng vụt lên, tà lạnh mở miệng: "Gia muốn thấy đồ hỗn đản Thủy Ninh kia!"

"Không thể! Mấy ngày nữa chính là ngày đại hôn của muội ấy, một tiểu thư khuê các sao có thể gặp người lạ chứ."

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, mấy người trong phòng nhìn sang, trừ Âu Dương Dật sắc mặt khó coi ra, Nam Cung Diệp mang vẻ mặt khó hiểu, Đinh Đường cùng Vạn Tinh và Bách Lí Hạo cũng vậy, bọn họ cẩn thận nghĩ nghĩ, lúc trước không có nghe ai nói chuyện này a. Mà Âu Dương Dật thì đã sớm lửa bốc vạn trượng rồi, một đường xông thẳng ra ngoài Vương Phủ phát điên.

"Thủy Ninh! Thủy Ninh ngươi là đồ hỗn đản! Ngươi đi ra cho ta, Gia cũng muốn xem một chút ngươi muốn gả cho người nào? Gia muốn cướp hôn!"

Trong chính sảnh, Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, Thủy Ninh gả cho ai? Ta thế nào lại không biết."

"Ai bảo hăn chộc chúng ta."

Phượng Lan Dạ ngoài cười nhưng trong không cười, Bách Lí Hạo một thân mồ hôi lạnh, nữ nhân này tuyệt đối âm hiểm, mình vẫn nên cẩn thận chút, tốt nhất đừng thua trong tay nàng, bằng không chính là tự tìm khổ.

Lúc này Nam Cung Diệp mới chú ý tới Bách Lí Hạo, sắc mặt càng thêm khó coi, âm trầm mở miệng: "Bách Lí thần y, ngươi tới có việc gì?"

Bách Lí Hạo lập tức tỉnh táo lại, hăn tới đây là có đại sự trọng yếu, nên vội vàng đứng dậy, nóng lòng mở miệng: "Ta vốn mang sư huynh trở về, ai biết lại trúng quỷ kế của hăn ta, để hăn đào tẩu mất rồi."

"Cái gì?" Ánh mắt Nam Cung Diệp tựa hồ sung máu, hung hăng nhìn chằm chằm Bách Lí Hạo. Nam Sơn Tử có hận ý với hăn, nếu như động tới Lan nhi thì làm sao bây giờ? Hăn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên khốn Bách Lí Hạo này. Nếu không phải do hăn ta, hăn sẽ thả Nam Sơn Tử đi sao? Đã sớm đem hăn ta giết luôn rồi.

"Nếu như hấn động đến người của Bắc Cảnh Vương Phủ, Bách Lí Hạo người nhớ kỹ, ta sẽ không bỏ qua cho hấn."

Nam Cung Diệp nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng. Bách Lí Hạo trong lòng biết rõ, nếu sư huynh thật sự chọc tới Bắc Cảnh Vương Phủ, chỉ sợ vị Vương gia này nhất định sẽ không bỏ qua, đến lúc đó hấn cũng không ngăn cản được.

Phượng Lan Dạ híp mắt nhìn hấn, Bách Lí Hạo cả người không được tự nhiên, nên vội vàng đứng lên: "Chuyện này ta phải chịu trách nhiệm, ta sẽ coi chừng hấn. Nếu như Vương Phi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, xin mặc cho Vương gia trách phạt."

Nam Cung Diệp thở hỗn hển, hấn sợ Lan Nhi xảy ra chuyện gì, nếu như Nam Sơn Tử đối phó hấn thì hấn căn bản không quan tâm, chỉ sợ hấn ta xuống tay với những người bên cạnh mình, độc thuật tên kia rất lợi hại, xuất thần nhập hóa làm cho người ta khó lòng phòng bị.

"Nếu Lan Nhi cùng hài tử của ta xảy ra dù chỉ một chút chuyện, ta liền đem người thiên đao vạn quả."

Một cái chớp mắt kia tràn đầy thị huyết, Bách Lí Hạo tin tưởng hấn đã nói nhất định làm được, nghĩ tới tình cảnh sư huynh giờ phút này mà không khỏi da đầu tê dại, có lẽ thời điểm sư huynh làm như thế sớm đã biết được ăn cả ngã về không rồi, cũng không màng tới sống chết nữa, bằng không cũng không có khả năng chọc vào nam nhân này.

"Được."

"Tốt lắm, tốt lắm, chuyện cũng đã xảy ra, chàng gấp cũng vô ích. Ta không phải là đậu hũ mà phải cẩn thận chống đỡ." Đối với độc nàng căn bản không sợ, nhưng Diệp lo lắng cũng là đúng thôi. Hấn hiện tại luôn có một loại cảm giác lo được lo mất như thế, chỉ cần biết có kẻ có khả năng nguy hại đến nàng cùng cực cực, hấn liền toàn thân cảnh giác. Phượng

Lan Dạ vươn tay lôi Nam Cung Diệp đi ra ngoài, cười hì hì mở miệng: "Diệp, chúng ta đi xem cuộc vui, đi xem trò vui."

Mới vừa ra ngoài đã thấy vương phủ suýt chút nữa gà bay chó sủa, náo loạn ầm ĩ. Tất cả hạ nhân chạy tán loạn khắp nơi, rất xa còn nghe được tiếng kêu của Âu Dương Dật.

"Thủy Ninh, người là đồ hỗn đản, người gả cho kẻ nào, Gia còn không có cưới mà người lại dám gả đi."

Phượng Lan Dạ không khỏi cười đến càng vui vẻ, nhanh chóng gọi Tích Đan đi qua: "An bài chỗ ở cho Bách Lí thần y."

"Tại sao phải để hắn ở nơi này, đuổi đi ra ngoài."

"Hắn là thần y a. Nếu Nam Sơn Tử xuất hiện, ít nhất có thể trợ giúp chúng ta đối phó hắn ta mà."

Một câu nói của Phượng Lan Dạ liền ngăn được Nam Cung Diệp gắt gao, sắc mặt âm trầm hướng Tích Đan mở miệng: "Đem hắn an bài đến hậu viện xa nhất. Đúng rồi, đằng sau dãy phòng hạ nhân không phải là có một tòa sân không người ở sao?"

Tích Đan hết chỗ nói rồi, đó là dãy phòng ốc kém nhất trong Vương Phủ a, trước kia dùng để chất đồng hàng hóa, làm sao có thể cho người ở chứ. Chỉ có nhân tài như chủ tử mới có thể nghĩ ra để cho khách nhân ở chỗ đó mà thôi. Phượng Lan Dạ chớp mắt nhìn vị quản gia một cái, Tích Đan trong lòng tự hiểu, đáp một tiếng, liền đi qua tiếp đón Bách Lí Hạo.

Mà Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ một đường trở lại Tuyền viện. Ở khúc quanh cuối liền nhìn thấy Diệp linh chạy thật nhanh tới trước mặt, kêu to lên.

"Vương gia! Vương Phi! Thủy tiểu thư bị Âu Dương thái tử mang đi mất rồi!"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 128

Âu Dương Dật đem Thủy Ninh mang đi. Phượng Lan Dạ càng đặc ý, nàng một chút cũng không vội, chỉ phất phất tay: "Không có chuyện gì, Âu Dương thái tử sẽ không làm hại Thủy Nhi."

"Ừ." Nam Cung Diệp nghe được chuyện này, nhưng tự dừng tâm tình vô cùng tốt. Tại sao a? Chỉ cần không đến cùng mình đoạt Lan Nhi, hẳn muốn yêu bao nhiêu thiếu nữ thì cứ việc, chả liên quan tới bọn họ a, hẳn vươn tay chặn ngang ôm lấy Phượng Lan Dạ.

"Lan Nhi mệt mỏi sao, hay là trở về nghỉ ngơi một chút đi, những người đó không liên quan chúng ta a."

"Chàng a."

Hai người một đường vừa cười vừa nói trở về Tuyền viện, lưu lại phía sau một đôi người cảm thán, Vương gia cùng Vương Phi tình cảm thật tốt, khiến cho người ta hâm mộ.

Không tìm được Nam Sơn Tử, trong lòng Nam Cung Diệp liền giống như đè ép một tảng đá lớn, vô cùng trầm trọng, hẳn liền phân phó Thiên Bội Thần nhất định phải bảo vệ tốt Vương Phi, không thể để xảy ra một điểm sai lầm nào. Hiện tại hẳn cực kỳ hối hận, ban đầu không nên nể mặt mũi của Bách Lí Hạo mà thả tên kia, hiện tại thì tốt rồi, nam nhân này nhất định sẽ trở lại trả thù. Đem mối thù trút xuống trên người hắn, hẳn cam nguyện nhận lấy, chỉ sợ Nam Sơn Tử có ý muốn động đến Lan Nhi. Nếu

như nàng bị làm sao, sư huynh đệ Bách Lí Hạo đừng mong hăn bỏ qua dù chỉ một người.

Mặt trận phương Nam truyền đến tin tức, Tây Môn Vân liên tiếp thắng trận, lần này đang trên đường hồi kinh. Hoàng Thượng phái An vương Nam Cung Quân dẫn người tự mình nghênh đón.

Mặc dù thắng trận nhưng Tây Môn Vân một chút cũng không có cảm giác vui sướng. Lúc chuẩn bị lên đường, Hoàng Thượng còn hoàn hảo vô khuyết. Mấy tháng trôi qua, Hoàng Thượng đã băng hà rồi. Tiên hoàng có ơn tri ngộ với hăn, nghĩ đến lúc cuối cùng mặt của người hăn cũng không được nhìn thấy, trong lòng vô cùng khổ sở.

Buổi tối, Hoàng Thượng ở trong điện Gia Khánh thiết yến, vì Tây Môn Vân đón gió tây trần. Sứ thần các nước, còn có Vương gia, đại thần trong triều đều được mời, cùng nhau tham gia.

Hôm nay bữa tiệc có vài chuyện vui mừng. Thứ nhất, Tây Môn Vân chiến thắng trở về. Thứ hai, Hoàng Thượng hạ chỉ ban hôn cho Tây Môn Vân lấy Văn Tường công chúa. Thứ ba chính là, chuyện Hoàng Thượng nạp phi đã chọn được người, ba nữ nhân đưa tiến cung làm phi, một người là nữ nhi của Đại học sĩ, Diêu Tuyết, người thứ hai là thiên kim của Lễ bộ Thượng thư Quân Thái Diệp, còn có cháu gái Triệu tướng quân Triệu Hỉ Nguyệt. Ba vị phi tần cùng tiến cung hầu hạ Đế Vương.

Trong lúc nhất thời, cả yến tiệc cao trào thay nhau nổi lên, đây là chuyện vui mừng đầu tiên sau khi tiên hoàng chỉ qua đời, trong không khí náo nhiệt. Cả điện tràn ngập các loại màu sắc, ca múa mừng cảnh thái bình.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn hết thấy trước mắt, triều đình của tân hoàng từng bước đi lên quỹ đạo, đợi đến khi nàng sinh hạ hài tử, họ liền rời đi kinh thành mà trở lại Bắc cảnh.

"Lan Nhi, tới ăn một chút đi. Cả đêm nàng chưa ăn a. Nghĩ ngợi gì thế?"

"Không có. " Phượng Lan Dạ lắc đầu, thật ra thì nàng thấy Hoàng Hậu Chu Phong tựa hồ rất không vui vẻ, cả đêm không nói gì. Thật ra thì thông qua mấy lần tiếp xúc, Phượng Lan Dạ luôn cho là Hoàng Hậu Chu Phong rất có phong phạm mẫu nghi thiên hạ, hơn nữa có thể trợ giúp tân hoàng, nhưng nàng cũng nhìn ra được, Hoàng Thượng tựa hồ vô cùng xa cách Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu dung mạo không tầm thường, mỹ nhân bại hoại trời sinh, hơn nữa còn có văn chương, là người tài ba. Nhưng Hoàng Thượng do trong lòng còn chú ý chuyện lần trước, nên nhất thời không thể sủng ái nàng. Mà Chu Phong vừa nhìn liền biết nàng luôn an tĩnh, nói cũng rất ít chứ đừng nói chọc cho Hoàng Thượng chú ý. Hoàng Thượng không để ý tới nàng, nàng cũng không nói gì, chẳng qua là ngầm thương tâm trong lòng. Cứ như vậy sao được?

Phải nhớ Thiên Vận hoàng triều muốn giang sơn thịnh vượng, thiên thu muôn đời, Đế cùng Hậu phải ân ái, bằng không hậu cung nhất định không thể yên tĩnh, dù chỉ có ba nữ nhân tiến cung thì cũng vậy.

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ vừa ăn. Thủy Ninh ngồi bên cạnh nàng, nha đầu này từ sau khi bị Âu Dương Dật mang đi, cái miệng nhỏ nhắn khi trở về đỏ au, vừa nhìn cũng biết đã phát sinh chuyện gì. Phượng Lan Dạ còn trêu chọc.

"Thủy Nhi đã ăn cái gì a?"

Sắc mặt nàng lại càng đỏ như máu, hận không tìm được một chỗ chui vào, thật ra thì chả có gì mà sợ, chẳng qua là nha đầu này quá then thùng mà thôi.

Bữa tiệc tiến hành đến gần cuối, Lâm Phong quốc Âu Dương thái tử bỗng nhiên đứng lên, tà mị chỉ tay hướng Thủy Ninh, trước cả điện nói muốn dâng Thủy Ninh làm Lâm Phong quốc Thái Tử Phi. Trong lúc nhất

thời mọi người đều ồ lên. Phản ứng đầu tiên chính là Thái hậu nương nương, nàng cao hứng phất tay, than thở.

"Nha đầu Thủy Nhi là nghĩa muội của Bắc cảnh Vương Phi, hoạt bát đáng yêu, ai gia cũng rất thích. Nếu Thái tử có ý, ai gia sẽ thu nàng làm nghĩa nữ, ban thưởng phong hào Quận chúa, cùng Tường công chúa ở trong Nhật Xuất Các, chờ ngày gả về Lâm Phong quốc, như thế nào?"

Thái hậu lên tiếng, Âu Dương Dật tự nhiên không kìm được vui mừng, ôm quyền mở miệng: "Tạ Thái hậu ân tứ, Lâm Phong quốc nhất định cùng Thiên Vận hoàng triều vĩnh kết đồng minh."

Trong lúc nhất thời, trong điện mấy đạo ánh mắt nhìn về phía Thủy Ninh đều là thần thái hâm mộ. Thủy Ninh đến Lâm Phong quốc làm Thái Tử Phi, tương lai sẽ là quốc mẫu. Hơn nữa, quan trọng nhất là trong phủ Âu Dương thái tử một nữ nhân cũng không có, Thủy Ninh này thật có phúc phận ghê gớm a. Bỗng nhiên được một giai tể như vậy, trong lúc nhất thời ly chén giao nhau, thanh âm chúc mừng khắp nơi, không khí đạt tới thời điểm cao trào nhất.

Ngày hôm sau, Lâm Phong quốc Thái tử Âu Dương Dật liền lên đường về nước để chuẩn bị cho đại hôn, cùng Thái hậu định ra ngày lành tháng tốt rồi đến đây cưới Thủy Ninh về.

Lúc này, trong cung chuyện tình nhiều hơn. Thái hậu vừa bận rộn chuyện Văn Tường công chúa, vừa lo chuyện Thủy Ninh, thân phận muội ấy giờ đã là Quận chúa của Thiên Vận hoàng triều, gả cho Lâm Phong quốc, mang trách nhiệm hòa thân, cho nên đồ cưới tất nhiên không thể đơn bạc. Thái hậu sớm đem Thủy Ninh đón vào cung ở, cũng dạy nàng tất cả lễ nghi trong cung. Mặc dù Thủy Ninh không muốn nhưng Phượng Lan Dạ bảo nàng cũng nên học một chút, tương lai đối mặt với hoàng thất, ít nhất lễ tiết phải hiểu nếu không sẽ chỉ làm bản thân thất thố khổ sở.

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn cũng tiến cung không ít lần để trợ giúp Thái hậu chuẩn bị mọi chuyện. Mà trước ngày đại hôn của Thủy Ninh và Văn Tường, Hoàng đế liền dâng kiệu đón Tân Phi.

Tân Phi vào mừng hai tháng mười tiến cung, ba liễn xe hoa lệ, chia ra từ các cửa phụ mà vào, ban thưởng Tuyết Cung, Điệp Cung, Nguyệt Cung.

Ba cung điện cách Phượng Nghi cung của Hoàng Hậu Chu Phong tương đối xa, trong lúc nhất thời hậu cung Tân Phi tràn ngập, hoan hỉ không ngừng.

Cả ngày Tân hoàng đại hôn vô cùng náo nhiệt.

Hôm sau liền có tin đồn, Hoàng Thượng sủng ái Điệp Phương Nghi, chỉ sau một đêm đã phong phi, bay lên nhị phẩm thành Điệp Chiêu Nghi.

Hai người còn lại cũng chưa có gì, như cũ là Tuyết Phân Nghi, cùng Nguyệt Phân Nghi.

Trong cung chỉ có bốn phi cũng bình an vô sự, theo lý thuyết một hoàng đế chỉ có bốn phi tử cũng không nhiều, mọi người không cảm thấy có cái gì không tốt.

Một ngày kia, Phượng Lan Dạ nhận được lời mời tiến đến Tuệ An cung, bởi vì Thủy Ninh âm ỉ đòi gặp nàng, nói nhớ nàng. Thái hậu đành phải phái người đưa nàng vào.

Thủy Ninh vừa nhìn thấy nàng, liền không kìm được vui mừng lôi kéo.

"Tỷ tỷ, mấy ngày nay làm sao người không tiến cung a, ta nhớ người lắm, còn nhớ cục cưng nữa."

Nàng giống như tiểu hài tử khom lưng, nghe thanh âm cục cưng trong bụng Phượng Lan Dạ động đây, vịn Phượng Lan Dạ đi tới một bên ngồi

xuống.

"Muội ở trong cung có tốt không?"

"À, rất tốt, tỷ tỷ yên tâm đi. Còn người, có khỏe không? Bụng càng lúc càng lớn rồi, phải coi chừng thân thể."

"Ta sẽ , Thủy Nhi yên tâm đi."

Phượng Lan Dạ ôn nhu cười, lôi kéo Thủy Ninh ngồi cạnh mà hỏi thăm nàng có quen ở trong cung hay không, còn có trong cung mọi chuyện đều tốt chứ? Lúc này bên cạnh các nàng không người, Thủy Ninh thật nhanh cúi đầu khẽ nói: "Hình như Hoàng Thượng chỉ sủng ái Điệp Chiêu Nghi, đối với Hoàng Hậu chẳng quan tâm, người biết không? Thủy Nhi ngày hôm trước còn chứng kiến Hoàng Hậu khóc đấy."

Phượng Lan Dạ không nói gì, ánh mắt thâm thúy u ám. Lúc này, bên trong điện truyền đến tiếng bước chân, tiếng cười không ngừng vang lên. Thái hậu dẫn một đám người đi tới, đi theo phía sau là Vụ Tiễn, Văn Tường, cùng Hoàng Hậu Chu Phong. Phượng Lan Dạ nhìn về Hoàng Hậu nường nường, quả nhiên thấy thần sắc nàng ấy rất trầm, ít nói chuyện, đối với người bên cạnh tùy ý hưởng ứng khẽ gật đầu.

Thái hậu đã phát hiện Phượng Lan Dạ, nên dẫn người đi tới: "Thanh Nhã đã tới, tiểu nha đầu này vẫn âm ỉ muốn gặp người, ai gia cũng không còn biện pháp mới bắt người tiến cung a."

Phượng Lan Dạ đứng dậy thi lễ với Thái hậu cùng Hoàng Hậu, bất đắc dĩ nhìn Thủy Ninh: "Mẫu hậu xin bỏ qua cho, muội ấy giỏi nhất chính là bướng bỉnh."

"Cũng là khả ái khiến người ta thương."

Thái hậu nhu hòa mở miệng, vươn tay lôi Phượng Lan Dạ đi tới ngồi xuống, ngừng đầu lên cũng phân phó mọi người: "Các người cũng ngồi xuống đi."

"Dạ, nương nương."

Những người còn lại cũng ngồi xuống, Thái hậu kéo tay Phượng Lan Dạ, quan tâm hỏi thăm tình huống gần đây của nàng, dặn dò coi chừng thân thể và vân vân, cuối cùng bồi thêm một câu: "Lục hoàng tẩu của người cũng mang thai, cho nên nếu người không có việc gì thì cũng chú ý dặn dò nàng ấy một tiếng."

Thái hậu tiếng nói vừa dứt, trên đại điện Tuệ An cung mọi người đều lộ ra nụ cười, cao hứng hướng Vụ Tiễn chúc mừng.

"Lục hoàng tẩu, chúc mừng người, " Văn Tường lôi kéo tay Vụ Tiễn.

Lan Dạ so với người khác lại càng cao hứng, không nghĩ tới Vụ Tiễn cũng mang thai, nàng thật là thật cao hứng: "Chúc mừng người, tỷ tỷ."

"Cám ơn."

Trong điện tiếng cười không ngừng, một mảnh vui sướng, chỉ có Hoàng Hậu đáy mắt có chút ảm đạm, bất quá lại không làm trò trước mặt người khác mà biểu hiện ra. Mâu quang Thái hậu như có như không nhìn nàng, khẽ thở dài một tiếng, hiện tại chỉ còn lại Hoàng Hậu, chỉ mong nàng mang thai sớm hơn các phi tần khác. Tính tình nàng như vậy ắt sẽ nuôi dạy ra hài tử vô cùng xuất sắc .

Trong điện mọi người đang nói chuyện, bỗng nhiên từ ngoài cửa có thái giám đi vào bẩm báo: "Thái hậu, Điệp Chiêu Nghi dẫn Tuyết Phương Nghi và Nguyệt Phân Nghi tới đây thỉnh an Thái hậu nương nương."

Thái hậu cau mày có chút mất hứng. Lúc này thỉnh cái gì an chứ. Bất quá cũng muốn nhìn một chút mấy nữ nhân này có ý gì, bà phất tay để cho thái giám đưa các nàng vào.

Thái giám chạy vội ra ngoài, trước cửa đại điện rất nhanh xuất hiện ba bóng người, trong đó, một thân ảnh đỏ tươi lá lướn, cầm bào mỏng đỏ thắm bao quanh triển lộ vóc người linh lung khiến người ta hứng thú, giơ tay nhắc chân mang theo một cỗ ý vị hào phóng, trầm vàng trên đầu lay động sáng rọi, phi phàm quý phái, chậm rãi đi tới thỉnh an Thái hậu cùng Hoàng Hậu. Thái hậu phân phó ba người các nàng ngồi.

Phượng Lan Dạ đánh giá nữ nhân đối diện. Mặt mày kiều mỹ, thanh nhã bức người, bất quá không thể so cùng vẻ thù mị của Hoàng Hậu. Hoàng Thượng thể nhưng bỏ qua Hoàng Hậu mà sủng ái nữ tử như vậy không biết là có dụng ý gì. Nhìn lại hai nữ nhân bên người nàng cũng lớn lên không tầm thường, giơ tay nhắc chân ừ ừ, hai đầu lông mày có một loại lạnh nhạt thanh tao, cũng so với Điệp Chiêu Nghi thanh thấu hơn mấy phần.

Trong điện vài người đứng lên ra mắt Điệp Chiêu Nghi, chỉ có Phượng Lan Dạ không đứng dậy. Thân thể nàng có chút nặng, hơn nữa Thái hậu một tay giữ nàng lại, ý tứ chính là không muốn nàng phải đứng.

Điệp Chiêu Nghi khẽ gật đầu, cuối cùng nhìn Phượng Lan Dạ, mím môi cười khẽ, thật cũng không tức giận, chẳng qua là lời kế tiếp nàng ta nói thật sự làm cho người ta cảm hận.

"Thái hậu, hôm nay thiếp thân thứ nhất tới đây là thỉnh an Thái hậu, thứ hai còn có một sự tình xin Thái hậu làm chủ."

Thái hậu chút thủ: "Người nói."

"Là như vậy, thiếp thân có một biểu muội tên Liên Yên, là thiên kim tiểu thư của Diêm Vận tỉnh Thiểm Tây (TND: Diêm Vận là chức quan vận chuyển muối hay sao á). Lần trước muội ấy tới kinh thành, gặp mặt Bắc

cảnh Vương gia một lần, lại đem lòng quyến luyến không quên, muốn vào Bắc cảnh Vương Phủ. Hoàng Thượng vốn đã đồng ý để cho muội ấy làm trắc phi của Bắc Cảnh Vương, nhưng thiếp thân nghĩ tới, chuyện này cũng nên bẩm báo mẫu hậu một tiếng."

Lời kia của Điệp Chiêu Nghi vừa dứt, sắc mặt Thái hậu trong nháy mắt trở nên kinh ngạc. Bắc cảnh Vương gia sủng ái Vương Phi là chuyện ai ai đều biết, sao phải nạp thêm phi, ngày đó đại hôn cũng đã tuyên thệ trước thiên hạ chung thân không nạp phi nữa, mà Bắc cảnh Vương Phủ nhất định chỉ có một vị Vương Phi.

Điệp Chiêu Nghi này không phải là kiếm chuyện để gây sao? Nàng muốn làm gì? Hơn nữa Duệ Nhi vì sao có thể đáp ứng nàng ta? Thái hậu tức giận nhìn Quân Thái Điệp.

"Điệp Chiêu Nghi, chẳng lẽ người không biết ngày đó lúc Bắc cảnh Vương gia nạp phi đã tuyên thệ qua, cuộc đời này chỉ cưới một phi, đó chính là Bắc cảnh Vương Phi. Người muốn để cho Bắc cảnh Vương gia làm tiểu nhân bội bạc sao?"

Trong điện tất cả mọi người đều gật đầu, cảm tức nhìn Quân Thái Điệp, chỉ thấy nàng lơ đãng mở miệng: "Nam nhân làm sao có thể chỉ có một phi. Vương gia lúc ấy ngẫu hứng nói mà thôi, ta nghĩ chỉ cần Bắc cảnh Vương Phi đồng ý, Vương gia chẳng lẽ sẽ không đồng ý sao."

Phượng Lan Dạ từ từ đứng lên, nhìn Quân Chiêu Nghi ở đối diện, không biết nữ nhân này đến tột cùng là có ý gì, vừa vào cung liền được sủng ái, còn càn quấy như vậy, mẫu hậu không phải đã nói những nữ nhân tiến cung đều qua tình khiêu tể tuyển đấy sao? Phượng Lan Dạ nhìn về Thái hậu, Thái hậu vỗ tay nàng: "Yên tâm, mẫu hậu sẽ vì người làm chủ, nhất định không để cho người chịu ủy khuất."

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, nàng mới không sợ bị ủy khuất đâu, nàng sợ người nào a.

Khóe môi nhất câu cười lạnh, chẳng lẽ nàng ta cho là một Chiêu Nghi nho nhỏ là có thể vô pháp vô thiên rồi? Đừng nói là nàng ta, cho dù hoàng đế, nàng cũng có quyền lợi chống đối, huống chi là nàng ta, hừ lạnh, chậm rãi mở miệng.

"Nếu là ta không đồng ý? Người sẽ làm thế nào?"

Trong điện mọi người một lần nữa ngây ngẩn. Lần này tất cả đều nhìn về Phượng Lan Dạ, ngay cả Quân Thái Diệp cũng vậy, sau đó nhìn Phượng Lan Dạ, rồi nhàn nhạt hướng Thái hậu: "Mẫu hậu, Bắc cảnh Vương Phi vừa rồi phạm thượng, người nói có phải nên trách phạt hay không?"

"Phạm thượng ? Ai? Ai phạm thượng? Ta xem người tốt nhất làm cho rõ ràng, không phải chỉ là ý vào Hoàng Thượng sủng ái người hai ngày mà đã vô pháp vô thiên? Trong mắt đã không ai rồi, người thật cho là hậu cung này đến phiên người định đoạt à? Đừng quên người chỉ là một Chiêu Nghi, bên trên còn có Hoàng Hậu, trên nữa còn có Thái hậu."

Phượng Lan Dạ lãnh ngôn châm chọc, bốn cột Quân Thái Diệp đỏ bừng cả mặt, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên: "Ta đi tìm Hoàng Thượng, chuyện này cho Hoàng Thượng định rồi."

Nói xong, nàng liền xông ra ngoài, trong điện mọi người ai cũng không để ý tới, Thủy Ninh lại càng hưng phấn vỗ tay.

"Tỷ tỷ, tuyệt quá a, tuyệt quá a."

Hoàng Hậu Chu Phong không nhịn được mở miệng: "Nàng ta nói đây là chủ ý của Hoàng Thượng."

Nàng lời tuy ít, cũng là tinh túy, mọi người thoáng cái không nói tiếng nào. Thái hậu quét mắt nhìn mọi người một cái, sau đó mở miệng: "Được rồi, không có gì. Chuyện này ai gia sẽ cùng Hoàng Thượng nói, nhất định khiến hần bỏ đi ý niệm đó. Không biết hần mấy ngày qua như thế nào lại sủng ái người đàn bà kia."

Thái hậu nói xong, nhìn về Chu Phong: "Hoàng Hậu, người đang hoàng cùng ai gia nói xem, Hoàng Thượng có đi cung Phượng Nghi hay không?"

Hoàng Hậu ảm đạm lắc đầu, sau đó ngẩng lên thấy người khác đều nhìn mình với ánh mắt đồng tình, không khỏi nhàn nhạt cười: "Hần không đi, ta còn mừng rỡ thanh nhàn. Các người đừng suy nghĩ nhiều."

Nói xong liền đứng lên, hướng Thái hậu thi lễ, thối lui ra khỏi Tuệ An cung.

Bên trong cung điện, Phượng Lan Dạ nhìn Thái hậu: "Thật ra thì Hoàng Hậu không tệ, vì sao Hoàng Thượng không thích nàng? Nếu Đế Hậu ân ái, ta nghĩ Chu Phong còn có thể giúp đỡ Hoàng Thượng một tay."

"Xem ra ai gia phải nghĩ chút ít biện pháp."

Thái hậu đồng ý gật đầu, sau đó lại nghĩ tới chuyện của Phượng Lan Dạ: "Hoàng Thượng không biết đến tột cùng muốn làm gì?"

Hần so với lúc trước giống như hai người vậy. Trước kia hần cũng không thích bắt buộc người khác làm chuyện gì, hiện tại rõ ràng biết hoàng đế không thể nào thích nữ nhân khác, còn nghe người đàn bà kia nỉ non, đây không phải là ép huynh đế trở mặt thành thù sao?

Ban đầu chọn Quân Thái Diệp bà cũng đã cẩn thận tra xét, rõ ràng là nha đầu cử chỉ đoan chánh, làm sao sau khi tiến cung được sủng ái liền khác trước rồi, chẳng lẽ cũng là giả mạo?

Trong điện, một mảnh tĩnh mịch, ai cũng không nói gì.

Thượng thư phòng, không khí cũng vô cùng khẩn trương. Tân Đế nhìn Thất hoàng đệ bên dưới, không nghĩ tới hoàng đệ lại phản đối. Nhưng hẳn là Hoàng Thượng, ban thưởng phi là chuyện quá đổi bình thường rồi, huống chi Bắc cảnh Vương Phủ cũng không có quá nhiều nữ nhân, chỉ một chính phi, ban thêm một nữ nhân nữa có cái gì phải khẩn trương đâu.

"Hoàng Thượng, thần đệ lặp lại lần nữa, thần đệ sẽ không để cho bất luận kẻ nào vào Bắc cảnh Vương Phủ."

Nam Cung Duệ vừa nghe Thất hoàng đệ nói, sắc mặt âm u lãnh trầm xuống, nhìn Nam Cung Diệp xoay mình kêu lên: "Trẫm là Hoàng Thượng, chỉ hôn cho người là ban ân."

"Hoàng Thượng giữ cho mình đi, thần đệ không cần."

Nam Cung Diệp không để cho Nam Cung Duệ mặt mũi. Hoàng Thượng thì sao, chỉ cần làm cho Lan Nhi không vui, hẳn tuyệt đối bất kể ai với ai.

Nghĩ tới đây, vung tay mở miệng: "Thần đệ cáo từ."

Không đợi Nam Cung Duệ nói xong, liền xoay người đi, để lại bóng lưng cho Nam Cung Duệ tức giận trừng trừng nhìn, ngực điên cuồng đập phồng, thật vất vả mới dễ chịu một chút, ngoài cửa thượng thư phòng truyền đến giọng nói: "Thiếp thân muốn gặp Hoàng Thượng."

Sau đó là tiếng khóc rất khê, ngực Nam Cung Duệ tựa hồ thoáng cái đau lòng, hẳn biết nữ nhân bên ngoài là người nào, lập tức khẩn cấp kêu lên: "Vào đi."

Ngoài cửa thư phòng, Quân Thái Diệp vừa nghe đến thanh âm Hoàng Thượng, càng nức nở thương tâm, chạy nhanh vào, nhào tới trong ngực Hoàng Thượng, khóc không kịp thở.

"Hoàng Thượng, người cần phải làm chủ cho thiếp thân a, các nàng hết thấy đều khi dễ ta."

"Người nào?"

Nam Cung Duệ trầm giọng hỏi, thật không thoải mái, vừa nhìn thấy nữ nhân này thương tâm, hắn liền khổ sở, nhưng là lý trí trong đầu khiến cho hắn không rõ, vì sao mình lại đau lòng nữ nhân này như thế, dĩ vãng chưa từng có a. Đây không phải là quá nhanh chứ? Nghi ngờ vốn đè nén trong óc dần lộ ra.

"Là Bắc cảnh Vương Phi, thiếp thân hảo ý cùng nàng nói chuyện Hoàng Thượng ban thưởng Liên Yên làm trắc phi ở Bắc cảnh Vương Phủ, nàng ta trực tiếp cự tuyệt, chẳng những thế còn cười nhạo thiếp thân, Thái hậu nương nương cùng Hoàng Hậu tỷ tỷ đều không giúp thiếp thân, cùng Bắc cảnh Vương Phi thông đồng thành một mạch. Hoàng Thượng, bọn họ không đem Hoàng Thượng để vào trong mắt, Hoàng Thượng nhất định phải ra mặt cho thiếp thân a."

Quân Thái Diệp vừa nói, vừa nhìn Nam Cung Duệ. Hắn trên mặt chợt lóe lên toan tính: "Diệp nhi, yên tâm đi, trẫm sẽ cùng mẫu hậu nói. Người trước trở về cung đi. Trẫm xong việc sẽ ghé Diệp cung."

"Được, Hoàng Thượng, người nhất định phải làm chủ cho thiếp thân a."

Quân Thái Diệp gật đầu đi khỏi thượng thư phòng, bên trong, Nam Cung Duệ quanh thân lạnh hàn. Hắn cảm giác được bản thân khác thường, tựa hồ chỉ cần nữ nhân kia vừa khóc, hắn sẽ theo bản năng mà đau lòng, khó chịu, sau đó dỗ dành nàng, nhưng trong đầu, ý nghĩ rõ ràng không phải thế. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nữ nhân này đề nghị hắn ban hôn cho Thất hoàng đệ, hắn cũng theo bản năng đáp ứng. Hôm nay thấy Thất hoàng đệ giận dữ khiến hắn bỗng nhiên thanh tỉnh một chút, nếu là huynh đệ bọn họ

xích mích từ trong nhà, loại chuyện thân nhân đau đớn trong khi kẻ thù vui mừng như vậy mình sao lại làm chứ?

Nghĩ tới đây, Nam Cung Duệ đứng ngồi không yên, gọi Nguyên Phạm đi vào.

"Đi tuyên ngự y tới đây, trẫm muốn xem có phải ngã bệnh hay không."

Nguyên Phạm vừa nghe Hoàng Thượng nói, sắc mặt thoát cái trắng đi. Nam Cung Duệ trừng mắt liếc hắt một cái: "Bớt ngạc nhiên đi, trẫm không có gì đại sự. Người cẩn thận một chút, chớ kinh động người khác, biết không?"

"Dạ, Hoàng Thượng."

Nguyên Phạm đi ra ngoài, rất nhanh tìm ngự y tới đây. Ngự y vội tới chẩn mạch cho Hoàng Thượng, cuối cùng phát hiện trừ tim đập so với thường nhân mau một chút cũng không có dị trạng gì, tim đập mau một chút hay chậm một chút cũng là thường gặp, cho nên liền hỏi bẩm không có bệnh gì, nhưng Nam Cung Duệ hoàn toàn không hiểu được mình tại sao lại sủng ái Điệp Chiêu Nghi như vậy, chỉ cần gặp nàng liền có ý nghĩ sủng ái nàng, mà rời đi thì liền hết.

"Đi xuống đi, đi xuống đi, chuyện này cấm truyền ra ngoài."

"Dạ, Hoàng Thượng."

Ngự y lui xuống, bên trong thư phòng an tĩnh lại, Nguyên Phạm cũng ra ngoài.

Mà Nam Cung Điệp bởi vì tức giận, một đường ghé vào Tuệ An cung đón Phượng Lan Dạ xuất cung về Bắc cảnh Vương Phủ.

Bên trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ cảm nhận được cơn giận của hần, không biết hần sao lại tức giận thành như vậy, nên quan tâm hỏi thăm: "Diệp, sao vậy? Sắc mặt thật là khó coi a."

Nam Cung Diệp duỗi tay ôm siết Phượng Lan Dạ, hôn gương mặt nàng. Hần là tuyệt đối không đành lòng để cho Lan Nhi chịu một chút điểm ủy khuất nào hết. Với cá tính của nàng làm sao có thể để cho người khác vào Bắc cảnh Vương Phủ, chỉ lo tới cảm nhận của hần mà thôi. Hiểu được, nên Nam Cung Diệp thấy dễ chịu hơn, nghĩ một chút liền nở nụ cười.

"Hoàng Thượng hạ chỉ muốn ban hôn cho ta, bị ta cự tuyệt."

"Đích thị là chủ ý của Diệp Chiêu Nghi kia. Nữ nhân này chỉ sợ không có ý tốt. Hơn nữa Hoàng Thượng vì sao sủng ái nàng đến thế? Chuyện này có chút không hợp lẽ thường, tựa hồ ẩn giấu cái gì đó." Phượng Lan Dạ nheo mắt lại, trong đồng tử lóe lên một tia lãnh trầm thị huyết. Trên đỉnh đầu Nam Cung Diệp một tay ôm một tay véo mặt nàng, nghiêm túc nói.

"Lan Nhi, người yên tâm, ta sẽ không để cho người khổ sở."

Trên ngũ quan tuần mỹ của đều là kiên định chấp nhất, cho dù Hoàng Thượng hạ thánh chỉ cũng vô dụng, hần không cho phép bất cứ người nào thương tổn Lan Nhi. Nếu Hoàng Thượng cứ khăng khăng một mực, hần sẽ cùng Lan Nhi về Bắc cảnh có thể tự do tự tại.

Hai người trở về phủ thân vương. Tích quán gia vừa thấy bọn họ xuất hiện, liền thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi run rẩy mở miệng: "Vương gia, Vương Phi. Các người sao đến giờ này mới trở về a, Hoàng Thượng đã tới."

"Người nào?"

Nam Cung Diệp nhú mày, cho là mình nghe lầm, nhưng dù như vậy sắc mặt của hần cũng thoát cái trở nên vô cùng dọa người. Nghĩ đến nam nhân

kia lúc trước ép buộc ban hôn cho hần, đến bây giờ vừa nghe tên cũng đủ khó chịu, chán ghét. Tích Đan bị vẻ mặt hần làm sợ hết hồn, e dè cẩn trọng mở miệng.

"Hoàng Thượng đã tới, bây giờ đang bên trong Tuyền viện chờ Vương gia cùng Vương Phi."

"Hần tới làm gì?"

Sắc mặt Nam Cung Diệp khó coi như vừa dẫm phải phân chó, muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu, bàn tay còn siết chặt. Phượng Lan Dạ vội vàng cười cười kéo tay hần, dù hần tức giận thì cũng không phải lúc. Còn không biết Hoàng Thượng tới đây làm gì? Trước xem rõ ràng tình huống rồi lại tức giận a, hơn nữa thử ngấm lại hoàng đế mấy ngày gần đây đi. Sắc mặt Phượng Lan Dạ cũng không dễ nhìn. Hai người cùng nhau hướng Tuyền viện đi.

Tuyền viện, trong phòng khách, Nam Cung Duệ đang đùa giỡn Ngân Ca: "Ngân Ca, người biết ta là ai không?"

Ngân Ca nghiêng đầu, nhìn hồi lâu, thế nhưng toát ra một câu: "Bại hoại, ngu ngốc, ngu dần, ngu ngốc, ngu ngốc!"

Ngân Ca vừa nói dứt, Nam Cung Duệ sắc mặt có chút khó coi, Nguyên Phạm ở phía sau kinh sợ vội đi qua chỉ chỉ Ngân Ca: "Du côn cắc kè, người nói ai đó? Đây chính là Hoàng Thượng a."

"Du côn cắc kè, người nói ai đó? Đây cũng là Hoàng Thượng."

"Du côn cắc kè, người nói ai đó?" Ngân Ca giống như học vẹt, vừa học được một câu liền ở trong lồng nháy dựng lên. Trong phòng khách, Diệp Linh bị hù dọa vội quỳ xuống, run rẩy bẩm báo: "Hoàng Thượng bỏ qua cho Ngân Ca, đây là Quận chúa trước khi tiến cung mới dạy nên nó còn nhớ a."

Lúc này trước cửa phòng vang lên giọng nói lạnh lạnh: "Bản thân ta còn cho là Ngân Ca nói không sai, Hoàng Thượng nghĩ sao?"

Thanh âm Phượng Lan Dạ vang lên, tùy tiện đi tới, phất phất tay ý bảo Diệp Linh đứng lên. Nam Cung Duệ sắc mặt bao phủ lãnh sương, bình tĩnh nhìn Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, thật lâu cũng không nói được lời nào, nghĩ đến giữa hắn với hai người bọn họ không phải chỉ là tình huynh đệ, còn có một loại giao tình cùng sinh cùng tử. Thất hoàng đế không cần giang sơn, tuy nhiên vẫn trợ giúp hắn, hắn làm sao lại hồ đồ như vậy. Nghĩ tới đây cười khổ.

"Thất đế muội miệng lưỡi vẫn lợi hại như vậy."

Nam Cung Duệ ngồi vào trên ghế. Nam Cung Diệp ôm lấy Phượng Lan Dạ trực tiếp đi tới, ngữ khí không tốt mở miệng: "Hoàng Thượng tới làm gì? Thần đế đã nói xong rất rõ ràng, thần đế sẽ không để cho bất luận kẻ nào vào Bắc cảnh phủ thân vương."

"Trẫm có chuyện muốn tìm người."

Nam Cung Duệ cũng không so đo sắc mặt với Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, mặt mày bao phủ trầm trọng khiến cho tim Nam Cung Diệp hơi nảy lên, mặc dù tức giận Hoàng Thượng tự chủ trương nhưng đó cũng là Hoàng đế của Thiên Vận hoàng triều, hắn không hy vọng trong thời gian ngắn như vậy đã xảy ra chuyện.

"Có chuyện gì sao?"

"Trẫm không biết tại sao, sau khi sủng hạnh Điệp Chiêu Nghi, chỉ cần nữ nhân kia nói gì, trẫm sẽ theo bản năng nghe theo lời của nàng."

Nam Cung Duệ dứt lời, Phượng Lan Dạ hừ lạnh, châm chọc.

"Nam nhân còn không phải chính là như vậy sao, thổi gió bên gối."

Nam Cung Diệp vừa nghe Phượng Lan Dạ nói, vội vàng kêu lên: "Lan Nhi, ta không giống hăn a."

Phượng Lan Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, đến lúc nào rồi mà hăn còn bắt bẻ cái này, ngẩng đầu nhìn về Hoàng Thượng: "Trước mắt vẫn là thời kì mới lập quốc. Mọi việc Hoàng Thượng phải cơ trí một chút, chớ bị yêu phi họa quốc. Cái gì nên nghe cái gì không nên nghe, người nên cân nhắc."

Nam Cung Duệ nghe vậy cũng không nói gì, nhưng cau mày lại, ánh mắt trở nên sắc bén: "Trẫm cảm thấy bản thân tựa hồ có chút khác lạ."

Nam Cung Diệp quét mắt nhìn Phượng Lan Dạ một cái. Ngũ hoàng huynh kiên trì nói như thế, chẳng lẽ hăn thật sự có chuyện gì? Phượng Lan Dạ cũng kỳ quái nhìn hăn, cuối cùng gọi Đinh Đường: "Đi mời Bách Lí Hạo tới đây, để hăn chẩn đoán một chút cho Hoàng Thượng xem có nơi nào không thoải mái."

"Dạ."

Bất quá ánh mắt hai người bọn họ nhìn hăn có chút không để tâm. Nam nhân mà, đều háo sắc cả thôi, họ đều nghĩ như vậy.

Nam Cung Diệp nhìn Nam Cung Duệ: "Hoàng Thượng, bọn ta một ít thời gian nữa sẽ trở về Bắc cảnh."

"A, tại sao nhanh như vậy?" Nam Cung Duệ cũng là bị kinh ngạc. Trước mắt trong triều đình còn chưa chinh đồn tốt, năng lực của Diệp hăn luôn tin tưởng, nếu Diệp đi sẽ chỉ còn lại một mình Lục hoàng đệ trợ giúp hăn, hăn hoàn toàn không hy vọng như vậy. Biết bản thân đã chọc phải Thất hoàng đệ rồi, nên Nam Cung Duệ vội mở miệng: "Trẫm sẽ không bắt ép người dâng người khác vào phủ nữa, người đừng vội rời đi."

Nam Cung Duệ lời vừa xong, ngoài cửa liền có người đi đến, phía trước chính là Bách Lí Hạo còn Đinh Đường thì theo sau.

Bách Lí Hạo đi tới, vừa nhìn thấy Nam Cung Duệ, liền vội cung kính thi lễ, Nam Cung Duệ hiện tại chính là Hoàng Thượng a.

Phượng Lan Dạ mở miệng: "Bách Lí, người giúp Hoàng Thượng kiểm tra một chút đi. Hoàng Thượng nói hình như có chút không khống chế được bản thân. Hẳn sủng ái Điệp Chiêu Nghi xong, hiện tại bất kể Điệp Chiêu Nghi nói gì, hẳn đều tin tưởng. Hoàng Thượng cho là mình mắc bệnh."

Phượng Lan Dạ nói xong, thì sắc mặt Bách Lí Hạo biến hóa, Phượng Lan Dạ trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

Bách Lí Hạo bắt đầu trị liệu cho Nam Cung Duệ, sau đó đổi một tay khác, cuối cùng trầm trọng hỏi: "Hoàng Thượng sủng ái người nào?"

"Nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư, Quân Thái Điệp."

"Nữ nhân này trên người có Mỵ Tơ Ngọc, một loại độc điều khiển tình cảm con người, nó không nguy hại đến tính mạng, nhưng vào lúc nam nữ giao hợp, mà khống chế được nam tử kia sau này sẽ nghe lệnh nữ nhân đó. Thuốc này là một loại dâm độc. Hoàng Thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn, định lực hơn người, mặc dù trúng độc nhưng có thể mạnh mẽ khắc chế, trong đầu còn có hoài nghi. Nếu là người bình thường, chỉ sợ đã hoàn toàn bất giác nghe theo nàng ta."

Bách Lí Hạo vừa dứt lời, sắc mặt Nam Cung Duệ lập tức khó coi, dưới tay dùng lực, xoay mình, đầu ngón tay xanh trắng. Hẳn không nghĩ tới lần trước có người giả mạo Chu Phong tới hại hắn, lần này lại tiếp tục như vậy. Trước là vì khống chế hắn, như vậy lần này là vì cái gì nữa đây?

"Đáng chết! Ta lập tức đi giết nàng!"

Nam Cung Duệ cuồng nộ đứng lên, phóng ra bên ngoài. Bách Lí Hạo vội vàng ngăn trở đường đi: "Hoàng Thượng chậm đã, My Tư Ngọc còn chưa được giải, nếu người giết nữ nhân kia chỉ sợ tính mạng mình cũng khó giữ."

Nghe Bách Lí Hạo tinh thông loại độc này đến thế, Nam Cung Diệp không khỏi hoài nghi nhìn hắn, gằn từng chữ mở miệng: "Bách Lí Hạo, người nói, có phải là Nam Sơn Tử ẩn sau lưng nữ nhân này hay không?"

Bách Lí Hạo ngơ ngác một chút, cuối cùng gật đầu.

"Độc này là sư huynh ta tự chế."

"Như vậy hắn là nhắm vào ta, muốn ta cùng Hoàng Thượng trở mặt thành thù, sau đó mới tới thu thập ta?"

Nam Cung Diệp tức đến đột nhiên đập bàn một cái, lửa giận vạn trượng. Kẻ đáng chết này, lần này mà tìm được ta nhất định phải đem hắn giết, tuyệt sẽ không bỏ qua lần nữa.

Phượng Lan Dạ nhìn Bách Lí Hạo, rồi từ từ mở miệng: "Bách Lí, người nói xem, tại sao Nam Sơn Tử lại hận chúng ta như thế? Bọn ta đã từng đắc tội hắn sao?"

Bách Lí Hạo lắc đầu: "Ta nghe sư huynh nói, hình như là Vương gia hại thân nhân của hắn. Sư huynh thật lâu trước đây có một muội muội thất lạc, ta nghĩ hắn đại khái đã tìm được, bất quá hắn cũng không nói nhiều cùng ta."

Lúc này Nam Cung Duệ bình thản hơn một chút, nội liễm hỏi thăm: "Bách Lí Hạo, độc này có thể giải không?"

Bách Lí Hạo cau mày suy nghĩ một chút: "Ta sẽ thử. Ta cùng sư huynh học cùng môn phái, thủ pháp chế biến của hắn ta đều biết, hắn là không có

vấn đề. Hoàng Thượng yên tâm đi."

"Ừ, có thể trị khỏi cho Hoàng Thượng là tốt nhất." Phụng Lan Dạ gật đầu, nhưng Quân Thái Diệp sao lại biết đến Nam Sơn Tử? Hay là Nam Sơn Tử đã tìm tới nàng ta.

"Hoàng Thượng, không bằng người làm bộ như không biết, sủng ái nàng như trước, sau đó moi ra một chút từ miệng Quân Thái Diệp xem nàng ta cùng Nam Sơn Tử có giao tình như thế nào, nhất định phải tra được tung tích người này, và sau lưng Quân Thái Diệp ẩn giấu cái gì."

Nam Cung Duệ nghe Phụng Lan Dạ nói, nghĩ đến nữ nhân ghê tởm kia, trong lòng cuồn cuộn không dứt, bất quá cũng biết trước mắt nhất định phải tra ra nữ nhân này đến tột cùng có mục đích gì, là bị Nam Sơn Tử lợi dụng, hay chính mình ẩn nhẫn chứa dã tâm.

"Tốt." Hắn sẽ không sủng ái ả nữa nhưng có thể giả vờ quan tâm, dò hỏi một chút từ trong miệng ả. Nam Cung Duệ gật đầu: "Bất quá chuyện này còn cần Thất hoàng đệ cùng Thất đệ muội phối hợp."

Nam Cung Duệ vừa nói xong, Nam Cung Diệp cùng Phụng Lan Dạ liền biết ý tứ.

Nam Cung Diệp nhíu mày, đuôi mắt lại trở nên sắc bén, trực giác liền muốn cự tuyệt. Phụng Lan Dạ vội vàng gật đầu: "Được."

Ý tứ Hoàng Thượng chính là để cho hai người bọn họ tại sự kiện lần này nháo một hồi, Diệp Chiêu Nghi đặc ý vênh váo mà lộ ra sơ hở, Nam Sơn Tử nhất định sẽ xuất hiện, vậy bọn họ không phải là bắt được chủ mưu phía sau màn kịch này hay sao?

Nhưng mà Nam Cung Diệp cũng không vui lòng, cho dù là làm bộ cũng không được, hắn cứ nhìn chăm chăm Nam Cung Duệ.

Nam Cung Duệ hướng Bách Lí Hạo nói: "Bách Lí thần y, có thể theo trẫm về cung không?"

"Được." Hai nam nhân thỏa thuận xong đã sớm lắc mình ra khỏi phòng khách trốn tránh một tên nam nhân đang đùng đùng nổi giận, đối với cơn giận của hắn không có mấy người có thể chịu được.

Quả nhiên chân trước mới vừa đi, chân sau liền nghe được phịch một tiếng vang, không biết là thứ gì bị đánh nát rồi, hai người chỉ cảm thấy cái ót lạnh lẽo: "Chúng ta đi mau."

Thân hình nhanh chóng chui vào kiệu hồi cung.

Trong phòng khách, Phượng Lan Dạ thấy Nam Cung Diệp giận đến sắc mặt khó coi, vội kéo hắn ngồi xuống bên cạnh.

"Diệp, chẳng qua là làm bộ tức giận thôi, chẳng lẽ chàng không muốn bắt được Nam Sơn Tử sao? Hiện tại ta mang thai, hắn núp chỗ tối, hơn nữa đã biết mục tiêu của hắn là đối phó chúng ta, chàng nghĩ xem, ta và chàng người nào kém cỏi hơn, hắn sẽ ra tay với người nào? Cho nên ta nhất định phải phối hợp với Hoàng Thượng để sớm tra ra tung tích hắn, như vậy chúng ta không phải có thể an tâm"

Theo lời nói liên tiếp của nàng, hỏa khí của Nam Cung Diệp tự nhiên cũng từ từ tiêu tan, hắn thở dài một hơi, vươn tay ôm eo Phượng Lan Dạ. Mặt hắn khẽ tựa vào bụng nàng.

"Lan Nhi, ta không muốn nàng bị thương, nếu hắn nhắm vào ta, ta chẳng sợ."

"Ta biết, cho nên chúng ta phải cùng Hoàng Thượng điều tra ra hắn a."

"Ừ, ta biết rồi, mới vừa rồi chỉ là quá tức giận thôi."

Nam Cung Diệp đứng lên ôm Phượng Lan Dạ ngồi ở trên đùi của mình, bên trong phòng khách nhân người đã sớm rút hết rồi.

Ngày thứ hai, bên trong An Giáng thành truyền ra lời đồn, Tân hoàng ban cho Bắc cảnh Vương gia một trắc phi, Bắc cảnh Vương Phi cùng Bắc cảnh Vương gia đại náo một trận, tức khí bỏ về nhà mẹ đẻ.

Trong lúc nhất thời bên trong An Giáng thành, đủ loại lời đồn tuôn ra, kẻ thì nói Nam Cung Diệp là tiểu nhân bội bạc, cũng có người bảo Phượng Lan Dạ ghen tuông quá mức, nam nhân nùng tình mật ý nơi nào chả có, hơn nữa trong Bắc cảnh vương phủ không có nhiều nữ nhân, thêm một phi tử cũng không được, quá cứng nhắc rồi.

Sáng sớm, Phượng Lan Dạ trở về Tô phủ, để chứng thực lời đồn xung quanh.

Tô phu nhân dẫn Tiểu Hoàn ra đón, lôi kéo nữ nhi, một đôi mắt đã sớm đỏ, ghen ngào mở miệng.

"Thanh Nhã, có muốn để phụ thân người cùng Vương gia nói chuyện một chút hay không, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?"

Phượng Lan Dạ có chút kinh ngạc, vội thả chén trà trong tay xuống, ôm tay mẫu thân: "Mẫu thân, người nhìn ta có giống bị chồng ruồng bỏ không?"

Tô phu nhân đánh giá nữ nhi, chỉ thấy nàng mặt mày hồng hào, trên mặt tươi cười nhẹ nhàng, một chút dấu vết thương tâm cũng không có, nhưng khi nhìn đến nữ nhi như vậy, bà lại càng thương tâm, trực tiếp khóc lên: "Nhã Nhi a, người đừng đem thương tâm giấu ở trong lòng, có lời gì nói cho mẫu thân nghe một chút, người như vậy sẽ nín hỏng chính mình mất."

Phượng Lan Dạ cùng Đinh Đường nghe vậy trực tiếp hết chỗ nói rồi, rõ ràng là một người đang rất vui vẻ, ở trong mắt Tô phu nhân lại thành đem

thương tâm giấu ở trong bụng, đây là kiểu suy nghĩ gì a, bất quá biết mẫu thân quan tâm nàng, nên rất cảm động, lôi kéo mẫu thân đứng lên.

"Mẫu thân, thật ra thì ta cùng Diệp căn bản không có chuyện gì, người không cần phải lo lắng."

"Không có chuyện gì ? Hoàng Thượng chưa ban hôn cho Vương gia à?" Tô phu nhân có chút phản ứng không kịp.

"Ban rồi." Phượng Lan Dạ đành hoàng trả lời, ban thường là ban thường rồi, bất quá Diệp nhà nàng không có tiếp nhận cũng là thật, Phượng Lan Dạ khóe môi vẽ ra nụ cười. Tô phu nhân ở một bên lại nức nở lên, khóc đến đau đớn tâm can, còn mắng đến hoàng đế.

"Cái đồ Hoàng Thượng vô liêm sỉ, tại sao có thể làm chuyện như vậy? Nữ nhi nhà ta bụng đã lớn vậy rồi, lại đem nữ nhân khác nhét vào Bắc cảnh vương phủ. Đây không phải là cố tình hại Nhã Nhi sao?"

"Mẫu thân, Vương gia không nhận mà."

Phượng Lan Dạ sợ Tô phu nhân khóc, vội vàng nói rõ.

Tô phu nhân lập tức ngừng tiếng khóc, nhưng nghĩ đến lời ngoài đường đồn đãi: "Nhưng phía ngoài truyền nhiều lời khó nghe lắm a."

"Lời đồn có thể tin sao?" Phượng Lan Dạ hỏi. Bà lắc đầu, nhìn nữ nhi tự nhiên tự đắc, quả thật không giống với kẻ xảy ra chuyện như vậy, xem ra bà đã suy nghĩ quá nhiều, liền nín khóc mỉm cười, lau khô nước mắt: "Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi."

Lúc này Tiểu Hoàn từ bên ngoài đi tới, thi lễ: "Thái hậu phái liền xe tới đón Nhị tiểu thư tiến cung."

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 129

Phượng Lan Dạ vốn chỉ muốn tung một ít lời đồn ra ngoài để kẻ trong chỗ tối biết chuyện giữa hai người bọn họ, do hờn dỗi mà xuất hiện lỗ hổng, sớm lộ ra chân diện mục. Không nghĩ tới thậm chí ngay cả trong cung, Văn Tường cùng Thủy Ninh cũng biết rồi. Thủy Ninh ở trong cung la hét không lấy chồng, nói Hoàng Thượng không biết tín nghĩa, Thái hậu không có biện pháp đành phải phái người đón Phượng Lan Dạ tiến cung trấn an nha đầu này.

Mắt thấy đại hôn đã gần đến, lúc này Thủy Ninh không lấy chồng, Thiên Vận hoàng triều làm sao có thể thiết lập quan hệ ngoại giao với Lâm Phong quốc, đến lúc đó chỉ sợ hai nước dâng lên chiến hỏa. Thái hậu vô cùng khẩn trương.

Hơn nữa Hoàng Thượng làm chuyện như vậy, quả thật không có đạo đức, hết thảy đều tại Điệp Phi kia gây ra .

Chuyện đến mức này, Thái hậu tự trách không thôi. Ban đầu bà cũng tỉ mỉ lựa chọn, Quân Thái Điệp bình thường lễ nghi không tệ, làm sao mà vừa tiến cung liền biến thành như vậy, làm cho bà trăm mối ngờ vẫn không có cách giải, Thái hậu không khỏi lo lắng.

Bắc cảnh Vương gia rất thương Vương Phi, người ta lại dám gây ra bậc này chuyện, Vương gia còn có tâm tình mà lo việc triều chính sao?

Thái hậu càng nghĩ càng phiền lòng, liền mệnh lệnh thái giám đi kêu Điệp Phi đến.

Phượng Lan Dạ vừa vặn tiến cung, Thủy Ninh liền lôi kéo tay nàng, nước mắt giọt giọt rơi xuống: "Tỷ tỷ, ta không lấy chồng, không lấy chồng! Hoàng Thượng khi dễ tỷ tỷ, chúng ta không để ý tới hân!"

Thủy Ninh mặc dù bản tính đơn thuần, nhưng đã nhận thức cái gì thì đến chết cũng để ý, vô cùng bướng bỉnh. Thái hậu khuyên nàng đã lâu cũng không thay đổi được quyết định kiên trì không lấy chồng.

Ở một bên, Văn Tường cũng mang vẻ mặt tức giận, đáp lời Thủy Ninh.

"Hoàng huynh thật sự là thật quá đáng, ta cũng không muốn lấy chồng."

Phượng Lan Dạ cười nhìn hai người kia, phát điên vì cái gì a.

"Đại hôn cũng gần tới rồi, còn tùy vào các người nói không lấy chồng mà được sao? Nếu lại nói như vậy, mỗi người đi xuống chịu mười đại bản đi."

Phượng Lan Dạ mặc dù cười, bất quá thái độ cũng là rất chân thành. Thủy Ninh cùng Văn Tường chu miệng, không nói tiếng nào nữa. Thái hậu thấy vậy không khỏi thở dài, thật là vô quyết dày có móng tay nhọn. Bà nói hồi lâu hết lần này tới lần khác cũng vô dụng, Bắc cảnh Vương Phi lại bằng một câu liền làm hai vị này kinh hãi.

Thủy Ninh ủy khuất mở miệng: "Tỷ tỷ, người ta muốn theo tỷ tỷ."

"Còn nói? Ta không sao, phụ thê nào mà không cãi nhau chứ. Bọn ta không có việc gì, không phải chỉ là ban thường thiếp thất sao? Huống chi vị thiếp kia còn chưa vào Bắc cảnh Vương Phủ đâu, các người đừng lo lắng."

Phượng Lan Dạ đang khuyên lơn hai vị này, thì lúc này ngoài cửa điện, thái giám chạy vội vào bẩm báo: "Nương nương, Điệp Phi nương nương đã tới."

"Được. Tuyên vào."

Thái hậu quát lạnh một tiếng, trong điện an tĩnh lại, mọi người chia ra ngồi không xa Thái hậu, cùng nhìn nữ nhân đang từ ngoài cửa điện đi tới, hôm nay mặc một kiện váy dài sắc vàng nhuộm một chút đỏ dính đầy trần châu, uốn lượn thướt tha, có điểm giống khổng tước xòe đuôi, đến tư thái cũng là cao ngạo, chậm rãi thi lễ: "Tham kiến Thái hậu nương nương."

"Điệp Phi, người thật to gan. Dám xui khiến Hoàng Thượng hạ chỉ ban thưởng tiểu thiếp cho Bắc cảnh Vương gia, hiện tại vợ chồng Bắc cảnh Vương gia giận dữ cũng là chuyện người gây ra."

Quân Thái Diệp vừa nghe Thái hậu nói, thật nhanh ngừng đầu nhìn qua, trong mắt chợt lóe lên vui mừng. Phượng Lan Dạ thấy được, nữ nhân này quả nhiên có dụng ý khác a, bất quá nàng làm như vậy, đến tột cùng là bị người sai sử, hay là vì nàng muốn báo thù.

Còn đang suy nghĩ, thì Quân Thái Diệp đã uyển chuyển hàm xúc mở miệng: "Mẫu hậu, Bắc cảnh Vương đường đường là thân vương. Một người đàn ông, có mấy nữ nhân là bình thường, thiếp thân cho là người không bình thường chính là Bắc cảnh Vương Phi, tại sao chỉ cho phép nam nhân của mình có một nữ nhân chứ?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe, từ từ đứng lên, lạnh lùng mở miệng: "Cũng muốn thỉnh giáo nương nương một chút. Vì sao quan niệm bốn phi như vậy lại là không bình thường?"

Quân Thái Diệp nghe Phượng Lan Dạ nói, ngừng đầu lên cười nhìn mọi người trong điện, từ từ mở miệng.

"Nam tử đều háo sắc, làm sao có thể chỉ có một nữ nhân, trừ phi những nam nhân kia đều là hạng người vô năng. Bắc cảnh Vương gia lại là long phượng trong loài người, chẳng nhẽ lại như vậy? Bắc cảnh Vương Phi nếu

muốn gả cho nam nhân chỉ cưới một thê tử thì cần gì phải gả cho Vương gia chứ?"

Phượng Lan Dạ khước môi vẽ ra nụ cười lạnh, nhàn nhạt nhìn Quân Thái Diệp: "Chiêu Nghi nương nương khiến người ta thương tiếc như thế, khó trách Hoàng Thượng tự mình cũng chịu một mình người. Lan Dạ muốn thỉnh giáo Chiêu Nghi nương nương, làm sao có thể độc chiếm sủng ái của nam nhân như vậy, có thể đem những thứ tâm kế kia ra dạy chúng ta một ít hay không?"

Phượng Lan Dạ vừa dứt lời, mặt Quân Thái Diệp liền biến sắc, có chút khó coi, thật nhanh ngẩng đầu ngó chừng Phượng Lan Dạ.

Lời nói vừa rồi tựa hồ có cái gì đó ẩn ý, chẳng lẽ nàng đã biết gì sao? Nhưng khi nhìn ánh mắt nàng lại giống như không biết, chẳng lẽ chỉ là vô ý? Nhất định là như vậy!

Quân Thái Diệp bị hù dọa một tiếng, cả người toát mồ hôi lạnh, không dám nói thêm, nếu lộ ra sơ hở nhất định sẽ phiền toái lớn.

Trên đại điện, Phượng Lan Dạ nhìn vẻ mặt nữ nhân này có chút bối rối, trong lòng suy nghĩ.

Quân Thái Diệp nhìn qua không giống như có oán hận với bọn họ, tâm trí nàng ta cùng mưu tính cũng không đủ, như vậy nàng ta đúng là bị người khác lợi dụng. Có lẽ người kia nói My Tư Ngọc này có thể khống chế một người đàn ông cả đời chỉ yêu một mình mình cho nên nàng ta mới động tâm, cam nguyện bị lợi dụng.

Người này đến tột cùng là ai? Lúc trước, nàng đã để cho Ngọc Lưu Thần ẩn thân ở Diệp cung giám thị, nếu có động tĩnh, tất nhiên sẽ tra ra là ai sai sử.

Giống như vừa rồi nàng cố ý nói xiên xẹo một chút, nàng ta khẳng định rất sợ. Nàng dám đánh cược, chỉ cần vừa trở về nàng ta sẽ đem chuyện này bẩm báo cho người kia, Ngọc Lưu Thần núp trong bóng tối, chỉ cần theo dõi là được.

Phượng Lan Dạ nghĩ vậy, liền chậm rãi ngồi xuống, không hề nhìn tới Điệp Phi nữa.

Thái hậu đầu tiên là nhìn các nàng, sao đó thấy Phượng Lan Dạ không nói thêm, nên ngạo nghễ hướng Quân Thái Điệp.

"Điệp Phi, người không biết hối cải, cả gan làm loạn. Sau này nếu như còn dám tự tiện làm chủ như vậy, ai gia tuyệt đối sẽ không tha cho người."

Thái hậu khiển trách xong, thấy nữ nhân này liền phiền chán, phất tay cho ả lui xuống.

"Hồi cung suy nghĩ thật kỹ."

"Dạ, nương nương." Quân Thái Điệp sắc mặt khẽ biến thành ảo não, bất quá cũng không dám chống đối Thái hậu. Dù mình đã khiến Hoàng Thượng nghe lời, nhưng Hoàng Thượng lại rất hiếu thuận, nếu kích bác tình cảm của hân và Thái hậu chỉ sợ làm hân sinh hoài nghi, cho nên Quân Thái Điệp đối với Thái hậu cũng không dám khinh thường.

Đợi đến khi nàng ta đi ra ngoài, trong điện vang lên giọng nói.

"Cái đồ nữ nhân không biết xấu hổ, cũng biết thổi gió bên gối, hoàng huynh làm sao lại nghe lời ả ta chứ."

Thủy Ninh tức khí mở miệng, nàng được phong làm Quận chúa, tất nhiên nên gọi Hoàng Thượng là hoàng huynh.

Trong điện mọi người đang nói chuyện, ngoài cửa thái giám vừa bấm báo: "An vương phi tới."

Phượng Lan Dạ không khỏi da đầu tê dại, không nghĩ tới một lời đồn nhỏ nhỏ đã đem tất cả dẫn tới đây, xem ra Vụ Tiễn cũng đã nghe được lời đồn cho nên sang đây nhìn nàng, hiện tại mình thật sự trở thành nữ chính khổ sở trong phim tình cảm lúc tám giờ rồi, đoán chừng người nào cũng đồng tình với nàng cả.

Mà Diệp lại bị nói thành nam tử bạc tình, nghĩ cũng thấy giận, đều tại Nam Sơn Tử mà phải làm ra một màn này. Nếu bắt được hắn, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Lần này để Diệp thu thập hắn, nàng sẽ không ngăn cản, cho dù Bách Lí Hạo cũng không thể, bọn họ đã cho hắn ta một cơ hội rồi, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Phượng Lan Dạ đang suy nghĩ đến nhập thần, thì ngoài điện Vụ Tiễn đã đi tới, thỉnh an Thái hậu, sau đó liền quan tâm hỏi thăm Lan Dạ, Phượng Lan Dạ không thể nói rõ sự tình ở trước mặt nhiều người như vậy, đành phải nghe mấy tiếng an ủi thỉnh thoảng truyền đến tai, giống như hát ru làm người ta mơ màng muốn ngủ.

Trong thượng thư phòng, Nam Cung Diệp mang vẻ mặt âm trầm, giận dữ nhìn chăm chăm Hoàng Thượng phía trên.

Nam Cung Duệ sắc mặt cũng không quá tốt, hai mắt có quầng thâm thật to cho thấy hắn thậm chí ngủ cũng không ngon.

Bên trong thư phòng, trừ Nam Cung Diệp, còn có An vương và Bách Lí Hạo.

Nam Cung Quân cùng Bách Lí Hạo nhìn Nam Cung Diệp, rồi lại nhìn Hoàng Thượng, hai nam nhân này đều mang vẻ mặt lửa giận, làm hại bọn họ cũng không dám mở miệng. Cuối cùng Nam Cung Diệp lên tiếng nói chuyện.

"Chết tiệt! Hoàng huynh, người biết bên trong thành những người kia nói thần đệ như thế nào không? Nói thần đệ tiểu nhân bội bạc, còn nói Lan Nhi là nữ nhân ghen tuông."

Những kẻ chỉ biết huyền thuyên này căn bản là không biết yêu. Nếu thật sự yêu sẽ biết, mình toàn tâm chỉ muốn một người mà thôi, căn bản không chứa nổi kẻ khác, như vậy làm sao gọi là ghen tị đâu. Nữ nhân sở dĩ chịu được nam nhân của mình có người khác, thật ra là bởi vì không yêu. Những nam nhân kia mới thật đáng buồn, sống cả đời mà không có ai yêu thương.

"Ủy khuất hoàng đệ rồi."

Nam Cung Duệ chỉ có thể nói như thế, hăn làm như vậy cũng là vì muốn bắt được kẻ sau lưng Điệp Phi, cũng không phải hăn cố ý .

Nam Cung Quân thấy Hoàng Thượng hữu khí mà vô lực, không khỏi kỳ quái mở miệng: "Hoàng Thượng, buổi tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Nam Cung Duệ lắc đầu, nhìn Lục hoàng đệ, có một số việc Lục hoàng đệ còn chưa biết.

"Trẫm bị hạ độc, tối qua không đi Điệp cung, sau đó một đêm liền không được an bình, khó chịu ngủ không yên."

"Hạ độc?"

An vương la hoảng lên, sắc mặt khó coi, nắm chặt tay trâm giọng hỏi: "Người phương nào dám có can đảm hạ độc Hoàng Thượng?"

"Điệp Phi." Nam Cung Diệp hừ lạnh, sau đó nhìn về Nam Cung Duệ: "Còn không phải chính hăn tự gây ra. Hoàng Hậu là một nữ nhân thật tốt a, hăn thế nhưng lại ngại, đi sủng ái Điệp Phi gì gì đó, giờ tốt lắm, gặp phải chuyện như vậy, hết thấy cũng là tự tìm."

Nam Cung Duệ vừa nghe vậy, sắc mặt càng khó coi hơn. Hắn cả đêm không ngủ, hiện tại phải phiền lòng bức bối, lại nghe Nam Cung Diệp quở trách tự nhiên tâm tình không tốt, hung hăng trừng trừng mắt, hai người không ai nói một câu nào.

Nam Cung Quân không hiểu được nên mở miệng: "Nàng ta vì sao phải hạ độc Hoàng Thượng?"

"Còn không phải bởi vì hắn?" Nam Cung Duệ như bắt được nhược điểm, giận dữ chỉ vào Nam Cung Diệp. Nam Sơn Tử kia không biết vì cái gì mà cùng hắn ta có cừu oán, cho nên muốn trả thù hắn ta, lại động đến trên người mình. [TND: Đồ tại lòng vòng quanh co, hai người này cứ như trẻ con ý =))]

Nam Cung Diệp sắc mặt âm đen, không nhìn Hoàng Thượng mà chuyển về trên người Bách Lí Hạo, hận không đem Bách Lí Hạo này ăn tươi.

Đều tại nam nhân này gây ra chuyện, ban đầu sợ dĩ đem Nam Sơn Tử giao cho hắn, cũng bởi vì hắn nói muốn dẫn sư huynh trở về thấy cái sư phụ chó má gì đó, [TND: Chẹp chẹp, Diệp ca nóng máu quá ah] còn nói sẽ không để cho hắn ta xuống núi, giờ thì tốt rồi, gặp phải một đồng chuyện .

"Bách Lí Hạo, nếu là hắn hại đến Lan Nhi, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người."

Bách Lí Hạo nào dám nói một câu gì. Nam Cung Quân thì quan tâm độc ở trên người Hoàng Thượng hơn.

"Bách Lí thần y, độc của Hoàng Thượng có thể giải hết không?"

Bách Lí Hạo nghĩ nghĩ, chậm rãi mở miệng: "Ta đang nghiên cứu cách chế tạo điều chế, tin tưởng sẽ tìm ra thôi."

Hắn vừa nói xong, ba nam nhân trong thư phòng đều lấy ánh mắt ăn thịt người nhìn chăm chăm hắn, đến lúc này rồi, hắn lại vẫn đang nghiên cứu cách điều chế. Nam Cung Diệp trực tiếp mở miệng: "Nếu như khuya hôm nay còn nghiên cứu không ra, ta trực tiếp tiễn ngươi về Tây thiên."

"Ta tán thành."

Nam Cung Quân tiếp lời, đồng dạng sắc mặt cũng khó coi, cái gì thần y a, không phải nói y thuật của hắn so với sư huynh cao minh hơn sao? Làm sao lại giải không được?

Nam Cung Duệ nhớ tới một chuyện, mỗi lần thời điểm hắn trúng độc, máu Thất độ muội đều có thể giải, chẳng lẽ lần này không được sao? Nhìn về Nam Cung Diệp, cẩn thận mở miệng: "Không biết Thất độ muội..."

"Nàng không có biện pháp giải. Loại my độc này nhất định phải nam nữ giao hợp mới giảm bớt một chút, người buổi tối hôm qua khó chịu là vì không đụng người đàn bà kia. Nếu nghiên cứu không ra giải được, đoán chừng kế tiếp còn thống khổ hơn."

Nam Cung Diệp nói xong đứng lên: "Bốn vương còn có việc phải xử lý, đi trước." Nói xong liền trực tiếp vọt ra ngoài thượng thư phòng.

Nam Cung Duệ giận đến nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn: "Là do người nào chứ?"

Bách Lí Hạo vội vàng mở miệng: "Hoàng Thượng, ta đi xuống nghiên cứu cách điều chế." Trước tối nay a, hắn khóc không ra nước mắt rồi, hay là nhanh chóng suy nghĩ ra biện pháp mới được.

Nam Cung Quân đợi đến bọn họ đều đi hết, liền quan tâm tiêu sái đi qua hỏi thăm: "Hoàng huynh không có sao chứ? "

"Ừ, tạm được. Người đi làm chuyện cần làm trước đi."

"Dạ." Nam Cung Quân lui ra ngoài.

Bên trong Tề vương phủ, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ ngồi ở hành lang ngấm trăng, vừa nhìn vừa thở dài.

"Lan Nhi, hôm nay thanh danh của ta coi như bị hủy sạch. Nếu để cho ta bắt được Nam Sơn Tử, ta tuyệt đối không tha hân."

Phượng Lan Dạ dựa vào trong ngực hân, vừa ngấm trăng sáng, vừa cùng hân cẩn thận phân tích: "Diệp, chàng nói Nam Sơn Tử đến tột cùng vì cái gì mà hận chúng ta? Thử nghĩ xem chàng từng đắc tội với ai?"

Nam Cung Diệp nghe Phượng Lan Dạ nói, đem mắt chôn ở trên cổ nàng, quả thật nghiêm túc suy nghĩ rồi, suy đi nghĩ lại, tuy nói hân làm việc cổ quái, cá tính lãnh khốc, nhưng rất ít đi chủ động trêu chọc người, cũng lười để ý tới người. Nếu nói có chuyện gì, thì chính là kẻ thiết kế mẫu phi Trữ Chiêu Nghi, khiến cho Trữ phủ một nhà toàn bộ bị chém. Chẳng lẽ...

"Chẳng lẽ Nam Sơn Tử cùng người nhà Trữ gia có dính líu?"

"Trữ gia?"

ĐỘC Y VƯƠNG PHI

Ngô Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 130: End

Phượng Lan Dạ nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi không nói gì, bọn họ thả ra lời đồn giả chính là vì mê hoặc kẻ ở sau lưng kia, nếu Quân Thái Diệp biết chuyện, ngày hôm nay lại nghe Phượng Lan Dạ nói vậy, nhất định sẽ đi gặp hắn, bất quá vì sao lâu như vậy cũng không có tin tức.

Phượng Lan Dạ vừa nghĩ tới đây, liền nghe được Nguyệt Cẩn đi tới bấm báo: "Gia, Ngọc Lưu Thần trở lại."

"Ừ, " Nam Cung Diệp gật đầu một cái trông qua. Ngọc Lưu Thần đi tới thi lễ, nhìn Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, chậm rãi bấm báo: "Vương gia, Vương Phi, Quân Chiêu Nghi không có bất cứ động tĩnh gì, vẫn ở trong Diệp cung không đi ra ngoài."

Lời này vừa dứt, Phượng Lan Dạ liền cảm thấy lạ lùng, chuyện này làm sao có thể? Quân Thái Diệp rõ ràng chính là loại người không trải sự đời, làm sao có thể bình tĩnh bất động như vậy? Chẳng lẽ không ai sai sử nàng, mà chính nàng làm ra chuyện? Vậy cũng không đúng, độc Mỹ Tư Ngọc là do Nam Sơn Tử chế. Bọn họ nhớ được, ngày đó, thời điểm Thụy Vương cưới Chu Phong, Thu Đồng đã đưa cho Chu Phong một ít mỹ độc, muốn nàng ấy ăn vào để khống chế Thụy Vương. Nếu lúc đấy Chu Phong thật sự làm vậy, hiện tại Thụy Vương chỉ nghe một mình nàng ấy, làm gì còn chỗ cho Quân Thái Diệp. Cho nên mới nói Chu Phong đáng để cho người ta tôn kính. Mặc dù biết rõ chân tướng những chuyện đấy, nhưng không hiểu vì sao Hoàng Thượng lại không thuận mắt. Phượng Lan Dạ nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong đầu tia sáng chợt lóe, liền có chủ ý kết hợp Hoàng Thượng

cùng Hoàng Hậu lại, bất quá, trước mắt vì sao Quân Thái Diệp không có động tĩnh đây?

"Liệu có phải người kia đã ở trong cung, cho nên nữ nhân này căn bản không cần ra ngoài truyền tin hay không?"

"Nam Sơn Tử? Sao hắn có thể ở trong cung."

Sắc mặt của Nam Cung Diệp lập tức khó coi, nếu kẻ này ở trong cung, muốn hại người nào thì rất khó phòng bị.

Phượng Lan Dạ lắc đầu: "Có lẽ còn những người khác."

Nàng luôn luôn có cảm giác Nam Sơn Tử không chỉ có một mình. Hắn làm những chuyện như vậy tựa hồ đang giúp người khác, mà người kia là ai đây?

Từng nghe Bách Lí Hạo nói Nam Sơn Tử có một muội muội thất lạc sau này mới tìm được, nói không chừng, vị muội muội này còn chưa chết, như vậy sẽ là người phương nào đây?

Nếu là nữ nhân thì ẩn nấp trong cung sẽ dễ dàng hơn nhiều, nghĩ tới đây, nàng lập tức nhìn Ngọc Lưu Thần: "Người chú ý Quân Thái Diệp cùng tỷ nữ của nàng ta, có động tác gì nhất định phải để ý, sau đó trở lại bẩm báo chúng ta."

"Dạ." Ngọc Lưu Thần đang muốn lui ra ngoài, thì Phượng Lan Dạ gọi hắn lại: "Lặng lẽ đi tìm Bách Lí Hạo, bảo hắn ngày mai tới tìm ta, ta có việc muốn nói với hắn."

Ngọc Lưu Thần nghe Tiểu Vương Phi nói vậy, liền cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn chủ tử, phát hiện sắc mặt Thiếu chủ quả nhiên khó chịu, vội vàng lĩnh mệnh lui ra ngoài. Nguyệt Căn cũng sợ chọc tới chủ tử, cũng vội vàng cáo lui. Trong lúc nhất thời bốn phía không một bóng người.

Nam Cung Diệp dùng sức ôm Phượng Lan Dạ, bất mãn mở miệng.

"Lan Nhi, nàng vì sao phải gặp Bách Lí Hạo? Tên kia cần ăn đòn a, nếu không phải hắn kiên trì muốn dẫn Nam Sơn Tử trở về, như thế nào lại sinh ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa hắn còn có ý với nàng a."

Nam Cung Diệp tâm tình trăm phần khó chịu, nếu Bách Lí Hạo hiện giờ ở trước mặt, hắn tuyệt đối cho tên kia đẹp mắt một chút.

Phượng Lan Dạ ngáp một cái, sau đó ngẩng đầu hôn môi Nam Cung Diệp, ôn nhu mở miệng: "Diệp, ta mệt mỏi, cực kỳ muốn ngủ rồi, chúng ta vào đi thôi."

Thanh âm mềm mại giống như bình cứu hỏa, thoáng cái liền đem hỏa khí của Nam Cung Diệp dập tắt, nhu hòa gật đầu, ôm Phượng Lan Dạ đi vào.

Ngày thứ hai, bởi vì Bách Lí Hạo phải tới Vương Phủ, nên Nam Cung Diệp chỗ nào cũng không đi, ở nhà trông chừng tên kia, làm cho Phượng Lan Dạ vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng cũng không nói gì, bởi vì nam nhân này rõ ràng mang bộ dạng tuyệt đối không rời đi.

Lúc Bách Lí Hạo tới trời đã gần trưa. Vừa vào phòng khách Vương Phủ liền tiếp thu ánh mắt lạnh hàn chèn ép của Nam Cung Diệp, không khỏi khẽ ảo não, gần đây hắn đã tận lực tránh cùng vị này gặp mặt a, chẳng qua là không nghĩ tới Vương Phi lại muốn gặp hắn, cho nên hắn mới bất đắc dĩ tới đây. Nhưng mà hiện tại sao Vương gia lại phòng hắn như phòng cướp chứ, hắn thật sự đã là bằng hữu của Vương Phi rồi nha.

"Tham kiến Vương gia, Vương Phi."

Bách Lí Hạo ngay cả nói chuyện cũng là hết sức khách khí, không có một chỗ nào phạm quy.

Hắn cũng không muốn bị chết thảm.

"Bách Lí, ngồi xuống đi, " Phượng Lan Dạ mở miệng, đẩy Nam Cung Diệp, sắc mặt hắn mới hòa dịu một ít, nhưng cũng không hơn bao nhiêu. Bách Lý Hạo ngồi xuống, ôn nhu mở miệng: "Vương Phi muốn gặp ta là vì chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ nhếch môi khẽ cười, từ từ mở miệng: "Hoàng Thượng có thể giải độc chưa?"

Lần này Bách Lý Hạo gật đầu: "Ta đã nghiên cứu tốt lắm, nhưng cũng chưa thể nhất thời giải hết my độc trong cơ thể Hoàng Thượng được."

"Ừ, trợ giúp Hoàng Hậu một chút đi. Nói với Hoàng Thượng, để giải độc này cần máu trong tim của một nữ nhân bằng tâm ngọc khiết, mà nữ nhân này phải là người Hoàng Thượng đã từng động tâm."

"A."

Nam Cung Diệp cùng Bách Lý Hạo đồng thời nhìn Phượng Lan Dạ, thì ra vì muốn trợ giúp Hoàng Hậu, đến loại chủ ý như vậy cũng nghĩ ra, đầu óc nha đầu này tuyệt đối khác hẳn thường nhân, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Nàng đã trợ giúp đến như vậy, tin tưởng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu trải qua chuyện này nhất định thật lòng ở cùng một chỗ.

Hai người đang suy nghĩ, thì Phượng Lan Dạ đã nhắc nhở Bách Lý Hạo: "Ta viết một phong thư, người mang vào cung cho Hoàng Hậu, đừng để cho người khác biết."

Hoàng Hậu Chu Phong thật ra cũng là người tâm cao khí ngạo, nếu biết Hoàng Thượng tìm đến chỉ vì máu của mình, e là nàng ấy đối với Hoàng Thượng càng lạnh nhạt, như vậy khe hở Đế Hậu càng sâu hơn, đến lúc đó chỉ có thiên hạ bất hạnh.

"Được."

Bách Lí Hạo gật đầu, trợ giúp Hoàng Thượng chính là trợ giúp người trong thiên hạ, hẳn cũng là người của Thiên Vận hoàng triều, tự nhiên hi vọng Thiên Vận vĩnh viễn hòa bình cường thịnh.

Phượng Lan Dạ từ tay áo lấy ra phong thư, bảo Đình Đường đưa cho Bách Lí Hạo, Nam Cung Diệp ở một bên mở to hai mắt, Lan Nhi viết thư lúc nào, mà hẳn hoàn toàn không biết thế.

"Lan Nhi, tại sao ta không biết?"

"Buổi sáng lúc chàng không ở đây, ta len lén viết a."

Phượng Lan Dạ mím môi cười lên, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp. Bách Lí Hạo nhìn người ta tương thân tương ái, mình căn bản là dư thừa, vội vàng đứng lên cáo từ: "Bách Lí Hạo cáo từ trước."

"Ừ, người đâu, đưa Bách Lí thần y ra ngoài."

Nam Cung Diệp gọi người đưa Bách Lí Hạo đi.

Mùng năm tháng mười, Văn Tường Công chúa và Thủy Ninh Quận chúa đại hôn. Từ sáng sớm, Nam Cung Diệp và Phượng Lan Dạ đã vào cung. Trong Tuệ An Cung vô cùng náo nhiệt, hai người cùng xuất giá, tất cả bận rộn thành một đoàn, thỉnh thoảng lại nghe tiếng ma ma kêu: "Mũ phượng đâu? Khăn đội đầu đâu? Quả táo đâu?"

Văn Tường có Thái hậu lo liệu, hơn nữa được gả gần, Phượng Lan Dạ cũng không lo lắng. Chẳng qua, Thủy Ninh làm cho nàng không yên lòng, thứ nhất cá tính muội ấy tương đối trì nộn, gả vào hoàng thất, không biết sẽ như thế nào. Nhưng mà, Âu Dương Dật tất nhiên sẽ không để cho người ta ăn nửa điểm khổ, điểm này nàng cũng yên tâm. Đại hôn hôm nay, Tô phu nhân cũng tới chuẩn bị cho muội ấy. Phượng Lan Dạ vừa vào, Thủy Ninh liền lôi kéo tay nàng, nước mắt lưng tròng.

"Tỷ tỷ, ta sẽ rất nhớ người, cảm ơn người."

Ôm chặt Phượng Lan Dạ, nàng có ngày hôm nay hết thủy cũng là tỷ tỷ ban cho. Lúc sư phụ qua đời đã nói, quả nhiên không sai, Thủy nhi, người sẽ gặp được quý nhân, sau này mạng của người quý không thể nói, chỉ cần Thủy nhi mang tâm thiện lương đối đãi mọi người nhất định sẽ nhận được tất cả. Thì ra hết thủy cũng là thật, đa tạ tỷ tỷ đã cho nàng hết thủy, nàng vĩnh viễn ghi tạc trong tâm .

"Tốt lắm, đừng thương tâm nữa. Hôm nay ngày lành đại hôn, hẳn phải thật cao hứng xuất giá chứ."

Tô phu nhân cùng Vụ Tiễn từ ngoài cửa đi tới, tất cả đều gật đầu, các nàng cũng là người nhà của Thủy Ninh, nên vây đến bên cạnh nàng.

"Thủy nhi nhất định sẽ hạnh phúc ."

"Cảm ơn các người."

"Đừng khóc, tiểu nha đầu này. Trên mặt trang điểm đều nhòe, đội ngũ rước dâu của Lâm Phong quốc đã ở ngay bên ngoài Tuệ An cung, thế này không phải là làm cho người ta chế giễu sao?"

Tô phu nhân cầm một chút phấn tới đây chỉnh trang cho Thủy Ninh, đánh giá nàng cẩn thận, tự đáy lòng mở miệng: "Thủy nhi của chúng là cô dâu xinh đẹp nhất hôm nay."

"Ừ, đúng, là cô dâu xinh đẹp nhất."

Mọi người cũng đồng ý, Thủy Ninh không tự chủ được nở nụ cười. Lúc này ma ma đi vào thúc giục: "Quận chúa, giờ lành đã đến, mau đeo mũ phượng lên liền xe!"

Thủy Ninh gất đầu, có người thay nàng đeo lên mũ phượng, vì là hai nước đám cưới, đường xá xa xôi, cho nên cũng không dùng khăn trùm đầu, chỉ đội mũ phượng, một đường được đỡ đi ra ngoài.

Phía sau, Phượng Lan Dạ không nhận được mà rơi lệ, rõ ràng là nhận thức muội muội, thế nhưng trong lòng chua xót giống như gả đi nữ nhi nhà mình, thật đúng là buồn cười.

Vụ Tiễn cùng Tô phu nhân vội vàng khuyên nhủ: "Được rồi, nàng ấy đi hưởng phúc, Lan Nhi cần gì phải thương tâm."

Phượng Lan Dạ bây giờ mới khẽ mỉm cười, đúng vậy a, muội ấy là đi hưởng phúc, nàng khóc cái gì a. Đoàn người đi ra ngoài, thời điểm xuyên qua cửa điện, một tiểu nha đầu liền chạy qua bên cạnh, thật nhanh đưa tới trên tay nàng một vật.

Phượng Lan Dạ kỳ quái nhìn mày, quay đầu nhìn qua, chỉ thấy một bóng lưng mặc cung trang trắng nhạt, không nhìn thấy diện mạo. Đoàn người đã đi tới trên đại điện, trong điện, Thái hậu đang thương tâm ôm Văn Tường, không có người chú ý tới nàng, Phượng Lan Dạ cực nhanh nhìn tờ giấy trong tay.

"Có người muốn gặp, ngự hoa viên."

Một câu quả thật khó được. Phượng Lan Dạ nhíu mày, không biết ai muốn gặp nàng. Chợt nhớ tới Quân Thái Diệp trong cung, ngược mắt nhìn lại, quả nhiên không thấy thân ảnh nữ nhân kia. À ta muốn gặp nàng làm gì? Phượng Lan Dạ vội kéo Đinh Đường: "Chúng ta đi ra ngoài."

Hai người lặng lẽ từ cửa hông lui ra ngoài, trong đại điện cũng không còn người chú ý tới, Phượng Lan Dạ biết chỗ tối có Thiên Bội Thần bảo vệ nàng, hơn nữa chính nàng cũng không có cái gì để sợ.

Hai người ra khỏi Tuệ An cung, một đường hướng ngự hoa viên mà đi.

Cuối mùa thu, mặc dù là thời kì cây cối suy tàn, nhưng ở ngự hoa viên, tài sản của hoàng gia, vẫn tràn ngập các loài hoa cỏ trân quý, cho nên nhìn lại, bên cạnh Tử Thiên hồng lộng lẫy, rất nhiều giống cây không biết tên lay động dập chồn trong gió tựa như tiên cảnh.

Phượng Lan Dạ vừa đi vừa tìm, rất nhanh liền thấy một thân ảnh xinh đẹp đang khom lưng cúi người hái hoa, không phải Điệp Chiêu Nghi thì còn ai vào đây?

Phượng Lan Dạ đi tới, trầm giọng mở miệng: "Không biết nương nương gọi ta tới đây để nói chuyện gì?"

Lúc này, người nọ đứng thẳng lưng nhìn sang, lại không phải Quân Thái Điệp, mà là một nữ tử xa lạ, mặt mũi diễm lệ, con ngươi chột lóe lên sắc bén, giờ phút này mặc trên người y phục mà lúc trước Quân Thái Điệp mặc, rất hiển nhiên nữ nhân cố ý dẫn nàng tới đây.

Phượng Lan Dạ sắc mặt trầm xuống, nhìn người kia, lạnh giọng nói: "Người là người phương nào?"

Suy nghĩ một chút, trong lòng hiểu rõ, người này tất nhiên là kẻ ẩn sau lưng Quân Thái Điệp, cũng cùng Nam Sơn Tử có quan hệ, đến tột cùng là người phương nào?

Người kia hái một đóa hoa, chậm rãi cài lên tóc mai của mình, khóe môi tươi cười động lòng người nhưng mang theo vẻ mỹ mạo đầy thâm lương đến hít thở không thông: "Ta là Nam Đồng."

Nam Sơn Tử, Nam Đồng, xem ra là hai huynh muội, Phượng Lan Dạ lạnh lùng ngó chừng Nam Đồng, chỉ thấy nàng ta không nhanh không chậm nhìn mình, cũng không có động tác gì nguy hiểm. Đình Đường sợ nàng xúc phạm tới chủ tử của mình, vươn tay che chở Phượng Lan Dạ.

"Làm sao người lại xuất hiện trong cung?"

Tiếng quát vang lên, Nam Đồng nở nụ cười. Lúc này Phượng Lan Dạ cảm giác đầu hơi có chút choáng váng, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt lập tức biến hóa, dùng sức hít thở. Trong không khí cũng không có độc phẫn, sao mình lại có bệnh trạng này? Bất quá vẫn có thể khẳng định nữ nhân trước mặt đã đối với nàng động tay chân, nghĩ đến đây, toàn thân lạnh như băng, tay vô thức xoa bụng.

Hài tử của ta! Sát cơ trong nháy mắt cả thân tràn ngập, hương Thiên Bột Thần ra lệnh: "Thiên Bột Thần, bắt cô ta lại."

"Rõ." Thiên Bột Thần một tiếng tuân mệnh, thân hình vừa động, liền hướng Nam Đồng nhào tới. Nam Đồng không nghĩ tới bên người Bắc Cảnh Vương Phi lại ẩn thân cao thủ, bản thân nàng không phát hiện được, lập tức sắc mặt đại biến, thân hình chợt lóe đã nghĩ chạy trốn, đáng tiếc Thiên Bột Thần làm sao có thể cho nàng cơ hội, vòng vo ba hồi liền bắt được nàng.

Lúc này Phượng Lan Dạ từ từ ngồi xổm người xuống, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bụng mơ hồ đau đớn, hai mắt giận dữ nhìn chằm chằm Nam Đồng: "Người đã đối với ta làm cái gì?"

Nam Đồng đầu tiên là bối rối, nhưng khi nhìn đến bộ dạng Phượng Lan Dạ không khỏi nở nụ cười: "Cho dù ta bị bắt bị giết thì thế nào? Hài tử của người sợ là giữ không được nữa rồi."

Tiếng nói vừa dứt, Phượng Lan Dạ đã trượt ngã trên mặt đất, Đinh Đường bị làm cho sợ đến kêu to: "Có ai không, có ai không, Vương Phi ngất xỉu rồi."

Sự tình Phượng Lan Dạ bị hại rất nhanh kinh động mọi người. Trong Tuệ An Cung, Công chúa và Quận chúa mới vừa xuất cung, nơi này liền đã xảy ra chuyện, Bắc Cảnh Vương Phi bị người hãm hại, lúc này hôn mê bất tỉnh, không biết tình huống thế nào?

Bách Lí Hạo đang trị liệu, Nam Cung Diệp vừa nghe được tin tức, cả người như sắp phát điên, xông vào thiên điện Tuệ An cung đem tất cả mọi người đuổi ra ngoài, chỉ còn một mình Bách Lí Hạo ở lại bên trong, mà đồ đạc trong tẩm cung cũng bị hấn đập phá, ôm chặt Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, Lan Nhi, nàng tỉnh lại đi, nàng tỉnh lại đi."

Từng tiếng kêu gọi thê lương khiến người ta rơi lệ, nghe đến trái tim tan nát.

Bách Lí Hạo đã bắt mạch cho Phượng Lan Dạ, nhìn bộ dáng thống khổ của Nam Cung Diệp mà không đành lòng mở miệng. Nam Cung Diệp kêu một hồi, thấy Phượng Lan Dạ không có phản ứng, mở ra ánh mắt đỏ như máu nhìn Bách Lí Hạo.

"Tại sao, nàng đến bây giờ còn không tỉnh lại? Nàng đến tột cùng trúng độc gì?"

"Thật ra thì cũng không phải là độc, Vương gia, Vương Phi đợi lát nữa sẽ tỉnh lại."

Bách Lí Hạo trầm giọng đáp lời, thật ra nếu là độc, Phượng Lan Dạ vừa tiếp xúc sẽ phát hiện được ngay. Nam Đồng gia cũng biết rõ, nên căn bản không hề hạ độc, bởi vì cô ta biết không thể thành công, cho nên liền sử dụng vài loại phấn hoa. Những thứ phấn này đối với thai nhi bất lợi, đối với người lớn lại không có ảnh hưởng gì, bản thân vô thức hít phải những thứ này sẽ dẫn đến tình trạng sinh non (sảy thai), hoặc là thai nhi tàn tật, tóm lại đều bất lợi với hài tử.

Bắc Vương Phi sở dĩ hôn mê bất tỉnh, chỉ bởi vì nàng quá yêu hài tử trong bụng, nàng sợ hài tử gặp chuyện không may, thấy bụng vô cùng khó chịu, nàng liền khùng hoảng quá độ, dẫn đến bản thân hôn mê bất tỉnh.

Nam Cung Diệp vừa nghe Bách Lí Hạo nói, sắc mặt cũng không có chuyển biến tốt đẹp, âm ngao khó coi mở miệng: "Không có độc, tại sao

vẫn hôn mê bất tỉnh?"

"Sợ rằng hài tử giữ không được."

Bách Lí Hạo cẩn thận mở miệng. Hắn có thể thấy được Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đối với đứa bé này vô cùng trân trọng. Hài tử giữ không được, đối với bọn họ chỉ sợ là đả kích vô cùng. Quả nhiên, tiếng nói vừa dứt, ánh mắt Nam Cung Diệp càng thêm vẫn đỏ, giống như có thể ăn tươi nuốt sống, gắt gao dõi theo hắn, rống lên:

"Bách Lí Hạo, nếu đứa nhỏ này xảy ra nửa điểm gì, ta sẽ dùng đầu người cùng sư huynh người tể bái hài tử của ta."

Thị huyết vạn phần, Bách Lí Hạo rùng mình một cái, không dám nói thêm gì nữa. Vẫn là bớt kích thích nam nhân kia thôi, nên lập tức kê đơn thuốc, nghĩ biện pháp bảo trụ đứa nhỏ này thì tốt hơn.

Đang suy nghĩ, thì người ngọc trong ngực Nam Cung Diệp đã mở mắt, có chút mờ mịt, từ từ nhìn Nam Cung Diệp, lại nhìn Bách Lí Hạo, cuối cùng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng sờ hướng bụng, luôn luôn kiên cường ngạo nghễ không đếm xỉa đến bất luận cái gì mà giờ phút này nàng lại khóc, vừa khóc vừa ôm lấy tay Nam Cung Diệp.

"Diệp, cứu hài tử, ta cảm giác được con khóc, con khóc. Con đang mắng chửi ta, là ta đáng chết, không có bảo vệ tốt nó, Diệp, chàng mau cứu con."

Nàng năn nỉ Nam Cung Diệp, xong quay đầu nhìn về Bách Lí Hạo: "Bách Lí, ta van cầu người, cứu hài tử của ta, cứu con ta đi. Ta không muốn nó có việc, ta không muốn làm cho con có việc gì, Bách Lí."

Hai đại nam nhân nhìn nữ tử vốn kiêu ngạo kia lại thương tâm đến không ngờ như vậy, cũng đã tuôn rơi nước mắt. Nam Cung Diệp lại càng đau đến xé lòng.

"Lan Nhi, không có việc gì, không có việc gì đâu."

Bách Lí Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, liền hạ quyết tâm phải giữ được đứa bé này.

"Các người yên tâm đi, ta nhất định sẽ cứu nó."

Nói xong rất nhanh chạy ra ngoài kê đơn, phân phó người đi hốt thuốc. Đinh Đường hầu hạ chủ tử ăn vào, nhìn chủ tử thương tâm như thế, nàng cũng nhịn không được khóc lên.

Phượng Lan Dạ bởi vì bị kích thích quá lớn, nên trong dục, Bách Lí Hạo đã tăng thêm một chút thuốc an thần. Nàng từ từ ngủ thiếp đi.

Nam Cung Diệp thấy nàng ngủ liền nhẹ đặt xuống, lập tức dẫn mấy người thủ hạ chạy ra khỏi Tuệ An cung, hướng Diệp cung đi tới, trước tất cả ánh mắt khủng hoảng sai người bắt trói Diệp Phi.

"Người nói! Nữ nhân kia đến tột cùng là ai?"

Diệp Phi bị làm cho sợ đến mặt xám như tro tàn, run rẩy nhìn Nam Cung Diệp, liên tục lắc đầu: "Ta không biết, ta không biết người nói cái gì!"

Lúc này, Hoàng Thượng dẫn thái giám cùng thị vệ chạy tới, cả Thái hậu, Hoàng Hậu, An vương và An vương phi cũng đã tới. Diệp Phi nhìn thấy Hoàng Thượng như thấy được cứu tinh, liền kêu lên: "Hoàng Thượng cứu thiếp thân, mau cứu thiếp thân a."

Mỵ độc của Nam Cung Duệ chỉ mấy ngày nữa đã toàn bộ được giải xong, lúc này vừa nghe đến Quân Thái Diệp liền giận dữ, vung tay lên phân phó thái giám bên người.

"Vả miệng cho ta! Dám can đảm hạ độc hại trẫm, bây giờ còn hại đến Bắc Cảnh Vương Phi."

Thái giám nhảy vọt lên, một tả một hữu lôi kéo ả ta, liền đổi thành một người lại một người hướng mặt mà tát.

Trong điện yên lặng giống như chết, chỉ có thanh âm bạt tai bôm bốp vang lên, trên mặt của mỗi người đều rất đau lòng, tức giận nhìn sang. Quân Thái Diệp tự biết đại thế đã mất, Hoàng Thượng đã biết rồi, nàng còn có thể chối bỏ được không? Liền kêu lên:

"Hoàng Thượng tha mạng a, thiếp thân đáng chết, thiếp thân đáng chết!"

Nam Cung Duệ vung tay lên, thái giám lui qua một bên, hắc đạo bước đi tới bên người Quân Thái Diệp, từ trên cao hạ mắt nhìn xuống: "Nói! Đem tất cả mọi chuyện đều nói ra!"

"Thiếp thân nói, thiếp thân cái gì cũng nói."

Quân Thái Diệp trên mặt sưng thành bánh bao, làm sao còn dám ngo ngoe, vừa dập đầu vừa nói: "Là người đàn bà kia tự dưng tìm đến thiếp thân, cô ta nói Hoàng Thượng thì dạng nữ nhân gì mà không có, thiếp thân tiến cung cũng sẽ không được đặc biệt sủng ái. Cô ta có một loại thuốc có thể khống chế người, làm cho nam nhân chỉ sủng ái mình, cho nên thiếp thân liền nghe lời, cô ta đã bảo nếu chuyện này thành, chỉ cần thiếp thân trợ giúp làm cho Hoàng Thượng cùng Bắc Cảnh Vương xung đột là được. Vì thế thiếp thân mới muốn đem biểu muội đến Bắc Cảnh Vương Phủ a."

Quân Thái Diệp vừa khóc vừa nói, nói xong mọi người liền biết mọi chuyện đã xảy ra rồi. Nam Cung Diệp một đôi con ngươi đen đã sớm phun hỏa, hướng cửa điện kêu lên: "Đem tiện nhân kia mang vào cho ta."

Nam Đồng lúc trước bị Thiên Bột Thần bắt nhốt tại phòng giam trong cung. Nam Cung Diệp vừa gọi, liền có thái giám lôi nữ nhân kia tiến vào.

Nam Đồng đầu tóc xốc xếch, chỉ có tròng mắt hận ý gắt gao ngó chừng Nam Cung Diệp giữa đại điện, cũng không bởi vì hắc tức giận mà sợ hãi,

ngược lại kêu lên.

"Bắc Cảnh Vương, người cũng có hôm nay sao? Người cũng có hôm nay sao? Đáng đời, đây đều là người tự gây nghiệt không thể sống. Người hại chết phu quân của ta, hôm nay ta liền thay hắn một mạng đến đòi một mạng. Người có phải cũng đau lòng hay không, có phải hay không?"

Cô ta nói xong liền phá lên cười, cười dứt lại khóc lên, thương tâm không thôi, cả người như phát điên.

Hoàng Thượng Nam Cung Duệ trầm giọng hỏi: "Phu quân người là người phương nào?"

Trong điện tất cả mọi người nhìn cô ta, không biết đây là ai, làm sao lại bị Nam Cung Diệp giết?

Nam Đồng nghe được có người hỏi, ngẩng lên hai mắt đắm lệ, gần từng chữ mở miệng: "Hắn là Vũ Văn Phi, ta chính là phu nhân của hắn, hắn chết thực oan, cho nên ta muốn báo thù, một mạng đổi một mạng."

Wu Văn Phi, cái tên quen thuộc mọi người ở đây đều biết. Nam nhân này là tình nhân cũ của Trữ Chiêu Nghi, phi tử của tiên hoàng, cùng nhau vụng trộm sau đó sinh hạ Văn Bội Công chúa. Đến lúc bị phát hiện, tự biết khó thoát khỏi cái chết cho nên tự sát, chẳng qua không nghĩ tới lão bà của hắn lại chạy đến báo thù, còn hại hài tử của Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp cắn răng, thở hào hển, từng bước tiến tới gần Nam Đồng: "Là ta hại phu quân của người, nếu như người nghĩ báo thù, người lấy mạng của ta đi đổi mệnh cho hắn, vì sao phải động đến hài tử vô tội? Nó có cái gì sai? Nó có tội tình gì?"

Nam Đồng xoay mình cười lên: "Thế nhân đều nói Bắc cảnh Vương gia yêu thê như mạng. Thì ra là thật như thế. Đã vậy, người có thể tự sát ở trước mặt ta, ta sẽ cứu hài nhi của người một mạng?"

Trên đại điện, lời Nam Đồng vừa dứt, Nam Cung Diệp vẫn không nói chuyện, Hoàng Thượng liền dẫn đầu mở miệng, giận dữ chỉ vào Nam Đồng: "Lớn mật, lại dám can đảm cùng Bắc Cảnh Vương gia nói như thế! Người đâu, kéo xuống đánh chết nữ nhân này cho ta."

Hoàng Thượng vừa nói liền có thái giám chạy tới, kéo Nam Đồng ra bên ngoài. Lúc này Nam Cung Diệp đã đi tới, quát lên: "Dừng tay."

Thanh âm rét lạnh đến thấu xương, hù dọa mấy vị thái giám không nhịn được mà run rẩy. Bắc Cảnh Vương gia lạnh quá a, làm cho người ta nghe mà sồn tóc gáy, không dám động thủ lần nữa. Nam Cung Diệp đi tới ngồi xổm người xuống, cảm tức nhìn Nam Đồng: "Tốt, chỉ cần người có thể cứu hài tử của ta, cho dù Bốn vương buông tha một mạng cho người thì như thế nào?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong điện thoát cái khó coi. Hoàng Thượng cùng Thái hậu thất thanh kêu lên: "Bắc Cảnh Vương, người điên rồi, lời của nữ nhân này có thể tin sao?"

Nam Cung Duệ nhìn về Nam Cung Diệp.

"Trẫm biết người đau lòng Vương Phi, không đành lòng khiến nàng mất đi hài tử, nhưng là mất đứa này còn có thể có đứa khác, nếu bản thân người có cái gì không hay xảy ra, Thất đệ muội chẳng lẽ không thương tâm?"

Hoàng Thượng nói vậy, Thái hậu liên tục gật đầu, cả Nam Cung Quân cùng Vụ Tiễn cũng ngăn cản hấn làm chuyện điên rồ, đáng tiếc, trong đầu Nam Cung Diệp chỉ hiện lên dung nhan Lan Nhi đầm lệ, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt. Là hấn gây ra chuyện, hấn làm liên lụy tới Lan Nhi cùng hài tử. Nếu mình chết đi mà có thể cứu các nàng thì sao lại không làm, chỉ cần các nàng không có chuyện gì, hấn sẽ vui vẻ. Nghĩ tới đây, Nam Cung Diệp giơ tay lên ngăn cản người khác nói chuyện, trong điện yên lặng không tiếng động.

"Giải được đâu?"

Nam Đồng ha ha cười, nước mắt cũng trào ra.

"Nói vậy, giờ phút này người rất đau lòng, có biết ngày đó lúc phu quân ta chết, ta cũng đau lòng như vậy hay không? Được, chỉ cần người tự sát, ta sẽ đem giải được giao cho vợ con của người."

Nam Đồng nói xong, sắc mặt Nam Cung Diệp bao phủ một tầng sương lạnh, lạnh lùng mở miệng: "Không được! Nếu người không có giải được, ta không phải là chết vô ích rồi sao? Trước lấy ra giải được để Bách Lí Hạo kiểm tra, nếu thật sự có thể giải được độc của Lan Nhi, ta sẽ tự sát."

Nam Cung Diệp cùng Nam Đồng ở trên đại điện cò kè mặc cả, trong điện, những người khác thấy vậy mà giật mình, ai cũng không dám nói nhiều.

Lúc này, Bách Lí Hạo từ phía ngoài đại điện đi tới, vừa nghe Nam Đồng nói, khóe môi gợi lên nụ cười lạnh, đi tới, trầm giọng mở miệng.

"Vương gia, người đừng ảo tưởng nữa. Căn bản đó không phải là độc được, làm sao có giải được được? Chẳng qua là phấn hoa kích thích thai nhi thôi. Người đừng rơi vào quỷ kế của nàng."

Nam Đồng vừa nghe, giận dữ trợn mắt nhìn chăm chăm Bách Lí Hạo: "Người là người phương nào?"

Bách Lí Hạo tức giận mở miệng: "Ta là Bách Lí Hạo, sư huynh đâu? Hắn bây giờ ở nơi nào?"

Bách Lí Hạo bỗng nhiên lên tiếng hỏi, Nam Đồng căn bản không để ý tới hắn, khóe môi vẽ ra nụ cười rét lạnh: "Ta chết rồi, ca ca nhất định sẽ báo thù cho ta. Nam Cung Diệp, hắn sẽ vì ta báo thù!"

Nam Cung Diệp không nghĩ tới căn bản không hề có giải được, thoáng cái đau lòng vô cùng, tiến tới nhắc lên thân thể Nam Đồng, quăng mạnh xuống làm cả người cô ta văng ra ngoài ba thước, ngã lật trên đất. Hắc thị huyết mở miệng: "Tại sao? Người tại sao muốn hại vợ con ta? Người có thể hại ta, tại sao lại hại đến bọn họ?"

"Bởi vì chỉ có hại họ người mới thương tâm, mới có thể khổ sở, mới có thể thống khổ."

Nam Đồng bị Nam Cung Diệp ném xuống, bị thương, giờ phút này khóe môi chảy máu, nhìn Nam Cung Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bách Lí Hạo thấy Nam Cung Diệp sắp bùng nổ cuồng nộ rồi, sợ hấn dưới cơn nóng giận làm ra mấy chuyện thị huyết thương tổn tới mình, vội đi qua trầm giọng mở miệng.

"Vương gia, Vương Phi tỉnh, muốn gặp người, người mau qua xem nàng đi."

Nam Cung Diệp ngẩn ra, nghe được Lan Nhi tỉnh, lập tức thanh tỉnh mấy phần, xoay người liền đi ra ngoài. Đợi hấn vừa ra ngoài, mọi người trong điện thở phào nhẹ nhõm. Bách Lí Hạo đi tới trước mặt Nam Đồng, lạnh lùng mở miệng: "Sư huynh của ta đâu? Hấn ở đâu? Tên khốn kiếp này ở đâu?"

Nam Đồng không để ý tới hấn: "Các người giết ta đi, ca ca nhất định sẽ báo thù cho ta!"

Trên đại điện, Nam Cung Duệ bá đạo hạ mệnh lệnh: "Người tới, đem Diệp Phi cùng phạm nhân mưu hại Bắc Vương Phi áp giải đi!"

Quân Thái Diệp nghe vậy vội hét ầm lên: "Hoàng Thượng, thiếp thân biết sai lầm rồi, thiếp thân sau này cũng không dám nữa! Hoàng Thượng, người tha thiếp thân một mạng đi!"

Đáng tiếc trong điện không ai nhìn tới, nàng ta cứ thế bị thái giám kéo xuống, cùng Nam Đồng bị bắt giam.

Nam Cung Duệ liếc mắt nhìn Nam Cung Quân đang ở phía sau, trầm giọng ra lệnh: "Đi, theo trẫm đến thư phòng."

Bọn họ muốn bàn bạc làm sao giải quyết chuyện này. Mặc dù hài tử bị thương tổn, bọn họ không có biện pháp giúp hãn, nhưng nhất định phải bắt được Nam Sơn Tử núp đằng sau.

Trong điện, đợi đến hoàng đế đi rồi, Thái hậu, Hoàng Hậu, còn có An vương phi cùng đi đến bên người Bách Lí Hạo nhìn hãn.

"Bách Lí thần y, Bắc Vương Phi cùng hài tử không có việc gì chứ?"

Bách Lí Hạo nhìn bên cạnh một đôi lại một đôi ánh mắt kỳ vọng, không đành lòng nói thêm cái gì, trầm trọng gật đầu. Thật ra thì hãn muốn đề nghị không nên sinh hạ đứa bé này, cho dù bảo vệ thì thiên tính của nó cũng có thể sẽ rất gầy yếu, hoặc là có tật bệnh. Không có đứa này thì sau này cũng sẽ có hài tử khác. Nhưng lời như thế hãn không nên nói. Nếu nói ra chỉ sợ Nam Cung Diệp lấy mất tánh mạng của hãn luôn, huống chi đây cũng là hãn gây ra. Bọn họ nếu không phải nể mặt hãn, sao lại thả sư huynh về chứ, sư huynh nếu sớm bị giết thì chuyện này đã không phát sinh ra.

Bách Lí Hạo tự trách không dứt, cuối cùng hạ quyết tâm nhất định phải giữ được đứa bé này.

"Thái hậu cùng Hoàng Hậu nương nương yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố hết sức."

"Làm phiền Bách Lí thần y rồi, " Thái hậu liên tục cảm tạ. Mọi người trong điện tất cả đều thương tâm không dứt, trong lúc nhất thời chỉ có thanh âm sục sục, không còn tiếng vang nào khác.

Trong Tuệ An cung, trên giường lớn, Phượng Lan Dạ mở mắt, mờ mịt nhìn màn lụa trên đỉnh đầu, cảm giác được bụng mặc dù không đau, nhưng hài tử bên trong động đập rất kém rất yếu, kém đến nỗi nàng cứ cho là đã mất đi con. Không nhìn được đưa tay vuốt ve bụng, nàng mới có thể cảm nhận được hãn vẫn sống.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, vọt tới trước giường của nàng. Phượng Lan Dạ ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy đứng thẳng bên giường chính là Nam Cung Diệp, quanh thân lệ khí nhìn nàng, trong đồng tử thâm thúy tràn đầy nhu tình: "Lan Nhi, nàng đã tỉnh."

Phượng Lan Dạ gật đầu, nhìn tia máu trong mắt Nam Cung Diệp, cùng sắc mặt tái nhợt, biết hãn so với mình cũng chẳng hề dễ chịu, nàng không nhẫn tâm cho hãn thêm áp lực nữa.

"Diệp, chàng không sao chứ?"

Nam Cung Diệp lắc đầu, đưa tay lên cẩn thận ôm lấy Phượng Lan Dạ, nhìn nàng hoàn toàn không còn tràn đầy sức sống như trước, trong lòng rất đau rất khó chịu. Nếu giờ phút này Nam Sơn Tử đang ở trước mặt hãn, hãn nhất định đem hãn ta băm thây vạn đoạn.

Nam Cung Diệp vừa nghĩ vừa nhìn vẻ mặt Phượng Lan Dạ, nửa muốn hỏi nửa không dám hỏi. Hãn biết nàng lo lắng hài tử trong bụng, lại sợ khiêu khích thương thế trong lòng hãn, cho nên mới phải cố gắng nhịn xuống. Nam Cung Diệp nhìn nàng như vậy càng thêm chua xót, nắm tay Lan Dạ cùng đặt ở trên bụng nàng, ôn nhu mở miệng.

"Lan Nhi, yên tâm đi, hài tử không có chuyện gì. Bách Lí nói con không có việc gì."

Nam Cung Diệp tiếng nói vừa dứt, gương mặt Phượng Lan Dạ lập tức tỏa sáng, nhìn chăm chăm Nam Cung Diệp.

"Diệp, chàng không có gạt ta? Con thật sự không có chuyện gì sao? Nó thật sự không có chuyện gì?"

Nam Cung Diệp dùng sức gạt đầu, hốc mắt tràn đầy nước cũng không dám làm cho nó rơi xuống.

"Ừ, cục cưng không có chuyện gì, chỉ cần nàng biết điều nghe lời một chút, phối hợp Bách Lí Hạo chữa trị, hẳn nói không có việc gì."

Phượng Lan Dạ nghe được đáp án xác thực, lập tức thở phào nhẹ nhõm dùng sức gạt đầu: "Tốt, sau này ta sẽ biết điều một chút nghe lời chàng nói, nhất định phải bảo vệ tốt hài tử."

Lúc này Bách Lí Hạo từ bên ngoài đi vào, Nam Cung Diệp lập tức ném cho hắn một cái ánh mắt, hắn lập tức hiểu ý, đợi đến thời điểm Phượng Lan Dạ nhìn hắn, ôn nhuận mở miệng: "Vương Phi, không có việc gì, ta có biện pháp giữ được đứa bé này, bất quá người nên nghỉ ngơi nhiều, đúng giờ uống thuốc, hài tử sẽ không có chuyện gì. Ta kê đơn đều là thuốc có lợi cho hài tử."

"Ừ, ta sẽ uống hết."

Vì giữ được hài tử, nữ nhân luôn luôn ngạo nghễ, bây giờ lại ngoan ngoãn tựa như một nha đầu nho nhỏ. Hi vọng trong mắt dâng lên, nàng dùng sức gạt đầu, nhìn hai nam nhân trong phòng. Hai người chưa xót không dứt, trong lòng đồng thời biết, đứa bé này nhất định phải giữ được, chẳng qua là không biết nó có thể khỏe mạnh bình thường hay không.

Trong thượng thư phòng.

Hoàng đế Nam Cung Duệ ngồi trên ghế rồng, An vương ngồi ở dưới tay, không khí rất ngưng trọng. Nam Cung Quân ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng: "Hoàng Thượng, người xem nên xử lý Chiêu Nghi nương nương cùng người đàn bà kia như thế nào?"

Vừa nhắc tới Điệp Chiêu Nghi, Nam Cung Duệ liền phì cười. Vừa mới phong Tân phi, lại lên ngôi không lâu đã giết nữ nhân này, người ngoài không biết chuyện tất sẽ dè dặt, đến lúc đó lời đồn nổi lên bốn phía, với đất nước không có lợi.

"Điệp Phi, trước nhất vào lãnh cung."

"Về phần nữ nhân dám can đảm bỏ thuốc hại hài tử của Bắc Vương Phi, vốn phải lập tức chém, nhưng hôm nay là đại hôn của hoàng muội, không nên đổ máu. Như vậy, hai ngày sau, dán bố cáo chiếu cáo toàn thiên hạ, đem nữ nhân này ra Ngọ môn chém đầu."

"Chém đầu?"

Nam Cung Quân mở to hai mắt, không đồng ý mở miệng: "Không giữ lại nữ nhân kia để dẫn dụ Nam Sơn Tử sao?"

Nam Cung Duệ mặt mũi lạnh lùng, âm hàn mở miệng: "Người nói, nếu chúng ta chém Nam Đồng, Nam Sơn Tử còn có thể bất động sao? Ta nghĩ hẳn nhất định sẽ ngồi không yên đi. Có thể trơ mắt nhìn muội muội bị chém sao? Chúng ta bày tốt thiên la địa võng, nhất định phải bắt sống Nam Sơn Tử."

"Tốt, chủ ý này không tệ."

Nam Cung Quân lập tức gật đầu, ngẩng đầu lên thấy hoàng huynh trên mặt khí sắc không tệ, cao hứng hỏi thăm: "Hoàng Thượng trị hết bệnh liễu."

"Ừ." Nam Cung Duệ gật đầu, chẳng những trị hết độc, tâm bệnh của hắn cũng khá. Hắn không nghĩ tới Hoàng Hậu chẳng những băng tâm ngọc khiết, hơn nữa rất biết đại thể, chính mình lạnh nhạt nàng nhiều ngày như vậy, nàng cũng không giận, còn một lòng cứu mạng hắn. Hiện giờ hai người vô cùng hòa hảo.

Chính vì như thế, Nam Cung Duệ mới có thể đầy mặt hỉ khí, đáng tiếc hỉ khí còn chưa kéo dài đã xảy ra chuyện Bắc Vương Phi bất tỉnh a.

"An vương, chuyện này liền giao cho người đi làm."

"Dạ, Hoàng Thượng."

Nam Cung Quân lĩnh mệnh cáo lui ra khỏi thượng thư phòng, trở về Tuệ An cung đón Vụ Tiễn cùng rời cung.

Mà Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ ở lại trong cung một đêm, đợi đến thân thể Phượng Lan Dạ tốt hơn, ngày hôm sau mới về Bắc Cảnh Vương Phủ.

Hai ngày sau, kinh thành nơi nơi dán bố cáo, cả trong ngoài An Giáng thành mọi người liền biết, nữ nhân Nam Đồng cả gan làm hại tới hài tử của Bắc Cảnh Vương Phi, hiện tại bị bắt giam, hai ngày sau ở Ngộ môn xử chém, trong lúc nhất thời phố lớn ngõ nhỏ, người người đều đàm luận chuyện này.

Từ lâu tiệm trà đầy ngập khách nhân, nói kiểu gì cũng đều có, trong đó có người thông minh liền nhận ra lời đồn đãi trước kia, Bắc cảnh Vương gia cùng Vương Phi giận dữ, chính là vì muốn bắt nữ nhân như vậy a, Vương gia người ta không hề thay lòng, vẫn yêu Bắc Cảnh Vương Phi như cũ, càng không có khả năng nạp thêm phi. Những nữ nhân vốn có lòng muốn vào Bắc cảnh Vương Phủ liền tiêu tan hi vọng rồi.

Mà nói đến nhiều nhất chính là danh tính nữ nhân bị bắt a. Không ai từng nghe nói qua cái tên này. Người này cùng Bắc cảnh Vương có cừ oán sao? Bằng không đang yên lành vì sao phải âm mưu giết hài tử nhà người ta a.

Một gian trà lâu, lầu hai được bao trọn đang ngồi một người, cửa sổ mở ra, gió lay động tóc đen của hắn, lộ ra gương mặt gầy gò, bao phủ đằng đằng sát khí, con ngươi thăm thăm tựa như vực sâu, như làn sương mỏng

bao phủ cả cánh rừng. Hai tay hắn nắm chắc một đôi đũa, rồi đột nhiên dùng lực, chiếc đũa vang lên một tiếng rắc liên gậy. Hắn đứng lên, kéo cửa đi ra ngoài, đem tất cả nghị luận trong trà lâu đều vứt lại phía sau.

Người này chính là Nam Sơn Tử đang ẩn trốn. Nam Đồng kia thật sự là muội muội thất lạc của hắn.

Khi còn bé cha mẹ bị giết chết, hắn cùng với muội muội sống nương tựa lẫn nhau. Thời điểm hắn mười lăm tuổi, muội muội mới tám chín tuổi, hắn đem muội muội phó thác cho người khác, đi bá tử học nghệ, đi lần này chính là hơn mười năm, đợi đến khi trở về, thật vất vả mới tìm được muội muội, lại biết vị hôn phu của muội ấy bị hãm hại, chỉ còn lại bọn họ cô nhi quả mẫu đau khổ. Nhìn muội muội, hắn liền nhớ đến cuộc sống trước kia, hắn nhất định phải trợ giúp muội muội báo thù, cho dù người nợ là Vương gia cao quý cũng vậy.

Vốn cho là muội muội nhất định có thể toàn thân trở lui, không nghĩ tới hai ba ngày liền mất tin tức, đổi lại chỉ nghe được một tin tức kinh thiên như vậy truyền ra. Người đã bị bắt, còn bị chém đầu tại Ngộ môn. Vừa nghĩ vậy, tâm Nam Sơn Tử tựa như bị đao chém, hắn không thể nhìn muội muội đi chịu chết, hắn nhất định phải cứu muội ấy. Biết rõ đó là hố bẫy, hắn cũng là nghĩa vô phản cố (*đạo nghĩa không cho phép chùn bước) đi cứu người. Nhưng ít nhất, hắn sẽ không tay không mà đến.

Cầu hoàng đế, các người chờ! Dám bắt muội muội của ta, như vậy ta sẽ không thể bắt muội muội người sao?

Tướng quân phủ dù là đầm rồng hang hổ hắn cũng muốn xông vào một lần, đến lúc đó, trao đổi lẫn nhau, không sợ bọn họ không chịu.

Nam Sơn Tử quyết định, liền xoay người đi.

Đêm phủ xuống, bốn phía Tuyên viện Tề vương phủ treo đầy đèn lồng tinh xảo, ánh đèn xuyên thấu qua phía ngoài lụa gấm mỏng manh, chiếu rọi

mặt hồ với đủ loại màu sắc. Trong đêm tối, hồ nước khẽ động, tạo nên mệnh mông sáng gọn, cực kỳ xinh đẹp. Bên bờ, Nam Cung Diệp ôm eo Phượng Lan Dạ, hai người theo thông lệ bình thường, cùng tản bộ sau khi ăn.

Hai ngày này, tâm tình Phượng Lan Dạ đã khá nhiều. Bách Lí Hạo vẫn ở tại Bắc cảnh vương phủ, mỗi ngày kê đơn thuốc cho Phượng Lan Dạ bồi bổ. Nàng hiện tại đã có bầu được năm, sáu tháng rồi. Thân thể hơi gầy, hơn nữa còn nhỏ, cho nên bụng nhìn qua rất lớn. Vừa nhẹ tay vỗ về bụng, vừa thỏa mãn hí mắt nhìn Bích Hồ, không nhịn được sung sướng phát ra một tiếng thở nhẹ, Phượng Lan Dạ ôn nhu hỏi Nam Cung Diệp.

"Diệp, đặt tên cho hài tử của chúng ta đi."

"Lan Nhi nghĩ đi. Nàng làm mẫu thân rất vất vả a, bụng lớn đến vậy lại trải qua nhiều ngày nhiều tháng, cho nên có công lao lớn nhất vẫn là nàng. Lan Nhi cho cục cưng cái tên là được."

Phượng Lan Dạ nghe được Nam Cung Diệp nói, gật đầu cười, mặt mày cong cong, giống như một đóa hoa đào làm say lòng người, long lanh tỏa sáng. Thấy vậy, Nam Cung Diệp trong lòng ấm áp, chỉ cần nàng vui vẻ, hẳn cũng vui vẻ, ánh mắt không tự chủ liếc về bụng Phượng Lan Dạ.

Cục cưng, nhất định phải kiên cường, nếu như người nghe lời phụ thân một chút, sau này để phụ thân cả đời làm trâu làm ngựa, phụ thân cũng cam nguyện.

Một trận gió nhẹ thổi qua, khí trời thấm lạnh, Nam Cung Diệp khoác lên vai Phượng Lan Dạ áo choàng, tươi cười nhìn bóng ảnh hai người hiện lên trong hồ.

"Lan Nhi, đêm lạnh rồi, trở về đi thôi."

"Được." Phượng Lan Dạ gật đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về Nam Cung Diệp: "Nghĩ được tên a, bất kể nam hay nữ, chúng ta đều gọi là Nam Cung Dực Bảo, nhũ danh Bảo Nhi nhé. Bảo Nhi là bảo bối trong lòng cha mẹ a."

Phượng Lan Dạ nói xong trước nở nụ cười, Nam Cung Diệp nắm chặt tay nàng dùng sức gật đầu.

"Bảo Nhi." Trong mắt nóng lên, Bảo Nhi nhất định sẽ kiên cường, con biết mẹ thương con nhiều đến thế nào mà. Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ trở về phòng nghỉ ngơi.

Bởi vì Phượng Lan Dạ phải tĩnh dưỡng, cho nên trong Bắc cảnh vương phủ mọi chuyện lớn nhỏ, Nam Cung Diệp đều dặn dò không cho phép kinh động Vương Phi, rất nhiều gia nhân cũng không dám đi quấy rầy Vương Phi, trong lúc nhất thời, Phượng Lan Dạ vô cùng thanh nhàn.

Sáng sớm, Phượng Lan Dạ còn đang ngủ, Nam Cung Diệp đã vào triều sớm. Còn không đợi hắc vào, thái giám trong cung đã tới truyền hắc tiến cung.

Nam Cung Diệp sắc mặt khê biến trở nên âm trầm. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Nếu không, không thể nào chọn thời điểm này phái người tới đón hắc.

Đề phòng Phượng Lan Dạ biết tin tức kích động, Nam Cung Diệp dặn riêng Tích quán gia, lúc này không được phép để Vương Phi biết chuyện gì, một mình ngồi xe ngựa vào cung.

Tuệ An Cung.

Lúc này ngòi đầy người. Mỗi người sắc mặt đều khó coi. Nam Cung Diệp đi vào, liền thấy Thái hậu cùng Hoàng Hậu hốc mắt cũng hồng hồng,

tựa hồ vừa mới khóc, nhìn lại Hoàng Thượng cùng An vương, Tây Môn tướng quân đều ở đây, sao thế?

"Xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Diệp vừa mở miệng, Thái hậu thương tâm khóc lên, thở không ra hơi mở miệng: "Diệp Nhi, Văn Tường bị bắt đi."

"Người nào? Văn Tường bị ai bắt?"

Nam Cung Diệp trên mặt thoát cái lãnh trầm xuống, âm ngao vô cùng, ngó chừng Tây Môn tướng quân. Tây Môn Vân giơ giấy trắng trong tay: "Còn có ai? Không phải là Nam Sơn Tử sao?" Bởi vì muội muội Nam Đồng của hắn bị nhốt, cho nên hắn ta liền bắt Văn Tường, muốn lấy Văn Tường đổi lại muội muội.

"Đáng chết, tên khốn kiếp này!"

Nam Cung Diệp cuồn cuộn vạ phần kêu lên, sắc mặt nháy mắt đen kịt giống như âm phong bão tố, nắm chặt quả đấm.

"Hắn còn nói gì nữa?"

"Chưa nói thêm gì cả. Ta nghĩ hắn nhất định sẽ xuất hiện lúc chúng ta chuẩn bị chém Nam Đồng, sau đó đưa Văn Tường để trao đổi."

Tây Môn Vân sắc mặt âm trầm khó coi, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Nam Sơn Tử dùng kế điệu hổ ly sơn. Đêm qua, trên đường xảy ra ẩu đả, có binh tướng tới bẩm báo, hắn liền dẫn người đi qua xem xét. Nhưng đến lúc trở lại, Văn Tường đã bị người ta bắt mất. Điều này nói rõ Nam Sơn Tử dụng kế muốn bắt Văn Tường.

Vừa nghĩ tới Văn Tường bị bắt, Tây Môn Vân liền tự trách không dứt, đại hôn mới qua một chút đã làm hại nàng ấy khổ sở như vậy, tâm càng

thêm đau đớn.

Nghĩ đến nàng ấy là Công chúa cành vàng lá ngọc, đã bao giờ ăn tới loại khổ sở như vậy đâu, giờ phút này còn không biết thế nào. Càng nghĩ như vậy, hãn càng cuồng nộ muốn giết người.

Tuy nhiên bây giờ hoàn toàn không có biện pháp, bọn hãn chỉ có thể chờ đến lúc xử chém Nam Đồng.

Nam Cung Diệp đầu tiên là tức giận, rất nhanh liền tỉnh táo lại, nhìn mọi người: "Tốt lắm, nếu ta nghĩ Nam Sơn Tử muốn dùng Văn Tường đổi lại Nam Đồng, hãn nhất định không giết Văn Tường. Chúng ta bố trí một chút chuyện ngày hôm đó, nhất định phải bắt được Nam Sơn Tử, bằng không cứ để hãn núp trong bóng tối như thế chính là một tai họa."

"Đúng. Các người theo trăm vào triều sớm, lâm triều sau, chúng ta thương nghị đối sách."

Nam Cung Duệ ra lệnh một tiếng, trong điện mọi người đi ra ngoài.

Trên đại điện, Thái hậu còn đang thương tâm khóc, Hoàng Hậu ôn nhu khuyên lơn Thái hậu nương nương: "Mẫu hậu, người đừng lo lắng, không có việc gì, người đừng thương tâm."

Chuyện lần này, Phượng Lan Dạ không hề biết, nàng ngủ tới hừng sáng, an nhàn tỉnh dậy dùng đồ ăn sáng. Cuộc sống trôi qua rất thư thái, giống y như con sâu gao. Chẳng qua, có đôi khi vẫn lo lắng Bảo Nhi trong bụng, không biết có phải ảo giác của nàng hay không mà nàng luôn cảm thấy Bảo Nhi không hoạt bát hiếu động bằng lúc trước, càng lo lắng hơn, thì hoàn toàn nghe Bách Lí Hạo dặn dò, đúng giờ ăn cơm, đúng giờ dùng thuốc dưỡng thai, vậy sẽ tốt hơn đối với hài tử một chút.

Dùng xong đồ ăn sáng, Bách Lí Hạo theo thông lệ tới bắt mạch cho nàng, cười mở miệng.

"Vương Phi hôm nay khí sắc không tệ, hài tử cũng rất tốt. Người yên tâm đi, không cần phải lo lắng nữa."

"Ừ, cảm ơn người."

Thời điểm buổi sáng hôm nay Bách Lí Hạo ra ngoài nghe được một ít lời đồn ngoài phố phường, có người bắt đi Công chúa. Hắn một mực nghĩ có phải sư huynh đã làm chuyện này hay không, lúc bắt mạch, vốn muốn hỏi Bắc Vương Phi, nhưng nhìn đến ánh mắt nàng tựa hồ cũng không biết, cho nên Bách Lí Hạo không dám nhắc đến. Nếu quấy nhiễu Vương Phi, Nam Cung Diệp rất có thể cùng hắn liều mạng a. Hắn cái gì cũng chưa biết là tốt nhất. Bách Lí Hạo thất thần một chút, Phượng Lan Dạ kỳ quái hỏi.

"Sao vậy, Bách Lí?"

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là không nghĩ tới khôi phục được tốt như vậy, chúc mừng người."

"Ừ, cảm tạ."

Mặc dù lúc trước có chút bức hấn, bất quá chuyện lần này không phải do Bách Lí Hạo, hiện tại nàng đã không trách hấn. Bách Lí Hạo không nói gì, đứng dậy lui ra ngoài. Trong khách sảnh, Phượng Lan Dạ cau lại lông mày, nhìn về Đình Đường: "Bách Lí Hạo tựa hồ có chuyện gì gạt ta."

"Vương Phi, người nghĩ cái gì đấy? Bách Lí công tử có thể có chuyện gì gạt người chứ. Nếu người nói vậy, mà để cho Vương gia nghe được, nhất định lại ghen tị a."

Đình Đường vừa nói, Phượng Lan Dạ liền cười. Đúng vậy, kể từ khi Bách Lí Hạo ở trong Bắc Cảnh Vương Phủ, Nam Cung Diệp không ít ăn dấm, cả Vương Phủ mọi người đều biết. Hiện tại Bách Lí Hạo đến tên của nàng cũng không dám gọi, chỉ có thể gọi Vương Phi. Chỉ sợ nếu hắn dám

gọi tên nàng, Nam Cung Diệp nhất định phát điên sau đó cuồng đánh cho hắn một trận. (TND: *cuồng tiểu-ing*~)

Phượng Lan Dạ đứng dậy, cười nhìn Đinh Đường: "Chúng ta hôm nay đi Tô phủ thăm mẫu thân đi. Cả ngày ở trong vương phủ, ta sắp mệt rồi rồi đây."

Đinh Đường chần chờ, rồi vội vàng đuổi theo về phía trước. Chuyện Công chúa bị bắt, sáng sớm nàng cũng nghe thấy, phía ngoài đồn thổi sôi sùng sục, bất quá chuyện này vô luận như thế nào cũng không thể để cho Vương Phi biết. Nếu nàng biết, e rằng lại lo lắng không thôi. Hiện tại Vương Phi nên làm nhất chính là an tâm nuôi hài tử. Nhưng cũng không thể ngăn cản nàng qua Tô phủ, nếu để nàng phát hiện ra có thể phiền toái lớn, Đinh Đường nghĩ vậy liền phụng bồi chủ tử một đường xuất phủ đi.

Trên đường cái, thỉnh thoảng lại thấy người chụm đầu kê tai, ba người một nhóm, năm người một đám, nói rất náo nhiệt, bất quá giọng nói âm ỹ, cho nên cũng truyền không vào. Hơn nữa, Đinh Đường cùng Vạn Tinh hai người vẫn phụng bồi Phượng Lan Dạ nói chuyện, nàng không chú ý đến tình huống bên ngoài.

Một đường về Tô phủ, Tô phu nhân vừa nghe đến nữ nhi trở lại, sớm cao hứng ra đón, vội kéo Phượng Lan Dạ đánh giá, nhìn nàng có mập hay không, thân thể như thế nào, cục cưng ra làm sao? Hai người nói mãi không dứt, Đinh Đường cùng Vạn Tinh thấy chủ tử thật cao hứng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Ai biết Tô phu nhân vừa nói liền nhắc tới chuyện Văn Tường.

"Nhã Nhi a, chuyện Công chúa thế nào rồi?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe vừa cau mày, cái gì thế nào, nàng ấy rất tốt a, vừa đại hôn, giờ là kỳ trăng mật a, mà Tây Môn tướng quân cũng rất thương nàng ấy, vừa nói cười: "Mẫu thân, muội ấy có thể có chuyện gì a?"

Tô phu nhân kinh ngạc, lúc này Đinh Đường cùng Vạn Tinh đứng phía sau Phượng Lan Dạ, ý vị hướng Tô phu nhân nháy mắt, Tô phu nhân ừ ừ cạc cạc mở miệng.

"Đinh Đường, ánh mắt người sao vậy? Không tốt thì nên trị sớm a."

Đinh Đường thiếu chút nữa ngất đi, bình thường nhìn Tô phu nhân rất thông minh, làm sao ngày hôm nay lại như thế, bây giờ chủ tử còn có thể không biết sao?

Phượng Lan Dạ mặt mũi trầm xuống nhìn Đinh Đường, lạnh lùng mở miệng: "Nói đi, có phải Văn Tường xảy ra chuyện gì hay không? Các người dám gạt ta?"

Tô phu nhân cuối cùng cũng hiểu, thì ra người ta nháy mắt là bởi vì nữ nhi không biết chuyện này, nàng còn đang mang thai, Vương gia không muốn làm cho nàng nhọc tâm thôi, hóa ra bản thân mình làm ra chuyện tốt, liền vội vàng lôi tay Phượng Lan Dạ: "Nhã Nhi a, người đừng sinh khí, bọn họ không muốn làm cho người biết, chính là giảm đi phiền lòng của người thôi, hiện tại nên đem tất cả tâm tư đặt ở cục cưng trên người đi."

"Mẫu thân, ta không sao, cục cưng không có việc gì."

Rồi nhìn chằm chằm Đinh Đường tiếp tục mở miệng: "Nói."

Đinh Đường làm sao còn dám giấu diếm, liền bẩm báo toàn bộ: "Ngày hôm nay có tin tức truyền ra ngoài nói Công chúa bị bắt."

"Văn Tường bị bắt?" Phượng Lan Dạ sửng sốt một chút liền đứng lên, ở trong phòng đi qua đi lại, thấy vậy Tô phu nhân cùng Đinh Đường, Vạn Tinh, ba người kinh hãi không dứt, liền tục mở miệng: "Chủ tử, người đừng vội, không có việc gì, đã có Hoàng Thượng cùng Vương gia bọn họ rồi mà."

"Nhất định là Nam Sơn Tử bắt Văn Tường. Chết tiệt khốn kiếp! Nếu không bắt được hắn, không biết còn xảy ra loại chuyện gì nữa đây?"

Phượng Lan Dạ lạnh lùng tức giận mắg, không còn có tâm tình ở lại Tô phủ, trực tiếp ra lệnh Đình Đường cùng Vạn Tinh: "Hồi phủ."

Xoay người đi ra ngoài, Tô phu nhân ở phía sau, vẻ mặt e ngại buồn bực, thuận tay đánh mình một chút: "Cái miệng a, biết rõ Nhã Nhi mang thai, còn nói đề tài này, đây không phải là cho con mình thêm phiền sao?"

"Nhã Nhi, Nhã Nhi, người đừng gấp gáp, người đừng gấp gáp, mẫu thân nói sai rồi a."

Tô phu nhân đuổi theo, vẫn kịp đuổi tới đại môn. Phượng Lan Dạ dừng lại, thấy mẫu thân khuôn mặt lo lắng cộng thêm ảo não, vội vàng kéo tay nàng: "Mẫu thân, ta không sao, người yên tâm đi, ta sẽ bảo trọng thân thể, bảo vệ hài tử , yên tâm đi."

"Ừ, người ngàn vạn lần không nên gấp gáp nóng nảy ."

Tô phu nhân không yên lòng, dặn dò nhiều lần, Phượng Lan Dạ gật đầu, dẫn người lên xe ngựa.

Phượng Lan Dạ trở về Vương Phủ, Nam Cung Diệp cũng đúng lúc từ trong cung trở lại, ở trong thư phòng Tuyển viện sửa sang thu dọn, vừa nhìn bộ dạng Phượng Lan Dạ hỏa khí đằng đằng , không khỏi quan tâm hỏi thăm: "Lan Nhi, xảy ra chuyện gì?"

Phượng Lan Dạ đi tới trước mặt, kéo tay hắn: "Văn Tường có phải bị Nam Sơn Tử bắt được hay không, mục đích hắn làm như vậy, là muốn đổi lại muội muội Nam Đồng của hắn sao?"

Nam Cung Diệp ngẩn ra, trực tiếp nhìn hướng Đình Đường phía sau Phượng Lan Dạ , ánh mắt lạnh lùng, Đình Đường cúi đầu, không dám nhìn

Vương gia.

Phượng Lan Dạ vội mở miệng: "Không liên quan Đình Đường , là ta nghe người khác nói ."

Nàng cũng không còn nhắc tới mẫu thân, không muốn để Nam Cung Diệp oán trách người khác, hơn nữa bây giờ vấn đề không phải là ai nói nàng biết được, mà là nên cứu Văn Tường như thế nào, không thể để cho Văn Tường bị thương a. Nam Sơn Tử cái đồ biến thái, chuyện gì mà làm không được a, hiện tại hắn là chó bị bức đến chân tường rồi.

"Mọi người tính toán làm sao cứu Văn Tường?"

Phượng Lan Dạ chấp nhất hỏi, Nam Cung Diệp thấy nàng đã biết rồi, không bằng nói cho rõ ra còn có thể cho hắn vài chủ ý. Phất tay để cho Đình Đường lui ra ngoài, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ ngồi ở trên đùi: "Lan Nhi, nàng đừng quá nóng lòng. Chúng ta nhất định cứu ra Văn Tường. Nam Sơn Tử hắn sẽ xuất hiện ở Ngọ môn, đến lúc đó dùng Văn Tường đổi lại Nam Đồng. Chúng ta đã bố trí tốt bắt hắn lại, bằng không, huynh muội bọn họ chỉ sợ sẽ trả thù trầm trọng hơn."

Phượng Lan Dạ biết hắn nói đúng, nhưng đây cũng chính là chỗ làm cho nàng lo lắng, hiện tại huynh muội Nam Sơn Tử cùng Nam Đồng , đối với bọn họ hận ý rất sâu, nếu để cho bọn hắn chạy đi, chỉ sợ bọn họ sẽ càng khó bắt hắn , cho nên nhất định phải nhất cử bắt được hai người bọn họ.

Phượng Lan Dạ nghe lời Nam Cung Diệp nói, gật đầu, nhíu mày nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng bắt ra nghi vấn: "Nam Sơn Tử vì sao không yêu cầu ra chỗ khác trao đổi? Ta nghĩ hắn muốn đợi đến thời điểm chém đầu ở Ngọ môn, thứ nhất là nhiều người có thể tạo thành hỗn loạn, dễ dàng chạy trốn, thứ hai, ta sợ hắn hại đến dân chúng, đừng quên hắn biết dụng độc, đến lúc đó nhất định sẽ có động tác gì đó."

Nam Cung Diệp khẽ nhưn mày. Lan Nhi nói không sai, điều này cũng là chỗ hăn lo lắng. Tại sao không chọn chỗ khác trao đổi, hết lần này tới lần khác lại ở Ngọ môn mà động thủ, rõ ràng có ý muốn hại dân chúng, hưởng về hoàng gia mà khiêu khích.

"Mọi người cẩn thận chút."

"Ừ, biết mà. Lan Nhi đừng lo lắng."

Nam Cung Diệp gật đầu. Hăn không lo lắng những người đó, bọn họ tự có biện pháp đối phó, hăn lo lắng nhất chính là Lan Nhi, còn có đứa bé trong bụng của nàng. Tình hình hài tử cũng không phải hết sức lạc quan, bây giờ là tình huống gì còn không biết. Dù Bách Lí Hạo vẫn dùng được vật điều trị thân thể Lan Nhi, nhưng đến tột cùng như thế nào thì phải sinh hạ mới biết được. Hai người bọn họ cũng không có nói cho Lan Nhi chuyện đấy.

Phượng Lan Dạ buông lỏng tâm kế, dựa vào trước ngực Nam Cung Diệp, không nhúc nhích..

Ngày hôm sau, tại Ngọ môn, xử chém Nam Đồng .

Gần đây kinh thành liên tục chém người khiến cho dân chúng An Giáng thành đã dần chết lặng. Bất quá đều chém ở loạn phần cương, rất ít khi ngay tại Ngọ môn xử chém như vậy. Lần này nghe nói còn là một nữ nhân trẻ tuổi, không chỉ như thế, đó còn là thê tử của Vũ Văn đại nhân đã tự sát cách đây không lâu. Không nghĩ tới cô ta lại đem chuyện ấy ra giận chó đánh mèo đến trên người hoàng gia, cô ta xuất hiện chính là vì muốn trả thù Bắc Cảnh Vương gia a.

Một ngày kia trời trong nắng ấm, trên bầu trời vạn dặm không mây.

Ngọ môn đài cao bốn phía, bị dân chúng vây đến nỗi nước chảy không lọt. Binh bộ xuất động rất nhiều người duy trì trật tự mới an định lại. Hôm nay giám trảm(TND: người giám sát việc chém đầu) chính là Hình bộ Thị Lang, ngồi ở chính giữa đài cao, dựng tạm một cái bàn phía sau, trừ Hình bộ Thị lang, còn có các quan viên khác trong triều, cùng nhau giám trảm.

Buổi trưa một khắc vừa đến, liền có người lôi kéo Nam Đồng xuất hiện.

Nam Đồng trên tay mang khóa sắt, trên chân cũng mang vòng chân, theo từng bước cô ta đi liền rắc...rắc... rung động, đầu tóc rối bời, mặc trên người áo tù nhân trắng có một chữ “tù” thật to ở phía trước, mặt mũi lãnh ngạo, khóe môi khế nhếch, không vì tử vong gần tới mà có chút e sợ, con người lạnh lùng ngó chừng đám người đông nghịt xung quanh.

Đám người tới xem náo nhiệt bị cô làm cho ngây người, nhất thời ai cũng không dám nói cái gì, đợi đến lúc cô bị kéo đến chính giữa đài cao , tiếng nghị luận mới lục tục vang lên.

"Nữ nhân này thật đáng tiếc, vừa nhìn cũng là một con người cứng cỏi, không nghĩ tới lại dám đối kháng với hoàng gia."

"Nàng hại Bắc Vương phi, nghe nói còn hãm hại cả Hoàng Thượng. Đầu cũng là tử tội."

"Đúng vậy a, đúng vậy a, khó trách phải bị chém."

Lời nói gì cũng đều có, còn nghị luận rồi rít , ồn ào không ngừng.

Buổi trưa canh ba đã đến, Hình bộ Thị lang hí mắt nhìn trời, thật ra thì ông biết giám trảm hôm nay căn bản là chuyện khổ sai. Văn Tường Công chúa bị bắt, kẻ sau lưng kia nhất định sẽ xuất hiện, yêu cầu trao đổi. Cho nên hiện giờ bọn họ đang chờ người kia, thời điểm đã gần đến, người nọ lại vẫn chưa tới, chẳng lẽ không muốn đổi nữa sao?

Thời gian vừa đến, Hình bộ Thị lang la lớn một tiếng: "Chém!"

Người vây xem một trận thở dài, mấy người ở phía trước liều mạng lui về sau, có rất nhiều người nhát gan lập tức nhắm mắt lại, chính là dù có gan lớn cũng không nhẫn tâm trợn mắt nhìn một nữ nhân tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp bị chém đầu, cho nên phần lớn mọi người đều nhắm mắt, trong lúc nhất thời an tĩnh rất nhiều.

Tuy nhiên vừa đúng lúc này, một đạo thanh âm âm trầm băng hàn vang lên: "Khoan đã!"

Một người phi thân lên rơi xuống trên đài cao, trong tay hắn còn lôi một người, là một nữ tử cầm y hoa lệ, dung nhan nghiêng lệ bao phủ tức giận, trừng mắt nhìn hắc y nhân đang lôi kéo mình. Hình bộ Thị lang vừa nhìn thấy, không khỏi kinh hãi, vội vàng dẫn quan viên đứng lên. Nữ tử kia không phải là Văn Tường Công chúa sao? Lúc này, Nam Đồng xoay mình ngẩng đầu nhìn nam nhân vừa lộ diện.

"Ca ca! Người điên rồi! Tối đây làm gì?"

Nam Đồng kinh ngạc, cô không muốn ca ca cũng tới pháp trường. Đây rõ ràng là một cái bẫy, muốn đồng thời bắt được huynh muội bọn họ. Ca ca thông minh như thế sao lại không biết. Thế mà hắn vì nàng tình nguyện mạo hiểm tiến đến, điều này làm sao nàng chịu nổi. Luôn luôn cố gắng báo thù, nàng đã quên mất những thân nhân khác. Nhi tử. Ca ca. Trước đại đao chuẩn bị chém còn không rơi lệ, lúc này đây, nước mắt Nam Đồng lại lăn dài.

"Đi mau!"

Nam Đồng mở miệng, đáng tiếc nếu Nam Sơn Tử đã xuất hiện thì nhất định không thể nào đi, hắn không thể nhìn muội muội bị chém, tình nguyện hai người cùng chết cũng không nguyện ý để cô ra đi một mình. Hắn ngẩng

đầu nhìn về Hình bộ Thị lang: "Thả phạm nhân, nếu không mệnh của Công chúa các người đừng mơ tưởng giữ lại."

Hắn nói xong liền duỗi tay đặt trên cổ Văn Tường. Hình bộ Thị lang bị làm cho sợ đến sắc mặt đại biến, liên tục khoát tay, nói không ra lời.

Lúc này, một bên đài cao thật nhanh nhảy lên một người, đứng trước mặt Hình bộ Thị lang. Người này chính là phu quân của Văn Tường, Tây Môn Vân. Ngũ quan cương nghị bao phủ sương lạnh, âm u mở miệng: "Người lập tức thả Văn Tường, ta liền thả phạm nhân."

Ba tầng trong ba tầng ngoài, đầy người vây quanh Ngọ môn. Dân chúng còn chưa gặp qua loại chuyện như này, ở ngay pháp trường yêu cầu quan phủ thả người, còn dám đưa điều kiện uy hiếp, người này đúng là quá trâu rồi. Trung quanh ồn ào thành một đoàn.

Tây Môn Vân nhìn mặt Văn Tường ở trong tay Nam Sơn Tử tử trắng biến đỏ, dần dần sang tím, tựa hồ hô hấp cũng vô cùng khó khăn. Hắn không khỏi kêu to: "Dừng tay."

Trong lồng ngực tựa hồ có cái gì nổ tung. Từng lỗ chân lông trên người cũng tràn đầy thị huyết. Nghĩ đến Văn Tường xảy ra chuyện, hình như, cho đến lúc này mới hiểu rõ nữ nhân này ở trong lòng hắn quan trọng cỡ nào. Hắn vẫn thường không để ý tới nàng, không ngờ bất tri bất giác nàng đã chất đầy mỗi dây thần kinh của hắn.

Tây Môn Vân gắt gao trừng Nam Sơn Tử. Nam Sơn Tử nới lỏng tay một chút, Văn Tường bấy giờ mới có thể dùng sức thở. Lúc này, Nam Sơn Tử không cho phép Tây Môn Vân suy nghĩ nhiều, liền hướng Tây Môn Vân kêu lên: "Mau thả mọi người của ta, nếu không người cứ đợi nhật xác nữ nhân này đi."

Tây Môn Vân nào dám trì hoãn, thật nhanh đi tới nhắc lên thân thể Nam Đồng, tiến về phía trước.

"Tốt, chúng ta trao đổi, lập tức thả Công chúa."

"Được."

Nam Sơn Tử đồng ý, từ từ lôi kéo Văn Tường tới phía trước. Nam Đồng cũng đi theo Tây Môn Vân về phía trước. Người trên đài trao đổi con tin, người ở dưới ngay cả thở mạnh cũng không dám. Tất cả mọi người chăm chú nhìn một màn trước mắt.

Bốn phía lâm vào yên lặng chết chóc. Hai người đi tới phụ cận, từ từ buông lỏng tay ra. Hai nữ nhân thật nhanh hướng đối diện chạy đi. Bỗng nhiên dưới đài nổi lên tiếng vang ầm ỹ, rất nhiều người sợ hãi kêu, trong lúc nhất thời loạn thành một đồng. Trên đài, Nam Sơn Tử lôi kéo Nam Đồng, liền nhảy ra đài cao. Mà nữ nhân còn lại, ở thời điểm Tây Môn Vân vươn tay kéo mạnh, xoay người quay lại, ánh bạc lóe lên, nhuyễn kiếm bên hông lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai rút ra, nghênh diện đánh úp. Tây Môn Vân thân hình khẽ đảo, bảo kiếm liền lướt qua sát bên người hấn, nữ nhân kia xuất ra chiêu thức bén nhọn công kích, Tây Môn Vân phát hiện khác thường, kêu lên.

"Không phải Văn Tường!"

Lời vừa ra, thật nhanh một chưởng bắt đầu hướng nữ nhân giả mạo kia, lực trong tay lực hùng hậu, tựa như bài sơn đảo hải đánh tới. Nữ tử bị một chưởng đánh trúng, thân thể bay ra ngoài, ngã thẳng xuống mặt đất, cửa quật hai cái liền bất động.

Dưới đài vô cùng hỗn loạn. Nam Sơn Tử nháy mắt đã lôi Nam Đồng rơi ra ngoài đám người. Đang lúc này, hơn mười đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, bao vây bốn phía Nam Sơn Tử cùng Nam Đồng, ngăn chặn toàn bộ đường lui.

Mười mấy người này, cầm đầu chính là Nam Cung Diệp, lạnh lùng chăm chú nhìn Nam Sơn Tử. Bởi vì cái gọi là ‘cừu nhân gặp nhau liền đỏ mắt’,

giờ phút này hẳn chỉ muốn thiên đao vạn quả hai kẻ đã dám hại hại tử của mình.

"Nam Sơn Tử, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, muốn trốn sao? Nằm mơ!"

Tiếng nói vừa ra, Nam Sơn Tử nở nụ cười: "Hôm nay dù ta trốn không thoát, ít nhất cũng có người theo chôn cùng. " Hẳn nói xong quay đầu nhìn Nam Đồng: "Muội muội, ngươi có sợ chết không?"

Nam Đồng hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ ngẩng đầu: "Nam gia chưa bao giờ có hạng người ham sống sợ chết."

Huynh muội hai người đưa lưng về phía nhau đứng vững, nhìn chăm chú Nam Cung Diệp. Nam Sơn Tử châm chọc mở miệng.

"Bắc Cảnh Vương, cho dù ngươi là Vương gia thì sao, vẫn không thể bảo vệ con của mình. Cảm giác kia nhất định không dễ chịu đi." Nói xong hai người ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Dân chúng xung quanh vây xem đã sớm thoát đi không còn bóng dáng. Tây Môn Vân dẫn người lao đến quát to: "Nam Sơn Tử, ngươi đem Văn Tường đi đâu? Nàng ở chỗ nào?"

Nam Sơn Tử chỉ hướng cách đó không xa: "Không phải ở đó sao?"

Đợi đến mọi người trông đi qua, quả nhiên thấy hai nam tử áo đen lôi kéo một nữ nhân. Văn Tường vừa nhìn thấy Tây Môn Vân cùng đám người Nam Cung Diệp liền kêu lên.

"Tây Môn, ta không sao, chàng đừng lo lắng!"

Nữ tử này mới thật sự là Văn Tường. Không ai nghĩ tới Nam Sơn Tử đã thiết kế sẵn, trước tiên dùng người giả mạo nhiễu loạn tầm mắt bọn họ, hiện

tại mới kéo ra Văn Tường .

Tây Môn Vân vừa nhìn thấy Văn Tường đã nóng lòng chạy tới. Một trong hai hắc y nhân lập tức rút bảo kiếm kề vào cổ nàng, tàn bạo uy hiếp: "Tối nữa sẽ giết cô ta."

Tây Môn Vân không dám tiếp cận, thấy nữ nhân của mình ở trước mắt nhưng cứu không được, cả người cũng phát điên, quay đầu nhìn về Nam Sơn Tử quát lớn: "Người đến tột cùng muốn làm cái gì?"

Nam Sơn Tử thấy tất cả mọi người bị hấn chế trụ, không khỏi cười to: "Ha ha, phải nhớ, muốn cứu nàng phải để chúng ta đi ra ngoài đã. Lui ra!"

Hắn ra lệnh Nam Cung Diệp tránh ra. Chỉ cần Nam Cung Diệp nhường lối, huynh muội bọn họ có thể chạy thoát, mối thù sau này lại báo.

Mà Nam Cung Diệp lại không nghĩ vậy. Nếu để hai người này chạy trốn, chỉ sợ bọn họ còn có thể nghĩ rất nhiều mưu kế đến báo thù, đến lúc đó thì càng thảm. Sắc mặt mọi người đại biến.

Tây Môn Vân làm sao còn có thể để ý tới chuyện khác, chỉ muốn cứu Văn Tường ra, hướng Nam Cung Diệp kêu lên: "Các người mau tránh ra, để cho bọn họ rời đi."

Nam Cung Diệp nhìn Nam Sơn Tử, lại nhìn Văn Tường. Văn Tường là muội muội của hắn, hắn cũng không thể thấy chết mà không cứu, có lẽ trước kia hắn có thể làm vậy nhưng bây giờ vô luận thế nào cũng làm không được. Nam Cung Diệp nghĩ tới đây, liền vung tay lên, thủ hạ cùng binh tướng phía sau từ từ lui sang hai bên, một đường trống trải liền hiện ra.

Đúng lúc ấy, hai hắc y nhân bắt giữ Văn Tường ‘ai nha’ kêu to một tiếng, bị người chế phục, mà Văn Tường bay nhanh nhào về phía Tây Môn Vân.

Nguyên lai là Bách Lí Hạo xuất hiện, tập kích hai hắc y nhân này, cứu thoát Công chúa. Nam Cung Diệp vừa thấy tình huống chuyển đổi không còn bị Nam Sơn Tử khống chế, thân hình nhảy tới giữa không trung đón đầu Nam Sơn Tử. Những người khác cũng theo sát lao lên, quần lầy Nam Đồng. Linh tráng xung quanh không có cách nào hạ thủ liền bao vây những người này.

Mà Tây Môn Vân thì ôm chặt Văn Tường, vẻ mặt kinh hãi mở miệng: "Nàng thế nào? Không sao cả chứ?"

"Ta không sao." Văn Tường dùng sức gật đầu, cảm nhận được tình yêu của Tây Môn Vân đối với mình, giờ khắc này cõi lòng dần bình yên, cảm thụ được hạnh phúc chưa bao giờ có trước kia, nước mắt tuôn rơi. Tây Môn Vân không biết đây là nước mắt hạnh phúc, cứ nghĩ người trong lòng bị hù dọa rồi, nên vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng: "Được rồi, sau này ta sẽ bảo vệ nàng, đừng khóc nữa."

"Ừ, ta tin tưởng chàng."

Văn Tường dựa vào trước ngực Tây Môn Vân, không nói thêm gì nữa.

Bên kia, Nam Cung Diệp cùng Nam Sơn Tử đánh nhau một hồi, rất nhanh liền bắt được Nam Sơn Tử. Dù sao võ công của Nam Sơn Tử cũng không cao cường, hấn lợi hại nhất chính là y thuật, mà so về võ công với Nam Cung Diệp, đó là một cái trên trời một cái dưới đất, cho nên rất nhanh liền ngã ngũ. Đám người Nguyệt Cẩn cũng bắt được Nam Đồng.

Nam Đồng đang nhìn ca ca, hẳn biết rõ có bấy còn muốn tới, kết quả tự hại đến chính mình, nước mắt không khỏi chảy xuống: "Ca ca, thật xin lỗi."

"Nói cái gì chứ?"

Nam Sơn Tử luôn luôn lãnh khốc vô tình thế nhưng ôn nhu hiếm thấy nhìn Nam Đồng: "Muội muội, cả đời này ca ca không có bảo vệ tốt người,

là lỗi của ca ca. Kiếp sau nhất định sẽ hảo hảo chiều cố người." Nói xong dùng sức khê cắn, độc được trong miệng nổ tung, trong chớp mắt, khóe môi tràn máu, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Nam Đồng khóc đến tê tâm liệt phế, liên tục thét chói tai: "Ca ca, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Bách Lí Hạo cũng lao đến, nhìn Nam Sơn Tử: "Sư huynh, tại sao? Tại sao phải cố chấp đến vậy?"

Nam Sơn Tử hơi thở lay lắt, nhìn Bách Lí Hạo: "Sư đệ, xin đem ta và muội muội chôn cất cùng một chỗ. Đây là tâm nguyện cuối cùng của sư huynh."

Nam Sơn Tử nói xong đầu nghiêng một cái liền nhắm hai mắt lại, hắn uống thuốc độc tự vẫn mà chết. Bách Lí Hạo cầm tay hắn, trầm mặc không nói. Phía sau, cách đó không xa, Nam Đồng nhìn hết thấy trước mắt, biết tất cả đã không thể挽回 được nữa. Cuối cùng, cô vẫn không thể giết được Nam Cung Diệp, ngược lại hại đến ca ca. Cô làm sao còn thể diện gặp mặt cha mẹ dưới cửu tuyền, khóc xong, thật nhanh cũng cắn lưỡi tự vẫn.

Động tác bọn họ kẻ trước người sau vô cùng nhanh, nháy mắt một cái, huynh muội hai người, một người uống thuốc độc, một người tự vẫn, đều chết.

Nam Cung Diệp cùng mọi người nhìn hết thấy trước mắt, sắc mặt khó coi. Đều đã kết thúc, là oan là duyên, cũng theo bọn họ chết đi mà tiêu thất. Nhưng còn hài tử của hắn thì sao? Nghĩ tới đây, trong lòng liền rất đau, oan oan tương báo khi nào mới hết.

Bách Lí Hạo chậm rãi đứng lên, hướng Nam Cung Diệp: "Để ta đem bọn họ chôn cất cùng nhau."

Nam Cung Diệp nhìn hăn, rồi lui về phía sau một bước, vung tay lên, tất cả mọi người rút khỏi Ngọ môn. Tây Môn Vân mang theo Văn Tường phi thân lên ngựa. Nam Cung Diệp dẫn thủ hạ cùng binh tướng rời đi. Đến giám trăm Hình bộ Thị lang và mấy vị quan viên cũng rời rít ngòi kiệu trở về. Mặt đất yên tĩnh trống trải, không còn gì cả. Bách Lí Hạo quỳ xuống dập đầu lạy Nam Sơn Tử một cái, sau đó xoay mình đi tìm người, đem hai người bọn họ chôn cất với nhau.

Bắc cảnh vương phủ.

Phượng Lan Dạ vẫn bất an ngồi chờ tin tức, đã phái Đinh Đường cùng Vạn Tinh ra ngoài dò la, sợ xảy ra vấn đề gì. Hai tiểu nha đầu thay nhau bẩm báo, tuy nhiên phần lớn đều là tin tốt, hoàn toàn không nói đến bất kỳ điều nào không ổn cả.

Cũng may cuối cùng Vương gia trở lại, Phượng Lan Dạ một lòng mới dễ xuống.

"Diệp, Văn Tường không có sao chứ?"

Nam Cung Diệp ôm nàng, bỗng nhiên mở miệng: "Lan Nhi, chém giết quá nhiều có phải sẽ có báo ứng hay không?"

Giờ khắc này hăn nghĩ tới hài tử trong bụng. Có phải bởi vì hăn đã giết người quá nhiều, cho nên mới làm hại con phải chịu khổ? Cục cưng, là lỗi của phụ thân.

Phượng Lan Dạ kéo tay, nghiêm túc nhìn hăn: "Sao vậy? Diệp, đã xảy ra chuyện gì? Văn Tường...."

"Cô ấy không có chuyện gì, là huynh muội Nam Sơn Tử cùng Nam Đồng, bọn họ đều chết hết. Bọn họ sở dĩ trả thù cũng là vì giận chó đánh mèo đem chuyện Vũ Văn Phi tự sát tính đến trên đầu ta. Nàng nói đi, nếu

không có hết thảy mọi chuyện trước kia, bọn họ sẽ phải báo thù sao? Cứ oan oan tương báo tới khi nào nữa?"

"Sau này chúng ta sẽ làm thật nhiều việc thiện."

Phượng Lan Dạ ôn nhu nói, đưa tay xoa bụng, coi như vì Bảo Nhi tích phúc, ông trời nhất định phải phù hộ Bảo Nhi bình an lớn lên.

Hai người cùng dựa vào nhau không nói gì, bên trong phòng khách, an tĩnh mà ấm áp.

Kinh thành trải qua liên tiếp thay đổi khiến cho lòng người cảnh giới, bất quá, những ngày kế tiếp cũng từng bước đi vào quỹ đạo. Tân Đế Nam Cung Duệ là một người sáng suốt hiểu rõ đại nghĩa, công khai sửa đổi không ít khiến cho quan to trong triều đều tin phục, tất cả hết thảy đều vào guồng. Nam Cung Diệp từ bỏ chức vụ nắm quân cơ Doanh, để cho An vương trông coi như trước đây. Bát hoàng tử Nam Cung Sâm được phong làm Tín vương, đất phong chính là vị trí của Tấn vương hồi trước, tứ phong xuống liền rời đến đất phong. Cửu hoàng tử cùng Thập hoàng tử cũng có phủ đệ của riêng mình .

Trong Bắc Cảnh vương phủ, Phượng Lan Dạ mỗi ngày chỉ có ngắm hoa xem cỏ, nghỉ ngơi thân thể. Bụng càng ngày càng lớn. Qua hơn một tháng điều dưỡng, bụng nàng bắt đầu nhìn qua giống như viên cầu, hiện tại đã mang bầu hơn bảy tháng, còn có hơn một tháng liền đủ ngày.

Nam Cung Diệp từ chức, cả ngày ở trong vương phủ phụng bồi nàng. Cảnh này khiến nàng an tâm không ít.

Bách Lí Hạo vì hài tử cũng chưa rời đi Bắc cảnh Vương Phủ. Bọn hần bây giờ cũng đã thành bằng hữu. Nam Cung Diệp xử sự có khá hơn, mặc dù thỉnh thoảng vẫn còn ra mặt cảnh cáo, tuy nhiên phần lớn đều rất khách khí .

Một đêm, Phượng Lan Dạ đau bụng. Nam Cung Diệp kinh hãi không biết xảy ra chuyện gì, lập tức phái người mời Bách Lí Hạo tới, cuối cùng lại nhận được kết luận.

Vương Phi sinh non, lập tức đi mời bà đỡ.

Không nghĩ tới nàng sẽ sinh non, tim Nam Cung Diệp nhảy tới tận cổ họng, có một loại thống khổ thật giống như kiến bò trên chảo nóng, ở phòng ngoài dạo bước qua lại. Bên trong, thanh âm bà đỡ thỉnh thoảng truyền ra: "Vương Phi, tốt, lại dùng thêm chút sức. Tốt, nhìn thấy đầu rồi!"

Trong phòng, hai người Đinh Đường cùng Vạn Tinh nhìn Vương Phi, trên mặt Vương Phi từng giọt mồ hôi to như hạt đậu thi nhau rơi xuống. Hai nha đầu đau lòng muốn chết, vừa vì Phượng Lan Dạ bơm hơi cổ vũ, vừa chú ý động tĩnh.

"Vương Phi, dùng sức! Dùng sức!"

Nam Cung Diệp lấy tay nện tường, ở bên ngoài rống lên: "Rút cuộc có tốt hay không?"

Hắn muốn xông vào nhưng bị kéo lại ngay. Bách Lí Hạo trầm giọng mở miệng: "Người đừng tiến vào, đi vào sẽ chỉ hỏng việc, khiến cho người khác phân tâm mà thôi. Nàng không có việc gì."

Hài tử sinh non vốn sẽ nhỏ, cho nên người mẹ căn bản sẽ không có chuyện gì. Chẳng qua là hài tử...? Bách Lí Hạo lo lắng. Lúc này trong phòng đã không còn thanh âm, chỉ nghe được một tiếng khóc rất nhỏ truyền đến, hai nam nhân nhìn nhau, sau đó đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Trên mặt Nam Cung Diệp tất cả đều là mồ hôi, sau khi dùng ống tay áo lau đi, liền muốn đi vào, lại gặp Đinh Đường vén cửa bước ra.

"Vương gia, là một Tiểu vương gia, chẳng qua là."

Tiếng nói cô chưa dứt, Nam Cung Diệp đã vội tóm người: "Sao vậy? Sao vậy?!"

Đinh Đường lắc đầu: "Không có gì, chỉ là cậu ấy hình như quá nhỏ. Vương gia cùng Bách Lí thần y vào đi."

Bà đỡ đã thu thập sạch sẽ tất cả, cho nên nam nhân có thể tiến vào. Nam Cung Diệp vừa nghe Đinh Đường nói, đã sớm vọt vào, chỉ thấy trong phòng, bà đỡ vẻ mặt lo lắng nhìn bọn họ, mà đứa bé được đặt trong ngực Phượng Lan Dạ, nàng dè dặt cẩn trọng ôm, nước mắt giọt giọt rơi xuống.

Nam Cung Diệp đau lòng không thôi, bước lại gần: "Lan Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Bảo Nhi, con thật nhỏ."

Thằng bé an tĩnh nằm ở khuỷu tay nàng, thật nhiều nếp nhăn, màu da gần như trong suốt, có thể thấy rõ ràng mạch máu trong thân thể, tay giống như móng gà con nắm chặt, chân nho nhỏ tựa như đậu cô-ve, thật sự làm người thương tiếc

Nam Cung Diệp nhìn Bảo Nhi, quả thật quá nhỏ, trong lúc nhất thời ngực giống như bị khoét một lỗ thủng to, thật nhanh quay đầu nhìn Bách Lí Hạo phía sau: "Bách Lí, mau giúp chúng ta kiểm tra. Bảo Nhi, thằng bé không sao chứ?"

Bách Lí Hạo phục hồi tinh thần lại, nói thật ra, hẳn cho tới bây giờ chưa có xem một hài tử giống như vậy, đến da thịt cũng là trong suốt, mặc dù nhiều nếp nhăn, nhưng cũng giống như con mèo, con chó con làm cho đau lòng người, đau đến tận xương tủy. Hắn cẩn trọng tiêu sái đi qua, kiểm tra hô hấp, tay chân thằng bé, sau khi hết thấy phát hiện không có gì bất thường, chẳng qua là....

"Hắn không có vấn đề gì cả. Chẳng qua..."

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ thật nhanh ngẩng đầu trừng Bách Lí Hạo, bọn họ thật sự rất sợ Bảo Nhi có chuyện gì. Bộ dáng hai người cần trọng làm Bách Lí Hạo động dung, từ từ mở miệng.

"Thật ra chỉ vì sinh non nên tim đập tương đối kém, thời điểm trưởng thành không thể vận động quá mức kịch liệt, không thể luyện võ."

"Không thể luyện võ? Còn gì khác?"

Nam Cung Diệp cực nhanh hỏi tiếp, không thể luyện võ cũng không sao hết, chỉ cần con không có chuyện gì là tốt rồi.

"Cái khác đều rất khỏe mạnh. Người đừng nhìn nó nhỏ, tiểu hài tử lớn lên mau, đợi đến một tháng sau các người nhìn lại, chính là một trời một vực."

Bách Lí Hạo tận lực dùng ngữ khí thoải mái nói chuyện, nghe lời hân, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ mặc dù rất đau lòng nhưng cũng dần buông lỏng. Bảo Nhi không có chuyện gì là tốt rồi, không thể luyện võ thì đi học cái khác, y thuật, trận pháp, kỳ môn huyền pháp, cái gì cũng được a. Cho nên, cũng không sao, chỉ cần con không có chuyện gì là tốt rồi.

Ngày hôm sau, tin tức Bắc cảnh Vương Phi sanh hạ rất nhanh truyền vào trong hoàng cung, còn có An vương phủ.

Sáng sớm, Hoàng Hậu liền từ trong cung dẫn người tới, còn có An vương phi, Công chúa từ phủ đệ của mình chạy tới, chen chúc một đường. Đến xem Bảo Nhi, ai cũng mang vẻ mặt đau lòng, không nghĩ tới đứa nhỏ này lại sinh non, nhỏ yếu đến vậy. Lại nghĩ tới ngay từ khi nhỏ đã phải chịu tội, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đối với thằng bé lại thêm sủng ái, ban thưởng một đồng đồ lớn.

Nhìn đến Phượng Lan Dạ lại là một phen khuyen lơn, chỉ cần sinh ra thuận lợi liền không có việc gì, Bảo Nhi nhất định sẽ khỏe mạnh cường

trắng.

Phượng Lan Dạ mặc dù lo lắng, nhưng thấy tất cả đều tụ tập ở đây, làm trò trước mặt người khác cũng không tốt, hơn nữa, Bảo Nhi không phải không có chuyện sao? Bách Lí cũng đã nói tiểu hài tử lớn lên mau, rất nhanh liền trưởng thành hơn.

Bắc cảnh Vương Phủ hoan hỉ vì đứa bé được sinh ra, Hoàng Thượng Thái hậu đều có ban thưởng, cả An Giáng thành phủ lên một tầng vui vẻ, đây là chuyện vui khó được từ khi Tân Đế đăng vị tới nay, vì vậy trong thành mọi người nói đến rất nhiều.

Tiểu Bảo Nhi mặc dù sinh ra giống như mèo, nhưng bởi vì Phượng Lan Dạ tỉ mỉ chiếu cố, cộng thêm Bách Lí Hạo cẩn thận điều dưỡng, từ từ lớn lên cũng không khác mấy so với trẻ con bình thường, chẳng qua vẫn nhìn ra bộ dạng bé nhỏ, da càng ngày càng trắng như tuyết, ánh mắt phần lớn thời gian đều nhắm, thỉnh thoảng hé mở một hai lần lại giống như cún con làm lòng người thương yêu, mỗi lúc nó nhìn ai luôn khiến cho người ta từ trong ra ngoài đều sinh ra một loại thân tình .

Bất quá, cũng may con không có chuyện gì, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng buông lỏng tâm thần.

Một tháng qua đi rất nhanh, thân thể Phượng Lan Dạ đã hoàn toàn khôi phục, mà Tiểu Bảo Nhi cũng khỏe mạnh lên. Bách Lí Hạo cáo biệt bọn họ trở về, đoạn thời gian vừa qua phải làm phiền hãn khuy nh tâm chiếu cố, Phượng Lan Dạ cùng Bảo Nhi mới có thể không xảy ra một chút ngoài ý muốn nào cả, Nam Cung Diệp cũng đã tha thứ hãn.

Ngày đầy tháng, Bắc cảnh Vương Phủ, trong trong ngoài ngoài vô cùng náo nhiệt, trước đại môn treo hai đèn lồng, sắc thái vui mừng đầy trời.

Thái hậu cùng Hoàng Thượng ban thưởng cũng đến, trong thính đường của Tuyền viện chật đầy đồ, Nam Cung Diệp ở phía trước chiêu đãi tân

khách.

Vụ Tiễn và Văn Tường qua phủ chúc mừng Bảo Nhi đầy tháng, hai nữ nhân nhìn Tiểu Bảo Nhi có thể dùng từ yêu thích không buông tay để hình dung.

"Tiểu Bảo Nhi thật thật đáng yêu a."

"Đúng vậy a, trưởng thành nhất định là một tuyệt thế mỹ nam."

Văn Tường cười lên, ôm ở trong tay, Phượng Lan Dạ cười tiếp lời: "Vậy sao người còn chưa sinh một đứa mà chơi đùa?"

Ở một bên, Vụ Tiễn bụng đã rất lớn rồi, nghe Phượng Lan Dạ nói liền xen vào: "Lan Nhi, muội còn không biết sao? Nàng ấy đã có hỉ, đúng rồi, Hoàng Hậu nương nương cũng thế đấy."

Phượng Lan Dạ nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt tràn đầy nụ cười. Dường như trong nháy mắt, tất cả mọi người đã có tin vui, thật là một chuyện làm người ta cao hứng.

"Nghe nói ngày mai muội hồi Bắc cảnh?"

Vụ Tiễn ôm Bảo Nhi, có chút thương cảm mở miệng hỏi thăm, nàng nghe Nam Cung Quân trở về phủ thuật lại, vừa nghĩ tới Lan Nhi muốn rời đi, trong lòng vô cùng quyến luyến. Định Châu bần hàn như vậy, bọn họ đi không phải là chịu khổ sao? Tuy nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói ra, trong lòng chỉ tràn đầy khó chịu.

"Có không đi không? Bảo Nhi vừa mới tốt hơn một chút, nơi đó lại rất nghèo, nghe nói đạo phi cũng nhiều, trên đường nếu gặp phải phiền toái thì sao bây giờ?"

Văn Tường trên trục giác muốn ngăn trở, ở trong kinh thật tốt, mấy người muốn tụ họp liền có thể gặp ngay.

Phượng Lan Dạ cười nhìn hai nữ nhân này, từ từ mở miệng: "Đừng lo lắng cho chúng ta, chúng ta quyết định rồi. Bất quá chờ hài tử các người lớn một chút, hoan nghênh mọi người đến Định Châu du ngoạn, đến lúc đó nhất định sẽ là một Định Châu không như bây giờ."

Ngày hôm sau, Nam Cung Diệp dẫn Phượng Lan Dạ, còn có trong quân gia vương phủ và hơn hai mươi thị vệ, đồ đạc trong phủ tràn đầy mấy chiếc xe ngựa lớn, chậm rãi li khai An Giáng thành, đi tới Định Châu.

Rời đi An Giáng thành, Phượng Lan Dạ vén rèm nhìn ra bên ngoài, nhìn cửa thành càng ngày càng xa, không khỏi có chút nỗi buồn thương cảm ly biệt.

Đêm trước đã tiến cung bái biệt Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu rồi, cũng tới gặp Thái hậu, cả Tô phu nhân cùng Tô lão gia cũng tạm biệt xong, hiện tại An Giáng thành sẽ không còn có chuyện gì nữa. Tân hoàng cơ trí anh minh, không cần nàng can gián, còn có Chu Hoàng Hậu phụ trợ, đối với việc xử lý giang sơn Thiên Vận hoàng triều đã không cần bọn họ quan tâm. Bọn họ nên làm là khiến cho Bắc Cảnh Định Châu thoát khỏi nghèo khó, trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Phượng Lan Dạ nghĩ đến những điều này, tràn đầy lòng tin, bọn họ đến cả nghịch thần tặc tử cũng dẹp yên được, một Định Châu chẳng lẽ lại không thể sao? Huống chi đó là địa phương mà tương lai Bảo Nhi sẽ sống, Bảo Nhi đã không thể luyện võ, bọn họ tự nhiên muốn đưa cho con một bầu trời hoàn toàn mới.

Xe ngựa một đường hướng phương xa chạy đi, Phượng Lan Dạ ôm Bảo Nhi, nhìn về Nam Cung Diệp bên người, trên khuôn mặt là nụ cười ôn nhu.

"Lan Nhi, kế tiếp nàng phải chịu khổ rồi."

Bắc cảnh Định Châu là vùng đất lạnh khủng khiếp không hề giống kinh thành. Bọn họ bây giờ đi, còn cần cả một quá trình để cho con người nơi đó giàu có và đông đúc hơn, đến lúc ấy mới có thể chân chính hưởng thụ những ngày tốt đẹp.

"Không có chuyện gì, chúng ta sẽ đem Định Châu biến thành thiên đường, thần thoại trong mắt thế nhân."

Phượng Lan Dạ cười đến tràn đầy tự tin, tựa vào trước ngực Nam Cung Diệp. Chỉ cần người một nhà ở chung một chỗ, nàng cái gì cũng không sợ.

Hoàng cung.

Trong thượng thư phòng, Nam Cung Duệ đang xử lý chính vụ, thì ngoài cửa truyền đến thanh âm Nguyên Phạm: "Nô tài tham kiến Hoàng Hậu nương nương."

"Đứng lên đi. Hoàng Thượng đâu?" Chu Phong nhẹ hỏi thăm, trên mặt quyến rũ kiều diễm có nhẹ nhẹ ý cười, uy nghi ngàn vạn lại ấm áp động lòng người, Nguyên Phạm thật nhanh quỳ xuống bẩm báo: "Hoàng Thượng trong thư phòng ạ."

"Ừ, đi báo Hoàng Thượng, Bôn cung tìm Hoàng Thượng có chuyện."

Nguyên Phạm vừa nghe lập tức đứng dậy đi vào trong, rất nhanh liền ra. Hiện tại trong cung mọi người đều biết, tình cảm Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu rất tốt, Hoàng Hậu đã mang thai. Nguyên lai, từ khi Chiêu nghi nương nương từng được sủng hạnh bị đưa vào lãnh cung, hiện tại không biết chuyện gì xảy ra, Hoàng Thượng không sủng ái người khác nữa, chỉ độc sủng Hoàng Hậu mà thôi.

"Nương nương, Hoàng Thượng để người vào."

Chu Phong nện bước nhẹ nhàng đi tới. Hoàng Thượng Nam Cung Duệ đang vui đầu phê chỉnh tấu chương, nghe được động tĩnh trước cửa, ngẩng đầu nhìn sang, vừa thấy Chu Phong, khuôn mặt liền nở nụ cười ôn nhuận.

"Phong nhi, sao lại tới đây?"

Nam Cung Duệ vẫy tay gọi Chu Phong đi qua, đỡ nàng ngồi ở bên người mình. Hai người từ sau khi thân thiết, Nam Cung Duệ mới phát hiện Chu Phong rất thông minh, đọc đủ thứ thi thư, trong đầu có rất nhiều ý kiến có lợi. Đôi khi trên triều đình không có cùng quan điểm, hễ để nàng phân tích một chút, lại thu được thành tựu rất tốt.

"Hoàng Thượng, tiếp tới đây là muốn hỏi Hoàng Thượng một chuyện."

"Nói đi." Nam Cung Duệ vươn tay đặt ở trên bụng Chu Phong, nghĩ đến mình cũng sắp làm phụ hoàng rồi, trong lòng thật cao hứng. Lúc trước nghe được Thất hoàng đệ chảy nước miếng khi có Long nhi, hễ cũng ghen tỵ, không nghĩ tới mình rất nhanh cũng được làm phụ hoàng.

"Hôm nay Bắc cảnh Vương và Bắc cảnh Vương Phi hồi Định Châu, Hoàng Thượng có biết không?"

Nam Cung Duệ gật đầu, tối qua bọn họ đã tới từ già rồi, hễ có thể không biết sao? Hễ cũng thấy Tiểu Bảo Nhi, lớn lên thật đáng yêu, mặc dù nhỏ một chút, bất quá không khó nhìn ra, thằng bé tương lai sẽ là một tuyệt sắc mỹ nam tử, rất giống Thất hoàng đệ.

"Trẫm biết, sao vậy?"

Chu Phong vừa nghe Hoàng Thượng còn chưa hiểu ý của mình, khẽ nhướn đuôi lông mày: "Hoàng Thượng làm sao hồ đồ như vậy? Định Châu cách nơi này xa ngàn dặm, dọc theo con đường không từ mà biệt, riêng thổ phỉ ác bá đã có bao nhiêu, Hoàng Thượng tại sao không phái người hộ tống bọn họ a?"

"Trẫm đã chuẩn bị vài nhóm người, lại bị Thất hoàng đệ ngăn trở."

Nam Cung Duệ lúc trước quả thật chuẩn bị phái một đội tinh binh hộ tống Thất hoàng đệ đi Định Châu lại bị Thất hoàng đệ cự tuyệt. Hắn thử nghĩ cũng thấy không còn cái gì, mặc dù có thổ phi, bằng bản lãnh Thất hoàng đệ cùng Thất đệ muội, nhất định có thể đối phó, cho nên cũng không kiên trì. Hiện tại Phong nhi có ý gì đây? Nam Cung Duệ nhìn về Chu Phong.

"Trừ thổ phi, nếu đụng tới sự kiện giống lần trước thì sao? Bắc Cảnh Vương gia có lẽ không có chuyện gì, nhưng Hoàng Thượng đừng quên Bắc cảnh Vương Phi vừa sinh hài tử, mặc dù ngoài mặt khôi phục nhưng thể lực sợ rằng không ổn như trước. Người đừng quên còn có Tiểu Bảo Nhi nữa, thằng bé chịu được kinh sợ sao?"

Chu Phong dứt lời, sắc mặt Nam Cung Duệ biến hóa. Hắn đúng là đã khinh xuất. Thất đệ muội mới vừa sanh con, Tiểu Bảo Nhi lại là đứa trẻ sinh non, sao chịu được kinh sợ, nếu gặp phải địch thủ lợi hại thật đúng là phiền toái lớn, nghĩ vậy liền bối rối: "Làm sao bây giờ? Trẫm lập tức phái binh đuổi theo bọn họ sao?"

Nam Cung Duệ tiếng nói vừa ra, Chu Phong nằm ở bên tai của hắn nhỏ giọng nói thêm hai câu, Nam Cung Duệ ngẩng đầu lên: "Ý nàng là...?"

"Ừ, để cho vài người lặng lẽ hộ tống Bắc cảnh Vương gia cùng Bắc cảnh Vương Phi hồi Định Châu đi. Nếu gặp phải nguy hiểm thì ra mặt, nếu không liền tự trở về kinh, cũng không cần kinh động bọn họ."

"Tốt, Phong nhi trở về đi thôi, trẫm sẽ bí mật điều người qua đó."

Nam Cung Duệ vung tay. Chu Phong nghe vậy, cuối cùng buông lỏng một hơi, đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trời, hít sâu.

Tô Thanh Nhã, ta thiếu người một cái nhân tình, hôm nay liền trả lại cho người.

Nghĩ tới đây liền nở nụ cười, xoay mình dẫn người trở về thâm cung, một đường lã lướt phong lưu, hào quang chói lọi.

Xe ngựa trên đường chậm rãi đi hướng Định Châu. Bởi vì nhiều người, hơn nữa có Tiểu Bảo Nhi không thể quá mức mệt nhọc, cho nên đi rất chậm. Mấy ngày lộ trình mới đi không tới nửa đường, ở giữa lại ngừng một chút, đói bụng ăn lương khô, khát uống nước tự chuẩn bị, ở ngay trên xe ngựa. Lúc này đã vào đông, khí trời lạnh lẽo, càng đi về phía Bắc càng thêm lạnh. Phượng Lan Dạ cả đêm ôm Tiểu Bảo Nhi, Đinh Đường cùng Vạn Tinh muốn ôm một chút nàng cũng không yên lòng, nhiều nhất thỉnh thoảng để cho Nam Cung Diệp chia sẻ. Nàng thật sự rất sợ Tiểu Bảo Nhi có chuyện gì.

Tuy nhiên trên đoạn đường này, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ phát hiện, Tiểu Bảo Nhi giống như biết cha mẹ khổ sở, cũng biết Lan Dạ đối với mình rất yêu thương, thẳng bé ít khi ồn ào, phần lớn là ăn ngủ, ngủ ăn, thời điểm mở mắt nhìn Phượng Lan Dạ, hai mắt tinh sáng hữu thần.

"Bảo Nhi, nhất định là hài tử nghe lời."

Phượng Lan Dạ tự hào cười lên. Nam Cung Diệp nhìn nàng vui vẻ, hẳn cũng thấy vui theo.

Một đêm này, đi tới chân núi Thanh Vân, gió đêm lạnh lẽo, bầu trời đen đặc, không nhìn thấy mặt trăng hay ngôi sao, hai bên xe ngựa đốt lên đèn lồng, bị gió thổi lay động, xung quanh phát ra tiếng vang lạch cạch làm người ta nghe mà kinh hãi. Trong xe ngựa, Phượng Lan Dạ ôm Tiểu Bảo Nhi, nhìn Nam Cung Diệp bên người, một tia bất an dậy lên trong lòng nàng. Nếu không phải Tiểu Bảo Nhi, hai người vợ chồng bọn họ căn bản

không có gì phải sợ, nhưng bây giờ Tiểu Bảo Nhi ở trong tay, bọn họ không thể để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới thằng bé.

"Diệp, sợ rằng khuya hôm nay sẽ xảy ra chuyện."

Nam Cung Diệp cũng biết, nên nghiêng đầu nhìn Phượng Lan Dạ, rồi lại nhìn Tiểu Bảo Nhi trong ngực, trầm giọng mở miệng: "Lan Nhi, để Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần đưa nàng và con rời đi trước, ta sẽ theo sau."

Phượng Lan Dạ vừa nghe, không nguyện ý rời hẳn mà đi, lại nhìn về Tiểu Bảo Nhi. Con còn nhỏ như vậy, giờ phút này tựa hồ cảm nhận được sâu lo trong lòng mẫu thân, mở mắt nhìn Phượng Lan Dạ, không khóc không làm khó, bỗng nhiên câu môi nở nụ cười.

"Diệp! Nhìn này! Bảo Nhi cười, con cười a."

Hai người cùng nhau ngắm Tiểu Bảo Nhi, mừng lung hào quang. Tiểu Bảo Nhi toét miệng, cho hai người họ một nụ cười ấm áp, thật giống như đang khích lệ phụ mẫu không nên lo lắng như vậy. Tâm Phượng Lan Dạ ấm áp, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Diệp.

"Diệp, để cho Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần đưa Bảo nhi về Nhu Yên đảo đi. Ta nghĩ kế tiếp, bất kể là đường này, hay là trở lại Định Châu, chỉ sợ đều có người ngăn trở, đợi dọn dẹp sạch sẽ hết thảy, chúng ta sẽ đem Bảo Nhi đón trở lại."

"Còn nàng?"

Nam Cung Diệp biết đây là biện pháp tốt nhất rồi. Bảo Nhi quá nhỏ, lại sinh non, đi theo bọn họ chỉ sợ một chút vô ý cũng sẽ gặp nguy hiểm chí mạng, chỉ có đem con đưa tới Lôi Yên đảo mới là biện pháp chính xác nhất. Nhưng Nam Cung Diệp vẫn không dám mở miệng, Bảo Nhi là tính mạng của Lan Nhi, nàng làm sao nguyện ý rời con được? Không nghĩ tới,

bây giờ nàng rút cuộc tự nói ra điều này. Dù vậy hẳn đúng là đang sợ nàng sẽ rất nhớ con.

"Không có chuyện gì, được xem Bảo Nhi cười, trong lòng ta đã thấy đủ rồi. Con biết phụ mẫu yêu con mà. Chúng ta nhất định sẽ đón con trở lại."

Phượng Lan Dạ nghĩ tới, liền ra lệnh Đinh Đường phía ngoài: "Đi gọi Thiên Bật Thần cùng Ngọc Lưu Thần tới."

Dọc theo con đường này, Thiên Bật Thần cũng không ẩn thân, vẫn ở trong đội ngũ. Đinh Đường lĩnh mệnh, thật nhanh lặc mình đi tìm Thiên Bật Thần cùng Ngọc Lưu Thần, kêu hai người tới đây.

Nam Cung Diệp ý bảo bọn họ lên xe ngựa. Phượng Lan Dạ nhìn rồi lại nhìn, đem Bảo Nhi bao bọc thật tốt, đắp lên áo choàng đen thật dày, đưa tới trước mặt Thiên Bật Thần.

"Đem Bảo Nhi trở về Nhu Yên đảo, giao cho gia gia chiếu cố mấy tháng. Chúng ta rất nhanh có thể trở lại đón bé."

"Thiếu chủ, bọn ta sẽ không đi."

Đêm hôm nay, Thiên Bật Thần cùng Ngọc Lưu Thần đều cảm giác sẽ có chuyện không hay phát sinh, cho nên Thiếu chủ cùng Tiểu Vương phi mới chịu đem Tiểu Thiếu chủ đưa đi. Bọn họ tuyệt đối không thể vào lúc này vứt bỏ hai người mà không để ý.

Nam Cung Diệp mặt mũi trầm xuống, trừng mắt nhìn Thiên Bật Thần cùng Ngọc Lưu Thần: "Ta cùng Lan Nhi, hai người đủ để đối phó rồi. Nếu Bảo Nhi ở chỗ này lại cần một người chiếu cố thẳng bé, hơn nữa nó không nên chịu kinh sợ. Nếu các người đem Bảo Nhi an toàn đến Nhu Yên đảo chính là lập công lớn rồi. Lập tức đi đi."

Thiếu chủ đã ra lệnh, hơn nữa Thiên Bội Thần biết Thiếu chủ nói rất đúng, đành vươn tay nhận lấy Bảo Nhi, quỳ xuống đất: "Thiếu chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực đem Tiểu chủ tử đưa về Nhu Yên đảo giao cho lão chủ tử."

"Đi nhanh đi, việc này không nên chậm trễ."

Nam Cung Diệp phất phất tay. Thiên Bội Thần ôm Bảo Nhi, xoay người bay ra ngoài. Ngọc Lưu Thần theo sát phía sau, hai người nháy mắt mất hút trong đêm lạnh.

Trên xe ngựa, Nam Cung Diệp đưa tay ôm cả người Lan Nhi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khoác lên lệ khí thị huyết, lạnh lùng trừng mắt nhìn trời đen. Lần này bất kể là ai tới, nhất định phải cho bọn hắn chỉ có tới chứ không có lui. Muốn chết sao mà dám chọc tới bọn họ, tốt, rất tốt, vậy thì đi chết đi.

Tay nàng nhấc lên, trong đêm tối chỉ nghe vang lên thanh âm lạnh lẽo: "Đinh Đường, nhắc mọi người đề cao lực chú ý."

"Dạ, Vương Phi."

Đinh Đường một tiếng đáp ứng, xoay người liền ra ngoài phân phó, các nơi nhanh chóng tăng cường cảnh giới.

Đêm càng ngày càng sâu. Nam Cung Diệp vươn tay kéo Phượng Lan Dạ tựa vào trong ngực mình. Thật ra thì bọn họ đều không ngủ, đề cao tinh thần, chú ý đến mọi động tĩnh, những âm thanh vang lên theo mà làn gió biến hoá kỳ lạ, bọn họ sẽ không đánh giá sai. Nam Cung Diệp nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cảm thụ được quanh mình có mấy hơi thở không thể nhận ra, trong đầu đã rõ ràng.

"Người tới không ít."

"Xem ra chúng ta phải cẩn thận."

Giữa đêm đen, tiếng gió che đậy kín tất cả, bọn họ sở dĩ biết trong đêm tối có người hoàn toàn là bằng cảm ứng nhanh nhẹn, một người võ công cao cường tự nhiên có thể nhận ra được khí tức cùng sát khí mà người thường khó biết.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cả bọn người Nguyệt Cẩn cũng cảm ứng được rồi, tất cả thị vệ cũng quay chung quanh bảo hộ. Một đội người bọn họ may mắn đều có võ, những kẻ không biết đã bị Nam Cung Diệp đuổi đi. Lúc này, hai ba chục người quây lại một chỗ, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Một tiếng huýt gió bén nhọn cất lên, mấy đạo thân ảnh nháy mắt vọt ra từ một chỗ gần, linh hoạt dị thường như loài bò sát.

Mặc dù không có trăng sao, nhưng hai bên xe ngựa có đèn lồng, hơn nữa thị lực người luyện võ luôn luôn tốt, cho nên thấy rõ ràng những người đang liên tục xuất hiện, người người đều để trần thân trên, trên người có một tầng ánh sáng vàng óng, khoác lên áo khoác lông màu vàng, hạ thân cũng là quần màu vàng. Nhìn lại một cái, hẳn là hoàng nhân, trừ ánh mắt đen nhánh tỏa sáng lóe ra sát khí, súng đồng trong tay chống xuống đất, mũi chân khễ nhún không ngừng.

Đợi cho tụ tập đông đủ, những người này thật giống như La Hán xếp hàng, từng tầng từng tầng đội hình xếp dạng bảo tháp, tùy thời có thể biến đổi trận pháp.

Bên trong xe ngựa, Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ phi thân chui ra, hai người đứng ở trên đầu xe ngựa, ngắm nhìn những người phía ngoài.

Phượng Lan Dạ không nhận thức được, tuy nhiên Nam Cung Diệp luôn luôn nhanh trí, lại hiểu biết rộng, vừa nhìn đến những người trước mặt, sắc mặt không khỏi trầm xuống, hướng về phía những người đó ôm quyền.

"Thiên hạ tam đại kì binh đồng thương thủ (súng đồng) lại xuất hiện ở chỗ này. Hân hạnh hội ngộ! Vẫn nghe đồn kì binh là trong tay La lão hoàng đế, giờ sao lại đến địa giới của Thiên Vận đây?"

Đội hình La Hán phía trước, trên cùng hiển nhiên chính là Đầu Mục, một tiếng cười lạnh: "Hãy bớt sàm ngôn đi, để mạng lại!"

Thân hình khê điểm, súng đồng trong tay như một đạo kim quang xông lên, đánh thẳng về phía Nam Cung Diệp. Trong tay Nam Cung Diệp lập tức ngưng tụ một cỗ cương khí cường đại, thẳng đánh đi qua, người nọ khê xoay mình, súng đồng vừa thu lại, cả người liền lui xuống. Hàng thứ hai lập tức tiến lên, lần này mục tiêu không phải là Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ mà đổi thành chút ít thị vệ trước mặt bọn họ, trong chớp mắt, mấy tên thị vệ đều luống cuống tay chân.

Đây là trận pháp La Hán khiến người ta không thể đoán trước được, hai ba chục thị vệ nháy mắt bị bao vây trong trận, bao gồm cả Đinh Đường cùng Vạn Tinh.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ khê phi thân, đánh thẳng qua. Trận pháp thỉnh thoảng biến hóa, có người nhanh chóng tập kích, người khác liền lui về phía sau, kỳ diệu vô cùng, nháy mắt liền có hai, ba thị vệ bị thương.

Phượng Lan Dạ vừa nhìn thấy tình huống trước mắt, liền không dám trì hoãn thêm, giơ đàn cổ Bạch Ngọc trong tay lên tung mình bay lên đầu xe. Tiếng đàn du dương bén nhọn trong đêm tối nổi lên, ‘tinh tang’ vang khắp, lên thẳng tới chín tầng mây. Gió nổi lên càng lúc càng lớn, thật giống như quả cầu tuyết lăn tròn càng lăn càng to. Tiếng đàn xoay mình trầm xuống, cỏ cây cành lá xung quanh hóa thành vũ khí lợi hại đánh về phía đồng thương thủ.

Đồng thương thủ vừa đối phó với ám khí, vừa phải tấn công thị vệ, trong lúc nhất thời cũng dần rối loạn. Nam Cung Diệp tung người, phi thân lên, liền đánh về phía trận pháp kia, trầm giọng ra lệnh Nguyệt Cầm: "Đánh."

Mọi người cùng nhau hướng một phía đột phá. La Hán trận nháy mắt bị phá, mấy đạo nhân ảnh rút lui. Tiếng đàn của Phượng Lan Dạ cũng dừng lại, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vẫn len lỏi như cũ.

Lúc này, đồng thương thủ bắt đầu vòng chiến đấu thứ hai: "Lên!"

Lại là một loại trận pháp khác. Đúng lúc này, từ trên ngọn cây, nhiều đạo thân ảnh khẽ rơi xuống, kim quang lòe lòe, Kim côn trong tay đánh về phía đồng thương thủ. Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vung tay lên, thị vệ bên cạnh lui về phía sau một bước, trong đó đã có vài người bị thương cần người giúp đỡ, cùng nhau nhìn những người mới xuất hiện đang đánh nhau cùng đồng thương thủ.

Hai đại kì binh đối trận, kết cục rất nhanh liền rõ ràng.

Tam đại kì binh, đứng đầu là Hoàng Kim Giáp, so với đồng thương thủ tất nhiên cao hơn một bậc, hơn nữa, Hoàng Kim Giáp được cử tới tối nay rõ ràng so với đồng thương thủ giỏi hơn rất nhiều, đồng thương thủ rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong, nhiều người bị giết, hàng chục cá nhân bị thương, nên vội vàng lui về phía sau, nháy mắt đã biến mất không thấy.

Lúc này Nam Cung Diệp dẫn Phượng Lan Dạ đi tới, ôm quyền: "Làm phiền các vị rồi."

Người cầm đầu Hoàng Kim Giáp ôm quyền: "Không cần nói vậy. Thuộc hạ chỉ là phụng chỉ làm việc."

Nói xong vung tay lên, mọi người lắc mình nhảy vào trong đêm tối, bốn phía khôi phục tĩnh lặng, không còn một chút tiếng vang nào.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn trời cao vô tận, chậm rãi mở miệng: "Không nghĩ rằng Hoàng huynh lại phái Hoàng Kim Giáp tới đây bảo vệ chúng ta."

"Đúng vậy a, bằng không tối nay còn không biết tình huống sẽ thế nào đây."

Cho dù bọn họ không có việc gì, nhưng những thị vệ kia chỉ sợ không ai sống được, may là hiện tại không có chuyện gì.

Nam Cung Diệp lại lâm vào trầm tư. Có cái gọi là nhân quả, hễ đối với Ngũ hoàng huynh thật lòng, cho nên Ngũ hoàng huynh đối với hắn cũng thật lòng. Cùng lý lẽ này. Nếu như hắn thật lòng với người khác, người khác tự nhiên cũng sẽ thật lòng với hắn, cho nên sau này phải tận lực giảm thiểu giết chóc, bằng không, không biết sẽ gây thêm bao nhiêu oan nghiệt. Kể từ khi có Bảo Nhi, biết Bảo Nhi không thể tập võ, hắn thường xuyên có suy nghĩ như vậy.

"Được rồi, được rồi, hiện tại không có chuyện gì rồi. Mọi người thu thập một phen rồi nghỉ ngơi, ngày mai lên đường như cũ."

Đoàn người lui xuống, những thị vệ bị thương được đưa vào xe ngựa chữa trị. Ngày hôm sau trời vừa sáng mọi người đã tỉnh lại, thấy mấy kẻ đồng thương thủ tối qua thất linh bát lạc ngã trên mặt đất. Những người này vừa nhìn đã biết không phải là người Thiên Vận hoàng triều, có chút dáng vẻ dân tộc man di, đầu tóc quần áo, còn đeo một đầu khâu vàng, trời đông mà không sợ lạnh, trên người chỉ dùng mỡ bò bôi thân, trên mặt cũng vậy, vừa nhìn giống như làm bằng bùn đất, ở đất hoang đông lạnh suốt một đêm đã trở thành tảng băng.

Mọi người đánh giá xong, cũng không để ý tới nữa. Nam Cung Diệp ra lệnh một tiếng: "Lên đường!"

Xe ngựa chậm rãi rời đi, chạy thẳng tới Bắc cảnh. Lần này, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ biết có Hoàng Kim Giáp ở bên cho nên yên tâm không ít, không nghĩ tới Hoàng Thượng có thể phái hãn Hoàng Kim Giáp bảo vệ bọn họ, không biết hãn làm sao mà biết sẽ có chuyện như vậy.

"Ta nghĩ đây là ý tứ Hoàng Hậu. Chu Phong lan tâm tuệ chất, dù nàng ấy rất ít nói chuyện, nhưng tâm tư vô cùng độc đáo."

Trên xe ngựa, Phượng Lan Dạ tựa vào trong ngực Nam Cung Diệp, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đêm qua mệt nhọc, tinh thần hiện tại còn không tốt hãn. Nàng mới vừa sinh xong hài tử, mặc dù nhìn qua giống như đã khôi phục, nhưng thật ra vẫn kém một chút, hơn nữa nghĩ đến Bảo Nhi đã rời đi, trong lòng nhớ thương không dứt.

Nam Cung Diệp ôm nàng, không nói chuyện Hoàng Thượng cùng Chu Phong, chỉ chủ động nhắc tới Bảo Nhi .

"Bảo Nhi có phải đã nhớ Bảo Nhi rồi hay không?"

Phượng Lan Dạ mở mắt, gật đầu, có chút lo nghĩ: "Không biết mấy người Thiên Bội Thần có thể đem Bảo Nhi an toàn đưa đến Nhu Yên đảo hay không?"

"Yên tâm đi, chút năng lực ấy hãn vẫn phải có."

Nam Cung Diệp tin tưởng Thiên Bội Thần nhất định sẽ lấy tính mạng bảo vệ Bảo Nhi. Chẳng qua là Bảo Nhi quá nhỏ yếu, không biết đưa đến Lôi Yên đảo, gia gia có thể chiếu cố thẳng bé hay không?

"Con còn nhỏ mà đã phải nhận những thứ này."

Giọng nói Phượng Lan Dạ có chút ghen ngào. Nam Cung Diệp đem nàng ôm thêm chặt một chút: "Kế tiếp chúng ta ra roi thúc ngựa, rất nhanh

liền chạy tới Định Châu rồi, vừa về tới Định Châu, chúng ta sẽ đem Bảo Nhi đón trở lại."

"Được."

Hai người quyết định, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, xe ngựa một đường hướng Bắc cảnh Định Châu đi. Lộ trình kế tiếp an ổn hơn nhiều. Mấy tên đồng tay thủ biết có người ngầm bảo vệ bọn họ, cho nên không dám động thủ. Còn lại cũng chỉ là thổ phỉ sơn trại bình thường, muốn xuống núi cướp chút hàng, lại gặp phải những người này, cũng là xui xẻo đi, bị đánh đến hoa rơi nước chảy không nói, có khi còn vứt bỏ tánh mạng, dọa chạy về tận sơn trại.

Nửa tháng sau, đội ngũ cuối cùng đến được Định Châu.

Cửa thành cao lớn, dưới dư âm của hoàng hôn, lộ ra vẻ cũ kỹ loang lổ, vừa nhìn đã thấy vô cùng thô lương. Phía trên, tinh kỳ đã trở thành màu bạc phéch đang lay động trong gió, vài binh sĩ tuần tra nhàn nhã đi lại di chuyển.

Định Châu giống như một tòa thành trầm lặng làm cho người ta vừa nhìn đã thấy vô vọng. Dân chúng hôi đầu thổ kiếm (mặt xám mày tro) vô cùng đói khát, hơn nữa trong lòng lại không có tín niệm, trông thấy nơi nơi đều là tình cảnh khốn cùng.

Lúc này, trước cửa thành, quan viên Định Châu đã ra ngoài nghênh đón, tất cả từ lớn tới nhỏ đều xuống ngựa. Nam Cung Diệp vén rèm xuống xe, theo sau là Phượng Lan Dạ, ngẩng đầu nhìn tòa thành trì cổ xưa này, khóe môi vẽ ra nụ cười đầy gượng ép.

Định Châu, ta tới rồi, chỉ cần năm năm, ta sẽ đem nơi này biến thành Thiên đường, thành truyền kỳ trong mắt thế nhân.

Quan viên đều lộ vẻ khó coi, địa phương nghèo túng thì có cái gì mà béo bở cho bọn họ, nên mỗi người đều xanh xao vàng vọt tựa như thiếu dinh dưỡng, không thể so sánh với chút ít quan to hiển quý tại kinh thành, khó trách hiện tại, quan viên trên kinh vừa nghe bị giáng chức đến Định Châu, mắt miệng đều hình chữ O.

Mọi người khách sáo nói chuyện một hồi rồi lại lên xe ngựa, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đi trước, một đường chạy thẳng tới thành Định Châu.

Bọn họ đã tới Định Châu một lần, tổng cộng có bốn con đường chính, đi hết một con phố liền trông thấy dãy phòng ốc thấp bé hai bên đường, đơn bạc trống trải, càng tỏa ra cảm giác lạnh lẽo thê lương.

Trong ngày đông, dân chúng đều mặc áo bông quần bông giữa trời gió lồng lộng, bất quá vừa nhìn thấy đoàn xe ngựa của Nam Cung Diệp đi qua, rất nhiều người tụm lại một chỗ chỉ chỗ, tựa hồ có chuyện gì đó, hơn nữa sắc mặt mỗi người đều có chút khủng hoảng.

Phượng Lan Dạ kinh ngạc cau mày, không biết những người này làm sao vậy? Nhắc lên màn xe gọi Đinh Đường tới đây.

"Đi hỏi thăm một chút dân chúng đằng kia đang nói chuyện gì?"

"Dạ, chủ tử."

Đinh Đường lặng lẽ từ một bên xe ngựa nhảy xuống đi hỏi thăm tin tức, mà đoàn xe thì vẫn đi thẳng như cũ, chạy tới tòa phủ đệ tốt nhất ở gần quan nha, đó là phòng ốc Ngũ hoàng huynh từng ở. Mặc dù không thể so sánh cùng kinh thành, bất quá cũng là dãy phòng tốt nhất nơi đây. Tri phủ đại nhân đã sớm sai người dọn dẹp sạch sẽ, lại phái bà tử nha hoàn tới hầu hạ, chỉ đợi Vương gia đến.

Phía trên phủ đệ, biển hiệu rõ ràng khắc mấy chữ to: "Bắc Cảnh Vương Phủ" .

Đối với người khác mà nói có lẽ là khổ sai, nhưng Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ lại vô cùng thân thiết, bởi vì nơi này cách Nhu Yên đảo rất gần, hẳn coi như là đang trở lại cố hương của mẫu thân, sau này chỉ cần muốn vào đảo cũng chỉ mất một ngày liền đến nơi, thân nhân của bọn họ, Bảo Nhi cùng gia gia đều đang ở trên đảo.

Hai người trở về Vương Phủ, ý bảo những quan viên kia tự mình rời đi, bước vào trong phủ đệ nhìn khắp một lượt. Trong sân, mọi thứ đều khá mới, liếc nhìn cũng tạm được.

Dù sao trong vương phủ cũng không có người dư thừa, không cần địa phương lớn như vậy.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ vừa ngồi vào chỗ của mình trong khách sảnh, Đinh Đường sau đó liền vào tới, sắc mặt rất khó coi. Phượng Lan Dạ kỳ quái hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Vương Phi, người biết những người đó nói gì không?"

Nói xong liếc Vương gia một cái, Phượng Lan Dạ liền biết chuyện này nhất định liên quan Nam Cung Diệp, đang muốn để cho Đinh Đường chút nữa hãy nói, ai biết Nam Cung Diệp cũng phát hiện, thả ra chén trà trong tay, trầm giọng mở miệng: "Nói."

Vương gia ra lệnh, Đinh Đường nào dám không nói, chỉ đành phải chậm rãi mở miệng: "Dân chúng Định Châu lại dám nói Vương gia khắc mẫu khắc thê, chính là yêu nghiệt, cho nên mới bị Hoàng Thượng đuổi đến Định Châu."

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Diệp sắc mặt trầm lạnh, thoát cái khó coi, bàn tay to nắm chặt dùng sức đập bàn, Đinh Đường bị hù dọa vội quỳ

xuống: "Nô tỳ đáng chết."

Phượng Lan Dạ cũng đứng lên, dạo bước qua lại trong phòng khách. Không nghĩ tới bọn họ còn chưa tới Định Châu đã bị lưu truyền thành như vậy. Điều này nói rõ có người đang đối phó bọn họ, người kia là ai? Không ngờ tới đây lại gặp phải thật nhiều chuyện như vậy, vừa trừ bỏ Nam Sơn Tử cùng Nam Đồng, hiện tại lại nhảy ra một người nữa, xem ra tối qua đồng thương thủ cũng là do người này phái ra .

"Người đứng lên, đi xuống trước đi."

Phượng Lan Dạ phất tay ý bảo Đinh Đường cùng Vạn Tinh đang đứng một bên lui xuống. Nguyệt Cầm ở ngoài cửa coi chừng cũng trầm mặt, ngu dân chết tiệt lại dám bịa đặt sinh sự, phá hoại danh tiếng Gia, chờ xem hắn sẽ thu thập bọn họ như thế nào.

Trong phòng khách, Phượng Lan Dạ đi tới trước mặt Nam Cung Diệp nhìn hắn, trầm giọng mở miệng: "Diệp, xem ra sau lưng lại có người giở trò, chúng ta nhất định phải cẩn thận."

"Ừ, nhất định phải truy ra kẻ đáng chết này, bắt hắn bầm thây vạn đoạn, dám hãm hại Bốn vương như vậy."

Nam Cung Diệp mắt lạnh âm ngao, trên ngũ quan tuấn mỹ khoác lên hàn khí thật dày.

Nếu bắt được người này tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn, dám làm ra loại chuyện bỉ ổi như vậy.

"Ta nghĩ lai lịch người này không nhỏ, có thể điều động cả đồng thương thủ. Chúng ta có nên từ Nhu Yên đảo bí mật điều ra một vài nhóm người?"

"Được." Điểm này Nam Cung Diệp tán thành gật đầu, đang lúc ấy thì, Nguyệt Cầm đi tới bẩm báo: "Gia, Thiên Bội Thần cùng Ngọc Lưu Thần trở

lại."

Vừa nghe đến hai người này, ánh mắt Phượng Lan Dạ liền sáng lên, nàng từ bấy lâu nay vẫn lo lắng Bảo Nhi, nên vội vàng phất tay: "Để cho bọn họ đi vào."

Nguyệt Cẩn lui ra ngoài, Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần đi đến, thấy Thiếu chủ, Vương Phi không có chuyện gì, bọn họ mới buông tâm.

Phượng Lan Dạ đi tới nhìn Thiên Bột Thần: "Bảo Nhi có khỏe không?"

"Xin Vương Phi yên tâm, Tiểu chủ tử rất tốt. Lão chủ tử cao hứng vô cùng, vẫn luôn phụng bồi Tiểu chủ tử để Vương Phi có thể yên tâm xử lý mọi chuyện, đợi khi chu toàn sẽ đưa Tiểu chủ tử tới đây."

Phượng Lan Dạ nghe Thiên Bột Thần nói, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực. Nàng vẫn một lòng lo sợ Bảo Nhi có chuyện, bây giờ cũng may không có vấn đề gì.

Hơn nữa hiếm khi gia gia cao hứng, cứ để Bảo Nhi theo ông một chút đi. Trước mắt, bọn họ còn phải diệt trừ sự tình bên trong Định Châu thành đã, không thể để cho Bảo Nhi lộ diện được.

"Vậy thì tốt, ta an tâm rồi."

Nam Cung Diệp thấy Lan Nhi như vậy, hân cũng yên lòng, nhìn về Thiên Bột Thần cùng Ngọc Lưu Thần hai người.

"Ngọc Lưu Thần, người lập tức đến Nhu Yên đảo, tuyển chọn một nhóm người đưa đến đây. Bốn vương muốn dùng bọn họ."

"Dạ, thuộc hạ liền về đảo ngay."

Ngọc Lưu Thần ra ngoài, Thiên Bột Thần cũng thối lui đến ngoài cửa. Nam Cung Diệp nhìn Phượng Lan Dạ: "Ngồi xe mệt nhọc rồi, chúng ta

ngủ nghỉ một lát. Tối nay mấy vị quan viên địa phương còn chuẩn bị yến tiệc đón gió a."

Phượng Lan Dạ gật đầu, bất quá trước mắt nàng còn muốn làm một chuyện nữa.

"Nguyệt Cẩn, vào đây."

Nguyệt Cẩn đi tới, Phượng Lan Dạ hai tay chấp sau lưng, gần từng chữ ra lệnh: "Lập tức báo cho Tri Phủ Định Châu, khắp nơi dán bố cáo, phàm là người phá hoại danh tiếng Vương gia hay Vương Phi, một khi tra ra liền đáng ba mươi đại bản, đuổi khỏi Định Châu thành, trọn đời không cho phép trở về Định Châu."

"Dạ, Vương Phi."

Nguyệt Cẩn vừa nghe, trên mặt lộ ra ý cười. Đây chính là Vương Phi, làm việc mạnh mẽ vang dội. Đúng, những tên điều dân này, có can đảm nói xấu, rõ ràng muốn chết! Nguyệt Cẩn chạy vội ra ngoài làm việc. Bên trong phòng khách, Nam Cung Diệp cười nhìn Lan Nhi, Lan Nhi thông tuệ, Lan Nhi quyết đoán, ngoan cường, trong tương lai Định Châu thành nhất định sẽ phát huy toàn diện. Hẳn cho nàng toàn tâm tín nhiệm, như vậy nàng mới có thể thể hiện.

"Lan Nhi, đi nghỉ một lát thôi."

Nam Cung Diệp ôm Phượng Lan Dạ đi tới nội thất cách vách. Ngoài cửa, hai nha đầu Đinh Đường cùng Vạn Tinh đứng canh chừng, không để cho mấy vị bà tử nha hoàn quấy rầy đến các chủ tử nghỉ ngơi.

Buổi tối, quan viên Định Châu quả nhiên thiết yến vì Bắc Cảnh Vương gia cùng Vương Phi hai vị chủ tử đón gió tẩy trần. Lần này cùng dĩ vãng bất đồng. Đây là đất phong của Bắc Cảnh Vương gia rồi, bọn họ giống như

nô tài trong nhà họ, đồn rằng vị chủ tử này tính cách cổ quái, lãnh khốc vô tình, cho nên những người này đều cố gắng cẩn thận.

Tuy nhiên mọi người trên yến tiệc dù dùng hết bản lĩnh đi vượt mong ngựa, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đối với mấy lời thối phồng xua nịnh, hoàn toàn là bộ dáng có cũng được mà không có cũng chẳng sao, an tĩnh dùng cơm. Cơm dùng xong, Phượng Lan Dạ liền không nhanh không chậm mở miệng.

"Định Châu thật sự là nghèo quá."

Quan viên vừa nghe, liên tục gật đầu: "Ai nói không phải đâu? Vương phi xem như nói đến điểm quan trọng."

"Quan phủ chúng ta, ngân lượng triều đình gửi hàng năm đều không đủ, túng quẫn không nói, còn rất vất vả, may là chỗ này nghèo, cũng không cần chiêu đãi người nào, bằng không thật muốn bán con gái đi mà thiết đãi."

Vị quan này vừa nói xong liền đưa tới một trận tiếng cười, Phượng Lan Dạ nhàn nhạt khiêu mi: "Cũng quá khoa trương đi. Chẳng lẽ các người không nghĩ tới chinh đồn Định Châu sao? Khiến mọi người trở nên giàu có và đông đúc, các người cũng sẽ sống khá giả một chút sao?"

Quan viên Định Châu vừa nghe Bắc cảnh Vương Phi, không khỏi nhìn nàng chăm chăm, chỉ cảm thấy Vương Phi này rất có chủ trương, mà Vương gia cũng là bộ dạng tùy ý, liền cẩn thận hồi bẩm.

"Thật ra thì Định Châu trước kia cũng không được như bây giờ đâu. Đây đều là sau khi Thụy Vương gia tới mới thay đổi được. Trước kia một thành chỉ có hai con đường chính, hiện tại biến thành bốn rồi, Đông Tây Nam Bắc, mỗi phía một đường. Chẳng qua là thiếu lương thực tiền tài, cho mọi người ăn no cũng là vấn đề, nên không có biện pháp làm nghề nghiệp gì cả. Hai bờ sông Sở Giang căn bản không phát triển được, còn có một thành trì thông hướng khác, đáng tiếc dọc theo đường đi toàn thổ phỉ, nếu có lương

thực hay gì cái khác được chờ tới đây, cũng dứt không no những thổ phỉ kia."

Quan viên nói ra khó xử trước mắt của Định Châu. Nam Cung Diệp cùng Phụng Lan Dạ khẽ nhún mày. Phụng Lan Dạ nghĩ một lát liền hiểu một chút.

"Như vậy đi, từ ngày mai bắt đầu, lấy danh nghĩa quan phủ chiêu mộ một nhóm thợ săn tiền thưởng."

"Thợ săn tiền thưởng?"

Danh từ này những quan viên kia chưa từng nghe qua, cùng nhau nhìn về Vương gia. Nam Cung Diệp cũng thấy mới lạ, cùng những người đó nhìn về Phụng Lan Dạ. Phụng Lan Dạ chậm chạp giải thích: "Cái gì gọi là thợ săn tiền thưởng? Chính là thay quan gia làm việc, chúng ta theo dấu người niêm yết giá cả. Thổ phỉ trên núi này, nếu bắt ra một người, qua chứng nhận là người thật, liền thưởng tiền bạc cho người bắt."

"Nha, như vậy sao."

Mọi người hiểu được, đều thấy biện pháp này không tệ. Nếu quả thật có tiền thưởng, thổ phỉ nhất định ít đi nhiều lắm. Bất quá khoản tiền này quan phủ còn chưa có.

"Nhưng là chúng ta không có tiền a."

"Trước cứ lấy từ Bắc cảnh Vương Phủ chi, bất quá quan phủ phải ghi nợ, đến lúc có tiền trả là được."

Phụng Lan Dạ nói xong, mọi người đều trợn mắt mồm, chỉ sợ bọn họ vĩnh viễn cũng không có mà trả lại. Đáng tiếc, Phụng Lan Dạ giống như biết ý nghĩ trong lòng họ, khóe môi cười một tiếng, thế nhưng yêu dị hàng vạn hàng nghìn.

"Năm năm sau, Định Châu nhất định sẽ có biến hóa động trời. Đến lúc đó, quan phủ tất có tiền trả."

Lúc này trong lòng mọi người cũng dấy lên một mảnh hi vọng, giống như năm năm sau thật sự có thể thấy bộ dạng Định Châu giàu có đông đúc, không khỏi gật đầu lia lịa nhìn Vương Phi.

"Như vậy chúng ta kế tiếp nên làm như thế nào?"

"Chiêu mộ người mở tiêu cục. Ở nơi này, trong một tháng mở tiêu cục, treo bảng quan phủ, đợi qua tháng này mới đưa vào sử dụng. Lập tức đem bố cáo dán ra ngoài."

"Dạ, dạ. Hạ quan lập tức phái người đi làm."

Tri Phủ vô cùng kích động. Vương Phi vừa ra hai chiêu đã có được hưởng ứng, gọn gàng linh hoạt, không giống Thụy Vương trước kia ôn nhu nội liễm.

Thử nghĩ xem, nếu có thợ săn tiền thưởng xuất hiện, thổ phỉ còn dám tùy tiện xuất hiện sao? Lúc này mở ra tiêu cục, còn để bảng quan phủ, nhất định sẽ có người theo. Đã có tiêu cục, khẳng định có lương thực được vận chuyển tới, vậy bọn họ cũng không cần lo lắng nữa.

"Tốt, chủ ý này thật tốt quá! Chúng ta cùng kính Bắc Vương Phi một chén."

Mọi người uống cạn một chén rượu, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hồi Vương Phủ.

Trong phòng, Nam Cung Diệp còn có chút bất khả tư nghị nhìn Phượng Lan Dạ: "Lan Nhi, đầu óc của nàng thật thật là lợi hại, hoàn toàn không giống người khác, từ đâu mà có nhiều danh từ kỳ quái như vậy?"

Phượng Lan Dạ tới trước mặt Nam Cung Diệp, duỗi tay ôm hăn, từ từ mở miệng: "Diệp, nếu như ta cho chàng biết, ta không phải là Vân Phượng Công chúa mà đến từ một không gian khác trong tương lai, chàng sẽ tin chứ?"

Nam Cung Diệp giật mình, sau đó khẽ chớp mắt gật gật đầu, ngũ quan tuần mị nở một nụ cười hoa lệ.

"Hăn là chỉ có địa phương kỳ lạ như vậy mới có thể làm ra một phong cách riêng như nàng. Ta thật sự có tài đức gì mới được gặp nàng a, nàng chính là lễ vật ông trời đưa ta."

Phượng Lan Dạ nghe lời của hăn, không nghĩ tới hăn sẽ hoàn toàn tin tưởng nàng như vậy, cảm động ôm chặt hăn, ôn nhu mở miệng: "Cám ơn. Thật ra ta cũng muốn cảm tạ ông trời già để cho ta gặp được chàng a."

Trong phòng im ắng, chỉ còn hoa đèn bạo động.

Lúc trước chưa gặp hăn, nàng luôn sầu khổ, luôn bất lực, cả sinh tử đều không quan tâm. Bởi vì biết trên đời không có người để ý nàng, nàng cũng không để ý người khác. Không nghĩ tới sau khi trọng sinh lại gặp được người yêu nàng, mà nàng cũng yêu người ấy, còn có cả Bảo Nhi.

Hết thủy, hết thủy nàng đều cảm tạ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngọc Lưu Thần trở lại, bẩm báo Nam Cung Diệp: "Thiếu chủ, bây giờ có muốn gặp bọn họ hay không?"

Thật ra thì bên trong thành Định Châu bọn họ đã đặt người, nhưng nhiều như vậy tự nhiên tới Bắc cảnh Vương Phủ thì cũng không tốt. Nam Cung Diệp gật đầu một cái, phất tay để cho Ngọc Lưu Thần lui ra ngoài, đi tới trước mặt Phượng Lan Dạ, cười mở miệng: "Lan Nhi, nàng ở lại trong vương phủ, nghĩ sắp tới phải chinh đồn Định Châu như thế nào. Ta đi xử lý chút chuyện bên ngoài. Còn có kẻ giấu mặt kia, từ giờ trở đi, chúng ta một

người chủ ngoài, đối phó người xấu, một người chủ trong, do nàng suy nghĩ cách phát triển của Định Châu trong tương lai."

"Được." Phượng Lan Dạ gật đầu, bất quá chưa quên dặn dò Nam Cung Diệp: "Nhất định phải cẩn thận."

Hoàng Kim Giáp đưa bọn họ vào thành rồi tự động rời đi, nhưng người Nhu Yên đảo so với Hoàng Kim Giáp cũng không kém, cho nên có bọn họ, Phượng Lan Dạ không lo lắng mấy. Nàng vẫn an tâm lập kế hoạch cho Định Châu thì quan trọng hơn.

"Đình Đường, Vạn Tinh, chúng ta thay quần áo. Xuất phủ đi dạo một chút."

"Dạ." Đình Đường cùng Vạn Tinh đáp ứng, đi ra ngoài ý bảo bà tử cầm tới hai bộ y phục thô kệch để thay, từ cửa phủ phía sau lặng lẽ ra ngoài.

Lúc này, các nàng cũng tầm thường y như người Định Châu, không làm người khác chú ý, đi ở trên đường cái, đánh giá chung quanh, chỉ thấy hôm qua dân chúng còn nghị luận rối rít, hôm nay đã không dám nói gì, an phận thủ thường làm ăn. Xem ra việc Phượng Lan Dạ để cho Nguyệt Căn dán bố cáo đã có hiệu quả.

Ba người từ từ đi cũng thấy rất nhiều người hướng phủ đệ bên kia chạy tới. Phượng Lan Dạ cũng theo dòng người hướng bên kia đi, nguyên lai là trong phủ đệ đang chiêu mộ thợ săn tiền thưởng, còn cả chuyện mở tiêu cục nữa, quả nhiên có rất nhiều người tham gia. Trước cửa quan phủ chưa từng náo nhiệt như vậy.

Phượng Lan Dạ nhìn tất cả trước mắt, biết việc chiêu mộ thợ săn tiền thưởng cùng mở tiêu cục chẳng qua là bước đầu tiên mà thôi. Một bước này mặc dù thành công, nhưng kế tiếp, cho dù là lương thực vận chuyển đến đây, dân chúng sẽ lấy gì mà mua? Chậm chậm một đường đi tới, bên đường phố, tùy ý có thể thấy được rất nhiều rế cỏ, nàng ngồi xổm xuống xem một

chút, không nghĩ tới lại là dược thảo, trong đó còn có mấy loại vô cùng trân quý. Nếu mấy loại dược này đưa tới kinh đô, hẳn là rất đáng tiền. Nàng không khỏi nhớ tới bốn phía Định Châu có rất nhiều núi lớn, trên núi lại có rất nhiều dược thảo. Dân chúng hoàn toàn có thể hái thuốc bán lấy ngân lượng, sau đó dùng ngân lượng mua lương thực. Cứ như vậy, chẳng những là tiêu cực, cả dân chúng cũng có thể sống tốt. Nghĩ tới đây, Phượng Lan Dạ lập tức cao hứng cười lên, lòng tin mười phần xoay người nhìn về Đinh Đường cùng Vạn Tinh.

"Đinh Đường, người cùng Vạn Tinh hai người đi theo ta cũng vài ngày rồi, bắt đầu từ bây giờ, ta giao cho các người một chuyện tốt."

"Vương Phi xin nói."

Đinh Đường cùng Vạn Tinh liếc nhau, lại nhìn chủ tử. Phượng Lan Dạ mím môi nhàn nhạt mở miệng: "Ta ra tiền vốn, hai người các người ở Định Châu thành mở một cửa hàng chuyên thu mua dược thảo số lượng lớn. Núi non bốn phía Định Châu có rất nhiều dược thảo, chờ thu đủ, chúng ta để cho người của tiêu cực áp tải đến kinh thành đi đổi tiền. Người nghĩ xem đến lúc ấy nhất định kiếm được không ít bạc nha, ba người chúng ta chia đều. Các người thấy thế nào?"

Đây là chuyện vô cùng tốt. Đinh Đường cùng Vạn Tinh hai người nhìn chủ tử, cơ hồ có chút không dám tin tưởng, lẩm bẩm mở miệng: "Vương Phi."

"Được rồi, trước tiên một người đi trên đường tìm cửa hàng đã, ta sẽ xuất vốn. Cái gì cũng không cần nói."

Hai tiểu nha đầu kích động gật đầu, vươn tay ôm lấy Phượng Lan Dạ: "Cảm tạ Vương Phi, cảm tạ Vương Phi."

"Không có chuyện gì rồi, để cho người khác nhìn thấy lại chê cười."

Phượng Lan Dạ cười mở miệng, Đinh Đường cùng Vạn Tinh mới buông tay ra. Ba người vừa đi dạo một vòng, trở về phủ, Phượng Lan Dạ phân phó Tích Đan chi trước ngân phiếu một vạn lượng trong phủ cho Đinh Đường đi tìm cửa hàng, sau đó dán bố cáo.

Tin tức này thoáng cái truyền đi, rất nhiều dân chúng qua lại bàn tán, cả đầu đường cũng dâng lên hưng phấn, rất nhiều người bình thường không có biện pháp kiếm tiền đều ríu rít lên núi đào dược liệu. Còn có người hoài nghi, cho đến khi Đinh Đường thuê cửa hàng xong, có người đầu tiên bán dược liệu lĩnh một lượng bạc ra về, mới chân thật tin tưởng chuyện này. Nhà nhà người người cao hứng trở lại, phàm là người có chút sức khỏe, đều lũ lượt kéo nhau lên núi hết.

Trong lúc nhất thời, Định Châu hiện ra không khí quang vinh hoan hỉ, náo nhiệt phồn hoa.

Thợ săn tiền thưởng cũng tìm được năm tên, quan phủ họa ra vài tên thổ phỉ trên mấy ngọn núi xung quanh, niêm yết Đại đầu mục đáng giá bao nhiêu tiền, tiểu đầu mục giá bao nhiêu tiền.... Mọi người dựa vào bản lĩnh chính mình mà kiếm tiền, chỉ cần đem đầu mang tới quan phủ là được. Trong nháy mắt, thổ phỉ trên núi bàng hoàng, an phận thủ thường hơn rất nhiều, có vài người nhát gan trực tiếp bỏ nghề.

Người tiêu cực cũng đúng thời cơ mà sinh ra, mở tới vài tiêu cực. Dược liệu của Phượng Lan Dạ là chuyển tiêu vận đầu tiên, tựa như mỗi lửa châm lên sự phát triển sau này.

Phượng Lan Dạ còn phái hai thủ hạ Nhu Yên đảo làm tiêu sứ, cùng Vạn Tinh đi kinh thành giao dịch.

Một chuyến vào kinh, dùng tất cả ngân lượng đổi thành lương thực, bắt đầu mở tiệm gạo.

Cứ như vậy, chẳng những buôn bán lời không ít bạc, còn làm thành tấm gương cho những thương nhân khác, khiến cho lòng tin mọi người lại tăng thêm.

Bắc Cảnh vương phủ, dưới đèn, Phượng Lan Dạ đang vẽ bản đồ phân bố Định Châu. Nam Cung Diệp rửa mặt xong đi tới, ngồi vào bên cạnh nàng, cúi người xem, nhìn qua là từng dãy phòng ốc, còn thiết kế cả đường xá, vừa mới lạ vừa kích thích: "Lan Nhi, đây là cái gì?"

Phượng Lan Dạ cười, giảng giải cho Nam Cung Diệp: "Đây là bản mưu đồ xây dựng phân bố đường xá ở Định Châu. Trong thành, trừ bốn con đường chính, dường như không có gì xây rộng hơn, Nam Thành đều là gạch mộc, ta chuẩn bị đem Nam Thành xây thành khu buôn bán, tất cả đều là cửa hàng, đến lúc đó hoặc thuê, hoặc bán, cũng sẽ kiếm được không ít bạc."

Nam Cung Diệp đưa tay cầm lên bản vẽ, thiết kế vô cùng tốt, bất kể là từ con đường hay là vị trí, còn có phân bố, chẳng qua là nhiều cửa hàng như vậy để làm gì đây? Không khỏi nổi lên nghi ngờ.

"Lan Nhi, tuy trước mắt đã xuất hiện thợ săn tiền thưởng cùng tiêu cực, dân chúng cũng có thể lên núi hái thuốc đổi bạc rồi. Nhưng là tạo nhiều cửa hàng như vậy, người nào sẽ mua a? Còn dược liệu kia đến một ngày hái hết rồi thì làm sao bây giờ?"

Phượng Lan Dạ mím môi cười một tiếng, đưa tay lôi Nam Cung Diệp ngồi xuống: "Chàng ngồi xuống một chút, ta có chuyện muốn nói với chàng."

Đợi đến Nam Cung Diệp ngồi xuống, nàng cẩn thận mở miệng: "Mấy ngày qua ta đã nghiên cứu thổ nhưỡng cùng nguồn nước ở Định Châu thành. Chàng xem, dược liệu trên núi phát triển rất tốt, trong thành còn có một số loại hoa cỏ cũng rất tốt, cho nên tương lai Định Châu chính là trồng

trọt được liệu cùng hoa cỏ, đem được liệu của chúng ta đi khắp Thiên Vận hoàng triều, hoa cỏ cũng lan ra cả nước đi. Đến lúc đó, nơi này chính là một cái Thiên đường chốn nhân gian, đẹp như tranh như họa, dân chúng cũng trải qua cuộc sống giàu có và náo nhiệt."

Phượng Lan Dạ nói xong, cả người Nam Cung Diệp cũng sôi trào lên, đưa tay ôm Phượng Lan Dạ: "Nàng đừng quá mệt mỏi. Chúng ta nhất định sẽ phát triển Định Châu để trong thành là cả một mảnh phồn vinh."

Hai người cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt. Đêm đã khuya, Nam Cung Diệp ôm nàng, hôn môi nàng, mấy ngày gần đây bọn họ quá bận, giờ hẳn đã rất muốn nàng.

"Lan Nhi, chúng ta nghỉ ngơi đi."

"Ừ, " Phượng Lan Dạ Tâm biết rõ ràng ý tứ của hắn, gương mặt ửng đỏ, mặc dù sinh Tiểu Bảo Nhi, nhưng là nàng vẫn còn có chút e lệ, vùi đầu trước ngực Nam Cung Diệp. Nam Cung Diệp tà mị cười lên, ôm nàng đi vào nội thất. Trong phòng, hai người triền miên hôn, nhiệt khí từ từ tăng lên, càng ngày càng nóng. Gương mặt Phượng Lan Dạ ửng hồng, ánh mắt mờ mịt như si như say, mùi sương mê người, y phục cũng đã xuất ra hơi phân nửa, bên ngoài liền đúng lúc vang lên tiếng gõ cửa.

Ngũ quan Nam Cung Diệp tuấn mị lập tức đen lại, hỏa khí đằng đằng xông lên.

Gia bận rộn nhiều ngày như vậy, thân mật được đến thế là dễ dàng lắm sao? Là ai khuya khoắt dám phá hư đại sự của hắn?

"Người nào?" Nam Cung Diệp tung mình xuống đất, thuận tay mặc lên một bộ y phục, liền đi ra ngoài. Người còn chưa ra đã nghe giọng nói Nguyệt Cầm vang lên: "Vương gia, đã xảy ra chuyện. Một gia đình Định Châu có đứa trẻ nửa đêm bị giết, tử trạng quá thảm."

"Cái gì?"

Nam Cung Diệp vén rèm lắc mình lao ra, đến Phượng Lan Dạ trong phòng cũng nghe thấy, sắc mặt không khỏi tối sầm, tung mình xuống giường, sửa sang lại y phục chính mình. Lúc này Đinh Đường từ bên ngoài đi vào, hầu hạ nàng, nhỏ giọng nói thầm: "Vương Phi, đã xảy ra chuyện."

Phượng Lan Dạ vội vàng tiêu sái đi ra ngoài, ngoài cửa Nam Cung Diệp đã đi đến, nhìn nàng, chậm rãi mở miệng: "Có người hạ độc thủ, lại động tới một hài tử. Bọn người ghê tởm này! Ta đi ra ngoài một chuyến."

"Ta cùng chàng đi."

"Không cần, nàng nghỉ ngơi đi. " Nam Cung Diệp lắc đầu, Lan Nhi ban ngày đã vất vả chuyện Định Châu rồi, buổi tối lại phải lo chuyện này nữa chỉ sợ chịu không được, cho nên để nàng nghỉ ngơi đi, sau này chuyện bên ngoài là hấn lo.

"Ta sẽ cẩn thận xử lý, bọn họ có người, trong tay ta cũng có người."

Điểm này Phượng Lan Dạ cũng tin tưởng, mấy người Nhu Yên đảo cũng không phải ngồi không, cho dù có đồng thương thủ cũng vô ích: "Được rồi."

Vừa nói vừa đi tới, sửa sang lại tốt y phục cho Nam Cung Diệp, nhìn hấn đi ra ngoài, xoay người lại đi vào gian phòng. Đinh Đường đi theo vào: "Chủ tử, vậy người nghỉ ngơi đi."

Nghỉ ngơi sao? Phượng Lan Dạ khóe môi cười lạnh, chỉ sợ chưa chắc, những người đó nửa đêm giết người, thứ nhất đáng hận, thứ hai còn có thể là kế điệu hổ ly sơn, muốn giết nàng sao? Thu thập một phen quần áo, ra lệnh Đinh Đường: "Đem đèn tắt đi."

"Dạ, Vương Phi."

Bên trong gian phòng tối lại, Đinh Đường liền đại khái hiểu ra tình huống, cẩn thận đi tới bên người Phượng Lan Dạ, Phượng Lan Dạ cố ý mở miệng: "Đinh Đường, người cũng lại đây nghỉ đi."

"Dạ, chủ tử."

Hai người ngồi trên giường không nhúc nhích, bóng tối bao trùm. Thời gian chậm chậm đi qua, gần một khắc đồng hồ, lúc này, bỗng nhiên từ cửa sổ bay ra một tia mê hương. Phượng Lan Dạ đưa tay lên che mũi Đinh Đường, chính nàng cũng cùng lúc đình chỉ hít thở. Đinh Đường tính toán vươn tay che mũi Phượng Lan Dạ, hai người cứ như vậy che cho nhau.

Người ngoài cửa dường như cho rằng thời gian đã đủ, đưa tay lên đẩy cửa ra, liền có mấy đạo thân ảnh vọt vào.

Phượng Lan Dạ nhanh chóng phi thân, chuỗi đàn cổ đặt bên giường không xa liền bị nàng cầm đến trên tay, hướng người cầm đầu bên kia ném, hạ thủ vừa nhanh vừa độc, còn mang theo khí thế sét đánh không kịp bưng tai, một loạt động tác nhanh như chớp. Chỉ nghe người nọ ‘ai nha’ một tiếng đã bị đánh bất tỉnh, mà lúc này, cửa phòng mở bung ra.

Mấy người từ bốn phía vọt vào, cầm đầu chính là Nam Cung Diệp, thân hình nhanh nhẹn mềm mại, một chưởng đánh ra hướng về phía mấy người đang lại gần Phượng Lan Dạ mà tấn công. Trong nháy mắt, mấy người liền đứt mệnh trong tay hắn.

Phượng Lan Dạ không khỏi la hoảng lên.

"Diệp, chàng chưa đi à?"

"Không đi. Ta hoài nghi bọn họ dùng kế diệu hổ ly sơn."

Vừa nói vừa đưa tay lôi Phượng Lan Dạ vọt ra. Tiếng đánh nhau bên ngoài vẫn ầm ĩ, đến khi bọn họ xông ra, liền thấy mấy thân ảnh màu vàng

dưới ánh trăng, chính là mấy tên đồng thương thủ nửa thân để trần, nghiêm chỉnh đứng cách đó không xa, cầm trong tay một chuỗi thương nhắm ngay bọn họ.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ nhìn mấy người trước mắt, có chút không giải thích được, lãnh khốc tà lạnh mở miệng.

"Nói đi, vì sao lại nhiều lần tìm chúng ta phiền toái? Các người đến тут cùng là người nào?"

Nam Cung Diệp nói xong, Phượng Lan Dạ cũng nhìn những người đó. Bọn họ xem ra là người ngoại quốc, cùng mình có ân oán gì chứ? Ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy bọn họ a, chẳng lẽ là bị người sai khiến?

Đang suy nghĩ, thì thấy đồng thương thủ bên kia từ từ tránh sang hai bên, hai cô gái đốt đèn lồng từ phía sau đi ra. Đó là hai tỳ nữ thanh lệ kiều diễm, đi tới trước mặt họ liền tách ra, từ sau các nàng lại xuất hiện một người. Người này xinh đẹp tựa thần tiên phi tử trên trời, tầng tầng lớp lớp mây mỏng uốn lượn thướt tha, tóc đen như sương dùng một cành trâm điểm hoàng mai xinh đẹp cuốn lên, tua cờ nhẹ lay động, quyến rũ động lòng người.

Bất quá, nữ nhân này cũng là người quen, từng bị Nam Cung Diệp hủy dung, Kiều Lung. Hiện tại nhìn lại cô ta, da thịt mềm mại đã không còn một chút dấu vết bị phá hoại, một đôi hắc đồng hiện lên hàn khí âm ngao, nhìn chằm chằm Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ, lương nhạt cười lên.

"Nam Cung Diệp, ngày đó người dám nhục nhã ta. Ta Kiều Lung đường đường là Trưởng Công chúa một nước lại bị người hủy hoại dung mạo, làm hại ta trở về bị huynh đệ tử muội nhạo báng. Hôm nay ta nhất định phải báo mối thù này."

Thì ra là Kiều Lung từ nhỏ đã xinh đẹp lộng lẫy, cộng thêm lại là hoàng thất Trưởng Công chúa, rất được Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu sủng ái, vô cùng vinh váo, luôn tự cảm thấy bản thân tài trí hơn người, phàm là nam tử tầm thường đều xem không vừa mắt.

Một lần đi Tề vương phủ ở Thiên Vận hoàng triều, vốn cũng chả tính toán gì nhiều, không nghĩ tới lại thấy được Nam Cung Diệp tuyệt sắc xuất trần, liền giật nảy mình, muốn gả cho hắn, không nghĩ tới bị nam nhân này phá hủy dung mạo.

Mà khi cô ta lập tức hồi quốc lại phải nhận hết mọi cười nhạo. Mấy tên hoàng tử bình thường cô không để vào mắt giờ cũng chẳng thèm ngó tới cô nữa. Phàm là địa phương cô đi qua đều bị người người chằm chọc khinh bỉ.

Cô ta làm sao có thể chịu được phần khuất nhục này, vì vậy ban đêm lén rời cung, tìm được đại phu nổi danh Tây Phương chữa trị dung mạo. Thậm chí vì muốn có kì binh đồng thương thủ trong tay lão hoàng đế La quốc, cô ta không tiếc gả cho một lão nhân tuổi đã hơn năm mươi, thành phi tử được sủng ái nhất.

Nhớ lại La hoàng đế mặc dù cứng chiu, lại không cho cô ta làm bậy tùy ý. Ba vạn đồng thương thủ trong tay cũng không cho cô ta động tới.

Hôm nay trên tay cô sở dĩ có một nhóm đồng thương thủ là do mượn cơ mình phải về nước thăm người thân, lão hoàng đế kia không yên lòng mới có thể điều đến mấy trăm người hộ tống bảo vệ an toàn.

Không nghĩ tới lúc trước, vây công Nam Cung Diệp trên đường lại bị mất gần trăm người. Tối nay, cô ta cũng không tin trừ không xong Nam Cung Diệp.

Kiều Lung một thân sát khí, rõ ràng sắc mặt kiều diễm nhưng hết sức dữ tợn.

"Nam Cung Diệp, tối nay sẽ là ngày chết của ngươi. Ngày đó ngươi dám can đảm phá hủy mặt ta, làm hại ta bị tất cả huynh đệ tử muội cười nhạo, không thể không gả cho một nam nhân gần năm mươi tuổi."

Kiều Lung đem tất cả trách cứ đều đổ lên trên đầu Nam Cung Diệp.

Phượng Lan Dạ trực tiếp nghe không nổi nữa, giận dữ chỉ vào Kiêu Lung.

"Căn bản là một mình ngươi hạ tiện, chính ngươi muốn làm tiện nhân, có liên quan gì đến người khác? Gả cho một nam nhân năm mươi tuổi là người khác ép người gả sao? Cuối cùng cũng do ngươi lòng dạ quá hẹp hòi, đem tất cả trách cứ đổ lên đầu người khác. Hơn nữa, đứa trẻ bị giết ở Định Châu thành cũng là tay chân ngươi làm có phải hay không?"

Phượng Lan Dạ quát lên, thanh đàn cổ trong tay liền bị nàng đường đường chánh chánh cầm lấy, chĩa thẳng vào Kiêu Lung.

Kiều Lung ngửa mặt lên trời cười lạnh một tiếng, hai tay vừa thu lại vừa lui về sau một bước: "Đúng thì thế nào? Vốn là dụng kế diệu hồ ly sơn, trước hết giết người nữ nhân này để cho hắc đầu lòng, không nghĩ tới hắc đầu cũng thông minh nhìn ra chân tướng mà trở lại, đã thế, thì cùng nhau chịu chết đi!"

Tiếng nói vừa dứt, phất tay một cái, đồng thương thủ phía sau phi thân lên, nhắm trước mặt Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đánh ra, nhanh như Du Long.

Bất quá Nam Cung Diệp cũng không tiếp chiêu mà lui về phía sau một bước, trầm giọng mở miệng: "Lên."

Chỉ thấy từ bốn phía Bắc cảnh Vương Phủ xông lên vô số bóng người, lao thẳng tới đồng thương thủ. Những người này thường lui tới như ảo ảnh,

vì người trên Nhu Yên đảo, ai ai cũng là cao thủ, so với đồng thương thủ tự nhiên hơn hẳn một bậc.

Đồng thương thủ từ chinh thế mà nói, thì bài binh mở trận rất lợi hại, toàn đội tác chiến cũng là lợi hại vô cùng, nhưng chỉ trong giới hạn quân đội mà thôi. Nếu cùng cao thủ so sánh, tự nhiên là không thể bằng được.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ cũng không xuất thủ, từ bên ngoài mắt lạnh quan sát.

Một canh giờ qua đi, đồng thương thủ lục tục ngã xuống đất mà chết. Kiều Lung vừa nhìn thấy trước mắt, sắc mặt càng khó coi thị huyết, cắn răng dậm chân kêu to.

"Nam Cung Diệp, người chờ đấy! Ta chưa trừ diệt người tuyệt không từ bỏ. Tối nay giết một hài tử, tối mai chính là hai, ba. Cứ chờ xem, chỉ cần người chưa chết, ta sẽ không thu tay lại."

Giọng nói bén nhọn, vung tay lên: "Đi."

Tất nhiên không thể để toàn bộ đồng thương thủ tử trận, bằng không lấy ai giúp cô.

Thân hình chợt lóe lui ra ngoài, trận chiến này tổn thất gần mười mấy người.

Nam Cung Diệp đưa tay lôi kéo Phượng Lan Dạ nhìn hành lang đầy người nửa nằm nửa đứng, nhìn không rõ lắm, hẳn trầm giọng mở miệng: "Được rồi, đều đi xuống đi."

"Dạ, Thiếu chủ."

Những người đó lui xuống, Nam Cung Diệp đem Phượng Lan Dạ đưa vào gian phòng, gọi thị vệ tiến vào, đem thi thể trong phòng lôi ra, lại sai

người tới sửa sang mọi thứ. Từ từ trời cũng dần sáng. Nam Cung Diệp đau lòng để Phượng Lan Dạ nằm xuống, hẩn đi xem một chút tình trạng hài tử bị giết.

"Được."

Phượng Lan Dạ không muốn làm Nam Cung Diệp đau lòng, nên lên tiếng nằm xuống, ý bảo hẩn cứ ra ngoài xử lý. Đợi đến hẩn đi khỏi, liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, suy nghĩ xem đối phó Kiều Lung như thế nào. Cô ta rời đi lần này chỉ sợ sẽ trốn thật kĩ. Hiện tại nhất định nên đem nữ nhân này bắt được, bằng không e rằng còn hại đến rất nhiều tiểu hài tử. Nữ nhân kia âm hiểm như thế, chuyện gì mà làm không được a.

Nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ cho đến khi bị tiếng ồn đánh thức, không khỏi sắc mặt buồn bực, gọi Đình Đường vào.

"Phía ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Đình Đường thật nhanh mở miệng:

"Vương Phi, có chuyện rồi. Tại vì lời đồn đãi bữa bãi về mệnh hung của Vương gia, hiện tại cha mẹ của hài tử đã chết kia đem con ôm đến ngoài cửa Vương Phủ náo loạn lên, rất nhiều dân chúng phụng bồi bọn họ quỳ gối phía ngoài."

Ánh mắt Phượng Lan Dạ thoáng cái âm lãnh như băng. Bọn ngu dân chết tiệt này! Không được, nhất định phải mau tra ra tung tích Kiều Lung.

Phượng Lan Dạ tung mình ngồi dậy, thật nhanh khoác lên y phục, sau đó cả đồ ăn sáng cũng không dùng, liền dẫn Đình Đường vọt ra đi.

Trạch viện Bắc Cảnh Vương Phủ cũng không lớn, đi một đoạn đường đã nghe được tiếng ồn ào phía ngoài truyền tới.

"Xin Bắc cảnh Vương gia đi đi. Chúng ta không cần hẩn ở chỗ này. Để cho hẩn đi, để cho hẩn đi."

Tích quản gia dẫn người đứng trước cửa đại môn đóng lại, thỉnh thoảng có tiếng đập đồ vang lên. Tích Đan vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ tới đây, sắc mặt bối rối: "Vương Phi, bạo dân nháo sự..."

Phượng Lan Dạ khuôn mặt lương bạc, hàn khí bốn phía.

"Đi, đem thị vệ của vương phủ toàn bộ triệu tập lại, lập tức tới đây."

"Dạ, Vương Phi."

Tích Đan biết Vương Phi là một chủ tử lợi hại, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, tim của hẩn liền trấn định, lập tức phân phó người đi triệu tập thị vệ.

Nơi này, Phượng Lan Dạ bình tĩnh vung tay lên: "Mở cửa phủ. Bản thân ta muốn xem bọn họ có phải ngu ngốc hay không. Đây là đất phong của chúng ta, chẳng khác gì là chỗ của chúng ta, sao có thể để cho một đồng điều dân làm khó?"

Tích Đan mặc dù nan giải, nhưng nghe Vương Phi nói vậy chỉ đành phải đi mở cửa. Người ở phía ngoài vừa nghe động tĩnh liền dừng tay, ngó chừng đại môn. Tích Đan sợ có người xúc phạm tới Vương Phi, liền kính cẩn mở miệng: "Vương Phi, người lùi lại một chút a, đừng để bọn họ thương tổn đến người."

"Ta không sao, mở đi."

Cửa vừa mở ra, Phượng Lan Dạ dẫn Đình Đường ra ngoài. Chỉ thấy cửa phủ một tầng người đông nghịt đang quỳ, có một phần binh tướng được quan phủ Định Châu xuất động trấn áp, đáng tiếc vô dụng, những người đó vẫn như cũ quỳ thét.

Vừa thấy Phượng Lan Dạ, bọn họ không khỏi lại khóc rống lên, nhưng cũng không dám động thủ ném đồ.

"Bắc Cảnh Vương Phi, ngài coi như thương hại cho chúng tiểu nhân đi, để cho Bắc cảnh Vương gia đi thôi. Chúng ta không muốn hấn ở chỗ này, nếu hấn ở nữa, chỉ sợ sẽ có tai nạn lớn hơn nữa đổ xuống."

Một người nói xong, những người khác liên tục gật đầu, một gia đình quỳ gối phía trước lại càng khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Phụ nhân kia ôm một hài tử lớn chừng mười tuổi. Chỉ thấy sắc mặt hài tử như tro tàn, khoe môi còn vết máu, chẳng những như vậy, phía trước y phục của hấn lại có một cái lỗ thủng to, rõ ràng là bị móc tim.

Chính bởi vì như thế, những người này mới tin tưởng đây là quỷ thần truyền thuyết, tin chắc Bắc cảnh Vương là người không tốt gọi đến quỷ quái linh tinh.

Phượng Lan Dạ híp mắt, hào quang kinh đảm quét qua mọi người, ngạo nghễ đứng trước cửa phủ như một mảnh hoa thơm.

Hương thăm vạn phần, nàng chậm rãi mở miệng.

"Đứa nhỏ này là bị người giết, tại sao lại liên quan đến Bắc cảnh Vương?"

Lời của nàng dứt, cha mẹ ôm đứa trẻ khóc lóc mở miệng: "Nhiều năm như vậy nơi này chưa từng phát sinh chuyện như vậy, nhưng chỉ khi Vương gia vừa đến liền xảy ra chuyện này, chẳng lẽ hấn không phải là người không may sao?"

Vừa nghe đến có người nói Diệp là người không may mắn, sắc mặt Phượng Lan Dạ trong phút chốc một mảnh thâm đen, trầm giọng mở miệng.

"Lớn mật! Can đảm phạm thượng như vậy sao? Định Châu vẫn là đất phong của chúng ta, biết cái gì gọi là đất phong không? Bốn vương phi nói cho các người biết, Định Châu này cũng là chỗ của chúng ta, tại sao phải để cho Vương gia đi mà không phải các người đi đây? Rất tốt, các người đã cho Vương gia không phải là người may mắn, như vậy, bốn vương phi có lý do lập tức đuổi các người rời khỏi nơi này."

Phượng Lan Dạ thét lên ra lệnh Tích Đan bên cạnh: "Lập tức đem Tri Phủ điều tới đây, chỉ cần nguyên ý rời đi Định Châu, lập tức đi, vĩnh viễn không cho phép bước vào Định Châu nửa bước."

Phượng Lan Dạ dứt lời, tất cả mọi người ngây dại. Bọn họ hoàn toàn kinh hãi, không nghĩ tới Bắc cảnh Vương Phi trước mắt lại cường thế như vậy, trước mặt mọi người dám mạnh miệng đến thế.

Hơn nữa nàng nói cũng không sai. Định Châu là đất phong, dĩ nhiên đã là của Vương gia. Nếu bọn họ cho là điềm xấu, có thể đi, người ta cũng không giữ. Thiên hạ to lớn đều là vương thổ, giang sơn khắp thiên hạ đều là của hoàng gia, cho nên bọn họ làm gì có lý do mà đòi đuổi đi người ta.

Làm không tốt bị đuổi đi chính là bọn họ mới đúng. Lúc này có ít người sợ hãi, lạng lẽ đứng lên lui ra ngoài. Cuối cùng càng ngày càng ít, mọi người gần đi cạn sạch.

Ai biết lại có người nổi lên ác ý, đưa tay lên quơ lấy một nắm lá vụn liền ném qua Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ thân hình khẽ tránh thoát, con người sắc bén trông đi qua. Đây là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, lại dám can đảm gây chuyện.

Tốt! Mượn hăn khai đao.

"Người đâu, bắt hăn lại cho ta."

Thị vệ của Bắc Cảnh vương phủ được hạ lệnh lập tức bay vọt tiến lên, ép đến bên nam nhân kia. Lúc này người xung quanh đều nhìn Phượng Lan Dạ.

Phượng Lan Dạ biết trước kia Ngũ hoàng huynh ở chỗ này xây dựng nền chính trị nhân từ. Nhưng nàng sẽ không. Chỗ này gió dữ bão hung, hơn nữa những người này tư tưởng ngu muội, người cùng bọn họ nói lý không thông được, chỉ có làm cho người ta sợ, đó chính là quả đấm. Nghĩ tới đây, liền vung tay lên trầm giọng hạ mệnh lệnh.

"Dám phạm thượng sao? Tốt. Người tới, đánh hai mươi đại bản cho ta."

Muốn những người này nghe lời, đầu tiên phải làm họ hiểu, chỗ này là ai định đoạt. Từ đó mới có thể phát triển Định Châu tốt hơn, bằng không cứ để họ náo loạn lên như vậy thì còn nói phát triển gì nữa.

Thị vệ đè xuống thân thể nam nhân kia, trực tiếp đặt trên tảng đá bên ngoài Vương Phủ mà đánh.

Đại bản vung lên, lập tức đánh cho da tróc thịt bong. Người vây xem bị làm cho sợ đến một câu nói cũng nói không được. Cha mẹ đứa bé bị giết kia cũng bị dọa sợ. Cứ như vậy, Phượng Lan Dạ còn không có tính toán bỏ qua cho nam nhân này, đánh xong phân phó thủ hạ: "Người đâu, lập tức đem hắn đuổi ra khỏi Định Châu thành, từ nay về sau không cho phép hắn vào Định Châu."

Tiếng nói vừa dứt, mấy người còn dư lại đã sớm bỏ chạy, cả hai vị cha mẹ cũng bị làm cho sợ đến sắc mặt khiếp đảm, tổ tông những người này đều là người Định Châu. Nếu có thể rời đi, đã sớm đi, ai còn coi trọng một địa phương nghèo như vậy. Mấy ngày nay vừa mới khấm khá hơn một chút lại bị đuổi đi, ai nguyện ý a. Hai người mới vừa lui về sau, Phượng Lan Dạ lại gọi lên.

"Chờ một chút."

Phụ nhân bị làm cho sợ đến ‘oa’ một tiếng khóc lớn: "Bắc cảnh Vương Phi tha mạng a, tha mạng a! Chúng ta cũng là đau lòng nhi tử bị giết cho nên mới phải làm như thế, van cầu các người tha chúng ta đi!"

Phượng Lan Dạ đi tới, đau lòng nhìn phụ nhân kia, chậm rãi mở miệng: "Thật ra thì bắt đầu từ bây giờ các người chính là con dân của chúng ta, tựa như con chúng ta, nhìn thấy xảy ra chuyện này, chúng ta chẳng lẽ không đau lòng sao? Ác nhân ra mặt giết hại hài tử, quan phủ bắt được hung thủ nhất định sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng."

Phượng Lan Dạ thắm thía mở miệng, cha mẹ kia lẳng lẳng nhìn nàng, trong lúc nhất thời xấu hổ không dứt, Phượng Lan Dạ hướng Đinh Đường kêu.

"Đinh Đường, lấy năm mươi lượng bạc lại đây."

Đinh Đường lập tức từ trong người móc ra năm mươi lượng bạc đưa tới tay Vương Phi.

Phượng Lan Dạ đặt vào trong tay phụ nhân, đau lòng nói: "Trở về mua cho hài tử bộ quần áo, đem thằng bé chôn cất tử tế đi."

Thấy y phục cũ nát trên người hài tử, Phượng Lan Dạ càng thêm đau lòng, không nghĩ tới thằng bé không thể xem một ngày Đinh Châu thịnh vượng phồn hoa. Chết tiết Kiều Lung, nhất định sẽ không bỏ qua cô ta, nữ nhân ghê tởm.

"Cảm tạ Vương Phi , cảm tạ Vương Phi."

Nên phạt cũng phạt rồi, nên xoa dịu cũng xoa dịu rồi, dân chúng vậy xem bắt đầu tán thưởng. Bắc cảnh Vương Phi trước mắt chẳng những vóc người xinh đẹp, còn là một chủ tử nhân hậu, mọi người biết vậy thì không nói gì nữa, rất nhanh tản đi.

Phượng Lan Dạ xoay người vào trong vương phủ. Bỗng nhiên có người kêu lên.

"Chờ một chút."

Phượng Lan Dạ quay đầu, chỉ thấy người đến là một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, sắc mặt vàng vọt, dùng khăn vải bao lấy đầu, hẳn là một sơn dã phụ nhân rất tầm thường. Bà ta vừa nhìn thấy Phượng Lan Dạ liền thương tâm quỳ xuống, thành khẩn mở miệng: "Vương Phi, mời ngài bỏ qua cho nhân gia nhà ta đi, hẳn tuyệt đối không phải cố ý, van cầu ngài."

"Người nói là...?"

Phượng Lan Dạ không biết bà đang nói tới người nào, vẫn là Liễu Đan ra mặt nói thay.

"Vương Phi, bà ấy nói đại khái là hán tử lúc trước cầm nắm lá khô ném vào người."

Vừa nghe đến là người kia, nhìn lại phụ nhân trước mắt, quả thật cũng thấy khổ sở, bà khóc mở miệng.

"Là hẳn không đúng, thật ra thì kể từ khi Vương gia cùng Vương Phi đến, liên tiếp làm vài sự kiện, lại thiết lập tiêu cực, lại lập ra thợ săn tiền thưởng, lại để cho dân chúng lên núi hái được liệu đổi lại bạc, ngài đều làm vì chúng ta. Cái đồ không biết tốt xấu kia lại dám mạo phạm Vương Phi, hẳn đáng đời, chẳng qua tổ tông hẳn cũng là người Định Châu, nếu lúc này rồi đi, hẳn làm sao sống nổi."

Phụ nhân này khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Phượng Lan Dạ nhìn bà, một tên đàn ông lại chẳng bằng một người phụ nữ, nếu phụ nhân này mở miệng cầu tình rồi, tạm tha cho hẳn một lần, hướng chi nàng cũng chỉ muốn giết gà dọa khỉ, đã có hiệu quả là tốt rồi.

"Được, nể mặt của người, không ngờ tới một nam tử kiến thức chẳng bằng một vị phụ nhân như người."

Ngẩng đầu lên nhìn Tích Đan: "Phân phó người đuổi theo thị vệ vừa này, đem nam tử kia mang về."

"Dạ, Vương Phi."

Tích Đan vội vàng phân phó thị vệ đuổi theo. Phượng Lan Dạ nhìn phụ nhân kia, đỡ nàng dậy, cũng có chút ít thương tiếc. Hơn nữa, nhìn phụ nhân này chẳng những biết đại thể, cũng là có chút không ngoan, nói cho cùng bên trong Định Châu thành nàng thật đúng là đang cần một người am hiểu tình huống.

"Người tên là gì?"

"Hương Thiên."

"Ừ, không tệ, như vậy nếu bốn vương phi muốn người đến tiệm gạo làm chương quỹ, người có bằng lòng hay không?"

Hương Thiên không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, sửng sờ. Đinh Đường vội vàng giúp bà: "Hương thiên tỷ tỷ còn không tạ ơn Vương Phi."

"Tạ ơn Vương Phi, tạ ơn Vương Phi."

Hương Thiên liên tục dập đầu. Lúc này, thị vệ đã đem người trở lại, hán tử kia vừa nhìn phụ nhân ở trước cửa dập đầu, không khỏi có chút ảo não, đợi đến hán bị ném xuống, cũng bất chấp cái mộng đau đớn, liền trách bà: "Người đi ra ngoài thật mất mặt xấu hổ."

Phượng Lan Dạ trừng mắt liếc hán một cái: "Một lão gia, đến phụ nhân cũng không bằng, còn dám nói lời như thế, trở về đi thôi."

Nói xong xoay người đi vào. Hương Thiên dắt díu lấy tướng công của mình trở về, một đường lải nhải nói, hán tử cả kinh một chút, cuối cùng ảo não không dứt.

Bắc cảnh vương phủ, Phượng Lan Dạ ngồi ở trong phòng khách, từ sáng sớm tới giờ nàng còn chưa một ngụm nước canh đâu, đều nhanh chết đói.

Trên bàn sớm bày xong các thức đồ ăn sáng, Đinh Đường đứng một bên chia thức ăn, người khác đều lui xuống.

Phượng Lan Dạ cầm lấy chiếc đĩa dùng đồ ăn sáng, uống hai ngụm cháo loãng, vừa định gấp một chút đồ ăn chợt phát hiện chóp mũi truyền đến một chút mùi vị cổ quái, không khỏi đem chiếc đĩa ngửi, lông mày nhẹ giật. Đinh Đường lập tức khẩn trương mở miệng: "Vương Phi? Sao vậy?"

Phượng Lan Dạ giơ tay ý bảo người đừng nói chuyện, sau đó ngoắc tay gọi lại gần.

"Trên đĩa có độc?"

"A!" Đinh Đường sắc mặt trắng bệch, nếu không phải chủ tử trời sanh đối với độc nhạy cảm, chỉ sợ giờ phút này đã bị hạ độc rồi, nghĩ tới đây, quanh thân bao phủ lãnh ý: "Ta lập tức đi thăm dò."

"Đừng động."

Phượng Lan Dạ thật nhanh nhúu mày, xem ra Kiều Lung đã an bài người đến Bắc cảnh Vương Phủ, tốt, chuyện này thật đúng là quá tốt. Đang suy nghĩ, bỗng nhiên ngoài cửa một thân ảnh xông tới như gió lốc, Nam Cung Diệp một phen kéo Phượng Lan Dạ, khẩn trương kiểm tra: "Lan Nhi, nàng không sao chứ?"

Phượng Lan Dạ lắc đầu, thật nhanh tiến sát tai Nam Cung Diệp nói mấy câu. Nam Cung Diệp sắc mặt đại biến, đang muốn phát tác, Phượng Lan Dạ

vội thấp giọng thở dài một tiếng, sau đó chỉ chỉ chiếc đũa, cuối cùng áp vào lỗ tai hăn thì thầm.

Nam Cung Diệp sắc mặt thay đổi mấy lần, lúc này Phượng Lan Dạ đè ép tay của hăn, khiến cho hăn chỉ có thể đồng ý, cuối cùng nhìn về Đinh Đường: "Có thể bắt đầu."

Thì ra là nàng là để cho Đinh Đường cùng Nam Cung Diệp phụng bồi nàng diễn một hồi giả chết, như vậy Kiều Lung nhất định sẽ lộ diện, cô ta thấy đã thành công sẽ mừng rỡ như điên mà xuất hiện. Thắng lợi như vậy, không chạy ra mới là lạ. Đến lúc đó Nam Cung Diệp liền sai người bên ngoài bắt lại, tuyệt đối phải một lưới bắt hết. Mà Phượng Lan Dạ sở dĩ làm như thế, chính là không muốn để Kiều Lung thương tổn những hài tử vô tội kia nữa. Hôm nay xem đến đứa nhỏ đã chết kia, không khỏi nhớ tới Bảo Nhi, nàng thương Bảo Nhi cũng giống mấy vị cha mẹ kia, cho nên không hy vọng có bất cứ người nào gặp phải loại tình huống này, nên phải bắt được Kiều Lung.

Đinh Đường vừa nhận được chủ tử chỉ thị liền thất kinh kêu lên: "Chủ tử, chủ tử làm sao vậy? Người đâu xảy ra chuyện rồi?"

Bên ngoài, một tiểu nha đầu cũng chạy vội vào.

Phượng Lan Dạ tựa vào trong ngực Nam Cung Diệp, hướng hăn chớp chớp mắt, nhỏ giọng mở miệng: "Ôm ta vào phòng ngủ đi."

Nam Cung Diệp khom lưng ôm lấy Phượng Lan Dạ, trực tiếp đi vào phòng ngủ, sau đó trầm giọng ra lệnh Đinh Đường: "Mau, đi tìm đại phu tới đây."

Đinh Đường đáp một tiếng vọt ra. Ngoài hành lang đứng đầy người, trong lúc nhất thời mọi người đều biết Vương Phi đã xảy ra chuyện, Vương gia mặt mũi xanh mét.

Đình Đường đi tìm đại phu rồi, Nam Cung Diệp đem Phượng Lan Dạ ôm vào trong phòng của bọn hắn, thấy không có người, nàng liền tung mình tìm một viên thuốc ăn vào.

Tiểu nha đầu phía sau tự nhiên không thấy được, chỉ thấy bộ dạng Vương gia phần hận như muốn giết người, sợ hãi đứng ở cửa kêu lên.

"Tiểu Vương phi đã xảy ra chuyện, Tiểu Vương phi đã xảy ra chuyện."

Trong viện càng phát ra âm thanh hoảng loạn, Phượng Lan Dạ lập tức nằm thẳng trên bàn, phân phó Nam Cung Diệp.

"Mới vừa rồi ta ăn là thuốc giả chết, nhớ, lúc đại phu tuyên bố ta đã chết, chàng lập tức đeo khăn trắng, giả dạng một chút, nếu ta phán đoán không nhầm thì tối nay Kiều Lung nhất định sẽ xuất hiện, chàng bố trí thiên la địa võng nhất định phải bắt được cô ta."

Nam Cung Diệp trầm ổn gật đầu, nhưng là vừa nghĩ tới Lan Dạ uống thuốc, biết rõ không có chuyện gì, tâm vẫn bị làm cho sợ đến điên cuồng nhảy lên.

"Nàng không sao, không sao thật chứ?"

"Ta không sao, sáng sớm ngày mai ta sẽ tỉnh lại. Chỉ mong Vương gia đến lúc đó bắt được Kiều Lung."

Phượng Lan Dạ nói đến đây, thuốc bắt đầu có tác dụng, ngáp một cái, mí mắt nhắm nghiền dính lại, cuối cùng nằm thẳng ra trên giường, một chút hơi thở cũng không có.

Lúc này thanh âm Nam Cung Diệp vang lên, đau đớn điên dại như lang sói.

"Lan Nhi! Lan Nhi!"

Thật ra thì hăn một nửa là giả, một nửa là thật sự khủng hoảng bất an, cho nên mới gào rống lên. Đinh Đường lôi kéo một đại phu đi tới, đại phu lại gần, nhìn Nam Cung Diệp, không dám nhích thêm một bước. Vị Bắc cảnh Vương gia này cũng không phải là dễ trêu, đợi đến Nam Cung Diệp đứng dậy mới dám đi tới bắt mạch, vừa chạm tới, sắc mặt liền thay đổi: "Vương gia, Vương Phi đã quy tiên."

"Cái gì, người nói cái gì?"

Nam Cung Diệp một phen tóm lấy y phục đại phu, gần như muốn giết hăn rồi. Đại phu bị làm cho sợ đến run rẩy không ngừng.

"Vương gia, không liên quan tiểu nhân a, không liên quan đến tiểu nhân a, Vương Phi thật sự đã quy tiên."

Trong phòng Đinh Đường ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống: "Vương Phi a."

Liền khóc lên, trước cửa tiểu nha đầu cũng quỳ xuống khóc lóc.

"Vương Phi không còn a."

Trong lúc nhất thời cả tòa vương phủ liền vang lên tiếng khóc, thanh âm Nam Cung Diệp gầm thét như sói lại vang lên.

"Ta không tin! Ta không tin! Lan Nhi nhất định là bị hại. Tra! Mau đi tra xét!"

Lập tức cả tòa Vương Phủ liền động, tra người tra người, quản gia thu xếp đi mua cờ trắng treo đầy cả Vương Phủ, lại mua đến quan tài, những người này không biết tin tức Vương Phi, khóc đến thương tâm một mảnh a.

Cả Định Châu đều đã biết, trong lúc nhất thời ai cũng không dám nói chuyện. Lúc trước vừa thấy Vương Phi xinh đẹp dường nào, lại là cỡ nào

mạnh mẽ uy nghiêm, không nghĩ chỉ vài phút sao đã không còn. Nghe nói là bị người hại, đến tột cùng là ai hại nàng a?

Bắc cảnh Vương Phủ lập nên linh đường, trong quan tài mộc màu đen là Bắc cảnh Vương Phi vẫn xinh đẹp hoàn hảo.

Quan viên địa phương đều tới, người người khuyên lơn Bắc cảnh Vương gia đừng quá bi thương, nhưng khi nhìn bộ dạng Vương gia thương tâm, làm sao dừng lại được a, nghe nói vợ chồng bọn họ rất ân ái, mới vừa sinh hạ Tiểu vương gia, không nghĩ tới liền đi, thật là thiên nhân vĩnh cách a.

Trong lúc nhất thời, cả tòa Vương Phủ đều buồn bã thảm thiết.

Nửa đêm, Nam Cung Diệp còn canh giữ ở trước linh đường, trong ngoài hành lang, thị vệ mặc bạch y chia ra đứng ở hai bên.

Không khí khê xao động, đột nhiên ‘vút’ một tiếng, gió nổi lên, ánh nến vụt tắt.

Bỗng nhiên một đạo tiếng cười càn rỡ xông tới, vang dội trong Bắc cảnh vương phủ. Theo tiếng cười kia rơi xuống đất, đồng loạt từ giữa không trung nhảy ra chính là đồng thương thủ, mà Kiều Lung, từ phía sau bọn họ đi tới, nhìn Nam Cung Diệp quỳ gối trong hành lang, đặc ý mở miệng.

"Nam Cung Diệp, ngày đó một khắc ngươi phạm ta, hôm nay ta liền trả lại ngươi nỗi đau mất vợ, kế tiếp ngươi còn có thể nhận được càng nhiều, ta muốn mọi người đều biết đắc tội tới ta chắc chắn không có kết quả tốt."

Kiều Lung tiếng nói vừa dứt, Nam Cung Diệp chậm rãi tiêu sái đi ra ngoài, nhìn những người ở trước mắt, khóe môi nhẹ nhàng câu khởi.

"Kiều Lung, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đi được sao?"

Kiều Lung vừa nghe vậy, lui về phía sau một bước nhìn Nam Cung Diệp. Mặc dù cô ta biết Nam Cung Diệp nhất định sẽ đặt mai phục, nhưng nghĩ đến đã độc chết thê tử của hã, hã hã là thương tâm a, không tận mắt thấy bộ dạng đau lòng của hã, cô ta sẽ không cam tâm, giống như một người muốn báo thù, đến cuối cùng nhất định phải tận mắt thấy người kia chết đi, như vậy mới có thể tìm được cảm giác thỏa mãn.

Đây chính là nguyên nhân cô ta tại sao biết rõ hã sẽ có mai phục mà còn đến đây, huống chi trong tay còn có hơn ba trăm đồng thương thủ, mặc dù thủ hạ Nam Cung Diệp lợi hại, cô ta cũng không cho là Nam Cung Diệp có thể bắt được mình, cho nên mới ngông cuồng như thế.

"Người nghĩ bắt được ta? Năm mơ đi."

Nàng nói xong, thân hình lui ra sau, quạt giấy trong tay phất lên, đồng thương thủ liền xông lên. Nam Cung Diệp vung tay, người núp trong bóng tối toàn số lao ra thẳng hướng đồng tay súng.

Mà Kiêu Lung ở thời điểm người khác đánh nhau, lắc mình rời đi, đây cũng là khuya hôm trước cô ta tính toán kỹ lưỡng. Nhưng hôm nay Nam Cung Diệp một lòng muốn bắt lại cho nên nhìn chăm chăm cô ta.

"Muốn đi? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy."

Nam Cung Diệp thân hình chợt lóe nhanh như sao xẹt. Lan Nhi đã phải giả chết như vậy, hã sao có thể bỏ qua cho cô ta, nếu tối nay còn để ả chạy thoát, chỉ sợ cái đồ điên cuồng mất trí này sẽ nguy hại trầm trọng đến dân chúng Định Châu.

Nam Cung Diệp thân thủ lợi hại bậc nào, nháy mắt liền đến bên người Kiêu Lung. Kiêu Lung hoảng hốt rút lui, lôi tới một gã đồng thương thủ cản trở Nam Cung Diệp, súng trong tay đồng thương thủ chợt lóe một cái liền đâm tới, Nam Cung Diệp phất lên ống tay áo, một chương như kinh phong bão tố đánh tới, đồng thương thủ liền bị văng ra ngoài. Kiêu Lung thấy tình

huống trước mắt mới hậu tri hậu giác sợ hãi, sớm biết đã không đến nhìn một phen náo nhiệt này.

Lúc này cũng bất chấp sợ, trong đầu chỉ có một ý niệm, nhất định phải chạy đi, nếu không rơi vào trong tay nam nhân này nhất định sẽ chết rất khó coi.

Chiết phiến khê động liền tấn công tới. Nam Cung Diệp sắc mặt âm ngao, cả binh khí cũng không cần, trực tiếp liền đón nhận Kiều Lung đánh lên.

Đồng tay súng mặc dù muốn tới hỗ trợ, đáng tiếc bị vây khốn rồi, nhất thời không thể trợ tay.

Sau mấy chiêu, Nam Cung Diệp lười cùng nữ nhân này liều mạng, sát khí trong nháy mắt dâng lên, kinh phong bén nhọn tụ lại trong lòng bàn tay, thân hình lại càng nhanh như thiểm điện, một chưởng phóng qua, thẳng đánh vào ngực Kiều Lung, đánh cho lồng ngực cô ta nóng lên nôn ra máu.

Kiều Lung lập tức biết khó chạy thoát, lập tức chiết phiến vừa chuyển liền hướng đỉnh đầu của mình đánh tới, chỉ mong chết đi nhẹ nhàng.

Đáng tiếc cô ta mau, Nam Cung Diệp càng mau hơn một bước, đưa tay lên điểm huyệt khiến ả không thể động đậy, một khắc đồng hồ sau, tay hấn với lên tay Kiều Lung, chỉ nghe tiếng xương nứt gãy ‘rắc rắc’ vang lên, cuối cùng cả xương chân cũng bị Nam Cung Diệp chặt đứt, cả người không thể động đậy ngã nhào trên mặt đất.

Nam Cung Diệp đưa tay lên giải huyệt đạo, trong đêm tối từng tiếng kêu đau triệt tim phổi vang lên.

"A, a!"

Lạnh lùng chí cực, Nam Cung Diệp vung tay lên ra lệnh thị vệ bên người: "Áp giải cô ta đi."

Thủ hạ kia động thủ nhắc Kiều Lung, hai người đi tới trước mặt đồng thương thủ, nhìn những người đó trầm giọng mở miệng: "Dừng tay."

Tất cả mọi người dừng lại, Nam Cung Diệp vung tay lên ý bảo người Nhu Yên đảo lui lại, hăn gần từng chữ mở miệng.

"Kiều Lung đã bị bắt, trở về nói cho La quốc vương, nữ nhân này bụng dạ khó lường, làm hại Bắc Cảnh Vương Phi của Thiên Vận hoàng triều, bị chúng ta bắt xử trăm rồi. Nếu La quốc vương không phục, bảo ông ta phái sứ thần đến Thiên Vận hoàng triều giao thiệp. Các người hăn là không muốn tự tìm đường chết đi?"

Đồng thương thủ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng liếc qua Kiều Lung sớm đã ngất đi.

Nữ nhân này không coi trọng mạng người, đồng thương thủ đã sớm chán ghét nàng, lúc này nghe Nam Cung Diệp nói liền thu lại tay: "Đi."

Tất cả mọi người rút lui, dưới bóng đêm, ánh sáng mờ mịt dần tỏ, Nam Cung Diệp vung tay lên nhìn đám người phía sau: "Đem cô ta giam lại, trông coi nghiêm ngặt."

"Dạ, Vương gia."

Nguyệt Cẩn đi tới đem Kiều Lung giam lại, mà Đinh Đường lôi một người đi tới, trầm giọng mở miệng: "Vương gia, chính là nha đầu này hạ độc thủ với Vương Phi, nó được hai trăm lượng bạc từ Kiều Lung."

Nha đầu bị bắt đã nói không ra lời, khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh. Nam Cung Diệp vừa nhìn thấy liền phản hận không dứt.

"Giám lại, ngày mai cùng Kiều Lung dạo phố, sau đó chém."

Đinh Dương ý bảo người đi tới đem cô ta đi, nha đầu kia đầu lười lúu lại, chỉ biết lẩm bẩm tự nói: "Ta không muốn chết, ta không muốn chết a."

Đáng tiếc không ai để ý tới cô ta nữa. Kiều Lung bị bắt, Nam Cung Diệp phân phó quản gia lập tức đem cờ trắng bỏ đi, lại để cho mấy người Nhu Yên đảo trở về, bọn họ chung thân ở trên đảo, đều đã có gia đình có thân nhân. Thứ nhất, bọn họ không quen cuộc sống phía ngoài, thứ hai, không thể để cho người khác biết sự hiện hữu của bọn họ được.

Trong lúc nhất thời, cả vương phủ an tĩnh lại, đám người Tích Đan cũng biết Vương Phi căn bản không có chuyện gì, tất cả chỉ vì muốn bắt Kiều Lung mà thôi.

Ngày hôm sau, trên đường cái Định Châu, hai cỗ xe tù đi qua, người bên đường phố liền biết ngay hai nữ nhân này nghĩ mưu hại Bắc Cảnh Vương Phi, còn giết hại tử hôm trước. Mấy lời đồn cũng là bọn họ tản ra. Trong lúc nhất thời, mọi người phản hận không dứt, người ném rau, người ném giầy rách, trứng thối không ngừng văng ra. Hai người trong lao đều mặt xám như tro tàn, tay chân Kiều Lung đã gãy, thống khổ không dứt, hiện tại chỉ cầu lập tức chết đi.

Hai người này ở trên đường cái dạo một vòng, cuối cùng bị chém ở chợ, trong lúc nhất thời đại khoái nhân tâm, cũng làm cho tất cả người Định Châu đều hiểu.

Bắc Cảnh Vương gia làm việc mạnh mẽ uy nghiêm, hoàn toàn khác với Thụy Vương. Trong khi Thụy Vương nhân từ, Bắc cảnh Vương gia lại là người không dễ dàng tha thứ, trên là quan phủ, dưới là dân chúng địa phương, trong lòng đều rung lên một hồi chuông báo động.

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu rèm cửa chiếu vào trong phòng. Trên giường, nữ nhân mặc áo ngủ màu trắng, say sưa giấc nồng. Trước giường là

một nam tử tuấn mỹ tuyệt luân, trên mặt bao phủ hào quang ôn nhu tường hòa, tay đẹp như ngọc sứ nhẹ nắm tay nữ nhân, con người thâm thúy không chớp mắt nhìn chăm chú người ta. Hình ảnh xinh đẹp này cỡ nào động lòng người, khiến cho Đinh Đường từ ngoài cửa đi tới cũng không nhẫn tâm đánh vỡ, lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Cho đến khi người trên giường từ từ nói mớ một câu, sau đó mở mắt, vung lên khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, ngọt ngào mở miệng: "Sớm, Diệp."

"Sớm, Lan Nhi."

Trái tim buộc chặt của Nam Cung Diệp lúc này mới rơi xuống, bàn tay to nhắc lên, liền ôm nàng vào trong ngực: "Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi."

Phượng Lan Dạ cong người trong lòng Nam Cung Diệp, biết hăn lo lắng, hăn bất an, hăn khủng hoảng, càng thêm ôn nhu mở miệng.

"Sau này ta sẽ không vậy nữa."

"Ừ."

Nam Cung Diệp ôm nàng như cũ, bỗng nhiên một thanh âm vang lên, Phượng Lan Dạ gắt gỏng mở miệng: "Diệp, ta đói bụng."

Trong phòng lập tức vang lên tiếng cười. Nam Cung Diệp nhắc nàng lên ôm lấy, đích thân mặc quần áo cho nàng xong xuôi, sau đó mới ôm người đi ra ngoài: "Đinh Đường, chuẩn bị đồ ăn sáng. Vương Phi đói bụng."

"Dạ, Vương gia."

Đinh Đường chạy vội đi ra ngoài, phân phó đi xuống, tất cả mọi người đều biết Vương Phi tỉnh, trong chớp mắt, thanh âm hoan hỉ vui mừng không ngừng dâng lên

Hai ngày sau.

Bên trong tửu lâu tốt nhất Định Châu có bày hai bàn tiệc rượu. Tối nay, Bắc cảnh Vương gia mời khách, chẳng những bao gồm quan phủ, chính là phú hào hương thân Định Châu cũng xuất tịch rồi, trong lúc nhất thời, cả gian phòng trang nhã ngập tràn tiếng nịnh nọt lấy lòng.

Tiệc rượu tiến hành được một nửa, Phượng Lan Dạ cầm mấy bản vẽ đi ra ngoài, phân tán đến trong tay mấy người để cho bọn họ thay phiên quan sát. Mọi người xem xong cùng nhau nhìn về Bắc cảnh Vương Phi, ai cũng biết vị Bắc cảnh Vương Phi này vô cùng túc trí đa mưu, văn võ song toàn, hơn nữa Bắc cảnh Vương gia đang ở đây, không ai dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. Chẳng qua là không biết Bắc cảnh Vương Phi có ý gì.

Phượng Lan Dạ không nhanh không chậm đứng lên:

"Đây là bản vẽ bốn vương phi đích thân lập ra, chính là quy hoạch trong tương lai năm năm sắp tới. Ta chuẩn bị đem Định Châu xây dựng thành thị trường lớn nhất Thiên Vận về chợ hoa cùng dược liệu. Thổ nhượng Định Châu ta đã nghiên cứu qua, thích hợp trồng dược liệu cùng hoa cỏ, cho nên chúng ta muốn nhất trí phát triển phương diện này. Bản vẽ trong tay các vị là vị trí cửa hàng ở Nam Thành, còn có vị trí trụ sở hoa cỏ, dược liệu. Mọi người đang ngồi đây đều là thương nhân, ta nghĩ không cần bốn vương phi nhiều lời, ai cũng biết trong đó lợi nhuận có bao nhiêu. Các người hiện tại tiêu những đồ này cùng năm năm sau tiêu, là giá tiền cách biệt đến long trời lở đất, ta nghĩ mọi người sẽ không ngu ngốc đâu."

Bắc cảnh Vương Phi nói xong, mấy vị thương nhân đều thấy kinh hãi, không phải nói giá tiền, mà là nói tài hoa của Vương Phi lần này, thật quá kỳ diệu rồi! Chưa ai có thể xây dựng ra số lượng lớn như thế, nếu quả thật hình thành thị trường chợ hoa cùng dược liệu, trở thành lớn nhất ở Thiên Vận, như vậy Bắc cảnh tuyệt đối là vô cùng phồn hoa a.

Chỉ nghĩ thôi liền làm người ta nhiệt huyết sôi trào a.

Trước kia thương nhân hết đường xoay xở, lực bất tòng tâm đều muốn rời đi. Nhưng là tổ tông ở nơi này, bỏ không được phân tình cảm trong lòng, mà bây giờ có một cái cơ hội như vậy, ai nguyện ý bỏ qua chứ.

Sau một phen thảo luận, mọi người liền động thủ đoạt những bản vẽ kia, sau đó lại vài hộ vài hộ thương lượng, tiêu chỗ nào, lấy chỗ nào.

Phượng Lan Dạ vừa lòng nhìn cảnh tượng trước mắt. Đều không phải người ngu, giá tiền hiện tại cùng năm năm sau sẽ giúp bọn họ kiếm bộn tiền, cứ sao không làm. Định Châu được liệu là nhiều nhất, những người này không phải là không biết, trước kia chỉ thiếu một người đầu lĩnh mà thôi. Hiện tại cơ hội bày trước mắt, bọn họ sẽ không buông tha cho.

Hơn nữa nàng nhận thức được, tổ tông bọn họ là người nơi này, từ trong xương tất cả mọi người đều hi vọng thay đổi nghèo khó trước mắt.

Nam Cung Diệp vươn tay ôm chặt Phượng Lan Dạ, Lan Nhi giúp hăn kêu ngạo, giúp hăn tự hào.

Quan viên Định Châu tất cả đều dùng ánh mắt ngạc nhiên cùng kính nể nhìn Bắc cảnh Vương Phi, thật sự là một nữ nhân truyền kỳ.

Sáu năm thời gian qua rất nhanh, ánh mặt trời như nước rải khắp Định Châu thành. Bên đường phố cửa hàng nhiều đếm không xuể, rất nhiều địa phương mới xây dựng, trước cửa vây nhiều loại hoa, tỏa hương ngào ngạt. Giọng tiểu thương la hét náo nhiệt không tả xiết. Xe ngựa một chiếc rồi một chiếc xuyên qua, phi thường náo nhiệt.

Nhìn lại, chỉ thấy cả con đường như ngập trong biển hoa, không khí lan tràn hương thơm say lòng người, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Định Châu đã sáng tạo nên một truyền kỳ, chỉ dùng sáu năm đã trở thành thị trường chợ hoa cùng được liệu lớn nhất Thiên Vận hoàng triều, rất nhiều người ngoại lai đến nơi đây phát triển, hơn nữa nhiều thương nhân hay lui tới, nên từ lâu tiệm trà đúng thời cơ mà sinh ra, thanh lâu sở quán cũng lần lượt nhiều hơn.

Năm đó có bốn con đường chính, hiện tại trở thành trái giao phải giao, đếm không xuể. Người đến người đi, thanh âm náo nhiệt ngày càng lên cao.

Bắc Cảnh Vương Phủ chiếm hơn phân nửa con đường phố Thanh Phúc, một nửa là mấy căn biệt thự.

Vương Phủ hiện tại là mới xây, chiếm diện tích rộng lớn, hành lang gấp khúc đếm không xuể, đèn đài lầu các, cây cỏ xanh tươi, phòng ốc rường cột chạm trổ. Nhìn lại, thần thái trước mắt, thị vệ cùng hạ nhân qua qua lại lại, bận rộn bày biện một phen.

Trước đại môn treo hai đèn lồng đỏ thắm. Hôm nay là sinh nhật Vương Phi hai mươi tuổi, cả vương phủ là một mảnh vui mừng.

Tuyên viện.

Phượng Lan Dạ đang cùng nhi tử chơi đùa dưới ánh mặt trời. Thân ảnh nho nhỏ bày ra nhan sắc mê người, da trắng nõn không tì vết, lông mày hẹp dài tinh tế, mắt hơi xếch, phát sáng hữu thần, chỉ là bởi vì sinh non cho nên có vẻ hơi gầy, nhưng lại lộ ra một cổ phong lưu cẩn thận, khéo môi vẽ ra nụ cười nhợt nhạt, ẩn ẩn tà mị trí mạng.

Thằng nhóc này, đi đến chỗ nào liền câu hồn người khác.

Mặc dù không thể luyện võ công nhưng lại theo mẫu thân tập độc thuật, còn đi theo tổ gia gia tập Huyền Môn thuật. Thời điểm tổ gia gia qua đời, hết thầy trên Nhu Yên đảo không giao cho Nam Cung Diệp, không giao

cho Phượng Lan Dạ, mà là giao cho tên tiểu tử này, nói cho cùng, hắc mới là chủ tử chân chính của Nhu Yên đảo a.

Hắc và tổ gia gia giống nhau, không có võ công, nhưng không có nghĩa là hắc yếu, ngược lại càng lộ ra một tầng bí hiểm.

"Mẫu thân, mẫu thân, người nhìn đây là Long Hồn trận ta sáng tạo a, người thấy thế nào?"

Phượng Lan Dạ đi tới, ôm con nhìn trên mặt đất. Long Hồn trận là dùng đá vụn cùng cành khô tạm thời vẽ ra. Bảo Nhi tuy còn nhỏ tuổi, chẳng những khôn khéo biết điều, hơn nữa đối với trận pháp cùng kỳ môn Huyền thuật có tài năng trời phú, khó trách thẳng bé rất được tổ gia gia yêu thích.

"Ừ, rất lợi hại, Bảo Nhi thật là lợi hại a."

Trong Sáu năm, Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ đem tất cả yêu thương đều cho Bảo Nhi, vì cảm thấy thẹn với hắc, làm hại hắc không thể tập võ, đây là tiếc nuối trong lòng bọn họ. Chính vì thế cho nên bọn họ vẫn không sinh con thêm, chỉ có một mình Bảo Nhi, đem tất cả yêu thương đều cho Bảo Nhi.

"Tạ mẫu thân."

Bảo Nhi 'bá' một tiếng hôn Phượng Lan Dạ một ngụm, vươn tay ôm cổ mẫu thân. Hình ảnh mẫu tử hai người thân mật khiến cho hạ nhân cách đó không xa nở nụ cười.

"Mẫu thân, Bảo Nhi có thể cùng người nói một chuyện không?"

Chỉ cần là Tiểu Bảo Nhi mở miệng nói chuyện, mẫu thân nhất định sẽ đáp ứng.

Quả nhiên Phượng Lan Dạ gật đầu: "Được a, Bảo Nhi muốn nói cái gì?"

"Mẫu thân sinh tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội cho Bảo Nhi a."

Không nghĩ tới Bảo Nhi lại nhắc tới đề tài này, Phượng Lan Dạ vươn tay ôm nhi tử, trong lòng tràn đầy cảm động, Tiểu Bảo Nhi của nàng thật sự khôn khéo biết điều.

Phía đầu của con đường u tối, hai nha đầu Đinh Đường cùng Vạn Tinh đi tới, một người cười nhẹ nhàng mở miệng.

"Vương Phi, Tiểu vương gia. Khách nhân đều qua cửa rồi, không đi chiêu đãi mà còn trốn ở chỗ này chơi sao?"

Phượng Lan Dạ vừa nghe thả Bảo Nhi xuống, đứng lên, nóng lòng hỏi: "Ai tới, ai tới rồi?"

"An vương phi cùng Công chúa, còn có Hoàng Hậu cũng tới."

"A, các nàng đều tới." Phượng Lan Dạ sửng sốt một chút, vốn là Vụ Tiên gợi ý nói thời điểm sinh nhật hai mươi tuổi của nàng sẽ mang nữ nhi Nam Cung Liên Khê đến thăm, ai biết Văn Tường cùng Hoàng Hậu cũng tới, không khỏi kích động lên.

"Bảo Nhi, đi, cùng mẫu thân đi gặp khách a."

"Tốt, mẫu thân, chúng ta đi, không phải Khê Nhi muội muội tới rồi sao? Bảo Nhi đi chơi với muội ấy."

Tiểu Bảo Nhi như đại nhân đầu lĩnh đi ở phía trước ra ngoài, ba người đằng sau đồng thời nở nụ cười, cũng đi theo cước bộ thẳng bé, rất nhanh liền nghe được thanh âm vang lên ở phía trước.

Một nhóm người đi tới, trong đó còn có giọng nói ấm áp mềm mại của hai, ba đứa bé vang lên.

Phượng Lan Dạ dừng lại, nhìn người đối diện. Vụ Tiễn, Văn Tường, Chu Phong, thật sự là các nàng. Trong mắt thoáng cái đầy tràn nước, lại một chữ cũng không nói ra được. Vụ Tiễn vượt lên đầu một bước đi tới, nhìn Phượng Lan Dạ.

"Muội muội, không nhận ra tỷ tỷ sao?"

"Tỷ tỷ." Phượng Lan Dạ đi tới, ôm lấy Vụ Tiễn. Sáu năm không gặp, các nàng vẫn vậy, chẳng qua là thành thực mà quyến rũ hơn thôi. Không nghĩ tới sáu năm trôi qua nhanh như vậy, các nàng lại lần nữa gặp nhau.

Văn Tường ở phía sau Vụ Tiễn, thấy các nàng hai người ôm thật chặt, không khỏi vỗ vỗ Vụ Tiễn vai: "Đến phiên ta cùng Thất hoàng tẩu rồi, hai người các người ôm quá lâu."

Phượng Lan Dạ cùng Vụ Tiễn biết ý buông ra, nhìn về Văn Tường. Hiện tại Văn Tường hoàn toàn không giống trước đây, thành thực quyến rũ hơn nhiều lắm, đưa tay lên ôm Phượng Lan Dạ, cười híp mắt, dán tại lỗ tai của nàng căn dặn: "Người cái đồ lưu manh, thì ra người chính là Thất hoàng tẩu a, làm hại ta tự mình xấu mặt."

Phượng Lan Dạ không nghĩ tới nàng ấy biết rồi, lập tức cười lên, vỗ lưng: "Văn Tường, người xinh đẹp nhiều, càng ngày càng kiều mỹ rồi."

"Thật sao thật sao?"

Văn Tường lập tức buông ra Phượng Lan Dạ, vuốt mặt của mình. Phượng Lan Dạ mím môi cười lên, còn tưởng rằng tính tình nàng ấy đã đổi rồi, xem ra cũng chỉ hơn một chút, ha ha nở nụ cười.

"Người lưu manh." Văn Tường cong miệng.

Lúc này Phượng Lan Dạ nhìn về Chu Phong. Nàng không nghĩ Chu Phong sẽ đến. Sáu năm không gặp, Chu Phong không còn là Chu Phong

năm đó nữa. Trên mặt nàng ấy đã có được hạnh phúc, cũng nghe nói, Hoàng Thượng là vô cùng sủng ái, sau khi nàng ấy sinh nhi tử đã đem hai phi tần trong cung ban thưởng ra ngoài. Hiện tại hậu cung cũng chỉ có Chu Phong một người, cùng Hoàng Thượng rất ân ái.

"Hoàng tấu."

Hoàng Hậu vẫn yên lặng thanh tao lịch sự, thấy Phượng Lan Dạ, cười gật đầu, chủ động đưa tay ôm nàng.

Lẳng lặng ở bên tai Phượng Lan Dạ nhẹ nhàng nói: "Cám ơn người lúc trước đã làm nhiều thứ cho ta như vậy. Ta rất hạnh phúc." Nàng tới nơi này là muốn chính miệng nói với hoàng muội một tiếng cám ơn, may là muội ấy gửi thư, muốn nàng vì Thiên Vận giang sơn mà bỏ qua một chút cái gọi là tự ái, vì vậy nàng cũng chủ động đổi lấy, không những làm Thiên Vận an dật, còn có được hạnh phúc của bản thân.

Nơi này mấy người phụ nhân vừa ôm vừa cười vô cùng hoan hỉ, phía sau, ba nam tử mị lực thành thực không giảm so với năm đó đã sớm hào sảng cười mở miệng: "Đi thôi, chúng ta tới chính sảnh nói chuyện, nơi này tặng cho các nàng đi."

Phượng Lan Dạ trông đi qua, thấy Hoàng Thượng Nam Cung Duệ cũng đã tới, bên cạnh hắn còn có An vương Nam Cung Quân, nhưng không thấy được Tây Môn Vân.

Phượng Lan Dạ không nhịn được mở miệng hỏi thăm: "Tây Môn tướng quân đâu?"

Văn Tường cười tiếp lời: "Đừng nói nữa, bọn người Nam Phương lại đánh tới rồi, hắn đi biên giới, cho nên chỉ có ta tới đây thôi."

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe một giọng nói non nớt nho nhỏ vang lên.

"Ta tên là Nam Cung Liên Khê, đây là biểu muội Tây Môn Tuyết, đây là biểu đệ Nam Cung Văn Trinh, còn người?"

Mấy người lớn cùng trông qua, chỉ thấy Nam Cung Liên Khê bộ dáng tiểu đại nhân hướng phía Tiểu Bảo Nhi giới thiệu, sau đó ba người cùng nhau nhìn Nam Cung Dực Bảo. Tiểu Bảo Nhi khẽ mỉm cười, ba tiểu gia hỏa kia đều ngây ngẩn nhìn hẩn thật lâu không đáp lời, chỉ nghe giọng nói Tiểu Bảo Nhi vang lên.

"Ta là Nam Cung Dực Bảo, mẫu thân gọi ta Tiểu Bảo Nhi, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Tương đối thân sĩ lễ phép, chẳng những ba hài tử kia, người lớn thấy vậy trong mắt cũng ứa ra tia lửa, Văn Tường lao ra đầu tiên, ôm cổ Tiểu Bảo Nhi hôn một cái.

"Tiểu Bảo Nhi, đây chính là Tiểu Bảo Nhi sao? Quá tuấn rồi, lớn lên tuyệt đối so với Thất hoàng huynh còn muốn tuấn a! Để cho ta nhìn một cái, làm sao có hài tử cao cường như vậy đây?"

Văn Tường đang nói chuyện, nữ nhi Tây Môn Tuyết phía sau mất hứng, lập tức xông qua đoạt lấy Tiểu Bảo Nhi trong tay mẫu thân, hướng về phía Văn Tường kêu lên.

"Mẫu thân, người có phụ thân để hôn rồi, Tiểu Bảo Nhi để lại cho Tuyết Nhi."

Nàng nói xong, hai mắt hồng quang nguy hiểm ngó chừng Tiểu Bảo Nhi, mặt liền đưa lại. Hàng lông mày dài thanh mảnh của Nam Cung Dực Bảo cau lên, liền tránh ra, hẩn cũng không thích tiểu nữ sinh nha, bộ dạng bình thường, còn hung dữ như vậy nữa. Hẩn cũng không thích bị hôn, lúc trước do không chú ý mới bị người lớn hôn, có thể hôn hẩn chỉ có mẫu thân nha.

" Tiểu Bảo Nhi, hôn một cái nha, hôn một chút thôi."

Tây Môn Tuyết không có hôn được, liền ở một bên nài nỉ, Văn Tường chỉ cảm thấy thể diện bị vứt xuống nền nhà, liền nhìn nữ nhi: "Tây Môn Tuyết, làm sao người lại như vậy?"

Tây Môn Tuyết vừa nghe Văn Tường nói..., biết là bị cản trở rồi, nên hai tay trái phải quàng trước ngực, nhìn phía mẫu thân: "Tại sao người có thể cùng phụ thân chơi hôn nhẹ, ta không thể cùng Tiểu Bảo Nhi chơi hôn nhẹ, Tiểu Bảo Nhi so sánh với phụ thân thì tuần hơn nhiều."

Lời của Tây Môn Tuyết vừa rơi xuống, Văn Tường dở khóc dở cười, phía sau đồng thời vang lên rất nhiều tiếng cười, Vụ Tiễn lại càng cười đến thở không ra hơi, chỉ vào Văn Tường: "Người không có đứng đắn, xem đi, hiện tại báo ứng tới rồi nha."

Văn Tường vẻ mặt ửng hồng, hướng nữ nhi Tây Môn Tuyết dọa: "Coi chừng phụ thân người đánh mông nhỏ của người."

"Phụ thân không có ở đây, nơi này do ta quyết định, ta muốn cùng Tiểu Bảo Nhi tự định chung thân."

Tây Môn Tuyết vừa nói xong, một lần nữa để cho mọi người bị một trận cười, Phượng Lan Dạ cũng nhin không được nữa cười lên, Tuyết Nhi thật là có chút bản tính của mẹ nàng? Ba người cùng nhau cười nhìn Văn Tường.

Một đám người lớn chỉ lo cười, ai biết Tiểu Bảo Nhi lời nói trong trẻo vang lên: "Tiểu Bảo Nhi không cùng người tự định chung thân."

Cái này làm tất cả mọi người nhìn Tiểu Bảo Nhi, Tây Môn Tuyết thì đầu chịu như vậy, liền quăn Tiểu Bảo Nhi: "Tại sao, ta không đẹp sao? Hay là không đủ xinh đẹp, tại sao không, tại sao không?"

Nha đầu này vừa nghe Tiểu Bảo Nhi không đồng ý, vẩy dựa ăn vạ, ngồi vào trên mặt đất khóc lên, giống như lúc món đồ mà nàng thích nhưng không được, cũng không cần hỏi nguyên nhân.

Văn Tường vừa nhìn nữ nhi như vậy, mới mặc kệ nàng: "Đáng đời."

Nam Cung Liên Khê đi đến đỡ Tây Môn Tuyết: "Tuyết Nhi, nam nữ đính hôn, phải chờ trưởng thành mới có thể nói."

Tiểu Bảo Nhi đang phiền não, vừa nghe lời nói của Liên ..., lập tức gật đầu: "Đúng, đúng, chờ trưởng thành rồi hãy nói."

Tây Môn Tuyết nhấp nháy mắt, nước mắt còn chưa rơi xuống, bỗng nghe thấy lời của bọn hắn, cũng không nhúc nhích nhìn các nàng, cuối cùng đồng ý đứng lên, nhưng đúng lúc này Nam Cung Văn Trinh tiến tới bên cạnh nàng, hảo tâm mở miệng: "Biểu muội, Tiểu Bảo Nhi không cùng người định chung thân, ta và người định."

Tây Môn Tuyết vốn là tâm tình không tốt, vừa nghe lời nói của Tiểu thái tử..., giận, bóp một cái, quăng cho hắn một bạt tay: "Người nào cùng người định, ta muốn chờ Tiểu Bảo Nhi lớn lên."

Không nghĩ tới Tây Môn Tuyết lại đánh thái tử, sắc mặt Văn Tường liền thay đổi, muốn xông qua dạy dỗ nữ nhi, nhưng Chu phong đã tức thời ngăn trở: "Tiểu hài tử biết cái gì, chơi đùa thường như thế, người dạy nàng cái gì?"

Phượng Lan Dạ nhìn trước mắt hết thấy, gật đầu đồng ý, nếu quả thật như vậy, sau này còn ai dám cùng thái tử chơi a, nàng cười nhìn về người bên cạnh: "Đi thôi, đi vào hàn huyên tiếp."

Phượng Lan Dạ chào hỏi xong, lại nhìn hướng Tiểu Bảo Nhi: "Bảo Nhi, chào hỏi tiểu bằng hữu đó."

"Dạ" Tiểu Bảo Nhi gật đầu, kêu gọi mọi người cùng nhau đi vào trong, mặc dù không thích Tuyết biểu muội, nhưng Liên Khê biểu muội rất tốt, nên cả đám đi vào.

Bỗng nhiên cách đó không xa vang lên tiếng bước chân, thanh âm ngân vang lên.

" Vương Phi, Vương Phi, lại có khách tới."

Phượng Lan Dạ vừa nghe liền biết đó là khách nhân trọng yếu, khách nhân tầm thường Tích Đan căn bản không thể nào tới xin chỉ thị nàng, nên lập tức kêu gọi Đinh Đường tới đây dẫn đám người hoàng hậu đi ra sau, còn mình thì xoay người đến phía trước đón tiếp khách nhân, vừa tới cửa, liền thấy người đi tới, không phải là Thủy Ninh lại là người phương nào, không khỏi cười mở miệng.

" Thủy nhi."

Thủy Ninh cùng sáu năm trước vẫn giống nhau, vẫn thủy linh khả ái như cũ, thậm chí so với trước kia còn xuất sắc hơn, có thêm nhiều vẻ kiều diễm, xem ra Âu Dương Dật đem nàng nuôi rất tốt, sắc mặt hồng nhuận, màu da trắng mịn, khả ái động lòng người.

Phượng Lan Dạ chạy thẳng đến nàng, mà nàng đã sớm nhào tới đây, ôm cổ Phượng Lan Dạ làm nũng .

" Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta nhớ người lắm."

" Người a, vẫn giống như trước không chịu lớn, thật không biết làm như thế nào để làm hoàng hậu ."

Hai năm trước, Âu Dương Dật lên ngôi thành hoàng đế Lâm Phong quốc, cho nên Thủy Ninh chính là quốc mẫu Lâm Phong quốc, không nghĩ tới nha đầu này vẫn giống như trước đây, chưa trưởng thành, nàng vươn tay xoa nhẹ tóc của nàng ấy, ôn nhu mở miệng.

Lúc này, phía sau các nàng có âm hưởng một giọng nói nho nhỏ.

" Phụ hoàng, tại sao mẫu hậu ở trong cung không giống với ở đây? Trong cung nàng rất hung dữ, hiện tại thật đáng yêu a."

Thanh âm non nớt nhỏ nhỏ kia chính là từ phía tay Âu Dương Dật vọng lại, Phượng Lan Dạ ngừng đầu lên trông qua, chỉ thấy trong tay Âu Dương Dật ôm một tiểu nha đầu, thủy linh khả ái, ánh mắt rất lớn, chải lấy hai búi tóc công chúa, trên búi tóc cắm mấy đóa trâm hoa, trang sức đơn giản, nhưng hết sức khả ái, cùng Thủy Ninh giống như là một cái khuôn mẫu đúc ra vậy.

Lúc này nàng mở to mắt, vẻ mặt cảm thấy lẫn lộn, mẫu thân hiện tại thật đáng yêu a, ở nhà thật hung dữ, phụ hoàng thường xuyên bị giáo huấn, cái di nương này thật có bản lĩnh a.

Trong lòng nhỏ nhỏ của Âu Dương Tĩnh suy nghĩ, liền há miệng ra hướng về phía Phượng Lan Dạ triển khai một nụ cười thật tươi.

" Chào di nương, ta tên là Âu Dương Tĩnh, di nương thật là lợi hại a."

Phượng Lan Dạ mang vẻ mặt không hiểu, bất quá đứa nhỏ này cũng thật là khả ái, thả Thủy Ninh ra, nàng cười híp mắt nhìn Âu Dương Tĩnh: "Tiểu Tĩnh rất khả ái a."

Nàng nói xong nhìn về phía Âu Dương Dật, Âu Dương Dật nhìn thấy ánh mắt Phượng Lan Dạ, liền nhớ đến chuyện ban đầu, hơi có chút không được tự nhiên, bất quá đáy mắt cũng hiện lên tán thưởng, nữ nhân này thật không tầm thường, ban đầu hẳn là thật lòng muốn kết hôn với nàng, xem một chút, hiện tại Định Châu bị nàng sửa trị đẹp như Thiên đường, khắp mọi mặt đều rất tốt, cũng biết ban đầu mình rất có tuệ nhãn , chẳng qua không nghĩ tới cuối cùng lại cưới Thủy nhi, Thủy nhi mặc dù hung dữ, bất quá hẳn tựa hồ chịu bộ dạng này của nàng.

" Ta nên gọi người là hoàng thượng Lâm Phong quốc, hay gọi người là muội phu (em rể) đây?"

Phượng Lan Dạ cũng rất là tự nhiên, mở miệng đặt câu hỏi, phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân, một giọng nói đương nhiên vang lên: "Tất nhiên là gọi Âu Dương Dật rồi, cũng đều là lão bằng hữu, có phải hay không?"

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Nam Cung Diệp vang lên, hần vươn ra một cái tay nắm cả Phượng Lan Dạ, nhìn về phía Âu Dương Dật đối diện, Âu Dương Dật cũng không có tức giận.

" Nam Cung huynh hay là không nên khách khí như vậy."

Hai nam nhân mâu quang đối chọi, trực tiếp làm một trận chém giết, sau đó đồng thời nở nụ cười, Nam Cung Diệp mở miệng: " Mời vào đi."

Lúc này Âu Dương Tĩnh nhìn hài tử tuần mỹ vừa đến ở đối diện, không nhận được mở miệng: "Ta là Âu Dương Tĩnh, mọi người gọi ta Tiểu Tĩnh, người là ai?"

Lời của Âu Dương Tĩnh vang lên, mọi người mới chú ý tới Tiểu Bảo Nhi cũng đi theo, chỉ thấy hần đối với Âu Dương Tĩnh không có chán ghét, cười mở miệng: "Ta tên là Nam Cung Dực Bảo, mẫu thân gọi ta Tiểu Bảo Nhi."

" Thì ra người chính là Tiểu Bảo nhi a, ta có nghe mẫu thân nói về người, người rất khả ái."

Âu Dương Tĩnh bản tính cùng Thủy nhi rất giống nhau, nhìn qua vừa đáng yêu vừa văn nhã, hơn nữa đặc biệt ăn nói lễ phép, Tiểu Bảo Nhi thấy Âu Dương Tĩnh rất tôn trọng hần, nên cũng muội muội này, cười mở miệng: "Cám ơn, Tiểu Tĩnh cũng rất khả ái."

Nói xong, thật hiếm thấy khi hần vươn tay đi dắt tay Âu Dương Tĩnh: "Đi, ta dẫn người đi chơi"

" Cảm ơn Tiểu Bảo Nhi."

Thanh âm vui vẻ của Âu Dương Tĩnh vang lên, hai tiểu hài tử rất nhanh chạy xa.

Nam Cung Diệp cùng Phượng Lan Dạ hai mặt nhìn nhau, Tiểu Bảo Nhi rất ít chủ động thân cận hài tử khác, không nghĩ tới thế nhưng lại thích Âu Dương Tĩnh, đây là lần đầu tiên hẳn chủ động thân cận người khác đấy?

Thủy Ninh cười mở miệng: "Tỷ tỷ sao vậy?"

" Tiểu Bảo Nhi ban đầu sinh non, cá tính không thích thân cận người khác, đây là lần đầu tiên chủ động thân cận người đó?"

Thủy Ninh vừa nghe, vươn tay ôm lấy tay Phượng Lan Dạ, cười híp mắt mở miệng: "Điều này nói rõ Tiểu Tĩnh chúng ta cùng Tiểu Bảo Nhi hữu duyên, tỷ tỷ không bằng chúng ta nói một chút về chuyện của hai tiểu hài tử đi."

Nói xong cũng không để ý tới Nam Cung Diệp, lại càng không để ý gương mặt đen của Âu Dương Dật.

Âu Dương Dật thở hào hển kêu lên: "Thủy Ninh, cái gì gọi là nói một chút chuyện của hai đứa bé, nữ nhi nhà của chúng ta chắc chắn không thể gả cho Nam Cung gia ."

Nam Cung Diệp đưa tay lên nắm lấy tay Âu Dương Dật, ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: "Chuyện này sợ rằng không phải do người quyết định."

Vừa nói hai người vừa theo đoàn người phía trước đi vào, đoàn người trực tiếp đi vào Tuyền viện,

Bên trong Tuyên viện, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười, một bàn tiệc được mở ở bên trong chính sảnh, tràn đầy người vây quanh một bàn, thỉnh thoảng vang lên giọng nói.

" Diệp, không nghĩ tới người lại đem Định Châu chế tạo thành Thiên Vận đệ nhất thành trì chợ hoa cùng được liệu, năng lực không nhỏ a."

Hoàng đế Nam Cung Duệ cảm thán, nhớ ngày đó mình ở nơi này, mất lớn công phu như vậy, cũng chỉ bất quá làm mọi người ăn được một ngụm cơm, ai biết Diệp tới đây bất quá ngăn ngừa sáu năm, liền biến hóa long trời lở đất, có thể thấy được đem Định Châu ban cho hẳn là quyết định rất đúng.

Ngũ quan tuần mị của Nam Cung Diệp tràn đầy tự hào, đồng thời cũng không che giấu, sáng lạng mở miệng.

" Không phải đâu hoàng huynh, đây đều là do công lao của Lan Nhi a, thần đệ chỉ làm việc phòng vệ, dẹp yên Định Châu chính là trách nhiệm của thần đệ , về phần chế tạo thành trì này, đều là Lan Nhi ra chủ ý."

Nghe lời nói của Bắc cảnh Vương..., mấy nam nhân đều nhìn về Phượng Lan Dạ, sợ hãi than văn không dứt, nữ nhân này ban đầu cũng biết nàng bất phàm, không nghĩ tới lại có phát hiện kinh người như vậy.

Các nam nhân trong mắt sợ hãi, cũng không có ảnh hưởng đến tâm tình của nữ nhân, ngược lại các nàng cùng nam nhân cũng giống nhau, đều kính yêu nữ tử trước mắt.

Là nàng khiến cho mỗi người bọn họ tìm được mục tiêu của cuộc đời mình, nhận được hạnh phúc, còn có nhiều nhiều tình bằng hữu như vậy, tựa hồ hạnh phúc muốn tràn ra ngoài.

Cơ hồ là không hẹn mà cùng ý, mấy người bọn họ đứng lên, bưng rượu tới hướng phía nữ tử kiều diễm bức người, ngạo nghễ kia "Bắc Cảnh

Vương Phi, chúng ta cùng chung mời người một chén, cho tình hữu nghị của chúng ta, cho tình yêu của chúng ta, hãy uống một chén."

"Tốt, mọi người cùng nhau cạn một chén, hi vọng chúng ta vĩnh viễn vui vui vẻ vẻ."

Mọi người đứng lên, Phượng Lan Dạ cười nhìn Nam Cung Diệp nhìn, nàng tìm được người để dựa vào trong cuộc đời, may là, nàng để ý, quan tâm người khác, tìm khắp nơi để chân tình được trọn vẹn, mà nàng cũng đạt được tình bằng hữu trân quý nhất trong đời.

Con người khi còn sống không phải chỉ có tình yêu, còn có thân tình, hữu nghị, rất nhiều rất nhiều.

Mỗi người uống một hơi cạn sạch, vừa ngồi xuống, liền nghe được cách đó không xa vang lên một đạo thanh âm mềm mại dễ nghe: "Âu Dương Tĩnh, ta muốn cùng người quyết đấu."

Tất cả tầm mắt của đám người lớn cũng bị hấp dẫn, liền nhìn qua, chỉ thấy ngoài cửa viện, Tây Môn Tuyết nhỏ nhắn đang hai tay chống nạnh, chỉ vào Âu Dương Tĩnh, nói rõ nàng tương đối bất mãn Âu Dương Tĩnh.

Mà Âu Dương Tĩnh vẫn khả ái cười như cũ, nhìn Tây Môn Tuyết: "Tuyết tỷ tỷ, sao vậy?"

"Tại sao người muốn đoạt Tiểu Bảo Nhi, ta muốn cùng người quyết đấu, người nào thắng Tiểu Bảo Nhi sẽ của người đó?"

Trong phòng khách, tất cả người lớn đều lộ ra nụ cười, bây giờ là thiên hạ của bọn nhỏ rồi, mà Văn tường thi gương mặt đã sớm đen, hướng cửa trước kêu lên: "Tây Môn Tuyết, người làm mất mặt còn không đủ sao?"

Đầu tiên là muốn cùng người ta tự định chung thân, bây giờ lại đến chuyện quyết đấu, nàng làm sao lại sinh ra một nữ nhi như vậy.

Phượng Lan Dạ đã sớm lôi tay Văn tường cười mở miệng: "Tiểu hài tử cứ để cho bọn họ chơi đi"

Văn tường liền không lên tiếng nữa, mọi người hứng thú dạt dào nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy Âu Dương Tĩnh không hề sợ, còn nhìn Tiểu Bảo Nhi đứng bên cạnh.

" Tiểu Bảo Nhi, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Nói xong nhìn về phía Tây Môn Tuyết: "Quyết đấu thì quyết đấu, ai sợ ai a."

Đến lúc này thì Âu Dương Dật cũng gọi , hướng nữ nhi quát lên: "Âu Dương Tĩnh, ngươi mau trở lại, đừng ném mặt mũi của phụ hoàngs."

Thủy Ninh vừa nghe thấy lời của hắn, liền vươn tay dùng sức nhéo bắp đùi hắn, sau đó cúi người nhẹ nói: "Bản thân ta cho là Tiểu Tĩnh cùng Tiểu Bảo Nhi rất tốt, hơn nữa ta nợ tỷ tỷ , cứ để cho Tĩnh nhi theo Tiểu Bảo Nhi cả đời đi."

Cái này Âu Dương Dật thật hết chỗ nói rồi, cái gì cùng cái gì a, hắn nhìn về phía ngoài, đáng tiếc hai tiểu nha đầu muốn quyết đấu cũng không có đánh nhau, bởi vì Tiểu Bảo Nhi tuyệt mỹ khả ái đi ra, quét mắt mọi người một cái, cười mở miệng.

" Đừng đánh, đi thôi, ta mang bọn ngươi đi xem con chim có thể nói, nhà ta có con chim biết nói đó."

" Có thật không? Có thật không?"

Hai tiểu nha đầu một khắc trước còn chuẩn bị gây chiến, giờ khắc này đã thân mật ôm nhau, sau đó liền nghe được Tây Môn Tuyết dụ dụ dỗ Âu Dương Tĩnh: "Tiểu Tĩnh, ngươi đem Tiểu Bảo Nhi tặng cho ta đi, ta đem món đồ chơi ta thích nhất cho ngươi."

" Không được, không có thương lượng" thanh âm của Âu Dương Tĩnh rất cương quyết .

Cuối cùng còn đang kẹt phía sau Hoàng thái tử Nam Cung Văn Trinh tiếng nói vô lực "Liên Khê biểu tỷ, tại sao không ai quyết đấu vậy, biểu tỷ, người cũng tìm người quyết đấu đi, quyết đấu đi"

Cái này làm tất cả mọi người bên trong phòng khách ầm ầm cười to, hạnh phúc cứ như vậy tỏa ra, vĩnh viễn vĩnh viễn kéo dài.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130: End](#)